

DE GRUYTER

Hartmut Erbse (Ed.)

**SCHOLIA GRAECA
IN HOMERI ILIADEM
(SCHOLIA VETERA)**

**VOL I: PRAEFATIONEM ET SCHOLIA AD LIBROS
A - D CONTINENS**

SCHOLIA GRAECA IN HOMERI ILIADEM

I

SCHOLIA GRAECA
IN HOMERI ILIADEM
(SCHOLIA VETERA)

RECENSUIT
HARTMVT ERBSE

VOLVMEN PRIMVM
PRAEFATIONEM ET SCHOLIA AD LIBROS A—Δ
CONTINENS

BEROLINI
APVD WALTER DE GRVYTER ET SOCIOS
MCMLXIX

Adiectae sunt tres tabulae phototypicae

Archiv-Nr. 3669681

©

1969 by Walter de Gruyter & Co., vormals G. J. Göschen'sche Verlagshandlung —
J. Guttentag, Verlagsbuchhandlung — Georg Reimer — Karl J. Trübner — Veit & Comp.,
Berlin 30

Printed in Germany

Ohne ausdrückliche Genehmigung des Verlages ist es nicht gestattet, dieses Buch oder
Teile daraus auf photomechanischem Wege (Photokopie, Mikrokopie) zu vervielfältigen

Druck: Walter de Gruyter & Co., Berlin 30

CHARLOTTE DONATE

VXORI PIAE
ASSIDVAE HORVM STVDIORVM
ADIVTRICI

Cum consilium caperem, Scholia ad Iliadem pertinentia recensere, non putavi umquam necessarium fore, beneloventiae Tuae, lector candidissime, hoc propositum studiose commendare; nam singulas classes veterum interpretationum Homericae in unum corpus colligens Tuis praecipue commodis consulere volebam. Sed mox incidebam in viros doctos, qui affirmarent totam me operam perdere: multo praestare autumabant in interpretando Homero suo iudicio confidere, doctrinas autem antiquas, quae ad carmen intellegendum nihil fere conferrent, plane negligere; ergo nova editione istarum explicationum paene obsoletarum nobis hodie non iam opus esse. Talia me audientem et in mente agitantem saepe animus defecit. Ne nunc quidem, primo volumine absoluto, hos libros opinor benigne acceptum iri, nostris quidem temporibus, quibus modestia fidesque in caelum effugerint vanitatesque opinionum vel inter doctissimos grassentur, ita ut huius generis opuscula a suae personae gravitate aliena ducant. Habeo ergo, quod dubitem, num haec recensio, in quam conficiendam aliquantum laboris impendi, cuiquam fructui sit.

Alia accedunt. Quamquam enim multos codices sedulo contuli omniumque verborum pondera diligenter examinavi, singulae sententiae Graecae, paucis locis exceptis, nunc non magis perspicuae sunt, quam antea erant; numerus atque ordo testimoniorum, quae in margine enumeravi, Tuis expectationibus non respondeant; totum denique opus, quamvis secundum praecepta grammaticorum institutum sit, sine mente ac ratione, si id diligenter perpendas, effectum esse videatur. Itaque mihi persuasi hanc recensionem ad umbilicum non perpolitam esse: multas corruptelas continet, quibus mederi nesciebam, multas coniecturas temere prolatas, multos locos intricatos, quos ita non expedivi, ut aliorum operam requirant.

In plurimis igitur erravi, quorum veniam a Te, lector benivole, me impetratum esse parum confido. Tamen semper fere sperabam fundamentum me iacturum esse, in quo alii maiore doctrinae ubertate completi aedificium stabile facere possint. Amicis denique suadentibus opus abhinc viginti annos inchoatum, quod cottidie in manibus habere et politius limare iam pridem assuetus eram, publici iuris facere paene invitus constitui, neque ea, quae tot annis collegeram, tanto studio in ordinem redegeram, via atque arte interpretari conatus eram, longius occultare volui. Nescio an inconsulte egerim. Certe acquiescam, si paululum quidem luminis his studiis iniuria saepe neglectis attulisse inveniar.

Neque tamen meam ipsius operam augens solus existimari volo de hac editione meritis esse. Quam numquam suscepissem, nisi a

multis viris iisque doctissimis adiutus essem, qui consilio et adiumento suo meam inopiam sustentaverunt. Etsi spatiis exclusus iniquis (ut poetae verbis utar) nomina eorum enumerare super-sedeo, pro beneficiis in me impensis gratias eis ago maximas. Inter omnes autem, qui huic instituto favebant, unus eminent: Bruno Snell, praeceptor venerabilis, qui me non modo elementa artis criticae docuit, sed etiam monuit, quod iam Ciceroni placebat, neminem esse beatum, nisi qui veritatem investiget, etiamsi in minutis eam indagare cogatur neque ad eius inventionem valeat pervenire. Equidem scio praeter ipsum usum me meliorem magistrum invenire non potuisse, ac viro praestantissimo pro tot beneficiis et tam sanis consiliis gratias ex animo ago semperque habeo.

Benevolentia et liberalitate complurium societatum amplissimarum potestas mihi data est in bibliothecas Bataviae, Britanniae, Helvetiae, Hispaniae, Germaniae, Italiaeque proficiscendi, ut codices potiores in loco conferrem. Has faatrices memori mente nominatim hic commemoravi: The British Council, Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab, Deutsche Forschungsgemeinschaft, Fondation Hardt pour l'Étude de l'Antiquité classique, Joachim Jungius Gesellschaft, Institut de Recherche et d'Histoire des Textes.

Bibliopola denique humanissimus officio suo non deerat, sed iterum atque iterum providit, ut typhothetae summam diligentiam adhiberent. Accurate igitur et emendate his temporibus studiis nostris tam iniquis liber typis exscriptus est. Fortasse miraberis, quod numeri, quibus singulae lineae textus Graeci notantur, non, ut fieri solet, in unaquaque pagina initium a primo capiunt, sed usque ad nonagesimum quintum vel paene centesimum continuantur. Quod ut faceret, bibliopola ingentibus impendiis coactus est; nam ni hoc constituisset, singula exemplaria etiam pluris starent. Tamen sperat ordinem insolitum, quippe quo elegantia libri non minuat, Te, lector magnanime, indulgenter probaturum esse.

Restat, ut gratias debitas K. Nickau persolvam, viro doctissimo et in grammaticis Graecis egregie versato. Qui in plagulis corrigendis me adiuvans non solum typhothetarum menda magna patientia investigavit miraque oculorum acie detexit, sed etiam multos locos, quibus ipse erraveram vel desperaveram, ingenii sui acumine feliciter illuminavit.

Scribebam Tubingae mense Martio anni D. 1968

ARGVMENTVM VOLVMINIS PRIMI

PRAEFATIO

A. De classibus, in quas scholia ad Homeri Iliadem distribuuntur	XI
B. De libris manuscriptis, quibus Scholia maiora servata sunt	
I. De codicibus	XIII
II. De papyris	XXXIV
C. De ratione, quae inter codices intercedit (vide stemma p. LVIII delineatum)	
I. De codice Veneto A eiusque propinquis	XLV
II. De scholiis exegeticis	XLVIII
III. De fragmentis commentarii quattuorvirorum, quae in scholiis exegeticis exstant	LII
IV. De scholiis classis <i>h</i>	LVI
D. De testimoniis, h. e. de scholiis extra libros Homericos traditis	LX
E. De editionibus	LXVII
F. De huius editionis ratione	LXXIII

COMPENDIA

1. Auctores	LXXIX
2. Tituli librorum	LXXXIX
3. Abbreviationes ceterae minus usitatae	XCIX
4. Sigla librorum manuscriptorum	C
5. Nomina virorum doctorum selecta	CII

SCHOLIA GRAECA

ad Iliadis librum A	3
ad Iliadis librum B	163
ad Iliadis librum Γ	353
ad Iliadis librum Δ	440
Addenda et Corrigenda (vide etiam p. CIII)	539

PRAEFATIO

A

De classibus, in quas scholia ad Homeri Iliadem distribuuntur

I. Scholia, quae in marginibus codicum Homericorum aetatis Byzantinae inveniuntur, in duo genera divisa sunt, quorum alterum *Scholia minora* vel *Scholia Didymi* (D) vocatur (quamquam haec ab illo grammatico neque collecta neque conscripta sunt); alterum liceat *Scholia maiora* appellare. Ambo autem haec genera modo ita sunt distributa, ut utrumque suos codices habeat, modo in eodem libro manuscripto inter se confunduntur. Quin etiam nonnullae explanationes classis D in omnibus fere libris alterius illius familiae occurrunt, scholiis maioribus admixtae vel agglutinatae. Nihilo minus inter fontes utriusque generis multum interest.

1. Scholia D praeter interpolationes leviores e narrationibus (*ἰστροπῆαις*) constant et verborum singulorum explicationibus. Haec illis vetustiores sunt; nam reliquias eorum interpretationum continent, quae pueri Athenienses Homeri intellegendi causa inde a quinto a. Chr. n. saeculo in schola discebant. Hoc e ratione concludimus, qua poetae Attici et Alexandrini verba rariora Homeri interpretabantur. Nec non complures talium explanationum cum interpretationis glossographorum a grammaticis Alexandrinis usurpatis congruunt. Iam Aristarchus haud paucas emendavit vel supplevit. Etiam nonnullis papyris satis antiquis prorsus evincitur fundamentum illorum scholorum ante aetatem Hellenisticam iactum esse.

2. Scholia grammatica vel maiora, quae in hac editione tractantur, e commentariis aetatis Hellenisticae orta sunt. Et ipsa in duas partes distribuuntur:

a) Alteram faciunt libri Aristarchi eiusque discipulorum quater (sc. a Didymo, Aristonico, Nicanore, Herodiano) adhibiti et in angustum coacti. E titulis harum epitomarum uniuscuiusque operis indoles facile agnoscitur: Didymus maxime egit de variis lectionibus, Aristonicus de signis criticis, quibus lector Homeri ad commentarium revocabatur, Nicanor nova ratione interpungendi vias latiores ad Homerum intellegendum aperire studebat, Herodianus

denique de accentibus prosodiaque disseruit¹⁾. Quorum auctorum opera quattuor, fortasse uno volumine comprehensa (quod lingua vernacula verbo haud satis memorabili „Viermännerkommentar“ [siglum: VMK] nescio quo pacto vocare assuevimus) — illa opera quattuor dico etiam ii in manibus habebant, qui nono p. Chr. n. saeculo scholia ad Homerum in litteras minusculas primi transcripserunt.

b) Ab altera parte, inde a medio quidem aevo, ea scholia stant, quae „exegetica“ (ex.) hodie nominamus. Quorum auctores in carminibus Homeri explanandis textum ab aetate Aristarchi divulgatum tueri solebant; non modo verba difficilia ad intellegendum interpretabantur vel eorum distortas consecutiones enodabant, sed etiam nomina historiae fabularis vel verae propria et nomina geographica enarrabant; de collocatione verborum, sententiarum, carminum disserebant, consuetudinem Aristarchi quosdam versus proscribendi novis argumentis insectabantur; ea quae philosophi illius aetatis de artibus, praesertim de arte dicendi praeceperant, in interpretando usurpantes propius ad voluntatem poetae accedere temptabant. Nimirum hodie in ruinis tantae doctrinae difficile est, circuitum originemque uniuscuiusque fragmenti certis terminis circumscribere vel definire. Tamen haec contendam: Scholia nostra exegetica, quibus coniecturae Aristarchi haud raro refutantur, non composita sunt a Cratete vel discipulis eius Pergami docentibus. Haec sententia, in quam viri docti huius aetatis interdum discedunt, forsitan in nonnullas causas convenerit. Nihilo minus constat etiam Aristarcheos coniecturas magistri venerabilis in commentariis suis libere reprehendisse, nonnumquam corripuisse²⁾. Haud igitur licet, talia scholia, nisi gravior causa accesserit, adversariis Alexandrinorum praepropere attribuere³⁾. Cautione diligentiaque etiam idcirco decet uti, quod omnia scholia, quippe quae decurtata tantum et truncata nostris in manuscriptis habeamus, non ex libris clarorum aetatis Hellenisticae grammaticorum exscripta esse vi-

¹⁾ Fragmenta Didymi edita sunt ab A. Ludwich, *Aristarchs Homerische Textkritik nach den Fragmenten des Didymos I* (Lips. 1884) 175 sq. (siglum: A. H. T.); Aristonici a L. Friedländer, *Aristonici Περὶ σημείων Ἰλιάδος reliquiae emendatiores*, Göttingae 1853; Nicanoris ab eodem in libro, qui inscribitur *Nicanoris Περὶ Ἰλιάκῃς στιγμῆς reliquiae emendatiores*, Regiomonti 1850; Herodiani a F. Lentz, *Herodiani technici reliquiae* (= *Grammatici Graeci III* 1, 2, Lips. 1868) 22 sq. (vide p. XV n. 10). Ceterum Nicanor Herodianusque, quamvis in proposito singulari, varias lectiones coniecturasque Aristarchi semper fere respiciebant, fortasse Didymo intercedente.

²⁾ Cf. *Zetemata* 24 (Monaci 1960) 172, 1.

³⁾ Accedit, quod auctores illorum scholorum rationem interpretandi, quae grammaticis Pergamenis admodum placebat, non videntur adhibuisse; raro enim contendisse inveniuntur allegoria poetam usum esse, h. e. figura aliud dicente et aliud significante.

dentur, sed originem traxisse ab exemplis, quae e commentariis primo ante Chr. n. saeculo compositis pendebant⁴⁾. Opera quoque eorum Homeri enarratorum, qui post Chr. n. vixerunt, partim quidem via simili in nostra scholia delata sunt, Epaphroditi dico, Pii aliorum.

II. Fragmenta scholiorum, quae in Papyris asservantur, neutri eorum generum, quae supra descripsimus, addici possunt; nam de lectionibus et ratione interpretandi varias disceptationes continent, quarum quaeque simplex et una est atque ita instituta, ut omnes sententiae eidem percontationi respondeant. Ipsi autem commentarii, quorum fragmenta in papyris exstant, sui iuris erant, nequaquam codices quidam Homericis notis marginalibus ornati⁵⁾. Omnino tenendum est Iliadis quidem libros ante mediam aetatem exaratos ac scholiis instructos e diversis exemplis temere conflatis usque ad hunc diem nondum inventos esse⁶⁾. Neque veri est simile fontes antiquos scholiorum in codicibus manuscriptis servatorum concinnitate tantopere caruisse quantopere haec ipsa. Ergo a scribis doctis aetatis demum Byzantinae varii loci ex illis libris quattuor virorum aliisque hypomnematis antiquis electi in ea genera distributi sunt, quae in codicibus nostris apparent.

B. De libris manuscriptis, quibus Scholia maiora servata sunt

I. De codicibus⁷⁾

Venetus Graec. 822 (olim Marc. graec. 454), s. X⁸⁾, scriptus in A membranis formae maximae (327 fol., 39,3 × 27,8 cm); constat ex

⁴⁾ Cf. K. Latte, Philol. 80, 1925, 171.

⁵⁾ Cf. e. g. pap. XII et scholia codicis Ge ad librum Φ (infra B I, p. XXI, et C V, p. LIX). Scholia marginalia papyrorum I, IV, XI nihil continent nisi varias lectiones e quodam libro Aristarchi depromptas.

⁶⁾ Vide Zetemata 24, 1960, 170—1; W. S. Barrett, Euripides' Hippolytus, Oxon. 1964, 53—7; G. Zuntz, An inquiry into the Transmission of the Plays of Euripides, Cantabrigiae 1965, 275.

⁷⁾ Res palaeographicas velut primis tantum lineis designavi, leviora, quae ad propositum huius operis nihil pertinerent, prorsus omisi: nolui referre, ubi quot litteras aut signa rubricator pinxerit, nolui compendia uniuscuiusque scripturae exponere, nolui ligaturas enumerare vel formas litterarum verbis exprimere. Genera vero scripturarum definiendo explicare nesciebam; nam hoc eorum est, qui cum codicibus habitantes illi arti difficillimae totos se tradiderunt.

⁸⁾ De tempore, quo codex scriptus est, inter viros doctos non satis constat. Quem Severyns censuit ab Arethae calligrapho quodam esse exaratum et ab ipso archiepiscopo adnotationibus (scil. A^t, vide infra p. XIV) instructum. Sed codicem paulo recentiore esse veri similis est, fortasse discipulo Arethae auctore con-

39 quaternionibus unoque binione. Quibus accedit quaternio mutilatus, qui Prolegomena olim complexus est; nobis quinque tantum paginae servatae sunt, quarum de ordine pristino viri docti diu disenserunt.

Folia complura interciderunt. Quod detrimentum non resartum est; nam novae paginae, quae postea, fortasse saeculo XV, insertae sunt, scholiis carent. Agitur de foliis hisce: Fol. 69—74 = E 336—636. | Fol. 229—34 = P 277—577. | Fol. 238 = P 729—61. | Fol. 254—7 = T 126—326. | Fol. 319—20 = Ω 405—504.

Ilias Homeri scholiis instructa incipit fol. 12^r. In unaquaque pagina viceni quini versus poetae exstant et ab eadem manu scriptae in margine superiore, inferiore, exteriori explanationes amplissimae, quae scholia marginalia (A) dicuntur. Scriptura minore exaratae sunt quam contextus Homeri, sed eodem ductu ac litteris item ut illius in lineis stantibus, quae lineae stilo aut pectine in membranis ductae sunt. — Etiam scholia brevissima aut locum inter scholia marginalia et textum Homericum tenentia (= A^{im}) aut in margine interiore exstantia (= A^{int}) sunt primae manus. Qualem ordinem instituentem scribam exemplum suum imitatum esse vero proximum est. Scholia autem A^{im} et A^{int} (ambo nominantur „Textscholien“, A^t) in nostro quidem codice prius scripta esse videntur quam scholia marginalia (cf. e. g. fol. 46^r); quamquam (quod iam Dindorf observavit) lectorem nonnumquam ad haec delegant (vide ad E 264 et ad K 117: διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν).

Supra versus Homeri scholia brevia scripta sunt (A^u) partim e scholiis maioribus excerpta, partim ex interpretamentis scholiorum classis D pendentia, et hoc saepius quam illud.

In margine extremo hic illic variae lectiones aliae exstant, quas manus scripsit a librarii probe diversa. Quae ad contextum Homeri pertinent, non ad scholiorum. Conscriptae autem esse videntur a correctore quodam, contextu Veneti A cum alio codice vel potius cum ipsius exemplo comparato. Quae, quod attinet ad verba scholiorum, nullius pretii sunt⁹⁾.

A manu etiam recentiore nonnullae explanationes in margine scriptae sunt, e scholiis nostris exegeticis ad verbum depromptae (cf. ad B 194—220, A^{ext}).

fectum. Hemmerdinger quidem Ephrem monacum quendam in scriptorio suo eum exaravisse demonstrare conatus est; neque tamen hoc probavit. Cf. A. Severyns, *Aréthas et le Venetus d' Homère*, Bulletin de l' Académie royale de Belgique 1951, 279 et *Recherches sur la Chrestomathie de Proclus III 1* (= Bibliothèque de la Faculté de Philosophie et Lettres de l' Université de Liège, Fase. 132), Parisiis 1953, 245. — B. Hemmerdinger, *R. Et. Gr.* 69, 1956, 433; *Byz. Zt.* 56, 1963, 24. — J. Irigoin, *Scriptorium* 13, 1959, 183, 3.

⁹⁾ Cf. A. Ludwich, *A. H. T.* 1, 1884, 161—7; Th. W. Allen, *The Journal of Philology* 26, 1899, 172—80.

Supra versus Homericos librorum A et B (usque ad B 288) exstat Paraphrasis a manu recentissima (fort. s. XIII) addita. Quaecum nobis quidem nihil est.

Ante versus Iliadis saepe signa critica leguntur, nonnumquam ibi quoque, ubi scholium ad tale signum pertinens omissum est. Signa hic illic etiam ante lemmata exstant, quod item in papyris moris est (cf. pap. II ad B 767. 791—3. 809. 819 al.). Inde a versu B 87 usque ad Ω 572 in codice A similitudines numeris continuis in marginibus notatae sunt. Signo Γ, cui littera ω superscripta est, declaratur eo versu, iuxta quem pictum est, aliquam sententiam (γνώμην) contineri.

Subscriptionem, quae sub fine uniuscuiusque libri repetita est¹⁰), significatur scholia composita esse e commentariis quattuor grammaticorum, Didymi dico, Aristonici, Nicanoris, Herodiani. Facile autem lector cognoscit his fragmentis scholia aliarum familiarum et explicationes adventicii generis additas esse (vide infra C 1, p. XLV).

Scholia A verba carminis plerumque ex ordine sequuntur, qui tamen hic illic turbatus esse invenitur. Textus autem eorum diligenter exaratus est a scriba tardi quidem ingenii, qui saepe dormitavit. Notabilia sunt haecce: iota mutum plerumque adscriptum; lemmata litteris semiuncialibus, quae dicuntur, picta; scholia A^t lemmatibus semper fere carentia; v paragogicum.

Primo quaternione continentur Vita Homeri et Procli grammatici e carminibus Cycli excerpta, praeterea, velut reliquiae prooemii grammatici, tractatus mutilus, in quo signa Aristonici enarrantur (vide infra D II 2, p. LXIV), nec non index grammaticorum, qui in scholiis laudantur, imperfectus, sc. ex interpretantis ad librum primum deprimptus. Quae omnia quo ordine olim inter se exceperint, A. Severyns post Gregorium Wissowa et Domenicum Comparetti summa diligentia et sagacitate exposuit¹¹).

Anno D. 1423 codicem A una cum Veneto B ab Ioanne Aurispa ex urbe Constantinopoli in Italiam transportatum esse paene constat. Mox cum illo in bibliotheca Bessarionis, cardinalis humanissimi, fuisse videatur. Quo mortuo in Bibliothecam Sancti Marci delatus, anno D. 1797 Parisios devectus, anno 1816 feliciter reportatus hodie quoque Venetiis asservatur. Ante editionem principem (1788)¹²) bis tantum, quod sciam, usurpatus est:

a) Victor Faustus (ca. 1480—1550), linguae Graecae Venetiis post M. Musurum publicus professor, in marginibus exempli editio-

¹⁰) Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχελοῦ διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφθίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τοῦ Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. — Subscriptio libri P lacuna hausta, libri Ω a scriba omissa est.

¹¹) A. Severyns, Recherches etc. III 1, 1953, 77—98; vide ib. 20—3.

¹²) Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita etc. ed. J. B. C. d'Ansse de Villoison, Venetiis (vide infra E I, p. LXIII).

nis principis Iliadis (Florentiae 1488), quod hodie est in Bibliotheca Sancti Marci, pauca quaedam e scholiis codicis A excerpta conscripsit (vide test. ad B 203).

b) Petrus Victorius (1499—1584), cum codicem Townleianum describendum curaret (vide infra ad cod. V), particulam scholii ad A 1 (*δ: μαντεύεο Μοῦσα — ἄλλ' ἑαυτοῖς*), quae in codice T tum quoque legi non iam poterat, „ex bibl. d. Marci Venetiis“ (sunt verba Victorii) supplevit, h. e. e codice A; nam illa verba praeter T in hoc solo occurrunt.

Codicem bis contuli libro usus, qui inscribitur „Codices Graeci et Latini photographice depicti duce Scatone de Vries, Tom. VI: Homeri Ilias cum Scholiis, Codex Venetus A Marcianus 454 phototypice editus; praefatus est Domenicus Comparetti, Lugd. Batav. 1901“. Ipsum codicem inspexi Venetiis a. D. 1958, ut illos locos diligentius retractarem, qui in imaginibus lucis ope factis parum perspicui sunt.

Cat.: Ant. M. Zanetti et Ant. Bongiovanni, Graeca D. Marci bibliotheca codicum manuscriptorum per titulos digesta, I, Venetiis 1740, 244. — Codex descriptus est ab his viris doctis: J. La Roche, Text, Zeichen und Scholien des berühmten Codex Venetus, Visbadae 1862. — A. Ludwich, A. H. T. 1, 1884, 83 sq. — Guilielm. Dindorf in praefatione editionis suae (Oxon. 1875) I—XXX. — D. Comparetti in editione phototypica, quam modo commemoravi, I—XIV. — De loco, quem cod. A in stemmate obtinet, vide infra C I, p. XLV.

A^a Athous Graec. Vatopedi 592, s. XV, chartaceus, 449 fol. (fol. 226 et 379 desunt); 29 × 21 cm. Inest Homeri Ilias, cuius ca. duodeviceni versus in unaquaque pagina leguntur. In marginibus pauca scholia occurrunt. Quorum plurima sunt familiae D, nonnulla quandam cognationem cum scholiis codicis A habent. Ea autem scholia libri A^a, quae ad partes e codice A ablatas pertinent, primum descripsit et publici iuris fecit L. Duchesne, Archives des missions scientifiques, Sér. III tom. 3 (Parisiis 1876), 366—77 (cf. A. Ludwich, Mus. Rhen. 32, 1877, 185). Equidem in codice conferendo imagine photographica, quae microfilm dicitur, usus sum. Marcellus Richard, vir doctissimus, hanc ipse confecit mihi, qua est humanitate, benigne condonavit.

Cat.: Sophr. Eustratiades et Arcadios, Catalogue of the Greek Manuscripts in the Library of the Monastery of Vatopedi on Mt. Athos (= Harvard Theological Studies XI) Cantabrigiae 1924, p. 116 (nr. 592).

Ag Angelicus Graec. 122 (C I 1), s. XIII/XIV, chartaceus (bombycinus), 174 fol., 38 × 25 cm (at magnitudine erat 30,5 × 23 cm, priusquam margines foliorum laesorum charta resarcirentur).

Continet Iliadem; in omnibus paginis binae columnae scriptae sunt, quarum utraque vicenas senas lineas complectitur. Supra has lineas multae explicationes singulorum verborum (h. e. scholia classis D) leguntur. Scholia ipsa Ag e classe h orta usque ad carmen M

pone unumquemque librum exstant, titulum ἱστορία καὶ ἀπορία prae se ferentia. Inde a libro N in margines dispertita sunt. Foliis 7—8^v Prolegomena continentur¹³).

Argumentum totius Iliadis, Tzetzae tractatum scholiaque ad A et B 1—486 edidit P. Matranga¹⁴).

Codicem contuli imagine usus, quae microfilm dicitur, ipsum non vidi.

Cat.: F. De' Cavalieri e G. Muccio, Index codicum Graecorum Bibliothecae Angelicae, in: Stud. Ital. Fil. Class. 4, 1896, 162.

Venetus Graec. 821 (olim Marc. graec. 453), s. XI, scriptus in membranarum formae maximae (338 folia, 40,5 × 31, 5 cm). Interciderunt folia 68—9 (E 259—355) et 145 (Λ 167—217). Quae restituta a manu recentiore et versibus poetae repleta et explanationibus a genuinis prorsus diversis ornata sunt¹⁵).

In omni pagina circiter a duodenis ad vicanos quaternos versus Homericis exstant (saepe 12, 20, 24). Ipsa scholia tres manus scripserunt:

1. Ab eadem manu qua textus poetae scholia exegetica exarata sunt scriptura eleganti, dilucida lectuque facillima. Discripta sunt in marginem superiorem, exteriorem inferioremque. Numeris per litteras Graecas expressis ad eosdem numeros textui superscriptos referuntur et ita quidem, ut unaquaeque pagina versa a numeris α', β', γ' etc. incipiat, qui usque ad finem proximi folii recti continuantur. Lemmata desunt. Mutum iota modo adscriptum, modo subscriptum est.

2. Manus recentior (*B, s. XII/XIII) spatia in marginibus tum inania scholiis classis D et glossis e lexicis vel Epimerismis Homericis descriptis explevit. Idem librarius vel alius quidam paulo recentior margines extremos excerptis exornavit e Porphyrii Quaestionibus Homericis et e Ps.-Heracliti libro, qui Ἀλληγορία Ὀμηρικὰ inscribitur, depromptis.

3. Scholia tertiae classis a grammatico quodam aetatis inferioris ex Etymologico Magno, Suidae lexico, Epimerismis Homericis aliisque scriptis compilata signisque vel litteris rubris ad verba poetae

¹³) Qua ratione haec librique A et B per folia codicis dispositi sint, hic e. g. conscripsi: Fol. 1^r—6^v = Contextus II. A; fol. 7^r = duo γένη Ὀμήρου (p. 28, 9—30, 17 Wil.); fol. 7^r—7^v = ὑπόθεσις τῆς δλης Ἰλιάδος; fol. 7^v—8^v = Tractatus Ioannis Tzetzae Περὶ γεννήσεως τῶν θεῶν; fol. 8^v (med.) — 17^v = scholia ad librum A; fol. 18^r—22^r = B 1—492; fol. 22^v—25^r = scholia ad B 1—492; fol. 25^v—29^v = Βοιωτικά (inde a B 494) cum paucis scholiis marginalibus; fol. 29^v—31^r = scholia ad Βοιωτικά.

¹⁴) Anecdota Graeca II, Romae 1850, 361—479; cf. Zetemata 24, 1960, 193 (ubi legas quaeso in nota prima „486“ pro numero 494).

¹⁵) Probare conatus sum folia genuina cum versibus E 259—355 et Λ 167—217 necnon scholiis exegeticis iam in exemplo, e quo B pendet, defuisse (cf. Zetemata 24, 1960, 26—8).

relata ibi tantummodo inveniuntur, ubi librarii priores locum reliquerunt.

Scholia codicis B ad librum A primum edidit A. Bongiovanni (1740), maximam partem explanationum ad A—Ω J. d'Ansse de Villoison (1788). Totam autem congeriem Guilielmus Dindorf demum publici iuris fecit (1877), glossis a manu tertia scriptis in appendicem (vol. IV 362—89) deportatis. Equidem scholia manus secundae et tertiae sprevi.

Codicem contuli imaginibus usus lucis ope confectis, quae microfilm appellantur, ipsum librum Venetiis inspexi a. D. 1958.

Cat.: Ant. M. Zanetti et Ant. Bongiovanni l. c. (vide p. XVI) I 234.

C Laurentianus plut. 32,3, s. XI—XII, membraneus, 424 fol. (39,7 × 22,5 cm), foliis 1—418 Iliadem, foliis 419—24 Batrachomyomachiam continens. In primis quidem foliis inter litteras reliquiae scripturae prioris perspiciuntur. Sed eius atramentum tam diligenter ablutum est, ut ne lumine quidem ope vivi argenti facto ulla verba legere potuerim. In folio 1^r etiam textus scholiorum partim detritus est.

Singulis paginis a quinis ad vicanos quinos, plerumque viceni versus poetae continentur. In marginibus autem scholia exegetica exstant a manu prima scripta novaque quadam ratione dispertita; neque enim librarius ordinem scholiorum B et E³ proprium conservavit, immo explanationes numeris ita instruxit, ut in unaquaque pagina sive adversa sive aversa a numero primo (α') incipiant. Nonnumquam autem quaedam omisit, saepe ultimas scholiorum sententias imprimis longiorum. Quas in pede paginae, si quidem spatium erat, addidit stellulis, crucibus similibusque signis ornatas, quibus ad locum suum referuntur. Hic illic manus recentior (C^{rec}) verba, quae prima spreverat, appinxit¹⁶⁾. In marginibus supremis vel (hoc quidem rarius) interioribus manus multo recentior glossas haud paucas ex etymologicis depromptas, fortasse etiam excerpta quaedam e commentario Eustathii petita scriptura lectu difficili neglegenter adiecit. Quae omnia ad nostrum propositum non pertinent.

Scriptura manus primae lectu facilis est, paulo vastior, ne dicam durior quam librariorum codicum B et E³. Semper Ἀχιλεὺς, Ἀχιλεια etc. Mutum iota adscriptum est, haud raro neglectum.

Velut exempla huius textus H. Schrader a. D. 1887 scholia ad E 259—355 et ad Λ 167—217, quippe quae in B deessent, publici iuris fecit¹⁷⁾. Neque tamen codicem magni aestimandum esse autumavit, qui usque ad haec tempora delitesceret.

¹⁶⁾ Vide ad B 307. 316. 323; Zetemata 24, 1960, 7.

¹⁷⁾ Herm. 22, 1887, 282—308.

Scholia C contuli imaginibus usus, quae microfilm dicuntur. Ipsum codicem inspexi atque initium libri primi aliosque singulos locos spectavi Florentiis a. D. 1958.

Cat.: A. M. Bandini, *Catalogus codicum Graecorum Bibliothecae Laurentianae II* (Florentiis 1768) 124.

Escorialensis Graec. 291 (Y I 1), s. XI, membraneus, 328 fol.¹⁸⁾, E³ 36 × 28,4 cm. Complectitur Iliadis A 1 — Ω 717. Sed fol. 1 (A 1—28) s. XV, fol. 2—7 (A 29—200) s. XII scripta sunt; fol. 63 (E 115—62) et 247 (Σ 326—421)¹⁹⁾, quae interciderunt, a manu recenti reparata sunt; quae omnia scholiis egent. Liber genuinus, qui fol. 8^r (A 201) incipit, in unaquaque pagina a senis denis ad vicenos quaternos (saepe vicenos quaternos) versus continet.

Scholia classis exegeticae a prima manu scripta in margine superiore, exteriori, inferiore leguntur eadem fere ratione qua codicis B disposita. Cui libro, etiam quod ad distributionem versusum Homericorum attinet, codex E³ simillimus est. Numerus foliorum in E³ usque ad Δ 491 (fol. 60^r) uno tantum minor est quam in B, tum duobus, mox quinque vel pluribus; folia enim in E³ parum diligenter numerata sunt ita quidem, ut compluriens bina eodem numero ornarentur. Ante scholia nulla lemmata. Scholium primum (notatum signo α) initio uniuscuiusque folii versi, ultimum sub fine recti exstat (vide supra p. XVII de cod. B). Ergo dispositionem hyparchetypi b libri B et E³ fidelissime reddere videantur (vide infra C II 2, p. II).

Scriptura imprimis dilucida, concinna lectuque facilis. Mutum iota adscriptum, interdum omissum. Scholia summa diligentia scripta erroribus librarii paene libera sunt.

Excerpta ex Eustathio facta et glossas e lexicis (saepe ex Etymologico Magno) depromptas manus complures saeculorum XII—XV in marginibus extremis et interioribus necnon intra lineas coartaverunt. Quae omnia difficillima lectu ad nostram rem non pertinent.

Nonnulla scholia codicis E³ E. Bethe a. D. 1893 exempli gratia edidit²⁰⁾. Equidem codicem contuli imaginibus usus, quae microfilm dicuntur, et ipsum librum spectavi in Bibliotheca Escorialensi a. D. 1965.

Cat.: E. Miller, *Catalogue des manuscrits grecs de la bibliothèque de l'Escorial*, Parisiis 1868, 260—1. Sub prelo sunt volumen secundum et tertium libri, qui inscribitur „Catálogo de los Codices Griegos de la Biblioteca de El Escorial“, a Gregorio Andrés Martínez, Patre doctissimo Augustino, Biblio-

¹⁸⁾ Quorum nonnulla bis numerata sunt. Erravit T. W. Allen (*Homeri Ilias I*, Oxon. 1931, 16), qui numerum esse dixit 228.

¹⁹⁾ Pro folio 247 olim duo folia exstabant; nam quod hunc numerum nunc habet, in utraque pagina duas columnas praebet.

²⁰⁾ Mus. Rhen. 48, 1893, 356—9.

thecae Escorialensis principe, composita (volumen primum a Patre A. Revilla conscriptum a. D. 1936 Madriti in lucem prodiit). Gregorius A. M., qui benigne mihi permisit, ut schedas illorum tomorum inspicerem, codices E³ et E⁴ fuse ac diligenter ibi descripsit. — De codice E⁴ vide praeterea D. G. Moldenhawer et T. C. Tychsen, Catalogue des manuscrits grecs de l'Escorial (publié en extrait), in: D. Kgl. Danske Vidensk. Selsk. Skrifter, 7. Raekke, Hist. og Filos. Afd. II 5, Hauniae 1916, 387.

E⁴ Escorialensis Graec. 509 (Ω 112), s. XI, membraneus, 216 fol. (35,3 × 26,5 cm). Ilias continetur foliis 7^r—216. In unaquaque pagina binae columnae sunt, quarum sinistra contextum Homeri comprehendit, dextra paraphrasim. Ambae columnae modico intervallo (ca. 2 cm) inter se distant utraque lineis ad perpendicularum directis a parte dextra et sinistra finita. In columna sinistra plerumque undequadrage ni versus poetae exstant, raro quadrage ni, hic illic multo pauciores et hoc quidem in finibus librorum (ubi etiam quini vel tantum terni leguntur). Laterculi paraphrasis Catalogi navium, quippe quae ommissa sit, vacui sunt aut scholiis expleti.

Margines superiores, exteriores inferioresque maximam partem scholiis classis D occupati sunt. Quae signis propriis (asteriscis dico, circulis, diplis sim.) ad verba poetae referuntur. Manus altera ductu non satis diverso, primae quidem aequalis, multos locos e scholiis exegeticis et e Porphyrii Quaestionibus Homericis petitos addidit, hos in marginibus vacuis, illos et eos saepe decurtatos, semper fere litteris minimis scriptos, haud raro etiam supra versus paraphrasis. Multa autem e numero scholiorum exegeticorum ad A 1 usque ad B 300 pertinentium in marginibus foliorum 1^r—6^v (de quibus paulo inferius disseram) collocata sunt. Cuius generis scholia lemmatibus semper fere carent notisque numerorum ad verba Homeri revocantur, unaquaque pagina a numeris α', β', γ' sequentibus incipiente. Scholia autem omnis familiae, quae in margine supremo aut infimo exstant, a bibliopego, cum librum circumcideret, atrociter laesa sunt.

Folia 1^r—6^v ternionem faciunt varios tractatus continentem, quos ut enumerem hic locus non est²¹⁾. — Scriptura scholiorum exegeticorum dilucida est, sed compendiis abundans. Quae in verbis supra lineas paraphrasis scriptis aegre enodantur, quia cum illius spiritibus accentibusque saepius confunduntur. Ipse scriba aliqua doctrina, quin interdum etiam audacia fuisse videatur; nam explanationes suas exegeticas aut cum scholiis classis D aut inter se coniunxit (vide ad B 405—7), verba et cola, quae supervacanea esse putabat, prope eiecit, pro vocabulis rarioribus cotidiana substituit, pro coniunctione δπως voce ἴνα usus est (e. g. ad Z 87),

²¹⁾ Cf. descriptiones apud E. Bethe Mus. Rhen. 48, 1893, 367—70; T. W. Allen, Homeri Ilias I (Oxon. 1931), 16—7; A. Severyns, Recherches etc. III 1 (Paris. 1953), 41—3.

in finibus sententiarum verba tradita libenter transposuit, coniecturas suas, ubicumque in errores priorum incidere sibi visus est, fortiter protulit (e. g. ad Δ 247. Z 242). Quae omnia textui detrimentum vix attulerunt. Sed apparatu critico uniuscuiusque paginae satis demonstratur, quantum tempus quantumque locum in talibus proprietatibus, ne dicam nugis, editor consumere debuerit.

Specimina scholiorum codicis E⁴ primus edidit E. Bethe²²). Equidem codicem contuli imaginibus usus, quae microfilm appellantur. Sed quod locos complures scripturae lectu difficilis hoc modo explicare non poteram, ipsum librum in Bibliotheca Escorialensi aliquam partem descripsi vel certe spectavi a. D. 1965.

Cat.: E. Miller l. c. (vide ad cod. E³) p. 462—5.

Genavensis Graec. 44, s. XIII, chartaceus (bombycinus), fol. 401 **Ge** (= 802 paginae; hae numeris comprehensae sunt), 30,2 × 21,5 cm. Perierunt in univ. 26 folia (= 52 paginae) cum versibus A 1—54. 109—89. Θ 153 — I 63. I 706 — K 49. Ω 707—804 et cum scholiis ad hos locos a manu prima scriptis. Folia restituit Ge II et scholia classis D adscripsit (vide infra sub 2).

Codex continet Iliadem sine versibus B 494—877. Paraphrasis supra verba poetae scripta carmini adest usque ad M 455. Unaquaeque pagina vicenos septenos (A— Δ) vel undetricenos (E— Ω) versus complectitur (sc. versus paraphrasis adnumeratis). In libris P— Ω ante complures versus exstant obeli.

Ipsa scholia a quinque manibus inter se prorsus diversis exarata sunt:

1. Litterae manus primae, cuius hic prae ceteris nostra interest, modo lepidae, modo modicae, modo vere magnae sunt. Cuius rei duplex causa est; scriba enim ductum suum ad minorem modum redegisse videatur, aut cum ipse exemplum mutabat aut cum margo litteras maiores non recipiebat. Itaque hac de re is perperam iudicet, qui suspicetur scholia Ge I a duabus vel tribus manibus scripta esse; nam omnes has litteras diversae magnitudinis, quod ad ductum et compendia attinet, inter se simillimas esse nemo non videt. Scholia autem litterarum maiorum finem capiunt cum ultimis versibus libri N. Litterae lepidae atramento nigriore quam ceterae semper exaratae sunt. — Pleraque scholia Ge I cum Townleianis non discrepant, cetera scholiis **b**, **h**, D finitima sunt. Ceterum explanationes familiae **h** post librum N non iam occurrunt.

Ab eadem manu (sc. Ge I) etiam scholia ad Φ 165—499 (= codicis p. 713—24), explanationes summa dignitate et praestantia, scripta sunt. Quae ex exemplo a codicibus nobis servatis prorsus diverso profecta esse crediderim. Exstant in sex foliis, quae dimi-

²²) Mus. Rhen. 48, 1893, 359—72.

dium senionem faciunt. Neque tamen verisimile est scribam Ge I fragmentum quoddam in talem dimidium senionem quadrans forte fortuna invenisse ac sine iudicio descripsisse. Immo ipsum has partes, quae hodie in illis sex foliis leguntur, eum selegisse suspicari licet. Variarum autem explicationum ad eundem versum pertinentes non modo inter se non discretarum, sed nonnumquam etiam cum scholiis ad versum praecedentem vel sequentem spectantibus coniunctae sunt. Quae ratio cum a consuetudine ipsius scholiastae abhorreat, exemplum eum in manibus habuisse conicio, cuius scholia ipsa quoque ex explanationibus diversi generis iam compilata erant.

2. Scholia Ge II a duobus scribis confecta sunt: a) *Ge II (= manus secunda) libros N—T interpretamentis ornavit, quae omnia fere e classe D orta sunt. — b) Ge II (= manus tertia) scholia huius generis in totam Iliadem promovit, ea quae *Ge II appinxerat hic illic supplens. Fortasse idem librarius folia illa, quae interciderant, renovavit.

3. Manus quarta (= Ge III) libros N—Y variis excerptis, imprimis ex Eustathii commentariis depromptis, instruxit. Ceterae notae a scriba recentissimo additae sunt; nescio an hic pauca illa scholia scripserit, quae e Veneto B in nostrum librum translata esse apparet.

Codex olim Manuelis Moschopuli erat. Librarium tertium (Ge II) fuisse Theodorum Meliteniorem (s. XIV) probavit Nicole. Librum postea Henricus Stephanus, qui eum in Italia emerat, in Homero edendo adhibuit. Quo mortuo codex in Bibliothecam Genavensem pervenit.

Textum scholorum fuse descripsit et satis diligenter edidit J. Nicole in libro, qui inscribitur „Les scolies Genevoises de l’Iliade I—II,“ Parisiis 1891. Equidem codicem a. D. 1951 Genevae contuli.

Cat.: H. Omont, Catalogue des manuscrits grecs des bibliothèques de Suisse, Zentralblatt für Bibliothekswesen 3, 1886, 439 (Nr. 160); cf. Mus. Rhen. 95, 1952, 170—91.

Le (Le¹ apud Allen) = Leidensis (Vossianus) Graec. 64, olim Peirescianus, s. XV, chartaceus, 493 fol., 28×21 cm.

Continet in folio 1^r argumentum Iliadis A, in foliis 1^{r-v} vitam Homeri (p. 28, 9—31 Wil.) et explicationes metricas, in foliis 2^r—493 Iliadem usque ad Ω 17 cum paraphrasi et scholiis. Folia, quae Ω 18—804 comprehendebant, perierunt. In unaquaque pagina ad vicanos versus exstant, supra quos paraphrasis atramento rubro scripta est. Paginae, in quibus singuli libri Iliadis incipiunt, argumentum habent et ea de causa pauciores versus Homeri.

Scholia Le scholiis E⁴ simillima sunt; constant igitur ex explanationibus classium **b** et **D** necnon e fragmentis libri Porphyrii.

Ipsa scriba Le excerpta e commentariis Eustathii et Michaelis Senacherim (qui floruit ca. 1250) adiecit²³). — Mendis multis, quae Le cum codice E⁴ communia habet, demonstratur illum ex hoc esse descriptum (vide infra C II 1, p. XLVIII). Nec non omnia scholia Le in libro E⁴ reperiuntur. Ergo codex Le nullius momenti est, nisi ubi E⁴ aut laesus esse invenitur aut aegre tantum legitur. Paucis denique locis Le coniecturas dignas, quae commemorentur, protulit (vide e. g. ad Δ 102. Z 431). Ordo scholorum, qui ad librum A et ad versus B 1—300 pertinent, nonnumquam turbatus est. Cuius rei haec est causa: in codice E⁴ multa scholia in folia 1^r—6^v transportata sunt (vide supra p. XX), ubi contextus Homeri non exstat. Librarius Le autem has explicationes prope versus, ad quos spectant, sedulo reportans plus semel errore lapsus est.

Codex e Graecia allatus Nicolai erat C. F. de Peirese (1580 — 1637), qui eum Ioanni Voss (1577—1649) dedit. Quo auctore in Bibliothecam Leidensem pervenit. — Scholia ad librum X publici iuris fecit primus L. C. Valckenaer (Opusc. philol. II, Lipsiae 1809, 1—81), quodammodo Horneium imitatus, ut ipse dicit (p. 6), nonnullaque laudavit in Animadversionibus ad Ammonii lexicon. Fragmenta operis Porphyrii omnia edidit H. Schrader (Lipsiae 1880), qui librum Leidensem in Quaestionibus tractandis adhibuit.

Codicem contuli Lugduni Batavorum usque ad carmen Φ a. D. 1954. Cetera in imaginibus habeo, quae microfilm dicuntur.

Cat.: K. A. De Meyier, Codices Voss. Graeci et Miscellanei (Bibliotheca Universitatis Leidensis Codices manuscripti VI), Lugd. Batav. 1955, 75; cf. E. Maass, Herm. 19, 1884, 537.

Lipsiensis Graec. 32 (olim 1275), s. XIV et XV, chartaceus, 339 Li fol., 33,5 × 23 cm.

Codex in tres partes divisus est:

a) Foliis 1—50 (s. XV) continentur duae vitae Homeri (p. 29, 8—30, 17 Wil.), epigrammata Homero falso attributa, quae in Vita poetae Herodotea inveniuntur, Narratio de causa belli Troiani secundum Cypria, Ioannis Tzetzae Exegesis ad Iliadem (scil. librum A), Vita Homeri Herodotea.

b) Fol. 52^r—268^v: pars bombycina, s. XIV; insunt Homeri Iliadis versus A 1—P 89, quorum unaquaeque pagina a vicenis quinque ad vicenos septenos capit, scilicet exceptis singulorum librorum initiis, ubi multa scholia collocanda erant. Inter ipsa scholia, quae generis exegetici sunt, leguntur pauca quaedam ex Eustathii commentario excerpta (e. g. ad Z 378, ubi Aelii Dionysii fr. ε 21 laudatur). Omnes hae explanationes in marginibus superioribus et exterioribus, inter dum inferioribus exstant litteris minutioribus lectuque difficilibus scriptae, nullis fere spatiis inter scholia intermissis. Sententias vel

²³) De Michaele Senacherim cf. F. Fuchs, Byz. Archiv 8, 1926, 55.

explanationes, quas manus prima omisit, recentior quaedam in fine paginae nonnumquam addidit. Quattuor folia, quibus versus Z 73—160 et Λ 705—809 olim continebantur, amissa sunt. Is qui hoc damnum explevit, folia 156 et 198 inseruit, quorum in utroque textum Iliadis binis columnis scripsit et ita quidem, ut singuli versus dextrae singulos sinistrae excipiant.

c) Fol. 269^r—339^v (s. XV) versus continent P 90—Ω 804 in duabus columnis scriptos, nonnullis scholiis ornatos, quae nullius momenti sunt, et Batrachomyomachiam. Hoc carmen in fol. 335^v—338^v exaratum est, versus P 90—167 autem in folio 339 leguntur, quippe quod bibliopegus neglegenter huc transposuerit.

In hoc nostro proposito scholia solius partis mediae valent. At ea e scholiis librorum B (E³) et T conflata esse E. Maass certis argumentis confirmavit (vide infra C II 1, p. XLVIII). Licet igitur totum codicem spernere exceptis iis tantum locis, quibus Townleianus, alterum exemplum libri Li, afflicus est, h. e. praecipue initio carminis A. Accedit quod scriba mediae partis codicis Li singula scholia lemmatibus saepe instruxit, quorum haud pauca editori hodie quoque accepta sunt.

Annis D. 1717—20 Stephanus Bergler apographon codicis Li effecit, quod viris doctis illius saeculi gratum atque iucundum erat (vide infra E, p. LXVIII). Scholia edidit L. Bachmann²⁴). Codicem contuli imaginibus lucis ope factis (microfilm) usus, quas ut libri cuiusdam pretiosi compensatione emerem, princeps Bibliothecae Lipsiensis liberaliter mihi concessit.

Cat.: V. Gardthausen, Die griech. Handschriften (= Katalog der Handschriften der Universitätsbibliothek zu Leipzig III), Lipsiae 1898, 39; cf. E. Maass, Herm. 19, 1884, 266—70.

M¹ Ambrosianus Graec. 74 (A 181 sup.), s. XIII, membraneus, 102 fol., 31,6 × 23,8 cm. In indice libri (fol. 1^r) haec verba notata sunt: „Codex rescriptus. Latet in priori scriptura . . . S. Johannis Chrysostomi sermones (e. g. fol. 6').“

Continentur folio 2 argumentum Iliadis, vitae Homeri (p. 28, 9—30, 12 Wil.), argumentum libri primi, tum foliis 3^r—101^v Iliadis carmina A—Ω binis columnis scripta, quarum in utraque ad quadragenos binos versus exstant exceptis iis paginis, quae argumenta habent. In libris A et I laterculus dexter non versibus Homeri, sed paraphrasi occupatus est.

Scholia, quae classis h sunt, non modo in marginibus leguntur, sed etiam inter ambas columnas et ea quidem tota a rubricatore scripta. Carent omnia lemmatibus, primis litteris marginalium

²⁴) Scholia in Homeri Iliadem, quae in codice Bibl. Paul. Acad. Lips. leguntur, post Villoisonum et Imm. Bekkerum nunc primum ex ipso codice integra edidit ac recensuit L. B., I, Lipsiae 1835. — Ceterum volumen alterum, quo quae auctor contineri voluerit nescio, numquam in lucem prodiiit.

rubro atramento pictis. Inde a libro A usque ad N cod. M¹ textum integerrimum familiae h₁ praebet. In libris autem posterioribus a scholiis codicis U⁴ praestantia superatur (vide infra C IV, p. LVI). — Scholia M¹ litteris parvulis, sed dilucidis exarata sunt, quae ab imperitissimo quoque facile leguntur.

Liber erat bibliothecae Georgii Merulae (1431—94), unde emptus pervenit in Bibliothecam Ambrosianam. Contuli Mediolani a. D. 1958.

Cat.: Aem. Martini et D. Bassi, Catalogus codicum Graecorum Bibliothecae Ambrosianae I (Mediolani 1906), 88—9.

Ambrosianus Graec. 463 (I 58 sup.), s. XIV, chartaceus, 393 fol., M⁸ 24,8 × 17 cm.

Habet textum Iliadis, paraphrasim ad libros I et K et eam supra versus carminum scriptam, scholia, glossas. Quae omnia qua ratione in singulis paginis distributa sint, pluribus verbis hic describere nolui; nam rarissime tantum quaedam utilitas e codice capi potest. Ipsa scholia a tribus manibus scripta sunt:

- a) Qui textum poetae exaravit, in folio 91^r scholium classis D scripsit hic quoque atramento nigro usus.
- b) Rubricator, cui etiam paraphrasis ad carmina I et K debetur, scholia classis D, derivationes grammaticas, proverbia, locos ex Eustathio electos hic illic in marginibus depinxit.
- c) Praeterea leguntur scholia generis D et classis h manu eleganti nitide exarata. Quorum haec, quamquam plus bis vel ter vix inveniuntur, alicuius pretii sunt (vide ad Γ 410—11. Δ 42).

Codicem contuli Mediolani a. D. 1958.

Cat.: Aem. Martini et D. Bassi l. c. (vide ad cod. M¹) I 557.

Parisinus Graecus 2556, s. XIV, chartaceus (bombycinus), 88 fol., P codex miscellaneus.

Continet post Michaelis Syncelli tractatum de orationis constructione in foliis 34^r—78^r duas vitas Homeri (p. 28, 9—30, 12 Wil.), argumentum totius Iliadis, Ioannis Tzetzae opusculum *Περὶ γεννήσεως τῶν θεῶν*, tum (fol. 34^r) scholia in Iliadem classis h ad libros A—M sine versibus Homeri. In unaquaque pagina versus exstant ad undequadragenos, numquam fere minus quam undetrices, plerumque triceni bini. Scriptura dilucida, quae facile legitur, compendiis, ut saeculo XIV confecta, scatet. Scholia autem explanationibus respondent, quae in codice Ag, titulis *ἱστορίαι καὶ ἀπορίαι* instructa, singulis carminibus usque ad librum M sequuntur. Dubitari non potest, quin P ex Ag pendeat²⁵).

Tractatum et scholorum maximam partem publici iuris fecit I. A. Cramer, An. Par. III (Oxonii 1841) 97—178. Equidem codicem

²⁵) Cf. *Zetemata* 24, 1960, 194—5. Vide infra C IV 2, p. LVII.

contuli imaginibus usus lucis ope factis, quae microfilm dicuntur. Ipsum librum non vidi.

Cat.: H. Omont, *Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale III* (Parisiis 1888) 4.

P¹¹ Parisinus Graec. 2766, s. XIV, chartaceus (bombycinus), 350 fol., 25 × 16,8 cm.

Completitur in foliis 1^r argumentum Iliadis, 1^v vitam Homeri (p. 28, 9—29, 2 Wil.), 2^r—6^v vitam Herodoteam, 6^v—7^r argumentum libri primi, 7^r—^v quaestiones quasdam (h. e. scholia D), 7^v nomina Musarum, tum in foliis 8^r—350 Iliadis Α—Ω (usque ad Ψ cum paraphrasi). In unaquaque pagina binae columnae sunt, quarum utraque circiter vices septenos versus continet, ubicumque totos quidem laterculos occupat. Semper textus Homeri in latere interiore paginae scriptus est, paraphrasis in exteriori; quae albido quidem atramento postea demum textui Homeri iam exarato addita est. Spatium autem huic translationi destinatum nonnumquam liberum remansit, e. g. ad totum librum Ω.

In foliis 8^r—350 dispositio haec est: aliquantum versuum Homericorum (initio circiter denorum, postea multo plurium) scholia classis h sequuntur eadem scriptura eodemque atramento ac contextus Iliadis per totam paginam exarata. Raro tantum nonnullae explicationes etiam in margine exteriori vel supra versus paraphrasis scriptae occurrunt, perpaucae ad librum Z exstant, ad Ω nullae. Omnia scholia notis numerorum ad verba poetae revocantur. Lemmata desunt. — Scriptura scholiorum minutissima est, compendiis abundans, lectu difficilis vel difficillima.

Codicem P¹¹ alicuius momenti esse iam Villosion cognovit²⁶⁾. Scholia selecta edidit I. A. Cramer in *Anecdosis suis Parisinis* (III, 1841, 270—92), „paucis quibusdam ex aliis scholiastis adiunctis, et praecipue ex egregio Codice Townleiano“ (= T). Scholia P¹¹ contuli imaginibus usus, quae microfilm vocantur. Ipsum librum a me rogatus inspexit et descripsit B. Snell²⁷⁾.

Cat.: H. Omont, *Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale III* (Parisiis 1888) 38.

T Cod. Brit. Mus. Burney 86, a. D. 1014 aut 1059²⁸⁾, membraneus, 281 fol., 30,5 × 24 cm.

²⁶⁾ *Homeri Ilias*, Venetiis 1788, Proll. XV not.

²⁷⁾ Cf. *Zetemata* 24, 1960, 188.

²⁸⁾ Verba subscriptionis haec sunt: ἐτελειώθη μὴν Ἰ Σεπτεμβρίου τῆς ἡμέρας ἑ, Ἰνδικτιώνος ιγ . . . φ . . . Soli anni saeculi undecimi, quibus dies duodevicesimus mensis Septembris (= a. d. 14 Kal. Oct.) Saturni erat et id decima tertia indictione, sunt 1014 et 1059. Neque tamen est, quod alter alteri anteponatur. Recte autem viri docti generum scripturae mediæ aevi peritissimi codicem saeculis posterioribus confectum esse negant, cf. V. Gardthausen, *Griech. Paläographie II*², Lipsiae 1913, 482; T. W. Allen, *Journ. Phil.* 19, 1891, 62. Vide praeterea E.

Complectitur Iliadis carmina A—Ω omissis versibus B 494—877 (cf. Ge). Exstant in unaquaque pagina viceni septeni vel octoni versus Homericī, in marginibus autem superioribus, exterioribus inferioribusque ab eadem (sc. prima) manu eodemque atramento fusco scripta scholia egregia, quae classis exegeticae sunt. Necessitate coactus librarius hic illic spatium, quod est inter contextum Homericum et scholia marginalia non integrum reliquit (scholia T^r) vel interpretamenta brevia supra versus carminis scripsit (T^u). Quorum utrumque genus (T^r et T^u) lemmatibus caret. Scriba quidam saeculi XIII (T^{rec}) scholia classis D (eaeque haud raro inter lineas contextus Homericī) aspersit, adnotationes grammaticas vel etymologicas addidit verbaque a manu priore exarata nonnumquam correxit. Titulos denique metricos et argumenta, quae ante singulos libros leguntur, manus recentissima (s. XV) adiecit.

Folia a bibliopego hic illic in marginibus circumcisa, priora vero (praecipue fol. 1) madore laesa sunt, scriptura saepe detrita. Leguntur autem in folio primo scholia hoc modo distributa²⁹⁾:

Fol. 1^r. a) margo superior, dexter, inferior: 1 a. c. d. h. 2 c et d. b. 3 a. b¹. 4 b. 8 d. 4 d. c. 1 f¹. 2 a. 13—4 a. b¹. 14 b. 15—6. 17. 18. 20 a¹. 21 b¹. 22 a. 23. 24 b. 25. 26 b. 27 b;

b) margo sinister: 1 e¹. 7 b. a. 8 b. 11 b;

c) spatium inter contextum Homeri et scholia marginalia (sc. scholia T^r): 2 a. 3 b¹. 5 c. 6. 10 a. 3 c. 10 b;

d) supra versus (scholia T^u): 1 g. 4 e.

Fol. 1^v. a) margo superior, sinister, inferior: 29 d. 32 a. 33. 34 b et 35. 36 b. 37 b. c. d. 38 a. 41 a. 42 b. c. 43. 45. a. 46. 48. 49 a. 50 b. 51 b. 52. 53—5. 53 b. c;

b) scholia T^r: 29 c. b. 31 a. b. 35. 38 b. 39 b². 44 b. 51—2;

c) scholia T^u: 45 c. 47 a. b. 51—2;

d) in margine infimo: 1 b.

Cum coniectura probabile est, tum quibusdam etiam vestigiis indicatur codicem in monte Athone confectum esse³⁰⁾. Inde a saeculo decimo quinto in Bibliotheca Florentina Salvatorum erat. Quibus temporibus Petrus Victorius (1499—1584) apographum a scriba diligenti factum nactus est, quod hodie in Bibliotheca Monacensi asservatur (vide infra de codice V). Postea Donius Florentinus, Barberini cardinalis secretarius (1594—1647), codice usus est et Lucae Holste (Holstenio), amico Hamburgensi (1596—1661),

Maass, Herm. 19, 1884, 275; P. Maas, Griech. Paläographie (in: Gercke-Norden, Einleitung in die Altertumswissenschaft I³, Lipsiae 1927) 9, 81 (= § 22); T. W. Allen, Homeri Ilias I (Oxon. 1931) 40.

²⁹⁾ Hanc perturbationem ordinis in apparatu critico non iterum commemoravi.

³⁰⁾ E. Maass, Herm. 19, 1884, 287.

qui Porphyrium edere in animo habebat, excerpta quaedam misit. Nescio, qua de causa liber Romam transportatus sit; ibi quidem ab Ioanne Townley emptus inde ab anno D. 1771 in libris Caroli Townley erat. A. D. 1790 Ch. G. Heyne librum usurpandum conduxit nonnullaque excerpta in notis ad editionem suam Iliadis collectis foras edidit. Plura emisit G. H. Noehden (1770—1826), discipulus eius et (ab a. D. 1811) Musei Britannici bibliothecarius, in disputatiuncula de Scholiis Porphyrii³¹). Townley denique Carolo Burney codicem a. D. 1814 vendidit; qui etiam a. D. 1818 Caroli Parr Burney erat, sed tum statim in bibliothecam Musei Britannici pervenit. Excerpta nonnulla I. A. Cramer edidit a. D. 1841 (vide infra E I). Totius autem codicis apographon D. B. Monro demum fecit et id in usum Guilielmi Dindorf, qui ad scholia T publici iuris facienda se accinxerat. Quod munus editore doctissimo mortuo E. Maass suscepit; qui praeter schedas suas, quas per sex menses Londinii fecerat, etiam illud apographon iam notis Dindorfii auctum adhibuit. De ipsa editione Maassiana vide infra E I (p. LXXI). Equidem codicem contuli Londinii a. D. 1952.

Cat.: Catalogue of Manuscripts in the British Museum, New Series vol. I, Part II: The Burney Manuscripts, Londinii 1840, 37; E. M. Thompson, Catalogue of Classical MSS., Class. Rev. 2, 1888, 103, Nr. 5; K. and S. Lake, Monumenta Palaeographica Vetera II, Bostonii 1934, 15 (tabulae 127—8).

U² Venetus Graec. 1034 (olim Marc. Graec. 455), s. XIII—XIV, chartaceus, 401 fol., 24,7 × 16,5 cm.

Insunt vita Homeri (p. 28,9—29,2 Wil.) et (fol. 2—401) Ilias tota. In foliorum 229^r—293^r marginibus scholia exstant ad versus O 1 usque ad Σ 207, ubi haec ultima explanatio post verba ἄλλ' οὐδὲ νῦξ in sententia media abrupta est. Scholia, quae classis exegeticae sunt, e codice B pendere inveniuntur; nullo enim loco U² verba integriora praebet quam B. Librarius doctus adnotationes suas adiecit scholiis D et recentioribus tractatibus nisus.

Postquam Venetiis a. D. 1958 magnam partem codicis contuli, constitui scholia U² in hac editione spernere³²).

Cat.: Ant. M. Zanetti et Ant. Bongiovanni l. c. (vide ad cod. A) I 244.

U⁴ Venetus Graec. 841 (olim Marc. Graec. 458), s. XII—XIII, membraneus, 194 fol., 29,2 × 22,8 cm.

Continet Iliadem inde a versu Ζ 419 (quaternio primus numero λβ notatus est; ergo altera pars codicis interiit). Binae columnae in unaquaque pagina sunt, quarum dextra paraphrasim complectitur. Inde a versu Ζ 465 in marginibus exterioribus, nonnumquam in superioribus vel inferioribus vel inter columnas scholia classis h le-

³¹) De Porphyrii scholiis in Homerum cum appendice de codd. Townleyano et Etonensi, Gottingae 1797.

³²) Cf. Zetemata 24, 1960, 6.

guntur. Hic illic etiam manus secunda viles quasdam explanationes adiecit (vide e. g. fol. 36^v. 64^r al.).

Scholia selecta codicis U⁴ edidit A. Ludwich a. D. 1893/4³³). Ipse codicem contuli Venetiis a. D. 1958.

Cat.: Ant. M. Zanetti et Ant. Bongiovanni l. c. (vide ad cod. A) I 245.

Monacensis Graec. 16 (Victorianus), s. XVI, chartaceus (charta V crassa), 474 fol., 35 × 23,5 cm.

Continentur foliis 1^r—457^v scholia Townleiana (sine textu Iliadis), foliis 458—474^v scholia in Hesiodi Theogoniam³⁴). Scholia in Iliadem atramento fulvo, titulis et initialibus rubris, per singulas paginas semper fere tricenis versibus, manu eleganti, sed non sine multis erroribus exarata sunt. Lemmata ubique leguntur, haud rara falsa in iis scholiis, quae in codice T supra contextum Homeri exstant (T^u). Manus altera a prima paulo diversa (V^c) multa emendavit et scholia breviora (plerumque scholia T^u) in margine adiecit, quibus lemmata addidit.

Utrumque scribam codicem Townleianum (fortasse Florentiis) in manibus habuisse constat; nam V et V^c sescenta menda cum illo communia habent levissima tantummodo tollentes, praeterea saepe peccant, ubi T textum sanum praebet. Cum apographum efficiebatur, Townleianus iam circumcisus erat; vide e. g. ad Δ 257, ubi verba τιμῶν et παρόν, in T a bibliopecto sublata, in V desunt. Etiam folium primum Townleiani, quod hodie maximam partem detritum est, tum haud facilius legebatur; nam scriba V, ordinem codicis T in scholiis describendis secutus, in folio 1^r multa spatia reliquit, in folio 1^v non plures quam octo lineas scripsit, pone scholium T ad A 33 laborem inceptum abrumpens, postque longum spatium in folio 9^v a scholio T ad A 82 denuo inceptit. Hoc apographum tam imperfectum et mendosum tamen nonnullis locis alicuius momenti est, praesertim cum multa lemmata recte addita sint.

Codicem a V^c suppletum Petrus Victorius (1499—1584) nactus nonnullis emendationibus locupletavit. Iam in primo folio occurrunt verba illa e Veneto A descripta (vide supra p. XVI), inferius notae aliquae marginales leguntur, quibus textus scholiorum suppletur vel mutatur vel corrigitur³⁵). Litterae Graecae et Latinae

³³) Index lectionum in Regia Academia Albertina per hiemem anni 1893/4 habendarum (Regiomonti) p. 14—20; adde T. W. Allen, *Class. Rev.* 14, 1900, 244.

³⁴) Folia 2^v—8^v, 148^v, 151^v vacua sunt, scholia ad l 120—43 in foliis 149^v—150^v bis scripta, sed secundo loco haud raro deleta sunt.

³⁵) Cf. e.g. ad B 102: διαφυλάξας T διαφλέξας V, διαφυλάξαι Vict. (falso); — ad B 107: ἀξίωμα T ἀξίωσεν V, μα ss. Vict. (similiter ad B 267. Δ 93. 95. M 442 al.); — ad Δ 75: verba πολέμου διὰ τὸ τέλος a TV omissa in margine supplevit Vict.; — ad K 466: προνοητικά T προνοστικά V, προγνοστικά Vict. (similiter ad Λ 223. 786); — ad Λ 161 lemmatis verbum primum ἡνιόχους addidit V, alterum ποθέοντες Vict.; — ad Λ 20: post verba ἀφεστήκασιν μὲν (sc. viri, qui regi

manu Victorii atramento nigro pictae crassae et deformes sunt lectuque difficillimae et ingenium viri ornatissimi redolent.

Una cum libris Victorii codex V postea in Bibliothecam Monacensem pervenit³⁶⁾. Pleraque scholia edidit I. Bekker a. D. 1827 (vide infra E I, p. LXVIII). Post eum codicem contulerunt A. Roemer, A. Ludwich, E. Maass³⁷⁾. Equidem eum Monaci spectavi a. D. 1964.

Cat.: Catalogus codicum mss. Bibliothecae Regiae Bavaricae ed. I. C. Baro de Aretin, tom. I: Electoralis Bibliothecae Monacensis codices Graeci msc. recensiti et notis illustrati ab Ignatio Hardt (Monaci 1804) p. 91 cod. XVI; cf. A. Roemer, De scholiis Victorianis Homericis, Progr. des k. Ludwigs-Gymnasiums München, Monaci 1874.

V³ Vaticanus Graec. 28, s. XIV, chartaceus (bombycinus), 254 fol., 40 × 30 cm.

Iliadis versus A 1 — Ω 828 cum paraphrasi, quae quidem a versu A 8 demum incipiat. In unaquaque pagina binae columnae exstant, quarum sinistra versus poetae comprehendit. Scholia, quae ut argumenta tituli litteraeque initiales minio scripta sunt, aut in margine inveniuntur aut inter contextum Homeri et paraphrasim. Deprompta sunt e scholiis classis h et D³⁸⁾. Lemmata saepe desunt. Scholia ad librum A nonnumquam mutila; nam multa folia, praecipue initio codicis, madore vitiata sunt.

Codicem contuli Romae a. D. 1958.

Cat.: Io. Mercati et P. F. De' Cavalieri, Codices Vaticani Graeci, Romae 1923, 26.

Cinyrae oboediunt) Vict. de suo addidit: οὖν κινύριοι τῶν ἑλλήνων. — Maximi momenti est nota iuxta scholium ad M 200 scripta („hoc scholium infra collocari debuit“, sc. ad M 218, quem versum laudat).

³⁶⁾ Cf. I. Hardt l. c. (vide paulo infra sub Cat.): „... Nempe Elector noster Serenissimus Carolus Theodorus Victorianam bibliothecam manuscriptis variarum linguarum et libris editionum principum ac optimarum Saec. XVI celebrem, ferentibus aegre Romanis, coemit et bibliothecae aulicae Monacensi inferendam curavit.“

³⁷⁾ Cf. U. de Wilamowitz-M., Geschichte der Philologie (in: Einleitung in die Altertumswissenschaft ed. Gercke et Norden I), Lipsiae 1921, 14: „Was er (sc. Victorius) z. B. an Scholien zu Homer (aus dem Townleyanus, der damals in Florenz war) und Hesiod geschrieben hat, ist noch im 19. Jahrh. früher benutzt worden als die Vorlagen.“ Pro verbis illis „abgeschrieben hat“ vir illustrissimus dicere debuit „erworben und bearbeitet hat“. Fortasse scribere voluit „abschreiben ließ“. Neque tamen demonstrari potest Victorium auctorem apographi fuisse. — Ceterum statim suspiceris etiam Fridericum A. Wolf librum V adhibuisse, cf. S. Reiter, F. A. Wolf, Ein Leben in Briefen II (Stuttgardae 1935), 52, 29 sq.: „Der gute König von Bayern . . . hat mir einen sieben Finger starken Folioband handschriftlicher Scholien zur Ilias geliehen“ (in epistula a. d. IV Kal. Mai. a. D. 1808 ad G. J. Goeschen missa). Neque tamen probari posse hunc codicem fuisse Victorianum 16 benigne me docuit H. Widmann Tubingensis, harum rerum plane peritissimus; cf. eiusdem opusculum F. A. Wolf und die Tübinger Platon-Handschrift, Archiv für Geschichte des Buchwesens 3, 1960/1, 1—22.

³⁸⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 191.

Vaticanus Graec. 31, s. XIII, chartaceus (bombycinus), 265 fol., V⁶
27 × 21,4 cm.

Continet Iliadem initio et fine mutilam (sc. A 449 — Ω 636) et in fol. 263—5 Dionysii Periegetae versus 659—936, utrumque carmen cum paraphrasi. Desunt versus B 316—26 (pone fol. 13). Per singulas paginas binae columnae versuum a denis septenis ad trecentos binos inveniuntur, in quas contextus poetae et paraphrasis non semper eadem ratione distributa sunt; nam in foliis 1—20^v et 28^r—58^v ambo in eadem columna scripta sunt, singulis versibus translationis et Homeri invicem se excipientibus. Sed in foliis 21^r—27^v et 59^r—71^r paraphrasis sola in columna dextra exstat. Inde a folio 72^r (E 469) laterculus paraphrasi definitus vacuus est, a folio 240^v (Σ 94) contextus Homeri nonnumquam ambas columnas occupat.

Scholia marginalia ad A et B, cum charta madore violata sit, legere nequivi. Scholia ad Γ 1 — E 158 classis h sunt³⁹⁾, cetera e classe D delata ad nostrum propositum non pertinent. — Codicem contuli Romae a. D. 1958.

Cat.: Io. Mercati et P. F. De' Cavalieri l. c. (vide ad cod. V³) p. 29.

Vaticanus Graec. 902, s. XIII, chartaceus (bombycinus), 246 fol., V⁹
25,8 × 17,5 cm.

Continet in foliis 1—191 Iliadis versus A 16 — K 94 omissis inter folia 106^v et 107^r versibus E 2—300. Binae columnae per singulas paginas exstant, quarum interior contextum Homeri, exterior paraphrasim complectitur. Sequuntur in foliis 191—214 carmen Dionysii Periegetae, in foliis 215—46 Pindari carmina Olympica.

Explanationes ad Homerum in margine superiore, exteriore inferioreque inveniuntur. Constant e scholiis exegeticis et fragmentis Quaestionum Porphyrii. Verba utriusque partis peiora sunt quam scholiorum B. Omnia autem, quae in codice V⁹ leguntur, etiam illo libro vetustiore continentur. Ergo conicere licet hunc exemplum esse codicis V⁹, e cuius scholiis nos quidem fructum capere non possumus⁴⁰⁾.

Librum contuli Romae a. D. 1958.

Catalogus nondum publici iuris factus est.

Vaticanus Graec. 1318, s. XIII, chartaceus (bombycinus), 249 fol., V¹⁵
23 × 16,5 cm.

Codex, qui hodie a folio 27^r incipit, usque ad fol. 28^v versus B 494—607 praebet. Cuius libri ceterae partes desunt necnon liber primus et versus Γ 1—4. Ilias iterum incipit in folio 30^r a versu Γ 5

³⁹⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 192. Agitur solis de septem fragmentis hisce: ad Γ 46. 197. 290. 441. Δ 22. 321. E 158.

⁴⁰⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 9—10.

et usque ad fol. 249 (Ω 685) pertinet. Contextus poetae duabus columnis scriptus est et ita quidem, ut singuli versus columnae dextrae singulos sinistrae excipiant. Adsunt scholia usque ad fol. 226^r (Ψ 1 sq.), postea paucissima tantummodo classis D occurrunt. Toto autem codice scholia marginalia tineis adesa vel schedulis agglutinatis partim tecta sunt.

Ipsa scholia in tria discedunt genera:

1. Scholia classis D, quae initio raro, sed inde a libro M saepius leguntur.

2. Complura scholia classis h, quae post versum O 138 non iam occurrunt⁴¹⁾.

3. Scholia exegetica primo pauca et inter se distantia, tum (sc. ab O 574) plura et ad series quasdam coniuncta. Quae cum e scholiis Veneti B fluxisse appareat, in hac editione omisimus⁴²⁾.

Codicem contuli Romae a. D. 1958.

Catalogus nondum in lucem prodiit.

V¹⁹ Palatinus Graec. 6, s. XIV, chartaceus, 191 fol., 28,5 × 21 cm.

Continet Iliadis versus A 1— Ω 388; desunt versus A 189—609. B 462—93. K 81—233. K 550—A 118. Contextus carminis per omnes paginas binis columnis scriptus est, quarum utraque circiter quinos denos versus comprehendit. Supra quos paraphrasis minio exarata est.

Scholia sub finibus plurimorum exstant librorum per totam paginam serie continua ex ordine scripta. Desunt ad libros H—M et Z— Ω ; explanationes ad Z et N libros suos antecedunt. Inveniuntur praeterea scholia interlinearia ad carmen A (leguntur praecipue initio huius libri) et marginalia longa ad Γ . Quae omnia fere classis D sunt exceptis paucis ab archetypo h ortis, e. g. scholio interlineari ad A 29 et marginali ad Γ 445. Sed tales loci rariores brevioresque sunt, quam ut in textu classis h constituendo alicuius momenti esse possint⁴³⁾. — Codicem contuli Romae a. D. 1958.

Cat.: H. Stevenson sen., Codices manuscripti Palatini Graeci Bibliothecae Vaticanae, Romae 1885, 4.

V²⁰ Palatinus Graec. 12, s. XIII, chartaceus (bombycinus), 269 fol., 30,8 × 23 cm.

Continet Iliadem, plerumque una columna per singulas paginas scriptam, quarum unaquaeque ad vicanos quinos versus complectitur. Multa folia, quae perierunt, ab una vel duabus manibus saeculi XV restituta sunt.

In foliis vestustioribus leguntur:

⁴¹⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 189, 3.

⁴²⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 189—90.

⁴³⁾ Cf. Zetemata 24, 1960, 187.

1. Glossae supra versus poetae exaratae, quae tamen in libris Y—Ω prorsus desunt;

2. Scholia exegetica in marginibus scripta. Inter quae etiam fragmenta Quaestionum Porphyrii occurrunt. Scholia genuina ad E 259—355 et Λ 167—217 suis locis (sc. in foliis 66^r—68^r et 133^v—134^v) desiderantur. Iam hac de causa suspiceris scholia exegetica codicis V²⁰ e scholiis Veneti B pendere. Accedit, quod V²⁰ eosdem errores easdemque lacunas praebet, quas ille habet, cum lectionibus melioribus egeat. Licet igitur, in textu scholiorum exegeticorum restituendo librum Vaticanum spernere⁴⁴). — Codicem contuli Romae a. D. 1958.

Cat.: H. Stevenson sen. l. c. (vide ad codicem V¹⁹) 7.

Palatinus Graec. 310, s. XV—XVI, chartaceus, 287 fol., V²³ 37 × 28 cm⁴⁵).

Habet in foliis 1—6 eosdem tractatus, quos P¹¹ in foliis 1^r—6^v praebet. Foliis 7^r—287 continentur Iliadis versus A 52—Ω 804, cum initium libri primi interciderit⁴⁶). In unaquaque pagina binae columnae sunt, quarum interior contextum Homeri, exterior paraphrasim complectitur, illa nigro, haec rubro atramento scripta, utraque ad tricenos binos versus capiens.

Scholia, quae classis h sunt, haud aliter atque in P¹¹ post aliquot versus Homericos ab eadem manu eodemque nigro atramento per totam paginam scripta esse inveniuntur. Desunt ad librum Ω. Erroribus autem, quos Palatinus cum Parisino communes habet, planum fit illum huius esse fidele apographon. Ergo cod. V²³ eliminandus est⁴⁷). — Codicem spectavi Romae a. D. 1958.

Cat.: H. Stevenson sen. l. c. (vide ad V¹⁹) 174.

Scholia codicis O⁸ (= Coll. Nov. Oxon. D 298), quae I. A. Cramer (An. Ox. I, Oxon. 1835, praef. p. V) scholiis A similia esse contendit, supra non commemoravi. Exstant in foliis 122^r—128^v a manu recenti saeculo XVI scripta, dispertita per binas columnas, quarum unaquaque 23 cm alta et 7 cm lata est, ad A 1—B 264 pertinentia. Omnia autem classis D sunt: raro tantum verba Homerica explanantur, plerumque narrationes occurrunt. Folia 122^r—128^v a. D. 1964 Oxonii contuli.

⁴⁴) Cf. Zetemata 24, 1960, 9.

⁴⁵) Codex ante textum haec confitetur: „Sum de Bibliotheca quam Heidelbergae capta spoliū fecit et P. M. Gregorio XV. trophaeum misit Maximilianus utriusque Bavariae dux etc. Anno Christi 1623.“

⁴⁶) In margine dextro superiore fol. 7^r aliquis haec adnotavit: „Desunt duo priora folia“.

⁴⁷) Cf. Zetemata 24, 1960, 187 (ubi linea 2 pro numero „A 51“ legas quaeso „A 52“).

II. *De papyris*

pap. I Pap. Hawara (Bodl. Ms. Gr. class. a 1 P) = Pack² 616: saec. II p. Chr.⁴⁸).

Circiter 61 fragmenta eiusdem voluminis papyracei, a 2,5 × 4 cm (fragmentum minimum) ad 27,5 × 50,5 cm (fragmentum maximum), nunc in decem tabulas („sheets“) distributa. Continent in pagina adversa reliquias 25 columnarum, quarum unaquaeque (14,5 cm alta et 14,0—20,5 cm lata) vicenos binos vel vicenos ternos versus comprehendit. Sunt partes versuum A 506—7. B 1—6. 45—9. 111—5. 155—7. 200—5. 223—8. 245—52. 289—92. 331—2. (finis columnae). 333—54 (f. col.). 368—82. 390—8 (f. col.). 399—404. 411—22. 432—42 (f. col.). 443—50. 454—64 (f. col.). 465—70. 472—86 (f. col.). 488—92. 493—508 (f. col.). 509—11. 515—30 (f. col.). 531—5. 538—53 (f. col.). 554—60. 562—76 (f. col.). 577—98 (f. col.). 601—20. 621—42 (f. col.). 643—65 (f. col.). 666—87 (f. col.). 688—709 (f. col.). 710—31 (f. col.). 732—53 (f. col.). 754—75 (f. col.). 776—97 (f. col.). 798—819 (f. col.). 820—41 (f. col.). 842—64 (f. col.). 865—76. Omissi sunt versus B 549 et 558. Nonnumquam puncta, spiritus, accentus.

Locis hisce ante versus signa critica occurrunt, diplae ante B 481. 659. 701. 722. 727. 730. 741. 742. 801. 802. 807. 809. 827. 830. 838. 839. 856. 858. 863. 872, forsitan etiam ante 689 et 785; diplae periestigmenae ante B 484. 612. 634. 658. 674. 675. 697. 724. 746; obeli ante B 859. 860. 861. 875. 876. Discerni non potest, utrum ante versum B 769 antisigma sit necne.

In margine scholia leguntur ad versus B 397. 436. 447. 462. 665. 671. 682. 694. 707. 751. 769. 782. 798. 865. Exarata sunt atramento paulo clariore quam contextus Homeri, scriptura parva, obliqua compendiisque abundante, quae haud raro certo explicari nequeunt. Ceterum nescio an omnia haec scholia a manu recentiore scripta sint⁴⁹). Auctor autem de variis lectionibus refert, praecipue Aristar-

⁴⁸) Roger A. Pack, *The Greek and Latin Literary Texts from Greco-Roman Egypt*², Ann Arbor 1965. Cf. praeterea P. Collart, *Liste des scholies, lexiques, commentaires, paraphrases de l' Iliade sur papyrus*, Rev. Philol. 6, 1932, 328—9 (et ib. 333).

⁴⁹) Cf. *New Palaeographical Society, 1st Series, 1907—8, Plate 126 b*. Liceat totam descriptionem hic repetere: „Papyrus roll, formed of κολληματα, measuring 10½ in. (= 26,67 cm) in width (in one case only 7 in. [= 17,78 cm]) and 10⅞ in. (= 27,62 cm) in height. The top and bottom are much damaged by damp. Margins at top about 2 in. (= 5,08 cm); at bottom 3¼ in. (= 8,25 cm); between columns, about 2 to 2¾ in. (= 5,08 ad 6,97 cm). Total width of column, including margin, about 9¾ in. (= 24,75 cm), with 22 lines in a column so that the whole book would have occupied a roll of about 32—33 feet (= 9,753—10,058 m). At the end is the title ΙΛΙΑΔΟΣ Β. The original scribe has added accents, stops, apostrophe, diaeresis, rough breathings, mark of long vowels, and

chi, cuius nomen septies apparet. Quae notae Didymi et Aristonici simillimae sunt. Neque tamen dispexi, utrum ex horum grammaticorum libris pendeant an e commentariis aetatis Hellenisticae, fortasse ipsius Aristarchi.

Papyrus ab A. H. Sayce in Aegypto prope vicum, qui Hawara appellatur, sub capite feminae a. D. 1888 reperta est.

Edidit A. H. Sace in libro a W. M. Flinders Petrie composito, qui inscribitur „Hawara, Biahmu, and Arsinoe by W. M. Flinders Petrie“, Londinii 1889, 24—8; cf. B. P. Grenfell, Catalogue of Greek Papyri in the Bodleian Library (= index manu scriptus) p. 9; J. Madan, Catalogue of Additional Greek MSS. in the Bodleian Library (= index manu scriptus), 1887—9; A. Ludwich, Index lectionum aestiv. 1902, Regiomonti 1902, 6. — Papyrus contuli Oxonii a. D. 1952 et 1964. Vide tabulam huic volumini affixam.

Pauca tantum de scholiis ad B 447 et B 462 pertinentibus subiiciam. Illud nunc 2,2 cm sub syllaba EIN vocis ΚΗΡΥΣΣΕΙΝ (B 443) in tabula secunda invenitur. Occuparet igitur, si haec columna integra esset, locum versibus poetae destinatum. Vestigia autem scholii ad B 462 pertinentis in eadem tabula 1,8 cm sub illo agnoscuntur, et ea falso loco posita; scriba enim omnes explicationes in margine dextro exaravit. Ergo Flinders Petrie demum, quantum ego coniectura assequor, duas parvas lacinias, quarum altera scholium ad B 447, altera ad B 462 continuisse videtur, a parte sinistra fragmentorum huius columnae agglutinavit. Hoc ea quoque de causa colligo, quod pars dextra versuum B 443—50 et 454—64 abscissa est, ambo autem fragmenta in margine extremo tabulae secundae exstant. Sayce quidem utrumque scholium suo versui recte attribuit.

Pap. Ox. 1086 (Pap. Lit. Lond. 176) = Pack² 1173: saec. I a. Chr. pap. II

Fragmentum (23,2 × 41 cm)⁵⁰ voluminis papyracei, quod commentarium ad Iliadis librum B a quodam Aristarcho compositum continebat. Complectitur in pagina adversa tres columnas, quarum media paene integra est, cum sinistrae et dextrae exteriores partes abscissae sunt. Columna prima et secunda quadragenos versus comprehendunt, tertia quadraginta unum. Qui omnes ab editore principe numeris 1—121 notati sunt. Versus columnae me-

Aristarchean critical marks in the margin . . . Scholia have been added occasionally in a small sloping hand which appears to be of the 3rd century.“ — Lucis ope picti sunt versus B 843—64.

⁵⁰) Duo fragmenta sedis incertae, quae Hunt in ed. pr. (p. 92) typis descripsit, sprevi, cum genuinum locum eorum reperire non potuerim. Haec sunt reliquiae:

fr. 1	fr. 2
.....
]εἰθε ταυτ[]σω[
.....]ε[

diae 15,5 cm latae circiter sexagenas quinas litteras habent; in prima autem undesexagenas vel sexagenas fuisse computari potest, in tertia sexagenas quaternas.

Semper ante explicationem lemma exstat; id versus complures continet, ubicumque explicatio ad tot verba Homeri spectat. Ante et pone singula lemmata spatia circiter $\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$ cm longa inveniuntur, haud raro etiam in ipso scholio, sc. post singulas sententias. Signa autem diplae aut obeli, de quibus in scholiis agitur, nonnumquam ante lemmata picta sunt (de diplis vide l. 27. 54. 114, de obelis l. 61 et 62).

Textus litteris uncialibus, paulum obliquis, satis magnis pulchrisque scriptus est. His notis librarius usus est: \ = εἶναι, / = ἔστιν, μ = μεν (e. g. διωκέμ = διωκέμεν), Ϝ = πρὸς, Γ = γάρ, τ̄ = τῶν. Mutum ι adscriptum, interdum omissum est; semper fere ει pro ι, raro η vel ι pro ει. Praeter ἀριμᾶ (l. 49) nullus accentus. Ante versus 43. 57. 112 in margine signum ✕ (= χρῆστόν).

Tribus autem columnis partim quidem feliciter servatis explanationes summae praestantiae ad versus B 751—827 continentur. Quae fragmentis commentarii quattuorvirorum (de quo vide A I 2a, p. XLVI) saepe tam finitimae sunt, ut textum codicis A suppleant.

Papyrus a. D. 1906 ab Arthuro S. Hunt in Aegypto prope Oxyrhynchum reperta inde ab a. 1914 in Museo Britannico asservatur (Nr. 2055).

Edidit A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyri VIII“ (Londinii 1911), 77—99; cf. A. Körte, Arch. f. Pap. Forsch. 6, 1913, 252; W. Schubart, Einführung in die Papyruskunde, Berol. 1918, 166; H. J. M. Milne, Catalogue of the Literary Papyri in the British Museum, Londinii 1927, 145—6. — Papyrus contuli Londinii a. D. 1952. Vide tabulam huic volumini affixam.

pap. III Pap. Ryl. 24 = Pack² 1175: saec. I p. Chr.

Fragmentum (11 × 7,7 cm) commentarii ad Iliadis Δ, medias partes duarum columnarum continens, scriptum, ut mea quidem opinio fert, in pagina adversa. Longitudo versuum computari non iam potest. In columna prima, cuius 18 versuum fines exstant, versus Δ 306—7 expediuntur, in secunda, cuius 15 versuum initia servata sunt (l. 19—33), versus Δ 310 et Δ 315—6. Quae scholia non ad singula verba Homeri, sed ad rem perplexam tractatuque dignam pertinent.

Textus litteris satis magnis et, ubi summa papyrus non laesa est, dilucidis scriptus. Spatium breve (ca. 1 cm) ante lemma l. 28 (= Δ 315—6).

Papyrus ante a. D. 1910 ab Arthuro S. Hunt Behnesae empta hodie Mancuni in Bibliotheca Universitatis asservatur.

Edidit A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „Catalogue of the Greek Papyri in The John Rylands Library I“ (Mancuni 1911) 43—5. — Papyrus contuli imagine lucis ope facta usus. Vide tabulam huic volumini affixam.

Pap. Ox. 445 (Pap. Lond. 14) = Pack² 778: saec. II/III p. Chr. pap. IV

Duo fragmenta (15,3 × 6 et 30,5 × 19,5 cm) eiusdem voluminis papyracei continentis Homeri Iliadis Z, quorum utrumque in pagina adversa scripta est. Fragmentum primum duas columnas comprehendit, quarum altera fines versuum 134—7 et 148 praebet, altera initia versuum 173—94 et 199. Etiam fragmentum secundum e duabus columnis constat: in altera fines 44 versuum (sc. Z 445—88) agnoscuntur, in altera initia 41 versuum (sc. 489—529); neque tamen horum nonnulli dispici possunt. Sequuntur summa versuum libri Z, sc. numeri nota [ϕ]κε, et verba subscriptionis Ἰλιάδος ζ.

Sententiae semper fere punctis iuxta summas litteras novissimi cuiusque verbi positae diligenter distinctae sunt. In versibus Z 447 et 496 punctis iuxta medias litteras positae brevis respiratio significatur. — Signa critica hisce locis inveniuntur: (1) Diplae ante 174. 176. 178. 181. 186. 194. 199. 507. 510. 518. Diple, quae est ante 186, ceteris testimoniis non confirmatur. At ante versus 183. 189. 191, ubi diplae in codice A occurrunt, signa in papyro desiderantur. Sub diplis, quae sunt ante versus 181 et 186, puncta singula apparent, quae tamen nullius ponderis esse suspicor. — (2) Ante versum 174 antisigma est; cui ante versus sequentes nullum signum respondet. — (3) Asterisci ante versus 490. 491. 492 effulgent. Omnia autem haec signa ab eadem manu picta sunt. Scriptura contextus Homeri dilucida et satis magna est.

Scholia in margine dextro exstant iuxta versus Z 128. 148. 449. 464. 478. 479. 494. Lemmatibus carent et varias lectiones textus Homericus praebent plerumque cum vulgata congruentes. Ex eo autem commentario fortasse deprompta sunt, quem librarius in textu Homeri constituendo adhibuit. Sed aliter rem se habere puto eis locis, quibus contextus poetae correctus vel mutatus est, sc. 187 (super ε primum vocis ἐπερ[χομένω scriptum est α), 477 (super litteras αρι verbi ἀριπρεπέα legitur ενι), 487 (super litteram ι vocis προιάψει sunt litterae τι), 493 (super primum γ vocis ἐγγ[εγάσσιν exstat ν). Probari nequit has omnes varias lectiones in scholiis fuisse. Quin dubito etiam, num notae supra 479 (διχῶς) et supra 494 (φαίδιμος Ἐκτωρ) exstantes recte in numero scholiorum habeantur. — Editores principes suspicati sunt scholia a manibus tribus exarata esse (A: 128. 148. 449; B: 464; C: 478). Neque tamen hoc constat; nam ductus manus primae et secundae paene idem est atque eius, quae contextum poetae scripsit. Certo autem omnes scripturae, quas papyrus praebet, eiusdem fere aetatis sunt.

Papyrus a. D. 1897 Oxyrhynchi a Bernardo P. Grenfell et Arthuro S. Hunt reperta inde ab a. D. 1903 in Museo Britannico asservatur (Nr. 1190).

Ediderunt B. P. Grenfell et A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyri III“ (Londinii 1903) 84—91; cf. F. Blass, Arch. f. Pap. Forsch.

3, 1906, 258—9; H. J. M. Milne, Catalogue of the Literary Papyri in the British Museum, Londinii 1927, 23. — Papyrus contuli imagine phototypica usus. Vide tabulam volumini secundo huius editionis affixam.

pap. V Pap. Cair. Journal 60 566 = Pack² 1184: saec. II p. Chr.

Tria fragmenta eiusdem voluminis papyracei, quo commentarius ad librum Z Iliadis continebatur. Fragmentum *a* (10,5 × 10 cm) a parte sinistra fines 13 versuum habet, qui in columna sunt supra et infra mutila. A parte dextra litterae et vestigia exstant initiorum 23 versuum, qui olim columnam sequentem faciebant. Fragmenti *b* (9,8 × 8 cm) a parte sinistra in columna supra infraque mutila fines 20 versuum leguntur, a parte dextra vestigia duarum litterarum. In fragmento *c* (3 × 4,5 cm) denique vestigia exigua sex versuum sedis incertae agnoscuntur. Singuli versus columnae II fragmenti *a* a tricenis ad tricenas senas litteras continent, columnae I fragmenti *b* a tricenis quaternis ad tricenas novenas. Altitudo columnarum computari nequit.

Scriptura subtilis et lucidissima. Compendia: \bar{o} = $\delta\tau\iota$, $\bar{\pi}$ forsā = $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}$, \mathcal{D} = $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$, \mathcal{D} = $\mu\epsilon\tau-$ in $\mu\epsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\sigma\omicron\mu\alpha\iota$. Sententiae, quae servatae sunt, pauca tantummodo scholia lemmatibus quidem instructa ad Z 240—1 (fr. *a*, Col. I) et 251—85 (fr. *a*, Col. II et fr. *b*, Col. I; vide app. crit.) faciunt. Neque tamen haec cum aliqua fiducia suppleri possunt, quod summa papyrus compluriens male detrita est. Sola scholia ad 277 et 278 notis, quae in codice A inveniuntur, tam propinqua sunt, ut sententiae auctoris nostri coniectura colligi possint. Papyrus Oxyrhynchi reperta est; quo anno hoc factum sit, ignoro.

Summa diligentia edidit W. G. Waddell, Three Homeric Papyri from Oxyrhynchus, in: Mélanges Maspéro Tom. II (= Mémoires de l'Institut français d'Archéologie orientale du Caire, Tome LXVII), Cahirae 1934, 148—151; cf. A. Körte, Arch. Pap. Forsch. 13, 1939, 119. — Papyrus contuli imagine usus, quam lucis ope conficiendam curavit v. d. El Khachab et intercedente viro docto H. Stock, direttore Instituti archaeologici Germanici Cairensis, benigne mihi concessit. Invenies tabulam volumini secundo huius editionis affixam.

pap. VI Pap. Ox. 1087 (Pap. Cair. 47 433) = Pack² 1186: fort. saec. I a. Chr.

Fragmentum (24,3 × 17,1 cm) voluminis papyracei, quod commentarium ad Iliadis librum H comprehendebat. Servatae sunt tres columnae, quarum media fere tota superest, sinistrae plus quam dimidia pars versuum etiam exstat, dextrae initia (sc. singula verba vel saepe tantummodo litterae) relicta sunt. Unaquaeque columna tricenos ternos versus complectitur, quos in pagina adversa scriptos esse censeo.

Sententiae punctis distinctae sunt sive iuxta summas sive iuxta medias litteras positae. Nonnumquam accentus inveniuntur. Scriptura satis magna, paulum obliqua, semper fere lucida. Compendia haec: α^v = $\acute{\alpha}\nu\tau\iota$ τοῦ, o ss. υ = οὔτως, ϕ^v = $\phi\eta\sigma\acute{\iota}$.

Scholia, quae lemmatibus fuis ornata sunt, ad versus H 75—83 pertinent. Neque auctori variae lectiones cordi erant, sed quaestiones grammaticae, mores, ritus. Quae omnia exemplis multis e scriptis veteribus depromptis probare studuit. Fortasse librum Tryphonis adhibuit, qui Περὶ πρῶτων ὤμων (cf. fr. 83—93 V.) inscriptus erat.

Papyrus a. D. 1906 ab Arthuro S. Hunt in Aegypto prope Oxyrhynchum reperta nunc asservatur in Museo urbis Cahirae.

Edidit A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyri VIII“ (Londinii 1911), 100—10; cf. A. Körte, Arch. Pap. Forsch. 6, 1913, 253. — In papyro conferenda usurpavi descriptionem, quam E. Siegmann a me rogatus Cahirae diligentissime confecit, praeterea imaginem lucis ope factam. Vide tabulam volumini secundo huius editionis adiectam.

Pap. Lit. Lond. 142 = Pack² 1188: saec. II p. Chr.

pap.VII

Frustulum (5,2 × 2,1 cm) columnae voluminis papyracei reliquias decem versuum continens. Textus in pagina adversa litteris uncialibus satis magnis scriptus est. Versum I 447 laudari (sc. I. 2) et explicari sagacissime cognovit R. Pfeiffer, qui etiam numerum litterarum uniuscuiusque versus (sc. a vicenis senis ad vicenas octonas) computavit. Neque tamen discerni potest, utrum papyrus fragmentum hypomnematis ad Iliadem nobis praebet an operis mythographi cuiusdam Homerici (cf. D ad I 448; P. S. I. 1173).

Papyrus a. D. 1906 empta nunc in Museo Britannico asservatur (Nr. 1605 C).

Edidit H. J. M. Milne, Catalogue of the Literary Papyri in the British Museum, Londinii 1927, 121; cf. A. Körte, Arch. Pap. Forsch. 10, 1932, 235; R. Pfeiffer, Philol. 92, 1937, 16—8 = Ausgewählte Schriften (Monaci 1960) 39—41. — Papyrus contuli Londinii 1952. Vide tabulam huic editioni affixam.

Pap. Iandan. I 2 = Pack² 1194: saec. I a. Chr.

pap.VIII

Fragmentum (10 × 9 cm) voluminis (non codicis) papyracei, quod commentarium ad Iliadis Λ complectebatur. Pagina adversa reliquias unius columnae (I) praebet, aversa reliquias duarum (II et III), alterius exitum, alterius initium. Columna I versus Λ 677—88 illustrantur, columnis II—III Λ 699. 712. 730. 754. Cum margo superior abscissus sit, altitudo columnarum reputari nequit. Habent nunc col. I undecim versus, col. II duodecim, col. III decem. Versus uniuscuiusque columnae litteras circiter vicenas quaternas continent, sed versus, qui lemmata comprehendentes ad sinistram promoti sunt, in prima columna circiter vicenas senas, in tertia a vicenis septenis ad tricenas singulas complectuntur. In pagina aversa vestigia textus prioris abluti exstant.

Ductus scripturae paginae adversae et aversae valde inter se differunt. Columnas II—III paucis annis post columnam primam scriptam esse verisimile est. Litterae in utraque pagina satis magnae sunt, in adversa diligentius scriptae. Quae omnia editor princeps

sic exponit: partem primam commentarii post scholium ad Λ 688 olim terminatam fuisse; eum autem, cuius hoc volumen fuit, ut totum opus grammaticum haberet, cetera, postquam exemplum aliquod sibi comparavit, in pagina aversa ipsum addidisse.

Lemmata semper adesse videntur, quae, etiam ubi de uno tantum verbo in scholio agitur, e toto versu constant. Inter lemmata et explanationes spatia brevia sunt.

Papyrus a. D. 1906 in urbe Cahira empta (a Carolo Kalbfleisch inopinor) hodie asservatur Giessae in Bibliotheca Universitatis.

Edidit E. Schaefer in serie, quae inscribitur „Papyri Iandanae“, vol. I (Voluminum codicumque fragmenta Graeca), Lipsiae 1912, 3—9; cf. H. G. Gundel, Die literarischen Papyri in der Gießener Universitätsbibliothek (Kurzberichte aus den Gießener Papyrus-Sammlungen 12, 1962), Nr. 5. — Papyrus, quam ipse non vidi, contuli tabula II editionis Schaeferianae usus et imagine III libro affixa, qui inscribitur „Kurzberichte aus den Papyrus-Sammlungen der Universitätsbibliothek Gießen“, 14, 1963. Praeterea H. G. Gundel, qua est humanitate, imaginem lucis ope diligentissime factam liberaliter mihi condonavit et benigne concessit, ut hac in editione repeteretur.

pap. IX Pap. Med. 19 = Pack² 1197: saec. II p. Chr.

Fragmentum unius columnae (13 × 4 cm) sive voluminis sive codicis papyracei, in quo Apollodori Atheniensis quaestiones grammaticae (ζητήματα γραμματικά) ad librum Ξ Iliadis exstabant. Fragmentum, quod octo versus habet, solam subscriptionem complectitur et nomen aut scribae aut potius eius, cuius liber erat. Scriptura magna et dilucida, quae utrum in pagina adversa an aversa exstet, nescio.

Papyrus a. D. 1934 in vico Aegypti, qui appellatur Tebtunis, reperta asservatur Mediolani.

Edidit A. Vogliano in libro, qui inscribitur „Papiri della R. Università di Milano (Mediolani 1937) 174—5; cf. Körte, Arch. Pap. Forsch. 13, 1939, 118—9. — Papyrus non vidi.

pap. X Pap. Ox. 2397 = Pack² 1201: saec. I ex. p. Chr.

Quindecim fragmenta (a 2 × 1 cm ad 7,2 × 7 cm) voluminis papyracei, quo commentarius (fortasse fusus) ad librum Iliadis P continebatur. Dispicuntur explanationes ad versus Homericos inde a versu P 4 usque ad P 700. Litterae exstant in pagina aversa. Vestigia autem earum tam pauca sunt, ut raro tota verba legantur. Neque altitudo columnarum computari potest. Non plus septem fragmenta ad certos versus cum aliqua fiducia referuntur. Ita evenit, ut natura libri agnosci non possit. Ergo in nostro proposito peragendo ex hoc teste vix aliquem fructum cepimus.

Papyrus, quae Oxyrhynchi reperta esse videatur, Oxonii asservari dicitur.

Edidit et brevi commentario instruxit E. Lobel in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyrus XXIV“, Londinii 1957, 91—7. — In papyro conferenda usus sum tabula phototypica editioni affixa. Ipsam papyrus non vidi.

Pap. Ox. 685 = Pack² 950: saec. II p. Chr.

pap. **XI**

Fragmentum initii columnae (12,5 × 10,5 cm), quo fines versusum P 725—32 continentur. A dextra parte tria scholia exstant (sc. ad P 728. 731. 733?), quorum primum integrum est secundo tertioque mutilato. Supra versum P 725 margo vacuus 6,7 cm altus. Quot versusus columna etiam inviolata comprehenderit, computari nequit.

Contextus Homeri a calligrafo quodam litteris satis magnis et rotundis in pagina adversa scriptus est. Quibus scriptura scholii primi, quamvis minor subtiliorque sit, esse invenitur simillima. Cetera scholia ambo litteris obliquis exarata sunt. Illud primum pro Aristarchi lectione *ὄτε δὴ* vulgatam scribendi rationem profert (*ὄτε δὴ*) duos accentus apponens. Scholia cetera interpretamenta brevia fuisse videantur.

Papyrus a. D. 1903 (1897?) Oxyrhynchi reperta Oxonii asservatur (Bodl. Gr. class. f 75 P).

Ediderunt B. G. Grenfell et A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyri Part IV“, Londinii 1904, 132—3; cf. F. Blass, Arch. Pap. Forsch. 3, 1906, 477; W. Lameere, Aperçus de paléographie homérique, Bruxelles 1960, 134. — Papyrus contuli Oxonii a. D. 1952 et 1964. Vide tabulam infra affixam.

Pap. Ox. 221 (Pap. Lit. Lond. 178) = Pack² 1205: saec. II (potius quam I) p. Chr. pap. **XII**

Fragmenta complura eiusdem voluminis papyracei, quod commentarium ad Iliadis librum Φ continebat. Textus est in pagina aversa, tractatu metrico Pap. Ox. 220 in adverso scripto. Supersunt reliquiae septendecim columnarum, quae praebent scholia inde a versu Φ 1 usque ad versum 363; praeterea autem duodecim parva vel minima frustula incertae sedis exstant. Quattuor columnae (sc. 9. 10. 11. 15) paene integrae sunt, satis bene conservatae tres aliae (sc. 12. 14. 17). Unaquaque columna (13,3 × 6,5 cm) versusus a tricenis quaternis ad undequadragesimos continentur. Ipsum volumen 16,6 cm altum est.

Litteris parvis et angulosis puncta, spiritus, accentus, apostropho, tremata hic illic adsunt. Fines explicationum paragraphis nonnumquam significantur. Iota mutum adscriptum, plerumque autem omissum est; saepius *ε* pro *ι*, raro *ι* pro *ε*. Alia, quae etiam leviora sunt, hic praetereo. — Textus a manu prima exaratus haud raro mutatus vel correctus est, interdum a manu posteriore. Lemmata semper exstant, nonnumquam etiam totos versus comprehendunt; quod in numero litterarum, quae in unoquoque versu exstabant, reputando, ubicumque papyrus lacunas habet, magno usui est, praecipue in partibus inferioribus complurium columnarum, quae male laesae sunt. Neque tamen hoc satis accurate effici potest, etiam ductu saepe variante (fortasse affirmare licet unum-

quemque versum circiter a vicenis quaternis ad vicenas septenas litteras habere). Accedit, quod etiam litterae conservatae lectori haud raro magnam dubitationem movent; nam summa papyrus rugas habet variasque umbras facit, hic illic etiam alba crusta (calcis an salis nescio) obducta est.

Inter columnas X et XI haec verba perpendiculo respondentia leguntur: Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου γραμματικὸς ἔσημειώσαμην. Quae quid sibi velint, inter viros doctos non constat. Sed suspicari licet grammaticum quendam nomine Ammonium commentarium nostrum composuisse. Qui liber omnibus, quicumque memoriam scholiorum ad Homerum pertinentium animo lustrant, summi momenti est; singulare enim specimen existimatur rationis ac doctrinae, quibus tales commentarii aetate Caesariana a grammaticis compositi sunt. Quod autem ad argumenta scholiorum attinet, papyrus explanationibus codicis Ge (vide supra B I, p. XXI, et infra C V, p. LIX) nonnumquam propinqua est; quin has pendere etiam e commentario Ammonii paene verisimile est.

Papyrus a. D. 1897 Oxyrhynchi reperta inde ab anno D. 1903 in Museo Britannico asservatur (Nr. 1184).

Ediderunt B. P. Grenfell et A. S. Hunt in libro, qui inscribitur „The Oxyrhynchus Papyri, Part II“ (Londinii 1899) 52—85; cf. U. de Wilamowitz-M., G. G. A. 1900, 37—44; T. W. Allen, W. G. Rutherford, A. Platt, Cl. Rev. 14, 1900, 14—20; H. Weil, Journ. des Savants 1900, 101—3; A. Ludwig, Ind. lect. aestiv. 1902, Regiomonti 1902, 8—20; W. Crönert, Arch. Pap. Forsch. 1, 1901, 533—6; O. Mueller, Über den Papyruskommentar zum Φ der Ilias (Ox. Pap. II 56 ss.), Diss. Monaci 1913; H. J. M. Milne, Catalogue of the Literary Papyri in the British Museum, Londinii 1927, 147. — Papyrus contuli Londinii a. D. 1952. Complures locos lectu difficillimos E. Siegmänn spectavit et in meum usum diligenter descripsit. Vide tabulas huic editioni adiectas.

pap. XIII Pap. Lit. Lond. 27 = Pack² 998: saec. I a. Chr.

Fragmenta 42 columnarum, quarum 1—23 librum Ψ , 25—42 versus Ω 41—759 continebant. Columna 24 (comprehendens versus Ω 1—40) a manu posteriore addita est, quae etiam fines complures columnae 23 supplevit. Hodie desunt columnae 3—10 (= Ψ 80—401) et 31 (Ω 283—322), praeterea in utroque libro Iliadis nonnulli versus intercederunt, ubi papyrus laesa est. Mensurae uniuscuiusque columnae: 21 × 11,5 cm; altitudo voluminis 25 cm.

Litterae a prima manu exaratae satis magnae et dilucidae sunt; iota adscriptum, ei pro i. Puncta autem, quae pone sententias inveniuntur, accentus, spiritus signaque elisionis manus posterior adiecit ipsaque verba librarii crebris locis refecit. — Diplae ante versus Ψ 486. 550. 551 (pro 551. 552?). 574. 680 (pro 679?). 850. 863. 872. Ω 115. 228. 232. 544; asteriscus ante Ψ 657; puncta ($\sigma\tau\iota\gamma\mu\alpha\iota$) ante Ψ 620 et Ω 54 (?).

In columna 22, qua continentur versus Ψ 836—77, duo scholia exstant, alterum trium versuum in margine superiore, alterum

brevius iuxta versus Ψ 850—51. Scholium tertium in margine superiore columnae 42 (continentis versus Ω 721—59) legitur. Diiudicari nequit, haene explanationes a manu prima scriptae sint an a posteriore. Omnia autem mutilata sunt et lectu difficillima⁵¹), fortasse e commentario quodam ampliore deprompta.

Papyrus in regione Aegypti reperta, quae nominatur Fayum, inde ab a. D. 1889 in Museo Britannico asservatur (Nr. 128).

Scholia edidit F. G. Kenyon, Journ. of Philol. 21, 1893, 318—9 et 342. Descriptio totius textus Homeri ibid. 298—343. Cf. F. G. Kenyon, Classical Texts from Papyri in the British Museum, Londinii 1891, 100—8; J. La Roche, W. Stud. 14, 1892, 150—4; W. Leaf, Journ. of Philol. 21, 1893, 17—24. — Codicis columnas 22 et 42 contuli Londinii a. D. 1964. Vide tabulas nostrae editioni affixas, quibus partes columnarum 22 et 42 redduntur.

Pap. Mich. 3688.

pap. XIV

Fragmentum papyraceum unius columnae, cuius pars inferior abscissa est. In pagina aversa (?) mediae partes 31 versuum exstant. Quorum in unoquoque litterae a novenis ad vicens quinas servatae sunt. Integris olim versibus fortasse a vicens quinque ad tricenas continebantur.

Papyrus praebet enarrationem fusam vocis ἀμιχθαλόεσσαν (Ω 753). In versu undetricesimo (nescio an etiam in nono) nomen Callimachi occurrit. Tamen pleraque supplementa, quae proposui, in papyro tam male lacerata incertissima sunt.

Neque de magnitudine fragmenti neque de scriptura et aetate quicquam conicere audeo. Quo loco et anno papyrus reperta sit, prorsus nescio.

Papyrus nondum edita est. Equidem apographon in manibus habeo, quod E. Siegmann in meum usum confecit imagine phototypica papyri usus.

Sprevi fragmentum in Pap. Hamb. 665 conservatum, quod editores principes e commentario ad carmina Homeri pertinente ortum esse coniecerunt⁵²). Nam suspicor his versibus valde violatis potius quam reliquias commentarii dissertationem quandam de sceptro Agamemnonis vel de usu sceptri contineri. Cuius auctor versibus B 101—109 laudatis exponere videtur Agamemnonem totius exercitus ducem sceptrum iure secum gerere; sed in versibus posterioribus eiusdem libri Homericum (sc. B 169 sq., cf. l. 13: [εὔρεν ἔπειτ' Ὀδ]υσῆα) etiam Ulixem cum sceptro prodire; quem legatum quoque sceptrum habere (cf. Γ 218; fortasse versus 15 sq. sic expleri possunt: [ἔφερ]εν αὐτὸ κατὰ τὴν ὁδ[οιπορίαν] | [τὴν εἰς Τροίαν.]

⁵¹) Kenyon: „... written in a small and rather difficult hand“. Leaf: „undecipherable“.

⁵²) Sc. in libro, qui inscribitur „Griechische Papyri der Hamburger Staats- und Universitätsbibliothek, Hamburgi 1954, Nr. 136: „Hypomnema zu Homer (?)“ (Pack² 633).

διαφορὰν δ' ἔσχεν α[. In versibus autem sequentibus auctor fortasse insignia quaedam regia et vestimenta commemoravit (l. 17: τὸν ζῶ[στῆρα?]).

Omnes denique papyros omisi, quibus scholia classis D (interpretamenta aut historiae vel explanationes huius generis) continentur. Glossaria quoque paraphrasibus nostris similia, quae a papyris nonnullis praebentur, editori scholiorum familiae D tractanda erunt⁵³).

⁵³) Quorum in numero habenda est etiam pap. Mediol. 119 (N. cat. 1031), saeculo p. Chr. n. primo scripta, pauca scholia classis D ad K 305—346 continens. De hoc fragmento misere mutilato R. Cantarella et I. Cazzaniga, collegae Mediolanenses, ut sunt humani, benigne me certiores fecerunt, iam antequam ille liber, qui inscribitur „Papiri della Università degli Studi di Milano (P. Mil. Vogliano) III“, Mediolani 1965, in lucem prodiret. Quam ob rem summas gratias iis ago atque habebo.

C. De ratione, quae inter codices intercedit

I. De codice Veneto A eiusque propinquis

Codex A, omnium quos hoc capite tractamus antiquissimus, A praeter scholia e commentario quattuorvirorum (VMK) excerpta etiam alios locos complectitur, qui cum illis vix ullam cognationem habent, imprimis scholia classis D et scholia exegetica. Accedunt additamenta e libris aetatis Caesarianae vel antiquitatis vergentis, praesertim e lexicis deprompta⁵⁴). Scholiorum autem exegeticorum in codice A exstantium multa iis finitima sunt, quae aliunde cognita habemus. Alia et ea eiusdem generis in nostris explicationum exegeticorum corporibus desunt. Ergo suspicor eum, qui scholia codicis A (vel scholia exempli) compilavit, insuper etiam aliud hypomnema exegeticum hodie quidem deperditum in manibus habuisse⁵⁵).

Partes quaedam eorum excerptorum, quae in codice A ratione singulari conglutinatae sunt, in compluribus glossis Etymologici Et. Gen. Genuini occurrunt. Quod lexicon compositum est, priusquam codex A scriberetur. Idem igitur fons erat utriusque. Opus autem eiusdem generis Eustathius in commentario suo conficiendo usurpavit; quod Eust. Apionis et Herodori (vel Heliodori) in Homeri commentarium vel similiter inscriptum fuisse (siglum Ap. H.) contendit⁵⁶). Profecto Ap. H. illos tres testes eodem libro usos esse compluribus locis probari potest, imprimis scholiis et testimoniis ad A 105; nam in A scholium exegeticum originis ignotae legitur, idem in Et. Gen. s. v. μόσχοισι λύγοισι cum scholio classis B(b)T coniunctum est, apud Eustathium (834, 32) ambo inveniuntur e commentario Ap. H. deprompta (καί φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον), ordine tantum inverso⁵⁷). Commentarius autem Ap. H., quem illud exemplum commune fuisse crediderim, non modo scholia integriora habebat quam ea

⁵⁴) Cf. Zetemata 24, 1960, 82—119.

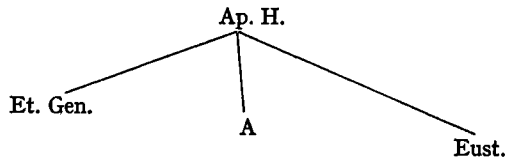
⁵⁵) Obloquitur M. v. d. Valk (Researches on the Text and Scholia of the Iliad I, Lugd. Bat. 1963, 42—69) autumans talia scholia codicis A aut recentiora esse (i. e. originis Byzantinae) aut, quatenus doctrinam satis elegantem prae se ferunt, e scholiis D hodie deperditis fluxisse. Utrumque viro doctissimo cras credam; cf. Gnomon 36, 1964, 550.

⁵⁶) Cf. e. g. Eust. 47, 13: ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡρόδωρου εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήμασι. — Ceterum talis commentarius ad Odysseam non exstabat.

⁵⁷) Alia exempla congeSSI Zetemata 24, 1960, 134.

sunt, quae hodie in A leguntur, sed nonnumquam etiam explicationes continebat, quas hic prorsus omisit⁵⁸). Harum alterae aliunde ignotae sunt, alterae in manuscriptis scholiorum exegeticorum apparent, partim immutatae, partim in artius coactae. Ergo adducimur, ut putemus librum Ap. H. pleniorum fuisse codice A integerrimo eius apographo.

Forsitan dixeris archetypum, e quo A et Et. Gen. pendent, non illum librum fuisse, quo Eustathius usus est. Frustra, opinor; nam ratio illa, qua scholia, historiae, disputatiunculae codicis A conflata sunt, singularior est, quam ut fingas tale corpus iterum vel compluries confici potuisse. Qui vero contenderit libros quattuorvirorum plus semel transscriptos esse e litteris formae maioris in scripturam, quam minusculam vocant, coniecturam fecerit veri plane dissimilem. Hoc igitur stemma assecuti sumus:

Nuper Marchandus van der Valk, vir doctissimus et valde versatus in horum studiorum campo, pro certo affirmavit (nescio an Carolum Lehrs secutus) scholia codicis A, additamentis recentissimis exceptis, ante medium aevum, fortasse iam paulo post mortem Porphyrii, in unum corpus redacta esse⁵⁹). Sed haud scio, an homo litteratus, qui cognitione rerum doctrinaque tantopere delectatur, dubia pro certis sumpserit. Haec certe argumenta afferre audeo:

1. Corpus scholiorum A sine mente ac ratione eo modo consumtum est, quo magistri Byzantini excerpta e variis fontibus hausta atque in unum locum congesta coniungere solebant. Neque aut temporibus Porphyrii aut tribus saeculis sequentibus commentarii istius modi prodibant, quod compluribus papyris facile demonstratur.

2. Loci scholiorum A e libris quattuorvirorum electi saepe in artius coacti esse inveniuntur, raro tantummodo ea attacta sunt, quae e libris grammaticis vel e lexicis pendent (e. g. ex operibus Apollonii Dyscoli, Quaestionibus Homericis Porphyrii, lexico Apollonii Sophistae). Quae mirae diversitates hodie non iam exstarent, si illa excerpta tertio vel quarto p. Chr. n. saeculo conflata

⁵⁸) *Exempla Zetemata* 24, 1960, 147 collecta conferantur.

⁵⁹) *L. c.* 29—69. 107—132. Cf. *Gnomon* 36, 1964, 551.

essent; neque enim dubitamus, quin grammatici aetatis Photianae talem silvam diversarum adnotationum iterum retractaturi fuerint. Hoc pro certo affirmari potest; nam fragmenta commentarii quidem quattuorvirorum initio medii demum aevi haud raro decurtata vel mutata esse multi testes probant, demonstrantes etiam longo tempore post saeculum Porphyrianum textus integriores se legisse. Hinc efficitur, ut censeamus redactorem quendam Byzantinum (Ap. H. ut videtur) ipsos libros grammaticorum et lexicographorum evolvisse, ut genuinis scholiis classis A verba eorum assueret; quae ut codex ille novus Homeri caperet, scholia quattuorvirorum in margine exempli sui Iliadis exstantia in transscribendo hic illic coartavit.

3. Omnia fere scholia classis A, quae in codicibus scholiorum exegeticorum inveniuntur (vide infra C III, p. LII), e libris quattuorvirorum orta sunt, vacant autem additamentis alienis, grammaticis dico vel similibus. Quod effici non potuisset, si scholia classis A his amplificata essent, priusquam ab auctore archetypici codicum exegeticorum adhiberentur. Neque respondere licet scholia A fortasse iam Porphyrii aetate in codices scholiorum exegeticorum influxisse; nam hoc medio demum aevo factum esse eo patet, quod ambo genera in unius commentarii corpus non coaluerunt.

4. Numerus operum, e quibus illa additamenta scholiorum codicis A sumpta sunt, haud ita magnus est: libros complectitur, quos noni p. Chr. n. saeculi grammaticos in manibus habuisse scimus. —

Ceterum tuo iure dubites, num Didymi, Aristonici, Nicanoris, Herodiani commentarii tum, cum grammaticis Byzantinis praesto erant, in unum codicem conglutinati fuerint. Tamen viri docti scholium A ad K 398 haud male in testimonium vocant: ἐν μέντοι τῇ τετραλογία Νεμεσίωνος οὕτως εὔρον περὶ τῶν στίχων τούτων. Ergo fortasse vir doctus quidam vel amator carminum Homericorum nomine Nemesion quinto fere vel sexto p. Chr. n. saeculo commotus est, ut illos quattuor libros inter se coniungeret. Talem codicem usque ad aetatem Photianam nescio quo modo conservatum avus vel pater Veneti A usurpavit, ut explanationes eius in margines Homeri sui transferret⁶⁰).

Cum quinque locis codicis A complura folia exciderint (vide supra B I, p. XIV), quaestio oritur, num hae lacunae suppleri possint scholiis libri A^a, qui praeter glossas scholiaque classis D A^a et pauca e lexicis excerpta etiam nonnulla fragmenta commentarii quattuorvirorum praebet. Apparebit autem, si modo scholia A et A^a inter se comparabis, codicem A^a praeter paucos errores significativos cum libro A communes (vide ad E 219—266) mendis

⁶⁰) Cf. Zetemata 24, 1960, 123.

propriis abundare, numquam altero emendatiorem esse. A^a igitur ex A descriptus est atque ubi hic deficit eius vice fungi potest. Tamen ne nimium fructum exspectes! Nam scribam libri A^a exemplum suum pretiosissimum raro tantum usurpasse iam e numero scholiorum cognoscitur, quae ad E 1—334 et 638—909 descripsit. Sunt haec nec plura: ad E 158. 219 (Hrd.), 228 (cf. 238: Ariston.), 241 (ex.), 638. 795. 800 (Ariston.), 808 (Did.).

Su. Accedunt denique in textu commentarii Ap. H. constituendo circiter centum fragmenta Aristonici, quae in Suidae lexico leguntur⁶¹). Haec in explanationibus lexiци plerumque decurtata, corrupta, inter se confusa, cum scholiis D foede coniuncta sunt. Quindecim autem locis verba codicis A Suidae excerptis corriguntur. Quamquam levia illa menda a doctis auctoribus lexiци facile sublata esse possunt; nec contra dixerim, si quis coniecero ipsum Venetum A iis praesto fuisse. Sed in interpretamento Su. μ 307 fragmentum Hesiodi occurrit (fr. 132 M.-W.: εἴνεκα μαχλοσύνης στυγεργῆς τέρεν ὄλεσεν [ὄλεσαν ci. ed. pr.] ἄνθος), quod in scholio Aristonici ad Ω 25—30, e quo Suidas pendet, fuisse constat. Neque tamen verba Hesiodi in codice A invenies. Ergo facere non possumus, quin hunc errorem separativum respiciamus et totam turbam scholiorum Aristonici in Suidae lexico exstantium ad exemplum codicis A, commentarium Ap. H. dico, referamus⁶²).

II. De scholiis exegeticis

1. In stemmate constituendo e grege librorum, qui scholia exegetica comprehendunt, statim separabimus codices Ge, Le, Li, U², V⁹, V²⁰; nullius enim momenti sunt ad propositum nostrum assequendum: nam scholia exegetica codicis Ge ex ipso Townleiano descripta sunt, quod nuper demonstrasse mihi videor⁶³), totus liber Le ex E⁴ pendet⁶⁴), scholia Li ex interpretamentis B et T conglutinata sunt⁶⁵), excerpta denique, quae in U², V⁹, V²⁰ leguntur, scribae e Veneto B deprompserunt⁶⁶).

T 2. Textus saepe integer et bene dispositus, quem Townleianus praebet, multum differt a corpore exegetico codicum BCE³E⁴; quo-

⁶¹) Cf. Zetemata 24, 1960, 174.

⁶²) De necessitudine, qua scholia classis h codici A et libro Ap. H. adiuncta sunt, infra (C IV, p. LVIII) agemus.

⁶³) Cf. Mus. Rhen. 95, 1952, 170—86.

⁶⁴) Cf. Zetemata 24, 1960, 10 et 28; E. Maass (cf. Herm. 19, 1884, 534—58) librum E⁴ ignorabat.

⁶⁵) Quod E. Maass (Herm. 19, 1884, 264—87) certis argumentis confirmavit. Ceterum scriba Li etiam cod. E³ adhibuit (e. g. ad N 726 παρεχόμενος E³ Li, Z 36 στόμα φησι E³ Li, al.).

⁶⁶) Cf. Zetemata 24, 1960, 9.

rum archetypus, quem **b** nomino, nonnumquam vitiis codicis T **b** caret: cf. ad A 76 *b*. 103—4 *c* al., praesertim eos locos, quibus scholia T decurtata sunt. Ergo **b** et T ex eodem exemplo (sc. **c**) pendent.

Quibus definitis stemma familiae **b** ordine enarrabimus.

(a) B et E⁴ eadem menda habent, quod multis exemplis demonstrari potest, cf. ad E 75: λήγει (recte)] λέγει BE⁴; ad E 659: Ε⁴ βρόγχου (recte)] βρόγχου B βρόχμου E⁴; ad E 683: οίκεία (recte)] οίκία BE⁴ 67). Soli hi duo libri praeter scholia exegetica satis magna fragmenta Quaestionum Homericarum a Porphyrio compositarum Porph. comprehendunt. Quamquam hi loci in utroque codice diversa ratione tractati sunt: scriba libri E⁴ illa fragmenta in coronam ceterorum scholiorum (sc. D, interdum etiam **b**), qua margines ornavit, recepit; at Porphyriana Veneti B manus recentior (*B, s. XII/XIII) ita fere addidit, ut plerumque in marginibus extremis hodie exsistent. Manifestum igitur est illud exemplum, a quo B et E⁴ scholia sua exegetica mutuati sunt (β'), eo tempore, quo B (s. XI) id adhibebat, Porphyrii fragmenta nondum continuisse. Sed paulo post Porphyrianis ab aliquo instructum est (*β), priusquam E⁴ (s. XI) id usurparet. Atque hac forma amplificata librarius, cui notam *B apposimus, usus est, ut textum codicis B augetet (cf. stemma infra p. LVIII pictum). Excerpta autem ex opere Porphyrii deprompta in utroque codice (*B et E⁴) iisdem erroribus (sc. significativis) deformata sunt; quos esse ortos, priusquam Porphyriana in margines codicum Homericorum transferrentur, veri prorsus dissimile est. Ergo talibus vitiis primus hyparchetypus *β laboravit⁶⁸).

(b) BE³E⁴ eadem menda (in hyparchetypo β orta) proferunt. E³ Conferas quaeso scholia ad Γ 141: ὄν CT (recte), ὀ BE³(E⁴); ad Z 58 δεκτέον δὲ ὅτι C (cf. λεκτέον δὲ ὅτι T), δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι BE³E⁴; ad Λ 414 ἐναργὲς CT (recte), ἐνεργὲς BE³E⁴, alia⁶⁹). Ceterum tales errores rarius inveniuntur, quod codex E³ summa diligentia multos sustulit.

(c) Multis proprietatibus in libris BCE³E⁴ exstantibus, sententiis dico circumcisis vel inter se confusis nec non verbis omissis, satis probatur libros C et β ex eodem hyparchetypo **b** pendere. Accedit, quod hi quattuor codices, qui familiae **b** sunt, nullas varias lectiones inter se commutasse videantur; neque enim in BE³ errores significativi inveniuntur, quibus E⁴ careat, neque in E³E⁴ leguntur,

67) Plures locos, qui eadem auctoritate sunt, invenies Zetemata 24, 1960, 11.

68) Errores significativos codicum *B et E⁴, qui ad Porphyriana pertinent, Zetemata 24, 1960, 18—25 enumeravi. Ibidem de quaestione subdifficili disserui, quo tempore illae paginae in exemplo exciderint, quae foliis 68—9 (E 259—355) et 145 (Λ 167—207) codicis B a manu recentiore insertis respondeant.

69) Plura exempla dedi Zetemata 24, 1960, 12.

quibus vacet B. Qua autem ratione commentarius **b** dispositus fuerit, codicibus B et E³ optime demonstratur, quippe qui vel formam exempli religiose reddere videantur. At in C et E⁴ scholia liberius disposita sunt; ac scriba libri E⁴ scholia exegetica cum Porphyrianis et scholiis D coniungens etiam novum quoddam corpus confecit.

b Indolem scholiorum classis **b** plane et aperte descripsit A. Roemer⁷⁰), etiamsi praeclaris suis ipsius observationibus abusus omnes fere explanationes huius familiae sprexit. Quae tamen Townleiano pleniorum vel meliorem textum nonnumquam praebent. Etiam M. van der Valk⁷¹) mores et consuetudines eius, qui commentarium **b** conscripsit, fuse et diligenter explanavit. Recte vir doctissimus cognovit illum exempli sententias difficiliore, ne dicam contortas, quas nos e codice T notas habemus, simpliciores reddere voluisse. Nihilominus, quamvis pietatem suam Christianam interdum prae se ferat, ne virum illiteratum eum ducamus! Locos certe, quos M. van der Valk enumeravit, non idoneos puto, quibus tale quid planum fiat⁷²).

A: b 3. Tempus, quo archetypus classis **b** compositus sit, quamvis incertis terminis circumscribi potest; nam cum scholiorum exegetorum, quae Ven. A praebet, haud pauca stilo, interdum vilitate negligentiaque auctoris **b** notata sint, non dubitamus, quin illi loci e corpore **b** fluxerint. Hoc igitur conflatum est, antequam commentarius admirabilis, qui nobis Ap. H. audit, componeretur. Statim e libro primo Iliadis satis expedita argumenta promuntur haecce: ad A 250 *b* μήτε τριηκόντων ἐτέων T (recte), om. A **b** Ge; ad A 250 *c* μορούντων T (recte), μοιρούντων Ab; ad A 437 αὐτὸ Bk., αὐτὸν Ab, om. T⁷³); ad A 467 *c* δευτέροις T (recte), δύο Ab; ad A 479 verba corrupta τὸ διαχυθὲν ἀνεμόν τινες ἔφασσαν (T, similiter h) in AbGe decurtata sunt (ἀνεμος γίνετα).

Hinc efficitur, ut censeamus codicem A (vel potius eius exemplum) talibus in scholiis e corpore **b** pendere. Neque iam contendere licet omnia scholia exegetica, quae in A et **b** solis leguntur, sed erroribus significativis carent, scribam illius libri ex archetypo **c** attulisse; hoc enim ea tantum condicione conicias, ut ponas Townleianum eas explicationes omisisse⁷⁴).

⁷⁰) A. Roemer, Die exegetischen Scholien der Ilias im Cod. Ven. B, Monaci 1879.

⁷¹) L. c. (vide supra p. XLV n. 55) I 133—201 et 414—535.

⁷²) Cf. Gnom. 36, 1964, 552.

⁷³) Locus incertus: cum pronomen in scholii contextu non desideretur, cod. T fortasse veram lectionem servavit. Tamen suspiceris formam falsam (αὐτὸν) iam in **c** exstitisse, esse autem omissam a librario T. Si hoc conceditur, scholium ad A 437 non potest pro argumento haberi.

⁷⁴) Agitur in libro primo Iliadis de scholiis hisce: ad A 106 *g* (in parte), 128 *c*. 249 *b*. 250 *c* (in parte), 486 *a*.

Nihilominus veri est dissimile corpus **b** illa aetate ortum esse, qua scribae litteris maiusculis, quae vocantur, utebantur; nam errores coniunctivi, quales tantummodo in illis litteris adhibendis librarii faciebant, in testibus A et **b** desunt. Neque cum contextu Townleiani archetypus **b** talibus erroribus colligatur. Imprimis autem tenendum est scholia nostra exegetica, librum dico vetustissimum, quem signo **c** notavi, compilationem esse aetatis Byzantinae propriam; auctor enim, ut singulos locos poetae interpretaretur, excerpta complura e variis commentariis antiquis deprompta in margine accumulavit, via et ratione inter se copulare omisit. E quo evenit, ut explanationes saepe inveniantur, quae dirimi facile possint. Ac cum eadem pars eiusdem versus nonnumquam tribus scholiis exegeticis similis fere argumenti, sed formae diversae enodetur⁷⁵), conicere licet auctorem archetypi **c** si non plures, at certe tres tales commentarios antiquos in manibus habuisse⁷⁶). Praeterea Quaestiones Porphyrii interdum usurpavit nec non scholia classis D et aliquam editionem quattuorvirorum (vide infra C III, p. LII). Omnia autem haec excerpta ceteris scholiis vix se applicant, sed quasi saxa male dolata iuxta ea posita hiatus foedos faciunt. Ea igitur ratione in corpus exegeticum **c** recepta sunt, quae ab antiquis commentariis, quos quidem e papyris cognitos habeamus, prorsus aliena est.

4. Interroganti denique, qua ex familia scholiorum exegeticorum expositiones Eustathii pendeant, dubitanter tantummodo respondeo. Constat archiepiscopum exemplum quoddam illius generis (**c**) in manibus habuisse; nam scholia exegetica cum scholiis commentarii Ap. H. manifesto comparat, quod e. g. hoc loco (1005, 62) demonstratur: *καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες* (h. e. hactenus de iis sentiis disserui, quas Aristonicus ad O 56 laudavit). | *οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα (ὦν τὰ πλείω ἐξείληπται τῶν Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου) ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ὥσπερ ὁ θέλων ζητεῖτω*, cf. **bT** ad O 56—77. Neque tamen Eustathius codicem familiae **b** unquam vidit, sed semper facit cum recensione T, etiam in erroribus significativis⁷⁷). Dixeris igitur codicem T ab eo usurpatum esse. Sed si hoc pro certo putaretur, efficiendum esset omnes locos commentarii Eustathii, qui textum pleniorem vel lectiones meliores praebent quam Townleianus, ortos esse e libro Ap. H.⁷⁸). Hoc autem omni fere probabilitate caret; modo conferas scholia ad Catalogum navium, quae in codice T desunt (sc. ab initio defuerunt): Eustathius com-

⁷⁵) Quinques secundo et tertio scholio ad eundem locum vox *ἄλλως* praemissa est: ad E 778. H 9. Σ 20. 98. Y 332. Ω 54. Cf. *Mnemos.* 1953, 9—11.

⁷⁶) Alium commentarium exegeticum, fortasse partim cum contextu **c** congruentem, auctor libri Ap. H. adhibuit, vide supra C I, p. XLV.

⁷⁷) Cf. *Mnemos.* 1953, 1.

⁷⁸) Cf. *Zetemata* 24, 1960, 153; praeterea E. Maass, *Herm.* 19, 1884, 288.

plures explanationes profert, quae nusquam leguntur nisi in **b**⁷⁹), praeterea haud paucas, quae aliis testibus non traduntur. Ergo si ponimus virum doctissimum praeter commentarium Ap. H. et codicem T nullum alium librum scholiis exegeticis instructum adhibuisse, concedamus necesse est scribam Veneti A ad B 494—877 plura scholia (praesertim exegetica) quam ad ceteros Iliadis libros omisisse. Quod cum veri valde dissimile sit, censemus Eustathium exemplum quoddam Townleiani, h. e. apographon archetypi **c**, habuisse, hoc modo forsitan verius iudicantes. Neque tamen quaestionem implicatam hac coniectura absolvisse nobis videmur.

III. De fragmentis commentarii quattuorvirorum, quae in scholiis exegeticis exstant

Inter scholia etiam corporis **c** (**bT**) fragmenta commentarii quattuorvirorum leguntur. Hic non loquor de iis locis, qui antiquis temporibus e libris Didymi, Aristonici, Nicanoris Herodianique in hypomnemata quaedam translati cum glossis exegeticis ita confusi sunt, ut hodie secerni nullo modo possint, sed de iis, qui quasi repudiati cum ceteris explanationibus non coniungerentur (cf. quae paulo ante exposui: C II, p. LI). Mala enim hoc modo dispositio in singulis explanationibus effecta est, quae compilatorum consuetudinem Byzantinorum sapit. Omnia autem illa fragmenta, de quibus nunc disserimus, scholiis codicis A finitima sunt, tum breviora, tum copiosiora. Scilicet etiam his locis recensio T dignior est, cui fides habeatur, quam familia **b**. Iam quaestio oritur, ubi auctor archetypi **c** haec scholia invenerit.

1. E commentario, quem Ap. H. appellavimus, petita non sunt; nam veri dissimile est librarium codicis A, qui exemplum suum religiose depinxit, iis ipsis locis brevitati studuisse, quibus archetypus **c** textum pleniorum praebet⁸⁰). Immo bono animo contendamus et auctorem libri Ap. H. et compilatorem archetypi **c** ex eodem exemplo integriore ea scholia suo iure excerpisse, quae alicuius momenti esse putabant. Res ipsa loquetur, si modo scholia ad A 298 (e. g.) conferes:

c.¹ μαχήσομαι· οὕτως διὰ τοῦ ἦ, **AA**^{int} οὐ διὰ τοῦ εῶ,
καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Ἀντι-
μάχου καὶ <ἦ> (add. Vill.) Ἀριστοφάνους. **A**

c.² ὁ μὲν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἦ γράφει, ὁ δὲ Ἡρακλέων τὰ μὲν
ὀνόματα διὰ τοῦ ἦ, ὡς τὸ „μαχῆμων“ (M 247), „μαχητής“ (E 801),

⁷⁹) Cf. e. g. ad B 765 c (Eust. 340, 44); Mnemos. 1953, 3.

⁸⁰) Conferas quaeso ea potissimum fragmenta commentarii quattuorvirorum, quae in **c** (resp. T) tantum traduntur, non in **b**, e. g. Did. ad E 747.

τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ καὶ τῶν δύο σ̄σ̄, ὡς τὸ „Σολύμοισι μαχέσσα-
το“ (Z 184). ὁ καὶ ἄμεινον. b(BCE³) T

Eustathius autem, qui librum Ap. H. in manibus habebat, exemplum suum scholiorum exegeticorum adhibuit, ut talia de versu Homericoproferret (106, 36): ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ „μαχήσομαι“ διὰ τοῦ ἠ̄ ἔχει. | Ἡρακλέων δέ, φασίν, ὁ γραμματικὸς τὰ μὲν ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ προφέρει, μάχεσθαι, μαχέσασθαι καὶ τὸ μαχεσάμενον, τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ ἠ̄, ὅσον μαχητῆς, μαχῆμων. Haud igitur haec secunda sententia (Ἡρακλέων δὲ sq.), quae cum scholio c² congruit, in commentario Ap. H. exstabat.

Quin etiam in archetypo c fragmenta commentarii quattuorvirorum nonnumquam inveniuntur, quae in duobus vel etiam tribus testibus libri Ap. H. decurtata sunt. Ergo fieri non potest, ut credamus illa fragmenta in c (i. e. in b et T aut b vel T) exstantia e corpore Ap. H. fluxisse⁸¹). Pro certo denique affirmare licet omnia fragmenta commentarii quattuorvirorum, quae in scholiis exegeticis occurrunt, in archetypo c fuisse, etiamsi hodie solo e Townleiano aut sola e familia b nota ea habemus. Hoc autem concesso cogitari non iam potest archetypum c e libro Ap. H. pendere; nam supra (sc. C II 3, p. L) probavimus auctorem commentarii Ap. H. exemplo libri c (archetypo dico familiae b) usum esse.

2. Constat igitur fragmenta, de quibus hoc capite disserimus, orta esse e quodam exemplo commentarii quattuorvirorum libro Ap. H. antiquiore. Neque tamen illum codicem veterem, quo commentarii nostrorum quattuor grammaticorum continebantur (librum Nemesionis dico), compiler c videtur adhibuisse; in tanta enim mole scholiorum nullum errorem scripturae continuae proprium habet, quo illud conicere cogamur. Immo nonnullis mendis singularibus planum fit eum librum, e quo compiler c fragmenta sua commentarii quattuorvirorum hausit, codicem Byzantinum fuisse litteris minusculis, quae vocantur, scriptum. Quantum mea quidem opinio fert, hoc loco in ipsum fontem commentarii Ap. H. incidimus.

Cui rei fides fiat hisce argumentis:

(a) Didymus ad Γ 348 (οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή) adnotavit secundum

A': οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν̄, „χαλκόν“.

A: οὕτως ἄμεινον διὰ τοῦ σ̄ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερον κτλ.

Rationem loquendi in utraque sententia probamus; nam contextus Homeri in Veneto A (aeque atque in BCT) nominativum χαλκός habet, cum in vulgata χαλκόν legatur⁸²). — At in c (T) tra-

⁸¹) Cf. e. g. ad Π 548. Σ 68 al.

⁸²) Ceterum ut lectionem Aristarchi vere iudices, conferas quaeso scholia ad H 259 et P 44. Vide etiam Mnemos. 1953, 15.

duntur haec: οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν· οὕτως Ἀρίσταρχος. | ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ σ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερον κτλ. Videsne compilatorem ambo scholia modo laudata, quae in margines exempli sui, codicis cuiusdam Byzantini, similiter distributa erant atque in Veneti A, ita coniunxisse, ut in vitium memorabile delaberetur? Nam verba, quae mutuatus est, ad contextum Homericum Aristarchi (χαλκός) accommodata, in lemma, quod e textu recepto Iliadis descripsit et notae suae praemisit (οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν), non iam quadrant. Etiam stultius egit, qui e c pendet, auctor archetypi b has ineptias fabricatus: Ἀρίσταρχος μὲν „χαλκόν“, ἄμεινον δὲ χαλκός· καὶ γὰρ ὕστερον κτλ.

(b) Secundum textum receptum poeta in A 91 haec dixit: ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῶ εὔχεται εἶναι. Ad hunc versum scholium A^{int} (h. e. scholium in margine interiore sine lemmate exstans) bene quadrat: „Ἀχαιῶν“, οὐκ ἐνὶ στρατῶ αἱ Ἀριστάρχου κτλ. At scholium marginale codicis T, qui et ipse in contextu Homeri verba ἐνὶ στρατῶ habet, quo referatur difficiliter cognoscitur: Ἀχαιῶν: οὐχὶ „ἐνὶ στρατῶ“. οὕτω καὶ αἱ Ἀριστάρχειοι κτλ. His verbis (quod etiam dispositione scholii A^{int} manifestum fit) explanatio codicis cuiusdam Byzantini, quae iuxta verba carminis scripta lemmate (sc. ἐνὶ στρατῶ) apte carebat, non satis diligenter reddita esse videatur. Cum autem dubitare non possimus, quin scholium T e libro c ad verbum descriptum sit, huius auctorem exemplum commentarii Ap. H. adhibuisse iusto iure colligamus.

(c) Ad versum A 258, cuius verba haec sunt: οἱ περὶ μὲν βουλῆ Δαναῶν, περὶ δ' ἔστ' ἐμάχεσθαι (sic vulg.; βουλῆ etiam T, βουλῆν A cum nonnullis codicibus), in A^{im} scholium huius modi adscriptum est: διὰ τοῦ ν βουλῆν, οὐ διὰ τοῦ ι κτλ. Haec verba, quippe quae ad contextum codicis A revocentur, profecto consilio et ratione dicta sunt. Sed in corpore exegetico scholium marginale (etiam coniunctum cum explicatione praecedenti) exstat hoc: τὸ δὲ βουλῆν διὰ τοῦ ν καὶ οὐ διὰ τοῦ ι⁸³). Cum textus poetae in libro c quoque lectionem βουλῆ habuerit, verba scholii exegetici suspicionem movent. Quo autem modo orta sint, facillime explicaveris, si conicias compilatorem commentarii c explanationem eiusdem formae, quam scholium A^{im} praebet, in exemplo suo legisse.

(d) Excerpta e duobus vel tribus libris commentarii quattuorvirorum collecta in Veneto A haud raro in unum scholium confusa sunt. Qualis compilatio plerumque singularis, interdum inepta et absurda cum in testibus libri quoque c occurrat, affirmare nobis licet eam ex fonte quodam Veneti A vel commentarii Ap. H. fluxisse. Conferas quaeso A ad A 229 (scholium Herodiani + scho-

⁸³) Cf. app. crit. ad locum. Verba, quae modo laudavimus, in T supra versum A 252 repetuntur; hic quidem corrupta sunt.

lium Nicanoris) cum scholio c (bT: scholium Herodiani + scholium exegeticum + scholium Nicanoris). — Etiam e scholiis ad Θ 441 (ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει) traditis certa argumenta sumuntur. Quae huius modi sunt:

A (Hrd.) {ἄρματα δ'} ἂν βωμοῖσι: Χρύσιππος ὑφ' ἐν προφέρεται, ὁ μέντοι Ἄρισταρχος δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει καὶ προπερισπᾶ· λέγει γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ „χρῦσειοι δ' ἄρα κούροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν“ (η 100). χρῆ μέντοι γινώσκειν ὅτι διὰ τοῦ μ γράφεται, κἂν παράθεσις ἦ, ὁμοίως τῷ „ἄμ φόνον, ἂν νέκυας“ (K 298).

A^{int} (Did.): <ἄμβωμοῖσι> ἐν τοῖς Διογένους „ἄμβώνεσσι“.

A^{im} (Did.): οὕτως Ἄρισταρχος βωμοῖσι.

T (non b): ἄμ βωμοῖσι: διὰ τοῦ μ ἢ γραφῆ· ὁμοιον γάρ ἐστι τῷ „ἄμ φόνον“. φησι δὲ „ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν“. | Ἄρισταρχος βωμοῖσι, Διογένης „ἄμβώνεσσι“, τοῖς ἀναβαθμοῖς (Hrd. + Did.). E forma scholii T satis confidenter colligi potest auctorem libri c in exemplo suo talem collocationem explanationum legisse, qualem codex A habet et eius patrem avumque habuisse censemus. Haec coniectura illo errore probatur, qui archetypo c cum Veneto A communis est; uterque enim Aristarchum refert variam lectionem βωμοῖσι agnovisse, quamquam ille ἄμ βωμοῖσι scribi iussit.

(e) Ratio, quam inter librum c et codicem A intercedere contendimus, ex ipso ordine, quo scholia in Veneto A dispensata sunt, nonnumquam cognosci potest. Conferantur scholia ad A 120 (λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη):

λεύσσετε: Ἄρισταρχος διὰ δύο σσ̄, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἄξετε οἴσετε, „καταβήσσο διόφρου“ (E 109). A

ὃ μοι: ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι μοι. Aⁱⁱ ἄλλη: σὺν τῷ ἰ τὸ ἄλλη. (καὶ ἔστιν ἄλλοσε κτλ.) A⁸⁴)

λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, <ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη>: Ἄρισταρχος μέλλοντά φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ μέλλοντος, ὡς τὸ ἄξετε οἴσετε. | τὸ δὲ ὃ μοι ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι. | τὸ δὲ ἄλλη μετὰ τοῦ ἰ γράφομεν. T

Hoc denique dignum est, quod observetur: fragmenta commentarii quattuorvirorum ab auctore c cum scholiis exegeticis conglutinata quasi quodam circuitu etiam ex illo archetypo in librum Ap. H. migraverunt. Cuius rei, quamquam rarius tantummodo accidit, unum quidem exemplum proferam, scilicet scholium AbT ad A 541: ἀπὸ νόσφιν ἐόντα: τὸ ἐξῆς ἀπέοντα· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπό. | ἢ δὲ φράσις συνήθης ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔρχεσθαι, ὡς „σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας“ (Δ 341) ἀντὶ τοῦ

⁸⁴) Scholium tertium (Didymi) in A ante primum (Herodiani) transpositum est. Neque tamen hoc ullius momenti est; nam ordine verborum Homericorum facile computatur, quae in exemplo codicis A dispositio explanationum fuerit.

ἐοῦσιν. Coniunguntur scholium Herodiani et scholium exegeticum. Cum haec compilatio in A (h. e. Ap. H.) et bT (h. e. in c) exstet, colligendum est eam in exemplo commentarii Ap. H. factam esse. Neque tamen tale quid verisimile est. Ergo concedamus ab auctore libri c illas partes conglutinatas esse⁸⁵).

IV. De scholiis classis h

Scholia huius classis, quae W. Leaf et T. W. Allen in nonnullis codicibus Iliadis haud satis veteribus ante octoginta fere annos invenerunt et a ceteris discreverunt⁸⁶) in duas familias describuntur; quarum alterius libri sunt M¹ P¹¹ U⁴ V³ V¹⁵ V²³, alterius Ag Ge P⁸⁷).

1. Archetypus alterius partis nobis audiat h₁. Cuius testium V²³ societatem statim relinquere iubemus codicem V²³, quippe qui e libro P¹¹ descriptus sit; singulares enim tantummodo errores habet, cum ille mendis separativis careat. — Indolem archetypi h₁ optime M¹ repraesentant libri M¹ et P¹¹. Qui ubicumque cum ceteris codicibus P¹¹ comparari possunt, erroribus utriusque communibus esse inter se conexi inveniuntur. Pendent igitur ex eodem hyparchetypo. Tota autem in hac quaestione de testibus libri h₁ tenendum est codice V¹⁵ scholia tantum ad Iliadis libros A—O spectantia contineri et in codice U⁴ scholium primum generis h ad versum Ζ 465 pertinere (U⁴ mutilatus est). Scholia igitur horum amborum codicum inter se non contingunt nisi semel (sc. ad O 138). Itaque evenit, ut hoc loco excepto cum libris M¹ et P¹¹ uterque codex simul conferri non possit.

V¹⁵ (a) V¹⁵ lectiones meliores praebet quam hyparchetypus codicum M¹ et P¹¹, ad Θ 307 (ἦ τ' ἐνὶ κήπῳ / καρπῶ βριθομένη νοτήσι τε εἰαρινῆσι): λείπει ῥῆμα καὶ οὐκ (οὐκ V¹⁵ = Nicanor, om. M¹ V³ P¹¹) ἔστι μετοχή ἀντὶ ῥήματος.

U⁴ (b) Etiam liber U⁴ exemplum codicum M¹ et P¹¹ bonitate lectionum superat, cf. ad Φ 301: κατὰ διάλυσιν (U⁴, cf. Herodianum in A, διάλεκτον τὸ M¹ P¹¹) δαί κταμένων (Ludwich, δαίκταμένων codd.)⁸⁸).

V³ (c) Scriba codicis V³ (s. XIV) fortasse librum usurpavit mendis minus inquinatum, quam exemplum codicum M¹ et P¹¹ erat, at inferiorem illa recensione, quam codex V¹⁵ recepit. Conferas quaeso ad K 6: ἴνα . . . λέγει V³ V¹⁵, ἴνα . . . λέγει (λέγειν P¹¹) M¹ P¹¹, ad Λ 345 (τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης): τὸν δὲ

⁸⁵) Cf. praeterea ad Θ 328 *d*¹ et *d*². l 56 al.

⁸⁶) Cf. Zetemata 24, 1960, 184.

⁸⁷) De paucis scholiis classis h, quae in codicibus V⁶ et V¹⁹ leguntur, cf. Zetemata 24, 1960, 186 sq.

⁸⁸) Alia exempla in Zetemata 24, 1960, 190.

ἰδὼν ἐνόησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης: ἵνα μὴ φόβον αὐτῷ προσάψωμεν· πῶς γὰρ κτλ. V³ V¹⁵, at τὸ ῥίγησεν ἀντι τοῦ ἐνόησεν, ἵνα μὴ φόβον αὐτῷ προσάψωμεν M¹ P¹¹,

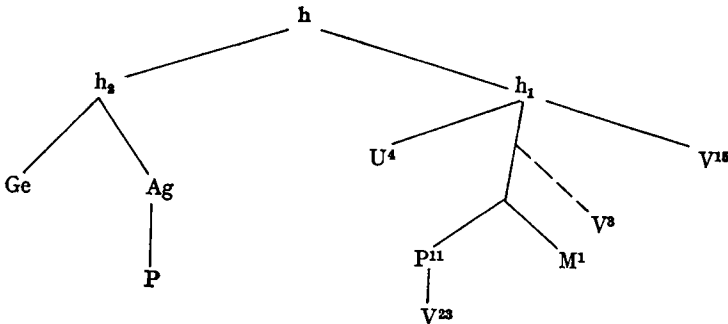
ad I 7 (V³ facit cum M¹ P¹¹): Τυραννίων V¹⁵ τυραννίος M¹ P¹¹ V³.

Neque tamen loci, qui inter se conferri possint, tam crebri sunt, ut libro V³ in stemmate gentili familiae h₁ certum locum demus⁸⁹).

2. Altera familia classis h, quam signo h₂ notavimus, e libris manuscriptis Ag Ge P constat. Quorum P relegamus, cum e codice P Ag erroribus separativis egente pendeat. Librorum autem Ag et Ge hic (cuius scriba textum Townleiani, quem exscripsit, scholiis recensionis h₂ supplevit) illi bonis lectionibus praestat, cf. e. g. ad B 80 (Men. fr. 780 Kō.): ὑπερεσπούδασεν Ge (recte), ἐσπούδασε Ag.⁹⁰) Neque tamen Ge erroribus separativis caret; ergo liber Ag quoque sui iuris est. — Alterum codicem alteri profecto finitimum esse etiam elocutione demonstratur, quae amborum propria est, et id praesertim ex iis locis cognoscitur, qui non e scholiis orti sunt⁹¹).

Cum multa scholia et in h₁ et in h₂ inveniantur, qui eodem modo amplificata, decurtata, inter se commixta sint, contendere licet ambas familias e communi archetypo (h) pendere. Cuius auctor hoc corpus paravisse videatur⁹²).

Quae autem perpendimus, hoc stemmate illustrare conemur:

3. Fontes scholiorum classis h varii generis sunt. Praeter glossas familiae D et explanationes exegeticas, quae scholiis in bT vel in b traditis prorsus inferiores sunt, flosculos quosdam auctor

⁸⁹) Vide etiam Zetemata 24, 1960, 191.

⁹⁰) Praeter hoc alia exempla invenies Zetemata 24, 1960, 194.

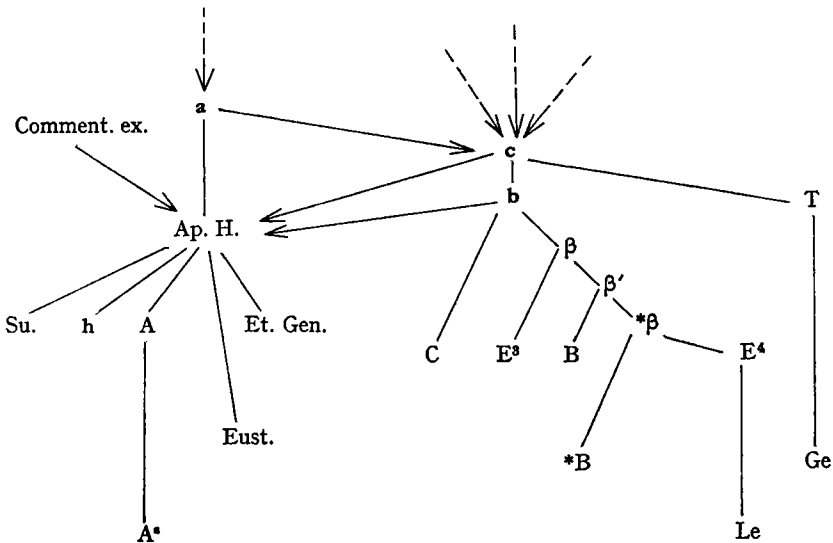
⁹¹) Cf. Zetemata 24, 1960, 193—4.

⁹²) Cf. test. ad A 277 al. — Ceterum etiam E⁴ codicem quandam classis h hic illic usurpasse videatur, vide e. g. ad A 250 b. 307 b. 407 c. B 328 a. Z 226. Θ 524—5 al. Ad Γ 374 a idem scholium generis h in E⁴ et in *B invenitur.

e libris grammaticis et lexicis delibavit. Haec omnia hic ad nos non pertinent. Sed permagni nostra interest rationem enucleare, quae **h: A** inter scholia **h** et **A** intercedit. Manifestum est eum, qui archetypum **h** composuit, scholia classis **A** nota habuisse nec non partes eius generis novisse, quae quamvis a fragmentis commentarii quatuorvirorum alienae sint, Veneto **A** contineantur. Sed archetypus **h** recensionem praebet locupletiolem. Ergo non ipsum Venetum in manibus habuit, sed librum evolvit vetustiolem, commentarium opinor Ap. H., Veneti exemplum⁹³). Sequitur, ut scholia classis **h** maximi momenti sint, ubicumque codex **A** mendis et lacunis corruptus est. Exempli gratia scholia ad **K 6** hic exscripsi: βέλτιον τὸ „ἀθέσφατον“ τοῖς ἐξῆς ἴσυντάττειν†, ἵνα τὸν μὲν δμβρον πολὺν λέγη, τὴν δὲ χάλαν ἀθέσφατον, καὶ μὴ δύο καθ' ἑνὸς κείσθαι ἐπίθετα **h**, βέλτιον δὲ τὸ „ἀθέσφατον“, καὶ μὴ δύο καθ' ἑνὸς κείσθαι ἐπίθετα **A**, βέλτιον τὸ „ἀθέσφατον“ τοῖς ἐξῆς συνάπτειν ἐπὶ τῆς χάλαντος **A^{int}**.

Indicem omnium scholorum, quorum verba constitui non possunt, nisi sententiae in **h** traditae advocantur, in medium a me collatum invenies Zetemat. 24, 1960, 207—8.

Nunc denique fieri potest, ut rationes, de quibus adhuc disseruimus, stemmate illustremus, quamquam non ignoramus memoriam scholorum similiumque litterarum imagine adumbrari potius quam aequae et congruenter exprimi posse.

V. De scholiis ad librum Φ pertinentibus, quae in codice Ge inveniuntur

In imagine, quam modo delineavimus, scholia uberrima in Ge ad versus Φ 165—499 (in codicis paginis 713—24) servata omisimus; singulari enim dignitate sunt et non solum cum codicibus, quos supra commemoravimus, necessitudinem quandam habent, sed etiam cum commentariis antiquis. Suspicio eum, qui librum Ge scripsit (nempe vir doctus erat, non homunculus illiteratus) in partem quandam codicis media aetate priore confecti incidisse. Qui liber non solum scholia classis D et excerpta e commentario quattuorvirorum complectebatur (haec fortasse orta ex avo vel proavo Veneti A), sed etiam explanationes continebat si non e pluribus, at certe ex uno hypomneme aliunde nobis ignoto deprompta. Quod hypomnema et ipsum compilationes comprehendisse videtur; interpretamenta igitur e compluribus commentariis collecta lectoribus praebebat. Neque tamen fieri posse puto, ut singulos fontes illius libri, quem scriba codicis Ge usurpavit, reperiamus⁹⁴).

Miro casu evenit, ut illae praeclarae explanationes libri Ge usque ad nostra tempora pervenerint. Sed etiam mirabilius accidit, quod in papyrorum, quibus scholia ad Iliadem continentur, maxima (sc. in pap. Ox. 221) explanationes egregiae ad eundem librum pertinentes exstant. Vellem plures commentarios aetatis Caesarianae haberemus, ut cognosceremus, quae ratio inter scholia Ammonii et Genavensia intercederet! Tamen caute coniciamus partes quidem scholiorum Ammonii quamvis longo circuitu in codicem Ge tandem perlatis esse. Tale quid Bernardus P. Grenfell et Arthurus S. Hunt iam ante septuaginta annos sagacissime significaverunt⁹⁵).

⁹³) Corpus h duodecimo saeculo compositum esse suspicio, cf. Zetemata 24, 1960, 205. Nescio an in tempore, quo illud conscriptum sit, computando hoc scholium (ad Ψ 712) nobis prosit (quod quidem tantummodo in codicibus M¹ [fol. 96^r] et U⁴ [fol. 167^r] invenitur): μεγάλοι δοκοὶ ἀλλήλοις (ἀλλ. M¹, om. U⁴) προσπίπτουσαι ὥστε βασιτάζειν τὴν ὄροφὴν. αἴτινες καὶ συστάται καλοῦνται, τὰ παρ' ἡμῶν κοινῶς λεγόμενα καπροῦλια.

⁹⁴) Cf. Mus. Rhen. 95, 1952, 186. Ibi nonnullos fontes, a quibus exemplum codicis Ge duci possit, definire conatus sum.

⁹⁵) Cf. The Oxyrhynchus Papyri, Part II, Londinii 1899, 56: „It is indeed a question whether the coincidence between Schol. Gen. and Ammonius is not best explained by the hypothesis that Ammonius' commentary was confined to Book XXI. Of the second class of scholia (scholia dicunt exegetica), therefore, Ammonius seems to be a real source, though it is curious that he is not referred to in them by name.“

D. De testimoniis, h. e. de scholiis extra libros Homericos traditis

I. Scholia ad Iliadem a compluribus auctoribus Graecis partim obiter usurpata, partim ad verba descripta sunt. Nobis tales loci ad memoriam codicum et papyrorum iudicandam maximi momenti et ponderis sunt; nam ope eorum integriora commentariorum antiquorum verba cum textu recepto hic illic conferre possumus. Excerpta uberrima, quibus lector maxime delectatur, a viris doctis aetatis Hellenisticae confecta sunt. Sed cum scholiis, quae hodie in manibus habemus, valde discrepant; horum enim fundamenta demum quattuor viri, qui vocantur, et auctores commentariorum Augusti fere aetate compositorum iecerunt. Eae igitur explanationes, quas auctores horum temporum posteriorumque saeculorum, praesertim grammatici et lexicographi, in testimonium vocaverunt, scholiis in codicibus medii aevi asservatis tam finitimae sunt, ut ad textum supplendum vel emendandum plus semel adhiberi possint. Agitur autem de hisce auctoribus vel libris:

1. Apollonius Sophista lexicographus libro Aristonici, Prosodia Homerica Ptolemaei Ascalonitae unoque quidem commentario usus est, quem (ut ita dicam) in exemplis exegetici scholiorum generis recte ducamus. Sed cum Apollonius glossas suas e scholiis ad varios versus Homericos pertinentibus sedulo neque inscite compilaverit, saepe difficile est, singula interpretamenta certis terminis circumscribere originemque eorum definire.

2. Apollonius Dyscolus grammaticus scholia ad Homerum operibus suis non inseruit, nisi quibus regulas quasdam vel singularitates grammaticas illustraret. Noverat libros Aristonici aliosque commentarios scholiis nostri exegeticis forsitan similes. Neque tamen miramur, quod verba scholiorum iis explanationibus, quas hic auctor obscurus et difficilis usurpavit vel potius ad argumentationes suas spinosas accomodavit, raro tantum suppleri vel corrigi possunt.

3. Herennius Philo in lexico, quod sub nomine Ammonii in angustum coactum nobis traditum est, praeter interpretamenta nullius pretii multa alia affert, quae certa, magna, singularia sunt. Commentariorum autem ad Iliadem pertinentium eosdem fere notos habuit, quos Apollonius Sophista, scholia dico classis D, libros Aristonici, Didymi, Ptolemaei Ascalonitae unumque quidem

corpus scholia quaedam exegetica continens. Ita evenit, ut aliquotiens etiam Ammonii voces idoneae sint, quibus textus scholorum augeatur vel emendetur. Neque tamen origines eorum locorum, quibus grammaticus versus vel vocabula HomERICA exposuit, ita definiri possunt, ut nulla dubitatio relinquatur; nam etiam librum exegeticum ad Iliadem illustrandam a Didymo conscriptum⁹⁶⁾ in manibus habebat, quod opus antiquissimum ad commentarios illorum saeculorum conficiendos multa interpretamenta conferebat. Ab hoc igitur opere haud paucae glossae Ammonianae ortae esse possunt. Quod cum haud certo discernatur, tales voces, ut commo lectoris serviremus, inter testimonia exscriptimus.

4. Porphyrius cum Aristotelis opusculo, quod Ἀπορήματα Ὀμηρικά inscriptum erat, usus librum componeret, cui idem titulus est (nobis liber audit „Quaestiones HomERICAe“), paene omnia opera, quae quidem ad Homerum pertinebant, undique arcessivit. In manibus habebat praeter multos egregios libellos, qui erant de quaestiunculis singulis, non modo commentarios quattuor virorum, sed etiam alios libros enarrationes Iliadis praebentes, quod plus semel cognoscimus, si papyrus Ammonii cum Quaestionibus comparamus. Tamen saepe difficillimum est, satis certo affirmare, unde singulae dissertationes Porphyrianae originem duxerint; neque enim auctor doctissimus ea, quae legerat, stulte inter se coniunxit, sed sententias ita commutavit, ut novum quasi corpus fieret⁹⁷⁾. Praeterea hic in eandem difficultatem incurrimus quae in Ammonii lexico perlustrando nobis suscipienda erat; nam etiam Porphyrius illum commentarium exegeticum a Didymo confectum notum habuisse videatur.

5. Facilius est, fontes invenire, e quibus Orio in Etymologico suo conficiendo hausit; quorum numerus finitus est, et sub omnibus litteris, in quas auctor opusculum suum digessit, quinae fere series glossarum ex isdem libris paene eodem ordine depromptae deinceps enumerantur, scholiis semper fere initio viginti quattuor capitum laudatis⁹⁸⁾. Compluriens auctor adhibebat commentarios Aristonici ad Iliadem Odysseamque pertinentes, raro libro Herodiani usus est (cf. 150, 24: ad X 261). Nobis eae glossae maximi momenti sunt, quae e commentario quodam ad Iliadem, qui ὑπόμνημα Ἰλιάδος vel similiter a lexicographo appellatur, ortae sunt. Quae habent commune quoddam vinculum et quasi cognationem cum

⁹⁶⁾ Cf. fr. 4 et 5 (p. 180) Schm.

⁹⁷⁾ Cf. A. R. Sodano, Prolegomeni primi alle fonti delle „Quaestiones HomERICAe“ di Porfirio. Un capitolo sulla storia dell' antica critica e filologia omerica, Annali del Pontificio Istituto Superiore di Scienze e Lettere „S. Chiara“ XIV, Napoli 1964, 1—90.

⁹⁸⁾ Cf. H. Kleist, De Philoxeni grammatici Alexandrini studiis etymologicis, Diss. Gryphiswaldae 1865, 15—38.

scholiis bT, sed textum iis meliorem haud raro praebent. Itaque fit, ut in scholiis edendis e nullo fere ceterorum lexicorum tantas utilitates capiamus quantas ex Orionis libello.

6. Orus, Orionis aequalis, scholia in libro, qui *Περὶ ὀρθογραφίας* inscriptus erat, compluribus locis usurpavit. Noverat libros Aristonici Herodianique et commentarium scholiis nostris exegeticis finitimum (vide ad Σ 407). Neque tamen haec sine dubitatione confirmari possunt; nam fragmenta tantum habemus, verba dico vel frustula, quae auctores Etymologici Genuini et Lexici Messanensis ex opere olim clarissimo multisque placente haud raro excerpserunt⁹⁹).

7. Methodii operis tantummodo eam partem auctores etymologorum Byzantinorum notam habebant, in qua lemmata ab littera α incipientia exponebantur (haec fragmenta exstant in Etymologico Genuino, in Lexico a voce αἰμωδεῖν incipiente, in codice Oxoniensi Coll. Nov. D 298 [An. Ox. 1, 71, 10—85, 19]¹⁰⁰). Explanations Methodii subtilitate abundant (vide ad B 856. Γ 189 al.), sed paucis locis exceptis in textu scholiorum supplendo vel emendando nos vix adjuvant.

8. Stephanus Byzantius multas expositiones versuum Homericorum Epaphrodito debuit, cuius commentarium in manibus eum habuisse constat. Praeterea interpretamenta critica etymologica orthographicaque noverat, quae cum fragmentis commentarii quattuorvirorum paene congruunt (ad B 585. O 56. 71 al.), necnon explanationes scholiis exegeticis finitimas. Sed doleo, quod discerni non potest, num omnes interpretationes verborum versuumque Homeri ex opere Epaphroditii hauserit. Ergo fortasse recte suspicaberis praeter librum illius grammatici opera eum quattuor virorum, scholia quaedam classis D unumque quidem commentarium generis exegetici usurpasse (vide ad Z 152 al.).

9. Libello, qui Ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων inscribitur (An. Ox. 2, 427—87), continentur quattuor fragmenta libri Herodiani, cui titulus erat Ἰλιακὴ Προσῳδία (ad Θ 233. I 449. 456. K 134); quorum primum et quartum verba praebent integriora quam Ven. A. Auctori ignoto ipse liber Herodiani, quantum opinione auguror, praesto erat.

10. Disputatiunculae grammaticae, quae Ἐπιμνησμοὶ Ὀμηρικοί nominantur (An. Ox. 1, 1—451; An. Par. 3, 294—370),

⁹⁹) Fortasse ex opere Ori post aliquot annos aliquos fructus capiemus; nam Aristeides Colonna, vir doctissimus editorque praeclarus, per litteras benigne mihi enuntiavit prope urbem Messanam codicem quendam inventum esse explanationes eius libri continentem, quae a litteris α—ε incipiant. Grammaticus igitur, quod Reitzenstein sagacissime concluderat, opus suum ordine alphabetico composuit. Ceterum hac in re patientia opus est; nam codex ille eximius vix apparuerat, cum nescio quo modo ex oculis viri doctissimi elapsus est.

¹⁰⁰) Cf. Reitzenstein, Philol. 49, 1890, 412.

excerptis e scholiis utriusque generis abundant; quorum plurima ex Herodiani libro, quem modo commemoravimus, deprompta sunt tantaque integritate antecellunt, ut textus scholiorum in codicibus (praesertim in A) traditus eorum verbis compluriens suppleri vel emendari possit (ad A 93. 116 al.). Nonnumquam autem auctores Epimerismorum de commentariis etiam exegetici generis locos quosdam deduxerunt, qui in codicibus scholiorum aut decurtati aut prorsus omissi sunt (vide ad A 203. Δ 171. K 334. M 216). De nonnullis aliis, qui in simili ratione versantur, iudicari nequit.

11. Choeroboscus grammaticus, cuius scripta prope ad dissertationes Herodiani in commentario ad Iliadem exstantes haud raro accedant, semel tantum, quod sciam, scholium antiquissimum, quo editor carere non possit, laudavit, scilicet in commentario ad Enchiridium Hephaestionis (226, 2—6 C.), quem locum auctor ex Orthographia sua huc detulisse ipse profitetur. Quod excerptum solidum in testimoniis ad Θ 206—7 exscripsimus.

12. Auctores Scholiorum in Dionysium Thracem versus Homeri, ut regulas grammaticas illustrarent, saepenumero in testimonium vocaverunt, scholia ad Iliadem pertinentes quamvis alii aliis frequentius tamen omnes admodum raro usurpaverunt. Ex his autem fontibus in adhibendis explanationibus hauserunt: Commentarius antiquissimus, Melampodi cuidam vel Diomedii addictus sigloque Σ^d ab editore signatus, e libro Aristonici et ex hypomnemate generis exegetici pendet. Isdem operibus etiam Heliodorus, cuius commentarium siglo Σ^b denotare consuevimus, et auctores collectionis, quae Scholia Vaticana (Σ^v) appellantur, uti esse videantur (scholium integrius a Σ^v traditum vocasse exstat ad B 259—60). Scholia autem Marciana (Σ^m), quae vocantur, frustra perquisivi. Neque tamen auctores corporis recentissimi, cui nomen est Scholia Londinensia (Σ^l), explanationes grammaticas versuum Homericorum respuerunt. Quin scholia Herodiani etiam saepe fere usurpata sunt in tractatu, qui Περί προσφιδίων (Σ^l 442, 25—445, 9 Hilg.) inscribitur.

II. Exceptis verbis vel sententiis scholiorum, quae scriptores Graeci et Latini occasione oblata strictim tantum attigerunt, equidem autem hic enumerare supersedeo, imprimis duo tractatus praeter ea, quae modo perlustravimus, in hanc dissertationem referendi sunt.

1. In corpore scholiorum ad grammaticam Dionysii Thracis pertinentium partes libri Nicanoris, qui inscribebatur Περί στιγμῆς τῆς καθόλου, servatae sunt (sch. D. Thr. p. 24, 15—8. 25, 14—7. 26, 4—28, 8. 55, 4—5. 177, 32. 312, 32—5). Ibi Nicanor versibus Homeri usus notas suas, quas ad sententias distinguendas excogitaverat, diligenter descripsit. Quae explanationes saepe scholiis finitimae sunt, quibus idem Iliadem illustravit. Imprimis autem ea

principia interpretationis praebent, quae scire debet, qui ad scholia Nicanoris legenda se accinxit. Itaque suspicari licet grammaticum etiam in praefatione commentarii, qui Περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς inscriptus erat, talia demonstrasse. Neque tamen quisquam hoc probare potest. In hac quidem editione reliquias, quae locis supra laudatis in Σ^d ceterisque collectionibus leguntur, inter testimonia eorum scholiorum, quae dissertationibus Nicanoris quam simillima sunt, semper adhibuimus, nonnumquam etiam exscripsimus.

2. Exstat in octavo folio adverso codicis A fragmentum ignoti cuiusdam opusculi, in quo nonnulla signa critica Aristonici expediuntur. Id autem C. G. Cobet¹⁰¹), qui cognovit singulas sententias scholiis Aristonici propinquas esse, hunc grammaticum ipsum conscripsisse contendit. Cui opinioni libenter assensus Guilielmus Dindorf fragmentum inscripsit (I p. 1 editionis suae) „Περὶ Ἀριστάρχου σημείων Ἰλιάδος praefationis fragmentum“. At talia vera esse Ludovicus Friedländer et paulo post Arthurus Ludwich praefracte negaverunt¹⁰²). Uterque demonstravit multa vocabula ignoti scriptoris obscura tumida humiliaque esse et a dilucida elocutione Aristonici magnopere differre¹⁰³). Nihilominus utraque pars mediocriter quidem recte dicit: Quamquam ipsa verba, quae in A leguntur, non ab Aristonico scripta sunt, tamen quae iis significantur, fide digna probari possunt; nam aut cum scholiis Aristonici paene congruunt aut ea apte supplent. Hoc autem intra scholia ad Πιάδα pertinentia non minus quam ter fit, cum auctor anonymus nostri fragmenti dicat

(a) Zenodotum versum Ζ 500 addidisse;

(b) Zenodotum in N 643 Κυλαϊμένεος pro Πυλαιμένεος scripsisse (cf. Eust. 953, 4: Ζηνόδοτος δὲ οὐ Πυλαιμένην, ἀλλὰ Κυλαϊμένην γράφει τινά);

(c) Aristarchum versum A 177 pro spurio habuisse, quod Agamemnon Achilli gratiam debens verba αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε (= E 891) loqui non posset.

Ergo colligimus redactorem quandam recentiorem, fortasse eum, qui varia scholia Veneti A primus in unum codicem coegit (auctorem dico commentarii Ap. H.), illam praefationem, cuius fragmen-

¹⁰¹) Mnemos. 1873, 26—34.

¹⁰²) Cf. L. Friedlaender, De Dindorfii praefatione ad Scholia Veneta et de fragmento Pseudaristoniceo, Ind. Lect. I, Regiomonti 1876; A. Ludwich, A. H. T. 1, 61—4.

¹⁰³) Cf. Friedlaender l. c. p. 4: „Nam haec elumbis loquacitas toto coelo distat ab Aristonici eleganti tersa dilucida brevitate . . . Has pueriles ineptias Byzantinorum, fortasse Tzetzarum et Eustathii, aetatem sapere nemo in scholiorum Hom. lectione vel mediocriter versatus non videt . . . Qui autem hoc fragmentum Aristonico tribuerunt, eius genuinas reliquias limis tantum oculis inspexisse possunt.“ Cf. eiusdem Observationes Aristarcheas, Ind. Lect. I, Regiomonti 1879, p. 3—4.

tum in folio 8^r exstat, composuisse. Quod facile erat viro vel medio-criter docto a scholiis Aristonici proficiscenti. Nec mirum, si elocutio minus elegans est in dissertatione, cuius sententiae secundum novum ordinem componendae erant, quia praefatio aut ab ipso Aristonico non scripta aut a librariis commentarii quatuorvirorum omissa erat. Quod autem nihil habemus nisi fragmentum, admonere satis sit partem primi quaternionis codicis A deletam vel amissam esse. Sed etiam ea, quae supersunt, aliquid momenti ad nostrum propositum afferunt, quod auctor nonnullis locis scholia integriora legisse videatur.

Cum fragmentum, de quo agimus, compilatori Ap. H. dubitanter tantummodo attribuerimus, aequum esse putavimus, verba in folio 8^r Veneti A scripta in fine huius capituli edere, non ante ipsa scholia vetera. Sunt haecce:

ἢ τὸ ἔφη. ὁ δὲ τοῦτο μὴ νοήσας, ἀλλὰ λαβὼν πάλιν τὸ „φή“ (Z 499) ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπέταξεν ἐκ περισσοῦ· „πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα“ (Z 500). | σημειοῦται δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀπεριστίκτω διπλῇ τὰς ὁμωνυμίας ἀπάσας, ὅτι οὐ νοήσας τὸ τοιοῦτον
 5 ἔγραψεν ὅτε μὲν „Πυλαιμένεα“ (E 576, cf. B 851), ὅτε δὲ „Κυλαιμένεα“ (cf. N 643). | πρὸς μὲν δὴ Ζηνόδοτον αὐτῶ ἢ παράθεσις τῆς περιεστιγμένης διπλῆς πρὸς ἐκάστην γραφὴν ἀκριβέστερον θεωρεῖται. | τὸν δὲ ὄβελόν ἔλαβεν ἐκ τῆς Ζηνοδότου διορθώσεως· παρετίθει δὲ αὐτὸν τοῖς ἐκβαλλομένοις ἐκ τῆς ποιήσεως στίχοις ὡς τοῖς νεκροῖς
 10 τῶν ἀνθρώπων. τῆς δὲ ἀθετήσεως αὐτῶ διττὸς ὁ λόγος· ὁ μὲν γὰρ ἔστι σημαίνων ὅτι οὐχ Ὀμήρου τὸ ἔπος, ὡς ἔλεγετο ἐπὶ τοῦ „τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἕβην“ (λ 603)· ἀδύνατον γὰρ τὴν διηνεκῶς παρθένον παραδεδομένην γεγαμησθαι. ὁ δὲ αἰτίαν ἐπιφέρει ὡς τῶν ποιημάτων ἐν τῇ τάξει διημαρτημένων· ὅταν δ' ὁ
 15 Ἀγαμέμνων λέγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα „αἶε γὰρ τοὶ ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε“ (A 177), ἐνταῦθα ἠθετησθαι φησι, χάριν τοῦ βασιλέως ὀφείλοντος, εἰ τοιοῦτός ἐστιν ἐν πολέμῳ ὁ κατ' ἐπικουρίαν ἦκων. διόπερ ἐπὶ μὲν τοῦ λεγομένου ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ὄβελος παρακίσειται καὶ πρὸς τούτῳ ἀστερίσκος (< * * * >). δηλοῖ δὲ τοῦτο,
 20 ὅπου ἂν ἦ κείμενος σὺν τῶ ὄβελῳ, ὅτι Ὀμήρου μὲν ἔστι, φαύλως δ' ἐνταῦθα κεῖται (< * * * >). ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τρόπος τῆς ἀθετήσεως, ὅταν τοῖς αὐτοῖς στίχοις πολλακίς χρῆται, ὅτε μὲν οἰκείους περιτιθεῖς προσώποις τὰ λεγόμενα, ὅτε δὲ οὐ, ὡς ἔχει τὰ τοῦ Κύκλωπος τοῦ ἀνημερωτάτου ῥήματα ὑπὸ τοῦ συνετωτάτου Νέστορος λε-
 25 γόμενα πρὸς Τηλέμαχον· „ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα; / ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μασιδίως ἀλάλησθε, / οἶά τε ληϊστήρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖ τ' ἀλώονται / ψυχὰς παρθέμενοι;“ (γ 71—4. 1 252—5)· ταῦτα γὰρ ἤρμοζεν ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Ὀδυσσεὶ εἰρησθαι, οὐχ ὑπὸ Νέστορος Τηλεμάχῳ.

TEST.:

1—3 ηῦδα ad Z 500 (Ariston.) 1 πάλιν ad B 144 b (Ariston.) 3—4 σημειοῦται — ἀπάσας ad B 837—8 (Ariston.) 4—6 ὅτι οὐ — Κυλαιμένεα ad N 643, cf. Eust. 953,4 11—3 ad Δ 2 d (Ariston.; test.) 14—8 ὅταν — ἦκων ad A 177 a (Ariston.) 23—9 ὡς ἔχει sq. cf. sch. γ 71. 73

APP. CRIT.:

1 ἦ (pendens ex ἴνα) Ddf., recte ut vid. 3 sq. σημειοῦται — ὅτι exspectes σημειοῦται δὲ ἀπεριστίκτω διπλῇ τὰς ὁμωνυμίας ἀπάσας ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ζηνόδοτον, ὅτι (Ddf.), at loquitur compiler 5 sq. debuit κυλαιμένεος 7 πρὸς] voluit fort. ὅτι πρὸς 13 ὁ δὲ sc. ἕτερος λόγος 14 ποιημάτων h. e. versuum (sc. singulorum; Ddf.) 14 ὅταν δ' A, malim ὅταν γὰρ 19 τούτῳ Bk., τοῦτο A lac. stat. Cob., qui talia fere supplet ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὸ διδῶς εἰρημένων (sc. E 891) μόνος ὁ ἀστερίσκος 21 lac. stat. Cob. his fere verbis supplendam ὅταν δὲ μόνος ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς εἴρηται, κακῶς δ' ἐντεῦθεν ἄλλοσέ ποι μετὰκειται, fort. recte 21 τῆς A, fort. ταύτης τῆς 29 τηλεμάχῳ ✕ A

E. De editionibus

Inde ab anno D. 1517, quo Ianus Lascaris scholia classis D Romae publici iuris fecit, omnibus, qui Iliadem interpretari studebant, explanationes antiquae quamvis vulgares copiose suppeditabant. Quae non modo editione principe, sed etiam Aldina, quae a Romana pendens a. D. 1521 Venetiis prodiit, et Barnesiana (Cantabrigiae 1711) divulgatae sunt. Usque ad finem saeculi duodevicesimi a viris doctis saepe adhibebantur, nonnumquam una cum commentario Eustathii.

Scholiorum autem maiorum isdem saeculis partes tantummodo editae sunt.

(a) Conradus Hornei (Hornejus, 1590—1649) anno D. 1620 scholia Townleiana ad librum I pertinentia in medium protulit¹⁰⁴). Apographon adhibuit, quod Ioannes Chessel (Caselius, 1533—1613) civis eius apud Petrum Victorium Florentiae fecerat ipso, ut videtur, usus codice T, qui tunc in Italia asservabatur. Haec Scholia Horneiana, quae vocantur, etiam in alias editiones Iliadis redundaverunt, e. g. in illum librum litteratis hominibus tum maxime acceptum, qui inscribitur 'Ομήρου Ἰλιάς καὶ εἰς αὐτὴν σχόλια ψευδεπίγραφα Διδύμου, Oxonii 1665 (Schol. Horn. ib. p. 741—67).

(b) Saeculo sequente Antonius Bongiovanni, Bibliothecae Sancti Marci curator (1712 — ca. 1760), scholia ad librum A edidit, quae in codice B exstant¹⁰⁵).

(c) Scholia ad A et B Everwinus Wasserbergh (1742—1826) publici iuris fecit, cui apographon codicis Li a Stephano Bergler (ca. 1680—1740) confectum praesto erat. Hunc praeter codicem Li etiam librum Le adhibuisse, quod interdum contenditur, mihi quidem persuaderi non potuit¹⁰⁶).

Horum librorum auctoritas memoriaque statim obscuratae sunt et cito evanuerunt, cum editio memorabilis Ioannis Baptistae Casparis d' Anse de Villoison (1753—1805) in lucem prodiit.

¹⁰⁴) Scholia vetusta et oppido erudita in IX librum Iliadis Homeri ed. C. Horneius, Helmstadii 1620.

¹⁰⁵) Graeca scholia scriptoris anonymi in Iliadis librum I e codice Bibliothecae S. Marci eruit, Latina interpretatione et notis illustravit A. B., Venetiae 1740.

¹⁰⁶) Homeri Ilias libri I et II, cum paraphrasi Graeca inedita et Graeco commentario edidit . . . E. W., Franequeri 1783 (librum non vidi).

Primus editorum hic vir doctissimus codice A usus est, cuius vim et naturam feliciter perspexit. Cum Venetiis versaretur, etiam codicem B usurpavit, qui et ipse magnam congeriem scholiorum praebebat. Praeterea autem exemplar quoddam illius libri manuscripti, quem Apographon Bergleri vocant (cf. supra p. XXIV), sibi comparavit. Hoc enim Ricardus Bentley emerat, sed exemplum ad fidem Bergleriani factum Hamburgi apud I. Christophorum Wolf (1683—1739) erat. Cuius post mortem hoc cum ceteris libris in Bibliothecam publicam Hamburgensem delatum est (ubi hodie non iam exstat). Unde Villoison se id mutuatum esse confitetur (Proll. XLVII)¹⁰⁷. Editionem autem admirabilem post ingentem laborem a. D. 1788 perfecit Venetiisque imprimendam curavit¹⁰⁸.

Non est hic locus, ut disseramus, quantum momenti haec editio ad studia Homerica inde ab annis sequentibus usque ad haec tempora attulerit; nam omnes carminum poetae studiosi sciunt Fridericum A. Wolf Prolegomena sua ad Homerum numquam compositurum fuisse, nisi textum scholiorum ab Ioanne Villoison recensitum in manibus habuisset. Immo hic pauca de natura illius editionis strictim quidem dicemus. Villoison scholia e codicibus summa diligentia descripsit, sescentos errores scribarum, qui ubique facile agnoscebantur, ἐν παρέργῳ, ut ita dicam, correxit mendaque maiora hic illic sustulit. Itaque nomen eius in omni fere pagina nostrae editionis invenies. Tamen secundum mores eorum temporum sua maxime interesse arbitratus est, de sententiis quam plurimis grammaticorum praeclarorum antiquitatis lectorem certiore facere, codices autem in genera dispertire et singulas interpretationes singulis verbis vel versibus diligenter attribuire praetermisit. Neque in codice A neque in codice B describendis diversas manus inter se discrevit, haud pauca scholia omisit, alia cum praecedentibus temere coniunxit. Praeterea lectoribus iam illius aetatis hic illic suspicionem movit verba, qualia imprimenda curaverat, a litterarum notis, quae in codicibus exstant, dissentire.

Quibus de causis editio magna, quam Immanuel Bekker (1785—1871) confecerat (Berol. 1825), omnibus viris doctis grata acceptaque erat. Primus enim textum integriorem scholiorum exegeticorum protulit, quod codicem Victorianum (V, sc. a Petri Victorii amanuensi e Townleiano descriptum) usurpaverat et

¹⁰⁷) Vide notam sequentem. — Exemplum Hamburgense praeter scholia Li etiam scholia Hornei ad librum I continuisse videatur; nam L. Bachmann, qui horum nonnulla editioni suae scholiorum Lipsiensium (vide infra p. LXIX) inseruit, in illo apographo ea se invenisse confitetur. Vide etiam editionem Bekkeri (Berol. 1825), praef. III.

¹⁰⁸) Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima ex eodem codice aliisque nunc primum edidit cum Asteriscis, Obeliscis aliisque Signis criticis Joh. Baptista Caspar d'Ansse de Villoison.

exemplum Hamburgense Apographi Bergleri (idem quod antea etiam Villoison in manibus habebat) iterum contulerat. Codicum A et B, quos annis D. 1811—2 Parisiis vidit, illum quidem diligenter inspexit. Praeterea ex editione Romana Iani Lascaris et ex Aldina complura scholia classis D selegit. Quibus omnibus cognosci potest veteres explanationes uniuscuiusque versus maxime memorabiles eum praebere voluisse neque dubitamus, quin hoc consecutus sit. Quamquam in tantis suis occupationibus haud paucas varias lectiones in codice A exstantes nimia festinatione praeteriit et, ubicumque editiones priores secutus est, errores quoque detulit. Nonnumquam autem singula scholia ita conglutinavit, ut ea, quae e diversis libris antiquis orta sunt, ab eodem auctore composita esse videantur. Sigla denique codicum, quae sub fine singulorum scholorum leguntur, haud raro confusa aut prorsus falsa sunt itaque semper fere lectori suspicionem faciunt.

Nihilominus quod Bekker confecit, munus praeclarum et magnificentum est. Quicumque apparatus criticum huius editionis quamvis obiter lustraverit, facile videbit, quantopere Bekker locos corruptos eximia sua arte critica adiuverit et id multo saepius feliciusque quam Villoison; pleraque enim scholia iis versibus attribuit, ad quos referendi sunt, eaque opera effecit, ut tum demum intelligi possent. Tantopere autem illis in tenebris ingenium eius lucebat, ut paucae tantummodo e numero coniecturarum, quas fecit, postea improbatas sint. Nec mirum, si editio eius viris doctis litteratisque praesertim in Germania ita se probavit, ut omnes fere dissertationes de scholiis ad Iliadem pertinentibus priori quidem saeculo ab ea proficiscerentur, nempe errores editoris praeter virtutes propagantes. Profecto studia et editiones Scholae Regiomontanae, quibus hodie quoque carere non possumus, tota e textu Bekkeriano pendere inter omnes constat.

Scholia codicis Li, quae Villoison et Bekker cognita non habebant nisi ex Apographo Bergleri, paulo postquam hic editionem suam paravit, Ludovicus Bachmann (1792—1881) publici iuris fecit¹⁰⁹) toto codice descripto, quem viri docti illius aetatis nimium admirabantur. Sed post annum D. 1884, quo Ernestus Maass demonstravit codicem Li, quod ad textum scholorum attinet, nullius pretii esse, editio Bachmanniana neglegi potest¹¹⁰).

Isdem fere temporibus etiam nonnullae partes Townleiani, scilicet primum post Scholia illa Horneiana, quae supra (cf. p. LXVII) commemoravimus, in lucem provectae sunt; I. A. Cramer enim, cum codex T iam in Museo Britannico asservaretur, eclogas suas ex

¹⁰⁹) Scholia in Homeri Iliadem e codice Lipsiensi ed. G. L. E. Bachmann, Lipsiae 1835—8.

¹¹⁰) Vide supra p. XLVIII; cf. E. Maass, Herm. 19, 1884, 264.

eo deprompsit et una cum codicis P¹¹ (Par. Graec. 2766) in An. Par. III 270—92 a. D. 1841 publici iuris fecit.

Consilium scholia codicis A a ceteris separata edendi Carolus Guilielmus Dindorf (1802—83) cepit; videtur enim sibi persuasisse scholia exegetica minoris pretii esse, quam ut cum illis aequari conferrique possint. Nescio an putaverit e plebe grammaticorum Byzantinorum ea orta esse¹¹¹). Illud autem consilium, quod Dindorf, priusquam lectiones Townleiani cognovisset vel certe diiudicavisset, inisse videtur, saepe vituperatum est, praesertim cum veram editionem scholiorum exegeticorum, qualem promiserat, non iam confecerit; e numero enim codicum classis b Venetum B edendum selegit eiusque textum in voluminibus III et IV publici iuris fecit ceteros spernens, imprimis Townleianum horum longe optimum. Quamquam videtur in animo habuisse hac secunda parte editionis iam consummata etiam librum T simili ratione ac codicem B tractare; apographon enim, quod D. B. Monro ad usum eius confecerat, notis ornavit. Sed subita morte decessit¹¹²). Editionem autem vix inchoatam conficiendam suscepit et brevi tempore finivit Ernestus Maass (1856—1929)¹¹³).

Hac memorabili ratione evenit, ut praeter Venetum A etiam utraque familia scholiorum exegeticorum propriam et suam editionem hodie habeat, quod incommodum iam multis lectoribus indignationem movit. Neque tamen quamquam res hunc exitum satis infelicem habebant, fas esse ducimus, solum Guilielmum Dindorf reprehendere, nedum arguere. Cuius consilium evigilatum notitiis memoriae scholiorum, quales illa aetate viri docti habebant, haud male respondebat; historia enim generum nondum investigata erat, ut in tanta obscuritate satius esse videretur, interim verba codicis antiquissimi, Veneti A dico, religiosissime describere et diligentissime edere, scholia autem exegetica ab his segregare. Quamquam editori res non ex sententia processit, cum quattuor volumina emitteret non ex omnibus partibus absoluta; nam in codice A describendo, quamvis a Davidio B. Monro et Carolo G. Cobet, viris artis palaeographicae peritissimis, adiuvaretur, variis erroribus imbutus

¹¹¹) Cf. verba eius vol. I (vide n. 113) p. XXIX: „In iis enim quae nunc edo voluminibus duobus primis nihil amplius mihi propositum fuit quam ut scholia qualia in codice Veneto A leguntur, non cum aliorum codicum scholiis, ut adhuc factum erat, permixta, sed segregata ab illis exhiberem, quemadmodum scholiis vetustis Aeschyli et Sophoclis ad fidem codicis Medicei editis utimur, remotis quibus olim incrustari solebant Byzantinorum magistrorum commentariis.“

¹¹²) Illud apographon etiam Ernesto Maass praesto erat, cf. *Scholia Graeca* (vide notam sequentem) V (1887) p. XI—XII et supra p. XXVIII.

¹¹³) *Scholia Graeca in Homeri Iliadem ex codicibus aucta et emendata*, Tom. I—II, ed. G. Dindorf, Oxonii 1875 (= *Scholia cod. Ven. A*); Tom. III—IV, ed. G. Dindorf, Oxon. 1877 (= *Scholia cod. Ven. B*); Tom. V—VI (= *Scholia Townleiana*), rec. E. Maass, Oxonii 1887—8.

est; in textu autem scholiorum exegeticorum edolando non modo omnes codices praeter B, quem ceteris facilius iam senex adipisci poterat, neglexit, sed etiam sero cognovisse videtur, qua ratione familia **b** cum Townleiano conexas esset¹¹⁴). Tamen libenter concedamus utramque illius editionem multis virtutibus conspicuam esse; editor enim summa doctrina praeditus textum, qualis in singulis codicibus traditur, cum verbis testimoniorum primus contulit, cum excerptis Eustathii dico, grammaticorum, lexicographorum. Hoc modo ei contigit, ut aliquot locos corruptos sanaret vel lacunas suppleret, praesertim cum editionum Ludovici Friedlaender et dissertationum Caroli Lehrs ac Henrici Duentzer semper fere rationem haberet. Scholia A, A^t, A^u, B, *B inter se discrevit, singula interpretamenta ita disposuit, ut sententiae iis subiectae intellegi possent, lemmata addidit vel tradita corripuit. Neque miramur secundum mores illius aetatis editorem nihil aliud praebere voluisse quam contextum, quem lector animo facile perciperet, nequaquam omnium mendarum utriusque codicis rationem reddentem. Imprimis in voluminibus III et IV multos errores scribarum codicis tacitus sustulit.

Editio autem ab Ernesto Maass confecta, licet textu integrior nitatur, quam scholia codicis B sunt, locis lubricis paene abundat. Vir enim doctus, quamquam codicem Townleianum per sex menses conferebat et apographon Davidii B. Monro, quod supra commemoravimus, in manibus habebat, sibi autem ipse spiritus maiores sumebat (in praefatione enim eos, qui ante eum ad scholia edenda se contulerunt, acriter vituperavit), saepe in textu describendo erravit, saepe versus, quin tota etiam scholia omisit, saepe compendia, quibus scriba usus est, male intellexit. Verba poetarum tantummodo, quae scholiastae laudaverunt, magna diligentia tractavit, quippe qui illis fragmentis nihil antiquius existimavisse videatur. Apographon autem, quod ipse fecerat (ceterum, quod facile demonstrari potest, exemplum voluminum III et IV editionis Dindorfianae usurpans) domum reversus multis coniecturis plerumque supervacaneis ornare studuit¹¹⁵). Tum bene accidit, quod Udalricus de Wilamowitz-M. discipulum in libro consummando adjuvit, textum Townleiani ibi quidem, ubi diligenter descriptus erat, aliquot emendationibus palmaribus locupletans.

Iniuria igitur Maass Guilielmum Dindorf, quem neque doctrina neque linguae Graecae scientia adaequavit, compluriens increpuit. Rectius egisset, si pro voluminibus III et IV novam editionem om-

¹¹⁴) Cf. recensionem severam vol. I—II ab Arthuro Ludwich scriptam (Mus. Rhen. 32, 1877, 1 sq. et 160 sq.). De voluminibus III—IV egit A. Roemer, Die exegetischen Scholien der Ilias im Cod. Ven. B, Monaci 1879.

¹¹⁵) Cf. M. van der Valk, *Researches etc.* (vide supra p. XLV) I, 1963, 414—535.

nium scholiorum praeparavisset¹¹⁶). Sin vero catalogos bibliothecarum pervestigavisset, editionem scholiorum Genavensium separatam praecurrisset, cum codex Ge, quippe qui magnam partem e Townleiano descriptus sit, stemmati huius familiae facile inseratur¹¹⁷). Cum autem haec omnia praetermisisset, Iulius Nicole (1842—1921) coactus est, ut varias lectiones etiam codicis Ge, quas diligenter descripserat, in duobus voluminibus imprimendas curaret¹¹⁸). Neque tamen verba, quae cum textu recensione **b** vel Townleiani congruunt, repetivit. Quare lectori scholiorum etiam maiores difficultates incommoditatesque paratae sunt; cum enim explanationes antiquas solius versus unius contueri vult, ex illo tempore quattuor volumina ei evolvenda scholiaque quattuor locis exstantia inter se comparanda sunt. Nos autem hoc quoque incommodum deminuere voluimus, cum animum induceremus scholiorum textum denuo constituere et ita disponere, ut lectoris utilitati quam maxime consuleretur¹¹⁹).

¹¹⁶) Excusatione, qua in Praefatione sua (p. XVIII) utitur, equidem non commotus sum, ut aliter ac supra iudicarem: „Unde communis archetypus efficitur. Qui Dindorfio ita refingendus erat, ut consentientibus B et T in universum T utpote praestantiorem in textum reciperet adnotata ex B lectionis discrepantia, ubi inter se distarent supplerentve, utrumque repraesentaret. Nunc quoniam deserta hac tam necessaria quam molesta officii parte codicem fratre gemello orbatum edidit: quid mihi aliud relictum erat nisi ut T submitterem?“

¹¹⁷) Animum virorum doctorum ad codicem Ge H. Omont iam anno D. 1886 converterat (vide supra B I, p. XXII).

¹¹⁸) Les scolies Genevoises etc. (vide supra p. XXII), I—II, Genavae 1891.

¹¹⁹) Scholia in Iliadem mox se editurum esse ante plus quinquaginta annos pollicitus est Ernestus Lotz Vindobonensis (cf. dissertationem eiusdem Erlangensem, quae inscribitur „Auf den Spuren Aristarchs“, in oppidulo Kirchhain 1910, 43). Neque tamen hoc videtur perfecisse.

F. De huius editionis ratione

I 1. Duorum archetyporum textus in integrum restituere conatus sum, e quibus codices et excerpta medii aevi pendent, commentariorum dico Ap. H. (h. e. exempli codicis A) et c (bT). Quorum ubi alter errores vel menda continet, quae quidem oculos meos non fugerint, signum corruptelae posui et in apparatu critico coniecturas priorum enumeravi, vel, quantum potui, novas emendationes ipse feci. Rarius igitur coniecturae in illis textibus occurrunt; nam veritus sum verba, quae in archetypo utroque conficiendo uterque scriba usurpavit, mutare vel pro his illa introducere, quae in fonte quodam adhibita erant.

2. Lemmata eadem ratione tractavi qua cetera verba scholiorum. Eam igitur partem sententiae vel eos versus poetae singulis interpretamentis praeposui, ad quos singula scholia pertinent, ea autem verba, quae scribae codicum pro lemmatibus venditant, in apparatus relegavi. Lemmata in codicibus haud raro decurtata ita supplevi, ut lector uno obtutu perspiciat, quot verba vel quot versus a scholiasta respiciantur. Quod ibi quoque feci, ubi facile suspiceris lemmata integra in commentario Ap. H. vel in archetypo c non iam fuisse. Raro tantum, ut chartae parcerem, in iis scholiis edendis, quorum auctores totum versum enarrare apparet, lemmata addere praetermisi. — Scholia classis b semper fere lemmatibus carent; notis enim numerorum singula interpretamenta revocata sunt ad ea verba Homeri, quae attingunt. Hanc rem ibi tantummodo in apparatu commemoravi, ubi idem scholium etiam codice A et id lemma ornatum continetur aut ubi coactus eram, lemma codicis T mutare vel supplere.

3. In scholiis disponendis verba carminis Homeri secutus sum, quod plerumque etiam ipsi scholiastae fecerunt. Ubi idem verbum poetae in utroque archetypo expositum est, fragmentum commentarii quattuorvirorum praecedere, scholium exegeticum sequi volui. Ubi autem in codice A et in archetypo c duo scholia mixta ad eundem versum prodita sunt, utramque compilationem alteram post alteram excrripsi, quod partes eiusdem argumenti in unum confundere nolui¹²⁰). Ubi denique scholia classis b et Townleiani tantopere inter se differunt, ut de variis lectionibus in apparatu haud

¹²⁰) Cf. *Zetemata* 24, 1960, 434—6.

facile referri potuerit, primo loco textum **T** plerumque (non semper) posui, secundo **b**.

Scholia, quae in **A** vel **b** vel **T** falso loco tradita esse manifestum est, transposui deque dispositione codicum in apparatu critico retuli. Sed ordinis in uno solo teste familiae **b** turbati (in **B** dico vel **C** vel **E**³ vel **E**⁴) raro mentionem feci. Neque indicavi, quas sedes singula scholia huius classis in singulis libris habeant (ergo siglum **E**⁴ non apparet; cf. praeterea **B I**, supra p. XVIII, de ratione, quam scriba **C** in scholiis disponendis adhibebat).

Scholia, quae ad eundem versum spectant, litteris obliquis *a*, *b*, *c* . . . *n* ante lemma vel primum verbum positae notavi et inter se separavi. Ubi cumque idem lemma verbis similibus ex eodem fonte haustis compluriens explicatur, singula interpretamenta designavi litteris obliquis *a*¹, *a*², *a*³ . . . *a*ⁿ.

Scholia, quae papyris continentur, ante initium uniuscuiusque libri edidi; sunt enim reliquiae commentariorum antiquorum, qui, quod ambitum diligentiam dispositionemque attinet, a compilationibus Byzantinis tantopere differunt, ut cum his conferri non possint¹²¹). Tamen e numero scholiorum papyris conservatorum ea, quae aliquam similitudinem ceterorum habent, inter testimonia sub textu collecta semper laudavi, ut lectorem ad editionem papyrorum delegarem.

4. Codicum sigla sub fine sententiarum vel scholiorum singulorum enumerata indicant verba omnia, quae ante ea leguntur, usque ad siglum proximum vel usque ad exordium scholii pertinentia, in iis codicibus exstare, quos ipsa significant.

5. Nomina fontium abbreviata et litteris obliquis scripta in margine (iuxta textum scholii) posui. Ubi cumque autem scholium compilatum exstat, verba ex eodem exemplo desumpta lineis ad perpendicularium directis (|) terminavi. Eodem signo notas marginales inter se distinxi.

6. Scholia **D** in utroque archetypo restituendo diversa ratione tractavi.

(a) Scholiorum classis **D** saepe amplorum, quae in codice **A** leguntur, nihil exscripsi nisi verba initii et exitus: ita amplitudo scholii facile computari potest.

(b) Scholia supra versus carminis scripta, quae quidem familiae **D** sunt vel paraphrasim faciunt, semper fere sprevi, etiamsi nonnumquam a manu prima ea exarata esse apparet. Tales glossae (h. e. vocabulorum singulorum translationes) praesertim in primis libris codicis **A** et passim in Townleiano leguntur.

¹²¹) Cf. Zetemata 24, 1960, 437—8. Quamquam scholia papyri XIII, quae ad libros Ψ et Ω pertinet, ita divisi, ut primum et secundum ante librum Ψ , tertium ante Ω posita sint.

(c) Scholia classis D, quae hic illic in archetypo c (bT) exstitisse pro certo affirmari potest, semper edidi; interdum enim referendum erat de variis lectionibus adhuc ignotis.

7. Simili ratione ea excerpta tractavi, quae e libris a scholiis alienis deprompta in codice A inter fragmenta commentarii quatuorvirorum ceterasque explanationes leguntur. At ne hic quidem lectiones meliores, quae alibi occurrunt, in textum Ap. H. recepi. Huius autem generis additamenta, si quidem teste Eustathio aut Etymologico Genuino in commentario Ap. H. olim exstabant, sed a scriba codicis A omissa sunt, in grege testimoniorum exscripsi.

8. In marginibus extremis Veneti A adnotatiunculae criticae nonnumquam inveniuntur, fortasse a correctore adiectae, quae non ad scholia, sed ad contextum Iliadis pertinent. Ea omnia omisi. Item paraphrasim sprevi, quae in codice A supra versus libri primi et secundi a manu recentiore scripta est. At scholia A^{ext} ad B 194—220 al. (et ipsa a manu recentiore addita) inter testimonia commemoravi (vide supra B I [p. XIV] de codice A).

9. In textu constituendo cola et sententias ita distinxi, ut lector verba scholiastarum saepe satis incondita facilius intellegat. Qua in re constantiam servare nolui.

II. In unaquaque pagina sub ipso scholiorum textu invenies TESTIMONIA, quae ad singulos locos collegi.

1. Quorum gravissima sunt ea verba, quae Eustathius, Etymologicum Genuinum, Suidas, archetypus familiae h e commentario Ap. H. deprompserunt. Neque tamen ea, quamquam in huius textu restituendo codicis instar sunt, eadem ratione ac codices tractavi; nam illi testes scholia e commentario Ap. H. totidem verbis rarissime descripserunt, immo eorum sententias circuito verborum plurium enuntiaverunt vel (quod praesertim Eustathius facere solebat) singulas explanationes novis additamentis amplificaverunt. Ergo tales locos exscribere malui inter testimonia, scilicet exceptis iis sententiis, colis, verbis, quae cum textu scholiorum ad litteram ita congruunt, ut de variis lectionibus in apparatu referri potuerit. Verba autem vel sententias, quibus textum genuinorum scholiorum augeri constat, litteris diductis impressi. Talibus in testimoniis laudandis numquam solam similitudinem significavi, quod alias feci locis finitimis verba „confer“ (cf.) vel „vide“ praeponens. Quae etiam ante scholia ad Iliadem quidem pertinentia et propter affinitatem laudata semper desunt. Ergo haec ipsa scholia hoc modo protuli (cf. test. ad A 167 a): „ad H 5. P 658 (Ariston.)“, i. e. notae similes ab Aristonico factae in scholiis ad H 5 et P 658 inveniuntur.

Neque tamen omnes testes omnis generis ad similia scholia identidem enumerare licebat. Qua de causa in primum locum, quocumque occasio oblata est, semper omnia testimonia congessi, ceteris autem locis lectorem ad illum thesaurum delegavi. Nec mirum, si

etiam propter hoc ad libros primos plura testimonia accumulata esse inveniuntur quam ad posteriores.

Nonnulla verba, quae poeta plus semel adhibuit, saepe uno tantum loco explicantur, haud raro in scholio illius versus, quo singula in toto carmine primum occurrunt. Alia si non omnibus locis, at certe bis vel ter eodem fere modo enarrantur (cf. explanationem vocis βαρὺ στενάχων ad A 364. Δ 153. Ψ 1, quae ad ceteros versus, ubi idem participium adhibitum est, deest). Fortasse suspiceris vocem Homericam, ubicumque carminum usurpata est, eadem ratione olim expositam fuisse¹²²). Neque tamen hoc probari potest. Ergo longum erat, ad omnes locos, quibus talis vox in contextu Homeri exstat, haec fere in testimoniis adnotare: „Fort. excidit sch. de v. βαρὺ στενάχων, ad A 364“. Equidem tale quid tum tantummodo dixi, cum scholium, quod excidisse conieci, in alio scholio vel testimonio commemoratum vel certe significatum est; quod saepe accidit in scholiis Aristonici, e. g. ad A 4. 47. 53. aliis¹²³).

2. Tot scholia familiae h, quot in archetypo eius leguntur, solum ad librum primum enumeravi, iis quidem omissis, quae neque in commentario Ap. H. neque in c umquam exstitisse constat. Ad libros B — Ω eorum tantum huius classis scholiorum mentionem feci, quorum verbis textus alterius archetypi emendatur vel suppletur.

3. Signum D solum (sc. sine loci cuiusdam nota) positum semper significat scholium vulgare eius versus, de quo in textu agitur.

4. In lexicis laudandis, quorum editiones nondum ad umbilicum adductae sunt, verba quae potui optima restituere conatus sum. Glossas Etymologici Genuini, quae ad litteras α—ο pertinent, ex editione Adae Adler imperfecta hausi, explicationes lemmatum e litteris π—ω incipientium descripsi ex apographis Ricardi Reitzenstein, quae omnia Hauniae asservantur. Quod ut facerem, Regia Academia Danica summa benignitate mihi concessit. Sed glossas eiusdem lexicī, quae cum scholiis non tam arte coniunctae sunt, tantummodo ex apographo codicis B, quod E. Miller in publicum prodire iussit, cognovi, ita tamen laudavi, ut lectorem praeterea ad particulam similem Etymologici Magni e Genuino pendentem delegaverim. Cetera Etymologica nondum absolute edita (Orionis dico necnon Epimerismorum) et fragmenta lexicorum perditorum (e. g. Ori, Methodii) nonnumquam ita commemoravi, ut copiam lectori fecerim verba genuina illorum auctorum e testimoniis posterioribus eliciendi (vide e. g. ad A 41. 44. a. 51 a. al.).

¹²²) Cf. A. Roemer, Zu den Fragmenten des Aristonikos, Jahrbücher für class. Philol. 25, 1879, 87.

¹²³) Accedunt loci, quibus signo critico in Veneto A ante contextum Homeri picto demonstratur explanationem Aristonici in alio scholio obiter laudatam hic quidem olim fuisse, cf. I. Wisemeyer, Die durch Scholien nicht erklärten Zeichen der Iliashandschrift Venetus A, Boioduri 1885.

Neque malam consuetudinem huius aetatis secutus (est una ex multis) Crameri titulos parum definitos (sc. „Anecdota Oxoniensia“ vel „Anecdota Parisina“) laudavi, sed quantum potui unumquemque tractatum attuli, numeros autem voluminis paginarumque editionis Cramerianae uncis inclusos addidi.

5. De signis Aristarchi, quorum multa in codice A, nonnulla in papyris ante versus Iliadis, nonnumquam etiam ante lemmata asservantur, hoc modo rettuli:

(a) In codice A ante versum Iliadis signum esse non commemoratur, cum hoc e verbis ab Aristonico adhibitis (e. g. ἡ δῆλον, ὅτι vel ὅτι) facile cognoscitur.

(b) Signi in codice A ante versum Iliadis servati ibi mentionem feci, ubi scholium, quod ad hoc signum pertinebat, sed in codice non iam legitur, aut a scriba omissum esse invenitur (e. g. ad A 2. 5. 16 al.) aut in papyro exstat (e. g. ad B 801).

(c) Neglegentiam scribae codicis A notavi, ubicumque signum ante versum Iliadis depingere oblitus est, quod in exemplo fuisse ipso scholio probatur.

(d) De signis criticis, quae in papyris sive ante versus Iliadis sive ante lemmata leguntur, lectorem, quantum potui, semper certiore feci.

6. E numero librorum a viris doctis ad Iliadem explanandam conscriptorum eos solos in testimoniis conficiendis delegi, qui aut ad singula scholia intellegenda aliquid afferant aut titulos quidem similium commentariorum lectori praebeant. Qua in re brevis esse semper volui. Confiteor autem multa opera huius generis me ignorare, quae si omnia legissem et cum textu scholiorum diligenter contulissem, hanc editionem numquam perfecissem. Ergo veniam peto aliquam neglegentiae meae atque inscientiae.

III. APPARATUS CRITICUS infima parte uniuscuiusque paginae continetur. Quo in constituendo hasce leges observavi:

1. Quae de variis lectionibus dixi, modo ad normam positivam, modo ad negativam, quae vocantur, direxi non brevitatis vel elegantiae appetens, sed avidus perspicuitatis siccitatisque. Signo duorum punctorum alterius super alterum eodem loco positorum(:) numquam usus sum, ut lectiones inter se segregarem, sed ut finem lemmatis significarem (vide app. crit. ad A 51 b al.).

2. In papyris edendis formam litterarum et vestigia ibi tantum fidelissime in apparatu enotavi, ubi editor princeps erravit. Qui autem ceteris locis descriptionem reliquiarum diligentiore desiderant, editiones quaeso principes evolvant interdum imaginibus, semper adnotationibus plurimis instructas.

3. Et res pusillas, quae cum regulis recte scribendi non concidunt, et compendia, quibus scribae usi sunt, secundum consuetudinem editorum in apparatu praetermisi. Talia, prout ad indolem

libri manuscripti cognoscendam alicuius momenti sunt, supra (cf. B I et II, p. XIII—XLIV) in libris describendis strictim commemoravi.

4. Varias lectiones eorum codicum, qui non e libris conservatis pendent, omnes in apparatu protuli, quippe quod in editione scholiorum ad Iliadem pertinentium nondum, quantum sciam, factum sit. Ibi autem, ubi codex iniquitate temporum laesus vel mutilatus est, etiam lectiones minorum librorum, qui ex illo descripti alias nullius pretii sunt (codicum A^a dico, Ge, Le, V²³), adhibendae erant.

Exceptis his rebus minutis, quas modo (sc. supra III 1—4) enumeravi, in apparatu critico instituendo eam rationem secutus sum, quam Paulus Maas, vir artis criticae omnium peritissimus, explicavit aut exploravit¹²⁴); nam nostra quidem aetate depravata et inhumana his in studiis a rerum mutatione abhorreere oportet, ne animus lectoris a voluptate lectionis prorsus alienetur.

¹²⁴) Cf. P. Maas, *Textkritik*³, Lipsiae 1957; eund., *Textual Criticism*, translated by E. Flower, Oxon. 1958.

COMPENDIA

I. Auctores¹⁾

- Ael. D. = Aelii Dionysii et Pausaniae atticistarum fragmenta, coll. H. Erbse in libro, qui inscribitur: Untersuchungen zu den atticistischen Lexika, Berol. 1950, 94—151
- Aesch. = Aeschylus
- A. G. = Anecdota Graeca, ed. P. Matranga, Romae 1850
- Alex. = Alexionis grammatici quae supersunt, ed. R. Berndt (= De Charete, Chaeride, Alexione grammaticis eorumque reliquiis, Pars posterior), Progr. des Königl. Gymnasiums Lyck 1905/06, Regiomonti 1906
- Alex. rhet. = Ἀλεξάνδρου Περὶ σχημάτων, ed. L. Spengel in: Rhetores Graeci III (Lipsiae 1856), 7—40
- Amer. = Fragmenta Ameriae libri, qui inscribatur Γλώσσα Ὀμηρικῆ, ed. O. Hoffmann, Die Makedonen, Gottingae 1906, 2—15
- Amm. = Ammonii qui dicitur liber De adfinium vocabulorum differentia, ed. K. Nickau, Lipsiae 1966. Interdum notae editionis Valckenaerianae laudantur (Ammonius, De adfinium vocabulorum differentia, vulg. L. C. Valckenaer, Lugd. Bat. 1739)
- An. Ox. = Anecdota Graeca e codd. man. bibliothecarum Oxoniensium, ed. J. A. Cramer, vol. I—IV, Oxon. 1835—7
- An. Par. = Anecdota Graeca e codd. man. Bibliothecae Regiae Parisiensis, ed. J. A. Cramer, vol. I—IV, Oxon. 1839—41
- Anon. barb. sol. = Tractatus anonymi cuiusdam de barbarismo et soloecismo, ed. A. Nauck (pone Lex. Vind., p. 290—293)
- Anon. fig. = Anonymi libellus Περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων, ed. L. Spengel in: Rhetores Graeci III (Lipsiae 1856), 110—60
= Anonymi commentarius Περὶ τῶν σχημάτων τοῦ λόγου, ed. L. Spengel in: Rhetores Graeci III (Lipsiae 1856), 174—188
- Anon. Graev. = Anonymi (Κορνούτου Graeveni) Τέχνη ῥητορικῆ, ed. L. Spengel-C. Hammer in: Rhetores Graeci I (Lipsiae 1894), 352—98
- Anon. incred. = Anonymi libellus De incredibilibus, ed. N. Festa in: Mythographi Graeci III 2 (Lipsiae 1902), 88—99
- Anon. sol. = Anonymi commentarius, qui inscribitur Περὶ σολοικίας, ed. L. C. Valckenaer in editione Ammonii p. 197—204
- Antiatt. = Antiatticista, ed. I. Bekker in: B. A. I (Berol. 1814), 75—116
- Antim. = Antimachi Colophonii Reliquiae, collegit disposuit explicavit B. Wyss, Berol. 1936
- Ap. Dysc. = Apollonii Dyscoli quae supersunt rec. R. Schneider et G. Uhlig, Lipsiae 1878—1910 (= Grammatici Graeci II 1—3)
- Ap. H. = Apio et Heliodorus (Herodorus)

¹⁾ Auctorum nomina, quorum compendia facile agnoscuntur, in hoc indice non apparent.

- Apio = Apionis quae ad Homerum pertinent fragmenta, ed. H. Baumert, Diss. Regiomonti 1886
- Apio 74 et 75 = Apionis Glossae Homericae, ed. A. Ludwich (Über die homerischen Glossen Apions), Philol. 74, 1917, 205—47 et ib. 75, 1918, 95—127 (= Lexica Graeca Minora 283—358)
- Apoll. Chaer. = Fragmenta Apollonii τοῦ Χαίριδος, ed. R. Berndt in Dissertatione, quae inscribitur: De Chaerete, Chaeride, Alexione grammaticis eorumque reliquiis, Pars prior, Regiomonti 1902, 50—67
- [Apoll.] bibl. = Apollodori Bibliotheca, ed. R. Wagner in: Mythographi Graeci I, Lipsiae 1894
- App. Prov. = Appendix Proverbiorum, ed. Leutsch et Schneidewin in: Paroemiographi Graeci I 379—467 (vide C. P. G.)
- Ap. Rh. fr. = Apollonii Rhodii fragmenta, ed. I. Michaelis in Dissertatione, quae inscribitur: De Ap. Rh. fragmentis, Hal. Sax. 1877
- Ap. S. = Apollonii Sophistae Lexicon Homericum, ed. I. Bekker, Berol. 1833
- Ap. S. . . . Stein. = Apollonii Sophistae Lexicon Homericum, litteras α—δ iterum ed. K. Steinicke in Dissertatione typis non descripta, Gottingae 1957
- Ar. = Aristophanes comicus
- Ar. Byz. = Aristophanis Byzantii Fragmenta, coll. A. Nauck, Halis 1848. Vide Miller, Mél. 427—434 (= Lexica Graeca Minora 273—80)
- Arcad. = Arcadii Ἐπιτομή τῆς καθολικῆς προσφθίας Ἑρωδιανοῦ, ed. M. Schmidt, Ienae 1860
- Ariston. = Aristonici Περὶ σημείων Ἰλιάδος reliquiae emendatiores, ed. L. Friedlaender, Gottingae 1853, et Aristonici Περὶ σημείων Ὀδυσσεΐας reliquiae emendatiores, ed. O. Carnuth, Lipsiae 1869
- [Ariston.] = Fragmentum anonymum ante scholia in codice Ven. A traditum, supra p. LXV
- praeef.
- Aristot. = Aristoteles
- Aristot. fr. = Aristotelis qui ferebantur librorum fragmenta, coll. V. Rose, Lipsiae 1836
- Aristox. = Aristoxeni Fragmenta, ed. F. Wehrli in libro qui inscribitur: Die Schule des Aristoteles II, Basil. 1945
- Asc(alonita) = vide Ptolem. Asc.
- Asclep. = Asclepiades Myrleanus, Fragmenta ed. C. Mueller, F. H. G. III, Lut. Par. 1869, 298—301; cf. K. Lehrs, De Asclepiade Myrleano (commentatio fragmentorum) in: Lehrs, Hrd. (infra p. XCIII) 428—48. Vide Mueller, Asclep. (p. XCV)
- Ba. = Anecdota Graeca I, ed. L. Bachmann, Lipsiae 1828
- B. A. = Anecdota Graeca I—III, ed. I. Bekker, Berol. 1814—21
- Call. = Callimachus
- Callistr. = Callistratus, vide R. Schmidt, Commentatio de Callistrato Aristophaneo in: Aristophanis Byz. fragmenta coll. A. Nauck, Hal. Sax. 1848, 307—338
- Cert. = Certamen Homeri et Hesiodi, ed. U. de Wilamowitz-M. in: Vitae Homeri et Hesiodi, Bonnae 1961, 34—45
- Chaeris = Chaeridis grammatici reliquiae, ed. R. Berndt in Dissertatione, quae inscribitur: De Charete, Chaeride, Alexione grammaticis eorumque reliquiis, Pars prior, Regiomonti 1902, 31—50

- Chares = Charetis grammatici reliquiae, ed. R. Berndt (l. c., vide Chaeris) 18—31
- Choer. Ep. Ps. = Choerobosci Epimerismi in Psalmos, ed. Th. Gaisford (= G. Choerobosci Dictata in Theodosii Canones necnon Epimerismi in Psalmos III), Oxon. 1842
- Choer. O. = Choerobosci Orthographia, ed. J. A. Cramer in: An. Ox. II (1835), 167—281
- Choer. ποσ. = Choerobosci libri Περὶ ποσότητος reliquiae, ed. J. A. Cramer in: An. Ox. II (1835), 283—318
- Choer. Th. = Choerobosci scholia in Theodosii Alexandrini canones, ed. A. Hilgard, Lipsiae 1889—94 (= Grammatici Graeci IV)
- Choer. Th. . . . Gaisf. = G. Choerobosci Dictata in Theodosii Canones (necnon Epimerismi in Psalmos), ed. Th. Gaisford, I—II Oxon. 1842
- Choriz. = Chorizontum fragmenta collegit J. G. Kohl (De Chorizontibus, Diss. Giess., Darmstadii 1917)
- C. P. G. = Corpus Parioemiographorum Graecorum, ed. E. L. Leutsch et F. G. Schneidewin, I—II, Gottingae 1849—51
- Cyr. = Cyrilli lexicon, cf. (1) An. Par. IV 177—201 — (2) Excerpta Cyrilli glossarum e codd. Vindobb. Mosq. Leyd. all. vulg. M. Schmidt, He. IV (Ienae 1862) — (3) B. A. Drachmann, Die Überlieferung des Cyrillglossars, Hauniae 1936, 60—139 (specimina glossarum e litteris B, Θ, Λ incipientium) — (4) A. Burguière, Rev. Et. Anc. 63, 1961, 345—61; 64, 1962, 95—108 (glossae selectae e codd. p [= Par. Graec. 2655] et s [= Par. suppl. Graec. 1195] descriptae)
- D = Scholia in Homeri Iliadem, quae vocantur Didymi (Σχόλια ψευδεπίγραφα Διδύμου), ed. Janus Lascaris, Romae 1517
- Demetr. Ix. = Demetrii Ixionis fragmenta, ed. T. Staesche in Dissertatione, quae inscribitur: De Demetrio Ixione, Hal. Sax. 1883
- Demetr. Sc. = Demetrii Scepsii quae supersunt, ed. R. Gaede, Diss. Gryphiswaldae 1880
- Demo Hom. = Fragmente der Homerdeuterin Demo, ed. A. Ludwich in: Festschrift zum 50-jährigen Doctorjubiläum von L. Friedländer, Lips. 1895, 297—321; ed. altera in: Index lectionum in Regia Academia Albertina I (Regiomonti 1912/3) et II (ib. 1914)
- Did. = (1) Didymi fragmenta, coll. M. Schmidt, Lips. 1854; — (2) Didymi commentarii qui inscribentur Περὶ τῆς Ἀριστοταρχείου διορθώσεως fragmenta, ed. A. Ludwich in: Aristarchus Hom. Textkritik I (Lipsiae 1884), 175—631
- [Did.] = Didymi Περὶ τῶν ἀπορουμενων παρὰ Πλάτωνι λέξεων fragmenta, ed. E. Miller (Mél. 399—406 = Lexica Graeca Minora 245—52)
- Diog. = Diogenianus
- Dion. Hal. rhet. = Dionysii Halicarnassei quae vulgo ferebatur Ars rhetorica, ed. H. Usener et L. Radermacher in: Dion. Hal. Opusc. II (Lipsiae 1904—29), 253—387
- Dionys. auc. = Dionysii Ixeuticon seu De aucupio, ed. A. Garzya, Lipsiae 1963
- D. Thr. = Dionysii Thracis Ars grammatica, ed. G. Uhlig, Lipsiae 1883 (= Grammatici I 1); eiusdem studiorum Homericorum fragmenta collegit M. Schmidt in: Philol. 7, 1852, 370—381
- Ecl. = Ἐκλογὴ διαφόρων λέξεων, ed. J. A. Cramer in: An. Ox. II (1835), 427—487

- EM. = Etymologicum Magnum, ed. Th. Gaisford, Oxonii 1848
- Ep. alph. = Ἐπιμερισμὸς κατὰ στοιχεῖον, ed. J. A. Cramer in: *An. Ox.* II (1835), 331—426
- Epaphr. = Epaphroditii grammatici quae supersunt, ed. E. Luenzner, Diss. Bonnae 1866
- Ep. Hom. = Epimerismi Homerici, ed. J. A. Cramer in *An. Ox.* I (1835) et *An. Par.* III (1841), 294—370
- Ep. Ps. = vide Choer. Ep. Ps.
- Eran. Phil. = Eranii Philonis libellus Περὶ διαφορᾶς σημασίας, ed. L. C. Valckenaer pone Amm. (1739), 155—174 (cf. Amm.)
- Erot. = Erotiani vocum Hippocraticarum collectio, ed. E. Nachman-son, Upsaliae 1908
- Et. Cas. = Il frammento dell' Etymologicum Casulanum, ed. O. Parangeli, in: *Bolletino della Badia Greca di Grottoferrata*, VII (1953), 115—126 et VIII (1954), 97—112
- Et. Gen. = Etymologicum Genuinum
- Et. Gen. . . . Col. = Etymologicum Genuinum: Littera A, primum ed. A. Colonna, *Quaderni Athena N. 4*, Romae 1967
- Et. Gud. = Etymologicum Graecae linguae Gudianum, ed. F. G. Sturz, Lipsiae 1818
- Et. Gud. . . . Stef. = id., glossas ἀάλιον — ζειαί continens, ed. A. De Stefani, Lipsiae 1909—20
- Et. Parv. = Etymologicum parvum quod vocatur (Ἐτυμολογίαί διαφοροὶ ἀπὸ διαφορῶν ἐτυμολογικῶν ἐκλεγείσαι), ed. E. Miller, (*Mélanges* 319—340)
- Euphron. = Euphronii fragmenta, ed. C. Strecker in *Dissertatione*, quae inscribitur: De Lycophrone Euphronio Eratosthene comicorum interpretibus, Gryphiswaldae 1884
- Eur. = Euripides
- Eust. = Eustathii Commentarii ad Homeri Iliadem ad fidem exempli Romani editi, I—IV, Lipsiae 1817 et eiusdem Commentarii ad Homeri Odysseam, ad fidem exempli Romani editi, I—II, Lipsiae 1825
- Eust. D. P. = Eustathii Commentarii in Dionysium Periegetem, ed. G. Bernhardt in: *Dionysius Perieg.* I (Lipsiae 1828), 83—316
- FGrHist = *Die Fragmente der griechischen Historiker*, ed. F. Jacoby, Berol. 1923—30; Lugd. Bat. 1940—
- F. H. G. = *Fragmenta Historicorum Graecorum*, ed. C. et Th. Mueller, Lut. Par. 1841—70
- F. P. G. = *Fragmenta Philosophorum Graecorum*, coll. F. G. A. Mullach, I—II, Lut. Par. 1860—7
- Galen. gloss. = Galeni linguarum seu dictionum exoletarum Hippocratis explicatio, ed. C. G. Kuehn (*Claudii Galeni Opera omnia* XIX), Lipsiae 1830, 62—157
- Gramm. Gr. = *Grammatici Graeci* I—IV, ed. A. Hilgard, A. Lentz, R. Schneider, G. Uhlig, Lipsiae 1867—1910
- Habr. = Habronis grammatici fragmenta, coll. R. Berndt in: *BphW.* 35, 1915, 1451—55. 1483—88. 1514—20
- Harp. = Harpocratonis Λέξεις ῥητορικαί, ed. I. Bekker, Berol. 1833
- Hdt. = Herodotus
- [Hdt.] vit. = *Vita Homeri Herodotea*, ed. U. de Wilamowitz-M., Bonnae 1916, 3—21
- Hom.

- He. = Hesychii Alexandrini Lexicon, ed. M. Schmidt, I—V, Ienae 1858—64; ed. K. Latte, Hauniae 1953—
- Hellad. = Helladius, cf. H. Heimannsfeld, De Helladii Chrestomathia quaestiones selectae, Diss. Bonnae 1911
- Heph. = Hephæstionis Enchiridion cum commentariis veteribus, ed. M. Consbruch, Lipsiae 1906
- Heracl. Mil. = Heraclidis fragmenta, ed. L. Cohn in: L. C., De Heraclide Milesio grammatico, Berliner Studien für Philol. I 2 (1884), 609—717 (fragmenta p. 643—717); opus etiam seorsum expressum est, Berolini 1884 (p. 1—111)
- [Her.] Qu. Hom. = Heracliti personati Quaestiones Homericae, ed. Societatis Philologiae Bonnensis sodales, Lipsiae 1910
- Heracleo = Heracleonis fragmenta, ed. R. Berndt in: Die Fragmente des Homererklärers Heracleo, Progr. Insterburg, Insterburgi 1914
- Hrd. = Herodianus; Herodiani Technici reliquiae, ed. A. Lentz, Lipsiae 1867—70 (= Grammatici Graeci III, vol. I—II)
- Hrd. διχρ. = Herodiani Περὶ διχρόνων, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1868), 7, 1—20, 6
- Hrd. ep. = Herodiani Ἐπιμερισμοί, fragmenta coll. A. Lentz in: Hrd. I (1867), praef. XVII—XXXIII
- Hrd. II. Pros. = Herodiani Περὶ Ἰλιακῆς προσφῶδιας, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1868), 22—128
- Hrd. καθ. = Herodiani Καθολικὴ προσφῶδια, ed. A. Lentz in: Hrd. I (1867), 1—547
- Hrd. μον. = Herodiani Περὶ μονήρους λέξεως, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1870), 908—952
- Hrd. Od. Pros. = Herodiani Περὶ Ὀδυσσειακῆς προσφῶδιας, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1868), 129—165
- Hrd. ὀρθ. = Herodiani Περὶ ὀρθογραφίας, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1868), 407—611
- Hrd. παθ. = Herodiani Περὶ παθῶν, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1868), 166—388 (389)
- Hrd. ῥημ. = Herodiani Περὶ ῥημάτων, ed. A. Lentz in: Hrd. II (1870), 787—824
- Hrd. rhet. fig. = Ἡρωδιανοῦ Περὶ σχημάτων, ed. L. Spengel in: Rhetores Graeci III (1856), 85—104
- [Hrd.] Phil. = Le „Philétaeros“ attribué à Hérodien, ed. A. Dain, Lut. Par. 1954
- [Hrd.] sol. = Herodiani personati opusculum, quod inscribitur Περὶ σολοικισμῶν καὶ βαρβαρισμῶν, ed. A. Nauck (pone Lex. Vind. p. 294—312)
- Hsd. = Hesiodus; Fragmenta Hesioidea ed. R. Merkelbach et M. L. West, Oxonii 1967
- Hyp. Iliad. = Hypomnema in Iliadem ab Et. Gen. laudatum (fort. commentarius Ap. H.), cf. Beiträge 123
- I. G. M. = vide infra p. XCII
- Io. Alex. = Ioannis Philoponi Alexandrini Τοικὰ παραγγέλματα, ed. G. Dindorf, Lipsiae 1825
- Io. Phil. coll. = Ioannis Philoponi collectio vocum quae pro diversa significatione accentum diversum accipiunt, ed. P. Egenolf, Vratisl. 1880 (= Lexica Graeca Minora 359—72)
- Io. Char. = Ioannis Characis Περὶ ἐγκλινομένων, ed. I. Bekker in: B. A. III (Berol. 1821), 1149—1157

- Lesbon. = Λεσβώννακος Περί σχημάτων, rec. R. Mueller, Lipsiae 1900
- Lex. Alf. = Lexicon, quod e prima voce (ἀλωδέφν) nominatur, ed. F. G. Sturz pone Et. Gud. (1818), 617, 30—631,2
- Lex. Cant. = Lexicon rhetoricum Cantabrigiense, ed. E. O. Houtsma, Diss. Lugd. Bat. 1870 (= Lexica Graeca Minora 61—139)
- Lex. Greg. = Anonymi Oxoniensis lexicon in orationes Gregorii Nazianzeni, ed. I. Sajdak in: Symbola Grammatica in honorem Rozwadowski, Cracoviae 1927, 153—77 (= Lexica Graeca Minora 166—190)
- Lex. Hdt. = Ἡροδότου λέξεις, ed. H. Stein in: Herodoti Historiae II (Berol. 1871), 449—70 (= Lexica Graeca Minora 197—218). Interdum laudatur H. B. Rosén, Eine Laut- und Formenlehre der herodotischen Sprachform, Heidelbergae 1962, 222—231
- Lex. Herm. = Fragmentum lexici Graeci, ed. G. Hermann in: G. H., De emendanda ratione Graecae grammaticae I, Lipsiae 1801, 319—53; cf. Παρακολουθήματα καὶ Ζητήματα γραμματικὰ ἀναγκαῖα, e cod. Par. Graec. 2720 ed. J. A. Cramer in: An. Par. IV, 1841, 245—64
- Lex. Mess. = Lexicon Messanense, ed. H. Rabe in: Mus. Rhen. 47, 1892, 404—13 et 50, 1895, 148—52
- Lex. Sabb. = Lexicon Sabbaiticum, ed. A. Papadopoulos-Kerameus in: Annales Ministerii Institut. publ. Russiae, vol. 280, 39—48; vol. 281, 49—60, Petropoli 1892—3 (= Lexica Graeca Minora 39—60)
- Lex. spir. = Lexicon De spiritu (Περί πνευμάτων), ed. L. C. Valckenaer pone Amm. (1739), 205—42
- Lex. Vind. = Lexicon Vindobonense, rec. A. Nauck, Petropoli 1867
- Licymnius = Licymnii fragmenta, ed. L. Radermacher in: Artium scriptores (Sitz. Ber. Akad. Wien 227, 3), Vindobonae 1951, 117—9
- L. G. M. = Lexica Graeca Minora, Hildeshemi 1965
- Melet. = Meletii tractatus Περί τῆς τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῆς, ed. J. A. Cramer, in: An. Ox. III (1835), 1—57
- Meth. = Methodius
- Moer. = Μοίριδος ἀπτικιστοῦ Λέξεις Ἀπτικά, ed. I. Bekker pone Harp. (1833), 187—214
- Nic. = Nicanoris Περί Ἰλιακῆς στιγμῆς reliquiae emendatiores, ed. L. Friedlaender, Regiomonti 1850, et Nicanoris Περί Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς reliquiae emendatiores, ed. O. Carnuth, Berolini 1875
- Nicandr. = Nicandrea (Nicandri Theriaca et Alexipharmaca), rec. et emend., fragmenta coll. . . . O. Schneider, Lipsiae 1856; cf. Nicander, The Poems and poetical Fragments by A. S. F. Gow and A. F. Scholfield, Cantabrigiae 1953
- Nicias = Niciae fragmenta, ed. R. Berndt, Die Fragmente des Grammatikers Nicias, BphW. 30, 1910, 508—12 et 540—2
- O. G. vide infra p. XCV
- Or. = Orionis Thebani Etymologicum, ed. F. G. Sturz, Lipsiae 1820
- Or. Koes. = G. H. C. Koesii excerpta e codice Regio MMDCX Περί ἐτυμολογιῶν κατὰ στοιχεῖον ἐκ τοῦ κατὰ Ὠρίωνα τὸν Θηβαῖον, in Or. ed. Sturz (1820), 174—83

- Or. Werf. = Orionis lexici excerpta, ed. F. G. Sturz pone Et. Gud. (1818), 611—7
- Ori ἔθ. = Ori liber qui inscribatur Περὶ ἔθνικῶν, cf. Reitzenstein Gesch. 316—32
- Ori ὄρθ. = Ori liber qui inscribatur Περὶ ὀρθογραφίας, cf. Reitzenstein Gesch. 290—316
- Parm. = Parmenisci fragmenta, coll. M. Breithaupt in Dissertatione, quae inscribitur De Parmenisco grammatico (Stoicheia 4), Lipsiae 1915
- Part. = Ps.-Herodiani Partitiones, ed. I. F. Boissonade, Londinii 1819
- Paus. att. = Pausaniae atticistae fragmenta, coll. H. Erbse (Berol. 1950; vide Ael. D.), 152—221
- Ph. = Photii lexicon, ed. R. Porson, I—II, Lipsiae 1823
- Ph. . . . R. = Photii lexicon, ed. R. Reitzenstein (Der Anfang des Lexikons des Photios), Lipsiae 1907
- Philarg. = Iunii Philargyrii Explanatio in Bucolica Vergilii, ed. H. Hagen in: Appendix Serviana, Lipsiae 1902, 1—189
- Philit. = Philetæ Coi reliquiae, ed. G. Kuchenmueller, Diss. Berol., Bornae 1928
- Philod. De regno Hom. = Philodemi Περὶ τοῦ καθ' Ὅμηρον ἀγαθοῦ βασιλέως libellus, ed. A. Olivieri, Lipsiae 1909
- Philox. = Philoxenus, vide Kleist (infra p. XCII)
- Philox. ῥήμ. = Philoxenus in libro, qui ῥημτικόν inscribatur
- Phot. bibl. = Photii Bibliotheca, rec. I. Bekker, I—II, Berol. 1824—5 et R. Henry, Lut. Par. 1959—
- Phryn. ecl. = Phrynichi ecloga nominum et verborum Atticorum, ed. C. A. Lobeck, Lipsiae 1820
- Phryn. praep. soph. = Phrynichi praeparatio sophistica, ed. I. de Borries, Lipsiae 1911
- Pind. = Pindari carmina ed. B. Snell, I^a-II^a, Lipsiae 1964
- Pis. = Pisandri fragmenta, ed. E. Heitsch in: Die griechischen Dichterfragmente der röm. Kaiserzeit II (Gottingae 1964), 44—7
- Pius = Pii grammatici fragmenta, coll. E. Hiller in: Der Grammatiker Pius und die ἀπολογία πρὸς τὰς ἀπειθήσεις Ἀριστάρχου, Philol. 28, 1869, 86—115
- [Plut.] v. p. Hom. = Ps.-Plutarchi libellus, qui De vita et poesi Homeri inscribitur, ed. G. N. Bernardakis (Plutarchi Moralia VII), Lipsiae 1896
- Polem. = Polemonis Periegetæ fragmenta, collegit digessit notis auxit L. Preller, Lipsiae 1838
- Poll. = Pollucis Onomasticon, ed. E. Bethe, I—III, Lipsiae 1900—37
- Polyb. barb. = Polybii De barbarismo et solecismo tractatus, ed. A. Nauck (pone Lex. Vind., p. 283—289)
- Polyb. rhet. = Polybii Sardiani Περὶ σχηματισμοῦ, ed. L. Spengel in: Rhetores Graeci III (Lipsiae 1856), 105—109
- Porph. = Porphyrii Quaestionum Homericarum reliquiae, collegit disposuit edidit H. Schrader, I—II, Lipsiae 1880—90
- Porph. abst. = Porphyrii De abstinentia (Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων), ed. A. Nauck in: Porphyrii Opuscula, Lipsiae 1886, 83—270
- Porph. . . . Bid. = J. Bidez, Vie de Porphyre . . . avec les fragments des traités Περὶ ἀγαλμάτων et De regressu animae, Gandavi 1913
- P. Ph. F. = Poetarum Philosophorum Fragmenta, ed. H. Diels, Berol. 1901

- Praxiph. = Praxiphanis fragmenta, ed. F. Wehrli in: *Die Schule des Aristoteles, Texte und Kommentare IX*, Basil. 1957, 93—100
- Procl. . . . Sev. = Procli excerpta, ed. A. Severyns in: *Recherches sur la Chrestomathie de Proclus, IV: La vita Homeri et les sommaires du Cycle*, Lut. Par. 1963, 67—97
- Prov. Bodl. = Proverbia Bodleiana, ed. Th. Gaisford in: *Paroemiographi Graeci I*, Oxon. 1836
- Ptol. Asc. = Ptolemaei fragmenta, ed. M. Baege in *Dissertatione, quae inscribitur: De Ptolemaeo Ascalonita*, Hal. Sax. 1882
- Ptolem. = Ptolemaei libellus *Περὶ διαφορᾶς λέξεων*, ed. G. Heylbut in: *Hermes* 22, 1887, 388—410 (cf. *Amm. ed. Nickau*)
- Ptolem. Ch. = Ptolemaei Chenni fragmenta, coll. A. Chatzis in: *Der Philosoph und Grammatiker Pt. Ch. I (= Studien zur Geschichte und Kultur des Altertums 7, 2)*, Ad Fontes Paderae 1914
- Pyth. = Pitagorici, *Testimonianze e frammenti*, ed. T. Cardini, I—II, Florentiae 1958—62
- Rhian. = Rhiani fragmenta grammatica ad Homeri carmina spectantia, collegit C. Mayhoff in libello, qui inscribitur: *De Rhiani Cretensis studii Homericis, Commentatio ex Programme Gymnasii Vitzthumiani Dresdensis anni MDCCCLXX seorsum expressa*, Lipsiae 1870
- Σ^a = Lexicon in cod. Coisl. Graec. 347 servatum, quod Synagoge vocatur. Glossas a litt. α incipientes ed. C. Boysen, *Lexici Segueriani Συνογωγή λέξεων χρησίων* inscripti pars prima, *Ind. Lect. Marburg. 1891/2, Marburgi 1891 (= Lexica Graeca Minora 12—38)*
- Sch. α 1—ω 539 = Scholia Graeca in Homeri Odysseam, ed. G. Dindorf, I—II, Oxonii 1855
- Sch. α 1—309 = Scholia in Homeri Odysseae α 1—309 auctiora et emendatiora edita ab A. Ludwich, *Regiomonti 1888—90*
- Sch. Ael. = Scholia Graeca in Aelium Aristidem, ed. G. Dindorf (in: *Aristides ex recensione G. D., vol. III*), Lipsiae 1829
- Sch. Aesch. = Aeschyli tragoediae superstites, rec. G. Dindorf, III: *Scholia Graeca ex codicibus aucta et emendata*, Oxon. 1851
- Sch. Aesch. Pers. = Scholia in Aeschyli Persas, ed. O. Daenhardt, Lipsiae 1894
- Sch. Ap. Rh. = Scholia in Apollonium Rhodium vetera, rec. C. Wendel, Berol. 1935
- Sch. Ar. = (1) Scholia Graeca in Aristophanem, ed. F. Dübner, Lut. Par. 1883
(2) G. Stein, *Scholia in Aristophanis Lysistratam*, *Diss. Gottingae 1891*
(3) W. J. W. Koster, *Scholia in Aristophanis Plutum et Nubes*, Lugd. Bat. 1927
- Sch. Arat. = Scholia in Arati Phaenomena, ed. E. Maass in: *Commentariorum in Aratum reliquiae*, Berol. 1898, 334—555
- Sch. Bern. = Scholia Bernensia ad Vergili Bucolica et Georgica, ed. H. Verg. B. et G. = Hagen in: *Jahrbücher für class. Philol., Suppl.-Bd. 4*, Lips. 1861—7, 749—983
- Sch. Clem. = Scholia in Clementis Alex. Paedagogum, ed. O. Stählin, *Clementis Alexandrinus I (Lipsiae 1936)*, 319—40
- Sch. Clem. = Scholia in Clementis Alex. Protrepticum, ed. O. Stählin, I. c. 295—318
- Protr.

- Sch. D. Thr. = Scholia in Dionysii Thracis *Artem grammaticam*, ed. A. Hilgard, Lipsiae 1901 (= *Grammatici Graeci III*)
- Sch. Dem. = Scholia in Demosthenem (*Scholia Graeca ex codicibus aucta et emendata*), in: Demosthenes, rec. G. Dindorf, vol. VIII—IX, Oxon. 1851
- Sch. Dion. Per. = Scholia in Dionysium Periegetam, ed. G. Bernhardt, I (Lipsiae 1828), 317—63
- Sch. Eur. = Scholia in Euripidem, coll. rec. ed. E. Schwartz, I—II, Berol. 1887—91
- Sch. Hsd. opp. = Scholia vetera in Hesiodi Opera et Dies, ed. A. Pertusi, Mediol. s. a. (1956)
- Sch. Hsd. th. = Scholia vetera in Hesiodi Theogoniam, ed. H. Flach in: *Glossen und Scholien zur Hesiodischen Theogonie*, Lipsiae 1876, 207—291
- Sch. Lyc. = Scholia in Lycophronem, ed. E. Scheer in: *Lycophronis Alexandra II* (Berol. 1908)
- Sch. min. = Scholia minora in Homeri Iliadem, ed. V. De Marco, Pars prior, fasc. primus (contingens glossas a litt. α—ε incipientes), Romae 1946
- Sch. Nic. th. = Scholia in Nicandri Theriaca, rec. H. Keil in: *Nicandrea rec. O. Schneider*, II, Lipsiae 1856, 1—74
- Sch. Nic. al. = Scholia in Nicandri Alexipharmaca, rec. U. C. Bussemaker in: *Nicandrea rec. O. Schneider II* (Lipsiae 1856), 75—111
- Sch. Opp. = Scholia in Oppiani Halieutica, ed. U. C. Bussemaker in: *Scholia in Theocritum* ed. F. Duebner, Lut. Par. 1849, 260—364
- Sch. Opp. . . .
Vári = *Parerga Oppianea: I. Scholia in Oppiani Halieuticorum libros I—IV Ambrosiana*, ed. R. Vári in: *Egyetemes Philologiai Közlöni* 33, 1909, 17—32; 116—125; II. Scholia in Oppiani Halieuticorum librum quintum ad fidem codicum recensita, ed. R. Vári ib. 125—131 (edita sunt scholia ad versus 1—153)
- Sch. Pind. = Scholia vetera in Pindari carmina, ed. A. B. Drachmann, I—III, Lipsiae 1903—27
- Sch. Plat. = Scholia Platonica, ed. G. C. Greene, Haverfordiae 1938
- Sch. Soph. = Scholia in Sophoclis tragoedias vetera, ed. P. N. Papageorgios, Lipsiae 1888
- Sch. Soph. O. C. = Scholia in Sophoclis Oedipum Coloneum, rec. V. De Marco, Romae 1952
- Sch. Theocr. = Scholia in Theocritum vetera, ed. C. Wendel, Lipsiae 1914
- Sch. Thuc. = Scholia in Thucydidem, ed. C. Hude, Lipsiae 1927
- Sch. Ver. Verg. A. = Scholiorum Veronensium in Vergili Aeneidem fragmenta, ed. H. Hagen in: *Appendix Serviana*, Lipsiae 1902, 413—450
- Schem. Hom. = Aelii Herodiani Schematismi Homerici (Ἐκ τῶν Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ σχηματισμῶν Ὀμηρικῶν κατὰ στοιχείου), opusc. spurium 117 glossas complectens, e cod. Darmst. 2773 ed. P. Egenolff (Zu Herodiano Technicus), *Jahrb. class. Philol.* 40 (149), 1894, 337—45
- Script. rer. mir. = *Scriptores rerum mirabilium Graeci*, ed. A. Westermann, Brunsvigae 1839
- Seleuc. = Seleuci fragmenta, ed. M. Mueller in: *De Seleuco Homérico*, Diss. Göttingae 1891. — Editionem novam praeparat E. Duke, femina doctissima Oxoniensis
- Serv. Verg. A.,
E., G. = *Servi grammatici qui feruntur in Vergilii carmina Commentarii*, rec. G. Thilo, I—II, Lipsiae 1881—4

- Serv. auct. = Servius auctus vel Danielis
 S. G. D. I. = vide infra p. XCVII
 Soph. = Sophocles
 Sophr. = Sophronii Patriarchae Alexandrini Excerpta ex Ioannis Characis Commentariis in Theodosii Alexandrini Canones, ed. A. Hilgard in: Gramm. Gr. IV 2, Lipsiae 1894, 373—434
- Steph. B. = Stephanus Byzantius, ed. A. Meineke, Berol. 1849
 Su. = Suidae Lexicon, ed. A. Adler, I—V, Lipsiae 1928—38
 Suet. (Mill.) = Suetonii fragmenta Περὶ βλασφημιῶν, ed. E. Miller (Mél. 413—26); Περὶ παιγνιῶν ed. id. (Mél. 435—6) = Lexica Graeca Minora 259—72 et 281—2
- Syll.³ = vide infra p. XCVII
 Sym. = Symeonis Μεγάλη γραμματική cum additamentis et interpolationibus, cf. Reitzenstein, Gesch. 254—86
- Synag. = Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, cf. Ba.
- Theo = Theonis fragmenta, coll. C. Giese in: De Theone grammatico eiusque reliquiis, Diss. Monasterii 1867
- Theogn. = Theognosti Canones, ed. J. A. Cramer in: An. Ox. II, Oxon. 1835, 1—165
- Theogn. . . . = Theognosti canones 1—84, iterum edidit K. Alpers in Dissertatione, quae inscribitur: Theognostos, Περὶ ὀρθογραφίας, Überlieferung, Quellen und Text der Kanones 1—84, Hamburgi 1964
 Alp.
- Titanom. = Titanomachia, ed. T. W. Allen in: Homeri Opera V, Oxon. 1911, 110—11
- Tryph. = Tryphonis grammatici Alexandrini fragmenta, ed. A. de Velsen, Berol. 1853; cf. E. Schwabe, Aelii Dionysii et Pausaniae Atticistarum fragmenta (Lipsiae 1890), 69—74 et G. Pasquali, Herm. 45, 1910, 465—7
- Tryph. II = Ps.-Tryphonis (vulgo Gregorii Cor.) tractatus, qui inscribitur Περὶ τρόπων, ed. M. L. West in: Class. Quart. 59, 1965, 236—248
- Tryph. fig. = Tryphonis rhetorici libellus, qui inscribitur Περὶ τρόπων, ed. L. Spengel in: Rheotres Graeci III (Lipsiae 1856), 191 ad 206, cf. ib. 215—26. Vide C. E. Finckh, Philol. 24, 1866, 337—43 et 732—4
- Tryph. Lond. = Tryphonis Grammatica in Pap. Lond. 126 servata, ed. F. G. Kenyon in: Classical Texts from Papyri in The British Museum, Londinii 1891, 109—16
- Tyrann. = Tyrannionis fragmenta, coll. H. Planer in dissertatione, quae inscribitur: De Tyrannione grammatico, Jahresb. Königl. Joachimsthal'sch. Gymnasium, Berol. 1852
- Tz. Ar. = Ioannis Tzetzae Commentarii in Aristophanem (scil. Plut., Ran., Nub.), ed. L. M. Positano, D. Holwerda, W. J. W. Koster (= Scholia in Aristophanem IV), Groningae 1960—64
- Tz. ex. = Ioannae Tzetzae Exegesis in Homeri Iliadem, ed. G. Hermann (Lipsiae 1812, pone Draconem Stratocinensem)
- Tz. Hsd. opp. = Ἐξήγησις τοῦ σοφωτάτου γραμματικοῦ Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου εἰς τὰ Ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἡσιόδου, ed. Th. Gaisford in: Poetae Minores Graeci II, Lipsiae 1823, 10—447
- Tz. Hsd. sc. = Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐξήγησις εἰς τὴν τοῦ Ἡσιόδου Ἄσπίδα, ed. Th. Gaisford in: Poetae Minores Graeci II, Lipsiae 1823, 609—54

- Tz. Lyc. = Scholia Ioannis Tzetzae in Lycophronis Alexandram (Εἰς τὸν Λυκόφωνα σχόλια Ἰσακίου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου), ed. E. Scheer (= Lycophronis Alexandra II), Berol. 1908
- Vors.⁶ = Die Fragmente der Vorsokratiker, ed. H. Diels et G. Kranz, I—III, Berol. 1951
- Zen. = Zenodotus
- Zenob. = Zenobius grammaticus
- Zenob. Ath. = Zenobius cod. Athoi, ed. E. Miller (Mél. 341—84)
- Zenod. = Ζηνοδώρου τῶν Περὶ συνηθείας ἐπιτομή, ed. E. Miller (Mél. 407—12 = Lexica Graeca Minora 253—8)

2. Tituli librorum

- Ahrens, G.L.D. = H. L. A., De Graecae Linguae dialectis, I—II, Gottingae 1839—43
- Ahrens, Hiat. = H. L. A., De hiatus Homerici legitimis quibusdam generibus, Progr. Lyc. Hannover, Hannoverae 1851
- Allen, Origins = T. W. A., Homer: The Origins and the Transmission, Oxon. 1925
- Allen, The schol. = T. W. A., The Homeric Scholia, in: Proceedings of The British Academy 17, 1931, 1—31
- Amonet = H. A., De Plutarchi studiis Homericis, Diss. Regiomonti 1887
- Ἀντίδωρον = Ἀντίδωρον, Festschrift Wackernagel, Gottingae 1923
- Baar = J. B., Untersuchungen zur Terminologie der Iliasscholien, Diss. Hamburgi 1952 (typis non descripta)
- Bacher = W. B., De Pausaniae studiis Homericis, Diss. Hal. Sax. 1919
- Bachmann, Ar. = W. B., Die ästhetischen Anschauungen Aristarchs in der Exegese und Kritik der homerischen Gedichte, I (Beilage zum Jahresbericht des Königl. Alten Gymnasiums in Nürnberg), Norimbergae 1901/2
- Baege vide Ptol. Asc.
- Baumert vide Apio
- Beccard = T. B., De scholiis in Homeri Iliadem Venetis (A), Pars prior, Diss. Berol. 1850
- Bechtel, Dial. = F. B., Die griechischen Dialekte, I—III, Berol. 1921—4
I—III
- Bechtel, Lex. = F. B., Lexilogus zu Homer, Hal. Sax. 1914
- Bechtel, Voc. = F. B., Die Vocalcontraction bei Homer, Hal. Sax. 1908
- Beiträge = H. Erbse, Beiträge zur Überlieferung der Iliasscholien (= Zetemata 24), Monaci 1960
- Berndt vide Alex., Apoll. Chaer., Chaeris, Chares, Habr., Heracleo, Nicias
- Bethe, Diss. = E. B., Quaestiones Diodoreae mythographae, Diss. Gottin-gae 1887
- Bidder = H. B., De Strabonis studiis Homericis capita selecta, Diss. Regiomontana, Gedani 1889
- Bidez vide Porph. . . . Bid.
- Bk., H. Bl. I—II = I. Bekker, Homerische Blätter, I—II, Bonnae 1863—72
- Blass-Debr.⁷ = F. B. et A. Debrunner, Grammatik des neutestamentlichen Griechisch⁷, Gottingae 1943; vide Blass-Debr.-Funk

- Blass-Debr.-
Funk = F. B. and A. D., A Greek Grammar of the New Testament: a translation and revision of the ninth-tenth German edition incorporating supplementary notes of A. Debrunner, by R. W. Funk, in urbe Chicago 1962
- Blau = A. B., De Aristarchi discipulis, Diss. Ienae 1883
- Bolling A. L. = G. M. B., The Athetized Lines of the Iliad, in urbe Baltimore 1944
- Bolling, Ext. Ev. = G. M. B., The External Evidence for Interpolation in Homer, Oxon. 1925
- Boudreaux = P. B., Le texte d'Aristophane et ses commentateurs, Lut. Par. 1919
- Brandes = A. B., De formis dualis Homericis, Diss. Gottingae 1907
- Breithaupt = vide Parm.
- Brugman, Probl. = K. B., Ein Problem der homerischen Textkritik, Lipsiae 1876
- Buchholz I—III = E. B., Die homerischen Realien, I—III, Lipsiae 1871—84
- Buck, Dialects = C. D. B., The Greek Dialects², Cantabrigiae 1955
- Buehler, Beiträge = W. B., Beiträge zur Erklärung der Schrift vom Erhabenen, Gottingae 1964
- Buffière = F. B., Les mythes d'Homère et la pensée grecque, Lut. Par. 1956
- Buttmann = Ph. B., Lexilogus oder Beiträge zur griech. Worterklärung, hauptsächlich für Homer und Hesiod², I—II, Berol. 1825
- Cange = vide Du Cange
- Cantarella = R. C., L'edizione polistica di Omero, Salerno 1929
- Carnuth = vide Ariston. et Nic.
- Cauer = P. C., Grundfragen der Homerkritik³, Lipsiae 1923
- Chantraine, Et. = P. C., Études sur le vocabulaire grec (Études et Commentaires 24), Lut. Par. 1956
- Chantraine, Form. = P. C., La formation des noms en Grec ancien (Collection Linguistique publiée par la Société de Linguistique de Paris 38), Lut. Par. 1933
- Chantraine, Gr. Hom. = P. C., Grammaire homérique, I³—II, Lut. Par. 1953—58
- Chantraine, Morph. = P. C., Morphologie historique du Grec², Lut. Par. 1947
- Chatzis = vide Ptolem. Ch.
- Citti = V. C., Le edizioni omeriche „delle città“, Vichiana 3, 1966, 227—267
- Classen, Beob. = J. C., Beobachtungen über den homerischen Sprachgebrauch, Francofurti ad M. 1867
- Clausing = A. C., Kritik und Exegese der homerischen Gleichnisse im Altertum, Diss. Friburgensis, in urbe Parchim 1913
- Cobet, Miscell. crit. = C. G. C., Miscellanea critica, Lugd. Bat. 1876
- Cobet, Nov. Lect. = C. G. C., Novae Lectiones, quibus continentur observationes criticae in scriptores Graecos, Lugd. Bat. 1858
- Cobet, Observ. crit. = C. G. C., Observationes criticae in scriptores Graecos, Lugd. Bat. 1854
- Cobet, V. L. = C. G. C., Variarum lectionum, Lugd. Bat. 1873
- Cohn = vide Heracl. Mil.
- Companion = A Companion to Homer edited by A. J. B. Wace and F. H. Stubbings, Londinii 1962
- Cuillandre = J. C., La droite et la gauche dans les poèmes homériques, in capite Redonum 1943

- Dachs = H. D., Die λύσις ἐκ τοῦ προσώπου, ein exegetischer und kritischer Grundsatz Aristarchs und seine Anwendung auf Ilias und Odyssee, Diss. Erlangae 1913
- Dahlmann = H. D., Varro und die hellenistische Sprachtheorie (Problemata 5), Berolini 1932
- Degenhardt = D., De veterum grammaticorum scholiis, Diss. Monacensis, Lipsiae 1909
- Deecke = W. D., Auswahl aus den Iliasscholien (zur Einführung in die antike Homerphilologie), Kleine Texte für Vorlesungen und Übungen herausgeg. v. H. Lietzmann, Nr. 111, Bonnae 1912
- Del Corno = D. Del C., I papiri dell' Iliade anteriori al 150 a. Cr., Rendiconti del Istituto Lombardo, Accademia di Scienze e Lettere, vol. 94, Mediolani 1960, 73—146
- De Marco I et II vide de Marco
- Denniston, Part. = J. D. D., The Greek Particles², Oxonii 1954
- Dimpfl = C. D., Beiträge zu Aristarchs homerischer Wortforschung, Diss. Monaci 1910
- Doederlein = L. D., Homerisches Glossarium, I—III, Erlangae 1850—8
- Gloss.
- Du Cange = D. Du C., Glossarium ad scriptores mediae et infimae Graecitatis, Lugduni 1588
- Duentzer, Abh. = H. D., Homerische Abhandlungen, Lipsiae 1872
- Duentzer, Zen. = H. D., De Zenodoti studiis Homericis, Gottingae 1848
- Egenolff, Die orthogr. Stücke = P. E., Die orthographischen Stücke der byzantinischen Literatur, Wissenschaftliche Beilage zum Progr. Gr. Gymnasiums Heidelberg, Lipsiae 1888; vide Io. Phil. coll.
- Euler = K. E., Über die angebliche Farbenblindheit Homers, Jahresbericht des Königl. Gymnasiums zu Marburg 1902—3, Marburgi 1903
- Fellner = S. F., Die homerische Flora, Vindobonae 1897
- Forsman = C. F., De Aristarcho lexicī Apolloniani fonte, Commentatio inaug. Helsingforsia, Berol. 1883
- Fraenkel = Ed. F., Review of Servianorum Commentariorum editionis Harvardianae vol. II, in: Kleine Beiträge zur Klassischen Philologie II (Romae 1964), 339—90 (primum editum in Journ. of Rom. Studies 38, 1948, 131—143 et ib. 39, 1949, 145—54)
- Fraenkel, Nom. ag. = Ernst F., Geschichte der griech. Nomina agentis, I—II, Argenterati 1910—12
- Franz = M. L. von F., Die ästhetischen Anschauungen der Iliasscholien (im Cod. Ven. B und im Townleianus), Diss. Tigurina, Turici 1943
- Friedel I, II = O. F., De philosophorum Graecorum studiis Homericis, I, in: Progr. Gymnasium Merseburg, Marsipoli 1879; II, in: Wissenschaftliche Beilage zum Progr. des Gymnasium zu Stendal, Stendali 1886
- Friedl., Ariston. = L. Friedlaender in libro, qui inscribitur Aristonici Περί σημείων Ἰλιάδος reliquiae emendatiores, Gottingae 1853
- Friedl., Nic. = L. Friedlaender in libro, qui inscribitur Nicanoris Περί Ἰλιακῆς στιγμαῆς reliquiae emendatiores, Regiomonti 1850
- Friedl., Zoil. = U. Friedlaender, De Zoilo alisque Homeri obtrectatoribus, Diss. Regiomonti 1895

- Friedrich = W.-H. F., Verwundung und Tod in der Ilias, (Abh. Akad. d. Wiss. in Göttingen, Philol.-hist. Kl. 3, 38), Gottingae 1956
- Friedrich, R. = R. F., De libro Iliadis XXIV, Diss. Lipsiae 1872
- Frölich = H. F., Die Militärmedizin Homers, Stuttgartae 1879
- Gaede vide Demetr. Sc.
- G. E. L. = Greek-English Lexicon by H. G. Liddell, R. Scott, H. S. Jones, Oxon. 1940
- Germain = G. G., Homère et la mystique des nombres, Lut. Par. 1954
- Giese vide Theon.
- Gladstone = W. E. G., Der Farbensinn (mit besonderer Berücksichtigung der Farbenkenntnis des Homer), Vratislaviae 1878
- Goebel, Lex. = A. G., Lexilogus zu Homer und den Homeriden, I—II, Berol. 1878—80
- Goedhardt = B. J. G., De Aristarchi commentatione Περὶ τοῦ ναυστάθμου instauranda, Traiecti ad Rh. 1879
- Griesinger = R. G., Die ästhetischen Anschauungen der alten Homererklärer, dargestellt nach den Homerscholien, Diss. Tubingae 1907
- Hefermehl = E. H., Studia in Apollodori Περὶ θεῶν fragmenta Genavensia, Diss. Berol. 1905
- Hehn = V. H., Kulturpflanzen und Haustiere⁸, Berol. 1911
- Heitsch = E. H., Aphroditehymnos, Aeneas und Homer (= Hypomnemata 15), Gottingae 1965
- Helck = J. H., De Cratetis Mallotae studii criticis, quae ad Iliadem spectant, Diss. Lipsiae 1905
- Hendess vide O. G. (infra p. XCV)
- Hiller vide Pius
- Hintenlang = H. H., Untersuchungen zu den Homer-Aporien des Aristoteles, Diss. Heidelbergensis anni 1961
- Hirzel, Them. = R. H., Themis, Dike und Verwandtes, Lipsiae 1907
- Hoffmann = O. H., Die Makedonen, ihre Sprache und ihr Volkstum, Gottingae 1906; vide Amer. (supra p. LXXIX)
- Hoffmann, Gr. D. = O. H., Die griechischen Dialekte in ihrem historischen Zusammenhang, I—III, Gottingae 1891—8
- Hofmann, Ar. = P. H., Aristarchs Studien „de cultu et victu heroum“ im Anschluß an K. Lehrs, Progr. K. Ludwigs-Gymnasium München, Monaci 1905
- Humbert = J. H., Syntaxe grecque², Lut. Par. 1954
- I. G. M. = Inscriptiones Graecae Metricae ex scriptoribus praeter anthologiam collectae, ed. Th. Preger, Lipsiae 1891
- Jachmann = G. J., Vom frühalexandrinischen Homertext, Nachr. Ak. Wiss. Göttingen, phil.-hist. Kl. 1949, 7, Gottingae 1949
- Jachmann, Schiffskat. = G. J., Der homerische Schiffskatalog und die Ilias, Colonia Agrippinensi 1958
- Kaibel, ep. = Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta, ed. G. K., Berol. 1878
- Kayser = K. L. K., Homerische Abhandlungen, herausgeg. von H. Usener, Lipsiae 1881
- Keller = O. K., Die antike Tierwelt, I—II, Lipsiae 1909—13
- Kleist = H. K., De Philoxeni grammatici Alexandrini studiis etymologicis, Diss. Gryphiswaldae 1865

- Koerner, = O. K., Die ärztlichen Kenntnisse in Ilias und Odyssee,
 Ärtzl. Kenntn. Monaci 1929
- Koerner, = O. K., Die Bienenkunde bei Homer und Hesiod: Dichtung
 Bienenk. oder Forschung? (Sitzungsberichte und Abhandlungen der
 Naturforschenden Gesellschaft zu Rostock, 3. Folge, Bd.
 II, 1927/8), Rostochii 1929, 66—82
- Koerner, Heilk. = O. K., Wesen und Wert der homerischen Heilkunde, Ad
 Fontes Mattiacos 1904
- Koerner, = O. K., Die Sinnesempfindungen in Ilias und Odyssee, Jenaer
 Sinneempf. medizin-historische Beiträge von Th. Meyer-Steineg, H. 15,
 Ienae 1932
- Koerner, = O. K., Das homerische Tiersystem und seine Bedeutung für
 Tiersystem die zoologische Systematik des Aristoteles, Ad Fontes Mat-
 tiacos 1917
- Koerner, = O. K., Die homerische Tierwelt (ed. alt.), Monaci 1930
 Tierwelt
- Koestler = R. K., Homerisches Recht, Viennae 1950
- Kohl, Choriz. = J. G. K., De Chorizontibus, Diss. Giess., Darmstadii 1917;
 vide Choriz.
- Koster vide Sch. Ar., Tz. Ar.
- Kretschmer, = P. K., Die griechischen Vaseninschriften ihrer Sprache nach
 Vaseninschr. untersucht, Gueterslohiae 1894
- Kullmann = W. K., Die Quellen der Ilias (Hermes-Einzelschriften 14),
 Ad Fontes Mattiacos 1960
- Kurz = G. K., Darstellungsformen menschlicher Bewegung in der
 Ilias, Heidelbergae 1966
- La Roche, H. T. = J. La R., Die homerische Textkritik im Alterthum, Lipsiae
 1866
- La Roche, Did. = J. La R., Didymus über die aristarchische Recension der
 Homerischen Gedichte (9. Progr. des k. k. Gymnasiums in
 Triest), Tergestae 1859
- La Roche, = J. La R., Text, Zeichen und Scholien des berühmten Codex
 T. Z. Sch. Venetus zur Ilias, Ad Fontes Mattiacos 1862
- Latacz = J. L., Zum Wortfeld Freude in der Sprache Homers, Heidel-
 bergae 1966
- Leaf = W. L., The Iliad, edited with apparatus criticus, prolego-
 mena, notes and appendices, I—II, ed. alt. Londinii
 1900—02
- Leeuwen, Ench. = J. Van Leeuwen, Enchiridium dictionis epicae², Lugd. Bat.
 1918
- Lehnert = G. L., De scholiis ad Homerum rhetoricis, Diss. Lipsiae
 1896
- Lehrs Ar.³ = K. L., De Aristarchi studiis Homericis³, Lipsiae 1882
- Lehrs, Hrd. = K. L., Herodiani scripta tria emendatiora, Regiomonti 1848
 (= ed. alt. Berol. 1857)
- Lehrs, = K. L., Quaestiones epicae, Regiomonti 1837
 Quaest. ep.
- Lévêque = P. L., Aurea catena Homeri, Lut. Par. 1959
- Leumann = M. L., Kleine Schriften, Turici 1959
- Leumann, H. W. = M. L., Homerische Wörter, Basileae 1950
- Leyde = L. L., De Apollonii Sophistae lexico Homericis, Diss. Lipsiae
 1885
- Lipsius = I. H. L., Das attische Recht und Rechtsverfahren, Lipsiae
 1905—15

- Lobeck, Paralip. = C. A. L., Paralipomena grammaticae Graecae, I—II, Lipsiae 1837
- Lobeck, Pathol. elem. = C. A. L., Pathologiae Graeci sermonis elementa, I—II, Regiomonti 1853—62
- Lobeck, Proll. path. = C. A. L., Pathologiae sermonis Graeci prolegomena, Lipsiae 1843
- Lobeck, Rhem. = C. A. L., Ῥημτικόν, Verborum Graecorum et nominum verbalium technologia, Regiomonti 1846
- Locher = I. P. L., Untersuchungen zu ἱερός, hauptsächlich bei Homer, Diss. Bernae 1963
- Lorimer = H. L. L., Homer and the Monuments, Londinii 1950
- Lotz = E. L., Auf den Spuren Aristarchs, Diss. Erlangensis, in oppidulo Kirchhain 1910
- Ludwich, Adn. sch. Gen. = A. L., Adnotationes criticae ad scholia in Homeri Iliadem Genavensia, I—II, in: Ind. Lect. I (1892) et II (1892/3), Regiomonti 1892
- Ludwich, A. H. T. = A. L., Aristarchs Homerische Textkritik, I—II, Lipsiae 1884—5
- Ludwich, Anecd. = A. L., Anekdoten zur griech. Orthographie, I—XIV (Verzeichnisse der auf der Königl. Albertus-Universität zu Königsberg zu haltenden Vorlesungen), Regiomonti 1905—14
- Ludwich, HomERICA I—V = A. L., HomERICA I—V, in: Ind. Lect. II (1893—4), Regiomonti 1893
- Ludwich, HomERICA VIII—XII = A. L., HomERICA VIII—XII, in: Ind. Lect. II (1896—7), Regiomonti 1896
- Ludwich, Homervulg. = A. L., Die Homervulgata als voralexandrinisch erwiesen, Lipsiae 1898
- Ludwich, Pap.-Comm. = A. L., Über die Papyrus-Commentare zu den homerischen Gedichten, in: Ind. Lect. I (1902), Regiomonti 1902
- Luenzner vide Epaphr.
- De Marco I = V. de M., Sulla tradizione manoscritta degli „Scholia Minora“ all' Iliade, Atti della Reale Accademia Nazionale dei Lincei, Ser. VI, vol. IV (Romae 1932), fasc. 4, p. 1—37 (= p. 373—410)
- De Marco II = V. de M., Da un manoscritto degli „Scholia Minora“ all' Iliade, Atti della Reale Accademia d'Italia, Rendiconti della Classe di Scienze morali e storiche, Ser. VII, Suppl. al vol. II, Romae 1941, 125—145
- Martinazzoli I—II = F. M., Hapax legomenon, I, Romae 1953; II (Il Lexicon Homericum di Apollonio Sofista), Barii 1957
- Maschke = R. M., Die Willenslehre im griech. Recht, Berol. 1926
- Mayhoff = C. M., De Rhiani Cretensis studiis Homericis, Lipsiae 1870; vide Rhian.
- Mayser, Gramm. = E. M., Grammatik der griech. Papyri aus der Ptolemäerzeit, I—II, Berol. 1923—38
- Meineke = A. M., Analecta Alexandrina, Berol. 1843
- Meinel = R. M., Κατὰ τὸ σιωπώμενον, ein Grundsatz der Homererklärung Aristarchs (Progr. des K. human. Gymnasiums in Ansbach), Ansbachii 1915
- Meister, Dial. = R. M., Die griechischen Dialekte, I—II, Göttingae 1882—89
- Meister, H. K. = K. M., Die homerische Kunstsprache, Lipsiae 1921
- Menradt = J. M., Ein neuentdecktes Fragment einer voralexandrinischen Homerausgabe, Sitz. Ber. der Königl. Bayer. Akademie d. Wissensch., phil.-hist. Kl., Monaci 1891, 539—52

- Merkel = R. M., Prolegomena ad Apollonii Argonautica, Lipsiae 1854, p. V—CXC
- Mette, Parat. = H.-J. M., Parateresis, Untersuchungen zur Sprachtheorie des Krates von Pergamon, Hal. Sax. 1952
- Mette, Sphairop. = H.-J. M., Sphairopoia, Untersuchungen zur Kosmologie des Krates von Pergamon, Monaci 1936
- Meyer, Patr. = G. M., De Homeri patronymicis, Diss. Gottingae 1907
- Michaelis = vide Ap. Rh. fr.
- Miller, Mél. = E. M., Mélanges de littérature grecque, Lut. Par. 1868; vide Ar. Byz., [Did.], Et. Parv., Suet. (Mill.), Zenob. Ath., Zenod.
- Monro, Gramm. = D. B. M., A Grammar of the Homeric Dialect², Oxon. 1891
- Muehmelt = M. M., Griechische Grammatik in der Vergilerklärung, Zetemata 37, Monaci 1965
- Mueller = O. M., Über den Papyruskommentar zum Φ der Ilias (Ox. Pap. II 56 ss.), Diss. Monaci 1913 (vide p. XLII)
- Mueller, Asclep. = B. A. M., De Asclepiade Myrleano, Diss. Lipsiae 1903; vide Asclep.
- Mueller-Boré = K. M.-B., Stilistische Untersuchungen zum Farbwort und der Farbe in der ältesten griech. Poesie (Klass.-philol. Studien 3), Berol. 1922
- Mueller, Sel. = vide Seleuc.
- Muenzel, Apoll. = R. M., De Apollodori Περὶ θεῶν libris, Diss. Bonnae 1883
- Muenzel, Quaest. myth. = R. M., Quaestiones mythologicae, Berol. 1883
- Naber = S. A. N., Quaestiones Homericae, Amstelodami 1877
- Nauack = vide Ar. Byz., Lex. Vind., Porph. abst.
- Niese = B. N., Der homerische Schiffskatalog als historische Quelle, Kiloniae 1873
- O. G. = Oracula Graeca, quae apud scriptores Graecos Romanosque exstant, collegit R. Hendess, in: Dissertationes philologicae Halenses 4, 1, Halis Sax. 1880
- Overbeck = I. O., Die antiken Schriftquellen zur Geschichte der bildenden Künste bei den Griechen, Lipsiae 1868
- Panzer = I. P., De mythographo Homericō restituendo, Diss. Gryphiswaldae 1902
- Parangèli = vide Et. Cas.
- Parry = M. P., L'épithète traditionnelle dans Homère, Lut. Par. 1928
- Pasquali, Storia = G. P., Storia della tradizione e critica del testo², Florentiae 1952
- P. G. L. = A Patristic Greek Lexicon, ed. by G. W. H. Lampe, Oxonii 1961—
- Philippi = A. P., Quaestionum Aristarchearum specimen prius, Diss. Gottingae 1865
- Planer = vide Tyrann.
- Pluygers = G. G. P., De carminum Homericorum veterumque in ea scholiorum post nuperrimas codicum Marcianorum collationes retractanda editione, Progr. sch. Lugd. Bat. 1847
- Pluygers, Zen. = G. G. P., De Zenodoti carminum Homericorum editione, Lugd. Bat. 1843
- Preger = vide I. G. M. (supra p. XCII)

- Pusch = H. P., Quaestiones Zenodoteae, Diss. Hal. Sax. 1889, in: Diss. phil. Halens. XI, 1890, 119—216
- P.-W. = H. W. Parke and D. E. W. Wormell, The Delphic Oracle, I—II, Oxonii 1956
- Rabe vide Lex. Mess.
- Raeder = H. Raeder, Ein Problem in griech. Syntax, Dan. Hist. Filol. Medd. 33 no. 5, Hauniae 1953
- Reinhardt = K. R., De Graecorum theologia capita duo, Diss. Berol. 1910
- Reinhardt, Ilias = K. R., Die Ilias und ihr Dichter, Gottingae 1961
- Reitzenstein, Gesch. = R. R., Geschichte der griech. Etymologica, Lipsiae 1897; vide Ph. . . . R. supra p. LXXXV
- Ribbach = W. E. R., De Aristarchi Samothracis arte grammatica, Progr. Domgymnasium Naumburg, Numburgi 1883
- Risch = E. R., Die Wortbildung der homerischen Sprache, Berol. 1937
- Roemer = A. R., Die exegetischen Scholien der Ilias im Codex Venetus B, Monaci 1879
- Roemer, Ar. = A. R., Die Homeregeese Aristarchs in ihren Grundzügen dargestellt (bearbeitet und herausgegeben v. E. Belzner), Ad Fontes Paderae 1924
- Roemer, Athet. = A. R., Aristarchs Athetesen in der Homerkritik, Lipsiae 1912
- Roemer, Krit. Ex. = A. R., Zur Kritik und Exegese von Homer, Euripides, Aristophanes und den alten Erklärern derselben, Abh. Bayer. Ak. Wiss., 1. Kl., 22, 3, Monaci 1904
- Roemer, Zen. = A. R., Über die Homerrecension des Zenodot, Abh. der Königl. Bayer. Akad. d. Wissensch., philos.-philol. Classe 17, 639—722, Monaci 1886
- Rosén vide Lex. Hdt.
- Ruschenbusch = E. R., ΣΟΛΩΝΟΣ ΝΟΜΟΙ: Die Fragmente des solonischen Gesetzwerkes mit einer Text- und Überlieferungsgeschichte (Historia, Einzelschriften 9), Ad Aquas Mattiacas 1966
- Rzach, Gr. St. = A. R., Grammatische Studien zu Apollonios Rhodios (Sitz. Ber. der kais. Ak. d. Wiss. 89, 1878, 429—599), Viennae 1878
- Schadewaldt = W. S., Ilias-Studien, Abh. Sächs. Ak. d. Wiss., vol. 43,6, Lipsiae 1938
- Scheibner = G. S., Der Aufbau des 20. und 21. Buches der Ilias, Lipsiae 1939
- Schimberg, Diss. = A. S., Analecta Aristarchea, Diss. Gryphiswaldae 1878
- Schimberg I = A. S., Zur handschriftlichen Überlieferung der Scholia Didymi, Philol. 49, 1890, 421—56
- Schimberg II, III = A. S., Zur handschriftlichen Überlieferung der Scholia Didymi, II—III, in: Wissensch. Beilage zu dem Progr. d. K. Ev. Gymnasiums zu Ratibor 1891/2, Gottingae 1891 et 1892
- Schmidt, R. vide Callistr.
- Schmiedeberg = O. S., Über die Pharmaka in der Ilias und Odyssee (Schriften der Wissensch. Gesellschaft in Strassburg 36), Argentorati 1918
- Schneider, Bodl. = R. S., Bodleiana. Insunt: I. Additamenta ad vol. alterum Anecdotorum Oxoniensium Cramerii. — II. De Arcadii qui fertur codice Bodleiano disputatio. — III. Excerpta e libris Bodleianis, Lipsiae 1887

- Schoemann, = G. F. S., Die Lehre von den Redetheilen nach den Alten,
Redeth. Berol. 1862
- Schrader = vide Porph.
- Schulze = W. S., Kleine Schriften², Gottingae 1966
- Schulze, = W. S., Quaestiones epicae, Gueterslohiae 1892
Quaest. ep.
- Schwartz = E. S., De scholiis Homericis ad historiam fabularum perti-
nentibus, Jahrb. class. Philol. Suppl. 12, 1881, 405—63
- Schwartz, = E. S., Adversaria (Ind. lect.), Gottingae 1908
Advers.
- Schwartz, = E. S., Zur Entstehung der Ilias, (Schriften der Wissensch.
Entst. Gesellsch. in Strassburg), Argentorati 1918
- Schwartz, = E. S., Gesammelte Schriften, I—V, Berol. 1938—63
Ges. Schr.
- Schwarz = W. S., Marginalien zur Glossenkritik am Hesychlexikon,
Diss. Herbipolensis, Wirzeburgi 1966
- Schwyzzer = Dialectorum Graecarum exempla epigraphica potiora, ed.
E. S., Lipsiae 1923
- Schwyzzer- = E. S. et A. D., Griechische Grammatik II (Syntax u. syn-
Debrunner taktische Stilistik), Monaci 1950
- Sengebusch = M. S., Homerica dissertatio prior et posterior, Lipsiae 1856
I—II
- Severyns, Eust. = A. S., Eustathe et le cycle épique, in: Revue Belge de Phi-
logologie et d'Histoire 7, 1928, 401—67
- Severyns, = A. S., Le cycle épique dans l'école d'Aristarque, Biblio-
Le cycle thèque de la Faculté de Philosophie et Lettres de l'Universi-
té de Liège, Lut. Par. 1928
- Severyns, = A. S., Recherches sur la Chrestomathie de Proclus, I—IV,
Recherches Lut. Par. 1938—63; vide Procl. . . Sev.
- S. G. D. I. = Sammlung griech. Dialekt-Inschriften, ed. H. Collitz et F.
Bechtel, Gottingae 1883—1915
- Sodano = A. R. S., Prolegomeni primi alle fonti delle „Quaestiones
Homericae“ di Porfirio: un capitolo sulla storia dell' antica
critica e filologia omerica. Annali del Pontificio Istituto
Superiore di Scienze e Lettere „S. Chiara“ XIV, Neapoli
1964, 1—90
- Solmsen, = F. S., Beiträge zur griech. Wortforschung, Argentorati 1909
Beiträge
- Solmsen, = F. S., Untersuchungen zur griech. Laut- und Verslehre,
Unters. Argentorati 1901
- Sondhaus = C. S., De Solonis legibus, Diss. Ienae 1909
- Spitzner, = F. S., Excursus ad Iliadis libros A—Ω, in: Homeri Ilias,
Exc. I—XXXVI recensuit et brevi annotatione instruxit F. S., Gothae et
Erfordiae 1822—36
- Staesche = vide Demetr. IX.
- Stein = vide Sch. Ar.
- Stockinger = H. S., Die Vorzeichen im homerischen Epos. Ihre Typik und
ihre Bedeutung, Bavariae in urbe, quae vocatur St. Ottilien,
1959
- Strecker = C. S., De Lycophrone Euphronio Eratosthene comicorum
interpretibus, Diss. Gryphiswaldae 1884; vide Euphron.
- Stubblings = vide Companion (p. XC)
- Syll.³ = Sylloge inscriptionum Graecarum, ed. G. Dittenberger et F.
Hiller de Gaertringen, I—II, Lipsiae 1915—20

- Thierfelder = A. T., Beiträge zur Kritik und Erklärung des Apollonius Dyscolus, Abh. Sächs. Ak. Wiss., phil.-hist. Kl. 43, 2, Lipsiae 1935
- Thumb-Kieckers, = A. T., Handbuch der griech. Dialekte, 2. Aufl.: I ed. E. K., resp. Heidelbergae 1932; II ed. A. S., Heidelbergae 1959
- Thumb-Scherer
- Valk I—II = M. van der V., Researches on the Text and Scholia of the Iliad, I—II, Lugd. Bat. 1963—4
- Valk, Text. Crit. = M. van der V., Textual Criticism of the Odyssey, Lugd. Bat. 1949
- Villoison = J. B. C. d'Ansse de V., Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita, Venetiis 1788, Prolegomena I—LIX
- Volkmann = R. V., Die Rhetorik der Griechen und Römer, Lipsiae 1885
- Von der Muehll = P. Von der M., Kritisches Hypomnema zur Ilias, Basil. 1952
- Wachsmuth, = R. W., De Aristotelis studiis Homericis capita selecta, Diss. Aristot. Berol. 1863
- Wachsmuth, = C. W., De Cratete Mallota disputavit adiectis eius reliquiis Crat. C. W., Diss. Lipsiae 1860
- Wackernagel = J. W., Kleine Schriften, Gottingae s. a. (1952)
- I—II
- Wackernagel, = J. W., Sprachliche Untersuchungen zu Homer (Forschungen S. U. zur griech. und lat. Grammatik, herausgegeben von P. Kretschmer u. W. Kroll), Gottingae 1916
- Weber = R. W., De Dioscuridis Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων libello, in: Leipziger Studien zur class. Philol. XI, Lipsiae 1889, 87—196
- Wecklein, = N. W., Über Zenodot und Aristarch, Sitz. Ber. Bayer. Ak. Zen. Ar. der Wiss., Philos.-philol. u. hist. Kl., 1919, 7, Monaci 1919
- Wecklein, = N. W., Über Zusätze und Auslassung von Versen im home- Zusätze schen Texte, Sitz. Ber. Bayer. Ak. der Wiss., phil.-hist. Kl. 1918, 7, Monaci 1918
- Wehrli, Diss. = F. W., Zur Geschichte der allegorischen Deutung Homers im Altertum, Diss. Basil., Lipsiae 1928; vide Praxiph.
- Wendel, = C. W., Überlieferung und Entstehung der Theokrit-Scholien Theokr.- Schol. (Abh. Königl. Gesellsch. der Wiss. Gött., phil.-hist. Kl., N. F. 17, 2), Berol. 1921
- Wendel, Sch. = C. W., Die Überlieferung der Scholien zu Apollonios von Ap. Rh. Rhodos (Abh. Gesellsch. der Wiss. Gött., phil.-hist. Kl., 3. F., 1), Berol. 1932
- Wilamowitz, = U. de W.-M., Kleine Schriften: I Berol. 1935; II ib. 1941; I—V IV ib. 1962; V 1 et 2 ib. 1937
- Wilamowitz, = U. de W.-M., Homerische Untersuchungen (= Philologische H. U. Untersuchungen 7), Berol. 1884
- Wilamowitz, = U. de W.-M., Die Ilias und Homer, Berol. 1916
- Il. Hom.
- Wilamowitz, = U. de W.-M., Sappho und Simonides, Untersuchungen über Sapph. Sim. griech. Lyriker, Berol. 1913
- Wismeyer = J. W., Die durch Scholien nicht erklärten kritischen Zeichen der Iliashandschrift Venetus A (Progr. der K. Studienanstalt Passau 1884/5), Boioduri 1885
- Wolf, Proll. = F. A. W., Prolegomena ad Homerum, ed. tert. cur. R. Peppmueller, Halis Sax. 1884
- Wuelfing = P. W.-v. Martitz, ἱερός bei Homer und in der älteren griech. Literatur, Glotta 38, 1960, 272—307 et ib. 39, 1961, 24—43

3. *Abbreviationes ceterae minus usitatae*

abiud.	= abiudicavit	m. pr., m.	= manus prima, manus se-
absc.	= abscissum	sec.	cunda
adi.	= adiunxit	m. rec.	= manus recens
al.	= alii	ms. (mss.)	= liber (libri) manu scrip-
arg.	= argumentum		tus (scripti)
attr.	= attribuit	n.	= nota
cett.	= ceteri	nom. pr.	= nomen proprium
ci.	= coniecit	pap.	= papyrus
cl.	= collato (-tis sim.)	pot. qu.	= potius quam
comm.	= commentarius	pr.	= primus
coni.	= coniunxit, coniunctus sim.	propos.	= proposuit
cont.	= contextus Homeri	ras.	= rasura
cp.	= compendium	rec.	= recentior, -ores sim.
damn.	= damnavit	rubr.	= rubricator
detr.	= detritum sim.	sc.	= scilicet
dist.	= distinxit	sch.	= scholium, scholia
dub.	= dubitanter	sec.	= secundum
ed. pr.	= editio princeps	secl.	= seclisit
evan.	= evanuit, evanuerunt	s. f.	= sub fine
ex.	= scholium exegeticum	sim.	= similia, similiter
exp.	= expunxit	sp.	= spatium (sc. vacuum)
hyp.	= hypomnema	sq.	= sequens, sequentes sim.
ib.	= ibidem	ss.	= supra scriptus sim.
in.	= initium	susp.	= suspectus
indic.	= indicavit	test.	= testimonia (ad locum laudatum collecta)
ins.	= inseruit, insertus sim.	trps.	= transposuit
l.	= linea	v.	= vox, verbum, versus
l. c.	= loco citato	vet.	= vetus, veteres sim.
le.	= lemma	vid.	= vide(n)tur
mg.	= margo, marginem sim.	v. l.	= varia lectio
mg. ext.,	= margo extremus, infe-	v. l. ant.	= varia lectio antiqua
inf., sup.	rior, superior	vulg.	= (Homeri) codices plerique

4. *Sigla librorum manuscriptorum*

- A = cod. Ven. Graec. 822, s. X (scholia marginalia)
A^{ext} = explanatio a manu recentiore in margine extremo codicis A scripta
A¹¹ = scholium breve codicis A (sc. a manu prima) supra versum Iliadis scriptum
A^{1m} = scholium breve codicis A inter contextum Homeri et scholia marginalia exaratum
A^{1nt} = scholium breve in margine interiore codicis A scriptum
A^t = A^{1m} vel A^{1nt} (scholia breviora codicis A aut a dextra aut a sinistra parte iuxta singulos versus carminis exarata, quae „Textscholien“ vocantur)
A^a = cod. Athous Graec. Vatopedi 592, s. XV
Ag = cod. Angelicus Graec. 122 (C I 1), s. XIII/XIV
B = cod. Ven. Graec. 821, s. XI
*B = codicis eiusdem m. recentior, s. XII/XIII
C = cod. Laur. plut. 32,3, s. XI/XII
C^{rec} = codicis eiusdem m. recentior
E³ = cod. Escor. Graec. 291 (Y I 1), s. XI
E⁴ = cod. Escor. Graec. 509 (Ω I 12), s. XI
Ge = cod. Genev. Graec. 44, s. XIII
Le = cod. Leid. (Voss.) Graec. 64, s. XV
Li = cod. Lips. Graec. 32, s. XIV
M¹ = cod. Ambros. Graec. 74 (A 181 sup.), s. XIII
M⁸ = cod. Ambros. Graec. 468 (I 58 sup.), s. XIV
P = cod. Paris. Graec. 2556, s. XIV
P¹¹ = cod. Paris. Graec. 2766, s. XIV
pap. I = pap. Hawara (Bodl. Ms. Gr. class. a 1 P), s. II p. Chr. (cont. sch. ad B 397—865)
pap. II = pap. Ox. 1086 (Pap. Lit. Lond. 176), s. I a. Chr. (cont. sch. ad B 751—827)
pap. III = pap. Ryl. 24, s. I p. Chr. (cont. sch. ad Δ 306—16)
pap. IV = pap. Ox. 445, s. II/III p. Chr. (cont. sch. ad Z 128—494)
pap. V = pap. Cair. Journ. 60 566, s. II p. Chr. (cont. sch. ad Z 240—85)
pap. VI = pap. Ox. 1087, s. I a. Chr., (cont. sch. ad H 75—83)
pap. VII = pap. Lit. Lond. 142, s. II p. Chr. (cont. fort. sch. ad I 447)
pap. VIII = pap. Iandan. I 2, s. I a. Chr. (cont. sch. ad Λ 677—754)
pap. IX = pap. Mediol. 19, s. II p. Chr. (cont. subscriptionem libri Apollodori Atheniensis ad carmen Ξ pertinentis)
pap. X = pap. Ox. 2397, s. I p. Chr. (cont. sch. ad P 4—700)

- pap. XI = pap. Ox. 685, s. II p. Chr. (cont. sch. ad P 728—33)
 pap. XII = pap. Ox. 221 (Pap. Lit. Lond. 178), s. II (I?) p. Chr.
 (cont. sch. ad Φ 1—363)
 pap. XIII = pap. Lit. Lond. 27, s. I a. Chr. (cont. sch. ad Ψ 845.
 850 et ad Ω 721 [?])
 pap. XIV = pap. Mich. 3688 (cont. sch. ad Ω 753)
 T = cod. Townl. (Brit. Mus. Burney 88), a. D. 1014 aut
 1059
 T^{dext} = scholium in margine dextro codicis T scriptum
 T^{ext} = scholium (sc. a manu prima) in margine extremo co-
 dicis T exaratum
 T¹¹ = scholium codicis T supra versum Iliadis scriptum
 T^{int} = scholium in margine inferiore (vel infimo) codicis T
 scriptum
 T^{rec} = explanatio codicis T a manu recentiore (haud raro
 supra versum contextus Homeric) scripta
 T^{sin} = scholium in margine sinistro codicis T exaratum
 T^{sup} = scholium in margine superiore (vel supremo) codicis
 T scriptum
 T^t = scholium codicis T inter contextum Homeri et scho-
 lia marginalia exaratum
 U⁴ = cod. Ven. Graec. 841, s. XII/XIII
 V = cod. Monac. Graec. 16 (Victorianus), s. XVI
 V^c = eiusdem codicis m. recentior (altera)
 V³ = cod. Vat. Graec. 28, s. XIV
 V⁶ = cod. Vat. Graec. 31, s. XIII
 V¹⁵ = cod. Vat. Graec. 1318, s. XIII
 V¹⁹ = cod. Palat. Graec. 6, s. XIV

 b = archetypus codicum BCE³E⁴
 c = consensus codicis T cum archetypo b
 h = archetypus classium h₁ (M¹ P¹¹ U⁴ V³ V¹⁵) et h₂
 (Ag Ge)

Stemma codicum invenies supra p. LVIII

Stemma codicum familiae h pictum est supra p. LVII

5. *Nomina virorum doctorum selecta*¹⁾

Ars.	= Arsenius	Matr.	= Matranga
Ba.	= (L.) Bachmann	Mein.	= Meineke
Bgk.	= Bergk	Nck.	= Nauck
Bk.	= Bekker	Pluyg.	= Pluygers
Btl.	= Bentley	Reitz.	= Reitzenstein
Cas.	= Casaubonus	Roe.	= Roemer
Cob.	= Cobet	Schm.	= (M.) Schmidt
Cram.	= Cramer	Spitz.	= Spitzner
Ddf.	= (G.) Dindorf	Steph.	= Stephanus
Dtz.	= Duentzer	Valck.	= Valckenaer
Frdl.	= (L.) Friedländer	Vict.	= Victorius
Hck.	= Hecker	Vill.	= Villoison
Herm.	= (G.) Hermann	Wil.	= Wilamowitz
Jac.	= Jacoby		
Ldw.	= Ludwich	Signo':	finis lemmatis significatur
Lob.	= Lobeck	a—b	= a usque ad b
Ma.	= (E.) Maass	a . . . b	= a et b

¹⁾ Conspectus compendiorum, quibus in apparatu critico usus sum.

ad paginam

Supplementum praefationis

- XXXIV: haec signa critica, quae Sayce exstare dicit in pap. I ante versus B 464 (diplēn periestigm., vide test.), 548 (obelum et stigmēn, vide test.), 553 (diplēn), 689 (diplēn, cf. test.), 785 (diplēn, vide test.), 794 (obelum, cf. test.), equidem non vidi, fort. oculorum infirmitate impeditus
- IL: de codicibus, quibus Porphyrii Quaestiones Homericæ continentur, et de fragmentis Porphyrianis, quae inter scholia exegetica leguntur, accurate et diligenter nuper egit A. R. Sodano in dissertatione, quae inscribitur „La tradizione manoscritta delle ‚Quaestiones Homericæ‘ di Porfirio“: 1. Il codice Vaticano Greco 305 e le edizioni umanistiche, in: *Annali del Pontificio Istituto Superiore di Scienze e Lettere* „S. Chiara“, Napoli XV (Neapoli 1965), 97—122; 2. Il codice Vaticano Greco 305 e alcuni aspetti della tradizione scoliastica all' *Iliade*, in: *Atti dell' Accademia Pontaniana N. S. XVI* (Neapoli 1967)
- LXXXII: Et. Sym. = *Das Etymologicum Symeonis* (α — δ(ω)), herausgegeben von H. Sell (*Beiträge zur klass. Philologie* 25), Meisenhemii 1968. Vide Sym.
- XCV: Pfeiffer = R. P., *History of Classical Scholarship from the Beginnings to the End of the Hellenistic Age*, Oxonii 1968
- XCVIII: West = St. W., *The Ptolemaic Papyri of Homer*, Colonia Agrippinensi 1967

Scholia Graeca in Homeri Iliadem

A

1 *a*. Μῆνιν αἰεῖδε: ζητοῦσι, διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἤρξατο, *D* | *ex.* | *ex.*
οὔτω δυσφήμου ὀνόματος. διὰ δύο ταῦτα, πρῶτον μὲν, ἴν' ἐκ τοῦ
πάθους ἀποκαταρρεῦση τὸ τοιοῦτο μόριον τῆς ψυχῆς καὶ προσε-
κτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ μεγέθους ποιήσῃ καὶ προεθίσῃ
5 φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ πάθη, μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν· δεῦτε-
ρον δέ, ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πιθανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ δὲ
ἔμελλε νικῶντας ἀποφαίνειν τοὺς Ἑλληνας, εἰκότως τοῦ κατατρέχει
ἀξιοπιστότερον† ἐκ τοῦ μὴ πάντα χαρίζεσθαι τῷ ἐκείνων ἐπαίνῳ. |
ἤρξατο μὲν ἀπὸ μήνιδος, ἐπεὶ περ αὐτῇ τοῖς πρακτικοῖς ὑπόθεσις γέ-
10 γονεν· ἄλλως τε καὶ τραγωδίαις τραγικὸν ἐξεῦρε προοίμιον· καὶ γὰρ
προσεκτικὸς ἡμᾶς ἢ τῶν ἀτυχημάτων διήγησις ἐργάζεται, καὶ ὡς
ἄριστος ἰατρὸς πρῶτον ἀναστέλλων τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς ὕστερον
τὴν ἴασιν ἐπάγει. Ἑλληνικὸν δὲ τὸ πρὸς τέλει τὰς ἡδονὰς ἐπάγειν. |

I exstitisse videtur sch. Nicanoris, cf. D (Ve¹ = cod. Bibl. Vitt. Eman. 6, s. IX/X, fol. 3v): ἡ δοκοῦσα ἀρχαία Ἰλιάς, λεγομένη δὲ (?) Ἀπελλικῶνος (Nauck, Lex. Vind. 273, 8, ἀπ' ἐλικῶνος Ve¹), προοίμιον ἔχει τοῦτο· „Μούσας αἰῖδω καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον“, ὡς καὶ Νικάνωρ μέμνηται καὶ Κράτης ἐν τοῖς Διορθωτικοῖς. Ἀριστόξενος δ' ἐν α' Πραξιδαμαντείων φησιν (fr. 91 a We., vol. 10, 1959, 198) κατὰ τινος ἔχειν· „ἔσπετε νῦν μοι, Μούσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, / ὅππως δὴ μῆνις τε χόλος θ' ἔλε Πηλείωνα / Λητοῦς τ' ἀγλαὸν υἷον· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς“. τὴν δὲ ποίησιν ἀναγινώσκεσθαι ἀξιοὶ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτω· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Δικαίαρχος (fr. 90 We.). αἱ μέντοι βραχυδίαι κτλ. Verba Ἀριστόξενος sq. fort. non in scholiis exstabant. Vide Valk II 365 a h (cf. A. G. 373, 12 Matr.): ζητοῦσι — παρήμενος, ubi sequuntur (rec. ut vid., cf. sch. A 1 b et 2 a): ἀρετὴ δὲ προοίμιον περιλαμβάνειν τὴν τῆς πραγματείας ἐπαγγελίαν (Ag P¹¹). μῆνιν οὖν φησιν ἄγειν Ἀχιλλέως, ποίαν τε καὶ ποίων πραγμάτων δηλωτικὴν (P¹¹), cf. D; — ἐπαίνῳ (8) cf. Schimberg, Philol. 49, 1890, 445, sim. Tz. ex. 48,5 ἤρξατο (9) sq. cf. Aristid. or. 42, 58 (II p. 47, 25 K.)

Classis h antiquiores tantum lectiones notantur. — Fol. 1^r cod. T (sch. ad A 1—27 continens) ita detritum est, ut litterae pleraeque evanuerint; neque tamen fines lacunarum describuntur, ubicumque certum est eadem verba in A vel b vel Ab exstare. Supplementa, quae codicibus Li vel V debentur, semper indicantur.

1 iuxta le. ἐρώ(τησις) ἀπ(όκρισις) A (mg. int.) le. om. h ζητοῦσι δὲ καὶ τοῦτο h ἄρξαιτο T 3 ἀποκαθαρεύση D, ἀποκαθαριεύση Li τοιοῦτον h 4 ἐπὶ] ἐκ h προσθ. Li, προσεθί]ζη A, προσυνεθίση h (ut D, de T non constat) 6 δὲ om. AP¹¹ ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ h (ut D), fort. ἐπεὶ γὰρ 7 οὐ A Ag DT οὖν P¹¹, del. Ma. 8 ἀξ. ADT ἀξιοπιστος ὢν Ag ἀξιοπιστότερον ποιῶν τὸν ἐπαινον P¹¹, erat fort. εἰκότως νῦν κατατρέχει ἀξιοπιστότερος ὢν post ἐπαίνῳ nota finalis erasa T 9 ἤρξ. — μῆν.] ἢ P¹¹ μὲν] δὲ Ag 12 ἰατρὸς om. T

ιστέον δέ· ὡσπερ ἐπὶ συκῆς πρῶτον μὲν ἔστιν ὄλυνθος, εἶτα φήληξ σῦ-
κον ἰσχάς, οὕτω πρῶτον ὄργῃ, θυμὸς χόλος κότος μῆνις. ὁμῶς ὁ 15
ποιητῆς ὡς συνωνύμοις ὀνόμασιν ἐπὶ Ἀχιλλέως χρῆται· „ἦε χόλον
παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν“ (A 192)· „οὐδ’ ὄθομαι κοτέοντος“ (A
181)· „αὐτὰρ ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος“ (A 488). AT

ex. | ex. | ex.

b. ζητεῖται, διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν
πρῶτων ὁ ποιητῆς. καὶ φαμεν ὡς σποράδην οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι, 20
καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων· οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος
οὐδέποτε ἐξήεσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἀπρακτοὶ τὴν ἐνναετίαν
ἔτέλεσαν τὰς ὁμορούσας πολίχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες· περὶ ὧν
ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν, μὴ παρούσης ὕλης τῷ λόγῳ. λέ-
γουσι δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων ἐπιλαμ- 25
βάνεσθαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνέκαθεν διηγεῖσθαι. | ἐτι ζητεῖται, διὰ
τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μῆνιδος ἀρχεται. ἐπιλύουσι δὲ αὐτὸ οἱ
περὶ Ζηνόδοτον οὕτως ὅτι πρέπον ἔστι τῇ ποιήσει τὸ προοίμιον, τὸν
νοῦν τῶν ἀκροατῶν διεγείρον καὶ προσεχεστέρους ποιοῦν, εἰ μέλλοι
πολέμους καὶ θανάτους διηγεῖσθαι ἡρώων. b(BC) T | πάλιν ζητεῖται, 30
διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστεύοντος οὐκ Ἀχιλλεῖαν ὡς
Ὀδύσειαν ἐπέγραψε τὸ σωματίον. φαμέν δ’ ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἅτε μόνως
ἐφ’ ἑνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος, καλῶς καὶ τοῦνομα τέθειται,
ἐνταῦθα δέ, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Ἀχιλλεὺς ἤριστευεν, ἀλλὰ γε καὶ
οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται· οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἶος ἦν 35
δηλῶσαι βούλεται, ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντας, ὅπου γε καὶ ἕξισοί τινες
αὐτῷ. ἐκ τινὸς οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων αὐτό, ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει
καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα. b(BCE⁴) T

ex. c. μῆνις παρὰ τὸ μένω μῆνις ὡς ἔνος ἦνις. A b(BCE⁴) T οἱ
δὲ περὶ Γλαῦκωνα τὸν Ταρσέα ἠξίουσι ὀξύνειν τὸ ὄνομα, οὐκ ὀρθῶς. AT 40

ὄργῃ, θυμὸς (15) sq. cf. Eust. 8, 20 (qui auctores complures compilavit), sch. β 315,
sch. Ar. ran. 844. Vide ad Δ 513 b — διηγεῖσθαι cf. D, Eust. 7, 7, 7, 12, Tz. ex.
47, 25 καὶ φαμεν sq. cf. Thuc. 1, 11, 1 ἀρετὴν εἶναι π. (25) sq. cf. Aristot. poet.
23, 1459 a 33, [Plut.] v. p. Hom. 162 ἐτι ζητεῖται sq. cf. supra sch. a (in.) Ζη-
νόδοτον cf. Pusch 143 πάλιν ζητεῖται (30) sq. cf. Eust. 14, 25, Tz. ex. 49, 17
c — μένω veriloquium Aristarchi, cf. Ap. S. 112, 25: μῆνις· . . . Ἀρίσταρχος δὲ
κότος πολυχρόνιος ἀπὸ τοῦ <ἐπιμένειν ἦγουν> (add. Lehrs) ἐγκείσθαι, sim. D, h
(P¹¹), Porph. 1, 310, 6, Or. 50, 12, Ep. Hom. (An. Par. 3, 294, 22, An. Ox. 1,
282, 16, cf. 1, 197, 13), EM. 583, 21, Et. Gud. 267, 1 (cf. 391, 52, 392, 8), Synag.

14 ἰστ. δέ om. h, ἰστ. δέ ὅτι Ddf. ὡσπερ δὲ h ἔστιν) φέρεται(?) T
φύλλα V φήλ. Bk. (fort. T), φήλιξ A φήλιξ Ag φήλιξ P¹¹ 15 ὄργῃ, εἶτα θυ-
μὸς Ma. 18 νηυσὶν (om. παρημ.) A Ag 19—38 sch. b (— ὄνομα) post sch.
A 54 T (1^v mg. inf.), iuxta sch. A 24 b, huc traxit Bk. 19 ζητ. ὀπισθεν T
21 ἀχιλλέως C (ut semper), quod amplius non notatur 22 ἐξη[.]εσαν B ἐξήεσαν
C 23 τὰς δὲ Li (prob. Bk.) 26 post διηγεῖσθαι nota finalis C 29 μέλοι C
30 πάλιν sq. ab antecedentibus disiunxit b παλ. [ζητ.] ∴ πρ E⁴ 32 δ’
BT δὲ CE⁴ 34 ἤριστευσεν Vill. 37 αὐτὸ Bk., αὐτῷ CT αὐτῶν B
αὐτὸν E⁴ 39 μῆνιν: μῆνις παρὰ Ma., μῆνιν: παρὰ Li (Bk.) μῆνις¹ om.
B παρὰ] ἀπὸ E⁴ μῆνις²] ἐν ἐκτάσει μῆνις BE⁴ ὡς τὸ E⁴ ἔνος BE⁴ (cf.

δ. **ἄειδε:** ὅτι κατὰ τὴν ποιητικὴν ἦτοι ἄδειαν ἢ συνθήθειαν λαμβάνει τὰ προστακτικὰ ἀντὶ εὐκτικῶν· καὶ γὰρ Ἑσίοδος φησι (opp. 2)· „δεῦτε δὴ ἐννέπετε,“ καὶ Πίνδαρος (fr. 150 Sn.)· „μαντεύεο Μοῦσα“, **AT** καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος (fr. 1 W.)· „ἐννέπετε Κρονίδαο
45 Διὸς μέγαλοιο θύγατρης“. **A** δεύτερον δέ, ὅτι οὐ κατὰ ἀλήθειαν ταῖς Μούσαις ἐπιτάσσοουσιν, ἀλλ' ἑαυτοῖς. **AT**

e.¹ [ἄειδε:] ἄδειν ποιεῖ, [μετ]ωνυμικῶς [ὡς „πάντας μὲν ῥ“ ex. ἔλπει“ (β 91)· ἡδονῇ γὰρ αὐτὰ καλύπτειν θέ]λει δυσχερῆ [δντα. π]ερὶ δὲ τοῦ ῥή[τορος λέγων] „ἐννεπε“ [φησίν] (α 1). **T**

50 e.² (ἄειδε:) μετωνυμικῶς, ποιεῖ τὸ ἄειδειν· βούλεται γὰρ τὰ λυπηρὰ μᾶλλον ἄδειν, ἦτοι τῇ ἡδονῇ συγκαλύπτειν καὶ σκέπειν. ὅταν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος ὁ λόγος, „ἐννεπε“ φησὶν ἀπλῶς. **b**(BCE⁴)

f.¹ (ἄειδε, θεά:) ἔθος τοῦτο ποιητικόν, ὃ πάντες μικροῦ δεῖν ex. ἐφυλάξαντο, καλεῖν τὰς Μούσας ἦτοι τὸ θεῖον ὡς ἐπικουρήσαν αὐτοῖς.
55 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γὰρ φησὶν (α 1)· „ἄνδρα μοι ἐννεπε Μοῦσα“, καὶ πάλιν ἐπάγει (α 10)· „τῶν ἀμόθεν γε θεά“, καὶ ἄλλαχού (θ 499)· „ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν“. οἱ δὲ λέγοντες ὡς ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς οὕτω δυσφήμοις λέγειν „ἄειδέ μοι, ἡεροφοίτις Ἐρινύς“ τοῦ δέοντος ἀμαρτάνουσιν· οὐδὲ γὰρ τι πρὸς γυνῶσιν Ἐρινύς συντελεῖ.

(Ba. 301, 6, Ph., Su. μ 957); Eust. 8, 14, sch. β 315, Tz. ex. 49, 27. Vide ad Δ 513 a. De Glaucione cf. Hiller, Mus. Rhen. 41, 1886, 435, 1. Vide ad Π 414 οὐκ ὀρθῶς cf. sch. D. Thr. (Σ^v) 169, 12 d h(cf. A. G. 374, 7 Matr.): διὰ τί ὡς προστάσων ἐστὶ τῇ Μοῦσῃ καὶ οὐχὶ φησὶν ὡς εὐχόμενος αὐτῇ (καὶ — αὐτῇ om. M¹P¹¹); ἐροῦμεν οὖν ὅτι προστάσσει (μὲν add. M¹P¹¹) διὰ τὸ λέγειν ἐκ καταρχῆς καὶ μηδ' ὅ τι λέγει ποτὲ νοεῖν (AgM¹P¹¹, Ag partim interpolatus) . . . ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν — ἑαυτοῖς (Ag M¹P¹¹V³), cf. Eust. 9, 43: τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηλλαίσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἑσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὀμηρικῶ ζήλω φησὶν· „ἐννέπετε — θύγατρης“· καὶ Πίνδαρος . . . λέγει· „μαντεύεο, Μοῦσα, προφατεύσω δ' ἐγώ“· ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ (fr. 63 P.)· „δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια“, breuius 9, 24. Etiam quae praecedunt (Eust. 9, 40) huc spectare videntur: οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ (fr. 151 Sn.)· „Μοῦσα ἀνέηκέ με“. Aliter Eust. 10, 31; ceterum non verba Aristonici sunt (Friedl. Ariston. p. 7); — εὐκτικῶν cf. Aristot. poet. 19, 1456 b 15, Ap. Dysc. synt. 332, 7, Tz. ex. 50, 4; Serv. Verg. A. 11, 354; Muehmelt 112 ποιητικὴν ἄδειαν cf. Schneider, Gramm. Gr. 2, 3, 141, 19 e cf. Eust. 11, 3 ῥήτορος cf. e. g. Xen. mem. 4, 6, 15 f cf. D, Eust. 9, 34, Tz. ex. 50, 21 (vide Ag in A. G. 374, 8 Matr.); — αὐτοῖς cf. Plat. Euthyd. 275 c 7, Anon. fig. 149, 13

An. Ox. 1, 283, 3), ἐνὸς **AT** 42 καὶ γὰρ] ὁ γὰρ **T** 43 δὴ] δι **A** μαντ. Ag Eust., μάντεο **A** μαντεύου **V**³ μάντευε **M**¹ (de **T** non constat) 44 κρον. Eust. κρονίωνος **A**, om. **h** 47—9 uncis inclusa in **T** non iam leguntur, e Li suppl. Ma. 48 ἡδ. γὰρ αὐτὰ καλ. suppl. Wil., ἡδον γὰρ αὐται καὶ εἰπεῖν Li 50 le. add. Ddf., om. **b** ut solet (quod amplius non notatur) 50—2 partim evan. in **B** 52 ῥήτ. CE⁴ πολυτρόπου **B** (ut vid.) 53 le. add. Vill. (θεά: iam Li) 57 φαῖνε δ' ἀοιδήν om. **C** δέ] δέ τε **C** 58 et 59 ἐρινύς **E**⁴ 59 οὐδὲ —

ἐνθάδε μέντοι μίαν καλεῖ, ἐν δὲ τῇ ἀπαριθμῆσει (B 484) πάσας· 60
 „ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι“. b(BCE⁴) T

f.² θεά: οὕτως εἶωθε τὴν Μοῦσαν καλεῖν. ἀμέλει καὶ ἐν
 Ὀδυσσεΐα (α 1)· „ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα.“ A

ex. g. <Πηληιάδεω> παράγωγον, T^{II}

D h. Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος: οὕτως ἀναγνωστέον δι' ἐνὸς ᾧ 65
 διὰ τὸ μέτρον καὶ διὰ τὸ ἄχος (ὃ ἔστι λύπην) ἐπενευκείν τοῖς Ἰλιεύσιν.
 οἱ δὲ παρὰ τὸ μὴ θιγεῖν χεῖλεσι †τροφῆς†· ὅλως γὰρ οὐ μετέσχε
 γάλακτος. AT

Porph. (?) i. <Ἀχιλλῆος> ὁ Κοτσιαεὺς Ἀχιλλῆος, διὰ τὸ μέτρον ἐν ᾧ
 γράφει· καὶ γὰρ τὸ Κάμανδρος ἀντὶ τοῦ Σκάμανδρος γράφεσθαι. A^{im} 70

ex. 2 a. οὐλομένην: τὴν ὀλέσασαν ἢ τὴν ὀλεθρίαν. ὥς ἐπὶ ἰδίοις δὲ
 ἄλγῶν δυσφημεῖ αὐτήν. ὄρα δὲ τὰς ἐν ἀρχῇ ἀναφωνήσεις, ὅσον ὑπο-
 φαίνουσι τὸ πλῆθος τῶν ἱστορηθησομένων, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα.
 b(BCE⁴) T ἔχει δὲ τοὺς γενικωτάτους τῶν τόπων τὸ προοίμιον·

ἐνθάδε μέντοι sq. cf. D ad B 490 (= A ad B 484) ^f vide ad B 761—5 g cf.
 h(Ag = A. G. 375, 4 Matr.), Choer. Th. 2, 23, 1, Sophr. 412, 22, Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 346, 22), Eust. 12, 38. 13. 11 (hoc e Choer., cf. Hilgard, Gramm. Gr. IV 2 p.
 LXXIV) h h(cf. A. G. 375, 10 Matr.): Ἀχιλλῆος· ἀναγνωστέον — γάλα-
 κτος (Ag M^{1P11}). ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη Ἀχιλλεύς, καθὼς (fort.
 καὶ ὁ Εὐφορίων λέγει (fr. 57 Pow.)· „Ἐς Φθίην χιλοῖο (Cramer, χεῖλοιο
 Ag) κατῆ ἰε πάμπαν ἀπαστος / τοῦνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα
 φημίξαντο“ (Ag), Et. Gen. (AB, EM.): Ἀχιλλεύς· . . . | ἢ διὰ τὸ ἄχος — χεῖλεσι
 χιλῆς ὃ ἔστι τροφῆς — γάλακτος, (desinunt AB, tum EM. 181, 29) ἀλλὰ
 μυελοῖς ἐλάφων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος. ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη,
 καθὰ φησιν Εὐφορίων· „Ἐς Φθίην — φημίξαντο“, Tz. ex. 61, 3: Ἀχιλλῆος
 ἐν λάμβδα, οὐ διὰ τὸ μέτρον, καθὰ τινες φάσκουσιν, ἀλλὰ διὰ τε τὸ ἄχος ἐμποιεῖν
 Ἰλιεῦσι, καὶ διὰ τὸ χιλῆς ἀμοιρον εἶναι, ὥς Εὐφορίων φησιν . . .
 „Ἐς Φθίην — φημίξαντο“, Eust. 14, 19: . . . ἢ ἀπὸ τοῦ ᾧ στερητικοῦ καὶ
 τοῦ χιλός, ὃ ἔστιν ἢ . . . τροφή· οὐ γὰρ χιλῶ, φασίν, . . . ἐτράφη ὁ ἦρωσ,
 ἀλλὰ ζῶων μυελοῖς βρεφόθεν et ib. 15, 9: ὅτι δὲ ἐκ τοῦ χιλός παρονομάζεται
 ὁ Ἀχιλλεύς, προφέρεται εἰς μαρτυρίαν καὶ ὁ Εὐφορίων λέγων· „Ἐς
 Φθίην χιλοῦ — ἄγευστος· / τοῦνεκα — φημίξαντο“, cf. [Apoll.] bibl.
 3, 172; Meineke, Anal. Alex. (1843) 98; Koster ad Tz. Ar. ran. 911 b. Vide
 ad l 486. Π 203 ad AT (D) cf. Eust. 14, 17, An. Ox. 4, 403, 29 (Call. fr. 624
 Pf.); Et. Gud. 250, 4. 19 Stef. (test.); aliter Ptolem. Ch. VII fr. 2 ap. Phot. bibl.
 152 b 31 i ad Z 402, cf. sch. D. Thr. (Σ^m) 351, 8. (Σ^l) 506, 4, Eust. 255, 29.
 353, 31; cf. Beitrage 96, 2, Strunck, I. F. 66, 1961, 164 2 periisse videtur sch.
 Aristonici (diple iuxta v. 2 in A), vide ad Z 84 (Wismeyer 9) et infra ad A 2 b.
 Vix huc pertinet Aristot. top. 173 b 19 adnotationem Nicanoris excidisse ap-
 paret ex A ad A 160, servatam fort. in h: <μυρία> (addidi) τινὲς θρηνητικά παρὰ τὸ
 μῦρεσθαι (vide infra ad A 2 d). | πρὸ δὲ τοῦ ἡ διαστολῆ· πρὸ γὰρ τῶν ἀνα-
 φηρικῶν μορίων αἱ διαστολαὶ (διαφοραὶ P¹¹) τίθενται (M¹ P¹¹), cf. Ap.
 Dysc. synt. 189, 17; Friedl., Nic. p. 72. 141 a ὀλέσασαν cf. Eust. 15, 19 ὁ-

συντελεῖ om. C 65 διὰ τοῦ ἐνὸς AM¹ P¹¹ 66 διὰ¹ καὶ διὰ A Ag 67 θίγειν
 A τροφῆς T χιλῆς M¹ χιλοῖς P¹¹ θηλῆς A Ag (ut D), erat fort. χιλοῦ (vel χιλῆς?),
 ὃ ἔστι τροφῆς (cf. test.) 69 le. addidi 70 γράφει Ldw., γρ A καὶ γὰρ
 scripsi, καὶ //// A ἀντὶ τοῦ Bk., ἀν ss. τ A (ut saepe) γράφεσθαι scripsi, γρ
 A 71 τὴν ὀλέσασαν om. C 74 γεν.//// ῥτάτ(ου) B (quatt. litt. erasae)

- 75 **b(BE⁴) T** ποσόν, πολλές· ποιόν, „ἰφθίμους“· οὐσίαν, „ψυχάς“· τόπον, „Ἄϊδι“· χρόνον, „προΐαψεν“ (A 3). **b(BE⁴) TT**
b. ἡ μυρία: ῥητορική ἢ μετάληψις· παρὸν γάρ ἦν φάναι· *ex.* | *Ariston.* (?)
 ‘ὄς μυρί’ Ἀχαιοὶς ἄλγε’ ἔθηκεν· ἄλλ’ ὡς φιλέλλην οὐ τῷ ἦρωϊ ἐπάγει
 τὴν βλασφημίαν, ἀλλὰ τῷ πάθει. | τὸ δὲ ἢ κατὰ δοτικὴν τινες ἤκου-
 80 σαν, οὐκ ὀρθῶς. **b(BCE⁴) T**
c. ἡ μυρία: κατὰ συλλογισμόν ἢ δ[ι]ή[γησις]. **T** *ex.*
d. μυρία: τινὲς θρηνητικά, παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ ἐπίθετον *ex.*
 αὐτὸ τῶν ἀλγέων ἤκουσαν, ἐφ’ οἷς μύρεσθαι τὸ κλαῦσαι. οὐδὲν δὲ
 ἄτοπον, εἰ παρὰ Μουσῶν ταῦτα ἐρωτᾷ· φρόνησις μὲν γὰρ ἔστιν ἢ πάν-
 85 των εἴδησις, προαίρεσις δὲ ἀκριβὴς ἢ τῶν ἀμεινόνων πράξεων αἴρεσις.
A b(BCE⁴) T
 Ἀχαιοῖς: Ζοῦθος ——— ἐκλήθησαν Ἕλληνες. **A** *D*
3 a. πολλές δ’ ἰφθίμους ψυχάς: κίνησιν οὐ τὴν τυχοῦσαν *ex.*
 ἔχει τὸ προοίμιον, εἰ μέλλει διηγεῖσθαι θανάτους πολλῶν ἰφθίμων ἢ-
 90 ρῶων. **b(BCE⁴) T**
b.¹ ψυχάς: Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος γράφει (fr. 13 M.) „κεφα- *Did.* (?)
 λάς“. **b(BCE⁴) TT**
b.² ὅτι κακῶς τινες μεταγράφουσι „πολλὰς δ’ ἰφθίμους κεφα- *Ariston.*
 λάς“, ἵνα περιφραστικῶς τοὺς ἀνδρείους καὶ ἀγαθοὺς λέγη κεφαλὰς. **A^{im}**

λεθρίαν = D, sch. Ap. Rh. 1, 801—3 c. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 315, 34; sim. An. Par. 3, 300, 26, An. Ox. 1, 315, 22); Classen, Beob. 60; Schulze, Quaest. ep. 60 τοὺς γενικωτάτους sq. h(Ag M¹ P¹¹), cf. A. G. 375, 15 Matr.), cf. Eust. 17, 15 *b* τὸ δὲ sq. de Aristonico auctore nil constat (cf. Friedl., Ariston. p. 18), vide ad A 5 c *c* ad A 7 b. 11 *b* *d* — τὸ μύρεσθαι h(M¹ P¹¹), vide supra θρηνητικά aliter Aristot. poet. 21, 1457 b 12, D οὐδὲν sq. h (M¹ P¹¹), cf. Eust. 15, 31 **3** diple ante versum in A *b* h (cf. A. G. 376, 11 Matr.): κακῶς (P, καλῶς Ag) δὲ τινες — τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς γενναίους ἀνδρας λέγη κεφαλὰς, ὡς „ἵππων (Matr., ἵππωνας Ag) ξανθὰ κάρηνα“ (I 407), ἀντὶ τοῦ αὐτοὺς τοὺς ἵππους· οὐ γὰρ τὰ σώματα τῷ Ἄϊδι καταπέμπονται, ἀλλ’ αἱ ψυχαί (Ag), cf. W. Ribbeck, Philol. 9, 1854, 45 ἀνδρείους καὶ ἀγαθοὺς cf. D et D ad Δ 534, sch. κ 119, Ap. S. 93, 18; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 207, 25): ἰφθίμος· ὄνομα ἐπιθετικόν. ἰφθίμους Τρύφων (fr. 125 V.) ἀπεδήλωσεν τοὺς ἰσχυροὺς, Ζηνόδοτος (in gloss., p. 192. 198 Pusch) τοὺς ἀγαθοὺς. τί γὰρ, φησὶν, ἐροῦμεν „ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους“ (E 415, cf. D ad T 116, sch. δ 797, Ap. S. 93, 22); Κράτης δὲ

75 sq. πολλές, ἰφθίμους, ψυχάς, ἄϊδι, προΐαψεν om. T¹ 77—80 post sch. *d* trps. T 77 ἦν φάναι om. T, fort. recte 78 ἀλλ’ ὡς *b*, φάναι ὡς T (fort. recte) 79 sq. ἤκουσαν [τινὲς] T 81 detrita in T suppl. Ma. 82 sch. cum scholio praecedenti conī. T 1e. A, [.]. 1 T, μυρίον Ma. θρηνητικὴν C, θρηνητικόν T (ut vid.) μύρεσθαι *b*, μυριάσθαι A Li (fort. rectius), de T non constat 83 ἐφ’ — κλαῦσαι om. *b* μυριάσθαι καὶ τὸ A Li (fort. rectius), μ[.] τὸ T 84 τῶν μουσῶν *h* ταῦτα μαθεῖν ἐρ. *b* (e coniectura ut vid.) 85 πράξ. αἴρ.] ἐκλογὴ *h* 87 ἴστ(ορία) in mg. ext. A 88 κίνησιν δὲ *b* (sch. cum scholio A 2 b conī.) 89 ἔχει *b* λέγει T μέλλοι *b* 91 1e. Bk., ἰφθίμων ψυχάς: T 91 sq. κεφ. γράφει *b* T¹ 93 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, δ-τι πολλές δ’ ἰφθ. abesse malim 94 λέγη ἰφθίμους κεφ. Frdl., recte

ex. c. <“Αἶδι προΐαψεν:> ἐναντίον τῶ „μοῖραν δ’ οὐ τινὰ φημι 95
πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν“ (Z 488). ἀλλ’ οὐ ταῦτόν ἐκείνω τοῦτο· 1
νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν ὡς οὐ διὰ τὴν Μοῖραν, ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως
ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν ὅτι μοῖραν ἐνταῦθα (sc. in A 3) ἀκουστέον τὴν
πρὸ τῆς ὠρισμένης τελευτῆν· πρεπώδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν
γῆρα γινόμενος· „γῆρας“ γὰρ φησι „καὶ θάνατος, τὰ τ’ ἐπ’ ἀν- 5
θρώποισι πέλονται“ (ν 59-60)· προΐαψεν οὖν ἔβλαψε πρὸ ὄρου
παραπέμψασα Ἄιδην, τουτέστι πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανά-
του. b(BCE⁴) T ἡ περιττεύει ἢ πρὸ, ὡς τὸ „νῆάς τε προπιάσας“
(B 493). b(BC) T

Ariston. | D 4 a. ἠρώων, αὐτοὺς δέ: ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς δύο (sc. A 4—5) 10
ἀθετεῖ. γίνεται δὲ τὸ προοίμιον κόλον. καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιδιέ-
σταλκε τὸ αὐτοὺς δέ, ἐπὶ τῶν σωμάτων. | ἦρωας δέ φασι ——— τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων. A

ex. b. αὐτοὺς δέ ἐλώρια: καὶ ἀλλαχοῦ (I 547)· „ἡ δ’ ἀμφ’ αὐτῶ
θῆκε πολὺν κέλαδον“ (ἦτοι περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ)· b(BCE⁴) T 15
„ἀμφὶ σὺός“ γὰρ φησι (I 548) „κεφαλῆ“· b(BE⁴) T

ex. | *ex.* | *ex.*

c. <ἐλώρια:> δασύνεται τὸ ἐλώρια· παρὰ γὰρ τὸ ἔλω
ἔλωρ ἐγίνετο, ὡς παρὰ τὸ πέλω πέλωρ. καὶ κτητικὸν τὸ ἐλώριον, ᾧ
ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἔλωρ. | χρειώδης δέ ἐστὶν ἐνταῦθα καὶ ἡ τοῦ

καὶ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀκούει· „οἱ δ’ αἰόντες / φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες“ (κ 118—9),
οἱ κακοί. τοῦ ἴφθιμος ὁ Σέλευκος λέγει (fr. 1 M. = 3 D.) πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ὄ, ὡςπερ
παρὰ τὸ φέγγος φέγγεσθαι καὶ φθέγγεσθαι, παρὰ τὸ εἰς φῶς προάγειν τὸν
λόγον, incertum an ex sch. deperdito. Vide ad H 330. A 55. De “Αἶδι egit Seleuc.
fr. 3 M. (ubi test. [= 5 D.]) c cf. Porph. 1, 2, 14, Eust. 16, 36. Vide ad Z 488
(test.) προΐαψεν (6) ad A 567 (A), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 369, 4) προΐαψεν
sq. cf. Eust. 17, 2 ἔβλαψε cf. sch. β 376 πρὸ τοῦ πρέποντος cf. D περιτ-
τεύει ad B 493. 820. I 452. A 442. N 388. Π 188. Ψ 561, cf. Tz. Ar. nub. 476 a; vide
ad Δ 384b. E 476 4 fort. aderat sch. Nicanoris, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 26, 16: ὡς
ἐπὶ τοῦ „ἠρώων, αὐτοὺς δέ ἐλώρια“ εἰς τὸ ν τοῦ ἠρώων ἢ ὑποτελεία τίθεται διὰ τὸ
ἐπιφέρεσθαι τὸν δέ (e libro Nicanoris, qui Καθολικὴ στιγμὴ inscribatur), cf. Ar.
Dysc. Frg. p. 18, 25 excidit adnotatio Aristonici de v. ἐλώρια (nullum sig-
num ante versum in A). Vide ad E 684. P 151. Σ 93 (A), etiam ad P 667 (A) a
ἦρωας sq. eadem h(Ag P¹¹ V¹⁹, cf. A. G. 377, 4 Matr.), Ep. Hom. (An. Par. 3,
304, 13) a (b) σωμάτων cf. sch. λ 602; Eust. 19, 12; Serv. Verg. A. 6, 362 c
δασ. — πέλωρ cf. Eust. 19, 41; — ἔλω cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 304, 19, sim.
Et. Gud. 460, 6 Stef.), Et. Gen. (EM. 332, 57), Tz. ex. 66, 20 κτητικὸν —
παράτασις h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 377, 19 Matr.) Εὐκλείδης sq. vide ad A 5

95 le. add. Vill. φημι om. E⁴ 3 ἀπώλλοντο E⁴ 5 εἰς ὁ κε γῆρας et ἔθηκ καὶ
θάνατος Hom. 6 ἔβλαψε om. C 6 sq. εἰς ἄδου πρὸ ὄρου παραπ. E⁴, παρέ-
πεμψε τῶι ἄδῃ C 10 ἴστ(ορία) in mg. ext. A 12 τῶν Bk., τινῶν A 15 πολ.
κέλ. om. T ἦτοι — σώμ. b (cf. sch. I 547—8), ἀντὶ τῶ σώματι T 16 γὰρ
φησι om. T 17—22 δασύνεται — ἐρίσαντε post sch. d (coni. cum verbis
σωτηρίας εἶχον τὴν φροντίδα) in T 17 le. add. Ddf. δασ. δὲ τὸ T 17 sq.
γὰρ et ἐγίνετο om. b 18 ὡς B (ut vid.), T, ὡςπερ CE⁴ καὶ om. b h κτητ. δέ
ἐστι ᾧ BE⁴ 19 ἐχρήσατο om. b ἔλωρ Bk., ἐλώρια T ἔλωρα h, ἔλωρα ἐχρήσατο

20 τεῦχε αὐτῷ παράτασις. b(BCE⁴) T | Εὐκλείδης φησὶ τὸ ἐξῆς
 τεῦχε κύνεσ(σ)ιν / „οἰωνοῖσί τε πᾶσιν (A 5), / ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα
 διαστήτην ἐρίσαντε“ (A 6). T

d. αὐτούς δὲ ἐλώρια: δυσμενεῖς φασὶ τοὺς ἀκρωμένους *ex.*
 ἀπεργάζεται, τοὺς Ἑλληνας βλασφημεῖσθαι ποιών ὅτι τὰ σώματα οὐκ
 25 ἐκήδευσαν ἀνελόμενοι. ἀλλ' οὐδὲ δι' ἀμέλειαν περιεῖδον ἀτάφους,
 ἀλλὰ καιρὸν τοῦ κηδεῖν οὐκ ἔχοντες. τεκμήριον δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ
 μάχῃ, ἐν ἣ Τρώων ἐκράτουν, θάπτουσι τοὺς πεσόντας, τῇ δὲ μετ'
 αὐτὴν ἠττώμενοι, διὰ τὴν Διὸς βούλησιν, ἐπαυλιζομένων ταῖς ναυσὶ
 τῶν βαρβάρων, οὐκέτι περὶ τοῦ θάψαι τοὺς θενεῶτας, ἀλλὰ περὶ τῆς
 30 σφῶν αὐτῶν σωτηρίας φροντίζουσιν. b(BCE⁴) T εἶτα γράφει
 ἡμέραν εἰς τὴν τοῦ Πατρόκλου ἔξοδον τελευτῶσαν. τῇ δὲ ἐπιούσῃ
 Ἀχιλλεὺς ἔξεισι, καὶ τὰ ταῦτα ἐχόμενα γράφει. εἶτα καταλαβούσης
 ἑσπέρας εἰς τὰ Ἐκτορος λύτρα ἢ Ἰλιάς τελευτᾷ. b(BCE⁴)

e. <κύνεσσιν> κατὰ Αἰολεῖς. T^{il} *D (?)*
 35 δ a. <οἰωνοῖσι> καὶ ἀλλαγῷ „τάχα κέν σε γῦπες ἔδονται“ *ex.*
 (cf. X 42): οἱ γὰρ γῦπες ἀντερείδοντες τοῖς ποσὶ τῇ βίᾳ τὸ πᾶν ἔλ-
 κουσι σῶμα. εἰ δὲ καὶ μὴ πάντες ἦσθιον, ἀλλ' οὖν ἀνέδην πᾶσι
 προὔκειτο τούτων. b(BCE⁴)

c d ad Θ 491. K 199 e cf. D, Eust. 20, 4, Tz. ex. 66, 27 δ exstabat nota
 Aristonici (diple periestigm. ante versum in A), cf. Athen. 1, 12 e: καὶ ἐπὶ μόνων
 ἀνθρώπων δαῖτα λέγει ὁ ποιητής, ἐπὶ δὲ θηρίων οὐκέτι (at vide Ω 43). ἀγνοῶν δὲ
 ταύτης τῆς φωνῆς τὴν δύναμιν Ζηνόδοτος ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἐκδόσει γράφει·
 „αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν / οἰωνοῖσί τε δαῖτα“, τὴν τῶν γυπῶν καὶ τῶν ἄλ-
 λων οἰωνῶν τροφήν οὕτω καλῶν (unde Su. δ 128, Eust. 19, 45); An. Par. 4, 247,
 12 (Lex. Herm. 323): ὅτι οὐκ ἐπὶ θηρίων λέγει Ὅμηρος δαῖτα, ἀλλ' ἐπὶ μόνων
 ἀνθρώπων. Lehrs Ar.³ 87. 160, Duentzer, Zen. 111; vix recte Roemer, Mus. Rhen.
 66, 1911, 334 excidit sch. Nicanoris, cf. Eust. 19, 42: ὅτι ἐν τῷ „οἰωνοῖσί τε
 πᾶσι“ διχῶς ἢ στιγμῇ· ἢ γὰρ ἐν τῷ „πᾶσι“ στικτέον τελείαν, ἵνα λέγη, ὡς πολλοὶ
 προὔκειντο ἔλωρ πᾶσι τοῖς ἐπιχωριάζουσι σαρκοφάγοις ὀρνέοις (vide sch. D. Thr.
 [Σ^v] 178, 8), ἢ εἰς τὸ „οἰωνοῖσί τε“, ἵνα τὸ „πᾶσιν“ ἐπάγῃται τοῖς ἐξῆς καὶ λέγη, ὅτι
 ἐν πᾶσι ἢ τοῦ Διὸς ἐτελείτο βουλή, tum 20, 11: . . . ὅθεν καὶ περιέσπων τινὲς τὸ
 „βουλῆ“, ἐν οἷς καὶ Νικάνωρ ὁ στιγματίας ἐπικληθεῖς, διότι ἐπολυλόγησε περὶ
 στιγμῶν, λέγοντες ὅτι γεγόνασι ταῦτα τῇ βουλῇ τοῦ Διὸς (vide sch. b [Didymi] ad
 A 5) a h (cf. A. G. 377, 29 Matr.): οἱ γὰρ γῦπες — σῶμα, οἱ καὶ τίκτουσι δίχα
 ἄρρενος· εἰ δὲ καὶ — πᾶσι προὔκειτο· ἢ ὅτι καὶ τοὺς μὴ ἑσθίοντας (τ. μὴ ἑσθ. M¹P¹¹,
 τὰ μὴ ἑσθίοντα Ag) προετρέπετο (Ag M¹P¹¹), cf. Tz. ex. 67, 3: ὡὰ γὰρ δίχα ἄρρενος

b ἔστ. ἐντ. om. b 20 αὐτῷ om. T, fort. rectius παράθεσις BE⁴ 21
 κύνεσιν T suppl. Ma. 23 ὡς δυσμ. C φασὶ om. b τοῖς ἀκρωμένοις b
 24 ἀπ. τοὺς ἔλλ. scripsi, τοὺς Ἑλληνας ἀπεργάζεται b ἐργάζεται T 25 ἀλλ'
 οὐδὲ T ἀλλὰ C πλὴν οὐδὲ B πλὴν οὐ E⁴ οὐ περιεῖδον C 26 ἀλλὰ — ἔχοντες
 om. C οὐκ] μὴ Li δέ] δὲ ὡς C δὲ τούτου BE⁴ μὲν om. C 27 ἐν ἣ b,
 ταύτη δὲ τῶν T, fort. rectius ἔθαπτον C τῇ δὲ T ἐν δὲ τῇ b 28 αὐτὴν
 αὐτὸν E⁴ διὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλήν b 29 τεθν.] πεσόντας Li 30 αὐτῶν
 om. b φροντ. b εἶχον τὴν φροντίδα T 32 ἐπέξεισι B (ut vid.) 34 le.
 add. Ma. 35 le. suppl. Ddf. κέν ἐ κύνες καὶ γ. ἔδοιεν Hom. 36 sq. σῶμα ἔλ-
 κουσι C 37 ἀνέδην om. C (ut vid.) 38 προὔκ. τούτ.] προὔκειντο Li τού-

Did. β. Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή: τινὲς σὺν τῷ ἰ κατὰ δοτικήν, οἶον τῆ βουλή τού Διὸς ἔτελειούτο. A ⁴⁰

ex. c. <Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή:> Διὸς βουλήν λέγει νῦν ὁ ποιητὴς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸς Θέτιδα· „Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο κῦδος“ (N 347). Εὐκλείδης δέ φησιν ὅτι οὐχ ὡς ἐπόμενον τοῖς πρώτοις τοῦτο εἴρηται, ἀλλ' ὡς κεχωρισμένον καὶ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· ἡ δὲ τοῦ Διὸς ἔτελειούτο βουλή τὸ τοὺς ἡδίκηκότητας ἀξίαν ⁴⁵ δοῦναι δίκην ὧν ἡδίκησαν, ὅπερ ἔστι τὸ τέλος τῆς Ἰλιάδος, ὡς εἶναι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως εἰρημένον κοινὸν τῆς ὅλης φράσεως, τὸ „πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς“, τὸ δὲ ἐπὶ θεοῦ κεχωρισμένον, ὅτι δίκην ἔδοσαν ἱκανῶς τῆ βουλή αὐτοῦ. b(BE⁴) T^c

Ariston. 5—6. Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή, / ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα: ⁵⁰ Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ προοῦσά τις φαίνεται βουλή καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα μὴ τὰ παρὰ τοῖς νεωτέρους πλάσματα δεξώμεθα. A

D Διὸς βουλήν ——— καθάπερ ἐν τῷ προοιμίῳ. A

ex. 6 <διαστήτην:> διέστησαν. ἡ δὲ τῶν δυϊκῶν κατάχρησις ⁵⁵ Ἀττικῆ. τὸ δὲ „ἔριδι“ (A 8) ἀντὶ τοῦ μετὰ ἔριδος, ὡς μεθ' ὀπλων. b(BE⁴) T^c

ex. 7 a. Ἀτρείδης: ἀντονομασία ὁ τρόπος ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ ἡ Τριτογένεια ἀντὶ τοῦ Ἀθηνᾶ. ἐπεὶ δὲ Ἀτρείδης καὶ τὸν

ὕψημα γεννᾷ. Vide Plut. Rom. 9, 6 b cf. test. supra ad A 5 laudata c cf. D Εὐκλείδης δὲ (43) sq. vide ad A 4 c 5—6 Ἀριστ. — δεξώμεθα h(Ag = A. G. 379, 5 Matr.), cf. D (. . . ἡμεῖς δὲ φαμεν, κατὰ τὴν Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους δόξαν, τῆς Θέτιδος εἶναι βουλήν, ἣν ἐν τοῖς ἐξῆς φησι λιτανεύουσαν τὸν Δία ἐκδικῆσαι τὴν τοῦ παιδὸς ἀτιμίαν, καθάπερ καὶ τὰ κεφάλαια ἐν τῷ προοιμίῳ κεῖται τῆς ποιήσεως). Vide ad Λ 604 (A); Lehrs Ar.³ 189 πλάσματα cf. Cypr. fr. I (p. 117) All.; Roemer, Ar. 166; Griesinger 13 6 fort. excidit nota Nicanoris, cf. Eust. 21, 3: τινὲς δὲ οὐ χρονικὸν εἶπον τὸ „ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα“ . . . , ἀλλὰ αἰτιολογικόν, οἶον ἐξ οὗ αἰτίου τὰ πρῶτα ἡ ἔρις γέγονεν. οἱ καὶ Ἰστώντες τὴν Ὀμηρικὴν ἐρώτησιν εἰς τὸ „διαστήτην ἐρίσαντε“ (ἴμμο εἰς τὸ „διὸς Ἀχιλλεύς“) ἐπιφέρουσιν ὡς ἀόριστον ὄνομα τὸ „τίς τ' ἄρ σφωε“ (A 8) καὶ ἐξῆς, ὃ ἔστι τῶν τις ὡς εἴκοι δὴ θεῶν αὐτοὺς ἐρίσαι ἀνέπεισε. κρείσσον μέντοι ἐρωτηματικὸν εἶναι τὸ „τίς“ διέστησαν cf. D ἡ δὲ τῶν sq. h (cf. A. G. 379, 8 Matr.): ἡ τῶν δ. κατάχρ. μάλιστα πάντων τοῖς Ἀττικοῖς ἀρμόζει, cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 306, 19, An. Ox. 1, 114, 16, Et. Gud. 361, 2 Stef., EM. 270, 55) δυϊκῶν ad E 233 (A); vide praeterea sch. D. Thr. (Σ^d) 11, 24: . . . ἡ ὡς ἐν τῷ Βωμῶ τού Δωσιάδου (v. 1) ἡ γυνὴ εἴρηται στήτη, ἐπειδὴ τινες τὸ παρ' Ὀμήρω „διαστήτην ἐρίσαντε“ οὕτως ἐξηγήσαντο, διὰ τινὰ γυναικᾶ (unde Eust. 21, 43, sim. 918, 55), cf. sch. Theocr. p. 347, 7 (test.). De auctore huius interpretationis nil constat 7 diplo periestigm. ante versum in A, sed pertinere videtur ad A 8 (vide ib.) a ἀντονομασία — Ἀθηνᾶ h(Ag = A. G. 379, 27 Matr.), cf. Anon. fig. 134, 15 b Ἀχιλλεύς μὲν

τοῖς C 41 le. add. Vill. 42 τὴν ἐπαγγ. om. T τὴν πρὸς θέτ. ἐπαγγ. E⁴ 43 κῦδος b, evan. T, νίκην Hom. 49 αὐτῶν b 50 (le.) post βουλή nota finalis A 51 προοῦσα Ag παρούσα A 55 le. suppl. Ddf. 58 ἀτρείδης — τρόπος om. b [σ. ἀντονομασία[.] T suppl. Ma. e Li 59 ὡς κ[.]γένεια ἀ[.]ᾶ T suppl. Ma. Li (ubi ὡς κ. ἡ τρ. ἄλλο τι τῆς ἀθηνᾶς), ὡς ἀγγελίη καὶ τριτογένεια ἀντὶ τοῦ (Ag, τριτ. ἡ b) ἀθηνᾶ Ag

60 Μενέλαον ἐδήλου, ἀντιδιαστέλλων προσέθηκεν τὸ ἄναξ ἀνδρῶν.
b(BE⁴) T

Ἄτρείδης τε ἄναξ: Ἀγαμέμνων ——— Ἰφιγένειαν καὶ D
Ἥλέκτραν. A

b. δῖος ὁ ἐνδοξος ἀπὸ τῆς Διὸς ὑπεροχῆς. ποσοχῶς δὲ τὸ δῖος, *ex.*
65 φησὶν ἢ κατὰ συλλογισμὸν διήγησις: Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ πάντων χά-
ριν, Ὀδυσσεὺς δὲ φρονήσεως, Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Κλυταιμνήστρα
κάλλους, Εὐμαιος εὐνοίας, θάλασσα καὶ Χάρυβδις μεγέθους. τὸν δὲ
Ἀχιλλεῖα καὶ διογενῆ δίχα τοῦ κυρίου. „αὐτὰρ ὁ διογενής“ (Φ 17).
b(BE⁴) T

70 8—9. (τίς τὰρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; / Λητοῦς *ex.*
καὶ Διὸς υἱός;) ἐπὶ τὸ διηγηματικὸν μετιῶν οὐχ ὑποβάλλει τὰς
διηγήσεις αὐτομάτους, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς ἀκούουσι προσκορῆς εἶναι,
ἀλλὰ διὰ πύσεως καὶ ἀποκρίσεως τὴν πραγματείαν πεποιήται, τὸν
τῶν ἀκροατῶν νοῦν ἀναρτῶν καὶ ὑψῶν αὐτοὺς πρότερον τῇ πύσει,
75 εἶτα τὴν ἀπόκρισιν ἐπάγων. ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τὸν λόγον ἀναρτήσας
φιλοτέχνως διηγεῖται τὴν μῆνιν. τοιοῦτος δὲ ἐστὶ, κεφαλαιώδεις τινὰς
ἐκδιδοὺς περιοχὰς καὶ ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ μέρος διηγούμενος. b(BE⁴)

8 a. (σφωέ:) ὅτι Ζηνόδοτος „σφῶϊ“ ἔγραφεν. A^{im}

Ariston.

b. σφωέ: οἱ περὶ τὸν Σιδώνιον τῇ „σφῶϊ“ ἀρέσκονται, οὐ *ex.*
80 καλῶς ἢ γὰρ σφῶϊ δύο πτώσεις ἐπιδέχεται, ὑμεῖς τε καὶ ὑμᾶς, ὦν

γὰρ sq. h(M¹ P¹¹ ad A 292): ἐξόχως τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς εὐγενείας χάριν δῖος ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ μέντοι Ὀδυσσεὺς δῖος χάριν συνέσεως, Ἀλέξανδρος καὶ — διογενής, cf. D, Eust. 21, 28 8—9 nulla signa ante versus in A; neque tamen scio an sch. Aristonici de singulari constructione horum versuum exstiterit, ad A 221—2; vide praeterea ad A 7 (diple periestigm. ad A 8 referenda) ἐπὶ τὸ διηγηματικὸν sq. h(cf. A. G. 380, 6 Matr.): ἐπὶ τὸ δ. — ἀποκρίσεως ἀντιπεποιήται τὴν ἀνόρθωσιν τῆς προθυμίας, καὶ διψῶσιν αὐτοῖς ἐπάγει τὴν ἀπόκρισιν φιλέλλην ὦν· ὡς γὰρ (fort. ὥστε) τὴν στάσιν τῶν ἀριστέων ἐγκαλεῖ (scripsi, ἐπικλᾶ A) θεοῖς, ὡς οὐκ ἀθεῖ τῶν τοιοῦτων ἀνδρῶν ἠκόντων εἰς ἀμίλλαν (Ag, fort. partim interpolatus) ἐπὶ τὸ διηγημ. cf. Eust. 8, 5 ἀλλὰ διὰ (73) sq. cf. sch. Pind. P. 4, 124 a 8 fort. erat sch. Herodiani de v. τὰρ, vide ad A 65 (A) a ad K 546 (Ariston.), vide ad A 336 (Ariston.), Θ 402 (Hrd.), M 366. Ψ 408 (Ariston.) b οἱ περὶ — καλῶς cf. Ap. Dysc. synt. 227, 17: οὐ παρέλκει καὶ περὶ τοῦ „τίς τὰρ σφῶϊ“ διαλαβεῖν· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν (sc. lectionem Zenodoti) καὶ

b ἐπεὶ δὲ T ἐπεὶ γὰρ τὸ b 60 μενέλεων Li (fort. e T) ἀντιδ. Li (fort. e T), ἀντι τοῦ (τοῦ om. B) ἀγαμέμνωνος b τὸ om. Li 64—8 δῖος — διογενής incertiss. T; primo quinque fere versuum litterae confusae vel detritae; tum haec] . . . ἡς σῶμα[, tum] καὶ πάντων. ριν [, denique] . . . πᾶσι, postremo unus versus obscuratus; e cod. Li, textum B referente, haec suppleri nequeunt 65 sq. πάντων χάριν b χάριν συνέσεως Eust. 66 φρονήσεως b συνέσεως Eust. 70 sq. le. addidi 71 οὐχ Ag, om. b 73 πεποιήται E⁴, ἐπιδείξη B (lectio incertissima) 74 αὐτὸν E⁴ 78 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ (sc. περισστιγμένη), ὅτι σφῶϊν A corr. Lehrs 79—82 pone sch. A 8—9 (coni. cum v. διηγούμενος) in b 79 le. scripsi, τίς τ' ἄρ: T, om. b οἱ μὲν τοι περὶ b σιδόνιον E⁴ σφῶϊ bT emendavi (cf. test.) 80 ἢ γὰρ] τὸ γὰρ E⁴

οὐδέτερον ἀρμόζει. τὸ δὲ σφωέ μάλλον τρίτου ἐστὶ δυϊκοῦ προσώπου
καὶ σημαίνει τὸ αὐτοῦς. **b(BE⁴) T**

Hrd. *c.* <ξυνέηκε:> δασύνεται τὸ ξυνέηκε. **A^{int}**

ex. *d.* ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι: ὡς δι' ὃ γε Τρωσὶ μάχεσθαι. **T**

D **9.** Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός: Ζεὺς ἐρασθεῖς ——— βάσεως ἐρ-
ρίζωθη. **A**

ex. <βασιληῖ:> διὰ τί οὐκ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ βασιλεῖ φησιν;
δείκνυσι διὰ τούτου ὡς οὐδὲν ὀνίνησι τύχη τοὺς περὶ τὸ θεῖον πλημ-
μελήσαντας. **b(BE⁴)**

ex. **10 a.** <ῶρσε:> ψιλωτέον τὸ ῶρσε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρω τὸ ὄρωμῶ
Αἰολικῶς γίνεται. **b(BE⁴) T^c**

ex. *b.* <λαοί:> καίτοι τοῦ λαός περιλημματικῶ ὄντος πρὸς πλει-
ονα ἔμφασις τῶ πληθυντικῶ ἐχρήσατο. **b(BE⁴) T^c**

Ariston. **11 a.** <τὸν Χρῦσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα:> διὰ τὴν τάξιν τοῦ
ἄρθρου, τὸν ἀρητῆρα Χρῦσην. **A^{im}**

ex. | ex. *b.* οὐνεκα τὸν Χρῦσην: ὑπερβατόν, ἴν' ἦ τὸν ἀρητῆρα Χρῦ-
σην· τὰ γὰρ ἐπιθετικώτερον συντασσόμενα κυρίοις ἢ προσηγορικοῖς
τὰ ἄρθρα δέχονται, εἰ μὴ τὰ ῥήματα διαφόρων γνώσεων κατηγοροῖη·
τότε γὰρ ἀδιάφορον τὸ ἄρθρον. ἔστιν οὖν καθ' ὑπερβατόν, ὡς τὸ
„ἀλλ' ὅτε δὴ τῷ μοχλὸς ἐλάϊνος“ (1378). | κατὰ συλλογισμόν δὲ ἦ

Σέλευκος (fr. 3 M. = 5 D.) προκρίνει καὶ ἄλλοι πλείστοι, παρατιθέμενοι καὶ ἐκδό-
σεις Ὀμηρικός. καθιστάσι τε τὸν λόγον οὕτως· εἴπερ ἡ γενικὴ πτώσις καὶ δοτικὴ
κατὰ δεύτερον πρόσωπον μεταθεῖσα τὸν τόνον, τουτέστιν ἐγκλιθεῖσα, μενούσης
τῆς γραφῆς τὸ τρίτον πρόσωπον παρίστησι, ἐν τῶ „γυιώσει μὲν σφῶϊν ὑφ'
ἄρμασιν ὠκέας ἵππους“ (Θ 416) καὶ κατ' ἐγκλισίαν ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου
„γυιώσει μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασι“ (Θ 402), πᾶσα ἀνάγκη καὶ τὴν σφῶϊ, ὀρθοτονοῦ-
μένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον, τὸν τόνον μεταθεῖσαν κατὰ τὴν αὐτὴν γραφὴν τὸ
τρίτον παραστήσει' (breuius pron. 89, 21, ubi A 338 pro Θ 402 adhibetur). Hanc
regulam falsam esse Ap. Dysc. synt. 229, 1 sq. docet ἡ γὰρ σφῶϊ cf. Tryph.
Lond. col. 1, 3, Ap. Dysc. pron. 85, 13 σφωέ cf. Ap. Dysc. pron. 35, 14. 88, 18
(Antim. fr. 9 W.), 90, 6 et 14, sch. D. Thr. (Σ^h) 81, 9. (Σ^v) 264, 5, Tz. ex. 69, 26;
Cobet, Mnemos. 1874, 188, id., Miscell. crit. 250, Wackernagel 1, 622. Vide ad H
280 *c* ad N 381 (Hrd.) *d* cf. Eust. 22, 14 de ἔριδι vide ad A 6
10 *a* cf. h(Ag. = A. G. 380, 26 Matr.), Eust. 23, 14 *b* cf. sch. Ap. Rh. 1,
969—70 *b* περιλημματικῶ id quod περιληπτικόν apud grammaticos, cf.
D. Thr. 40, 4 al. 11 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae *a*
ad A 340. Φ 317 (Ariston.), cf. sch. ρ 10 (Ariston.), Ap. Dysc. synt. 92, 1, Les-
bon. 48, 7, sch. D. Thr. (Σ^v) 273, 21. (Σ^l) 460, 19 *b* ὑπερβατόν — ἐλάϊνος (4)

81 οὐθέτερον **b** σφῶε **T** προσ. δυϊκοῦ **E⁴** **83** le. add. Vill. **84**
locus obscurus; τρωσὶ μάχεσθαι = Δ 156. Ad rem cf. sch. A 56 *a*; unde post
μάχ. verba συνέβη αὐτοῦς addenda esse censet Nickau **87** et **90** le. add. Li
87 διὰ τί **b** καλῶς Li **88** δείκν. διὰ τούτου om. Li **92** le. add. Ddf.
94 le. add. Vill. **95** τὸν ἀντὶ τοῦ τὸν Uhlig **96** sq. usque ad v. συλλο-
γισμόν et post v. μάλλον εἰ omnia evanuerunt in T **96** (le.) οὐνεκα B (ut
vid.), om. **E⁴** **2** διαφ. γνώσ. B, διαφόρου γνώσεως **E⁴** κατηγοροῖη Ag κατη-
γοροῖντο **E⁴**, κατ[.] B **4** δὴ τάχ' ὁ Li (ut Hom.)

5 διήγησις· εἰ γὰρ θεοφιλεῖ τις ἀνδρὶ προσκρούων τοιαῦτα πάσχει, πὸσῳ μᾶλλον εἰ θεῶ; καὶ εἰ βασιλεὺς οὕτω κολάζεται, τί ἄρα πείσεται ἰδιώτης; b(BE⁴) T

13—6. <λυσόμενός τε θύγατρα — κοσμήτορε λαῶν:> *Ariston.*
οὐ καλῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς (sc. A 372—5) μετετέθησαν. A^{int}

10 13—4 a. <φέρων τ' ἀπερείσια δῶρα / στέμματ' ἔχων — ex.
'Απόλλωνος:> πανταχόθεν τὸν οἶκτον πεποίηται, τῷ γῆρα, τῇ
χρηώσει τῆς παιδός, τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παρόδῳ καὶ τῇ τῶν
δώρων κομιδῇ. καὶ τὰ μὲν στέμματα κατέχει, τὰ δὲ δῶρα (χρυσὸς δὲ
ταῦτα καὶ ἐσθῆς καὶ χαλκὸς ἦν) δι' οἰκετῶν προσήγε· καὶ τὰ μὲν τῶν
15 θεῶν δείκνυσι, καὶ παραινεῖ ὡς θεοὺς τιμᾶν, τὰ δὲ δῶρα δίδωσιν, ἵνα
κἂν τὴν ἀπὸ τούτων ἀντιδέξεται φιλοφροσύνην. b(BCE⁴) T

b.¹ <φέρων — χερσίν:> ἵνα, εἰ μὲν θεοσεβῆς, τὰ στέμματα ex.
αἰδεσθῆ, εἰ δὲ φιλοχρήματος, τὰ δῶρα δέξεται, εἰ δὲ μή, τὸ γῆρας
οἰκτειρήσει· πανταχόθεν δὲ τὸν ἔλεον θηράται. b(BCE⁴) T

20 b.² εἰ μὲν εἶεν θεοσεβεῖς, τὸ στέμμα, εἰ δὲ φιλοχρήματοι, τὰ
ἄποινα, εἰ δὲ οἰκτίρμονες, τὸ γῆρας αἰδεσθήσονται. A^{int}

14 a. <στέμματ'>· ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνικῶς *Ariston.*
λέγειν. A^{im}

25 στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν: Λάδωνος — ἐστέψατο. A D
b. <ἐκηβόλου:> τοῦ ἕκαθεν ἐπιτυγχάνοντος· πλείστοι γὰρ ex.
ἕκαθεν βάλλουσι, ἀλλ' οὐ τυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ· „οὐκ ἔβαλες τὸν
ξείνον“ (υ 305) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτυχες· βάλλειν γὰρ κυρίως τὸ ἐπιτυγ-
χάνειν. b(BCE⁴) T

h (Ag = A. G. 382, 1 Matr.), cf. h (Ag M¹ P¹¹ = A. G. 381, 28 et 382, 10 Matr.)

12 nescio an nota Aristarchi fuerit, qua Stoici usi sint, cf. sch. D. Thr. (Σ')
518, 36 (= Ap. Dysc. Fr. p. 35, 3): „ὁ γὰρ ἦλθε θεός ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν“, ἀντὶ τοῦ
οὕτως· ἐπιφέρουσι δὲ λέγοντες, ὅτι τὸ ἀντὶ τίνος παραλαμβανόμενον τὸ αὐτὸ ἐστὶν
ἐκεῖν· παραλαμβάνονται δὲ ἀντὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ἄρθρα· τὰ αὐτὰ ἄρα ἐστὶν
ἐκείνοις, cf. D. Tamen nihil demonstrari potest 13—6 asterisci ante versus
A 12—5 in A, fort. error scribae, vide ad A 22. 365—92 13—4 a καὶ τὰ μὲν —
κατέχει cf. Serv. Verg. A. 11, 101 τὰ δὲ δῶρα sq. cf. D, Porph. 1, 189, 19
(test.), Eust. 24, 31 b¹ cf. Eust. 24, 35; — αἰδεσθῆ cf. sch. Eur. Or. 383 b²
εἰ μὲν — αἰδεσθήσονται h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 383, 2 Matr.) 14 deest
diple ante versum in A, fort. neglegentia scribae b cf. D, Ep. Hom. (An. Ox.
1, 154, 1, Et. Gud. 443, 5 Stef.) βάλλειν γὰρ sq. ad E 17 (Ariston.), cf.
Lehrs Ar.³ 61 15 exstabat sch. Didymi de v. λίσσεται, vide ad A 374 (A)

6 μᾶλλον εἰ[T, μᾶλλον b τί ἄρα πείσ. E⁴ πὸσῳ μᾶλλον Li, evan. BT 8 et
10 sq. le. addidi 9 ἀστερίσκοι· οὐ καλῶς γὰρ Vill. 12 παρόδῳ BT παρ[C
(abscissum), προσόδῳ E⁴ 13 τὸ μὲν στέμμα κατέχει BC, fort. τὰ μὲν στέμματ'
αὐτὸς ἔχει (cf. Eust. 24, 44: τὸ στέμμα . . . ἐν χερσίν ἔχει, at vide D) 14 ἦγε E⁴
15 δῶρα om. T 16 κἂν] καὶ Ma., vix recte 17 le. addidi τὸ στέμμα BC
19 οἰκτειρ- codd. (ut semper) πάντοθεν E⁴ 20 ἵνα εἰ μὲν Ag 20 sq. post v.
στέμμα et ἄποινα notae finales in A 21 αἰδεσθῶσιν Ag 22 le. add. Vill. ὅ-
τι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἄν (ss. τ) ενικ (ss. ω) A 25 le. add. Vill. 26
ἔβαλλες C

- ex.* 15—6. <καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, / Ἀτρεΐδα δὲ
μάλιστα δῶα> εἰώθασι συνάγεσθαι οἱ Ἀχαιοὶ „νηὶ παρὰ πρύμνη 30
Ἀγαμέμνονος“ (H 383). b(BCE⁴) T
- Did.* 16. <Ἀτρεΐδα> τινὲς „Ἀτρεΐδας“. A^{im}
- ex.* 17. <Ἀτρεΐδαι τε> εἴωθεν ὑπεξαίρειν τὰ προύχοντα πρόσωπα
ὡς τὸ „Τρῶάς τε καὶ Ἔκτορα“ (N 1). ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ δὲ ἐπὶ
τὸ μιμητικὸν μέτεισιν, ὡς τὸ „ἵππευσιν μὲν ἴπρωτοῖς† ἐπετέλλετο“ 35
(Δ 301). b(BC) T
- ex.* 18—9. (ὕμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν — οἴκαδ' ἰκέσθαι:) θεραπευ-
τικὴ ἢ τοιαύτη ἔντευξις, τὸ ὑπερεύχεσθαι χειρῶσασθαι τοὺς ἐχθροὺς
καὶ τὸ εὐθεῖαν καὶ εὐάγωγον δοθῆναι ὁδόν. οἰκεία δὲ ἔστιν ἡ ἰκετεία τῷ
ἱερεῖ. ἅπασαν οὖν αὐτῶν ἐπιθυμίαν πληρωθῆναι ἐπεύχεται, τὴν παιδα 40
πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπων αἰχμάλωτον. καλῶς δὲ οὐκ ἀπὸ τῶν λυγρῶν
ἤρξατο, ἵνα μὴ μᾶλλον αὐτοὺς ἀπηνεστέροισι ποιήσῃ. ἡ ἀνάγκη δὲ
αὐτὸν ποιεῖ καὶ τοὺς οἰκείους ἐπαρᾶσθαι. ἢ εἰκότως τοὺς Τρῶας
<ἐπ>αρᾶται, ἐπειδὴ οὗτοι καὶ αὐτῶ καὶ πᾶσι τοῖς ἀστυγείτοισιν
αἵτιοι κακῶν γεγόνασιν. Ἰστέον δὲ ὡς εἰς Θήβας ἤκουσα ἢ Χρυσηῖς 45
πρὸς Ἴφινόην τὴν Ἡετίωνος μὲν ἀδελφὴν, Ἄκτορος δὲ θυγατέρα,
θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἦλω ὑπὸ Ἀχιλλέως. b(BCE⁴)
- ex.* 18. <Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες> οὐκ ἐν οὐρανῷ μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ γῆς τοὺς θεοὺς φησιν οἰκεῖν, ἵνα μὴ καταφρονῶσιν αὐτῶν ὡς
μακρὰν ὄντων. b(BCE⁴) T

50

15—6 εἰώθασι sq. ad H 382 νηὶ sq. h(Ag = A. G. 384, 7), vide ad A
24 a 16 excidit sch. Aristonici (diple peristigmene ante versum in A);
lectionem Ἀτρεΐδας Zenodoti esse coniecit Kayser (Philol. 21, 1864, 311); eadem
fere Did. et Ariston. videntur tradidisse. Vide ad Z 437 17 diple ante versum
in A, fort. exstabat sch. Aristonici aut de numero plurali vocis Ἀτρεΐδαι aut de
figura, quae vocatur ἀποστροφή (cf. Wismeyer 9). Certe aderat sch. Herodiani,
servatum fort. in h (Ag P¹¹, cf. A. G. 379, 21): Ἀτρεΐδα<ι> (P¹¹ supplevi, ἀτρίδης
Ag) τε· μία ἢ ὄξεϊα· σπονδαῖος (P¹¹ σπονδαῖκόν Ag) γάρ· χωρὶς εἰ μὴ ἐπιφέ-
ροίτο ἢ διὰ τοῦ σ̄φ (scripsi, τοῦ σφῶν Ag τῆς φύσεως P¹¹) ἀντωνυμία, ὡς ἐπὶ τοῦ
„τόσου σφεων“ (Call. fr. 560), „ἀλλ' ἦτοί σφεας“ (v 276), καὶ χωρὶς τοῦ (καὶ — τοῦ
P¹¹ κείθεν τότε Ag) „λοέσσαί τε χρίσαι τε“ (τ 320) καὶ τοῦ (τοῦ om. Ag) „γενέσθαι τε
τραφέμεν (γραφέμεν Ag) τε“ (H 199)· τὸ μὲν γάρ (καὶ τὸ μὲν Ag) „λοέσσαί τε“, ἵνα
ἀποφύγωμεν τὸ πληθυντικὸν (πλ. Ag που P¹¹) εὐκτικὸν (om. Ag) ῥῆμα, τὸ δὲ
„γενέσθαι τε“, ἵνα τὸν διπλασιασμὸν (Ag, ἵνα μὴ ἔσται διπλασιασμός P¹¹) τετραφέ-
μεν (scripsi, τὸ τραφέμεν P¹¹, om. Ag). Vide ad H 199, cf. Arcad. 161, 10. 166, 2
(Hrd. 1, 562, 2), sch. D. Thr. (Σ¹) 466, 19; — πρόσωπα cf. D ad A 16 ἵππευσι
sq. spectat ad Δ 301—5 18—9 cf. D ad A 19, Porph. 1, 3, 6 ἡ ἀνάγκη (42) —
γεγόνασιν sim. h(Ag = A. G. 383, 13 Matr.): ἢ γὰρ ἀνάγκη καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτοῦ
ἐπαρᾶσθαι ποιεῖ, καὶ εἰκότως· οὐκ ἀνασχόμενοι γὰρ ἀντιλέγειν Ἀλέξανδρῳ (scripsi,
λέγειν Ἀλέξανδρον Ag, κολάζειν Ἀλέξανδρον Cram.), αὐτῶ καὶ τοῖς ἀγχιστεύουσι
κακῶν πρόξενον γεγέννηται, cf. D, Eust. 27, 1 Ἰστέον δὲ ὡς sq. cf. D ad
A 366 18 ἐπὶ γῆς ad A 44 a (Ariston.), cf. D ad A 18, Eust. 27, 31; Lehrs

29 sq. le. addidi 32 le. add. Vill. ὅτι τινὲς Ddf. (cf. test.) ἀτρεΐδας
vel ἀτρεΐδαο A 33 le. add. Li 34 ἐπὶ] πρὸς C 35 πρῶτ'
Hom. 37 le. addidi 44 ἀρᾶται b supplevi 48 le. add. Vill. 49

19. εὔδ' οἶκαδ' ἰκέσθαι: διὰ τί ὁ Χρῦσος ——— κατ' αὐτῶν. A D
 (ἰκέσθαι:) μέσος ἀόριστος δεύτερος· διὸ παροξύνεται. A^{int} Hrd.
- 20 a.¹ <ἐμοί... φίλην... δέχεσθαι:> ἀντιδιέσταλται πρὸς τὴν Hrd. | ex. (?) |
 ὑμῖν· διὸ ὀρθοτονεῖται. | ἔλεινη δὲ ἡ προσθήκη τοῦ φίλην· δηλοῖ γὰρ Ariston.
 55 τὴν μόνην. b(BC) T | τὸ δὲ δέχεσθαι ἀντὶ προστακτικοῦ ἀπαρέμ-
 φατον. b(B) T
 a.² {δέχθαι ἄποινα:} ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. A^{int} Ariston.
- 21 a. <ἄζόμενοι:> δασύνεται διὰ τὸ σημαίνόμενον. A¹¹ Hrd.
 b.¹ <ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα:> ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔμπειροι τῆς ex.
 60 τοξικῆς εἶναι, τὸν Ἀπόλλωνα πολεμοῦντα αὐτοῖς ὡς ἐκηβόλον
 εἰσάγει, διὰ τῶν τούτου τόξων ἐκφοβῶν αὐτούς. b(BCE⁴) T
 b.² {ἄζόμενοι Διὸς υἱόν:} ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔμπορον εἶναι, τὸν
 θεὸν παρεισάγει ἀξιοῦντα αὐτούς δέξασθαι, διὰ δὲ τοῦ ἐκηβόλου εἰς
 μνήμην ἄξων τῶν τόξων ἐκφοβεῖ αὐτούς. A
- 65 22 a. <ἔπευφήμησαν Ἀχαιοί:> δεισίδαιμον γὰρ τὸ πλῆθος ex.
 καὶ μισοπόνηρον. b(BC) T
 b. <Ἀχαιοί:> ἰστέον ὅτι τὸ παλαιὸν ἢ Πελοπόννησος εἰς πέντε ex. (?) | D
 διηρεῖτο μοῖρας, Ἀργολικὴν, Πυλικὴν, Λακωνικὴν, Μεσσηνιακὴν,
 Ἀχαικὴν. | ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Πελοπόννησος ——— τὸν Ταυτάλου υἱὸν
 70 Πέλοπα. A

Ar.³ 164 19 ad Π 47. Φ 101 (Hrd.) 20 deest diplex ante versum in A; cf. Eust. 28, 2: ὅτι τὸ „παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσα(ι)τε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε . . .“ Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ Ὀμήρου φέρεται, διδόσασιν καὶ ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι, „παῖδα δὲ μοι λῦσαι τε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι“, λαμβανόμενον φασὶν ἀπὸ κοινοῦ τοῦ „δοῖεν“ (A 18), ἵνα λέγῃ ὅτι δοῖεν θεοὶ τὴν τε παῖδα λῦσαι καὶ τὰ δῶρα λαβεῖν. τὸ δὲ „ἄζόμενοι“ (A 21) καθ' ὑπερβατόν φασιν· Ἀτρεΐδαι καὶ Ἀχαιοί, ἄζόμενοι Διὸς υἱόν, fort. sec. sch. Nicanoris a¹ — ὀρθοτονεῖται ad A 295. B 27. N 452, cf. sch. α 212. μ 33, Ap. Dysc. synt. 22, 5. 170, 1; — ὑμῖν cf. Tryph. Lond. col. 1, 29; Bk., H. Bl. 1, 221 a² ἀντὶ προστακτικοῦ h(M¹P¹¹), relatum ad A 23. Vide ad A 322. B 10. Γ 285. 459 (A). Δ 42 (h). 53 (Hrd.). 64—6. 70—1. E 262. 263. 1 279. 709. K 65. 347. Λ 515 ε. Π 454. 496. Υ 213. Φ 487. Χ 259, cf. sch. α 291. β 305. δ 416. 419. ε 30. 341. 349. ζ 258. 261. 298. η 222. μ 47. ξ 396. ο 277. σ 106, Ap. Dysc. pron. 79, 15. 110, 5, synt. 108, 2; Friedl., Ariston. 14 21 a cf. Arcad. 198, 9. 223, 22, D ad Δ 487, Eust. 28, 7 22 adfuisse videtur sch. Aristonici de asteriscis ante A 22—5 (qui desunt in A), cf. obelos et asteriscos ante A 376—9. Vide ad A 13—6 a h(M¹P¹¹) b — Ἀχαικὴν h(Ag = A. G. 384, 28), cf. D ad B

φησι τοὺς θεοὺς E⁴ καταφρονουσιν E⁴ 52 le. add. Bk. (Vill.) 53 le. add. Bk. 57 sch. in A male ad v. 23 relatum trps. Ddf., qui le. delevit („infinitivum dicit λῦσαι et δέχεσθαι“, at cf. test. et test. ad A 17) 58 le. add. Ddf. σημαίνόμενον Ldw., ση A 59 le. add. Vill. 62 le. del. Ddf. ἔμπορον A, cf. sch. δ¹ 65 le. add. Vill. 66 φιλοπόνηρον h 67 le. add. Vill. παλαιὸν Vill., παλ ss. ο A πέντε h ε' A (ut plerumque in numeris, quod amplius non notatur) 68 πυλ.] fort. πυλιακὴν (cf. Strab. 8, 3, 14, p. 344) λακωνικὴν A 69 ἀχ. scripsi, καδικὴν Ag, om. A

- ex.* 23. <αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα:> ὡς τιμῶντες μὲν οὗτοι ἱερέα καλοῦσι, λέγοντες ὡς χρή τὸν ἰκέτην μετ' αἰδοῦς δέχεσθαι. ὁ δὲ καὶ γέροντα αὐτὸν ὀνομάζει (sc. A 26). b(BC) T
- Ariston.* 24 *a.* <ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν δανε θυμῶ:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ (Ἀγαμέμνονος)“. ὁ δὲ 75 ποιητῆς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. A
- ex.* *b.* <ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν δανε θυμῶ:> ἀρχικὸν τὸ μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἀρχομένοις τὰς κρίσεις, ἄλλως τε καὶ οὐκ ἐπεκηρυκέυσατο, ἀλλὰ τὸ τοῦ βασιλέως γέρας ἦται παρὰ τῶν ἀρχομένων. A^{ext} b(BC) T 80
- ex.* 25. <ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε: κακῶς> αὐστηρῶς, ἢ σὺν τῷ οἰκίῳ κακῶ ἦτοι τῇ ἀπραξίᾳ. τὸ δὲ κρατερόν ἀντὶ τοῦ ἀπηνηῆ, b(BC) T ὡς τὸ „ἀνδρὶ παρὰ κρατερῶ“ (Ω 212), „κρατέρ' ἄλγεα πάσχων“ (B 721). τὸ δὲ ἐξῆς ἐπέτελλεν. b(B) T 85
- ex.* 26 *a.* μή σε, γέρον, κοίλησι: μετὰ σπουδῆς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπελαύνει τὸν Χρῦσην, εἰδὼς ὅτι παρῶν δυσωπεῖ τοὺς Ἕλληνας. A
- ex.* *b.* <γέρον:> τὸ τοῖς ἄλλοις αἰδέσιμον γῆρας ἐπ' ὀνειδίζει προβάλλεται. b(BCE⁴) T
- Ariston.* *c.* <κιχείω:> ὅτι ἀντὶ τοῦ κιχείοιμι. A^{im} 90
- Hrd. (?)* 27 *a.* <δηθύνοντα:> ἐν μέρος λόγου. A^{ll}
- ex.* *b.* <ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα:> ἢ γὰρ ἐπιμένοντες ἀνύομεν, ἢ πρὸς τὸ ὅξυ ἐνδιδόαμεν, ὕστερον δὲ ὀχλοῦμεν· ὧν ἀπάντων αὐτὸν ἐκκόπτει. τὸ δὲ νῦν τὸν ἐνεστώτα ἐσήμανεν, οὐ τὸν πλατικὸν χρόνον. b(BCE⁴) T 95

161, Strab. 8, 2, 2 (p. 335), He. α 8813 28 nullum signum ante versum in A, sed exstabat sch. Aristonici de v. αἰδεῖσθαι, vide ad X 124. Ω 208; cf. D ad E 531. X 124, Ap. S. 15, 3 ἱερέα et γέροντα ad A 33 24 a deest diplo periestigmene ante versum in A; h(Ag = A. G. 384, 8 Matr., pone sch. A 15): τῶ δὲ Ἀγαμέμνονι ἀντὶ γενικῆς. Vide ad K 35. 559. 574. Λ 600 b (Ariston.), ad Λ 12 a (Nic.) ὁ δὲ ποιητῆς sq. ad A 71 a. Γ 138. Δ 331 a. E 211. 298. 300. I 484. K 35. 570. Λ 121. 262. 557. N 205. 217. Z 218. O 449—51. P 7. Σ 11. T 62 (Ariston.), cf. sch. β 417. δ 771. θ 4. κ 110. π 265. 326, Eust. 28, 39. Vide ad A 579 b (Hrd. ?). E 116. 195 a (Ariston. ?) δοτικὴν sq. cf. Lesbos. 36, 29 ἀντὶ γενικῆς cf. sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 447, 4 b — ἦται h(Ag = A. G. 384, 5 Matr.) 25 cf. Plut. mor. 19 b/c κρατερόν cf. D, D ad B 345 al., imprimis D ad Θ 29; Eust. 29, 17 τὸ δὲ ἐξῆς sq. ad H 76 (Pap. VI, col. 1, 21) 26 a h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 384, 1 Matr.) c cf. Friedl., Ariston. 10. Vide ad Δ 191 b (Ariston.) 27 a cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 111, 9) b τὸ δὲ νῦν — ἐσήμανεν h(Ag = A. G.

71 le. add. Vill. 72 ὡς χρή λέγοντες C 74 le. add. Vill. et Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ (περιστιγμένη), ὅτι 75 ἀτρείδῃ A corr. Bk. ἀγαμέμν. add. Wolf, fort. rectius ἀγαμέμνονος ἦν δανε θυμῶ 77 le. add. Vill. 78 τὰς κρίσεις τοῖς ἀρχομένοις E⁴, τὰς κρίσεις om. A ἄλλων A τε καὶ T τε δὲ b τε A, om. Ag, vide ad A 54 81 sq. le. et v. κακῶς ante αὐστ. addidi 88 le. add. Vill. μή σε γέρον add. Li, fort. rectius τὸ] τὸν E⁴ 90 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 91 le. add. Ddf. 92 le. add. Vill.

- 1 28. μή νύ τοι οὐ χραίσμη (σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο): *ex.*
ἀναιρεῖ τὴν ἐλπίδα, καὶ ἔστι· μήποτε καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς οὐκ ἀνεξόμενος
τῆς σῆς ἀναιδεῖας περιόψεται σε. ἢ ὡς πορθούμενον περιεῖδε, πάντως
καὶ φονευόμενον. A
- 5 29—31. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω (— ἀντιόωσαν): ἀθετοῦνται, *Ariston.*
ὅτι ἀναλύουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν· ἡσμένισε γὰρ
καὶ ὁ Χρύσης φειπούσης† αὐτῆς τῷ βασιλεῖ. ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ τὸν
Ἄγαμέμνονα τοιαῦτα λέγειν. A
- 29 a. (τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν:) *Ariston.*
10 {καὶ} οὐ τοῦτο {δὲ} λέγει, ὅτι γηράσασαν αὐτὴν τότε ἀποδώσει,
ἀλλ' ὅτι πρότερον γηράσει ἢ ἐκείνῳ ἀποδοθήσεται. A
- b. (τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν:) *ex.*
μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοὶ ἢ λυθήσεται. ἔστι δὲ ὡς τὸ „οὐδέποτ'
ἐκπέσει· πρὶν μιν κύνες ἢ δ' οἴωνοί“ (Σ 283). b(BC) T^c
- 15 c. (τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν:) *ex.*
πολλὰς περικοπὰς ἔχει ὁ λόγος, τὸ θυμικὸν ἐμφαίνων. b(BC) T^c
- d. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν: *ex.*
κατ' ὀλίγον αὖξιν τὰ τῆς διαστάσεως λυπεῖ τὸν γέροντα· ἔστι γὰρ, ὡς
20 αἰχμητῆς“ (Γ 179). διὸ παρὰ μὲν τῶν ὑπηκόων ὑβρίζεται, τοῖς δὲ
πολεμίοις λίαν ἔστιν ἀπηνής, ὡς Ἄδράστῳ (cf. Δ 53—65) καὶ τοῖς
Ἄντιμάχου παῖσιν (cf. Λ 137—47). A b(BC) T
- 30 a. (ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης:) καθ' *Nic.*
ἔαυτὸ τοῦτο προφερόμεθα· καὶ γὰρ ἐμφαντικώτερον. A^{int}
- 25 b. (Ἄργει:) διηρημένως. A *Hrd.*

384, 9 Matr.) νῦν sq. ad B 12 (test.) 28 h(Ag = A. G. 384, 14 Matr.)
29—31 ἡσμένισε cf. Eust. 30, 26 ἀπρεπὲς sq. cf. Porph. 1, 3, 15; Cobet, Mis-
cell. crit. 230 29 deest diplo ante versum in A sch. Nicanoris de στιγμή
τελείῃ ante πρὶν posita excidisse probavit Friedl. Vide ad Σ 283 (Nic.) a ad
Σ 283. Ω 551 (Ariston.) b cf. Eust. 30, 3; sch. γ 117. δ 254 30 b notam
Herodiani uberiorem fuisse elucet ex A ad E 856 (vide ad Λ 297); exstat fort. in
h(Ag = A. G. 384, 30 Matr.): ἰστέον ὅτι αἱ τοιαῦτα δοτικά, ἐάν {μη} (delevi)
ἐπιφέρηται σύμφωνον, διαιροῦνται, „Διομήδει Παλλὰς Ἀθήνη“ (E 1)· εἰ δὲ φω-

1—4 μή νύ — φονευόμενον post sch. sq. (λέγειν) A, trps. Vill. 1 le. A supplevi
2 καὶ ἔστι om. Ag 2 sq. τῆς σῆς ἀν. οὐκ ἀνασχόμενος Ag 3 περιεῖδε A παρίδη
Ag („ut urbem tuam passus est deleri, ita te occidi quoque pateretur“) 5—8 τὴν
δ' ἐγὼ — λέγειν post sch. A 29 d (παῖσιν) A, trps. Vill. 5 le. A suppl. Frdl.
6 ἡσμένισεν A em. Bk. (est irrealis, cf. Uhlig ad Ap. Dysc. synt. 22, 15) 7 συν-
ούσης Cob., ὑπηρετούσης Lehrs, ἐγγυητῆς οὔσης Kayser 9 le. πρην — ἐπ. suppl.
Bk., τὴν δ' — λύσω addidi 10 sq. καὶ οὐ — ἀποδοθ. post sch. A 26 a (coni. cum
verbis τοὺς Ἕλληνας) A, huc traxit Bk. 10 καὶ et δὲ del. Bk. 12—4 post 16 ἐμφαι-
νων bT, transposui 12 le. addidi 14 ἢ δ' οἴωνο[ι] ἀργοὶ ἔδονται Hom. 15
le. addidi 17 le. scripsi, μή νύ τοι οὐ χραίσμη: A, om. bT 18 γὰρ AT δὲ
b 19 αὐτοῦ] αὐτοῦς T ἐπίγραμμα δηλοῖ Bk., ἐπιγράφον γράμμα δηλοῦν A,
ἐπέγραφε πρᾶγμα δηλοῖ δὲ T, ἐπιγράφει γράμμα b τ¹ Ddf., γὰρ A μὲν b, om.
T 19 sq. αἰχμητῆς δὲ κρατερὸς b 23 le. add. Vill. 25 le. add. Ddf.

- ex. 31 a. (Ἰστών ἐποιοχόμενην:) ταῦτα λέγων ὑπ' ὄψιν ἄγει τὰ τῆς Ἑλένης (sc. Γ 125—8). b(BC) T^c
- ex. b. (ἐμόν λέχος ἀντιόωσαν:) τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν ὡς τὸ „ἀντιόων ταύρων τε“ (α 25). b(BC) T^c ἐφύβριστος δὲ ἡ παρὰ πολεμίοις μίξις. ὅτι δὲ ἐφ' ὕβρει φησὶν αὐτῇ χρῆσθαι, δηλοῖ³⁰ διὰ τοῦ ἐκφωνῆσαι τὸ Ἰστών ἐποιοχόμενην καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ συμπεριλαβεῖν τὸ λέχος. b(BC) T^c
- ex. 32 a. μή μ' ἐρέθιζε: τὰ γὰρ ἀποθύμια ἐρεθιστικὰ ἡγούμεθα εἶναι. πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὴν δύναμιν τῆς Ἄδραστειας ἐνεδείξατο· ὁ γὰρ τὸν ἰκέτην ἀτιμάσας αὐτὸς ἰκετεύων ἀποτυγχάνει· ὁ δῶρα μὴ³⁵ λαβῶν ἐτέρῳ δίδωσιν· ὁ κατασχῶν γέροντος θυγατέρα, διδοὺς τὴν ἑαυτοῦ πρὸς γάμον ἀπαξιούται. b(BCE⁴) T
- Ariston. b. (σαώτερος:) ὅτι τὸ σαώτερος ἀντὶ (τοῦ) ἀπλοῦ. A^{im}
- ex. 33. ἐπιείθετο: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντέπρασσε. διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς εἶκιν ταῖς ὑπερβολαῖς. οἰκείως δὲ τὸν ἠτιμασμένον καὶ φοβούμενον⁴⁰ γέροντα καλεῖ καὶ οὐχ ἱερέα, πλεόν οικτιζόμενος. b(BCE⁴) T

νηεν, οὐκέτι (scripsi, οὐχί Ag), „σῶ θάρσει ὁ τ' ἐμόν“ (Z 126)· ἐάν μὴ κωλύη μέτρον, οἶον „ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσον“ (φάει κάλεσον Ag; est P 647), „χαριζομένη πόσει φ“ (E 71). τινὰ δὲ καὶ χωρὶς μέτρον παρήλλακται, „πλήθει πρόσθε βαλόν- <τες>“ (Ψ 639), „μετέπειτα δὲ ἠδέϊ οἴνω“ (κ 519) 31 a h(cf. A. G. 385, 19 Matr.): αἱ πάλαι (Ag P, πάλαι αἱ cett.) γυναῖκες ἐστῶσαι (Ἰστώσαι Ag) ὑφαίνον καὶ ἐπιπορευόμεναι τὸν Ἰστών (Ag M¹ P P¹¹ V³). πρώτην δὲ γυναῖκα Αἰγυπτίαν, ὕρ τὸ ὄνομα, καθέζομένην ὑφάσαι φασιν, ἀφ' ἧς καὶ (κ. P, om. Ag) Αἰγύπτιοι τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα καθήμενης (κ. inserui ex Eust., om. AgP) Ἰδρύσαντο, ὡς φησὶν Ἐφορος (FGr Hist 70, 5) ἐν τοῖς Εὐρήμασιν (Ag P), sim. Eust. 31, 5; cf. Tz. ex. 85, 13, sch. Pind. P. 9, 33a, Serv. Verg. A. 7, 14 (*arguto tenuis percurrens pectine telas*): . . . aut quia apud maiores stantes texebant, ut hodie linteones videmus. est autem Homeri, qui ait Ἰστών ἐποιοχόμενη b μεταλαμβάνουσαν cf. D, Eust. 30, 30. 629, 3; sch. Arat. 501, Serv. auct. Verg. A. 3, 324; — ταύρων τε cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 22, 20, Et. Gud. 154, 1 Stef.; sim. Et. Gen. [AB] ἀντιόωσαν, EM. 113, 51) ἐφύβριστος sq. h(Ag = A. G. 385, 15 Matr.): ἐφύβριστος—μίξις· φησὶ γοῦν (Γ 301)· „ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεινέ“. ὅτι δὲ — χρῆσθαι 32 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a — εἶναι h (Ag = A. G. 385, 23 Matr.). Vide ad A 37 d b ad Δ 277 a¹. 324—5, (Ariston.), cf. sch. η 159, sch. Ap. Rh. 2, 263a, Plut. mor. 677d, sch. D. Thr. (Σ^m ex Heliodoro) 372, 14. (Σ¹ ex Heliodoro) 534, 2 33 Tz. ex. 87, 14: ἐδεισε· τινὲς δύο δ̄ γράφοντες ἀγνοοῦσιν ὅτι Αἰολικόν ἐστι τὸ διπλασιοῦν τὰ σύμφωνα, ὡς τοῦτο καὶ τὸ ὄπισσω καὶ τὰ ὄμοια . . . καὶ φασιν οἱ γενναῖοι, ὅτι τὸ πολὺ θεὸς τοῦ γέροντος παριστῶν Ὅμηρος διὰ δύο δ̄ τὴν γραφὴν ἐξέφερον, incertum an e scholiis (Ap H. ?); — ἀντέπρασσε h(Ag = A. G. 386, 3 Matr.) διδάσκει δὲ sq. h(Ag M¹

26 le. add. Li V 28 le. add. Vill. τῆς — μεταλ.] ἀντὶ τοῦ μεταλαμβάνουσαν T 29 τε om. T 33 le. T, om. BC, totum v. 32 cit. E⁴ γὰρ om. C ἐριστικὰ BE⁴ ἐθιστικὰ C 34 ὁ ὄμηρος T ἀδραστίας E⁴T 35 γὰρ om. T ὁ ante δῶρα om. C 36 λαβῶν] λαβεῖν καταδεξάμενος C 38 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι τοῦ add. Bk. 39 ἀντέπρασσε] ἀντέπρασσε, ἀλλ' ἐπέισθη E⁴ ὁ ποιητὴς BE⁴ h ποιητῆς (ὁ absce.) C, ὅπως T 40 τὰς ὑπερβολὰς T, ταῖς ὑπεροχὰς conii. Li, haud male 41 οὐκ T

- 34 a. <ἀκέων:> ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ χ̄. A^{im} *Ariston.*
 b. <ἀκέων παρὰ θίνα:> οὐκ οἰμώξας διὰ τὸν καιρὸν. *ex.*
 b(BCE⁴) T τὸ δὲ θίνα νῦν μὲν θηλυκῶς εἴρηται. ἔστι δὲ καὶ
 45 ἄρσενικόν, ὡς τὸ „ἐκβάντες δ’ ἐπὶ θίνα βαθύν“ (Theocr. 22, 32). b(BC)
 c. <πολυφλοίσβοιο:> ὀνοματοποιία. Aⁱⁱ *ex.*
 35. ἀπάνευθε κιών: ἵνα μὴ ἀκούσωσιν οἱ πολέμιοι. ἐπισύνηθες *ex.*
 δὲ ἔστι τοῖς καταδεεστέροις καταφεύγειν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀδικουμένους.
 b(BCE⁴) TT^c
 50 36 a. <Ἄπόλλωνι:> ἐπὶ τῷ διχρόνῳ δεῖ ἐκτείνειν. A^{im} *Hrd.*
 b. <Ἄπόλλωνι ἄνακτι:> τὸ ἄ ἐκτείνει Ἄρισταρχος διὰ τὸ *Hrd. | ex.*
 μέτρον. b(BC) | τὸ δὲ ἄνακτι ἢ ὅτι αὐτός ἐστι τῶν φαινομένων καὶ
 γενομένων αἴτιος, ἢ ὡς μουσικὸν ἄνακτα αὐτὸν ὁ ποιητὴς φησιν, ἢ τῷ
 ἰδίῳ ἄνακτι. b(BCE⁴) T
 55 37 a. <κλυθι:> Λαμψακηνῶν. Aⁱ *ex. (?) vel D (?)*
 b. <κλυθί μευ:> ἐν γενικῇ τὸ μεῦ, οὐκ ἐν δοτικῇ· καὶ ἔστιν *ex.*
 ἀναλογοῦν τῷ „τοῦ δ’ ἔκλυε Φοῖβος Ἄπόλλων“ (A 43). b(BC) T
 c. <ἄργυρότοξε:> διὰ τὴν χρεῖαν τῶν βελῶν τοῦτό φησιν· *ex.*
 ἔοικε δὲ μηδὲν διαφέρεσθαι περὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν· b(BCE⁴)
 60 T „ἀμφὶ δ’ ἄρ’ ὤμοισι βάλετο ξίφος ἄργυρόηλον“ (B 45) καὶ
 „ἐν δὲ οἱ ἦλοι / χρύσειοι πάμφαινον“ (Λ 29—30). b(BCE⁴)
 d. <Χρύσην:> ἀπόρρητος καὶ αὐτῆ καὶ ἡ Κίλλα, ἢ δὲ Τένεδος *ex. | ex.*

P¹¹, cf. A. G. 386, 1 et 3 Matr.) 34 a deest diplo (sc. periestigm.) ante
 versum in A b οὐκ οἰμώξας vide ad I 29 a θηλυκῶς cf. Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 316, 21, An. Ox. 1, 199, 15, sim. Et. Gen. θίς), Eust. 1453, 63 ἔστι
 δὲ καὶ sq. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 386, 12 Matr.): ἔστι καὶ ἄρσενικόν· „ἐκβάντες δ’
 ἐπὶ θίνα βαθύν καὶ ὑπήνεμον ἀκτῆν“ (ἀκτ. om. Ag), cf. Choer. Th. 1, 192,
 7 ἄρσενικόν ad Ψ 693 (T), cf. sch. Ar. vesp. 696 (= Euphron. fr. 57 Str.) c
 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 386, 15 Matr.): ὀνοματοποιία ὁ τρόπος, cf. Ap. S. 164, 4,
 sch. D. Thr. (Σ¹) 461, 3, Eust. 32, 2. 39, 8. Vide ad B 210. 212 al. (Degenhardt
 35) 36 a cf. sch. D. Thr. (Σ^v) 131, 22. 142, 13, Eust. 32, 18 b τὸ δὲ ἄνακτι
 sq. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 386, 17 Matr.): ἢ ὅτι αὐτός ἐστι τῷ ἡλίῳ, μείζων δὲ
 τῶν φαινομένων ἢ ὡς — ἄνακτι 37 deest diplo ante versum in A, fort. error
 scribae a h(P¹¹): Λαμψακηνὸν τὸ κλυθι cf. Latte, Philol. 80, 1925, 152 b
 doctrina Didymi, cf. Ludwich A. H. T. 1, 176, 20 c ad B 45 a, aliter D, Ep.
 Hom. (An. Ox. 1, 38, 24 al.) d — Κίλλα cf. Eust. 33, 12

42 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ (περιεστιγμένη), ὅτι 43 le. add. Vill.
 44 τὸ δὲ om. C 45 θίνα absc. C 46 le. add. Ddf. 47 le. Vill., ἀπάνευθε
 δὲ (pone sch. A 34 b, conī. cum v. καιρὸν) T, om. b T^c μὴ om. T σύνηθες C
 ὑποθήκη T 48 ἀδικουμένους Li T, om. b T^c 50 et 51 le. add. Vill.
 52 τὸ δὲ ἄνακτι om. T 52 sq. καὶ γεν. αἴτιος om. T 53 ἢ ὡς — φησὶν om.
 E⁴ φησὶν ὁ ποιητὴς BC 55 λαμψακινῶν A em. Ddf. (cf. test.) 56 le.
 add. Li 57 τῷ b τὸ T 58 le. add. Li 59 δὲ om. T περὶ b παρὰ
 T τὸν ante χρυσόν om. T 60 ὠνοισι C 62 le. add. Li καὶ (ante αὐ-

πεπορθημένη· „τὴν ἀρετὴν ἐκ Τενέδοιο γέρων“ (Λ 625). **b**(BCE⁴) **T** |
 τὸ δὲ παρὸν ἔτοιμον πρὸς ὑπόμνησιν, ὡς πού φησιν ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος
 ταύτης ἰῶτα (183) περὶ τῶν πρεσβευτῶν· „πολλὰ μάλ’ εὐχομένω 65
 γαιόχῳ“· **b**(BC) **T** ἄ γὰρ τὸν γέροντα πάσχειν ποιοῦσι, καὶ
 αὐτοὶ ἀντιπάσχουσιν. **b**(BC)

Ariston.

e. <ἀμφιβέβηκας:> ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν τετραπό-
 δων, ὑπερμαχεῖς. **A**^{im}

ex. **38 a.** <Κίλλαν τε ζαθέην:> Κίλλος ἡνίοχος Πέλοπος περὶ Λέ- 70
 σβον ἀποθανών. ἀθυμοῦντι δὲ αὐτῷ παρέστη, κελεύων Κιλλαίῳ Ἀπόλ-
 λωνι θύειν διὰ τὸν αἰφνίδιον θάνατον, καὶ νικήσειν· ὅθεν καὶ τῆς ὀνο-
 μασίας ἔτυχεν ἢ πόλις. **b**(BCE⁴) **T**

D Κίλλαν τε ζαθέην: Πέλοψ ὁ Ταυτάλου ——— ἡ ἱστορία
 παρὰ Θεοπόμπῳ (FGrHist 115, 350). **A** 75

ex. *b.* <Τενέδοιό τε:> Κύνκου καὶ Σκαμανδροδίκης Τέννης καὶ
 Ἡμιθέα· ὅς ἀπελαθεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς σὺν τῇ ἀδελφῇ Ἡμιθέα διὰ τὴν
 ἐπιβουλήν τῆς μητριῆς Καλύκης ᾤκησε τὴν Λεύκοφρυν, καὶ ἀφ’ ἑαυ-
 τοῦ Τένεδον ὠνόμασεν. **b**(BCE⁴) **T**^c

D Τενέδοιό τε: καὶ τῆς Τενέδου. ἡ δὲ Τένεδος ——— προση- 80
 γόρευσαν. **A**

D **39.** Σμινθεῦ: ἐπίθετον Ἀπόλλωνος· Σμίνθος γὰρ ——— ἡ ἱστο-
 ρία παρὰ Πολέμωνι (fr. 31 P.). **A**

D ἄλλοι δὲ οὕτως, ὅτι Κρηῆτες ——— διὰ τὸ ὑπερασπίζειν αὐ-
 τῆς. **A** 85

e ad E 21 b. 299 a. Θ 331. N 420. Ζ 477. P 4. 80, cf. Ap. S. 27, 21, Ep. Hom. (Et. Gud. 122, 1 Stef.); Degenhardt 26; Roemer, Ar. 26 ὑπερμαχεῖς cf. D 38 cf. sch. D. Thr. (Σ²) 27, 10: . . . ὡς ἐπὶ τοῦ „Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε Ἰφι ἀνάσσεις“ εἰς τὸ ὄν τοῦ ζαθέην τίθεται ἡ τρίτη ἄνω, ἐπιφερομένου τοῦ τέ συνδέσμου, doctrina Nicanoris desumpta e libro qui Περί στιγμῆς τῆς καθόλου inscribatur; vide Beiträge 218 a cf. D, Strab. 13, 1, 62—3 (p. 612—3), Porph. (ap. Eust. 33, 37), Eust. 33, 31 (fort. e Steph. B.); — Πέλοπος cf. sch. Eur. Or. 990 ὀνομασίας cf. Eust. 33, 43 b cf. D, Strab. 13, 1, 46 (p. 604), Serv. auct. Verg. A. 2, 21 Σκαμανδροδίκης cf. Tz. Lyc. 232, Hyg. fab. 157 Καλύκης cf. sch. Theocr. 16, 49; vide sch. Pind. Ol. 2, 147 b 39 fort. exstabat sch. de v. Σμινθεῦ, cf. Ap. S. 143, 9: Σμινθεῦ· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος (= D), | κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων (fr. 118 B.) ἀπὸ τῶν μῶν, οἱ σμίνθιοι καλοῦνται. καὶ ἐν Ῥόδῳ Σμίνθεια (scripsi cl. Philomnesto FGrHist 527, 1, σμίνθια cod.) ἑορτῆ, ὅτι τῶν μῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μῦας. ἀλλ’ Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζῶου τὸν θεὸν ἐπιθέτω κεκοσμησθαι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, cf. Call. fr. 177, 16 Pf., Strab. 13, 1, 48 (p. 604), Ael. nat. an. 12, 5, sch. Clem. Protr. 309, 7

τη) et καὶ ἡ κίλλα om. **T** 63 πεπορθ. om. **T** 64 sq. ἐν τῷ — ἰῶτα om. **T**
 65 πρεσβέων **b** μάλλ’ εὐχομένωι **T** 68 le. add. **Bk.** ὅτι **A**, fort. ἡ
 διπλῆ, ὅτι **70** le. suppl. **E**⁴ (ζαθέαν pro ζαθέην), **Li** 71 ἀποθανῶν ἐπύγα-
 ven **C** 74 ἱστ(ορία) in mg. **A** 76 le. add. **Li** 76 sq. κύκνου — ὅς] τένε-
 δος δ’ ὠνομάσθη οὕτως· ὁ τένης σὺν τῇ ἀδελφῇ ἡμιθέα (post sch. A 37 d, v. γέ-
 ρων) **E**⁴ 77 ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς κύκνου **E**⁴ σὺν — ἡμιθέα om. **E**⁴ 78 ὠκη-
 σαν **CT** 79 ὠμόμασαν **T**, fort. **C** 80 et 82 ἱστ(ορία) in mg. **A** 84

- a. <ἐπὶ νηὸν ἔρεψα:> ὅτι παρέλκει ἢ ἐπί. A^{int} Ariston.
 b.¹ ἔρεψα: παρὰ τὸ ἐρέφω· ὄθεν καὶ Εἰραφιώτης ὁ Διόνυσος ex.
 λέγεται· ἐστέφετο γὰρ κισσῶ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρράφθαι αὐτὸν τῶ μηρῶ
 τοῦ Διός· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω αὐτὸν συνανατραφῆναι· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω
 90 αὐτὸν πλέκεσθαι. A
 b.² ἐκ τοῦ ἐρέφω, ἐξ οὗ καὶ Εἰραφιώτης Διόνυσος· ἢ παρὰ τὸ
 ἐρίφω συνανατραφῆναι· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω αὐτὸν πλέκεσθαι. T^c
 41 a. <ταύρων ἢ δ' αἰγῶν:> θυσίαις ταύρων καὶ αἰγῶν ἡδεται ex.
 94 ὁ Ἀπόλλων· ὅλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα αὐτῶν. b(BCE⁴) T
 1 b. <τὸ δέ:> Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου τὸ τὸ δέ, Ἑρω- Hrd.
 διανὸς ἐν. A^{int}
 c. <τὸ δέ:> ὅτι περιττός ὁ δέ συνήθως αὐτῶ. A^{im} Ariston.
 42 a. <τίσειαν:> ὅτι Ζηνόδοτος τίσειεν. A^{im} Ariston.
 5 b. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν: μικρῶ ex.
 λόγῳ μεγάλα αἰτεῖ· ἀνταποδοῖεν τοῖς βέλεσί σου ταῦτα τὰ δάκρυα,

Stä.; ceterum deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a ad Z 19. (Ariston.), cf. ad Θ 3. K 277. N 82; vide ad H 76 (Ariston.); E 178. H 63. I 456. 516. K 38. N 450 (Hrd., cf. Beiträge 320, 2) b¹ h(cf. A. G. 389, 9 Matr.): παρὰ τὸ ἐρέφω (Ag M¹ P¹¹, Et. Gud. 425, 25 Stef.)· ὄθεν καὶ — λέγεται (Ag M¹ P¹¹)· ἐστέφετο (ἐστεφάνωτο Et. Gud.) — Διός (Ag M¹ P¹¹, Et. Gud.)· ἢ παρὰ τὴν Ἑρέφαν (Et. Gud., ἔριφον Ag) τροφὸν αὐτοῦ γενομένην (Ag, Et. Gud.)· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω — συνανατραφῆναι (Ag M¹ P¹¹, Et. Gud.)· ἢ παρὰ — πλέκεσθαι (Ag). ἐξ ὄλων οὖν τῶν ἐτυμολογιῶν ἢ εἰ δίοφογος αἰτεῖται (prot. παραιτεῖται). μηδεὶς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοῦς ἀποφηνεῖεν ὡς εἰκῆ τὸ Εἰραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ (Ag P¹¹), ἀλλ' Ἀλκαίου (fr. 381 L.-P.)· „Ἑρραφέωτ' οὐ (Hoffm., ἔρραφέωτο Ag εἰραφέωτου P) γὰρ ἄναξ" (Ag), fort. e scholiis; — συνανατραφῆναι cf. Choer. O. (An. Ox. 2, 211, 32, Et. Gen. [AB] εἰραφιότης, Et. Gud. 425, 7 Stef.) = Hrd. 2, 502, 6; Orum (?) in Et. Gen. (deest AB), pars sec. (= EM. 372, 2) ἔρραφθαι cf. D ad Z 323, He. (Su. ei 177), [Apoll.] bibl. 3, 27, Procl. Chrestom. § 42 Sever. (= Phot. bibl. 320 a 28), Steph. B. 543, 20 παρὰ τὸ ἐρίφω cf. FGr Hist 244, 132 40 excidit sch. Herodiani de v. μηρί' ἔκηρα, vide ad B 427 41 deest diplo ante versum in A, fort. negligentia scribae a ὅλη γὰρ sq. cf. Eust. 36, 21 b = h(Ag = A. G. 389, 19 Matr.), plura h (Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 389, 19 sq. Matr.): Ἀρίσταρχος ὄξυνει τὸ δέ, ὁμοίως τῶ „τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔστω" (Ag, ἐστὶν M¹ P¹¹; est i 370), Ἴν' ἢ δύο μέρη λόγου. Πτολεμαῖος δὲ (p. 39 B.) ἐν ποιῶν ἐπὶ τὸ τὸ τίθησι τὴν ὄξειαν. ἐπεισθη δὲ ἢ παρὰδοσις Ἀριστάρχῳ (Ag M¹ P¹¹), est sch. Herodiani. Utrumque eodem ordine, sed paulo brevius Ep. Hom. (An. Par. 3, 318, 15, An. Ox. 1, 408, 4, Et. Gen. [AB] τὸ δέ μοι, Et. Gud. 531, 46); vide ad A 228. 239. Γ 157. Z 146. Θ 109. Λ 409. 432. Υ 357; cf. sch. 5 665; ad K 17 c ad A 137. 194. B 189 a. 802. E 261. Z 146. H 149. 314. I 509. K 490. Υ 48. Ω 15, cf. sch. η 47. λ 350. ξ 87. ο 81. υ 66. Vide ad Υ 357 (Hrd.) 42 a ad Ω 38 (Did.), cf. Ludwich A. H. T. 1, 177, 5 b παρήκεν sq. cf. Eust. 37, 17. Vide ad P 648 c ad Θ 229 a; cf. Eust. 37, 8; sim.

ἰστ(ορία) in mg. A 86 le. add. Ddf. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 91 διόνυσος supra l. a m. pr. additum in T 93 le. add. Vill. (ταύρων Li), om. b, legi non potest T 1 le. supplevi, τόδε edd. τὸ τὸ δέ μοι A corr. Ddf. 3 le. add. Pluyg. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 4 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ (περιστιγμένη), ὅτι τίσειεν Heyne, τίσειαν (i. e. τείσειαν) Zenodotum scripsisse prob. Ldw. (test.) 5 le. E⁴, om. BCT 6 ἀνταποδόσεις T

ὁ ἔστι τοξεύων εἰσπράξαι αὐτοὺς ἄπερ ἐγὼ ἐξέχεα δάκρυα. ἐν σχήματι δὲ ὁ παρήκεν ἔφρασεν ὡς ἄρα ἔκλαιεν ὁ γέρων. b(BCE⁴) T

ex. c. <Δαναοί:> πῶς Ἑλλησιν ἐπαρᾶται τοῖς ἐπευφημήσασιν δοθῆναι αὐτῶ τὴν θυγατέρα καὶ μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμνονι; φαμέν οὖν 10 ὅτι, εἰ ἀπέθανεν Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἂν ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἔμεινεν ἢ Χρυσῆς· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θήβας πορθήσαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνονι· καὶ ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρῦσης πᾶσιν Ἑλλησιν ἐχθρὸς ἔστιν. b(BCE⁴) T 16

D Δαναοί: Ἑλληνες οὕτως. Βῆλος ——— ὠνόμασεν. ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν β' (bi l. 2, 10—3). A

ex. 43. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων: συνητίμαστο γὰρ τῶ ἱερεῖ ἐν τῶ „μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο“ (A 28)· καὶ ὅτι Τρωϊκὸς ἔστιν ὁ θεός. ἀπολίτευτον δὲ τὸ πρὸ τῆς εὐχῆς ἐπικου- 20 ρῆσαι. διδάσκει οὖν ὅσον ὀνίνησιν εὐχὴ καθαρὰ, ὅσον δὲ ἀνωφελῆς ἡ μυσαρὰ θυσία, Αἴγισθος. b(BCE⁴) T

Ariston. 44 a. <Οὐλύμποιο καρῆνων:> ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὰ γὰρ κάρηνα ἐπὶ ὄρους. A^{int}

ex. b. <κῆρ:> παρὰ τὴν καῦσιν. τὸ δὲ ἔμφυτον θερμὸν φασιν 25 εἶναι τὴν ψυχὴν. b(BCE⁴) T

Porph. 1, 4, 1, Max. Tyr. 5, 2e. 22, 7 e/f 43 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 391, 10 Matr.): συνητίμαστο (Ag M¹ P¹¹) γὰρ τῶ — μυσαρὰ (Ag P¹¹), οἶα ἡ Αἴγιστου. „πολλὰ δ' ἀγάματα ἀνῆψεν“ (P¹¹, est γ 274) 44 a deest diplo ante versum in A, fort. error scribae; ad A 402. 593 a¹ B 48 a. Δ 74. E 754. Θ 3. 19. 46 a. 68 a. 199c. 555 a. N 754. Z 154. 174. 225. 226. O 21. 193. Σ 186. T 114. Υ 5. 58 (Ariston.), cf. sch. ε 55. ζ 42. 45, D ad A 18. 353, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 306, 11, Et. Gud. 426, 50, EM. 623, 7, sim. An. Ox. 1, 322, 11), Eust. 38, 30, Tz. ex. 80, 2, sch. Bern. Verg. G. 3, 223; Lehrs Ar.³ 163; Muehmelt 14. Vide ad A 497 b¹ (Ariston.), Λ 2 (ex.), Π 364 (Ariston.), sch. Ap. Rh. 3, 1358 (al.); Varr. ling. Lat. 7, 20 G.-Sch. τὰ γὰρ κάρηνα sq. cf. D ad B 167. 735. 869, Ap. S. 95, 22 b h(Ag = A. G. 391, 19 Matr.): παρὰ τὴν κ· τὸ γὰρ ἔμφυτον θερμὸν τῆ ψυχῆ καῦσιν cf.

7 ὁ ἔστι T τουτέστι b εἰσπρ. αὐτοὺς b εἰσπράξαιμι T ἄπερ T & b ἐξέχεον C 8 δὲ — ἔκλαιεν b δ' ἔκλαιεν T 9 le. add. Li 9 sq. sch. cum scholio praecedenti conii. b πῶς δὲ BC ἀπορία πῶς δὲ E⁴ εὐφημήσασιν b 10 αὐτῶ δοθῆναι E⁴ καὶ μὴ μ. ἀγ. om. b λύσις φαμέν E⁴ 11 ὅτι om. T ὁ ἀγ. b ἂν om. T 12 ἔμεινεν T ἐγένετο b 13 ἢ ὅτι — αὐτὴν b ἄλλως τε Ἑλλησιν ἀρᾶται, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ πορθήσαντες θήβας ἀπέδωκαν T 13 sq. ἀγαμέμνονι | καὶ ὅτι ἀποθανῶν μὲν ἀγαμέμνων ἄλυτος ἦν, ζῶν δὲ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκει, βλέπων ἀπολλυμένους τοὺς ὄχλους (~D) | καὶ ὅτι b 14 καὶ ὅτι — δαναοῖς om. T δαναοῖς | καὶ ὅτι πᾶσιν ἀρᾶται διότι μὴ πάντες ἐπέσχον τὴν τοῦ βασιλέως ὕβριν (~D) | καὶ ὅτι b 14 sq. καὶ ὅτι² — ἔστιν b, εἰ (fort. εὔ) δὲ προσθεῖς ὅτι βάρβαρος ὁ χρῦσης καὶ πᾶσιν ἐχθρὸς T, fort. rectius 16 δαναοί Vill., Ἰστ(ορία) δαναοί A 18 le. Vill., v. A 43 praem. E⁴, om. BCT 20 καὶ ὅτι — θεός om. b ἀπολίτευτον post ἐπικουρῆσαι (20 sq.) b 5ὲ τὸ T τὸ δὲ b 21 οὖν T δὲ b ὀνίν. T, ἰσχύει b, fort. recte 21 sq. ἢ et αἰγισθος om. b 22 ὡς αἰγ. T corr. Ma. (cf. test.) 23 et 25 le. add. Vill. 23 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 25 δὲ] γὰρ E⁴

- 45 a. τόξα: προαναφώνησις· T ἐν εἶχε τόξον, ἀλλὰ τῇ *ex.*
 φωνῇ τοῦ πλήθους τῶν δεινῶν ἐμφαίνει τὸ μέγεθος. b(BCE⁴) T
 b. <ἀμφηρεφέα:> κοινή ἐστίν, οὐκ ἔκτασις. Aⁱⁱ *Hrd.*
 30 c. <ἀμφηρεφέα:> ἀμφοτέρωθεν ὠροφωμένην, ἐκ τοῦ ἐρέ- *ex.*
 φω. Tⁱⁱ
 46—7. <ἐκλαγξαν ——— νυκτὶ ἐοικῶς:> ὅτι Ζηνόδοτος ἀμ- *Ariston.*
 φοτέρους ἠθέτηκεν, οὐ καλῶς. A^{im}
 46. ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοί: ἐπιστρέφει πρὸς εὐσέβειαν τὸ καὶ *ex.*
 35 τὰ ἄψυχα αἰσθάνεσθαι τῆς θείας δυνάμεως, b(BCE⁴) T ὡς καὶ
 ἐπὶ Ἀχιλλέως „τὰ δ' ἀνέκραγεν“ (T 13). T
 47 a. <αὐτοῦ κινήθεντος:> ὅτι αὐτοῦ τοπικὸν ἐπίρρημα, ἢ *ex.*
 ὅτι αὐτοῦ τοῦ δαίμονος. Tⁱⁱ
 b. <νυκτὶ ἐοικῶς:> τὰ φοβερὰ νυκτὶ εἰκάζει. b(BCE⁴) Tⁱⁱ *ex.*
 40 48. <ἔξετ' . . . ἰόν:> τὸ ἔξετο ἐφεδρείαν τινὰ δηλοῖ καὶ ἀναμονὴν *ex.*
 ἐπιστροφῆς. b(BCE⁴) T τοὺς δὲ οἷστους διὰ τὸ βλαπτικὸν ἰοὺς
 ἐκάλεσεν. b(BCE⁴)
 49 a. <κλαγγή:> λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων, ὡς καὶ ἐπὶ Τρώων *ex.*
 (sc. Γ 2). ἐπὶ δὲ ἀνθρωπίνου τόξου ψιλῶς, ὡς τὸ „λίγξε βίος“ (Δ 125).
 45 b(BC) T
 b. <βιοῖο:> Ἀριστάρχειος ὁ τόνος. | παρὰ τὴν βίαν. A^{int} *Hrd. | Or.*
 50 a. <οὐρῆας:> ὅτι οὐκ ὀρθῶς τινες οὐρῆας τοὺς φύλακας· *Ariston.*
 ἀντιδιαστέλλει γὰρ διὰ τοῦ „αὐτοῖσι“ (A 51). A^{im}
 b. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο <καὶ κύνας ἀργούς>: *ex. | ex. | ex. |*
 50 οὐρῆες λέγονται διὰ τὸ ἄγονον, ὡς οὐρία ᾧ ἀκαλοῦμεν. εὐπαθῆ δὲ τὰ

Ep. Hom. (An. Ox. 1, 219, 15, sim. EM. 511, 11); de accentu cf. D, Arcad. 144, 9, h(Ag = A. G. 391, 20 Matr.) 45 a προαναφώνησις ad E 662 ἐν εἶχε sq. cf. Eust. 38, 40 b ad B 115b. 116b. E 887 d. O 463, cf. sch. θ 224 (Hrd.), Heph. 7, 15; vide ad K 281 b c cf. Ap. S. 26, 30: ἀμφηρεφέα· ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην (sim. D, Ph. 98, 19 R.) πῶμασι καὶ πυθμῆνι, οἷα εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι, Eust. 39, 2, Tz. ex. 100, 12 46—7 desunt diplae periestigm. ante versus in A, fort. negligentia scribae 47 excidit sch. Aristonici de lectione Zenod. νυκτὶ ἔλυσ-θεῖς, vide ad M 463 (Ariston.), cf. Duentzer, Zen. 130 a — ἐπίρρημα cf. D b — εἰκάζει ad M 463 (ex.), cf. sch. Eur. Or. 468 48 διὰ τὸ βλαπτικὸν sq. h (Ag = A. G. 391, 25 Matr.) 49 a cf. Aristid. or. 49, 111 (II p. 177, 9 K.) b — τόνος cf. Ep. Hom. (Et. Gen. = EM. 198, 22; h = Ag, cf. A. G. 391, 26 Matr.); de accentu Arcad. 41, 1 ὁ τόνος sq. cf. Eust. 41, 4 παρὰ τὴν βίαν = h (M¹); Or. 31, 1 50 deest diploe ante versum in A, fort. negligentia scribae a ad K 84. Ψ 111 (Ariston.) φύλακας cf. Aristot. poet. 25, 1461 a 10 b διὰ τὸ ἄγονον cf. Or. 112, 21 (sim. EM. 630, 6, Et. Gud. 442, 10) εὐ-παθῆ sq. cf. Plut. mor. 662 e ἀργούς (54) sq. ad Ψ 30 (ex.), cf. Ep. Hom. (An.

29 le. add. Ddf. 30 le. add. Ma. 30 sq. ὠροφωμένην et ἐρέφω T corr. Ma. 32 le. add. Vill. ὅτι A, fort. αἱ διπλαῖ (sc. περιστιγμέναι), ὅτι 34 τὸ] τῶ C 35 αἰσθάνεσθαι ante δυνάμεως b τῆς θείας CT τῆς τοῦ θείου BE⁴ 36 ἀνέβραχε Hom. 37 le. add. Ma. 39 le. add. Vill. 40 le. add. Bk. τὸ ἔξετο post δηλοῖ b τινὰ om. b, fort. recte 40 sq. ἀναμ. ἐπιστρ. b, πλείω διατριβὴν T, fort. recte 43 le. add. Bk. 46 le. add. Ddf. ἀριστ. Ddf., ἀριστάρ ss. χ A, possis ἀριστάρ-χου 47 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 49 le. E⁴ supplevi (auctore Vill.), οὐρῆας μὲν πρῶτον: A, om. BCT 50 λέγονται om. b ὡς A, καὶ bT,

ζῶα ταῦτα καὶ εὐάλωτα ὑπὸ νόσων· σύμμικτος γὰρ οὔσα ἢ φύσις αὐτῶν καὶ ἐκ διαφερόντων τοῖς εἶδεσιν, οὐ μεγάλης εἰς τὸ φθειρεσθαι δεῖται ἀνάγκης, οὐδὲ ἀντέχει μέχρι πολλοῦ βλαπτομένη. οἱ δὲ κύνες καθαροῦ δέονται τοῦ ἀέρος ὀξυτέρᾳ τῇ ὀσφρήσει χρώμενοι. | ἀργούς δὲ ἀκουστέον τοὺς λευκοὺς, ὅτι ἀσθενέστερά ἐστι ταῦτα τὰ σώματα 55 τῶν ἐναντίως ἐχόντων, ἀραιότερα ὄντα καὶ εὐπαθέστερα. A b (BCE⁴) T εἰσὶ δὲ οἱ μὲν πρὸς γεωργίαν, οἱ δὲ πρὸς θήραν χρωιάδεις· ὁθεν μάλιστα τὰς τροφὰς ἐπορίζοντο. | εἰ δὲ καὶ θεὸς ὦν καὶ πολέμιος ἡτιμασμένος καιρὸν δίδωσι μετανοίας, τί δεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖν; b (BCE⁴) T 60

D διὰ τί ἀπὸ τῶν κυνῶν ——— οὐ ζητοῦσιν, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀχιλλεύς; A^{ext}

ex. c. <οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς:> φιλάνθρωπος ὦν ὁ θεὸς πρῶτον τὰς ἡμίονους καὶ τοὺς κύνας καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἀναιρεῖ, ἵνα διὰ τούτων εἰς δέος ἀγαγῶν τοὺς Ἕλληνας 85 ἐπὶ τὸ εὐσεβεῖν παρασκευάσῃ. ἢ ὅτι αἱ ἡμίονοι καὶ οἱ κύνες τὴν αἴσθησιν τῆς ὀσφρήσεως ἐνεργεστέραν ἔχουσιν· οἱ μὲν γὰρ κύνες ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ἐν αἰσθήσει τῶν θηρίων γίνονται, αἱ δὲ ἡμίονοι πολλακίς ἀπολειφθεῖσαι τῆς ὀσφρήσεως καὶ τὰς ὁδοὺς ἀνευρίσκουσιν. A^{int} 70

Fp. Hom. 51 a. αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος· διαφέρει ὁ αὐτὰρ τοῦ δέ, ὅτι ὁ μὲν προτάσσεται, ὁ δὲ ὑποτάσσεται· ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται, ὁ δὲ δὲ ὑποτάσσεται. A

ex. b. <αὐτοῖσι:> αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι. πρὶν ἢ δὲ τὸ ἄκρον καταλαβεῖν, ἦτοι τοὺς ἀρχηγούς, Ἀχιλλεὺς δημηγορεῖ. b (BC) T 75

Ariston. c. <ἐχεπευκές:> ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πεύκης. A^{im}

D ἐχεπευκές· ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης ——— ἐστι πικρόν. A

ex. 51—2. <βέλος ἐχεπευκές ἐφίεις / βάλλ'>· ἰοῖς ἔβαλλεν, ὡς τὸ

Ox. 1, 38, 31, Et. Gud. 187, 5 Stef.), sim. Meth. (Et. Gen. ἀργεμος, Et. Gud. 186, 26 Stef.); aliter D, sch. Nic. th. 594 c cf. D; Koerner, Heilk. 11 ἢ ὅτι (66) sq. cf. Aristot. de sensu 4, 441 a 1, [Her.] qu. Hom. 14 (Zoil. fr. 6 Friedl. = FGr Hist 71, 5), Porph. abst. p. 197, 13 N.², Sen. qu. nat. 6, 27, 4 51 a Ep. Hom. (An. Ox. 1, 2, 17, Et. Gud. 235, 1 Stef., sim. An. Par. 3, 321, 3), brevius h (Ag = A. G. 393, 16 Matr.), cf. D ad Γ 1, Eust. 72, 30; Reitzenstein, Gesch. 207 b — Ἕλλησι cf. D. c cf. D, Ap. S. 80, 18, sch. Nic. th. 600 51—2 cf. Eust.

fort. recte καλοῦμεν τὰ ἄγωνα conī. Bast 50 sq. ταῦτα τὰ ζῶ(ι)α b 51 καὶ — νόσων] καὶ πρὸς νόσων παραδοχὴν ἐπιτήδεια b οὔσα om. A 52 μεγάλως T φθεῖραι A 53 οὐδὲ — βλαπτομένη om. b οἱ κύνες δὲ b 55 sq. ὅτι — εὐπαθέστερα AT, ὅτι ἀραιότερα καὶ εὐπαθέστερά εἰσι ταῦτα τὰ σώματα CB, ὅτι ἀραιότεροι καὶ εὐπαθέστεροί εἰσι οὔτοι E⁴ 55 ἐστι τὰ τοιαῦτα σώματα A 56 καὶ om. A εὐπαθέστερα εἰσιν A 58 sq. καὶ θεὸς — μετανοίας T, ὁ θεὸς πολέμιος ὦν οὕτω μακροθυμεῖ b [. . .]μασμέν[.]T suppl. man. sec. 59 ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους b 63 le. addidi 65 διὰ τούτων A Ag, διὰ τούτου Bk. 66 παρακαλέσῃ Ag 69 τινων Ag Eust. ἦνων A, ἠνίων Ldw., ἀνθρώπων Bk., ἀβηνῶν (vel. τῶν ἀβ.) Ddf., fort. γίνων 74 le. add. Bk. αὐτοῖς· τοῖς T 76 le. add. Frdl. 77 ἔχων A 79 le. addidi ἔβαλλεν B ββαλλ' T

80 „ῥαγετο“ (A 53), κατὰ Ἴωνικὴν περίφρασιν· b(B) T¹ ἦ τὸ βάλλεν
ἀντὶ τοῦ ἐφόνευεν. b(B) T¹T¹¹

52. θαμειαί: Πάμφιλος „θαμειαί“ λέγει ὡς ὀξεῖαι, Ἀρίσταρχος δὲ *Hrd.*
ὡς πυκιναί· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ταρφειαί. b(BC) T

θαμειαί: πῶς, φασίν, ὁ ποιητῆς ——— ἐκαίοντο. A D
85 αἶει δὲ πυρραὶ νεκύων: τὸ παλαιὸν ——— τυχεῖν. A D

53—5. ἐννήμαρ μὲν (——— λευκώλενος Ἡρα): ἐπὶ ἐννέα *ex.*
ἡμέρας, ὅτι οὐδὲ ἄλλως ἠδύνατο γνωσθῆναι τὸ τῆς νόσου ἴδιον, ὅτι
καὶ λοιμικὴ καὶ φθαρτικὴ, ἢ ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ· ὡς γὰρ ἐπὶ πλεόν ἐν
ταῖς ἐννέα ἡμέραις καὶ μικρόν τι πρότερον ἢ ὕστερον κρίνεται τὰ τοι-
90 αῦτα νοσήματα ἢ ἀπόλλυσι τοὺς νοσοῦντας. καλῶς οὖν καὶ ἡ Ἡρα
μετὰ τὰς ἐννέα ἡμέρας ἐπὶ νοῦν τίθησι ζητῆσαι τὸν λοιμὸν Ἀχιλλεῖ (εἰ
γὰρ μὴ, τοῦτο ἔλεξεν)· Ἡρα γὰρ ὁ ἀήρ, καὶ φθαρτὸν γενόμενον πρῶ-
τος ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς ὢν ἰατρὸς καὶ χεῖρωνος μαθητῆς τοῦτον συνέβαλε.
λευκώλενον δὲ τὴν Ἡραν φησίν, ὅτι διαφανὴς ἐστὶν ὁ ἀήρ, καὶ παρ-
95 ὄντων τῶν φωσφόρων καὶ λαμπρύνεται· διὸ καὶ „βοῶπις“ (A 551
a.), ὅτι δι’ αὐτοῦ ἢ τῆς ὄψεως ἐνέργεια ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ γνω-
1 ρίζει. b(BCE⁴) T

44, 25 52 diplo ante versum in A; notam Aristonici fuisse de v. βάλλ’
suspiciatur Dindorf, cf. Eust. 42, 22: ὅτι βάλλειν παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐπὶ πολὺ
τὸ μήκοθεν ἀφιέντα βέλος τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ. Vide ad A 14, cf. Lehrs Ar.³ 52;
Wismeyer 9 θαμειαί ita Charax in Ep. Hom. (An. Par. 3, 322, 11, An. Ox. 1,
199, 22, Or. Koes. 191, 11, Et. Gud. 254, 26); at cf. Hrd. 2, 441, 15, Or. in Ep.
Hom. l. c. et ipsum auctorem Ep. Hom. (Choer. ?) Ἀρίσταρχος sq. ad E 502 b.
M 158. T 357 (Hrd.), cf. Choer. O. 180, 6; Lehrs Ar.³ 256 53—5 h(Ag M¹P¹¹,
cf. A. G. 394, 15 Matr.): ἐννήμαρ· . . . τὸν λοιμὸν φησὶν ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας κατα-
σχεῖν τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων, ἢ ὅτι εὐεπίφορος ἐστὶν ὁ ποιητῆς ἐπὶ τὸν ἐννέα
ἀριθμὸν (M¹P¹¹, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐννέα Ag)· φησὶ γοῦν „οἱ δ’ ἐννέα πάντες ἀνε-
σταν“ (H 161) καὶ „ἐννέα δὲ σφεας / κήρυκες βοῶντες ἐρήτυον“ (B 96—7)· ἢ ὅτι
περὶ φθορᾶς ἀνθρώπων διαλέγεται, ὁ δὲ ἐννέα ἀριθμὸς (M¹P¹¹, ὁ γὰρ τῶν ἐννέα
ἀριθμῶν Ag) τοῖς καταχθονίοις θεοῖς ἀνεῖται (Ag, τῶν καταχθονίων θεῶν ἐστὶν
M¹P¹¹), paulo brevius Et. Gen. (A¹¹B) ἐννήμαρ, cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 322,
24, An. Ox. 1, 155, 4), fort. e scholiis, vide ad Z 174 (Ariston.); in h(Ag) sequitur
sch. A 53 a, tum (cf. A. G. 394, 23 Matr.): καθόλου γὰρ τὸν περιττὸν ἀριθμὸν
κρείσσονα τοῦ ἀρτίου νερόμικεν Ὀμηρος· ὅνπερ καὶ οἱ περὶ Πυθαγόραν φιλόσοφοι
μάλιστα ἐκράτησαν, ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀδιαίρετος ὁ περιττὸς ἀεὶ, τῆς μονάδος ἐν
αὐτῷ πεσοῦσης. ὁ δὲ ἀρτίος τὴν † ἐνθάδε (fort. εἰς δύο ?) διαίρειν ἐπιδέχεται. καὶ

80 sq. ἦ τὸ — ἐφόνευεν] ἀντὶ τοῦ ἐφόνευε τὸ βάλλ’ T¹¹ 82 le. Vill., καίοντο θαμειαί C,
om. BT 83 ὡς τὸ π. C 84 φησὶν A 85 ἰστ(ορία) in mg. A 86 le. T
supplevi, om. b 87 τὸ ἴδιον τῆς νόσου T 87—9 ἴδιον — ἐννέα T ἴδιον· ἐν
γὰρ ἐννέα b 87 ὅτι Wil., ὅτι τε T 89 καὶ μικρόν τι πρ. ἢ ὕστ. om. C
90—94 νοσήματα — λευκώλενον δὲ abs. E⁴ 90 ἢ ἀπόλλ. τοὺς νοσ. om. b καὶ
om. b 91 sq. μετὰ τὰς — ἔλεξεν T ἐπὶ νοῦν τίθησι ἀχιλλεῖ b 92 sq. καὶ
φθαρτὸν — τοῦτον T ὁ δὲ ἀχιλλεὺς ὡς ἰατρὸς ἐξ αὐτοῦ τοῦτο b 93 συνεβ. C
συνέ[. .]λλε T (ut vid.), συνέλαβε B, συνεβάλετο Ma. 94 λευκώλενος C τὴν
ἡρ. φησὶν om. b 94 sq. καὶ παρόντος τοῦ φωτίζοντος λ. b (καὶ παρόντος τοῦ
φωτίζ[ι, ceteris usque ad ἐνέργεια abs., E⁴) 95 διὸ om. b 96 sq. ἐν νυκτὶ —

- Hrd.* 53 a. ἐννήμαρ: ἐχρῆν τὸ ἐννήμαρ προπαροξύνειν, ὡς παρ' οὐδετέρου συγκείμενον. ἀλλ' ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ σύνθεσις· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ᾠρ συνετέθη οὐδετέρων. A
- ex.* b. <ῶχετο:> οὐκ εἶπεν ἐπέμπετο, ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ ἐμψύχῳ 5 εἶδει ἐπορεύετο. b(BCE⁴) T
- ex.* c. <κῆλα:> ὡς τὸ δόρυ κοινόν ἐστι καὶ εἰδικόν, οὕτω καὶ τὸ κῆλον. ἢ κῆλα τὰ δειματὰ φησιν, ἢ b(BC) T τὰ καύσεως αἴτια. b(BCE⁴) T
- D <κῆλα:> νῦν τὰ βέλη· ὅτε δὲ καὶ σημεῖα. A¹¹ 10
- ex.* (Ariston. ?) 54. <ἀγορῆν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς:> αὐτοκράτωρ γάρ, οὐ μισθωτὸς ἦν· τὴν δὲ στρατιάν ὁ θέλων συνῆγε· συνάγει μὲν γάρ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ B καὶ Ἀχιλλεύς ἐν τῇ T. ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ἠγεῖται τῆς ὑπαιθρου στρατιᾶς· ὅτι γάρ οὐ τυραννὶς τοῦτο ἦν, ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν δῆλον, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ταῖς Λιταῖς (e. g. I 260, 15 315). b(BCE⁴) T
- ex.* 55. <θεὰ λευκώλενος Ἥρη:> προῖων ἤδη καὶ τοὺς ἐπικούρους θεοὺς διασαφεῖ, τοῦτο μὲν τὸ προνοητικόν τῶν θεῶν ἐνδεικνύμενος, τοῦτο δὲ καὶ φαντασίαν παρεντιθεῖς. b(BC) T
- ex.* 56 a. κήδετο: πῶς ἢ τῆς μήνιδος αἰτία γενομένη τούτων ἐκή- 20 δετο; b(BCE⁴) T εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ὑπῆρξεν, οὐκ ἂν διηνέχθη ὁ

ὁ μὲν περιττὸς γόνιμὸς ἐστι· συντιθέμενος γὰρ ἑαυτῷ γενεᾷ τὸν ἄρτιον. ὁ δ' ἄρτιος οὐδέποτε γενεᾷ τὸν περιττόν. μάλιστα δὲ (δὲ scripsi, γὰρ Ag) τὸν ἐννέα ἀριθμὸν τέλειον ἠγεῖται· ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου περισσοῦ τετραγώνος περισσός, de origine non constat ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ sq. cf. Eust. 45, 17 et 30 ἐννέα ἡμέραις (89) cf. Hippocr. progn. 15 (I 94, 13 Kü.), epid. I 205, 8 Kü. ὁ ἀήρ cf. Eust. 45, 44 53 nullum signum ante versum in A; sed excidit sch. Aristonici de v. κῆλα, vide ad A 584. M 280 (Ariston.), cf. Et. Gen. (AB) κῆλον· τὸ ξύλινον βέλος· παρὰ τὸ κάλον τὸ δηλοῦν τὸ ξύλον. κατὰ δὲ γλωσσογράφους βέλη θεία, τουτέστιν ἀστραπὰς καὶ (κ. om. Et. Gen. B) βροντὰς· „ῶχετο κῆλα θεοῖο“ (A 53), fort. ex hyp. Iliad., cf. D, Ap. S. 99, 2 a h(Ag M¹P¹¹, cf. A. G. 394, 21 Matr.): ἐχρῆν — παρηλλάγη (Ag M¹P¹¹), ἐπεὶ — συνετ. οὐδετ. (Ag P¹¹), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 322, 33, An. Ox. 1, 155, 6, Et. Gen. [A¹¹B] ἐννήμαρ, Et. Gud. 479, 3 Stef.). Vide ad A 81 (T), ὦ 657 (Hrd.) προπαροξύνειν ad cf. Wackernagel, 2, 834 54 nullum signum ante versum in A, sed fort. exstabat diple, cf. test. et Roemer, Jhbb. class. Philol. 25, 1879, 90 αὐτοκράτωρ γὰρ sq. cf. Eust. 45, 36 τῆς ὑπαιθρου στρατιᾶς ad T 45 (Ariston.), ὦ 657 (T), cf. Eust. 390, 32 56 a cf. Ap. S. 98, 28: κήδετο· ἠμιᾶτο. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 243, 20, Et. Gud. 318, 52, sim. EM. 509, 27): κήδετο·

γνωρίζει om. b 2 προπαροξύνεσθαι h(M¹P¹¹), Ep. Hom. 3 οὐδετέρου Ep. Hom., οὐδετέρων h(P¹¹, cp. M¹, om. Ag; coniecerat Bast), οὐδέτερον A 4 οὐδετ. συνετ. P¹¹ 5 le. add. Li 5 sq. ἐπὶ ἐμψύχων σωματίων ἰδέα C 7 le. add. Vill. ἰδικόν BC 8 δειματὰ] σήματά Wil., vix recte 10 le. suppl. Ddf. ὅτε scripsi cl. D, ὅτι A 11 le. add. Bk. 13 B b, IB T T Bk., IT T, IG b (IG vel Γ E⁴) 15 αὐτοῦ Wil., sed auctor Agamemnonem et Achillem significat, fort. et Ulixem 17 le. add. Vill. (λευκ. ἦρη iam Li) 20 le. T, om. BC, totum v. praem. E⁴, κήδετο γὰρ δαναῶν Li πῶς — ἐκήδετο b

Ἄγαμέμνων οὐδέ ἔχθρά συνέβη, δι' ὧν μᾶλλον ἐβλάβησαν Ἕλληνες.
 Τ ῥητέον οὖν ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλέα μνηῖσαι, ἵνα θαρρήσαντες
 οἱ Τρῶες τῷ πεδίῳ προέλθωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι·
 25 εἴ γάρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν πολιορκούμενοι, μακρὸς ἂν ἐγένετο καὶ ἀτε-
 λεύτητος ὁ πόλεμος. b(BCE⁴) T

κῆδετο γὰρ Δαναῶν: εὐλόγως ἐφρόντιζε ——— ὀλεθρος. A D

b. ὅτι ῥα: δασυντέον τὸν ῥά· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχό- *Hrd.*
 μενον δασύνεται, πλήν τοῦ ῥᾶρος. b(BC) T

30 c. (ὄρατο:) ὅτι Ζηνόδοτος „ὀρητο“ γράφει. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι *Ariston.*
 Δωρικὸν γίνεται. A^{int}

57. ἤγερθεν: κατ' ὀλίγον γὰρ συνιόντες πληθύνονται. b(BCE⁴) T *ex.*

58. (μετέφη:) διὰ τὴν μετά. A^{int} *Ariston.*

τοῖσι δ' ἀνιστάμενος: τὸ γὰρ παλαιὸν ——— ὀρθός D

35 ἴστατο. A

59 a. Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε: μετά τὸ Ἀτρείδη δεῖ στίζειν, ἐπεὶ *Nic.*
 αἱ προσαγορευτικαὶ τῶν περιόδων αὐτοτελεῖς εἰσιν. A

b. Ἀτρείδη: κατ' ἴδιαν τὸ Ἀτρείδη· κλητικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ *ex.*
 αὐτοτελής. οὐ μέντοι ἐν τῷ „Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν“ (B 434).

40 b(BC) T σχεδὸν ἐν πᾶσαι μιᾷς ἔχονται συντάξεως. b(B) T

c. (παλιμπλαγχθέντας:) πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστο- *Ariston.*
 ρίαν, ὅτι ἐντεῦθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἐπλάσαν. A^{int}

d. παλιμπλαγχθέντας: ὑφ' ἐν Ἀρίσταρχος τὸ παλιμ- *Hrd. | ex.*

ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἠνιάτο . . . δημοῖ καὶ τὸ ἐφρόντιζε κτλ. ῥητέον οὖν sq.
 cf. D; aliter (falso) Tz. ex. 104, 2 b cf. *Hrd. mon.* 35 (2, 940, 16), *Arcad.* 226,
 24, *Choer. Th.* 2, 43, 26, *Lex. spir.* 242, sch. D. Thr. (Σ^v) 143, 12 c ad A 198
 (*Ariston.*) 58 diple periestigmente ante v. in A; vide ad B 795 59—61 fort.
 exstat sch. *Nicanoris* in h(Ge, pone sch. A 59 a στίζειν): [ἡ δὲ σύν]ταξις ἐστὶν
 οὕτως· Ἀτρείδη, ἐὰν δὴ ὁ πόλεμος καὶ [ὁ λοιμὸς τοῦς Ἀχαιοῦς] δαμάση (suppl.
Nicole), cf. sch. A 59 a 59 diple periestigmene ante v. in A, fort. error scribae,
 cf. sch. c a h(cf. A. G. 395, 30 Matr.): μετά — στίζειν (Ag Ge P¹¹): ἐπεὶ —
 εἰσιν (Ag P¹¹); — στίζειν ad A 106. Z 330—5. O 437. P 75 (*Nic.*), cf. *Bk.*, *H. Bl.*
 1, 268. αὐτοτελεῖς cf. *Ap. Dysc. pron.* 53, 16 (ἡ κλητικὴ αὐτοτελής οὐσα στιγμὴν
 ἀπαιτεῖ), synt. 372, 7 c ad A 71 a; cf. *Roemer, Ar.* 107. 118; *Mus. Rhen.* 66,
 1911, 327, 1 (vix recte) d/e de notis *Ap. H.* (*Eust.* 47, 13) vide ad I 668.
 ω 765 d — παλιμπλαγχθέντας in A exstabat sch. *uberius Herodiani*, vide

πῶς; ὅτιπερ ἡ αἰτία γέγονε τῆς μῆνιδος ἀχιλλεῖ T, fort. rectius 22 ἔχθρά
 scripsi, ἔχθρα T 23 οὖν om. b 24 τῷ πεδίῳ om. b καὶ om. T 25
 ἐγένετο T ἦν b 29 ῥάρος BT (cf. test.) 30 le. add. Vill. ὅτι A, fort.
 ἡ διπλῆ (περιστιγμένη), ὅτι ἀγνοεῖ A em. Vill. 32 le. E⁴T, om. BC
 33 le. add. Ddf. τὴν μετά Cob., τὸν με ss. τ A; sch. in mg. int. post D ad A 56
 (ὀλεθρος) scriptum ita, ut paene iuxta v. A 59 sit; ad hunc v. traxit *Ldw.*, διὰ τὴν
 μετοχὴν (sc. παλιμπλαγχθέντας) scribens. At *Aristonicus* ad lectionem *Zenodoti*
 34 ὀρθῶς A 36 incipit Ge (cuius lectiones raro tantum notantur, cf. *Praef.*
XLVIII et Beiträge 25) 36 sq. post sch. D (τὸν ἐπὶ ἴλιον πλοῦν) A, trps. *Bk.*
 41 le. addidi (auctore *Frdl.*) πρὸς A, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. 42 ἐντεῦθεν *Bk.*,
 ἐνθεν A ἱστορίαν A, ἐφόρμισιν *Frdl.*, στρατεῖαν *Haupt*, frusta (malim 41

πλαγχθέντας. | τὸ πάλιν δὲ σημαίνει τὸ εἰς τούπισω, ἦτοι **b** (BC)
T μάτην ἀπράκτους ὑποστρέψαντας, μονονουχί πλάνην, οὐκ ⁴⁵
 εἰσβολὴν ποιησαμένους· **b**(BCE⁴) **T**^c τὰ γὰρ περὶ Μυσίαν
 ἀγνοεῖ. **T**^c

D | *D ad A 60* |

Ep. Hom.

e. παλιμπλαγχθέντας: εἰς τούπισω πλανηθέντας | ἀπελ-
 θεῖν, μάτην ἐπανακάμψειν εἰς τὰ οἰκεία, ἐάν περ δὴ ὄλως τὸν θάνατον
 ὑπεκφύγοιμεν. | οὐκ ἐκ ῥήματος δὲ ἡ σύνθεσις τῆς μετοχῆς, ἀλλὰ συν- ⁵⁰
 τέθεται διὰ τὸ „ἄψ ἀπονοστήσειν“ (A 60). **A**

D

Ἄτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας: οἱ νεώτεροι
 ——— τὸν ἐπὶ Ἰλιον πλοῦν. **A**

Ariston.

60. <εἰ κεν> ὅτι Ζηνόδοτος „οἱ κεν“ γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ
 ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. **A**^{int}

⁵⁵

ex. (?)

61. <εἰ δὴ> ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. **A**ⁱⁱ

Ariston.

62. ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν: ἡ διπλῆ, ὅτι μάντις γενικῶς,
 ἱερεὺς δὲ καὶ ὄνειροπόλος εἰδικῶς, εἶδη μάντεων. Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκεν
 αὐτόν (sc. A 63)· μήποτε δὲ ὄνειροκρίτην ὑπέληφεν, οὐκ ὀρθῶς. **A**

Hrd., Nic.

62—3 a. <μάντιν ἐρείομεν, ἡ ἱερῆα / ἡ καὶ ὄνειροπόλον> ⁸⁰
 μέχρι τοῦ ἐρείομεν διασταλτέον, εἴτα ἡ ἱερῆα / ἡ καὶ ὄνειροπόλον,
 ἵνα γενικὸν μὲν ἦ τὸ μάντιν, εἶδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα. οὕτως Ἡρωδία-
 νός (2, 22, 19). καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει (p. 141 Friedl.). **A**

D

ἔστι γένος τι ἡ μαντική, ——— τῶν ὄνειράτων. **A**

Hrd. | Porph.

b. <μάντιν ἐρείομεν, ἡ ἱερῆα / ἡ καὶ ὄνειροπόλον> ⁸⁵

ad A 326. Π 95 (. . . καὶ περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντας διελαμβάνομεν, ὡς ὅτι τὸ
 πάλιν — τούπισω in A excidit sch. Aristonici eadem fere continens, ad A 326
 (Ariston.); vide ad E 257 a. Z 189. K 281. 356. ω 462, cf. D ad A 326, sch. ε 430.
 ν δ; Eust. 47, 10; Dimpfl 11 *e h* (cf. A. G. 396, 2 Matr.): εἰς τ. πλ. ὑπολαμβάνω
 μάτην — οἰκεία (Ag Ge), ἐάν περ δὴ — ἀπονοστήσειν (Ag) οὐκ ἐκ ῥήματος sq.
 Ep. Hom. (An. Par. 3, 324, 32), cf. EM. 649, 42 **61** Amm. 34 (unde Eust.
 878, 18. 1713, 34): καὶ Ὅμηρος διαστέλλει (sc. τὸ ἅμα καὶ τὸ ὁμοῦ) . . . ἔσθ' ὅτε
 δ' ὁ ποιητῆς τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης·
 „εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμος τε δαμάξ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς“, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι καὶ νῦν τὸ
 ὁμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, οἷον ἐν Τροίᾳ δ' τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάξει τοὺς
 Ἀχαιοῦς, fort. partim escholiis; ad A 127—9, cf. sch. α 98, ο 365, sch. Ap. Rh. 2, 121,
 Paus. att. (α 79) ap. Eust. 878, 21; praeterea Eust. 1785, 37, Tz. ex. 106, 15.
 Vide ad Θ 64. Ψ 362. Aliter Aristot. phys. 5, 3 p. 226 b 21 **62** cf. Eust. 48, 35:
 οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν τῷ „ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν“ φασὶ καὶ ὅτι κοινὴ πῶς
 ἔστι τέχνη ἱατρικὴ καὶ μαντικὴ. Μελάμπους οὖν καὶ Πολύειδος ἀμφοτέροι ἐπ'
 ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο. καὶ Αἰσχύλος δὲ πού φασὶ τὸν ἱατρὸν μάντιν ὀνομάζει
 (fr. 460 N.² = 643 M.) ἡ διπλῆ, ὅτι sq. ad E 149. ω 77 (Ariston.). 221 (A),
 cf. sch. η 197. ι 39. 184, Porph. 1, 272, 23 **62—3 a** ad ω 221 (Nic.), cf. Eust.
 47, 38. 48, 5 *b* — ὄνειροκρίτην *h* (Ag M¹P¹¹, cf. A. G. 396, 13 Matr.); cf. Ge
 (pone sch. e cod. T deprec. rptum): ἵνα περὶ τοῦ λοιμοῦ σὺν τοῖς ὄνειροκρίταις
 (supplevi) θεάσεται· γέν' ἵτο γὰρ ἄν τις καὶ παρὰ τοῦ Διὸς ὄνειρος. | ἴστεον ὅτι

πρὸς τοὺς νεωτέρους) **45** μάτην] ἀντὶ τοῦ μάτην **E**⁴ **49** δὴ Bk., δει **A**
54 le. add. Bk. (εἰ κ. θάνατον Vill.) **56** le. add. Ddf. **58** οἰωνοπόλος **A**
 corr. Frdl. **60** le. add. Bk. **65** le. addidi, v. A 62 praem. **E**⁴, om. cett.

Ἡρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ ἐρείομεν, ἵνα γενικὸν εἶη τὸ μάντις. | ὁ δὲ Πορφύριος (1, 5, 14) τρία ἀποδέχεται, μάντιν λέγων τὸν διὰ οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον, ἱερέα δὲ τὸν διὰ θυσιῶν, ὄνειροπόλον δὲ τὸν ὄνειροκρίτην. A b(BCE⁴) T

70 63 a. καὶ γὰρ τ' ὄναρ: καὶ γὰρ τι ὄναρ, ὃ ἐστὶ τὸ τέλειον. *ex.*
ἐπεὶ δὲ τὸ ὄναρ σαθρὸν ἐστίν, ὑψωσεν αὐτὸ τῇ προσθήκῃ. b(BC) T

b. καὶ γὰρ τ' ὄναρ: τοῦ π̄ ἐστὶ συναλιφή, καὶ γὰρ τι ὄναρ. *Porph. (?)*
οὐ γὰρ πάντα λέγει ἀληθῆ. ἐπεὶ φησὶν οὐ πάντας εἶναι τοὺς ὄνειρους ἀληθεῖς· „αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι“ (τ 563). A

75 c. <ἐκ Διὸς ἐστίν>: τὸ ἐστίν ἐγκλιτικὸν ἐστίν, εἰ μὴ ἄρχεται *Hrd.*
ἢ προηγείται αὐτοῦ ἢ οὐ ἀπόφασις. b(BC) T'

64. <ὃ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων>: τῶν αἴφνι- *ex. | ex.*
δίων θανάτων αἰτίον φασὶν εἶναι Ἀπόλλωνα. | τῷ δὲ ὃ τι λείπει ἢ διὰ.
b(BCE⁴) T

80 65 a. εἴ ταρ: οὕτως ὄξεϊα εἰς τὸν εἶ· τὸ γὰρ τάρ ἐστίν ἐγκλι- *Hrd.*
τικὸς σύνδεσμος ἐπιφερόμενος. καὶ οὐ δεῖ ἀπόστροφον βάλλειν εἰς τὸ
τ̄· οὐ γὰρ ἐστίν ὃ τέ σύνδεσμος· ἐπεφέρετο γὰρ ἂν ἕτερος τέ. A

τρία εἶδη τῶν μάντεων· οἱ [μὲν] ἐκ τῆς τῶν ὀρνέων πτήσεως τὰ μέλλοντα [ἔλεγον, οὐς] καὶ μάντις ἰδίως καλεῖ, οἱ δὲ [ἐξ ἐν]τόμων, οὐς ἱερῆας καλεῖ, οἱ δὲ [ἐξ ὁ]νείρων, οὐς καὶ ὄνειροπόλους καλεῖ, [οἱ ἄλλ(οις)] (e. g. supplevi) τὰ μέλλοντα ἔλεγον ἐρωτηθέντες. [οἱ δὲ] (supplevi) ὄνειρους βλέποντες ἔλεγον ψε[. . .] (fort. ψευδεῖν vel ψευδεῖς εἶναι?)· οὗτοι γὰρ ὄνειροκρίται. ἵνα δὲ [σημαίνει] ὡς πάντες οἱ ὄνειροι ἐκ θεοῦ, φησὶν „καὶ [γὰρ τ' ὄναρ] ἐκ Διὸς ἐστίν“, partim certe e scholiis, cf. h (Ag = A. G. 396, 10 Matr., pone D): ταῦτα αὐτῆς τὰ κύρια καὶ κορυφαῖα (scripsi, κρυφαῖα Ag)· ἔχει καὶ ἄλλας ὑποδιαίρεσεις· διὰ θυμιαμάτων καὶ διὰ τῆς τομῆς τῶν ζώων καὶ ἡπάτων καὶ τῶν λοιπῶν, originis incertae ὁ δὲ Πορφύριος sq. cf. Porph. 1, 6, ubi rectius: . . . τὸ δὲ ὄνειροπόλον οὐ σημαίνει τὸν ὄνειροκρίτην, ὡς τινας ἐξεδέξαντο, τὸν περὶ τοὺς ὄνειρους διατρίβοντα . . . , ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὄνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὄνειροις καὶ θεατὴν ὄνειρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. Vide Galen. in Hipp. de vict. acut. 1, 15 (CMG. V 9, 1 p. 129, 7), sch. Ar. nub. 332, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 319, 16, Et. Gud. 430, 11, brevius EM. 626, 20), Eust. 51, 13 63 nullum signum ante versum in A; tamen sch. Aristonici de Zenodoti athetesi (vide ad A 62) et de v. ὄνειροπόλος excidisse verisimile est (vide ad E 149, Ap. S. 121, 10, Eust. 48, 14), nisi talia in sch. ad A 62 disseruit b h(cf. A. G. 396, 16 Matr.): τοῦ τι — ὄναρ (Ag M¹P¹¹)· οὐ γὰρ πάντα — ἀληθεῖς (M¹P¹¹), Et. Gen. (A, deest B) ὄνειροπόλον, cf. Porph. 1, 6, 1 c ad Z152. Ψ 549, cf. sch. ξ 99, Arcad. 163, 7. 169, 9; Barrett, Eurip. Hippol. (Oxon. 1964) 426 65 diplo periestigm. ante versum in A, fort. error scribae a ad A 93

66 sq. εἰς τὸ — μάντις T εἰς τὸ μάντιν, ἵνα ἢ γενικὸν b καὶ κοινὸν τὸ μάντιν A h
66 εἶη T, ἢ Bk. Ma., at cf. Schwyzer-Debrunner Gr. Gr. II 338. Vide ad H 114
b², a² 67 τρία — λέγων T μάντιν λέγει b, om. A 68 διὰ¹ δι' ἢ A δι'
C οἰωνῶν A ἢ (ante σημ.) om. A Ag δὲ (post ἱερέα) om. b 68 sq.
ἱερέα — θυσιῶν om. A 69 δὲ om. T ὄνειροκρίτην AC h T ὄνειροπολούμενον
E⁴ ὄνειροπολούμενον θεατὴν ὄνειρου γεγονότα B, fort. excidit aliquid (cf. test.)
70 καὶ γὰρ τι ὄναρ om. T ὃ ἐστὶ T ἦτοι τὸ b 71 ἐπεὶ δὲ b ἐπειδὴ T
72 συναλιφή A ut solet, cf. test. ab Uhlig ad Ap. Dysc. synt. 194, 14 collecta, im-
primis Hrd. 2, 472, 32; Eust. 1561, 2 73 πάντα et ἀληθῆ] πᾶν et ἀληθῆς Vill.
74 αἱ μὲν Hom. οἱ μὲν A 75 le. add. Li 77 le. add. Vill. 77—8 εἰς
τὸ ὅτι λείπει ἢ διὰ. τῶν δ' αἴφν. — ἀπόλλωνα E⁴ 78 εἶναι T τὸν b 80 τὸν

- Ariston.* b. <εὐχολῆς> ὅτι ἔλλείπει ἢ περί. A^{im}
ex. | ex. c. εὐχολῆς: ὡς περ παρά τὸ παύσω παυσωλή καὶ ἔλπω
 ἔλπωρή, οὕτω παρά τὸ εὐχω εὐχολή. | ἑκατόμβη δὲ ἀπὸ τοῦ ἑκατόν⁸⁵
 καὶ τοῦ βοῦς. b(BC) T
 D ἑκατόμβης: ἡ τῆς ἀπὸ ἑκατόν βοῶν — ζῶων. A^{int}
ex. 66 a. αἱ κέν πως: περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ εἶ πως. A b
 (BC) T
Did. b. αἱ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης: Ἄρισταρχος τὸ κνίσσης⁹⁰
 ἐνικῶς κατὰ γενικὴν πτώσει, ἄνευ τοῦ ἱ. A
ex. c. κνίσσης: Πυθαγορικός ἐστι μάλλον φιλόσοφος ἢ στρατι-
 ώτης, ὡς δῆλον ἐκ τε τῶν νῦν καὶ ἐκ τοῦ „αὔριον ἱερά Διὶ βέξας“ (1357)
 b(BC) T καὶ τῶν περὶ τοῦ δέπαος τῆς Πατροκλείας (cf. Π 225 —
 54)· πῶς οὖν κατὰ Κράτητα καὶ Περσαῖον οὔτε φρόνιμος οὔτε σώφρων⁹⁵
 οὔτε ἀνδρείος; T πηγὴ γάρ τις ἐστὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν
 θεοῦς εἶναι. b(BC) T 1
ex. (Hrd. ?) 67 a. ἡμῖν ἀπὸ λοιγόν: ὀρθοτονεῖται τὸ ἡμῖν· ἀρκτικὸν γάρ
 ἐστὶ κατὰ τὴν τῆς ἀπὸ σύνταξιν, ὅτι πρὸς τὸ ἀμῦναι ἢ ἀπὸ φέρεται.
 b(BC) T
Hrd. b. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι· διὸ φυλάττει⁵
 τὸν ἴδιον τόνον· ὅταν γάρ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἔχη πρὸς τὸ ἐπιφε-
 ρόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ἅτε δὴ ἐπέχουσα τὴν τάξιν. A
Ariston. 68. κατ' ἄρ' ἔζητο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἐκαθέζετο“. οὐκ ἐξ
 δὲ ἑλληνίζειν τὸν Ὀμηρον. ὡς περ γὰρ οὐδὲ λέγει ἑκατέβαινε, οὕτως¹⁰
 οὐδὲ ἐκαθέζετο. A
Ariston. 69 a. Κάλχας Θεστοριδης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „μάντις

(Hrd.), cf. sch. D. Thr. (Σ¹) 443, 15 b ad A 93. 429. B 356 a. 689. Θ 124.
 125. 316 a. 317. I 531. 567. Λ 142. N 166. 203. O 651. Π 17. 522. 546. 553. 561.
 Φ 146. X 170. Ψ 37. Ω 550 (Ariston.), vide ad Δ 343 a. Σ 171 (Did.), cf. sch. θ
 12. λ 421. ξ 144. 174. 321. χ 232. ω 425, Eust. 49, 22; Carnuth, Ariston. 18 c
 — εὐχολή eadem fere h (Ge M¹P¹¹), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 325, 26; sim. Et.
 Gen. = EM. 400, 36, Et. Gud. 569, 18 Stef.), Tz. ex. 112, 15 ἑκατόμβη sq.
 cf. D, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 138, 1 al.) 66 a ad A 523 (A), cf. sch. Ap. Rh. 1,
 807—8, Io. Alex. 40, 11; Uhlig ad D. Thr. p. 100 c — στρατιώτης ad Π
 225 Περσαῖον fr. deest in St. V. Fr. 67 Ge: <ἀντιάσας> (add. Nicole)· παλινωδίας
 ἄσας, originis incertae a — σύνταξιν h(M¹P¹¹) ὀρθοτονεῖται sq. fort.
 doctrina Herodiani, vide ad A 147. 214 (Hrd.) b τὸ ἐξῆς — τόνον¹ EM. 123,
 49 (e Ven. A) διὸ — φυλάσσει (8) brevius h(M¹P¹¹); ad A 258. 541. Δ 235—9.
 E 283. 405. 416. Z 39. 357. H 6. Θ 4. Λ 36. M 149. N 736. O 555. Π 324. 669. T
 230. Y 188. 327. 497. Φ 110. 446. Ψ 160. 698; cf. sch. α 218. β 88. θ 88. ο 488
 68 — ἐκαθέζετο ad A 611. O 716, cf. sch. γ 402. ζ 1 (Ariston.) 69 Eust. 51, 8:

εἶ A em. Bk. 83 le. add. Vill. περί Vill., περι περι A, περί πρόθεσις Ldw.
 (vide ad B 689. Π 546) 85 τὸ δὲ ἑκατόμβη C 88—9 post sch. A 67 b (coni.
 cum v. τάξιν) A, huc traxit Vill. 88 εἰς δὲ τὸ αἶ κεν περισσὸς ὁ κεν A καὶ
 ἔστιν] ἵνα ἦ A 93 ἱερά Hom. 94 τῶν Bk., τὰ T 95 οὖν Vill., ὁ T (et Li)
 8 le. Vill., ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστειγμένη, ὅτι
 9 οὐδὲ Vill., οὐ ss. δ' A, οὐδεὶς Ddf. (perperam) 11 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ

- Θεστοριδης“. οὐ δύναται δὲ τῷ γένει τὸ εἶδος ἅμα συγκατατίθεσθαι. **A**
b. Θεστοριδης: ὄρα πῶς ἐν ἀρχῇ διασαφεῖ τὰ ὀνόματα, **b** *ex.*
 (BC) **T** ¹⁵ ὡς καὶ ἑτέρου ὑπάρχοντος. **b**(BC) **T**
70. τὰ τ' ἐόντα: τὰς αἰτίας φησίν, ἐπεὶ τὸν λοιμὸν ἤδεσαν πάν- *ex.*
 τες, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ· **b**(BCE⁴) **T** διὸ καὶ τρίποδα τίθησι
 τῷ θεῷ. **T**
71 a. καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν (<Ἴλιον εἶσω>): ὅτι *Ariston.*
 ἀντὶ τοῦ νεῶν, καὶ ὅτι Καλχας ἠγήσατο τοῖς Ἕλλησι καὶ οὐχὶ
²⁰ Τηλέφος, ὡς τινες νεώτεροι, καὶ <ὅτι> τὸ εἶσω **A** ἀντὶ τοῦ εἰς.
A **A**^{im}
b. καὶ νήεσσ' ἠγήσατο: διὰ τὰς διοσημίας· „πειθόμενοι“ *ex.*
 γάρ φησι „τεράεσσι θεῶν“ (Δ 408). **b**(BCE⁴) **T**
72. πόρε Φοῖβος: τὰς εἰς ἄκρον εὐεξίας θεῶν εἶναι δῶρά φησιν. *ex.*
²⁵ **b**(BC) **T** Εὐρύτω „τόξον πόρεν† Ἐκβόλος“ (Ap. Rh. 1, 88). **T**
73 a. <ὁ σφιν:> οὕτως διὰ τοῦ ἐνὸς σ. **A**^{im} *Did.*
b. <ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν:> ὅτι *Ariston.*
 Ζηνόδοτος γράφει „ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα“. **A**^{im}
c. ἐϋφρονέων: πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀβελτερίαν. **b**(BC) **T** *ex.*
³⁰ **74.** ὦ Ἀχιλλεῦ, κέλεαί με: καὶ τῷ βασιλεῖ ἀπολογεῖται ὡς ἀναγ- *ex.*
 καζόμενος ὑπὸ Ἀχιλλεῦς, καὶ τῷ πλήθει ὡς δέει τοῦ βασιλέως μὴ προ-
 ειπῶν. **A** **b**(BC) **T**

ὅτι δὲ τινὲς φασιν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὀμηρικῆ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλειοπέναι, ὁ Πορφύριος ἱστορεῖ, ἐκτιθέμενος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς Εὐβοεὺς τε φαίνεται εἶναι καὶ Ἀβαντος ἀπόγονος, Porph. fort. e scholiis; cf. sch. Ap. Rh. 1, 139—44 a (= Chamael. fr. 15 We.), sch. Lyc. 427; Cantarella 105 *a* sch. fort. uberius erat, vide ad Ω 77, quem v. Aristarchus attulisse videtur, ut Zenodotum refutaret *b* cf. D; Eust. 50, 39 **70** fort. excidit sch. Didymi de v. ἤδη, ad E 64 *c* διὸ sq. cf. sch. Ar. Plut. 9; nisi forte auctor ad ipsum poetam spectat, Homerum pro Hesiodo vocans, cf. Cert. (p. 41, 22 et 43, 12 Wil.) **71** deest diplex ante versum in A, fort. negligentia scribae *a* — νεῶν ad E 211 *a*¹. l 484. N 217, cf. D ad Γ 16, sch. κ 110, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 356, 1, Et. Gud. 481, 4). Vide ad A 24 *a*. B 816 (pap. II). E 300 (Ariston.) νεώτεροι ad A 59 *c* τὸ εἶσω sq. ad Λ 44. Φ 125. Ω 145. 184. 199, cf. sch. λ 579; Ap. Dysc. pron. 64, 4, sch. D. Thr. (Σ') 519, 6 (= Ap. Dysc. Fr. p. 35, 16), Eust. 51, 37; Lehrs Ar.³ 136. Vide ad Υ 13; sch. η 13. κ 91 **72** — φησιν **h** (M¹P¹¹) **73 a** **h**(Ge M¹P¹¹); ad A 253 (test.). 336. Ψ 281 (Did.); vide ad Σ 460 (Nic.); cf. Tz. ex. 116, 28; ὅς φιν distinxisse videtur Apio (fr. 144 B. = Ap. S. 163, 15) *b* ad K 127 (Ariston.) μιν cf. Ap. Dysc. pron. 84, 2 *c* cf. **h** (M¹P¹¹) **74** **h**(M¹P¹¹) **75** fort. excidit sch. exegeticum

περιστιγμένη, ὅτι **13** ὄρα πῶς om. **T** ὀνόματα] πρόσωπα **T**⁴ (cf. Eust. 50, 39) **14** ἑτέρων ὑπαρχόντων Roe. (Philol. 70, 1911, 165, 4) **15** sq. πάντες ἤδεσαν **b**, fort. rectius **16** μὴν δὲ τὴν **T** τίθησι suspectum, fort. τίθεασι (cf. test.) **18** le. A suppl. Vill. ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι **20** ὅτι add. Cob. ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως **A**^{im} **24** εὐεξίας /// θεῶν **T** εὐτυχίας θεῶν **h** φασιν **h** (coni. Wil.) **25** πόρε τόξον Ap. Rh. 26 le. add. Vill. οὕτως et τοῦ om. **h** **27** le. add. Frdl. ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι **30** le. **A**, om. **b**, ὦ ἀχιλλεῦ **T** **31** sq. δέει — προειπῶν] δέοι τὴν τοῦ βασιλέως λαβεῖν γυναικα προειπῶν **b** **31** μὴ om. **T**

Hrd. 76 a. τοιγάρ ἐγών: οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία ἢ τοί (οὐδέποτε γάρ ἀρκτική ἐστιν), ἀλλ' ἀντί τοῦ δή. b(BCE⁴) T

ex. b. καί μοι ὄμοσον: οὐκ ἀπιστῶν τῷ Ἀχιλλεῖ προβάλλει 35 τὸν ὄρκον, ἀλλ' ἵνα ἔχη πρόφασιν πρὸς τὸν βασιλέα· ὁ συνεῖς Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀγανακτεῖ ἐξαιτούμενος, ἀλλ' ἑτοίμως ὄμυσιν. b(BCE⁴) T

Hrd. 77—8 a.¹ ἡμὲν μοι πρόφρων <—/ἦ γὰρ ὄϊομαι>: ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου βαρεῖαν παραληπτέον κατὰ τὴν ἀρχουσαν· κεῖται γὰρ ἀντί τοῦ ἡμῆν, ὅπερ ἔστιν ὄρκικόν ἐπίρρημα, ὅπερ ὁ ποιητῆς αἰεὶ διὰ 40 τοῦ ε προφέρεται· „ἡμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα“ (K 322), „ἡμὲν ἐμοὶ δώσειν“ (Z 275). τὸ δὲ ἦ γὰρ ὄϊομαι (78) περισπωμένη τάσει ἀναγνωστέον· διαβεβαιωτικός γὰρ ὁ σύνδεσμος. A

a.² ἡμὲν μοι: ἀντί τοῦ ἡμῆν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα ὄρκικόν· διὸ βαρύνομεν τὸν ἦ· εἰ γὰρ περισπᾶσομεν, ἔσται βεβαιωτικός. b(BC) T 45

ex. 78. ὄϊομαι: ὡς ἐπιδιστάζων εἶπε τὴν ἑσομένην αὐτῷ μῆνιν. b(BC) T

Ariston. 80 a. <κρείσσων> ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς <τοῦ ν> γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν̄. A^{im}

ex. | Ariston. (?) b. κρείσσων: μέλλων βαρύνειν τὸν βασιλέα προαπολογεῖται 50 αὐτῷ. b(BC) T | Ζηνόδοτος δὲ „κρείσσω“ γράφει. ἀθετεῖ δὲ καὶ τὸν στίχον, b(BC) κακῶς. b(BC) T

Hrd. c. χέρηϊ: ὡς „Ἀρηϊ“ (B 385 al.). γέγονε δὲ οὕτως· ἔστι †τι

de v. ἐκατηβέλετο, vide ad Δ 171 (An. Ox. 1, 378, 29) 76 a h(Ag = A. G. 396, 20 Matr.), Et. Gen. (A, deest B) τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 52, 22; sch. α 214. Vide ad A 294 (Hrd.); Lehrs, Quaest. ep. 122 77—8 brevis h(M¹P¹¹) a¹ διαβεβαιωτικός (43) ad l 57 78 ad H 353 b ἐπιδιστάζων cf. sch. ο 31 80 a—b h (Ge): προθεραπεύει ὁ Κάλχας τὸν βασιλέα μέλλων αὐτὸν αἴτιον λέγειν τῆς συμφορᾶς. τινὲς δὲ ἐν ὑπερβατῷ λέγουσιν [εἶναι τὸν στίχον] (suppl. Nicole) τοῦτον, γράφοντες „κρείσσω“ δίχα τοῦ ν̄, ἴν' ἢ (ἴν' ἢ Nicole, ἦν Ge)· ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ἐν στήθεσιν, ὄφρα τελέση κρείσσω [αὐτόν] (suppl. Ldw.), τουτ[έστι] κρείσσουσα τὴν ὀργὴν ἐκτελέση (scripsit, ἐκτελέσει Ge; cf. A 80—83). Suspiciari licet Zenodotum v. A 81 (non A 80) eiecisse a ad A 249 b. Γ 11. 71 b. 92. H 114. Π 688 (Ariston.), cf. sch. β 180 b—αὐτῷ h(M¹P¹¹) c ad Z 382 (T), cf. Or. 166, 6, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 436, 18 al.),

33—4 τὸ τοιγάρ ἀντί τοῦ δή. οὐδέποτε γάρ ἔστιν ἀρκτική ἢ τοί· ἀντωνυμία ἔστιν E⁴ 34 ἀντί τοῦ om. Ag, Et. Gen. 35 οὐκ] οὐχ ὡς E⁴ 36 ἔχη b σχῆ T 37 ἡγανάκτησαν T ἔξαιτ. T ἀπιστούμενος b ἀλλ' — ὄμν. b, ὥμοσε δὲ ἑτοίμως T (fort. rectius) 38 le. A supplevi (le.) ἡμὲν Bk., ἢ μὲν A (le.) πρόφρων del. Vill. 40 ἢ μὲν A em. Bk. 41 utroque loco ἡμὲν A em. Bk. 42 ἢ γὰρ A em. Bk. 44 ἡμῆν Bk., ἢ μὲν bT 45 περισπᾶται ἐστὶ βεβαιωτικόν C 46 μῆνιν αὐτῷ C 48 le. add. Frdl. post Vill. (κρ. γάρ) ✕ ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεσσιγμένη, ὅτι τοῦ ν̄ add. Bk., ν̄ add. Vill. 49 εὐσύγκριτα A corr. Bk. 50 βασ.] ἀγαμέμνονα C προαπολ. h προαπολογεῖται bT 51 sq. τὸν στίχον] cf. test. 52 κακῶς οὖν ζηνόδοτος T 53 τι χερείνος Vill., τι χερείων οὐ

χερείωνος† γενική και αίτιατική „χερείονά περ καταπέφνων“ (P 539).
 55 ὃν οὖν τρόπον τὴν χερείονα αίτιατικὴν συγκόψας ἔφη „ἀλλὰ τὸν υἱὸν /
 γείνατο εἶο χερεία“ (Δ 399—400), πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα χερεία
 „χερεία δὲ χεῖροιν δόσκειν“ (Ζ 238), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὴν χε-
 ρεῖονι χερείῃ· καὶ ἔπει κακόφωνόν ἐστι, τροπή ἐγένετο τῆς εἰ διφθόγγου
 εἰς τὸ η. οὕτως Ἡρωδιανός (2, 23, 9). A

60 81—2. <εἶ περ γάρ τε ——— ἐχει κότον:> πιθανῶς τὴν εἰς τὸ *ex.*
 μετέπειτα σωτηρίαν αίτει· εἰκὸς γάρ ἦν τὸ μὲν παρόν, αἰδεσθέντα τὸ
 πλῆθος, παριδεῖν b(BCE⁴) T T^{inf} αὐτόν, εἰς δὲ τὸ μετέπειτα τι-
 μωρήσασθαι. b(BCE⁴) T^{inf}

81. αὐτῆμαρ: ἐπίρρημα ὡς καὶ τὸ „ἐνῆμαρ“ (A 53 al.) καὶ „ἔξ- *Hrd.*
 65 ἡμαρ“ (κ 80 al.) καὶ ἐχρῆν μὲν αὐτὰ ἀναπέμπειν τὸν τόνον ὡς βού-
 κερως. ἀλλ’ ἐπεὶ οὐδὲν τῶν εἰς αρ συντέθειται ἢ μόνον τὸ ἡμαρ, πρὸς
 τὴν παρηλλαγμένην σύνθεσιν ἦν παρηλλαγμένος καὶ ὁ τόνος. δεῖ δὲ
 εἶδέναι ὡς μετὰ ἀκλίτων συντίθενται. T

καταπέψη: ἡ μεταφορὰ ——— γινομένην. A *D*

70 82. <ἐχει κότον:> ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον. b(BCE⁴) *ex. | ex.*
 T διὰ πάντων δὲ ὑποφαίνει τὸ ὑπουλον Ἀγαμέμνονος καὶ ἀπλοῦν
 Ἀχιλλέως. b(BC) T | τὸ ἔχω ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ κρύπτω. b(B)

83. <φράσαι:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „φράσον“. μᾶλλον δὲ τὸ *Ariston.*
 φράσαι ἀρμόζει. A

75 85 a. θαρσῆσας: ὡς ἀγαθὸς προτρέπει, μᾶλλον δὲ προκρίνει τὸ *ex.*
 κοινή τοῦ ἰδίᾳ συμφέροντος. b(BC) T T^c

b. <μάλα:> διασταλτέον ἐπὶ τὸ μάλα. A^{im} *Nic.*

c. {θαρσῆσας μάλα} εἰπέ: τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, *Hrd.*

Choer. Th. 1, 375, 29 (sim. Et. Gen. = EM. 808, 55), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 350,
 18, Et. Gud. 469, 7), Tz. ex. 119, 19; vide ad B 129 81 ad A 53 a (Hrd.),
 82 — Ἀχιλλέως h(Ag M¹P¹¹, cf. A. G. 397, 3 Matr.); — χόλον cf. Porph. 1, 306,
 2. 310, 8. 312, 17 83 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae; cf.
 Ap. S. 165, 7: φραδέος . . . ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ φράσαι, ὅπερ ἀγνοήσας Ζη-
 νόδοτος μεταγράφεϊ, . . . σὺ δὲ φράσον (Forsman, φράσαι cod.), εἰ με σωῶσεις“, |
 οὐδέποτε τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν, Amm. 502; vide ad Z
 335. 500, sch. α 444; Lehrs Ar.³ 84 85 nullum signum ante versum in A, fort.
 neglegentia scribae a h(P¹¹) b h(P¹¹) c eadem fere Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 328, 7, sim. h[P¹¹, brevius Ge]), ubi Hrd. laudatur, cf. Arcad. 196,

Cob., fort. τις χερείονος 54 γενική χερείονος Cob. 59 ἡρωδιανός A em.
 Vill. 60 le addidi [πιθανῶς] πιθανῶς δὲ καὶ coni. cum scholio A 80 b (v.
 κακῶς οὖν ζηνόδοτος) T; εἶπερ γάρ τε· πιθανῶς T^{inf} 61 εἰσέπειτα T εἰκὸς
 μὲν γὰρ E⁴ ἦν om. T 61 sq. τὸ παρασεθὲν τὸ πλῆθος T τὸ πλῆθος om.
 T^{inf} 65 αὐτὸ Li et edd. 70 le. add. Li V ἔδειξε δὲ sq. pone sch. A
 81—2 (v. τιμωρήσασθαι) in E⁴ 71 ὑποφαίνει δὲ διὰ πάντων b 71 sq. τὸ
 ὑπ. μὲν ἀγαμ., ἀχιλλέως δὲ ἀπλοῦν b (post ἀπλοῦν nota finalis B) τὸ ἀπλοῦν
 τοῦ ἀχ. Ag (ἀπλοῦς δὲ ὁ ἀχιλλεύς M¹P¹¹) 73 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ
 διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 75 le. T, om. bT^c προτρέπει μᾶλλον δὲ om. b P¹¹
 76 ἰδίου T^c 77 le. add. Bk. 78 (le.) θαρσ. μ. del. Vill.

ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ. ἰδίως δὲ καὶ μακροῦ παραλήγονται. Ἄττικοι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουσι τὸ ἰδέ καὶ λαβέ. A ⁸⁰

ex. *d.* θεοπρόπιον: τὸ προειρημένον ὑπὸ θεοῦ σοι. τοῦτο δὲ πρὸς δυσώπησιν τῶν ἀκούοντων. b(BC) T

Ariston. *e.* <οἴσθα:> ὅτι οἴσθα χωρὶς τοῦ ῥ· οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός· „οἴσθα· τίη τοι ταῦτα“ (A 365), „οἴσθα, γέρον“ (δ 465). A

D 86. οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα: ἢ οὐ ἀπωμοτικῶς ——— συνή- ⁸⁵
θειαν. A

Ariston. Κάλχαν: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν̄, „Κάλχα“. τὰ δὲ εἰς ᾧς λήγοντα, διὰ τοῦ ν̄ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ν̄, „Θόαν“ (N 222. 228), „Αἶαν“ (H 234 al.). A

ex. 88. οὗτις ἐμεῦ ζῶντος: πεφυλαγμένος καὶ δεισιδαίμων ὁ ὄρκος· ⁹⁰
συνέβαινε γὰρ ἀποθανόντος ἢ ἀποδημοῦντος Ἀχιλλέως αἰκισθῆναι τὸν μάντιν. A b(BCE⁴) T

Nic. 88—9. <οὐ τις ἐμεῦ ——— ἐποίσει:> τινές τὸ σοί (89) τοῖς ἐπάνω προ(σ)διδόασιν, ἴν' ἦ σοὶ δερκομένοιο. βελτίων δὲ ἢ συνήθης ἀνάγνωσις. A ⁹⁵

ex. 89. βαρείας: τὰς ὄπλῳ βεβαρημένας. T ¹

ex. (?) | ex. 90. οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα: ὁ τρόπος ὑπερβολῆ. A | ὁ δεδιῶς ἔσκεπεν ὁ μάντις, τοῦτο θαρσύνων ἀπεκάλυπτεν Ἀχιλλεύς. A b (BCE⁴) T οὐχ ὑβριστικῶς δὲ εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως, ὡς ἂν ἐπιτρέποντος καὶ τοῦ βασιλέως τοιαύτην ἴσφαλη ἴ ποιείσθαι ἐγγύην. ⁵
καὶ τῇ ὑπερβολῇ (cf. A 91) θεραπεύει τὸν Ἀγαμέμνονα. b(BCE⁴) T

Did. 91. <ἐνὶ στρατῶ:> „Ἀχαιῶν“, οὐκ ἐνὶ στρατῶ. οὕτω καὶ αἰ

18 ὀξύνουσι τὸ ἰδέ cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 218, 5) *d* cf. D *e* cf. Eust. 1773, 27: τὸ δὲ „οἴσθα γὰρ οἶος θυμός“ (ο 20) ἐλέγχει Ζηνόδοτον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν κακῶς γράφοντας τὸ „οἴσθας“ παρὰ τῷ ποιητῇ, cf. sch. a 337, Ael. D. ο 11 86 deest diplo periestigm. ante versum in A, fort. error scribae ὅτι Ζηνόδοτος sq. ad N 68. 222 (Ariston). Vide ad M 231 (Did.), Z 470 (T), Σ 285 (Did.) 88 brevius h(Ag = A. G. 397, 9 Matr.) συνέβαινε sq. cf. Eust. 53, 19 89 h (Ag = A. G. 397, 8 Matr.), cf. D, Eust. 54, 27; vide ad H 130 a (Did.) 90 — ὑπερβολῇ cf. D; vide ad H 451 (ex.), I 238 al. (Degenhardt 41) ὁ δεδιῶς sq.

80 βραχυκαταλήκτων A corr. Bk. εἶδε καὶ λάβε A corr. Bk. 81 le. scripsi, θεοπρόπιον δὲ pone sch. a (coni. cum v. συμφέροντος) b, om. T τὸ — σοι T τὸ ἐκ θεοῦ προειρημένον b τοῦτο δὲ om. T 82 δὲ τῶν T 83 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 84 τί ἢ A corr. Bk. 85 οὐ μὰ — συνήθειαν post l. 89 (αἶαν) A, trps. Vill. ἀπωμοτικῶς A 87 le. Vill., οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα A ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι 90 le. AV, om. bT ὄρκος] λόγος Ag 91 συνέβαινε] intellege 'fieri poterat' τοῦ ἀχιλλέως b 93 le. add. Frdl. τινές Bk., τινές δὲ (cum scholio A 88 coni.) A 94 προδιδόασιν A corr. Bk. 2 δεδηῶς A corr. Vill. 3 ἐσκέπτετο b ἀπεκάλυπεν ABC 5 ἀσφαλείας Wil., recte τὴν ἐγγύην T (τοιαύτην ποιείσθαι τῆς ἐγγύ[ης] τὴν παρρησίαν tentavit Ge) 6 κ. τῇ] τῇ δὲ b 7 le. add. Li V οὐχὶ T οὕτω

Ἄριστάρχου καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Ζηνοδότου.

A^{int} T

10 93 a. οὐ ταρ δ γ' εὐχολῆς: οὕτως ὄξειαν ἐπὶ τὴν οὐ· ὁ γάρ *Hrd.*
 τάρ ἐστι σύνδεσμος ἐπιφερόμενος ἐγκλιτικός, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „εἴ ταρ δ
 γ' εὐχολῆς“ (A 65)· οὐ γάρ ἐστιν ὁ τέ συμπλεκτικός· εἰ γάρ ἦν, ἐπεφέ-
 ρετο ἄν πάλιν ὁ τέ μετὰ ἀποφάσεως, οὐθ' ἑκατόμβης· οὕτως γάρ
 15 οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμήν“ (8 87). A

b. οὐ ταρ δ γ' εὐχολῆς: οὐ δὴ. τέλειος δέ ἐστιν ὁ τάρ, οὐκ *ex. (Hrd.) | ex.*
 ἐκ τοῦ τέ ἄρ. b(BC⁴) T | προθεραπεύει δέ τὸ πλῆθος, εἰς εὐνοίαν
 ἐπαγόμενος ὡς θυσίας οὐκ ὀφείλον. b(BC) T

93—5. <εὐχολῆς ἐπιμέμφεται ——— καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' *Ariston. | ex.*
 20 ἄποινα:> ὅτι ἔλλείπει ἡ περί καὶ ἡ περισσὸν τὸ ἐπιμέμφεται. | κατ-
 κερμάτισε δέ τὸν Ἀγαμέμνωνος λόγον εἰς διαβολήν. A^{im}

93—4 a. <οὐ ταρ δ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐδ' ἑκατόμ- *Nic.*
 βης, / ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος:> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἑκατόμ-
 βης (93) καὶ ἀρητῆρος (94). κοινὸν δέ τὸ ἔνεκα (94), οὐτ' εὐχολῆς
 25 οὐθ' ἑκατόμβης ἔνεκα, ἄλλ' ἀρητῆρος ἔνεκα μέμφεται. A

b. τὸ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαμβάνειν. b(BC) T^{sup} *ex.*

T^{sin}

cf. Eust. 53, 44 οὐχ ὕβριστικῶς sq. aliter Plut. mor. 26 d 93 a ad A 65 οὐ
 γάρ ἐστιν (12) sq. plura legit auctor Ep. Hom. (An. Ox. 1, 415, 18): ἄλλ' ἐν τῷ A
 τῆς Ἰλιάδος οὐκέτι (sc. ὁ τέ συμπλεκτικός ἐστιν). „ΟΥΤΑΡ δ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφε-
 ται“. οὐχ ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 39 B.) μερίζει οὐ πῆ ἀρ, ἀλλὰ οὐ, εἴτα τάρ
 παραπληρωματικός. διὰ τί; ἐπιφέρεται γάρ ὁ δέ· „οὐδ' ἑκατόμβης“, οὐχὶ ὁ τέ.
 ἐστι δ' ὁ λόγος· οὐδὲ εὐχολῆς οὐδὲ ἑκατόμβης ἔνεκα μέμφεται ὁ Ἀπόλλων“. Cf.
 Baege p. 40: „Scripseritne Ptolemaeus etiam duobus ceteris locis, ubi eadem
 dissensio fuit (A 8. 65) τ' ἄρ, in dubio est“ 93—5 diplex peristigm. ante
 versum A 93 in A, fort. error scribae (ceterum nulla signa ante versus A 94 et
 95) 95 fort. erat sch. Aristonici (?), cf. sch. γ 467: . . . καὶ ἄλλως τὸ πρῶτον
 εἶπε δεῦτερον (sc. in versu „ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα“), ὡς τὸ
 „οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα“, τὸ πρῶτον εἰπὼν δεῦτερον. Vi-

καὶ om. A 8 ἀριστάρ ss. χ A, ἀριστάρχειοι T corr. Ldw. (duce Ddf.) καὶ¹ T
 ὁμοίως καὶ A ἡ σωσ. A αὶ σωσ. T ἡ (ante ἀριστ.) om. A καὶ ἡ ζην.
 καὶ ἡ ἀριστ. T 10 τὴν οὐ (sc. ἀπόφασιν vel συλλαβὴν) A, τοῦ οὐ Vill., edd.
 11 ἐγκλιτικῶς Vill., edd., at vide ad A 65 12 fort. lac. post εὐχολῆς,
 vide ad A 65 16 (le.) οὐτ' ἄρ δ γ' T corr. Ma. 19 sq. le. addidi, εὐχ.
 ἐπιμέμφ. iam Bk. 20 fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἡ Cob., τὸ A καὶ κοινὸν τὸ
 Frdl. cl. 1. 26, vide ad A 56. Φ 479. Ψ 183; Ludwich, Mus. Rhen. 32, 1877, 190;
 περισσὴ ἐστιν ἡ ἐπὶ ἐν (τῷ [pro τῷ] ἐπιμέμφεται) Cob. duce Lehrs, parum prob-
 abilliter 22 sq. le. add. Frdl. 24 οὐτ' Vill., οὔτε A 25 οὐθ' Vill., οὔτε A
 26 τὸ — λαμβ. post sch. A 96 (coni. cum v. ἀρητῆρος resp. ἀγαμέμνων) bTT,
 huc traxi τὸ scripsi, τὸ δὲ bT^{sup} καὶ τὸ T^{sin} λαβεῖν T^{sin}, fort. rectius

- Ariston.* 96. τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε': ἀθετεῖται, ὅτι περισσός. πρόκειται γὰρ „ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, A b(BC) T^{sup} T^{sin} ὄν ἡτίμησ' Ἄγα- μένων“ (A 94). b(BC) T^{sup} 30
- Did.* 97 a.¹ (λοιμοῖο βαρείας χειρας ἀφέξει): „Δαναοῖσιν ἀεικέα λαιγὸν ἀπώσει“. οὕτως αἱ Ἄριστάρχου. A^{int}
a.² καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ (fr. 7 M.) τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι, ἡ „οὐδ' ὄ γε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χειρας ἀφέξει“. A 35
a.³ οὐδ' ὄ γε (πρὶν λοιμοῖο βαρείας χειρας ἀφέξει): καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ (καὶ) ἡ Ῥιανοῦ καὶ σχεδὸν πᾶσαι „οὐδ' ὄ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λαιγὸν ἀπώσει“. ἔοικε δὲ ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι. T
- D b. (πρὶν:) πρότερον. T^{il} 40
- Did.* 97—9. ἀεικέα λαιγὸν . . . ἀπριάτην: λέξεις ἐκ τῶν Πρὸς Κομανόν, τὸ μὲν ἀεικέα λαιγὸν ὄλεθρον ἀπεικικότα λέγειν (τοῦτο δὲ ἔστιν ἀπεχθῆ), ἀπριάτην δὲ σαφές, ὡς ἄνευ τοῦ πριάσθαι καὶ ταῦτὸν τῶ νῦν λεγομένῳ δωρεάν. A
- ex.(?)* 98 a. (πρὶν:) πρὸ τοῦ, πρότερον. T^{il} 45
ex. b.¹ (ἐλικώπιδα:) τὴν μελανόφθαλμον, ὡς Καλλίμαχος· ἡ τὴν οὐκ ἀτειστήν τῇ θέα· ἡ τὴν ἀξιοθέατον· ἡ b(BC) T πρὸς ἦν οἱ νέοι τοὺς ὤπας ἐλίσσουσιν. b(BCE⁴) TT^c
- D | *ex. + ex. ad* b.² ἐλικώπιδα: μελανόφθαλμον, ἀφ' οὗ εὐπρεπῆ (* * *) |
B 825 | *ex.* ὡς {Καλλίμαχος} „ἕδωρ μέλαν Αἰσήποιο“ (B 825) καὶ {Καλλίμαχος} 50
(fr. 299,1 Pf.): „Αἰσηπον ἔχεις, ἐλικώτατον ὕδωρ“. | ἡ τὴν οὐκ ἀτεινῆ τὴν θέαν· ἡ τὴν ἀξιοθέατον, πρὸς ἦν πάντες ἐλίσσουσι τὴν θέαν. A

de ad B 621 (Ariston.) 96 cf. Valk II 469 n. 432 97 a¹/a² cf. Wecklein, Zen. Ar. 16 λοιμοῖο βαρείας χειρας cf. Dirlmeier, Mus. Rhen. 98, 1955, 25 97—9 λέξεις vide ad A 423—4 98 b πρὸς ἦν sq. ad Π 569 (ex.), cf. Eust. 56, 43, Tz. ex. 124, 1 b² — ὕδωρ² cf. Eust. 57, 1: ἡ καὶ ἡ μελανόφθαλμος καὶ οὕτως εὐπρεπῆς, διὰ τὸ ἐλικούς, ὃ ἔστι μέλας, ἔχειν τοὺς ὤπας . . . ὅτι δὲ τὸ μέλαν ἐλικὸν λέγεται, δηλοῖ καὶ ὃ εἰπὼν τὸν Αἰσηπον ποταμὸν ἐλικώτατον ὕδωρ, D: μελανόφθαλμον, ἀφ' οὗ εὐπρεπῆ· ἐλικὸν γὰρ κατὰ διάλεκτον καλεῖται τὸ μέλαν, Et. Gen. (A^{II}B) ἐλικώπες, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 155, 30 = Et. Gud. 457,

28 le. A, τοῦνεκα T^{sin} ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος T^{sup}, om. b ὅτι A ὡς bT περιττός bT^{sup} 31 le. add. Vill. 33—5 καὶ ἡ — ἀφέξει pone. sch. A 97—9 (coni. cum v. δωρεάν) in A, trps. Bk. 33 μᾶσσα ἀλιωτικῆ A corr. Vill. 36 οὐδ' ὄ γε sq. coni. cum scholio A 91 (ἡ ἀριστοφάνους) T le. T suppl. Ma. 37 καὶ add. Ma. 40 le. add. Ma. 41 le. scripsi, οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο: A 41 sq. κωμανόν A corr. U. Friedl. (Zoil. 70, 4) 42 λέγει Ldw. 45 le. add. Ma. 46 le. add. Vill. (ἐλικώπιδα κόρη: Li) καλλιμ. cf. sch. b² (auctor exempli codicis A, i. e. Ap. H., corruptelae mederi temptavit) 46 sq. ἡ τὴν sq. rectius sch. b² 47 ἀτεινῆ T 48 ol — ἐλίσσ.] πάντες ἐλίσσουσι τὴν θέαν T 49 lac. stat. Pfeiffer e D supplendam (cf. test.) 50 καλλίμαχος trps. Ddf. 51 sq. οὐκ ἀτεινῆ τὴν A οὐκ ἀγεννῆ τὴν M¹ P¹¹ οὐ κτηνητὴν Ag

99 *a.* ἀπριάτην ἀνάποινον: ὅτι οὐ κατὰ προσηγορίαν τὴν *Ariston.* | *Nic.* | ἀπριάτην λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπρατί, καὶ παράλληλον τὸ ἀνά- *ex.*
 55 ποῖνον· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται. | διασταλτέον δὲ
 βραχὺ ἀπριάτην, ἀνάποινον, στικτέον δὲ „ἔς Χρύσην“ (A 100),
 ἐπεὶ κοινὸν κατὰ πάντων τὸ „πρίν“ (A 98). A | τὸ ἀπριάτην
 ἐπιρρηματικῶς ἀκούει Ἀπολλώνιος (adv. 198, 18) ἀντὶ τοῦ ἀπριάδην.
 A b(BC) T

60 *b.*¹ ἄγειν: τοῦτο ἐπὶ νηὸς καὶ ἄρματος, ὡς τὸ „οἴκοθεν ἦγ' ὁ *ex.* | *ex.*
 γεραῖός“ (A 632). καὶ „ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν“ (A 598). |
 παράλειψις δὲ ὁ τρόπος· οὐ γὰρ ἐπ' ἴσοις ἀπαλλάσσεσθαι δεῖ τοὺς
 προαμαρτήσαντας. A

*b.*² <ἄγειν θ'> ἱερὴν ἑκατόμβην: οὐ γὰρ ἐκ μόνης μετα-
 65 μελείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ κόπου καὶ προσφορᾶς τοὺς προημαρτηκότας
 ἀπαλλάττεσθαι δεῖ. | τὸ δὲ ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἢ ἄρματος, „ὁ οἴκοθεν ἦγ'
 ὁ ἡγεραῖός“, „ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν“. b(BC) T

100 *a.* τότε κέν μιν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „αἶ κέν μιν“· γε- *Ariston.*
 λοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν. A b(BC) T

70 *b.* <πεπιθόοιμεν> ὁμοίον ἐστὶ τῷ „ῥηϊδίως πεπιθεῖν“ (I *Ariston.*
 184). εἴωθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάξιν. b(BC)

103—4 *a.* <ἄχνύμενος ——— ἐίκτην>: ὅτι ἀμφοτέροι εἰς τὴν *Ariston.*
 Ὀδύσειαν (δ 661—2) μετὰκείται, οὐκ ὀρθῶς. A^{int}

1 Stef.; sim. An. Par. 3, 329, 23), EM. 332, 20. Vide ad B 825; Valk I 40 n.
 48 ἢ τὴν οὐκ — θέαν h(Ag M¹P¹¹, cf. A. G. 397, 12 Matr., pone D) οὐκ ἀτενῆ
 cf. D ad A 389, Ap. S. 66, 26, Eust. 56, 45; vide sch. Arat. 39 99 deest diplo
 ante versum in A, fort. error scribae a Ge (fort. ex h) pone sch. T (ἀπριάδην):
 [τὸ δὲ] ὀμαρτήτην (N 584) [ἐστὶ ῥῆ]μα (suppl. Ldw.); vide ad N 584; — ἀπρατί
 ad I 446. A 186 (Ariston.) παράλληλον ad A 270. B 8. Γ 184 a. 205 b. 207.
 410—11 (test.). 419 b. Δ 324—5. E 162 a. 194 a. Z 373 b. N 276. Z 206. O 122.
 437. Π 62. Ω 337 (Ariston.), cf. sch. δ 685. ι 261. χ 402. τὸ ἀπριάτην ἐπιρρ.
 sq. cf. D, sch. ξ 317, Ap. S. 39, 25, Ep. Hom. (An. Par. 3, 329, 31, An. Ox. 1, 23,
 16, Et. Gen. [AB] ἀπριάτην, Et. Gud. 179, 6 Stef.), Eust. 56, 38 Ἀπολλώνιος
 cf. Et. Gud. 546, 8 Stef. (ex Ep. Hom., cf. An. Ox. 1, 137, 16 et 1, 23, 16) δ¹ —
 λαῶν doctrina Aristarchi, vide ad Ψ 263. 512. Ω 367 (Ariston.), cf. Eust. 57, 18;
 Lehrs Ar.³ 137. Fort. plura legit Eust. 57, 14: καὶ φασὶ τινες τὸ μὲν ἄγειν ἐπὶ ἐμφύ-
 λων λέγεσθαι καὶ τὸ ἄγεσθαι, τὸ δὲ φέρεσθαι καὶ φέρειν ἐπὶ ἀμφύλων, vide ad P
 163 (Ariston.) παράλειψις cf. D, Anon. fig. 149, δ. 178, 15 al. οὐ γὰρ sq.
 h(M¹P¹¹) 100 b ad E 228. 238. Z 50. H 80. K 381 (Ariston.), I 184 (Hrd.),
 cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 330, 3, An. Ox. 1, 348, 8 al.), h(Ge M¹P¹¹; fort. ex Ep.
 Hom.) ἀναδιπλασιάξιν cf. Schem. Hom. 85 103—4 asterisci ante v.

54 ἀπρατί Bk., ἀπρατῆ A 57 sq. τὸ — ἐπιρρ. A ἐπιρρηματικῶς αὐτὸ bT 58
 ἀντὶ — ἀπρ. AT ἴν' ἢ τὸ χωρὶς πριασμοῦ b 62 παράληψις A emendandi cl. D,
 vide ad P 648 al. 64 le. T supplevi, om. b 67 γεραῖός Hom. (cf. sch. b¹)
 68 le. Vill., ἔς χρύσην τότε κέν μιν: A, om. bT ὅτι A, om. bT, fort. ἢ
 διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ζηνόδ. post μιν T γράφει om. bT 69 δι-
 στατικά T 70 le. add. Vill. 72 le. addidi ὅτι] τούτῳ τῷ στίχῳ καὶ τῷ „πίμ-

ex. *b.* ἀχνύμενος ——— ἐίκτην: ἐκκλίνειν δεῖ τὸν θυμὸν καὶ φυλάττεσθαι, ὅπου γε καὶ τοῦ τοιοῦτου ἥρωος περιεγένετο. **b(BC) T** 75

ex. | ex. *c.* <μένεος δὲ μέγα> φρένες ἀμφιμέλαιναί </πίμπλαντ'>: ἡ ἀμφί πρὸς τὸ πίμπλαντο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑδάτων μεταφορᾶς. **A b(BC) T** ὡς γὰρ ἐκ κεράμου ὑπερεξεχέτο ὁ θυμὸς. **b(BC) T** | εἰσὶ δὲ τῶν ἐντοσθίων αἱ φρένες· „πλευρὰς ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας“ (Soph. Trach. 931). ἤδη δὲ οἱ νεώτεροι μελαίνας τὰς φρένας 80 φασίν. **A**

ex. **104.** ὄσσε: παρὰ τὸ ὄπτω ὄσσω, ὡσπερ παρὰ τὸ πέττω πέσσω· ἐκ δὲ τοῦ ὄσσω γίνεται ὄνομα ὄσσος, τὸ δυϊκὸν ὄσσω καὶ τροπή τοῦ ὦ εἰς Ἐ ὄσσε. **b(BCE⁴) T**

Ep. Hom. | ex. | **104—5.** ἐίκτην (<.. πρώτιστα>): εἶκω εἶκα εἶκειν εἰκείτην, καὶ 85

ex. συγκοπῆ εἶκτην, ἐν διαλύσει ἐίκτην. **b(BC) T** | προδιατυποῖ δὲ τὰ λεχθησόμενα τῆς ὄψεως τὸ δεινόν, καὶ δοκεῖ τὸ „ὑπόδρα ἰδῶν“ (A 148) ἔχειν καὶ ἐπεξήγησιν. | διὰ δὲ τοῦ πρώτιστα σημαίνει τὸν καὶ ἐπ' ἄλλους μετάξοντα τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ὀργῆς. **b(BC) TT^{sin}**

Ariston. **105 a.** κάκ' ὄσσομένος: ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσσω κακῶς ὑπιδόμενος, 90

A 103—4 in A, cf. sch. δ 661 *c* ἡ ἀμφί — μεταφορᾶς et εἰσὶ δὲ — φασίν h(Ag = A. G. 397, 17 Matr.), cf. Ge (pone T μεταφορᾶς): [τὰ γὰρ ὑδάτα] μέλαν <τὸ χρώμα> κέκτηνται, [εἰ μέγα ἔχουσι] τὸ βάθος (suppl. Nicole), D, sch. Pind. P. 4, 194 a εἰσὶ δὲ τῶν sq. cf. Eust. 57, 43. 58, 4; sch. δ 661 (p. 227, 21) οἱ νεώτεροι e. g. Sol. 42, 4 Bgk., Pind. fr. 123, 5 Sn., cf. Blomfield ad Aesch. Pers. 119; Koerner, Sinnesempf. 42; eund., Ärztl. Kenntn. 26 104 brevius h(Ag Ge, cf. A. G. 397 20 Matr.), cf. Eust. 58, 24; — πέσσω cf. Et. Gen. (= EM. 635, 53), aliter Melet. 68, 18 ἐκ δὲ τοῦ ὄσσω sq. cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 330, 24, Et. Gud. 437, 59, Et. Gen. = EM. 635, 55) ὄσσος cf. Porph. 1, 6, 14 104—5 — ἐίκτην Ep. Hom. (An. Ox. 1, 156, 1, Et. Gud. 413, 11 Stef., Et. Gen. = EM. 318, 15), paulo brevius h(M¹P¹⁴V³), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 331, 9) 105 deest diplo ante v. in A, fort. neglegentia scribae · a ad B 93. X 356. Ω 172 (Ariston.), cf. sch. α 115. σ 154, sch. Ap. Rh. 1, 1085—7 b κακῶς ὑπιδόμενος cf. D, Or. 114, 15, Eust. 58, 26. 59, 32, ubi sequuntur (59, 35): ὅτι δὲ τὸ κακοσσομένος καὶ ἐν δυσὶ λέξεσιν εὐρίσκεται κακ' ὄσσομένος, ἐν ἀντιγράφοις δηλοῦται παλαιοῖς,

πλαντ' ὄσσε δὲ οἱ" παράκειται ἀστερίσκος, ὅτι Vill. 74 le. scripsi, ἥρωος: (relatum ad A 102) T, om. b τὸν om. T 74 sq. καὶ φυλ. om. T 75 γε καὶ — περιεγ. b, καὶ τοῦτο· οὐ τοῦ ἥρωος περιεγένεον ὁ θυμὸς T 76 sq. le. A supplevi, om. bT (le.) ἀμφιμ.] rectius ἀμφὶ μέλαιναί 78 ὡς ἐκ κεράμου γὰρ b ἐκ b ἐπὶ T ὁ θυμὸς ante ὑπερεξ. b 79 ἐντοσθιδίων Ag (ci. Bk.) πλευρὰν Soph. 82 le. Bk, ὄσσε δὲ οἱ: T (et Li), om. b 82—4 παρὰ τὸ — ὄσσε] ὡς ἐκ τοῦ πέττω πέσσω, οὕτως ἐκ τοῦ ὄπτω ὄσσω, ἐκ δὲ τοῦ ὄνομα ὄσσος E⁴ 83 sq. ὄσσω² — ὄσσε] ὄσσεε καὶ ἀφαιρέσει ὄσσε B τοῦ ὦ εἰς Ἐ C, om. T 85 le. T supplevi, om. b εἰκείτην] exspectes εἰκείτην 86 ἐν συγκ. B καὶ ἐν C προδιατ. δὲ] κάκ' ὄσσομένος: προδιατυποῖ T^{sin} 88 ἔχ. καὶ ἐπεξ.] ἐξηγεῖσθαι T^{sin} τὸν Ma., τὸ bT, om. T^{sin} ἐπὶ T^{sin} 89 τὸν λόγ. — ὀργῆς] τὸ θυμὸν T^{sin} 90 le. Vill., κάλχαντα πρώτιστα A ὅτι A, fort.

οὐκ ἀπὸ τῆς ὄσσης, τῆς φωνῆς, κακολογήσας· οὐ γὰρ χρῆται Ὅμηρος τῇ ὄσση φιλῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος. A

b.¹ κάκ' ὀσσόμενος: παρατηρητέον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου *Porph.*
τινὸς ἐπάγειν λόγους μέλλη τινὰς ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ
95 λόγος· οἷον εἰπόντος „τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη“ (A 148),
ὑβριστικούς· καὶ πάλιν „καὶ μιν νεικείων“ (σ 9), θεωρητέον, εἰ οἱ μέλ-
1 λοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνειδῆ· ὅταν δὲ „ὁ σφιν εὐφρονέων“
(A 253), φρονίμους προσδεκτέον λόγους· b(BC) T φρόνιμον γὰρ
τὸ τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκόντων εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ
ποιητέα. T πάλιν δὲ ὅταν προείπη „καὶ τότε κουφότερον μετ-
5 εφώνεε Φαιήκεσσιν“ (θ 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων
ἀκούειν, ἐπηρμένου καὶ ὑψηγοροῦντος Ὀδυσσέως b(BC) T διὰ
τὴν νίκην. πάλιν τοίνυν ὁ ποιητής τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος λέ-
γειν πρὸς τὸν Κάλχαντα „μάντι κακῶν“ (A 106) καὶ τὰ ἐξῆς, T
προδιετύπωσεν ἡμῖν τοὺς λόγους διὰ τοῦ κάκ' ὀσσόμενος, οὐχ, ὡς
10 τινες οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν·
ἐπεὶ γὰρ ὅσσα ἔστιν ἡ θεία φωνή, τῆς ὅπως δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν οἱ
μάντιες b(BC) T — „ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν“ (H 53) —,
T διὰ τοῦτο κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο, b(BC) κακὸν
ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. T

15 b.² <κάκ' ὀσσόμενος:> κακοφημίας. Tⁱⁱ

106 a.¹ <μάντι κακῶν:> μετὰ τὸ κακῶν στικτέον. A^{im}

Nic.

a.² μάντι κακῶν: ἡ συνήθεια μετὰ τὸ κακῶν στίζει, καὶ
ἔστι τὸ σημανόμενον κακόμαντι, ἦτοι τὸ δύσφημον τοῦ Κάλχαντος,
καὶ αἶε τοιοῦτον λοιδοροῦντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τὸ παρακολου-

at cf. *Porph.* 1, 319, 16: σημαίνει τὸ κακοσσόμενος (ἐν συνθέτῳ γὰρ εἴρηται)
κακόμαντις οὐ γὰρ χρῆται sq. cf. praeterea sch. α 282. β 216. ω 413 (Ari-
ston.) b *Porph.* 1, 313, 5—314, 6. 314, 22—8. 318, 26—320, 8 (sch. partim bre-
vius) πάλιν τοίν. (7) sq. cf. Eust. 59, 19 b² cf. *Porph.* 1, 319, 16 106 deest
diple ante versum in A, fort. error scribae a fort. exstabat sch. uberius Nica-
noris, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 26, 8: ἡ μὲν οὖν τελεία στιγμή τίθεται ἐν τῷ μέσῳ
τόπῳ τῆς τελευταίας γραμμῆς τοῦ στοιχείου τοῦ τελευταίου ἐν τοῖς ἀσυνδέτοις
λόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ „μάντι κακῶν, οὐ πῶ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας“ εἰς τὸ „εἶπας“,
τουτέστιν εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ γράμμα ἢ τελεία τίθεται, τοῦ ἐφεξῆς λόγου
ἀσυνδέτου ὄντος (e libro *Nic.*, qui Π. στιγμῆς τῆς καθόλου inscribatur) a²

ἡ διπλῆ, ὅτι 94 λόγους μέλλη *Porph.*, λόγους μέλλει T μέλλη λόγους b ἔσται
Porph., ἔστιν b τε T 95 οἷον εἶπ. T εἰπόντος γὰρ αὐτοῦ τὸ b προσέφη ὁ
ἀγαμέμνων b 1 δὲ] δὲ τὸ b 4 καὶ πάλιν ὅταν λέγη b 5 φαίηκεσιν T τῶν
λ. bT τὸν λεχθησόμενον T man. sec. 6 ἐπηρμ. καὶ om. b ὀδ. ὑψηγ.
b 9 προδιετ. ἡμῖν T καὶ ἐνταῦθα τοίνυν προδιετύπωσε b κακοσσόμενος
BT 14 ὄσσης *Porph.*, ὄσης T 15 le. add. Ma. 16 le. add. Vill. 17—
21 post sch. A 108 a (λεγόμενον) A, trps. Bk. 17 κακῶν² Bk., κακὸν A

θοῦν ἀεὶ τοῖς μάντεσιν ὡς ἴδιον ἀμάρτημα τῷ Κάλχαντι προστριβο- 20
μένου· μάντεως γὰρ τότε χρεῖα, ὅταν ἐν συμφορᾷ τινες ὦσιν. A

ex. b. μάντι κακῶν: ὁ ζητῶν τὸ τί κακὸν ἐμαντεύσατο, ὀργῆς
οὐκ οἶδε φύσιν ἐπ' ἀλήθειαν οὐ φερομένην. b(BC) T τάχα δὲ καὶ
κακόμαντιν αὐτὸν φησι b(BCE⁴) T διὰ τὸ εἰπεῖν „τῷ δεκάτῳ δὲ
πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν“ (B 329)· ᾤετο γὰρ ταχύτερον πορθή- 25
σειν αὐτὴν διὰ τὸ τὸν Δία „ἀστράπτειν ἐπιδέξει“, ἐναίσιαμα σήματα
φαίνειν“ (cf. B 353)· b(BC) T τὸ γὰρ Ἰφιγενείας ὄνομα οὐδὲ
οἶδεν ὁ ποιητής. ἐπεὶ οὖν οὐ κατέγνωσται, οὐ ψευδῆ αὐτόν, ἀλλὰ
κακόφημόν φησι διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς νίκης· T εἰ γὰρ καὶ ἀληθεῖς
αἱ τῶν φαύλων προγνώσεις, οὐδὲν ἦττον οἱ δυστυχοῦντες τοὺς προ- 30
ειρηκότας μισοῦσιν ὡς αἰτίους. b(BC) T

Ariston. c. κρήγυον: ὅτι ἅπασ εἴρηται τὸ κρήγυον, A A^{ext}
καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τὸ „αἰεὶ
τοὶ τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα“ (A 107). A

D μάντι κακῶν: συντείνει τοῦτο ——— τῶν στρουθῶν. A 35
ex. d. <κρήγυον> τροπῆ τοῦ δ̄ εἰς γ̄, ὡς γνοφερὸν καὶ δυο-
φερὸν, οἶον κρήδυνόν τι ὄν, τὸ ἡδύνον τὸ κέαρ, ὃ ἐστὶ τὴν ψυχὴν, οἶον
τὸ θυμῆρες τῆ ψυχῆ μου. Tⁱⁱ

Ep. Hom. | Did. e. κρήγυον: τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνές, ὃ ταῦτόν ἐστι
τῷ θυμῆρες. A b(BC) | τὸ δὲ εἶπες „εἶπας“ Ἀρίσταρχος γράφει, 40
κακῶς· εἰπῶν γὰρ ἀεὶ καὶ εἰποιμι λέγομεν. b(BC)

ex. | ex. 108—9 a.¹ ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω ——— ἀγορεύεις: δυσκατα-
παύστως ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι. | τὸ δὲ καὶ νυν
ἐν Δαναοῖσι (109) μᾶλλον αὐτὸν λυπεῖ, ἐπεὶ μὴ κατ' ἴδιαν ἐκοίνωσεν
αὐτῷ. T

45

κακόμαντι cf. Porph. 1, 319, 17, Serv. Verg. A. 11, 739 b — φερομένην
cf. Dachs 23 Ἰφιγενείας ὄνομα ad l 145 (Ariston.), cf. sch. Soph. El. 157 c
ἅπας ad B 217 a. N 564. Z 509. Π 747. P 599. Σ 236. Ψ 311. 791 (Ariston.),
cf. Lehrs Ar.³ 12 ἀληθές cf. D, Ecl. (An. Ox. 2, 454, 13) ἀληθές —
ἀγαθόν cf. D, Sext. Emp. adv. math. 1, 253, Porph. ap. Eust. 59, 18: κρή-
γυον . . . , ὃ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, Hellad. ap. Phot. bibl. 532 a
25, sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 469, 24, Eust. 60, 23; Leumann H. W. 33 d
— ἡδύνον τὸ κέαρ eadem fere Or. 79, 4, cf. Porph. 1, 323, 7, Ep. Hom. (An.
Par. 3, 331, 18, An. Ox. 1, 242, 33; Et. Gen. = EM. 537, 23, sim. Et. Gud.
345, 25), Eust. 60, 33 e cf. Eust. 60, 28 εἶπας cf. Valk I 77 108—9

22 τὸ τί b τὸ supra τί add. rubr. T 23 sq. τάχα — φησι] κακόμαντιν αὐτόν ἀπο-
καλῶν E⁴ 23 καὶ om. T 24 αὐτόν om. BC 25 εὐρυάγ. om. b 26
ἀστρ. et ἐναίσιαμα om. b ἀστράπτων Hom. 26 sq. ἐπιδέξια φαίνειν σή-
ματα b 27 φαίνων Hom. 29 κακόφημόν Bk., καὶ σοφίμον T 31 ὡς
αἰτ. μισ. b 32 le. Vill., μάντι κακῶν A ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι ὅτι —
κρήγυον A ση(μείωσαι) ὅτι τὸ κρήγυον ἅπας A^{ext} 36 le. add. V 39—41
post sch. A 108—9 b (τὰ Τρωϊκά) A, transposui 40 τῷ b τὸ A ἀρίσταρχος
suspectum (cf. test.) 40 sq. sch. Did. ad A 106 et 108 pertinet 42 sq.
sch. a¹ post sch. A 106 b in T, huc traxi 42 le. scripsi, οὐπώποτέ μοι: T
44 ἐκοινώνησεν Li, edd.

a.² δυσκαταπαύστως ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι καὶ τὰ αὐτὰ ἐπαναπολοῦσιν, ὡς μὴ κατ' ἀξίαν εἰρηκότες.
A b(BC)

b. ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι ὀρμηθέντες ἱστοροῦσιν ὅτι τῶν Ἑλλή- D ?
50 κων ἐν Αὐλίδι, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀθροισθέντων καὶ ἀπλοῖα κατα-
τασχεθέντων, Κάλχας ὁ μάντις ἐξεφώνησε μὴ δύνασθαι εἰς Ἴλιον ἄλ-
λως ἐκπλεῦσαι αὐτούς, εἰ μὴ Ἄγαμέμνων Ἰφιγένειαν τὴν θυγατέρα
αὐτοῦ σφαγιάσῃ Ἀρτέμιδι, διὰ τὸ φονεῦσαι αὐτὸν τὴν ἱερὰν αἶγα τὴν
τρεφομένην ἐν τῷ ἄλλει αὐτῆς καὶ πρὸς τοῦτω καυχησάμενον εἶπεν
55 ὅτι οὐδὲ ἦ Ἄρτεμις οὕτως ἂν ἐτόξευσε. τοῦ δὲ Ἄγαμέμνονος διὰ τὴν
πολλὴν ἀνάγκην παραστήσαντος τὴν κόρην τῷ βωμῷ, κατοικτει-
ρήσασαν τὴν θεὰν καὶ ἔλαφον ἀντὶ τῆς παρθένου παραστήσασαν
σῶσαι καὶ ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας εἰς τὸ ἱερόν τῆς θεοῦ εἶπεν πεμφ-
θῆναι αὐτὴν. ἡ ἱστορία παρὰ πολλοῖς τῶν νεωτέρων καὶ παρὰ Δί-
60 κτυῖ τῷ γράφαντι τὰ Τρωϊκά (FGrHist 49,5). A

108 a. ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπες ἔπος οὐδ' ἐτέλεσ(σ)ας: Did.
οὕτως (****) αἰ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφα-
τικὸν τὸ „οὔτε“ δις λεγόμενον. A

b. (ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπες ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας:) Did. | ex.
65 ἐμφατικὸν ἔστι τὸ τοῦδέτ' δις λεγόμενον, | καὶ τὴν τῆς μαντείας τύχην
λοιδορεῖ, ὡς εἰ τι καὶ χρηστὸν προεῖποι, οὐκ εἰς ἀγαθὸν τελευτᾷ. b
(BC) T εὐτυχίας οὖν ἔργον καὶ τὴν τέχνην ἀμαυροῦν. T

110 a.¹ ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν: ἀθετεῖται, ὅτι αἰρομένου τούτου Ariston.
σύντομος γίνεται ἡ ἔρμηνεία καὶ οὐδὲν ἔλλιπές ἔχουσα. A

70 a.² ὅτι ἀθετουμένου αὐτοῦ οὐκ ἔλλιπής, ἀλλὰ σύντομος ἔσται
ἡ ἔρμηνεία. b(BC) T^c

δυσκαταπαύστως sq. cf. Eust. 59, 41 a² h: δυσκαταπαύστως — ἐπαν-
απολοῦσι (Ge M¹P¹¹), ὡς μὴ — εἰρηκότες (Ge) b h(Ag P¹¹, cf. A. G. 397,
24 Matr.): ἐντεῦθεν — Τρωϊκά, cf. [Apoll.] bibl. ep. 3, 21, sch. Eur. Or. 658,
sch. pap. Amh. in Call. h. 3, 174, Serv. Verg. A. 2, 116 108 a ad A 553. Φ
195, cf. sch. β 26, Eust. 60, 9; Ludwich, A. H. T. 1, 179, 21; Valk II 127

46 sq. sch. a² post sch. A 108 b (coni. cum v. τελευτώμενον) b, transposui
46 δυσκατ. b, μάντι κακῶν: δυσκαταπαύστως A δὲ ἔχουσι b 47 ἐπα-
ναπολοῦσιν Ah ἐπαναλαμβάνουσιν b 49—60 cum scholio praecedenti (v.
εἰρηκότες) coni. A 49 ἱστ(ορία) in mg. A 53 διὰ τὸ Vill., ἄτε A
54 τοῦτο A corr. Bk. 55 οὐδὲ Ddf., οὔτε Ah 56 sq. κατοικτείρασαν
P¹¹ 59 παρὰ¹ om. A 61 (le.) οὐδ' ss. τ A (le.) ἐτέλεσας A suppl.
Vill. 62 lac. statui, fort. voce εἶπας explendam 63 οὔτε] οὐδὲ Valk
(v. οὐδὲ in sch. b sanam esse ratus), at cf. test. 64 le. addidi, οὐδ'
ἐτέλεσας V, om. T 65 οὐδὲ bT, debuit οὔτε (cf. sch. a) τὴν τύχην τῆς
μαντείας T 66 τελευτώμενον b 69 καὶ fort. delendum 70 ὅτι b, τοῦδ'
ἔνεκά σφιν: ὅτι T^c ἀθετουμένη T^c

- Ariston.* 111. <κούρης> ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ πρόθεσις. A^{int}T^{il}
- ex.* 113 a. Κλυταιμνήστρης: ἐξαίρει τὸν πόθον, ὅπως μεγίστην δοκῆ κατατίθεσθαι τοῖς Ἀχαιοῖς χάριν (δημαγωγικώτατος γὰρ ἐστίν). ἢ ὅτι περισπούδαστος τοῖς ἐπ' ἄλλοδαπῆς ὁ τῶν γυναικῶν 75 πόθος· ἀπάγων δὲ τοὺς Ἕλληνας τοῦ τοιοῦτου πόθου ἐπαινεῖ τὴν αἰχμάλωτον. b(BC) T
- D Κλυταιμνήστρης: ἢ Κλυταιμνήστρα ——— Ἑλένης δὲ ἀδελφή. A
- Ep. Hom.* b. προβέβουλα: ἀπὸ τοῦ βούλω μέσος, μόνος ὄφθεις ἐν τοῖς 80 ἐνεργητικοῖς. A
- D 114. κουριδῆς ἀλόχου: διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ——— ἐφύβριστον πασχούσης; A
- Hrd.* a. {ἐπει} οὐ ἔθεν: οὕτως ὀξυτονητέον τὴν οὐ ἀπόφασιν, ἴν' εἰς ἀπλήν μεταληφθῆ ἢ ἀντωνυμία· τοῦτο γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος 85 παρήγγειλεν (ἐὰν γὰρ ὀρθοτονήσωμεν, ἔσται τὸ ἑαυτῆς σύνθετον). οὕτως <οὔν> ὡς τὸ „οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος“ (O 199) καὶ „οὓς ἔθεν εἴνεκ' ἔπασχον“ (Γ 128). A
- ex.* b. οὐ ἔθεν: τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἔθεν ὀρθοτονεῖται, τὸ δὲ τρίτον δισσόν ἐστι τῶ τόνω· νῦν οὔν ἐγκλι- 90 τέον. b(BC) T
- ex. | ex.* 115. <οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν οὐτ' ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα:> ἐν μονοστίχῳ πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς περιέλαβεν. καὶ ἀλλαχοῦ· „κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν“ (N 432), b(BCE⁴) T· „καλή

111 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae ὅτι sq. sim. h(M¹ P¹¹): λείπει ἢ ὑπὲρ πρόθεσις, ἴν' ἢ ὑπὲρ τῆς κόρης, vide ad A 65 b 113 a cf. D ad A 114, Eust. 61, 9 b Ep. Hom. (An. Par. 3, 331, 28, sim. An. Ox. 1, 92, 14 = Et. Gud. 266, 6 Stef.), cf. h(M¹ P¹¹), Hrd. 2, 796, 12, Eust. 61, 13, 21 114 a Et. Gen. (Et. Sym. cod. V, EM. 124, 13; deest Et. Gen. A, om. B) ἀπὸ ἔθεν (insertum in verba Hrdi. ad Γ 128)· . . . „ἐπει οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων“· ὀξύνεται γὰρ ἢ οὐ ἀπόφασις εἰς ἀπλήν μετάληψιν ἀντωνυμίας· ἐὰν γὰρ ὀρθοτονήσωμεν, ἔσται σύνθετος οὕτως, οἶον „σέθεν εἴνεκα“ (Π 539), si non ex Ep. Hom., fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 61, 29 (τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα), vide ad Γ 128. N 803. O 199, cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 319, 23); Reitzenstein, Gesch. 206 b h(Ag = A. G. 398, 21 Matr.), cf. Ap. Dysc. pron. 76, 22, Arcad. 204, 3; πρῶτον = ἐμέθεν, δεύτερον = σέθεν 115 — εἰδυία h(Ag = A. G. 399, 3 Matr.), ad B 765. l 388—90.

72 le. add. Ddf. ὅτι A^{int}, om. T^{il}, fort. ἢ διπλή, ὅτι λείπει T^{il} πρόθεσις om. T^{il} 74 δοκῆ Ma., δοκεῖ T τοῖς ἑλλησι δοκοῖη b κατατίθ.] καταστέλλειν τὴν C τοῖς ἀχ. om. b 76 τοιοῦτου b τῶν γυναικῶν T 84 (le.) ἐπεὶ del. Bk. 85 μεταλ. ἢ ἀντων. Bk. (sec. Ddf.), μεταληφθῆνα ἀντωνυμίαν A, μεταληφθῆ ἀντωνυμίαν Bk. in editione sua, Lehrs 87 οὐν add. Lehrs 89 le. Li, ἐπεὶ οὐ ἔθεν: T, om. b τὸ δεύτ. b 92 le. addidi 92—5 ἐν — εἰδυία post 2 χεῖρας b, fort. rectius 93 δὲ πᾶσαν Ag b περιέλ. T ἐσήμανε Ag b 94 ἰδὲ TB^{corr} ἢ δὲ Ag b πευκαλ.]

95 τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα" (ο 418). b(BCE⁴) T | φυήν δὲ τὸ
 1 δι' ὄλου κάλλος, b(BCE⁴ E^{4il}) T ὡς τὸ „φυήν γε μὲν οὐ κακός b
 (BCE⁴) T ἔστι / μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας" (θ 134—5).
 b(BCE⁴)

οὐ δέμας: δέμας ὁ ποιητῆς ——— σῶμα αἰσχύνομαι. A D

5 116 a. <καὶ ὡς:> τὸ ὡς ὁπότε σημαντικόν ἔστι τοῦ ὅμως, περι- Hrd.
 σπᾶται. A^{int}

b. <ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμει- Nic.
 νον:> στικτέον ἐπὶ τὸ ἄμεινον· ψυχροὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τὸ πάλιν στίζον-
 τες. A^{im}

10 117 a. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτη- Ariston.
 κεν ὡς τῆς διανοίας εὐήθους οὔσης. οὐ δεῖ δὲ αὐτὸν ἰδίᾳ προφέρε-
 σθαι, ἀλλὰ συνάπτειν τοῖς ἄνω· ἐν ἧθει γὰρ λέγεται. A

b.¹ σόον ἔμμεναι: οὕτως „σῶν" αἰ Ἀριστάρχου, οὐ διηρη- Did. | D | ex.
 μένως „σόον", ἀλλὰ „σῶν". συνάδει καὶ τὸ „νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλε-
 15 θρος" (ε 305). ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ διαίρει „σόον δ' ἀνένευσε" (Π 252). | ὁ
 δὲ λόγος τοιοῦτος· θέλω, φησίν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον σῶζεσθαι καὶ
 αὐτὸς ἀπολέσθαι· ὁ γὰρ ἡ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καὶ παρείληπται τῷ
 ποιητῇ. | Πορφύριος δὲ παραδιαζευκτικόν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι
 ἐγώ. A

20 b.² αἰ πᾶσαι „σῶν" εἶχον· καὶ συνάδει τὸ „νῦν τοι σῶς Did.
 αἰπὺς ὄλεθρος" (N 773). b(BC) T

c. <ἡ ἀπολέσθαι:> διασαφητικῶς ἀντὶ τοῦ ἥπερ, ὡς τὸ „ἦ ex. | Porph.

N 432 116 a Eust. 62, 2: φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος
 ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισπᾶται, vide ad Γ 159. Λ 720—1 (Hrd.), cf. sch.
 β 23. ε 430, Ap. S. 170, 16, Hrd. μον. 26 (2, 932, 10), 2, 160, 23, Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 332, 5, sim. h [M¹ P¹¹]); plura Ep. Hom. (An. Ox. 1, 449, 13, Et. Gud. 581,
 55): Ἀριστάρχου δὲ παρήνει καὶ Τυραννίον (fr. 1 P.), τὸ ὡς ἐν μέσῃ φράσει περι-
 σπᾶν, εἰ {μη} (del. Lehrs) ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ, ὡς τῷ (τ. Lehrs, τὸ test.) καὶ, unde
 Ecl. (An. Ox. 2, 473, 5); cf. Lehrs Ar.³ 380, Uhlig ad Ap. Dysc. synt. 439, 11 b
 cf. Friedl., Nic. 112 117 deest diplo periestigm. ante versum in A, fort. neg-
 legentia scribae a ἰδίᾳ προφέρεσθαι cf. Friedl., Ariston. 44 b¹ cf. Rzach, Gr.
 St. 35; — ἀνένευσε ad l 681. Π 252, cf. Eust. 62, 11 παραδιαζ. cf. Ap. Dysc. de
 conl. 219, 12, Eust. 62, 28 ἀντὶ τοῦ καὶ cf. D c διασαφητικῶς = h(Ag

τοῦνεκα καὶ μιν Hom. καλῆ b (cf. v 289) 95 μεγάλη τε BE, om. C εἰ-
 δυῖα BC φυήν om. E^{4il} δὲ om. b 1 ὡς τὸ om. b κακῆς T 5
 le. add. Vill. 7 sq. le. add. Frdl. 10 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη,
 ὅτι 12 ἦθει] παρενθέσει Verrall (at cf. sch. c) 14 ἀλλὰ σῶν del. Frdl.
 15 διερεῖ A corr. Vill. 20 πᾶσαι ἐκδόσεις b καὶ — τὸ T ἀναλογώτερον δὲ
 τὸ b τοι T τῶι b 21 [. π]υς T ἐ suppl. man. sec. 22 le. add. Li V δι-
 ασ. scripsi, ἥπερ διασαφητικῶς T, ὁ δὲ ἡ διασαφητικός ἔστιν (cum scholio
 b² conl.) b, διασαφητικοῦ (post ἥπερ) M¹ P¹¹ ἀντὶ τοῦ ἥπερ om. T 22 sq.

ἀφνειότεροι“ (α 165). ἔστι δὲ μετὰ ἤθους. | Πορφύριος δὲ (1, 7, 22) παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καί, οἶον καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. b(BC) T

ex. 118. αὐτὰρ ἐμοὶ (γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ'): ἀλλοιωτικῆ²⁵ στάσει κέχρηται μετατιθεὶς τὰ ὀνόματα πρὸς κόσμον ἑαυτοῦ. b(BC) T προσφυῶς δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἐπεισέρχεται. b(BC)

ex. 118—9. μὴ οἶος / (Ἄργείων): ἱκανὸν μὲν ἦν αὐτῶ καὶ τῶν ἀριστέων μόνον εἰπεῖν. ἀλλὰ διὰ τοῦτο πάντων ἔφη, ἵνα τὴν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν αὐξήσῃ. b(BCE⁴) T 30

ex. (?) | ex. 119. ἀγέραςτος: ὡς ἀπείραστος, ἀβίαστος. b(BC) T | ἵνα δὲ μὴ δοκῆ τοῦ μηδενὸς καταπεφρονηκέναι, τὸ ἴσον αἰτεῖ. b(BCE⁴) T

Hrd. 120 a. λεύσσετε: Ἀρίσταρχος διὰ δύο σσ, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς „ἄξετε“ (Γ 105), „οἴσετε“ (Γ 103), „καταβήσῃο δίφρου“ (E 109). A 35

Hrd. | ex. (?) | b. λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες (—— ἄλλῃ): Ἀρίσταρχος μέλλοντά φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ μέλλοντος, ὡς τὸ „ἄξετε“, „οἴσετε“ b(BC) T | τὸ δὲ ὁ μοι ἀποκοπή τοῦ ὅτι. b(BCE⁴) T | τὸ δὲ ἄλλῃ μετὰ τοῦ ἰ γράφομεν. b(BC) T

ex. (?) c. (ὁ μοι:) ἀποκοπή τοῦ ὅτι μοι. A¹¹ 40

Did. d. {λεύσσετε γὰρ πάντες ὁ μοι γέρας ἔρχεται} ἄλλῃ: σὺν τῶ ἰ τὸ ἄλλῃ. καὶ ἔστιν ἄλλοσε, ὡσπερ τὸ πάντη· ὁ γὰρ νοῦς τῶν λεγομένων τοιοῦτος· ἐμοὶ δὲ γέρας παρασκευάσατε, ὅπως μὴ ὑπολειφθῶ ἀγέραςτος ἐν τοῖς Ἑλλήσι· ὁρᾶτε γὰρ δὴ μου τὸ γέρας ἀλλαχόσε

= A. G. 399, 11 Matr.); — ἀντὶ τοῦ καὶ h(M¹ P¹¹), cf. Eust. 62, 18 ἥπερ sq. sim. h(Ag = A. G. 404, 10 Matr.), cf. sch. α 165, Ap. Dysc. de comp. 223, 9, sch. D. Thr. (Σ^b) 104, 38 ἔστι — ἤθους cf. sch. a 119 h(Ag = A. G. 399, 13 Matr.); — ἀβίαστος fort. doctrina Herodiani, cf. Arcad. 98, 10 120 a cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 332, 16, Et. Gud. 367, 6) et Ep. Hom. (An. Ox. 1, 262, 19, EM. 562, 8); de erroribus horum auctorum Ludwich A. H. T. 1, 180, 21, Reitzenstein, Gesch. 206; vide ad Γ 103. 105 (Ariston.); — δύο σσ cf. Eust. 64, 13 b — οἴσετε Hrd. 2, 818, 21 (Hrd. e Did.) τὸ δὲ ὁ μοι — ὅτι cf. D, sch. β 45. γ 146; Ap. Dysc. de conī. 224, 7: τὸ γοῦν „ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ“ οὐκ ἂν ποτε ἀποδ[εξαίμην], καθὼ τινες φήθησαν, ἄρθρον ἀντὶ συνδέσμου παρελιφθῆναι, μάλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ὅτι, brevius pron. 7, 16; Ap. Dysc. fort. e scholiis pendet, cf. Beiträge 337 c Et. Gen. (A, om. B) ὁ μοι: . . . σημαίνει τὸ ὅτι μοι, ἀπο.

ὡς τὸ ἠ ἀφνειότεροι om. M¹ P¹¹ 23 καὶ μετὰ b 24 διαζευκτικὸν Ag b καί, οἶον om. Ag T 25 le. T, suppl. Vill. fort. rectius αὐτὰρ ἐμοὶ <— ἀγέραςτος ἔω>, scholio ad versus A 118—9 relato 26 μετατιθεὶς T πρὸς b 28 le. T, suppl. Bk. μὲν ἦν αὐτῶ b εἰ T 29 μόνον om. T εἶπεν T 29 sq. ἀλλὰ — αὐξήσῃ b, ὁ δὲ πάντων ἔφη αὐξῶν τὴν ἀτιμίαν T (fort. rectius) 31 le. hab. BCT καὶ ἀβίαστος BC 31 sq. ἵνα δὲ μὴ BC ἵνα μὴ T, ὅπως δὲ μὴ (pone sch. A 118—9, v. αὐξήσῃ) E⁴ 33—5 sch. a pone sch. d in A, trps. Bk. 36 le. T supplēvi (auctore Vill.), om. b 38 τὸ δὲ — ὅτι] κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ὅτι E⁴ ἀποκοπή B 40 le. add. Ddf. 41 (le.) λεύσσετε —

⁴⁵ ἀπερχόμενον. θαυμάσειε δ' ἄν τις Πτολεμαίου τοῦ Ὀροάνδου τὴν ἀπειρίαν· ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τῶν Ὀμηρικῶν ὑποδειγμάτων, παραδεικνύς ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐτέρου τῷ ἄλλῳ ἔσθ' ὅπη καταχρῆται Ὀμηρος, καὶ τοῦτο φέρων ἐντέθεικε τὸ μαρτύριον „λεύσσετε γὰρ (< . . .) ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη“ ὡς ἐκεῖνο „πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης εὐεργέος αὐλῆς, / ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ“ (I 472—3) καὶ „ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη“ (I 313). ἀπλῶς δ' ἔοικε νοῦς ὑγιῆς μὴ ὑποφαίνεσθαι διὰ τῆς ἐκδοχῆς ταύτης, καὶ εἴη ἂν τὸ παρόραμα οὐκ ἐπιστήσαντος αὐτοῦ τοῖς παραδείγμασιν. A

121. ποδάρκης: ὁ ἑαυτῷ τοῖς ποσίν ἐπαρκῶν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις *ex.*

⁵⁵ ὡς τὸ „λαοσσός“ (N 128 al.). b(BC) T

122. <φιλοκτεανώτατε:> οὐ γὰρ γέρωσ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ *ex.* κέρδους ἀντιποιεῖται. b(BCE⁴) T

123. πῶς γὰρ τοὶ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί: ὡς *ex.* ἐν ἀρχῇ προσκρούει μετρίως, κατ' ὀλίγον ἐμφαίνων τὸ εἰρωνικόν.

⁶⁰ συνάξας δὲ τὴν ἐκκλησίαν δικαίως ὑπὲρ ἀπάντων στασιάζει, ὡς καὶ τῆς λείας ἄρχων ὢν. ἔστι δὲ καὶ τὸ μεγάθυμοι δημαγωγικόν. b(BC) T

123—4. πῶς γὰρ τοὶ, / οὐδέ τί πω ἴδμεν: ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. | *ex.* | *Did.* | αἰ πᾶσαι δὲ που ἔχουσιν. | ὡς πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὴν κοινήν ἀπορία *ex.* προβάλλεται. b(BC) T T^{inf}

⁶⁵ 124 a. <οὐδέ τί πω:> διὰ τοῦ ὀ καὶ ὕ. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένοῦς *Did.* καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A

ἔ. οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα <κείμενα πολλά>: τινὲς ἐπὶ *Nic.* τὸ κείμενα στίζουσι, καὶ τὸ πολλά τοῖς ἔξῃς συνάπτουσιν, κακῶς.

κοπῇ τοῦ τι, *fort. ex hyp.* Iliad. Vide ad I 564 a d ἀλλάχσσε cf. D, sch. D. Thr. (Σ^b) 99, 11 121 h(Ag = A. G. 399, 18 Matr.), cf. D, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 348, 16 al., brevius An. Par. 3, 332, 22), Eust. 64, 23; aliter Ptolem. Ch. VI fr. 6 ap. Phot. bibl. 152 a 12 ἢ καὶ τοῖς sq. ad N 128. P 398. Y 48; de accentu Arcad. 135, 17 et Ep. Hom. l. c. 122 h(M¹ P¹¹), cf. Eust. 1441, 18: Σέλευκος (fr. 4 M. = 7 D.) δὲ παρ' Ὀμήρῳ φησὶ τὴν Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν „Ἀτρεΐδη κῦδιστε, φιλοκτεανέστατε πάντων. Vide Reitzenstein, Gesch. 169 123 h(M¹ P¹¹): συνάξας δὲ — στασιάζει et ἔστι δὲ — δημαγωγικόν δημαγ. cf. Eust. 63, 38 123—4 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 400, 4 Matr.): ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. πρὸς ἐντροπὴν δὲ (τοῦ Ἀγαμέμνονος add. Ag) — προβάλλεται 124 a ad

έρχεται del. Bk. 48 γὰρ A supplevi 49 αἰθούση εὐεργέος Hom. 54 ὁ — ἄλλοις b ὁ ἄλλοις ἐπαρκῶν (ἀρκῶν Ag) τοῖς ποσίν Ag T ἢ B, om. C 55 λαοσσός T 56 sq. sch. cum scholio praecedenti conii. T; le. add. Vill. 56 γὰρ γέρ. b γέρωσ γάρ T γέρωσ h γέρωσ] διὰ γέρας ἀντεποιεῖτο E⁴ ἀγαμέμνων BC, om. h E⁴T 57 διὰ κέρδος E⁴ ἀντιπ. T ἀντεποιεῖτο BC, hic om. E⁴ 58 le. scripsi, φιλοκτεανώτατε: T (et Li), om. b 60 συνάξας] συντάξας h τὴν om. b 62 (le.) πῶς γὰρ τοὶ T, om. T^{inf} (le.) οὐδέ — ἴδμεν T^{inf} οὐδέπω T 63 ἅπασαι T ὡς om. T 65 le. add. Vill. 67

A | ξυνὸν δὲ ξυνεῖον ὡς κοινὸν κοινεῖον· καὶ διαιρέσει Ἰωνικῆ ξυνή-
 ἴον. A b(BC) T 70

Hrd. 125. τὰ δέδασται: ἴτὰ καθόλου. πᾶν δὲ ἄρθρον ἀντὶ ἀνωσυ-
 μίας λαμβανόμενον βαρύνεται. b(BC) T

D (od A 10) 126. λαοῦς: παρὰ τὸ λᾶαν. λᾶας δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ λίθος.
 Προμηθέως παῖς — οὗς δὲ ἡ Πύρρα γυναικες. A

D | Ep. Hom. | a. παλίλλογα (ταῦτ'): οὐ δίκαιόν ἐστι εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν 75

Hrd. συναγαγεῖν τοὺς Ἑλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι
 χρήματα. | παρὰ τὸ λέγω, ὅθεν καὶ τὸ συλλέγω. | τὸ δὲ ταῦτα
 Τυραννίω (fr. 2 P.) ὀξύνει. A

Hrd. b. ταῦτ' ἐπαγειρεῖν: ταῦτα Τυραννίων (fr. 2 P.) ὀξύ-
 νει, ἴν' ἢ τὰ αὐτά. b(BCE⁴) T 80

ex. 127. θεῶ πρόες: πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀποδόσεως οὐκ εἶπε
 πατρὶ πρόες οὐδ' Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τῶ θεῶ. b(BC) T

ex. 127—8. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ / τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσο-
 μεν: οὐ χάριν αἰτεῖ, ἀλλ' ὡς κακῶ δανειστῆ κέχρηται, καὶ διπλᾶ καὶ
 τριπλᾶ ἀποδώσειν ἐπαγγέλλεται. A 85

ex. (?) 128 a. (τριπλῆ:) ἀντὶ τοῦ τριπλῶς. T^{II}

ex. b. ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς: πιστοῦται τὴν ὑπό-
 σχεσιν ὡς ἐπὶ δανείου, καὶ ἑαυτὸν καθυπογράφει τῶ χρέει. A b(BC) T

ex. c. αἶ κέ ποθι Ζεὺς: ὅτι μεθ' ὑπεξαιρέσεως δεῖ ποιείσθαι τὰς
 ὑποσχέσεις διὰ τὸ ἄδηλον τῆς τύχης. A b(BC) 90

Δ 184 a (Did.); cf. Valk II 132 n. 226 b ξυνεῖον sq. brevis h (Ag = A. G. 400, 6 Matr.), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 332, 28, Et. Gud. 416, 48 al., sim. An. Ox. 1, 301, 7); Eust. 65, 4 125 h(M¹ P^{II}): τὸ δὲ τὰ ἐβαρύνθη· καθόλου γὰρ πᾶν ἄρθρον — βαρύνεται, ad l 167 (Hrd.) ἀνωσυμίας cf. D βαρύνεται ad Π 445 (Hrd.) 126 a h(Ag = A. G. 400, 12 Matr.): πάλιν σύλλεκτα (= D) | ἐκ τοῦ πάλιν καὶ τοῦ λέγω, τὸ συλλέγω· ἀντὶ τοῦ οὐ δίκαιον — χρήματα, cf. Eust. 64, 42 παρὰ τὸ — συλλέγω cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 333, 6, Et. Gud. 449, 43) a/b ταῦτα sq. ad N 377 (Hrd.), vide ad E 237. Λ 160. 441. P 201 127 fort excidit sch. Herodiani de v. τῆνδε, vide ad B 346 128 a cf. D b et c h(Ag M¹ P^{II}, cf. A. G. 400, 16 Matr.) c cf. Plut. mor. 541 c 129 deest dipie periestigm. ante v. 129 in A; fort. excidit pars scholii Aristonici asserentis

le. A suppl. Vill. 69 ξυν. δὲ A, ξυνήϊα: ξυνὸν T, ξυνὸν b (incipit sch. separatum in bT) ξυνεῖον et κοίνειον AbT em. Bk. διαιρέσεις Ἰωνικῆ A 69 sq. ξυνήϊον ξυνεῖον T 71 le. scripsi, ἀλλὰ τὰ μὲν: T, om. b τὰ καθ. πᾶν δὲ] cf. test. 75 le. A supplevi 77 ταῦτα Ldw. (cf. sch. b), ταυ ss. τ A 79 ταῦτα om. E⁴ 82 πρόες, ἀλλ' οὐδ' ἀχαιοῖς: — ἀλλὰ τῶ θεῶ T (cf. Maass, Herm. 19, 1884, 284, 1) 83 le. scripsi (αὐτὰρ ἀχαιοὶ iam Vill. Bk.), ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τῆνδε θεῶ πρόες A 86 le. add. V 87 sq. sch. b pone sch. c (coni. cum v. τύχης) in b 87 le. scripsi, ἀποτίσομεν A αἶ κε ποθὶ ζεὺς T πιστοῦται δὲ b 88 ἐπὶ om. A καθυπογράφων b 89 le. A, om. b ποι-
 εῖν b

- 129 a.¹ δῶσι πόλιν Τροίην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „δῶσι πόλιν *Ariston.* | *Hrd.*
 Τροίην“, ὡς ἐπὶ τὴν Ἰλίον βουλόμενος γενέσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀπι- *vel ex.* | *Hrd. ὀρθ.*
 θάνως· ἀδηλον γὰρ ἦν, εἰ ἐλοῦσιν αὐτήν. ἔστιν οὖν ὁ λόγος περὶ μιᾶς
 πόλεως τῶν περιοίκων· ταύτας γὰρ ἐπόρθει ὁ Ἀχιλλεύς· διὸ καὶ ἐν τρισὶ
 95 συλλαβαῖς ἀναγινώσκεται. | Ζωῖλος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης (fr. 14 Friedl.
 1 = FGrHist 71,6) καὶ Χρῦσιππος ὁ Στωϊκός (St. V. Fr. III 769)
 σολοικίζειν οἶονταί τὸν ποιητὴν, ἀντὶ ἐνικοῦ πληθυντικῶς χρησάμε-
 νον ῥήματι· τὸ γὰρ δῶσι φασὶ πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δὲ· ἔστι γὰρ
 τὸ δῶ ἐνικόν ἐκτεταμένον, ὡς τὸ λέγη λέγησι, φέρη φέρησι. τοιοῦτόν
 5 ἔστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (α 168), τὸ „φῆσιν ἐλεύσεσθαι“ καὶ τὸ
 „εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδῶσιν ἔεδνα“ (θ 318)· κἀνταῦθα
 γὰρ ἀποδῶ· διὸ καὶ τὸ ἰ ἔχει προσκείμενον. | μέμνηται αὐτοῦ κἀν
 τῇ Ὀρθογραφίᾳ ὁ Ἡρωδιανός (2, 419,8). A
 a.² <δῶσι:> δίδωσιν, ὡς „φῆσιν ἐλεύσεσθαι“. T^{II} *Hrd. vel ex.*
 10 b. δῶσι: ἐξ ὑποτακτικοῦ τοῦ δῶ τρίτου προσώπου, κατὰ *ex.* | *ex.*
 ἐπέκτασιν τῆς σὶ συλλαβῆς δῶσι. b(BC) T | ἔμφασιν δὲ ἔχει καὶ ἡ
 προσθήκη τῆς ἐξ. b(BC) T T^{II}
 c. Τροίην: οὕτως Ἀρίσταρχος τρισυλλάβως, καὶ ἐνθάδε *Hrd.*
 καὶ ἐν τῇ λ τῆς Ὀδυσσεΐας (510)· „ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φρά-
 15 ζευ“. καὶ ἐπέισθη αὐτῶ ἡ παράδοσις. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς χρήσεως τῆς
 Ὀμηρικῆς ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτως, ὡς ὅτι εἴ που λέγει τὸ Τροίην
 δισυλλάβως, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλις, οἶον „εἰσόκε περ Τροίην
 διαπέρσομεν“ (I 46), „ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἴες“ (Π 698),

εὐτείχεον πόλιν non tantum de sola Troia dici, vide ad Π 57 (T) a¹ — ἀναγι-
 νώσκεται cf. Eust. 65, 8, aliter sch. ε 39; vide ad Φ 544 Ζωῖλος δὲ sq. sch. He-
 rodiani sec. Lentz (Lehrs); cf. Cobet, Miscell. crit. 339 ἐκτεταμένον (4) cf. D,
 Eust. 65, 34, sim. Ap. S. 61, 15, He. 8 2752 b — δῶσι cf. sch. α 168. 379,
 Ep. Hom. (An. Ox. I, 114, 21, Et. Gud. 387, 12 Stef. al.), sim. Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 333, 12) c — τρισυλλάβως cf. sch. λ 510 (Hrd. 2, 152, 12), sim. sch.
 ε 39. κ 40—1 παράδοσις (15) cf. Gramm. Gr. II 3 p. 141, 20 ὡς ὅτι εἴ (16) sq.
 Et. Gen. (AB) Τροία: . . . | ἰστέον δὲ ὅπου τρισυλλάβως, ἐπιφέρει τὸ (τὸ om. A)
 πόλιν, οἶον „πόλιν Τροίην“· ὅπου δὲ δισυλλάβως, οὐκ ἐπιφέρει τὸ πόλιν. οὐ μάχε-
 ται τὸ „ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον“ (α 2)· κατὰ γὰρ κτητικὴν σύν-
 ταξιν ἐπὶ νέχθη τῇ γενικῇ, ὅθεν οὐ διηρέθη (A, ὀρθῶς οὐδὲ διηρέθη B), sim.
 h(Ag M¹ P^{II}, cf. A. G. 400, 22 Matr.); at cf. Eust. 65, 11 (pone sch. Aristonici): καὶ
 μὴν πολλοὶς ἑτέροις τῶν παλαιῶν τοῦτο οὐκ ἤρρεσεν, οἱ λέγουσι μὴ δὲ λεχθῆναί που
 ἀλλαχού τῆν Τροίαν τρισυλλάβως παρὰ τῶ ποιητῆ, ἀλλὰ δισυλλάβως,
 οἶον „ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλῆν“ (λ 510) καὶ „ἀμφὶ πόλιν
 Τροίην μαρνοίμεθα Ἀχαιοί“ (λ 512; fort. e scholiis) | τινὲς δὲ γε τῶν παλαιῶν
 συγχρόνους τὸ πᾶν καὶ ταῦτα διέλυσαν, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέ-

91 (le.) τροίην Vill., τρωίην A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι
 3 δῶσι A, δῶσι Cob., Ldw. 4 ἐπέκτεταμένον Lehrs 5 τὸ φῆσιν ἐλ.
 Bk., τὸ φῆσιν ἐμὲ γενέσθαι A 8 ἠρωδιανός A em. Vill. 9 le. add. V^c
 δίδωσιν suspectum, fort. διδῶ aut δῶ φῆσιν Ma., φη (cp.) T 10 καὶ
 κατὰ C 11 δὲ ἔχει καὶ] ἔχει T^{II} 14 ante λ cp. (π ss. μ vel sim.) A, quod non
 expedio 14 sq. φραζόμεθα βουλάς Hom. 16 τροίη Cob., τροία A

„Τροίη ἐν εὐρείῃ“ (ω 256), καὶ ἀλλαχοῦ. ἐπὶ μέντοι τούτων τῶν δύο ὁμοιοπτῶτως ἐπήνεγκε τὸ πόλιν <τῷ> Τροίην· δῶσι πόλιν Τρο- 20
ίην καὶ τὸ „ἦτοι ἴαμφι πόλιν Τροίην“ (λ 510). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός
(2, 23, 36). A

Ariston. 131 a. μηδ' οὕτως ἀγαθός περ: ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ
συνδέσμῳ ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δῆ. A

ex. b. ἀγαθός περ: ἀντειρωνεύεται b(BCE⁴) T πρὸς τὸ 25
„κύδιστε“ (A 122). ὁ δὲ πέρ ἐναντιωματικός ἐστιν. b(BC) T

D θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ: εὐειδῆς γάρ ——— ὅτι εἶη ἀνήρ. A

ex. 132. κλέπτε νόφ, <ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις>:
ἀπὸ τῶν δρομέων· b(BC) T οὔτε τῷ κλέπτειν νικήσεις οὔτε πεί- 30
σεις. b(BCE⁴) T

Ariston. 133—4. ἦε θέλεις, ὄφρ' <———— ἀποδοῦναι>: ἀθετοῦνται, ὅτι
εὐτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ, καὶ μὴ ἀρμόζοντες Ἀγαμέμνονι. A

ex. 133 a. ἦ ἐθέλεις: πράγματος προκειμένου περὶ κοινῆς σωτηρίας
μέτεσιν ἐφ' ἑτέραν παρασκευῆν, ὡς οὐκ ἐξὸν Ἀχιλλεῖ λέγειν ὡς ὅτι
βλάπτει τὸ κοινὸν ἐχομένης τῆς παλλακῆς αὐτοῦ. b(BC) T 35

ex. b. <ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς>:
ἐσχημάτισεν οὐχ ὁμοίως, τῷ αὐτὸς ἐπενεγκῶν αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς. A^{iat}

ex. 134. κέλεαι: καὶ μὴν ὁ μάντις εἶπε· „πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλω
δόμεναι“ (A 98). ἀλλὰ γε αὐτὸς ἐκκλησιάζει. b(BC) T

ex. 135—9. ἀλλ' εἰ μὲν <———— ἄξω ἐλῶν>: εὐφυῶς δὲ ἐπεισέρχε- 40
ται Ἀχιλλεῖ. T

ex. 135—7. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι <———— αὐτὸς ἔλωμαι>:
Ἀττικῇ τῶν προτέρων ἢ παράλειψις, ὡς τὸ „ἂν μὲν ἀποφῆνω

ρεται. Ad rem Cobet, Miscell. crit. 253, Schröder, Pindari carm. (1900), prol. 26
131 deest diplo ante versum in A, fort. negligentia scribae h (Ag = A.
G. 401, 7 Matr.): μηδ' οὕτως· μηδαμῶς οὕτως. τὸ ἐντελές μὴ δῆ ἐστιν, cf.
Eust. 65, 45: ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν τῷ μηδ' οὕτως . . . ἀργὸς κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος,
ληφθεὶς ἀντὶ τοῦ δῆ, aliter D a cf. sch. Ap. Rh. 1, 299: ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος
τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γέ καὶ δῆ. „μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἑών“ οὕτως Ἀρί-
σταρχος ἀπέδωκεν ἀγαθός δῆ ὦν· καὶ „φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον“ (ρ 47) φυγόντι
δῆ, sch. ρ 47, Ap. Dysc. de conii. 251, 12 ἰδίως cf. Ap. Dysc. synt. 379, 4 b
eadem fere h(Ag = A. G. 401, 9 Matr.) ὁ δὲ πέρ (26) sq. cf. Ap. Dysc. de conii.
251, 3, Choer. Th. 2, 276, 25, sch. D. Thr. (Σ^h) 106, 7. (Σ^v) 212, 27. 291, 9. (Σ^m)
442, 2 132 cf. D, Ap. S. 128, 26, sch. v 291, sch. Ar. equ. 330 133—4
deest obelus ante versum A 134 in A 135—7 plura h(M¹ P¹¹): οὐκ ἔλλιπες τὸ

20 τῷ add. Lehrs 21 τὸ fort. delendum ἦτ. δτ' ἀμφι Hom. (et fort. Hrd.) 23
ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 25 καὶ ἀντειρωνεύεται οὗτος E⁴ 26 ἐστιν om. T
28 le. T supplevi sec. Vill. (οὐ παρελεύσεαι), om. b 29 δρομ[.]ων T, ε add. m.
sec. 29 sq. πείσεις με E⁴ 31 le. A supplevi 33 (le.) ἦ] rectius ἦ
34 ὡς ὅτι] ὅτι C 35 ἐχόμενος B 36 le. addidi 37 τῷ Ddf., τὸ A 38 εἶ-
πεν πρὶν γὰρ ἀπὸ T 39 αὐτός = Achilles 40 le. T supplevi εὐφυῶς sq.
fort. pars sch. sequentis 41 ἀχιλλεῖ scripsi, ἀχιλλέα T 42—8 pone sch. sq.
b, transposui 42 le. T supplevi, om. b 43 παράληψις T ἀποφ. h

μόνην / ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμέ / ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας
 45 ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, / ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῆ" (Ag. Plut.
 468—71). καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (536)· „εἰ μὲν οὖν ἔστι τις· εἰ δὲ
 μή, ἡμεῖς τε καὶ τὰ δουλάρια τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι"· b(BCE⁴)
 T ἐπὶ γὰρ πάντων τὸ καλῶς ἔχει, ὡς καὶ ἐνταῦθα, ἐλλείπει. b
 (BCE⁴)

50 136 a. ἄρσαντες: Ἄρισταρχος δασύνει· ἔνθεν γὰρ φησι γεγο- ex. | ex.
 νέναι καὶ τὸ ἄρμα. ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς (2, 24, 14) φιλοῖ, λέγων ἀπὸ τοῦ
 ἄρω, οὐ ὁ μέλλων Αἰολικῶς ἄρσω· τὸ δὲ ᾱ καὶ τὸ ε̄ πρὸ τοῦ ρ̄ ὄντα,
 ἑτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου, φιλοῦται. A b(BC) T | ἔοικε δὲ βα-
 σιλικὸν εἶναι τὸ ἐκλέγεσθαι τῆς λείας ὃ θέλει. b(BCE⁴) T T¹¹

55 ὁ. <ἀντάξιον> τοῦτο πῶς ἀντάξιον ἔσται; T¹¹ ex.
 137. ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος, Ariston.
 καὶ τὸ ῥήμα ἥλλακται, ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. οὕτως δὲ γίνεται
 περισσὸς ὁ „ἄξω ἐλών" (A 139). A

138 a. ἡ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσσῆος: ἐνδεικνύ- ex. | D | ex.

τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. Ἄριστοφάνης ἐν τῷ Πλουτῷ· „καὶ μὴν περὶ τοῦτου
 σφῶν θέλω (ἐθέλω M¹) δοῦναι λόγον / τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν — ἤδη ἦτόθ'
 ὅταν ὑμῖν δοκῆ." καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι (fr. 24 K.)· „εἰ μὲν σὺ τὴν θάλασ-
 σαν ἀποδώσεις ταύτην ἐκῶν (ἐκ. P¹¹, lac. M¹)· εἰ δὲ μή, ταῦτα πάντα φύν
 τριαινῶ ἀπόλωσα." καὶ Μένανδρος (fr. 779 Kō.)· „εἰ μὲν δὴ τίνα πόρον
 ἔχεις· εἰ δὲ μή, νενόηκ' ἐγὼ, μισῶμεν ἀλλήλους." καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἄκαν-
 θοπληγῇ (fr. 420 N.² = 458 P.)· „εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ λέγε," cf.
 Eust. 66, 28: ἐλλείπειται δὲ ἀρχαϊκῶς . . . εἰσι δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλεί-
 ψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ· „ἔαν μὲν ἀποφῆνω πάντων αἰτίαν
 ἐμέ· εἰ δὲ μή, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῆ ὑμῖν." καὶ Μένανδρος ὁ κωμικός· „εἰ μὲν δὴ
 τίνα — νενόηκ' ἐγὼ." καὶ Πλάτων ὁ κωμικός· „εἰ μὲν σοὶ τὴν θάλασσαν ἀποδώσει
 ἐκῶν· εἰ δὲ μή, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω." καὶ Σοφοκλῆς· „εἰ — λέγε".
 Fort. aderat sch. Aristonici sim. continens, vide ad Π 559; cf. sch. β 115, sch.
 Thuc. 3, 3, 3, 4, 13, 3, sch. Ar. Plut. 469, Tz. Plut. 470, sch. Ael. Aristid. 162,
 6; Tryph. II p. 243 W.; Carnuth, Nic. 27 136 a — φιλοῦται sch. Herodi-
 ani, vide ad Z 348. Π 211 (A), cf. Hrd. 2, 232, 17 (Ep. Hom.), Et. Gen. (=
 EM. 149, 37), Et. Gud. 206, 8 Stef.; — Αἰολικῶς cf. Eust. 67, 3; — φιλοῖ bre-
 vius h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 401, 29 Matr.), cf. D, Ap. S. 42, 20 ἀπὸ τοῦ
 ἄρω — ἄρσω eadem fere Schem. Hom. 20 b cf. Eust. 66, 42 137
 deest diplo ante versum in A, fort. neglegentia scribae ὅτι — δέ ad
 A 41 c 138 a cf. Porph. 1, 8, 3, Eust. 67, 20; — Ἀχιλλέως h(Ag = A. G.

(= Ar.), ἀποφίμω T ὁμολογήτε b 44 δι'] ἀντὶ τοῦ δι' T 45 τι ἂν om. b
 46 ἐν θεσμ. T πάλιν b τις ἔστιν Ar. 47 τε T, om. b, αὐτὰι τε Ar. λαβ.]
 ληψόμεθα b 48 ἔχοι BE⁴ 50 le. AT, om. b 51 ἥρωιδιανὸς A
 em. Vill. λέγων om. b 52 ἰωνικῶς C ἄρω] ἀρέω T, σ inter ε et ω ins.
 rubr. α καὶ τὸ om. T καὶ A ἢ b ὄντα A b ὄντος T 53 sq. ἔοικε δὲ sq.
 pone sch. A 135—7 (coni. cum v. ἐλλείπει) E⁴ ἔοικε δὲ βασι. om. T¹¹ 55 le.
 add. Ma. (ἀντ. ἔσται: add. V^c) 56 le. Bk., εἰ δὲ κε μὴ δώωσιςιν A ὅτι A, fort.
 ἢ διπλῆ, ὅτι δέ² Frdl., καὶ A 59 le. scripsi, ἡ τεὸν, ἡ αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ

μενος τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἀπεχθάνεται, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀχιλλέως. **b** 60 (BCE⁴) **T** | Ὀδυσσεὺς δὲ γέρας Λαοδίκη ἢ Κύκνου. **b**(BC) **T** | τούτων δὲ μέμνηται, ὅτι ὁ μὲν συγγενής, ὁ δὲ φίλος. ἀμέλει καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ μόνοι προϋστῆσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, καὶ μόνοι πρεσβεύονται πρὸς αὐτόν. **b**(BCE⁴) **T**

ex. **b.** ἰὼν γέρας: μέχρι τοῦ γέρας δεῖ ἀναπαύειν τὸν λόγον, 65 τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς ἑξῆς ἐπιφέρειν, ἵνα μὴ ἐνοχλεῖν δοκῆ δις τὸ ἐλεῖν κείμενον. **b**(BCE⁴) **T**

Ariston. **139 a.** ἄξω ἐλών: ἀθετεῖται, ὅτι πλήρης ὁ λόγος, ἀλλαγῆς γενομένης τοῦ ῥήματος, „ἔλωμαι“ (A 137) ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. καὶ εὐθὺς τὸ προσκείμενον ὁ δὲ κεν κεχολώσεται· πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλε χο- 70 λοῦσθαι; **A**

ex. **b.** ὁ δὲ κεν κεχολώσεται: δοκεῖ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, τὸ διάφορον οὐκ εἰδῶς τῆς ἀφαιρέσεως. **T'**

ex. **140.** ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα: εὐσεβῶς καὶ βασιλικῶς μεταφέρει τὸν λόγον· καὶ οἶδε μὲν εὖ ἔχουσιν τὴν παραίνεσιν (ἐπεὶ οὐκ ἂν 75 ἔπραξεν), ἐπιφέρει δὲ τὴν δυσχέρειαν κατὰ τῶν συμβουλευσάντων. **b** (BC) **T**

ex. | *Hrd.* (?) **141—4.** <νῦν δ' ἄγε νῆα ——— βήσομεν:> καὶ ταῖς φωναῖς κυρίως χρῆται, καὶ μίαν τὴν δωρεάν οὔσαν πολλὰς ἐν τῇ διαιρέσει ποιεῖ. ἔστι δὲ ἐν τῷ λόγῳ καὶ τὸ ὁμοιοτέλευτον καλούμενον σχῆμα. **b** 80 (BC) **T** | τὸ δὲ ἐπιτηδές (142) ὄξυντέον. **T**

401, 31 Matr.) **139 a** similia apud Longinum se invenisse confitetur Eust. 67, 28: . . . δοκῶν κατὰ τὸν Λογγίνου εἶναι παρένθετος . . . ἀρκεῖ τε γὰρ φησὶν εἰς τελεῖαν ἐννοῖαν τὸ ἄνω αὐτοῦ κείμενον ἔπος, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ τοῦ „ἄξω ἐλών“, „ὁ δὲ κεχολώσεται, ὃν ἂν ἴκωμαι“, εἰς οὐδὲν δέον ἐκ περισσοῦ τέθειται· τίς γὰρ οὐκ οἶδεν, ὡς λυπησεται ὁ ἀδικηθεὶς; Cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 12, 22; Lehrs Ar.³ 220, Neumann, Jhbb. Suppl. 20, 1894, 172. Vide ad A 296 **141—4** ἔστι δὲ sq. cf. Eust. 67, 32 τὸ δὲ sq. fort. sch. Herodiani, ad H 100, cf. Io. Alex. 15, 25 (Hrd. 1, 422, 12, 2, 278, 18), Hrd. 1, 350, 10. 511, 14, sim. Et. Gen. (B, om. A) ἐπιτηδεις (EM. 366, 26). Herodiano ὄξυντονον erat nom. vel. acc. plur., cf. D (Ap. S. 74, 29), sch. ε 27, Ep. Hom. (An. Par. 3, 334, 34, Et. Gud. 511, 4 Stef.), Choer. Th. 1, 401, 36 (Call. fr. 489 Pf.); cf. Eust. 67, 37: τὸ δὲ ἐπιτηδές τὸ ἐναυθθα ὄξυντονούμενον ὄνομα οἱ παλαιοὶ φασιν εἶναι πληθυντικόν, ὡπερ εὐθεῖά ἐστιν ὁ ἐπιτηδής. ὡπερ δὲ πού τὸ ἀκλεεῖς πληθυντικόν παρ' Ὀμήρῳ ἀκλεεὺς λέγεται, ἐκβληθέντος τοῦ ἰ, οὕτω γέγονε καὶ τὸ ἐπιτηδές ἐκ τοῦ ἐπιτηδεῖς ἐκδραμόντος τοῦ ἰ διὰ χρείαν μετρικὴν **141**

ὄδυσσῆος ἄξω ἐλών: E⁴, ἦ τεόν: Li, om. BCT **60** δὲ om. Ag T **62** ὁ μὲν — ἀμέλει om. T (vide l. 64) φίλτατος BE⁴ **63** αὐτοῦ αὐτοὶ μόνοι T προσέστησαν T αὐτοῦ² om. b **64** αὐτόν] αὐτόν, καὶ ὅτι ὁ μὲν συγγενής, ὁ δὲ φίλος T **65** μέχρι τοῦ γέρας post λόγον E⁴ μέχρι δὲ BC (coni. cum scholio praecedenti) δεῖ δὲ E⁴ (coni. cum scholio praecedenti) **66** ἐλεῖν T ἐλών b 74 (le.) ἦτοι scripsi (cl. Arcad. 210, 3), ἦτοι T **74** sq. μεταφ. τὸν λ. om. T **75** fort. ἐπεὶ αὐτὸς οὐκ **76** ἐπιφ. δὲ τὴν b τὴν δὲ T βουλευσάντων b συμβουλ. τρέπει T **78** le. addidi **79** κέρηται b **82** le. add. Vill.

141. <ἐρύσσομεν:> ὅτι τὸ ἐρύσσομεν ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἐρύσωμεν· *Ariston.*
 συνέσταλται γάρ. A^{im}

142 a. <ἐς δ' ἐρέτας:> διὰ τοῦ ὕ 'Αρίσταρχος, „ἐν δ' ἐρέτας“. A^{int} *Did.*

85 b. <ἐρέτας:> κωπηλάτας. T^{il} *D*

c. ἐπιτηδές: τὸ ἐπιτηδές ὄξυντέον· ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖς *ex. (?)*
 γάρ, τὰ δὲ ὀνομαστικά ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τοῖς ὀνόμασι φυλάσσει
 τόνον. b(BC) T

143. θείομεν, ἂν δ' αὐτήν: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν. *Ariston.*
 90 ἀναγκαῖος δὲ ὁ περὶ τῆς Χρυσιίδος λόγος· ταύτης γάρ ἕνεκα ἐγένετο
 καὶ ὁ λοιμός. A

144 a. <εἷς δὲ τις ἀρχὸς ἀνήρ βουλευφόρος ἔστω:> βραχὺ *Nic.*
 διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀρχός, ἴν' ἡ ἀνήρ βουλευφόρος ἀρχός ἔστω. A^{im}

b. <ἀρχός:> ναύαρχος. T^{il} *D*

95 c. βουλευφόρος: ᾧ τὰ κοινὰ τῆς βουλῆς ἐπαναφέρεται. b *ex. | ex.*

1 (BCE⁴) T T^{il} | ἐκ τοῦ ἀρχός δὲ τὸν ναύαρχον ἐδήλωσεν. b(BC) T

145—6. <ἡ Αἴαξ ——— ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν:> θεραπεύει *ex.*

τοὺς δοκοῦντας σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τῆς ἀπειλῆς ὑβρίσθαι, παρενθεῖς
 ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν κολακεύειν τὸν Ἴδομενέα, b(BC) T ὅς ἔστι καὶ

5 συγγενῆς αὐτῷ. T παραφυλακτέον δὲ ὅτι, ὅτε μὲν ἀτιμάσαι

ἀπειλεῖ, προτίθησι τῶν ἀτιμαζομένων τὸν Ἀχιλλέα, b(BC) T „ἡ

τεὸν ἡ Αἴαντος“ (A 138), T ὅτε δὲ ὑπὲρ Ἑλλήνων θῦσαι ἔδει

ἀπελθόντα, τελευταῖον αὐτὸν καταλέγει καὶ μετὰ ὕβρεως, b(BC)

T ἐκπαγλότατε (146)· ὑβριστικὸν γάρ τὸ ἐκπαγλον καὶ ἀεικές.

10 b(BCE⁴) T

146. <ἡ ἐ σύ, Πηλείδην:> ἵνα ἡ ἀπελθὼν ἠπιωθῆ, ἡ μὴ ἀπελθὼν *ex.*
 αἰτίαν ἔχη τοῦ λοιμοῦ. b(BCE⁴) T

deest diple ante versum in A, fort. error scribae ὅτι sq. ad B 72 d. 440. H 39
 (Ariston.), Θ 18 (Hrd.), I 165. K 361 a. Λ 192. M 216. 328. N 465. Π 60. Τ 8. Ψ 75.
 244 (Ariston.), cf. sch. ζ 33. 259, Eust. 67, 40. Vide ad I 625 142 a ad
 A 309 (Did.) c ἐπιτηδεῖς cf. h(Ag = A. G. 402, 10 Matr.) ὀνομαστικά
 ἐπιρρήματα si haec sana, sch. ab Herodiano abiudicandum, qui adv. βαρύ-
 τονον esse docuerit, vide ad A 141—4. H 100; cf. Lentz, Hrd. praeft. LXXIX
 not. 143 deest diple periestigm. ante versum in A, fort. error scri-
 bae ὅτι sq. cf. Hrd. παθ. 2, 267, 18; Reitzenstein, Gesch. 363 144
 b/c cf. Eust. 68, 3 c cf. Eust. 68, 1 145—6 cf. Eust. 68, 6; sch.

ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἔστιν Ddf., εἰς ss. τ A ἐρύσωμεν Bk., ἐρύσσομεν A,
 ἐρύσσωμεν Ddf. (fort. rectius) 84 le. add. Vill. 85 le. add. V^c 89 ὅτι A,
 fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 92 le. add. Frdl. 94 le. add. V^c
 95 le. T, om. bT^{il} φ] ὅς T^{il} 2 le. addidi 3 ὑβρῆσθαι T 4 Ἴδο-
 μενήα T 5 φυλακτέον b μὲν om. b 6 τῶν ἀτιμ. om. b 7 sq. ἀπελθ.
 ἔδει b 8 αὐτὸν et καὶ om. b 9 ἐκπ. — ἀεικές T ἐκπαγλότατε γάρ φησι, του-
 τέστιν ὑβριστικώτατε BC ὑβριστικώτατε E⁴ 11 le. add. V 12 τὴν τοῦ

Hrd. 147 a.¹ ὄφρ' ἡμιν: οὕτως ὄξυτόνως τὴν ἀρχουσαν τοῦ ἡμιν· ἀπλῆ γάρ ἐστιν. ἐκτατέον δὲ καὶ τὴν τελευταίαν· δεῖ γὰρ ῥωννῦναι μᾶλλον τὸ μέτρον. A

15

a.² <ἡμιν:> ἐγκλιτέον. Aⁱⁱ

Ariston. | *ex.* 148. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα <ιδῶν>: τὸ σημεῖον ὅτι <***> | εἰκὸς ἦν διαπεπυρωσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε ἔλεγεν ὁ Ἀγαμέμνων „ἦ τεὸν ἦ Αἴαντος“ (A 138). ὁ δὲ ποιητὴς διαστηματικὸς ὢν οὐκ ἠδυνήθη εἰπεῖν, μέχρις οὗ συγκλείσῃ τὸν Ἀγαμέμνονος λόγον. A

20

ex. 149 a. ὦ μοι ἀναιδείην: διετύπωσε νέον φιλότιμον, ἦττονα †δικαίου† θυμοῦ, διὰ τοῦ „ἔσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόνωντι ἔικτην“ (A104). b(BCE⁴) T

ex. b. <ἀναιδείην> ἐπιειμένε: προφανῆ τὴν ἀναιδειαν ἔχων, b(BCE⁴) T ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἔξω καὶ πᾶσιν ὀρωμένης ἐσθῆτος. 25 b(BCE⁴) ἔστι δὲ φύσει ὁ φιλοχρήματος καὶ ἀναιδής. b(BCE⁴) T ἔασας δὲ τὸ γέρας, ὁ ἄνω καὶ κάτω θρυλεῖ, κοινὰς ἀδικίας διεξείσι, φιλοτέχνως τὴν ἴδιαν ὕβριν κοινοποιούμενος καὶ ἐπισείων αὐτῷ τὸ πλῆθος. b(BE⁴) T

Hrd. c. κερδαλεόφρον: παροξυτόνως ἢ κλητικῆ. καὶ καθόλου τὰ 30 παρὰ τὸ φρὴν συντεθέντα, εἰς ὦν καταλήξαντα, ἐπὶ κλητικῆς παροξύνεται, Λυκόφρον, „καρτερόθυμε δαίφρον“ (E 277). τὰ δὲ ἄλλα ἐπὶ κλητικῆς ἀναδίδωσι τὸν τόνον, ὅποτε ἐστὶ σύνθετα εἰς ὦν βαρύτονα, „Ἀγάμεμνον“ (B 362 al.), „ὀλβιόδαιμον“ (Γ 182), „κυλλοπόδιον“ (Φ 331), „Ποσειδαον“ (Υ 115 al.). ἔνθεν παράλογος ἢ Λακεδαίμον 35 προπερισπωμένη κλητικῆ. A

ε 310 ἐκπαγλότατε sq. cf. D 147 ad A 579. 583. B 339. P 415, cf. sch. β 31. v 183. 279. π 427, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 188, 10, sim. Et. Gud. 540, 26); de accentu Ap. Dysc. pron. 35, 7. 96, 21, synt. 180, 6, Arcad. 160, 1. 164, 7. 166, 2; vide test. ad A 214; ad E 567 a (D); sch. δ 294. v 177. ο 452; — γάρ ἐστιν cf. sch. α 166 Ldw. 148 diplo periestigm. ante versum in A; si recte posita est, ad Zenodoti lectionem sch. Aristonici spectavit. Suspicio est v. A 148 a Zenodoto aliter scriptum fuisse ac nunc est; ad M 230, ubi τὸν δ' ἡμεῖβεν' ἔπειτα coniecit pro tradito τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν, relegat Friedl.; cf. Griesinger 74 149 a h(M¹ P¹¹) b — ἔχων et ἐστὶ δὲ — ἀναιδής h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 402, 16 Matr.), cf. Eust. 69, 23 ἀπὸ μεταφορᾶς cf. D, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 156, 20, Et. Gud. 503, 14 Stef., brevius An. Par. 3, 336, 12; sim. Et. Gen. ἐπιειμένε), Choer. O. 176, 24 (Et. Gen. [AB] ἀμφιέμενοι), Th. 2, 48, 12 ἐστὶ δὲ sq. cf. Eust. 69, 25 φιλοτέχνως — κοινοποιούμενος h(M¹ P¹¹) c ad Γ 182 b. Φ 331 (Hrd.), cf. Io.

λοιμοῦ αἰτίαν αὐτὸς ἔξει b, fort. τὴν τ. λ. αἰτίαν ἔχη 13 (le.) ἡμῖν A corr. Bk. 14 ῥωννῦναι A em. Bk. 16 le. add. Ddf. 17 le. A suppl. Vill. lac. stat. Frdl., qui cognovit verba εἰκὸς ἦν sq. Aristonici non esse, cf. test. 19 ὁ δὲ] fort. ὁ ὁ 22 δικαίου] διακαοῦς h(M¹ P¹¹), recte τοῦ b τὸ T 24 (ἀναιδ. addidi) ἐπιειμ.: προφ. T, τὸ δὲ ἐπιειμένε, οἶονεῖ προφανῆ (cum scholio a copi.) b 26 φύσει] φύσει τοιοῦτος b καὶ ἀναιδής h T Eust., καὶ τὴν οἰκείαν ἀναιδειαν εἰς προὔπτον δείκνυσιν b 27 διεξιοῖ T 28 κοινήν ποιοῦμενος b 32 καρ-

d. κερδαλέοφρον: ἀπλᾶ μὲν ὄντα μέσα ἐστί, συντιθέμενα δὲ *ex.* | *Hrd.*
 ψόγον δηλοῖ, ὡς ὄψα ἐσθίειν καὶ ὄψοφαγεῖν. φησὶ γοῦν· „κέρδεά θ' οἱ'
 οὐ πῶ τιν' ἀκούομεν“ (β 118). A b(BC) T | φυλάσσει δὲ τὸν τόνον
 40 τὰ παρὰ τὸ φρήν· τὰ δ' ἄλλα ἀναπέμπει, οἶον „Ἀγαμέμνον“,
 „δαίφρον“ (Δ 93. E 277) δέ, πλὴν τοῦ Λακεδαίμων. b(BC) T

150. <πῶς τίς τοι:> τοῦτο κατὰ ἀγανάκτησιν, ἦτοι ἐπιτίμησιν. *ex.*
 b(B)

151 *a.* ἡ ὁδόν: φασὶ μὲν τινες περὶ τοῦ πλοῦ λέγειν. b(BCE⁴) *ex.*
 45 ἐγὼ δὲ τὸν λόχον φημί, b(BCE⁴) T ἐπεὶπερ τὴν ὁδὸν λοχῶσι,
 T ἵνα τοὺς δύο κινδύνους ὀρίζῃ ἐν ταύτῳ, ὃν μὲν τῶν ἀριστέων ὡς
 ἴδιον, ὃν δὲ τῶν ὄχλων ὡς κοινόν, ὡς κάκει b(BE⁴) T „οὐδέ ποτ'
 ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ / οὔτε λόχον <δ'> ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν“ (A
 226—7). b(BCE⁴) T

50 *b.* Ἴφι: ἐσχημάτισται οὕτως· ἴς ἰνός ἰνόφι, ὡς χαλκός χαλκοῦ *Choer. O.*
 χαλκόφι, καὶ κατὰ συγκοπήν τῆς νῶ συλλαβῆς Ἴφι. A

152. <ἀίχημητάων:> ὁ ἔπαινος τῶν πολεμίων καὶ Ἀγαμέμνονα *ex.*
 λυπεῖ καὶ Ἀχιλλεῖ δόξαν φέρει, ὡς ἐπὶ γενναίους στρατεύσαντι. b
 (BCE⁴) T

55 153 *a.* δεῦρο μαχησόμενος: βέλτιον ἐπὶ τὸ δεῦρο διαστέλλειν, *Nic.*
 ἴν' ἢ ἤλυθεν δεῦρο, (<***> ἐπεὶ σόλοικον ἔσται, τὴν εἰς τόπον σχέσιν
 δηλοῦντος τοῦ ἐπιρρήματος. δύναται δ' ἴσως τις λέγειν ὡς καὶ τὴν ἐν
 τόπῳ σχέσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (δ 384) „πωλεῖται τις δεῦρο γέρων
 ἄλιος“, σημαίνει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. βέλτιον,

Alex. 14, 6 (= *Hrd.* 1, 419, 17), *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 243, 12) *d* — ὄψοφα-
 γεῖν et φυλάσσει — ἀναπέμπει et πλὴν τοῦ Λακ. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 402, 20
 Matr.) 151 *a* cf. *Harp.* 134, 20: Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους (or.
 23, 53) φησὶν „ἢ ἐν ὁδῷ καθελών“, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρα. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ
 τὸ Ὀμηρικόν φασὶ „ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι“ (sim. *Frag. lexicæ ad Dem. Aristocr.* col. B
 4 Diels-Schub.), *Eust.* 69, 29: ἔστι δὲ ὁδὸν μὲν ἐλθεῖν τὸ τοὺς ἀριστεῖς εἰς λόχον
 ἀπελθεῖν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἱ καὶ ἀπὸ Δημοσθένους φέρουσι χρῆσιν εἰπόντος
 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους τὸ „ἐν ὁδῷ καθελών“, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ, fort. partim e
 schol.; vide D, sch. *Pind.* Ol. 10, 37 e. 38 a/b *b* h(M¹ P¹¹), cf. *Bk.*, *H. Bl.*
 1, 160 153 *a* — διαστέλλειν h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 402, 24 Matr.): διαστέλλουσιν
 εἰς τὸ δεῦρο τινές, cf. [*Plut.*] v. p. *Hom.* 63, *Lehrs Ar.*³ 134 σημαίνει δὲ ἀντὶ

τερῶθυμε A corr. Vill. 37 le. T, τὰ κέρδεα A, om. b 38 sq. κέρδεα
 — οὐ πῶ T, κέρδεα τ' οὕπω A, κέρδεα (κέρδε C) τοιοῦδ' οἱ οὕπω BC 40
 τὰ om. b φρήν T δ' T δὲ b 41 δαίφρον δὲ Ma., δαίφρων δὲ T, om.
 b λακεδαίμων T 42 le. add. Vill. 44 le. T, om. BC, totum versum
 praeifixit E⁴ 45 ἐγὼ — φημί b, ὁδὸν ἔφη δύο τὴν ἐνέδραν λέγειν T 46 τοὺς
 om. b ἐν ταύτῳ om. T ὡς om. T 47 τῶν ὄχλων ὡς om. T οὔτε
 ποτ' *Hom.* 48 εἰς (ei in ras.) T οὔτ' ἐς λόχον b, θωρηχθῆναι / οὔτε λόχον
 δ' *Hom.* σὺν ἀριστ. om. b 52 le. add. Li V, totum versum ins. Vill.
 53 φέρει δόξαν b ἐπὶ γενν. T ἐπ' ἀνδρείους b 56 lac. statuit *Frdl.* his verbis ex-
 plendam ἢ τῷ μαχησόμενος συνάπτειν αὐτό ἔσται A, ἔστι Vill. 57 sq. ἐγ-

δέ ἐστι τὸ πρότερον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν μᾶλλον δηλοῖ 60
ἀντὶ τοῦ παραγίνεται πολλάκις ἐνθάδε. **A**

ex. **b.** οὐ τί μοι <αἵτιοί εἰσιν>: ἅμα μὲν δηλοῖ ὅτι οὐκ οἰκείαν
πρόφασιν τῆς ἱστρατιᾶς ἔχει (ἄλλως γὰρ ἂν προβάσῃς αἰτίας εὐλόγου
ἐστράτευσεν, ἢ διὰ βοῦς ἐλαθείσας ἢ διὰ δηνουμένην γῆν, οὐχὶ δ' ὡς οἱ
'Ατρεΐδαι διὰ πεπορνευκὸς γύναιον), ἅμα δέ γε παρεμφαίνει ὡς βια- 65
σθεῖς πρὸς Ἴλιον ἐπλευσεν. **b(BCE⁴) T**

Hrd. | *ex.* (?) **154.** οὐ γὰρ πώποτ': οὕτως ὑφ' ἐν πώποτε Ἄρισταρχος. |
ἄει δὲ τὸ πώποτε ἐν συνθέσει ὄν ἐπὶ παρωχημένου παραλαμβάνεται,
οὐδέποτε δὲ ἐπὶ μέλλοντος. **A**

ex. **155.** οὔτε ποτ' (ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ): διὰ τού- 70
των ἐξαίρων δὲ τὴν χάριν ἐπαινεῖ τὴν πατρίδα. **b(BC) T**

Hrd. **156 a.¹** <ἐπειῆ:> περισπαστέον τὸ <ν> ἦ' ἔστι γὰρ βεβαιωτι-
κός. **A^{im}**

a.² ἐπειῆ: καθόλου ὁ ἦ βεβαιωτικὸς περισπᾶται. **b(BCE⁴)**

T „ἐπειῆ καὶ ἐμέ“ (π 442), „ἐπειῆ φατε“ (ρ 196). **T** 75

Did. **157 a.¹** <σκιόεντα:> „σκιόωντα“ διὰ τοῦ ᾠ Ἄρισταρχος. **A^{int}**

a.² αἱ Ἄριστάρχου „σκιόωντα“. **Tⁱⁱ**

ex. **b.** οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχῆεσσα: ποιά ἡ
ἐκφώνησις τῶν ἐξ ὀρῶν καὶ γῆς καὶ θαλάσσης διαστήματων. διὰ δὲ
τῶν ἐπιθέτων τῶν μὲν ὀρέων τὸ ὕψος, τῆς δὲ θαλάσσης ἐδήλωσε τὴν 80
τραχύτητα. **b(BCE⁴) T T^{inf}**

cf. Lehrs, *Hrd.* 451 not. ἐπεὶ καὶ (60) sq. cf. sch. δ 384 ὁ οὐχὶ — γύναιον cf.
h(M¹ P¹¹): αἰτίαν ὑπογράφει πολέμου γύναιον εἰκῆ πεπορνευκός **154** —
πώποτε¹ cf. sch. μ 98, *Arcad.* 209, 17, *Eust.* 70, 45. Vide ad **Γ 302** ἐν συνθέσει
cf. *Ap. Dysc.* pron. 36, 25, 39, 3 **155** cf. **h(M¹ P¹¹)**: ἐξαίρων τὴν λέξιν ἐπαινεῖ
τὴν π. βωτιανείραν λέγων **156** nullum signum ante versum in A, sed fort.
aderat sch. *Aristonici de distantia locorum*, ad l 363 a ad A 169 (test.).
229. 229—31. 232. 255. 365 (*Ap.H.*), B 798 b. **Γ 43.** 366 a. E 278 a. 800. Θ 379.
Ξ 264. O 288. P 38. 143. Y 251. 452. X 356, cf. sch. ε 182. ζ 278, D ad A 528, *Ap.*
S. 81, 27, *Et. Gud.* 497, 2 *Stef.*, *EM.* 356, 18; *Bk.*, *H. Bl.* 1, 202. Vide sch. δ 260
157 a **h(M¹ P¹¹)**: ἐὰν γράφηται σκιόωντα (scripsi, σκιόεντα **M¹ P¹¹**) μετοχή ἐστι,
καὶ ἔτερον <τὸ> (supplevi) σημαίνον, fort. sch. vetus, cf. *Housman*, *Cl. Rev.*
22, 1908, 10; *Debrunner*, Ἄντιδωρον 29 ὁ **h(Ag = A. G. 402, 30 Matr., pone**
D): ἔστι δὲ Θεσσαλίας ὄρη μέγιστα τὸ Πήλιον καὶ ἡ Ὀσσα καὶ ἄλλα τινά, originis

τόπω **A em.** *Vill.* **62** le. **T** supplevi (duce *Vill.*), om. **b** **63** στρατιᾶς
BCT, στρατείας **E⁴** (correctus) **64** οὐχὶ δ' οὐ μὲν δὲ **E⁴** **65** γε om.
C παρεμφ. **C** παρφαίνει **BE⁴T** **68** πώποτε *Cob.*, ποτέ **A** ὦν **A** corr.
Vill. **70** le. οὔτε ποτε **T** corr. et suppl. *Ma.*, om. **b** **70** sq. διὰ τούτων post
χάριν **C**, om. **B** **71** δὲ om. **b** **72** le. add. *Vill.* τὸ **A** suppl. *Bk.* (vide ad
A 255) **74** le. ἐπειῆ scripsi (vide ad **Y 251**), ἐπεὶ ἦ **T**, om. **b** καθόλ(ως) **T** ἦ
om. **BT** **75** ἐπειῆ¹ scripsi, ἐπιτεῖ (sic) **T** ἐπειῆ² scripsi, ἐπεὶ ἦ **T** **76** le. add. *Vill.*
77 le. σκιόεντα add. **V** **78** le. scripsi, σκιόεντα **T**, om. **b** **T^{inf}** **78** sq.
ποιά — διαστήμ.] πολλὰ ποιά ὄρη καὶ θαλάσσης διαστήματα **T^{inf}** **79** θαλάττης
b **80** ὀρέων] ὀρῶν **T^{inf}** θαλάττης **C** **80** sq. τὴν τραχύτητα ἐσήμανεν
T^{inf}

θάλασσά τε ἠχήεσσα: ὁ λόγος· οὐδέποτε ——— μήτε D
ἀστυγείτονα. A

158. ὦ μέγ' ἀναιδές: μεταξύ τῆς δικαιολογίας ἐντίθησι τὸ ἀτι- *ex.*
85 μόν, τοῦ θυμοῦ τὰς βλασφημίας παραφωνοῦντος. b(BCE⁴) T

159. τιμὴν ἀρνύμενοι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τιμὴν ἀρνύ- *Ariston.*
μενος“, καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν. ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς
τιμωρίας κείται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ
εἰσπραττόμενος παρὰ Τρώων. A

90 159—60. τιμὴν ἀρνύμενοι (<— / πρὸς Τρώων): τὴν παρὰ *ex.*
τῶν Τρώων ἐκδίκησιν ἀπαιτοῦντες Μενελάω. λεληθότως δὲ φησιν ὅτι
ταῦτα πάσχομεν οἱ διὰ σέ, Μενέλαε, στρατεύσαντες. b(BCE⁴) T

160 a. πρὸς Τρώων τῶν οὗ τι μετατρέπη: τινὲς ἐπὶ τὸ *Nic.*
Τρώων στίζουσι, καὶ τὸ ἐπιφερόμενον μόριον ἐπὶ τὰ προειρημένα
95 πράγματα, οὐ(κ) ἐπὶ τοὺς Τρῶας ἔχειν τὴν ἀναφορὰν βούλονται. ἐὰν
μέντοι ἐπὶ τὸ Τρώων ἀναφέρηται (καὶ) ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ὦν
1 κέηται, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ Τρώων, ὡς ἐπὶ τοῦ „οὐλομένην,
ἦ μυρὶ' Ἀχαιοῖς“ (A 2). A

b.¹ τῶν οὗ τι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις: ἦτοι τῶν *ex.*
πεπραγμένων εἰς τὴν σὴν χάριν, ἢ τῶν ἀκολουθησάντων. δύναται δὲ
5 καὶ ὑπὲρ τῶν Τρώων ἀκούεσθαι, ἴν' ἢ ὦν οὐκ ἀλεγίζεις, τῶν ἐπικειμέ-
νων πολεμίων. A

b.² τῶν οὗ τι μετατρέπη: τῶν ἀκολουθησάντων· ἢ τῶν
προπεποιημένων· ἢ τῶν Τρώων, ὦν ἀμελήσας περὶ παλλακιδίου
διαλέγη. b(BCE⁴) T

10 161—2. καὶ δὴ μοι γέρας (<— Ἀχαιῶν): ὁ ἄλλοι δικαίως *ex.*
ἔδωρήσαντο (ἔκαμον γάρ), σὺ ἀπειλεῖς ἀφαιρήσεσθαι. b(BC) T

incertae, cf. D 158 cf. Eust. 71, 25. Fort. excidit sch. Herodiani, ad K 246 (A)
159 nullum signum ante versum in A, fort. negligentia scribae ἀντὶ τῆς
τιμωρίας ad P 92 (A), cf. D, Ap. S. 153, 1, Et. Gen. (AB) τιμὴν· τὴν τιμωρίαν·
„τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω“. γράφεται (γρ^α B, om. A) καὶ „ποινήν“, fort. e libro Π.
πολυσημάτων λέξεων (Reitzenstein, Gesch. 336, 3); Eust. 71, 33; vide ad Γ 286 a
159—60 h(cf. A. G. 403, 2 Matr.): παρὰ τῶν — Μενελάω (Ag M¹ P¹¹). λεληθότως
— στρατεύσαντες (M¹ P¹¹); cf. Aristot. rhet. 2, 22, p. 1396 b 17; Roemer Ar. 98; —
Μενελάω cf. Eust. 71, 34 et 40 160 a ad A 2 (test.) b² h(Ag M¹ P¹¹, cf.
A. G. 403, 3 Matr.) 161—2 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 403, 6 Matr.)

82 sq. sch. post scholium A 164 in A, trps. Bk. 82 (le.) θάλασσα em. Ddf.
84 sq. ἀτιμον b βλάσφημον T 85 προσφωνοῦντος b (πρῶνουστος ss. o
E⁴) 86 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 88 sq. ἀλλ' ἀντὶ τ.
εἰσπρ.] ἀλλ' ἀρνύμενοι ἀντὶ τοῦ εἰσπραττόμενοι Frdl. 90 le. T supplevi, om.
b 95 sq. οὐ A suppl. et καὶ add. Vill. 3 (le.) μετατρέπη Vill., μετατρε ss. π
A 5 ὑπὲρ] ἐπὶ Cob. 7 τῶν παρακολουθησάντων E⁴ 8 ἢ τῶν τρώων
om. E⁴ ὦν αὐτὸς ἀμ. b 9 διαλ.] διαφέρη Wil. (vix recte) 10 le. T sup-

- Did.* 162. <ἐμόγησα:> Ἰακῶς τὸ ἐμόγησα αἰ Ἀριστάρχου. A^{int}
- Ariston.* 163. a. <ἔχω γέρας ὀππὸτ' Ἀχαιοί:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „οὐδ' ὄτ' Ἀχαιοί“. ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον. A^{im} 15
- Ariston.* | *ex.* b. ἔχω: ἀντὶ τοῦ ἔσχον. | ἔναργουῖς δὲ ἀπαγγελίας τὰ γε-
γονότα ὡς γινόμενα ἀπαγγέλλειν. b(BC) T
- Ariston.* 164. Τρώων ἐκπέρσωσ' <εὖ ναιόμενον πτολίεθρον>: ὅτι
φανερὸν ἐκ τούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω (sc. ad A 129), ὅτι περὶ τινος
τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος. καὶ ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται, 20
ἐκπέρσωσι(ν) ἀντὶ τοῦ ἔκπερσουσι. A
- ex.* 165—6. <ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο / χεῖρες
ἐμαὶ διέπουσ':> τὰ ἑαυτοῦ ἀνδραγαθήματα ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας
φέρει, ὑποθωπεύων τοὺς παρόντας, ἐπεὶ ὅταν μόνος ἦ δικαιολογούμε-
νος πρὸς τοὺς πρέσβεις, ἀποτομώτερον φέρεται καὶ φησι· „δώδεκα δὴ 25
σὺν νηυσὶ πόλεις“ (I 328). b(BC) T
- ex.* 165—7. <ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον ——— σοὶ τὸ γέρας πολὺ
μεῖζον:> ἔξ ἐπιδρομῆς τῶν ἰδίων κατορθωμάτων μνησθεὶς εὖνοιαν,
οὐκ ἀπέχθειαν παρὰ τῶν ἀκουόντων ἐπηγάγετο. ἄκρα δὲ Ἀγα-
μέμνονος πλεονεξία, ὅς ἐν τῷ δασμῷ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνων οὐδὲ 30
τούτῳ ἀρκεῖται. b(BC) T
- ex.* 166. <ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται:> ὡς οὐκ αἰεὶ αὐτοῦ διανέμεντος,
ἀλλὰ πάντα πολλάκις σφετεριζομένου. b(BC) T

162 ad I 492 (Did.). Vide ad B 205 b Ἰακῶς ad A 314 b. 374 a. 464 d. B 427. 682. 751. Γ 415. Δ 213 b. 329. 517 b. E 900. Z 155. 157. I 86. K 359 c. Λ 28 b. 773. M 420. Z 114. Π 120. 207. Σ 549. Ψ 455. cf. sch. D. Thr. (Σ¹) 468, 4; Ribbach 18 163 deest diplo periestigm. ante versum in A, fort. error scribae a ἥλλακται ad A 164. 168. B 286. Γ 103 (test.), Δ 32 a (T), E 150 a. 729. Z 87. H 148. Θ 545. I 156. K 364. Λ 650. N 346. Z 25. O 351. Π 633. Σ 136. 583. Φ 33. X 67. 356, cf. sch. η 104 b ἀντὶ τοῦ sq. h(M¹ P¹¹) 164 deest diplo ante versum in A, fort. error

plevi, om. b δ b ol T 12 le. add. Vill. Ἰακῶς τὸ sq. sc. πολλὰ μό-
γησα legit Aristarchus 13 (le.) ἔχω γέρας addidi, cetera suppl. Vill. ὅ-
τι A, fort. ἡ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι 16 ἔσχον T ἔχομεν b 17 γενόμενα
C ἀπαγγελεῖν T 18 le. A supplevi ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 19
ὅτι del. Bk., recte opinor 21 ἐκπέρσωσι suppl. Bk. ἐκπέρθουσι Cob., fort.
ἐκπέρθωσι 22 sq. le. addidi (auctoribus Li V, Vill. Ma.) 23 sq. ἐπὶ —
φέρει T ἐπὶ τῶν ἀκουόντων εἰσφέρει b 24 παρόντας b ἀκούοντας T ὅταν
μόν. ἦ T καὶ ἰστάμενος καὶ b 25 πρὸς τ. πρέσβ. T (πρέσβ. abs. in T, πρεσβευ-
τὰς V^c), ἦν· πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις διαλεγόμενος b ἀποτ. φέρ. καὶ om. T
26 σὺν b σύ[.] T fort. πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων 27—31 cum scholio
praecedenti conī. b, pone sch. A 167 (conī. cum v. πονεῖν le. omissio) T 28 ἐξ b
καὶ γὰρ ἐξ T τῶν T δὲ τῶν b 29 ἠγάγετο b 30 ὅς om. T 32 le.
add. Vill. (ἦν ποτε δασμὸς add. V) 33 πάντα πόλλ. b τὸ πᾶν T

167. ὀλίγον τε φίλον τε: φίλον διὰ τὸ ἐξ ἰδίων εἶναι κατορθω- *ex.*
 35 μάτων· αὕτη γὰρ ἢ κτήσις εὐφραίνει, ἢ δὲ ἐναντία ἐλέγχει. ἐλεύθερον
 δὲ τὸ μὴ διὰ χρήματα, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν πονεῖν. **b**(BCE⁴) **T**

168 *a.* ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω: ὅτι δύναται ὑφ' *Ariston.*
 ἐν κεκάμω, δύναται (δέ) καὶ χωρὶς τοῦ κῆ. καὶ ὅτι ἡλλακται ὁ χρόνος,
 ἔρχομαι ἀντὶ τοῦ ἡρχόμεν. **A**

40 *b.* (ἐπὴν κεκάμω:) Ἀρίσταρχος γράφει „ἐπεὶ κε κάμω“, *Did. | Hrd.*
 ἵνα μὴ ἦ διπλασιασμός ἐν τῷ ῥήματι. καὶ οὕτως ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. |
 οὕτω δὲ καὶ Ἑρωδιανός (2, 24, 24), φάσκων ὅτι „τὸ ἐπὴν ἔχει τὸν
 ἄν, καὶ τίς χρεῖα ἐν δευτέρῳ αὐτόν κείσθαι; οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς
 'ἐπὴν κε' γράφουσι.“ **A**

45 *c.* ἐπὴν κε (κάμω): Ἑρωδιανός μὲν καὶ Ἀρίσταρχος „ἐπεὶ *Did. + Hrd.*
 κε“ γράφουσι. | οἱ δὲ γράφοντες ἐπὴν τὸ „κεκάμω“ ὑφ' ἐν ἀναγι- *ex.*
 νώσκουσιν, ὡς τὸ „λελάχωσι“ (H 80 al.) καὶ ἴπεπιθονται †, ὅπερ καὶ
 ἄμεινον. εἰσὶ δὲ πολλάκις καὶ ἄμφω σύνδεσμοι, ὡς τὸ „ἄς οὐτ' ἄν κεν
 Ἄρης“ (N 127). **b**(BC) **T**

50 169 *a.* (Φθίην δ':) οὕτως σὺν τῷ δ' αἰ' Ἀριστάρχου, Φθίην δέ. *Did.*
 καὶ ἡ Ζηνοδότου τόμοιως. **A^{im}**

b. (νῦν δ' εἶμι Φθίην δέ:) νῦν δὲ ἄπειμι εἰς τὴν Φθίαν. *ex.*
 ἐκφοβῶν τὸν βασιλέα τοῦτό φησι. **b**(C)

169—71. νῦν δ' εἶμι Φθίην δέ (— ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών): ὁ νοῦς *ex. | D*
 55 ὑπερβατόν· νῦν δ' εἶμι Φθίην δέ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, ἐνθάδ' ἄτιμος

scribae 167 διὰ τὸ sq. **h**(M¹ P¹¹), cf. **D** 168 deest diplo ante versum in **A**,
 fort. error scribae *a/c* cf. Valk II 135 *a* χωρὶς τοῦ κῆ ad H 5. P 658 (*Ari-*
 ston.) ἡλλακται ad **A** 163 *a* *b* cf. sch. **D**. Thr. (Σ¹) 444, 26 οὐκ ἀγνοῶ
 δὲ sq. cf. Eust. 73, 13 *c* Et. Gen. (AB Sym.) κεκάμω· „ἐπὴν κεκάμω πολε-
 μιζῶν“. ἐὰν γράψω ἐπεὶ, ὁ κῆ ἐστὶ σύνδεσμος παραπληρωματικός (παραπλ. om. **B**)
 <ὁμοίως τῷ „ἢ δ' εἰπέρ τε τύχησιν“ (Λ 116)> (ex EM. add. Adler)· ἐὰν δὲ (εἰ δὲ **A**)
 ἐπὴν κεκάμω, ἀναδιπλασιασμός ἢ κῆ συλλαβή, καὶ ἔστιν ἐνεστώς, **h**(M¹ P¹¹): ἂν
 γράφηται τὸ ἐπεὶ, ὁμοίως τῷ (scripsi, τὸ M¹ P¹¹) „εἰ δὴ πέρ τε τύχησιν“. εἰ δὲ
 ἐπὴν, ἐν διπλασιασμῷ τὸ ῥῆμα κεκάμω, fort. ex Ap. H., cf. Eust. 73, 10 λελά-
 χωσι cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 243, 30, Et. Gud. 310, 57, EM. 499, 7) 169
 fort. excidit sch. Herodiani, cf. Eust. 73, 18: ἐνταῦθα δὲ περισπῶντες οἱ παλαιοὶ
 τὸ ἐπεὶ ἢ φασὶ ὅτι τὸ ἠ ὑποτασσόμενον τῷ ἐπεὶ περισπᾶται, μετὰ δὲ τοῦ τί ἐγκλί-
 νεται, οἶον „τίη δὲ σύ“ (Z 55), vide ad **A** 156 *a.* 365 (test.), Y 251 *a* **h**(cf. A. G.
 403, 25 Matr.): πάντες (M¹ P¹¹) σὺν τῷ δ' (Ag M¹ P¹¹) „Φθίην δέ“. Ζηνοδότος
 (Ζηνοδόρος Ag) δὲ χωρὶς (Ag M¹ P¹¹) τοῦ δέ (M¹ P¹¹), cf. sch. α 88 (*Did.*);
 Duentzer, Zen. 11 169—71 **h**(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 403, 21 Matr.) ὑπερ-

34 φίλου² om. **b** εἶναι **b** θεῖναι **T** 37 (le.) ἔχω et ἐπὴν καὶ κεκ. **A** em. Vill. δ-
 τι **A**, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 38 δὲ ins. *Frdl.* χωρὶς, κε κάμω (χωρὶς τοῦ κῆ, κάμω?)
 Vill. 40 le. add. *Ldw.* 43 ὅτι τινὲς Vill., ὅτινες **A** 45 le. **T** supplevi,
 om. **b** 47 πεπιθονται vel πεπιθονται **T** πεπιθονται **b**, πεπιθονται Vill. (vix
 recte); fort. πεπιθόιτο (K 204) aut πεπιθόντο (Orph. fr. 135 K.) 50 le. add.
Ldw. 50 sq. φθ. δέ. τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ δέ, καὶ *Dtz.* 52 le. addidi 54 le. **A**
 supplevi

έών, έπειή πολὺ φέρτερόν έστιν. | οὐχ ὑπολαμβάνω δέ σέ φησιν έμοῦ
ἀπόντος καταστρέψαι τήν Ἰλιον καί πλοῦτον πολὺν σχεῖν. A

ex. 170. (οὐδέ σ' δῖω:) οὐδέ σοι τὸ τέλειον. T^{il}

Ariston. 171 a. <ἄτιμος έών>: ὅτι πτώσις ἐνήλ(λ)ακται· ἀντί γάρ γενικῆς
κέχρηται ὀνομαστικῆ, ἀντί τοῦ οὐχ ὑπονοῶ δέ ἐνθάδε σε έμοῦ ὄντος 60
<ἀτίμου> πλουτήσιν. A^{int}

ex. b. <ἄφενος καί πλοῦτον ἀφύξιν> πικρῶς φησι σκοπὸν
συναγωγῆς χρημάτων αὐτῶ τὸν πόλεμον ἐξευρεῖν. b(BC) T

D ἄφενος καί πλοῦτον: ἄφενος καλεῖται ——— ἀπὸ πολ-
λῶν. A

Nic. 173 a. φεῦγε μάλα': διασταλτέον βραχὺ ἦτοι ἐπὶ τὸ φεῦγε ἢ
ἐπὶ τὸ μάλα· ἢ γάρ φεῦγε μάλα, ἢ εἴ τοι μάλα θυμὸς ἐπέσσυται, εἰ
λίαν ὤρμησαι. ἢ τάχα περιττεύει τὸ μάλα. A

ex. | Did. b. φεῦγε μάλα': τήν ὑποχώρησιν φυγῆν ὀνομάζει καταισχύ-
νων αὐτόν. b(BCE⁴) T | γράφεται δέ καί „ἦ τοι θυμὸς ἐέλδεται". T 70

D θυμὸς: τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τῷ ποιητῇ ——— ἐπίφρονι
βουλή. A

Hrd. c. <ἔγωγε> οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε, ἴν' ἦ
ἔν. A^{im}

ex. | Hrd. 173—4. οὐδέ σ' ἔγωγε / λίσσομαι εἶνεκ' έμοῖο μένειν· 75
πάρ' έμοιγε καί ἄλλοι: ταπεινὸν γάρ ἦν τὸ δεῖσθαι μένειν· οὐκ
ἄν γάρ ἐπένευσε δεομένου. | τὸ δέ έμοιγε (174) προπαροξυτόνως ὡς
ἔγωγε. b(BC) T T^{sup}

Hrd. 174. πάρ' έμοιγε: τήν παρὰ πρόθεσιν κατὰ τήν ἄρχουσαν ὀξυ-
τονητέον. καὶ καθόλου ὁπότε σημαντικαὶ εἰσι ῥημάτων αἱ πρόθεσεις, 80

βατόν cf. Degenhardt 38 170 h(Ag = A. G. 404, 15 Matr.): οὐ σοι δῖω τὸ
τέλειον. οὐκ οἰμαί φησιν ἔγω ὁ νῦν ὑπὸ σοῦ ἀτιμαζόμενος ἐνταῦθα ἔτι ἔξειν ἀφορμῆν
πλοῦτον ἴσυναθροίσειν. Vide ad Z 165 a. N 481. Ψ 310; Cobet, Miscell. crit. 345
171 deest diple ante versum in A, fort. neglegentia scribae a — ὀνομαστικῆ h
(Ag = A. G. 404, 20 Matr.), cf. D ἐνήλλακται ad B 621. Γ 211 a¹. Z 396. H
306. Π 317. Ψ 413 (Ariston.) 173 b cf. Eust. 74, 28 ἐέλδεται cf. ο 66 c
ad A 174. Z 396 (Hrd.), cf. Ap. Dyc. pron. 49, 9 et 28, adv. 181, 28, synt. 138, 9,
Ep. Hom. (An. Ox. 1, 126, 10), Et. Gen. (A¹ A^{II} B) ἔγωγε 173—4 έμοιγε sq.
ad A 173 c 174 κατὰ τήν ἄρχ. ὀξ. ad Γ 440. Ψ 479, cf. sch. ε 16. 364, Ep. Hom.
(An. Ox. 1, 363, 24) καὶ καθόλου sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 141, 22, Et. Gud.

56 fort. έστιν οἰκαδ' ἴμεν 58 le. add. Ma. 59 le. addidi (auctore
Frdl.) ὅτι A, fort. ἢ διπλή, ὅτι ἢ πτώσις Bk. ἐνήλλακται A em.
Vill. 60 σε έμοῦ Frdl., σου A 61 ἀτίμου add. Vill. 62 le. add. Bk.
63 τὸν πόλ. αὐτῶ C αὐτῶ Ma. (non necessarium) 67 εἴ τοι Vill., ἦτοι
A 68 ὄρμησαι A em. Bk. ἦ] καὶ Frdl. 69 τήν] τήν γάρ E⁴ 69 sq. κατ.
αὐτόν om. E⁴ 70 ἦ τοι] fort. εἴτοι 73 le. add. Vill. 75 sq. le. scripsi
(auctore Vill.), λίσσομαι: T^{sup}, om. bT 76—78 cum scholio A 173 b conii. T
76 sq. οὐκ ἄν γάρ] καὶ οὐκ ἄν T 77 δεομ.] ἀχιλλεύς δεομένου T δέ] δ' T

τοῦτον τὸν τόνον ἀναδέχονται· „ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος“ (A 515), „οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ / οἶος Ὀδυσσεύς“ (β 58—9). τὴν δὲ ἔμοιγε προπαροξυτονητέον· ἔστι γὰρ Ἀττική ὡς καὶ ἡ ἔγωγε. A

175 a. <οἱ κέ με τιμήσουσι:> ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος, ἡ *Ariston.*
85 τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. A^{int}

b. οἱ κέ με τιμήσουσι: καὶ „τιμήσωσι“. T | οὐχ ὁμοτιμίαν *Did. (?) | ex.*
μὲν αὐτοῖς ἐνέδωκεν, οὐκ εἶπε δὲ πάλιν ὑπηρετήσουσι. προσάγεται οὖν
διὰ τῶν λόγων τούτων τὸ πλήθος. b(BC) T

c. μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς: ὡς καὶ τὸ „ἐκ δὲ Διὸς βασι- *ex. | ex.*
90 λῆες“ (Hsd. th. 96). T | θαρσύνει δὲ τοὺς ἄλλους, παρατιθεῖς αὐτοῖς
τὸν Δία ἀντὶ Ἀχιλλεύς. τῇ δὲ πρὸς τὸν θεὸν κοινωνία οὐχ ὑπρέτας
αὐτοὺς πεποίηκεν, εἰς δὲ τὴν ἰσότηον εὐεργεσίαν ἐξῆρε τοὺς Ἕλληνας.
b(BC) T T^{sup}

d. <μητίετα:> οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους *Hrd.*
95 ποιεῖ τὴν ὀξείαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. καὶ ἴσως πλεονασμὸς
1 ἔστι τοῦ ἔ. A^{int}

οἱ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς: Βοιωτῶν D
καὶ Αἰολέων — ἐπὶ τῆς εὐθείας εἰς ἄληγει. A

e. μητίετα: τὰ εἰς τῆς βαρύτονα βραχεῖα παραληγόμενα, *Orus*
5 ἀπρόσληπτα τοῦ σ̄ κατὰ γενικὴν, παροξυνομένα, ἐν τῇ κλητικῇ φυ-
λαττεῖ τὸν τόνον. σεσημειῶται τὸ δέσποτα καὶ εὐρύσπα καὶ μητίετα.
A T^c

176. <ἔχθιστος:> ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. A^{int} *Ariston.*
διοτρεφέων: τῶν σὺν Διὸς γνώμη — ἐκ δὲ Διὸς βα- D
10 σιλῆς. A

501, 8 Stef., EM. 357, 32, brevis An. Par. 3, 362, 27) 175 a ad B 229 c. K
44. 282; vide ad A 523 a, cf. sch. δ 29 c — βασιλῆς cf. D ad A 176 d ad
A 540 a. Π 185 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 338, 9, Et. Gud. 393, 51); Lehrs
Ar.³ 256 e de Oro vide ad A 508, cf. Eust. 75, 33 176 deest diplo ante
versum in A, fort. error scribae ὅτι sq. ad Γ 124. Δ 139. E 754. Θ 3. Λ 832.
P 80. X 172 (Ariston.), Ω 52 (T); fort. plura legit Eust. 76, 12: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ
„ἔχθιστος“ ἐνταῦθα οὐκ ἔστι κυρίως ὑπερθετικόν, ἀλλ' ἀπλῶς εἰληπται ἀντὶ τοῦ
ἐχθρός, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆι τις νοῆσαι ὅτι πάντες μὲν ἐχθροὶ ἦσαν τῶ Ἀγαμέμνονι,
ἐχθιστος δὲ ὁ Ἀχιλλεύς, cf. Friedl., Ariston. 31. Vide Tz. Ar. nub. 679

84 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἡ Lehrs, καὶ A 86—8 οὐχ ὁμ.
sq. post sch. c exhibit b 86 sq. οὐχ — ἐνέδωκεν b οὐχ ὁμοτίμοι T 87 πάλιν
om. T, fort. recte οὖν om. b 88 διὰ τῶν λ. τούτων om. T 90 θαρσ. δὲ
T θαρσύνει b, πὰρ ἐμοί γε καὶ ἄλλοι: θαρσύνει T^{sup} 91 τὸν¹] καὶ τὸν T^{sup} τῆς
δὲ et κοινωνίας b T^{sup} 94 le. add. Vill. οὕτως A corr. Vill. 95 ἴσος
A corr. Vill. 4 le. T, om. A τὰ Vill., καὶ τὰ A τῶν T 4 sq. βαρυντόνων et
παραληγομένων et ἀπρόσληπτων et παροξυνομένων T 5 sq. φυλ. τὸν τόνον
om. T 8 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ὑπερθ. Frdl., συγκρι-
τικῶς A

- Ariston.* 177 *a.* <αἰεὶ γάρ τοι ἔρις:> ὅτι ἐνταῦθα <οὐκ> ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ ἰδοῦσσεϊα οὐτ. **A**
- ex. | Ariston.* *b.* αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε: τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀνδρὸς εἰς ὀνειδῆ μεθίστησιν, ὡς εἴ τις τὸν ἀνδρεῖον βίαιον καλεῖ καὶ τὸν σιωπηλὸν δόλιον. **b(BC) T** | τὸ δὲ „ἔχθιστος“ (A 176) ἀναγνωστότεον ὡς τὸ 15 „δικαιοτάτος Κενταύρων“ (Λ 832). **T**
- Nic.* 178—80. εἰ μάλα καρτερός ἐσσι <—— Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε>: ἐπὶ τὸ ἐσσί (178) ὑποστικτέον, ἵνα στίζωμεν κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὰ δὲ ἐξῆς ἀπ’ ἄλλης ἀρχῆς προφερώμεθα, οἴκαδ’ ἰών (179). ἢ ὑποστικτέον καὶ ἐπὶ τὸ ἔδωκεν (178) ἀνυποκρίτως, ὡς 20 διὰ μέσου τὸ ἡμιστίχιον ἀναφωνεῖσθαι καὶ τὸ ἐξῆς εἶναι· εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, οἴκαδ’ ἰών (178—9). **A**
- ex.* 178. θεὸς ποῦ σοι τό γ’ ἔδωκε: εὐτυχίαν, οὐκ ἀρετὴν ἰδίαν αὐτῷ μαρτυρεῖ. **b(BCE⁴) T T^{sup}** πιθανῶς δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀχιλλέως ἀορίστως ἔφη τὸ θεός, ἐπὶ δὲ αὐτοῦ ὠρισμένως φέρει τὸν Δία (cf. A 25 175). **b(BC) T T^{sup}**
- ex.* 180. <Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε:> φασὶν Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ ἐρασθῆναι τὸν Δία καὶ τῶ τῶν φίλων παρεικασθῆναι, καὶ εἰς Φλιοῦντα διακομίσαι, καὶ εἶθ’ οὕτως αὐτῇ μιγῆναι. ἀδημονοῦντος δὲ τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος διὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων σπάνιν, λέγουσι τὸν Δία τοὺς 30 αὐτόθι μύρμηκας ἀνδρωθῆναι ποιῆσαι, τοῦ βασιλέως Αἰγίναν αἰτήσαμένου καὶ αὐτῆς τὸν Δία παραπεισάσης. ἔνθεν τοὺς Μυρμιδόνας μυθολογοῦσι γενέσθαι. **b(BC)**.

177 asteriscus ante versum in A, obelum scriba neglegentia omisit, cf. praef. LXIV a ad E 891 (Ariston.), cf. auct. ign. praef. LXV: ἐνταῦθα ἠθετησθαι φησι, χάριν τοῦ βασιλέως ὀφείλοντος, εἰ τοιοῦτός ἐστιν ἐν πολέμῳ ὁ κατ’ ἐπικουρίαν ἦκων, sch. D. Thr. (Σ^d) 13, 1: πάλιν ἀλλαχοῦ (sc. A 176) „ἔχθιστος δὲ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλῶν“· τὸν ἐξῆς δεῖ ὀβελίσσειν (O^d, ὀβελίσκῳ C, om. cett.) <καὶ> (addidi) ἔξωθεν ἀστερίσκῳ σημειώσασθαι, ὡς ἐνταῦθα μὲν οὐκ ὀρθῶς κειμένου τοῦ στίχου, ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιτηδείως· οὐκ ἂν γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων στρατηγὸν διὰ τοῦτο ἐβδελύττετο ὡς φιλοῦντα τοὺς πολέμους· τί γὰρ τούτου ἐπιτηδειότερον ἔργον τῷ στρατηγῷ ἢ πόλεμος; *b* — δόλιον *h* (Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 405, 27 Matr.), cf. Eust. 75, 40 τὸ δὲ sq. cf. D ad Λ 832 (fort. Ariston.) 178 *h* (Ag = A. G. 405, 30 Matr.): ὅτι Θετιδος ἦν παῖς τῆς Νηρέως θυγατρός. αὐτὴ δὲ ἀθάνατος, originis incertae; — ἰδίαν cf. Xen. mem. 3, 9, 14 180 cf. D, [Apoll.] bibl. 3, 156, sch. Lyc. 175, Eust. 76, 40 τοῦ βασ. . . αἰτήσαμένου cf. Strab. 8, 6, 16 (p. 375), Serv. auct.

11 le. add. Vill. ἄστρον ὅτι A, unde ἀστερίσκος, ὅτι Vill., rectius ὀβελός σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι Frdl. ἐνταῦθα ἐν τῇ διομήδους ἀριστεία (om. οὐκ) Ldw. οὐκ add. Frdl. κεῖται Frdl., εἴρηται A ἐν δὲ sq.] ἐνταῦθα δὲ οὐ Ldw. 12 τῇ ὀδ. οὐ] τῇ διομήδους ἀριστεία Frdl., τῇ ε’ ῥαφωδίᾳ εὐ (malim ὀρθῶς) Cob.; cf. Beiträge 217, 1 (ubi propositi <ὀβελός σὺν ἀστερίσκῳ>, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς εἴρηται ἐν τῇ ε’ ῥαφωδίᾳ), Valk I 458 n. 382 14 καλεῖ T λέγει *b* 17 sq. le. A suppl. Frdl. 19 προ(σ)φερώμεθα, σ ss. et expuncto A 23 (le.) τόγ T corr. Ma. (le.) ἔδωκε T^{sup}, om. T 25 τὸ om. T δ’ ἑαυτοῦ B 27 le. add. Vill. 29 ἐκεῖσε sc. αἰακοῦ αἰγίνης vel αἰακοῦ τῆς νήσου (cf. D)

Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε: Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ ——— D

35 Μυρμιδόνες ἐκλήθησαν. A

181. (οὐδ') ὄθομαι: οὐ τάρασσομαι, παρὰ τὸν ὄτοβον τὸν τάραχον. T

181—2. ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε (——— Ἀπόλλων): στικτέον Nic. ἐπὶ τὸ ὧδε (181) καὶ ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ Ἀπόλλων (182), ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ τὸ ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται (182). A

182. ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται (Χρυσήϊδα Φοῖβος): πιθανῶς οὐχ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φησὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸ γέρας, ἵνα μὴ ὑποπτος γένηται ὡς μισῶν αὐτούς, διότι ἀποδίδωσιν, οὐδὲ ὑπὸ Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ οἱ Ἕλληνες Ἀχιλλεῖ χάριν ἔχωσιν· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀφαιρεῖσθαι φη-
45 σιν, ὡς οὐκ ἀνθρώπων ἦττων, ἀλλὰ θεοῦ γενόμενος. εὐ δὲ καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ηὔξησεν, ὡς τοσοῦτον Ἀχιλλέως προὔχων ὅσον τοῦ θεοῦ ἀπολείπεται. b(BCE⁴) T

183. σὺν νηϊ τ' ἔμῃ: ἵνα μὴ δοκῇ ἐξ ἀνάγκης αὐτὴν ἀποπέμπειν, ὡς οὐ γνωριούντος τοῦ θεοῦ τὸν αἴτιον τῆς ἀποστολῆς. b(BCE⁴) T |
50 οὗτος ὁ λόγος ἤδη ἀποτέθειται τῶν φίλων τὸν Ἀχιλλέα. b(BC) T

184. (ἄγω:) ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι. A^{im}

Ariston.

184—5. ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηρον / αὐτὸς ἰὼν κλισίην δέ: ἐπειδὴ τὸ ἐγὼ (184) ἠδύνατο καὶ διὰ θεραπεύοντων νοεῖσθαι, b(BCE⁴) T προσέθηκε τὸ αὐτὸς ἰὼν (185). T ὁμοία

Verg. A. 2, 7 (aliter ibidem 4, 402) 181 Et. Gen. (AB) ὄθομαι· τάραττομαι, παρὰ τὸν ἴδοταβον, ὃ σημαίνει τὸν τάραχον. οὕτως λέγουσιν Ἴωνες, fort. ex hyp. Iliad., cf. Orum ap. Reitzenstein, Gesch. 339, 19, Theogn. 141, 30; vide ad O 166 (ex.) 183 — ἀποστολῆς h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 406, 17 Matr.) 184 diplex periestig. ante versum in A (fort. error scribae) ἄγοιμι ad Λ 387. Z 325. Π 129. X 505 (Ariston.); vide ad A 137. 523 excidit sch. Herodiani de voce ἄγω pro futuro usurpata, vide ad Π 129 (Hrd.), cf. Ch. Th. 2, 168, 17: ἐν τῷ „ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηρον“ ἐνεστῶς ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος τοῦ ἄξω, Hrd. rhet. fig. 89, 19, Polyb. barb. 288, 18 Eust. 77, 30: φασὶ γὰρ ὅτι ἐν ἀρχαίαις χωρογραφίαις φέρεται ὡς Χρύσης καὶ Βρίσης ἀδελφοὶ ἦσαν, παῖδες Ἄρδου, ὁ μὲν οἰκῶν ἐν Πηδάσῳ (vide ad Π 57) ἐπὶ τῷ Σατνιόντι ποταμῷ, ὁ δὲ Χρῦσης ἐν τῇ Χρῦση, διεχούση τῆς Πηδάσου ἡμέρας ὁδόν. ἦν δὲ φασὶ τῷ Χρῦση μὲν θυγάτηρ Ἀστνυόμη, τῷ Βρίση δὲ Ἴπποδάμεια. τὰ δὲ Ὀμηρικὰ ὀνόματα ταύταις ἀπὸ πατέρων μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τεθέντα, ὡς τινες καὶ τοῦτο εἶπον, originiis incertae, partim fort. e scholiis. In A (mg. ext., a manu rec. script.): Βρισηῖς ἀπὸ τοῦ βρι, ἢ βαροῦσα πάντας ἢ πάντα τῷ κάλλει, cf. EM. 214, 17 184—5 cf.

36 (le.) οὐδ' add. Li V οὐ Ma., τὸ οὐ T 38 le. A suppl. Frdl. 41 le. T suppl. Vill. 42 ἀφαιρεῖσθαι φησι b ὑπ. γέν. om. b 43 αὐτούς T αὐτούς φω-
ραθῆ b διότι b ἐτι T οὐδὲ T οὔτε b ol om. C 44 τοῦ om. T ἀφ-
ηρῆσθαι b 46 ἑαυτὸν b, αὐτὸν T, fort. rectius ὡς T εἰς b ὁπόσον
b 48 (le.) τῇ ἐμῇ T em. Ma. δοκῇ μὴ h 50 ὁ T δὲ ὁ b 51 le. add.
Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 52 sq. le. scripsi, αὐτὸς ἰὼν: T, om. b

δέ ἐστιν ἡ ἀπειλή τῆ „τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω“ (A 29). b(BCE⁴) T 55

Nic. 185—7. αὐτὸς ἰὼν κλισίην δὲ (τὸ σὸν γέρας, ——— Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι): βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ γέρας (185) καὶ σέθεν (186) καὶ φάσθαι (187)· ἐπανάληψις γάρ ἐστιν ὑποτακτικοῦ μέρους. καὶ τὸ ὄφρα (185) κοινὸν κατὰ πάντων νοεῖται. A

Hrd. 185. <εἶδ ἦς:> οὕτω περισπαστέον τὸ εἶδ ἦς. A^{int} 60

ex. (?) 186. <καὶ ἄλλος:> τῶν φιλοῦντων Ἀχιλλέα. T^{II}

ex. 187. Ἴσον ἐμοὶ <φάσθαι>: ἀναιρεῖ τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἰσηγορίαν· διὸ καὶ οἱ Ἀχαιοὶ φεύγουσιν, οὐ δυνάμενοι δικαιολογεῖσθαι αὐτῶ. b(BCE⁴) T ὁ δὲ Διομήδης „ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῆ“ (I 33) φησίν. b(BC) T 65

D | ex. 189 a. στήθεσσι λασίοισι: νῦν περὶ τοῦ θυμοειδοῦς ——— μανικὸν τῆς ψυχῆς. | σημαίνει δὲ καὶ τοῖς A θερμοῖς· ἡ θέρμη γὰρ αἰτία τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν. A b(BCE⁴) T

Ep. Hom. b. μερμήριξε: μερίζω μερμερίζω, καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω, ὡς δάπτω δαρδάπτω. A 70

Ariston. | Nic. c. διάνδιχα μερμήριξεν: ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπερ ἐκλαβὼν τις προσέθηκεν· „ἦε χόλον παύσειεν“ (A 192). | βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μερμήριξεν· ὁ γὰρ λόγος, διχῶς ἐλογίσαστο, τοὺς μὲν ἀναστήσαι, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἀνελεῖν. A

ex. 189—93. διάνδιχα μερμήριξεν ——— καὶ κατὰ θυμόν: 75 θέλει εἰπεῖν ὡς δύο ἐβουλεύσατο, ἀναστήσαι ἐκείνους καὶ ἀνελεῖν Ἀγαμέμνονα· ὅθεν περισσόν φασι τὸν ἦε χόλον παύσειεν (192). ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐκείνους ἀναστήσαι καὶ ἀνελεῖν Ἀγαμέμνονα ἐν

Eust. 77, 34 185 ad Z 150 (Hrd.), cf. sch. α 174. η 317 (Hrd.) 187 h(Ag = A. G. 406, 21 Matr., pone D): †δεικνύων (fort. δείκνυσι) τὸν Ἀχιλλέα καὶ τοὺς λοιποὺς (P: καὶ λοιπὸν Ag ut vid.) ὑποτακτικὸν ἔχειν πρόσωπον κατὰ τὴν ἐπικράτειαν καὶ τὸ τοῦ βασιλέως σκῆπτρον (vide B 101 sq.) 189 a ἡ θέρμη sq. h (Ag M¹ P¹¹ V, cf. A. G. 407, 3 Matr.), Ep. Hom. (An. Par. 3, 339, 15, Et. Gen. [AB] λασίος, brevis An. Ox. 1, 262, 31), cf. Eust. 78, 39 b h(Ag M¹ P¹¹ V³, cf. A. G. 407, 8 Matr.), Ep. Hom. (An. Par. 3, 339, 21); vide ad B 3; aliter Eust. 80, 20 c ad Θ 168 (Ariston.) 189—93 sim. h (cf. A. G. 407, 14 Matr.): γελωίως περιαιροῦσι (Ag, παρέχουσι M¹ P¹¹) τὸν στίχον (sc. 192), ἀγνοοῦντες ὡς ἡ ὕβρις ἀνεζωπύρει, ἡ δὲ φρόνησις κατέστελλε (Ag M¹ P¹¹). οἱ δὲ ὅτι δύο ἐβουλεύ-

55 ἀπ. τῆ BE⁴ ἀπειλή τοῦ C ἀπαγγελία T 56 sq. le. A suppl. Frdl. 60 le. addidi οὕτω Cob., ου ss. τ A εἶδ ἦς Cob., ου ss. δ A 61 le. add. Ma. 62 le. T suppl. Vill. 64 ἡ T ἦ b 67 θερμοῖς Ab, λασίοισι: θερμοῖς T θέρμη γὰρ ABC γὰρ θέρμη E⁴ θέρμη δὲ T 71—4 ante sch. a in A, trps. Bk. 71 le. scripsi (auctore Frdl.), στήθεσσι λασίοισι: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 72 ἐκλαβὼν τις sc. δύο δεῖν λέγεσθαι ἐναντία ἀλλήλοις Frdl. 75 le. scripsi, στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν E⁴, μερμήριξε T, om. BC 76 θέλει b θέλει δὲ T 77 φασι τὸν b φαμεν τὸ T παύσ. om. b 77 sq. ἀλλ' οὐχ — ἀναστήσαι b, ἡ τὸν ἀναστήσαι ἐκείνους T 78 ἀγαμ. T αὐτὸν BE⁴ αὐτοὺς C

θετέον, τὸ δὲ ἢ ἐ χόλον παύσειε (192) δεύτερον· ὁ καὶ ἄμεινον· ἢ γὰρ
80 ὕβρις ἀνεζωπύρει, ἢ δὲ φρόνησις κατέστειλε. τοῦτο δὲ ὑποφαίνει διὰ
τοῦ κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν (193). b(BCE⁴) T

190—2. ἢ . . . ἢε: τὸν μὲν πρότερον σύνδεσμον βαρυτονητέον, *Hrd.* | *Hrd. καθ.*

τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον· διαπορητικὴ γὰρ ἔστιν ἡ σύνταξις.

A b(BCE⁴) T | καὶ οὕτως ἐν τῇ Καθόλου (1, 517, 12). b(BCE⁴)

85 190. (ἐρυσσάμενος:) σπασάμενος. Tⁱⁱ

D

192 a. (ἦε χόλον παύσειεν:) ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς· διὸ *Ariston.*
ἀθετεῖται. A^{int}

b. ἦε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν: ἐπειδὴ τὸ *ex.*
μὲν διαχεόμενον ἔστιν, ὡς ἐπὶ ὕδατος βέοντος εἶπε παύσειεν. ὁ δὲ
90 θυμὸς ἐπειδὴ τὸ θῦόν ἐστι, τῷ ἐρητύσειεν ἐχρήσατο. b(BCE⁴) T

c. (ἐρητύσειε:) κωλύσει(ε). Tⁱⁱ

D

193 a. (ῶρμαινε:) διενοεῖτο. Tⁱⁱ

D

b. κατὰ φρένα (καὶ κατὰ θυμόν): φρένα μὲν τὸν λογι- *ex.*
σμόν, θυμόν δὲ τὸ θυμικόν. τὸ οὖν ἀναστήσαι ἐκείνους ἀνελεῖν δὲ Ἄγα-
95 μέμνονα κατὰ τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς μέρος ἐλογίζετο, τὸ δὲ „ἦε χόλον
παύσειε“ (A 192) κατὰ τὴν φρένα. b(BCE⁴) T

1 193—4 a. ἔως ὁ ταῦθ' ῶρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν: *Nic.*
ἐνταῦθα μὲν ὑποστικτέον, ἐπὶ δὲ τὸ ξίφος (194) ἦτοι ὑποστικτέον ἢ
στικτέον. ἐὰν μὲν οὖν ὑποστίζωμεν, ὁ ἐπιφερόμενος σύνδεσμος περισ-
σὸς ἔσται, ἦλθε δ' Ἄθῆνη (194)· ἐὰν δὲ στίζωμεν, οὗτος μὲν καλῶς
5 κείσεται, ὁ δὲ πρότερος πλεονάσει ἐν τῷ ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο

σατο, ἀναστήσαι ἐκείνους καὶ ἀποκτεῖναι Ἄγαμέμνονα· διὸ περισσὸς ὁ δεύτερος
χόλος (Ag) 190—2 cf. h(M¹ P¹¹): τὸ δὲ „ἦε χόλον παύσειε“ περισπᾶται ὁ ἦ
σύνδεσμος. ὁ δὲ πρῶτος βαρυτονεῖται „ἦ ὄγε φάσγανον“· οὕτως γὰρ ἡ σύνταξις
καὶ ἐν ἴτῳ (lege τῆ) Καθόλου, vide ad B 368. Γ 239—41. E 672—3. Z 56. Θ 379 a.
K 425. 504—6 (A), N 307 (T), Ξ 265. Ο 105. Π 12 (A), 244 (T), 436. T 56. Y 17.
X 244—6 (A), cf. sch. α 175. β 29. γ 72. 172. 214. δ 29. 372. 643. ζ 120. 125. 149.
200. 280. ι 280. κ 52. 380. ο 168. π 95. ρ 237, Ap. *Dysc. de coni.* 227, 10, *Arcaid.*
210, 15, *Io. Alex.* 41, 21, sch. D. *Thr.* (Σ^v) 290, 18; vide sch. v 234 192 *Eust.*
80, 28: τῶν τισι δὲ παλαιῶν μεμπτόν τι δοκεῖ τὸ οὕτως ἐν ὑπερβολῇ χόλου ἠρωϊκοῦ
πλάσαι τὸν Ὅμηρον, ὡς ταχὺ ὁ Ἀχιλλεὺς κατεκλάσθη τοῦ κατὰ θυμόν ἀπενουῶς,
fort. e scholiis a ὅτι ἐκλύεται sq. cf. *Valk II* 469 b διαχεόμενον cf. *Ep. Hom.*
(*An. Ox.* 1, 435, 28 al.; *An. Ox.* 1, 442, 4, vide 1, 439, 26) c cf. sch. *min.* ε 725
193 b τῆς ψυχῆς μέρος cf. *Eust.* 80, 38 193—4 a cf. *Eust.* 81, 19

79 ἢ ἐ om. T 82 le. Bk. (ἦ . . . ἢε vulg.), ἦ ὄγε φάσγανον: ἢε χόλον: A, om. b
T πρότ. σύνδ. βαρ. A (vide ad Γ 239—40), πρῶτων ὄξυντέον bT (*fort. e καθ.*)
85 le. add. V^c 86 le. add. Vill. 88 le. scripsi, χόλον: T, om. b 89 μὲν b, om.
T 90 ἔστι τῷ (τὸ C) — ἐχρήσ. BC, ὅτι τὸ ἐρητύσει ἐχρήσατο T, ἔστιν, ἐχρήσατο
τῷ ἐρητύσειεν E⁴ 91 le. add. V^c 92 le. add. Li (ῶρμαινε add. V^c) 93 le.
T suppl. Bk., om. b 95 δὲ om. T 4 στήζωμεν A *corr.* Vill. 5 κεί-
σεται Cob., στίζεται A, κείται Bk. πλεονάσει Cob., πλεον ss. α A, πλεο-

(194). βέλτιον δὲ ὑποστίζειν ἀμφοτέρω· ἐν ὄσῳ γὰρ λογίζεται τε καὶ σπαῖται, ἦλθεν ἢ Ἀθηναῖ. A

ex. | ex. b. ἔλκετο: ἢ παράτασις τοῦ χρόνου τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιλογισμῶν ἔνστασιν δηλοῖ. τὸ δὲ μέγα (194) καιρὸν δίδωσι καθόδου τῆς Ἀθηναῖ. τὸ δὲ ἕως (193) νῦν ἀντὶ τοῦ τέως ὡς τὸ „εἰως μὲν ῥ’ ἐπέτον- 10 το“ (β 148). ἐπεὶ ποῦ ἢ ἀνταπόδοσις τοῦ ἕως; ἤγουν τῷ ἔλκετο δοτέον τὸν καί. b(BCE⁴) T | διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ὑπερχρησθαι ταῖς ἐξουσίαις τοὺς βασιλεῖς. b(BE⁴) T

Ariston. 194. (ἦλθε δ’ Ἀθήνη): ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος. A^{int}

D 194—5. ἦλθε δ’ Ἀθήνη / οὐρανόθεν: ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρεγένετο ——— σὺν ὄπλοις. ἢ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν πρώτῳ (bibl. 1, 20). A

Ariston. 195—6 a. (οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε ——— φιλέουσα τε κηδομένη τε:) ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγονται. A^{im} 20

ex. b. πρὸ γὰρ ἦκε: τοῦ μὲν ἵνα μὴ τι πάθη δεινόν, τοῦ δὲ ἵνα μὴ τι δράσῃ, ἐκήδετο. εἴθε δὲ εἰς τοσοῦτον αὖξιν τὰς περιπετείας ὡς μὴ δύνασθαι ἄνθρωπον αὐτὰς παῦσαι, b(BCE⁴) T ὡς καὶ ἐπὶ τῆς Πείρας (sc. B 166—82) χρεῖαν πάλιν ἔσχε τῆς Ἀθηναῖς. T

Ariston. | D 197. ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα: ὅτι οὕτως λέγει, τὸν 25 Πηλείωνα τῆς κόμης εἶλεν, οὐχὶ τοῦ Πηλείωνος τὴν κόμην. ἀγνοήσαντες δὲ τινες γράφουσι „ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνος“. | διὰ τούτου δὲ αἰνίττεται τὸ θερμὸν καὶ ὀργίλον τοῦ ἥρωος· οἱ γὰρ ξανθόχολοι τοιοῦτοι. A

b h(cf. A. G. 407, 20 Matr.): ἢ παράτασις — τοῦ ἕως (Ag P¹¹). τῷ γοῦν ἔλκετο δοτέον τὸ καί (Ag). διδάσκει — βασιλεῖς (Ag P¹¹) καιρὸν δίδωσι cf. [Her.] qu. Hom. 25, 20 τὸ δὲ ἕως — τέως cf. sch. Ap. Rh. 3, 807 ἀντὶ τοῦ τέως cf. Eust. 80, 40 194 diple periestig. ante versum in A (fort. error scribae) ὅτι sq. vide ad A 41 (Ariston.) 195—6 obeli et asterisci ante A 195—6 in A ὅτι sq. vide ad A 208—9; Von der Muehll 21 et 40 197 deest diple (periestigmene?) ante versum in A ὅτι οὕτως sq. vide ad A 275. E. 27—8 (Ariston.); sch. ζ 224; cf. Eust. 81, 44: καὶ τὸ „ἔστη δ’ ὀπισθεν“ τοῦτο δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιούς ὅτι τοῦ μέλλοντος αὐτὸν εἰς ἔννοιαν ἤγαγεν ἢ Ἀθηναῖ ἔμπροσθεν μὲν γὰρ τὰ οἰχόμενα καὶ ἤδη γενόμενα καὶ εἰς θέαν ἢ πείραν ἐλθόντα, ὀπίσω δὲ καὶ ὀπισθεν τὰ ἔσσεσθαι μέλλοντα, ἐπειδὴ ἀπροόρατον τὸ μέλλον, καθάπερ ἀόρατα καὶ τὰ κατόπιν ἡμῖν ὄντα, originis incertae διὰ τούτου sq. cf. Eust. 82, 25

νάξει Bk. 11 ἢ γοῦν b τῷ b τὸ T 11 sq. χρῆ δοτέον b, προσδοτέον Ddf. 12 τὸν καὶ om. T περιχρησθαι T περαιτέρω χρῆσθαι h 14 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 18—9 le. add. Vill. 19 ὅτι A, ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι Vill. (rectius ὀβελὸι σὺν ἀστερίσκοις, ὅτι) ἐκ τοῦ π. προσώπου intellege ‘a poeta’ 19 sq. λέγεται A corr. Frdl. 21—4 sch. b ante sch. A 193—4 in T, trps. Ma. 22 ἐκήδετο om. b αὖξιν b, ἄξιν T (fort. rectius) 23 παῦειν αὐτὰς ἄνθρωπον b 25 le. Vill., στή δ’ ὀπίθεν A ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ (περιεστιγμένη?), ὅτι 27 ξανθὴν δὲ κόμην Frdl., at ξανθῆς δὲ κόμης in pap. Ryl. 43 (s. III p. Chr.) 28 ξανθ. A Eust., ξανθόκομοι Ge (e D),

- 30 198 *a.* οἴω φαινομένη: τοὺς γὰρ μεγαλοψύχους ὀργιζομένους *ex.* | *Did. (?)* | *ex.*
οὐκ ἔμφανώς δεῖ παύειν, τῶν ἐχθρῶν ὀρώντων. **b(BC) T** | τὸ δὲ φαινο-
μένη ἀντὶ τοῦ φανησομένη. **b(BC)** γράφεται δὲ καὶ „φαινο-
μένην“. | πολλή δὲ ἡ φαντασία, ὅτι καὶ ἐνεργείας ἐδέησε τῇ θεῷ. **b**
(B) T
- 35 *b.*¹ <ὄρατο:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ὄρητο“. τοῦτο δὲ *Ariston.*
Δώριον. **A^{int}**
- b.*² Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ τῆς διαλέκτου ἰδίωμα ὡς Ἴωνι-
κὸν ἐξέθετο („ὄρητο“). ἔστι δὲ Δώριον· οἱ γὰρ Δωριεῖς τῆς δευτέρας
συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ α εἰς η τρέπουσιν. **b(BC) T^c**
- 40 199—200. αὐτίκα δ' ἔγνω / <Παλλάδ' Ἀθηναίην>: εἶδεν· ἡ *ex.* | *ex.*
ὅτι συνήθης ἡ θέα τοῖς ἐπικουρουμένοις Ἑλλησιν, ἡ ὅτι τοῖς διογενέσι
δηλοῦνται οἱ θεοί, ὡς τῇ Ἑλένη (sc. Γ 396—7). **b(BCE⁴) T** καὶ
„Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα / ἔγνω ἔς ἅντα ἰδῶν“ (P 333—4). |
Παλλάς δὲ παρὰ τὰς παλάμας, ἡ ὅτι εὐκίνητος ὁ νοῦς „ᾧσει πτερόν ἡῆ
45 νόημα“ (η 36). **b(BE⁴) T**
200. Παλλάδα τὴν Ἀθηναῖν ——— προσκομίσαι τῷ Διί. **A** *D*
δεινῶ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν: ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. **b(BC)** *Ariston.* | *ex.*
T | διὰ δὲ τῆς ἐκπλήξεως Ἀχιλλέως τὴν Ἀθηναῖν γλαυκῶπιν παρέ-
στησεν. **A b(BC) T** τινὲς δὲ φάανθεν ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν **A b**
50 **(BCE⁴) T** οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοί. **A b(BC) T** *Ap. Dysc. (?)*
201 *a.* <καί μιν:> τὸ μὲν Ἴωνων. **A^{int}** *D (?)*, *ex. (?)*
b. φωνήσας: προσκαλεσάμενος, ἡ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰπῶν. **b** *ex.*
(BCE³E⁴) T

198 *a* τὸ δὲ φαινομένη sq. **h**(Ag Ge, cf. A. G. 408, 12 Matr.): οἱ μὲν <ἀντὶ τοῦ>
(add. Nicole) φανησομένη (Nicole, φανησομένην Ge, om. Ag), οἱ δὲ ἐν ὑπερβατῷ,
καὶ γράφουσι (οἱ δὲ — γράφ. om. Ag) „φαινομένην“ (Ag, cp. Ge). | . . . | πολλή δὲ
(καὶ add. Ag) ἡ φ. — θεῷ. Aliter Valk II 27 *b* ad A 56 (Ariston.) 199—200
h(Ag = A. G. 408, 21 Matr.): ἡ ὅτι συνήθης — Ἀπόλλωνα. Παλλάς — νόημα συν-
ήθης sq. cf. Max. Tyr. 8, 5, Eust. 82, 10; Apul. de deo Socr. 145. 166 Παλ-
λάς δὲ sq. aliter *D*, sch. α 252 al. 200 *diple ante versum* in **A** ὁ δὲ — γάρ
ad Z 360. Θ 85 (Ariston.), cf. *Ap. Dysc. de conii* 240, 12 (ἴν' οὕτως τὸ καταπληκτικ-
κὸν τῆς θεοῦ μηνύση) ἐκπλήξεως cf. *Porph.* 1, 295, 12 τινὲς δὲ sq. cf. Eust.
85, 10

ξανθότριχες **Cob.** 31 οὐκ — παύειν **T** οὐ παύειν δεῖ προφανῶς **b** 32 sq.
φαινομένην **b** φανησομένην καὶ φαινομένην **T** (ceterum acc. φαινομένην *a v.* ὄρατο
regi volebant; vide test.) 35 *le.* add. Vill. ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περισστιγ-
μένη, ὅτι 38 ὄρητο add. **Ma.** 39 συζυγίας om. **b** 40 αὐτίκα — εἶδεν **T**,
ἔγνω εἶδεν **BC**, ἔγνω ἀντὶ τοῦ εἶδεν **E⁴** (*le.*) παλλ. ἄθ. addidi 41 ἡ **T** αὐτῆς
ἡ **b** 43 δ' ἑκατηβ. om. **b** εἶσαντα **b** 44 τὰς **b** τὸ τὰς **T** 47 *le.* **A**,
δεινῶ δὲ οἱ **T** (et **Li**), om. **b** ὁ δέ] erat fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ὁ δὲ 48 δὲ om. **A**
48 sq. ἄθηναῖν post παρέστησεν **bT** 49 δὲ om. **CE⁴** τὸ φάανθεν **b** ἀντὶ
τοῦ om. **T** 51 *le.* add. Vill. 52 *incipit E³* αὐτῆς om. **E⁴** εἰπ. **b** προσ-

- ex. | ex.* 202. αἰγιόχοιο: τοῦ ἀπὸ τῆς αἰγὸς ὄχην λαβόντος· ὅθεν καὶ Ζεὺς τῇ Ἀμαλθείᾳ τὸ κέρασ δίδωσι πάσης τροφῆς ποριστικὸν τυγχά- 55
νον. A b(BCE³) T | πυνθανομένου μᾶλλον ἤπερ ὀργιζομένου ὁ λό-
γος. b(BCE³) T
- Ariston. | Did.* 203 a. <Ἰδη:> ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ τὸ Ἰδη. | οὕτως καὶ ἡ Ἀρι-
στάρχου. A^{im}
- Did. | ex.* b. Ἰδη: δίχα τοῦ σ̄. | ὕψοι δὲ τὴν ὕβριν, ὡς καὶ θεοὺς κί- 60
νήσασαν εἰς θέαν. b(BCE³) T
- Nic.* 204 a. ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω: ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἐρέω ἢ βραχὺ
διασταλτέον. ἐὰν μὲν οὖν στίζωμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, τοῦτο δὲ τε-
τελέσθαι ὑπολαμβάνω· ἐὰν δὲ διαστέλλωμεν, ἔσται ὁ δὲ κείμενος ἀντὶ
τοῦ δή, καὶ τὸ τὸ ἀντὶ ὑποτακτικῷ τοῦ ὀ. A 65
- Ariston.* b. τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι οἶω: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τὸ
δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται“. τοῦτο δὲ τῇ Ἀθηνᾶ ἀρμόζει μᾶλλον διαβε-
βαιούν. A
- Did.* c. <τετελέσθαι:> Ἀριστάρχου „τελέσθαι“, οὐ τετελέ-
σθαι γράφει. A^{int} b(BCE⁴) T 70
- ex.* 205 a. <ἦς ὑπεροπλήσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσση:>
πρὸ τῶν λόγων ἐνέδωκε τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς. b(BCE⁴) T
- ex.* b. ἄλλως. τάχ' ἄν <ποτε θυμὸν ὀλέσση>: ταχέως· καὶ

202 — ποριστικὸν h(M¹ P¹¹ V³), cf. D ad B 157, Ap. S. 18, 6, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 6, 19, Et. Gud. 36, 17 Stef., EM. 27, 32); vide ad Δ 167; — λαβόντος cf. sch. ι 154 203 diple periestigm. ante versum in A b h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 408, 26 Matr.) δίχα τοῦ σ̄ (vide sch. a) cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 209, 14): Ἰδη „ἄφρα Ἰδη πρότερον πόσιν“ (Γ 163). Ζηνόδοτος γράφει „ἄφρα Ἰδης“ καὶ „ἴνα ὕβριν Ἰδης“ (A 203), Ἀριστάρχου δὲ „ἄφρα Ἰδη“ (W. Ribbeck, Ἰδης cod.). ἐκατέρως δὲ ἀφορμὴν ἔχει· ἡ μὲν Ζηνοδότου δευτέρου ἀορίστου, ἡ δὲ Ἀριστάρχου μέσου ἀορίστου πρώτου· „οὕτω γὰρ τοίους Ἰδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι“ (A 262). καὶ τὸ δεύτερον Ἰδη· καὶ ἡ μὲν Ζηνοδότου Ἰακή, ἡ δὲ Ἀριστάρχου κοινή. οὐδὲ ποτε οὕτω κοινῶ (sc. ἀορίστῳ) χρῆται. ἀλλ' ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, brevius Ep. Hom. (An. Par. 3, 340, 19, An. Ox. 1, 206, 17); sch. Pind. P. 4, 274 c; vide ad Γ 163 a. Δ 205 b. N 449. O 32; Duentzer, Zen. 76; Friedl., Ariston. 2 204 a ἐὰν δὲ sq. ad Π 349 (A) c ad A 212 (Ariston.), cf. Duentzer, Zen. 98; Valk II 195 205 b h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 409, 1 Matr.): ταχέως — ἀπολείται (Ag M¹ P¹¹).

εἰπὼν T 54 le. AT, om. b τοῦ om. AT, fort. recte καὶ] ὀ T, fort. rectius 55 μαθία T m. pr., α et λ ss. m. sec. πορ.] παρεκτικὸν A h, fort. recte 55 sq. τυγχάνων b, om. AT 56 δὲ μᾶλλον b 56 sq. οἱ λόγοι T 58 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ (περιστιγμένη), ὅτι (sch. decurtatum, cf. test.) Ἰδη] A corr. Vill. 60 sq. post sch. A 204 c BE³, trps. Vill. 60 τὴν T τὴν φωνὴν καὶ τὴν b 61 κινήσασαν post θέαν b 66 le. Ldw., ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, περιστιγμένη, ὅτι 69 le. add. Li V τε-
τελέσθαι ἀριστάρχου A 70 γρ. om. A 71 le. addidi (ὑπ. iam Li) 73—5 cum. scholio a conii. bT 73 ἄλλως. τάχ' ἄν: ταχέως T, le. supplevi, τὸ δὲ τάχα

πλεονάζει τὸ ποτέ. ὑπ' ἑμοῦ δέ φησιν ἀπολείται· διό φησιν ἡ θεὸς
75 „μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί“ (A 210). b(BCE³) T

207—9. ἦλθον ἐγὼ <—— ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα>: *ex.*
τὸ σφριγῶν τοῦ θυμοῦ μαλακοῖς ἴσται λόγοις. ὁμῶς ἐκδειματοῖ, καὶ τὸν
ἐχθρὸν θεοφιλῆ εἶναι λέγουσα. A b(BCE³E⁴) T οὐ πᾶς δὲ ὁ φιλῶν
κῆδεται ὡς λύκος ἄρνα. A b(BE³E⁴) T

80 208—9. οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκεν <—— φιλέουσά τε *Ariston.*
κηδομένη τε>: ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν. οἰκείως δὲ μᾶλ-
λον κείνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως. A

210—1. ἀλλὰ λῆγ' ἔριδος <—— ὀνειδισον>: τεχνικῶς *ex. | ex.*
λίαν οὐχ ἅμα πάσης αὐτὸν ἐκκόπτει τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὡς ἱατρὸς
85 οἶνον ἀπαγορεύων ὕδωρ δίδωσιν, οὕτως διὰ τὸ τοῦ μείζονος ἐκτρέψαι
συγχωρεῖ τὸ ὀλίγον, ὡς καὶ Ἡσίοδος „τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ
δῆριν ὀφέλλοις“ (ορρ. 33). | ἡ ὀνειδίσαι φησὶ τὸ ὑπομῆσαι τῶν
εὐεργεσιῶν, ὡς Πορφύριός φησιν (1, 9, 10), b(BCE³) T ὡς ὑπό-
μνησίς ἐστιν ἀχάριστον αἰτιάσθαι. b(BCE³E⁴) T

90 211—2 a.¹ ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδισον <—— τετε- *Nic.*
λεσμένον ἔσται>: Πτολεμαῖος (p. 40) καὶ Σέλευκος (fr. 5 M. = 8 D.)
ἐπὶ τὸ ὀνειδισον στίζειν ἀξιούσι, καὶ ὑποστίζειν κατὰ τὸ τέλος τοῦ
στίχου, ἴν' ἦ τὸ λεγόμενον· ὥσπερ γὰρ ἔσται, οὕτω καὶ ἔρῳ. ἐναντι-
οὔται δὲ αὐτοῖς τὸ τε ὑπερβατὸν τοῦ γάρ (212) συνδέσμου, καὶ τὸ
95 δилоγεῖσθαι τὰ ἡμιστίχια ταῦτα, ὡς ἔσεται περ (211) καὶ ὡς τετε-
1 λεσμένον ἔσται (212). μήποτε οὖν ἄμεινον στίζειν ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ
στίχου, ἵνα μὴ μόνον συμβουλεύη, ἀλλὰ καὶ μαντεύηται, ὃ θεοῖς μά-
λιστα πρέπει. A

διό — χειρί (M² P¹¹) ; — ταχέως ad X 8 (Ariston.), cf. Eust. 86, 32, Lehrs Ar.³ 92
207—9 h(M¹ P¹¹) ὡς λύκος ἄρνα ad X 263 (bT) 208—9 asterisci et diplae
periestigm. ante versus in A ὅτι sq. vide ad A 195—6 a. 216 210—1 h
(Ag Ge, cf. A. G. 408, 12 Matr., insert. in sch. A 198 a post v. φαινόμενην): ἡ ὅτι
κεφαλαιωδῶς †λέγων (fort. λέγουσα) ἔπειτα κατὰ μέρος ἔρχεται· καὶ ὅτι δεῖ κατὰ
μέρος ἴσθαι τοὺς θυμαίνοντας, fort. e scholiis ὡς ἱατρὸς sq. h(Ag Ge, cf.
A. G. 409, 7 Matr.): ὡς — ὀφέλλοις· ἡ τὸ ὑπομῆσαι τῶν εὐεργεσιῶν φησιν ὡς
ἀχάριστον αἰτίας (fort. αἰτιάσθαι), cf. Eust. 88, 21 ἡ ὀνειδίσαι sq. cf. sch.

ἀν ταχέως b 75 μὴ δὲ C 76—9 post sch. sq. (coni. cum v. ἀχιλλέως) A,
trps. Vill. 76 le. ἦλθ' ἐγὼ: T, emendavi et supplevi, om. A b 77 σφριγγον
δὲ A 78 λέγουσαν T 80 sq. le. A, suppl. Vill. 81 ὅτι A, fort. αἰ διπλαῖ
περιστιγμέναι συν ἀστερίσκοις, ὅτι 83 le. T supplevi, om. b 85 ὕδωρ b
οἶνον T ἔκτρ. CE³ ἐκτρέψαι B ἐκτρέπειν T 86 τὸ ὀλ. συγχ. b κε T καὶ
b κορεσσάμενος T 87 ὀνειδῆσαι T 88 ὡς² scripsi, ἦτοι ὡς b, om. T
88 sq. ὑπ. ἐστιν om. b ὡς ὑπ. — αἰτ.] ὡς ἀχάριστον καὶ ἀμνήμονα τῶν εὐερ-
γεσιῶν αἰτιάθητι E⁴ (il.), fort. e Porph. 89 αἰτίας T (cf. h) 90 sq. le. A suppl.
Frdl. (auctore Vill.) 94 τὸ τῷ ὑπερβατῷ A corr. Vill. γάρ Frdl., περ A
95 ὧς] τὸ δὲ καὶ Hom. 1 ἔσται: (sic) A ἄμεινον] βέλτιον Wackernagei
2 ὃ Vill., ὦ A

a.² ἀναπαυστέον τὸν λόγον εἰς τὸ ὀνειδισόν· τὸ δὲ ὡς ἔσεται περ/ ὧδε γὰρ ἐξερέω ἀναγνωστέον ἐν ταύτῳ. b(BCE³) T 5

Hrd. 212 a. τὸ δέ: δύο μέρη λόγου εἰσίν. A^{int}

Ariston. b. τετελεσμένον ἔσται: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τετελεσθαι οἶω“. τοῦτο δὲ Ἀχιλλεῖ ἤρμοζεν. A

ex. c. τετελεσμένον ἔσται: ὁ μὲν ὡς ἄνθρωπος „οἶω“ φησὶν (A 204), ἡ δὲ ὡς θεὸς διαβεβαιούται. b(BCE³E⁴) T 10

ex. | ex. (Porph.?) 213. τρὶς τόσσα: πρὸς τὴν ὕβριν ἢ σύγκρισις ἢ τὴν κόρην. τὰς Λιτάς δὲ οἰκονομεῖ. ἐν δὲ τῷ ἐπ' ἀτιμίᾳ δυσχεραίνοντι τὴν ἐσομένην τιμὴν προβέβληται. | πόθεν δὲ φασὶν ἢ Ἀθηναῖ οἶδεν, ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς λήφεται πολλαπλάσια δῶρα; οὐδέπω γὰρ τῇ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλεύως τιμὴν ὑπέσχετο ὁ Ζεὺς. ὅτι οὐ μόνον θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ τυχῶν ἄνθρωπος 15 γνοίῃ, ὅτι οἱ τοὺς κρείττους ἀτιμάσαντες, εἰ κινδυνεύσειαν, ἐπὶ τοὺς ὕβρισμένους καταφεύγουσιν. T

ex. | Hrd. 214 a.¹ (ὑβριος εἶνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν:) μαλάσσουσα αὐτὸν συμφωνεῖ αὐτῷ, ὑβρίσθαι αὐτὸν λέγουσα. b (BCE³E⁴) T | τὸ δὲ ἡμῖν ὀρθοτονητέον· διέσταλται γὰρ, ἀντὶ τοῦ 20 ἡμῖν πείθου καὶ μὴ τῆσ ὄργῃ. κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μῖν. b(BCE⁴) T

Hrd. a.² (ἡμῖν:) ὅτι ὀρθο(το)νητέον, ἵνα ἡ διασταλτική. A^{int}
x (Hrd.?) 216 a. χρῆ: ὄξυτονούμενον καὶ ἐν τῇ συντάξει βαρυνόμενον σημαίνει ἐπίρρημα τὸ δεῖ, χρῆ μὲν σφωίτερόν γε, θεά, ἔπος 25 εἰρύσασσθαι, περισπώμενον δὲ ῥῆμα Ἀττικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρῶμαι τὸ δευτέρον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ Ἰωνικῶς, Ἀττικόν δὲ

Eur. Or. 1238, Eust. 88, 7 212 deest diplex periostigm. ante versum in A, fort. error scribae a ad A 41 (Hrd.) b ad A 204 b 213 h(Ge M¹ P¹¹): περισσός (Ge M¹ P¹¹) ὁ καὶ σύνδεσμος (M¹ P¹¹), fort. sch. Aristonici, vide ad B 279. K 120 al.; — προβέβληται cf. D 214 ὀρθοτονητέον ad Γ 160 (Hrd.), cf. sch. κ 69. π 427; Lehrs, Quaest. ep. 122; Bk., H. Bl. 1, 86. Vide ad A 67. 147 216 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae a h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 409, 12 Matr.), Et. Gen. (B, deest A) χρῆ (ὄξυτονούμενον — ἐπίρρημα et περισπώμενον δὲ — διαλέκτου καὶ Ἰωνικόν. Ἀττικοὶ δὲ τῆσ ὄργῃ), fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 89, 22 (κατὰ τοὺς παλαιούς); — Ἀττικῶς χρῆ EM. 814, 49 (fort. e Ven. A) ἐπίρρημα doctrina ab Ap. Dysc. et Hrd. aliena, cf. Ap. Dysc. adv. 128, 10. 133, 5, Arcad. 170, 9 (ῥήματα ὄξυτονα), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 433, 29, Et. Gud. 569, 42, EM. 814, 54), Choer. Th. 2, 24, 32; vide sch. Ap. Rh. 2, 624 περισπώμενον δὲ ῥῆμα (26) cf. ἐχρῆν Theogn. 161, 24 (= Hrd. 1, 460, 8. 1, 508,

4 ἀναπαυτέον C 5 ἔσεται T 6 τὸ δέ: Bk., τὸ δὲ A 7 le. Bk., ὧδε γὰρ ἐξερέω A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 9 ὁ T εἰ b ὡς ἄνθρ. T ἄνθρωπος ἐστὶν b 10 ἡ T εἰ b δὲ om. B ὡς om. b 15 ὁ ζεὺς supra lin. m. pr. add. T ἄν ἄνθρωπος Ma. hic et infra saepius, perperam, cf. Ap. Dysc. synt. 64, 4, Frg. p. 160, 32, Kühner-Gerth 1, 226, 2, Blass-Debr. 7 § 386, 1 al. 18 le. addidi (ὑβρεως εἶνεκα iam Li) 19 αὐτῷ om. E⁴ ὕβρ. — λέγουσα T ὡς ὑβρίσθη b 20 ὀρθοτονεῖται b 21 οὐ συστ. T 23 le. add. Ddf. ὀρθοτονητέον A suppl. Bk. 24—9 sch. post sch. A 216—8 in A, transposui 24 ὄξ. Et. Gen. h, ὄξυτονητέον A 27 δεύτ. πρόσω-

χρή, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρω ἐν Διονύσῳ (fr. 1, III p. 372 K.)· „ἰδὸν κάτοπτρον. εἶπέ μοι τί χρή τοῦτο;“ A

30 *b.* χρή μὲν σφωίτερόν γε· ὅτι πρὸς δύο ἀμείβεται· τὸ γὰρ *Ariston.*
σφωίτερόν ἐστι δυϊκόν. κακῶς ἄρα ἀθετεῖ Ζηνόδοτος τὸν „(οὐρανό-
θεν·) πρὸ δέ μ' ἦκε θεά“ καὶ (τὸν) „ἄμφω ὁμῶς“ (A 208—9). A

216. (χρή μὲν σφωίτερόν γε ——— μάλα τ' ἔκλυον αὐ- *Nic.*
τοῦ·) ὁ λόγος αἰρεῖ στίζειν ἐπὶ τὸ κεχολωμένον (217) καὶ ἄμεινον
35 (217)· ἕκαστος γὰρ καθ' ἑαυτὸν λόγος ἀπηρτισμένος ἐστί, καὶ οἱ μὲν
πρῶτοι δύο ὑπὸ τοῦ γὰρ (217) συνδέσμου συνημμένοι εἰσίν· ὁ δὲ
τρίτος (ὃς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, 218) ἀσύνδετος ἐστί πρὸς τὸν δεύ-
τερον· διὸ τελείαν ἔχει τὴν πρὸ ἑαυτοῦ στιγμὴν. γελοῖως δὲ ὁ Πτολε-
μαῖος (p. 40) αἰτίαν ἠγειρεῖ τῶν διαστολῶν ἐνθάδε τὸ γνωμικῶς λέ-
40 γεσθαι τὸν τελευταῖον στίχον· καὶ γὰρ εἰ μὴ γνωμικός ἦν, οὐδαμῶς
ἐδύνατο συνάπτεσθαι τοῖς ἀνω ἀσύνδετος ὧν ὁ λόγος. A

217. ὡς γὰρ ἄμεινον· στικτέον, εἴτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς „ὃς *Hrd.*
κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ“ (A 218)· γνωμικώτερον
γὰρ τὸ τοιοῦτο εἴρηται. οὕτως Ἡρωδιανός. A

45 218 *a.* (ἔκλυον·) πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι οὐ κλύουσιν εἶπεν ἢ ἀκού- *Ariston.*
σονται. A^{im}

b. (ἔκλυον·) οἱ θεοί. T^{il}

ex. (?)

219 *a.* ἡ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ· τοῦτο τὸ ἡ ψιλῶς λεγόμενον καὶ πε- *Ap. S. | Did. vel*
ρισπωμένως δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν τὸν ἦτοι, ἴσον τῷ *Ariston. | Ap. S.*
50 δῆ, οἶον „ἐπειὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι“ (A 169), καὶ παραλλήλως „ἡ δὴ
λοῖγια ἔργα“ (A 518). δηλοῖ δὲ καὶ ἀπορηματικὸν σύνδεσμον· „ἡ οὐχ

19) *b* σφωίτερον „scilicet Zen. σφωίτερον accepit pro plurali“ (Lehrs), cf. Rib-
bach 17; haec verba ex Ep. Hom. (An. Ox. 1, 157, 20, Et. Gud. 429, 3 Stef.,
brevius An. Par. 3, 341, 18) excerpta inter scholia se legisse profitetur auctor Et.
Gen. (AB) εἰρύσασθαι· τὸ φυλάξαι. τὸ δὲ ἐρύω παρὰ τὸ βῶ τὸ σημαῖνον τὸ
ἰσχύω. γίνεται ῥύω καὶ πλεινασμῶ τοῦ εἰ ἐρύω, ὃ ἐστί δυνάμει ἔλκω, ὡς ἀπὸ τοῦ
ἀρτῶ ἀρτύω καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνύω καὶ μηνύω. οὕτως εὐρὸν ἐν σχολίοις
Ἑομήρου (οὔτ. — ὄμ. om. A), fort. in libro Ap. H. 218 *a* deest dipole ante ver-
sum in A, fort. negligentia scribae ὅτι sq. ad E 729, cf. Friedl., *Ariston.* p. 6 219
deest dipole ante versum in A *a* h(cf. A. G. 403, 27 Matr.): τοῦτο τὸ ἡ —

πον Ag 28 χρή Bk., χρη A 29 τί χρή τούτων Ag Ge, τί χρή τούτω Eust.,
τί τούτων χρή M¹ P¹¹, τούτω τί χρή Herm. 31 τὸν Bk., τὸ A 31 sq.
οὐρανόθεν addidi 32 τὸν add. Bk. 33 sq. le. add. Frdl. 34 αἰρεῖ Bk.,
δὲ ἐρεῖ A 36 συνημμένοι A corr. Frdl. εἰσίν·] εἰσίν· διὸ ἐπὶ τὸ κεχολωμένον
τίθεμεν ὑποτελείαν Frdl., fort. recte 38 γελοῖος A corr. Ldw. 39 γνωμικόν
A corr. Vill. 42 sq. ὡς κε A corr. Vill. 44 ἠρωδιανός A em. Vill. 45 le.
add. Bk. πρὸς A, fort. ἡ διπλῆ πρὸς 47 le. add. Ma. 48—67 sch.
pone sch. A 220 in A, trps. Vill. 50 ἐστί] ἐστί οἰκαδ' ἴμεν M¹ P¹¹ 51
ἔργα] ἔργα δε μ' ἐχθοδοπήσαι M¹ P¹¹ ἀπορηματικὸν A corr. Bk. σύν-

‘Ελένης ἔνεκ’ ἠϋκόμοιο; / ἦ μοῦνοι φιλέουσ’ ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων / Ἀτρείδαι;’ (I 339—41). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔφη· „ἦ καὶ κυανέησιν“ (A 528). | καὶ σεσημείωται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὀμηρος αἰεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προ-⁵⁵κειμένου, ὁ δὲ Πλάτων μετ’ αὐτὸ ἐπιφέρει τὸν λόγον. | ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυτονούμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν· „ἦ εὖ ἢ ἐκακῶς“ (B 253). ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ συναπτικοῦ τοῦ εἰ τίθεται, οἶον „οὐδ’ ἀφαρμαρτοεπῆς, ἢ καὶ γένοι ὕστερος ἦεν“ (Γ 215). ποτὲ δὲ παρέλκει· „ἀλλὰ τίη με ταῦτα παρεξερέεσθαι ἕκαστα;“ (K 432). δασυνόμενον δὲ καὶ⁶⁰ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ· „ἦ δ’ ἑτέρη θέρεῖ προρρέει εἰκυῖα χαλάζη“ (X 151). δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν, οἶον „ἦ μυρὶ Ἀχαιοῖς“ (A 2). δηλοῖ δὲ καὶ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν· „ὡς ἦ γ’ ἀμφιπόλοισι μετέπρεπεν“ (ζ 109). < * * * > δηλοῖ δὲ καὶ τὴν συναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου, συζυγοῦσαν τῇ ἐμῇ σῆ. ὑποδείγματα⁶⁵ δὲ ταύτης παρ’ Ὀμήρῳ οὐχ εὐρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ ἀναλόγου νοεῖται· αἱ γὰρ πλάγιοι πᾶσαι δι’ αὐτῆς παρ’ Ὀμήρῳ σώζονται. A

ex. b. < ἦ καὶ ἐπ’ ἀργυρῆ κώπη σχέθε χεῖρα βαρεῖαν· > τῇ ἀργυροήλφ. κώπη δὲ τὸ κωπίον, ἦγουν ἡ τοῦ ξίφους λαβή. βαρεῖαν δὲ b(BCE³) T^{II} τὴν πρώην ἐπτερωμένην τῷ θράσει, ἢ τὴν ἑτέρους⁷⁰ τοῖς ὄπλοις βαρύνουσαν. b(BCE³E⁴) T^{II}

ex. (?) c. κώπη: παρὰ < τὸ > κοπτικὸν τοῦ ξίφους. A

κυανέησιν (Ag M¹ P¹¹). καὶ σεσημείωκεν — τὸν λόγον (M¹ P¹¹). ψιλούμενον — ὕστερος ἦεν (Ag M¹ P¹¹). καὶ ἀντὶ τοῦ πότερον· „ἦ ὄγε φάσανον ὀξύ“ (A 190). ἐν ἐνίοις δὲ παρέλκεται· „ἀλλὰ τίη μοι φίλος διελέξατο θυμός“ (A 407; Ag). δασυνόμενον — ἀντωνυμίαν (Ag M¹ P¹¹). „ἦ γ’ ἀμφιπόλοισι“. πάλιν δὲ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον κέεται παραλλήλως ἦγουν βεβαιωτικῶς· „ἦ δὴ λοῖγια ἔργα“ | (sequitur sch. A 117 c, tum) | δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον ἀντὶ τοῦ ὡς· „ἦ {ὡς} (delevi) θέμις ἐστίν“ (B 73; Ag); Ap. S. 81, 27, ubi post v. μυρὶ Ἀχαιοῖς (63) sequuntur haec verba in A ommissa: δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ, „ἦ ἐπι πολλ’ ἐμόγησα“ (A 162) καὶ „ἦ ἐπι πόλλ’ ἔπαθον Δαναοί“ (Z 67), καὶ ἀντωνυμίαν δὲ συναρθρον ἐπὶ τρίτῳ προσώπου, „εἴ (ἦ cod.) πῶς ἰμείραιτο (-ετο cod.) παραδραθῆειν φιλότητι < ἦ χροῖῃ >“ (Z 163—4), ad Y 251 (Hrd.), cf. D ad A 528. B 253 al., Ep. Hom. (An. Ox. 1, 192, 29. 188, 25. 193, 11. 192, 6), EM. 414, 51. 415, 17. 416, 1 (EM. fort. e Ven. A) καὶ σεσημείωται — τὸν λόγον ad Y 114 (Did.), cf. Porph. 1, 83, 2; sch. Ar. vesp. 795, Synag. (Ph. 61, 23, Su. η 100); Lehrs Ar.³ 95, Beiträge 82 c cf. Ecl. (An. Ox. 2, 455, 27), fort. fr. Seleuci (cf. Reitzenstein, Gesch. 172),

δεσμον] ἀντὶ τοῦ ἄρα Ag 53 sq. κυαν.] κυανέησιν ἐπ’ ὄφρουσι νεῦσε κρονίων M¹ P¹¹ 57 κακῶς] κακῶς νοστήσομεν M¹ P¹¹ 58 εἴ M¹ P¹¹ ἢ A 59 ἦ καὶ Ag εἴ καὶ AM¹ P¹¹ 60 με] ἐμὲ Hom. codd. plurimi παρεξ.] διεξερέεσθε Hom. 61 ἦ δ’ scripsi coll. Ap. S. 82, 3, ἦ δ’ A, edd. προρέει Hom. 64 lac. indicavi, cf. Ap. S. 82, 5 et test. 67 δι’ αὐτῆς h. e. per ipsum pronomen sine articulo usurpatum 68 le. add. Vill. 68 sq. τῇ — βαρεῖαν δὲ b τῇ ἀργυροήλφ. τὸ κοπτικὸν τοῦ ξίφους ceteris omissis T^{II} (cf. sch. c) 69 κωπίον suspectum 70 πρώην detr. in E³ 70 sq. ἦ τὴν — βαρύν. b ἐπέσχε τῆς ὀρηῆς T^{II} 72 sch. c post sch. A 219—20 in A, trps. Bk. τὸ add. Bk.

219—20. ἤ καὶ ἐπ' ἀργυρῆν <—— οὐδ' ἀπίθησε>: ὅτι *Ariston.*
 Ζηνόδοτος μεταγράφει „ὡς εἰπὼν πάλιν ὥσε μέγα ξίφος οὐδ' ἀπί-
 75 θησε“ καὶ τοὺς δύο ἕνα ἐποίησεν. A

220. <κουλεὸν . . . ξίφος> κουλεὸν παρὰ <τὸ> κοῖλον εἶναι, *ex. (?)*
 ξίφος παρὰ τὸ σκίπτω σκίφος καὶ ξίφος Δωρικῶς. A

222 a. <δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ *Nic.*
 τὸ Διός. A^{im}

80 b. <μετά>: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπί. Aⁱⁱ *Ariston.*

c. δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο <Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους>: *Did. (?)*
 δύναται μὲν ἀθετεῖσθαι· οἱ γὰρ θεοὶ πρὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς Αἰθιοπίαν εἰσὶ
 κεχωρισμένοι. δύναται δὲ καὶ Ὀμηρικῶς τρόπῳ ἀκούεσθαι τῆμῶν τ'
 μετὰ δαίμονας ἄλλους, εἰς τὸν τῶν δαιμόνων τόπον. A

85 d. δαίμονας ἄλλους: τὸν τῶν δαιμόνων τόπον μετωνυμι- *ex.*
 κῶς ἐκάλεσεν, ὡς „ἄεσσι παρήμενον“ (ν 407). ἢ μόνους τοὺς ἄρσενάς
 φησὶ ἐπεσθαι τῶ Διὶ εἰς Αἰθιοπίαν καὶ τὰς θηλείας καταλείφθαι, „οἱ
 δ' ἅμα πάντες ἔποντο“ (A 424). ἢ ὅτι τὸ „πάντες“ ἐκέισε ἀντὶ τοῦ οἱ
 πλείους τέτακται. b(BCE³E⁴) T

90 ——— μετὰ δαίμονας ἄλλους: οὕτως δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς D
 ——— δαίμονας φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων. A

223 a.¹ <ἀταρτηροῖς> ἀτηροῖς, | καὶ πλεονασμῶ τῆς τᾶρ συλ- D | *ex.*
 λαβῆς ἀταρτηροῖς, ὡς τὸ τάρροθος καὶ μετὰ τῆς ἐπί προθέσεως „ἐπι-
 τάρροθος“ (E 808 al.). b(BCE³)

95 a.² πλεονάζει ἡ τᾶρ ὡς τὸ „ἐπιτάρ(ρ)οθος“. Tⁱⁱ

1 225—33. οἰνοβαρές κυνὸς ὄμματ' ἔχων <—— ὄρκον *Ariston.*
 ὁμοῦμαι>: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν, ἕως τοῦ „ναὶ
 μὰ τὸδε σκῆπτρον“ (A 234). A

Eust. 89, 30; cf. sch. φ 7 219—20 desunt diplae periestigm. ante versus in
 A, fort. neglegentia scribae 220 ξίφος ad B 45 (test.) 222 deest diploe
 ante versum in A, fort. error scribae b ad A 423, cf. h(Ag = A. G. 409, 19
 Matr.): ἔστι δὲ πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως, sch. ζ 222. θ 47 c fort. sch. Aristo-
 nici, ad Γ 144. N 658—9, cf. Lehrs Ar.³ 341; Friedl., *Ariston.* p. 48; vide ad A 423
 c d — ἐκάλεσεν cf. sch. β 238 223 cf. D; Orion. 4, 13 (unde Ep. Hom. [An. Ox.
 1, 24, 11] et Et. Gen. [AB] ἀταρτηρός, Et. Gud. 224, 7 Stef., sim. 224, 22):
 ἀταρτηρός· παρὰ τὴν ἀτην ἀτηρός, καὶ διπλασιασμῶ ἀταρτηρός, in sede scho-
 liorum, sim. sch. Opp. 1, 370 Vári; Eust. 89, 39; vide ad A 366 b 225—33 desunt di-

73 le. A suppl. Vill. ὅτι A, fort. αὶ διπλαῖ περισστιγμέναι, ὅτι 76 le.
 addidi τὸ add. Bk. post εἶναι nota finalis A 78 le. addidi (auctore
 Vill.) 80 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ Pluyg., ἀν
 ss. τ A, ἀντὶ τῆς Ddf. 81 le. A suppl. Ldw. (auctore Vill.) 83 ἡμῶν A,
 μετωνυμικῶς Ldw. (at cf. Valk I 539 n. 16) 85 le. T, δαίμονας b 85 sq.
 μετ. ἐκάλ. om. T, fort. recte 86 ὡς ὕ. παρήμ. om. b σύσεσι Hom. 87
 τῶ διὶ πρὸς αἰθ. ἐπεσθαι b καὶ τὰς θηλ. καταλ. om. E⁴T 87 sq. οἱ δ' —
 ἔποντο om. b οἱ δ'] θεοὶ δ' Hom. 88 sq. ὅτι, ἐκέισε, οἱ, τέτακται om. T
 92 le. add. Vill. (ἀταρτηροῖς le. V^c in sch. a²) 95 ἐπιτάρροθος T em. Li 1
 sq. le. A supplevi

- Nic.* 225 a. <οινοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο:> καθ' ἐκάστην {δὲ} λοιδορίαν βραχὺ διασταλτέον, ἐπὶ δὲ τὸ τέλος στικτέον· προσαγορευτική γὰρ ἡ περίοδος. ἡ δὲ ἐξῆς περίοδος ῥηματική· διὸ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς „οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον / οὔτε λόχον“ (A 226—7). A
- ex.* b. οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο: Ἴσοκράτης (4, 142) Κόνωνι τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ τρία μαρτυρεῖ, ἐπιμέλειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν πολέμου. τούτων τὰ ἐναντία κατανοήσας Ἀγαμέμνονα ὀνειδίζει· ἐξ οἰνοποσίας μὲν γὰρ ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ ἐξ ἀναιδείας, καὶ πολέμων ἀπειρίαν ἡ δειλία ἐργάζεται. καὶ δειλὸν μὲν ἐπὶ τρίτον ἐν Ἰλιάδι φαίνεται λέγων διὰ τὸ „φεύγωμεν σὺν νηυσί“ (B 140. l 27, cf. Z 75), μέθυσον δὲ διὰ τὸ „πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι“ (l 71) b(BCE³E⁴) T καὶ „σὸν δὲ {μάλιστα} πλεῖον δέπας αἰεῖ“ (Δ 262) παρ' Ἀτρείδησι, καὶ Εὐνήος „χίλια μέτρα“ (H 471) αὐτοῖς ἀποστέλλει, καὶ „Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦειν“ (B 127). T μάλιστα δὲ τῷ ἀναιδεῖ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων „ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές“ (A 158), ὅπου δὲ „ἀναιδείην ἐπιμένε“ (A 149), πῆ δὲ „σοί τε, κυνῶπα“ (A 159)· ἐπεὶ προμεμαρτύρηται αὐτοῦ τὸ τῆς θεάς Ἰταμόν ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα b(BCE³E⁴) T διαλόγῳ. „ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην“ (A 104) καὶ „κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν“ (A 105). T φύσει δὲ ἀλλήλαις αἰ κακίαι, ὡς καὶ αἰ ἀρεταί, παρέπονται. b(BCE³E⁴) T
- ex.* c. ἄλλως: εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰ πλεονεκτῆματα πολλὰ κίς ὡς ἐλαττώματα προάγειν· „στρεπτή γὰρ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν“ (Y 248)· ἐπειδὴ γὰρ τοῖς βασιλεῦσι πλεῖον δέπας οἴνου παρέκειτο ἀξιώματος χάριν, τοῦτο εἰς μέθην ὀνειδίζει τῷ βασιλεῖ. τὸ δὲ διὰ τὸ μὴ περι-

plae periostigm. ante versus in A 225 a — διασταλτέον sim. h(M¹ P¹¹) b h(M¹ P¹¹): Ἴσοκράτης — κλισίαι, μάλιστα δὲ — ἐπιμένει, ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ, φύσει δὲ — παρέπονται, cf. Porph. 1, 9, 20, Eust. 89, 43 c h(M¹ P¹¹, pone sch. c): ἐν ᾧ δὲ τις μέγας ἐστίν, ἐκ τούτου ἐπαινεῖ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ψέγεται (ψέγει M¹), ὡς ὅταν καὶ τῷ Πατρόκλῳ θηλύτητα ἐγκαλῆ (cf. Π 2), τῷ δὲ ἀγριότητα (an τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ ἀγρ. ?, cf. X 357); vide ad A 242 τὸ δὲ διὰ τὸ μὴ περιφρονεῖσθαι Ἰτα-

4—7 cum scholio praecedenti coniunxit A, distinxi 4 sq. le. add. Frdl. 5 δὲ del. Frdl. 6 τέλος sc. finis v. A 225 περίοδος Ldw., περιοδική A 9 sq. le. E⁴, οἰνοβαρές: T, om. cett. 11 τὰ ἐναντίους T τοῖς ἐναντίους h 12 ἀγ. ὀνειδίζει om. h T μὲν om. T 13 ἐργάζεται δειλία h T, fort. rectius 13 sq. καὶ δειλὸν — λέγων T φαίνεται δὲ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τρίτον λέγων δειλὸν b ἐπὶ τρίτου Vill., τρις Porph. διὰ τὸ om. T 15 τοι M¹ T τε b τοῦ P¹¹ 16 μάλιστα delevi (om. Hom.) 17 αἰεῖ Hom., οἶτε T 19 δὲ — ἐπιμένει b, μὲν (δὲ h) ἐπιμένει τῷ ἀναιδεῖ h T 20 sq. ἐπιειμέναι T 21 σοί τε scripsi (= Hom.), σύ τε T, om. b 26 ἄλλως BE³E⁴ καὶ ἄλλως T, om. C 27 γάρ] δὲ Hom. ἡ γλῶσσα (om. ἐστὶ) b 28 ἐπεὶ b 29 τοῦτο εἰς et τῷ βασιλεῖ om. b 29 sq. διὰ τὸ μὴ περιφρ. om. T, fort. recte

30 φρονεῖσθαι ἰταμόν τῶν βασιλέων καὶ δυσπαρακλήτων ἀναΐδειαν εἶπεν.
 ἐπεὶ δὲ καὶ προκινδυνεύειν τῆς φάλαγγος οὐκ οἰκείον ἐστὶ βασιλεῖ, τοῦ-
 το δειλίαν ἐκάλεσεν. οὐκ οἰητέον δὲ τοιοῦτον εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονα
 οἶον νῦν λοιδορεῖ, ὃν † Ἕλληνας ἐν τοῖς πρώτοις ἠρίθμου· „ἢ Αἶαντα
 λαχεῖν ἢ Τυδέως υἷον, / ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο (Μυκῆνης)“
 35 (H 179—80). οὐχ ὅτι τρίτος ἦν κατ' ἀρετὴν Ἀγαμέμνων, τρίτον αὐ-
 τὸν ἀριθμοῦσιν, ἀλλ' ὡς ἤττον διὰ τὴν ἀρχὴν κινδυνεύειν ὀφείλοντα.
 εἰς τε τὸ πρὸς Ἐκτορα μονομάχιον „ὄρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ
 ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων“ (H 162). ἀλλὰ καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ ταῖς ἄλ-
 λαις παραβάλλων μείζονα εὗροι τις ἄν· Διομήδης μὲν γὰρ ἠρίστευσεν
 40 ἔτι τῶν Τρώων ἀγνοούντων τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως b(BCE³E⁴)
 T καὶ διὰ τὸ συνειδέναι σφίσιν αὐτοῖς τὴν τῶν ὄρκων παράβασιν
 κατεπτηχότων, T τὸν δὲ Αἶαντα ὁ περὶ τῶν νεῶν κίνδυνος καὶ ἡ
 τῆς σωτηρίας ἀπόγνωσις διήγειρε, καὶ Πάτροκλος ἠρίστευσεν Ἀχιλ-
 λεύς νομιζόμενος, b(BCE³E⁴) T Ἀχιλλεύς δὲ αὐτοῖς φοβερὸς ὦφθη
 45 διὰ τὴν τῶν θεῶν ὄπλων εὐπρέπειαν. T Ἀγαμέμνονι δὲ ἡσσήθη-
 σαν νικῶντες τῇ προτεραιᾷ καὶ ἐπαυλιζόμενοι ταῖς ναυσὶ τῶν πο-
 λεμίων. διὰ τοῦτο Ἐκτωρ Αἶαντι μὲν καὶ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ καὶ
 Διομήδει θαρρῶν εἰς μάχην ἔρχεται, Ἀγαμέμνονα δὲ ἐκκλίνει. b(BCE³
 E⁴) T ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτῷ παραινεῖ· „ὄφρα μὲν κεν ὄρας Ἀγα-
 50 μέμνονα ποιμένα λαῶν ἐν προμάχοισι, τόφρ' ὑπέοικε μάχης“ (cf. Λ
 202—4). b(BE³E⁴) T

d. <κραδίην δ' ἐλάφοιο:> λέγεται A b(BCE³) T καρ- ex. (?) | ex.

μόν — ἀναΐδειαν εἶπεν cf. Ps. Longin. De subl. 4, 4 (cum adnotatione D. A. Rus-
 sell) d h(M¹ P¹¹, sim. Ge): λέγεται χολὴν — ἔλαφος, cf. D, Porph. 1, 11, 6,
 sch. Ar. nub. 354, Et. Gen. (= EM. 326, 10) καρδ. μὴ ἔχειν cf. Babr. 95, 100,
 Opp. cyn. 2, 182 χολὴν οὐκ ἔχειν cf. Archil. fr. 96 D.³, Aristot. part. an. 3, 12
 p. 673 b 24, 4, 2 p. 676 b. 25. 677 a 33, h. an. 2, 15 p. 506 a 20; aliter Ctesias FG8

30 τῶν — δυσπαρακλ. et εἶπεν om. b 31 ἐπεὶ δὲ — βασιλεῖ T καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν
 οἰκείον βασιλεῖ φάλαγγος (CE³, φάλ. βασ. BE⁴) προκινδυνεύειν b 32 ἐκάλ. T
 ὀνομάζει b οὐχ T 33 οἶον νῦν λοιδορεῖ om. b ὃν οἱ ἔλλ. Vill., recte 34
 λάχειεν T τυδέος E³ (= Hom.) πολυχρ. om. b μυκῆνης add. Ma.
 (tamen me hoc verbum, quod in archetypo deerat, omittere debuisse suo iure
 monet Nickau) 35 sq. οὐχ ὅτι — ἀριθμοῦσιν T, τρίτον δὲ αὐτὸν ἀριθμοῦσιν
 οὐχ ὅτι τὴν ἀρετὴν ἠττων (ἠττ. om. E⁴) ἐστὶν b, fort. recte 35 οὐχ] fort.
 οὐ γὰρ 36 κινδυνεύσειν T 37 πολλὸν T 38 ἀγαμ. om. b 39 τις εὐ-
 ροι (om. ἄν) T μὲν om. C 40 ἔτι om. b ἀγνοούντων τ. τρώων b
 41 αὐτούς T corr. Ma. 42 ὁ περὶ τ. νεῶν κίνδ. καὶ om. b 45 sq. ἠττή-
 θησαν C 46 καὶ] μάχη καὶ T, nescio an rectius 46 sq. ἐπαυλ. — πολ. T
 ταῖς ναυσὶν ἐπαυλιζόμενοι b 47 διὰ τοῦτο T καὶ b μὲν αἶαντι b trps.
 Bk., om. T καὶ¹ om. T 47 sq. καὶ διομήδει om. b 48 ἐκκλίνει δὲ ἀγ.
 T, fort. rectius 49 ὄφρ' ἄν μὲν Hom. ὄραας T 52 le. add. Vill.

δίαν μὴ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, | μᾶλλον δὲ **T** χολὴν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἤπα-
τι περικειμένην ἢ ἔλαφος. **A b**(BCE³) **T**

ex. 226. οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον: τοῦτο δημοκρατικοῦ βασιλέως καὶ 55
δημαγωγικοῦ. **AT**ⁱⁱ

ex. 227. οὔτε λόχον δ' ἶνεαι: τοῦτο ἀριστοκρατικοῦ. ἅμα οὖν τῶν
ιδίων κατορθωμάτων ὑπομιμήσκει· ὅτι γὰρ καὶ ἐλόχα, δῆλον ἀπὸ
Λυκάονος (cf. Φ 35—9). **A b**(BCE³) **T** καὶ „ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ'
ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν“ (N 277). **AT** 60

Hrd. 228. τὸ δὲ {τοι κήρ} : ἐν δύο μέρεσι λόγου, ἵνα ἡ τοῦτο δὲ σοὶ
θάνατος νομίζεται. **A**

Hrd. | *Nic.* 229 a.¹ ἡ πολὺ λῳίον (ἔστι κατὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαι-
ῶν:) περισπαστέον τὸν ἡ· κατ' ἀρχὴν γὰρ κείται, ἰσοδυναμῶν τῷ
δή. | δύναται δὲ βραχὺ διαστέλλεσθαι ἐπὶ τὸ εὐρύν, ἴν' ἡ Ἀχαιῶν / 65
„δῶρ' ἀποαιρείσθαι“ (A 230). **A**

Hrd. a.² περισπαστέον τὸν ἡ. καὶ ἐν τῷ „ἡ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη“
(A 232). **A**^{im}

Hrd. | *ex.* | *Nic.* 229—31. <ἡ πολὺ λῳίον ἔστι ——— ἀνάσσεις:> περι-
σπαστέον τὸν ἡ· ἀρκτικός γὰρ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ δή. | ἀπολελυμένον δὲ 70
τὸ σχῆμα καὶ πολλὰς ἔχον περικοπὰς· ἀπληστον γὰρ ἔστι πρὸς λοι-
δορίαν ὀργή. **b**(BCE³) **T** | ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ εὐρύν (229).
b(BCE³E⁴) **T**

ex. 230 a. (δῶρα:) ἄ δωροῦνται οἱ Ἀχαιοί, ὡς τὸ „δόσαν δὲ μοι
υἱεῖς Ἀχαιῶν“ (A 162). **T**ⁱⁱ 75

ex. b. (ἀντίον εἴπη:) οὐκ εἶπεν ἀδικήσει τις, ἀλλ' ὡς ἀναι-
ροῦντα τὴν ἰσολογίαν διαβάλλει. ἐπεγείρει δὲ αὐτῷ τοὺς στρατηγούς.
b(BCE³) **T**ⁱⁱ

Nic. 231 a. δημοβόρος βασιλεύς: καθ' ἑαυτὸ τοῦτο ἀναγνωστέον,
ὡς καὶ Φιλοξένω ἐν τῷ Περὶ προσωδιῶν δοκεῖ, ἵνα τὸ κομματικὸν τῆς 80
προφορᾶς τὴν ὀργὴν μᾶλλον ἐμφαίνῃ. δύναται δὲ καὶ τὸ εἰ ῥῆμα λεί-
πειν, ὅφ' ἐν ἡμῶν ὄλον προφερομένων τὸν στίχον, ἴν' ἡ δημοβόρος εἰ
βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. ἀλλ' οὐκ ἐπέιγει. **A**

Hist 688, 45 q (p. 506, 2 Jac.) 228 cf. h(Ag = A. G. 410, 3 Matr.): δύο
μέρη λόγου, ἵνα γένηται δεικτικώτερος καὶ ἀναφορικώτερος (vide D); — λόγου ad
A 41 229 et 229—31 (Hrd.) ad A 156 a (test.), cf. Ap. Dysc. synt. 440, 1
229 a¹ δύναται sq. cf. h(P¹¹): ὑποστικτέον δὲ ἐπὶ τῷ εὐρύν — ἀποαιρείσθαι
229—31 — ὀργή h(Ag P¹¹, cf. A. G. 410, 10 Matr.) 230 a cf. D, Eust. 90,
37 231 a cf. Eust. 91, 12

53 ἔχειν²] ἔχει **T** 54 τὴν ἔλαφον **A** ὁ ἔλαφος h(M¹ P¹¹) 55 le. **A**, om. **T** 56
δημαγωγικοῦ **A** 57 le. **A**, οὔτε λόχον: **T** 59 μάλιστα **T** 60 ἀνδρὸς **A**
61 (le.) τοὶ κήρ del. **Bk.** 63 le. **A** supplevi, ἔστι κατὰ στρ. εὐρ. ἀχαιῶν add.
Frdl. 69 le addidi (ἡ πολὺ λῳίον ἔστι iam Li) 70 τὸν **b** τὸ **T** ἀρ-
κτικὸν **T** δὴ **T** ἡδη **b** ἀπολελ. sq. ad A 231 pertinere videtur 72 δὲ
om. **E**⁴ εὐρύν om. **T**, suppl. m. sec. 74 le. suppl. **Li** 76 (le.) ἀντίον
suppl. **Vill.**, εἴπη suppl. **Ma.** ἀδικήσει τις] δὲ ἀδικεῖς **T** 77 δὲ] οὖν **T**, fort.

β. δημοβόρος: κινητικά ταῦτα τοῦ πλήθους· μεγίστη γάρ *ex.*
 85 κατηγορία τὸ σφετερίζεσθαι τὰ κοινά. b(BCE³E⁴) T

232. ἡ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, <νῦν ὕστατα λωβήσαιο>: ὅτι τὸ *Ariston.* |
 εὐκτικὸν ἀντὶ παρεληλυθότος ὀριστικοῦ τοῦ ἐλωβήσω παρελιηπται, ὡς *Hrd.*
 „καὶ νῦ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἀναξ ἀνδρῶν Αἰνείας“ (E 311). | τὸν δὲ
 ἢ περισπαστέον· βεβαιωτικὸς γάρ ἐστιν. A

90 233. καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι: ἐπιμοῦμαι. b(BCE³) T | *ex.* | D | *ex.*
 ἐπόμνησθαί ἐστι τὸ ὑπισχνούμενον ὁμοῦσαι, ἀπομνύναι δὲ τὸ ἀπο-
 φάσκειν. A b(BCE³) T | μέγαν δὲ ὄρκον ἢ τὸν κοινὸν τῶν ὄρκων ἢ
 τὸν ὡς ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ τελεσθησόμενον. b(BCE³) T

234. ναὶ μὰ τόδε: πεπλεόνακεν τὸ μὰ ——— τὸν ἔφορον τῆς D
 95 βασιλείας θεόν. A

1 234—40 a. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον <———— ἢ ποτ' Ἀχιλ- *Nic.*
 λῆος ποθὴ ἴξεται υἱᾶς Ἀχαιῶν>: ὅλη ἢ παρέκβασις διὰ μέσου
 ἕως τοῦ ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ (240)· διὸ τὰ μεταξὺ διαστολαῖς τε
 καὶ ἀνυποκρίτοις στιγμαῖς ἀναπαύσομεν· τὸ γὰρ ἐξῆς ναὶ μὰ τόδε
 5 σκῆπτρον, ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος. A

β. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον <————> ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος: *ex.*
 μεταξὺ παρενέει, ἅτε σκεπτόμενος ὅπως ὁμοῦσαι, τοῦτε ὁμοίως ἐὼν ἢ
 ὁλως κατὰ τῆς βεβαιότητος τοῦ ὄρκου, ἀλλὰ δεικνύς ἐν ἦθει ὅτι τι-
 μιώτερον ἴκαταξύλον ἢ τὸ σκῆπτρον καθ' Ὁμηρον· διὸ καὶ ἐπιφέρει·
 10 ὁ δὲ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος (239) A

234—5. <ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον ——— λέλοιπεν:> τὸν τῆς *ex.*
 βασιλείας ἔφορον ὀμνυσι θεόν, ὡς εἰ τράπεζαν ἢ πέλαγός τις ὁμοῦσαι ἢ
 τοὺς ἰδίους δεσμούς. ἐν σχήματι δὲ ἔφρασεν, ὅτι δημηγοροῦντι αὐτῶ
 δέδοται τὸ σκῆπτρον. διὰ δὲ τῆς ἐκκοπῆς τὴν ἀπαλλαγὴν ἴσως τῆς
 15 συνηθείας αὐτοῦ δηλοῖ· μόνος δὲ Ἀγαμέμνων ἐσκηπτροφόροι. b
 (BCE³E⁴) T

b h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 410, 13); — πλήθους cf. Eust. 91, 15, sch. Ar. equ.
 137 232 deest diplex ante versum in A, fort. error scribae ὅτι —
 Αἰνείας ad B 215 c. 242. Δ 539 a. E 311 a. N 127. 343. P 70 (Ariston.), cf.
 D, Eust. 91, 22; sch. ξ 123 τὸν δὲ ἢ sq. ad A 156 a. 229 234—40 a
 sim. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 410, 24 Matr.), ordine mutato ἀναπαύσομεν
 cf. Friedl., Nic. p. 9 b cf. Eust. 92, 2 234—5 cf. D ad A 234. 235 ἐν
 σχήματι (13) cf. Anon. fig. 148, 7; Meinel 12 237 de v. μιν vide ad B 7

rectius 85 τὰ κοινά] τὰ ἀλλότρια M¹ P¹¹ 86 le. A suppl. Vill. ὅτι A,
 fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 90 le. A, om. bT ἐπιμοῦμαι] fort. ἐπομοῦμαι 91
 ἐπόμνησθαί A (= D), ἐπιόμνησθαί bT τὸ ὑπισχν. ὁμοῦσαι AT (= D), τὸ
 ὁμοῦσαι καὶ ὑπισχνεῖσθαι b 92 δὲ T δὲ λέγει b ἢ τὸν κοιν. τ. ὄρκων ἢ om.
 b 93 ὡς ἀληθ. παρ' αὐτοῦ om. T 1 sq. le. A suppl. Vill. 6—10 sch.
 b ante sch. a in A, trps. Bk. 7 παρενήρει A corr. Bk. οὔτε ὁμοίως ἐὼν
 nondum expeditum; οὔτε ὁμ. ἐὼν Bk., possis οὐχ ὁμοίως λέγων 9 an ἢ
 τι ξύλον?, ἢ κατὰ ξύλον Nickau 11 le. addidi 12 ἔφορον om. T θεῶν
 E³ ὁμοῦσαι b ὁμοῦσαι T, ὁμοῦσαι Bk., fort. recte

- ex.* 238—9. οἷτε θέμιστας </πρὸς Διὸς εἰρύαται>: εἰς δικαιοσύνην παρακαλεῖ τοὺς ἄρχοντας, εἶγε τὸ δίκαιον ἐγχειρίζει αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, παραφθειρομένοι δὲ αὐτοῦ δίκας δώσουσι Διί. ἢ ὅτι οὕτω νομογραφίας οὕσης ὁ λόγος τῶν βασιλέων νόμος ἦν. **b(BC) T** 20
- Hrd.* 239. ὁ δὲ {τοι μέγας ἔσεται}: ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν· „ὁ δὲ τοι νημερτὲς ἐνίψει“ (λ 148). **A**
- ex.* 240 a. ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος <ποθὴ ἴζεται υἱὰς Ἀχαιῶν>: τοῦτό φησι πεισθεῖς Ἀθηναῖ. **T**
- Hrd.* *b.* <ποθῆ:> τὸ ποθὴ ὄξυτόνως. **A^{im}** 25
- Did.* 241. <τοῖς δ' οὕτι:> οὕτως Ἀρίσταρχος, „τότε δ' οὕτι“. **A^{int}**
- ex.* 242. Ἐκτορος ἀνδροφόνιο: προσυνίστησιν ἡμῖν τὸν Ἐκτορα λεληθότως ὁ ποιητής, μέλλων αὐτῷ χρῆσθαι πρὸς τὰ ἐπιφανῆ τῆς Ἰλιάδος ἔργα. **b(BCE³) T** πρὸς δὲ κατάπληξιν τῶν ἀκουόντων καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ δεδήλωκεν. **T** 30
- ex.* 243. θνήσκοντες <πίπτωσι>: ἀναστροφή ὁ τρόπος. **b(BCE³ E⁴) T T^{II}** τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται. **b(BCE³) T T^{II}**
- ex.* 244 a. ὅτ' ἄριστον: ἐπειδὴ. „νῦν δ' ἱμέμων ὅτε δὴ γλῶσσαν“, „ὅτε με βροτοὶ οὕτι τίουσιν“ (ν 129). **T T**

238—9 cf. D ad A 238, Plut. Demetr. 42, 9 239 h(Ge): κἀνθάδε δύο μέρη λόγου εἰσὶν ὡς κἀν τῷ „ὁ δὲ τοι ν. ἐνίψει“, „ὁ δὲ τοι πάλιν εἰσὶν ὀπίσω“ (λ 149) 240 b h(Ag = A. G. 411, 22 Matr.): ποθὴ· ἐπιζήτησις. (= D) | Ἀττικόν, διὸ ὄξυνεται, cf. Et. Gen. (AB) ποθὴ· . . . ὄξυτονεῖ Ἀρίσταρχος· ὡς γὰρ χόλος τὸ πάθος, χολῆ δὲ ἀφ' οὗ τὸ πάθος, οὕτως καὶ πόθος τὸ πάθος, ποθὴ δὲ ἡ ἐπιπόθησις. ἢ ὅτι τὰ εἰς ὅς δισύλλαβα, τῷ (EM., τὸ Et. Gen. [AB]) ὁ παραληγόμενα, θηλυκά ποιοῦντα, ὄξυνεται αὐτά· οἶον στρόφος στροφή, νόμος νομή, ῥόος ῥοή, χόλος χολή, πόθος ποθὴ, οὕτως Ἡρωδιανός (χόλος χολῆ sq. Et. Sym. cod. V, ταῦτα δὲ Ἡρωδιανός EM., om. Et. Gen. [AB]), fr. rotius ex II. Pros. quam ex Hrd. καθ. (1, 312, 7) depromptum; sim. Eust. 94, 29: ποθὴ δὲ ἐστὶν ὁ πόθος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρήχθη ὡς χόλος χολῆ. ὄξυνεται δὲ τὸ ποθὴ κανόνι τοιοῦτ'· τὰ εἰς ὅς δισύλλαβα τῷ ὁ παραληγόμενα βαρύτερα ἀπαρασχημάτιστα οὐδετέροις, ἐάν ποιῶσι θηλυκόν, ὄξυτονον αὐτὸ ποιοῦσι· στρόφος στροφή, νόμος νομή, ῥόος ῥοή, πλόκος πλοκή. οὕτω καὶ ποθὴ. σεσημειῶται τὸ κὸρη ἐκ τοῦ κὸρος ὁ νέος. ἐντάσσεται δὲ τῷ τοιοῦτ' κανόνι καὶ ἡ βιοτή ἐκ τοῦ βίωτος, εἰ καὶ τρισυλλαβεῖ. Vide Arcad. 121, 12 242 προσυνίστησιν — ἔργα ad B 416; cf. Griesinger 24 πρὸς δὲ κατάπληξιν cf. D; aliter Ge: πρὸς ἐκπληξιν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀνδροφόνον καλεῖ τὸν Ἐκτορα et ἐν ᾧ δὲ τις μέγας, ἐκ τούτου ἐπαινεῖ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ψέγει, ὡς ὅταν καὶ τὴν Πάτροκλέους θηλυτῆτα, ἐν κακῷ δὲ ἀγριότητα, fort. ex h. Vide ad A 225 c 243 h(M¹ P¹¹) 244 nul-

17 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 17 sq. εἰς δικ. b ἐπὶ δικαιοσύνη T 18 ἐγχειρίζεται C αὐτοῖς absc. in E³ 21 (le.) τοι μέγας ἔσσ. secl. Bk. 22 ἐνίψει Ge ἐνήψει A 23 le. ἡ ποτ' ἄχ. T emendavi et supplevi 25 le. add. Bk. 26 le. (= vulg.) addidi, τότε δ' οὕτι (= A^{com}) edd. οὕτι] οὐ τι Ldw. 27 le. Vill., εἴτ' ἂν πολλοί: T, om. b 28 λεληθότως om. b χρῆσασθαι b 29 ἔργα om. b 31 le. θνήσκοντες V^c θνησκον [. . .] T, om. b T^{II}; πίπτωσι add. Vill. ἀναστροφῆς C T^{II} ὑστερολογία M¹ ὑστερολογία P¹¹ 33—4 bis (fol. 5^r et 5^v) in T, ibi cum scholio praecedenti coni. 33 versus depravatus aut neglegenter laudatus,

85 *b.* (ἄριστον Ἀχαιῶν:) ἦ τὸν ἐν Ἀχαιοῖς ἀριστέα, ἦ τὸν *ex.*
τῶν Θεσσαλῶν· „Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες καὶ Ἀχαιοί“
(B 684). *b*(BCE³) *T*¹¹

c. οὐδὲν ἔτισσας: πλεονάζει τὸ *δεν*· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ οὐκ *Ariston.*
ἔτισσας. *A*

40 *d.* (οὐδέν:) Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ *δεν*, Ἀπολ- *ex.* (?)
λόδωρος δὲ ἐν Γλώσσαις (FGI Hist 244, 221) εἶναι τὸ πλήρες οὐδὲ ἐν·
πολλοῖς γὰρ καὶ τῶν ἄλλων γραμματικῶν δοκεῖ τρία εἶναι μέρη λόγου,
οὐ καὶ δὲ καὶ ἐν. *A*

245 *a.* ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλει (γαίη): νῦν μὲν τὸν Ἀχιλλέα, *ex.*
45 ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα τὸν Τηλέμαχον ποιῶν τὸ σκῆπτρον ἀποτιθεμέ-
νους, ἐπ’ ἐκείνου μὲν καὶ πλήθος ἐξέχεε δακρύων (καὶ γὰρ νεώτερος,
καὶ αἰ συμφοραὶ δειναί). ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ μάλα ὀλοφύρεται· οὔτε
γὰρ ὁμοίως νέος, καὶ περὶ γυναικὸς ἢ μάχη. *b*(BCE³E⁴) *T*

b. (ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλει γαίη:) ὁ θυμὸς τὰ μετὰ *ex.*
50 χεῖρας ἐχόμενα ῥίπτει. *b*(BCE³E⁴)

247—8. (Ἄτρείδης δ’ ἐτέρωθεν ἐμήνιε·) τοῖσι δὲ Νέστωρ / *ex.* | *ex.* | *ex.*
(ἡδυεπῆς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής): ἔστι μὲν ἔγγο-
νος Ποσειδῶνος, ἐνενήκοντα δὲ ἄρχει νεῶν, γεραίτερος δὲ πάντων καὶ
ἡδύγλωσσος· οἱ περὶ Ὀδυσσεά γὰρ παραινούντες ἐδόκουν θωπεύειν
55 *b*(BCE³E⁴) *T* πρὸς τὸ μὴ ἀφαιρῆσθαι τοῦ γέρας. *T* ἄλλ’
οὔτε Μενέλαος ἡδύνατο παραινεῖν· τῷ μὲν γὰρ ἀδελφῷ προστιθέμενος
ἀπήχθετο Ἀχιλλεῖ *b*(BCE³E⁴) *T* τῷ δι’ αὐτὸν προπονήσαντι·
T τῷ δὲ Φοῖνικι ταμιεύεται τὰς λιτάς. ἐν κινδύνοις οὖν παρειαίων
τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ λόγων εἰδησι, *b*(BCE³E⁴)
60 *T* ἡδυεπῆ λέγων αὐτὸν καὶ λιγύν. *T* | προσυνίστησι τὸ εἶδος τῶν
λόγων ὡς προσηνὲς καὶ καταστέλλειν ὀργὴν δυνάμενον· *b*(BCE³E⁴)

lum signum ante versum in A, fort. error scribae *c* ad A 412. Π 274 (Ariston.).
X 332. 512 (T), Ω 370 (Ariston.), cf. sch. δ 248; Lehrs Ar.³ 306; fort. excidit pars
scholii Aristonici de v. χωμένος, ad N 165 (Ariston.) 245 *b* *h* (cf. A. G.
412, 7 Matr.): σκῆπτρον δὲ (fort. δὲ νῦν) τὴν ψιλὴν ῥάβδον (M¹, ραῦδον P¹¹)
οὕτως (M¹ P¹¹). κινῶν δὲ ὁ θυμὸς, & μετὰ χεῖρας ἔχομεν (M¹ P¹¹, ἀμα τὸ μ. χ. ἐχόμενον
Ag), ἀπορρίπτει (Ag M¹ P¹¹) 247—8 — Ποσ. et γεραίτερος — ἡδύγλωσσος
h(Ag = A. G. 412, 9 Matr.) ἐτέρωθε (62) sq. cf. D ad A 247. Γ 230

erat fort. Y 29 (νῦν δ’ ὅτε δὴ καὶ θυμὸν . . . χῶεται αἰνῶς) 35 le. add. Vill.
36 καὶ² om. E³ 38 πλεον. τὸ *δεν*] Aristonicum fere scripsisse (ἢ διπλῆ,) ὅτι
τὸ *δεν* παρέλκει censet Lehrs 40 le. addidi 43 οὐ καὶ *δε* καὶ ἐν A corr. Vill.
et Bk. 44—8 cum scholio A 234—5 (v. ἐσκηπτροφόρει) conii. *b* 44 le. T
supplevi, om. *b* νῦν T ὁ ποιητής δὲ νῦν *b* 45 ποιῶν] ποιεῖ Bk. 46
ἐξέχεεν T 47 οὐκ ἀπολοφύρεται *b* οὔτε] οὐδὲ Ddf. 48 ὁμοίως om. *b* νέ-
ος absq. in E³ 49 le. add. Vill. 51 sq. le. T supplevi, om. *b* 52 sq.
ἔγγονος *b* 53 ἐνενήκοντα C ζ T νηῶν CE⁴ 56 οὔτε] οὐδὲ Ma. ἐδύ-
νατο BE³ E⁴ συντιθέμενος T 57 ἀχιλλεῖ om. T προπον. Ma., προ-
φρονήσαντι T 60 προσυνίστ. δὲ τὸ *b* 61 ὡς *b* τὸ T

Τ ὁ γὰρ αὐστηρὸς λόγος θυμὸν ἀναζωπυρεῖ. **b**(BE³E⁴) **Τ** | ἐτέρωθε (247) δὲ ἐκ τῆς ἐτέρας στάσεως. **Τ**

ex. | D 248. (ἡδυεπῆς ἀνόρουσε λιγύς Πυλίων ἀγορητής:) καὶ ἐκ πατέρων ἔχων αὐτὸν ἐπαινεῖν, οὐκ ἀναγκαῖον ἠγήσατο· οὐδεὶς γὰρ ⁶⁵ λόγος εὐγενείας ὅσον λόγων δυνάμεως ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ. | τὸ δὲ προνοητικὸν τῶν ὁμοφύλων νεανικὴν αὐτῷ περιτίθησι κίνησιν· οὐδὲ γὰρ γέροντα κυβερνήτην μέμψαιο κινδυνεύοντος σκάφους ὑπὲρ τὸ δέον κινούμενον. **b**(BCE³E⁴) **Τ**

D 249. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης: ἡ γλῶσσα τρία σημαίνει ——— 70 τῶν λέξεων. **A**

ex. *a.* μέλιτος γλυκίων (ῥέεν αὐδῆ): μέλιτος διὰ τὸ πείθειν, ῥέεν δὲ διὰ τὸ ἀνεμπόδιστον. **A b**(BCE³E⁴) **Τ** ἔοικε δὲ ἀποτείνεσθαι εἰς ἑαυτὸν ὁ κατὰ συλλογισμὸν ἔπαινος. **A b**(BCE³)

Ariston. *b.* (γλυκίων:) ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ $\bar{\nu}$ „γλυκίω“. τὰ ⁷⁵ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει τὸ $\bar{\nu}$. **A^{im}**

Porph. 250 *a.* τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί: ἡ τε τῶν πατέρων, ὑφ' ὧν γεννηθεὶς ἀνετράφη, καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν. „ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἑρακλῆ(ε)ίη / τῶν οἶος λιπόμην“ (Λ 690 et 693). τριτάτης δὲ ἄρχει τῆς τῶν παιδίων ἑαυτοῦ γενεᾶς, οἱ σὺν αὐτῷ ἐστρατεύσαντο· καὶ γὰρ ⁸⁰ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ ἴτῃ τρίτῃ τῇ ἕξ ἔωθινοῦ ἕξιων διὰ τρίτης ἀποδημεῖν λέγεται καίτοι μίαν μόνην τὴν μέσην τελέσας. ἄλλως

248 **h**(M¹ P¹¹): δύο περαιοὶ ἢ παραίνεις (fort. ἐπαινέσεις), ἡδύτητα καὶ τὸ συμφέρον, οἱ ἀμφοῖν κεκόσμηται (fort. sch. rec.), cf. Eust. 96, 1 249 *a* — πείθειν cf. Soph. fr. 155 P. (test.; 159 N.²), sch. Ar. nub. 297, Ps. Aristid. or. 30, 19 (2, 208, 7 K.) διὰ τὸ ἀνεμπ. sq. sim. **h**(Ag = A. G. 412, 24 Matr.): πρὸς τὸ ἀνεμπόδιστον. ἔοικε δὲ ἀποτείνεσθαι πρὸς ἑαυτὸν φωνήν, cf. D, Eust. 96, 21 *b* ad A 80 (Ariston.) 250 *a* Porph. 1, 304, 6, cf. D, sch. γ 245, Eust. 97, 1

64 le. addidi (auctore Vill.) 64—6 καὶ ἐκ — καιρῷ pone l. 69 (κινούμενον) **T** 64 sq. ἔχων δὲ καὶ ἐκ πατ. αὐτὸν **T** 65 sq. οὐδεὶς — εὐγενείας **b** οὐδὲν γὰρ εὐγενῆς **T** 66 ἐν τ. καιρῷ **b** καιρὸς **T** 68 μέμψαιο κυβ. **b** κινδ. σκάφ. **T** (= **D**), ἐν καιρῷ τοῦ κινδύου **b** 72 le. A suppl. Vill., μέλιτος: **T**, om. **b** μέλιτος²] πελιτος E⁴, om. **T** 73 ῥέε **b** δὲ διὰ **bT** πρὸς **A** 74 ἑαυτὸν i. e. Homerum (fort. potius αὐτὸν) 75 le. add. Frdl. ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 77 sq. sch. *a* pone *b* hab. **b** 77 (le.) γενεᾶς **T** corr. Ma. ἡ τε **T** ἢ γενεᾶς φησι τὴν τε **b** 78 sq. γεννηθεὶς — λιπόμην **T** (= Porph.), ἐγεννήθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτῷ συνήλικες, καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὑφ' ἡρακλειδῶν ἐφθάρησαν **b** γὰρ ῥ' Hom. 79 ἡρακλήτῃ TV suppl. Ma. 79 sq. τριτάτης — ἐστρατ. **T** (= Porph.), ἀρχει δὲ τῶν παιδίων τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, τῆς τρίτης αὐτῶν οὔσης γενεᾶς **b** 79 τριτάτης **T** τρίτης Porph. (cf. **b**) 80 ἑαυτοῦ om. Porph. 81 τῇ τρίτῃ τῇ] τῇ τρίτῃ Vill., τῆς τρίτης Porph. ἕξ ἔωθινοῦ] ἔωθεν Porph. 81 sq. διὰ τρίτης] τῇ τρίτῃ Porph. 82 μόνην om. Porph. τελέσας τ. μέσην **b**, τὴν μ. ὄλην τελ. Porph. 82 sq. ἄλλως τε — πληρώσας **T** ἢ ὅτι ἐπειδὴ ἡ γενεὰ τριάκοντα ἔχει ἔτη, αὐτὸς δύο πληρώσας **b** (plura Porph.)

τε ἡ γενεὰ τριάκοντα ἔτη ἔχει· δύο οὖν γενεὰς πληρώσας εἰς τὴν τρί-
την κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν. οὐχ ὅτι δὲ
85 ἀνθρώπους φησὶν ἀποθανεῖν, ἀλλὰ δύο περιοδικὰς γενεὰς, τουτέστι τὰς
καλουμένας δύο γενεὰς ἀνθρωπείας, ὡσεὶ ἔλεγε δύο τριακονταετίας. **b**
(BCE³E⁴) **T** οὕτω δὲ ζώντων τινῶν τῶν σὺν αὐτῷ ἀνθρώπων,
ὁμως αἱ γενεαὶ ἂν εἶεν ἐφθαρμέναι. αὐτὸς δὲ ναύαρχος ἦν τῶν ἐν τῇ
τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἱ ἦγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν. **b**(BE³E⁴) **T**
90 *b.* καὶ παρ' ἄλλω· δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεισαν *ex.*
ἐπὶ αὐτῷ· ἡ γὰρ γενεὰ τριάκοντα ἔτη ἔχει· τελεία γὰρ αὕτη πρὸς
γένεσιν ἡλικία, „μήτε τριηκόντων ἐτέων“ (Hsd. opp. 696). οἱ μὲν οὖν
συντεχθέντες αὐτῷ ἀπολώλεισαν ὑπὸ Ἡρακλέους, οἱ δὲ συγγηρά-
σαντες οὐ συνεστράτευσαν, αὐτὸς δὲ „οὐ μὴν† ἐπέτρεπε γήραι
85 λυγρῷ“ (K 79). τῶν οὖν υἰῶν αὐτῶν ἦρχεν. ἔστιν οὖν ἑβδομηκον-
1 τούτης. ἀμέλει τὴν τε Ἑκαμήδην ἔχει καὶ μετὰ τὸν νόστον σύνεστι
τῇ γυναικί. **A b**(BCE³,E⁴ [fol. 3^e et 9^v]) **T**

c. μερόπων ἀνθρώπων: μεμερισμένην ——— τὴν φωνήν. *D* | *ex.*

b τελεία sq. **h**(Ge), sim. E⁴ (fol. 9^v), cf. Eust. 97, 10; Plut. Cat. mai. 15, 5, Aristid. or. 31, 17 (2, 216, 10 K.) *c* ἀπὸ Μέροπος sq. **h**(Ag Ge, cf. A. G. 412, 29 Matr.), cf. Call. fr. 467 (test.)

83 τριάκοντα] λ' **T** τὴν om. **T** 84 διεφθάρησαν **C** δὲ **b** δὴ **T** (om. Porph.) 85 ἀνθρ. (καὶ ἀνθρ. Porph.) φησὶν ἀπ. **T** (= Porph.), ἀνθρώπων δύο ἀπέθανον γένη τοῦτό φησὶν (φασὶν ss. η **C**) **b** ἀλλὰ **T** (= Porph.), ἀλλ' ὅτι **b** 85 sq. περιόδ. — τριακοντ. **T** (sim. Porph.), δύο περιοδικαὶ γενεαὶ ἦτοι τριακονταεταίαι **b** 85 περιόδ. Porph. (cf. **b**), περοδικὰς **T** 87 οὕτω — ἀνθρ. **T** (οὕτω δ' ἂν ζώντων τινῶν σὺν αὐτῷ γεννηθέντων Porph.), οὕτως δὲ τοῦτου φρασθέντος (φθαρέντος E⁴), καίτοι εἰ ζῶσι τινες τῶν σὺν αὐτῷ γηρασάντων **b** 88 ὁμως] ὁμοίως Porph. αἱ — ἐφθαρη. **T** (= Porph.), αἱ παροδικαὶ δύο γενεαὶ διεφθάρησαν **b** ναύαρχ. ἦν] ἀρχοι Porph. ἦν **b**, om. **T** 89 ἡλικίαν **T** (= Porph.), ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ πολεμῆν χρήσιμον **b** 90 καὶ παρ' ἄλλω **T** τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί: ὁ ἐστὶ **A**, om. **b** 90—3 δύο — ἡρακλέους] δύο μὲν γενεαί, τριάκοντα ἔτη· τελεία γὰρ αὕτη πρὸς γένεσιν ἡλικία. οἱ μὲν διὰ τριάκοντα ἐτῶν συντεχθέντες αὐτῷ ἐφθάρησαν ὑπὸ ἡρακλέους E⁴ (fol. 9^v), sim. Ge (E⁴ et Ge fort. ex **h**) 91 ἐπὶ] ἐπ' **A** αὐτῷ] αὐτοῦ **b** γενεὰ **A** τριάκοντα] λ BCT ἔχει ἔτη BCE⁴ τελείαι **A** 92 ἡλικίας **C** μήτε τρ. ἐτέων om. **A b** Ge 92 sq. οἱ — συντεχθ. **T** οἱ συντεχθέντες μὲν οὖν BCE⁴ οἱ συντεχθέντες μὲν E³ 93 αὐτῷ φησὶν ἀπ. **T** ἀπωλώλεισαν **C** ἀπολώλεισαν E⁴ ὑπὸ] ὑφ' **b** 93—5 οἱ δὲ — ἦρχεν **A** E⁴(fol. 9^v), **T** (sim. Ge), οἱ δὲ συντηρηθέντες συνεστράτευσαν αὐτῷ ἐν βουπρασίῳ κάκει διώλοντο. ἦρχε δὲ τῶν υἰῶν αὐτῶν **b** 93 δὲ om. **AT** 94 οὐ¹ **A** οὖν **T**, αὐτῷ οὐ E⁴ (fol. 9^v), Ge αὐτὸς] ἐπειδὴ αὐτὸς E⁴ (fol. 9^v), Ge μὴν E⁴**T** μιν **A**, μὲν Hom. ἐπέτρεπεν **A** 95 υἰῶν οὖν αὐτοῦ Ge ἔστιν οὖν] ἦν δὴ E⁴ (fol. 9^v), Ge ἑβδομηκονταετίας **A** ἑβδομήκοντα ἐτῶν Ge post ἑβδ. ins. **A** δύο γὰρ γενεὰς πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, cf. Porph. (sch. *a*) 1 τε om. **b** ἑκαμήδην ACE³ E⁴ εἶχε E⁴ (fol. 9^v) 1 sq. τῇ γυν. σύνεστι **b** συνῆν τῇ γυν. E⁴ (fol. 9^v) 3 le.

A | ἀπό Μέρπος τοῦ Ὑαντος, ὃς μετὰ τὸν κατακλισμὸν πρῶτος συν-
 ῶκισε τοὺς ἀνθρώπους. ἢ A b(BCE³E⁴) τῶν μορούτων περὶ τὴν 5
 ὄπα· ἢ τῶν παρεξηλλαγμένην ὄπα ἐχόντων. A b(BCE³E⁴) T

Ariston. 251 a. {ἐφθίσθ'} οἱ οἱ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „αἱ οἱ“. γενέσθαι
 δὲ ἅμα τραφήναι τε (γενεάς) ἀδύνατον. A

ex. b. οἱ οἱ πρόσθεν: οἱ μὲν εὐθείαν ἀντὶ γενικῆς, ὡς τὸ „οἱ δὲ
 δύο σκόπελοι“ (μ 73), b(BCE³E⁴) T ἴν' ἢ οἵτινες αὐτῶν, τῶν 10
 ἀνθρώπων δηλονότι· καὶ ἔστι τὸ δεύτερον οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτῶ. b
 (BE³E⁴) T οἱ δὲ πρὸς τὸ „γενεαί“, ὡς „φάλαγγες / ἰστάμενοι“ (Π
 280—1). b(BCE³E⁴) T

ex. c. <ἅμα τράφην ἢ δ' ἐγένοντο:> ὡς „ἀμφίεσσα (θνώ-
 δεα) καὶ λούσσα“ (ε 264), „ἔσω εἰσήει“ (cf. ρ 30). b(BCE³) 15

Ep. Hom. d. <ἅμα:> τὸ ἅμα ἐπὶ καιροῦ, τὸ ὁμοῦ ἐπὶ τόπου. A^{im}

Nic. 252 a. ἐν Πύλῳ ἠγαθήη: τοῦ(το) καὶ τοῖς ἠγουμένοις καὶ τοῖς
 ἐπομένοις δύναται συντάττεσθαι. A

ex. b. <τριτάτοισιν:> τοῖς ἀπὸ τῆς αὐτοῦ γενέσεως τρίτην
 ἡλικίαν ἄγουσιν. b(BCE³,E⁴ [fol. 3^r et 10^r]) T^{il} 20

ex. | ex. 254—6. {ὦ πόποι:} ὅταν τὸ πρᾶγμα προοίμιον ἦ τῶ μείθει καὶ
 τῶ πάθει, οὐ δεῖ πορίζειν ἐτέρωθεν προοίμια. b(BE³) T ἔχει δὲ τὴν

251 a ad Δ 91. H 238. Π 281. Φ 167 (Ariston.). Vide ad E 140 a. Λ 717 (Friedl.,
 Ariston. 32) γενέσθαι sq. cf. D b — δηλονότι ad Γ 211. Π 317 (Ari-
 ston.) οἱ δὲ πρὸς sq. ad B 742 (Ariston.) et Π 280—1 (Ariston.) c cf.
 Eust. 97, 44; sch. D. Thr. (Σ') 462, 32 d Ep. Hom. (An. Ox. 1, 28, 1, Et.
 Gud. 102, 10 Stef. c. test.), eadem fere h(Ge M¹ P¹¹), fort. ex Ep. Hom., cf. Amm.
 34, sch. D. Thr. (Σ') 280, 24 al. 253 fort. aderat sch. Didymi de v. δ σφιν,
 vide test. ad A 73; praeterea excidisse vid. sch. ex. de significatione vocum
 ἀγορήσασθαι et μετεπειν, cf. Eust. 98, 11: ὅτι ἐν τῶ „ἀγορήσατο καὶ μετέπειν“
 παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ ποιητῆς λέγει τὸ ἀπλῶς δημηγο-
 ρῆσαι, μετεπειν δὲ τὸ μετὰ ταῦτα παραινενικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον, οἷον ἐν τοῖς
 πρὸ τούτων (sc. A 73 sq.) ὁ Κάλχας πρῶτα μὲν ἀγορήσατο, ἑαυτὸν ἀσφαλίσάμενος
 καὶ ἄλλ' ἄττα εἰπὼν, εἶτα καὶ μετέπειν, ὅπερ ἐχρῆν γενέσθαι. οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα
 ἀγορήσατο μὲν ὁ Νέστωρ ἀπὸ τοῦ „ὦ πόποι“ (A 254) ἕως τοῦ „ἀλλὰ πίθεσθε καὶ
 ὕμμες“ (A 274), μετέπει δὲ ἐν τῶ μῆτε σὺ ποιεῖ τὸδε μῆτε σὺ, ὦ βασιλεῦ καὶ ὦ Ἀχιλ-
 λεῦ (cf. A 275 sq.), brevius D 254—6 — ἀρξάμενος h(Ag M¹ P¹¹), cf. A. G.

A, μερόπων T, τὸ δὲ μερόπων post sch. a (v. χρήσιμον) E⁴ 4 μέροπος] υἱοῦ
 μέροπος E⁴ τοῦ ὕαντος Ag τοῦ υἱαντος A Ge τοῦ υἱοῦ αἵαντος BCE³ αἵαντος
 E⁴ πρῶτος] μόνος C 5 μοιρούτων A b μυρούτων h 6 ἦ] οἱ δὲ A παρ-
 ἐξηλλαγμένην T ὄπα] φωνήν b 7 (le.) ἐφθίσθ' secl. Bk. ὅτι A,
 fort. ἢ διπλῆ περισστιγμένη, ὅτι 7 sq. γενέσθαι sq. ante sch. d trps. Vill., post
 sch. d trps. Bk., ab Aristonico abiud. Frdl. γενέσθαι δὲ] τὰς γενεάς δὲ γενέσθαι
 Roe. 8 γενεάς add. Ddf. 9 τὸ om. T, fort. recte 10 σκόπελοι CE⁴
 12 ἰστ.] ἐλπόμενοι Hom. (versum agn. Wil.) 14 le. add. Vill. θυώδεα
 (= Hom.) addidi 15 εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν Hom. (cf. Eust. 98,2)
 16 le. addidi 17 τοῦ A suppl. Vill. 19 le. add. Bk. 21 le. T delevi, (om. b)
 22 ἐτέρ. προοίμια b h προοίμια ἐτέρωθεν T 22 sq. ἀπὸ ὀλ. ἀρξ. ἔχει τὴν
 προσοχὴν C

προσοχήν ἀπό ὀλοφυρμού ἀρξάμενος. b(BCE³) T | δημηγορικῶς δὲ τὰς δύο παρίστησιν ἠπείρους αὐτοῖς, τὴν μὲν πευθήσουσαν, τὴν δὲ
25 χαρησομένην, εἰς κατήφειαν αὐτοὺς ἄγων. b(BE³) T

255—8. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος <——— περι δ' ἔστ' ἐμὴ μάχε- Nic. | Hrd.
σθαι>: ἕως τοῦ μάχεσθαι (258) συναπτεόν. βραχὺ δὲ διασταλτέον
παῖδες (255), θυμῶ (256), μαρναμένοιῖν (257). | περισπαστέον δὲ
τὸν ἦ (255)· βεβαιωτικός γάρ. τὸ δὲ γηθήσαι (255) παροξυτο-
30 νητέον, ἐπειδὴ εὐκτικόν ἐστίν, ἦ δὲ αἶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς μακρὰ ἐστίν. A

255. ἦ κεν γηθήσαι <Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες>: ἐρεθι- ex.
στικός ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος· καὶ διὰ μὲν Πριάμου Ἄγαμέμνονα, διὰ
δὲ Ἐκτορος Ἀχιλλέα ἐρεθίζει, b(BCE³E⁴) T οὗ τὸ ὄνομα ἐφυλά-
ξατο, ὅπως μὴ δοκῆ συνηγορεῖν Ἀχιλλεῖ. b(BE³E⁴) T

35 257. τὰδε πάντα <... μαρναμένοιῖν>: ἔμφασιν ἔχει καὶ αὐξησιν ex. | ex.
ἦ δεῖξις καὶ οἱ ἀριθμοί. | τὸ δὲ μαρναμένοιῖν διὰ τὴν ξιφουλκίαν. b
(BCE³E⁴) T

258 a.¹ οἱ περὶ μὲν βουλῆ: ἦ περὶ ἀντι ἐτέρας κείται τῆς ὑπέρ. Hrd.
τὸν ἴδιον οὖν τόνον φυλάξει· πρόθεσις γάρ ἀντι ἐτέρας προθέσεως πα-
40 ραλαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει. οὕτως ἔχει καὶ τὸ „ἀλλ' ὅδ'
ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων“ (A 287). εἴτε τοῖς ἐξῆς συνάπτεται, ἀντι τοῦ
περίεστε, πάλιν φυλάξει τὸν ἴδιον τόνον· πάλιν γὰρ πᾶσα πρόθεσις
ἔχουσα σύνταξιν πρὸς ἐπιφερόμενόν τι τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τὸ
„νήπιοι, οἱ κατὰ βούς Ὑπερίονος Ἥελίοιο / ἦσθιον“ (α 8—9). A

45 a.² φυλάττεται τῆς περὶ ὁ τόνος, κᾶν τε ἀντι τῆς ὑπέρ ἐστί,
κᾶν τε πρὸς τὸ ἐστὲ φέρηται, b(BCE³E⁴) T^{il} ὡς φησιν Ἑρω-
διανός (cf. 2, 25, 17). b(BCE³E⁴)

413, 16 Matr.), cf. Ge: λειπόμνοι οἱ γέροντες δυνάμει τῶ σχετλιάζειν ἐμφαίνουσι τὴν
ἑαυτῶν προθυμίαν, καὶ μονονουχί τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐν αὐτοῖς ἐλεεῖν φασιν, ori-
ginis incertae, fort. h; brevis Eust. 98, 31. De v. ὦ πόποι nullum scholium fuisse
videtur (cf. test. ap. Lehrs Ar.³ 118, Hrd. 1, 503, 1 al.), vide ad H 455 255—8
— θυμῶ cf. Nic. ap. sch. D. Thr. (Σ²) 28, 1 περισπαστέον — γάρ ad A 156
a. 229, cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 343, 24, Et. Gen. [AB Sym.] ἦ κεν) τὸ δὲ
γηθήσαι sq. ad H 129—30 (Hrd.) 255 — ἔπαινος cf. h(M¹ P¹¹): ἐρ. ὁ τῶν
ἐχθρῶν ἔπαινος, προσεκτικός (scripsi, προσοκτικός M¹, cp. P¹¹) δὲ τῶν Ἑλλήνων,
fort. sch. rec.; ad rem cf. Aristot. rhet. 1, 6 p. 1362 b 34, Plut. mor. 87 e, sch.
Thuc. 3, 37, 2 258 a¹ — πάντων (41) Ep. Hom. (An. Par. 3, 344, 1); — φυλάττει
(40) Ep. Hom. (An. Ox. 1, 354, 10); vide ad B 831. E 325. 824, Z 92. Π 497. P 242.
Φ 57, sim. sch. ζ 12. 18. σ 257 (Hrd.), cf. Lehrs, Quaest. ep. 90 εἴτε τοῖς ἐξῆς
sq. ad Δ 77 (Hrd.) ἀντι τοῦ περίεστε ad A 67. Γ 440, cf. sch. ζ 40 (Hrd.), D;
Lehrs, Quaest. ep. 93 a² — τόνος sim. h(Ag = A. G. 413, 22 Matr.)

23 ἀρξάμενον T 24 τὰς δύο b τ' ἄλλα T αὐτοῖς ἠπείρους T, fort. rectius
24 sq. τὴν μὲν χαρήσουσαν, τὴν δὲ πευθήσουσαν, εἰς T, fort. rectius 25 εἰς]
πρὸς b ἄγ. αὐτοῖς b 26 sq. le. A suppl. Frdl. 31 le. T supplevi
(πρίαμος iam Vill.) (le.) γηθήσειεν T em. Ma. 34 ὅπως T ἴνα b 35
le. T supplevi, om. b ἔμφ. — αὐξ. T αὐξησιν ἔχει b 41 πάντων ἐμμεναι
ἄλλων Ep. Hom. εἴτε] fort. εἰ δὲ 42 τὸν ἴδιον bis scriptum in A 45
ἐστί] exspectes ἦ

- Did.* b.¹ <βουλήν>: διὰ τοῦ ᾧ βουλήν, οὐ διὰ τοῦ ἰ. οὕτως Ἀρί-
σταρχος, καὶ ἐν τῇ πολυστίχῳ (Seleuc. fr. 6 = fr. dub. D.). A^{im}
b.² τὸ δὲ βουλήν διὰ τοῦ ᾧ, καὶ οὐ διὰ τοῦ ἰ. b(BCE³E⁴) 50
T Tⁱⁱ

- Ariston.* 260. ἤεπερ ἡμῖν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἤεπερ ὑμῖν“. ἐφύβρι-
στος δὲ ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ ἡμῖν καὶ ἑαυτὸν συγκαταριθμεῖ καὶ πάν-
τας τοὺς καθ' αὐτόν. A
ex. | ex. 261 a. ἀθέριζον: ἀνεπαχθῆς τοῦτο, παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς 55
οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμόφθοροι γίνονται. b(BCE³E⁴) T σημαί-
νει δὲ τὸ ἀπεκέρυττον καὶ ἀδόκιμον ἔκρινον. b(BE³E⁴) | μαλακτικώ-
τατον δὲ τοῖς θυμουμένοις μῦθος, ὡς που καὶ Φοινίξ φησι πρὸς Ἀχιλ-
λέα (cf. I 526—99). b(BE³E⁴) T T
ex. b. <ἀθέριζον>: ἀπεδιώκον. Tⁱⁱ 60

b ad A 404 b. Γ 193 (Did.); cf. Cantarella 78 259 h(Ag Ge, cf. A. G. 413, 23
Matr.): πιθανῶς πρὸ τῆς ἐμπειρίας τὸν χρόνον προβάλλεται ἀνεπίφθονόν τε ὄντα
καὶ προσακτικόν (προσακτικόν Ag)· προσδοκῶν γὰρ τις γηρᾶν πείσεται (πει-
θεται Ag) γέρουσι. δεῖ οὖν πεισθῆναι τὸν Ἀχιλλέα Ἀγαμέμνονι ὡς νεώτερον (v. Ge
πρεσβυτέρῳ Ag). | νεωτέρῳ (v. om. Ge) οὐκ ἔστι (δὲ add. Ge) συγκριτικόν, ἀλλὰ
[τοῦ] (suppl. Nicole) τύπου συγκριτικοῦ (ἀλλὰ τρόπος συγκριτικός Ag). ἔστι δὲ
(ἔστι δ. om. Ag) παρὰ τὸ νέος, τοῦτο παρὰ τὸ νέος, τὸ πορεύομαι, fort. partim e
scholiis; πιθανῶς sq. cf. Anon. Graev. 14 (Rh. Gr. 1, 355, 10 Sp.-H.), de τοῦτο
παρὰ sq. cf. Or. 109, 11 260 h(Ag Ge, cf. A. G. 413, 29 Matr.): ἡδη· τοῦτο
ἀόριστον καὶ (ἀόριστως τὸν Nicole) χρόνον δηλοῖ· ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένον
„ἡδη γὰρ ποτ' ἔγωγ καὶ ἀρείοσι“· ἐπὶ δὲ ἐνεστώτος „ἡδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν
([ἔει]κοστὸν Ge, suppl. Nicole) ἔτος ἔστιν“ (Ω 765)· ἐπὶ δὲ μέλλοντος „ἡδη λοιγὰ
ἔργα τάδ' ἔσεται“ (A 573), eadem fere Eust. 100, 5 (κατὰ τοὺς παλαιούς), fort.
e libro Ap. H. Verba a scholiis vet. aliena, interpolata ex Ep. Hom. (cf. An. Par.
3, 344, 9), cf. Ap. Dysc. adv. 123, 21. Vide ad A 518 (Hrd.). 573 γράφει sq.
cf. h(Ag = A. G. 414, 5 Matr.): γράφεται καὶ ἱμῖν (lg. ἡμῖν) διὰ τὸ ἀνεπαχθῆς.
Ἀττικός δὲ ὁ λόγος ἀντὶ τοῦ ἱκρίττων (lg. κρείττωσιν) ἢ ὑμῖν, Eust. 100, 9; Cobet,
Miscell. crit. 229 261 a — ἔκρινον cf. sch. θ 212. λ 128; ψ 174 (unde Et. Gen.
[B, deest A] ἀθέριζον), sch. Ap. Rh. 1, 839—41, Ap. S. 12, 16, Or. 9, 8, Ep.
Hom. (An. Ox. 1, 24, 23, Et. Gud. 30, 13 Stef.); — γίνονται cf. Eust. 100,

48 le. (= A^{cont}) addidi (auctore Vill.), possis βουλή (= vulg.) 49 καὶ
σέλευκος ἐν Schm. coll. A ad A 340, at vide Ludwich A. H. T. 1, 188, 1; veri-
simile est Didymum Seleuci commentario usum esse, qui de lectione illius
editionis referebat 50 τὸ δὲ — τοῦ ἰ (post v. φέρηται in sch. a² inser-
tum) b, τὸ δὲ περὶ μὲν β. διὰ τοῦ ἰ καὶ διὰ τοῦ ᾧ (post. v. ζιφουλκίαν scholii
A 257) T, τὸ δὲ β. διὰ τοῦ ᾧ καὶ διὰ τοῦ ἰ (post v. ἀγουσιν scholii A 252 b) Tⁱⁱ;
verba codicum huc traxi 52 le. Vill., ἡδη γὰρ ποτ' ἔγωγ: A ὅτι A, fort.
ἢ διπλῆ περιεστειμένη, ὅτι 53 ἡμῖν] ὑμῖν A, a m. rec. in ἡμῖν mutatum
55 ἀνεπ. τοῦτο] haec verba fort. ad sch. A 260 pertinent, cf. Eust. 100, 10
57 sq. μαλακτ. — φησι in fine sch. A 262 a (coni. cum v. ἀχιλλέα) et iterum sub
sch. A 268 a in T 58 δὲ om. T (sch. alt.) μῦθος] πάθος E³ ὡς που T
(bis), ὡσπερ b 58 sq. πρὸς ἀχ. om. T (bis) 60 le. add. V^c

262 *a.* οὐ γὰρ πω τοίους (ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι): ἀπο- *ex.*
 λογούμενος ὑπὲρ ὧν ἠλάττωσεν αὐτούς, οὐδὲ ἔσσεσθαι τοιούτους λέ-
 γει· *b*(BCE³E⁴) τοῖς γὰρ ἀποθανοῦσιν οὐδεις φθονεῖ, ἐπειδὴ τὸ
 ἀπὸν ἀνεμποδίστω εὐνοίᾳ τετίμηται. *b*(BCE³E⁴) *T* οὐ παρέθετο
 65 δὲ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ πεπραγμένα ἑαυτῶ ἐν τῷ πρὸς Ἡλείου πολ-
 λέμῳ †πρὸς Ἀρκάδας· οὐ γὰρ οὕτω τὸν Ἀγαμέμνονα πείθειν προ-
 ηρεῖτο ὡς τὸν Ἀχιλλέα, ὃν εἶδε σπώμενον τὸ ξίφος. καλῶς οὖν ἀπὸ
 Θετταλικῶν παραινεῖ, ἐπεὶ κάκεινοις περὶ γυναικῶν ἦν ἡ στάσις, ἴν' ἔξ
 ἐτοίμου τῷ μύθῳ τούτῳ πείσῃ αὐτόν. *b*(BE³E⁴) *T*

70 *b.* οὐδὲ ἴδωμαι: ὅτι παραλείπεται ἢ μὴ ἀπαγόρευσις· *Ariston.*
 ἔστι γὰρ οὐδὲ μὴ ἴδωμαι, ὁμοιον τῷ „πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι
 οὐδ' ὀνομήνω“ (B 488). *A*

263. οἶον Πειρίθοον: Πειρίθους ὁ Ἰξίονος ——— τῇ μητρὶ *D*
 αὐτοῦ. *A*

75 264. Καινέα τ': ὁ Καινεὺς Ἐλάτου ——— καταίγδην ἐλάτησι. *D*
A

*a.*¹ Ἐξάδιόν τε: παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ἔ το ὄνομα *Hrd.*
 ἦρξατο, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ἔ εὐρέθη, ὡς καὶ Ὀϊλεύς
 μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ, †καὶ † παρ' Ἡσιόδῳ (cf. fr. 235, 1). εἰ δὲ χρῆ
 80 πρὸς τὸν χαρακτήρᾳ τι λέγειν, ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ὅτι ἐχρῆν
 δασύνεσθαι αὐτό· τὸ γὰρ ἔ πρὸ τοῦ ξ, ὑποστελλομένων τῶν παρὰ
 τὴν ἔξ πρόθεσιν, θέλει δασύνεσθαι, ἔξις ἐξῆς ἔξω. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις
 διὰ τὴν ιδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπειπωκέναι. *A*

*a.*² παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ἔ ἀρχεται τὸ Ἐξάδιον, ὁ
 85 καὶ ἄμεινον, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἀπὸ τοῦ ξ. *b*(BCE⁴) *T T*

11 σημαίνει δὲ sq. cf. *D* 262 *diple periestigm. ante versum in A; fort. error*
scribae a cf. *D b* ad B 488 *a*² (*A*), cf. *Lesbon. 51, 26; Friedl., Ariston. p. 33*
 264 *a*¹ cf. *Eust. 101, 20* (κατὰ τοὺς παλαιούς); *sim. Hrd. παθ. (?) in Et. Gen.*
 (*AB*) Ἐξάδιος (unde *Ge*) νεωτέροις *fort. spectat ad Hsd. scut. 180* Ὀϊ-
 λέυς ad B 527—31), cf. *Hrd. 2, 173, 14; Choer. O. 244, 31; Hiller ap. Dittenber-*
ger Syll.³ 524 not. 3 τὸ γὰρ ἔ(81) sq. cf. *Lex. spir. 217 sq., Et. Gud. 489, 8 Stef.*
 265 *fort. erat sch. Aristonici vel Didymi, in quo enarrabatur Aristar-*
chum hunc versum (= Hsd. sc. 182) damnasse (sc. obelo ornasse), cf. sch. in
cod. Mus. Brit. Harley 1771 (s. XV), quod tamen nullius pretii esse potest: νόθος ὁ

61 *le. T* supplevi 63 γὰρ *om. T* ἐπειδὴ τὸ *b* τὸ γὰρ *T* 66 πρὸς ἀρκ. *T*,
om. b, *fort. ἢ πρὸς ἀρκάδας* (cf. *H 134 sq.*) 68 ἐπεὶ *T* ἐπειδὴ *b* γυναικὸς
b 68 sq. ἴν' — τούτῳ *b* καὶ ἴνα *T* 69 αὐτόν *b* ἀχιλλέα *T* 70 *le. Vill.*,
 οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον: *A* ὅτι *A*, *fort. ἢ διπλῆ, ὅτι* 73 Ἰξίωνος *A* *corr. Vill.*
 79 *καὶ]* Ἰλεύς δὲ *Rzach*, cf. *Eust. 101, 19*, Ἰλεύς δὲ παρὰ στησιχόρω (cf. *P. M. G.*
fr. 226 P.) καὶ *propos. Nickau 81* τῶν *Vill.*, τὸν *A* 84 παρὰ] καὶ παρὰ *T* (*sch.*
primum), *cum scholio A 261 a* (φοῖνίς φησι) *coni.*; *καινέα τ' ἐξάδιόν τε: παρὰ T* (*sch.*
alt.) ἐξάδιος *T* (*sch. primum*) 84 sq. ὁ καὶ ἄμ. *om. T* (*bis*)

ex. | ex. 266—8. (κάρτιστοι δὴ κείνοι ——— ἀπόλεσαν:) κάρτιστοι μὲν οὗτοι τῶν ἀνδρῶν· ἐκεῖνοι δὲ κράτιστοι πρὸς τὰ λοιπὰ συγκρινόμενοι θηρία. **b**(BCE³E⁴) **T T** | ἐκ Στίλβης μὲν οὖν τῆς Πηνειοῦ κόρης καὶ Ἀπόλλωνος γέγονε Λαπίθης, ἀφ' οὗ Λαπίθαι. ἐξήκοντα δὲ τοὺς ἐπισημοτάτους αὐτῶν καταλέγει Πορφύριος. οἱ δὲ Κένταυροι κατὰ μὲν τοὺς ποιητὰς λέγονται Ἰξίονος καὶ νεφέλης· τινὲς δὲ Δουλίδι Ἰξίονα μιγῆναι, ἅμα δὲ καὶ Πήγασον τὸν πτερωτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐξ ὧν γενέσθαι Κένταυρον, ἀφ' οὗ πολὺ πλῆθος γίνεται. ὁ δὲ Χείρων δοκεῖ ἐκ Κρόνου γεγενῆσθαι. ἀσελγείς δὲ λίαν γεγόνασιν. ἐκ Φολόης δὲ αὐτοῦς Ἡρακλῆς ἐδίωξεν· εἶτα ἦκον εἰς τὸ Πήλιον. **b** 95 (BCE³E⁴) 1

D 268. φηρσίν: τοῖς Κενταύροις. Ἰξίων ὁ Φλεγύου παῖς ——— ἐπὶ τροχοῦ σιδηροῦ. **A**

ex. *a.* φηρσίν: θηρσίν, Αἰολικῶς· ἢ φυήρεσιν, τοῖς τὴν φύσιν ἥρμοσμένοις. ῥῥοκουν δὲ περὶ τὸ Πήλιον **A b**(BCE³) **T T** καὶ τὴν **5** Οἴτην. **b**(BCE³) **T** τὸ δὲ ἀπώλοντο, **b**(BCE³E⁴) **T** ἵνα μὴ ζητῶμεν τὸ γένος αὐτῶν. **b**(BCE³E⁴) **T T**^{sup}

Ep. Hom. (?)

b. ὄρεσκῶοισι: κείω κοῖος κῶος ὄρεσκῶος καὶ ὄρεσκῶος. **A**

στίχος οὗτος. Vide Valk II 521 266—8 — θηρία cf. Eust. 101, 39 ἐκ Στίλβης cf. D ad M 128, sch. Ap. Rh. 1, 40—1 (test.), Pfeiffer ad Call. fr. 229, 8; at vide Eraphr. ap. Steph. B. 412, 9: Λαπίθη· πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς (fr. 16), ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Περιφαντος Κένταυροι — νεφέλης cf. D ἐκ Κρόνου (94) cf. D ad Δ 219, Serv. auct. Verg. G. 3, 93. 550 268 a—Πήλιον sim. h(M¹P¹¹); — ἥρμοσμένοις cf. Eust. 101, 45. 102, 3; Tz. Ar. Plut. 694; — Αἰολικῶς cf. D; Ap. S. 162, 17: . . . Αἰολικῶς, ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν ἐν ὄρει ὄντες. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὰ θηρία φηρία λέγουσιν. ἢ δὲ διατριβὴ αὐτῶν παραδέδοται ἐν Θετταλίᾳ, Θεσσαλοὶ δὲ οἱ Αἰολεῖς εἰσι· „φηρσίν ὄρεσκῶοισι“ καὶ „ἡματι τῶ ὄτε Φῆρας ἐτίσατο“ (B 743), fort. ex hyp. quodam; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 429, 25, Et. Gud. 551, 58, brevius EM. 795, 34), aliter Apio fr. 142 (Ap. S. 162, 21) ῥῥοκουν — Οἴτην cf. Eust. 102, 15 *b* — κῶος h(M¹P¹¹), cf. Eust. 102, 30; Ep. Hom. (An. Par. 3, 344, 33, An. Ox. 1, 304, 3), sim. Et. Gen. (AB) ὄρεσκῶος; Philox. ap. Or. 119, 19; vide Ap. S. 122, 19; Strab. 8, 5, 7 (p. 367). Fort. exstabat sch. Herodianī, cf. Orum Π. ὀρθογραφίας (Lex. Mess. 408, 10): ὄρεσκῶος [σύν] τῶ ἰ ὡς πατρῶος καὶ τῶ τ. . . καὶ οὐδ' ὅτι σύνθετόν ἐστιν ἀναπέμπ[ει] τὴν προσωδίαν κατεχομένην ὑπὸ [τῆ]ς γραφῆς· ὄτε γοῦν γίνεται ὄρέσκοος ὡς παρ'

86 le. supplevi (κράτιστοι [sic] δὴ κείνοι iam Li) 86—88 κάρτιστοι — θηρία **b**, τὸ δὲ κράτιστοι τῶν ἀνδρῶν μὲν ἐκεῖνοι, οὗτοι δὲ **T** (sch. primum, cum scholio A 264 a² [ἀπὸ τοῦ ῥ] coniunctum), κάρτιστοι τῶν ἀνδρῶν οὗτοι [.] (.)ται (fort. καλοῦνται), ἐκεῖνοι δὲ κάρτιστοι φῆρες **T** (sch. alt.) 95 φλόης BC ὁ ἡρακλ. E³ εἶτα sq. cf. sch. A 268 a 4 φηρσίν: — φυήρεσιν] φυήρεσιν ἢ θηρσίν, καὶ τὸ μὲν θηρσίν αἰολικῶς, τὸ δὲ φυήρεσιν, conī. cum scholio A 266—8 (post οὗτοι δέ) **T** (sch. primum) le. φηρσίν scripsi, φηρσίν: A, om. **b**, **T** (sch. alt.) θηρσίν **b**, tamquam le. scripsit **T** (sch. alt.), om. A 4 sq. τοῖς — ἥρμοσμ. **b**, **T** (sch. alt.), ἥρμοσμένοις τὰς φύσεις A, **T** (sch. primum) 5 ἥρμοσμ.] ἥρμοσθαῖ νοουμένοις C τὸ om. A 6 δὲ om. E⁴ ἀπώλοντο] ἀπόλεσαν Hom. 6 sq. ἵνα—

- 269 *a.* <μεθ' ὀμίλειον:> οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσειν *Hrd.*
 10 τὸν τόνον. **A^{int}**
b. μεθομίλειον: οὐκ εἶπεν ἐπεκούρου οὐδὲ συνεμάχουν· οὐ *ex.*
 γὰρ ἂν αὐτοῖς συνεμάχει μὴ ὦν καὶ παρόμοιος. **b(BCE³E⁴) T**
- 270 *a.* τηλόθεν ἐξ ἀπίης: ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης. *Ariston.*
 οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον. **A**
 15 *b.*¹ ἐξ ἀπίης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπούσης. **T** *ex.*
*b.*² τῆς πόρρωθεν οὐσης, ἐκ τοῦ ἴημι. **b(BCE³E⁴)**
c. καλέσαντο: ἐπεὶ ἐνδέχεται καὶ τὸν ἀποθεν οἰκοῦντα *ex.*
 αὐτεπάγγελτον ἦκειν, δόξης ἕνεκεν τοῦτο φησιν, ὅτι μετεπέμψαντο καὶ
 οὕτως ἦκεν. **b(BCE³E⁴) T**
- 20 271 *a.* <κατ' ἔμ' αὐτόν:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „κατ' ἔμωυ- *Ariston.*
 τόν'“. τὸ δὲ πληρες ἐμὲ αὐτόν. **A^{im}**
b. κατ' ἔμ' αὐτόν: οὕτως κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις, *Hrd.*
 ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν. **A**
c. κείνοισι: Κενταύροις. **T** | παρεισάγει τοὺς πάντας ἦσ- *ex. (?) | ex.*
 25 σωμένους αὐτοῖς, **b(BCE³E⁴)** ἵνα τῇ συμβουλῇ δοκοῖεν καὶ τῶν
 κρεισσόνων περιγεγενῆσθαι. Πηλέως δὲ οὐκ ἐμνήσθη ὡς Ἀγαμέ-
 μνουος φίλος, ἵνα μὴ δοκῆ ἐλέγχειν Ἀχιλλέα, εἴ γε ὁ πατὴρ αὐτοῦ τι
 πέπεισται, ὁ δὲ οὐ. **b(BCE³E⁴) T**
272. μαχέοιτο: ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο, οὐ κατὰ διαίρεσιν, ἀλλὰ *Ariston.*
 30 κατὰ παρένθεσιν τοῦ ἔ. **A**

*Ἀρχιλόχῳ, καὶ προπαροξύνεται, *Arcad.* 47, 1 269 *a* ad Γ 440. K 273 (*Hrd.*),
 cf. *Lehrs, Quaest. ep.* 75 not., *Ehrlich K. Z.* 39, 1906, 756 *b* ad Λ 502 (A), cf.
 sch. *Eur. Phoen.* 1408 270 *diple periestigm. ante versum, fort. error scribae*
a ad Γ 49 *a*, cf. sch. η 25, *Ap. S.* 38, 24 παραλλήλως ad N 276 (*Ariston.*) οἱ
 δὲ sq. cf. D et D ad A 30. Γ 49, *Istrum (FGrHist 334, 39 a/b)*, *Ep. Hom.*
 (*An. Ox.* 1, 30, 24 al.), *Et. Gen. (AB)* Ἀπία, *Et. Gen. (B, om. A)* ἐξ Ἀπίης γαίης,
Eust. 102, 40 *b* cf. D, sch. *Soph. O. C.* 1685; *Valk I* 157 n. 117 *c* cf. *Eust.*
 103, 3 271 *a* ad K 204. Z 162 (*Ariston.*) *b* ad I 342 (AT). K 242. 378 *b.*
 P 551. T 384, cf. sch. δ 66, *Ap. Dysc. pron.* 45, 23. *synt.* 194, 11, sch. D. *Thr.*
 (Σ¹) 443, 17, *Eust.* 103, 22 272 *h* (*Ag M¹ P¹¹*, cf. A. G. 416, 11 *Matr.*): τῶν οἱ
 νῦν· τοῦτο τὸ σχῆμα οἱ μὲν κλίσιν, οἱ δὲ μετάληψιν ὠνόμασαν (ὦν. om. *Ag*), ὅταν ἡ
 τεθεῖσα πτώσις κλίνεται· „τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικόν“ (B 681), cf. *Eust.* 103, 29
 (κατὰ τοὺς παλαιούς), *est sch. rec. ut vid.* ὅτι sq. ad A 344 (bT) οὐ κατὰ

[ζητ.] ὥστε μὴ ζητεῖν ἡμᾶς T^{sup} 9 *le. add. Vill.* φυλάσσω *Lehrs,*
fort. τῆς μετὰ φυλάσσω 11 ἐπεκούρου T 12 συνεμάχη T 13 ὅτι
 A, *fort. ἡ διπλῆ, ὅτι* 16 ἐκ τοῦ ἀπό καὶ τοῦ ἴημι E⁴ ἴημι BCE³, *susp.*
(vide ad A 306) 17 sq. ἐπεὶ — ἦκειν om. E⁴ 17 ἐκδέχεται C 18
 τοῦτο om. T 18 sq. ὅτι — ἦκεν b ὅτι καὶ μετὰπεμπτος ἦκεν T 18 μετεπ. E⁴
 μετεπέμψατο BCE³ 19 ἦκεν] ἦκεν· τὸν γὰρ ἀποθεν οἰκοῦντα αὐτεπάγγελτον
 δεῖ ἦκειν E⁴ 20 *le. add. Frdl.* ὅτι A, *fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι* 25 *δοκ.*
 T *δοκοῖτο b, fort. δοκοῖη vel δοκῆ* καὶ om. T 26 κρειπτόνων b 26 sq. ἀγαμέ-
 μνονι T 27 ἀχιλλέα μάλλον ἐλέγχειν b εἴ γε b εἴτε T 28 πέπ. T ἠπίστατο b
 ὁ δὲ T, αὐτὸς δὲ b, *fort. recte* 29 *le. Vill., τῶν οἱ νῦν βροτοί: A* ὅτι A,

Did. 273 a.¹ <ξύνιεν:> οὕτως ἢ Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε̄ ξύνιεν, ὡς „κόσμηθεν“ (Γ 1). A^{int}

Did. | Hrd. καθ. a.² ξύνιεν: διὰ τοῦ ε̄ τὸ ξύνιεν, ὡς τὸ „αὐτὰρ ἐπει κόσμηθεν“. A b(BCE³) | μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ιζ' ὁ Ἡρωδιανός (1, 469, 2). A

85

Did. a.³ ξύνιον: γράφεται καὶ „ξύνιεν“, ὡς τὸ „κόσμηθεν“. T

ex. | Ariston. 275 a. μήτε σὺ <τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην>: διὰ τῆς δευτέρας συλλαβῆς δίδωσιν ὑπόνοιαν ὡς οὐδὲ τὸν ἄλλον ἀνουθέτητον ἔασει. ἤρξατο δὲ ἀπὸ Ἀγαμέμνονος, ὅτι αὐτὸς ἤρξε τῆς στάσεως καὶ τὰ δοθέντα ἀφηρεῖτο καὶ μᾶλλον συνήθης ἦν τῷ Νέστορι (διὸ παρρησιάζεται), καὶ διὰ τὸ θυμῶδες Ἀχιλλέως. b(BCE³E⁴) T προκαταστέλλει δὲ τὸν θυμὸν διὰ τοῦ ἀγαθός, b(BCE³E⁴E⁴) T ὁ ἔστι μὴ θελήσης ἀνάξια σαυτοῦ ποιεῖν. b(BCE³E⁴) T | τὸ δὲ ἀποαίρεο Ἀττικόν. T

Ariston. b. <τόνδ' ἀποαίρεο:> ὅτι τάρχαϊκῶς τόνδε ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε. A^{im}

Hrd. 276 a. <ἕα:> ἑκτατέον τὸ ᾱ. A^{int}

ex. b. <πρῶτα:> πρῶτα μὲν καὶ πρῶτον τὰ ἐπιρρήματα· τὸ δὲ πρῶτως ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

Ariston. 277 a. <Πηλείδῃ θελ'>: ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς τὸ ἔθελε. A^{im}

Hrd. b. Πηλείδῃ θελ': Ἀρίσταρχος ἀποφαίνεται ὡς κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν συνθήειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεστώτα ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχεται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνησις ἢ τοῦ παρατατικοῦ. „ἀλλ' ὅδ' ἀνήρ ἔθέλει“ (A 287), „ἤθελε Μηριόνης“ (K 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἀμεινον τῆ συν- 55

sq. EM. 574, 298, fort. ex Ven. A (aliena sequuntur). Aliter sch. λ 403, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 282, 4) 273 Ge: <ξύνιεν> Αἰολικῶς (ἀντὶ τοῦ add. Ldw.) ξύνισσαν fort. ex h a¹/a³ ad A 531. Π 354. 374. 507. T 17, cf. sch. ε 110. η 251 (Did.), vide ad Γ 1 275 a h(cf. A. G. 416, 15 Matr.): προκαταστέλλει — ἀγαθός (Ag Ge M¹ P¹¹), ὁ ἔστι — ποιεῖν (Ag Ge) b ad E 156. Z 17. K 495. O 462. Π 59. P 125. Y 290 (Ariston.). Vide ad A 299. E 27—8. Θ 236—7; cf. sch. D. Thr. (Σ¹) 464, 18, Lesbos. 39, 1 276 a ad E 256 b¹ (Hrd.) 277 deest diplex ante versum in A, fort. error scribae a ad Λ 217 (Ariston.) ἔθελε ad B 247 a. H 111. O 722 (Ariston.) b h(cf. A. G. 416, 17 Matr.): Πηλείδῃ θελε· ἐφεξῆς αἱ ὀξείαι διὰ τὴν κρᾶσιν, τοῦ ε̄ συγκραθέντος μετὰ τοῦ η̄, ἤθελε ἦν (Ag) h (cf. A. G. 416, 19 Matr.): μήτε σὺ Πηλείδῃ θελε (le. Ag, om. cett.)· οὐδέποτε παρὰ τῷ ποιητῇ

fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 31 le. add. Ldw. 32 κόσμηθεν A corr. Vill. 33 le. Vill., βουλέων ξύνιεν A, om. b τὸ ξύνιεν b, om. A τὸ² om. A 36 κόσμησεν T corr. Ma. 37 le. T supplevi, om. b 40 ἦν om. T 43 ποιῆσαι b 45 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι ἀρχ.] fort. ἀττικῶς, cf. T, T ad X 18, sch. D. Thr. l. c. 47 le. add. Bk. 48 le. addidi 48 sq. ante sch. A 277 c in BCE³, ante sch. A 277—8 in E⁴ 48 μὲν om. T τὰ] ἔστι τὰ C εἰσι τὰ E⁴ 49 ἀντὶ b ἐπὶ T 50 le. add. Ddf. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 52 le. scripsi, πηλείδ' ἤθελ' A 54 verba ἀλλ' ὅδ' ἀν. ἐθ.

ηθεστέρα ἀναγνώσει προσέχοντας ἐπὶ τὴν δῆ συλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν, ἵνα κρᾶσις ἦ τοῦ ἔθελε τρισυλλάβου γενομένου, ὡς καὶ συνήθης ἐστὶν ὁ ποιητής. τὸ μέντοι ῥήμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς Περι ῥημάτων (fr. 1 [2, 60 787, 6]). A

c. <Πηλείδ' ἦθελ':> Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸν δῆ, τὸ πληρες *Hrd.* | *ex.* λέγων ἔθελε· αἶε γὰρ τὸ θέλω παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ἔαρχεται. | ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ μέτρον ἀποκοπὴ μὲν τοῦ ὀνόματος ἐγένετο, μετάβασις δὲ τοῦ εἰς ἦ. b(BE³E⁴)

65 277—8. <ἐριζέμεναι βασιλῆϊ /> ἀντιβίην: πολλαχοῦ ἀγαθὸν *ex.* ἢ ἔρις· διὸ ἀντιδιαστέλλων ἐπήνεγκε τὸ ἀντιβίην, τὸ μετὰ βίας καὶ φιλονεικίας δηλῶσαι θέλων· ἐν γὰρ ταῖς μέσαις τῶν λέξεων τὸ μὲν ἀγαθὸν δίχα ἐπιθέτου φησί, τὸ δὲ φαῦλον μετὰ ἐπιθέτου. καὶ τὸ μὲν ἀγαθὸν ὡς τὸ „δῶκε μένος καὶ θάρσος“ (E 2), τὸ δὲ κακὸν „θάρσος 70 ἄητον ἔχουσα“ (Φ 395), „καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη“ (Δ 339)· πρόσκειται γὰρ τὸ κακοῖσιν. ἐστὶ δὲ καὶ ἄμφω εὐρεῖν ἐν ἐνὶ στίχῳ· „ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμαθεν, οὐκ ἔθελήσει / ἔργον ἐποίχεσθαι“ (ρ 226—7)· b(BCE³E⁴) T ἰδοὺ γὰρ τὸ ἔργον χωρὶς ἐκτέθειται. b(BCE³E⁴).

75 280—1 a. εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι <—— φέρτερός ἐστιν>: *Nic.* ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἐσσί (280) καὶ μήτηρ (280), τοῦ ἀλλά (281) πρὸς μὲν τὴν σύνδεσιν πλεονάζοντος, μόνην δὲ ἐναντίωσιν παριστάντος. δύναται δὲ τις τὸ μὲν ἐσσί (280) ὑποστίξειν, τὸ δὲ μήτηρ (280)

εὔρηται δισυλλάβως ἢ τοῦ θέλω κλίσις, ὥστε ἐπὶ τοῦ „μήτε σὺ Πηλείδῃθελε“ τῷ λόγῳ τῆς συναλοιφῆς εἰς τὸ (τ. M¹ P¹¹, τὴν Ag. lac. Ge) ἢ τίθεμεν τὴν ὀξεῖαν (Ag Ge M¹ P¹¹), cf. Eust. 104, 44 κατὰ τὴν Ὁμ. συνήθειαν sq. ad Θ 229, cf. sch. γ 272. ο 317, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 203, 4, sim. Et. Gen. [A¹ A¹¹ B] ἔθελω); de crasi cf. *Hrd.* 2, 342, 28 sq.; vide ad I 614 ἀπὸ τοῦ εἰ cf. Ap. Dysc. adv. 147, 14 ἐπὶ τὴν δῆ cf. sch. D. Thr. (Σ¹) 443, 13 c μετάβασις δὲ sq. cf. h(M¹ P¹¹): τὸ γὰρ εἰ ἐτράπη εἰς τὸ ἦ· ἔθελε γὰρ ὠφείλεν, Valk I 163 279 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 416, 29 Matr.): οὐδέποτε (Ag, οὐ M¹ P¹¹) τῆς αὐτῆς ἀξιοῦται (ἀξ. om. M¹ P¹¹) τιμῆς (ἔτυχεν add. M¹ P¹¹) ὁ τε (τε om. Ag) βασιλεὺς καὶ ὁ ἀνήρ (ὁ ἀν. om. Ag) ἐκεῖνος, φῆνι ὁ Ζεὺς τὸ κῦδος ἔδωκε τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος (τὸ κῦδ. sq. Ag, δόξαν ἢ ἀνδρείας ἢ φρονήσεως ἢ ἄλλου τινὸς παρέσχεν M¹ P¹¹, qui hic desinunt). ἐξηγῆται δὲ συνήθως ἕαυτον σαφηνίζων ὁ ποιητής, σημαίνων διὰ τῶν ἐξῆς, τίς ἐστίν, φῆ (τε) (delevi) Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. ἐπάγει γὰρ „εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι“ καὶ τὸ „,θεὰ δὲ σε

fort. ante ἀλλὰ μὴν transponenda 61 le. add. Li ἀρίστ. δὲ E⁴ ἀρίστ.] debuit ἡρωδιανός, ut vid. 65—73 ante sch. A 277 c in E⁴, ante sch. A 276 b in BE³ 65 le. T suppl. Bk., om. b πολλάκις πολλαχοῦ b 66 διὸ ἀντιδ. b διὰ τοῦτο T 68 sq. καὶ τὸ — ὡς τὸ om. T 69 τὸ δὲ κακὸν om. T 69 sq. θάρσο. ἄ. ἔχ. om. b, fort. recte, cf. D ad E 2 70 κεκασμ. om. T 70 sq. κεκασμέ: — ἀντιβίην· τουτέστιν ἐξ ἐναντίας: — (= D) C, qui verba πρόσκειται sq. in fine paginae addidit 71 πρόσκ. — κακοῖσιν om. T ἐστὶ — στίχῳ b, ἐν ἐνὶ δὲ στίχῳ ἄμφω ἔστιν εὐρεῖν T 75 le. A suppl. Frdl. 77 sq. περιστάντος A corr. Vill.

στίζειν, ἵνα ὁ δέ (280) περισσεύη, ἀπ' ἄλλης δέ ἀρχῆς ἄλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν (281). βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A 80

ex. *h.* <εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι ——— ἀνάσσει:> πλείονα μὲν τὰ Ἀχιλλέως πλεονεκτήματα, ἐν δὲ τὸ Ἀγαμέμνονος, ὅπερ δὴ πολυλογῶν ἀντισηκοῖ τοῖς ἄλλοις. b(BCE⁴) T

ex. (?) 280 *a.* <εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ:> ἦ σὺ διὰ τὸ σέ. T^c 85

Hrd. *b.* καρτερός: τὰ εἰς ἔρος τρισύλλαβα βαρύνεται, οἶον σφέ-
τερος, „πρότερος“ (A 548 al.), κύντερος. πῶς οὐχὶ κάρτερος κατὰ
βαρεῖαν λέγομεν; ὅτι τοῦτο οὐκ ἦν εἰς ἔρος, ἀλλ' εἰς ἔρος: τὸ γὰρ ἔ
οὐκ ἐν τῇ παραγωγῇ ἔσχεν· ἦν γὰρ ἀπὸ τοῦ κράτος. ὡς ἀπὸ τοῦ
βλάβος βλαβερὸς οὐ διὰ τοῦ βερος ἢ παραγωγῇ (ἐν γὰρ πρωτοτύπῳ 90
τὸ β), οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερός διὰ τοῦ ἔρος ἢ παραγωγῇ,
οὐ διὰ τοῦ ἔρος. A

ex. 281. <ἄλλ' ὅδε φέρτερός ἐστι:> οὐ γὰρ γενναῖός τις ὧν ἡ εὐ-
σθενής τε καὶ εὐγενής ἄρξει βασιλέως, τούναντιον δέ, ἐπειδὴ καὶ θείας
λήξεως ὁ βασιλεὺς τυγχάνει. b(BCE^{3E}⁴) T 95

ex. 282—4. ἔγωγε <——— κακοῖο>: πρὸς δυσώπησιν μὲν ἰδίαν ἰ-
δρίζεται χάριν, ὡς ὑπερέχοντα δὲ παρακαλεῖ. ὑποῖ δὲ Ἀχιλλέα ὡς
δίχα αὐτοῦ οὐδὲν ὄντων τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν. b(BCE^{3E}⁴) T

ex. 283—4. <μέγα πᾶσιν/ἔρκος:> πιθανῶς προσέθηκε τὸ μέγα,
ἐπεὶ ἔρκος φησὶ καὶ τὸν Αἴαντα (e. g. Γ 229). b(BCE^{3E}⁴) T^c 5

γείνατο> (supplevi) μήτηρ“ (Ag. est A 280), fort. sch. rec. 280—1 *b* ὅπερ δὴ
sq. cf. h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 416, 22 Matr., coni. cum scholio A 277 *b*): ἐστι δὲ
ὁ τρόπος ἀντισήκωσις· συντέμνει γὰρ τὴν παραίνεσιν. (hic desinit Ge), ὅπως μὴ
μένων ἐπαχθῆς εἶναι δοκῆ, sch. rec. ut vid., fort. ad A 277 sq. per-
tinens 280 *b* h(Ag Ge, cf. A. G. 417, 5 Matr.); — ἀπὸ τοῦ κρά-
τος κρατερός (91) Et. Gen. (AB) κρατερός, paulo brevius, fort. ex hyp. Iliad., cf.
Eust. 109, 42, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 228, 10); aliter Theogn. 70, 22 κρά-
τος κρατερός = Or. 89, 1, cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 312, 15) 281 h(Ag
= A. G. 417, 13 Matr.) 282—4 cf. Eust. 105, 15 283—4 cf. Eust. 105, 1 et 10

81 le. addidi 81 sq. πλ. μὲν τὰ T τὰ μὲν b 82 πλεον. πλείονα b ἐν δὲ
τὸ T τὸ δὲ b ἀγαμ. ἐν b ὅπερ δὴ b ὁ T, ὁ οὐ Valk I 85 n. 41 cl. h (vix
recte) 83 πολυλογῶν T 84 le. addidi 85 verba ἢ — σέ scholio
A 283—4 (πιθανῶς sq.) praefixit T^c, transposui ἢ scripsi, ἢ T^c 86—92 post
sch. A 287—9 *a* in A, trps. Vill. 86 le. Vill., εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι: A 86 sq.
οἶον σφέτ. om. h, οἶον om. Et. Gen. 87 οὐχὶ καὶ τὸ h 91 τὸ β ἔσχεν h
92 οὐ] καὶ οὐ h 93 le. add. V (ἄλλ' ὅδε φέρτερος: Li) 93 sq. τις ὧν et εὐ-
σθενής τε καὶ om. h T 94 ἐπειδὴ om. h T 94 sq. θείας — τυγχάνει b θείαν
λήξιν ἔχων (ἔχει h) ὁ βασ. h T 1 le. T supplevi, om. b 2 δέ² T δὲ καὶ b
3 τῶν ἄλλων om. T 4 le. add. Vill. πιθανῶς δὲ (coni. cum scholio praeece-

286. <ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες> *ex.*
καὶ διὰ τί μὴ πείσει; ἢ ὅτι αἰδούμενοι τὴν πρόληψιν τὰς αἰτίας τοῖς
πέλας ὑπὸ φιλονεικίας τίθεμεν. εἵπομεν δὲ ἐν ἀρχῇ (sc. ad A 3), ὅσα
δηλοῖ τὸ μοῖρα. T

10 287—9 a. ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλ- *ex.*
λων <—— ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὄϊω>: ἴδιον τῶν θυμουμένων
ἐπανακυκλοῦν τὰ αὐτὰ· οὐδέποτε γὰρ οἴονται ἰκανῶς εἰρηκεναὶ οἱ
θυμούμενοι. καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς
πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ „ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμός
15 A b(BCE³E⁴) T τῶμίλειον†, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ“ (Σ 535). ἐκτὸς εἰ μὴ
τὸ κρατεῖν σημαίνει τὸ νικᾶν, ἀρχεῖν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ
σημαίνειν. b(BCE³E⁴) T

b. <ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ —— ὄϊω>: τῷ Ἀχιλλεῖ κινεῖ φθόνον *ex.*
ὡς οὐχ ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφε-
20 ρομένῳ. b(BCE³E⁴) T*

289. <ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὄϊω>: ἰκανὸν ἦθος ἔχει ὁ δισταγμός. *ex.*
b(BCE³) T¹ T*

290—1. εἰ δὲ μιν αἰχμητὴν <—— μυθήσασθαι>: ὑποστι- *Nic.*
κτέον ἐπὶ τὸ ἔοντες, ἐπὶ δὲ τὸ μυθήσασθαι (291) στικτέον· οὐδὲν γὰρ
25 ἔλλειπει, ὡς ᾤθησαν τινες. ἀναφέρεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τὸ „οὐ<τε> ποτ' ἔς
πόλεμον“ (A 226) καὶ „οὔτε λόχον δ' ἰέναι“ (A 227). τοῦ δευτέρου οὖν
στίχου πευστικῶς ἀναγινωσκομένου γίνεται ὁ λόγος τοιοῦτος· εἰ δὲ
πολεμικὸν αὐτὸν ἐποίησαν οἱ θεοί, ἄρα ὀφείλει διὰ τοῦτο ἄλλοις ὀνει-
δίζειν; A

286 h(Ag = A. G. 417, 16 Matr.): κατὰ μοῖραν· κατὰ τὸ πρόπον. (= D) |
εἰ κατὰ μοῖραν, διὰ τί μὴ πείση (exspectes οὐ πείθεται); ὅτι αἰδούμενοι — τίθεμεν,
cf. Eust. 105, 8: οὐ ποιεῖ δὲ τὸ συμβουλευθέν, ἀλλ' αἰτιᾶται τὸν Ἀχιλλεῖα . . . ,
οὐδὲν λέγων ἀληθές, μάτην δὲ οὕτω τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος ὑπὸ φιλονεικίας ἀνα-
τιθεῖς τῷ Ἀχιλλεῖ 287 aderat sch. Herodiani de accentu vocis περὶ, ad
E 325; vide ad A 258 a¹. E 824 a 287—9 a οὐδέποτε — θυμούμενοι h
(M¹ P¹¹), sim. h(M¹ P¹¹) ad A 158: ἴδιον τῶν διαφερομένων, ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν
ταῖς πρὸς τὰς ἐχθρας πλείσταις προαναφωνήσεσι χρῆσθαι (fort. sch. rec.); cf.
Eust. 105, 23, Porph. 1, 11, 30; Ps.-Longin. De subl. 22, 1; — εἰρηκεναὶ cf. Hellad.
ap. Phot. 532 a 31, vide ad Γ 50 290—1 h(M¹ P¹¹): ἀμαθὲς τὸ ἀμαυροῦν τὰς
ἀρετὰς· ῥύμη γὰρ ἢ μετὰ λόγου ἀνδρεία. | ὁ δὲ λόγος etc. (= D), originis incertae

denti) E⁴ 6 le. addidi, εἰ κατὰ μοῖραν ἔειπες add. T m. sec., cf. h 7 πείσει T
πείση h (cf. test.) 10 sq. le. A supplevi, ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ: T, om. b, πᾶσι δὲ
σημαίνειν (A 289) Vill. Bk. 11 ἴδιον] ἦδιστον T 12 ἐπανακυκλεῖ T 12
sq. οἱ θυμ. om. b 14 ἀποφερόμενον A 15 ὀμίλειον Hom. ὀλοὸν T
18 le. addidi κινεῖ δὲ τῷ ἀχ. cum scholio a (v. σημαίνειν) conī. b 19 πρὸς
αὐτῶν] αὐτῶ E³ 21 le. add. Ddf. ἰκανὸν δὲ cum scholio A 287—9 b (v. διαφερο-
μένων) conī. T¹ δισταγμός T¹ δι //// στίγμός (i in a corr.) C διαστιγμός BE³ T¹¹
23 le. A suppl. Vill. 24 στικτέον sc. πευστικῶς 25 οὔποτ' A supplevi 26
ἰέναι:— τὸ τοῦ A corr. Vill. 28 ἄρα A em. Bk.

- ex.* 291 a. <τούνεκα ——— μυθήσασθαι:> ἦθος ὑποφαίνει ὁ 30
λόγος, εἰ κατ' ἐρώτησιν ἐκφέροίτο. b(BCE³)
- Ariston.* b. <προθέουσιν ὄνειδεα:> ὅτι συνήθως ἑαυτῶ προθέουσι
τὰ ὄνειδη. A
- ex.* 292. <ὑποβλήδην:> σύμβολον θυμοῦ μὴ ἀνέχεσθαι διεξοδικῆς
κατηγορίας. b(BCE³) T 35
- ex.* 293 a. <δειλός:> μέγιστον ὄνειδος ἄριστος ὧν οἶεται τὴν δει-
λίαν. b(BCE³) T
- Hrd. | ex.* b. οὔτιδανός: ὡς πευκεδανός (cf. K 8), ληθεδανός. οἱ δὲ
οὔτις οὔτιδανος, ὡς οὐδάμιμος. A | μέγιστον δὲ ὄνειδος ἠγεῖται τὴν
δειλίαν. A A^{int} 40
- Hrd.* 294 a.¹ εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυ-
μίαν· ἀντιδιασταλτικὴ γὰρ ἔστιν. διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ διὰ τοῦ σ
οὔσα· εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτικὴ, ὁμοίως ἂν ἐγράφετο τῶ „εἰ δὴ τοι σοῦ
πατρός“ (β 271), „καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος“ (ζ 32). περὶ δὲ ταύτης τῆς
ἀναγνώσεως ἐντελέστερον διαληψόμεθα ἐν τῇ γ' τῆς Ὀδυσσεΐας 45
(sc. ad v. 50), ὅταν περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμεν, πότε-
ρον „τοῦ ἔνεκα σοὶ προτέρω“ ἢ „τοῦ ἔνεκά τοι“. A
- a.² ὀρθοτονεῖ Ἡρωδιανός (2, 26, 13) τὴν σοί· b(BCE³)
T δῆλον γὰρ κακὴ τῆς γραφῆς· b(BE³) T εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτικὴ,
ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ τ, b(BCE³) T ὡς τὸ „εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός 50
ἐνέστακται b(BE³) T μένος ἡϋ“ καὶ τὸ „τῆγὼ δὲ καὶ τοι συνέριθος
ἔψομαι“. b(BE³)
- Ariston.* 295 a. <ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε:> κοι-
νὸν τὸ ἐπιτέλλεο. καὶ τὸ γὰρ περισσὸς ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθετεῖται. A^{im}

291 b συνήθως ad B 36. 135. 397. E 657 a. H 6. 102. Θ 130. K 351. Λ 574. M 159. N 28. Π 128. 507. Σ 130. X 266. Ψ 431. 504 (Ariston.), cf. sch. β 156. η 132; vide ad Θ 137. Λ 128. N 617. O 714. Π 774. Ω 341 (Did.); Eust. 105, 45 292 h(M¹ P¹¹), cf. Eust. 106, 4; de ὑποβλήδην cf. D, sch. Ap. Rh. 1, 699 b. 3, 400—01, Porph. 1, 234, 12 293 a h(Ag = A. G. 417, 23 Matr.) b — οὔτις οὔτιδανός cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 319, 31, Et. Gud. 442, 51, EM. 643, 4) 294 ad A 443. Γ 63 a. Δ 43 a. E 428 (test.), cf. sch. γ 50; Bk., H. Bl. 1, 85 295 —6 exstat diplex ante versum A 295, sed deest obelus ante versum A 296 in A; huius primo vocabulo (σήμαιν') signum paragraphi superscriptum est, fort. errore scribae; Eust. 106, 34: τινὲς δὲ ἀρέσκονται, ὡς καὶ Λογγίνος δηλοῖ, νόθον εἶναι τὸν δεύτερον στίχον, οὐ κατάρχει τὸ „σήμαινε“, στίζοντες εἰς τὸ „μὴ γὰρ ἔμοιγε“ (A 295) τελείαν καὶ λαμβάνοντες ἐκ κοινοῦ τὸ „ἐπιτέλλεο“ (A 295), ἵνα

30 le. addidi 32 le. addidi (auctore Frdl.) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 34 le. add. Li. διεξοδ. T διεξοδικῶς CE³ μὴ ἐξοδικῶς B 36 le. add. Li ἄριστος ὧν om. h T, fort. recte 36 sq. τὴν δειλίαν ante μέγιστον T 39 οὔτιδανός] οὔτιδανός A corr. Lehrs οὐδαμίνος A corr. Bk. δὲ om. A^{int} 43 ἐγκλητικὴ A corr. Vill. 46 ζηνοδ. Lehrs, ὄδυσσείου A 48 ὀρθ. — σοὶ b ἀλλὰ καὶ τὴν σοὶ Ἡρωδιανός ὀρθοτονεῖ, coni c. scholio A 293 a (v. οἶεται), T 50 διὰ τοῦ τ (om. ἂν) T τ] οἱ B τὸ b, ἐπὶ τοῦ T (fort. rectius) 51 sq. καὶ τοι ἐγὼ σ. ἄμ' ἔψ. Hom. (et Hrd. ut vid.) 53 le. add. Vill. 54 ὁ γὰρ sq.] ἐπὶ τὸ μὴ γὰρ ἔμοιγε. περ-

55 *b.* <ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε> ταῦ- *ex.* | *Hrd.*
τα ἃ ἔμοι ἐπιτάττεις. *b*(BCE³E⁴) | τὸ δὲ ἔμοι *b*(BCE³) ὀφείλει ὀρθοτο-
νεῖσθαι διὰ τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἄλλοισιν. *b*(BCE³) *T*

296. ἐγὼ γ' ἔτι: ἐὰν μὲν ἔτι, ἠθικῶς, ἐὰν δὲ τί, ἀποφαντικῶς λέ- *ex.*
γει. ἄμεινον δὲ ἔτι διὰ τὸ καὶ τὸ ὄλω ἠθικόν εἶναι. *b*(BCE³E⁴) *T*

60 298 *a.* <χερσὶ μὲν οὗτοι ἐγῶγε μαχέσσομαι> ἔγνω οὐκ *ex.*
ἐνδιδόντα Ἀγαμέμνονα· καὶ δὴ αὐτὸς μεγαλοφυῶς εἶκει· πέπεισται γὰρ
μετανοήσιν αὐτόν. ἐτοίμως δὲ ἀποδιδούς διαβάλλει τὸν μόγις δόντα
Χρυσήϊδα ὑπὲρ πάντων. *b*(BCE³E⁴) *T*

b. <χερσὶ μὲν οὗτοι ἐγῶγε μαχέσσομαι> ὁ μὲν τυραν- *ex.*
65 νικὸν αὐτόν φησιν, ὁ δὲ τὸ ἐναντίον παύσεσθαι φησιν ὑπεϊκόμενος. *b*
(BCE³)

*c.*¹ μαχήσομαι: οὕτως διὰ τοῦ *ἦ*, *A* A^{mt} οὐ διὰ τοῦ *ἔσ*, *Did.*
καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Ἀντι-
μάχου (fr. 131) καὶ (ἡ) Ἀριστοφάνους. *A*

70 *c.*² ὁ μὲν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ *ἦ* γράφει, ὁ δὲ Ἑρακλέων (fr.
1) τὰ μὲν ὀνόματα διὰ τοῦ *ἦ*, ὡς τὸ „μαχήμων“ (*M* 247), „μαχητῆς“
(e. g. *E* 801), τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ *ἔ* καὶ τῶν δύο *σσ*, ὡς τὸ „Σο-
λύμοισι μαχέσασα“ (*Z* 184)· ὁ καὶ ἄμεινον. *b*(BCE³) *T*

299. οὔτε τῷ: τὸ *τῷ* σημαίνει πέντε — οὐ δύναμαι. *A* *D*

75 *a.* οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ: ἵνα μὴ νομισθῆι πρὸς ἓνα μόνον *ex.*
ἀξιόχρεως εἶναι μάχεσθαι. ἢ ὡς κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως τοὺς Ἑλληνας
συμπεριείληφεν, οὐκ ἐπαμύνοντας αὐτῷ στερουμένῳ τῆς δωρεᾶς, *A b*
(BCE³E⁴) *T* καὶ πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν βίᾳ, ἀλλ' ἔθελοντῆς δεδωκέναι.

λέγει ὅτι ἄλλοις ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε ἐπιτέλλεο, ad *A* 443 295 *b* τὸ δὲ ἔμοι
sq. sim. *h*(Ag = *A. G.* 417, 27 *Matr.*) ἀντιδιαστ. ad *A* 20; ἔμοι γε non ἔμοιγε
(vide ad *A* 174. *Z* 396) scribi iussit *Hrd.* 296 ἠθικῶς et ἠθικόν cf. *Kroll, Philol.*
75, 1918, 73 sq. ἀποφαντ. cf. *F. Zucker, Semantica, Rhetorica, Ethica,*
Berol. 1963, 35, 2 298 *c* cf. *Eust.* 106, 36; vide ad *A* 304. *B* 377. *Γ* 290 *a.* | 32
(*Did.*) *c*² *h*(*M*¹ *P*¹¹) 299 fort. excidit nota *Aristonici de v. μ(έ)*, ad

ισσός οὖν ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθετεῖται *propos. Frdl.*, ὁ γὰρ περισσός. οὕτως δὲ γίνεται
περισσός ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθ. *Cob.*; fort. ὁ στίχος scribendum pro ὁ γὰρ 55 *le* addidi
56 sq. ὄφ. ὀρθ. post ἄλλοισιν *b* 58 μὲν et δὲ om. *T* ἀποφαντικῶς *BE*³
*E*⁴ ἀποφαντικῶς *CT*, vide sch. δ 140 (sed cf. test.) 58 sq. λέγει om. *T* 59
ἠθικόν *b* μὴ *T* 60 *le.* add. *Vill.* 61 ἐνδόντα *b* δὴ *b* δὴ οὖν *T* 62 αὐτόν *b*
ἀγαμέμνονα *T* μόλις *E*⁴ 64 *le.* addidi 64 sq. post sch. *A* 294 in *C*, post
sch. *A* 293 *a* in *BE*³, trps. *Bk.* 65 παύσασθαι *b* corr. *Bk.* φησιν ante
παύσ. *E*³ ὑπεικ. *Bk.*, ὑποκείμενος *b* (et *Li*) 67 *le.* *A*, om. *A*^{int} *ἦ* *A* *ἦ*
μαχήσομαι *A*^{int} 68 *μασσαλιωτικῆι* et *ἀργολικῆι* *A* em. *Vill.* 69 ἡ add.
Vill. 70 γράφει om. *h* *T* 71 μὲν om. *h* *T* ὡς τὸ — μαχητῆς om. *h*, ὡς τὸ
om. *T* μαχήμων om. *b* μαχητῆς τυδεὺς *b* 72 καὶ τῶν δύο *σσ* ὡς τὸ om.
h *T* 73 μαχέσασα *T* ὁ καὶ ἄμ. om. *T* 75 *le.* *T*, οὔτε τῷ: *A*, om. *b* νο-
μισθείη *T*, fort. verum 77 στερουμένῳ *T*, fort. rectius

καὶ οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὅπως μὴ ἀκρατῆς εἶναι δοκῆ, ἀποδοῦναι ταύ-
την τῷ βασιλεῖ, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων, ὧν φείδεται, προσίετο, καὶ ⁸⁰
ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ ἐξαιρεῖσθαι πρῶτω. γεγένηται δὲ ἀναδάσιμα
πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτίδων τῆς Χρυσῆίδος ἀποληφθείσης, ὥστε
παρηνομεῖ μὴ δούς τὴν αἰρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἐξῆν γὰρ αὐτῷ
ὁ, τι βούλοιο λαβεῖν· διό φησιν· „ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ ἴδου-
σῆος†“ (A 138), καὶ πάλιν· „αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατε“ (A ⁸⁵
118). ὥστε τὸ μὲν τῶν αἰχμαλωτίδων ἀναγκαῖον ἦν εἶκειν, τῶν δὲ
ἄλλων, εἴ τι ἐλάμβανεν, ὡς ὑβρίζοντι οὐκ ἐπιτρέπειν· οὔτε γὰρ ἀδικεῖν
δεῖ οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ μὲν γὰρ πονηρίας ἐστί, τὸ δὲ ἀνανδρίας. b
(BCE³E⁴) T

Ariston. b. ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ⁹⁰
„ἐπεὶ ῥ' ἐθέλεις ἀφελεῖσθαι“. ἔργω δὲ κοινωνεῖ εἰς ἅπαντας, τὴν αἰτίαν
τῆς ἀφαιρέσεως ἀγνοῶν. A

D καὶ ὑβρίσατε ἑαυτούς· οὐ γὰρ ἐμέ. A^{int}

Hrd. 301 a. <ἀνελῶν> ὑφ' ἐν τὸ ἀνελῶν· A^{im} b(BCE³) προεῖρη-
ται γὰρ οὐκ ἄν τι φέροις. b(BCE³) ⁹⁵

Hrd. | *ex.* b. ἀνελῶν· προεῖρηται γὰρ οὐκ ἄν. | Ἀττικοὶ δὲ περισσά- 1
κῖς χρῶνται τῷ ἄν. T

Hrd. c. <ἄἔκοντας> δασυντέον τὸ ἄἔκοντας· κατὰ στέρησιν
γὰρ ἐστί τὸ ἄ. b(BCE³)

Hrd. 302 a.¹ πείρησαι· προπαροξυτονητέον τὸ πείρησαι, ἵνα ἦ ⁵
προστακτικόν, καίτοι πολλάκις τῶν τοιούτων τὸν τόνον ἐχόντων τῶν
ἀπαρεμφάτων, λέγω δὲ τῶν εἰς αἰ ληγόντων· „ἀλλά με κακκείαι σὺν

Π 59, cf. sch. δ 646; vide ad A 275 b (Ariston.) b εἰς ἅπαντας cf. Eust. 107, 10
300 fo t. exstabat sch. Arstonici, vide ad l 367; deest diplex ante versum A 300
301 a de Herodian auctore vide ad A 154, imprimis ad Θ 441 c ad E 164
(Hrd.) 302 Eust. 107, 17: ὅτι τὸ „εἰ δ' ἄγε μὴν πείρασαι, ἵνα γνώωσι καὶ
οἶδε“ τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσι ἐλλείψεως, οἷον εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράθητι. ἕτεροι δὲ

79 καὶ οἱ μὲν ἔφασαν ὅπως habuisse vid. B, erasit *B, qui signo ∙. praefixo verbis
ἢ ἀκρατῆς sq. ea continuari voluit, quae ipse excerpserat (= Porph. 1, 12, 1—5)
79—85 partim evanuit in E³ 79 οὖν om. b 79 sq. ταύτην τ. βασ. om. b
80 πλείω] malim πλέον φειδ. T φησι φείδεσθαι b 81 τῷ βασ. b, αὐτῷ T
(fort. rectius) πρῶτω T τὰ πρῶτα b γεγ. δὲ T ἐγένετο δὲ ἄν b 81 sq.
ἀναδάσ. post αἰχμαλ. b 82 ἀποληφθ. Ma., ἀπολειφθείσης T, ἀποδοθείσης b (fort.
rectius) 83 ἦν γὰρ αὐτῷ ἐξόν T 84 ἰὼν γέρας om. b 84 sq. ἢ ὁδ. om.
T ὀδουσῆος Hom. 85 καὶ πάλιν — ἐτοιμ. om. b ἐτοιμάσασθ' T corr. Ma.
86 τὸ μὲν T τὸ μὲν τὸ C εἰς μὲν τὸ BE³ εἰ μὲν τὸ E⁴ 87 ἐπιτρεπ. CT ἐπέτρε-
πεν BE³E⁴ 88 ἀνδρίας B ἀνδρείας E⁴ 90—2 post sch. A 298 c¹ in A, trps.
Vill. 90 le. Vill., οὔτε σοὶ οὔτε A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη,
ὅτι 91 ἔργω] ὄργῃ Lehrs, ἀγνοῶν ὅτι ὄργῃ (om. δὲ) Dtz. κοινοποιεῖ
Frdl. ὡς vel ὡσεὶ post ἅπαντας ins. Frdl. τὸν αἴτιον Lehrs (cf. Roemer, Zen.
703) 92 ἀγοῶν „i. e. rationem non habens“ (Frdl.) 94 le. add. Li ὑφ'
ἐν b ἐν ἐστί A^{im} 95 οὐκ — φέροις evan. in E³ 3 le. add. Lehrs στέρ-

τεύχεσι“ (λ 74), „τῆ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο ταnúσσαι“ (ε 346). οὐ μέντοι τὸ τοιοῦτο διηνεκές· ἔστι γὰρ ἄ και ἐφύλαξαν τὸν ἴδιον τόνον· „ἀλλὰ σὺ μὲν κατᾶλεξαι“ (τ 44), „νῦν αὐτ’ ἐμόν ἔγχος ἄλευαι“ (X 285). καὶ τὸ τοιοῦτο †δῶξει† ἂν ὅτι ἐπὶ τινων (μὲν) ἤλλαξαν τοὺς τόνους, ἐπὶ τινων δ’ οὐ. ἐνθάδε μέντοι κατὰ λόγον δοκεῖ ἡ προστακτικὴ ἀνάγνωσις κείσθαι· εἰ γὰρ πρόκειται τὸ ἄγε παρακελευστικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ σημεῖόν ἐστι προστακτικῆς ἐγκλίσεως, οἰκείως καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐνεγένετο, ἄγε πείρησαι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις „δεῦρ’ ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε †πείρησαι ἀέθλων“ (θ 145). A

a.² τὸ πείρησαι προπαροξυτόνως· προστακτικὸν γὰρ ἐστίν, ὡς τὸ „σὺ δὲ φράσαι“ (A 83). A^{int} b(BCE³)

303. (ἐρωήσει:) παρὰ τὴν ἐρωήν, ὀρμήσει. ἐναργῶς δὲ πεφάν- ex.
20 τασται τὸ περὶ τὸ δόρυ μεθ’ ὀρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα. καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ’ αὐτῷ τὰς λέξεις Ἀριστοτέλης (rhet. 3, 11 p. 1411 b 32). b(BCE³E⁴) T

304 a. ὡς τῷ γε: ὁ τρόπος παραγραφῆ· μετιῶν γὰρ ἐπὶ ἑτέραν ex.
διήγησιν τούτῳ χρῆται. b(BCE³) T

25 b. <μαχεσσαμένω> καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ (sc. Did. A 298) διὰ τοῦ ἡ ἀξιοῖ Ἀρίσταρχος. A^{im}

305 a. <ἀνστήτην> ὡσπερ ἀνασχεθέειν „ἀνσχεθέειν“ (ε 320), Did. (?) οὕτως ἀναστήτην ἀνστήτην. b(BCE³)

30 b. <ἀγορήν> τὸ πλῆθος. T^{il} ex. (?)
30 c. {ἀνστήτην,} λῦσαν δ’ ἀγορήν παρὰ νηυσὶν <Ἀχαι- Nic.

καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασί, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων τοῦ τε „εἶ“ παρακελευσματοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ „ἄγε“, ἀντὶ τοῦ εἶα ἄγε, ὡς ἂν (fort. εἶ?) τις εἴποι· ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα λέγη εἶα δὴ ἄγε πείρασαι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἶ προσλήψει τοῦ αἶ γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, certe partim e scholiis a¹ ad O 159. X 285 (A), cf. sch. ε 346. λ 74 a² h(Ag = A. G. 418, 12 Matr.) 303 ὀρμήσει ad Θ 122, cf. Philox. in Or. 59, 20 (Ep. Hom. = An. Ox. 1, 133, 11, Et. Gud. 534, 1 Stef.) 304 a h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 418, 24 Matr.), cf. Eust. 107, 46 παραγραφῆ ad I 1. Π 1 (bT), cf. Ap. Dysc. de conl. 251, 19. synt. 380, 16, sch. D. Thr. (Σ^b) 105, 34, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 384, 22); test. ab Uhlig ad Ap. Dysc. synt. 379, 5 collecta 305 diplex periestiζmene ante versum in A, fort. exstat sch. Aristonici de varia lectione Zenodoti (ἀστήτην?), ad B 694, cf. Roemer, Jahrb. class. Philol. 25, 1879, 87; Wismeyer 11 h(Ag = A. G. 418, 27 Matr.): ἐν τοῖς ἀδιαλλάκτοις ἐχθραῖς κρείσσον τὸ φεῦγειν ἢ τὸ ὑποχωρεῖν a sim. h (Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 418, 26 Matr.): ἀναστήτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνστήτην, ὡσπερ ἀνασχεθέειν ἀνσχεθείην (ὡσπερ sq. om. M¹). Vide

ρησιν B 8 τῆ δὲ τόδε Bk., τήλετο δὲ A 11 δῶξει A, δῶξειεν Bk., διδάξαι
Lehrs μὲν add. Bk. 14 ἐγκλίσεως A corr. Vill. 16 ξεῖνε πάτερ πείρ.
Hom. 17 τὸ — προπαρ. A^{int} προπαροξύνεται b h 18 ἐστίν om. A^{int} h,
fort. recte 19 le. add. Li ἐρωήν, ἦτοι b ὀρμήσει ὀρμήν C 19 sq.
πεφάνονται T 20 τὸ¹ om. T 21 τὰς om. b 25 le. add. Vill. 27 le.
add. Li V 29 le. add. V^c 30 le. ἀνστ. del. et ἄχ. add. Vill.

ων): δύναται τις διαστέλλειν βραχὺ ἐπὶ τὸ νηυσίν, ἴν' ἦ τὸ ἐξῆς ἀγορὴν Ἀχαιῶν. A

ex. 306. (ἔϊσας:) τινὲς πορευτικὰς παρὰ τὸ ἴω. T^c

Ariston. 307 a. ἦϊε σὺν τε Μενoitιιάδη: ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον. A

ex. b. (ἦϊε σὺν τε Μενoitιιάδη:) εἰκότως τῷ Ἀχιλλεῖ θυμικῶ³⁵ ὄντι ἦπιος ὢν Πάτροκλος πάρεστι πρὸς τὸ τὸν θυμὸν αὐτοῦ μαλάσσειν. ὅτι δὲ πρῶός ἐστι, δῆλον ἐξ ὧν οἰκτεῖρει τοὺς Ἀχαιοὺς· Εὐρύπυλον μὲν γὰρ ἴαται, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀχιλλεῖ παρακλαίει. καὶ Μενέλαος περὶ αὐτοῦ φησι· „νῦν τις ἐνηεῖης Πατροκλῆος / μεμνήσθω“⁴⁰ (P 670—1). κατ' ἐξοχὴν δὲ ἰδιαζόντως εἶπε περὶ αὐτοῦ καὶ νῦν, ἵνα ἀξιόχρεως ἦ, ὅταν τελευταῖον αὐτὸν εἰς τὴν μάχην ἐγείρη. b(BCE³E⁴ [fol. 3^r]) T

ex. 308—11. (Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα ——— πολὺμητις Ὀδυσσεύς:) αὐτεπαγγέλτους ἔχουσι τὰς ἐννοίας οἱ στίχοι, ὧν ἀφ-⁴⁵ελὼν τι ἢ προσθεῖς μᾶλλον ἀδικήσεις. δῆλον δὲ ὅτι οὐκ ἔθαλάσσειον τινες τῶν νεῶν, ἐπεὶ τίς χρεῖα νεουλκίας; ἔστι δὲ ὁμοιοτέλετον τὸ σχῆμα· προέρυσσεν (308), ἔκρινεν (309), βῆσεν (310), εἶσεν ἄγων (311). b(BCE³E⁴) T

Did. 309. (ἔς δ' ἐρέτας:) διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος, „ἐν δ' ἐρέτας“.⁵⁰ A^{im}

ex. 311. εἶσεν ἄγων: ἀνάγων τὴν Χρυσηίδα εἶσεν. ὁ δὲ μετὰ δώρων μὴ διδοὺς αὐτὴν μετὰ προσθήκης ἀποδίδωσιν ἐξυπηρετούμενος πρὸς δυσώπησιν τοῦ θεοῦ. b(BCE³E⁴) T

ad B 12. 29. 398 a. 694 a. K 32. 176 (Did.) 306 cf. Eust. 108, 12, aliter D 307 diplo periostigmene ante versum in A, fort. error scribae a sch. fort. decurtatum, cf. Frdl., Ariston. p. 50 b — μαλάσσειν brevius h(Ag E⁴ [fol. 10^v]) M¹ P¹¹, cf. A. G. 419, 1 Matr.) κατ' ἐξοχὴν sq. brevius h(Ag E⁴ [fol. 10^v]), cf. A. G. 419, 2 Matr.) 308—11 δῆλον (46) — σχῆμα h(Ag = A. G. 419, 6 et 9 Matr.) 309 ad A 142 (Did.) 310 diplo periostigm. ante versum in A, incertum an sch. Aristonici exstiterit 311 h(Ag = A. G. 419, 10 Matr.); —

33 le. add. V^c πορ. Ge Eust., πορευτικὰς T^c 36 le. addidi 36 sq. τῷ — ὄντι et πάτρ. om. h 39 μὲν γὰρ om. T καὶ περὶ — παρακλαίει om. T 40 μενέλεως T τις] τι E³ ἐνηέως T πατρ. δειλοῖο Hom. μεμνήσθω om. b 41 [διάζοντος T καὶ νῦν om. h T 42 ἦ, ὅταν τελ.] ἦ τελευτῶν h T αὐτὸν sq.] ἐγείρειν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην T ἐγείρειν αὐτὸν h 44 sq. le. addidi 45 τὰς ἐννοίας om. T ὧν b καὶ T 48 βῆσεν b ἐβησεν T 50 le. add. Vill. 52 le. Vill., τὸ δὲ εἶσεν ἄγων ἀντὶ τοῦ E⁴, om. cett. ἀνάγων δὲ sq. (cum scholio A 308—11 coni.) T δὲ post δώρων b 53 αὐτὴν μὴ διδ. b

55 **312 a.¹** {ὕγρα} κέλευθα: παρὰ τὸ ἐλεύθω. ἔστι δὲ ὡς τὸ δίφρα, *ex. (?)*
 λύχνα, μεταβολὴ γένους· ἀντὶ γὰρ θηλυκῶν τὰ οὐδέτερα εἶπεν·
 γίνεται γὰρ μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τράχηλος
 τὸ τράχηλον, ἔνθεν πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 191, 86)· „τὰ
 τράχηλα γυμνάζει“. καὶ λύχνος λύχνα, δίφρος δίφρα, καὶ ἀπὸ τοῦ
 60 ἔρετμός τὸ ἔρετμόν, ἔνθεν „ἔρετμὰ προήκεα“ (μ 205). Τάρταρος
 ἀρσενικῶς καὶ κατὰ μεταβολὴν ἢ Τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ (P. 1, 15)·
 „ὄς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ,“ καὶ οὐδέτερον τὸ Τάρταρον Ἡσίοδος
 (th. 119)· „Τάρταρά τ' ἠερόντα“. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ὕγρα
 κέλευθα. A

65 **a.²** τὰς ὁδοῦς. | ὡς ἀπὸ τοῦ δίφρος δίφρα, οὕτως ἀπὸ τοῦ D | *ex. (?)*
 κέλευθος κέλευθα· καὶ ἔστι μεταβολὴ γένους. b(BCE³E⁴)

312—3. {οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ——— / λαοὺς δ' *ex.*
 Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν;} διὰ τί μὴ καθαρὸς
 ἐκπέμπει; b(BCE³E⁴) T^{II} ὅτι προυργιαίτερα τῷ θεῷ ἢ ἀπόδο-
 70 σις. ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἤδη καθαρθέντες
 εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν. b(BCE³E⁴)

314 a. καὶ εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον: τὰ περιπτώματα εἰς *ex.*
 τὴν ἀπέριττον θάλασσαν βάλλουσι. καὶ Εὐριπίδης (I. T. 1193)·
 „θάλασσα κλύζει ἴπαντ' ἀνθρώπων ἢ κακά“. A

εἶσεν cf. D **312 a¹** — ἐλεύθω h(M¹ P¹¹), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 360, 7, Et. Gud. 314, 6 al.) ἔστι δὲ ὡς sq. h(Ag Ge, paulo brevius M¹ P¹¹, cf. A. G. 419, 14 Matr.); Et. Gen. (AB) κέλευθα· ἰστέον ὅτι τὸ (τὰ B) ὕγρα κέλευθα κατὰ μεταπλασμόν γένους ἐστίν· ἀντὶ γὰρ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον εἶπεν· γίνεται γὰρ μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος ὡς ἀπὸ τοῦ ὀ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν παρὰ Καλλιμάχῳ πληθυντικῶς· „τὰ τράχηλα γυμνάζει“. καὶ λύχνος λύχνα καὶ δίφρος δίφρα καὶ δακτύλος δάκτυλα καὶ ὁ Τάρταρος καὶ ἡ Τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ· καὶ οὐδετέρως τὸ Τάρταρον Ἡσίοδος (Ἡσ. EM., οἶον AB)· „Τάρταρά τ' ἠερόντα“. οὕτως εὔρον σχόλιον, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 108, 16 (φασίν οἱ παλαιοί); sch. 1 20; Serv. Verg. A. 5, 732; Wackernagel 1, 660 μεταβολὴ γένους cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 225, 19) κατὰ μεταβολὴν ἢ Τάρταρος cf. sch. Pind. Ol. 8, 64 d, P. 1, 29 a **312—3** fort. Porph. (cf. 1, 12, 14);— εἶεν h(Ag = A. G. 420, 1 Matr.) **314 a** h(Ag = A. G. 420, 3 Matr.); Et. Gen. (AB Sym.) ἀπολυμαίνεσθαι, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 108, 29; sim. P. S. I. 1192 col. I, sch. Soph. O. C. 805, sch. et Tz. Ar. Plut. 656, sch. Aeschin. 1, 23, sch. et

55 (le.) ὕγρα del. Bk. 56 μεταβολή] κατὰ μεταπλασμόν h, Et. Gen., fort. recitius, cf. Eust. (μεταπλασμόν sc. φασίν) 56 sq. ἀντὶ γὰρ — γένους bis in A 58 ἔνθεν Et. Gen., Ge M¹ P¹¹, ἔνθα A ὡς Ag 59 γυμνάζειν A λύχνος et δίφρος] λύχνος et δίφρος Et. Gen., Ge Eust., fort. verum 60 ἔνθ. ἔρ. προήκεα h, om. A (de Et. Gen. vide test.) 61 ἀρσενικόν h 62 ὄς τ' h ὡστ' A 67 sq. le. addidi 68 διὰ τί δὲ μὴ (cum scholio A 312 a² conii.) b 70 καθαρθέντε E³ 72 (le.) ἄλλα A corr. Vill. 74 πάντα τάνθρώπων Eur.

D | *Did.* (?) b. <οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο ——— βάλλον:> ἀπεκα- 75
θαίροντο καὶ εἰς τὴν θάλατταν τὰ περιπτώματα καὶ καθάρματα
ἔβαλλον. | Ἰακῶς δέ ἐστι τὸ βάλλον, κατὰ ἀποκοπὴν· τὸ δὲ ὄνομα
ἐστὶν ὀλόκληρον. b(BCE³)

D φύσει γὰρ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. A^{int}

ex. 315—7. <ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι ———περὶ καπνῶ:> ἀξιο- 80
πρεπῆς ἢ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν θέα. μεγαλοφύεις δὲ καὶ αἱ ἐπιτελού-
μεναι θυσίαι· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ τεληέσσας (315). b(BCE³E⁴)

ex. 317 a. <κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν ἔλισσομένη περὶ κα-
πνῶ:> ὡς ἂν μελλόντων τῶν ἄλλων θεοσεβέστατα, T ὑπ' ὄψιν
ἦγαγεν ἄμα τῶ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμιγομένην τὴν λευκότητα 85
τῆς πιμελῆς φανταστικῶς. b(BCE³E⁴) T

Ep. Hom. | ex. |

Ep. Hom.

b. κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν: δοκεῖ ἢ λέξις τέσσαρα σημαί-
νειν, ὡς καὶ τῶ Πορφυρίῳ (1, 253, 13) δοκεῖ, αὐτό τε τὸ λίπος καὶ
τὸν ἐπίπλου καὶ τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. | ἐστὶ δὲ παρὰ τὸ
κνίσω. | ὑπ' ὄψιν δὲ ἦγαγεν ἄμα τῶ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμιγο- 90
μένην τὴν λευκότητα τῆς πιμελῆς φανταστικῶς. | ἀπὸ οὖν τοῦ κνίσω
μέλλοντος γέγονε· πλείστα γὰρ ὀνόματα ἀπὸ μελλόντων γέγονεν,
οἶον ἄψω ἄψις, λέξω λέξις, δόξω δόξα, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα. οὕτως
οὖν καὶ κνίσω κνίσα. εἰ δὲ τις εἴποι ὅτι πότεν δηλονότι δίφθογγον
οὐκ ἐστὶ, φάμεν ὅτι κνίζω ἐστὶ καὶ ἔχει τὸ ἰ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἰζω τὸ 95
ἰ μόνον ἔχουσι. τὸ δὲ κνισμός ὁμοίως ἐκ τοῦ †κνίσω† κνισμός, ὡς ἰ
λογίσω λογισμός. τὸ κνίσα καὶ τὸ ἰ καὶ τὸ ἄ βραχύ, καὶ τὸ μὲν ἰ,
ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ἰζω τὸ ἰ βραχύ ἔχει, τὸ δὲ ἄ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ἄ θηλυκά,
ἀπὸ μελλόντων ἢ ἐνεστῶτων γινόμενα, βραχύ ἔχει τὸ ἄ, δόξω δόξα,
ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα, μῶ μῶσα καὶ μούσα. ἐκτέταται δὲ ποιητικῶς 5
τὰ δύο· κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν. A

Tz. Lyc. 135 b Ἰακῶς sq. ad A 162. Z 171; cf. Ludwich A. H. T. 1, 371, 34 Ἰ-
ακῶς — βάλλον h(Ge) 315—7 at cf. Porph. de abst. 2, 59 317 a cf. Eust.
109, 25 δ h(cf. A. G. 420, 19 Matr.): δοκεῖ δὲ ἢ λέξις — ἔχουσι (Ag Ge). τὸ δὲ
κνισμός — ἴκεν (Ge); — ἀναθυμίασιν ad Φ 363, cf. Ap. S. 101, 27 παρὰ τὸ κνίσω
sq. h: παρὰ τὸ κνίσω· ὑπ' ὄψιν — κνίζω ἐστὶ (M¹ P¹¹, partim V³) καὶ ἔχει τὸ ἰ —
ἔχουσι et τὸ κνίσα καὶ τὸ ἰ — βραχύ ἔχει τὸ ἄ (P¹¹) ἀπὸ οὖν τοῦ κν. (91)
sq. Ep. Hom. (An. Par. 3, 347, 21, An. Ox. 1, 219, 23, cf. 1, 242, 14), ubi verba
ei δέ (94) — μόνον ἔχουσι (1) desunt, fort. ab Ap. H. inserta (cf. Choer. O. 227, 8,
Theogn. 142, 6) ἀπὸ (91) — μέλλοντος cf. Or. 83, 4 318—9 fort. erat sch.
Aristonici de constructione verborum οὐδ' Ἀγαμέμνων / λῆγ' ἐριδος, cf. sch. o
246: οὐδ' ἴκετο γήραος οὐδόν· ὁ δὲ παρὰ σύνταξιν κέεται· λέγει γὰρ ὅτι

75 le. add. Vill. 76 θάλασσαν C 80 le. addidi 83 sq. le. addidi 85 τὴν om.
T 89 ἀναθ. ἢ ἀναθυμίασιν A ἐστὶ δὲ om. h 92 γέγονε] γίνονται Ag Ge
94 δίφθ.] δίφθογγος M¹ 1 ἔχουσι] ἔχει πλήν τοῦ δανείζω, χρήζω P¹¹ κνίσω
(e κνίζω correctum, ut vid.) A, Ge, κνίζω Vill., κνίζω κνίσω Bk., fort. recte
4 ἔχει] ἔχει, πλήν τοῦ δανείζω ὅτι ἔχει δίφθογγον Ge

- 320 a.** {ἀλλ' ὁ γε Ταλθύβιον τε καί} Εὐρυβάτην: ὅτι καὶ ἔτε- *Ariston.*
ρος Εὐρυβάτης, Ὀδυσσέως κῆρυξ (cf. B 184). ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὸν
Πυλαιμένεα (cf. B 851. E 576. N 643). A
- 10 b.** (Εὐρυβάτην:) ἄλλος ὁ κατὰ Ὀδυσσεά Εὐρυβάτης καὶ *ex. (Ariston. ?)*
οὗτος ἄλλος. b(BCE³) T¹¹
- 321.** ὀτρηνῶ θεράποντες: παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὄρω. θεράποντες *ex.*
δὲ οἱ τοὺς κρείσσονας δι' ὠφέλειαν θεραπεύοντες ὡς Ἐτεωνεύς (cf. δ
22—3) καὶ Μηριόνης (cf. K 58—9). ὁμωνύμως δὲ καὶ οἱ δοῦλοι θερά-
15 ποντες καλοῦνται. A b(BCE³) T
- 322.** ἔρχεσθον κλισίην (Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος): στι- *Nic.*
κτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· αὐτοτελής γὰρ ὁ λόγος, καὶ ὁ ἐξῆς
ὁμοίως. τὸ δὲ „ἀγέμεν“ (A 323) ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἄγε. A
- 322—3.** (ἔρχεσθον κλισίην ——— Βρισηίδα καλλιπία- *ex.*
20 ρηον:) βασιλικὸν τὸ ἀπόλυτον τῆς φράσεως καὶ τὸ δι' ἄλλων
πειρᾶσθαι καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν. ὑβριστικὸν δὲ καὶ τοῦτο· οὐ γὰρ
ἐντυχεῖν Ἀχιλλεῖ κελεύει, ἀλλ' ὡς κενῆς οὔσης τῆς νεῶς ἄγειν αὐτήν.
b(BCE³E⁴) T
- 323.** χειρὸς ἐλόντ' (ἀγέμεν): ἴδιον „χειρὸς ἐλόντε ἄγειν“ *Did. (?)*

καίπερ θεοφιλῆς ὧν οὐκ ἐγήρασε. τὸ οὖν ἐξῆς· γήραος δὲ οὐδὸν οὐχ ἴκετο. ὁμοιον
δὲ ἔστι τῷ „οὐδ' Ἀγαμέμνων / λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπέλησ' Ἀχιλλῆϊ“
(A 318—9)· τὸ γὰρ ἐξῆς· Ἀγαμέμνων δ' οὐ λῆγ' ἔριδος κτλ., ad X 91 (Ariston.).
Ceterum nulla signa ante versus in A **320** diplae periostigm. ante versus in A,
fort. error scribae a ad B 184. l 170. N 658 (Ariston.) Πυλαιμένεα ad B
837. 851. N 643 (Ariston.), cf. auct. ign. praef. p. LXV b cf. Eust. 110, 5
321 — ὄρω h(Ag = A. G. 421, 13 Matr.), cf. sch. Opp. Hal. 2, 529 Vári; ve-
riloquium aliunde ignotum, cf. Philox. ap. Or. 121, 9 οἱ τοὺς κρείσσονας sq.
h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 421, 15 Matr.) ὁμωνύμως sq. cf. Amm. 148. 227, aliter
ad T 143 **322** ἀγέμεν ad A 20 (Ariston.), cf. Eust. 110, 32 **322—3** —
φράσεως h(Ag = A. G. 421, 18 Matr.); cf. Hrd. rhet. fig. 102, 19 καὶ τὸ δι'
ἄλλων sq. h(Ag = A. G. 421, 28 Matr.) ὑβριστικὸν sq. h (M¹ P¹¹) **323—4**
diplae periostigm. uncis circumscriptae (h. e. deletae?) ante versus in A **323**
de Didymo auctore vide ad B 347. A 450. N 407. Π 854. X 336. 470, cf. sch. ζ

7 (le.) ἀλλ' — καὶ del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλή, ὅτι **8** sq. τὸν πυλ. scripsi
(cf. Lehrs Ar. 3 275), τὰ πυλαιμενῆα A τὸν πυλαιμενῆα Vill., τὸν πυλαιμένην Bk., τὰ
περὶ πυλαιμένου Cob. (vide ad B 837) **10** le. add. V^c **11** ἄλλος οὗτος B **12**
le. A, om. b T (le.) ὀτρηνῶ A em. Vill. ὄρω A ὄρω b T **13** sq. ὡς — μηριόν.
om. T **14** καί¹ om. A **15** καλ.] λέγονται b **16** le. A supplevi **19** sq. le.
addidi **19—22** cum scholio A 321 conii. T **20** sq. βασ. — ἐπιχειρ. post ἄγειν (22)
trps. b **20** τὸ¹ T δὲ καὶ τὸ b καὶ τὸ T βασιλικὸν δὲ καὶ τοῦτο τὸ b, fort. rectius
ἄλλων b ἀλλήλων T **21** ὑβρ. — τοῦτο T ὑβριστικὸν τοῦτο b τὸ ἀγέμεν
ὑβριστικὸν h **22** κεν. οὔσης τῆς v. T ἑαυτοῦ οὔσαν b **24** le A suppl. Vill. **24** sq.
οὕτως χ. ἐλόντε ἀγέμεν ἀρίσταρχος Lehrs (ὅτι def. Frdl. sch. Aristonico attribuens)

Ἄριστόνικος† ἵνα τὸ δυϊκὸν εὐδηλον ἦ· ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, ἐὰν 25
κατὰ συναλιφὴν ἀναγινώσκωμεν. A

Ariston. | *Nic.*

324—5. εἰ δέ κε μὴ δώησιν, (ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι/
ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι): πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. |
ὑποστικτέον δέ εἰς τὸ δώησι (324), στικτέον δέ ἐπὶ τὸ πλεόνεσσι
(325), ἵνα ὁ δέ (324) περιττεύη. A 30

ex. | *Ariston.*

324. (δῶησιν ——— ἔλωμαι:) δῶησιν ἀπὸ τοῦ δῶω, ἐπεὶ
δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, φέαν† ἔστιν ἀπὸ τοῦ δῶ, A b(BCE³)
T τὸ τε ἦ καὶ τὴν σὶ συλλαβὴν. A | τὸ δὲ ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ
ἐλοῦμαι ἢ ἐλοίμην. b(BCE³) T

ex. 325 a. (τὸ οἶ καὶ ῥίγιον ἔσται:) δύναται ὑπερβατὸν εἶναι, 35
καὶ τοῦτο αὐτῷ ῥίγιον ἔσται. A^{im}

ex. b. ῥίγιον: βδελυρώτερον τὸ ἐπὶ πλειόνων ἀσχημονεῖν·
„πάντες δέ με πεφρίκασιν“ (ὠ 775) ἀντὶ τοῦ βδελύσσονται. b(BCE³
E⁴) T

ex. 326. προίει: ἀπὸ τοῦ ἰῶ περισπωμένου. T | τὸ δὲ ἐπὶ ἔτελλεν 40
ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἐπέταττεν. b(BCE³E⁴) T

ex. 327. τὼ δ' ἀέκοντε βάτην: εἰκότως· καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα
γὰρ δεδοίκασι καὶ πρὸς ὃν ἀποστέλλονται. b(BCE³E⁴) T

ex. 329 a. (παρὰ τε κλισίῃ:) πλησίον τῆς σκηνῆς. b(BCE³E⁴)
T

ex. b. καὶ νηὶ μελαίνῃ: διὰ τῆς μελαίνης νηὸς τὸ σκυθρωπὸν
τῆς ἔδρας δηλοῖ. b(BCE³) T

Ariston.

330 a. {ἤμενον·} οὐδ' ἄρα τῶ γε (ἰδὼν γήθησεν): ὅτι
ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστέον· οὐκ ἐγήθησεν, ἀλλ' ἐλυπήθη. A

ex. b. οὐδ' ἄρα τῶ γε ἰδὼν γήθησεν: ὁ τρόπος ἀντίφρασις. 50
T

131. ξ 195; Lehrs, Quaest. ep. 49 324—5 — ἐλοίμην ad A 137. 184. Z 235
(Ariston.) 324 — δῶ h (Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 421, 21 Matr.), cf. D τὴν σὶ
ad A 129 (A) τὸ δὲ ἔλωμαι sq. h(M¹ P¹¹) 329 a h(Ag = A. G. 421, 26
Matr.), cf. D b h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 421, 27 Matr.) 330 diple periestigm.
ante versum, error scribae ut vid. a cf. sch. D. Thr. (Σ¹) 461, 38, vide ad A
281 (c. test.) b h(M¹ P¹¹): ἀντίφρασις ὁ τρόπος. „οὐκ ἄκοντε πετέσθη“ (E 366),

27 sq. le. A supplēvi (auctore Frdl.) 28 πρὸς A, fort. ἢ διπλῆ, πρὸς ἀντὶ τοῦ]
ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοῦμαι ἢ ci. Frdl., recte (cf. sch. A 324) 31 le. add.
Bk. δῶησιν ἀπὸ A, δῶησιν: ἀπὸ T, ἀπὸ b 32 λαμβ. δεῖ E³ ἐὰν] εἰ Ma.
35 le. add. Vill. 37 ἀσχ. ὡς τὸ E⁴ 40 προίει: ἀπὸ T, fort. προίει... ἐπὶ
μῦθον ἔτελλε: προίει ἀπὸ τὸ δὲ om. b 40 sq. τὸ δὲ — τοῦ om. E⁴
40 ἐπὶ ἔτελλεν scripsi, ἐπιτέτελλεν b T 41 ἀντὶ τοῦ om. b ἐπέτ. om. E⁴
44 le. add. Vill. 46 νηὸς om. b 48 le. ἦμ. del. et ἰδ. γήθ. suppl. Vill. δ-

- c. οὐδ' ἄρα (<...> γήθησεν: μεμετρημένη ἢ διάθεσις οὔτε *ex.*
πλέον λυπουμένου (ἀγεννῆς γάρ) οὔτε ἦττον· ἀσυμπαθῆς γάρ. **b**
(BCE³E⁴) **T**
- 55 **331 a.** τῶ μὲν ταρβήσαντε (<καὶ αἰδομένω>): εὖ τὸ *ex.*
αἰδεσθῆναι, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπὶ τοιαύτην χρεῖαν ἐληλυθότας. δύο
δὲ ταῦτα συμβαίνειν περὶ τοὺς χρηστοὺς αἰεὶ ὁ ποιητῆς φησιν, αἰδῶ
καὶ φόβον· „αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε“ (Γ 172). **b**
(BCE³E⁴) **T**
- 60 **b.** τῶ μὲν ταρβήσαντε: διὰ τὴν ξιφουλκίαν. **b**(BCE³ *ex.*
E⁴) **T**
- c. αἰδομένω: παρὰ τὸ αἰδω. οἶδε δὲ καὶ τὸ αἰδῶ· „ἀλλή- *ex.*
λους τ' αἰδεῖσθε“ (E 530). **T**
- 332 a.** (<οὐδέ τι>) διὰ τοῦ ἰ, οὐδέ τι, οὐ διὰ τοῦ ἔ. καὶ ἡ Κύ- *Did.*
65 πριος. **A^{im}**
- b.** οὐδέ τί μιν προσεφώνεον: τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν τι *ex.*
παροξυντικόν, τὸ δὲ θωπεῦσαι δουλοπρεπές. πρῶτος δὲ Ὁμηρος
πρόσωπα κωφὰ παρήγαγεν εἰς τὴν τραγωδίαν. **A b**(BCE³E⁴) **T**
- 334—5.** χαίρετε κήρυκες (<—— ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' *Nic.*
70 Ἄγαμέμνων>): στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (*sc.* 334), καὶ
βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐπαίτιοι (335): ὡς γὰρ ἀγγέλους σεμ-
νῶνων αὐτοὺς εἶπεν. **A**
- 334 a.¹** Διὸς ἄγγελοι: ἢ ὅτι τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἀγγέλλουσιν, *ex.*
ἢ ὅτι ἀπὸ Ἑρμοῦ εἰσιν, ὃς ἄγγελος Διός. **b**(BCE³) **T** καλῶς δὲ
75 οὐκ Ἄγαμέμνονος ἔφη, ἀλλ' ἀνδρῶν καὶ Διός, οἷς δικαίως ὑπηρε-
τοῦσι· τούτῳ γὰρ ἀδίκως. **b**(BCE³E⁴) **T** κοινὸς δὲ νόμος μὴ
ἀδικεῖσθαι κήρυκα· ἱεροὶ γὰρ οὔτοι καὶ τὰ πρὸς θυσίαν ἐτοιμάζοντες·

cf. Eust. 111, 24 **331 a** cf. Eust. 111, 28; Soph. Ai. 1076 **b h**(M¹ P¹¹):
„ταρβήσαντε“ διὰ τὴν ξιφουλκίαν, „αἰδομένω“ δὲ διὰ τὴν βασιλείαν *c*
h(Ag Ge, cf. A. G. 422, 2 Matr.): παρὰ — αἰδεῖσθε, „ἀλλ' αἰδεῖσθε θεούς“ (Ag,
cf. ω 503), „οὐδέ τί σ' αἰδέσεται“ (Ag Ge, ω 208), „αἰδεσθε<ν> μὲν“ (Ag, H 93),
„ἄλλους τ' αἰδέσθητε“ (β 65). καὶ τὸ ὄνομα αἰδήμων (Ag Ge, cf. An. Ox. 1, 21,
27. 1, 70, 2), cf. Eust. 111, 40 **332 a** cf. Valk II 126 **b**—δουλοπρ. **h**(Ag M¹ P¹¹,
cf. A. G. 422, 1 Matr.) πρῶτος δὲ sq. sim. **h**(Ag = A. G. 422, 10 Matr.), cf. Eust.
111, 47. 112, 4. 418, 15; Serv. auct. Verg. A. 1, 689; sch. Ver. Verg. A. 7, 341;
Muehmelt 118 **334 a¹** cf. Eust. 112, 30; — Διός¹ cf. D καλῶς — ὑπηρετ. cf. He.

τι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 52 sq. le. T supplevi, om. **b**; le. et sch. cum scholio **b**
coni. T οὔτε . . . οὔτε **b** οὐ δὲ . . . οὐ δὲ T 53 ἀγενῆς BT 55 le. T supplevi,
om. **b** εὖ δὲ τὸ cum scholio A 330 c (v. γάρ) coni. **b** (sed εὖ τὸ E⁴) 57 αἰεὶ post
ποιητῆς BE⁴, om. T αἰδῶ T φειδῶ **b** 60 le. T, τὸ δὲ ταρβήσαντε (cum scholio
a coni.) **b** 64 le. add. Bk. 66 le. AT, om. **b** (le.) μὴ προ(σ)εφώνησσι. o
A em. Ddf. μὲν om. A 68 παρήγ. post τραγ. **b** 69 sq. le. A suppl. Frdl.
71 ἐπὶ τὸ Frdl., ἐπὶ τῷ A 74 δὲ om. E⁴ 75 ἀλλὰ διὸς καὶ ἀνδρῶν E⁴
76 ὁ νόμος **b** 77 fort. κήρυκας τὰς θυσίας προετοιμάζοντες **b**

b(BCE³) T {ἀμέλει παρ' Ἀθηναίοις τὸ τῶν Κηρύκων γένος} „κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυϊ“ (Σ 558), „κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν“ (Γ 274). T 80

D | ex. a.² Διὸς ἄγγελιοι: ἄστυλον γὰρ ——— Κήρυκα, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Κηρύκων γένος, ὡς ἱστορεῖ Πτολεμαῖος (fr. inc. sed. 2 [p. 46 Chatz.]) | ἢ ὅτι τὰς ἐορτὰς αὐτοῦ ἀγγέλλουσιν, ἢ ὅτι ἀπὸ Ἑρμοῦ εἰσιν, ὃς ἄγγελος Διός. A

ex. 335 a. ἄστυλον ἴτε: διὰ σχήματος ἐδήλωσεν, ὡς τῶ δέει οὐ προ- 85 ἔκοψαν. b(BCE³E⁴) T τιμήσαντες οὖν ἀντιτιμῶνται. b(BCE³) T

Hrd. b.¹ {οὔτι μοι} ὕμμες: οὕτως φιλωτέον τὸ ὕ τοῦ ὕμμες· ἢ γὰρ λέξις Αἰολικῆ. ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ συναλιφή, „αἶ κ' ὕμμιν ὑπέρ-σχη χεῖρα Κρονίων“ (Δ 249). A

b.² τὸ δὲ ὕμμες φιλοῦται· Αἰολικὸν γὰρ ἔστιν, ὡς δηλοῖ καὶ 90 ἡ συναλιφή, „αἶ κ' ὕμμιν ὑπέρσχη χεῖρα“. b(BCE³) T

D c. οὔτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι: πεπαιδευμένως· οὐ γὰρ δεῖ τὰς αἰτίας ἐφ' ἑτέροισι μεταγίγειν ὡς κύνα κατὰ τοῦ βεβλημένου λίθου. A b(BCE³) T

ex. d. {οὔ τί μοι ὕμμες ἐπαίτιοι:} ἀντίφρασις. T 95

Did. | Ariston. 336 a. ὁ σφῶϊ: διὰ τοῦ ἑνὸς σ, ὁ σφῶϊ, ὁμοίως τῶ „καὶ θῶρηχ'· 1 ὁ γὰρ ἦν οἶ“ (Σ 460). A b(BCE³) T | ἢ διπλῆ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῶ ν „ὁ σφῶϊν“. τοῦτο δὲ σημαίνει ὕμων ἢ ὕμιν, ὧν οὐδὲν ἀρμόζει τῶ λόγῳ τούτῳ, ἀλλὰ τὸ ὕμας. A

§ 1920 a² h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 422, 15 Matr.), ordine mutato; — Πτολεμ. cf. Paus. 1, 38, 3 Πτολεμ. cf. Baege p. 40 ἢ ὅτι sq. h(Ge) 335 b¹ breuius h(Ag = A. G. 422, 22 Matr.), cf. D; — Αἰολικὴ cf. Lex. spir. 236: τὸ ὕ πάσης λέξεως ἄρχον δασύεται . . . πλὴν τοῦ „ὕμμες“ ἀντὶ τοῦ ὕμεις, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ρηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων (fr. 50 P.) παρὰ τῶ ποιητῆ ἔδασυεν τὸ ὕμμες, Ar. Dysc. pron. 93, 23, Choer. Th. 2, 148, 21. 321, 27, sch. Hsd. opp. 426 b c h(Ag Ge, cf. A. G. 422, 16 Matr.) d ad A 330 b 336 a — ἐνὸς σ h(Ag = A. G. 422, 24 Matr.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 306, 28, EM. 614, 22): ἔνθεν Ἀρίσταρχος εἰδὼς ὅτι ὁ ποιητῆς προτακτικοῖς (EM., προτακτικῶ An. Ox.) χρῆται ἀντὶ ὑποτακτικῶν τὸ „ὁ σφῶϊ προῖει“ καὶ „ὁ σφιν ἐὺ φρονέων“ (A 253) διὰ ἑνὸς σ γράφει (γρ. om. An. Ox.), sim. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 323, 16 al.); vide ad A 73.

78 verba ἀμέλει — γένος ad sch. D pertinentia, ubi illa gens Atheniensis commemoratur, delevi 85 le. T, τὸ δὲ ἄστυλον ἴτε (coni. cum scholio A 334 a¹, v. ἀδικῶς) E⁴ ὡς τῶ δέει] τῶ γὰρ δέει E⁴ 87 (le.) οὔτι μοι del. Vill. 90—1 coni. cum sch. c in b, cum sch. a in T, distinxi 90 αἰολ. γὰρ ἔστιν b ὡς αἰολικόν T 90 sq. ὡς — συναλ. om. C 92 le. T, om. Ab πεπαιδευμένως δέ sq. coni. cum scholio A 334 a² (v. διός) A h (ut D) 93 ἄγειν T βεβλ.] πεμπομένου C 95 ἀντίφρ. ante v. σφῶϊ μὲν (sch. A 336 b) in T, transposui et le. supplēvi 1 le. AC, ὁ σφῶϊ (cum toto scholio post sch. b) T, om. cett. τοῦ om. bT ὁ σφῶϊ (alt.) om. bT ὁμ. τῶ] ὡς τὸ T καὶ om. b 2 ol om. A διπλῆ sc. περιεστημένη, quae exstat ante versum in A 4 τῶ ὕμας A em. Vill. (ὕμας sec. Ar. Dysc., cf. pron. 36, 5, synt. 226, 7)

6 b. <ὁ σφῶϊ προφει:> „σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοός“ (Λ 776), *ex.*
 ὑμεῖς· ὁ σφῶϊ προφει, ὑμᾶς· „ὁ σφῶϊ<ν> μάλα πολλάκις“ (Υ 281),
 ὑμῶν· „καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν“ (Α 338), αὐτοῖς· T

337 a. διογενὲς Πατρόκλεις: ἐξαίρει πάλιν τὸ πρόσωπον· *ex.*
 τοῖς γὰρ τῶν φίλων γνησιωτάτοις εἰώθαμεν πιστεῦειν τὰ γύναια.
 10 b(BCE³E⁴) T

b. <Πατρόκλεις:> ἡ εὐθεία Πατροκλῆς ὡς Ἡρακλῆς. T^u D
 Πατρόκλεις: ἀντὶ τοῦ Πάτροκλε, ἐσχημάτισται ——— D
 Ἡρακλῆς. A

338 a. <σφῶϊν:> αὐτοῖς. T^u D

15 b. μάρτυροι ἔστων: μαρτύρεται τῷ κήρυκε, ὅπως μὴ *ex.*
 δοκῆ προδότης εἶναι ὑπερορῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναιρουμένους. τὰ
 δὲ ἄλλα οὐχ ἄπτεται Ἀγαμέμνωνος, ὅπως μὴ δοκῆ μικροψυχεῖν ἐπὶ
 τῇ ἀφαιρέσει. b(BCE³E⁴) T

339—40 a. πρὸς τε θεῶν μακάρων <————/καὶ πρὸς *ex.*
 20 τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος>: πρότερος τῶν Πυθαγορικῶν Ὀμηρος
 μέσην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φύσιν b(BCE³E⁴) T ἀνθρωπίνην τέ-
 θεικε· τὸν μὲν γὰρ ἀπλῶς ἀνθρωπον τοῦ βασιλέως κατ' ἀμφοτέρᾳ
 φησιν ἐλάττουνα, καίπερ b(BCE³E⁴) ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ ὄντος·
 θεοῦ δὲ ἤττουνα τὸν βασιλέα εἶναι φησι διὰ τὸ φθαρτόν. b(BCE³E⁴) T

25 b.¹ <πρὸς τε θεῶν μακάρων ——— βασιλῆος ἀπη- *ex.*
 νέος:> ἵνα ἐγκαλούμενος καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ
 Ἀγαμέμνωνος εὐλογον ἐχῆ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπηνεΐας ἔνεκεν. b
 (BCE³E⁴)

253 (Did.) ἡ διπλῆ sq. ad A 8 b ad Θ 402. Λ 628 (Hrd.), M 366 (Ariston.),
 Υ 281 (Hrd.), cf. sch. δ 28. 62. π 171. Vide ad A 338 (test.) 337 Eust. 112, 44:
 ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῆ τῶ Ἀχιλλεῖ παραδί-
 δωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδος φησι (fr. 212 M.-W.) Μενότιον, τὸν Πατρόκλου
 πατέρα, Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι ἀντανεμῖους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις.
 ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι Διὸς Μυρμιδῶν, οὗ Ἄκτωρ, ὃς Αἴγιαναν γήμας μετὰ τὸ τεκεῖν
 τὸν ἐκ Διὸς Αἰακὸν ποιεῖται Μενότιον, οὗ Πάτροκλος. τούτῳ τοίνυν τῶ λόγῳ
 παῖδες ἀμφιπάτορες Αἰακὸς καὶ Μενότιος, καὶ οὕτω πάλιν γνησίᾳ συγγένειᾳ τῶ
 Πατρόκλῳ καὶ τῶ Ἀχιλλεῖ, cf. sch. Pind. Ol. 9, 104. 106 a h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A.
 G. 422, 25 Matr.) b cf. Eust. 112, 40 338 diplex ante versum in A, fort. ex-
 stabat sch. Aristonici de v. σφῶϊν (encl.), ad A 336 b (vide test. ib.); diplex
 periestigm. ante versum fuisse et Aristonicum de v. l. Zenodoti (μάρτυρες) egisse
 suspicatur Wismeyer 11, vide ad B 302. — Excidit sch. Herodiani de accentu
 vocis καὶ ante σφῶϊν pron. encl., ad O 155 (A) b paulo brevius h(Ag =
 A. G. 423, 2 Matr.), cf. Eust. 113, 13 339—40 a cf. Porph. 1, 12, 18, Eust.

5 le. add. Ma. 5—7 post sch. A 324 in T 6 ὁ σφῶϊν Hom. sec. sch. AT ad
 Ψ 281 9 γὰρ b h γούν T τῶν φίλ. γνησ. b γνησιωτάτοις τῶν φίλων T τὰς
 γυναικᾶς Ag Ge 11 le. add. V^c ὁ πατροκλῆς T corr. Ma. 14 le. add. Ma.
 15 μαρτ. τῷ κήρ. T μαστυρεῖν αὐτοῦς ἐγκελεύεται b 19 sq. le. T supplevi, om. b
 20 πρότερον b 23 αὐτοῦ ὄντος om. T 24 ἤττουνα b ἤττων T, ἤττω
 Ma. εἶναι et διὰ τὸ φθαρτόν om. T 25 sq. le. addidi

- Did. | Nic. | Ariston.* **340 a.** ἀπηνέος: Σέλευκος (fr. 7 M. = 9 D.) ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει „ἀναιδέος“· εὐεπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα· „αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλέοφρον“ (cf. A 149). ἀπηνῆ δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. | διασταλτέον δὲ μετὰ τὸ ἀπηνέος. | ἡ διπλῆ δέ, ὅτι τὸ ἄρθρον μετάκειται. ἔδει δὲ ἑκαὶ πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλῆος. καὶ ἄνω κατὰ τὸ „οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμασεν (ἀρητῆρα)“ (A 11). **A**
- ex.* **b.** εἴ ποτε: καλῶς οὐκ εἶπεν ὁπότε· νεμεσητὸν γὰρ ἦν. **b** (BCE⁴)
- Hrd.* **341 a.** χρειώ: ὡς Κλειώ· **A^{im} b**(BCE³E⁴) **T** καὶ γὰρ „χρειοὶ ἀναγκαίη“ (Θ 57) **A^{im} b**(BCE⁴) **T** ὡς Κλειοῖ. **A^{im}**
- ex.* **b.** ἀεικέα λοιγόν: τὸν ὑβριστικόν· „ἀεικίζει μενεαίνων“ (Ω 54) **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex. (?)* **342 a.** (ὄλοισι:) ὄλοισι πλεονασμῷ τοῦ ἰ. **A^{im}**
- ex.* **b.** φρεσὶ θύει: ἐμφαντικῶς τὸ λυσοῶδες αὐτοῦ καὶ ἄλογον παρέστησε. μάρτυρας οὖν ὑμᾶς σχήσω τῆς παραπληξίας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδε προνοῆσαι στρατιᾶς. **b**(BCE³E⁴) **T**

114, 31 **b² h**(Ag = A. G. 423, 5 Matr.) **340 a** Σέλευκος sq. ad A 381, cf. Mueller, Sel. p. 16; Wecklein, Zusätze 16; Cantarella 78 ἀπηνῆ δὲ sq. decurtatum **h**(Ag = A. G. 423, 10 Matr.): παρὰ τὸ ἀποθεῖν τοῦ ἀνείσθαι „ἀπηνέος“ εἶπεν, ὅτι τὸν ἀρητῆρα Χρῦσην ἠτίμασεν (cf. A 11) ἡ διπλῆ sq. ad A 11 (Ariston.) ἔδει δὲ sq. cf. Eust. 113, 25 **341 a** sim. **h**(Ag Ge, cf. A. G. 423, 13 Matr.); ad Θ 57 (Hrd.), cf. Choer. O. 261, 5 (= Hrd. 2, 583, 7) et 231, 12, Ep. Hom. (An. Par. 3, 349, 19, sim. Et. Gen. [B, deest A] χρειώ) **b** — ὑβριστικόν cf. D **342 a** cf. Eust. 114, 41: τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου τὸ ἐν τῷ „ὄλοισι“ θεραπεύουσι οἱ μετρικοὶ . . . , λαγαροῦ ὄντος καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ἰο συλλαβὴν διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης (originis incertae) | τινὲς μὲντοι ἐτόλμησαν γράψαι „ὄλο(ι)ῆσι φρεσίν“. Cf. Solmsen 114 **b** **h**(Ag M¹ P¹¹, om. Matr.), cf.

29 le. T delevi **30** ἀγαμ.] αὐτοῦ Ag **31** le. Bk., καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος A, fort. melius καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος: **32** γράφεσθαι Lehrs, at γράφει id esse quod γράφει φέρεσθαι cognoverunt Schm. et Ldw.; γράφει φέρεσθαι ci. Ribbeck **33** „αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος“ (I 372) καὶ „ὡ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδ.“ Ldw., fort. recte **34** ἀπεινῆ A corr. Vill. καλεῖ νῦν τὸν Lehrs αὐτ. ἄρτι πεπρ. Lehrs **35** sign. final. (:*) post ἀπηνέος A **36** πρὸς Frdl., παρὰ A ἀπηνέος Eust. 113, 26, om. A (τοῦ ἀπηνέος post βασιλῆος Vill.) **37** ἀρητ. add. Vill. **38** οὐκ εἶπ. ὅπ. **b** τὸ μὴ ὁπότε T **40** le. T, om. A **b** ὡς A ὄνομα ὡς T ὄνομα ἔστιν ὡς BCE³ ὄνομα ἔστιν χρειώ ὡς E⁴ **41** χρειοὶ] χρειῆ T ἀναγκ.] ἀνα ss. γ **A^{im}** **42—3** sch. cum scholio A 340 **b** (v. ἦν) conl. BCE³ **42** le. T, τὸ δὲ ἀεικέα BCE³, om. E⁴ τὸν om. E⁴T ὡς τὸ ἀεικίζει E⁴ **44** le. addidi **45—7** cum scholio A 339—40 **b¹** (v. ἐνεκεν) conl. **b** **45** ἐμφ. δὲ **b** λυσο.] θυμῶδες καὶ λυσοῶδες (λυσοῶδες ss. σ B) **b** αὐτοῦ καὶ ἄλ. T καὶ ἀλόγιστον αὐτοῦ **h** καὶ ἄλογον τῆς παραπληξίας αὐτοῦ **b** **46** ὑμᾶς σχ. T τούτους ἐξῶ **b** παραπλ. αὐτοῦ T αὐτοῦ ἀνοίας **b** **47** οὐδὲ στρατιᾶς οἶδε προνοήσασθαι **b**

343—4. οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι <—— μαχέονται Ἀχαι- Nic.
οί>: διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὀπίσσω (343), ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τὸ νοῆσαι
50 (343), ἴν' ἢ ὀππῶς οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται ἅμα
πρόσσω καὶ ὀπίσσω, καὶ νῦν καὶ ὕστερον, ἢ καὶ ἐτέρως ἐκ τῶν
ἐμπροσθεν στοχάσασθαι τὰ ὕστερα, ἢ ἐν ἀμφιβολίᾳ· κἀν τῇ Γ (109—
10) ἐστίν· „οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω / <λεύσ-
σει>“. A

55 **343.** οὐδέ τι οἶδεν <νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω>: ex.
τὸ δὲ ἐναντίον „ὄρα πρόσ(σ)ω καὶ ὀπίσ(σ)ω“ (Σ 250)· T δεῖ
γὰρ τὸν ὄλως ἔχοντα γινῶσιν μὴ τὰ παρόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ
μέλλοντα σκοπεῖν. b(BCE³E⁴) T λείπει οὖν τοῖς ἐπιρρήμασι τὸ
†T. T μέγιστον δὲ καὶ ψιλῶ ἀνθρώπῳ πρὸς κατηγορίαν ἢ ἀπρο-
60 νοησία, ὡς πού φησι „νήπιοι ἀγροιώται, ἐφημέρια φρονέοντες“
(φ 85). b(BCE³E⁴) T

344. <μαχέονται> μάχονται. b(BCE³E⁴) πλεονασμὸς δὲ ἐστι *Ariston.* (?)
τοῦ ε̅. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

345. Πάτροκλος δὲ φίλῳ <ἐπεπεῖθετ' ἑταίρω>: τὸ ἦπιον αὐ- ex.
65 τοῦ διὰ τῆς σιωπῆς τῆς νῦν τε κἀν ὄλη τῇ στάσει κἀν τῷ μνηθμῷ (sc.
I 205) δεικνυται. καὶ νῦν δὲ οὐ φθέγγεται, ἵνα μὴ ἦ παροξυντικός. b
(BCE³) T

346. <καλλιπάρηον>: εὐκαιρον τὸ ἐπίθετον, τὴν τοῦ ἐρῶντος ex.
διάθεσιν ἐμφαίνειν τῷ δηλοῦν οἷας ἐράται. b(BCE³) Tⁱⁱ

70 **347.** τῷ δ' αὐτίς ἴτην: οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν εἶχον τὸ ex.
λεχθέν. b(BCE³) T οὐ λαβόμενοι δὲ τῆς χειρὸς ἦγον, ὡς ἐπετά-
χθησαν. b(BCE³E⁴) T

348. <ἀέκουσα>: ἔστι γὰρ φίλανδρος, ὡς τὸ πρόσωπον αὐτῆς ex.
δηλοῖ. δευτέραν δὲ ταύτην ὀρίζεται εἶναι αἰχμαλωσίαν καὶ διὰ μιᾶς
75 λέξεως ὀλόκληρον ἡμῖν ἦθος προσώπου δεδήλωκεν. b(BCE³) T

Eust. 114, 38 **343—4** ad Γ 109—10 (Nic.), cf. Eust. 115, 17 **343** h(cf.
A. G. 423, 26 Matr.): τὸ ἐναντίον — ὀπίσσω (Ag)· δεῖ γὰρ — φρονέοντες (Ag Ge);
ad Σ 250 (bT), cf. D, Eust. 115, 1 **344** deest diplo ante versus in A, de auc-
tore scholii vide ad A 272 (Ariston.) **345** διὰ τῆς σιωπῆς ad P 695 (ex.)
348 h(Ag Ge, cf. A. G. 423, 31 Matr.), cf. Eust. 115, 28

48 sq. le. A suppl. Vill. 53 sq. λεύσσει addidi 55 le. T supplevi 56 πρόσω et
ὀπίσω T suppl. Ma. 57 τὸν ὄλ. ἔχ. γινῶσιν om. T 58 μέλλ. CT μέλλοντα καὶ ἀπο-
βησόμενα BE³E⁴ σκοπεῖν post μόνον (57) b 58 sq. τὸ T T, τὸ τά h, recte 59
δὲ h, om. T, δὲ τοῦτο b 59 sq. καὶ τῷ ψιλῶ ἀνθρ. post ἀπρονοησία b 62 le.
add. V^c 62 sq. δὲ ἐστι om. T 64 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 65 τε om.
b ὄλη τε BE³ κἀν² E³T καὶ BC 66 δεικνύει b ἵνα μὴ sq.] I | (finis lineae)
αὐτοῦ διὰ τῆς σιωπῆς:— E³ (error scribae) 68 le. add. Li εὐκαιρον T
εὐ b ἐπιθ.] ἐπίθετον εἴρηται b 69 τῷ T καὶ b ἐράται T ἐρᾶ b 71
δὲ om. E⁴ ἦγον αὐτήν E⁴ 71 sq. προσετάχθησαν b 73 le. add. Bk.
(ἢ δ' ἀέκουσ' ἅμα: Li) πρόσωπον T τρόπος b 74 δευτ. δὲ ταύτ. T καὶ
ταύτην δευτέραν b αἰχμ. εἶναι ὄρ. b καὶ διὰ μιᾶς T διὰ μιᾶς δὲ b 75
τοῦ προσώπου τὸ ἦθος b δεδήλωκεν T, νοεῖν καταλέλοιπεν b h, fort. rectius

- Nic.* **349 a.** δακρύσας ἐτάρων: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ δακρύ-
σας· μᾶλλον γὰρ σαφηνίζει τὰ πράγματα. A
- ex.* **b.** δακρύσας ἐτάρων: ἔτοιμον τὸ ἠρωϊκὸν πρὸς δάκρυα.
καὶ Ὀδυσσεὺς „ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι“ (θ 523), καὶ ἡ παροιμία „ἀεὶ δ’
ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοί“ (cf. Zenob. 1, 14). **b**(BCE³E⁴) **T** Ἄγα- 80
μέμωνων <***> „ἦτε κατ’ αἰγίλιπος πέτρης“ (I 15). **T** ἄλλως τε
καὶ φιλότιμος ὢν ἀνιάται τῇ ὕβρει παλαιᾶς τε συνηθείας στέρεται, ἴσως
δὲ καὶ τὸ γύναιον ἀκουσίως ἀπαλλαττόμενον ἔλεεῖ. ἄκρως δὲ ἐρῶντα
χαρακτηρίζει· οὗτοι γὰρ ταῖς ἐρημίαις ἡδονταί, ἴν’ οὕτω τῷ πάθει
σχολάζουσιν **b**(BCE³E⁴) **T** ὑπὸ μηδενὸς ὀχλούμενοι. **T** 85
- ex.* **c.¹** <νόσφι:> ὅπως μὴ γελῶτο παρὰ τῶν ἐταίρων. ἢ πρὸς
τὴν διάλεξιν τῆς μητρός. τὸ δὲ ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα· „τό κεν
ἦμιν ἄφαρ πολὺ λώϊον“ (P 417). **T¹¹**
- c.²** τὸ δὲ νόσφι, ὅπως μὴ γνώριμον τοῖς ἑτέροις ἦ τὸ πρὸς
τὴν μητέρα ἐντύχημα. τὸ δὲ ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα, **b**(BCE³E⁴) 90
ὡς ἐν τῷ „τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ λώϊον“. **b**(E⁴)
- ex. | Did.* **350 a.** θῖν’ ἐφ’ ἄλῶς πολιῆς, ὄρ(ό)ων ἐπὶ οἴνοπα πόντον:
οἰκείον τῇ θινὶ τὸ πολιόν, τῷ δὲ πόντῳ τὸ οἴνοψ. | γράφεται καὶ „ἐπ’
ἀπείρονα πόντον“. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Did.* **b.** <οἴνοπα:> οὕτως „ἀπείρονα“, οὐκ οἴνοπα ἢ Ἀριστάρ- 95
χου. A^{int} 1
- ex.* **c.** ὄρων ἐπὶ οἴνοπα πόντον: ἱκανὴ παραμυθία τοῖς ἐπὶ
ξένης λυπουμένοις εἰς τὴν θάλασσαν ἀφορᾶν, δι’ ἧς τῶν πατριδῶν εἰρ-
γονται. καὶ Ὀδυσσεὺς „πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον δερκέσκετο“ (ε 84).
τάχα δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὡς εἰς συγγενὲς τῇ μητρὶ χωρίον ἀφορᾶ τὴν 6
θάλασσαν. **b**(BCE³E⁴) **T**

349 b h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 424, 3 Matr.): ἔτοιμον — ἐσθλοὶ (Ag M¹ P¹¹) Ἄγαμέ-
νονος· ἦ τε κατ’ αἰγ. πέτρης (Ag). ἄλλως τε καὶ — ἔλεεῖ (Ag M¹ P¹¹), cf. Eust. 116,
30 ἢ παροιμία sq. ad T 5 **c¹** — μητρός h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 424, 12 Matr.) τὸ
δὲ ἄφαρ sq. h(Ag = A. G. 424, 10 Matr.), cf. Ap. S. 48, 22 **350 a/b** (Did.) cf.
Bachmann 27; Valk II 118 **a** — οἴνοψ h(M¹ P¹¹ V³, brevius Ag = A. G.
424, 17 Matr.), cf. Eust. 116, 5; aliter Serv. Verg. A. 8, 672; cf. Euler 12; Körner,

78 le. T, om. **b**, fort. δακρ. ἐτ. ἄφαρ ἐξέτο νόσφι λιασθείς: 79 δ’] μὲν C 81
lac. stat. Ma., cf. I 14 (δὲ ὡς κρήνη suppl. Ma.) 82 τε T τε γὰρ **b** 82 sq.
ἴσως — ἔλεεῖ T καὶ τοῦ γυναιίου ἀκουσίως (ἐκουσίως E⁴) ἀπαλλάττεται **b** 84
ἴν’ οὕτω T ἴνα **b** 86 le. add. Ma., fort. rectius ἐτάρων ἄφαρ . . . νόσφι λια-
σθείς: 88 et 91 λώϊον] κέρδιον Hom. 88 λώϊον Ma., λώϊ[.] T 89—91
cum scholio **b** (v. σχολάζουσιν) coni. in **b** 89 ἐταίροις E⁴ 90 δηλοῖ T
σημαίνει E⁴ 92 (le.) ὄρων T em. Ma. 93 οἰκείον δὲ E⁴ τὸ² **b** ὁ T
93 sq. οἴνοψ — πόντον T καὶ τὸ οἴνοψ **b** 95 le. add. Ldw. 2—6 le. et
sch. cum scholio **a** coni. T 3 ξένοις CT τὸ εἰς E⁴ θάλατταν **b** ἀφο-
ρᾶν T ὄραν E⁴, om. BCE³ 4 δερδέσκετο C 5 sq. χωρίον ἐπὶ τὴν θάλατταν

351 a. <χειρας ὀρεγνύς:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „χειρας ἀνα- *Ariston.*
πτάς“. **A^{im}**

b. χειρας ὀρεγνύς: ὡσπερ ἀσπαζόμενος ὀρέγει τῷ χειρε τῆ *ex.* | *Did. (?)*
10 μητρί. καὶ ἐπὶ Πολυφήμου „εὐχετο χεῖρ' ὀρέγων **b**(**BCE³E⁴**) **T** εἰς
οὐρανόν“ (I 527). | τινὲς „ἀνασχών“ γράφουσιν. **T**

352 a. μινυνθάδιον: τοῦτο μάλιστα δύναται λυπῆσαι μητέρα, *ex.*
ὀλιγοχρόνιος υἱός· ὁ πρῶτον προβάλλεται. **b**(**BCE³E⁴**) **T**

b. <μινυνθάδιόν περ>, ἐόντα: ἐσόμενον. ἦδει δὲ δι' ὧν *ex.*
15 εἶπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ „διχθαδίας κῆρας“ (I 411). παιδευτικὸν δὲ τὸ μὴ
εἰς ῥαστώνην, ἀλλ' εἰς ἴπρακτικὸν νεῦσαι τὸν ἦρωα. φιλοστοργία δὲ
καὶ ἐλέω προκαλεῖ τὴν μητέρα. ἐν κεφαλαίῳ δὲ τὴν εὐχὴν ἐκθέμενος
ὑστερον λεπτολογῆσει. | ἔστι δὲ παρὰ τὸ μινυνθα. παραπληροῖ δὲ
ὁ περ. **b**(**BCE³E⁴**) **T**

20 **353 a.¹** ὄφελλεν: ἡ μὲν ἀρχὴ Ἰακὴ, τὸ δὲ μέσον Αἰολικόν. **T** *ex.*

a.² ὄφειλεν ὄφελλεν Αἰολικῶς, ὡς χεῖρες χέρρες. **A^{im}**

b. Ὀλύμπιος: οὕτω κατ' ἐξοχὴν τὸν Δία. καὶ „Κρονίδην“ *ex.*
(A 498 al.) αὐτὸν φησιν. **b**(**BCE³**) **T**

25 **Ὀλύμπιος:** ὁ Ὀλυμπος ὄρος ——— ἀλληγορικῶς δὲ ὁ *D*
οὐρανός. **A**

c. ἐγγυαλίξαι: κυρίως τὸ ἐγγυῆσαι, παρὰ τὸ γυῖον†, ὁ *ex.*
κυρίως ἐπὶ χειρός. **T**

354 a. ὑψιβρεμέτης: ὁ ἐν ὑψει βρέμων διὰ τῶν βροντῶν ἢ τῶν *ex.*
ἀνέμων. **b**(**BCE³E⁴**) **T**

30 **b.** ὑψιβρεμέτης: βρόμος κυρίως ὁ τοῦ πυρός ἤχος. | ὅθεν *D* | *Or. (?)*
καὶ τὸν ἀπὸ πυρός Διόνυσσον Βρόμιον καλοῦσιν. **A**

Sinnesempf. 23 *c* cf. Eust. 116, 18 **351 a** ἀναπτάς cf. Wecklein, Zen. Ar.
26 *b* ἀνασχών e. g. A 450. Γ 275 al. **352 b** ἦδει δὲ sq. **h**(Ag = A. G. 424,
19 Matr.) ἔστι δὲ παρὰ sq. cf. Eust. 116, 34; at vide ad A 416 (bT) **353 a**
Αἰολ. cf. Ahrens G. L. D. 1, 81, 11 *b* vide ad O 375 *c* **h**(Ag = A. G. 425,
2 Matr.): τὸ ἐγγ. κυρίως — ἐπὶ χειρός ἢ ποδός, cf. Or. 51, 2: ἐγγυαλίξαι· κυρίως
τὸ εἰς κοῖλον τῆς χειρός δοῦναι· γύαλον (sc̄ripsi, ἐγγύαλον cod.) γὰρ τὸ κοῖλον.
† ὅ ἐστι (fort. ἢ τὸ) ἐγγχειρίσαι· γύα γὰρ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες· κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν
(sequitur Philox.), partim certe e scholiis, cf. sch. θ 319, Philox. in Ep. Hom.
(An. Par. 3, 350, 13), Et. Gen. (EM. 309, 26), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 140, 28, Et.
Gud. 392, 1 Stef.) **354 b** **h**(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 425, 5 Matr.) ὅθεν καὶ

ὄρᾱ **b** 7 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι 7 sq.
χεῖρ' ἀναπιτνάς Cob. (cl. λ 392) 10 χεῖρ'] χείρας T 14 le. T supplevi, om.
b ἐσόμε.] τὸ δὲ ἐόντα (όντα E⁴, ἀντὶ τοῦ add. Le) ἐσόμενον (cum scholio a con.)
15 διχθ. κῆρας om. **b** 16 πρακτικὴν κατανεῦσαι **b**, τὸ πρακτικόν v. Bk.,
recte ut vid. 17 κεφ.] κεφαλαίοις **b h** 18 λεπτολογεῖ **b** δὲ² **b** δ' T
26 γυῖον Ma., fort. rectius γύαλον (cf. test.) 30 ὁ ἐκ τοῦ πυρός D M¹ P¹¹, ὁ

- ex.* c. οὐδέ με τυτθόν: φιλεγκλήμονες κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς. **b** (BCE³) **T**
- ex.* 355. <εὐρυκρείων>: ποιητικὸν τὸ ἐπίθετον. **b**(BCE³)
- ex.* (?) 356 a. <ἡτίμησεν> τῶν σπανίων ἢ τομὴ κατὰ τὸν ἑβδομον χρό- 35
νον. **A**^{int}
- ex.* b. ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας: ἐλὼν ἔχει
T ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἀπουρίας: „ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπου-
ρίσουσιν ἀρούρας“ (X 489). **b**(BCE³E⁴) **T** συγκοπὴ οὖν ἐστίν. **T**
- Hrd.* 357 a. δακρυχέων: τὸ δακρυχέων ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον· **b** 40
(BCE³) **T** καὶ „δακρυπλῶειν“ γὰρ πού φησιν (τ 122). **T**
- ex.* b. πότνια: σεπτὴ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσι τοῖς
ἔδεσι τῶν θεῶν. **A** **b**(BCE³) **T** ἢ παρὰ τὸν πότμον, ἢ εὐτυχίης, ὅς
ἐστίν ἀπὸ τοῦ „πέση μετὰ ἡποσί† γυναικός“ (T 110). **AT** καὶ
ποτινᾶσθαι δὲ τὸ προσπίπτειν καὶ παρακαλεῖν. **A** **b**(BCE³) **T** 45
- ex.* 358. <πατρὶ γέροντι> ἴσως τοὺς ἐν θαλάσῃ τιμωμένους ἀλίους
γέροντάς φησιν, ὡς Πρωτέα Φόρκυνα Νηρέα. **b**(BCE³) **T**
- D* παρὰ πατρὶ γέροντι: τῷ Νηρεῖ. τὸν δὲ ——— αἱ Νηρεΐ-
δες. **A**
- ex.* 359. καρπαλίμως <δ' ἀνέδν πολιῆς ἀλὸς ἢ ὕτ' ὀμίχλη>: 50
ἀντὶ τοῦ κραιπνῶς. ταχεῖα δὲ ἢ ἄνοδος ὡς μητρὸς καὶ θεοῦ. φαντασία δὲ
περίκειται τῇ θεῷ διὰ τῆς ὀμίχλης. **b**(BCE³E⁴) **T** ἢ ὅτι θαλασσία
ἐστίν ἢ θεός. τὴν δὲ Ἦραν τῷ ἄερί εἰκάζει· λεπτομερὴς γὰρ ὁ ἀήρ ὡς
πρὸς σύγκρισιν τῶν ὑδάτων. **b**(BE³E⁴) **T**
- ex.* 360 a.¹ <δακρυχέοντος> οὐκ ἐξίσταται τοῦ κλαυθμοῦ, ἐπεὶ οὐ 55
μεμπτέος· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, εἰ καὶ ἄλκιμος ἦν, ὅτι λελύπηται· ἐλεύ-

sq. eadem fere Or. 35, 3, cf. D ad Z 396 355 h(Ge) 356 b Or. 4, 15 (unde Et. Gen. = EM. 132, 44): ἀπούρας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσπώντων τοὺς δρους τινός (EM., ἀπὸ τῶν τοῦ <ς> δρους ἀποσπώντων cod. Or.), ἀπουρίας καὶ συγκοπῆ ἀπούρας, in sede scholiorum, ad X 489 (b), cf. D ad A 356, Ap. S. 39, 3 συγκοπὴ aliter Ep. Hom. (An. Ox. 1, 11, 12) 357 a ὑφ' ἐν sq. h(Ag = A. G. 425, 20 Matr.), cf. sch. τ 122 (Hrd.), Call. fr. 497; Egenolff, Die orthogr. Stücke 19, Leumann, H. W. 36. Vide ad Γ 142 b brevis h(Ag = A. G. 425, 22 Matr.) σεπτὴ cf. D, Ap. S. 134, 9 ol γὰρ sq. sim. EM. 685, 50 (si exstabat in Et. Gen., ubi hodie deest, fort. ex hyp. Iliad. fluxit) 358 nullum signum ante versum in A, tamen fort. sch. Aristonici de domicilio Thetidis exstabat, ad Π 222. Cf. Roemer, Jhbb. class. Philol. 25, 1879, 88 et 90. Vide ad A 396. Σ 35 ἴσως τοὺς sq. cf. D 359 — ὀμίχλης cf. sch. ε 337 — κραιπνῶς cf. D τῇ δὲ

ἔμπυρος Ag 32 φιλεγκλ. δὲ (cum scholio a con.) b 34 le. add. Vill. τὸ om. Ge 35 le. add. Ddf. (duce Bk.) τιμὴ A corr. Bk. 38 sq. ἀπουρίσουσιν T 40 τὸ δακρυχ. et ἀναγν. om. T, fort. recte 42 le. AT, om. b 42 sq. τοῖς ἔδ. τ. θεῶν] τοῖς θεοῖς b 43 πότμον A ποταμόν T 44 πεσεῖν παρὰ A ποσσί Hom. 45 δὲ] δὲ ἐστὶ b 46 le. add. Bk. (γέρ. om. Li) ἴσως om. b 48 sq. νηρεΐδες A em. Vill. 50 le. T suppl. Vill., om. b 51 ἀντὶ τοῦ κρ. et δὲ¹ om. E⁴ θεῶς b δὲ²] δὲ τις B 52 τῇ] τις E³ 53 δὲ T, γὰρ b (fort. rectius) τῷ ἄερί εἰκ. T νῶ παρεικάζει b 55 le. add. Li

θερος γὰρ ὦν καὶ ἀπλοῦς τοῦτο ποιεῖ, οὐ διὰ μικροψυχίαν. **b**(BCE³)
a.² οὐκ ἐξίσταται τούτου· οὐ γὰρ ἄτοπον ἐλεύθερον ἀπλοῦν
 ἄλκιμον λυπεῖσθαι. **T**

60 **361**. χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν (ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε): *Nic.*
 στικτέον ἐπὶ τὸ κατέρεξεν καὶ ἔφατο καὶ ὀνόμαζεν· ἡ περίοδος
 γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἐκάστη. **A**

362. τέκνον, (τί κλαίεις): φυσικῶς φθέγγεται, καὶ τῶν κοινῶν *ex.*
 ὀνομάτων οὐκ ἐξίσταται· **b**(BCE³E⁴) **T** ἓνα γὰρ ἔχουσα καὶ τοῦ-
 65 τον ἄθλιον, πῶς ἂν αὐτὸν ἄλλῶς καλέσειεν; **b**(BE³E⁴) **T** ἔστι δὲ
 καὶ ἡ πεῦσις σύντομος, ὡς ἂν μαθεῖν ἐπειγομένης. **b**(BCE³E⁴) **T**

363 a. ἐξαύδα: τῇ γὰρ τῶν λόγων ἀνοχηῖ καὶ κουφιέται τοῦ *ex.*
 βάρους ἢ ψυχῆ. **b**(BE³E⁴) **T**

b. ἵνα εἶδομεν ἄμφω: προπαροξύνεται τὸ εἶδομεν, ἀπὸ *Hrd.*
 70 βαρυτόνου τοῦ εἶδω. οὐ θαῦμα δέ, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς βαρύτονον καὶ
 ὡς περισπώμενον κλίνει. ἢ ὅτι **A** ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἔστι καὶ ἡ
 συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· **A b**(BCE³) **T** οὐ γὰρ παροξύνομεν
 κατὰ τὸν Πάμφιλον. **A b**(BE³) **T**

364 a. (βαρυστενάχων:) ὅτι τὸ βαρυστενάχων κατὰ βα- *Ariston.*
 75 ρεῖαν τάσιν. **A**^{int}

b.¹ τὴν δὲ βαρὺ στενάχων: βαρύνεται ἢ μετοχή. διδα- *Hrd.*
 σκόμεθα δὲ ἐξ ἐκείνου „τοὺς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἄγα-
 μένων, / χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι“ (Δ
 153—4)· ἢ γὰρ ἐπιίζυξις τοῦ „ἐπεστενάχοντο“ διδάσκει ὅτι καὶ τὸ
 80 στενάχω βαρύνεται· εἰ γὰρ ἦν περισπώμενον, ἐστεναχοῦντο ἐγίνετο
 ὡς ἐν(ε)νοοῦντο. καὶ ἡ κλίσις δὲ τοῦτο δείκνυσι· „βαρὺ δὲ στενάχων-

*Hran sq. ad A 53—5 **361** Eust. 118, 12: τὸ δὲ ἐξονόμαζεν οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐξ
 ὀνόματος ἐκάλει φασίν (cf. D ad Γ 166) . . . οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἀντὶ τοῦ ἐλάλησεν
 ἀπλῶς, ὡς εἶναι ἐκ παραλλήλου ταῦτά τὸ τε ἔφατο ἔπος καὶ τὸ ἐξονόμαζεν, ὡσπερ
 καὶ ἐν τῇ Σ ῥαψωδίᾳ (9) φησί· „διαπέφραδε (διεπέφρ. Hom.) καὶ μοι ἔειπε“· καὶ
 ἐκεῖ γὰρ τὸ φράζειν καὶ τὸ εἰπεῖν τὸ αὐτὸ ἐκ παραλλήλου ἐστὶ· καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν
 κατὰ τοὺς παλαιούς ἐξονομάζειν ἐστὶ τὸ διεξοδικῶς λέγειν ἥτοι μὴ μετρίαις τισὶ
 λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ ἥτοι ἐκ λέξεων
 κτλ., fort. partim e scholiis, vide ad A 98. 270. N 276 (Ariston.) στικτέον sq.
 ad Φ 356 (Nic.) **363 a** h(Ag = A. G. 426, 25 Matr.), cf. Eust. 118, 22 *b*
 ἢ συστολῆ sq. Et. Gen. (B, om. A), fort. ex hyp. Iliad., cf. Choer. Th. 2, 283, 2
364 a ad Δ 153. Ψ 1 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 299 *b* cf. Arcad. 176, 19 et

58 οὐκ scripsi, δακρυχέοντος· tum spat. fere 15 litt., tum δακρ.· οὐκ sq. **T** 60
 le. A, suppl. Vill. 61 ὀνόμαζεν A em. Bk. 63 le. T suppl. Vill., om. **b** 63
 sq. καὶ τῶν — ἐξίστ.] καὶ οὐ κοινῶν ὀνομάτων ἐξίσταται C 67 τῇ γὰρ h (unde
 E⁴) T, ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ conī. cum scholio *b* (v. πάμφιλον) **b** ἀνοχηῖ h (unde E⁴)
 T, ἀνακοινώσει **b**, fort. ἀναγωγῆ καὶ om. **b** h, fort. rectius κουφίζεται **b**
 69—73 post sch. A 364 b¹ in A, trps. Vill. 69 le. T, ἵνα εἶδομεν: A, om. **b**,
 εἶδομεν Bk., fort. bene 71 ἔστι A μὲν ἔστι **b** T καὶ A ἀλλ' **b**T 74 le. A,
 addidi ὅτι A, fort. ἡ διπλή, ὅτι βαρὺ στενάχων Ariston. ipse scripsisse
 videtur (cf. test.) 76 (le.) τῇ δὲ A corr. Ldw. 76 et 77 βαρυστενάχων A
 dist. Bk. et Ddf. 77 τοῖς δὲ Hom. 81 ἐννοοῦντο A suppl. Bk. κλη-

τος ἄκουσα“ (θ 95), οὐχί στεναχοῦντος. καὶ ἡ δοτικὴ „τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι“ (Σ 70). A

b.² βαρὺ στενάχων: ὁ Σιδώνιος περισπᾶ· b(BCE³) T περισπᾶσθαι γὰρ καὶ „ἀδινὰ στοναχῆσαι“ (Σ 124) φησίν. T Ἄρι-⁸⁵σταρχος δὲ βαρύνει· τὰ πολλὰ γὰρ κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονε· „βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα“ (θ 95), „ἐπεστενάχοντο δ’ ἑταῖροι“ (Δ 154). b(BCE³) T

Ariston. 365 a. οἶσθα· τίη τοι (ταῦτα ἰδυίη πάντ’ ἀγορεύω); ὅτι παλιλλογεῖν παρήτηται. ἀλλότριοι ἄρα οἱ ἐπιφερόμενοι στίχοι εἴκοσι⁹⁰ ἑπτὰ (sc. A 366—92). A

ex. b. οἶσθα: ἄκρως ἐνέφηνε τὸ βαρύθυμον διὰ τοῦ προοιμίου. καὶ πρὸς εἰδότας δὲ ἔθος λέγειν ἐπικουφίζοντας τὴν ὁδύνην. b(BCE³ E⁴) T

D 366. ῥόχόμεθ’ ἐς Θήβην: νῦν λέγει τὰς Ὑποπλακίους ——— καὶ⁹⁵ αὐτὴς Αἰγύπτου, ὧν μνημονεύει ἐν τῇ I (381). A 1

ex. a. ῥόχόμεθ’ ἐς Θήβην: ῥητορικὸς ὧν ὁ ποιητὴς καὶ τρόπον ἀνακεφαλαίωσης βουλόμενος διδάξει ἡμᾶς ταῦτα πάλιν ἐξ ἀρχῆς διηγεῖται. b(BCE³) T

ex. b. ῥόχόμεθ’ ἐς Θήβην: ὁ τρόπος ἀνακεφαλαίωσης. AA^{im} b⁵ (BCE³E⁴) T τέσσαρες δὲ διηγήσεων ἰδέαι· ἡ μὲν ὀμιλητικὴ, ὡς ὅταν παρά τινος ἀκούσας τις αὐτῷ διηγῆται ἃ ἤκουσεν, ὡς τὸ „πολ-

25; Classen, Beob. 71 n. 41 365 diplex ante versus A 365, obeli ante versus A 366—92, obeli et asterisci ante versus A 372—9 in A, vide ad A 13—6 et 22—5. Fort. excidit sch. Aristonici de v. οἶσθα, ad A 85 (A). — Aut hic aut ad Z 55 erat nota Herodiani (vide ad Y 251); Et. Gen. (AB) τίη „τίη δὲ σὺ (σοι A) κήδεαι οὕτως;“ (Z 55). πεπλεόνακεν τὸ ἦ. ὁ ἦ σύνδεσμος μετὰ τοῦ ἐπεὶ περισπᾶται ἐν μέσῃ φράσει· „ἐπειὴ μάλα πολλά“ (A 156). μετὰ δὲ τοῦ τί ἐγκλίνεται (Sym. cod. V, τὸ δὲ τίη εὐθύνηται AB), fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 118, 35: σημειῶσαι δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐν μὲν τῷ ἐπειῆ, καθὰ καὶ προεῖρηται, περισπᾶσι τὸ ἦ τῆς ληγούσης, ἐνταῦθα δὲ βαρύνουσιν ἐγκλίνοντες, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται, vide ad A 156 (Hrd.), cf. Ap. S. 82, 1, Ap. Dysc. de con. 255, 5; aliter Tryph. fr. 58 a παρήτηται ad Π 747 (Ariston.) ἀλλότριοι sq. ad Σ 444—56 (Ariston.) b καὶ πρὸς sq. h(Ag = A. G. 427, 1 Matr.) 366 b h(Ag = A. G. 427, 25

σις A em. Vill. 82 ἄκουσεν Hom. 84 περισπᾶ om. T 85 γὰρ Wil., δὴ T 85 sq. ὁ δὲ ἄριστ. b 86 γὰρ T γὰρ φησι b 89 le. A suppl. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 2—4 post sch. b (coni. cum v. διέξεισιν) b 2 ὁ ποιητ. δὲ ῥητ. ὧν E⁴ ὧν T δὲ ὧν BC 3 ταῦτά] ταῦτα CE⁴T 3 sq. ἐξ ἀρχ. διηγ. T διέξεισιν b 5 le. A, ῥόχόμεθ’ (cum scholio a con.) T, om. A^{im} b ὁ τρόπ. post ἀνακ. A^{im} 6 τέσσαρες A τέσσαρα bT ἰδέαι T εἶδη ἃ καὶ ἰδέαι ὧν BCE³ εἶδη E⁴ τὸ μὲν ὀμιλητικὸν B ἡ μὲν om. A 7 τινός τις ἄκ. A b, fort. rectius αὐτῷ] αὐτὰ A τὰ αὐτὰ E⁴ αὐτὸ Ag, πάλιν αὐτὰ Vill. διηγεί-

λάκι γὰρ σέο πατρός“ (A 396). τὸ δὲ ἀπαγγελτικόν, ὅταν ἄ παρ’
 ἑτέρου ἤκουσεν ἑτέρῳ διηγῆται, ὡς τὸ „ἀγγελίην τινά τοι, γαιήοχε“
 10 (O 174). τὸ δὲ ὑποστατικόν, ὅταν τῶν πραγμάτων τινὰ ἀπαγγεῖλαι
 ὑποθέμενοι διηγώμεθα, A b(BCE³E⁴) T ὡς τὸ „ὡς ὀπόθ’ Ἡλείοι-
 σι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη“ (A 671). b(BCE³E⁴) T τὸ δὲ μικτὸν ἐξ
 ὀμιλητικοῦ καὶ ὑποστατικοῦ, ὡς τὸ „ἀλλὰ σὺ τὸν γ’ ἔλθοῦσα, θεά,
 15 ὑπελύσαο δεσμῶν“ (A 401). A b(BCE³E⁴) T εἰ γὰρ ἦν ὀμιλητι-
 κόν, οὕτως ἂν εἶπεν· ἀλλὰ σὲ τῶν δεσμῶν αὐτὸν ἀπολύσαι καλέσασαν
 τὸν ἐκατόγχειρον. ὁ δὲ ἐφ’ ἑτέραν πτώσιν μετελθὼν ὡς ἴδιον ἤδη λόγον
 καὶ οὐχ ὡς παρ’ ἐκείνης ἀκούσας διέξεισιν. b(BCE³E⁴) T

c. <φῶχόμεθ’ ἐς Θήβην:> Θήβη χωρίον ἔρημον πλησίον *ex.*
 Λέσβου, ἀπὸ Θήβης τῆς Ἀδράμους· ἄθλον γὰρ ταύτην ὁ πατήρ
 20 προὔθετο τῷ προὔχοντι γυμνικῷ ἀγῶνι, λαβῶν δὲ αὐτὴν Ἡρακλῆς
 ἔκτισε τὴν πόλιν, ὀνομάσας ἐκ ταύτης. ὅσοι δὲ ἄθετοῦσι τοὺς στίχους
 (sc. A 366—92), οὐκ ἐῴσιν ἡμᾶς μαθεῖν, ὅθεν ἦλω Χρῦσηϊς. ἔπλει δὲ
 πορθήσων Ἀχιλλεὺς Χρῦσαν, Ἀθηνᾶ δ’ οὐκ εἶα φάσκουσα μὴ αἰρήσειν
 25 Ἡετίωνος ἀδελφὴν, Ἀκτορος δὲ θυγατέρα, θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἦλω
 ὑπὸ Ἀχιλλεύς. μεγαλοφυῶς δὲ συντέμνει τὰ περισσὰ τῶν λόγων καὶ
 τῶν ἱστοριῶν. b(BCE³E⁴) T

368 a. <δάσσαντο μετὰ σφίσιν:> κοινῶν μὲν ἑαυτὸν ἐν τοῖς *ex.*
 κατορθώμασι φησιν, ἐν δὲ τῷ δάσσαντο χωρίζει. b(BCE³)

30 b.¹ μετὰ σφίσιν: τοῦ σφίσι τὴν πρώτην ὀξυτονητέον, *Hvd.*
 ἐπειδήπερ εἰς σύνθετον ἢ μετάληψις, εἰ καὶ οὐκέτι διηνεκῆς ὁ λόγος·
 ἔστι γὰρ τινα ἐναντιούμενα· „τοὺς δ’ ἀναγον ζῶφους, σφίσιν ἐργάζε-

Matr.), cf. sch. ψ 310—43. Eust. 120, 1. 122, 16 c cf. D ad B 691, Strab. 13,
 1, 61 (p. 611—2), Eust. 118, 42. 119, 4 (= Cypr. fr. 19 All.); Eust. fort. e Porph.
 pendet (vide Valk I 97) 368 b¹ brevius h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 428, 7 Matr.),
 ubi in fine recentiora quaedam addita sunt ab Herodiano aliena, eadem fere Et.

ται AT 8 πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα E⁴ ἢ δὲ ἀπαγγελτικὴ E⁴ ὡς ὅταν
 b, fort. rectius 9 διηγῆται E⁴ (e con.). διηγοῖτο ABCE³T ὡς τὸ om.
 T ἀγγελίαν B 10 τὸ δὲ ὑποτακτικόν B, ἢ δὲ ὑποτακτικὴ E⁴ ὡς ὅταν b, fort.
 rectius τινὰ τῶν πραγμ. ABCE³ 11 διηγοίμεθα AE⁴ ὡς² om. T ὀ-
 πότ’ Hom. 12 ἢ δὲ μικτὴ E⁴ 13 καὶ ὑποστ. om. T ὦ θεά T 14 ὑπ.
 δεσμ. om. T 14 sq. ὀμ.] ὀμιλητικὴ διήγησις E⁴ ὀμιλητικὸν ἢ διήγησις h T
 15 αὐτὸν T αὐτῶν E⁴, om. cett. καλέσασα T 16 πτώσιν.] ἤδη πτώσιν E³
 17 ἄκ. T εἰρημένον b 18 le. addidi 18—27 sch. c cum scholio a (v. πόλιν
 διέξεισιν) con. b 18 ἢ δὲ θήβη b ἔρημόν ἐστι b 19 ταύτην γὰρ ἄθλον
 b 20 προὔθ.] ἔθετο E³ 20 sq. λαβῶν — ταύτης b Ἡρακλῆς δὲ λαβῶν τὴν
 πόλιν ἀπ’ αὐτῆς ἔκτισεν T 20 αὐτὴν] ταύτην E³ 21 ὅσοι δὲ ἀθ. T οἱ δὲ
 ἄθετοῦντες b 22 μαθεῖν ἡμᾶς b δὲ T μὲν b 23 χρῦσ. ἀχ. b χρῦσην
 T δ’ οὐκ T, δὲ οὐκ b, fort. rectius 24 ἢ om. T 25 θύουσαν ἀρτ. om. b
 26 sq. καὶ τῶν ἱστ. om. T 28 le. add. Bk. 32 ἐναντιού(μεθα) A, quod ipse

σθαι, ἀνάγκη“ (ξ 272. ρ 441), „σφίσι δ' αὐτοῖς δαίτα πένεσθαι“ (δ 683).
καὶ ὅτι μετὰ προθέσεως ἔστιν· ὅταν γὰρ πρόθεσις ἢ μετὰ ἀντωνυμίας,
ὀρθοτονεῖται ἢ ἀντωνυμία· „σὺν σοί, διὰ θεά“ (K 290), „πρὸτι οἱ 35
δ' ἔλαβ' ἴεντα“ (Y 418), „κατὰ σφέας γὰρ μαχέοντο“ (B 366),
„ἀπὸ ἑο κάββαλεν“ (E 343), „ἀμφὶ ἔ παπτήνας“ (Δ 497), τοῦ „ἄλτ'
ἐπὶ οἱ μεμαώς“ (Φ 174) ζήτησιν ἔχοντος. A

β.² ὀρθοτονητέον τὴν σφίσιν, ἐπεὶ εἰς σύνθετον παραλαμβά-
νεται, καὶ ὅτι προθέσει συντέτακται. b(BCE³) Tⁱⁱ 40

ex. 371. (χαλκοχιτῶνων:) λαμπρὸν ἢ πορφυροῦν ἔχόντων χιτῶνα.
Tⁱⁱ

Did. 374 a. λίσσετο: οὕτως Ἰακῶς τὸ λίσσετο. A^{im} T

ex. β. καὶ ἐλίσσετο: οὐ προσέθηκε τοὺς λόγους, οὖς οὗτος ἔφη-
σεν· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον νῦν. ἢ καὶ διὰ τὸ μῆκος ἀπέφυγεν. b(BCE³) T 45

Did. 381. ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν: Σέλευκός (fr. 8 M. = 10 D.) φησιν
ἐν τῇ Κυπρίᾳ καὶ Κρητικῇ „ἐπεὶ ῥά νύ οἱ φίλος ἦεν“, καὶ Θεαγένης
(Vors.⁶ 8, 3) δὲ οὕτως προφέρεται· ἀπίθανον γὰρ τὸ ἰοδένυ† λίαν
φίλος ἦν. A

D 382. (οἱ δὲ νυ:) οἱ δὲ δῆ. Tⁱⁱ 50

ex. (?) vel D (?) 383 a. ἐπασσύτεροι: Αἰολικόν ἔστιν. ἄσσον ἄσσότερος ἄσσύ-
τερος, ὡς ὄνομα ὄνυμα, καὶ ἐπασσύτερος. A

ex. β. ἐπασσύτεροι: παρὰ τὸ ἄσσον ἄσσύτεροι, ὡς ἀφάρτεροι,
παροίτεροι ἢ ἐκάτεροι. b(BCE³E⁴) T

Gen. (AB) μετὰ σφίσιν (pars altera); cf. Eust. 119, 28: τοῦτο δὲ ἐν τισὶ τῶν ἀντι-
γράφων μετὰ σφίσιν ἐγκλιτικῶς γράφεται, qui ad mss. quosdam mediae aetatis
spectare videatur σφίσι ad Δ 2. K 208. Λ 413. M 148. X 474. Y 698. 703
(Hrd.) εἰς σύνθετον ad Δ 497 a. 534. E 800. K 307. Λ 239. N 542. O 226. Y 418.
Φ 174. 507. Ψ 387 διηνεκῆς ad Δ 2 μετὰ προθέσεως (34) cf. sch. o 317; Arcad.
165, 3, Et. Gen. (AB) μετὰ σφίσιν (pars prima) σοί vide ad A 294 (Hrd.) προ-
τι οἱ sq. vide ad T 384 ἔ (37) ad Δ 497. O 241 (Hrd.) ἐπὶ οἱ (38) ad Φ 174
371 aliter D ad B 47. Γ 131 372 fort. excidit sch. Aristonici de vi ac pote-
state signorum criticorum, vide ad A 13 et 365 374 a ad A 162. I 574; vide A
15; cf. Bk., H. Bl. 1, 321 376 fort. excidit sch. Aristonici de signis criticis,
vide ad A 22 et A 365 381 λίαν at cf. D (πάνυ) 383 a cf. Ep. Hom. (An.
Ox. 1, 63, 32 = Hrd. 2, 364, 3) b — ἄσσύτεροι cf. Or. 51, 8 (ἐπ. παρὰ τὸ
ἄσσον in sede scholiorum), Ep. Hom. (An. Par. 3, 352, 31, Et. Gen. [B] ἐπασσύ-

corr. 36 ἔντερα Hom. et certe Hrd. (vide ad T 384) μαχέονται Hom.
39 τὸ δὲ σφίσιν ὀρθ. (cum scholio a con.) b ἐπεὶ εἰς T ἐπειδὴ ὡς b 40 ὅτι b
σὺν T 41 le. add. Ba. 43 le. λίσσετο Vill., καὶ ἐλίσσετο (post sch. b, con.
cum v. ἀπέφυγεν) T, om. A^{im} οὕτως et τὸ om. T 44 οὗτος om. T 45
νῦν. ἢ καὶ διὰ τὸ b κὰν τὸ T, fort. νῦν, εἰ καὶ διὰ τὸ 46 le. Vill., εὐξαμένου
ἤκουσεν: A φησιν sc. φέρεσθαι (sim.) 47 sq. an θεαγένην et προφέρεσθαι?
48 τὸ δεινοῦν, λίαν Ldw., fort. τὸ ὀδεῖνα λίαν 50 le. add. Ma. 53 sq.
ἀφάρτεροι — ἐκάτ. T, παῦροι (τὸ παῦροι E⁴) παυρότεροι b (erat fort. πάρος

- 55 **384.** ἄμμι δὲ μάντις: οὐ προσέθηκεν, ὡς αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν *ex.*
 συνήγαγεν, οὐδὲ ὄλως ὑποπτον ἑαυτὸν καθίστησι τῇ μητρί. **T**
- 386.** αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος: ὡς καὶ τῶν ἄλλων τοῦτον ἐχόντων *ex.*
 τὸν σκοπόν. **b**(BCE³) **T**
- 388.** ἠπέιλησεν μῦθον (ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστί): ἀμφίβολος *Nic.*
 60 ἡ στιγμή διὰ τὸ μόριον, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἀμφίβολον. ὁμως δὲ εἰς τὸ ὅς
 ὑποτακτικὸν ἄρθρον αὐτὸ μεταληπτέον. **A**
- 392 a.** <κούρην Βρισηῖος> ἀντονομασία. **T**¹ *ex.*
b. κούρην Βρισηῖος: ἔοικε πατρωνυμικῶς ——— δὲ ἴππο- *D* | *ex.*
 δάμεια. | ὁ δὲ τρόπος ἀντωνομασία. **A**
- 65 **393 a.** <ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἕηος> *Nic.*
 ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ γέ, στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου. **A**^{im}
b. εἰ δύνασαι <γε>: οὐ διατάζων, ἀλλὰ σχετλιάζων φησίν, *ex.*
 εἴ γε σοὶ κἄν τοῦτο χαριεῖται ὁ Ζεὺς, **b**(BCE³E⁴) **T** ἅμα δὲ καὶ κολα-
 κεύων αὐτήν, ὅπως ἐρεθίσῃ πρὸς τὸ αἰτούμενον, καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν-
 70 δεῖξεται ὡς δῆθεν τοῦ παιδὸς ἀγνοοῦντος. **T**
- c.** ἕηος: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „εἰοί“. **A** *Ariston.*
- 394.** Δία λίσαι: ἀπὸ τοῦ ἔλισα, ὅθεν καὶ „ἐλλισάμην **b**(BCE³E⁴) *ex.*
T καὶ σφιν μενοεικέα“ (ν 273), „καὶ κῆρα λιτέσθαι“ (Π 47). **T**
- 396—407.** πολλάκι γάρ <—— / τῶν νῦν μιν μνήσασα *ex.*
 75 παρέξω καὶ λαβὲ γούνων>: δικαίως ἢ αἰτία ἡμῖν εἴρηται τῆς ἀπο-
 στάσεως Διός, ὅπως μὴ δοκῆ εἶναι ἴσως Ἕλληνας ὁ Ζεὺς. οἱ δὲ βασιλεῖς
 θεοποιοῦντες αὐτοὺς τοιαῦτα περὶ θεῶν ἐφήμιζον, ὅπως καὶ αὐτοὶ
 αὐχοῦντες μὴ ἀπιστοῖντο θεῶν εἶναι φάσκοντες παῖδες. ἐστοχάσατο δὲ
 πάντων ὁ ποιητής, ἐν μὲν τῷ ἱεροδιαλόγῳ οὐδὲν εἰπὼν, ὅπως μὴ
 80 ὀνειδίξειν δοκῆ, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν ἑάσας ἀγνωστον. **b**(BCE³E⁴)
T διαθρύπτονται δὲ πρὸς τοὺς ἄνδρας γυναῖκες, ἴει πού τι δρᾶ-

τεροι, Et. Gud. 495, 13 Stef.) **388** εἰς τὸ ὅς cf. Anon. sol. 201. Vide ad Θ 524—5 **392 a/b** cf. Eust. 121, 10; Degenhardt p. 51 **393 b** — χαριεῖται **h**(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 429, 1 Matr.) **c** ad O 138. **T** 384. Ω 528. 550 (Ariston.), cf. **D**; Lehrs, Quaest. ep. 66, Ar.³ 115; Brugman, Probl. 53. 80 **394** ἔλισα cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 262, 6 al.); vide Or. 91, 1 **396—407** cf. Eust. 121, 39

παροίτεροι) 59 le. **A** suppl. Frdl. (ὁ δη τετελεσμενον ἐστι Vill.) 60 τὸ δ μόριον Frdl. ἀμφίβολον sc. quod aut pro οὔτος aut pro ὅς stare potest 62 le. add. V^c 64 ἀντων.] rectius ἀντονομασία, at cf. Ap. Dysc. pron. 4, 18, ad M 1, al. 65 le. add. Frdl. 67 le. **T** suppl. Bk., om. **b** τούτῳ φησιν E⁴ 68 κἄν] καὶ Ma., sed cf. Raeder 6 sq. 71 le. Ddf., ἀλλὰ σὺ δύνασαι γε: **A** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 72 ἐλλισάμην Hom. (ut vid.) 74 sq. le. **T** supplevi, om. **b** 75 ἡ αἰτία sq. i. e. causa cur Iuppiter a partibus Graecorum defecerit 76 μισέλλην Bk. 77 sq. ὅπως — αὐχ. **T** ὥστε ὅταν καὶ αὐτοὶ αὐχῶσι **b** 78 φάσκοντες om. **b** 79 πάντα E⁴ ὁ ποιητ. **T** ὁμηρος **b** προσδιαλόγῳ BE³ διαλόγῳ **C**, fort. προλόγῳ 81 sq. [ἐάν τι] (suppl. Nicole) πρᾶξωσι Ge (e conii. ut vid.), fort. ἐπᾶν τι δρᾶσωσι, cf. Eust. 121, 33 (κάν τι

σουσι† θαυμαστόν. Τ ἄξιον δὲ καὶ τοῦτο παρασημήνασθαι, ὅτι καθ' Ὁμηρον οὐ νεογνὸν κατέλιπεν Ἀχιλλέα ἢ Θέτις. b(BCE³E⁴) Τ

Ariston. | Nic.

396 a. <πολλάκι γάρ σεο πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα:> ἢ διπλῆ {δέ}, ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ „τόν καὶ ὑπέδδει-
σαν“ (A 406) Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. | βραχὺ δὲ διασταλτέον μετὰ τὴν
ἀντωνυμίαν· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστι, πολλάκι γάρ σου ἤκουσα. A

Hrd.

b.¹ πολλάκι γάρ σεο: Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικὴν παρέ-
λαβε τὴν ἀντωνυμίαν, λέγων τὸ δηλούμενον εἶναι τοιοῦτο, πολλά-
κις γάρ σου, ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δόμοις, ἤκουσα καυχωμένης·
ἐὰν γάρ, φησί, κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνώμεν, ἔσται ἐν τοῖς τοῦ
Νηρέως οἴκοις ὁ Ἀχιλλεύς αὐτῆς ἀκηκῶς. ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν
οὐκ οἶδεν Ὁμηρος. τοσαῦτα ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ.
Πτολεμαῖος (p. 40) δὲ συγκατατίθεται μὲν τῇ ἐγκλιτικῇ ἀνα-
γνώσει, οὐ μὴν τῇ προκειμένη αἰτίᾳ, εἴ γε ἤδη καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίσταρχος
τὸ τοιοῦτο, φησί, παρεφύλασεν, ὡς ὅτι ταῖς μὲν πρωτοτύποις οὕτως
χρῆται κατὰ γενικὴν, ἐμέο ἐμεῖο ἐμεῦ ἐμέθεν (ὁμοίως καὶ ἐπὶ δευτέρου
καὶ τρίτου), ταῖς δὲ κτητικαῖς ἦτοι ἐμοῦ ἢ ἐμοῖο, σοῦ σοῖο. ἐγένετο οὖν,
εἴπερ ἦν κτητικὴ, σοῖο, ὥστε κἀν ὀρθοτονήσωμεν τὴν σέο, οὐ δύναται
ἀμφίβολος καθίστασθαι· ἢ γὰρ γραφὴ διελέγχει ὅτι πρωτότυπός
ἐστίν. ἐγένετο οὖν ἐγκλιτικὴ ἢ ἀνάγνωσις, ἐπειδήπερ ἀπλῆ ἐστὶ καὶ
οὐκ ἔχει ἀντιδιαστολήν. καὶ ἐπεκράτησεν ἢ ἀνάγνωσις. A

b.² Ἀρίσταρχος ἐγκλίνει τὴν σέο, λέγων ἀπλῆν τε εἶναι αὐ-
τὴν καὶ ἀντιδιαστολήν οὐκ ἔχειν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (cf. 2, 27, 22) καί-
τοι, φησὶν, ὀφείλουσα ὀρθοτονεῖσθαι, ἵνα λέγη σοῦ καὶ οὐκ ἄλλης
ἀκήκοα, ὅμως πεπεισθαί φησι τὴν ἀνάγνωσιν Ἀριστάρχω. b(BCE³
E⁴) Τ

ex.

c. πολλάκι γάρ σεο: ὁ νοῦς οὕτως, πολλάκις γάρ σου ἐν
τοῖς τοῦ ἐμοῦ πατρός δόμοις ἤκουσα εὐχομένης. b(BCE³E⁴) Τ

396 deest signum ante versum in A, fort. error scribae. Vide praeterea ad A 358 b¹ ταύτην (92) — Ὁμηρος ad Π 222 (Ariston.) παρεφύλασεν (1) sq. cf. Ap. Dysc. synt. 217, 5, pron. 105, 31 (sim. Ep. Hom. in An. Ox. 1, 412, 8) ἐμέο ἐμεῖο sq. ad Z 118 (Did.). Ω 486 (T), cf. Eust. 32, 41, Ep. Hom. (An. Par. 3, 338, 2, An. Ox. 1, 156, 31 al.) σοῖο cf. Amm. 445 ἐγένετο οὖν (6) sq. cf. Ap. Dysc. synt. 226, 2, pron. 64, 25. 76, 6. 107, 18. 109, 9 ἀντιδιαστολήν ad B 201. Γ 446. Z 328 (Hrd.), vide ad B 27 b b² brevius h(Ag = A. G. 429, 14 Matr.)

καταπράζωνται) 83 κατέλειπεν T, fort. rectius 84—7 post sch. δ¹ in A, transposui 84 le. add. Frdl. 85 διπλῆ sc. περισστιγμένη δέ del. Frdl. καὶ bis A 90 γάρ σοι A corr. Vill. 92 νηρέως A em. Vill. 2 καὶ Bk., καὶ ὁ A, δὲ καὶ Ddf. 8—11 post sch. c in T, post sch. A 396—407 (coni. cum v. θέτις) in b, transposui 8 ἀρίστ. scripsi, σέο: ἀρίσταρχος T ἀρίσταρχος δὲ b ἀριστ.] rectius πτολεμαῖος ἐπόμενος ἀριστάρχω ἐγκλίνει post σέο b τὴν b τὸ T 8 sq. αὐτὴν εἶναι b 10 ὀφειλούσης Ma. οὐκ om. b 11 τὴν T κατὰ τὴν b 13—4 cum scholio b² coni. b, distincti; post sch. A 396—407 (coni. cum v. θέτις) T 13 le. T, om. b ὁ T ὁ δὲ b οὕτως om. T, fort. recte γάρ om. b 14 εὐχομ. om. T, fort. recte

15 **397—401.** εὐχομένης (<—— Ἀθήνη·/ἀλλὰ σὺ τὸν γ' *Nic.* ἐλθοῦσα): διασταλτέον μετὰ τὸ εὐχομένης (397) καὶ ἀμῦναι (398), ἐπὶ δὲ τὸ Ἀθήνη (400) στιγμήν. ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτως, ἐπὶ μὲν τὸ λοιγὸν ἀμῦναι (398) στίζειν, τὰ δ' ἄλλα ἀπ' ἄλλης προφέρεσθαι ἀρχῆς ἕως τοῦ Ἀθήνη (400). A

20 **397.** κελαινεφέϊ: παρὰ τὸ μελαινόντα τὸν ἀέρα νείφειν αὐτόν. *ex.* A b(BCE³) T

399—406. ὀππότε μιν ξυνδῆσαι (<—— ἔδησαν): τί ποτε *ex.* ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἔπλασε, πολὺ ἔχοντα τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, εἴ γε Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα καὶ Ποσειδῶν ἐβούλοντο συνδῆσαι τὸν
 25 Δία, ἡ μὲν θυγάτηρ οὔσα, οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηνᾶς τινες γράφουσι „καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων“, ὥσπερ οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη· „οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι / Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, / ὀππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι“ (A 398. 400. 399),
 30 ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνωνται βοηθήσαντες αὐτῷ μετὰ τῆς Θέτιδος, ἄλλοι δὲ τινες οἱ ξυνδῆσαι θέλοντες· καὶ μύθους λέγουσιν ἐπὶ τούτοις πολλούς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη τὸ „οἷη ἐν ἀθανάτοισι“ (A 398)· πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη, ἐνδέχεται καὶ ἄλλους ἐπεισάγειν βοηθοῦς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρῆ νοεῖν; καὶ πῶς
 35 οὗτος βίη οὐ πατρός ἀμείνων (404); — δεῖ τοῖσιν φυσικόν τινα μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γὰρ φησι τὴν ἄκρατον θερμασίαν, τὴν καὶ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηνᾶν τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον (πάντων γὰρ τῶν ἀστρων φωτεινότητός ἐστι), Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύ-
 40 σιν τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοῖσιν ἀφισταμένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινά, ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι, συμβαίνει τὸν ἀέρα, φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα ἐξυγραίνεσθαι πλέον καὶ δυσχείμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν διὰ

397—401 ad Δ 351. Λ 672 (Nic.) **397** cf. D, Eust. 122, 12 **399** exstabat sch. Aristonici de v. Ὀλύμπιοι . . . ἄλλοι (vide ad § 279) docentis Olympios intellegi non posse Titanes (cf. D). „Unde apparet, qui Titanes intellegent, iam ante Aristarchum fuisse“ (Lehrs ap. Friedl., Ariston. 51); deest signum ante verbum in A **399—406** — ἀδελφοί cf. D ad A 400, Lucian. dial. deor. 21, 2, Iupp. trag. 40 al. δεῖ τοῖσιν (35) sq. cf. Eust. 122, 44; [Her.] qu. Hom. c. 22. 25, Porph. Π.

15 sq. le. A supplevi (auctore Frdl.) **19** excidisse quaedam post v. ἀθήνη censet Frdl., haec fere supplens ἴν' ἡ ἀπόδοσις τὰ ἐπιφερόμενα, τοῦ „ἀλλά“ (401) πρὸς μὲν τὴν σύνδεσιν πλεονάζοντος, μόνην δὲ ἐναντίωσιν παριστάντος (vide ad A 280) 22 le. T supplevi, om. b **25** δ[ι]α] αἶα E⁴ τινες om. b **26** καὶ φοῖβ. ἀπ. sc. in v. 400 pro verbis καὶ παλλὰς ἀθήνη, vide ad A 400 a/b **30** φαίνοντο b τῆς om. b **31** καὶ μύθους δὲ b **32** τὰ ἔπη om. b **35** οὐ T τοῦ b **37** τοῦ² om. b, fort. recte **41** γίν. BE⁴T γενομένης CE³

τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησίν, ἐμφαίνων, ὡς ἔφην, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ἣ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρατέστερον ⁴⁵ εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἡ Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ βόρεια φαίνεται ὡσπερ βοηθοῦσα τῷ Διί. εἰκότως δὲ ἑκατόγχειρον τοῦτόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὖξει καὶ φύει, καθάπερ πολλαῖς ὁμοῦ χερσίν ἐργαζόμενος. οὗ πατρός δὲ ἀμείνων, τοῦ Διός· Ἀπόλλωνα γάρ φησι τὸν ἥλιον. **b(BCE³E⁴) T** ⁵⁰

D ad A 400 399. ὁππότε μιν ξυνδῆσαι: Ζεὺς παραλαβὼν ——— ἐταμειύσατο. ἱστορεῖ Δίδυμος (p. 179). **A**

Ariston. 400 *a.* Παλλὰς Ἀθήνη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Φοῖβος Ἀπόλλων“. ἀφαιρεῖται δὲ τὸ πιθανόν· ἐπίτηδες γὰρ τοὺς τοῖς Ἑλληνιστῶν βοηθούσας (* * *). **A** ⁵⁵

ex. *b.* Ἡρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη: πιθανῶς τοὺς Ἀχαικοὺς θεοὺς ἠχθρευκέναι Διί φησιν, ἵνα ἀκούοιτο Θέτις. τινὲς δὲ γράφουσι „καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων“. τοῦτον γὰρ εἰκὸς ἠχθρευκέναι μὴ φέροντα τὸν ζῆλον τῆς ἐκείνου τυραννίδος· ὅθεν Ἦραν μὲν δεῖ, τοὺς δὲ Λαομέδοντι ὑποτάσσει. οἱ δὲ Ἦραν μὲν ⁶⁰ διὰ τὸ πολλαῖς μίγνυσθαι, Ποσειδῶνα δὲ διὰ τὸ πλεονεκτεῖσθαι εἰς τὴν διανομήν, Ἀθηναῖαν δὲ διὰ τὸ ἀναγκασθῆναι ζευχθῆναι Ἠφαίστῳ. **b(BCE³E⁴) T**

ex. *c.* Ἡρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων (καὶ Παλλὰς Ἀθήνη): τὴν τῶν στοιχείων παλαιὰν σύγχυσιν δηλοῖ, Δία τὸ πῦρ, Ποσειδῶνα ⁶⁵ τὸ ὕδωρ, Ἦραν τὸν ἀέρα, Ἀθηναῖαν τὴν γῆν (ὄργανικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπινοητικὴ τῶν ἀπάντων)· μόνον γὰρ τὸ πῦρ ἐν αὐτοῖς καθαρὰν καὶ ἀμιγῆ τὴν φύσιν ἔχει. **b(BCE³E⁴) T**

Nic. 401. (ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἔλθοῦσα θεὰ ὑπελύσασα δεσμῶν:) συναπτόεν τοῦτον τῷ ἔξῃς. βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „Ὀλυμ- ⁷⁰ πον“ (402). **A^{int}**

ἀγαμ. fr. 4 Bid.; Reinhardt 36; Buffière 173 εἰκότως (47) — ἐργαζόμενος **h** (P¹¹) 400 *deest diplo periestigm. ante versum in A, fort. negligentia scribae a* — Ἀπόλλων cf. Eust. 123, 23; D. Pap. Ox. 418, 24 (I./II. saec. p. Chr.), Philod. Π. εὐσεβ. p. 41, 20 G.; at vide Serv. auct. Verg. A. 6, 287 *b ad Φ444 (T)*, cf. sch. Pind. Ol. 8, 41 b, sch. Eur. Hec. 21; test. ad A 399—406 *c* cf.

45 ἐν ἣ **b** ὅθεν **T** 48 καὶ φύει καὶ αὖξει **C** 49 διός] ἀπόλλωνος Wil., vix recte (cf. Valk II 237 n. 690) 51—2 post sch. A 400 *a* in A, trps. Vill. 53 le. Bk. (καὶ π. ἀθ. Vill.), ἠρη τ' ἠδὲ ποσειδάων **A** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ⁵⁵ lac. indic. Roe. (Roemer, Ar. 100), v. καλεῖ supplens; θεοὺς ἠχθρευκέναι διί φησιν, ἵνα (μᾶλλον add. Bk.) ἀκούοιτο θέτις Vill. Bk. (cl. sch. **bT**), initio scholii sq. (πιθανῶς — θέτις) omisso 56 le. CT, om. BE³E⁴ 56—8 verba ἠρη — θέτις post sch. A 399—406 in C 57 θεοῦς] στρατοῦς **C** ἀκούοιτο **Bk.**, ἀκούαιτο **bT**, ἀκούηται **Ma.** 58 γράφ. **T** ἀντὶ τοῦ ἀθήνη γράφουσι **b** 61 sq. πλεον. post διανομήν **b** 64—8 sch. *c* partim detritum partim abscissum in E³ 64 le. **T** (coni. cum scholio *b*) supplevi, om. **b** 65 τὴν **T** ἠδὲ διὰ τούτου τὴν cum scholio *b* (v. ἠφαίστῳ) coni. **b** 69 le. add. Frdl. 70 τῷ **Bk.**, τὸ **A**

402. <μακρὸν Ὀλυμπον> ὅτι μακρὸν τὸν Ὀλυμπον ὡς *Ariston.*
 ὁρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν (cf. Γ 364 al.). A^{int}

403. ὃν Βριάρεων: Ἡσίοδος δὲ „Ὀβριάρεω δ' ὡς πρῶτα“ *ex.*
 75 (th. 617). T ὡς μουσοτραφῆς καὶ τὰς παρὰ θεοὺς ἐπίσταται
 λέξεις. ἢ τὰ τελειότερα θεοὺς ἀνατίθησιν. b(BCE⁴) T

ὃν Βριάρεων καλέουσι: τῶν διωνύμων ——— δὲ Σκά- D
 μανδρον. A

404 a. {αἰγαίων·} ὁ γὰρ αὐτε <βίη οὐ πατρός ἀμεί- *Ariston.*
 80 νων>: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ὁ γὰρ αὐτε βίη πολὺ φέρτατος ἰάπαν-
 των / ὀππόσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρύνετα“. οὐκ ἔστι δὲ τῶν
 Τιτάνων ὁ Αἰγεύς, ἀλλὰ ἐνάλιος δαιμών· οὕτως γὰρ καὶ ἡ σύγκρισις
 λαμβανομένη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα λόγον ἔξει. A

b. <βίη:> οὕτως διὰ τοῦ ἄ βίην Ἀρίσταρχος. A^{im} *Did.*

85 c. οὐ πατρός ἀμείνων: Ὀμηρος ὡς Στωϊκὸς Ποσειδῶνος *ex.*
 αὐτὸν εἶναι φησιν. ἢ ὅτι, φησί, „παῦροι δὲ τε πατρός ἀρείους“ (β
 277). AT

405 a. ὃς ῥα παρὰ Κρονίῳνι <καθέξετο κύδει γαίων>: *Ariston.*
 ὅτι ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως λέγεται οὐκ ὀρθῶς „πάρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι
 90 καθέξετο κύδει γαίων“ (E 906). A

b. παρὰ Κρονίῳνι: καθ' ὑπεροχὴν αὐτὸν Κρονίδην καὶ *ex.*
 Ὀλύμπιον ὀνομάζει. T

Eust. 122, 25 et 30 402 Ap. S. 65, 15: ἑκατόγχειρον· ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ
 τὸ μυθικὸν ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, <οἱ δὲ> (add. Lehrs) οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν,
 ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος, οἷον ἑκατόμπηχυν· χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πήχεις συνωνύμως λέγον-
 ται, fort. e scholiis, cf. He. β 1129: Βριάρεων· ἀνθρώπων ἑκατοντάχειρα ὅτι
 μακρὸν sq. ad Θ 199. O 21 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 164; vide ad A 44 a 403—4
 asterisci ante versum in A, fort. error scribae 403 Ἡσίοδος — πρῶτα cf.
 Eust. 124, 42 ὡς μουσοτραφῆς sq. ad B 813—4. Z 4 c. Z 291 Y 74 (ex.), cf. D,
 Eust. 124, 26 404 deest diplo periestig. ante versum in A, fort. negligentia
 scribae a cf. Eust. 124, 38 οὐκ ἔστι δὲ sq. cf. sch. Ap. Rh. 1, 1165 c (Tita-
 nom. test. II All., FGrHist 26, 2 c. test.) b ad A 258. Γ 193 (Did.) c cf.
 Eust. 124, 35 (ubi v. β 277 Hesiodo falso attribuitur): . . ὁ δὲ ποιητὴς φησι καὶ
 ὅτι τοῦ πατρός ἀμείνων ἦν, ὅπερ σπάνιον κατὰ τὸν Ἡσίοδον λέγοντα· παῦροι
 sq. Στωϊκὸς cf. St. V. Fr. III 770 (p. 192) Ποσειδῶνος cf. Eust. 124, 4
 405 asteriscus ante versum in A a ad E 906 a (Ariston.) b cf. sch. Ver.

72 le. add. Vill. ✕ ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 74 ὄβρ. δ' ὡς Ma., ὃν βριάρεω ὡς
 τὰ Γ 75 μουσοτραφῆς Eust. μουσοτραφῆς δὲ Γ 76 τελειότερα
 b, παλαιότερα Cob. 79 (le.) αἰγαίων· del. Bk., βίη — ἀμείνων add. Frdl. 80
 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι φέρτερος Eust. 80 sq. ἀπ. ὀππ.] ἄλλων
 ὀππόσοι Dtz., ἔστι τῶν ὀπόσοι Btl., ἦεν πάντων οἱ Steph., ἦεν τῶν ὀπόσοι Cob.
 81 εὐρ. Eust., εὐρόεντα A 82 αἰγεύς] immo αἰγαίων ἐνάλιος A corr. Vill.
 84 le. add. Bk. οὕτως Pluyg., οὐ (vel ou ss. τ) A 85—7 sine le. post sch. A
 405 a in A 85 ὄμηρος δὲ A ὡς A ὁ T 86 ἢ ὅτι φησί om. T 88 le. A suppl.
 Frdl. 89 ὅτι A, fort. ὁ ἀστερίσκος, ὅτι

Nic. 407—12. <τῶν νῦν μιν μνήσασα πάρεζο> καὶ λαβὲ γούνων <—— οὐδὲν ἔτισεν>: βραχὺ διασταλτέον μνήσασα, παρέζο (407) <***> καὶ κτεινομένους <καὶ> βασιλῆος (410)⁹⁵ καὶ ἦν ἄτην (412)· πάντα γὰρ ἥρτηται τοῦ αἶ κέν πως ἐθέλησι 1 (408). A

Porph. 407 a. τῶν νῦν μιν μνήσασα: καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἦται τὴν χάριν κατὰ τῶν Τρώων, ὅτε φησὶ „πολλὰς μὲν ἀϋπνοὺς νύκτας ἴαυον“ (I 325); ἢ ὅτι ἡ δόξα τῆς νίκης εἰς Ἄγαμέμνονα ἀνέτρεχεν, 5 b(BCE³E⁴) T ὡς φησιν „τούτῳ μὲν γὰρ κύδος ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἄχαιοί / Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον“ (Δ 415. A 164), τὰ τε τῆς νίκης ὠμολογήσατο διὰ τοῦ ἀστράπτειν τὸν Δία (cf. B 353). T εὐημερύντων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐπινεύσαντος τὴν ἦτταν τῶν πολεμίων, 10 ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν Διὸς γνώμην. ἄλλ' εἴπερ, φησὶν, ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἄγαμέμνονος δίκαιον ἦν δήπου· ἄλλ' εἰ Ἄγαμέμνων ἐκολάσθη, ἀθῶοι ἀναπλευσάντες οἱ Ἄχαιοὶ οὐκ ἐζήτησαν Ἀχιλλῆα. μένει δὲ συγκολαζόμενος αὐτοῖς ἀχαρίστοις 15 οὔσιν ὁ βασιλεύς, οἱ τῶ διὰ τὴν κοινὴν ὑβρισθέντι σωτηρίαν οὐκ ἐπήρκεσαν. b(BCE³E⁴) T

ex. b. μνήσασα: διὰ τὴν Ἥραν· διὸ φησιν· „αἶ κέν πως ἐθέλησιν b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι“ (A 408). b(BCE³E⁴)

ex. c. καὶ λαβὲ γούνων: κεφαλῆς μὲν λαμβανόμεθα, ἐπεὶ 20 ἡγεμονικόν· δεξιᾶς, ἐπεὶ πρακτικόν· γονάτων (δι' αὐτῶν γὰρ ἐπικλάται τὸ σῶμα) ἐπικλᾶν οἰωνιζόμενοι τὴν ψυχὴν τοῖς λόγοις. A b(BC E³) T

Verg. A. 10, 565 407 a Porph. 1, 14, 12 c h(Ag Ge, cf. A. G. 430, 21

93 sq. le. A suppl. Frdl. 95 lac. stat. Frdl. sic fere explendam καὶ συναπτόεν τοῦτο τῶ „καὶ λαβὲ γούνων“ (407), ἵνα ἔχηται ἀμφοτέρω τοῦ ἐξῆς λόγου. ἐπὶ δὲ τὸ „γούνων“ (407) πάλιν διασταλτέον· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπιφερομένοις πᾶσι διαστολαί, „ἀρῆξαι“ (408; καὶ κτειν. etc.) καὶ add. Bk. 3 le. T, om. BCE³, totum versum (ut saepius) praemisit E⁴ (le.) μοῖν, o delete T 4 χάριν T δόξαν b κατὰ τ. τρ. om. b μὲν om. b 5 ἴαυεν Porph. εἰς] εἰς τὸν C 10 ἀπαιτεῖν — πολεμίων T αἰτεῖν b 11—7 ὀργισθέντα — ἐπήρκεσαν T ἐπεὶ δὲ ὀργίσθη, αἰτεῖ τὴν τοῦ διὸς μεταβαλεῖν βουλήν. καὶ εἰ ἐμελλε τρέψαι τὴν τοῦ διὸς βουλήν κατὰ τοῦ ἀγαμέμνονος ὡς ἀδικησαντος, ἔχρην τρέψαι οὐχὶ κατὰ πάντων. ὅτι φησὶ διὰ τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν τοῦτο ποιεῖ καὶ ὅτι ὑβρισθῆναι παρείδον b 12 φησὶν i. e. Porph. (cf. I, 14, 17) 18 le. V^c, τὸ δὲ μνήσασα (coni. cum scholio a) b, om. T 18 sq. ἐθέλ. om. CE³ 20 le. T, om. Ab μὲν om. A, fort. recte ἐπεὶ h E⁴T ὅτι BCE³ 21 δεξιᾶς AT Ag δεξιᾶς δὲ E⁴ τῆς δεξιᾶς δὲ BCE³Ge ἐπεὶ] ὅτι BCE³ γονάτων] γονάτων (δὲ add. Ge) ὅτι BCE³Ge, τῶν δὲ γονάτων ἐπεὶ E⁴ γὰρ om. b Ge 22 ἐπικλᾶν (γὰρ add. E⁴) οἴων. (οἴομεθα E⁴) τὴν ψ. τοῖς λ. A h E⁴T, εἶτα ἡ ψυχὴ καὶ οἱ λόγοι BCE³ οἴων.] σπεύδοντες A, οἴομεθα ci. Lehrs

408. <ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι:> τὸ ἐξῆς, ἐπαρῆξαι τοῖς Τρωσίν. *ex.*
 25 Tⁱⁱ
410. ἐπαύρωνται: ὅτι ἐπὶ κακοῦ τὸ ἀπολαῦσαι, b(BCE³E⁴) *ex. | ex.*
 T καὶ κατ' εἰρωνεῖαν εἰρηται παρ' αὐτοῦ. b(BCE³E⁴) | τὸ δὲ
 ἐπαυρῶ ἐστὶ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, τὸ δὲ ἀμαρτῶ
 πρώτης, καὶ ἀμαρτῶν ἢ μετοχή. T
- 30 412. <οὐδέν:> ὅτι τὸ δὲν παρέλκει. A^{im} Tⁱⁱ *Ariston.*
 414 a. ὦ μοι τέκνον: οὐκ εὐθύς αὐτῷ τὴν διακονίαν ὑπισχνεί- *ex.*
 ται, προολοφύρεται δὲ εἰδυῖα τὴν αἴτησιν πρόξενον αὐτῷ οὔσαν
 θανάτου. b(BCE³E⁴) T
- b. <ἔτρεφον:> ἀνέθρεψα. Tⁱⁱ *ex.*
- 35 c. <ἔτρεφον:> παρατατικῶς. Tⁱⁱ *ex.*
- 414—6. τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα, / αἶθ' ὄφελος *Nic. | ex.*
 ——— ἀπήμων / ἦσθαι, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυθ' ἀπερ:
 τὸ ἐξῆς αἰνὰ τεκοῦσα (414), ἐπεὶ νύ τοι αἶσα (416). τὸ δὲ
 αἶθ' ὄφελος παρὰ νηυσί (415) διὰ μέσου. | τὸ δὲ αἰνὰ (414)
 40 ἀντὶ τοῦ αἰνῶς, ἦτοι ματαίως καὶ ἀπράκτως. b(BCE³E⁴) T
- 415 a. αἶθ' ὄφελος: μᾶλλον ἂν προεθέμην σε τὸν ἄπρακτον *ex.*
 βίον ζῆσαι· ἐπὶ λύμῃ γὰρ ἐμῇ τοῦτον εἴλου τὸν βίον. διὸ καὶ „δυσ-
 αριστοτόκειαν“ (cf. Σ 54) ἐαυτὴν ὀνομάζει. b(BCE³) T
- b. ὄφελος: ῥῆμά ἐστι κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον· „ὡς *ex.*
 45 δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν“ (λ 548), „ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτείνει“ (Θ 279),
 A b(BCE³) T „μὴ ὄφελος λίσσεσθαι“ (I 698), AT „Ἐκτορος

Matr.), unde E⁴; cf. Eust. 129, 2 410 cf. Eust. 127, 2 συζυγίας sc. τῶν
 περισπωμένων cf. D. Thr. 57, 5 ἀμαρτῶ ad E 656 412 ad A 244 (Ariston.), cf.
 sch. Ar. vesp. 1478 414 b cf. D 414—6 αἰνὰ τεκ. ἐπεὶ — αἰνῶς h(Ag = A.
 G. 430, 30 Matr.) ἀντὶ τοῦ αἰνῶς cf. Eust. 127, 9; Leumann, H. W. 166 415
 a ad Σ 54 (A, brevius D) b — λίσσεσθαι et Καλλιμαχος sq. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A.
 G. 431, 4 Matr.), Et. Gen. (AB) ὄφελος, fort. ex hyp. Iliad., cf. Ap. Dysc. adv. 142,

24 le. add. V^c 28 sq. ἐπαυρῶ, ἀμαρτῶ, ἀμαρτῶν scripsi, ἐπαύρω, ἀμαρτῶ, ἀμαρ-
 τῶν T 30 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι παρέλκει post ὅτι Tⁱⁱ (et Li)
 31 αὐτῷ om. b 32 αἴτησιν b στάσιν T 34 le. add. V^c 35 le. add. Nickau
 (qui secum consideravit, num scholia b et c in unum contrahenda essent), τεκοῦσα
 add. Ma. (vix recte) 36 sq. le. Frdl., αἰνὰ τεκοῦσα T, om. b 38—40 sch. cum
 scholio A 414 a (le. omission) conī. b 38 τὸ δὲ ἐξῆς b 39 ὄφελος BE⁴, ὄφελος vs. ὄ
 E³, ὄφελος T παρὰ νηυσὶ om. b τὸ δὲ αἰνὰ] τὰ αἰνὰ B, quod ipse corr.,
 αἰνὰ τεκοῦσα E⁴ 40 ἀντὶ τοῦ αἰνῶς om. b ἦτοι sq. om. T, fort. recte
 41—3 post sch. b (conī. cum v. κτείνει) b 41 (le.) ὄφελος T em. Ma. μᾶλ-
 λον — σε τὸν T φησὶ δὲ ὅτι προεθέμην ἂν σε b 42 sq. δυσαριστοτόκεια Hom.
 44 le. Bk., αἶθ' ὄφελος A ὄφελος T, om. b 45 ὄφελον] ὄφελον C ἄφελλον
 T νικῶν A 46 μὴ ὄφελος (corr. Ma.) λίσσ. T, ὡς μὴ ὄφελ' ἔκτορα λίσσεσθ'
 A

ὠφέλετ' ἀντί" (ω 254). **Τ** Καλλιμαχος δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν·
 „ὠφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες" (ep. 17, 1). **ΑΤ**

ex. **416.** μίνυνθα: ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ „μινυνθάδιος δὲ τοι αἰών" (Δ 478. P 302). παιδευτικόν δὲ τὸ μηδὲ τὸν 50 ὀλίγον τῶν ἀνθρώπων βίον ἄλυτον εἶναι. ἔστι δὲ περίφρασις ἐν τῷ στίχῳ, ὡς τὸ „ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν" (Γ 59). **b(BCE³E⁴) Τ**

ex. **417 a.** δίζυρός: εἰ τοιαῦτα περὶ Ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς φησι, τί περὶ τῶν ἄλλων εἵπομεν; **b(BCE³) Τ** 55

D | ex. **b.** δίζυρός: ταλαίπωρος. | μετωνυμία. **Τ**

D **418.** ἐπλεο: λέγεται τὴν Θέτιν ——— μίαν τῶν Κυκλάδων. **A**

ex. | D **419.** τοῦτο δὲ τοι ἐρέουσα: διὰ μὲν τὴν περίστασιν οὐκ ἀντιπράσσει τῷ παιδί, καιρὸν δὲ μετανοίας αὐτῷ δίδωσι. **b(BCE³) Τ |** **τερπικεραύνῳ δὲ τῷ τρέποντι τοῖς κερανοῖς, καθ' ὑπέρθεσιν. b** 60 **(BCE³)**

Hrd. **420 a.** εἶμ' {αὐτῇ}: προπερισπᾶται, ὅτε ἐπὶ τοῦ πορεύομαι· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχω, ὀξύνεται. **A**

Ariston. **b.** <πρὸς Ὀλυμπον> ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος. **A^{im}**

D | ex. (?) **c.** ἀγάννιφον: τὸν λίαν νιφόμενον κατὰ τὰ ὑπὸ τοῖς νέ- 65 φεσι ἴδρη· **Τ** τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου ὡς ὑπερνεφῆ οὔτε νίφεται οὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν λέγοντα· „ἴδλυμπόν θ' ἴ, ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ / ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι ἴτινασσόμενον† οὔτε ποτ' ὄμβρω / δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη / πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη" 70

9, synt. 353, 6. 354, 4 ῥῆμα ἔστιν cf. Amm. 19 ἐπίρρημα cf. D **416** h(cf. A. G. 431, 9 Matr.): μίνυνθα — αἰών ἐπλετο (Ag). παιδευτικόν — αἴσαν (Ag M¹ P¹¹) κατὰ ἀποκοπὴν at vide ad A 352 **417 a** brevis h(Ag = A. G. 431, 22 Matr.) **419** τρέποντι sq. ad Θ 2, cf. D ad A 419. Θ 2, Ap. S. 151, 9, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 404, 18, Et. Gud. 526, 38. 525, 55) **420** deest diplo ante ver- sum in A, fort. negligentia scribae a ad Y 362 (Hrd.), cf. D, sch. ζ 125 (Hrd.). b ad A 44 a. 402 (Ariston.), cf. Eust. 127, 21 c/d h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 432, 2 Matr.): οὕτω (γὰρ add. M¹ P¹¹) τινὰ τῶν ὀρῶν ἦν ὑπερνεφῆ ἴδι (fort. ὥστε) τινὲς τῶν ἱερέων ἀνήρχοντο εὐχῆς χάριν εἰς αὐτὰ ἅπαξ τοῦ ἑνιαυτοῦ (τοῦ ἐν ἅπ. M¹ P¹¹) καὶ ἐποιοῦν ἐν αὐτοῖς χαρακτῆρας, οὐστίνης εἰς τὸ ἐπιόν εὐρισκον ἀμει- ούτους c cf. Eust. 127, 22

47 ἀντίον **Τ** corr. Ma. 48 ὄφελλε **A** ὠφέλλε **Et. Gen.** (B), ὄφελε **Et. Gen.** (A) θοα] αἰ **Τ** νέες **Call.** 49 τοῦ] τὸ **C**, τοῦ μινυνθάδιος **Vill.** 50 τοι] οἱ **Hom.** τὸ] τῷ **C** 51 ἐν] ὁ τρόπος ἐν **BE⁴** 55 εἵπομεν recte, cf. **Demetr. De eloc.** 198 al. 56 cum scholia a conī. **T**, dist. **Ma.** 58 μὲν ante οὐκ **b** 60 τρέποντι **sc.** τοὺς ἐναντίους (cf. **D**), τέρποντι **C** (ut vid.) 62 (le.) αὐτῇ **del.** **Bk.** 64 le. **add.** **Ddf.** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ, **στι** 65 le. **ΑΤ** 66 ὄρη] μέρη **D** γὰρ **om.** **A** 67 νίφεται **A** 67 sq. ὄλυμπόν τ' **A**, οὐλυμπόνδ' **Hom.** 69 τινάσσεται **D** (= **Hom.**) ποθ' **A** 70 ἀνέφελος **ss.** ν **A**,

(ζ 42—5). ἀγάννιφον οὖν ἢ τὸν πάνυ κατανιφόμενον, ἢ τὸν τοῦτε ὄλως, AT | εἴπερ ἀπόστροφος εἰς τὸ γ̄ τεθῆ. T

d. ἀγάννιφον: τινὲς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἄγαν νίφοντα, ex. | ex.

b(BCE³) T ὡς βριήπυον (cf. N 521) καὶ γαιήοχον (cf. I 183 al.)·
75 T τὰ γὰρ ὄρη „νιφόντα“ καλεῖ (Z 227 al.), ὡς καὶ Τήλεφος.
b(BCE³) T | τὸ δὲ αἶ κε πίθηται διὰ τὸ ἄδικα μέλλειν αἰτεῖν.
b(BCE³E⁴)

e. (ἀγάννιφον:) τὸ νεῖφω σημαίνει τὸ βρέχω, ὅπερ γράφεται *Choer. O. (?)*
διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ἐξ οὗ νέφος καὶ νεφρός. νίφω τὸ χιονίζω διὰ
80 τοῦ ι, ἐξ οὗ τὸ ἀγάννιφον. νήφω τὸ σπένδω διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ (τὰ)
νηφάλια ξύλα. νήφω τὸ προσέχω· καὶ διὰ τοῦ η τοῦτο· ἐξ οὗ τὸ
„νήφων προσεύχου“. A

421—2. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν (<.../μήνι>): τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ *Hrd. | ex.*
δή· διὸ καὶ Τυραννίων (fr. 4 P.) ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὔ. AA^{int} b
85 (BCE³) T | τῆς ὀργῆς δὲ αὐτὸν οὐκ ἐπέχει, εἰδυῖα τὸ φιλόνεικον
αὐτοῦ καὶ φιλότιμον. καλῶς δὲ καὶ λόγοις μὲν χαρίζεται αὐτῷ, ἔργοις
δὲ ἀναβάλλεται. b(BCE³) T

423—4. <Ζεὺς . . . μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας /> χθιζὸς *Did.*
ἔβη <κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἐπονται>: λέξις
90 Ἄριστάρχου ἐκ τοῦ A τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος· „τὸ μὲν μετ'
ἀμύμονας (423) ἐπ' ἀμύμονας, ὃ ἐστί πρὸς ἀμώμους, ἀγαθούς, τὸ
δὲ κατὰ δαίτα (424) ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαίτα· οὕτως γὰρ νῦν Ὀμηρος
τέθεικεν. ἔνιοι δὲ ποιοῦσι 'μετὰ δαίτα', ὅπως ἢ αὐτοῖς αὐτόθεν τὸ
μετὰ ἐπί. χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῆ κατὰ ἀντὶ
95 τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς (fr. 812 N. = 898 P.)· 'ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὄρῃς,
1 ἐξέρχομαι'. οὕτως δὲ εὐρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ
καὶ Κυπρία καὶ Ἀντιμαχεῖω (fr. 132) καὶ Ἀριστοφανείω (fr. 43).“

d — Τήλεφος h(Ag = A. G. 432, 6 Matr.); — νίφοντα h(M¹ P¹¹ V³) ὡς
κ. Τήλ. fr. Telephi deest F. H. G. III 634 sq. τὸ δὲ sq. h(Ge) e
cf. Choer. O. 241, 29, Ap. S. in Et. Gud. 404, 48 (Or. Koes. 181, 10. 187,
20), Hrd. 2, 779, 3 (= Theogn. 138, 10) νηφάλια ξύλα cf. Philoch. FGrHist
328, 12, sch. Aesch. Ag. 70 421—2 h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 432, 9
Matr.): τὸ νῦν — οὐκ εὔ et καλῶς κτλ. οὐκ εὔ ad Γ 97. K 105. Φ 428. Ψ
485, cf. sch. ε 146 (Hrd.); Lehrs, Quaest. ep. 130; Uhlig ad D. Thr. 99 sq. Vide ad
Z 354 (Did.) 423—4 λέξις sq. ad B 125. 420. 435. Γ 406. Y 471. Vide ad A 97.
Ω 8. 235; Cobet, Miscell. crit. 390 κατὰ δαίτα vide ad A 484. B 163 b. 179. N 364

ἀνέφελος T 71 πάνυ A (= D), λίαν T κατανιφ. D κατανιφόμενον A νιφόμενον T οὔτε| οὔθ' D, οὐδὲ Ddf. 72 εἶγε Ma. 76 δὲ om. E⁴ αὐτὴν αἰτεῖν Ge 78 le. addidi 80 τὰ add. Vill. 83 le. AT suppl. Bk., om. A^{int} b 84 ἠξίου| καὶ A^{int} αὐτόν Bk., αὐτόν b T, om. AA^{int} 85 φίλον. i. e. τοῦ νεῖφους φίλον 86 καί² om. b μὲν χαρ. b μεταχειρίζεται T 87 δὲ b δ' T 88—05 post sch. A 423 c¹ (pone v. δὲ οὔτοι, cf. sch. a) in A, transposui 88 sa. le. A supplevi 89 λέξεις Bk. 2 ἀντιμαχίω A em. Vill.

Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ Πρὸς τὰς ἀθετήσεις (p. 320) ὁμοίως, καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ ἕκτῳ Πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (fr. 27). καὶ τὸ θεοὶ †δὲ† πάντες ἔπονται (424) διὰ τοῦ αἰ. A ⁵

ex. | ex. | Did. (?) 423 a. ἐς Ὠκεανόν (μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας): νῦν τὸν ποταμὸν δηλοῖ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ σωματοειδῆ †τῶν† „θεῶν γένεσιν“ (Z 201). b(BCE³E⁴) T ἡ δὲ ἔξ ἀντι τῆς πρὸς. b(BCE³E⁴) T ἐπανόληψις. „ἀλλ' ἐς Μενέλαον“ (γ 317), „εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον“ (Ψ 36). | εὐσεβῶς δὲ φησι μὴδὲ τῶν πόρρωθεν ἀνθρώπων ἀμελεῖν ¹⁰ τοὺς θεοὺς. δισσοὶ δὲ εἰσιν Αἰθίοπες, ὑπὸ Νείλου ὀριζόμενοι. T | τινὲς δὲ γράφουσι „μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας“. ἔθνος δὲ οὗτοι. AT

Did. | ex. b. μετ' ἀμύμονας: Ἀρίσταρχος „ἐπ' ἀμύμονας“. T | ἡ μετὰ ἀντι τῆς ἐπί. ἔστι δὲ καὶ ἀντι τῆς ἐν. „στεροπὴν μετὰ χερσίν“ (Λ 184) ἔχων. b(BCE³E⁴) T ¹⁵

ex. | ex. c.¹ Αἰθιοπῆας: ὁμοίον ἔστι τῷ ἠνιοχῆας. | δισσοὶ δὲ εἰσιν οἱ Αἰθίοπες, ὑπὸ Νείλου ὀριζόμενοι, ὡς ἡ Ἰθάκη καὶ αἱ λοιπαὶ νῆσοι. A

ex. | ex. c.² τὸ Αἰθιοπῆας ὁμοίον ἔστι τῷ ἠνιοχῆας. | εὐσεβῶς δὲ φησι μὴδὲ τῶν πόρρωθεν ἀνθρώπων ἀμελεῖν τὸ θεῖον. διττοὶ δὲ εἰσιν οἱ Αἰθίοπες· οἱ μὲν πρὸς ἀνατολήν, οἱ δὲ πρὸς δύσιν, ὀριζόμενοι διχῆ ²⁰ ὑπὸ Νείλου. b(BCE³E⁴)

ex. 424 a. χθιζός (<... πάντες>): ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ τὸ τήμερος

423 a — ποταμὸν cf. D τινὲς δὲ (11) sq. de h vide ad A 423 c¹, cf. Eust. 128, 41: ἄλλοι δὲ γράφουσι „μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας“, λέγοντες Αἰθιοπῆας τινὰς εἶναι οὕτω καλομένους, ἀπὸ Μέμνονος υἱοῦ Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας (ἀπὸ sq. Eust. de suo vid. addidisse), Steph. B. 444, 10 b ἀμύμονας cf. Ludwich A. H. T. 1, 195, 7 ἡ μετὰ — χερσίν h(Ag = A. G. 432, 23 Matr.) ἀντι τῆς ἐπί cf. sch. ζ 54, Ap. S. 111, 30 ἀντι τῆς ἐν cf. Lesbon. (?) 36, 19: ἀντίστροφον δὲ τούτῳ (sc. τῷ Κλαζομενίῳ σχήματι) τὸ Ποιητικόν· „Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανόν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας / χθιζός ἔβη μετὰ δαίτα“. ἐνήλε<λ>ακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετὰ, ἀντι τοῦ ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοσιν εἶπε „μετ' ἀμύμονας“, originis incertae, fort. explicatio recens c¹ h(Ag Ge, cf. A. G. 432, 17 Matr.): δισσοὶ — νῆσοι. τινὲς δὲ γράφουσι „μετὰ Μέμν. αἰθ.“. ἔθνος δὲ τοῦτο. ἔστι δὲ ὡς ἠνιοχῆας (cf. sch. a) δισσοὶ — ὀριζόμενοι cf. sch. α 23, Strab. 1, 2, 24 sq. (p. 30—2) ὡς ἡ Ἰθάκη sq. cf. Strab. 1, 2, 28 (p. 35), sch. ι 25 424 obelus ante versum in A, fort. error scribae, qui sch. c male intellexit, cf. Ludwich A. H. T. 1, 193, 32 a

3 καὶ καλλ. δὲ Frdl. 4 ἕκτῳ] ζ' A 5 δὲ A, δ' ἄμα Hom., „an habuit δὲ τε?“ Lehrs τῆς αἰ Bk. 6 le. T supplevi, om. b νῦν μὲν τὸν b 7 τῶν] τὴν Wil. 8 ἡ T τὸ b τῆς T τοῦ b 9 ἐπανάλ. aut delendum aut post δῖον transponendum 11 sq. τινὲς sq. post sch. c¹ (coni. cum v. νῆσοι) in A h, transposui 12 μέμνονος T 14 ἀντι¹] νῦν ἀντι b ἔστι δὲ om. T 15 ἔχων om. b 16 τῷ Vill., τὸ A 18 τὸ δὲ C 22 le. T supplevi, om. b ἐπιρρ. b ἐπιρρηματικῶς T, fort. τὸ χθιζός ἐπιρρηματικῶς τήμερον T

παρά τοῖς Ἀπτικοῖς. τὸ δὲ πάντες συλληπτικόν, ὡς τὸ „ἀριστῆς Παναχαιῶν/εὐδον παννύχιον“ (K 1—2)· καὶ γὰρ Ἀθηναῖα πρὸ ὀλίγου
 25 ἐς οὐρανοῦ κατῆλθε, πεμφθεῖσα ὑπὸ Ἡρας. b(BCE³E⁴) T

b.¹ <μετὰ δαίτα:> Ἀρίσταρχος „κατὰ δαίτα“. A^{im} Did.

b.² Ἀρίσταρχος γράφει „ἐπὶ δαίτα“, οἱ δὲ ἄλλοι „κατὰ δαί-
 τα“, καὶ τὸ ἐπονται δια τῆς αἰ. T

c. <κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἐπονται:> ὅτι Ariston.
 30 τινὲς γράφουσι <***> „μετὰ δαίμονας ἄλλους“ (A 222)· διὸ ἀθετεῖ-
 ται. A^{int}

425. δωδεκάτη δέ τοι αὖθις: φασὶν ἐν Διοσπόλει μέγιστον ex.
 εἶναι Διὸς ἱερὸν, ἀφ' οὗ λαμβάνοντας τὸ ξόανον Αἰθιοπίας μετὰ καὶ τῶν
 ἄλλων ἐγχωρίων θεῶν κατὰ τινα χρόνον περινοστεῖν τὰ μέρη τῆς
 35 Λιβύης καὶ πολυτελεῖς ποιεῖν πανηγύρεις ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ὅτι καὶ
 τοσοῦτοι οἱ θεοί. A b(BCE³E⁴) T

426. <χαλκοβατές:> στερεὰν ἔχον τὴν βάσιν. b(BCE³E⁴) T | ex. | ex.
 οὐκ ἄπεισι δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἢ Θέτις, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαικοὶ θεοί,
 καὶ τῷ υἱῷ καιρὸν μετανοίας διδοῦσα καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι, καὶ
 40 ἵνα Τρῶες αἰσθῶνται τῆς μήνιδος καὶ τολμήσωσι λοιπὸν εἰς τὴν
 μάχην. b(BCE³E⁴) T

427. καὶ μιν πείσεσθαι ὄϊω: ἀπιούσα ἐν χρηστῇ ἐλπίδι κατα- ex.
 λιμπάνει τὸν παῖδα. ὁμοῖον δὲ ἐστὶ τῷ „αἰ κε πίθηται“ (A 420). b
 (BCE³E⁴) T

45 429. γυναικός: ὅτι ἐλλείπει ἢ περί· A^{im} Tⁱⁱ ἐστὶ γὰρ περί Ariston.
 γυναικός. A^{im}

430 a. τὴν ῥα βίη <ἀέκοντος ἀπηύρων>: ἐν τάξει ἀπολο- ex.

τὸ δὲ πάντες (23) sq. ad A 222 d. B 2 (bT). K 1 (A), cf. Porph. 1, 197, 17 b¹
 ad A 423—4 (Did.); cf. Wecklein, Zen. Ar. 52 b² — ἐπὶ δαίτα h(Ag = A. G.
 432, 24 Matr.), cf. Ludwich A. H. T. 1, 195, 7 c ad A 222, cf. Choriz. fr. 29;
 Valk I 538—9 425 diplex ante versum in A, fort. exstabat sch. Aristonici aut
 de v. δωδεκάτη (vide ad B 48) aut de v. Οὐλυμπον (vide ad A 44 a), cf. Wissemeyer
 11 φασὶν sq. cf. Eust. 128, 8; Strab. 17, 1, 46 (p. 815—6); Wiedemann, Herodots
 zweites Buch (Lips. 1890), 250 426 — βάσιν cf. D, D ad Z 173, sch. v 4 οὐκ
 ἄπεισι sq. cf. Porph. 1, 16, 11 et 21, Eust. 128, 31 429 ad A 65 b (Ariston.), cf.
 Eust. 129, 31 430 a ἴδιαν . . . γνώμην (49) cf. Eust. 129, 42

23 τοῖς om. E⁴ 24 εὐδ. πανν. om. b 26 le. addidi 27—8 conii. cum
 scholio A 423 b (v. ἐχων) in T, huc traxi 29 le. addidi (auctore Frdl.) 30
 lac. indic. Lehrs his verbis explendam γράφ. <μετὰ (= vulg.) δαίτα· διὸ ἡ διπλῆ.
 καὶ ὅτι μάχεται τὸ μετὰ δαίμ. μετὰ δαίμ. sq. del. Cob. 32 le. AT, om.
 b (le.) αὖθις om. A 33 λαμβάνοντες et αἰθίοπες T καὶ om. b 36 οἱ
 om. E⁴ 37 le. add. Ba. τὸ στερεὰν b 38 sq. οὐκ ἄπεισι sq. cum scholio
 A 424 a (v. ἦρας) conii. T, tamquam sch. separatum in fine pag. hab. C 38
 ἄχα /// ἰκοὶ T ἄχαῖκοι E⁴ 40 ἵνα tr. αἰσθ. b τρῶας αἰσθέσθαι T τολ-
 μήσαι T τὴν om. T, fort. rectius 45 le. scripsi, ἐϋζώνιο γυν. add. Vc, om.
 AT ὅτι ἔλλ. A λείπει T, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι (ἐλ)λείπει 47 le. T suppl. Vill.,
 om. b

γίας τοῦτό φησιν, ὅτι οὐκ ἦν εὐλογον περὶ γυναιίου αὐτὸν θυμοῦσθαι. ἄλλως τε τὴν ἰδίαν ἀποφαίνει γνώμην ὁ ποιητής, ἡδικῆσθαι αὐτὸν ὁμολογῶν. **b**(BCE^{3E4}) **T** 50

ex. *b.* αὐτὰρ Ὀδυσσεύς: ὅπως μὴ τῆ τῆς Θέτιδος ἀπαλλαγῆ συνάφη τὴν ἐπάνοδον, διὰ μέσου βάλλει τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, μόνον οὐχὶ λόγῳ καταμετρήσας τὸν ἐπὶ Χρύσην πλοῦν. ἑκατέρους δὲ μετρίως χρώμενος διαναπαύει τὸν ἀκροατὴν, τῶν μὲν τὸν κόρον περιαιρῶν, τῶν δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποπληρῶν. **b**(BE³) **T** 55

ex. *c.* αὐτὰρ Ὀδυσσεύς: ζῆτει τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἐννοίας: „ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν“ (A 318). ἐκεῖσε καταλιμπάνει τὸν Ὀδυσσεά. **T**

ex. | ex. 432 *a.* λιμένος πολυβενθέος: ἤδη καὶ λιμένων ἐπεσημήνατο φύσιν μιᾶ λέξει ὁ ποιητής. **b**(BCE³) **T** | διαφέρει δὲ λιμὴν ὄρμου· 60 λιμὴν μὲν γὰρ ἔστι τὸ πᾶν, ὄρμος δὲ τὸ πρὸς τὴν γῆν. **b**(BCE³)

Did. *b.* <ἐντός:> Ἀρίσταρχος „ἐγγύς“, οἶον πλησίον, οὐχὶ ἐν-τός. **A**^{int}

ex. 434 *a.*¹ ἰστοδόκη: διὰ τοῦ κ̄ ἔστι τὰ παρὰ τὸ δέχῳ, ὡς ξεινοδόκος καὶ πανδοκεῖον. **b**(BCE^{3E4}) **T** 65

D | ex. *a.*² ἰστοδόκη τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἐξέχον ξύλον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἰστός. | τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχῳ πάντα διὰ τοῦ κ̄, ξεινοδόκος, ἰστοδόκη. **A**

ex. *b.* πέλασαν: πελασθῆναι ἐποίησαν, ὡς τὸ „πάντας μὲν ῥ' ἔλπει“ (β 91). **b**(BCE³) **T**^{il} καὶ ἔστιν ὁ τρόπος μετωνυμία. **b** 70 (BCE³)

Did. *c.* <ὑφέντες:> Ἀρίσταρχος „ἀφέντες“. **A**^{im}

Did. | ex. *d.* <πρότονοισιν ὑφέντες:> Ζηνόδοτος μὲν ὑφέντες, αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι „ἐφέντες“. | πρότονοι δὲ τὰ ἀπὸ πρύμνης εἰς πρῶραν διήκοντα σχοινία. **b**(BCE^{3E4}) **T** 75

Nic. 435 *a.* <καρπαλίμωσ:> βέλτιον τοῖς ἐπάνω προσδίδοσθαι τὸ καρπαλίμωσ. **A**^{im}

432 *a* λιμὴν μὲν sq. **h**(Ge), cf. Eust. 130, 1 ὄρμος δὲ sq. cf. Amm. 353 434 nul-
lum signum ante versum in **A** (cf. sch. *d*) *a*² — ξεινοδόκος sim. **h**(Ag = **A**. G.
433, 19 Matr.), cf. Eust. 130, 41 κλίνεται cf. Amm. 251 τὰ δὲ παρὰ sq. EM.
478, 30 (pone D), fort. e Ven. **A** *b* — ἐποίησαν et μετωνυμία = **D** *d* —
ἐφέντες **h**(Ag Ge, cf. **A**. G. 433, 30 Matr.) πρότονοι sq. cf. **D**

48 θυμ. αὐτόν **b** 49 γνώμ. ἀποφ. **E**⁴ 51 τῆς om. **B** 52 διὰ μ. βάλλει
b διὸ μεσολαβεῖ **T** 55 τῶν **b** οἷς **T** post ἀναπλ. duae lineae erasae in **T**
60 φύσεις **b** 61 τῆ γῆ **h** (Ge), fort. rectius 62 le. add. **Bk.** 64
διὰ τοῦ κ̄ om. **E**⁴ ἔστι τὰ **T** γράφεται, ἔστι δὲ BCE³ γίνεται **E**⁴ 64 sq. ὡς
et καὶ om. **T** 69 le. **V** et **V**^c, τὸ δὲ πέλασαν (coni. cum scholio *a*¹) **b**, om. **T**
72 le. add. **Vill.** ἀφέντες susp., fort. ἐφέντες, cf. ὑφέντες ss. e **A**^{cont} 73 le.
addidi *ζην. μὲν ὑφ.* **b**, ὑφέντες δὲ *ζηνόδοτος pone sch.* **A** 435 *b* (coni. cum **v.**
προσορμισμοῦ) in **T** 73 sq. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες **C**, οἱ δὲ ἄλλοι **Ag Ge** 74 πᾶ-
σαι om. **T** ἐφέντες suspectum, fort. ἀφέντες 76 le. add. **Vill.**

b. τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσσαν ἔρετμοῖς: οὐ γὰρ *ex.*
 ἦδισαν τῶν ἀνέμων τὸ παλίμβολον. ἄλλως τε ἐν Ἰλιάδι ταύτην
 80 μόνην ἔχων ἔκπλοισιν τρόπον ἐδίδαξε προσορμισμού. A b(BCE³E⁴) T
 c.¹ προέρυσσαν: διὰ τοῦ ε̄, „προέρεσσαν“, οὐ διὰ τοῦ ῡ, *Did.*
 προέρυσσαν, καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Σωσιγένοους.
 A

c.² <προέρεσσαν:> οὕτω πᾶσαι. T¹¹
 85 436—9. ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον ——— / ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς *ex.*
 βῆ ποντοπόροιο: πολλὴν ἔχει τὴν ἡδονὴν ἢ τῆς προθέσεως
 ἐπαγωγῆ. τὸ δὲ σχῆμα ἐπανάληψις. b(BCE³E⁴) T

436. ἐκ δ' εὐνάς: παρὰ τὸ εὐνάζειν ——— ἔμμεναι εὐνάς. A D

437. ἐπὶ ῥηγμῖνι: ἀλλαχοῦ ἡρμήνευκεν αὐτὸ διὰ τοῦ „χέρσῳ *ex.*
 90 ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει“ (Δ 425). πάντα δὲ ἐν ὀλίγῳ πέφρασται.
 A b(BCE³) T

440 a. ἐπὶ βωμὸν ἄγων: προσάγει τὴν κόρην τῷ βωμῷ *ex.*
 ὡσπερ ἀποδιδούς ἐπὶ τοῦ θεοῦ μάρτυρος. ἔστι δὲ ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ.
 b(BCE³E⁴) T

85 b. πολύμητις: τὰ ἐπίθετα Ὀδυσσέως „διὸς Ὀδυσσεύς“ *ex.*
 1 (A 145 al.), πολύμητις Ὀδυσσεύς. ὅτε δὲ καιρὸς τῆς σοφίας
 „Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον“ (B 169 al.) φησίν. A b(BCE³)

441 a.¹ ἐν χερσὶ τίθει: ὅτι οὐ μόνον τὸ τίθημι κέκλιται, b *ex.*
 (BCE³) T ἀλλ' ἔστι καὶ περισπώμενον. b (BCE³) καὶ ὅτι οὐκ
 5 ἐπὶ μόνων τῶν ἀψύχων τὸ τιθέναι. b(BCE³) T

a.² τίθει: ἐπὶ ἐμψύχων. T

435 c cf. sch. ι 73. ν 279. ο 497 (*Did.*) 436—9 h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 434, 10
 Matr.), cf. Eust. 131, 19 437 cf. Eust. 131, 7; D, Ap. S. 138, 23, Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 348, 5), Et. Gen. (EM. 703, 20) 440 a ἔστι δὲ sq. ad Z 92 (Ariston.), vide
 ad Z 15 c; aliter Porph. 1, 88, 1 441 a¹ — περισπώμενον ad N 732, cf. sch. α
 192 καὶ ὅτι οὐκ sq. cf. D, Eust. 131, 41

78 le. scripsi, προερεύουσι δὲ (coni. cum scholio A 434 d, v. σχοινία) in b, ἰσθὸν δ'
 ἰστοδόκη πέλασαν A, ἰστία μὲν στείλαντο (post sch. A 432 a) T 78 sq. οὐ — ἀνέ-
 μων AT ἐπεὶ μὴ τῶν ἀνέμων ἦδεισαν b 80 ἔχων] ἔχοιν A 84 le. addidi, cf. test.
 85—7 cum scholio A 435 b (cum v. προσορμισμού) coni. b 85 sq. le. scripsi,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον: T, om. b 86 ἔχει T δὲ ἔχει b 87 σχῆμά ἐστιν b
 89 le. A, ῥηγμῖνι T, om. b ἀλλ.] ῥηγμῖνι ἀλλαχοῦ A αὐτὸ Bk., αὐτὸν A b,
 om. T (fort. recte) διὰ τὸ τῆ A 90 βρέμειν A βρέμεται b 92—4 (sine
 le.) post sch. b (coni. cum v. φησίν) b 92 προσάγει δὲ BCE³ 93 ἐπὶ¹] ὡς
 ἐπὶ T ἢ δὲ ἐπὶ ἐστιν (ἐστ. om. E⁴) b 3 κέκληται T 4 καὶ ὅτι οὐκ b
 οὐδὲ T 6 cum scholio a¹ (v. τιθέναι) coni. T, distincti; le. fort. delendum

- ex.* 442—3. ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν< ——— ἱερὴν ἑκατόμβην>: αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συλλαβῶν λέγει ἀπλῶς, ὡς ἐπὶ θεοῦ πανοῦργον οὐδέν. **b(BCE³) T**
- ex.* 442. πρό μ' ἔπεμψε: πρό τὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ σχέσιν, 10 οὐ χρονικὴν. **b(BCE³) T**
- Ariston.* 443 *a.* παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, <Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην>: ὅτι τὸ ἀγέμεν κοινόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἐξῆς περισσόν· διὸ ἀθετεῖται. **A**
- Hrd.* *b.* σοί: ὡς ἀντιδιαστελλόμενον τῷ Φοῖβω δεῖ ὀρθοτονεῖν καὶ 15 διὰ τὸν τέ. **b(BCE³) T**
- Ariston.* 444 *a.* <ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα:> ὅτι περισσός. **A^{int}**
- ex.* *b.* ῥέξαι: καὶ σφάξαι· τὸ δὲ θῦσαι ἐπὶ τοῦ θυσιαῖσαι† μόνως φησίν. **b(BCE³) T** 20
- ex.* *c.* ἱλασόμεσθα: πλεονασμὸς τοῦ σ̄. **b(BCE³) T^{il}**
- ex.* 445. ὃς νῦν Ἀργείοισι <πολύστονα κήδε' ἔφῃκεν>: ἐμφρόνως τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν ὅτι Χρύσου εὐξαμένου ὁ λοιμὸς ἐπηνέχθη, ἵνα μὴ διατρέψη τὸν γέροντα ὡς κακῶν αἴτιον. καίτοι Ἀχιλλεύς φησι· „τοῖο δ' Ἀπόλλων / εὐξαμένου ἤκουσεν“ (A 380—1). **b(BCE³E⁴) T** 25
- Ariston.* 446—8. ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει <——— ἔστησαν>: ὅτι

443—4 diplex ante versum A 443, obelus ante versum A 444 in A 443 *a* ad Φ 479 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 338; at vide ad Φ 480 *b* — ὀρθοτονεῖν h(Ag = A. G. 434, 12 Matr.); ad A 294 (Hrd.) 444 *b* cf. Amm. 456: σφάξαι καὶ θῦσαι διαφέρει· θῦσαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ θυμιάσαι, σφάξαι δὲ τὸ ἱεουργῆσαι τὶ ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν (Beiträge p. 302); — σφάξαι cf. D, Ap. S. 138, 15, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 383, 11 al.), fort. e libro Π. πολυσημάντων λέξεων (Reitzenstein, Gesch. 336, 3); vide ad l 219 *c* cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 211, 25 al.) 446—8 nulla signa ante versus in A, desiderantur diplex periostigmenae ante versus A 446—7 (vel potius diplex periostigm. ante ver-

7—9 post sch. A 442 (coni. cum v. χρονικὴν) **b** 7 sq. le. T supplēvi, om. **b** 8 τὰ T δὲ τὰ **b** 8 sq. ὡς — οὐδὲν T πανοῦργον γὰρ οὐδὲν ἐπὶ θεοῦ **b** 10 πρό³ scripsi, πρό με T, om. **b** τοῦμπροσθεν **b** 12 sq. le. A suppl. Vill. 13 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 15 τὸ δὲ σοὶ ὡς cum scholio A 442—3 coni. **b** 15 sq. καὶ διὰ τὸν τέ om. C 16 διὰ om. T 17 le. add. Frdl. 18 ὅτι A, fort. ὁ ὄβελος, ὅτι 19 καὶ σφάξαι T σφάξαι μόνον **b** θυμιάσαι Amm., recte 19 sq. μόνον ὡς φησι BE³, om. C 21 le. Ma., τὸ δὲ ἱλασόμεσθα (ἱλασόμεθα BE³), scholio coniuncto cum scholio praecedenti, in **b**, om. T πλεονασμῶ **b** 22 le. T suppl. Vill., om. **b** 22 sq. ἐμφρ. **b**, ἐμφρό[(accentu et parte sinistra compendii syll. ὡς servatis) T ἐμφρο[(ἔστι τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν T suppl. m. sec. 23 ἐπενεγκ.] εἰπεῖν **b** εὐξ. — ἐπην. **b** τὸν λοιμὸν εὐξαμένου T 24 διαστρέψη E³, legi non potest in C 25 ἤκ. εὐξ. T 26 (le.) ∴ ὡς A le. A suppl. Bk. ὅτι A, fort. αἱ διπλαῖ περιεστιγμένα (an ἡ διπλῆ περιεστιγμένη?), ὅτι

Ζηνόδοτος οὕτως συντεταμημένος· „ὡς φείπων†· τοὶ δ' ὄκα θεῶ ἱερὴν ἐκατόμβην / ἐξείης ἔστησαν“. τὴν δὲ ἀναγκαιοτάτην Χρυσηίδα περιείλεν. **A**

30 **446.** ἐδέξατο χαίρων· περιέτεμε τὸν λόγον τοῦ γέροντος· οὔτε *ex.* γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν ἦν τοὺς ἀποδόντας· τὸ μὲν γὰρ δουλοπρεπές, τὸ δὲ παροξυντικόν. ἀλλ' οὐδὲ τοσαύτην κίνησιν ἔχει τὰ ἡδέα λεγόμενα ὀπόσην τὰ λυπηρά. **b**(BCE³E⁴) **T**

447 a.¹ κλειτήν {ἐκατόμβην}: „ἱερήν“, οὐ κλειτήν εἶχον αἱ *Did.*
35 Ἀριστάρχου. **A**

a.² κλειτήν: πᾶσαι „ἱερήν“ εἶχον. **T**

448 a. ἐξείης: οἶμαι τὴν εἰ πεπλευονακέναι ὡς ἐν τῷ „ἀδελφείος“ *ex.* (cf. E 21 al.). **b**(BCE³E⁴) **T**

b. ἐϋδητον: δέμω δμῶ δμήσω δέδηται, δημητός, ἐϋδητος, *ex.*
40 ὡς „ἐϋνητος“ (cf. Σ 596 al.). **b**(BCE³) **T**

449 a. χερνίψαντο: δεῖ γὰρ προσιόντα θεῶν κατὰ τὸ δυνατόν εἶ- *ex.* | *Porph.*
κάζειν αὐτὸν θεῶν. **b**(BCE³E⁴) **T** ἀπὸ δὲ τῆς χερὸς ἐνικῆς χερνί-
ψαντο. **T** | διὰ τί μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίζον-
τας τὰς χεῖρας; ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπο-
45 νίψεως, καὶ ὅτι παυσάμενοι τοῦ δεῖπνεῖν ἔσπενδον· μετὰ δὲ σπονδὰς οὐ
δεῖ ἀπονίζεσθαι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο· ὅταν γὰρ λέγη· „χερνίβα δ'
ἀμφίπολος προχόω ἐπέχευε φέρουσα / καλῆ χρυσεῖη ὑπὲρ ἀργυρέοιο
λέβητος / νίψασθαι“ (α 136—8), φήσομεν οὐκ εἰς τὸ νίψασθαι πρὸ τοῦ
δεῖπνου μόνον· ἀπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος
50 ἐπέξεισιν, ὥστε παρέκειτο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε βούλοιντο νίξεσθαι· καὶ
γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις ὅτου βούλοιντο χρῆσασθαι αὐ-
τοῖς παρέκειτο. οὕτω καὶ τοὺς Πυλίου ἐν τῷ κατάπλῳ Τηλεμάχου

sum A 446?) **446** h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 434, 14 Matr.) οὔτε γὰρ sq. cf. Eust. 132, 4 **447** cf. Wecklein, Zen. Ar. 79 **448 a** h(Ag = A. G. 434, 19 Matr.), cf. Et. Gen. (EM. 348, 11) **b** — ἐϋδητος h(Ag = A. G. 434, 21 Matr.), cf. Eust. 132, 19 **449 a** Porph. 1, 16, 25 (vide test.), eadem fere sch. δ 52, cf. sch. α 138, Athen. 1, 18 f; Meinel 18; Griesinger 22; Roemer, Ar. 239; — αὐτὸν θεῶν h(Ag = A. G. 434, 23 Matr.), cf. Eust. 132, 20 διὰ τί sq. cf. Ge: ἰστέον δὲ ὅτι πρὸ τοῦ δεῖπνου τὰς χεῖρας ἐνιπτον, ἐπεὶ θύειν ἐμελλον, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον οὐκέτι διὰ

27 εἰπὼν Bk., εἶπεν Wolf 33 ὄσην **b** 34 (le.) ἐκατ. del. Bk. 37 [εἰ πεπλευονακέναι] **T** nov. m. pr. 39 ἐϋδη. δὲ ἐκ τοῦ δέμω cum scholio a (v. ἀδελφείος) conī. **b** 40 ἐϋνητος **b** 41 γὰρ om. **b** τὸν προσιόντα Ag Ge 42 ἐνικῆς **T** γενικῆς Ge 43 τί δὲ **b** 43 sq. ἀπονίπτουτας **b**, fort. rectius 44 τὰς χεῖρας] τοὺς πόδας C 45 παυόμενοι **b** τοῦ] καὶ τοῦ E³ δεῖπνήν B δὲ **T** δὲ τὰς **b** 46 ἀπονί[.] νίπτεσθαι **b** 47 sq. καλῆ — λέβητος om. **b** 48 φήσομεν — νίψασθαι **T** φήσομεν ἀλλ' οὐχί **b** 49 οὐκέτι **T** οὐκ ἐπὶ **b** 50 διέξεισιν **b** νί[ε]σθαι **T** nov. m. sec., νίπτεσθαι **b** 50 sq. καὶ γὰρ **b** ὥστε **T** (ὡσπερ Wil.) 51 ὅτου **T** ὅτε **T** χρῆσθαι **b** 52 παρέκειτο om. **T** [τηλ]εμάχου **T** suppl. m. sec.

εὐωχομένους (sc. γ 5—9) οὐκέτι δεδήλωκεν, ὅπως ἐκ τῆς ἠΐονος ἀναστάντες ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηναῖν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (sc. α 121) οὐκέτι φησίν, ὅπως τοῦτο 55 ἀπιοῦσα ἀπέλαβεν· ἐπεὶ καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιοῦντι δίδωσι Μηριόνης Ὀδυσσεῖ (sc. Κ 260)· ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν, οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογιζέσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῶ· οὐ γὰρ μόνον, τί εἶπη, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπη, ἐφρόντισεν. **b**(BCE³E⁴) **T** 60

ex. | **D** δ. οὐλοχύτας: τινὲς τὰ κανᾶ, δι' ὧν ἐπέχεον τὰς οὐλάς, †αἶ† πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἴρηται τῶν ψαιστῶν, **A b**(BCE³E⁴) **T** ἀπαρχὴ δὲ τῆς προτέρας ζωῆς θεοῖς ἀπεδίδοντο· **b**(BCE³E⁴) **T** πρὸ τῶν πυρῶν γὰρ εὐρηται, καὶ ἀπὸ τοῦ προκριθῆναι τῶν βαλάνων οὕτως ὠνομάσθησαν. **A b**(BCE³E⁴) **T** | κριθᾶς δὲ μετὰ 85 ἄλλων μεμιγμένας ἐπέχεον ——— αὐτάς φησιν ὁ ποιητής. **A**

ex. 450. μεγάλ' εὐχετο (χειῖρας ἀνασχῶν): μεγάλως ἀνασχῶν τὰς χεῖρας· ἐπὶ σωτηρίᾳ γὰρ εὐχόμενος παρρησίαν ἄγει. ὅτε δὲ κατηρᾶτο τοὺς Ἕλληνας, ἡσυχῇ ἠύχετο· ἐπ' ὀλέθρῳ γὰρ ἀνθρώπων ἡ αἵτησις. **b**(BCE³E⁴) **T** 70

Did. 451. (κλυθί μευ:) τὸ μεῦ διὰ τοῦ εὔ κατὰ γενικὴν πτώσιν. **A^{im}**

ex. 453. πάρος ἔκλυες: ἐλεύθερον ἅμα καὶ προσακτικὸν τὸ χάριτας εἰδέναι. φησίν οὖν, εἰ προήκουσάς μου, καὶ νῦν δίκαιος εἰ ἀκοῦσαι. **b**(BCE³) **T**

Ariston. 454. (τιμήσας μὲν ἐμέ,) μέγα δ' ἴψαο λαὸν (Ἀχαιῶν): ὅτι 75 κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (sc. Π 237) οὐκ ὀρθῶς λέγεται, ἐντεῦθεν μετενεχθεῖς· **A^{im} b**(BCE³) **T** οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλλεὺς ἐπιχαίρει τῇ ἡττῇ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Χρύσης βάρβαρος καὶ μισέλλην. **b**(BCE³) **T**

τὸ ἄψασθαι τῶν θυσιῶν, *originis incertae*, fort. **h** *b* cf. Eust. 132, 29, sch. γ 441 (unde Eust. 132, 31), sch. Theocr. 7, 34 a, sch. Ap. Rh. 1, 409; Valk I 397 n. 344; — οὐλάς cf. D ad A 458, Ap. S. 124, 15 450 — χειῖρας aliter D 451 ad A 37 (Did.), cf. Ap. Dysc. pron. 107, 19, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 143, 21) 454 *diple ante versum* in A, *expectes asteriscum*; ad Π 237 (Ariston.); vide ad B 673—4;

53 sq. ἐκ ἐτ ἀναστάντες om. **b** 54 ἀπη[λλάγ]ησαν **T** suppl. m. sec. 55 τῶ om. **T** φησίν om. **T** πῶς **b** 56 ἀπιοῦσα ἀπέλ. **T** ἀντέλαβε **b** ἐπεὶ om. **b** 56 sq. μηριόν. διδ. **b** 61 le. hab. **A b T** 62 αἶ **b** & **T** καὶ κριθαὶ δὲ **A**, fort. αἶ καὶ κριθαί, cf. Eust. 132, 31 μὲν εἶρ. **T**, om. **A** 63 θεοῖς ἀπ. **T** ἀπεδίδοντο τοῖς θεοῖς αἶ κριθαί **b**, fort. τοῖς θ. ἀπ. 64 τῶν¹ om. **T** 65 βαλ. **b T** οὐλῶν **A** 67 le. **T** suppl. Ma., om. **b** μεγάλως **b** μεγάλ' **T** 68 τὰς χεῖρας om. **T** παρρη[σίαν ἄγει δτ]ε **T** suppl. m. sec. 69 τοὺς ἔλλ. om. **b** 71 le. add. Ddf. τοῦ τῆς **Ldw.** 72 ἅμα om. **b** 73 μου [καὶ ν]ῦν **T** suppl. m. sec. 75 le. **T** suppl. om. **A b** ὅτι **A**, fort. ὁ ἀστερίσκος, ὅτι 76 sq. λέγεται — μετεν. **A** μετηνέχθη ἐντεῦθεν **b T** 77 εἰκότως **b** ὀρθῶς **T** 78 [βᾶ]ρβαρος **T** suppl. m. sec.

80 456. λοιγὸν ἄμυνον: οὐ πολλῆς ἐδέησεν εὐχῆς αὐτῷ· ἐλεῆμων *ex.*
γάρ ἐστι τὸ θεῖον. T

457. τοῦ δ' ἔκλυε: δεξιὸν καὶ παιδευτικὸν τὸ παραχρηῖμα μετα- *ex.*
τίθεσθαι εἰς ἔλεον τὸν θεόν. b(BCE³E⁴) T

458 a. προβάλλοντο προεβάλλοντο εἰς τὸν βωμόν· b(BCE³E⁴) *ex.*
85 T οὐχ ὡς Ἀριστοφάνης (ραc. 960)· „σειῦ σὺ ταχέως· σὺ δὲ
πρότεινε τῶν ὄλων“· T

b. (προβάλλοντο:) ὁμοιοτέλευτον τὸ σχῆμα. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ *ex.*

459. αὐέρυσαν: τὸ αὐτὸ πάλιν δηλοῖ. b(BCE³E⁴) T ἦ ἄ *ex.*
ἔρυσαν, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὕ. T Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὐερέειν,
90 αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἔλκειν. τηρεῖ δὲ
τὰ Ἑλληνικὰ ἔθη. b(BCE³E⁴) T

αὐέρυσαν μὲν πρῶτα: εἰς τοῦπίσω ἀνέκλων ——— κάτω D
εἰς γῆν. A

460. μηρούς (τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν): ἐπεὶ *ex.*
95 στάσεως αἴτια μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀστών. τὸ δὲ λίπος ὡς λαμπρόν, ἢ
1 διὰ τὸ καίεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ μηρία. b(BCE³E⁴) T

461. a. δίπτυχα: τινὲς ὡς ὑπόβρυχα. καὶ τῶ μὲν ἐνὶ ἐπιτίθεται *ex.*
ὁ μηρός, θατέρω δὲ τὰ ἄκρα. b(BCE³E⁴) T

b. ὠμοθέτησαν: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι D | *Ariston.*
5 ἔκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέλους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς
δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερίου καρποῦσθαι. | διὸ ἢ διπλῆ. A

c. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν: ἀλλαχοῦ ἠρμήνευσε τί *ex.*
ἐστι τὸ ὠμοθέτησαν· „ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συμβώτης, / πάντοθεν ἀρχό-
μενος μελέων, ἐς πῖονα δημόν“ (ξ 427—8). b(BCE³E⁴) T

de v. ἴσαο vide ad A 567 b¹ 458 b h(M¹ P¹¹): τὸ δὲ σχ. ὁμοιοτέλευτον 459
diple ante versum in A, excidit sch. Aristonici de v. αὐέρυσαν, ad B 422. Θ. 325.
M 261 (*Ariston.*), cf. sch. γ 453 τὸ αὐτὸ sq. cf. D, sch. Ap. Rh. 1, 587, sch. Plat.
Tim. 21 b, Paus. att. α 115, Meth. (An. Ox. 1, 82, 21), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 29, 15,
Et. Gud. 254, 4 Stef.); Gell. N. A. 15, 3, 8; Schulze, Quaest. ep. 56; Bechtel, Lex.
75 Κυμαίων δὲ ἔθος ad A 463 461 a h(Ag = A. G. 435, 7 Matr.), cf. D,
Porph. 1, 254, 9 (bT ad Φ 363), Eust. 134, 26 b/c cf. Eust. 134, 34; D, D ad
B 424, sch. γ 458. ξ 427, Ap. S. 171, 8, sch. Ap. Rh. 3, 1033 a, Ael. D. ω 8; de

82 sq. μετα[τί]θεσθαι T suppl. m. sec. 84 προεβάλλοντο C, om. T 85
σὺ Ma., εὐ T 86 ὄλων T em. Ma. 87 le. add. Li, fort. rectius εὐξάντο —
προβ. ἐστι δὲ τὸ σχῆμα ὁμ. cum scholio a (v. βωμόν) coni. b 88 le. Vill.,
αὐέρ. μὲν πρῶτα T, om. b αὐτὸ τὸ αὐτὸ BE³E⁴ 91 τὰ] τὰ ἔθνη, οὐ τὰ
Roe. (Ar. 190), vix recte 94 le. T supplevi, om. b 1 δι' αὐτοῦ om. T
2 τινὲς om. b ὑπόβρυχα T ἐνὶ sc. μέρει τοῦ λίπους ἐπιτίθεται h T ἐπιτί-
θετο b 3 θατ. T τῶ ἑτέρω b 4 τῶν ὠμῶν A αὐτῶν δὲ ὠμῶν τῶν D 8 τὸ
om. T ὦ δ' B ὠμοθέτει BCE³

ex. 463. πεμπώβολα: διὰ τὸ μὴ συμπεσεῖν τῷ πεντώβολον. καὶ 10
τοὺς μὲν ἄλλους τρισὶν ὀβελοῖς πείρειν, Κυμαίους δὲ φασὶ πέντε. b
(BCE³) T

Hrd. 464 a. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος (p. 41) τὸ ε̄
τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵνα Ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη· καὶ
Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλήρες, ἐκθλίψεως 15
γενομένης τοῦ ᾱ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελεστέρου αὐτοῦ ὀρώμεν „ἦ
εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πῖονα μῆρ' ἔκηα“ (A 40). τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ
παρὰ τῷ ποιητῆ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρόνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ
ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι. ἀπεφηνάμην δὲ ἐντελέστερον τὸ
μῆριον τοῦ μῆρον· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγεγόνει, ἐπεὶ τοι εὐθύνηται ὁ 20
τόνος· τὰ γὰρ εἰς ὅς λήγοντα μεταπλασσόμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ
εἰς ὅν λήγον τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν τὰ ζυγά,
δίφρος δίφρον δίφρα. ὅθεν εἰ καὶ μῆρός, καὶ μῆρόν καὶ μῆρά, εἰ δὲ μῆρα,
καὶ μήρους. εἰ δὲ δοίημεν ὅτι κυρίως τὰ ἀγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖ-
ται, τὸ περὶ τοῦ σημαينوμένου καὶ τοῦ περὶ τὸν τόνον ἀμαρτήματος 25
τὴν λέξιν ἀπολύει. A

Hrd. | *Did.* b.¹ <μῆρ' . . . πάσαντο:> ἀπὸ τοῦ μῆρια συνεκόπη καὶ
ἐγένετο μῆρα, b(BCE³E⁴) καὶ κατὰ ἀποκοπὴν μῆρ'. δηλοῖ δὲ τὰ
ἐναγίσματα τῶν θεῶν. | Ἰακῶς δὲ τὸ πάσαντο προενεκτέον. b
(BCE³) 30

Ariston. vide ad B 424 463 h(Ag = A. G. 435, 19 Matr.); — πεντώβολον Et.
Gen. (A, deest B) πεμπώβολα, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 135, 38, qui addit ἔστι
δὲ ἡ πεμπώβολου λέξις Αἰολική, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις· πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε
φασίν, [Hdt.] vit. Hom. p. 21, 5; Latte, Philol. 80, 1925, 148 · 464 a Πτολε-
μαῖος — εἰ δὲ μῆρα καὶ μήρους (24) EM. 585, 27, e Ven. A ut vid.; — κάη cf. Et.
Gen. (AB) κατὰ μῆρ' ἐκάη· Πτολεμαῖος ἐν τελευταίῳ παραλαμβάνει μῆρε, ἵνα
Ἰωνικῶς ἡ κάη (μεταπλασμὸν γὰρ λέγει ἐκ τοῦ μῆρα μῆρε ὡς τὸ ὄσσα ὄσσε καὶ
ὄψα ὄψέ, haec non Herodiani), fort. ex hyp. Iliad.; vide ad B 427 a; Beiträge
143; — οὕτως (15) ad B 808 (Hrd.), cf. sch. γ 402 ἐκ γὰρ συγκοπῆς (20) ad O
320 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 387, 21, Et. Gud. 508, 22 al.) κυρίως —
μῆρα (24) cf. Eran. Ph. 170, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 272, 20 al.). Vide Ap. S. 112,
27; Wackernagel 1, 660 b Et. Gen. (post verba sub sch. a laudata): ἄλλὰ
μᾶλλον ἀποκοπὴν φαμεν τοῦ μῆρα, ἄπερ εἰσὶ τὰ ἀγιαζόμενα τοῖς θεοῖς. τὸ δὲ
μῆρα ἀπὸ τοῦ μῆρια κατὰ συγκοπὴν b¹ Ἰακῶς sq. cf. sch. d

10 πεντώβολον T πεντώβολα b (fort. rectius) 11 φασὶ πέντε Ma., πέντε φασίν b
φασιν ἐνί T 20 μῆρον scripsi (cf. test.), μῆρον puncto supra ρ scripto A 23 καὶ¹
fort. delendum μῆρα Bk., μῆρα A 23 sq. εἰ δὲ μῆρα καὶ μήρους eiec. Lehrs, per-
peram; Hrd. haec dicere vult 'si acc. μῆρα metaplasmo factus esset, forma porten-
tosa ponenda esset μήρους, quod fieri non potest. Ergo μῆρα e μῆρια syncopa geni-
tum est'. Post μήρους fort. suppl. ὅπερ ἀποπον 25 τὸ περὶ (περὶ abesse mavult
Lehrs) τοῦ σημ. A, τοῦ περὶ τὸ σημαινόμενον Ddf. 27 le. addidi 29 προεν. C
προενεκτέον BE³

b.² μῆρα: ἀπό τοῦ μῆρια συνεκότη, καὶ μάλιστα τὰ ἐναγί- *Hrd.*
σματα τῶν θεῶν δηλοῖ. T

c. σπλάγχχνα: ἀντί τοῦ τῶν σπλάγχχων, ὃ ἐστὶ τῶν ἐντο- *ex.*
σθιδίων, ἥπατος νεφρῶν καὶ τῶν ἐξῆς. τούτων δὲ πάντων ἀπεγεύσαν-
35 το, ἀπὸ σπλάγχχων καὶ ψυχικῆς σπουδῆς δηλοῦντες τὴν θυσίαν ποι-
εῖν. b(BCE³E⁴) T

d. (σπλάγχχ' ἐπάσαντο:) Ἄρισταρχος Ἰακῶς „πάσαν- *Did.*
το". A^{im}

465 a. (μίστυλλον:) παρὰ τὸ μείον, b(BCE³E⁴) T T^{il} μείως *ex.*
40 ἔτιλλον, καὶ κατὰ συγκοπὴν μίστυλλον. b(BCE³E⁴) T οὐκ ἔχει
δὲ τὸ ε̄, ὡς οὐδὲ τὸ μικρὸς παρὰ τὸ μείον ὄν. b(BE³E⁴) T T^{il}

b.¹ ἄρα τ' ἄλλα: Πτολεμαῖος (p. 41) ὡς τᾶργα „τάλλα". ἡ *Hrd.*
μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις παραπληρωματικὸν ἔλαβε τὸν τέ σύνδεσμον,
ἐν ἐκείνῳ δὲ συνεσταλμένον τὸ ᾱ ἐφύλαξεν, καθότι ἡδη ἔθος ἐστὶ τῷ
45 ποιητῇ ἔλλείπειν τοῖς ἄρθροις. A

b.² τὸ δὲ τάλλα κατὰ συναλιφὴν ὡς τᾶργα. b(BE³E⁴)
T ὃ δὲ Ἑρωδιανὸς (2, 28, 16) τὸν τέ παραπληρωματικὸν ἀπο-
δέχεται, καὶ λείπει τὸ ἄρθρον Ὀμηρικῶς ἔθει. b(BE³) T

466. (ὥπτῃσάν τε) περιφραδέως: ἐμπειρίας γὰρ προσδεῖ τοῖς *ex.*
50 ὀπτῶσι· καὶ ὀπτᾶν δὲ εἴρηται διὰ τὸ πυκνότερον ἐποπτεῦειν τὸν
ὀπτῶντα. b(BCE³E⁴) T

c sim. h(Ag, brevis Ge, cf. A. G. 435, 22 Matr.), cf. Eust. 134, 40 d ad B 427 b
(Did.); cf. sch. b¹. Vide ad A 162 465 a h(Ag = A. G. 436, 1 Matr.; sim.
M¹ P¹¹): ἐκ τοῦ μείων μιστός. οὐκ ἔχει τὸ ε̄ ὡς etc., cf. Eust. 134, 45. 135, 9 et 11;
— μίστυλλον Et. Gen. (AB) μίστυλλον: . . . | παρὰ τὸ μείον γέγονε μιστός καὶ
μίστυλλον, „μίστυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα", fort. ex hyp. Iliad., cf. Philox. in Et.
Gen. (A, brevis B) ἀμίστυλλον (Reitzenstein, Gesch. 26, 11); — μείων¹ h(M¹
P¹¹), ad I 210, cf. sch. γ 462, Or. 98, 4, Et. Gen. (EM. 589, 6) κατὰ συγκοπὴν
cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 357, 24, Et. Gud. 395, 39) b¹ παραπληρ. ad Γ 25
(Ariston.), Ψ 160 (Hrd.) ἔλλείπειν ad B 1 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 355 b²
h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 436, 3 Matr.), Et. Gen. (AB) post verba ad sch. a laudata,
fort. ex hyp. Iliad. 466 h(Ag Ge, cf. A. G. 436, 7 Matr.), Et. Gen. (AB) περιφρα-

31 le. Ma., μῆρια T 33 le. T, σπλάγχχνα δὲ (τὸ δὲ σπλάγχχνα E⁴) cum scholio
b¹ (v. προνεκτέον) coni. b τοῦ om. T ὃ ἐστὶ] ἦγουν E⁴ 34 τῶν
b τὰ T 34 sq. ἀπεγεύοντο Ag b (fort. rectius), ἐγεύοντο Ge 35 καὶ] ἐκ Ag
Ge δῆλ. τὴν θ. T διδόντες τὰς θυσίας b 35 sq. ποιεῖν om. b 37 le. add.
Vill. 39 le. add. Ma. 39 sq. παρὰ sq. coni. cum scholio A 463 in T μείων]
μείστον T^{il} 40 συγκοπὴν abs. in T 40 sq. [μίστυλλον. οὐκ ἔχει δὲ τὸ ε̄]
μικρῶς (παρὰ) T, suppl. m. sec. 41 ὡς] ὡσπερ T^{il} μικρὸς E⁴ T^{il} μικρῶς BE³
T παρὰ τὸ] ἀπὸ τοῦ T^{il} ὄν om. T^{il} 42 τᾶργα τάλλα Ddf., τ' ἀργ'
ἄλλα A 46—8 cum scholio a (v. μείον ὄν) coni. b T, transposui 46 τάλλα
Ma., τάλλα E³ τάλλα BE⁴ τᾶ//// T συναλιφὴν T ὡς] ἐστὶν ὡς BE³ ἐστὶν ὡς
τὸ E⁴ τᾶργα Ma., τᾶργα b τ' ἄργα T 47 sq. παραδέχεται T 48 λεί-
πειν h (Ge M¹ P¹¹) 49 le. T suppl. Vill. δεῖ b, Et. Gen. 50 καὶ ὀπτ. δὲ
bT (δὲ om. b), ὀπτᾶν γὰρ h(Ag Ge) πυκνότη.] συνεχῶς Et. Gen.

- Ariston.* 467 a. {αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο} πόνου: ὅτι πόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἱε-
 ρουργίας ἔργον. οὐδέποτε δὲ τὴν ἀλγηδὸνα πόνον εἴρηκεν. A
- ex. | Ariston.* b.¹ πόνου τῆς περὶ τὴν ἱεροποιῖαν σπουδῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ
 τὴν τάλαιπωρίαν δηλοῖ· „ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί“ (B 291). | οἱ δὲ μόνην ⁵⁵
 τὴν τῆς ἱεουργίας φασὶ σπουδῆν, καὶ οὐδέπω πόνον τὴν ἀλγηδὸνα
 καλεῖν τὸν ποιητὴν. T
- Ariston. | ex.* b.² τοῦ τῆς ἱεουργίας πόνου, ἦτοι τῆς ἐνεργείας· οὐδέποτε
 γὰρ πόνον τὴν ἀλγηδὸνα φησὶν ὁ ποιητής. | ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν τα-
 λαιπωρίαν δηλοῖ· „ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί“. νῦν δὲ τὴν περὶ τὴν ἱερο- ⁶⁰
 ποιῖαν σπουδῆν. b(BCE³E⁴)
- ex.* c. τετύκοντο: τεύχω ἔτυχον ἐτυχόμεν ἐτύχοντο, ποιητικὸς
 Ἰωνικὸς διπλασιασμὸς οἰκείος τοῖς δευτέροις ἀόριστοις· μετὰ τροπῆς
 τετύκοντο, ὡς παρὰ τὸ χάζω „κεκάδοντο“ (Δ 497. O 574). A b
 (BCE³) T „κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί“ (δ 344 = ρ 135). AT ⁶⁵
- ex.* 468. δαιτὸς ἐτίσης: τῆς ὁμοίως πᾶσιν ἐπιγινομένης διὰ τὸν
 ἔρωτα. ἦ τῆς μεριζομένης, ἐπεὶ καὶ τοῖς εὐτελέσι τὴν ἰσότητά ἐτήρουν
 ὡς τὸ „δαιτρὸν πίνωσιν“ (Δ 262). b(BCE³E⁴) T
- Hrd.* 469 a. ἐξ ἔρον ἔντο: τὸ μὲν ἔρον ὡς Αἰολικὸν ψιλωτέον, ἦ καθὸ
 τὸ ε̄ καὶ ᾱ πρὸ τοῦ ρ̄ φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. τὸ δὲ ἔντο ⁷⁰
 δασυντέον· ἐστί γὰρ A b(BE³) T παρὰ τὸ ἴημι, δευτέρως ἀόριστος

δέως, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 135, 20; D 467 a ad B 291 b. E 627. 667 a. Z 77. H. 319. I 12 c. K 116. 164. N 2. 344. Σ 413. Φ 249. X 11. Ψ 245 (Ariston.), ad T 227, cf. sch. β 334. δ 624. ι 250; Amm. 407; Lehrs Ar.³ 73 b cf. Eust. 136, 19 c h(cf. A. G. 436, 12): τεύχω ἔτυχον — τετύκοντο (Ag M¹ P¹¹ V³), ὡς παρὰ τὸ χάζω κεκάδοντο καὶ „κεκάδοντο πάντες Ἀχαιοί“ (M¹ P¹¹ V³), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 358, 1, An. Ox. 1, 410, 16 al., vide Hrd. 2, 380, 19), Choer. Th. 2, 141, 11, Schem. Hom. 99, Eust. 136, 22 468 ad Δ 262 a et b, I 225. Ω 69, cf. D, sch. θ 98, Plut. mor. 642 f, Zenodotum (immo Zenodorum) ap. Athen. 1, 12 c/e, Et. Gen. (= EM. 252, 5), Eust. 137, 4 469 a brevius h(Ag Ge, cf. A. G. 436, 27 Matr.) Αἰολικόν cf. D, sch. Ap. Rh. 1, 609—19 c, Eust. 136, 33 παρὰ τὸ ἴημι sq. cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 358, 17, Et. Gud. 486, 21 Stef.),

52 (le.) αὐτ. ἐπ. παυσ. del. Ddf. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 56 οὐδέπω] rectius οὐδέποτε, cf. A b 62 le. AT, om. b 62 sq. ποιητικὸς ἢ ἰων. b ποιητικῶς ἰωνικῶς A 63 οἰκείως — τροπῆς om. C δευτέροις T δύο ABE³ ἀρίστοις AB 64 τετυκ. A τετύκοντο T καὶ γίνεται τετύκοντο b ὡς] ὡσπερ b κεκ. b h κεκάδοντο AT post κεκ. lac. indic. Cob. his verbis supplendam καὶ παρὰ τὸ χαίρω κεχάροντο, haud male 65 κεχ. T κεχάδοντο A 66 ὁμοίως T ἴσως b 67 τηροῦν τὴν ἰσ. T 68 ὡς τὸ sq. T, δαιτρὸν γὰρ φησὶ πίνουσιν b 69—73 post sch. b (coni. cum v. φρένας) T 69 le. A, om. bT ἔρον A, ἔρος bT (fort. rectius) ψιλωτέον οὖν τὸ ἔρος ὡς αἰολ. T ἦ om. T 70 [ψιλο]ῦται T suppl. m. sec. 71 δασέως A ἐκ τοῦ ἴημι E⁴ καὶ ὁ δεῦτ. BE³

- ἦν, καὶ εἰς ἡ μετοχὴ καὶ ἀφείς, ἔμαι, ἔμην ἔσο ἔτο ἔντο. **A b**(BE³E⁴)
T ταῦτα δὲ καὶ πλεονάζουσι †τὸ† †ι. **A b**(BE³) **T**
b. (ἔξ ἔρον ἔντο:) ἀστικὸν δὲ τὸ μὴ φάναι ὅτι μέχρι κόρου *ex.*
75 ἦσθιον· τοῦτο γὰρ δουλοπρεπές, ὡς ἐπὶ Εὐμαίου· „πλησάμενος δ' ἄρα
θυμὸν ἐδήτητος ἠδὲ ποτήτος / βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ἑύϊας†“ (ρ 603—4).
διὸ **b**(BE³) **T** τὸ μὲν ἔρος ἐπὶ πάντων λέγουσι λέγεσθαι, τὸ δὲ
ἔρος ἐπὶ μόνων τῶν ἀφροδισίων, **b**(BE³E⁴) **T** ὁ ἔστι ἀπίθανον·
Πίνδαρος γοῦν „καὶ γάρ/ ἑτέροις ἑτέρων ἔρος ἐκνιξε φρένας“ (P.
80 10, 59—60). **T**
470 *a.* κοῦροι μὲν κρητῆρας: ἀρχαῖον ἔθος οἰνοχοεῖν τοὺς νέ- *ex.*
ους· **A b**(BCE³E⁴) **T** „οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου“ (ο 141), „ἐπὶ δ'
ἀνέρες ἔσθλοι †ῶροντο† / οἶνον ἐνοῖνοχοεῦντες“ (γ 471—2)· **b**(BCE³
E⁴) **T** διὸ καὶ παῖδας μέχρι τοῦ νῦν τοὺς δούλους φαμέν· καὶ Γανυ-
85 μῆδης (cf. Y 234) καὶ Ἡβῆ (cf. Δ 2—3) ὑπηρέται θεῶν εἰσιν. **A b**
(BCE³E⁴) **T**
b. ἐπεστέψαντο: ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν ὡς δοκεῖν *ex.*
ἔστέφθαι τῷ ὑγρῷ· **A b**(BCE³E⁴) **T** „κρητῆρας ἐπιστεφεάς
οἶνοιο“ (Θ 232). **b**(BCE³E⁴) **T**
90 471. νώμησαν: διέδωκαν. **T** | ἐπαρξάμενοι δὲ ἐπιχέαντες. **b** D | *ex.* |
(BCE³E⁴) **T** ὁ δὲ νοῦς· τῇ οἰνοχόῃ ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέ- *ex.* | *ex.*

Choer. Th. 1, 206, 26, unde Et. Gen. (AB) ἔντο *b* — ποτήτος h(Ag = A. G. 436, 24 Matr.), cf. Eust. 136, 25; Sext. Emp. math. 1, 283 τὸ μὲν ἔρος ἐπὶ π. sq. h(Ag Ge, cf. A. G. 436, 30 Matr., EM. 379, 36), cf. Eust. 136, 36: . . . οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ ὅλα τὸν ποιητὴν εὐρίσκοντες ἐν τῷ „οὐ γὰρ πρόποτε ἡμεῖ (μ' ὡς Hom.) θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός“ (Z 315) σμικρύναντα μὲν τὴν λέξιν, τιθέντα δὲ αὐτὴν ἐπὶ σωματικῷ ἔρωτος (de suo addidisse vid.) 470 *a* cf. sch. Ap. Rh. 1, 408 διὸ sq. cf. Eust. 137, 11 *b* cf. D, Eust. 137, 6; sch. Theocr. 3, 21, Athen. 15, 674 e/f (= Aristot. fr. 101 Rose; p. 9 Ross), 1, 13 d; Serv. Verg. A. 1, 724; Muehmelt 49 471 excidisse videtur sch. Nicanoris interpungentis post v. πᾶσιν, cf. sch. η 183 (βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ πᾶσιν), Athen. 1, 13 e: τὸ δὲ πᾶσιν οὐ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐπαρξάμενοι sq. cf. D τῇ οἰνοχόῃ sq. h(Ag = A. G. 437, 4 Matr.): τῇ — ἐνώμησαν

72 κα² om. E⁴ ἀφῆς T ἔμαι] τὸ παθητικὸν ἔμαι **b** ἔμην om. E⁴ 73
τὸ **A b** T, τῷ Bk. i] ἰ πολλαχοῦ **A** 74 le. add. Li (ἔξ ἔρον add.
V) 74—80 cum scholio *a* conii. **b** 74 ἔαστικὸν T (et Li) δὲ **b** δὲ καὶ
T 76 υἱας T υἱας BE³, υἱας Hom. 77 διὸ T λέγουσι δὲ **b** λέγουσι
λέγ. T λέγεσθαι BE³ λέγεται (cp.) E³ 78 μόνων om. T ἀπί-
θανον **h** (cf. Eust. l. c.), πιθανόν T 81 le. AT, om. **b** ἀρχ.]
κοῦροι ἀρχαῖον T 81 sq. οἶν. νέους εὐγενεῖς Roe. (Ar. 202) 82 οἶ-
νοχοεῖ C 83 ὥροντο T ὄρωντο **b**, ὄροντο Hom. οἰνοχοεῶντες **b** 84 sq.
γανυμῆδης T γανυμίδης CE³ 85 καί] δὲ καὶ E⁴ εἰσιν om. **b** 87—9
ante sch. *a* hab. T 87 le. T, τὸ δὲ ἐπεστέψαντο (coni. cum scholio *a*) E⁴, om.
ABCE³ 88 sq. γὰρ post κρητ. et διέδωκαν post οἶν. add. **b** 90 τὸ δὲ ἐπαρξ.
(conii. cum scholio A 470 *b*) E⁴, ἀπαρξάμενοι C 91 νοῦς οὕτως **b**

δωκαν πᾶσιν. ἢ ἀπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς πᾶσιν ἐνώμησαν. |
νέμω δὲ νωμῶ, b(BE³E⁴) T ὡς τρέχω τρωχῶ. b(BCE³E⁴). | τὸ
δὲ δεπάεσσι πλεονασμῶ τοῦ εἰ ὡς πλέοσι πλεόνεσσι. b(BE³E⁴)

Ariston. 472 a. οἱ δὲ πανημέριοι: ὅτι οὐ δι' ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ 95
τοῦ λείποντος τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ τὸ μὲν πεπλευκάσι, τὸ δὲ λείπον 1
εὐωχήθησαν. A

Ariston. | *ex.* b. πανημέριοι: ἀντὶ τοῦ τὸ πᾶν τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς
τὴν ᾠδὴν ἀναλίσκοντες· οὐ γὰρ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. | ἢ δὲ μολπῆ
ποτε καὶ ἐπὶ παιδιᾶς τίθεται, „ἤρχετο μολπῆς“ (ζ 101), κυνῶν δὲ 5
μέλπηθρα τὰ ὀρχήματά φησιν (cf. N 233). b(BCE³E⁴) T

Ariston. 473 a.¹ καλὸν ἀεῖδοντες (παιήονα): ὅτι παιήονα οὐ τὸν
Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον. καὶ τὸ καλὸν
ἀντὶ τοῦ καλῶς. A

a.² παιήονα: οὔτε τὸν Ἀπόλλωνα οὔτε τὸν ἱατρὸν τῶν 10
θεῶν, ἀλλὰ τὸν ὕμνον b(BCE³) T τὸν ἐπὶ καταπαύσει τοῦ λοι-
μοῦ. T

ex. b.¹ παιήονα: παιῶν καὶ παιᾶν ὕμνος ἐπὶ καταπαύσει
λοι[μοῦ] ἢ πολέμου ᾄδόμενος, πολλακίς καὶ προσδοκωμένου τοῦ δει-
νοῦ. πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί, παιανικόν, ὡς [νῦν· θρη]-
νητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν τάσσει, „ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο“
(ω 725)· ὑπορχηματικόν, „κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλ[οι]“ (θ 379)· σω-
φρονιστικόν, ὡς ὁ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας (cf. γ 267)· ἐγκωμια-
στικόν, οἷον τὸ φήμιος† εὐρηται ᾄδων, „ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν“
(I 189). T

20

νέμω δὲ νωμῶ sq. cf. Et. Gen. (EM. 608, 25); Eust. 137, 24 472 a ad A 601. B 385
b (Ariston.), A 592 K 1—2. 2 a. 252—3 a. P 384; aut hic aut ad A 474 notaverat
Aristonicus v. μολπή apud Homerum sec. Aristarchum esse *ludum*, non *cantum*
(et μέλπειν *ludere*, non *cantare*), cf. sch. α 152. δ 19. ζ 101; Lehrs Ar.³ 138; Friedl.,
Ariston. 53. Vide ad P 255 (ex.), Ap. S. 110, 35; Roemer, Philol. 70, 1911,
344 b ad N 233 473 a ad E 899 (Ariston.), cf. D, sch. δ 321; Lehrs Ar.³
177; vide sch. Ver. Verg. A. 10, 738: *Zenodotus in eo, quem inscribit ἴπειτονιην*
[...]*riam* (an *Epitomen historiae*? cf. FGGrHist 19, 1) *sub nomine Naucratis facit*
disser[entes] Aristarchios, qui putant alium Paeana esse, alium Apollinem; ipse
eundem esse nec diver[sum] multis docet. Hunc Zenodotum non grammaticum
illum Alexandrinum fuisse mihi quidem constat a¹ — ὕμνον cf. Theogn.
10, 27 (= p. 85, 27 Alp.); — Ἀπόλλωνα cf. Serv. Verg. A. 6, 657 ἐπὶ κατα-
λύσει ad X 391 (T), cf. Or. 133, 32 καὶ τὸ καλὸν sq. ad I 18. Z 418 (Ariston.)
b¹ — δεινοῦ sim. h(Ag Ge, cf. A. G. 437, 15), cf. D, Ap. S. 126, 7, Eust. 137,
40; sch. Ar. Plut. 636 (Ald.?) πέντε δὲ (15) sq. h(Ag Ge E⁴; cf. A. G. 437, 9

92 ἢ om. T ἐπαρξάμενοι Ag πᾶσιν ἐν. om. T 93 ὡς] τὸ δὲ ἐνώμησαν ἀπὸ
τοῦ νέμω νωμῶ ὡς C 94 ὡς] ὡς τὸ E⁴ πλέοσι Vill., πλέοσσι b 95 ὅτι A,
fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 3 ἀντὶ τοῦ τὸ πᾶν T πᾶν b 4 ἢ sq. δὲ μολπῆ ποτε
(ποτε om. E⁴) b, μέλποντες: ἢ μολπῆ ποτε (post sch. A 473 b, relatum ad A
474) T 6 ἐπορχήματα b 7 le. suppl. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι
14 λοι [...] T suppl. m. sec. τοῦ T, fort. του (cf. sch. b²) 15 sq. ὡς
[...]νητικόν T suppl. m. sec. 17 ἄλλ[.] T suppl. m. sec. 19 ὁ φήμιος
T (lectio certa), vide sch. b² et I 189

b.³ παιήων γὰρ καὶ παιᾶν ὕμνοι εἰσιν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ πολέμου ἄδόμενοι, πολλακίς καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. b (BCE³E⁴) πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί· σωφρονιστικόν, ὡς τὸ τοῦ ἰδοῦ Κλυταιμνήστρας· ἐγκωμιαστικόν, οἶον Ἀχιλλεὺς
25 εὐρηται ᾄδων· παιανικόν, ὡς νῦν· θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει, καὶ ὑπορχηματικόν. b(BE³E⁴)

474 a. μέλποντες ἐκάεργον· (ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων): *Ariston.* | D ἄθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρησθαι προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γίνεται δισσολογία· προεῖρηκε γὰρ „οἱ δὲ πανη-
30 μέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο“ (A 472). | ἀπὸ δὲ τοῦ εἰπεῖν ——— ἕκαστος ὕμνοισ. A

b. τέρπετο: ὡς μουσηγέτης, ἢ ὅτι κάλλιστον τῶν εἰς θεοὺς *ex.* | *Ariston.* δῶρων λόγος. b(BCE³) T | ἄθετεῖται δὲ ὁ στίχος. T

475. ἠέλιος κατέδυσ: ὄρος τοῦ κατὰ φύσιν ὕπνου καὶ παρὰ θε- *ex.*
35 οἷς καὶ παρ' ἀνθρώποις ἡλίου δύσις. b(BCE³) T καὶ ἄλλως· „οὐ γὰρ ἔοικε / δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι“ (γ 335—6). b(BE³) T

476. (παρὰ πρυμνήσια νηός:) Ἴνα, ἐὰν εὐφορος αὔρα γένηται, *ex.* αἰσθῶνται κινήσεως τῆς νεῶς. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

40 477 a. ἤμος δ' ἠριγένεια: ὅτι τῇ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης κατέρ- *Ariston.* χονται. ἢ δὲ ἀναφορὰ ἀπὸ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμόν. A

b. ἠριγένεια: ἢ ἐκ τοῦ ἠρι γεννωμένη· „ἠρι μάλ' Ἐλ- *ex.* λήσποντον“ (I 360), b(BCE³E⁴) T ὡς „λυκηγενής“ (cf. Δ 101),
45 „τριτογενής“ (cf. h. Hom. 28, 4)· ὅλα γὰρ ταῦτα εἰς πάθος ἀναλύεται,

Matr.), cf. Eust. 137, 36 474 a de Aristonico vide ad A 472, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 12, 26, Eust. 138, 3; ad ἐκάεργον cf. Eust. 138, 22 (FGrHist 244, 99): ὅτι δὲ Ἐκάεργος Ἀπόλλων ὁ ἕκαθεν εἰργων ὡς τοξότης ἢ ᾧ ἐχρησίμωσεν εἰς ἐκτροφήν γυνὴ Ἐκάεργη ἢ ὁ ἕκαθεν ἐργαζόμενος τὰ περὶ γῆν ὡς ἡλιος, καθωμίληται τοῖς παλαιοῖς, originis incertae (fort. e Porph. vel e schol.) b cf. D 477 fort. excidit sch. Herodiani de v. ἠριγένεια, ad O 309 (A); fort. exstabat sch. Nicanoris, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 27, 17: . . . ὡς ἐπὶ τοῦ „ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη βδοδάκτυλος Ἡῶς“ εἰς τὸ σ̄ τοῦ Ἡῶς τίθεται ἢ ἐνυπόκριτος, ἐπιφερομένου τοῦ τότε (e Nic. libro qui inscribatur Π. στιγμῆς τῆς καθόλου) a ad A 493. B 48 (Ariston.) b ad O 171 (bT); — ἐνέργειαν cf. D γεννωμένη cf. sch. β 1

21 sq. παιήων γὰρ sq. (coni. cum scholio a², v. ὕμνον) BCE³, παιῶν sq. E⁴
21 ὕμνοι εἰσιν] ὕμνος E⁴ 22 ἢ πὸλ. om. B ἢ] καὶ E⁴ ἄδόμενοι E⁴
E⁴ καὶ προσδ. τοῦ (fort. του) δεινοῦ] δὲ καὶ ἐπὶ προσδοκωμένου E⁴ 23 sq. σωφρονιστικὴ ὡς ἡ τοῦ E⁴ 24 ἐγκωμιαστικὴ E⁴ 25 ᾄδων, αἶθε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν E⁴ παιανικὴ E⁴ 26 μᾶλλ. τάσσ.] ἀνερ ἀπ' αἰῶνος ὄλεο E⁴ (cf. sch. b¹) 27 le. A suppl. Frdl. 32 κάλλιστος b 33 ὁ λόγος b, fort. rectius 35 sq. οὐ γὰρ] οὐδὲ Hom. 38 le. add. Vill. 39 νεὸς B νηός E⁴, de C non constat 40 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι τῇ Bk., οἱ A μετέρχονται A corr. Bk. 41 ἀπὸ eiec. Frdl. 45 τριτωγενής T

οὐκ εἰς ἐνέργειαν. **b**(BE³E⁴) **T** τί οὖν ἐστι τὸ „αἰθρηγενέος Βορέας“ (O 171); τὸ δὲ ἦρι ὀνομαστικόν ἐστιν ἐπίρρημα. **T** γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀήρ ἀέρος ἀέρι καὶ ἦρι. **b**(BCE³E⁴)

D | ex. *c.* ῥοδοδάκτυλος: πυρώδης γὰρ ——— ἀκτίνων σχῆμα. **A |** συνεκδοχή, ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον. **A b**(BE³E⁴) **T** τὴν δὲ πολὺν ⁵⁰ τοῦ φωτὸς μετέχουσαν οὕτω καλεῖ, τὴν δὲ πολὺν τοῦ σκότους „κροκόπειπλον“ (cf. Θ 1 al.). **A b**(BCE³E⁴) **T**

ex. 478. <ἀνάγοντο:> ἐφ' ὕψους γὰρ ἐστὶν ἡ Τροία. **T**^{II}

D | ex. 479. ἴκμενον: παρὰ τὸ ἴκνεισθαι ——— ἀέντων. **A |** ἰκμάδος γὰρ ὑδάτων ἀτμιζομένης τὸ διαχυθὲν †ἀνεμόν† τινες ἔφασαν· διὸ ψι- ⁵⁵ λωτέον· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἴκνεισθαι. ἄμα δὲ φύσιν ἀνέμων διδάσκει· τὸ γὰρ στρυγνὸν τοῦ λοιμοῦ διασκεδάζει ὁ ἄνεμος. **A b**(BE³E⁴) **T**

ex. 480. πέτασ(σ)αν: ἐστὶν ἰδεῖν λυόμενον ἄρμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπαιρόμενον. **b**(BCE³) **T**

D | ex. | ex. 481 *a.* πρῆσεν: ἐφύσησεν, **b**(BCE³) **T** | ἐς κόλπον ἐνέπρησεν. **T** ⁶⁰ ὑπέγραψε δὲ τὴν οὐριοδρομοῦσαν ναῦν. | συγχαίρων αὐτοῖς νῦν καλλιγραφεῖ τὸν ἀπόπλου, οὐχ ὅτε ἀπήσεν, ὅπερ καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος (cf. N 17—31). **b**(BCE³) **T**

ex. *b.* ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν: Ἀριστοτέλης φησὶν (rhet. 3, 11 p. 1411 b 31) ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητής. **b**(BCE³) **T** ⁶⁵

D 482. στείρη: ἐπεὶ στερεώτερα ——— τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεῶς. **A**

ex. 483. <κατὰ κύμα:> ἀντὶ τοῦ κατὰ κύματος. τὸ δὲ πρὸς κύμα ἐναντίωσιν σημαίνει. **b**(BCE³) **T**^{II}

c συνεκδοχή sq. **h**(Ag Ge M¹ P¹¹ V³, cf. A. G. 437, 23 Matr.), cf. D, Porph. 1, 112, 4; ad συνεκδ. vide Degenhardt 34 478 rectius D, Eust. 138, 38 479 EM. *470, 75, fort. e Ven. A, cf. D, Eust. 138, 43, sch. β 420. ε 478. λ 7. μ 149. ο 292 ἰκμάδος sq. **h**(Ag Ge M¹ P¹¹ V³, eadem fere E⁴, cf. A. G. 437, 30 Matr.) ψι- λωτέον Lex. spir. 228 481 *a* — ἐφύσησεν ad B 415 (A), Π 350 (bT), cf. D ad I 433. Π 350, Ap. S. 134, 28, sch. Ar. nub. 336, Et. Gen. (EM. 687, 42), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 334, 11) *b* cf. Plut. mor. 398 a (cf. Aristot. fr. 130) 483 cf. D

49 le. AT, τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος conī. cum scholio *b* (v. ἦρι) **b** 50 συνεκδ. ἐστὶν **b** συνεκδοχικῶς **A** ἀπὸ γὰρ τοῦ μέρ. **b** ὄλον καλεῖ **b** 50 sq. τὴν δὲ — καλεῖ AT λέγει δὲ τὴν πολύφωτον BE³E⁴ λέγει δὲ ῥοδοδάκτυλον τὴν πολύφωτον **C** 50 δὲ **A b**, [.(.)] **T** 51 τοῦ¹ om. **T** πολὺ τ. σκ. AT πολύσκοτον **b** 53 le. add. V^c 54 le. AT, om. **b** [ἰκμάδος] ἀπὸ τοῦ ἰκμάς γίνεται ἰκμάδος E⁴ 55 τὸ διαχ[υθὲν] (suppl. m. sec.) — ἔφασαν **T**, τὸ διαχυθὲν (διαλυθὲν Ag E⁴) ἄνεμος γίνεται **h**, ἄνεμος γίνεται **A b** Ge [ἄνεμον] fort. ἴκμενον 56 παρὰ τὸ] ἀπὸ τοῦ **b** 56 sq. τὸ γὰρ **A** καὶ τὸ **b h T** καὶ ὅτι τὸ E⁴ 57 σκεδάξει τοῦ λοιμοῦ **b** δ ἄν. **A h**, om. **bT** 58 le. **T** suppl. **Li**, om. **b** 60 ἐνέπρησεν **T** corr. **Ma**. 61 τὴν om. BE³ οὐριο[δρο]μοῦσαν **T** suppl. m. sec. δὲ αὐτοῖς **b** 62 ἀπήσεν **b** 64—5 cum. scholio *a* conī. **T** ἄρ. [.] κιν. **T** suppl. m. sec. 66 νεῶς **A** em. **Bk**. 67 le. add. **V** κατὰ κύμ.] καύματος E³

484 *a*¹ <μετὰ στρατόν:> Ἀρίσταρχος „κατά“, οὐ μετὰ. καὶ *Did.*
70 „χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα“ (A 424). *A*^{im}

*a*² „κατὰ στρατόν“ Ἀρίσταρχος, οὐ μετὰ. *T*ⁱⁱ

485. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσ(σ)αν: διδάσκει πολὺ ἀπὸ θαλάττης *ex.*
νεωλλεῖν ὑφορωμένους τὴν πλήμμυραν. *b*(*BCE*³*E*⁴) *T*

486 *a*. ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις: ψάμαθος. *A* καὶ ἡ ποταμία *ex.*
75 οὕτως καλεῖται· „κείμενον ἐν ψαμάθοις Αἰσήποιο“ (Φ 202 + B 825).
A b(*BCE*³)

b. {ὑπὸ δ'} ἔρματα {μακρά}: τὸ ἔρματα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ *Hrd.*
ἐρείσματα, οὐ φιλοῦται, ὥς τινες, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμω φωνήεντα
καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται, ὄρμος ἄρμα Ἐρμῆς
80 ὄρματος. ἔνθεν ἡ πλείων χρῆσις τὸ ἄρμοι δασύνει. τὸ μέντοι „ἄρμενον“
(Σ 600 al.) καὶ „ὄρμενον“ (P 738 al.) ψιλὸν πνεῦμα ἀνεδέξατο. *A*

c. <ἔρματα> δασύνεται· τὰ γὰρ βραχέα πρὸ τοῦ ρ, ἐπαγο- *D*
μένου τοῦ μ, δασύνεται πλὴν τοῦ ἄρμενον. *b*(*BCE*³)

487. αὐτοὶ δ' ἔσκιδναντο: περισσὸν τὸ ἀποπροσβεῦσθαι *ex.*
85 πρὸς Ἀγαμέμνονα· φανερόν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ λοιμοῦ.
b(*BCE*³) *T*

488. αὐτὰρ ὁ μήνιε: ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἕως τοῦ „αὔθι *Ariston.*
μένων“ (A 492). τὸν δὲ „οὔτε ποτ' ἔς πόλεμον“ (A 491) οὐδὲ ἔγραψεν.
A

90 488—9. <αὐτὰρ ὁ ——— / διογενῆς:> ὁ δὲ διογενῆς. *T*ⁱⁱ *ex.* (?)

490—1 *a*. οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν <— οὔτε ποτ' ἔς πόλε- *ex.*
μον>: ἡ πρόληψις ἐστίν, ἡ *T* εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπῶμενον καὶ
ἐκκλησίαν καὶ πόλεμον πρὸς τοὺς περιοίκους γενέσθαι· ἐφ' ἐκάστης
γὰρ συνήεσαν „νηὶ παρά πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος“ (H 383), αὐτὸς
95 δὲ ἦν ὁ ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξάγων, ὅπερ οὐκ ἐποίει νῦν. εὐ δὲ τῶν
γενναίων ψυχῶν φθορὰν εἶπε τὴν ἀργίαν· τοῖς πρακτικοῖς γὰρ ἡ

484 ad A 423—4 (*Did.*) 486 *b* cf. *D*, *Eust.* 140, 10, *Ep. Hom.* (*An. Par.* 3, 360, 11, *An. Ox.* 1, 146, 17) ἐρείσματα ad Δ 117, cf. *Ap. S.* 76, 29, *Hrd.* (*ep.*) *ap. Or.* 63, 26, *Porph.* 1, 17, 19 ὥς τινες e. g. *Lex. spir.* 219 τὸ ἄρμοι cf. *Call. fr.* 274, 1 ὄρμενον ad Φ 14 (*Hrd.*) 488—92 nulla signa ante versus in *A*; *exspectes diplen periestigm. ante versum* 488 488 οὐδὲ ἔγραψεν cf. *Wecklein, Zusätze* 49 488—9 cf. *D* 490—1 *a* τοῖς πρακτικοῖς (96) — νήεσι *h*(*Ag = A. G.* 438, 15 *Matr.*), cf. *Eust.* 140, 29; *Ep. Hom.* (*An. Par.* 3, 360, 28); *Plut.*

69 *le. add.* *Vill.* (*V*^c ante sch. *a*²) 72 (*le.*) ἔρυσαν *T* corr. *Ma.* θαλάσσης *CE*⁴ 73 νεωλλεῖν *E*⁴ 74—5 post sch. *b* in *A* 74 ψάμαθος fort. delendum 75 αἰσήποιο om. *b* 77 (*le.*) ὑπὸ δ' et μακρά *ieicit Bk.* 81 acc. ὄρμενον nomen proprium (cf. Θ 274. *M* 187) intellexit *Eust.* 82 *le. add.* *Ddf.* 87 *le. A*, nescio an rectius αὐτὰρ ὁ μήνιε — αὐτὴν τε πτόλεμόν τε ὅτι *A*, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη (nisi αἱ διπλαῖ περιεστιγμέναι), ὅτι 90 *le. addidi* ὁ δὲ] fort. τὸ ἐξῆς ὁ δὲ 91—02 (ἀπομηνίσας) post sch. *b* in *BE*³*E*⁴ 91 sq. *le. T* supplevi, om. *b* 93 γίνεσθαι *b* 94 ἀγαμ. ἀτρεΐδαο *C* 95 πολέμου *T*

ἀργία φθορά ἐστίν· καὶ „κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι“ (B 688) φησὶ καὶ 1
 „κεῖτ' ἀπομηνίσας“ (B 772). b(BCE³E⁴) T

ex. b. <οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκειτο κυδιάνει-
 ραν /> οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον: δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἀρετάς, πρᾶ-
 ξιν καὶ λόγον. προκρίνει δὲ τὸν λόγον. καὶ ἀλλαχοῦ „οὔπω εἰδὸθ' 5
 ὁμοίου πτολέμοιο / οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέ-
 θουσιν“ (I 440—1). b(BCE³E⁴) T

ex. 492. <προθέεσκε:> ἐχθρὸς γὰρ τῆς ἀργίας ὁ ἦρωες, φιλότιμος δὲ
 περὶ τὰς πράξεις. A^{int}

Hrd. | Choer. (?) 493 a. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο: Ἀρίσταρχος „ὄτεδὴ“ ὡς 10
 δηλαδὴ παραλόγως ἀνεγίνωσκε. Πάμφιλος δὲ τὸ ὅτε κατ' ἰδίαν
 ἀναφορικὸν ἀναλόγως· διαφέρει γὰρ τὸ ὅτε ὀξυνόμενον κατὰ τὴν
 πρῶτην τοῦ ὀτέ ἀ(ο)ρίστου. ὥστε ἐὰν θελήσῃ ὁ Ἀρίσταρχος ἀνα-
 γινώσκειν „ὄτεδὴ“ ὡς δηλαδὴ, πρῶτον τὴν μὴ οὔσαν χρῆσιν παρὰ
 τῷ ποιητῇ παραλήψεται, δεύτερον τὸ σημαίνοντο παραφθεῖρει. τὸ 15
 δὲ τοῖο προπερισπαστέον· τὸ γὰρ τοῦ Θεσσαλικῶς παραυξηθὲν
 ἐγένετο τοῖο, ὡς καλοῦ καλοῖο. | ἀποφῆνασθαι δεῖ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς
 ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία (cf. 2, 28, 26) διαλαμβάνων περὶ τοῦ „ἀλλ'
 ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο“ λέγει ὅτι τοῦ ὀτέ ὀξυτόνου ἀρίστου οὐκ ἔστιν ἡ
 χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐν μέντοι τῷ ἐννεακαίδεκάτῳ τῆς Καθόλου 20
 (I, 498, 3) τὸ „ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν <τε> μετὰ πρῶτοισι φάνεσκεν“
 (Λ 64) ὀξυτόνως δεῖν φησὶ ἀναγινώσκεισθαι. A

ex. b. <ἐκ τοῖο:> ἐκ τούτου δὴ τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μῆνιδος·
 εἶπε γὰρ ἡ Θέτις: „χθιζὸς ἔβη μετὰ δαΐτα“ (A 424). b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

ex. 495. <πάντες ἄμα:> οἱ ἐκέισε ἀπομείναντες. Tⁱⁱ 25

mor. 465e b ad Γ 150c 493 obelus et diplo ante versum in A, cf. Ludwich A. H.
 T. 1, 198, 11; certe exstabat sch. Aristonici a ὄτεδὴ ad Φ 1 (pap. XII) τὸ
 δὲ τοῖο (15 sq.) et ὡς καλοῦ καλοῖο EM. 324, 48 (e Ven. A ut vid.), cf. Eust. 140, 41:
 ὅτι αἱ διὰ τοῦ οἶο γενικαὶ κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί, ὡς προεῖρηται (sc.
 96, 14), ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου Βοιωτῶν φέρονται γλώττης,
 τοῖο οἶο καλοῖο. Eust. vid. erravisse, vide ad Λ 306 (A), Eust. 1396, 24; Beiträge
 139 Θεσσαλικῶς ad Λ 35 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. synt. 68, 9. 217, 11, Choer. Th.
 1, 374, 35, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 313, 25 al.) ἀποφῆνασθαι δεῖ (17) sq. vide ad Λ
 64 b ad B 48 a

1 φθορά post γὰρ (96) E⁴ καί¹ om. b, fort. recte κεῖτο T κείται b 2 κείτ' T
 κείται b 3 sq. le. T supplevi, om. b 5 ἔργα οὔπω b εἰδὸθ' b εἰδότες T 6
 πολέμοιο b οὐδ' ἀγορ. om. T 8 le. add. Bk. 12 ἀναφ.] ἀναφορὰν Lehrs 13
 ἀρίστου A corr. Vill. 15 παραφθερεῖ Vill. 17 post καλοῖο nota finalis in
 A ἠρωδιανὸς A em. Vill. 19 τοῦ ὅτε A em. Bk. 21 τε addidi 23 le.
 add. V δὴ T λέγει b 24 σχθιζὸς T 25 le. add. V^c

496. ἀνεδύσετο: παρατατικοῦ παθητικοῦ, ὡς ἀπὸ δύο ἐνεστῶ- *Ep. Hom.* |
 τος τὸ παράγωγον δῦμι, ὁ μέλλων δύσω καὶ ἐγένετο ὁ μέλλων ἐνε- *Ep. Hom.*
 στῶς, οὗ ὁ παθητικὸς δύσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐδυσόμην ἐδύσετο. |
 ὡσπερ ἐκ τοῦ βῶ βιβῶ βίβημι, ὁ μέλλων βήσω· καὶ μετάγεται εἰς
 30 ἐνεστῶτα, οὗ παθητικὸς βήσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐβησόμην ἐβήσετο. A
 497 a. ἡερίη δ' ἀνέβη: ἐπιρρηματικῶς. b(BCE³) T διδά- *ex.*
 σκει δὲ καὶ τὸν τῶν ἐντεύξεων καιρόν· ἥσυχος γὰρ καὶ νηφάλιος ὁ
 ἐωθινὸς καιρὸς. b(BCE³E⁴) T

b.¹ μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε: ὅτι οὕτως εἶρκεν *Ariston.*
 35 οὐχ ὡς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ δντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ
 τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη εἰσίν, ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανοῦ
 καλεῖται ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ. †ἀλλὰ καὶ† ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν
 Ὀλύμπῳ γεγόνενα αὐτὴν λέγει. A

b.² μέγαν οὐρανόν: οὕτω καὶ τὸ στερέωμα καλεῖ („οὐρα-
 40 νοῦ ἐκκατεπᾶλτο δι' αἰθέρος“ [T 351]) καὶ τὸν ὑπερνέφιον τόπον.
 αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν ὄρέων ὑπερνέφιοι εἰσίν. b(BCE³E⁴) T

c. <οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε>: ὅτι ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ Ὀλύμ- *ex. (?)*
 που ἐστὶν ὁμωνυμὸς πόλις Ὀλυμπος. A^{im}

498. εὐρύοπα: ἦτοι μεγαλόφθαλμον ——— ὁ ἐστὶ τὴν φωνήν. A D
 45 εὐρύοπα: φιλωῶς μεγαλόφωνον, ὡς τὸ „ἐριβρεμέτης“ (cf. N *ex.*
 624). ἡ μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ προνοητικόν. A b(BCE³) T ἰδίᾳ δὲ
 κἀθηται διὰ τὴν ἐξοχήν, b (BCE³) T „ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει“
 (O 106), ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ παρόν. T

496 — ἐδύσετο (28) *Ep. Hom.* (An. Par. 3, 361, 15), cf. D ὡσπερ sq. *Ep.*
Hom. (cf. An. Ox. 1, 92, 9, An. Par. 3, 316, 14. 349, 3) βήσομαι sq. cf.
 Leumann, *Kl. Schr.* (1959) 235 497 a διδάσκει sq. h(Ag Ge, cf. A. G.
 438, 18 Matr.), cf. Eust. 141, 4; sch. Ap. Rh. 3, 915 b¹ ad ω 97. 104. 121
 (Ariston.), vide ad A 44 a (Ariston.), cf. sch. ζ 45, Eust. 141, 7; *Lehrs Ar.*³
 166 καὶ αἱ κορυφαὶ cf. sch. ζ 44, Ap. S. 5, 31 οὐρανοῦ καλεῖται ad B 458.
 E 749 a (Ariston.) c cf. Valk I 72 n. 17 498 — προνοητικόν h(Ag = A.
 G. 438, 23 Matr.), cf. D et D ad E 265. Z 203, Ap. S. 79, 19, h(Ag Ge, cf. A. G.
 438, 20 Matr.), EM. 396, 53, Eust. 141, 25; aliter *Chryssipp.* (St. V. Fr. II p. 32,
 fr. 101 = *Plut. mor.* 31 e); — ἐριβρεμέτης cf. D ad H 411 ἰδίᾳ δὲ sq. cf. sch.
 Hsd. opp. 258—60 in fine 499 deest diplo ante versum in A, at vide *Friedl.*,

27 sq. ἐνεστῶς A em. Bk. 28 fort. οὗ ὁ παρατ. 31 ἐπιρρηματικῶς T 32 δὲ
 om. E⁴ τὸν ante καιρόν trps. b 32 sq. ἥσυχος — καιρὸς T ὁ γὰρ ἐωθινὸς
 ἥσυχος καὶ νηφάλιος b 34 le. Vill., ἡερίη δ' ἀνέβη: A ὅτι A, fort. ἡ
 διπλῆ, ὅτι 37 ἀλλὰ καὶ A, ἅμα καὶ Mein., καὶ ἀλλαχοῦ *Lehrs.* fort. διὸ καὶ
 39 οὕτως BCE³ 39 sq. οὐρανοῦ T οὐρανοῦ b 42 le. add. Ddf. 45 le.
 T, om. Ab φιλωῶς sq. cum scholio D (v. φωνήν) conī. A μεγαλόφωνος C
 46 μεγαλόφθαλμος C

- Ariston.* 499 *a.*¹ <πολυδειράδος Ούλύμποιο:> ὅτι καὶ ἀρσενικῶς τὸ πολυδειράδος ὡς ἐνταῦθα. **A**^{int} 50
- a.*² ἀρσενικὸν τὸ πολυδειράδος. **T**^{il}
- ex. (?)* *b.* <πολυδειράδος Ούλύμποιο:> παροιμία· „τρὶς δὲ τριηκόσται κορυφαὶ νιφόντος Ὀλύμπου.“ **A**^{int}
- ex.* 500 *a.*¹ καὶ λάβε γούνων: ἱκανὸν καὶ τὸ σχῆμα ἐπικλάσαι. εἰκόνα δὲ ὡς ἐν γραφῇ προέβαλεν. **T** 55
- a.*² εἰκόνα δεομένου ὡς ἐν γραφῇ προέβαλεν. ἱκανὸν δὲ τὸ σχῆμα ἐπικλάσαι αὐτόν. **b**(**BCE**³)
- ex.* 501. ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα: ὑπολαβοῦσα τὸν ἀνθερεῶνα· ἀντιφράζων γούν φησιν· „ἢ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλαβε χειρὶ γενείου“ (Θ 371). ἀγαθὰ δὲ οἰωνιζομένη λεχθῆναι τοῦ γενείου αὐτοῦ 60 προσελάβετο. **b**(**BCE**³) **T**
- ex.* 503. ὄνησα: πεφεισμένως ὠφέλειαν εἶπε τῆν τῆς ἀρχῆς σωτηρίαν· **b**(**BCE**³**E**⁴) **T** ὑπέμνησε μέντοι τῆς χάριτος, ἀλλ' οὐκ ὠνειδισεν. **b**(**BCE**³**E**⁴) **T**^{il}
- Ariston.* 504 *a.* ἢ ἔπει ἢ ἔργω: ὅτι εἰ μὴ προϊστορήσαμεν τὰ περὶ τῶν 65 δεσμῶν, ἐφ' ὧν ἡ Θέτις ἐβοήθησεν αὐτῷ, ἐζητοῦμεν ἄν, τί αὐτὸν ὠνησεν. **A**
- ex.* *b.* ἢ ἔπει ἢ ἔργω: ἐνιοὶ μὲν φασιν ὅτι καὶ λόγῳ ὠνησεν τὸν Δία καὶ ἔργῳ, λόγῳ μὲν βοηθὸν ἐλθεῖν πείσασα τὸν Βριάρεων, ἔργῳ δὲ διὰ τὸ μηκέτι δεθῆναι. ἄμεινον δὲ φάσκειν, ὅτι προσέθηκε 70 τῷ λόγῳ οὐ γενόμενον, ἵνα μὴ δοκῆ φανερώς ὀνειδίζειν τὸ ἔργον. **b**(**BCE**³**E**⁴) **T**
- ex.* 505 *a.* τίμησόν μοι υἱόν: εἰ ἐγὼ ἀλλοτρία οὔσα ὠφέλησα, πῶς οὐ δίκαιον ἐμὲ παρακαλεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ παιδός, καὶ ταῦτα ὑβρισθέντος καὶ δυστυχοῦντος; **b**(**BCE**³**E**⁴) **T** πλήρωσον οὖν μοι 75 τὴν αἴτησιν. **b**(**BCE**³**E**⁴)
- ex.* *b.* τίμησόν μοι υἱόν: εὔ τὸ μὴ εἰπεῖν „Ἀχιλλέα“· ἀγωγὸν

Ariston. p. 31 *b* κορ. νιφ. Ὀλ. cf. Hsd. th. 62 500 cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 27, 7: εἰς τὸ ὀ τοῦ καθέζετο τίθεται ἡ δευτέρα ἄνω, τοῦ καὶ ἐπιφερομένου (non e scholiis, sed e libro, qui Π. στιγμῆς τῆς καθόλου inscribatur) 501 h(M¹ P¹¹) 504 deest diplo ante versum in A, fort. negligentia scribae *b* cf.

49 *le.* add. Ddf. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 50 ἐντεῦθεν A corr. Bk. 52 *le.* add. Vill. παροιμία ἄ τρις A^{int} 56 προέβαλλεν C 58 τὸ δὲ ὑπολ. (cum scholio A 500 *a.*², v. αὐτόν, conii.) **b** 59 γούν om. **b** ἔλαβε T λάβε **b**, ἔλλαβε Hom. 60 λεχθ. οἰωνιζ. **b** h αὐτόν E³ 63 ὑπέμν. — οὐκ **b** καὶ τῆς χάριτος ὑπέμνησε καὶ οὐκ T 65 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι προϊστορήσαμεν cf. FGrHist 176, 1 (III 1); προϊστορήσεν Frdl., recte ut vid. (cf. Eust. 142, 12) 69 καὶ ἔργῳ λόγῳ, μὲν om. T 70 ἔργῳ δὲ — δεθῆναι **b**, καὶ ἔργῳ μηκέτι δεθῆναι T suppl. m. sec. 71 τῷ **b**T, τὸ Bk. οὐ T καὶ μὴ **b** δοκῆ sq. **b** ἐμφανῶς ὀνειδίζειν τὸ ἔργον δοκῆ T 73 εἰ ἐγὼ] ἐγὼ γάρ εἰ E⁴ ἀλλοτρίους ὠφ. Vill. 74 ἐμοῦ om. **b** 77 τίμησον — ἀχιλλέα T; καλῶς δὲ οὐκ εἶπε τίμησον ἀχιλλέα **b**, scholio cum nota A 505 *c* (v.

γὰρ πειθοῦς μάλλον τὸ τῆς φύσεως ὄνομα. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς „υἶὸν ἐμὸν τίσωσιν“ (A 510). b(BCE³E⁴) T

80 c. ὃς ὠκυμορώτατος: ἔλεον ἐπάγει τὴν ἄωρίαν τοῦ *ex.* παιδὸς οἰκτισαμένη, καὶ δεικνύουσα ὅτι βίου πολυχρονίου προκρίνας τιμὴν καὶ ταύτης συνεστέρηται. ἐν βραχεῖ δὲ πάντα πέφρασται. b (BCE³E⁴) T

508 a. ἀλλὰ σύ πέρ μιν: ἠθικὸν τὸ σύ· ὃν ἐκεῖνος ὕβρισε, *ex.* 85 σύ μὴ ἐξουθενήσης. b(BCE³) T

δ. μητίετα: βουλευτικώτατε. | ἐχρῆν αὐτὸ παροξύνειν, εἶγε *D | Orus |*
τὰ εἰς τῆς λήγοντα βαρύντονα, βραχεῖα παραληγόμενα, ἀπρόσληπτα *Ap. Dysc.*
τοῦ σ̄ ἐπὶ γενικῆς, καὶ (ἐπὶ) κλητικῆς παροξύνεται, οἰκέτα φυλέτα εὐ-
νέτα. παραλόγως ἄρα ἡ „εὐρύσπα“ (Π 241), δέσποτα καὶ τὸ μη-
90 τίετα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ μητίετα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ καὶ
συστολῆ τοῦ ῑ, ἀπὸ εὐθείας τῆς μητίτης, κλητικὴ γέγονε μητίετα·
καὶ ὁ τόνος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμεινε μετὰ τὸν πλεονασμὸν. οὕτως
᾿Ωρος. | καὶ ᾿Απολλώνιος ἐν τῷ Περὶ παρωνύμων (Fr. p. 47, 37) καὶ
ἀπὸ τοῦ μητίετα φησι τὸ μητίετα. A

95 509—10. <τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' *Nic.*
1 ἂν ᾿Αχαιοὶ / υἶὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῆ: >
βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ κράτος (509) καὶ τίσωσιν (510). A^{im}

509. τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι: ἐλάχιστον ὀρίζει καιρὸν πρὸς *ex.*
πειθῶ. κακῶς δὲ τὸ ἀναφορικόν. ἀλλαχοῦ δὲ „ὄφρα μὲν ἠέλιος, /τόφρα
5 μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο“ (Π 777—8). b(BCE³) T

510 a. ὀφέλλωσιν <τέ ἐ τιμῆ>: αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμῆ. | *D | ex.*
εἰκότως δὲ τὸ τῆς τιμῆς ὄνομα πολλακίς ἀνακυκλεῖ· τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς
ἀνδράσι τιμῆ φίλον, ἀτιμία δ' ἐχθρόν. b(BCE³) T

δ. (ὀφέλλωσιν:) αὐξωσιν. ὄθεν καὶ ὄφλημα τὸ χρέος διὰ *ex.*
10 τὸν τόκον. A^{im}

Eust. 142, 11 508 b — μετὰ τὸν πλεονασμὸν (92) Et. Gen. (AB) μητίετα, fort. ex hyp. Iliad. ἐχρῆν — ἔμεινε h(Ag = A. G. 438, 30 Matr.); eadem fere h ad A 175 (cf. A. G. 405, 15 Matr.): ἐχρῆν — δέσποτα μητίετα (Ag M¹ P¹¹). ἔστι δὲ εἰπεῖν — γέγονε μητίετα (Ag M¹ P¹¹ V³). καὶ ὁ τόνος — πλεονασμὸν (Ag), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 271, 7, Et. Gud. 393, 56 al.), Choer. Th. 1, 389, 7. Vide ad A 175 (A) 509 κακῶς δὲ sq. cf. Friedl., Zoil. p. 82 510 Eust. 142, 45: τινὲς δὲ γράφουσιν „ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῆν“, ἵνα συνήθως ᾿Ομήρω νοῆ τις οὕτω τριχῶς· αὐξήσωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν τιμὴν, ἢ αὐξήσουσιν (lg. αὐξήσωσιν) αὐτὸν ἦγουν τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, ἢ αὐξήσουσιν (lg. αὐξήσωσιν) αὐτοῦ τὴν τιμὴν, fort. e schol.

πέφρασται) coniuncto 78 sq. ἐμὸν υἶὸν E⁴ 80 εἰς ἔλεον b 81 [προκρ]ί-
νας T suppl. m. sec. 84 τὸ σύ om. T 85 ἐξουθ. T ὑπερόψει b 87 βραχεῖα
Ag βραχεῖα A βραχὺ M¹ P¹¹ 88 ἐπὶ add. Lehrs 95 sq. le. add. Frdl. 4
τὸ ἀναφ. sc. ὄφρα ἠέλ.] ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει Hom. 5 ἀμφ.
β. ἤπτ. om. b 6 le. T supplevi, om. b αὐξήσουσιν b τῆ τιμῆ b 7
ἀνακυκλοῖ b 9 le. add. Bk. αὐξωσιν A corr. Bk.

- ex. | ex.* 511. τὴν δ' οὐ τι προσέφη: ὅτι μετ' ἐπισκέψεως ποιείσθαι τὰς ἀποκρίσεις δεῖ, ὅπου καὶ ὁ Ζεὺς σκέπτεται· ἅμα δὲ καὶ ὅτι περὶ πάσης ἐνθυμείται τῆς Ἰλιακῆς περιπετείας. **b**(BCE³E⁴) **T** | τὸ δὲ τί περιττόν. **b**(BCE³) **T**
- ex.* 512 *a.* ἀκέων: ἀντὶ τοῦ ἀκεόντως. **T** 15
- Nic.* *b.* Θέτις δ' ὡς ἦψατο γούνων: ὑποστιγμῆ ἐν ὑποκρίσει ἐπὶ τὸ γούνων διὰ τὸ ὡς μόριον. **A**
- ex.* *c.* ὡς ἦψατο γούνων: ὡς ὥσπερ, ἀναφορικῶς. διδάσκει δὲ ἡμᾶς ὁ ποιητῆς μὴ ἀποκάνειν ἐν ταῖς ἰκεσίαις. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* 513 *a.* ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα: οὕτως, ἀνταποδοτικῶς. **b** 20 (BCE³E⁴) **T** ἐμφαντικὴ δὲ ἡ μεταφορά, ὥσπερ ἠνωμένης. διάστημα δὲ δίδωσιν ἐπικλιῶσα αὐτὸν εἰς ἔλεον καὶ τῷ σχήματι καὶ τῷ λόγῳ. **b**(BCE³) **T**
- Hrd.* *b.* <εἶρετο:> Δημήτριος ὁ Ἰζίων (fr. 1) προπερισπᾶ παραλαμβάνων τὸ τό ἄρθρον. **A**^{im} 25
- ex. | Hrd.* *c.* εἶρετο: ἔλεγεν. **b**(BCE³) **T**^{il} „εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη“ (λ 542). **b**(BCE³) **T** | ὁ Ἰζίων „καὶ εἶρε τὸ δεύτερον“, κακῶς. **T**
- ex.* 515. ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος: ἐπεὶ σύνδεσμος, ἔπι πρόθεσις ἀναστραφεῖσα· οὐδένα φοβῆ ἀρνήσασθαι καὶ συγκαταθέσθαι. τοῦτο 30 δὲ δυσωπητικόν, **b**(BCE³) **T** †καὶ ὅτι† ὁ τηλικαύτην ὀφειλήσας χάριν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν χαριεῖται. **b**(BCE³)
- ex.* 516. <ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι:> ἦν ἔδει καὶ λίαν τιμιωτάτην εἶναι παρὰ σοί. πιθανῶς δὲ οὐκ εἶπεν, ὅσον ἀχάριστος παρὰ πάντας εἶ, ἑαυτὴν δὲ ἀτιμοτάτην ἔσεσθαι. **b**(BCE³) 35
- ex.* 517. ὀχθήσας: εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν θυμόν, παρὰ τοὺς ὄχθους.

511 — σκέπτεται **h**(Ag Ge, cf. A. G. 439, 8 Matr.) ἐπισκέψεως cf. sch. Aesch. Prom. 436 512 *a* cf. sch. ρ 465 513 *a* ἐμφαντικὴ cf. D, Eust. 143, 2 *b* cf. Staesche p. 41 *c* — ἔλεγεν cf. sch. λ 542. 570 515 fort. erat nota de v. εἶδῶ, cf. sch. α 174: τὸ εἶδω Τυραννίων (fr. 48 P.) μὲν βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾶ, φ καὶ πειστέον πρόθεσις sq. **h**(cf. A. G. 439, 23 Matr.): πρόθεσις — οὐδένα φησὶ φοβῆ ἀρν. (M¹ P¹¹) καὶ συγκαταθέσθαι (Ag M¹ P¹¹). τοῦτο δὲ δυσωπητικόν. εἰ τηλικαύτην — χαριεῖται (Ag Ge M¹ P¹¹) πρόθεσις ἀναστρ. cf. D, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 145, 5), vide ad A 174. E 178 (Hrd.) 517 ad Σ 5 (A), cf. sch. δ 30. 332; — ὄχθους cf. Eust. 143, 13 παρὰ τοὺς ὄχθους cf. Ap. S.

11 μετὰ διασκέψεως **E**⁴ 11 sq. τὰς ἀποκρ. δεῖ ποιῆσαι **E**⁴ 12 καὶ ὅτι **T** ὅτι καὶ **C** ὅτι **BE**³**E**⁴ 16 le. Vill., ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο: **A** 18 le. Bk. (cf. Vill.), ὡς ἔχετ': **T** (post sch. A 513 *a*), om. **b** ὡς (ante ὥσπερ) om. **b** 22 καὶ¹ om. **b** 24 le. add. Ddf. 26—8 sch. (sine le.) cum scholio *a* conii. **b** 26 δὲ **T** δὲ **ε** **b** 27 εἶρε τὸ Μα., ἔγρετο **T** 29 πρόθεσις **b** δέος **T** 30 οὐδένα **b** οὐδὲ **T**, fort. οὐδὲν 31 δὲ om. **T** καὶ ὅτι] fort. ὅτι vel εἰ (cf. **h**) 33—5 sch. incuria om. **T**, sed signum supra v. ἀτιμοτάτη appictum 33 le. add. Vill. (ἀτιμ. Li) 36 le. **T**, τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας **A**, om. **b**

ἢ παρὰ τὸ ἄχθος ἀχθήσας, ὃ ἔστιν ἀχθεσθεῖς, καὶ ὀχθήσας. A b(BCE³E⁴) T

518 a. ἡ δὲ λοίγια: περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ βεβαιω- *Hrd.*
 40 τικός ἐν ἀρχῇ κείμενος ὁμοίως τῷ „ἡ δὲ ἀλιτρός ἔστι“ (ε 182). A

b. ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις: ἐντέχνως ἠύξησε τὴν χάριν, δι' *ex.*
 αὐτὴν φάσκων τὴν εἰς τοὺς φιλότατους παρορᾶν τιμὴν. b(BCE³E⁴) T^c

519 a. Ἡρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθησιν: Ἀρίσταρχος τὸ „Ἡρη“ *Did. | ex.*
 κατ' εὐθειᾶν φησιν, οὐ κατὰ δοτικὴν, ἴν' ἡ ὅταν με ἐρέθη Ἡρη, *(Hrd. ?)*
 45 ἐχθοδοπήσαί με ἐφήσεις. A b(BCE³E⁴) T^c | τὸ δὲ ὅτ' ἂν <με> τρία
 μέρη λόγου. A

b. ὅτ' ἂν με: τρία μέρη λόγου. T *ex. (Hrd. ?)*

c. ὅταν {μ' ἐρέθησιν}: τὸ τέλειον ὅτε ἂν ἔστι, καὶ κατὰ *Hrd.*
 συναλιφὴν ὅτ' ἂν. ἐν δὲ τῇ συντάξει κεκοίμισται ἡ ὀξεῖα τοῦ ἂν, ὡς
 50 τὸ „οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων“ (Θ 455), „οὐκ ἂν δὴ μείνεις“
 (Γ 52). αἰεὶ οὖν οὕτως ὀφείλομεν ἀναγινώσκειν ἐπὶ τὴν ἀρχουσαν ὀξεῖαν
 ποιοῦντες: „ὡς ὅτ' ἂν ὠδίνουσας“ (Λ 269). καὶ τοτὲ μὲν ἐν σηματομε-
 νῶ ὀφείλομεν παραλαμβάνειν τὸν ἂν, ὅταν ὑποτακτικὸν ἐπιφέρῃ ἡ
 εὐκτικόν, τοτὲ δὲ παρέλκοντα, ὅταν μὴ οὕτως ἔχη. πρόδηλον δὲ ἐκ
 55 τοῦ χαρακτήρος ὅτι οὐ δύναται ἐν εἶναι, εἴ γε τὰ εἰς ἂν ἐπιρρήματα
 οὐδέποτε συστέλλει τὸ ἂ· τὸ γὰρ „πάμπαν“ (A 422 al.) οὐ φύσει
 ἐπίρρημα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σύνθετον δύναται εἶναι· οὐδέποτε γὰρ τὰ
 ἀναφορικά τῶν ἐπιρρημάτων κατ' ἀρχὰς συντίθεται. A

Zeὺς ἔρασθεῖς ——— πάντας ἥρωας. A

60 520. αὐτῶς: μάτην, ψευδῶς, ἐμοῦ μὴ ταῖς ἀληθείαις ἐπικουροῦν- *ex.*

125, 19 παρὰ τὸ ἄχθος Or. 121, 4 (Philox.) 518 a Eust. 143, 25: οὐκ
 ἄδηλον δὲ ὅτι τὸ „ἡ δὲ λοίγια“ τινὲς μὲν „ἡδη“ ἔγραψαν παροξυτόνως, ὡς καὶ
 προεδηλώθη (sc. 100, 8): τινὲς δὲ τὸ μὲν ἡ ἀντὶ τοῦ ὄντως φασί, τὸ δὲ δὴ ἀνευ
 τόνου προφέρουσι, vide ad A 260, 573; cf. sch. Ap. Rh. 1, 631 519 h(Ag Ge,
 cf. A. G. 439, 27 Matr.): τὸ Ἡρη εἰ (εἰ om. Ge) μὲν συν τῷ ἰ γράφεται, ἀνω ἡ
 στιγμή, εἰ δὲ τοῖς (τῶν Ge) ἐξῆς <συνάπτεται> (add. Nicole), χωρὶς τοῦ ἰ, fort.
 secundum sch. Nicanoris a h(cf. A. G. 439, 29 Matr.): Ἀριστ. — ἐρέθη
 (Ag Ge) Ἡρη — ἐφήσεις (Ge), cf. D c οὐ δύναται ἐν εἶναι (55) cf. Ap. Dysc. adv.
 158, 22, Et. Gen. (AB) ὅταν, sim. Hrd. 2, 12, 30 πάμπαν (56) cf. Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 355, 7, Et. Gud. 450, 20); vide Hrd. 2, 181, 1 520 — μάτην cf. D

37 παρὰ — ἀχθεσθεῖς AT, ἡ μεγάλως ἀχθεσθεῖς παρὰ τὸ ἄχθος b ἀχθήσας A
 ὀχθήσας T καὶ ὀχθ. om. bT 39 (le.) δὲ λοίγια del. Bk., fort. recte 40 ἔστι pot.
 qu. ἔστι A 41 ἐντέχνως δὲ b, scholio coniuncto cum nota A 517 (v. ἄχθος) τὴν
 χάριν] τὸ ἄχθος C 42 τοὺς om. T 43 le. A, ἐφήσεις ἦρη T^c, om. b τὸ fort.
 del. 44 φησιν eiec. Frdl., φέρεσθαι φησιν ci. Ldw. (vix recte) οὐ κατὰ δοτ. om.
 b ἐρέθη T ἐρέθησιν BE³E⁴ ἐρέθισιν C ἐρεθίσθη A ἦρα A ἡ ἦρα τότε με b 45
 με (post ἐχθ.) om. b ὅτ' ἂν scripsi, ὅταν A με addidi 48 (le.) μ' ἐρέθ.
 delevi 49 ὅταν A corr. Vill. et Bk. 52 ὡς A, ὡς δ' Hom. 60 μὴ b
 δὲ μὴ T

τος αὐτοῖς. ἄκρως δὲ γυναικεῖον ἦθος ἐξέθετο· ὑποπτεύουσι γὰρ ἅπαντα, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὀνειδίζουσιν ὡς οὐ πράττουσι τὰ κεχαρισμένα αὐταῖς. **b**(BCE³E⁴) **T**

Did. 522 *a*.¹ μή σε {νοήση}: οὐχὶ μή σε, ἀλλὰ „μή τι“ αἰ Ἀριστάρχου καὶ αἰ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ 65 τὸ τί πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τούτων „μή τι φόβον δ' ἀγόρευε“ (E 252), „μή τί μεν ἤυτε παιδός“ (H 235), „μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο“ (A 550). **A**

a.² μή σε {νοήση}: αἰ πᾶσαι „μή τι“, καὶ ἔστιν ἐκ περιττοῦ τὸ τί, ὡς τὸ „μή τι φόβον δ' ἀγόρευε“, „μή τί μεν ἤυτε παιδός ἀ- 70 φαρουῦ πειρήτιζε“ (H 235). **T**

Ariston. 523 *a*. <ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται:> ὅτι περισσὸς ὁ κέ. **A**^{im}

ex. *b*. μελήσεται: μελήσει δέ μοι, πῶς ταῦτα τελέσω. τῆς δωρεᾶς δὲ ἐμφήνας τὸ μέγεθος ὅτι τε τῇ γυναικὶ προσκρούσει δούς αὐτήν, ὅμως ἐπὶ τελέσει ἐπινεύει, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς μέ- 75 γιστόν ἐστιν ἀποδιδόναι χάριν ὀφείλοντα. **b**(BCE³) **T**

D 524 *a*. <εἰ δ' ἄγε τοι:> ἴδου δὴ σοι. **T**^{il}

ex. *b*. κεφαλῇ κατανεύσομαι: τὸ λογιστικὸν περὶ κεφαλῆν, τὸ θυμικὸν περὶ καρδίαν, „κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει“ (υ 13), **Ab** (BCE³E⁴) **T** „οἰδάνεται κραδίη χόλω“ (I 646), **AT** τὸ 80 ἐπιθυμητικὸν περὶ ἥπαρ, „ἥπαρ ἔκειρον“ (λ 578). **A b**(BCE³E⁴) **T**

Did. *c*. κεφαλῇ κατανεύσομαι: οὕτως κατανεύσομαι, οὐχὶ „ἐπινεύσομαι“ Ἀριστάρχος ἐν τοῖς Πρὸς Φιλίταν (Test. A 7 K.) προφέρεται. **A**

Ariston. | Nic. | 525—7. <τοῦτο γὰρ ——— μέγιστον /> τέκμων· οὐ γὰρ 85

Ariston. ἔμὸν παλινάγρετον <οὐδ' ἀπατηλὸν / οὐδ' ἀτελεύτη-

522 *a*¹ καὶ μήποτε cf. Boudreaux p. 111 523 deest diplex ante versum in A, fort. negligentia scribae *a* ad B 258 *a*¹. 488—92. Γ 138 *a*. Δ 176 *a*. E 212. Z 260. H 41 *a*. I 262. 297. Z 239. Y 311. X 49, cf. sch. ζ 221. Vide ad A 66 *a*. 175, sch. μ 157 524 *b* h (Ag M¹ P¹¹ V³, cf. A. G. 440, 17 Matr.): τὸ λογιστικὸν — ὑλάκτει et τὸ ἐπιθυμητικὸν π. ἥπαρ. cf. Eust. 144, 18 *c* cf. Philitt. fr. 54, Eust. 144, 3 525—7 diplex ante versum A 526 in A (recte); Aristonicum etiam de v. παλινάγρετον et ἀπατηλὸν egisse (sunt hapax legomena) suspicatur Wismeier 12 (vide ad A 106), adverbium πάλιν eum explicavisse censet Roemer

61 αὐτοῖς] τοῖς τρωσὶ E⁴ 62 τοὺς ἀνδρας **b** πράττοντας **b** 62 sq. αὐταῖς κεχαρ. **b** 64 (le.) νοήση del. Bk. 65 ἄλαι A corr. Vill. 69 (le.) νοήση delevi 70 τί μεν Ma., τε με T 72 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 74 ὅτι γε Wil. (haud arguet) δούς T δι' **b** 75 τελέσει T τέλει **b** 77 le. addidi (auctore Bk.) 78—81 post sch. A 526—7 *a* in A 78 le. T, κεφ. κατανεύσω: A, om. **b** 79 ὑλάκτει A 80 καὶ οἶδ. A 81 ἡ παρεκείρον A ἔκειρον] ἔκειρον· ἐν κεφαλῇ τὸ λογιστικὸν, ἐν καρδίᾳ τὸ θυμικὸν, ἐν ἥπατι τὸ ἐπιθυμητικὸν T 83 φιλιτᾶν A emendavi 85—7 le. A supplevi

τον): ὅτι περιώρικε τοὺς τρόπους. | στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἴπαλινάγρετον†, τὰ δὲ ἄλλα συναπτέον. εἰ δὲ τις στίζοι ἐπὶ τὸ τέκμωρ (526), ὑγιεστέρα μὲν ἢ σύνταξις ἔσται <***>. | διὰ τοῦ παλινάγρετον
 90 (526) ἐσήμανεν ὅτι βέβαιός ἐστιν· ὅτι φιλάγαθος διὰ τοῦ ἀπατηλόν (526)· ὅτι τελεσιουργός διὰ τοῦ ἀτελεύτητον (527). A

526—7. οὐ γὰρ ἐμόν παλινάγρετον <οὐδ' ἀπατηλόν / ex. οὐδ' ἀτελεύτητον>: ταῦτα παιδευτικά πρὸς πίστιν. τὰς δὲ αἰτίας εἶπε, δι' ἃς οὐ τελοῦμεν τὰς ὑποσχέσεις, ἢ μετανοήσαντες, ὅπερ
 95 δηλοῖ τὸ παλινάγρετον (526), ἢ παραλογιζόμενοι τοὺς δεηθέντας, 1 ὅπερ ἐν τῷ ἴπαπατηλῶ† νοεῖται, ἢ οὐ δυνηθέντες ἐπιτελεῖν τὰς ὑποσχέσεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεύτητον (527). b(BCE³E⁴) T

526 a. <παλινάγρετον:> ὑπερόληπτον, οἰονεῖ μεταμελητόν. ex. (?)
 Aⁱⁱ

5 b. <παλινάγρετον:> εὐμετάτρεπτον. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ ex.

528 a. ἦ: ἔφη, εἶπεν. | δηλοῖ δὲ πλείονα, καὶ τὸ ἦτις, ὡς ἐπὶ τοῦ D | D | D | D
 „ἦ μυρί' Ἀχαιοῖς“ (A 2), | καὶ τὸν καὶ σύνδεσμον, ὡς ἐπὶ τοῦ „βούλομ'
 ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι“ (A 117). | δηλοῖ καὶ τὸ ἀληθῶς,
 ὡς ἐπὶ τοῦ „ἦ δὴ λoίγια ἔργα“ (A 573): τὸ γὰρ ὄντως ἐπὶ τοῦ
 10 ἀληθοῦς λαμβάνεται. A

b. ἐπ' ὄφρῦσι: ταῖς ὄφρῦσι, | συνεκδοχικῶς ὡς ἀπὸ μέρους D | ex.
 τὴν κεφαλὴν· εὐθύς γὰρ ἐπάγει „ἀμβρόσια δ' ἄρα χαίται ἐπερρώσαν-
 το ἀνακτος / κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο“ (A 528—9). A

c. ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε: ἐπένευσε ταῖς ὄφρῦσι· b(BCE³) T ex.
 15 μέρος γὰρ αὐταὶ τῆς κεφαλῆς. b(BCE³E⁴) T κυάνει δὲ αἱ μέλαιναί,

(Jhbb. class. Philol. 27, 1881, 14) στικτέον — ἔσται sim. h(cf. A. G. 440, 24 Matr.): εἰς τὸ τέκμωρ (M¹ P¹¹), τέλος Ag Ge) στίζουσιν οἱ πολλοὶ συνάπτοντες τοῖς (τοῦς M¹ P¹¹) ἄνω. ἐνιοὶ δὲ ἐφεξῆς ἀναγινώσκουσιν (Ag Ge M¹ P¹¹) στίζοντες εἰς τὸ μέγιστον, καὶ ἀνάγνωσμα ποιοῦσιν οὐχ Ὀμηρικὸν μὲν, ἀναγκαῖον δὲ, ἐπειδὴ τὸ ἐμόν κτητικὸν ἐστιν, αἱ δὲ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι μετὰ τῶν κτημάτων συνάπτονται (Ag Ge) διὰ τοῦ παλινάγρετον sq. brevis h(Ag = A. G. 441, 5 Matr., sim. E⁴ fol. 13 v), cf. Eust. 144, 25; sch. Theocr. 7, 44, sch. Eur. Alc. 978 526—7 cf. Eust. 144, 10 παραλογιζόμενοι cf. Ap. S. 37, 26 526 a cf. D 528 sch. Aristonici fuisse de voce ἦ tantum ἐπὶ προειρημένοις ponenda censet Friedl., vide ad A 219. Y 114 (Ariston.), quod demonstrari non potest. Deest diple ante versum in A a D, D ad A 2. 117. 573 b συνεκδοχικῶς sq. h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 441, 13 Matr.), cf. Eust. 145, 4; sch. Pind. I. 8, 95 b

(auctore Frdl.) 87 ὅτι A, erat fort. ἢ διπλῆ (sc. ante versum 526), ὅτι 87 sq. fort. pot. (ἐπὶ τὸ „μέγιστον“ (525), (τὰ) 89 ἔσται: A, spat. (ca. 1½ cm) relicto; lac. indic. Frdl. 90 sq. διὰ τοῦ (utroque loco) Bk., διὰ τὸ A 92 sq. le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 93 ταῦτα] πορφύριον· ταῦτα Le (non E⁴), perperam 1 ἀπατιλῶ E³, ἀπατηλόν (526) Bk., recte 3 le. add. Ddf. 5 le. add. V^c εὐμετατρ. scripsi (cl. Su. α 28), εὐμετάστρεπτον Tⁱⁱ, ἦτοι τὸ εὐμετάτρεπτον insertum in sch. A 526—7 (post v. παλινάγρετον) b 8 σῶον A em. Vill. 9 ὄντος A corr. Vill. 11 fort. ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε: ταῖς ὄφρ. ἐπένευσε, cf. D 14 (le.) νεῦσε Ma., νεῦσαι T (le. om. b)

b(BCE³) T „κυάνεον, τοῦ δ' οὐ τι μελάντερον“, (ὠ 94) T
καὶ αἰ καταπληκτικά, b(BCE³) T „κυάνεαι σάκεσιν τε καὶ
ἔγγεσι“ (Δ 282). T

ex. (?) 528—9. ἡ καὶ κυανέησιν ——— ἐπερρώσαντο ἄνακτος:
ἀπὸ τούτων λέγεται τῶν δύο στίχων Φειδίαν τὸν ἀγαλματοποιὸν ²⁰
ποιῆσαι τὸν ἐν Ἡλιδι χαλκοῦν ἀνδριάντα οὕτως καμπτόμενον καὶ
συνωθούμενον. A

Ariston. 530 a. κρατός {ἀπ' ἀθανάτιοι}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „κρη-
τός“. οὐκ ἔστι δὲ Ἰακόν· „ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος“
(θ 92). A ²⁵

ex. | ex. b. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον: κατὰ συλλογισμόν ὁ
ἔπαινος· οἶος γὰρ ἔστιν ὄλος κινούμενος, ὃς νεύματι τὸν Ὀλυμπον κι-
νεῖ. περὶ δὲ τῆς Ἥρας μετριώτερον· „σείσαστο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ
μακρὸν Ὀλυμπον“ (Θ 199). b(BCE³E⁴) T | Εὐφράνωρ δὲ Ἀθήνησι
τοὺς δώδεκα θεοὺς γράφων ἐν τῇ στοᾷ, ὡς ἠπόρει ποῖον ἀρχέτυπον ³⁰
περιθεῖη Διί, παριῶν ἐν διδασκάλου τῶν ἐπῶν <τούτων> ἤκουσε,
κεκραγώς τε ὡς ἔχοι τὸ ἀρχέτυπον ἀπιῶν ἔγραψεν. ἴσως οὖν τοῦτο
ἐνεφάνισεν αὐτῷ ἡ Ἥρα. T

ex. | ex. c. μέγαν δ' ἐλέλιξεν: οὐκ ἄργον τὸ μέγαν, ἀλλ' ὅτι καὶ το-
σοῦτος ὢν τῷ νεύματι ἐσείσθη. b(BCE³E⁴) T | τῷ δὲ ταχεῖ τῶν συλ- ³⁵
λαβῶν τὸν τρόμον τοῦ ὄρους διαγράφει καὶ τὸ ταχὺ τῆς κινήσεως δη-
λοῖ. A b(BCE³E⁴) T

Did. | ex. 531 a. διέτμαγεν: αἰ πᾶσαι διὰ τοῦ ε̄. | ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν
τεμνομένων σωμάτων. AT

528—9 h(Ag = A. G. 440, 20 Matr.; eadem fere E⁴), cf. Eust. 145, 13 (= Overbeck
728); Polyb. 30, 10, 6, Strab. 8, 3, 30 (p. 354), Dion. Chrys. or. 12, 26, Val. Max. 3,
7 ext. 4, Macrobi. 5, 13, 23 καμπτόμενον καὶ συνωθούμενον cf. Strab. 1. c. (vide
app. crit.) 530 a ad A 56 (Did.); cf. sch. ο 244 b — Ὀλυμπον (29) cf. Eust. 145,
25; Strab. 8, 3, 30 (p. 354) Εὐφράνωρ δὲ sq. cf. Eust. 145, 11 (= Overbeck 1793),
Paus. 1, 3, 3, Val. Max. 8, 11 ext. 5 c τῷ δὲ τάχει sq. h(Ag = A. G. 441, 21
Matr.), cf. Eust. 145, 29 531 a διὰ τοῦ ε̄ sq. h(Ag = A. G. 441, 23 Matr.),

18 ἔγγεσι πεφρικυῖαι Hom. 19—22 post sch. A 524 c in A, trps. Vill. 19 le.
scripsi (auctore Vill.), τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν: A, fort. rectius ἡ καὶ κυανέησιν — /
κρατός ἀπ' ἀθανάτιοι: 20 δύο A, fort. τριῶν φειδ. h φιδεῖαν A 21 sq. οὕτως
καμπτόμενον καὶ συνωθούμενον habitum dei describit, non motum. Verba perverse
interpretatus est Valk I 6, miris conclusionibus indulgens 23 (le.) ἀπ. ἀθ. del.
Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 24 ὄδυσσεὺς A em. Vill. 26—7
μέγαν — ὃς] ἐκ δὲ τοῦ μέγαν δ' ἐλ. ὄλ. ἐδήλωσεν οἶός ἐστιν· κατὰ συλλογισμόν
γὰρ ὁ ἔπαινος καὶ ὅτι E⁴ 26 ὁ ante κατὰ T 27 ὄλος κιν. ὃς T ἐδήλωσεν καὶ
ὅτι BCE³ 28 σείσαστο T εἰςστο b εἰνὶ BT ἐνὶ CE³E⁴ 29 μακρὸν] ///|ρ|///
T 30 δώδεκα Eust., β' (pro ἰβ') T ἕως T corr. Ma. 31 διδασκ. Eust.
διδασκάλῳ T τούτων addidi (cf. Eust.) 34 le. T, ἐλέλιξεν A, om. b οὐκ
— μέγαν T τὸ μέντοι μέγαν οὐκ ἄργον b 35 ἐπέισθη τῷ νεύματι T δὲ om.
A 36 τὸν τρ. — διαγρ. καὶ om. A Ag τρόμον T τρισμόν b 38 αἰ om.
T

40 *b.* (διέτμαγεν:) διεχωρίσθησαν. *b*(BCE³) | ἡ δὲ μετα- *D* | *ex.*
φορὰ ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων. *b*(BCE³E⁴)

532 *a.* ἄλτο: φιλωτέον. καὶ τάχα μὲν ἀπέλαβε τὸ προοφειλόμε- *Hrd.*
νον πνεῦμα· ἠλόγητο γὰρ τὸ ἄλλομαι δασυνόμενον, εἴ γε τὸ $\bar{\alpha}$ πρὸ
δύο $\bar{\lambda}\bar{\lambda}$ ἐμιλοῦτο, ἄλλος ἀλλότριος. τάχα δέ, ὅπερ καὶ μᾶλλον, ἐπεὶ τὸ
45 $\bar{\alpha}$ καταλήγον εἰς $\bar{\lambda}$, ἐπιφερομένου στοιχείου ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυ-
γίας, φιλοῦται· „Αλτεω, ὃς Λελέγεσσι“ (Φ 86), „ληίου ἀλδήσκον-
τος“ (Ψ 599), „ἄλθετο χεῖρ“ (Ε 417). ἔνθεν τινὲς καὶ τὸ „ὃς τοῦτον τὸν
ἀναλτον“ (σ 114) ψιλῶς προφέρονται. *A*

b. εἰς ἄλα ἄλτο: πρὸς τὸν παῖδα γὰρ ἀπιούσα ὑπόνοιαν *ex.* | *Hrd.*
50 ἄν ἔδωκε τῆ Ἡρα. *b*(BCE³E⁴) *T* | τὸ δὲ ἄλτο φιλωτέον· τὸ γὰρ $\bar{\alpha}$
καταλήγον εἰς $\bar{\lambda}$, ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας ἐπαγομένου, φιλοῦται.
b(BCE³) *T*

534. ἐξ ἐδέων: δασύνεται παρὰ τὸ ἐζω. | οἱ δὲ μετὰ τοῦ $\bar{\rho}$, „ἐξ *ex.* | *Did.*
ἐδρών“. *A b*(BCE³) *T*

55 534—5 *a.* (ἐξ ἐδέων σφοῦ πατρός ἐναντίον ——— ἀπαν- *ex.*
τες:) ἀπὸ τούτων τῶν δύο στίχων λέγουσι(ν εἰς) μέρος τιμῆς τὸν
Λυκοῦργον τὸν τῶν Λακεδαιμονίων γράφαι νόμον ἐπανίστασθαι
τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. *A*

b. σφοῦ: συγκοπῆ τοῦ σφετέρου. *A*^{im} *b*(BCE³E⁴) *T* | ἔνθεν *ex.* | *ex.*
60 καὶ Λυκοῦργος ἐθέσπισεν ἐπανίστασθαι τοῖς γεραιτέροις. τοιοῦτος
καὶ Τηλέμαχος (sc. π 44?). *b*(BCE³) *T*

535 *a.* (μεῖναι) ἐπερχόμενον (<... ἔσταν): ἀντὶ τοῦ ἐπερ- *ex.* | *Did.* (?)
χομένου. *b*(BCE³E⁴) *T* | ἄμεινον δὲ „ἦλθον“ γράφειν· τοῦτο γὰρ
ἐναντίον τῷ μεῖναι καὶ πλείονος τιμῆς ἐχόμενον. *b*(BCE³) *T*

Ep. Hom. (An. Par. 3, 363, 25, Et. Gen. [AB] διέτμαγεν); ad Π 354. 374. Vide ad
A 273 (Did.) 532 *a* cf. Eust. 145, 40; Arcad. 224, 4 (Hrd. 1, 540, 6), Ep.
Hom. (An. Ox. 1, 29, 6 al.), Et. Gud. 101, 11 Stef., Lex. spir. 209. Vide ad Z
239 (Hrd.) τάχα δὲ sq. cf. Lex. spir. 210 τῆς τρίτης συζυγίας cf. D. Thr.
55, 3 *b* h(cf. A. G. 441, 27 Matr.): τὸ ἄλτο φιλοῦται· τὸ γὰρ $\bar{\alpha}$ — φιλοῦται
(Ag Ge). πρὸς τὴν θάλασσαν δὲ κατῆι, οὐ πρὸς τὸν παῖδα, ἵνα μὴ ὑπόνοιαν δοῖη
τῆ Ἡρα (Ge, fort. sec. T) 534 h(Ag = A. G. 442, 9 Matr.) δασύνεται
cf. Lex. spir. 215 παρὰ τὸ ἐζω cf. Hrd. παθ. 2, 373, 12 534—5 *a* h(Ag

40 le. add. Ddf. 44 δύο $\bar{\lambda}\bar{\lambda}$ A, δύο $\bar{\lambda}$ Vill. (vix recte) 49 τὸν om. T
50 ἄν om. E³ ψιλῶς *b* 53 le. AT, om. *b* 53 sq. ἐξ ἐδρών om. A 55
sq. le. addidi 55—8 conii. cum scholio A 534 (v. τοῦ $\bar{\rho}$) A, distincti 56
λέγουσι A suppl. et εἰς add. Holwerda (Mnemos. 1966, 287) τιμῆσαι A em.
Holwerda 57 γράφοντα A em. Holwerda ἐπανίστ. vide sch. *b*, ὑπανίστασθαι
Cob. 59 le. T, τὸ σφοῦ AE⁴ τὸ δὲ σφοῦ (conii. cum scholio A 534, v. ἐδρών)
BCE³ συγκοπῆ] συγκοπῆ E³ ἀπὸ συγκοπῆς A κατὰ συγκοπὴν E⁴ 60
ἐξανίστασθαι Wil., at cf. Eust. 146, 11 62 le. T, om. *b*; μείναι add. Ldw.,
ἔσταν add. Ddf. 63 δὲ καὶ *b* 64 πλείονος *b* πλέον T ἐχομένων E³, detritum
in B

- Hrd.* *b.* ἔσταν {ἅπαντες}: φιλωτέον τὸ ἔσταν, ἐπεὶ γίνεται „στάν⁶⁵
δὲ μεταστοιχεί“ (Υ 358)· τὸ γὰρ αἰρόμενον ἐκ τοῦ ῥήματος ἔ ἐν φιλω
πνεύματι τοῦ δασύνεται, ἐπεὶ οὐκ ἀποβάλλει τὸ ἔ. ὁ δὲ ἔσθησα
φιλοῦται, ἐπεὶ γίνεται „σθῆσα δ’ ἐν Ἀμνησῶ ποταμῶ“ (τ 188). **A**
- ex.* 538 *a.* ἀργυρόπεζα: κόσμον περὶ τὰς ῥας ἔχουσα· ἡ διὰ τοὺς
αἰγιαλοὺς. **A A^{int} b(BCE³) T** 70
- ex.* *b.* ἀλίιοιο γέροντος: ἄδηλον Πρωτέως ἢ Φόρκυος, εἰ μὴ
διὰ τὸ „κλυτε κασίγνηται Νηρηίδες“ (Σ 52). **A b(BCE³) T**
- ex.* 539. κερτομίοισι: τοῖς τὸ κέαρ βάλλουσι. γυναικεῖα δὲ ἄμφω, τὸ
τε ὑπονοῆσαι καὶ τὸ μὴ ἐπισχεῖν τοῦ λόγου. **b(BCE³) T**
- D* κερτομίοισι(ς): τοῖς τὸ κέαρ τέμνουσιν, ὃ ἔστι τὴν ψυχὴν,⁷⁵
καὶ λυποῦσιν, οἰονεὶ κεαρτομίοις. **A**
- Hrd.* 540 *a.*¹ {τίς δ’ αὖ τοι} δολομῆτα: προπερισπαστέον τὸ δολο-
μῆτα ὁμοίως τῶ „σχέτλιε, ποικιλομῆτα“ (ν 293). καὶ καθόλου τὰ εἰς
τῆς λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς ᾧ λήγει, προπερισπᾶται,
ἄλητα πλανῆτα νικῆτα πεδῆτα αἰσυμνῆτα. ὅθεν οὖν σημειωτέον τὸ⁸⁰
„ἀκάκητα“ (cf. Π 185. ω 10). **A**
- a.*² δολομῆτα: τὰ εἰς ἧς βαρύτονα τῶ ἢ παραληγόμενα καὶ
εἰς ᾧ τὴν κλητικὴν ἔχοντα προπερισπᾶται, ἀγκυλομῆτα πεδῆτα, πλὴν
τοῦ „ἀκάκητα“. **b(BCE³) T**

= A. G. 442, 6 Matr.), cf. Eust. 146, 9 535 b ad B 777. M 55—6 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. pron. 59, 1, synt. 180, 10, Hrd. παθ. 2, 258, 1; — μεταστοιχεί cf. Et. Gen. (B p. 270 Miller) στάν 538 a — ἔχουσα cf. Eust. 146, 30 ἡ διὰ sq. Eust. 146, 22: ἀργυρόπεζα διότι αἱ ὡσανεὶ πέζαι τῆς θαλάσσης, τουτέστι τὰ ἔσχατα ὅσα πρὸς τῶ αἰγιαλῶ, ἀργυρεά εἰσιν ὡς διάλευκα, μελάντερα δὲ τὰ ἐνδότερα· διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ μὲν αἰγιαλοῦ φησι· „θῖνα ἐφ’ ἄλως πολιῆς“ (A 350) ἦτοι λευκῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἔσωτέρω μέλανα τε καὶ „οἶνοπα πόντον“ (B 613 al.) λέγει, fort. sec. scholia uberiora, aliter D, Basilides in Et. Gen. (AB) ἀργυρόπεζα; sch. Eur. Or. 140, sch. Pind. Ol. 6, 156 e, Theogn. 100, 10 539 — βάλλουσι ad Π 261 (Ariston.), cf. D (= A); sch. Ap. Rh. 1, 486 a γυναικεῖα sq. h(Ag Ge P¹¹ V³, cf. A. G. 442, 19 Matr.) 540 *a.*¹ ad A 175 *d* (Hrd.) *a.*² h(Ag Ge P¹¹ V³, cf. A. G. 442, 21 Matr.), Ep. Hom. (An. Par. 3, 364, 12, Et. Gen. [AB] δολομῆτα)

65 (le.) ἄπ. del. Vill. 67 post πνεύματι interpunxit Bk. οὐ] οἶον ἔσθηκα Lehrs, τὸ δὲ ἔστασαν Cob.; fort. οὐ δασύνεται, τὸ δὲ ἔστασαν (δασύνεται, ἐπεὶ, cf. test.) ὁ δὲ sc. ἀόριστος 68 σθῆσε Hom. ἀμνισῶ Lehrs (= Hom.) ποταμῶ non ap. Hom. 69—70 post sch. A 554 b in A, relatum ad A 556 A^{int} 69 le. AT, om. A^{int} b ὥιας b ὥρας T ὥας A A^{int} 71 le. A, ἀλίιοιο: T, ἀλίιοιο δὲ (coni. cum scholio a, v. αἰγιαλοὺς) b 72 κλυταί A νηρ. B, νηρηίδες φόρκυος E³, νηρηίδες A, om. T 73 βάλλ. T μειοῦσι, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ἔ b 74 τοῦ λόγου T τοὺς λόγους b 77 (le.) τίς δ’ αὖ τοι del. Vill. 78 τῶ Vill., τὸ A 79 βαρύτονα τῶ ἢ παραληγόμενα Ep. Hom., cf. sch. a² 80 πλανῖτα A em. Vill. παιδίτα A corr. Bk. αἰσυμνῆτα Bast, σαμνῖτα A 83 εἰς ᾧ post κλητικὴν b πεδ.] πεδῆτα δολομῆτα Ag δολομῆτα πεδῆτα Ge

- 85 541. ἀπὸ νόσφιν ἐόντα: τὸ ἐξῆς ἀπεόντα· A b(BCE³E⁴) *Hrd. | ex.*
 T διὸ οὐκ ἀναστρεπτόν τὴν ἀπό. A b(BCE³) T | ἡ δὲ φράσις
 συνήθης ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔρχεσθαι, ὡς „σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε
 μετὰ πρῶτοισιν ἐόντας“ (Δ 341), ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν. A b(BCE³E⁴) T
 542 a. <κρυπτάδια:> ὡς „διχθάδια“ (cf. Z 21). A¹ *Hrd. (?)*
 90 b. <δικαζέμεν:> τὸ δικαζέμεν ἀντὶ τοῦ πράττειν. A^{im} *ex. (?)*
 c.¹ <οὐδέ τί πώ μοι:> τὸ δὲ πῶ ὀξύνεται διὰ τὴν μοί ἀντ- *Hrd.*
 ωνυμίαν, ἣτις νῦν ἐγκλιτικὴ ἔστιν. A^{int}
 c.² οὐδέ τί πώ μοι: ὀξυντέον τὸ πῶ διὰ τὴν μοί. T
 d. οὐδέ τί πώ μοι: δυσχεραίνουσιν αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάν- *ex. | ex.*
 95 τα αὐταῖς ἀνακοινοῖντο οἱ ἄνδρες. A b(BCE³) T | ἀρχοντικὸν δὲ τὸ
 δικάζειν. b(BE³) T
 1 544. πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: διὰ τί τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν *ex.*
 οὕτω καλεῖ; ὅτι τὸ συναμφοτέρον ἔχει οὗτος μόνος· θεῶν μὲν ἐστὶ
 πατήρ καθ' Ὅμηρον Ἀπόλλωνος, Ἡφαίστου, Ἄρεος, Ἑρμοῦ, Διού-
 σου, Χαρίτων, Μουσῶν, Ἀφροδίτης, καὶ πολλῶν θνητῶν, Σαρπηδό-
 5 νος, Αἰακοῦ, Ζήθου, Ἀμφίονος, Μίνως, Ῥαδαμάνθου, Ἡρακλέους,
 Περσέως καὶ ἐτέρων πολλῶν. οἱ δὲ ἄλλοι πολλοὶ καθ' Ὅμηρον πατέ-
 ρες εἰσὶ μόνως ἢ θνητῶν ἢ ἀθανάτων, οἷον Κρόνος μὲν Διός, Ἥρας,
 Ἄιδου, Ποσειδῶνος, θνητοῦ δὲ οὐδενός· καὶ Ποσειδῶν πάλιν θεοῦ μὲν
 οὐδενός, θνητοῦ δὲ Κύκλωπος, Ἐφιάλτου, ὤτου, A b(BCE³E⁴)
 10 T Πελίου, T Νηλέως. AT
 545. μὴ δὴ <. . .> ἐπιέλλεο: θεσπίζει μὴ πάντα ὀφείλειν αὐταῖς *ex.*
 κοινοῦσθαι, ὅπως, εἰ καὶ τι μάθοιεν, ἀγαπῶεν. ἀκόλουθα δὲ τούτοις καὶ

541 fort. excidit sch. Nicanoris, vide ad Π 557 τὸ ἐξῆς sq. h(cf. A. G. 442, 25 Matr.): τὸ ἐξῆς — ἔρχεσθαι (Ag M¹ P¹¹ V³), ὡς τὸ (M¹ P¹¹) σφῶϊν μέντοι ἐπέοικε (Ag) μετὰ — ἐόντας (Ag M¹ P¹¹); — ἀπὸ ad A 67 (Hrd.); aliter sch. min. ε 322 ἡ δὲ φράσις sq. cf. Eust. 147, 5; sch. Ap. Rh. 1, 441, sch. Ar. Plut. 797 ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν ad Δ 341 (T) 542 a cf. Hrd. mon. 2, 924, 11 b cf. Eust. 147, 18 c ad I 614. Λ 719. O 162. Y 356. Φ 92 (Hrd.), cf. sch. ξ 38, Eust. 147, 19. Vide ad Γ 302 c² h(Ag = A. G. 443, 3 Matr.) d — ἄνδρες h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 443, 4 Matr.) 544 cf. Eust. 147, 29; Aristid. or. 36, 104 (2, 296, 16 K.) 545 cf. Eust. 147, 34

85 le. AT, om. b ἀπόντα A 87 ὡς A [ὡς] τὸ Ge, om. bT 88 πρότοισι A ἐόντα bT ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν om. A 89 le. add. Ddf. 90 le. add. Vill. 91 le. add. Lehrs 94 le. T, οὐδέ τί πώ μοι πρόφρων: A om. b αἱ γυν. A Ge M¹ P¹¹, γὰρ bT, γὰρ αἱ γυναῖκες Ag E⁴ 95 αὐτ. ἀνακ. BE³ αὐταῖς ἀνακοινοῦντο T αὐταῖς ἀνακοινοῦνται C αὐταῖς ἀνακοινοῦνται E⁴, ἀνακοινοῖντο αὐταῖς Ag Ge ἀνακοινοῦντο αὐταῖς M¹ P¹¹, ἀνακοινοῦσιν αὐταῖς A 1 le. AT, om. b διὰ τί A διὰ T, om. b 2 ἔχει μόνος (om. οὗτος) BCE³, ἔχει E⁴ μὲν γὰρ ἐστὶ Bk. 3 ἄρεως BE³E⁴ 4 χαρίτων — ἀφροδ. om. T 5 ἀμφίονος b 5 sq. μίνως — περσ. om. T 5 μίνως] ζήνωνος C 6 πολλοὶ AT πολλῶν b 6 sq. εἰσὶ πατέρες T, πατ. εἰσὶ ante καθ' b 7 μόνως — ἀθανάτων A θεῶν T ἄλλ' οὐ θνητῶν b 9 τοῦ κύκλ. τοῦ ἐφ. τοῦ ὤτου BCE³ τοῦ κύκλ. τοῦ ὤτου τοῦ. E⁴ 10 πελόου T corr. Bk. 12 καὶ τι b καίτοι T

- τὰ παρὰ Ἀγαμέμνωνος πρὸς Ὀδυσσέα λεγόμενα „ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι
 b(BCE³E⁴) T ἔπος, τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κεύθειν“ (λ 443). b(BCE³E⁴)
 D 547. ἀλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιεικῆς: ἀλλ' ὄντινα μὲν — οὔτε 15
 ἀνθρώπων. A
- ex. a. ἐπιεικῆς: πρᾶως διαλεγόμενος ὡς τιμὴν αὐτῇ περιάπτει.
 ἔστι δὲ καὶ βιωτικὰ μιμήματα, A b(BCE³E⁴) T πρῶτον ἠπίως
 ἀρξάμενον ἐπάγειν τὰς ἀπειλὰς ὕστερον. A b(BCE³E⁴)
- ex. b. (ἐπειτα:) ἀντὶ τοῦ δή. Tⁱⁱ 20
- ex. 552. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες: τὸν ποῖον μῦθον, Ἀττικῶς προσ-
 ελθόντος τοῦ ἄρθρου τῷ πύσματι. b(BCE³) T
- ex. 553 a. καὶ λίην σε πάρος: ἔθος γυναιξίν ἀρνεῖσθαι, ὅτι ποτὲ
 παρηνόχλησαν τοῖς ἀνδράσιν. b(BCE³) T
- Did. b. οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ: οὔτως αἰ Ἀριστάρχου 25
 καὶ ἡ Ῥιανοῦ (fr. 11 M.) καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν
 δις λεγόμενον τὸ οὔτε. οἱ γράφοντες „οὐδὲ μεταλλῶ“ κακῶς γράφου-
 σιν. A
- Did. | ex. c. οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ: οὔτε οὔτε, ἄμφω διὰ τοῦ
 τ, ἴν' ἢ ἐμφαντικὸν †δεύτερον† λεγόμενον. | καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ δὲ 30
 μέμφεται ὡς αἰεὶ ἰδιάζοντος αὐτοῦ. b(BCE³) T
- Hrd. 554 a.¹ εὐκῆλος: τὸ εὐκῆλος ψιλοῦται κατὰ δύο λόγους, καὶ
 ὅτι τὸ ὕ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα, ὄρος οὔρος,
 ὄλος οὔλος, καὶ ὅτι ἡ εὔ δίφθογγος ἐπιφερομένου συμφώνου ψιλοῦται,
 εὐνή εὐχὴ εὔρος. ἐναντιοῦται τὸ εὔδω καὶ εὐρίσκω· τὸ γὰρ εὔσεν ἀπὸ 35
 θέματος τοῦ εὔω. A
- a.² εὐκῆλος: ἡ εὔ πρὸ συμφώνου ψιλοῦται πλὴν τοῦ εὔδω,
 εὐρίσκω· τὸ γὰρ εὔσεν ἀπὸ τοῦ εὔω. b(BCE³) T

547 nullum signum ante versum in A; tamen sch. Aristonici de v. ἐπιεικῆς potest
 exstistisse, cf. Eust. 148, 2: ὄρα δὲ τὸ ἐπιεικῆς ἀντὶ τοῦ πρέπον καὶ ἰσοκός. οὕτω δὲ
 αἰεὶ παρὰ Ὀμήρῳ ἢ τοιαύτη λέξις λαμβάνεται. παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις τὸ ἐπιει-
 κῆς ἐπὶ πρᾶότητος λέγεται. Vide Dimpfl 33 a h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 443, 16
 Matr.) b interpretatio Cratetis, ad Γ 267 (T), I 169 (A, Crates laudatur), N 586.
 Z 129. O 49 (ex.); vide ad ω 356 (T) 549 fort. excidit sch. Didymi de v. ἐθέλωμι,
 ad I 397 552 Ἀττικῶς sq. h(Ag Ge, cf. A. G. 443, 21 Matr.), cf. Eust. 148, 27
 553 b ad A 108 (Did.) c ἄμφω — λεγόμενον h(Ag = A. G. 443, 24 Matr.) 554
 a¹ ad Z 340 (Hrd.), cf. Eust. 149, 14; Or. 54, 24 (Et. Gen. = EM. 392, 9) ψιλοῖ
 τὰ δασυνόμενα cf. Ap. Dysc. pron. 57, 3, synt. 154, 1 εὐνή cf. Theogn. 112,
 32 a² h(Ag Ge, cf. A. G. 443, 27 Matr.), cf. D

14 ἔπος sq.] τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι Hom., ἔπος τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κρύπτειν T^{rec}
 17 le. AT, om. b πρᾶως διαλ. ὡς b πρᾶον ὡς h T ὡς A, πρᾶνως Ma. προσ-
 ἄπτει A 18 καὶ om. T [βιωτικὰ] καὶ T suppl. m. sec., βιωτικῶν A μιμητικὰ
 A 18 sq. πρῶτον ἠπίον ἀρξ. ἐπ. τὰς ἀπ. ὕστ. T^{rec} 20 le. add. Ma. 21
 ποῖον² T ὁποῖον b 23 ἔθος δὲ sq. post sch. c (coni. cum v. αὐτοῦ) in b 25
 le. Bk., καὶ λίην σε πάρος γε A 26 ἐμφαντικὸν propros. Ddf. (cf. sch. c) 27 δις
 Vill., διδ A οἱ δὲ γράφ. Ldw. 29 οὔτε οὔτε om. b 30 δεύτ.] δις Bk.,
 recte 35 εὔδω Bk., εὔρω A εὔσεν δασυνόμενον ἀπὸ Vill. 38 γάρ] δὲ

b. ἄσσο' {ἐθέλησθα}: ὁ μὲν Πτολεμαῖος (p. 41) δασύνει, τρία *Hrd*
 40 λέγων σημαίνει τὸ ἄσσο, τό τε ἄτινα καὶ ὄσα καὶ τινά. καὶ ὅτε μὲν
 ἰσοδυναμῆ τῷ ἄτινα, δασύνεται, ἀλλὰ καὶ ὅτε τῷ ὄσα, ὡς ἐπὶ τοῦ
 „ἄσσο' ἄν ἐμοί περ / αὐτῆ“ (ε 188—9). φιλοῖ δὲ ὅτε ἐπὶ τοῦ τινά πα-
 ραλαμβάνεται. A

c. ἄσσο: Ἀρίσταρχός φησι τρία σημαίνει τὴν λέξιν, τὸ *ex.*
 45 τινά, τὸ ἄτινα, τὸ ὄσα. καὶ αἰεὶ φιλοῦται, πλὴν τοῦ ὅτε δηλοῖ τὸ ἄτινα·
 τότε γὰρ δασύνεται. καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανόν (cf. 1, 541, 30) δύο
 μέρη λόγου, τὸ ἄ ἄρθρον καὶ τὸ σά Μεγαρικόν δηλοῦν τὸ τινά. ἐν δὲ
 τῷ προκειμένῳ στίχῳ φιλοῦται τὸ ἄσσο, καὶ φησιν αὐτὸ δηλοῦν τὸ
 ὄσα. b(BCE³E⁴) T καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτως, ὁ δὲ Σιδώνιος
 50 „ὅτι“. T

555 a. νῦν δ' αἰνῶς δειδοικα (κατὰ φρένα): πάνυ ἐμφρόνως *ex.*
 οὐκ ἐπήγαγε „καὶ κατὰ θυμόν.“ T

b. αἰνῶς δειδοικα: ἠθικῶς δεδοικέναι φησί, μὴ πλεονεκτῆ- *ex.*
 θῆ ὑπὸ Θέτιδος b(BCE³E⁴) T

557—8. ἡερίη: καὶ τοῦτο καὶ τὸ κατανεῦσαι (558) ἐλεγχοῦσης *ex.*
 εἰσίν. b(BCE³E⁴) T

558. τῆ σ' ὄϊω κατανεῦσαι (ἐτήτυμον): διασταλτέον ἐπὶ τὸ *Nic.*
 ἐτήτυμον, ἴν' ἡ ἄληθές κατανευκέναι. A

559. πολέας: Ζηνόδοτος „πολεῖς“. T

*Did. vel
 Ariston.*

b cf. Eust. 148, 43; Harp. 39, 15, Su. α 4304 τινά cf. Ap. S. 45, 10 ὄτινα δασ.
 cf. Arcad. 224, 24 φιλοῖ δὲ sq. ad K 409 (T) c Et. Gen. (AB) ἄσσο' ἐθέλησθα·
 „ἀλλὰ μάλ' (B, μάλλον A) εὐκῆλος τὰ φράζει (τὰ φρ. om. A), ἄσσο' ἐθέλησθα“. οὐ-
 τως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Σιδώνιος ὅτι. φησὶν Ἀρίσταρχος τρία σημαίνει τὴν λέξιν,
 τινά ἄτινα ὄσα. καὶ αἰεὶ φιλοῦται· πλὴν ὅτε δηλοῖ τὸ ἄτινα, δασύνεται. καὶ ἔστιν κατὰ
 Ἡρωδιανόν δύο μέρη λόγου, τὸ ἄ ἄρθρον καὶ τὸ σά, ὁ ἔστι Μεγαρικόν δηλοῦν τὸ
 τινά. καὶ παραλόγως φησὶ δασύνεσθαι, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 148, 38, Ep.
 Hom. (An. Par. 3, 364, 28); Valk I 595 (improbabiliter) καὶ αἰεὶ φιλοῦται — στίχῳ
 φιλοῦται sim. h(Ag = A. G. 444, 1 Matr.) φιλοῦται πλὴν — δασύνεται cf. Amm.
 86, Lex. spir. 212, Tz. Lyc. 8 σά Μεγ. cf. Wackernagel 1, 603 557 h(Ag Ge,
 cf. A. G. 444, 5 Matr.): οἰασθηποτοῦν (Ag, οἱ δήποτ' οὖν Ge) τυχεῖν χρεῖας
 ἐλπίζοντες ἐν ὄρθρω τελοῦσι τὴν ὁδὸν διὰ τὸ ἀγνωστον ἢ διὰ τὸ εὐέλπιστον, ori-
 ginis incertae 559 deest diplo periestigm. ante versum in A, at fort. exstabat
 sch. Aristonici, cf. T ad N 734 (Hrd.). Φ 131 (Did.); cf. γ 262. δ 170;
 Wackernagel 2, 963. At vide ad B 4; Duentzer, Zen. 55; infra app. crit.

C 39 (le.) ἐθέλ. del. Bk. 40 τινά Bk., τίνια A 42 αὐτῆ A em. Vill. φι-
 λοῖ] fort. φιλοῦται 44 ἄσσο — λέξιν] τὸ ἄσσο σημαίνει τρία E⁴ ἀρίστ.
 φησι T φασὶ BCE³ 44 sq. τὸ τινά ἄτινα ὄσα T 45 καὶ τὸ ὄσα E⁴ τὸ
 ὄσα — ἄτινα om. E³ 46 γὰρ b δὲ T 48 φιλοῦται T φιλοῖ b 48 sq.
 τὸ ἄσσο — ὄσα absc. in E⁴ 48 φησιν αὐτὸ T ἀξιοῖ b (intellege Aristarchum)
 49 ὄσσο T 51 le T supplevi 53 ἠθικ.] λίαν E⁴ 53 sq. δεδ. — πλεον.
 T, δέδοικα (δὲ add. E⁴) ἴνα φησι μὴ πλεονεκτῆθῆς b 55 ἡερίη — καταν. T,
 τὸ δὲ κατανεῦσαι καὶ τὸ ἡερίη (coni. cum scholio A 555 b, v. θέτιδος) b 57
 le. A suppl. Vill. 59 πολέας] πολὺς Lehrs (cl. scholio A ad B 4), fort. rectius πο-

- Did. (?)* 560. (τὴν δ' ἀπαμειβόμενος:) γράφεται „τὴν δὲ μέγ' ὀχθή- 60
σας“. A^{int}
- ex.* 561 a. δαιμονίη: μακαρία, ἐν σαρκασμῶ. b(BCE³) T
- ex.* b. ὄφειαι: ἀπὸ τοῦ οἴει· δύο διαιρέσεις. b(BCE³) T
- ex.* c. <ὄφειαι:> ὑπονοεῖς τὰ ἐμὰ βουλεύματα. T^{il}
- ex.* 562—3. ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ (< . . . >) ἔσεαι: ὡς τὸ „ἐκ θυμοῦ πεσέειν“ 65
(Ψ 595). T
- ex.* 563. ῥίγιον: ἡ γὰρ ἄγνοια οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ὅσον τὸ ἀποθύμια
γινώσκειν. b(BCE³E⁴) T
- D 564. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστί: εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ——— τιμὴν. A
- ex.* a. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν: εἰ συνθέμην δέ, πάντως τοῦτο 70
κατὰ τὸ ἀρέσκον μοι ἐποίησα. ἀρχοντικῶς δὲ οὔτε συντίθεται οὔτε
ἀρνεῖται. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* b. <μέλλει:> ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρονικόν, ἀλλ' ἀντί
τοῦ ἔοικεν. A^{im}
- Hrd.* 565 a. κάθησο: προπαροξυτόνως· τὰ γὰρ σύνθετα προστα- 75
κτικά βραχυκατάληκτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπέμπει τὸν ἑαυτῶν τό-
νον, τὰ δὲ μακροκατάληκτα τὸν αὐτὸν τοῖς ἀπλοῖς φυλάσσει τόνον.
βραχυκατάληκτα μὲν λέγε κατάλεγε, σπεῖρε κατάσπειρε. οὕτως οὖν
καὶ ἦσο κάθησο. μακροκατάληκτα δὲ νοοῦ διανοοῦ, ποίει περιποίει.
A 80
- ex.* b.¹ ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο: τὴν πολυπραγμοσύνην αὐτῶν
ἀναιρεῖ, καὶ διὰ τοῦ „ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα“ (Z 490 al.). T

561 a μακαρία cf. D, He. 5 74 ἐν σαρκασμῶ cf. D ad B 190 b h(Ag = A. G. 444, 9 Matr.) c cf. D 562—3 cf. Eust. 149, 27 563 h(Ag Ge, cf. A. G. 444, 12 Matr.) 564 diple periestigm. ante versum in A, fort. error scribae b ad B 36. 116. K 326 Λ 54. 817. M 34. N 226. 777. Z 125. O 601. Π 46. Φ 83. X 356. Ψ 544. Ω 46. 85, cf. sch. α 232. 5 274. ζ 165. σ 19. 138, Ap. S. 110, 28, Eust. 149, 33; Lehrs Ar.³ 120 565 Ap. Dysc. adv. 144, 4: ἐν μέντοι ἐνίαις ἐκδόσεσιν ἦν θηλυκὸν τὸ ἀέκουσα, „ἀλλ' ἀέκουσα καθῆστο“ (cf. A 569), quae verba e scholio deperdito videntur fluxisse, cf. Rhianum in sch. β 311. Vide ad Δ 22. Θ 459 (Ariston.); Beiträge 341 a ad A 611. Γ 426. Z 244 (Hrd.), cf. Eust. 149, 42; Arcad. 193, 23, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 37, 18, Et. Gud. 169, 11. 20 Stef.); —

λύς (cf. Schulze 316) 60 le. add. Vill. 63 le. T, τὸ δὲ οἴει (coni. cum scholio a) in b ἔχει δὲ διαίρ. δύο b, fort. rectius 64 le. add. Ba. 65 (le.) ἔσσειαι T em. Ma. τὸ] τὰ h(Ag Ge) 67 sq. ἀποθ. γιν. h T ἀποθύμιον εἶναι b 71 τὸ ἐμολ ἀρέσκον b 73 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλή, ὅτι οὐκ A, νῦν οὐκ Roem. (Ar. 42) 77 ἀπλοῖς Lehrs, αὐτοῖς A

b.³ ἀποπαύει δὲ διὰ τούτου καὶ τὴν τῶν λοιπῶν πολυπραγ-
μοσύνην. b(BCE^{3E4})

85 566 a. μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσι: νῦν μὲν λόγοις αὐτὴν ἀπο- ex.
κρούεται, ἐτέρωθι δὲ (cf. O 18—24) καὶ ἔργῳ κολάζει, b(BCE^{3E4})
T¹T²sin διδάσκοντος ἴσως τοῦ ποιητοῦ ὅτι ἀφόρητον ἂν εἶη γυνὴ
μὴ ἐπηρεαζομένη. b(BCE^{3E4}) T²sin

b. εἰς²: ἀπὸ τοῦ εἰμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω πρῶτον Ep. Hom.
90 πρόσωπον ἐμέν, ὡς τίθημι τίθεμεν τίθετε, καὶ τὸ τρίτον ἐσί, καὶ κατὰ
πλεονασμὸν τοῦ ἰ εἰσί. μαρτυρεῖ τὸ ἕασι τῆ διφθόγγῳ γραφῆ· ὡσπερ
γὰρ ἐκ τοῦ τιθέασι τιθεῖσιν, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ ἕασι εἰσίν. A

567 a.¹ (ἄσσον ἰόνθ²): ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἄσσον ἰόντε“. Ariston.
οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἀντὶ (τοῦ) ἰόντος. συγχεῖ δὲ καὶ τὸ δυϊκόν. A^{im}

95 a.² ἀντὶ τοῦ ἰόντος· δοτικῆ δὲ κέχρηται ἀντὶ γενικῆς. A^{im}

1 a.³ ἄσσον ἰόνθ²: ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος. T

b.¹ ἀάπτους {χείρας}: οὕτως ψιλῶς προενεκτέον. οὕτως δὲ Hrd.
καὶ Ἀρίσταρχος. ἤκουε δὲ τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος
(sc. in glossis, p. 191. 194 Pusch) καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ πνεύματι, εἰς
5 τὰς ἰσχυράς δὲ μετελάμβανεν. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστοφάνους Γλώσσαις (fr.
59, p. 212) διὰ τοῦ ἔ ἐγγράπτο „ἀέπτους“. εἰσὶ δὲ οἱ ἀπροσπελάστους
ἀποδιδύασιν, ἀπὸ τοῦ ἄψασθαι, ὧν οὐδεὶς ἂν ἄψαιτο δι' ἰσχύιν. ἐμοὶ δὲ

σύνθετα sim. h(Ag = A. G. 444, 10 Matr.) 566 b sim. h(Ag = A. G. 444, 15
Matr.); Ep. Hom. (An. Par. 3, 365, 17) 567 a¹ δυϊκόν cf. Eust. 150, 25. Vide
ad Γ 459. Z 112. Θ 503. N 627. O 347. Σ 287. Ψ 753 (Ariston.), cf. sch. α 38. θ 251;
Tz. Ar. nub. 150 (p. 420, 3 Holw.), Tz. Ar. ran. 607 a (p. 861, 8 Kost.), Tz. Hsd.
opp. 186 a¹/a² ad B 232 b. Z 396 b. N 477, cf. Anon. fig. 150, 13—151, 3 a³
ad Z 479—80 a b¹ — ἀπροσπελάστους (6) cf. D, sch. Opp. Hal. 5, 35 Vári; —
ἀπτοήτους et εἰσὶ δὲ — ἄψασθαι cf. Ap. S. 1, 20: ἀάπτους· οἱ μὲν δασύοντες τὴν
δευτέραν ἀποδιδύασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, οἱ δὲ ψιλῶς ἀνα-
γινώσκοντες ἀπτοήτους, ἐνιοὶ δὲ ἀνεκφεύκτους ἢ χαλεπάς, ἴν' ἢ τὸ μὲν πρῶ-
τον <ᾱ> (add. Toup.) ἐπεκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον, Ph.
3, 25 Reitz.: Ἀπίων δὲ (fr. 1 B.) δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδύοναι, ὧν οὐκ ἂν τις
ἄψαιτο. ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας ἀέπτους (6) ad N 318, cf. Pind. N. 1, 47,
sch. Pind. N. 1, 69, He. α 1357; D, Eust. 150, 14 εἰσὶ δὲ οἱ ἀπροσπελάστους —
ἄψασθαι cf. Lex. spir. 207, Philox. ap. Or. in Et. Gen. (Sym., deest AB) ἀπτος,
Et. Gud. 1, 13 Stef.; Lehrs Ar.³ 301. Vide ad Θ 209 παρὰ τὸ ἰάπτω (8) sq. cf.

83—4 post sch. A 566 a (coni. cum v. ἐπιτιμωμένη) b, transposui 86 ἔργοις b
87 sq. γυνὴ μὴ καθ' ὥραν ἐπιτιμωμένη b 89—92 post sch. A 567 b¹ in A, trps.
Vill. 89 le. Bk., θεοὶ εἰς² ἐν δλύμπω: A 90 τίθετε Vill., ετε A 93 le. add.
Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἄσσον A; de accentu cf. Hrd. mon.
2, 942, 17 94 τοῦ add. Bk. 1 le. T fort. delendum ἰόντα susp., cum
Ariston. dativum (non acc.) pro genetivo adhibitum esse censuerit, ad A 24. 71
al. (Friedl. Ariston. p. 22), cf. Anon. fig. 150, 14 et 22, at vide test. 2 (le.)
χείρας del. Vill. 7 ὧν Bk., ὄν A

δοκεῖ παρὰ τὸ ἰάπτω γεγενῆσθαι, ὃ σημαίνει τὸ διαφθεῖρω καὶ βλάπτω· ἔνθεν τὸ „πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαμεν“ (A 3). καὶ μέσον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ $\bar{\alpha}$ „μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν“ (A 10 454). ἔνθεν καὶ ὁ ἴψ· ἔστι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ αἰάπτους ἦν, καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ ἀάπτους, ἦτοι τὰς μὴ δυναμένους διαφθαρεῖν καὶ βλαβῆναι, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς ἄγαν δυναμένους βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. A

b.² ἀάπτους: Ἡρωδιανός (2, 30, 11) παρὰ τὸ ἰάπτω τὸ 15 βλάπτω, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ ἄπτους, καὶ πλεονασμὸν τοῦ $\bar{\alpha}$ ἀάπτους, ὅς οὐδεις βλάψαι δύναίτο, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς δυναμένους μεγάλως βλάψαι. τινὲς δὲ ὦν οὐδεις ἄψαιτο· ἢ ἀπτοήτους. b(BCE³E⁴) T

Did. (?) c. ἀάπτους: αἱ πᾶσαι „ἀέπτους“ ἔχουσιν. T

Hrd. (?) 569 a. καθῆστο: τοῦ ἔζω ἔστιν ἡ κλῖσις, ἦσμαι ἦσμην ἦσο ἦστο, 20 A b(BCE³) T καὶ ἐν συνθέσει καθῆστο· εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ἦμαι, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς $\bar{\mu}$, ἀνεδίδου τὸν τόνον. A οἱ δὲ τοιοῦτοι παρακαίμενοι καὶ ὑπερσυντέλικοι δισύλλαβοι, ἔχοντες δύο σύμφωνα ἐν τῇ συνθέσει, φυλάσσουσι τὸν τόνον, εἶργμαι καθεῖργμαι, ἦγμαι κατῆγμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ καθῆστο. A b(BCE³) T

ex. b. ἐπιγνάμψασα: τὴν ἀκουσίως πεισθεῖσαν δηλοῖ. b(BCE³ E⁴) T 25

ex. c. φίλον κῆρ: φίλον τὸ ἴδιον, ὡς „φίλα εἵματα“ (B 261). διδάσκει δὲ ὡς καὶ τὰ λίαν ἀσθενῆ μὴ κολαζόμενα λίαν ἔστιν ἀφόρητα. b(BCE³E⁴) T 30

Nic. 570. <ἄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες:> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Διός· ὁ γὰρ οἶκος Διός. A^{int}

Hrd. in Et. Gen. l. c. ἰάπτω — βλάπτω ad A 3, cf. D ad Z 487, Ap. S. 89, 28, 93, 27, sch. Ap. Rh. 2, 875 κατ' ἔλλειψιν e contrario Or. 75, 23, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 211, 4 al.; 205, 9) ἴψαο cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 356, 26) b² et c sim. h(Ag Ge, cf. A. G. 444, 21 Matr., ubi verba ἀάπτους ὅς — πᾶσαι ἀέπτους ab editore omissa sunt) 569 de v. ἀκέουσα vide ad A 565 a sim. h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 444, 23 Matr.); fort. sch. Herodiani, cf. Arcad. 193, 23. 200, 10 et 15 (Hrd. 1, 468, 20), Ep. Hom. (An. Par. 3, 365, 24, An. Ox. 1, 220, 3) c h(Ag = A. G. 445, 3 Matr.): δηλοῖ φίλον. διδάσκει δὲ — ἀφόρητα 570 h(Ag

12 τὸ Vill., τῶ A 15 τὸ² T ὃ σημαίνει τὸ b 16 ἄπτους om. b πλεονασμὸν τοῦ om. T ἀάπτους b ἄπτους T 17 ὅς] ἢ ὅς T ἐπίτ. T ἔλλειψιν τοῦ στερητικοῦ b 18 ἀπτοήτους T ἀπτοίτο b 19 αἱ πᾶσαι susp., exspectes τινὲς sim. (αἱ γλῶσσαι Nck.) 20 le. AT, om. b κλῆσις A ἦσμαι] ἔζω ἦσμαι BE³ 24 φυλάττουσι CT εἶργμ. καθεῖργμ. om. b h T εἶργμαι A, fort. pot. εἶργμαι 24 sq. ἦγμαι sq. om. C 24 ἦγμαι A κατῆρμαι Ag B³E⁴P¹¹ T κατῆσμαι M¹ κατῆγμ. A Ag T κατῆρτο BE³, om. M¹ P¹¹ 25 οὖν καὶ τὸ om. b, καὶ τὸ om. T 26 le. T, ἐπιγνάμψασα δὲ (coni. cum scholio a) BCE¹, om. E⁴ τὴν T τὸ b πεισθ. Li πεισθεῖσαι T πεισθεῖσα b 28 τὸ T, δὲ (καὶ add. E⁴) τὸ b (sch. cum scholio b conii. b) ὡς] ὡς τὸ E⁴ 29 εἰσιν b 31 le. add. Frdl.

571. τοῖσι δ' Ἡφαιστος: εἰ μὲν ἄνθρωποι ἦσαν, διὰ πρεσβυτι- *ex. | ex.*
 κοῦ προσώπου τὴν στάσιν ἔλυσεν. ἀλλ' ὄρα τὸ ἀξίωμα τοῦ Διός·
 35 Ποσειδῶν μὲν γὰρ συμβουλευὼν ἔδοξεν ἄν θωπεύειν δι' Ἑλληνας, ἄλ-
 λως τε καὶ αἰτίαν ἔχει εἰς Θέτιν· ὁμοίως καὶ Ἀθηναῖ. βιωτικῶς οὖν διὰ
 τοῦ παιδὸς λύει τὴν στάσιν καὶ τὸ κατηφές τοῦ συμποσίου, γελῶμενον
 παρεισάγων τὸν Ἡφαιστον. **b**(BCE³E⁴) **T** | καιρὸν δὲ δίδωσι Δί,
 χάριτας εἰδὼς τῇ Θέτιδι· „εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο
 40 κόλπῳ“ (Σ 398). **b**(BE³E⁴)

572 *a.* {μητρὶ φίλῃ} ἐπίηρα: ὅτι ἐπίηρα τὴν μετὰ χάριτος ἐπι- *Ariston. |*
 κουρίαν. οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ συνδέσμου αἰτιώδους χρῶνται, ἀντὶ τοῦ *Ep. Hom. |*
 χάριν, ἔνεκα. | ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἔρω ἔρανον ὡς ἔχω ὄχανον καὶ κόπτω *Hrd. (?)*
 κόπανον, τροπῇ τοῦ ἔειν ἢ ἔρανον. ἡ εὐθεία τοῦ πληθυντικοῦ ἦρανα,
 45 εἴτα συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἦρα. ἐν δὲ τῇ Καθόλου (1, 398, 8) οὕτως·
 ἔστιν ἦρ ἢ ἐπικουρία, καὶ ὀξύνεται ἢ γενική, ἦρός· καὶ ἡ αἰτιατικὴ
 ἦρα καὶ ἐν συνθέσει ἐπίηρα. Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἐν κατ' ὀρθὴν ση-
 μασίαν τὸ ἐπίηρα. | καὶ ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καίτοι λόγον
 οὐκ ἔχουσα. **A**

50 *b.* ἐπίηρα: παρὰ τὸ ἔρω ἔρανον καὶ ἦρανον ὡς ἔχω ὄχανον, *Ep. Hom.*
 τὰ ἦρανα καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἦρα. Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἐν. **b**(BCE³E⁴)
T

c. λευκωλένω Ἡρη: ἄμεινον γράφειν „τετιμημένη ἦτορ“. *Did. (?)*
b(BCE³) **T**

55 573. <ἀνεκτά:> διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀνεκτά· ἔχεται γὰρ τῶν *Nic.*
 ἔξῃς. **A^{im}**

Ge, cf. A. G. 445, 6 Matr.): διασταλτέον — Διός¹ 572 *diple periestigm. ante*
versum in A, fort. error scribae a — ἐν συνθέσει ἐπίηρα (47) cf. Eust. 152, 27; —
ἔνεκα brevisus Su. ε 2316; vide ad A 578 (Ariston.); — ἐπικουρίαν cf. D. sch. π375,
Ap. S. 73, 11; aliter Antim. fr. 143 ἔρω ἔρανον — τὸ ἐπίηρα Ep. Hom. (An.
Par. 3, 366, 13, sim. Et. Gen. [AB] ἐπίηρα, [AB] ἦρανος, brevisus h = Ag M¹ P¹¹,
cf. A. G. 445, 8 Matr.) Ἀρίσταρχος sq. vide ad E 178. l 147. K 38. N 450 (A),
cf. sch. σ 56 573 Eust. 153, 16: τινὲς δὲ τὸ „ἦ δῆ“, ὡς Ἀπίων καὶ Ἡρόδω-
ρός φασιν, ἐν ἐνὶ μέρει λόγου „ἦδη“ φασί, λέγοντες ὅτι . . . ἐπὶ τριῶν χρόνων τὸ
ἦδη λαμβάνεται, ἐπὶ τε παρωχημένου καὶ ἐνεστῶτος, ὡς παρεδειγματίσθη ἐκεῖ (sc.
100, 5, ubi A 260. 250. Ω 765 laudantur), καὶ ἐπὶ μέλλοντος δέ, ὡς τὸ „ἦδη λοίγια
ἔργα ἔσσεται“ (cf. A 573) . . . οἱ δὲ τοιοῦτοι ὁμοίαν ἐπικρίνουσι γραφὴν καὶ ἐν οἷς
φθάσας ὁ Ζεὺς ἔφη „ἦ δῆ λοίγια ἔργα, ὅτε“ (A 518) καὶ ἔξῃς, vide ad A 260. B 272 a
(Hrd.); cf. Lehrs Ar.³ 366; ad ἦδη cf. Ap. Dysc. adv. 123, 23 al. excidit sch.
Herodiani de accentu v. ἀνεκτά, ad Θ 355, cf. Eust. 156, 45: καὶ Ἀνεκτος μὲν

34 ἔλυσεν **T** ἔλυσε **Le** ἔλυεν **BCE³E⁴** 35 ἄν *om.* **b** θωπεύειν **T** παραλέγειν **b**
 39 θ' **BE⁴ T' E³** 41 (le.) μητρὶ φ. del. **Bk.** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 43 ἔρω
A corr. **Bk.** 44 τῶν πληθυντικῶν **A** corr. **Vill.** 47 sq. fort. σημασίαν, ἐπίηρα,
cf. test.; Lehrs Ar.³ 111 et Lehrs ap. Lentz Hrd. I praef. 78 not. 50 παρὰ τὸ
 ἔρω *om.* **b** 51 ἦρανα **b** ἦρωνα **T** καὶ ἀρίστ. **E⁴** ἐν φησιν **b** 53 ἀμ.
 γράφ. **T** ἀντὶ δὲ (δὲ *om.* **C**) τοῦ λευκωλένω ἦρη ὠφείλειν εἶναι (*coni. cum scholio b*)
b 55 *le. add. Bk.* γάρ] γὰρ ὁ λόγος **Frdl.**

- Hrd.* 574 *a.* σφώ: πρωτόθετον αὐτήν φησιν Ἡρωδιανός (2, 30, 19), οὐκ ἀπὸ τοῦ σφῶϊ· **b**(BCE³E⁴) **T** διὸ ὀξύνεται· τὸ γὰρ ᾧ τῶν δυϊκῶν ἀπέστραπται τὴν περισπωμένην. **b**(BCE³) **T**
- ex.* *b.* σφώ: τοῦτο πρὸς ἔμφασιν τῶν προσώπων. **b**(BCE³) **T**⁶⁰
τὸ δὲ ἔνεκα θνητῶν πρὸς εὐτελισμὸν τῆς αἰτίας. τὸ δὲ ᾧδε πρὸς τὴν αὐξησιν τῆς ἔριδος. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* | *D* 575 *a.*¹ κολῳόν: ἀπὸ τοῦ κολοῖός ἐγένετο τὸ κολῳός, τοῦ ᾧ τραπέντος εἰς τὸ ᾧ· διὸ καὶ τὸ ἱ (προσ)γράφεται, ὡς κλοιός κλωός. | ὁ δὲ Φιλόξενος ——— τὸ ἱ. **A** 65
- D* *a.*² κολῳόν: παρὰ τὸ κολοῖός. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ κλῶ κλωός καὶ κλωός. καὶ οὐδὲ προσγράφει τὸ ἱ. τοῦ δὲ κλῶ παράγωγον τὸ κλάζω. **b**(BCE³) **T**
- ex.* *b.* ⟨ἐλαύνετον:⟩ ἐπιτείνετε, ὡς καὶ τὸ „ἦλασε τάφρον“ (I 349). **T**ⁱⁱ 70
- Hrd.* 576. ἦδος: φιλωτέον ὡς τροχαϊκόν **A** **b**(BCE³) **T**ⁱⁱ τῶν εἰς ᾧς ληγόντων. κατὰ μετασχηματισμὸν ἔστι τὸ ἦδος τοῦ ἠδονή· δασυνόμενον γὰρ μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος φιλούμενον, ὡς τὸ ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ „ἡμαρ“ (Δ 164 al.) φιλούμενον καὶ

προπαροξυτόνως κύριον, ἀνεκτός δὲ ὀξυτόνως ὁ φορητός 574 *a* h(Ag = A. G. 445, 12 Matr.); ad E 219. K 546. O 146 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. pron. 86, 10; Cobet, Miscell. crit. 260; — σφῶϊ (58) aliter bT ad O 146, Ap. Dysc. pron. 87, 22 οὐκ ἀπὸ τοῦ σφῶϊ cf. Eust. 153, 42 *b* — προσώπων h(Ag = A. G. 445, 11 Matr.) τὸ δὲ ἔνεκα — αἰτίας ad Θ 428 *c* 575 *a*¹ cf. Eust. 154, 2 *a*² ὁ δὲ Φιλόξενος sq. cf. Or. 85, 11; ex Orione Ep. Hom. (An. Par. 3, 366, 31, An. Ox. 1, 220, 22), Et. Gen. (EM. 525, 24, Et. Gud. 334, 44 al.) *b* — ἐπιτείνετε cf. Eust. 154, 12 576 h(Ag Ge, paulo brevius M¹ Pⁱⁱ V³, cf. A. G. 445, 23 Matr.): κατὰ μετασχηματισμὸν (σχηματισμὸν Ag) ἔστι τὸ ἦδος· τὸ ἠδονή γὰρ δασυνόμενον — προσφδία, Et. Gen. (AB) ἦδος: . . . ἠ ἀπὸ τοῦ ἠδονή κατὰ μετασχηματισμὸν· τὸ γὰρ ἠδονή δασυνόμενον — προσφδία, fort. ex hyp. Iliad.; in exemplo Veneti A (i. e. apud Ap. H.) sequebantur verba ex Herodiani Convivio desumpta, cf. Et. Gen. (AB) ἦδος (pone locum modo laudatum) et h(Ag Ge, cf. A. G. 445, 27 Matr.): Ἡρωδιανός (om. Et. Gen.) ἐν τῶ (ἐν δὲ τῶ Et. Gen.) Συμποσίῳ (fr. 2 = 2, 904, 22) φησὶ ὅτι τὸ ἦδος βούλονται τινες δασύνειν. ἐκρίναμεν δὲ οὕτως (δὲ ὥστε Ge, sim. Ag) μάλλον φιλοῦν, ἐπεὶ τὰ εἰς ᾧς λήγοντα οὐδέτερα δυσύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς, φιλοῦσθαι θέλει (θέλει φιλ. h), οἷον αἰσχος εὔχος εἶδος (οὐδός add. h). οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦδος φιλωτέον (τὸ ἦδος οὖν φιλωτέον h), cf. Eust. 154, 39; sch. Ap. Rh. 1, 1294—95 (Hrd. 1, 537, 11); aliter Tryph. fr. 3 (An. Par. 3, 367, 16, An. Ox. 1, 193, 28); cf. Reitzenstein, Gesch. 375, 3; — φιλωτέον cf. sch. σ 404; Lex. spir. 222. 226 ὡς — ληγόντων h(Ag Ge, cf. A. G. 446, 4

57 πρωτόθ. — ἦρ.] τὸ σφῶ πρωτόθετον E⁴ 58 τοῦ T τῆς **b** 59 δυϊκῶν **b** δύο T 60 *le.* T, om. **b**; fort. rectius εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε: τοῦτο δὲ (cum scholio *a* conii.) **b**; τοῦτο sc. τὸ σφῶ 61 sq. πρὸς τὴν T δι' **b** 64 ᾧ Bk., ᾧ A γράφεται A suppl. Cob. 67 καὶ¹ om. T, fort. rectius 69 *le.* add. Vill. 71 *le.* A τὸ ἦδος **b**, om. Tⁱⁱ ὡς τροχ. ὄν **b** 72 μετασχημ. Et. Gen., σχηματισμὸν A τοῦ Lehrs, τὸ A (at cf. test.) 74 ἡμ.] ἡμέρα δασυνόμενον Et. Gen.

75 τὸ ἄμα εἰς τὸ „ἄμυδις“ (I 6 al.) οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδίᾳ (2, 30, 22). A

577 a.¹ παράφημι: ὡς σύνθετον ἀνεβίβασε τὸν τόνον· τὰ γὰρ *Hrd.* ὀξυνόμενα τῶν εἰς μὴ τοιαῦτα. A

a.² τὸ ἡμί καὶ φημί καὶ εἰμί ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν
80 τόνον. b(BCE³) T

b. νοεούση: οὐ δεομένη παραινέσεώς τινος. ἀνθρωπίνως δὲ *ex.* κοινῇ μὲν ἀμφοτέροις ἐπιπλήττει ἕνεκεν ἀνθρώπων διαφερομένοις, ἰδίᾳ δὲ τῇ Ἑρᾷ εἴκειν τῷ Διὶ παραινεῖ. b(BCE³E⁴) T

578. (ἐπίηρα:) πρὸς τὸ αὐτό. A^{im}

Ariston.

85 579 a. {σὺν δ'} ἡμῖν {δαίτα:}: πιθανώτερον ὀξύνειν τὴν πρώτην *Hrd.* τοῦ ἡμῖν καὶ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν. A

b. (ἡμῖν:) ἀντὶ τοῦ ἡμῶν. T^{il}

Hrd. (?)

580—3 a. (εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν ——— ἐσσεταὶ *Nic.* ἡμῖν:) αἱ διορθώσεις τῶν στίχων τούτων διάφοροι· οἱ μὲν εἰς τὸ
90 ἄστεροπητής (580) ὑποστίζουσιν καὶ τὸ στυφελίξαι (581) ὑποτελείαν στίζουσι στιγμήν, ἐκδεχόμενοι αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ῥῆμα, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐστίν (581)· καὶ τὸ μαλακοῖσι (582) τελείαν. οἱ δὲ τὸ στυφελίξαι (581) ὑποστίξαντες καὶ τὸ ἐστί (581) καὶ τὸ μαλακοῖσι (582), ἐκδεχόμενοι συνεκδοχικῶς ὑπακούεσθαι τῷ στίχῳ
95 τὸ ἐθέλης, τοῦ ἄλλᾳ (582) παραλαμβανομένου ἀντὶ τοῦ δέ, ἴν' ἢ ἢ
1 ἔννοια τοιαύτη „σὺ δὲ τοῦτον ἐθέλης θεραπεύσαι“, {καὶ} εἰς τὸ ἐσσεταὶ ἡμῖν (583) τελείαν στίζουσιν. ἄλλοι δὲ ὑποστίζοντες εἰς τὸ στυφελίξαι (581) καὶ τὸ ἐστί (581), εἰς τὸ μαλακοῖσι (582) τιθέασι τὴν τελείαν, ἴν' ἢ ἔλλειπον τῷ λόγῳ τὸ ὀφείλεις. A

5 b. εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν (——— ἡμῖν): θωπευτικῶς τὰ *ex.*

Matr.), cf. Eust. 154, 38 καὶ τὸ ἄμα sq. ad I 6 (*Hrd.*), cf. Lex. spir. 229 577
a cf. Arcad. 197, 17 a² brevius h(Ag Ge, cf. A. G. 446, 8 Matr.) 578 ad
A 572 a 579 a ad A 147 (*Hrd.*); vide ad A 583 a/b h(P¹¹): ὁ Πτολεμαῖος
(p. 41) οὕτως ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἡμῶν, ὁ δὲ Ἑρῆστας ἡμῖν b ad A 24 a (*Ariston.*),
cf. Friedl., *Ariston.* p. 22 (nullum signum ante versum A 579 in A) 580—3 a
h(Ag M¹ P¹¹, cf. A. G. 446, 15 Matr.), cf. Eust. 155, 11

75 ἄμα] ἄμα δασυνόμενον Et. Gen., h (fort. verum) εἰς τὸ Et. Gen., h, ἐν
τῷ A ἄμυδις ψιλούμενον Et. Gen., h 79—80 post sch. b in T 79
ἡμί b ἡμῖν T utrumque καὶ om. b 81 τινος om. T, fort. rectius ἀν-
θρωπ. T ὁ BCE³ εἰ E⁴ 82 μὲν om. E⁴ ἀμφοτέρους et διαφερομένους b
83 ἰδίᾳ δὲ] ἄλλ' ἰδίᾳ E⁴ ἥρα: — ·S· εἴκειν T 84 le. add. Ddf. fort. ἢ
διπλῆ πρὸς (diple ante versum A 578 in A) 85 (le.) σὺν δ' del. Bk., δαίτα del.
Vill. 86 fort. τοῦ ἡμῖν, vide ad A 147 87 le. add. V^c 88 sq. le. add. Vill.
95 ἐθέλης Frdl., ἐθέλησι h ἐθέλεις A 1 ἐθέλης Frdl., ἐθέλησι Ag ἐθέλεις AP¹¹
εἰ θέλεις M¹ καὶ del. Frdl. 2 ἡμῖν Frdl. 3 μαλακοῖσιν A em. Vill. 5 le.
T supplevi, om. b 5—7 θωπευτικῶς — μητρὸς post sch. A 583 (v. θεῶν) in E⁴
5 θωπ. δὲ E⁴

τῆς δυνάμεως αὐτοῦ προβάλλεται, ἅμα δὲ καὶ πρὸς πατάπληξιν τῆς μητρός. τὸ δὲ ὄλον· εἰ θέλοι καταβαλεῖν ἡμᾶς ὁ Ζεὺς (δυνήσεται γάρ), **b**(BCE³E⁴) **T** σὺ δὲ θωπεύσεις αὐτόν, εὐθέως ἡμερωθήσεται. **b**(BCE³) **T**

- D** 580. ἀστεροπητῆς· ἀστραπάς ποιῶν. **A** 10
- Nic.* (?) 581 *a.* <στυφελίξαι:> ἀντὶ τοῦ στυφελίξειε. **A**^{int}
- ex.* (?) *b.* <στυφελίξαι:> λείπει τὸ δύναται. **A**^{im}
- ex.* 583. Ἰλαος· διὰ τί Ἰλαος; **T** τοσαύτην ὑπεροχὴν δείκνυσι πρὸς θεοὺς τοῦ Διός, ὅση πρὸς ἀνθρώπους ἐστὶ θεῶν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Nic.* 584 *a.* <ἀναίξας:> βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὴν μετοχήν. **A**^{im} 15
- ex.* *b.*¹ καὶ ἀναίξας· γέλωτα κινεῖ τὸ ἀναίξας ἐπὶ τοῦ χωλοῦ τιθέμενον· γελοῖος γάρ ἐστι μιμούμενος τοὺς καλλίστους οἰνοχόους, Ἦβην καὶ Γανυμήδεα, καὶ μεμνημένος, πῶς ὁ Ζεὺς τοῦ ποδὸς λαβόμενος ἔρριπεν αὐτόν οὐρανόθεν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- b.*² γελοῖος δὲ ἐστὶν Ἥφαιστος ἀναπηδῶν καὶ μιμούμενος 20 Ἦβην καὶ Γανυμήδεα καὶ μεμνημένος τῆς ῥίψεως. **A**
- ex.* *c.* δέπας· οἶνοι δέχας. καὶ „πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας“ (I 224), „καὶ δεικανῶντο δέπασσιν“ (O 86). **AT**
- ex.* *d.* <ἀμφικύπελλον:> ἀμφίκυρτον, ἐξ οὗ τὸ περιφερές. **T**ⁱⁱ
- Did.* 585 *a.*¹ ἐν χερσὶ τίθει· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου „ἐν χειρὶ“, οὐ 25 πληθυντικῶς ἐν χερσίν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. συνάδει δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον „μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον“ (A 596). **A**
- a.*² ἐν χερσὶ τίθει· πᾶσαι ἐνικῶς ἔχουσι τὸ „χειρὶ“, οὐ πληθυντικῶς. καὶ συνάδει τῶ „ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον“. **T** 30
- ex.* 586 *a.* <τέτλαθι, μῆτερ ἐμή:> ὅτε κατεπράϋνε τὸν θυμόν, τότε καὶ τὴν ἰδίαν παραίνεσιν ἐπήγαγεν. **b**(BCE³E⁴) **T**ⁱⁱ
- D** *b.* <κηδομένη:> λυπουμένη. **T**ⁱⁱ

583 fort. exstabat sch. Herodiani de accentu v. ἡμιν, ad A 579. Vide test. ad A 147 584 b h(Ag = A. G. 447, 2 Matr.) c Or. 43, 5 (unde Et. Gen. = EM. 256, 47): δέπας· δέχας τί ἐστι, δι' οὗ δεχόμεθα τὴν πόσιν, fort. e schol.; cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 368, 7, Et. Gud. 346, 22 Stef.) d ἀμφίκυρτον cf. Ap. S. 25, 18 περιφερές cf. D 585 ad E 416 (Did.), cf. sch. γ 443. ο 120 586 a h(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 447, 6 Matr.)

6 αὐτοῦ om. E⁴ 7 τὸ δὲ — θέλοι] τουτέστιν· εἴπερ γάρ θελήσει E⁴ δυν. γάρ] δύναται E⁴ δυνήσεται //// T 10 post sch. A 579 a in A, transposui 11 sq. le. add. Ddf. 13 τοσαύτην δὲ (cum scholio A 580—3 b [v. ἡμερωθήσεται] con.) b 13 sq. τοσαύτην τοῦ διὸς δείκνυσι πρὸς τοὺς θ. ὑπεροχὴν BCE³ τοσ. δείκν. πρὸς τοὺς θ. τὴν τοῦ διὸς ὑπεροχὴν E⁴ 15 le. add. Vill. 16 τοῦ om. b 17 γάρ T δὲ b 20—1 post sch. c (coni. cum v. δέπασσιν) in A, transposui 22 le. A, om. T δ' om. A δέπας² om. T 23 δέπασσι:— T 24 le. add. V^c 30 κύπελον T em. Vill. 31 le. add. V^c, sed sch. fort. rectius ad versus A 586—94 revocandum est 32 καὶ et ἰδίαν om. h T, fort. rectius ἐπάγει h 33 le. add. Ba.

588. οὐτι δυνήσομαι: κωμικῶς τὴν ἰδίαν πῆρωσιν προτίθησι. *ex.*
 35 T

589. ἀντιφέρεσθαι: ἐναντιοῦσθαι ἢ ἐξισοῦσθαι. λείπει δὲ ἡ εἷς *ex.*
 πρόθεσις. T

590. ἦδη γάρ με: εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Διός. T D

ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἄλεξέμενοι μεμαῶτα: D
 40 Ἑρακλῆς ἀνακομιζόμενος — διὸ καὶ ἱερά τοῦ θεοῦ ἡ Λῆμνος. A

591 a. ῥίψε ποδός: ὅτι ἀπὸ δεῦν τόποιον συμπεπλήρωκε τὸν *Ariston.*

μῦθον· νῦν μὲν γάρ, ὅτι ἐρρίφη, κατὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν τῶν τῆς Ἑρας
 δεσμῶν (O 18—30) καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐρρίφη. A

b. <ῥίψε ποδός:> δύο ῥίψεις Ἑφαιστου, προτέρα μὲν ἡ *ex.*
 45 ὑπὸ τὴν γένεσιν (ὑπὸ) τῆς Ἑρας (cf. Σ 395—7), δευτέρα δὲ ἡ ὑπὸ
 Διὸς διὰ τοὺς τῆς Ἑρας δεσμούς. A

ἀπὸ βηλοῦ: ἀπὸ τοῦ βεβηκέναι — ἀπὸ τοῦ διοδεύε- D
 σθαι. A

c. ἀπὸ βηλοῦ: βηλὸν τινες κατὰ Χαλδαίους τὴν ἀνωτάτω *ex.*
 50 τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν, οἱ δὲ κατὰ Δρύσπας τὸν Ὀλυμπον. ἄμεινον
 δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. A b(BE³) T

592. πᾶν δ' ἤμαρ φερόμην: πῶς τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ *ex.*
 κινήσει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ἐπὶ γῆς, Ἑφαιστος δι' ὅλης
 ἡμέρας φέρεται; φαμέν οὖν ὅτι τὸ πᾶν ἤμαρ οὐ δηλοῖ τὸν ἀπὸ
 55 πρωίας ἕως ἐσπέρας καιρὸν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν τῆ νυκτὶ ὥραν,

589 cf. D, Eust. 156, 5; Meth. (Et. Gen. ἀντιπεριζῶ, Lex. Aίμ. 619, 10); Reit-
 zenstein, Philol. 49, 1890, 409 591 deest dipole ante versum in A, fort. neg-
 legentia scribae a ad O 18 (Ariston.), cf. Eust. 156, 19; Bachmann 13 b
 h(Ag M¹ P¹¹ V³, cf. A. G. 448, 4 Matr.), ad Σ 395 (bT), cf. D ad A 590, Eust.
 158, 30 c h(cf. A. G. 448, 19 Matr.): καὶ ὁ Πανύασις δὲ (fr. 23) τὰ πέδιλα
 ἱβρίοια λέγει (Ag M¹ P¹¹ V³). τινὲς — λέγειν (Ag Ge), cf. *B (pone D): καὶ ὁ Πα-
 νύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλὰ (Bk., βῆλα *B) λέγει. Παρμενίων δὲ ὁ γλωσσογράφος (vi-
 de ad Φ 259, Athen. 11, 500 b) φησὶν Ἄχαιοὺς καὶ Δρύσπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν
 (Ὀλυμπον Heick p. 8, 1) βηλόν. Κράτης δὲ (fr. 22 b) περισπῶν τὴν πρώτην συλλα-
 βὴν Χαλδαϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν ἀποδίδωσιν. Ἀγαθοκλῆς δὲ (FGrHist 472, 9) τὴν
 πάντων περιοχὴν, καὶ βεβηκότας φέρειν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας, originis incertae,
 fort. fr. Porphyrii (vide A ad Σ 239 = FGrHist 472, 11; Porph. antr. nymph.
 § 14); ad O 23 (bT), cf. D, Eust. 156, 36 τινὲς (δὲ) κατὰ — βατῆρα λέγειν EM.
 196, 26, e Ven. A (ut vid.) 592 ad A 472 (Ariston.), aliter D; cf. [Her.] qu.

38 εἰς D τὰ εἰς T 39 (le.) ἦδη A corr. Bk. 41 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι τόπων
 A em. Bk. 44 le. addidi 45 ὑπὸ add. Cob. (cf. Eust. 158, 31) 49 le. T, om.
 A b βηλ. τινες T τινὲς b, τινὲς δὲ (cum scholio praecedenti [v. διοδεύεσθαι]
 con.) A 51 ἦτοι τὴν φλιάν, ἀπὸ τοῦ βαίνειν (cf. D) post λέγειν add. T m. rec.
 52 sq. οὐ κινήσει T ῥιπῆ (post φερομένων) b, fort. αὐτοκινήσει vel βραχεῖα ῥιπῆ
 53 ἐπὶ γῆς om. b 54 τὸ om. BE³E⁴ δ' ἤμαρ B 55 ἕως T μέχρις b

ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (A 472) „οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο“ καὶ ἐξῆς (A 601—2) „πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα / δαίνυντο“. b(BCE³E⁴) T

Ariston. | 593 a.¹ κάππεσον ἐν Λήμνω: πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου·
Did. | παρακείται γὰρ ἡ Λήμνος τῇ Θράκῃ. | τινὲς δὲ μεταποιοῦσιν „ἐς 60
Λήμνον“. ἀλλ' ὁ ποιητὴς χρῆται τῷ τοιοῦτῳ σχήματι· „ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῶ“ (Θ 485), „κάππεσεν ἐν κινήσει“ (O 538), „θοῆ ἐν νηὶ πέσησιν“ (O 624). οὕτως Ἀρίσταρχος. A

a.² (ἐν Λήμνω:) ἀντὶ τοῦ εἰς Λήμνον. Tⁱⁱ

ex. | ex. | b. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν: ὀλίγη δὲ ἰσχύς ἐνήην μοι. T 65
| εἰ ἐλασσοῦται, φασί, τὸ θεῖον, καὶ τέλεον ἐπιλείψει. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι πολλαὶ ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦσθαι μὲν πεφύκασιν, οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον· καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρόν, ἀλλ' οὐκ ἐπιλείπει, καὶ Ἄρης „μόγισ δ' ἔσαγειράτο θυμόν“ (Φ 417). b(BCE³E⁴) T 70

ex. | 594. Σίντιες ἄνδρες: Φιλόχορος (FGrHist 328, 101) φησὶ Πελασγούς αὐτοὺς ὄντας οὕτω προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ πλεύσαντες εἰς Βραυρώννα κανηφόρους παρθένους ἤρπασαν· σίνεσθαι δὲ τὸ βλάπτειν λέγουσιν. Ἐρατοσθένης (FGrHist 241, 41) δέ, ἐπεὶ γόητες ὄντες εὗρον δηλητήρια φάρμακα. ὁ δὲ Πορφύριος, ἐπεὶ πρῶτοι τὰ πολεμιστή- 75
ρια ἐδημιούργησαν ὄπλα, ἃ πρὸς βλάβην ἀνθρώπων συντελεῖ. ἦ ἐπεὶ πρῶτοι ληστήρια ἐξεῦρον. b(BCE³) T

D | Σίντιες: ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι ——— ὁμολογουμένως βλάπτει. A

ex. | 595 a.¹ (μείδησεν:) παρὰ τὸν μείονα γέλωτα. Tⁱⁱ

80

Hom. 26 (p. 39, 17), Eust. 157, 2 593 deest diplo ante versum in A, fort. socordia scribae; sch. Aristonici de voce κάππεσον fuisse haud verisimile est, quamquam Anon. barb. sol. 292, 7 (= [Hrd.] sol. 308, 4) praebet haecce: γίνεται δὲ (sc. σολοικισμός) . . . περὶ τὰς προθέσεις, ὡς „κάππεσεν ἐν Λήμνω“ a¹ — Θράκη ad Z 174. 226 (Ariston.), cf. sch. ε 55; Lehrs Ar.³ 165. Vide ad A 44 a (Ariston.) σχήματι cf. sch. Ar. ran. 618 (et Tz. ad l., p. 864, 10 Kost.), Anon. soloec. 202; cf. Friedl., Ariston. p. 23 b — μοι cf. D εἰ ἐλασσοῦται sq. h(cf. A. G. 449, 4 Matr.): εἰ ἐλαττοῦται — ἐπιλείψει· καὶ γὰρ αὐχμῶν — ἐπιλείπει (Ag). τὸ δὲ ὄλον ἀλληγορία. λυεὶ δὲ αὐτὴν ἡ Δημῶ (Ag M¹ P¹¹ V³; ἡ Δημῶ Ldw., εἰδήμων Ag ὁ δῆμων M¹ P¹¹ V³; τὸ δὲ ὄλον sq. post sch. A 591 c, conl. cum v. λέγει(v), in M¹ P¹¹ V³), Demo Hom. fr. 1, cf. Eust. 157, 30 594 — ἤρπασαν cf. Hdt. 6, 138, 1 Πορφύριος cf. Porph. 1, 20, 5 not. (Schrader, Herm. 14, 1879, 249), D, sch. θ 294, Ap. S. 141, 25, sch. Ap. Rh. 1, 608 (FGrHist

57 καὶ τὰ ἐξῆς BE⁴ 59 πρὸς A, fort. ἡ διπλῇ πρὸς ὄλυμπον A corr. Ddf. 62 ὠκεανῶν A em. Vill. 64 le. add. Ba. 65 (le.) δ' ἔτι Vill., δέ τοι T 66 ἐλαττοῦται b φησὶ E⁴ ἀγνοοῦσι δὲ T ἀγνοοῦντες b 67 ἐν] τῶν ἐν BE³E⁴ φύσεις] ψυχαι C μειοῦσθ. μὲν πεφ. T μειοῦνται μὲν b 67 sq. ἐλλείπουσι BE³E⁴ (C legi non potest) 68 καὶ γὰρ om. T 69 δ'] δὲ BC 73 βραύρωννα C 74 λέγουσι T, fort. pot. λέγεσθαι 77 ληστῆριαν b 80 le. add. Ba. (μείδ. δὲ add. V^c)

a.² παρὰ τὸ μειδιῶ, τὸ δὲ μειδιῶ παρὰ τὸ τὸν μέσον διῆναι γέλωτα. **b**(BCE³E⁴)

596 a. <μειδήσασα δέ:> βραχὺ μετὰ τὸν σύνδεσμον διασταλτέ- *Nic.*
ον. **A**^{im}

85 b. <παιδὸς ἐδέξατο:> ὅτι ἐλλείπει ἢ παρὰ πρόθεσις, ἴν' *Ariston.*
ἢ παρὰ παιδός. **A**^{int}

597. <ἐνδέξια:> ἐπιδεξίως. **T**^{il}

598 a. ᾠνοχόει: οὕτως „οἰνοχόει“ Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς· καὶ ἐν *Did.*
τῇ Ἀργολικῇ καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀντιμαχ(ε)ίῳ (fr. 133) καὶ ἐν
90 τῇ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους. **A**

b. ᾠνοχόει: „οἰνοχόει“ Ἰακῶς πᾶσαι. | κατάχρησις δὲ ὁ *Did.* | *ex.*
τρόπος. **T**

600 a.¹ <Ἡφαιστον:> Ἡφαιστος δασύνεται διὰ τὴν ἐτυμολο- *Hrd.*
γίαν· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἐγένετο. **A**

95 a.² δασύνεται τὸ Ἡφαιστος· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἐστίν,
1 ὄθεν καὶ Ἡβη. **b**(BCE³) **T**

b. ποιπνύοντα: „ποιπνύσαντα“ αἱ πᾶσαι, συντελικῶς. *Did.* (?) | *ex.*
T | ἔστι δὲ παρὰ τὸ πονῶ, πονύω, πνύω, ποπνύω καὶ ποιπνύω. **b**
(BCE³E⁴) **T**

4, 71 c); vide Strab. 7 fr. 46, Steph. B. 413, 8 596 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae b ad l 632—3. Ω 305 (Ariston.) 597 cf. D; vide ad B 353 b 598 a ad Δ 3 (Did.), cf. sch. o 141 b κατάχρησις sq. cf. Eust. 159, 39. 438, 12; Gryph. II p. 238 fort. erat sch. de v. νέκταρ, cf. Or. 106, 3 (Et. Gud. 405, 39, cf. EM. 600, 12): νέκταρ· τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ· διόπερ ἢ Ἡβη αὐτὸ κινύει. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ κτάσθαι καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ θανεῖν, ἀφ' οὗ τὸ ἀθάνατον δηλοῦσθαι (τὸ μὴ τοῖς κτεινομένοις διδόμενον add. Et. Gud.), in sede scholiorum, Ap. S. 115, 20: νέκταρ· . . . οἷον νεόκταρ (fort. νεόκταρ) τι ὄν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς αἰεῖ. οἱ δὲ νῆκτάρ τι ὄν, τὸ ἐσπερημένον τοῦ κτανθῆναι. Vide Ep. Hom. (An. Ox. 1, 296, 6, Et. Gud. 405, 15) 600 a cf. Hrd. 1, 543, 24, Or. 69, 5, Et. Gen. (EM. 440, 22, sim. Et. Gud. 252, 10). Vide Ap. S. 85, 11: Ἡφαιστος· οἷον εἰ ἀφαιστος ὦν, κατὰ στέρησιν τῆς ἀφῆς δασύνεται cf. Lex. spir. 226. 237 b συντελικῶς ad l 578. Φ 33 (Ariston.), cf. Ap. Dysc. synt. 96, 11. 97, 13; Frg. p. 83, 41; Valk II 23 ἔστι δὲ sq. ad Z 155 (AT), cf. Eust. 160, 32, D ad Z 155, sch. γ 430, Ep. Hom. (An. Par. 3, 369, 25, Et. Gud. 472, 62, sim. Et. Gen. = EM. 679, 16); aliter Or. 126, 22 (unde Ep. Hom. in An. Par. 3, 369, 28): ποιπνύειν (Larcher, πυπνολεῖν cod. Or.)· τὸ μετὰ πνεύματός τι ποιεῖν. ἔγκτεται οὖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πνεῦσαι, in sede scholiorum

83 le. add. Ddf. 85 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 87 le. add. Ba. 89 ἀντιμαχίῳ A corr. Vill. 93 le. add. Vill. ἦφαιστος (cum puncto tamquam le. scriptum) A corr. Vill. 95 τὸ om. T 3 ἔστι δὲ π. τὸ T, τὸ δὲ ποιπνύοντα ἐκ τοῦ (cum scholio a² conii.) BCE³, ἐκ τοῦ E⁴ πνύω ποπνύω scripsi, πνύω T ποπνύω b (cf. Eust.) καὶ om. BE³E⁴

- ex.* 601. πρόπαν ἡμαρ: τὸ ὑπόλοιπον ὅλον τῆς ἡμέρας. b(BCE³ 5 E⁴) T τὸ δὲ ἐξ ἡέλιον καταδύντα Ἄττικόν ἐστιν, b(BCE³) T ὡς τὸ ἐξ τρίτην ἦκειν. T
- Nic.* 602. δαίνυντ' οὐδέ τι θυμός <ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης>: βραχὺ διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, καὶ ἐν τῷ ἐξῆς κοινόν ἐστι τὸ ἐδεύετο. A 10
- ex.* 604 a.¹ Μουσάων θ': εὖ τὸ μὴ ἀπειροκάλως ἐπιμηκῦναι, τίνα ἦδον αἱ Μοῦσαι, ὡς Ἡσίοδος „ἄειδον δ' οὖς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικτεν, / οἱ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο“ (th. 45—6). T
- a.² εὖ τὸ μὴ ἀπειροκάλως ἐπιμηκῦναι τὴν ᾠδὴν, ἴαλλ' αὐτόν, εἶτα τὰς Μούσας ἄσαι. b(BCE³) 15
- D Μουσάων θ' αἱ ἄειδον: ὁ λόγος· ὡσπερ τῆς εὐωχίας ——— παρὰ μέρος ἦδον. A
- Ariston.* | D 606 a. οἱ μὲν κακκεῖοντες ἔβαν: ὅτι οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναλύουσιν οἴκαδε καὶ κοιμῶνται. | πρῶτος δὲ Ὅμηρος ——— ἴδιον οἶκον ἔχειν. A 20
- Did.* b. οἱ μὲν κακκεῖοντες: „οἱ μὲν δὴ κείοντες“, οὕτω πᾶσαι. καὶ ἔστιν ὁμοῖον τῷ „κείον ἐς θάλαμον“ (τ 48). T
- Did.* 607 a.¹ <ἦχι> Ἀρίσταρχος τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ἰ γράφει, καὶ Διονύσιος (fr. 31). παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἄχι. A^{int} 25
- a.² ἦχι ἐκάστω: τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ἰ κελεύει γράφειν Διονύσιος καὶ παρατίθεται τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἄχι. b(BCE³) T
- ex.* b. ἀμφιγυήεις: ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος, παρὰ τὸ γυῶ τὸ τὰ μέλη διαλύω, ἐπειδὴ τὸ πῦρ πολλῆς δεῖται τῆς ὕλης. b(BCE³ E⁴) T 30

601 ad A 472 a (Ariston.) 604 cf. Aristox. fr. 122 We. — Fort. exstabat sch. de voce καλῆ, cf. Eust. 161, 41: παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι τὸ μὲν καλὸν ἐκτείνει αἰετὸν παρὰ τὸ ποιητῆ τὸ δίχρονον, τὸ δὲ κακὸν ἐν συστολῇ ἔχει τὴν ἀρχουσαν, cf. Hrd. 2, 16, 15 606 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a sch. Aristonici fort. mutilatum, siquidem versu A 606 (vel Ψ 58) scriptura v. α 424 defendebatur, cf. sch. α 424 607 exstabat sch. Herodiani de v. ἦχι, vide ad M 260 a ad Γ 326. Λ 76 (Did.), cf. sch. γ 87; ἦχ' (σὺν τῷ ἰ) praescripsit Ap. Dysc. adv. constr. 209, 19, cf. Hrd. παθ. (?) in Et. Gen. (AB) ἦχι (Reitzenstein, Gesch. 66), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 185, 13, Et. Gud. 252, 24, EM. 416, 10); — Διονύσιος sim. h(M¹ P¹¹) b cf. D, sch. θ 300; Ap. S. 26, 14, Porph. 1, 300, 3;

5 ὅλον T πάσης b 6 ἄττ. ἐστ. evan. in E³ 7 ἦκειν T em. Ma. 8 le. A suppl. Vill. 9 καὶ] καὶ γὰρ Frdl., fort. ἐπεὶ 10 ἐστι Vill., εἶναι A 12 ἄειδον δ'] ἐξ ἀρχῆς Hsd. 14 ἐπιμ. τὴν ᾠδ. evan. in E³ 14 sq. fort. ἀλλὰ μόνον εἰπεῖν τὰς 18 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 22 κείον T corr. Ldw. 23 le. add. Bk. ἦχι² Bk., ἦχι A (cf. T) 26 (le.) ἐκάστω fort. delendum γράφειν T γράφεισθαι b 27 παρατίθ. τοὺς T παράγει b ἄχι (ἄχι BE³) λέγοντας b 28 ὁ om. T 28 sq. γυῶ — ὕλης b γυῶσαι ἐπὶ ὕλης δὲ τὸ πῦρ T

ἀμφιγυήεις: ὁ ἀμφιγυήεις τοῦ ἀμφιγυήεντος, διότι D
 ——— ἀμφιγυήεντος. A

608. <εἰδυσίησι> Ἴωνικῶς διὰ τοῦ ἰ. Tⁱⁱ

Did.

609 a.¹ {Ζεὺς δὲ} πρὸς ὄν λέχος: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ
 35 ὄν, „πρὸς ὁ <λέχος>“, οὐ νοῶν ὅτι κοινόν ἐστί τὸ ὄν ἀρσενικοῦ καὶ
 οὐδετέρου. A

a.² Ζηνόδοτος „πρὸς ὄ“. Tⁱⁱ

Κρόνου καὶ Ῥέας ἐγένοντο υἱοὶ ἄρρηνες ——— παρίστησιν ὁ D
 ποιητής. A

40 b. <πρὸς ὄν λέχος ἧῖ Ὀλύμπιος ἀστεροπητής> Nic.
 βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀστεροπητής· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον
 „ἐνθα“ (A 610) τὸ ὄπου σημαίνει. ἐν δὲ τῷ ἐξῆς στιγμῇ τελείαν θε-
 τέον ἐπὶ τὸ „ἰκάνοι“ (A 610)· προπεωδέστερον γὰρ ἐκεῖ ἐκ τοῦ „ἐνθα“
 (A 611) τὸ ἐνταῦθα σημαίνεσθαι. A

45 611 a. ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἐνθ' Ariston. | Hrd.
 ἐκάθευδ' ἀναβάς“. | τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπᾶται, ὅτι τὰ ἀπὸ
 φύσει μακρᾶς ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐν
 ὀριστικοῖς, ἀπαθῆ ὄντα, φυλάσσει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, εἶχον κατ-
 εἶχον· ὅθεν εἰ „εὔδε δ' ἀνακλιθεῖς“ (δ 794), δῆλον ὅτι καθεῦδεν ὁμοτό-
 50 νως ὀφείλομεν προφέρεσθαι. A

b. ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς: ἀνέβη καθευδήσων, ἧ ἀντὶ τοῦ ex. | Hrd. | ex.
 ἀνεκέκλιτο. b(BCE³E⁴) T | τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπωμένως·
 ἐφύλαξε γὰρ ἡ σύνθεσις τὸν τόνον. b(BE³) T | διδάσκει δὲ ὁ ποιητής

Call. fr. 469 (test.) 608 ad Y 12 (Did.), cf. Eust. 1193, 25. 1570, 38 609
 deest diplo periestigm. ante v. in A, fort. negligentia scribae a¹ Ap. Dysc.
 pron. 110, 12: ἐν ταῖς Ζηνοδοτείσι διορθώσεται δίχα τοῦ ὄν τὸ „Ζεὺς δὲ πρὸς ὁ λέχος“
 ἐγράφετο, καὶ ἡ ἀφορμὴ ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅπερ ὁμοφωνεῖ ταῖς κτητικαῖς
 κατὰ τὸ τρίτον (sequuntur verba grammatici cuiusdam qui lectionem Zenodoteam
 defendit); vide ad A 104 a 611 deest diplo periestigm. ante versum in A, fort. so-
 cordia scribae a — ἐκάθευδ' cf. sch. ζ 1; vide ad A 68 προπερισπᾶται cf. Eust.
 162, 39, cf. sch. δ 304 τὰ ἀπὸ φύσει — κατεῖχον EM. 483, 44 (e Ven. A ut vid.),
 cf. Arcad. 198, 18, Ep. Hom. (An. Par. 3, 370, 25; cf. An. Ox 1, 394, 21, Et. Gud.
 515, 43) et Ep. Hom. (An. Ox. 1, 220, 7, Et. Gen. καθῆστο); vide ad A 565 (test.),
 569. Z 244. Π 305 b καθευδήσων et διδάσκει — κοίτη sim. Ge (fort. ex h) ἐ-
 φύλαξε — κοίτη h (Ag = A. G. 450, 31 Matr.) ἐφύλαξε — τόνον Ge (pone D
 ut h) διδάσκει δὲ sq. cf. E⁴: ἐκ τούτου οὖν διδάσκει καὶ ὁ ποιητής ὡς οὐ δεῖ

33 le. add. V^c 34 (le.) ζεὺς δὲ del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περισστιγμένη,
 ὅτι 35 λέχος add. Vill., at fort. rectius λέχος in le. delendum (cf. T) 37 ὁ
 Ma., οὗ T (quod def. Brugman, Probl. 20, 1) 40 le. addidi 41 sq. βραχὺ
 sq. cum scholio praecedenti coni. A, distinxit Vill. 42 τὸ ὄπου Frdl., τόπον A
 45 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περισστιγμένη, ὅτι 49 ἀνακλιθεῖσα Hom. et fort. Hrd.
 51 ἀντὶ τοῦ om. b 52 τὸ δὲ — προπερισπ. b προπερισπωμένως δὲ T 53
 ὁ ποιητής om. b

μη χωρίζεσθαι ἄνδρα γυναικὸς ἐν κοίτῃ, b(BCE³) T ὡς μή τῃ
ἀπουσίᾳ λυπήσῃ αὐτόν. b(BCE³) 55

D χρυσόθρονος: ἐπειδὴ τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι ——— ἐπὶ τοῦ
πυρός. A

Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα, καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς
Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφῶδι-
ας καὶ Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. A 60

χωρίζεσθαι ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν κοίτῃ, fort. ex h in libro primo legebatur
sch. Herodiani, qui adnotaverat poetam deminutivis uti non solere, vide ad N
71 (A)

58—60 sub textu Iliadis scripta in A 59 προσ.] fort. προσφῶδι-ας ἠρωδιανού,
ut in ceteris subscriptionibus legitur

B

Pap. I (ad B 397—865)

397. <γένωνται: > ἡ κοινῶς „γένηται“ . tab. 2
436. <έγγυαλίζει: > [] „έγγυαλίζει“ .
447. <άγήραον: > [’Αρί]σταρχ(ος) „άγήρω[ν“ .
462. <ποτῶνται: > []
- 5 πο]τῶνται εἰ . .
665. <βῆ φεύγων: > ἐν τ(ισι) „βῆ φεύγειν“ . tab. 5
671. <άγεν τρεῖς νῆας: > ’Αρίσταρχ(ος) „άγε“ διὰ τὸ ε
tab. 6, col. I
συμφωνο .
682. <Τρηχεῖν’ ἐνέμοντο: > ’Αρίσταρχ(ος) ’Ιακῶς „Τρη-
tab. 6, col. II
χεῖνα νέμοντο“ .
- 10 694. <άνστησεται: > ’Αρίσταρχ(ος) „άνστησ . . [tab. 6, col. II
707. <ὁ δ’ ἄρα πρότερος: > ’Αρίσταρχ(ος) „ὁ δ’ ἄμα πρότ(ερος)“ .
751. <ἔργ’ ἐνέμοντο: > „ἔργα νέμοντο“ . tab. 7, col. II
769. <φέρτερος ἦεν: > ἐν τ(ισι) „φέρτερος ἦεν“ . tab. 8, col. I
- 782.15 <χωομένωι: > ’Αρίσταρχ(ος) ὅτι τινὲς „χωόμενος“ ὡς ἀπ’ ἄλλης
tab. 8, col. II
ἀρχῆς .
798. <ἡ μὲν δῆ: > ’Αρίσταρχ(ος) „ἡ δῆ μὲν“ . tab. 9, col. I
865. <Γυγαίη τέκε: > ἐν τ(ισι) „Γυραίη τέκε“ . tab. 10, col. I

397 cf. Ariston. et Did. 436. 447. 665. 671. 682 cf. Did. 694 cf. Ariston. et Did. 707. 751. 769 cf. Did. 782 vide sch. pap. II 798 cf. Did. et Hrd. 865 cf. Did.

Pap. Bodl. Ms. Gr. class. α 1 P (= Pack² 616), secundo post Chr. n. saeculo scriptam, primum edidit A. H. Sayce in libro, qui inscribitur „Hawara, Biahmu, and Arsinoe by W. M. Flinders Petrie“, Londinii 1889, 24—8, ipse contuli Oxonii annis D. 1952 et 1964, cf. praef. XXXIV — Scholia brevia iuxta versus poetae in mg. fragmentorum leguntur, litterulis minutis, interdum per compendia scripta. — Lemmata ipse scriba omisit. Quae omnia, ut commodis lectoris inservirem, addidi Iliadis contextu usus, qui in papyro exstat. Supplementa et emendationes, nisi aliter notatur, editionis principis (ed. pr.) sunt.

1 (le.)]νται pap. ἡ κοινῶς scripsi, ἡ κ ss. o pap., ἡ κοινή Allen, ἡτοι ed. pr.
 2 (le.) lac. pap. [] ante έγγ. pap. detrita (ca. 2 cm) εγγυαλίζει
 pap. 3—5 vide praef. p. XXXV 3 αγηρω[pap. 4 (le.)]τωνται pap.
 5 εἰ . . vel ω . . ([]τωνεθν[vel]τωνεαν[ed. pr.) 6 (le.) lac. suppl. ed. pr.
 7 (le.) αγεντρ .[pap. supplevi ἄριστ. Allen, αρ ss. χ pap., [ἀρι]σταρχ(ος) ed.
 pr. (διὰ τὸ) επ vel εγ vel ευ vel ετ, possis ἐπιφερόμ(ενον) 8 σύμφωνον vel
 συμφώνου 11 (le.) lac. pap., supplementum incertum fort. άνστησ[εσ[θαί]
 13 vestigia undecim vel duodecim litt., fort. ἄριστ[αρ (ss. χ) Ιακῶς, ἄριστ[αρ-
 (χος) ed. pr. 14 εντ(ισι) cp. resolvi, ἡτοι ed. pr., ἡ κο(ινη) Hunt (fort. recte)
 17 ἡ δῆ μ[εν] pap. 18 εντ(ισι) cp. resolvit Allen

Pap. II (ad B 751—827)

Col. I

- 751 [.) οἱ τ' ἀμφ' {ε}ἰμερτόν Τιταρήσιον
 ἔρ[γ.]νέμοντο: {ε}ἰμερτόν
- 752 [ἐπιθυμητόν. ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖον προΐει] καλλιῤροον ὕδαρ:
 ὁ Τιταρήσιος ποταμός ἔχων τήν
- 3 [πηγήν ἀπό τοῦ Τιταρίου ὄρους ἐκ τοῦ] Στυγός ὕδατος
 ἐπιρρέων τῷ Πηνεῖῳ(ι) οὐ συμμισ-
- 4 [γ. ὦσ]περ ἔλαιον ἐπιρρεῖ
 τόν Πηνεῖον. λέγεται δέ δι-
- 5 [. ἦ] διὰ τὸ τὸν Πηνεῖον
 θολερὸν εἶναι, τοῖς δέ Τιταρη-
- 6 [σίου Τέ]μπη ἐκατέρωθεν (εἶ-
 ναι) τοῦ Πηνεῖου, ἃ ἔστι δενδρηισοῦ
- 7 [. σκιά]ζει τὸν ποταμὸν
 ὥστε τὸν ἀέρα μὴ ὄρασθαι διὰ τήν
- 756 [σκιάν. Μαγνήτων δ' ἤρχε Πρόθ]σοος Τενδρηδόνοσ
 υἱός: ἡ Μαγνησία χώρα ὠνόμασ-
- 757 [ται οἱ περ]ἰ Πηνεῖον κ(αι)
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον: κινήσιφυλλον.

751 ἐπιθ. = D 752 cf. D, Strab. 7, fr. 14—5 (p. 329); 9, 5, 19—20 (p. 441)
 756 cf. sch. ex. (756 b) 757 cf. Dad B 632, Ap. S. 64, 9

Pap. Ox. 1086, nunc Pap. Mus. Brit. 2055 (= Pack² 1173), primo ante Chr. n. saeculo scriptam, primum edidit Hunt adiuvante Wil. (The Oxyrhynchus Papyri VIII, Lond. 1911, 77), ipse contuli Londinii anno D. 1952. De indole papyri, imprimis de longitudine versuum et de compendiis, quibus scriba usus est, cf. praef. p. XXXV. Supplementa, nisi aliter notatur, sunt editionis principis (ed. pr.).

Col. I

1 ἔρ[γα] νέμοντο (= Aristarch.) vel ἔρ[γ' ἔ]νέμοντο (= vulg.) 3 ἀπό — ὄρους supplevi (cf. Strab. 7, fr. 14), ἐν τιταρίῳ ὄρει Wil., lac. brevis τῶι πηνηῶ em. ed. pr. 4 fort. συμμίσ[γεται, ἀλλὰ λιπαρὸν ἔχων (τὸ) ὕδαρ ὦσ]περ, cf. Strab. 9, 5, 20 (p. 441) 5 δι[ὰ τοῦτο τοῦ στυγός (εἶναι) ἀπορρώγα ἦ] διὰ ed. pr., malim δι[χῶς τοῦ στυγός ὕδατος (εἶναι) ἀπορρώξ, ἦ] διὰ 6 τιταρη[σίου ὕδασι]ν ἀνόμοιον, ἦ διὰ τὸ τὰ τέ]μπη ed. pr. post πηνεῖου spat. (1 cm) 6 sq. ἃ ἔστι δένδρ[οις σ]ύ- | [σκια ταῦτα γ(άρ) ἐπισκιά]ζει ed. pr., fort. ἃ ἔστι δένδρη ἰσοῦ- | [ψῆ ταῦτα δὲ κατασκιά]ζει 9 ὠνόμασ[ται ἀπό μάγνητος τοῦ αἰόλου ed. pr., longius spat. fort. ὠνόμασ[ται ἀπό μάγν. αἰόλου

- 10 [... .. ακολου]υθοῦντος βούλεται
τὸ σύνδενδρον δηλοῦν.
- 763 [ἵπποι μ(έν) μέγ' ἄρισται: τὸ σημεῖον ὄτ]ι πρ(ὸς) τὸ δεύτερον
πρότερον ἀπήντησεν. τὴν δ' ἄ-
- 12 [πολογίαν τοῦ ποιητοῦ ἐντεῦθεν ὁ Ἄρ]ίσταρχος πεπορίηται
πρ(ὸς) Πραξιφάνην· ἐκείνος
- 13 [γὰρ]παρη[γ]ορικῶς ὡ-
μ{ε}ιληκότα τῆι μητρὶ κα-
- 14 [τὰ(.) περὶ Τηλεμάχου κ(αί)]Πηνελόπης ἐρωτη-
σαι, ἐπειδήπερ ὡς ἐνι μάλιστα
- 15 [... ..(.) ἄ]πουσίαι. ἢ δέ, φησίν,
ἢ Ἄντικλεια συνετωτάτη
- 16 [... ..(.)]γίνεται· δι' ἣν αἰ-
τίαν Ἄρισταρχος δεικνύς ὁ-
- 17 [.]εἶ ἢ Ἄντικλεια. ση-
μειοῦται δὲ ὅτι διὰ παντὸς
- 18 [.] πρότερος ἀπήντα κατὰ
- 764 ἰδίαν συνήθειαν. τὰς
- 19 [Εὐμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας] ὡς: ὄρνιθας ὡς,
ὡς ὄρνιθας, οὕτως ταχη-
- 765 [.(.)]μεγα. ὄτριχας
οἰέτεας <σ>ταφύλη ἐπὶ νῶτον
- 21 [ἐ{ε}ῖσας: ὄτριχας ὁμότρ]ιχας, οἰέτεας ἰσοετείς, στα-
φύλη ἐπὶ νῶτον ἐ{ε}ῖσας
- 22 [οὕτως ἴσας τοῖς νῶτο]ις ὥστε σταφύλη ἀφισοῦσθαι. στα-
φύλη δὲ ἔστιν ὁ λαο-

763 — ἀπήντησεν cf. Ariston. πρὸς Πραξιφάνην = fr. 30 ἢ δέ — Ἄντικλεια (15) cf. sch. λ 177 764 ὡς ὄρνιθας cf. D 765 — νῶτοις = D σταφύλη δέ — ἰσότητα cf. D; Call. fr. 512. Vide ad B 765 d et e σταφύλην δὲ (24) sq. cf. Et. Gen. (= EM. 725, 32, Et. Gud. 509, 50), Su. σ 1012

10 [τοῦ γ(άρ) κινεῖσθαι πληθεὶ συνακολο]υθοῦντος ed. pr., malim [τοῦ δὲ κ. τῶι πλ. ἀκολο]υθοῦντος ante βούλεται spat. (ca. 1/2 cm) 11 post ἀπήντησεν spat. (1/2 cm) 13 [γὰρ θαυμά]ζει τὸν Ὀδυσσεῖα διὰ τὸ ed. pr., malim [γὰρ θ. τ. ὁδ. ἐπὶ τῶι] 14 κα | [τὰ τὴν τελευταίην περὶ τηλεμάχου κ(αί)] ed. pr. post ἐρωτῆσαι spat. (1/2 cm) 15 [ἀκούσαι θέλει τὰ συμβάντα ἐν τῆι ἀ]π. ed. pr., malim [ἀκούσαι θ. (vel παραδοκεῖ) τὴν τούτων τύχην ἐν τῆι ἀ]π. sim. 16 [οὔσα εὐθὺς περὶ αὐτὰ ταῦτα κατα]γίνεται ed. pr. post]γίνεται spat. (1/2 cm) 17]εἶ vel]η pot. qu.]αι, desideratur verb. fin. post δεικνύς, fort. ὅ[περ δεῖ ἀποφαίνει ὅτι ὀρθῶς (vel δηλοῖ ὅτι ὀμηρικῶς) λέ]γει vel ὁ[μοια σχήματα δηλοῖ ὅτι ὀρθῶς λέ]γει vel similia quae facile excogitantur, nisi quis praeferat δεικνύς in δείκνυσι mutare 18 fort. [ὁ ποιητῆς οὕτως (sic ed. pr.) πρ(ὸς) τὸ δεύτερον πρ]ότ., vide ad B 621]ο-τερος vel]οτερως απηνητα pot. qu. απαντα 19 ante οὕτως spat. (ca. 1 cm) 19 sq. ταχη | susp., fort. ταχεί | [ας τὴν κίνησιν (sive πορείαν) ὥσπερ (vel ταχεί | [ας οὔσας τὴν κ. ὡς) ὄρνεα πετό]μενα 22 post ἀφισ. spat. (1/2 cm)

- 23 [ξοϊκός διαβήτης, ὅς ἐ]χει ἐπ' αὐτοῦ σπάρτρον κ(αι) ἐπ' ἄκρου τοῦ σπάρτρου μολύβιον ἐξ-
- 24 [ημμένον, ὦι μετροῦσι]τὴν ἰσότητα. σταφύλην δὲ ὠνόμασεν, ἐπεὶ τὸ
- 766 [μολύβιον (ἔστι) ἀσταφίδι ψυ]κτῆι ὁμοιον. τὰς ἐμ Πηρείη(ι) θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων:
- 26 [.]ἐνιοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσιν „τὰς ἐμ Π[ε]ριή(ι)“ πλα-
- 27 [νώμενοι, ἐπεὶ ἡ μ(έν) Πιερ]ία τῆς Μακεδονίας, ἡ δὲ Πήρεια τῆς
- 767 Θεσσαλίας. > ἄμφω θη-
- 28 [λείας φόβον Ἄρηος φορ]εούσας: τὸ σημεῖον πρ(ὸς) τὸν φόβον ὅτι τὴν τοῦ Ἄ-
- 29 [ρεως φυγὴν σημαίνει,]τουτέστιν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου φυγὴν ὑπομε-
- 30 [νούσας]οι ἔλαβον ἐπικεχαράχθαι αὐταῖς πρόσωπον, ὃ (ἔστι) φόβου
- 31 [σημεῖον]καλῶν τὸ ἐμ παρατάξει ἵππους θηλείας ἔχειν· οἱ γ(ὰρ) ἄρσε-
- 32 [νες].ουρίζονται, αἱ δὲ θήλειαι οὐδὲν τούτ(ων) ποιοῦσιν. ἔτι δὲ
- 33 [. ἐν τῶ]ι φυγεῖν χρησιμεύ[ο]υσιν, ὅθεν κ(αι) ἐπὶ τ(ῶν) τοῦ Αἰνεία{1} φησίν·
- 34 [„οἱ Τρώϊοι ἵπποι ἐπιστάμ]ενοι πεδίοιο / κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμ(εν)

766 cf. Eust. 341, 38: τὸ δὲ „ἐν Πηρείη“ ἀμφιβέβληται· τινὰ μὲν γὰρ ἀντίγραφα διὰ διφθόγγου τὴν ἀρχουσαν ἔχουσι, τὴν δὲ παραλήγουσαν διὰ μόνου διχρόνου (sc. Πειρή). αἰτία δὲ τις οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. ἐν δὲ ἑτέροις ἢ μὲν ἀρχὴ τὸ ἠ ἔχει, ἐν διφθόγγῳ δὲ ἡ παράληξις γίνεται, incertum an sec. sch. Didymi; Steph. B. 521, 20: Πήρεια· Θεσσαλίας χωρίον, sch. Thuc. 2, 22, 3 τῆς Θεσσαλίας cf. D, vide Valk II 606 767 — ὑπομενούσας cf. Ariston. ἐνιοι ἔλαβον sq. cf. sch. ex. (767b) οἱοι — φέβεσθαι = E 222—3

23 sq. ἐξ | [ημμένον scripsi, ἐξ | [ηρητημένον ed. pr., fort. longius spatio
24 post ἰσότητα spat. (2 cm) 25 in. μολ. (ἔστι) ed. pr. ἀστ. ψυ]κτῆι
scripsi, σταφίδι τρω]κτῆι ed. pr. 26 fort. [γράφεται κ(αι) πειρήι], cf. test. an-
te ἐνιοι spat. (ca. 1½ cm) 27 supplevi, πλα|[νώνται δὲ ἐπεὶ sq. ed. pr. post
μακεδονίας spat. (½ cm) 28 post φόβον spat. (½ cm) 29 ante τουτέστιν
spat. (1½ cm) τὴν ed. pr., τον pap. 30 ἀτόπως δὲ ἐνιοι ed. pr. supra
]οι vestigia 2—3 litt., quae legi non possunt post ἔλαβον spat. (½ cm)
31 [σημεῖον. δῆλος δὲ (ἔστι) παρα]κ. ed. pr. θηλης pap. em. ed. pr. 32]τ
vel]π vel]γ vix]ουνίζονται;].ουρίζ, vix sanum, με]τεωρίζονται Wil.; fort.
[ves χρεμετίζουσι κ(αι) π]τύρ[ι]ζονται ante αἱ δὲ spat. (½ cm) πουοῦσιν,
v pr. del. et i ss. ante ἐτι δὲ spat. (½ cm) 33 [κατὰ πόλεμον κ(αι) ἐν τῶ]ι
ed. pr. ante ὅθεν spat. (½ cm) 34 πε[½ cm]διοιο charta post syll. πε
perforata post πεδίοιο spat. (1 cm)

- 776 [ἡδὲ φέβεσθαι.“ λωτὸ]ν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέ-
 λινον: λωτόν ἐρε-
 36 [πτόμενοι οἶον λωτὸ]ν ἀναρπάζοντες. λ[ω]τόν δὲ ἦτοι
 τὸν παρ’ ἡμ{ε}ῖν λεγόμενον
 37 [μελίλωτον ἢ κ(αί) ἄλλο ὄ]μοίον τι τούτῳ: ἔδεσμα. ἐλεόθρε-
 πτον δὲ σέλινον τὸ
 777 [ἐξ ἔλους] ἔσ[τ]ασαν ἄρματα δ’ αὖ
 πεπυκασμένα κείτο ἀνά-
 39 [κτων] πεπυκ[σ]μένα. ἐκ δὲ τούτου τὰ
 ἐπιμελείας κα-
 779 [θηκούσης] φοίτ(ων) [ἔ]νθα [καὶ ἔ]νθα
 κατὰ στρατόν: φοιτᾶν (ἔστι) τὸ αἰεῖ

776 cf. sch. ex. ἐλεόθρ. δὲ σέλ. cf. D, Or. (?) in Ven. A 777 — πεπυκασμένα
 ad Ψ 741 (bT), cf. Ap. Dysc. adv. 136, 17, de coni. 233, 13; Beiträge 343 779
 cf. sch. ex.

35 ελε[½ cm] ὀθρεπτον, charta perforata 36]ν vel]ι post ἀναρπ. spat.
 (½ cm) 37 post ἔδεσμα spat. (½ cm) 38 φυόμενον] vel σευόμενον] ante
 ἔστασαν spat. (1½ cm) δαυ ss. ε 39 [κτων ἐν κλισίῃς (ed. pr.) εὔ] vel
 [κτων: (spat.) ἐπιμελέστατα] suppleverim ante ἐκ δὲ spat. (1 cm) 40
 τυγχάνοντα] ed. pr., fort. τυχόντα] (le.) φοιτ (cp. non iam legitur) [καὶ
 ἐν] lac. quinque litt. hausit.

Col. II

- 780 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἐνθουσιωδῶς ὀρμαῖν. οἱ δ' ἄρ' [ἴ]σαν ὡς εἶ[τε]
 τε πυρὶ χθῶν πα[σ]α νέμοιτο:
 42 οὕτως δὲ ἐπορεύοντο ὡς [τ]ε δόξαι ὅτι καθ' ὄλην τὴν γῆν πῦρ κατα-
 νέμεται. τοῦ[τ]ο δὲ δεῖ λα-
 * 43 βεῖν πρ(ὸς) τὸ ἄνω τὸ „ἵπποι θ' οἱ φορ[έ]σκον ἀμύμονα“, οἱ δ'
 ἄρ' ἴσαν ὡς εἶ τε πυρὶ χθῶν. τὰ δὲ λοιπὰ πα-
 781—2 ραναπεφώνηται. γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνωι /
 χωομένωι, ὅτε τ' ἀμφὶ τυ-
 45 φωεῖ γαῖαν ἰμάσση(ι): ἧ δὲ γῆ οὕτως ὑπέστεγεν ὡς ὅτε περὶ τῶι
 τυφωεῖ χωόμενος
 46 ὁ Ζεὺς ἐπλησεν αὐτήν· ἰμάσσαι γ(ὰρ) κυρίως (ἐστὶ) τὸ ἰμάντι πληῆξαι,
 καταχρηστικῶς δὲ ὁ-
 47 πωσδήποτε. τὸ δὲ σημεῖον πρ(ὸς) τὸ χωομένωι ὅτι νῦν τὸ χολου-
 μένωι δηλοῖ. ἐσχη-
 788 μάτικε δὲ ἴτα τυφωέα ἀπὸ τῆς τυφωεύς. εἰν Ἄριμοις, ὅθι φασὶ
 τυφωέος ἔμμεναι
 49 εὐνάς: Ἄριμα τῆς Πισιδίας (ἐστίν), ὑφ' οἷς δοκεῖ ὁ τυφῶς
 (εἶναι) καθ' Ὅμηρον. οἱ μ(έν)τοι γε νεώτε-
 50 ροι ὑπὸ τὴν Αἴτυ[την] τὸ ἐν Σικελίαι ὄρος φασὶν αὐτὸν (εἶναι), ὧν
 Πίνδαρος· „κείνωι μ(έν)
 784 Αἴτυνα δεσμός ὑπερφιάλος ἀμφίκειται“. ὡς ἄρα τ(ῶν) ὑπὸ ποσσὶ
 μέγα στεναχίζετο
 52 γαῖα: ὡς ἄρα τ(ῶν) οὕτως τούτ(ων). μέγα ἀντὶ τοῦ
 μεγάλως. στεναχίζετο ἀντὶ τοῦ ἔσ-

780 — κατανέμεται (42) cf. sch. ex., D τούτο δὲ δεῖ (42) sq. rectius D, Eust. 345, 18 ἵπποι δ' οἱ φορέσκον ἀμύμονα = B 770 781—2 ὡς ὅτε (45) — αὐτήν ad B 783a (ex.) ἰμάσσαι (46) — πληῆξαι cf. Synag. (Su. 1337, Ph.) τὸ δὲ σημεῖον — δηλοῖ ad Ψ 603 (Ariston.), cf. Ap. S. 169, 15. Vide sch. pap. I ἐσχημάτικε sq. ad B 783b (Hrd.) 788 cf. Strab. 13, 4, 6 (p. 626 sq.), ubi tamen Pisidia non commemoratur; brevis Strab. 12, 8, 19 (p. 579). 16, 2, 7 (p. 750). 16, 4, 27 (p. 784 sq. = Posid. FG+Hist. 87, 105b); — Ὅμηρον cf. sch. ex. (783a) οἱ μέντοι sq. cf. Strab. 13, 4, 6 (Eust. 345, 35) κείνω — ἀμφίκειται = Pind. fr. 92

Col. II

43 in mg. χρ(ηστόν) vel χρ(ήσιμον) post ἄνω et ἀμύμονα spat. (ca. ½ cm)
 45 υπε[[νε]]τενεν ss. σ 46 ἐπλησεν ss. σ post αὐτήν et πληῆξαι spat. (½ cm) 47 ante τὸ δὲ σημ. spat. (ca. 1 cm) 48 τὴν τυφωέα ed. pr., exspectes τὴν τυφωεῖ, at τυφωέα cont. pap. I, vide ad O 17 49 ἄριμά pap. post δμηρον spat. et 50 ante ὑπὸ spat. (½ cm) 50 αι τυ[.] το pap. ante κείνωι spat. (½ cm) μ = in fine lineae 52 post τούτων et μεγάλως spat. (½ cm) στεναχίζετο sic

- 53 **ΤΕΝΕΝ**, τῶι παθητικῶι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. ὁ δὲ λόγος οὕτως, τούτ(ων) ὑπὸ τοῖς
- 785 ποσσὶν μεγάλως ἔστενεν ἢ γῆ.) ἐρχομένων. μάλα δ' ὦκα διέ-
πρησσον πεδίοιο: ἢ
- 55 διπλῆ ὅτι ἔλλείπε[ι] ἢ διὰ πρόθεσις. ὦκα δὲ ἀντὶ τοῦ ὠκέως· ὠκέως δὲ διέπρησ-
- 787 **σον** διὰ πεδίοιο. **πάρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῆ:** ἀλεγεινῆι τὴν ἄλγος ἐ-
- 788 ✕ **πιφέρουσαν.** ο[ί] δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο: οἶον μύθους ἔλεγον, μύθους ἐμυθοῦν-
- 58 **το.** δεῖ δὲ νοεῖν ὁ[τ]ι κ[α]τ' αὐ]τὸν τὸν χρόνον τοῦ ὄνειρου ἔτι κ(αί) αὕτη ἀπέσταλται. ὁ δὲ ποιη-
- 59 τῆς διηγηματικὸς ὦν, [ο]ὐ δυνάμενος ἅπαντα εἰπεῖν, τὰ κατὰ τὸν χρόνον πραχθέντα
- 790 **παρὰ μέρος εἶρηκεν.** ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη **πρ(οσ)έρη πόδας ὠκέα Ἴρις:** ἰσταμένη ἀντὶ
- 791—3. τοῦ σταῖσα. (<—) εἰ[σ]ατο δὲ φθογγὴν ὑεῖ Πριάμοιο
- 795 **Πολ{ε}ίτηι, / — δς Τρώων σκοπὸς ἴζε ποδω-**
- 62 **κείη(ι)σι πεποιθώς, / — τύμβωι ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσειήταο γέρον-**
τος / — τῶι σφιν ἔεισα-
- 63 **μένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις:** ἀθετεῖ τούτους Ἀρίσταρχος, ὅτι πρῶτον μ(ὲν) οὐδέπο-
- 64 **τε ὑπὸ Διὸς πεμπομένη ἢ Ἴρις ὁμοιοῦται τινι, ἀλλ' αἰεὶ αὐτοπρόσω-**
πος παραγ{ε}ίνε-
- 65 **ται.** ἔτι δὲ κ(αί) ἢ ὑπόκρισις ἀπίθανος· εἰ γ(ὰρ) ἔνεκα τοῦ ψιλῶς εἰπεῖν ὅτι ἔρχονται παρῆκται ἢ Ἴρις,
- 66 **τοῦτο κ(αί) ὁ Πολίτης ἠδύνατο ποιῆσαι· εἰ δὲ πρ(ὸς) τοῦτο, ἵνα οἱ πρότερον μὴ τολμῶντες**

785 — πρόθεσις ad B 801 (test.) ὦκα — ὠκέως cf. D ad A 402. 447. B 26. 52. E 88 διὰ πεδίοιο cf. D 787 cf. D. Vide sch. ex. 788 — ἐμυθοῦντο cf. D 790 σταῖσα = D 791—3. 795 cf. Ariston. Vide sch. pap. II ad B 798—800. 802. 805 807; cf. R. Mollweide, Philol. 71, 1912, 355

53 post ἔσ|τενεν spat. (ca. 1 cm) post οὕτως spat. (½ cm) 54 fort. ποσσὶν nullum spat. post πεδίοιο 55 post πρόθεσις et ὠκέως¹ spat. (½ cm) 56 ἀλεγεινῆν τὴν ed. pr., malim ἀλεγεινῆι τῆι (et 56 sq. ἐπιφερούσηι) 57 mg. cf. l. 43 58 ante δεῖ spat. (1 cm) αὕτη scripsi, αυτ. pap. (αυτε pap. sec. ed. pr.), αὕτη proposit. ed. pr. ante ὁ δὲ spat. (ca. 1 cm) 59 possis [κο]ὐ post εἰπεῖν spat. (ca. ½ cm) 61 obelum ante εἴσατο splendendum esse monuit ed. pr. ὕλι Hom. 62 v. 794 fort. temere om. pap. τῶ μιν ἔεισ. Hom. 62 sq. εἰσα|μεν[ος] ss. η 63 ante ὅτι spat. (½ cm) 64 post τινι spat. (½ cm) 65 ante ἔτι et εἰ γὰρ spat. (ca. 1 cm) 66 post ποιῆσαι spat. (ca. 1 cm) ἀποκρισις (supra lin.) corr. ed. pr.

- 67 ἐξελθεῖν ἐξέλθωσιν, [ῆ] Ἴρις ἔστω λέγουσα ὡς κ(αί) παρὰ τοῦ Διὸς
ἀπεσταλμένη. ὅτι
- 68 δὲ Ὅμηρος, ὅταν τινὰ εἰκάζη(ι) τινί, κ(αί) τοὺς πρέποντας λόγους
περιτίθησιν, δῆλον. ἡ
- 69 γοῦν ἀρχὴ οὐ Πολίτου (ἔστιν), ἀλλ' ὑπὲρ τὸν Πολίτην· φησὶ γ(άρ)
„ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι
- 70 ἄκριτοὶ εἰσιν“. τοῦτο εἰ μ(έν) ἡ Ἴρις λέγουσα, πρεπόντως ἔχει, εἰ
δὲ ὁ υἱὸς πατρί, ἀπρε-
- 71 πῶς· ἔδει γ(άρ) λέγειν ὦ πάτερ. κ(αί) τὸ „μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰ-
σιν“, ὃ (ἔστιν) ἀχώριστοι· κρι-
- 72 ναι γ(άρ) τὸ χωρίσαι· κ(αί) τοῦτο οὐ Πολίτου πρ(ὸς) πατέρα·
†ἀκουοντ.ς † λέγειν ἔοικεν· ἀλλὰ μᾶλ-
- 797 λον τῆς Ἴριδος. ὡς τέ ποτ' εἰ[ι]ρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαςτος
ἄρωρεν: ἀλίαςτος ἀν-
- 74 ἐκκλιτος, ἀναπότρεπτος, ὃν οὐ ῥά(ι)διόν (ἔστιν) ἐκκλίναι· κ(αί) γ(άρ)
ἐν ἄλλοις „νόσφι λιασθεῖς“, τοῦ-
- 798 το (ἔστι) χωρὶς ἐκκλίνων. ἡ μ(έν) δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσ-
ήλυθον ἀνδρῶν: κ(αί) τοῦ-
- 76 το δὲ ἀπ{ο}εοικός Πολίτη λέγειν, τῆι δὲ Ἴριδι πρ(οσ)ῆκον, ὅτι αἰεὶ
ποτέ (ἔστιν)
- 799 ἐμ πολέμοις, ἐκ(ε)ῖνος δὲ οὔ. ἀλλ' οὐ πω τοιόνδε τοσόνδε τε
λαδὸν ὄρωπα: κ(αί) οὔ-
- 78 τος δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται ὥστε, εἰ μ(έν) ἡ Ἴρις ἢ λέγουσα αὐ[τ]
ρη[ρ]ό-
- 79 σωπος, {ειχ} οἰκείως ἔχειν, εἰ δὲ Πολίτης, ἀπίθανον. πότε γ(άρ)
εἰ[ἴδε λα]ό[ν], ὃς ἄξι]-
- 80 ὄς (ἔστι) θαυμασμοῦ; ἐπίστασθαι οὖν Ἴριδι οἰκείον, Πολίτη δὲ οὐ
800 [πρέ]πον [λί-]

ὦ γέρον — εἰσιν = B 796 καὶ τὸ μῦθοι (71) sq. ad B 796 (ex.) ἄκριτοι (70) —
χωρίσαι cf. Or. in Et. Gen. (p. 19 Mill.): ἄκριτον· ἀδιαχώριστον. παρὰ τὸ δια-
κρίναι, ὃ ἔστι διαχωρίσαι. Ὁρ(ίω), brevius Or. Koes. 175, 22 ἀχώριστοι cf.
D, D ad Γ 412. H 337. Ω 91, Ap. S. 19, 30 797 ἀνέκκλιτος = D, cf. Ap. S. 24,
6, sch. Eur. Or. 1479. Vide ad B 420 (Did.) νόσφι λ. = A 349. Λ 80 ἐκκλίνων
cf. D ad Υ 418, Ap. S. 66, 15, sim. D ad A 349 798—800 vide sch. pap. II ad
B 791—3. 795

68 post τινί spat. (1 cm) πρεπον τασ 69 φη (spat. ½ cm) σι 70
post εἰσιν spat. (½ cm) τουτοημ ss. ει, tum ηειρισ ἡ Ἴρις ἢ λέγουσα vel
Ἴρις ἢ λέγουσα propos. Nickau (cf. l. 78) 71 ante ἔδει spat (½ cm) post
πάτερ spat. (ca. 1 cm) 72 post χωρίσαι spat. (1 cm) ακουοντασ vel ακουοντος,
fort. ἀκούοντι γ(άρ) λέγειν ἔοικεν 74 αναποτριπτος corr. H. St. Jones post
ἐκκλίναι spat. (ca. ½ cm) 74 sq. fort. τουτέστι (cf. l. 29) 76 post λέγειν
spat. (1 cm) δειριδι, possis δ' ἴριδι ante ὅτι spat. (1 cm) 78 post ἔχεται
spat. (½ cm) 80 post θαυμ. spat. (1 cm) fort. [πρέ]πον [(ἔστιν)

Col. III

- 81 ην γ(άρ) φύλλοισιν ἑοικότες ἢ ψαμάθοισιν: [.....
 εἰ γ(άρ) ὑπὸ ᾿Ι-]
- 801 ριδος λέγοιτο, ἔχει ἄν πρεπόντως, εἰ δὲ Π[ολίτης λέγει, οὐ.]ἔρ-
 χονται πεδίοιο]
- 83 μαχησόμενοι περὶ ἄστου: τὸ σημεῖον ὄτ[ι ἔλλειπει πάλιν ἢ διὰ
 802 πρόθεσις. ᾿Εκ-]
- 84 τορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδε δὲ ῥέξαι: κ[.....
 πρεσβύ-]
- 85 τερον ὄντα ἀδελφὸν ἀπίθανον· ἔδει γ(άρ) εἶπε[ἴν
 εἰ αὐ-]
- 86 τοπρόσωπος ἢ ᾿Ιριξ παραγ[ε]ίνεται. κ(αί) γ(άρ) λέγει .[...
]
- 87 τουτ. .ῥ[έ]ξαι! πρᾶξαι. ἀπίθανον οὖν ἀδ[ελφῶι πρεβυτέρωι
 νεώτερον ἐπι-]
- 88 τάσσειν. ἔνεκεν τούτ(ων) πάντ(ων) ἠθέτησεν[ὁ ᾿Αρίσταρχος τοὺς
 804 στίχους. ἄλλη]
- 89 δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀ[νθρώπων:
 805 τοῖσιν ἕκασ-]
- 90 τος ἀνὴρ σημαίνεται ὡς περ ἄρχει: τούτοις δὲ ἕκαστος ἐπιτασ-
 σέτ[ω, ὧν ἄρχει. ... (.)]
- 91 σημαίνειν τὸ ἐπιτάσσειν. φαίνεται δὲ πάλιν ἐπιτάσσειν ὁ Πολίτης[.
 (.) οἶ-]

801 cf. Ariston. in test. ad B 801 et sch. pap. II ad B 785 802 vide sch.
 pap. II ad B 791—3. 795 πρᾶξαι = D 805 vide sch. pap. II ad B 791—3.
 795; — ὧν ἄρχει cf. sch. 805b, D

Col. III

81 [κ(αί) τοῦτο ὁμοίως ἀπίθανον. εἰ κτλ. ed. pr. 82 post πρεπόντως spat.
 (½ cm) possis π[ολίτης οὐκέτι 83 στ[ι sq. cf. l. 55 84 κ[(αί) τοῦτο
 λέγειν πρ(ὸς) ἕκτορα πρεσβύ-] ed. pr., malim κ[(αί) τοῦτο πολίτην λέγειν πρ(ὸς)
 πρεσβύ-], quod tamen displicet; κ[(αί) τοῦτο πολίτην λέγειν ἕκτορος νεώ-] p[ro]pos.
 Nickau 85 post ἀπίθ. spat. (½ cm) εἶπε[ἴν „ὦ ἀδελφέ“. ἀλλὰ ἔχει οἰ-
 κείως εἰ αὐ-] ed. pr.; neque tamen vox ἕκτορ offensionis est (e. g. Γ 59); fort. εἶπε[ἴν
 μετ' αἰδοῦς (vel αἰδημόνως), ἀλλὰ ἔχει οἰκείως εἰ αὐ-] 86 post παραγείν. spat.
 (½ cm) σ[vel ω[pot. qu. ε[86 sq. fort. σ[οι ἐπιτέλλω ἐπιμελεῖσθαι τού-] |
 τουτ. τὸ γ(άρ) ῥ[έ]-ξαι κτλ. 87 post πρᾶξαι spat. (1 cm) 88 post -τάσσειν
 spat. (½ cm) vix ἠθέτησθαι[, ἠθέτηκεν[legi nequit 89 verba πολυγενῶν ἢ
 πολυθενῶν (= D) lacunae apta sunt 90 (ἔστι) γ(άρ) τὸ] ed. pr., fort. τὸ
 γ(άρ)] 91 [ὥστε οὐκ (ἔστιν) οἶ-] ed. pr., possis [ὄπερ οὐκ οἶ-] sim.

- 806 κείον ὑπὸ αὐτοῦ λέγεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ Ἰριδος. <τῶν δ' ἐξηγείσθω
κοσμησάμενος πολιήτας> τούτ(ων) δ' ἠγείσθω διατά-
ξας [ἕκαστος τοὺς πο-]
- 807 λίτας. ὡς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' οὐ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν: τοῦτο
ἀμφίβολ[ον· ἕτερον μ(έν) γ(άρ) ση-]
- 94 μαινει, οἶον ἔγνω ὅτι θεᾶς (ἔστιν) ἔπος, ἕτερον δὲ οὐ[κ ἠ]γνόησεν τὸ
τῆς [θεᾶς ἔπος, οἶ-]
- 95 ον οὐκ ἠφροντίστησεν· ὁ καὶ μᾶλλον· ὅτι μ(έν) γ(άρ) ἔξ. [.]. [.
. αὐ-]
- 96 τὴν ὁμοιοῦσθαι, αὐτόπτιν δὲ λέγειν, δῆλον ἐκ τ(ῶν) πρ[οειρημένων.
τῆς δὲ λεγούσης ὡς]
- 809 γ{ε}ινωσκομένης ὅτι Ἰρίς (ἔστι), πάλι μὴ ἀγνοεῖσθαι τὸ ἔπος. >[πᾶ-
σαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ]
- 98 δ' ἔσσυτο λαός: τὸ σημεῖον πρ(ὸς) τοῦτο ὅτι τὴν πύλην π[ληθυν-
811 τικῶς εἴρηκεν. ἔσ-]
- 99 τι δέ τις προπάρειθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη: τοῦτο ὁ ποιη[τῆς
. ἐκ]
- 100 δὲ τούτου τὸν αὐτόπτ[η]ν ἐνδείκνυσ[1]. κολώνη (ἔστι) [π]ᾶν [ἀνά-
812 σ[τ]ημᾶ [γῆς. ἐν πεδίῳ ἀπά-]
- 101 νευθε περιδρομος ἐνθ[α κ]αὶ ἐνθα: ἀπάνευθε χω[ρίς σημαίνει
ὡς „εἰὼς μ(έν) ῥ' ἀπάνευ-]
- 813—4 θε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδ[ρ]ῶν“. τὴν ἦτοι ἄνδρες [Βατίειαν κι-
κλήσκουσιν, / ἀθάνα-]

806 cf. D 807 et 809 cf. Ariston. 811 πᾶν ἀνάστ. γῆς cf. Ap. S. 102, 3, He., Synag. (Ba. 280, 21, Su. κ 1964) 812 χωρίς = D ad A 35. 48. 549 al. εἰὼς μὲν ῥ' ἀπάνευθε — ἀνδρῶν = Y 41 813—4 —γυναικα cf. Hellan. FGrHist 4,

92 le. add. ed. pr. 93 vel ἀμφίβολ[όν] (ἔστιν) ὅτι ἕτερον μ(έν) ση-] 94 ante οἶον spat. (ca. 1 cm) post ἔπος spat. (1/2 cm) 95 ante ὁ spat. (1/2 cm) post μᾶλλον spat. (1 cm) εἰ[ed. pr., εἰω[dispicere mihi videbar, sed possis ἔξεσ[]i[ed. pr., vestigium incertum ἔξεσ[τ]ι[ν] οὕτως ὑπολαβεῖν ὥστε μὴ τινι αὐ-]|τὴν vel ἔξω[θ]ε[ν] δεῖ ὑπακούειν τὸ μὴ πολίτηι αὐ-]|τὴν e. g. suppleverim 97 πάλι h. e. πάλιν δῆλόν ἐστι ἀγνοεῖσθαι h. e. neglegi >[pars superior signi plane legitur 99 post κολώνη spat. (1 cm) ποιη[τῆς] περὶ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ λέγει, ἐκ] ed. pr. e. g., longius spatio ut vid., fort. ποιη [τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ λέγει, ἐκ] 100 post ἐνδείκν. spat. (1 cm) [.].μᾶ[.] fr. sedis incertae hic ins. ed. pr. 101 pro σημαίνει ὡς possis (ἔστιν) ὥσπερ ἐκεῖ sim.

- 103 **τοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης:** ταύτη[ν
]
- 104 **γυναίκα, οἱ δέ οὐ, ἀλλὰ μίαν τ(ῶν) Ἀμαζονίδων** [.....
 πολύσκαρ-]
- 105 **θμον δέ αὐτήν εἶρηκεν τὴν πολυσκάριστον· σ[κάρθμος γ(άρ) ἢ τ(ῶν)**
 815 **ποδῶν κίνησις. ἔν-]**
- 106 **θα τότε Τρωῆς τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι:** ἔνθα ὄπου, [.....
 816]Τρω-]
- 107 **σὶ μ(έν) ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ:** τὸ σημ[εῖον
 πρ(ὸς) τὴν ἐναλλαγὴν τῆς]
- 108 **πτώσεως, ὅτι εἶρηκεν Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὁμοί[ως τῶι „Τρωσὶν**
μ(έν) προμαχίζεν Ἀ-]
- 109 **λέξανδρος θεοειδής“· κορυθαίολος δέ (ἐστίν) ἦτοι ὁ ποικίλη[ν
 αἰό-]**
- 110 **λον γ(άρ) τὸ ποικίλον· ἦ καὶ ὁ ἐν τῇ περικεφαλαίαι ὀξέω[ς
 εὐ-]**
- 111 **θετεῖ γ(άρ) κ(αὶ) ἐπὶ τοῦ ὀξέος κ(αὶ) εὐστραφοῦς τὸ αἰόλον, οἶον ὅταν**
λέγηι· „ξ[ῆθαι ἴδον πλείσ-]
- ✱ 112 **τους Φρύγους ἀνέρας αἰολοπῶλους“· ὅθεν Ἀλκαῖος ἀμφο[τερ ..
]**
- 113 **λέγων οὕτως· „καὶ χρυσοπάσταν τὰν κυνίαν ἔχων / ἔλαφρα π[...
]**
- 819 **ζων.]Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο:** τὸ
 σημ[εῖον ὅτι]

24 a (T ad Y 219, Steph. B. 119, 7), sch. Lyc. 1306 μίαν — Ἀμαζονίδων cf. D, Strab. 12, 8, 6, (p. 573) πολύσκαρθμον cf. D ad B 814, unde Ap. S. 79, 25 815 cf. D ad A 610. 611. B 308. 462. 550. 594. Δ 539. E 1. N 568. O 82, Ap. S. 69, 8 816 — θεοειδής ad A 71a (Ariston.), cf. D ad Γ 16 πρὸς τ. ἐναλλ. τῆς πτ. ad Γ 211. E 298 (Ariston.), Ζ 208 (Did.), O 464. P 2 (Ariston.) Τρωσιν³ — θεοειδής = Γ 16 κόρυθ. δέ ἐστίν sq. cf. sch. ex., D ἔνθα — αἰολοπ. = Γ 185 καὶ — ἔλαφρα π[(= Alc. fr. 329 L.-P. 819 cf. Ariston.; — τῶν Δαρδάνων cf. Eust. 352, 41: καὶ ὄρα ὅτι διαφορὰν οἶδε Δαρδάνων καὶ Τρώων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς πολλαχοῦ φανήσεται, incertum an e scholiis pendeat, cf. Strab.

103 ταύτη[ν οἱ μ(έν) δαρδάνου λέγουσι γενέσθαι] e. g. ed. pr. (certe Dardanus commemoratus erat) 104 pone γυναίκα spat. (1 cm) [ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τεκμαιρόμενοι (Strab.) supplementum lac. aptum, sed exspectares γάρ pro δέ (105) 105 post εἶρηκεν spat. (½ cm) post πολυσκ. spat. (ca. 1 cm) 106 [ἐπὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῶι τόπωι vel [(ἐστὶ) δέ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα suppleverim 106—7 paragraphus inter lineas 107 ἀνταλλαγὴν ed. pr., sed cf. test. 108 post τρώων spat. (½ cm) 109 post θεοειδής spat. (1 cm) ποικίλη[ν ἔχων τὴν περικεφαλαίαν· αἰό-] ed. pr. cl. D 110 post ποικ. spat. (ca. 1 cm) ὀξέω[ς κ(αὶ) εὐκινήτως φερόμενος e. g. ed. pr., malim ὀξέω[ς κ(αὶ) εὐστραφῶς μαχόμενος 112 mg. cf. l. 43 ante ὅθεν spat. (1 cm) ἀμφο[τέρως ἔλαβε τὸ ὄνομα ed. pr., brevis spat. 113 post οὕτως spat. (½ cm) π[certum 114 possis σημ[εῖον ὅτι νῦν σαφέστατα] sim.

- 115 τοὺς Τρι[ῶ]ας διέστο(λ)κεν τ(ῶν) Δαρδάνων. τὸ δὲ ἐξῆς (ἔστι)
 Δαρδα[νίων αὐτ' ἤρχεν ἐϋς]
 116 πᾶϊς Ἀγχίσσο / „Αἰνείας“, „οὐκ οἶος“, τὰ δὲ λοιπὰ .[.....
 τήν]
 824 εὐγένειαν. οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαί πόδα νείατο[ν Ἴδης:
 τήν ὑπώρειαν, τὸν ἔσχα-]
 825 τ[ον] πόδα τῆς Ἴδης. ἀφνειοί, π{ε}ίν[ο]γτες ὕδωρ μ[έλαν
 Αἰσήποιο:]
 827 ε[.]. .λ... „μέλαν Ἀνδείροιο“. Πάνδαρος, ὦ(ι) κ(αι) τόξον
 Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν:]
 120 [...]ν[]νοητέον ἐκ τοῦ[.....]. [..]τ[ήν το]ξικὴν[.....]
]
 121 [...]σεν· αὐτὸς γ(άρ) ἔαυ[τ]ῶι [ἐποίησεν] [

10, 2, 10 (p. 453). 13, 1, 7 (p. 585) Αἰνείας = B 820 οὐκ οἶος = B 822
 824 — ὑπώρειαν = [Plut.] v. p. Hom. 20, cf. sch. 824b; D 825 Ἀνδείροιο cf.
 Strab. 13, 1, 44 (p. 602), Su. γ 56 (Δ) 827 cf. Ariston. et sch. ex.

115 διέστοκεν suppl. ed. pr. post δαρδάνων spat. (½ cm) 116 post
 αἰνείας spat. (½ cm) [hasta vertic. iuxta lac., γ[, ε[, ι[, κ[, ν[, π[, non
 μ[, π[αρεμβέβληκε διὰ μέσου ἐμφανίζων τήν] ed. pr., malim π[αρέκβασις διὰ
 μέσου, δι' ἧς (vel ἧι) ἐμφαίνει τήν], sed meliora unicuique praesto sint 118
 τησειδησ em. ed. pr. 118—9 paragraphus inter lineas 119 ἐ[ν] ἄλλοις
 propos. ed. pr., possis ἐ[ν] ἄλλωι; animadvertas tamen v. l. ἀνδ. alibi non in-
 veniri 119 sq. fort. μετων-][μ[ί]α]ν, cf. sch. b 120]ν[] lac. (ca.
 1 cm), quae spat. vid. hausisse τοῦ [τόξον] ed. pr fort. ὀ[τι] τ[ήν
 sim. ν[legi, ν[ed. pr. 120 sq. facile suspiceris, quid grammaticus dixerit
 (cf. Ariston.); de verbis supplendis desperavi 121 [ἐποίησεν] hic deficit
 sententia (sequitur spat.)

- 1 *a*.¹ ἄλλοι {μέν ῥα}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἄλλοι“. ὁ δὲ ποιητῆς *Ariston.*
 ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. **A**
- a*.² Ζηνόδοτος „ἄλλοι“ γράφει, κακῶς· ἐλλείπει γὰρ ὁ ποιητῆς
 τοῖς ἄρθροις ἀεί. **b**(BCE³E⁴)
- 5 *b*. θεοὶ τε καὶ ἀνέρες: ὅτι μετὰ θεὸν ἄνθρωπος· καὶ ἀπὸ τοῦ *ex.*
 ἀνδρὸς τὸ πᾶν γένος. **b**(BCE³E⁴) **T**
- c*. ἵπποκορυσταί: οὗς ἀγρυπνεῖν ἔδει διὰ τὴν τοῦ πολέμου *ex.*
 πρόνοιαν. οἱ δὲ τοὺς βασιλεῖς ἤκουον. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 1—2. (θεοὶ — παννύχιοι:) ἀπὸ κοινοῦ τὸ παννύχιοι. **A** *ex.*
- 10 2. παννύχιοι: πῶς ἐν τῇ **A** εἰπὼν ——— τῆς νυκτός, ὡς οἱ **D**
 ἄλλοι, μεριμῶν. **A**
- a*. Δία δ' οὐκ ἔχει: καὶ πῶς φησιν „ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς“ *Porph.*
 (A 611); λυοίτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ εὐδειν, ἰαύειν, κοιμᾶσθαι καὶ
 ἐπὶ ψιλῆς ἀνακλίσεως λαμβάνει, οἷον „πολλὰς μὲν ἀϋπνοὺς νύκτας
 15 ἴαυον“ (I 325) καὶ „Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι. /
 ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ / κεῖτ' ἐγρηγορόων“
 (υ 4—6). ἢ οἱ μὲν ἄλλοι παννύχιοι εὐδον, ὁ δὲ Ζεὺς οὐ παννύχιος.
b(BCE³E⁴) **T**
- b*. νήδυμος: ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ $\bar{\nu}$, καὶ οὐχὶ „ἦδυμος“ *Ariston.*
 20 (ὡς ἔνιοι) παρὰ τὸ ἦδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ „νήδυμος ἀμφιχυθεῖς“ (Z
 253). οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ χωρὶς τοῦ $\bar{\nu}$ λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος (fr.
 94 W.)· „ἐπεὶ ῥά οἱ ἦδυμος ἐλθῶν“, καὶ Σιμωνίδης (fr. 94 P.)· „οὗτος
 δέ τοι ἦδυμον ὑπνον ἔχων“. ἴσως οὖν ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἦδύς εἶναι
 παράγωγον τὸ ἦδυμος, ὡς ἔτυμος ἐτήτυμος. ὁ δὲ ποιητῆς ἐπὶ τοῦ
 25 ἀνεκδύτου τίθησι τὴν λέξιν. **A**

1 *deest signum ante versum in A, fort. error scribae a ad K 1 (Ariston.).*
 A 636 (Hrd.), cf. sch. Ap. Rh. 1, 998—9. 1081, Ap. Dysc. synt. 6, 1—6 (Zen. ab
 Aristarcho refutatur), 53, 10 *b* τὸ πᾶν γένος vide Aristot. poet. 25, 1461 *a*
 19 *c* — πρόνοιαν aliter D, Ap. S. 92, 14, Porph. 1, 21, 27, Eust. 163, 41. Vide ad
 Π 287 (T) 2 *a* Porph. 1, 22, 17—23, 2 (E⁴, ubi textus integrior); — λαμβάνει
 cf. h(Ag Ge, cf. A. G. 452, 21 Matr.), Eust. 163, 35 ἢ οἱ μὲν sq. cf. D, Ge (fort.
 ex h) *b/c* cf. Porph. 1, 22, 1—16. 1, 23, 2, 49, 1 ἦδύς cf. Serv. auct. Verg.
 A. 4, 185 *b* ad K 187. Z 242. 354. Π 454. Ψ 63 (Ariston.), cf. Eust. 163, 28. 983,
 25, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 291, 27, Et. Gud. 407, 12); vide ad K 91; — ἦδύς sim.
 Et. Gen. (AB) νήδυμος οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον cf. Tz. ex. 4, 9—14 (= Hsd. fr.

Scholia classis h, nisi ceteris verba plura vel meliora perhibent, in libris B—Ω
 neglexi (praef. LXXVI 2)

1 (le.) μὲν ῥα del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 2 ἐκφέρει
 vide ad B 3 5 θεῶν E³ ὁ ἄνθρωπος b 6 τὸ λοιπὸν γένος ἅπαν b
 7 le. T, ἵπποκορυστάς φησιν b 7 sq. ἀγρ. ἔδει post πρόνοιαν b 8 ἤκουσαν
 BCE³, om. E⁴ 9 le. addidi 13 κοιμᾶσθαι T (cf. Porph.), κείσθαι b
 14 λαμβάνονται b οἷον om. T νύκτας ἀϋπν. E⁴ 15 εὐρυνόμη — κοιμη-
 θέντι om. b 16 ἐνὶ θυμῷ om. C 17 ὁ δὲ Ζεὺς T, Ζεὺς δὲ b (fort. rectius)
 19 le. Bk., εὐδον παννύχιοι A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 20 ἔνιοι A em.
 Vill. 23 ἄδυμον Bgk.

ex. | *Ariston.* c.¹ νήδυμος: Ἀρίσταρχός φησιν ἐκ τοῦ δύνω δύμος καὶ ἐν ἐπεκτάσει νήδυμος (ᾧθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρός)· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἡδύς· λέξει γὰρ δασυνομένη οὐ συντίθησι τὸ νῆ. οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι, ἢ ὁ βαθύς (παρὰ τὴν νηδύν) ἢ ἀνώδυνος. | ὅτι δὲ μετὰ τοῦ ν φησὶ „νήδυμος ἀμφιχυθεὶς“ (Ζ 253). 30
b(BCE³ E⁴) T

ex. c.² καὶ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ δύω ἢ δύνω ἐξέπιπτε ῥηματικὸν τὸ δύμος, καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ νῆ ὁ νήδυμος ἐγίνετο (ᾧθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρός), καὶ οὐ παρὰ τὸ ἡδύς· λέξει γὰρ δασυνομένη οὐ συντίθησι τὸ νῆ. οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύ- 35
σασθαι, ἢ ὁ βαθύς (παρὰ τὴν νηδύν) ἢ ὁ ἀνώδυνος. A

D | ex. 3 a.¹ ἀλλ' ὁ γε μερμήριζε: ἐμερίμνα. | διδάσκει δὲ μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν· ὅτε γὰρ ἀμελεῖ, ἀλίσκεται, ὡς ἐν τῇ Ζ ἀπατάται ὑπὸ Ἡρας, καὶ ἐπὶ Ὀδυσσεύς „στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκειν“ (Γ 217). καὶ πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν ἐπὶ Θέτιδος, εἰ πρακτέον, νῦν δὲ τὸ πῶς πρα- 40
κτέον. T

ex. a.² διδάσκει μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν, ὡς περ αὐτὸς ὑπὸ Ἡρας ἐν τῷ Ζ ἀλίσκεται, καὶ τοὺς ἄλλους, εἰ μὴ προγνοίεν, ταῦτον πάσχειν οἴομενος. καὶ πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν ἐπὶ Θέτιδι, εἰ πρακτέον, b(BCE³ E⁴) 45
νῦν δὲ τὸ πῶς πρακτέον. b(E³E⁴)

ex. b. ἀλλ' ὁ γε μερμήριζε: διδάσκει ὅτι καὶ θεοῖς πρὸς σκέψιν εὐθετον νύξ, τοὺς τε ἄρχοντας οὐ παννυχίζειν δεῖ, καὶ παντὶ τρόπῳ τὰς ὑποσχέσεις πληροῦν. A b(BCE³E⁴) T διὰ τοῦτο οἱ μὲν τοῦ Διὸς δεηθέντες καθεύδοντες αὐτῷ πεποιήνται, ἀγρυπνῶν δὲ ὁ ὑπεσχημένος προτιμῆσαι Ἀχιλλέα. b(BCE³E⁴) T 50

330; vide ad B 527), 127, 3 ἀνεκδύτου (25) cf. Eust. 163, 22 c οἱ δὲ δνού sq. cf. Ap. S. 116, 11, Apion. fr. 75 βαθύς cf. Eust. 167, 2 c² breuius Et. Gen. (AB) νήδυμος, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 163, 22 παρὰ τὸ δύω sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 298, 23) κατὰ στέρησιν τοῦ νῆ cf. Porph. 1, 22, 9, Tz. Lyc. 1 (p. 8, 22) 3 b — δεῖ cf. Eust. 163, 11 οὐ παννυχίζειν δεῖ cf. Serv. Verg.

26 le. T, τὸ δὲ νήδυμος E⁴, om. cett. φησιν ἐκ τοῦ om. T, fort. rectius δύνω δύμος b δὲ νώδυμος T 30 ὅτι — ἀμφιχ. T μετὰ δὲ τοῦ ν τὸ νήδυμος b ἀμφιχύθη T em. Ma. 32—6 cum scholio b (v. τὴν λέξιν) conī. in A 34 sq. λέξις γὰρ δασυνομένη A corr. Bk. 39 καὶ ἐπὶ Ma., καὶ ὑπὸ T 42 διδάσκει δὲ E⁴ 44 ἐδίστα[ζεν] ἐδίδαξεν C 45 τὸ om. E³ 46—8 διδάσκει — πληροῦν pone sch. B 1 a¹ (conī. cum v. ἐκφέρει) in A, 46—50 διδαχὴ δὲ ἐστιν ὅτι — ἀχιλλέα pone sch. B 2 a (conī. cum v. παννύχιος) in b 46 διδάσκει scripsi, διδάσκει δὲ A διδαχὴ δὲ ἐστιν b, om. T 47 οὐ πανν.] οὗς πανν. A δεῖ] δεῖ· οὐ χρὴ γὰρ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἀνδρα (cf. B 24) add. b, nescio an non recte καὶ] ἀλλὰ καὶ ci. b, fort. recte 48 μὲν T μὲν περι θέτιδα b 49 αὐτῷ om. T ὑπεσχημένος T ὑποσχεθεὶς C 50 τιμῆσαι b

- c. μερμήριζε: εἰς μέρη ἐμερίζετο· καὶ διάνοια μὲν ἢ ἐδραία, *ex.*
 μέριμνα δὲ ἢ μεριζομένη. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 3—4. <μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα/τιμήση:> *Nic.*
 βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ φρένα καὶ τιμήση. **A**^{int}
- 55 4 a. τιμήσει': τοῦτο εὐκτικόν, τὸ δὲ ὀλέση ὑποτακτικόν, **A b** *ex.* | *ex.*
 (BCE³) **T** ὡς τὸ „χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων“ (Δ 178). **A** | στι-
 κτέον δὲ ἐν τῷ νηυσίν· μόνους γὰρ τούτους ἀνελεῖν ἤθελε· διό φησιν·
 „ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν“ (Π 780), ὥστε διωχθῆναι μέχρι
 νηῶν. **A b**(BCE³) **T**
- 60 b. πολέας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „πολύς“. μόνα δὲ τὰ εἰς ὄσ *Ariston.*
 μονογενῆ δύναται παρὰ τὴν ἑκτασιν ἢ συστολῆν ἐνικά καὶ πληθυν-
 τικά γίνεσθαι, οἷον βότρῦς καὶ βότρῦς. **A**
- c. <πολέας:> ὡς ταχέας. **A**ⁱⁱ *Hrd.* (?)
- 5 a. ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή): πολλὰ *ex.*
 65 προσκεψάμενος ταύτην εὗρε χρειώδη βουλήν. ἔστιν οὖν ὡς τὸ „αἰ
 δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι“ (Eur. Hipp. 436) καὶ „ἕτερος δὲ
 με θυμὸς ἔρυκεν“ (ι 302). **A b**(BCE³E⁴) **T**
- b. <ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή:> βραχὺ *Nic.*
 διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος· μέρος γὰρ κατὰ τὸ ἐπιφερόμενον τῆς πε-
 70 ριόδου. **A**^{im}
- 6 a. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδη: οὐκ ἀναστρέφεται ἢ πρόθεσις· αἰ *Hrd.*
 γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, εἰς μονοσυλλαβίαν περιϊστά-
 μεναι. **A**

A. 1, 305 c καὶ διάνοια sq. EM. 580, 27, cf. Ap. S. 111, 19, Or. 105, 7 (unde Et. Gen. [AB] μερμηρίζειν), Ep. Hom. (An. Par. 3, 339, 21). Vide ad A 189 b μεριζομένη cf. Eust. 1881, 8 4 deest signum (diple periestigm.) ante versum in A, fort. socordia scribae a στικτέον sq. cf. Eust. 164, 4 b ad A 559, cf. Bechtel, Voc. 230; Schulze 316 et Quaest. ep. 494; Wackernagel II 965 c cf. Hrd. 2, 310, 1, Arcad. 158, 15 5 a — σοφώτεραι cf. Eust. 164, 30 6 a οὐκ ἀναστρ. ad B 150. Δ 97. H 167. I 456. 582. K 273 (A), O 144 (T), Σ 191. 244 (A), 400 (AbT), Φ

51 μερμήριζε — ἐμερίζετο T τὸ δὲ μερμήριζεν ἀντὶ τοῦ ἐμερίζετο εἰς μέρη pone sch. a² (coni. cum v. πρακτέον) in b 51 sq. verba διάνοια· μέριμνα ante sch. B l iterantur in T, vide ad B 11 51 ἔδρ. καλεῖται b 53 le. add. Vill. 54 τιμήσει A (τιμήση ss. ei A^{cont}) em. Vill. 55 le. τιμήσει AT em. Cob. ὀλέση b ὀλέσει T ἔξῃς A 56 χόλον Hom. (sic h[Ag Ge]), λόχον A τελέσει A em. Ddf. 57 νηυσίν A ναυσί T ἀχαιῶν b (monet scholiasta, ne v. ἀχαιῶν cum v. νηυσίν coniungas, cum gen. e v. πολέας pendeat) 58 οἱ ἀχαιοὶ b 59 τῶν νηῶν Ge νεῶν b 60—2 ante sch. a in A, trps. Vill. 60 le. Vill., τιμήση ὀλέσει δὲ A ὀ-τι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι πολὺς A (cf. Schulze 316), πολὺς edd., πολεῖς Ldw. 62 βότρῦς καὶ Cob., βότρῦσι A 63 le. add. Ddf. 64 (le.) κατὰ θυμ. om. T, ἀρ. φ. βουλή add. Vill. 65 οὖν bT δὲ A 66 πως et καὶ om. A 66 sq. ἕτερος — ἔρυκεν ante al δευτεραί (65 sq.) trps. A 67 ἔρυκεν] ἀνήκεν A 68 le. add. Frdl. 69 κατὰ² A, καὶ Frdl., vix recte; nam auctor dicit versum B 5 partem esse totius periodi 71 (le.) πέμψαι del. Bk.

- Ariston.* *b.* (οὔλον:) ὅτι οὐ τὸν μαλακόν, ἀλλὰ τὸν ὀλέθριον· πέμπεται
γὰρ ἐπ' ἀπίστω καὶ κακῷ. A^{int} 75
- ex.* *c.* οὔλον: τοῦτο κατὰ συμπάθειαν, ὡς „οὔλομένην“ (A 2), b
(BCE³E⁴) T καὶ ἵνα ποθοῖμεν μαθεῖν, τί εἴργασται ὁ οὔλος ὄνειρος.
Ἐκτορι δὲ Ἴρις πέμπεται, ἀλλ' οὐχὶ νῦν, ὅπως μὴ πρὸ τοῦ Καταλό-
γου ἢ ναυμαχία γένηται. ἢ οὔλον τὸν ἀσαφεῖ καὶ ὑπουλον b(BCE³)
T (εἰ μὴ ἄρα τὸν μαλακὸν λέγει, ἐπεὶ καὶ πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος 80
οὔτω φησίν· b[BE³] T „οὔλε“ [B 8])· καὶ Τρῶας γὰρ ἀπώλεσε
θαρρήσαντας ὑπομεῖναι τὸν Ἀχιλλέα, ποιητικὸν δὲ τὸ πλάσσειν ὄνει-
ρους. ἢ τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ πεμπόμενον. ἢ τὸν ὀλόκληρον, ὡς τὸ (* * *)
„οὔλε τε καὶ μέγα χαῖρε“ (ω 402). T
- D* οὔλον ὄνειρον: δηλοῖ ἢ λέξις καὶ τὸν προσηνῆ ——— ὄλβια 85
δοῖεν. A
- ex.* 7. <καί μιν φωνήσας> τὸ μῖν τριγενές· νῦν ἀρσενικόν, θηλυκῶς
δὲ ὡς τὸ „καί μιν ἔτισ“, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη“ (η 67), καὶ
οὐδέτερον ὡς τὸ „νῦν αὐτέ μιν υἴες Ἀχαιῶν / ἐν παλάμῃ φορέουσιν“
(A 237—8), τὸ σκῆπτρον. T^c T^{il} 90
- Hrd. | ex.* 8 a.¹ βάσκ' ἴθι {οὔλε}: Τυραννίων (fr. 5 P.) ὑφ' ἑν, ὡς ἄπιθι. παρ-
αιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μὴ λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι,
μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ θι παραχθέντα κατ'
ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι. | καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι ἐμφαίνου-
σαν τὴν ἐπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ „ἔλθοι καὶ ἴκοιτο“ (ρ 539 al.), „ὡς ἔφατ' 95

588 (A), cf. sch. δ 311. π 19 *b* μαλακόν vide ad sch. B 6 *c* *c* ἢ οὔλον — οὔτω
φησίν eadem fere in *B scholio D praefixa μαλακόν (80) ad Π 224, cf. sch. δ 50.
299, Ap. S. 124, 1 ἢ τὸν ἐπ' ὄλ. cf. D, sch. ζ 231, Ap. S. 124, 2, Ep. Hom. (An.
Ox. 1, 302, 29; sim. Et. Gen. = EM. 640, 33), Eust. 164, 37, Tz. ex. 62, 2 ὀ-
λόκληρον cf. sch. ρ 343. ω 402, sch. Call. h. 1, 52 a; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 316,
32, Et. Gud. 440, 50), Eust. 164, 43 οὔλε τε sq. cf. Strab. 14, 1, 6 (p. 635)
7 ad Ω 472 (T) 8 a¹ Ep. Hom. (Et. Gud. 263, 4 Stef., cf. An. Ox. 1, 89, 11):
ὡς ἄπιθι τινες καὶ οὐχὶ ἐν παραθέσει. ἀλλὰ κανὼν ἐστίν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς μὴ
λήγοντα μετὰ προθέσεων φιλεῖ (φιλ. An. Ox., ὀφείλει Et. Gud.) συντίθεσθαι, οἷον
μέτειμι καὶ σύνειμι καὶ ἔξειμι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐδαμῶς . . . καὶ πάλιν —
ἕτερος κανὼν ἐστίν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς θι παραχθέντα προστακτικὰ κατ'
ἀρχὴν οὐ συντίθεται πλὴν τῶν προθέσεων. ὥστε δηλὸν ὅτι (ὅτι An. Ox., om.
Et. Gud.) ἐν παραθέσει δεῖ αὐτὸ ἀναγινώσκειν, cf. Beiträge 239, brevius
Eust. 165, 39 ἐμφαίνουσαν τὴν ἐπειξιν ad Π 792 (ex.), cf. Gell. N. A. 13, 25,

74 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 75 ἀπίστω A, ἀπάτη Lehrs 76
ὡς τὸ BE⁴ 77 μαθεῖν om. T τί] fort. πρὸς τί 78 δὲ T δὲ ἢ b 79 ναυμ. inau-
ditum pro pugna de navibus facienda 83 lac. statui (cl. D), fort. his verbis
supplendam „ἄρτον τ' οὔλον ἐλῶν“ (ρ 343). τὸ δὲ οὔλε σημαίνει καὶ τὸ ὑγίαινε, ὡς
τὸ 87 le. add. V^c; fort. rectius solum μιν additur 89 παλάμεις (vel πα-
λάμης) Hom., παλάμεις Ag, παλάμησι Ge 91 (le.) οὔλε del. Vill. ὡς Vill.,
ος A 93 θι Ep. Hom., κ A 95 sq. ὡς ἐφ. ἐκ τ' ὄν. post ἀόριστον (l. 2) A Ag,
trps. Ddf. 95 ὡς] ἔπος τ' Hom. ubique

- 1 ἔκ τ' ὀνόμαζε" (A 361 al.). καὶ Ἑρωδιανὸς (cf. 2, 843, 18) μὲν φησι τὸ ἴθι ἐνεστῶτα νῦν, Ἑπαφρόδιτος (fr. 17 L.) δὲ ἀόριστον. δύναται δὲ καὶ ἴθι ἐπίρρημα παρακελεύσεως (εἶναι ἀντὶ τοῦ ἄγε) ὡς (τὸ) „ἴθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν" (Soph. Ai. 1003). A^{ext}
- 5 a.² βάσκ' ἴθι: Ἑρωδιανὸς μὲν τὸ ἴθι ἐνεστῶτός φησι νῦν, ex. | Hrd. (?) | Ἑπαφρόδιτος δὲ ἀόριστου. T | Τυραννίων δὲ ὑφ' ἔν, ὡς ἄπιθι. | ἄμει- ex. νον δὲ b(BCE³) T ταυτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσιν τὴν ἐπειξιν. b (BCE³E⁴) T καὶ ἀλλαχοῦ „ἔλθοι καὶ ἴκοιτο" καὶ „ὡς ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε." καὶ πάνυ σφόδρα φασὶν Ἀττικοί. δύναται δὲ τὸ ἴθι καὶ
- 10 ἐπίρρημα παρακελεύσεως εἶναι ἀντὶ τοῦ ἄγε, ὡς τὸ „ἴθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν." b(BCE³) T
 b. <βάσκ' ἴθι:> ὅτι παραλλήλως βάσκε καὶ ἴθι· ἰσοδυναμοῦσι Ariston. γὰρ αἱ λέξεις. A^{int}
- c. βάσκ' ἴθι (οὔλε δνεῖρε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν): σπι- Nic.
- 15 κτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· περίοδον γὰρ αὐτοτελῆ ὁ στίχος ἔχει, καὶ τὸ πρέπον τῆς ἐγκελεύσεως διὰ τοῦ ἀσυνδέτου φαίνεται. A A^{ext}
9. ἐλθῶν ἐς κλισίην: ἀσύνδετος καὶ ἀρχοντικός ὁ λόγος. b ex. (BCE³) T
- 10 a. πάντα μάλ' ἀτρεκέως: διδάσκει τοὺς ἀγγέλους μὴ πε- ex. ρισσὸν τῶν ἀκουομένων περιεργάζεσθαι. b(BCE³) T
- b. <ἀγορευέμεν:> ὅτι ἀπαρεμφάτω χρήται ἀντὶ προστακτι- Ariston. κοῦ, ἀγορευέμεν ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. A^{im}
- c. ἀγορευέμεν: Ἀττικῶς· „φάσκειν Μυκῆνας" (Soph. El. ex. 9). ἐπιτέλλω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλω. T
- 25 11 a. <θωρήξαι ἐ:> ἐγκλιτέον τὴν ἔ. b(BCE³) T^{ll} | θωρήσ- Hrd. | ex. σσεσθαι καὶ κορύσσεσθαι ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν, ὡς „ὄμματα καὶ κεφαλὴν,/ *Ἀρεῖ δὲ ζώνην" (cf. B 478—9). καὶ ὀπλίζεσθαι δὲ πού (cf. H 417 al.) φησιν ὁ ποιητής. b(BCE³) T

21 Ἑρωδιανὸς] Hrd. 2, 843, 18 = Ch. Th. 2, 362, 12 a Τυραννίων δὲ sq. ad A 186 (T) b cf. D, Eust. 165, 37, sim. sch. Ar. ran. 1159 παραλλήλως ad A 99 a (test.), cf. Ch. Th. 1, 169, 20, sch. D. Thr. (Σ^m) 437, 38 9 cf. Eust. 165, 45 10 c Ἀττικῶς aliter Lesbon. 46, 16 11 a — εἰ ad Δ 534. Λ 249

2 νῦν A, εἶναι Wassenbergh ἀόριστον Ag (et Vill.), ἀόριστου A (fort. potius antea ἐνεστῶτος scribendum) 3 εἶναι — ἄγε et τὸ add. Ddf. ἴθ' Bk., ἴθι A 6 δὲ² om. b 7 ταυτολογία ἐμφαίνουσα ἐπειξιν E⁴ 8 ὡς T ἔπος τ' b (ut Hom.) 9 φησὶν E³ καὶ² om. b 10 ἐπίρρημα T 12 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 14 le. A suppl. Frdl., om. A^{ext} 14—6 στικτέον δὲ sq. pone sch. a¹ (coni. cum v. κακόν) A^{ext} 15 τοῦ στίχου A^{ext}, om. A ὁ στίχος om. A^{ext}, fort. recte 17 ἀσύνδετος δὲ ἐστι sq. post sch. B 10 a (coni. cum v. περιεργάζεσθαι) in b ἀρχ.] βασιλικὸς Ge 19 sq. περισσὸν T περαιτέρω b (ut Ag) 21 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 23 μκ. Bk., μκύννας T 24 ἐπιτέλλω et ἐπιστέλλω T em. Bk. 25 le. add. Vill. 25—8 θωρήσσεσθαι (θωρήσσεσθαι T) sq. cum sch. B 10 c (v. ἐπιστέλλω) coni. T 26 καὶ¹] δὲ καὶ C ἀπὸ T δὲ ἀπὸ b

ex. | ex. *b.*¹ κάρη κομόωντας: κομῶσι γὰρ Λάκωνες, ἀφ' ὧν τὸ πᾶν Ἑλληνικόν, ἢ διὰ τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους βλοσυρόν, ἢ πρὸς τὸ μὴ 30 ὁμοιοῦσθαι τοῖς βαναύσοις, ἢ διὰ τὸ μὴ θλίβεσθαι ταῖς κόρυσι· Τρῶες γὰρ τῖάρας ἐφόρουν. Σκύθαι δὲ πρῶτοι ἐκείραντο· διὸ καὶ ἀπεσκευθισμένοι λέγονται. **b**(BCE³E⁴) **T** | κάρη κομόωντες, ἕκαστος τὸ ἴδιον κάρη, ὡς „ἀπὸ βλεφάροιν ὀλώλει“ (K 187). **T**

D | ex. | ex. *b.*² κομόωντας: διαίρεσις. | κάρη κομόωντας: ἕκαστος τὸ 35 ἴδιον. | ὅτι οἱ Τρῶες τῖάρας ἐφόρουν. **T**

D κάρη κομόωντας: τῶν Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν ——— ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. **A**

Did. 12 *a.* <πανσυδίη> οὕτως διὰ τοῦ $\bar{\nu}$ τὸ πανσυδίη ὁ Ἀρίσταρχος, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις „ἄνστησον“ (K 176) καὶ „τάχα δ' 40 ἄνστησεσθαι ἔμελλεν“ (B 694). κᾶν ταῖς πλείοσι δὲ καὶ χαριστέραις τῶν ἐκδόσεων \dagger πάντηι κατὰ στρατὸν \dagger οὕτως εἶχον. **A**

ex. *b.* νῦν: τὸ νῦν τοὺς τρεῖς δηλοῖ χρόνους· „νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ“ (Hsd. opp. 176)· „νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης“ (N 772)· „νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρῶεσσιν ἀνάξει“ (Y 307). **A b**(BCE³E⁴) **T** 45

(Hrd.), cf. sch. δ 527 *b* Eust. 165, 14: καὶ ὅτι τὸ κερηκομόωντας οἱ μὲν τῶν παλαιῶν ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν, οἱ δὲ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου „κάρη“, εἶτα „κομόωντας“, non e scholiis ut vid. *b*¹—βλοσυρόν (30) cf. D, Eust. 165, 1 12 deest signum (diple periestigm.) ante versum in A, fort. error scribae *h*(Ag Ge, cf. A. G. 454, 21 Matr.): ζητεῖται, διὰ ποίαν αἰτίαν ψευδόμενον παρεισάγει (εἰσάγει Ge) ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς Ἰλίου πορθήσεως τὸν Δία. καὶ (κ. om. Ge) φαμεν ὅτι οὐ ψεύδεται, ἀλλ' Ἀγαμέμνων πεπλάνηται· ὁ μὲν γὰρ ἔφη (ἔφησε Ag)· „θωρήξαι ἐκέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς (κάρη κ. ἀχ. om. Ag) / πανσυδίη“, ὁ δὲ τὸ μέγιστον μέρος παραλιπών, τὴν Ἀχιλλέως συμμαχίαν, εἰκότως τῆς ἐλπίδος ἐσφάλη, μὴ νοήσας τὰς τοῦ θεοῦ φωνάς, Ge (post textum modo exscriptum): οὐ ψευδῆς ὁ δνειρος· ὁ μὲν γὰρ „πανσυδίη“ κελεύει ἐξίεναι εἰς τὸν πόλεμον, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν οὐκ ἐξήει, ὥστε οὐ πάντες ἐξήεσαν, *h*(Ag Ge, cf. A. G. 455, 1 pone sch. 12 *b*): ἀληθεύει δηλονότι ὁ δνειρος, cf. Porph. 1, 23, 18; 1, 24, 7 (οἱ δὲ ὅτι τὸ „πανσυδίη“ σημαίνει μετὰ πάντων, ὥστε παραλιπών τὸν Ἀχιλλέα ἤμαρτε μὲν). Procl. in Plat. rep. 381 (1, 117, 6 Kr.); aliter Plat. rep. 383 a 7. Vide ad B 38 *a* ad A 305 *a*, cf. Eust. 166, 14 *b* cf. Eust. 164, 20

29 ἀφ' *b* ἐφ' **T** 30 μὴ om. **T** 31 sq. οἱ γὰρ τρῶες E⁴ 32 ἀπεκείραντο E⁴ διὸ καὶ | διὸ καὶ om. E⁴, καὶ om. **T** 33 λέγονται om. **T**, fort. rectius κάρη κομ. Bk., κερηκομόωντες **T** 35—6 ante sch. B 1 (pone verba διάνοια· μέριμμα, vide ad B 3 *c*) in **T** 35 ἕκαστος] voluit κομόωντες, ἕκαστος 39—45 sch. *a* et *b* pone sch. *c* (coni. cum v. ἀγαμέμνονα) in A, transposui 39 le. add. Bk. οὕτως δὲ διὰ A corr. Bk. 42 πάντηι κ. στρ.] κᾶν τῇ καλλιστράτου Hck. (Philol. 5, 1850, 430, recte opinor), del. Lehrs 43—5 sch. detr. in E⁴ (praeter verba νῦν τοὺς τρεῖς nil exstat nisi reliquiae nonnullarum litterarum) 43 le. Bk., νῦν γὰρ κε: AT, om. **b** χρόν. δηλοῖ **T** post χρόνους supra lin. ἐνεστῶτα **b** γὰρ δὴ] μὲν γὰρ C 44 post ἐστὶ supra lin. παρεληλυθότα **b** κατ' ἄκρης **b** περὶ χθῶν A (cf. T 362), om. **T** post ἄκρης supra lin. μέλλοντα **b** 45 δὲ δὴ AT δ' **b** ἀνάξει] ἀνάξει | οὐ γὰρ — ἀχιλῆος (vide ad B 38) | τὸ δὲ \dagger ανά (fort. ἀγυιά)

c. ἔλοις: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ σ̄, „ἔλοι“. ἀπέστροφε δὲ *Ariston.*
τὸν λόγον σχηματίσας, ὡς ἂν αὐτὸς ὁ ὄνειρος εἴποι πρὸς τὸν Ἄγα-
μέμνονα. A

13—4. ἀμφίς (<——>) φράζονται: διχογνωμοῦσι περὶ —— D
50 ὑπὲρ Ἑλλήνων. A

13. <ἀμφίς:> χωρὶς. T^u

D

14. ἐπέγναψεν γὰρ ἄπαντας: δῆλον ἐξ ὧν φησι περὶ Ἄρεος *Porph.*
„ὃς πρόων μὲν ἐμοί“ (E 832), καὶ Ἀπόλλωνος· „αἰὲν ἄπιστε“ (Ω
63). T

55 19. ἀμβρόσιος: ἥδιστος αὐτῷ ἐστὶν ὁ ὕπνος διὰ τὴν κατά- *ex.*
πασιν τοῦ λοιμοῦ, ἐπεὶ ἐν ταῖς χρεῖαις αἰεὶ διαγρυπνεῖ. b(BCE³E⁴) T

20 a. στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς: ὑπὲρ κεφαλῆς ἴσταται ὡς τῶν *ex.*
αἰσθήσεων φθεγγόμενος πλησίον. αἱ δὲ αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς βάσεως
τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν. A b(BCE³E⁴) T

60 b. Νηληϊῶ υἱί: τῷ Νέστορι ὠμοίωται A b(BCE³E⁴) *ex. | ex. (?)*
T ὡς συμβούλῳ καὶ φιλεταίρῳ, b(BCE³E⁴) T ὡς Ναυσικάα
(cf. ζ 21—3) ἢ Πηνελόπη (cf. δ 796—803). | τὸ δὲ υἱί †διχῶς. T

c cf. Naber 91 14 — ἐμοί *Porph.* 1, 23, 20 15 cf. *Aristot. soph. el.* 4, 166 b 6,
poet. 25, 1461 a 22, *Alex. Aphr. in Aristot. Soph. el.* 34, 3 Wall.; in scholiis nil
tale vid. exstitisse 19 ἥδιστος cf. *Eust.* 166, 44, aliter *Or. in Et. Gen.* (AB)
ἀμβρόσιος ὕπνος (*Reitzenstein, Gesch.* 21, 11), quod fort. pendet ex *Ep. Hom.* (cf.
An. Ox. 1, 1, 16, D ad E 338, *Eust.* 160, 23) 20 h (*Ag Ge*, cf. A. G. 455, 10
Matr.): ζηπτεται, διὰ ποίαν αἰτίαν (ζητ. διὰ τί *Ag*) ὁ ὄνειρος μάλιστα τῷ Νέστορι
ὁμοιοῦται. ἐροῦμεν ὅτι μάλιστα αὐτὸν ἐτίμα ὁ (ὁ om. *Ag*) Ἄγαμέμνων· φησι γὰρ
(γούνη *Ge*)· „τοιοῦτοι δέκα μοι (τοιοῦτ. μὲν εἰ *Ag*) συμφράδμονες εἴεν Ἀχαιῶν· / τῷ
καὶ (*Ig. κε*) τάχ' ἡμῦσαιε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος“ (τῷ — ἀνακτος om. *Ge*, B 372—3).
ἢ ὅτι σύμβουλος ἦν τῶν Ἑλλήνων. ἵνα οὖν ταχέως πείσῃ τὸν Ἄγαμέμνονα, Νέ-
στορι (*Ag*, τούτῳ *Ge*) αὐτὸν εἰκασεν, originis incertae, fort. D, cf. *Eust.* 167,
8 a cf. D, *Eust.* 167, 11 τῶν αἰσθήσεων cf. *Or.* 81, 14 (*Et. Gen.* = *EM.* 507, 8,
Et. Gud. 317, 50) b τὸ δὲ υἱί sq. fort. fr. *Herodiani*, ad E 266. Π 177 (A)

παρὰ τὸ ἄγω T, verba οὐ γὰρ — ἀχιλῆος transposui, verba τὸ δὲ sq. deleui ut re-
cens interpretamentum, cf. sch. h (*Ag* = A. G. 455, 3 *Matr.*, sim. *Ge*) εὐρυάγυιαν·
... ἐκ τοῦ ἄγω καὶ τοῦ εὐρος, *Eust.* 166, 23 46 le. (= A^{com}) Bk., πανσυδῆ·
νῦν γὰρ κεν A ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἔλοι sic et
vulg., cf. *Schwartz, Advers.* 10 ἀπέστροφε A em. *Frdl.* (vel ἀπέστραφε?)
49 le. A suppl. Bk. 51 le. add. Ma. 53 ἀπολλ. scripsi, ἀπόλλωνι T
55 ἦδ. — ὕπνος] ἀμβρόσιον τὸν τοιοῦτον ὕπνον ἐκάλεε ἦγονε θεῖον καὶ ἥδιστον E⁴
55 sq. ἀνάπασιν T 56 αἰεὶ διαγρ. b δεῖ ἀγρυπνεῖν T 57—9 pone sch. B
23 b in A, trps. Vill. 57 (le.) στή δ' ἄρ' om. T 58 πλησίον (πλέον A). αἱ
δὲ αἰσθ. A b αἱ πλείους δὲ αἰσθήσεις T 60 le. T, om. A b τῷ v. ὠμ. scripsi,
τῷ δὲ νέστορι ὠμοίωται A, τῷ δὲ νέστορι ὁμοίος BCE³ (pone sch. a, conii. cum v.
ἔχουσιν, in A et b), ὠμοίωται τῷ νέστορι in fine scholii b E⁴, om. T 61 καὶ]
δὲ καὶ E⁴ φιλετ. T φιλαϊτάτῳ b ὡς intellege ὡς συνέβη 62 ἦ] καὶ
Wil. fort. δισυλλάβως (cf. *Hrd.* ad E 266)

- Nic.* 21 *a.* <Νέστορι:> μετὰ τὸ Νέστορι βραχὺ διασταλτέον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου τελείαν θετέον. A^{int}
- ex.* *b.* μάλιστα γερόντων: τῶν φέννεα τιμίων†, ἐν οἷς καὶ Διο- 85
μήδης καὶ Αἴαντες. AT
- ex.* 23 *a.* δαΐφρονος: συνετοῦ, παρὰ τὸ δαῖναι, b(BCE³E⁴)
T ὡς „δαΐφρονη Πηνελοπείη“. ἐπὶ δὲ Τυδέως (cf. E 181) πολεμικοῦ.
δυσωπεῖ δὲ τοῖς ἐγκωμίοις τοῦ πατρὸς. ἢ ὅτι ἡ πατρωνυμία τοὺς
εὐγενεῖς ἤδει, ὡς τούναντιον „οὐ χρή“ (B 24). τῶν δὲ οἰκείων ἐστὶ τὸ 70
ἐγκαλεῖν, b(BCE³) T ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (K 159) γνωμολογεῖ ὁ
Νέστωρ· „τί πάννυχον ὕπνον ἄωταις;“ b(BCE³)
- Nic.* *b.* εὐδεις, Ἄτρεος υἱὲ <δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο>: τελεία
στιγμὴ κατὰ τὸ τέλος, ἐπεὶ ἀσύνδετος ὁ λόγος. τέσσαρας δὲ αὕτη χρό- 75
νους σιωπῆς δύναται. A
- ex.* 24—5. οὐ χρή παννύχιον εὐδειν βουλευφόρον ἄνδρα, /
ῶ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε: ταῦτα πρὸς τὸ
πείσαι· „ἐσθλὸν“ γὰρ „καὶ τὸ τέτυκται“ (O 207). ἀλλ' οὐδὲ Νέστορι
εἰκασθῆναι ἐκελεύσθη. b(BCE³) T
- D 25. <μέμηλε:> διὰ φροντίδος ἐστίν. T^{il} 80
- ex.* 26 *a.* ξύνες ὄκα· <Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι>: αὖξῃσιν ἔχει
τὸ μὴ πολλὰ εἰπεῖν, ἀλλὰ δεῖξαι ὅτι προσοχήν ἐργάζεται τὸ τοῦ
προστάσσαντος ἀξίωμα. b(BCE³) T
- ex.* *b.* <ξύνες:> ἀπὸ τοῦ ξυνήμι. T^{il}
- Hrd.* *c.* <ἄγγελος:> τὴν ἴσιν ὀξυτονητέον διὰ τὸ εἰμί. A^{int} 85
- Ariston.* 27 *a.* ὅς σεῦ ἀνευθεν ἐὼν <μέγα κήδεταί ἡ δ' ἔλεαίρει>: ὅτι
τοῦτο ὀρθῶς πρὸς Πρίαμον Ἴρις λέγει (ω 174)· ἐπεὶ καὶ τίνος χάριν
ἔλεειν αὐτὸν μέλλει; A

21 *b* Aristonico attr. Friedl. cl. Lehrs Ar.³ 115. Vide ad Δ 343 (A), cf. Eust. 167, 14. 200, 23; — τιμίων cf. D, D ad B 53. Δ 344. l 400 al., Ap. S. 54, 14, sch. γ 226. Vide ad B 53. 96—7 23 *a* δαΐφρονη Πηνελοπείη non ap. Hom., sed cf. Z 487 et o 356 πολεμικοῦ cf. D 24—5 ἀλλ' οὐδὲ sq. vide ad B 20 25 cf. Eust. 168, 9 26 *b* cf. D c cf. sch. ζ 125 (Hrd.) 27 *a* ad B 64. ω 174 (Ariston.)

63 le. add. Bk. 65 le. T, om. A τῶν T, τῶν γὰρ pone sch. B 20 *b* (coni. cum v. ὁμοίωται) A ἐνν. τιμ.] ἐντίμων Eust. (Bk.), recte (cf. D, Ap. S. 54, 14), ἐπτὰ τιμίων Roe. (vide ad B 55 *a.* 96—7. Δ 343) ἐν T οὕτως ἐν A 66 αἴαντες <καὶ * * * > Roemer (Ar. 37, 1) 67—71 pone sch. B 24—5 (coni. cum v. ἐκελεύσθη) in T 67 τοῦ συνετοῦ b 69 πατρός] πατρὸς. δυσωπεῖ δὲ ἡ πατρωνυμία C 70 ὡς] fort. ὦν 73 le. εὐδεις ἀτρεὺς υἱέ· A em. et suppl. Frdl. 76 sq. le. scripsi, εὐδεις: T, om. b 77—9 ταῦτα δὲ πρὸς sq. pone sch. B 23 *a* (coni. cum v. ἄωταις) b 78 τέτυκται sc. ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδη 80 le. add. V^c 81 le. T supplēvi, om. b 82 ὅτι προσοχ. T τὴν προσοχήν ἦν b 84 le. add. V^c 85 le. add. Vill. 86 le. A (ante ὅς asteriscus et obelus ut ante versum), suppl. Frdl. ὅτι] ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι Vill. 87 τινός A em. Bk.

b. ὁ σερσεύς ὀρθοτονητέον τὴν σεῦ. ἀντιδιέσταλται γὰρ πρὸς *Hrd.*
 90 τὸν Ἀχιλλέα. ἢ ὅτι πρόκειται τοῦ ῥήματος ἢ ἀντωνυμία. A b(BCE³
 E⁴) T

c. μέγα κήδεταί: δυσωπεῖ τοῦτον, νυστάξαντα. ἠλέηται δὲ *ex.*
 b(BCE³) T διὰ τὸν χρόνον τῆς ξενιτείας, διὰ τὸν λοιμόν, διὰ τὴν
 πρὸς Ἀχιλλέα στάσιν. b(BCE³E⁴) T

95 28. <θωρηξαί σε:> τοῦ θωρηξαί τὴν τελευταίαν ὄξυτονητέον· *Hrd.*
 1 ἀπολελυμένη γὰρ ἔστιν ἡ σέ. A^{im}

29 *a.* πανσυδίη: ἐν δοτικῇ, | διὰ τοῦ ν̄, ὡς „ἀνστήτη“ (A 305), *ex. (?) | Did.*
 κατὰ Ἀρίσταρχον. T

b. νῦν γὰρ κεν: ἐκείνη γὰρ ἡ ἡμέρα πεπόρθηκε τὴν πόλιν διὰ *ex.*
 5 τὴν τῶν ὄρκων παράβασιν. b(BCE³E⁴) T

31. <ἐπέγναψεν:> ἐπέκαμψεν. T^{il} D

32. <ἐφῆπται:> ἐπήρηται. T^{il} D

33. ἔχε: ἀντὶ τοῦ φύλασσε. b(BCE³E⁴) T^{il} *ex.*

33—4 *a.*¹ <μηδέ σε λήθη/αἰρείτω, εὔτ' ἄν σε ——— *ex.*
 10 ἀνήτη:> τὸ λήθη προστέθεται, ἵνα μὴ πάλιν τῶ ὕπνω μαλακισθεῖς
 ἐπιλάθῃται. b(BCE³E⁴) τῶ οὖν τέλει τοῦ ὄραματος καὶ ἡ ἔγερσις
 ἔπεται, καὶ διὰ τοῦτο παννυχίζειν αὐτὸν οὐκ εἶσεν. b(BE³E⁴)

*a*² {μηδέ σε λήθη:} διὰ τοῦτο γὰρ οὐκ ἔξ αὐτὸν παννυχί-
 ζειν· τῶ γὰρ τέλει τοῦ ὄραματος καὶ ἔγερσις ἔπεται. T

15 34. ἀνήτη: διαίρεσις b(BCE³E⁴) T ἔστι τῆς τοῦ ῥήματος τοῦ *ex.*
 ἴεω† κλίσεως, ὡς b(BCE³E⁴) καὶ Πλάτων (Prot. 310 d)· „ἔπει
 ἦδη με ἀνήκεν ὁ ὕπνος“. b(BCE³E⁴) T

b ad Z 309 *a.* Y 334 Vide ad A 396 (*Hrd.*);— Ἀχιλλέα cf. sch. o 19 28 ad
 Π 207 ἡ σέ ad Θ 161. 283, cf. sch. ζ 159. o 260. 309 29 *a* ad B 12 *a*
 (*Did.*). Vide ad A 305 *a* *b* cf. Porph. 1, 23, 11: Ζηνόδοτος (p. 143 Pusch) δὲ
 παριστάς τὴν τοῦ Διὸς ἀλήθειαν φησὶ κατ' ἐκείνην ἑαλωκέναι τὴν ἡμέραν τὴν Ἰλιον·
 ὅτε γὰρ οἱ ὄρκοι συνεχύθησαν, ἡ πόλις ἀπώλετο· ἐν γὰρ τῶ παρασπονδῆσαι τὸ
 μηκέτι σωθῆναι κατεψηφίσθη 31 D ad B 14, sim. D ad A 569. Φ 178 32 D
 ad B 15 33 ad B 70 (*Ariston.*) 34 Et. Gen. (AB) ἀνήτη: ... ἔστιν ἀνώ
 ἀνή ὑποτακτικόν, (καὶ add. B) ἐκ τοῦ ἔω γενόμενον (A, γινόμενον B) καὶ (κ. om.
 B) κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἠ ἀνήτη. Πλάτων· „ἔπειδὴ με ἀνήκεν ὁ ὕπνος“, fort. e
 scholiis, cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 2, 4, Et. Gud. 143, 17 Stef.), Et. Gud. 144, 8
 Stef. ἔστι — κλίσεως cf. Eust. 168, 32

89 le. A, σεῦ ἀνευθεν T, om. b ὀρθ. τὴν σεῦ A, τὴν δὲ σεῦ ὀρθοτονητέον pone
 sch. c (coni. cum v. στάσιν) b, ὀρθοτονητέα ἡ σεῦ T 90 ἢ om. A 92 νυστ. T
 διστάσαντα BE³, διάσαντα C (στ ss. m. sec.) ἠλ. b ἐλεεῖται T, ἐλεεῖ Wil. (cf. D)
 93 χρόνον post ξεν. CE⁴ τῆς] τοῦ C, om. BE³ διὰ alt. et tert. om. T 95 le.
 add. Bk. 1 ἡ σέ Bk., εἶσε A 6 sq. le. add. V^c 8 ἔχε: scripsi, τὸ ἔχε b ἀντὶ
 τοῦ E⁴T τὸ BCE³ φύλασσε δηλοῖ BCE³ 9 sq. le. addidi 10 τὸ scripsi,
 τὸ δὲ pone sch. B 33 (coni. cum v. δηλοῖ) b 13 le. T deleui 15 le. Bk.,
 ὕπνος ἀνήτη T, om. b 16 ἔω b, fort. ῶ (cf. Choer. Th. 2, 367, 8) ἐγκλίσεως
 E⁴ 16 sq. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕ. ἀνήκεν Plato

- ex. (?)* 35 *a.* <ἀπεβήσετο:> εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατατικοῦ, <διὰ τοῦ εἰ γραπτέον „ἀπεβήσετο“, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέβη ἀορίστου,> διὰ τοῦ αἰ γραπτέον. οὕτως Ἐπαφρόδιτος (fr. 18). A^{im} 20
- Did.* *b.* <δὲ λίπ':> οὕτως Ἴωνικῶς τὸ λίπαι. A^{iat}
- Hrd.* 36 *a.* <ἄ ρ':> δασυντέον τὸ ἄ· ἄρθρον γὰρ ἔστι. καὶ δύο μέρη λόγου· ἄ ρα, ἄ δῆ. A^{im}
- ex.* *b.* ἄ ρ' οὐ τελέεσθαι: διδάσκει ὁ ποιητῆς μὴ ἐπαίρεσθαι ταῖς ὄψεσι τῶν ὀνειρών. b(BCE³E⁴) T 25
- Ariston.* *c.* ἔμελλον: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔμελλον. ἡμεῖς δὲ ἐροῦμεν „ἔμελλον“ ἐνικῶς. καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. A
- Did.* *d.*¹ ἄ ρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον: ἡ Ζηνοδότειος γραφή διὰ τοῦ εἰ. οἱ δὲ διὰ τοῦ οἰ. T
- d.*² ὁ μὲν Ζηνοδοτος διὰ τοῦ εἰ γράφει, ὁ καὶ ἄμεινον. οἱ δὲ ἄλλοι 30 διὰ τοῦ οἰ. b(BCE³)
- ex.* 38 *a.* <νήπιος:> νήπιος ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι τὸ „νῦν“ (B 12. 29) ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἐνόμισεν. b(BCE³E⁴) T οὐ γὰρ δὴ διὰ τὸ „παν-
συδίη“ (B 12. 29)· οὐδ' εἰ γὰρ τὸ Θεσσαλικὸν ἐστράτευσεν, ἐπόρθει, „οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος“ (Π 709). T 35
- D* *b.* <μήδετο:> ἐβουλεύετο. Tⁱⁱ
- ex. (?)* 39 *a.* θήσειν γὰρ ἔτ' <ἔμελλον ἐπ' ἄλγεα>: τὸ ἐξῆς ἐπιθήσειν ἄλγεα. b(BCE³) T

35 excidisse videtur sch. Didymi de v. l. ἀπεβήσετο, ad Γ 262. K 513. Z 229, cf. Ludwich, A. H. T. 1, 203, 25 *a* de doctrina Eraphroditii vide Cobet, Miscell. crit. 364: „Argutiae hae sunt et contemnendae“; — ἀπεβήσετο cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 42, 21, Et. Gen. [AB] ἀπεβήσετο) *b* vide ad A 162 36 diple ante versum in A; erat fort. diple periestigm., si quidem pars scholii Aristonici excidit, qui etiam de v. l. Zenodotea (cf. sch. *d*) vid. rettulisse *c* καὶ ὅτι — ἐώκεσαν cf. D; vide ad A 564 *b* (test.) *d* ad B 397 (Did.), H 102 (Ariston.), Θ 137. Λ 128 (Did.), M 159 (Ariston.), N 28. 617. O 714. T 17 (Did.), Υ 504 (Ariston.), cf. sch. β 156 (Did.). Vide ad A 291. B 135 (Ariston.), Y 138 (Did.); Valk II 178 38 fort. excidit sch. Nicanoris, ad B 112 (A) fort. exstabat sch. Didymi de v. ἡδη, ad E 64 *c* *a* cf. Porph. 1, 23, 7 et 18; 1, 24, 5 (οἱ μὲν ὅτι τὸ „νῦν“ δηλοῖ πλείω, ἐν οἷς περιέχεται οὐ μόνον τὸ τῆμερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ), sch. D. Thr. (Σ^v) 274, 12, Eust. 168, 43 39 *a* cf. D

18 le. add. Vill. 19 διὰ — ἀορ. add. Bk. et (v. ἀπεβήσετο omissa) Cob. 21 le. add. Bk. Ιακῶς Schm., at vide ad A 608 al. 22 le. add. Vill. 24 διδάσκει δὲ sq. pone sch. *d*² (coni. cum v. τοῦ οἰ) BCE³ 24 sq. ταῖς τῶν ὀν. ὄψεσι E⁴ 26 le. Bk., τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμόν· A πρὸς A, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. 28 (le.) ἄ ρ' Ma., ἄρ' T 30 δ] ὅπερ C 32 le. add. Vill. νήπιος² tamquam le. scriptum in T 33 οὐ γὰρ sq. pone sch. B 12 *b* (coni. cum v. ἀνάξει) T, huc traxi (cf. Eust. 169, 2) 36 le. add. V^c 37 le. θήσειν γὰρ ἔτι: T emendavi et supplevi (auctore Vill.)

β. θήσειν γὰρ ἔτι: ἡ προαναφώνησις ἐγερτική. πείθεται δὲ *ex.*
40 ὄνειρῳ Ἀγαμέμνων σφαλλόμενος ὑπὸ Διός. **b**(BCE³) **T**

40. <διὰ κρατερὰς ὕσμινας> τὸ ὕσμινας αἰτιατική ἀντι *ex.*
γενικῆς **b**(BCE³) ἀντι τοῦ διὰ ὕσμινῶν. **b**(BCE³) **T**

41. ἀμφέχυτ' ὁμφή: ὅτι ὁμφή ἢ θεία κληδῶν, οὐ πᾶσα φήμη *Ariston.* | *D*
διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομοφάιος (cf. Θ 250), ὁ κληδόνιος. **A** | ὁμφή δὲ ἢ τὸ
45 ὄν φαίνουσα. λέγει δὲ ὅτι ἔναυλον εἶχε τὴν τοῦ ὄνειρου φωνήν. ἐμφαν-
τικὸν δὲ τὸ ἀμφέχυτο πρὸς τὸ μηδὲν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι. **A b**(BCE³
E⁴) **T**

42 *a.* <ἔξετο: τὸ> ἔξετο ἐκαθέσθη, καὶ δασύνεται. **b**(C) *Hrd. (?)*

b. ὀρθωθεῖς: ὀρθωθεῖς **b**(BCE³) **T** ἐκ τῆς ἀνακλίσεως, *ex.*
50 **b**(BCE³E⁴) **T** ὡς τὸ „ὀρθωθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος“ (K 80). **b**
(BCE³) **T** καὶ τὸ ἐπὶ γόνατα δὲ ἔνεχθῆναι† στήναί φησιν (cf. Θ
329). **b**(BCE³E⁴) **T**

c. χιτῶνα: χιτῶν εἴρηται τὸ λεπτότερον ἱμάτιον **A b**(BCE³ *D*
E⁴) **T** παρὰ τὸ οἶονεῖ περιχεῖσθαι αὐτὸ τῷ σώματι. ἰστέον δὲ
55 ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς χιτῶνα λέγει, ἐπὶ δὲ γυναικὸς πέπλον. **A b**(BCE³) **T**

43 *a.*¹ νηγάτεον: ἡ ἀγέννητον, ἡ λεπτόν, ἡ νεήγατον νεωστί *D*
γεγονότα. δηλοῖ δὲ ὁ χιτῶν παρ' αὐτῷ καὶ τὸν σιδηροῦν (cf. N
439). **b**(BCE³) **T**

*a.*² νηγάτεον: ἡ ἀγέννητον, ἡ λεπτόν, ἡ τὸ νεωστί γε- *D* | *Ep. Hom.*
60 γονός, νεογάτεον τι ὄν. | ἡ ὡσπερ παρὰ τὸ τείνω τατός, οὕτως
γείνομαι γατός, νεήγατος, ὑπέρθεσις τοῦ εἰ, νηγάτεος. **A**

b — προαναφ. cf. Eust. 169, 23 41 cf. Eust. 169, 25; — κληδόνιος ad
Θ 250 (A), cf. Lehrs Ar.³ 88. Aliter sch. Eur. Med. 173 θεία — φήμη cf.
Aeschin. 2, 145 42 fuisse vid. adnotatio Nicanoris de v. ἔξετο δ' ὀρθωθεῖς,
ad K 80. Z 437 (A) *b* ad Σ 246 (A et T) *c* ἰστέον sq. cf. Eust. 170, 6;
D ad E 734. Π 9 43 *a.*¹ — γεγονότα cf. Ap. S. 116, 8 (Apion. fr. 74) νεωστί
γεγονότα cf. sch. Ap. Rh. 1, 775 a δηλοῖ δὲ sq. cf. Eust. 170, 10 *a.*² cf. Eust.
170, 19; — γεγονός = D, cf. D ad Z 185 νεογάτεον τι ὄν cf. D ὡσπερ
παρὰ sq. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 292, 15, Et. Gen. = EM. 602, 44, Et. Gud.

39 ἡ δὲ προαν. sq. pone sch. *a* (coni. cum v. ἀλγεα) in **b** διεγερτική C 40
ἀγαμ. om. T 41 le. add. Vill. τὸ scripsi, τὸ δὲ BE³ τὸ δι' C 42 ἀντι
τοῦ T ἦτοι **b** διὰ T διὰ τῶν **b** ὕσμινῶν T 43 le. Vill., ἔγρετο δ'
ἐξ ὕπνου: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι κληδ.] κληδῶν, θεία φήμη Lehrs
44 ὁμφή: tamquam le. T, om. E⁴ δὲ A, om. bT 46 ἐπιλελ.] ἐπιλελῆσθαι
αὐτόν T 48 le. et τὸ addidi 50 τὸ om. C δ' ἄρ'] γὰρ T 51 ἐνεχθ.]
ἐρειφθῆναι Wil., recte 53 le. A, ἐνδυνε χιτῶνα T, om. **b** χιτ. εἴρ. BCE³
εἴρηται γὰρ χιτῶν T χιτῶν δὲ E⁴ χιτῶν A τὸ λεπτ. ἰμ. scripsi, τὸ λεπτότερον
(λεπτότατον C) ἱμάτιον δὲ προφορεῖται (προφέρεται Bk.) **b**, τὸ ἱμάτιον T, om.
A 54 αὐτὸ] ὄλω Ge, om. **b** 57 παρ' αὐτῷ post σιδηροῦν **b** σιδηροῦν
θώρακα D 59 τῷ A em. Vill. 61 ὑπέρθ. A, καὶ ὑπερθέσει Vill.

ex. *b.* μέγα <βάλλετο> φᾶρος: τῷ μεγέθει τοῦ ἱματίου καὶ τὸ τοῦ φοροῦντος αὐτὸ συνεμφαίνει μέγεθος. πρεπῶδης δὲ στολῆ τῷ ἐπὶ βουλήν ἐξιόντι, ἐπὶ δὲ κατασκοπὴν λεοντῆ καὶ δόρυ (cf. K 29). ἀφαιρεῖται δὲ τὸν τύφον, ἑαυτοῖς διακονεῖσθαι λέγων· καὶ τί θαυμάσεις 65 Τηλέμαχον ὄρφανὸν ὄντα καὶ νησιώτην (cf. β 2—4); **b**(BCE³) **T**

ex. *c.* φᾶρος: παρὰ τὸ φέρεσθαι, **A b**(BCE³) ἢ τῆ ὑφῆ ἀρηρέναι. **b**(BCE³) καὶ ἐπὶ γυναικὸς δὲ τάσσεται αὐτό· „αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος“ (ε 230). καὶ τὸ ἔσθος δὲ καὶ ἡ λώπη ἐν διαφόροις εἰσι γλώσσαις. **A b**(BCE³) 70

D | ex. 44. πέδιλα: παρὰ τὸ ——— περιτίθεσθαι. ἢ **A |** παρὰ τὴν ἔλην, τὰ τοὺς πόδας θερμαίνοντα. **A b**(BCE³E⁴)

Ariston. 45 *a.* ξίφος ἀργυρόηλον: ὅτι τὸ Ἄγαμέμνονος <ξίφος> νῦν μὲν ἀργυρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (cf. Λ 29—30) χρυσοῦλον. καὶ Εὐριπίδης „σφυρῶν σιδηρὰ κέντρα“ εἰπὼν (Phoen. 26) ἐν ἄλλοις 75 φησί (ib. 805)· „χρυσοδέτοις περόναις“. τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ κατ' ἐπιφορὰν ἐστὶ ποιητικῆς ἀρσεκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα διαφορώτερον φράζει (sc. Λ 19—28 et 32—40), οὕτω καὶ τὸ ξίφος κοσμεῖ (sc. Λ 29—31). **A**

ex. *b.* ἀργυρόηλον: ἢ παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ἢ μεμιγμένους ἔχον 80 χρυσοῦς ἤλους. **T**

407, 6, brevius 407, 1); vide ad ζ 185 *a* *b/c* *h*(cf. A. G. 455, 25 Matr.): τῷ μεγέθει — μέγεθος. μέγα δὲ καὶ παχὺ τὸ ἱμάτιον (Ag). πρεπῶδης — ἐξιόντι, ἡνίκα δὲ ἐπὶ πολέμου, „ὄμματα καὶ κεφαλὴν“ (B 478), ἡνίκα δ' ἐπὶ σκοπῆν, τὴν λεοντῆν (Ge, τὴν λεόντινον Ag). τὸ δὲ φᾶρος καὶ ἐπὶ γυναικῶν (Ag Ge), sch. *ex.*, ut vid., a Byz. amplificatum *c* — αὐτό cf. Ap. S. 161, 17; — γυναικὸς Synag. (Σ^a, Ba. 403, 22, Ph., Su., Et. Gen. = EM. 788, 8); — φέρεσθαι cf. Or. 168, 19 τῆ ὑφῆ ἀρ. cf. Eust. 170, 3 ἔσθος cf. Ap. S. 77, 24, Su. ε 3143 λώπη cf. Ap. S. 109, 17, sch. Ap. Rh. 2, 32—34 *a*, Su. λ 731 (test.) 44 Eust. 170, 27: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ „ὑπὸ λιπαροῖσι“ τινὲς „ὑπαὶ λιπαροῖσι“ (sic vulg.) γράφουσιν, ὀκνοῦντες νοεῖν ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ πρόθεσις μακρὸν ἐνταῦθα ἔχει τὸ ὀ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ᾰ κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς, originis incertae, fort. partim e scholiis πέδιλα — περιτίθεσθαι (D) cf. sch. Theocr. 4, 56 *a*, sch. Pind. P. 4, 168 *b* παρὰ τὴν ἔλην veriloquium aliunde ignotum 45 Or. 111, 9 (Et. Gen. [A] ξίφος): ξίφος παρὰ τὸ ξαίνειν (ξέειν cod. Or.). οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος (Il. om. cod. Or.). Quo loco invenerit, nescitur *a* ad Λ 30 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 342. Vide ad A 37 *c*; Griesinger 39 καὶ Εὐριπ. — λέγεται cf. sch. Eur. Phoen. 805 κατ' ἐπιφορὰν ἐστὶ π. ἀρσεκείας ad Σ 63. Φ 269; cf. Meinel 29. Vide ad B 494—877 *b* — ἐπίθετον ad K 220 (T), O 171

62 le. T suppl. Vill., om. **b** τῷ τοῦ ἱματίου μεγέθει **b**, nescio an rectius 63 αὐτὸ συνεμφ. T συνεμφαίνεται **b** ἢ στολῆ **b** 64 λεοντῆ Ma., ἢ λεοντῆ **b** τὴν λεοντῆν T τὸ δόρυ **b** 65 λέγ. διακ. **b** καὶ μὴ θαυμάσης **b**, fort. rectius 66 ὄντα post νησ. **b** 67 le. A, φᾶρος δὲ (παρὰ) pone sch. *b* (coni. cum v. ὄντα) in **b** 68 ταῦτό **b** 69 ἢ om. A 70 γλώσσ. εἰσὶν **b** 71 τὴν **b** τὸ τὴν A 73 le. Vill., ἀμφὶ δ' ἀρ' ὤμοισιν A ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ξίφος add. Vill. 74 χρυσ.] ἐν δὲ οἱ ἤλοι / χρυσοῖσι πάμφαινον Hom. 75 σφυρὸν A em. Frdl. 77 δὲ] γὰρ? Roe. 78 sq. φράζει ἐκεῖ, οὕτω Roe. (Ar. 225)

46. ἄφθιτον (αἰεί): τὸ μηδέπω φθαρέν· οὐπω γὰρ ἦν ὑπὸ *ex.*
τῶν Ἑρακλειδῶν ἠρημένον. ἢ ὅτι ἠφαιστότευκτον. οὐκ ἀκριβολο-
γεῖται δὲ νῦν περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξῆς (sc. B 101—8). A b(BCE³E⁴) T

85 47. <κατὰ νῆας:> ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νῆας. T^{il} *Did. (?)*

48 a. ἡὼς μὲν ῥα <θεὰ προσεβήσετο μακρὸν *Ολυμ- *Ariston.*
πον>: πρὸς <τὸν> τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν, ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστή· δέκα
μὲν μέχρι τῆς μηνίδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπία ὄντων. ἢ δὲ
ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστίν. καὶ ὅτι ὄρος ὁ *Ολυμπος· διὸ
90 καὶ μακρός. A

b. ἡὼς: νῦν τὸν ὄρθρον λέγει. σημαίνει δὲ καὶ τὴν θεάν, „ἦρπα- *ex.*
σεν Ἡώς“ (ο 250), καὶ τὸ ἔωθινὸν κατάστημα, „ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν“
(Θ 66), καὶ τὴν ἀνατολήν, „πρὸς ἡῶ τ' ἠέλιόν τε“ (ι 26), καὶ τὴν
ἡμέραν, „ἡὼς εἰσι δυσώνυμος“ (τ 571). τὸν ὄνειρον δὲ εὐθύς διεδέ-
95 ξατο ἡ ἡμέρα. b(BCE³E⁴) T οἱ δὲ πρὸς ἔω ὄνειροι ἀληθεῖς
1 πεπτομένων τῶν σιτίων. A^{im} b(BCE³E⁴) T

c. προσεβήσατο μακρὸν *Ολυμπον: αἱ γὰρ ἀκρῶρειαι *ex.*
πρῶται φωτίζονται b(BCE³E⁴) T

49 a. φῶς: φῶς. | τὸν ἥλιον· τοῦτον γὰρ ἀγγέλλει, ὡς καὶ D | *ex.*
5 αὐτὴν ὁ ἔωσφόρος. κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ ἥλιος φῶς λέγεται. b(BCE³E⁴) T

b. <ἔρέουσα:> ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἔρέουσα ἀντὶ τοῦ *Ariston.*
σημαίνουσα. A^{im}

50. <λιγυφθόγγοισι:> ὄξυφώνοις. T^{il} *D*

52 a. <ἐκήρυσσον:> ἐπὶ τὸ κήρυσσον ἄνω πρώτη στιγμή, *Nic.*
10 ἥτις δύο δύναται χρόνους σιωπῆς. A^{im}

(bT). Vide ad Ψ 55 46 — φθαρέν cf. D, Eust. 170, 34 47 ad A 423—4 (Did.)
48 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a cf. Eust. 171, 4. Vide ad
A 493. Diem, qui v. B 48 illucescere dicitur, Aristarchus ab ipsa contentionis die
decimum tertium numeravit, Zen. undecimum vel duodecimum, cf. Friedl.,
Ariston. p. 58; Naber 167 καὶ ὅτι ὄρος sq. ad A 44 a b ad Θ 66 (Ariston.),
cf. D ad Θ 1 (unde sch. θ 1), Ap. S. 85, 21, Porph. 1, 301, 7, sch. ε 1 ἔωθ.
κατάστ. cf. D ad Θ 66 τὴν ἡμέραν cf. D οἱ δὲ πρὸς sq. cf. Eust. 171, 3
49 a — ἥλιον ad T 2 (T) b ad Ψ 226 (Ariston.), cf. sch. Arat. 7 50 cf.
Eust. 171, 17 50—2 nulla signa ante versus in A; tamen excidisse vid. nota
Aristonici, cf. sch. β 7: οὐδὲν μὲν ἀντιπράττουσιν οἱ στίχοι (sc. β 6—8) πρὸς
τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν, οικειότεροι δὲ μᾶλλον εἰσιν ἐν Ἰλιάδι, Carnuth, Ariston.
17

82 le. AT suppl. Vill., om. b 83 τῶν om. b ἠρημένον C εἰρημένον T
84 δὲ om. T 85 le. add. Ma. 86 sq. le. A suppl. Vill. 87 πρὸς A fort.
ἢ διπλῆ πρὸς τὸν add. Vill. 91 le. Bk., ἡὼς μὲν ῥα: T, om. b λέγει.
σημ. (δηλοῖ C) δὲ b, om. T θεάν, ὡς τὸ b 92 καὶ BE³ E⁴ σημαίνει δὲ καὶ
C, om. T ἡὼς b ἢ ἡὼς T 93 καὶ utrumque om. T 95 ἢ E⁴T, om. BC
E³ οἱ δὲ] ὅτι οἱ A ἔω] ἡῶ A 1 πεπτομένων b, exspectes πεπεμένων 2
προσεβ. — γὰρ T, μακρὸν δὲ Ὀλυμπον, ἐπειδὴ ad pone sch. b (coni. cum v. σιτίων)
b 4 le. b, ζῆνι φῶς: //// (1,5 cm) T φῶς om. b τοῦτο T ἀγγέλει
E⁴ 6 le. add. Vill. (Bk.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 8 le. add. Ma. 9
le. add. Vill. κήουσσον] ἐκήρυσσον codd. Hom.

ex. β. ἡγεύροντο μάλ' ὤκα: πάνυ σπουδαίως διὰ τὸ εὐπει-
θές. ἢ πευσόμενοι τι περὶ Ἀχιλλέως. T

Did. 53 a.¹ βουλὴν {δὲ πρῶτον}: αἱ πλείους καὶ χαριέσταται δίχα
τοῦ ν̄, „βουλή“, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς ἐγγράπτω
καὶ τῇ Ζηνοδοτεῖω βουλὴν. ἀστειότερα δὲ ἢ χωρὶς τοῦ ν̄ καὶ Ἀρι- 15
στάρχους. A

a.² βουλὴν: αἱ πλείους καὶ χαριέστεραι δίχα τοῦ ν̄ φείσι†
καὶ ἡ Ἀριστάρχους. ἢ δὲ σὺν τῷ ν̄ Ζηνοδοτεῖος. b(BCE³E⁴) T

ex. β. βουλὴν δὲ πρῶτον: τὸ κενὸν τῆς συναγωγῆς τοῦ πλή-
θους ἀναπληροῖ. b(BCE³E⁴) T φθάνει δὲ τὴν Λακῶνων πολιτείαν, 20
βουλὴν γερόντων καὶ δύο βασιλεῖς λέγων. A b(BCE³E⁴) T εἰσὶ
δὲ Ἰδομενεὺς μὲν καὶ Αἴας Βοιωτοί, Φιλοκτῆτης δὲ καὶ Πρωτεσίλαος
Λοκροί, Ἐπειὸς δὲ Ἥλειος, Ἀθηναῖοι δὲ Μαχάων, Εὐρύπυλος, Με-
νέλαος, Ἀγαμέμνων, Νέστωρ, Ὀδυσσεύς, Διομήδης. b(BE³E⁴) T

Hrd. c.¹ Ἴζε: Ἀρίσταρχος τὸ Ἴζε ἐκτείνει, ἢ δὲ κοινὴ συστέλλει. 25
b(BCE³E⁴) T

c.² <Ἴζε:> συσταλτέον τοῦ Ἴζε τὴν ἄρχουσαν. A^{int}

c.³ Ἴζε {γερόντων}: ἢ κοινὴ τὸ Ἴζε συστέλλει. A

ex. d. γερόντων: γέροντας συνεχῶς ὁ ποιητῆς τοὺς γερα-
σμίους φησί, διδάσκων ὅτι δεῖ τοὺς ἡγεμόνας οὐ μόνον καθ' ἡλικίαν, 30
ἀλλὰ καὶ πρὸ ἡλικίας φαίνεσθαι γέροντας τοῖς ἥθεσιν. A b(BCE³E⁴)
T τὸν δὲ ἔντιμον ἐνικῶς οὐδέποτε ὠνόμασεν. b(BCE³E⁴) T

52 b — εὐπειθές cf. Eust. 171, 24 53 nullum signum ante versum in A; tamen
sch. Aristonici fuisse potest, cf. sch. a a¹ cf. Eust. 172, 12 et 23 b ad
Δ 343 (Ariston.) φθάνει — λέγων cf. Eust. 172, 17 εἰσὶ δὲ sq. ad B
21 b; cf. Valk I 504 c ad Γ 426 (Hrd.), cf. sch. δ 311, Ep. Hom. (An. Ox.
1, 395, 3) d cf. D, Eust. 172, 13

13 sq. sch. a¹ et c³ + b pone sch. d in A, trps. Ddf. 13 (le.) δὲ πρῶτον del. Bk.
17 le. βουλὴνδε pone sch. b (coni. cum v. διομήδης) T, βουλὴν δὲ (sch. a² pone v.
βασιλεῖς καλῶν [21] insertum in sch. b) b οἱ μὲν πλ. καὶ χαριέστεροι b εἰσὶ T
γράφουσι b, ὡς Wil., fort. εἶχον (vide ad B 164 al.) 18 καὶ — ζην. T ἀρίσταρχος
δὲ καὶ ζηνοδοτος διὰ τοῦ ν̄ b ἢ δὲ Ma., εἰ δὲ T ζην. Ma., ζηνοδό ss. τ T 19
sq. ἀνεπλήρου τὸ πλῆθος b 20 sq. φθάνει — λέγων pone sch. c³ (coni. cum v.
συστέλλει) in A 20 φθάνει] ἐμφαίνει b πολ.] ἐν τῇ δημηγορίᾳ πολιτείαν b
21 λέγων] καλῶν b 21—4 εἰσὶ δὲ sq. inepta, fort. interpolata; v. βοιωτοί,
λοκροί, δὲ ἡλείος, ἀθηναῖοι δὲ fort. delenda 21 sq. εἰσὶ — αἴας b αἴας Ἰδομενεὺς
T 22 δὲ καὶ om. T 23 ἐπειὸς — μαχ. b, ἡλείοι ἐπειὸν αἰσθῆναι ὦν μαχάων T
25 pone sch. d (coni. cum v. ὠνόμασεν) b τὸ scripsi, δὲ τὸ bT (vide ad l.
32 et 25) Ἴζεν BC ἢ κοινὴ δὲ στέλλει T 27 le. add. Ddf. συστ. τοῦ
Cob., διασταλτέον τὸ A 28 (le.) γερ. del. Ddf. 29—32 sch. d pone sch. b
(coni. cum v. διομ.) b 29 le. T, Ἴζε γερ. A, om. b γέροντας om. b συν-
εχῶς om. A, συνεχῶς δὲ b 32 τὸν δὲ sq. b, οὐδέποτε ἐνικῶς τὸν ἐντιμον
ὠνόμασεν (ante v. ἀρίσταρχος, l. 25) T ὠνόμασεν sc. γέροντα

54. Νεστορέη παρὰ νηΐ: εἰκότως παρὰ τῇ νηΐ Νέστορος· *ex.*
 τούτῳ γὰρ ὁ ὄνειρος εἴκασται. **b**(BCE³E⁴) **T** Πυλοιογενέος δὲ
 35 **b**(BCE³) **T** ὡς ὀδοιπόρος καὶ χοροϊτύπος. **b**(BE³) σημαίνει
 δὲ τὸν **b**(BCE³) ἐν Πύλῳ τὸ γένος ἔχοντα. **b**(BCE³) **T**

55 *a.* τοὺς ὃ γε συγκαλέσας <πυκινὴν ἀρτύνετο βου- *Ariston.*
 λήν>: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὀμηγερέες τ'
 ἐγένοντο, / τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἄγαμέμνων“. ἀπί-
 40 θανον δὲ ἐν ἑπτὰ ὀρθὸν δημηγορεῖν. **A**

b. ἤρτύνετο: ἤρμοξε παρὰ τὸ ἄρω. ὡς ὀργιζόμενος δὲ οὐκ *ex.*
 ἀναφέρει Κάλχαντι, ἢ ὡς αὐτοκρίτου ὄντος, ἢ ὅτι τῶν ὀνείρων τὰ
 χρηστὰ φίλοις λέγομεν. οὐκ ἄποθεν δὲ μαντικῆς ὁ Νέστωρ. **b**(BCE³
 E⁴) **T**

56 *a.* <κλύτε φίλοι:> τελεία στιγμή ἐπὶ τὸ φίλοι· αὐτοτελής *Nic.*
 γὰρ ὁ λόγος. **A**^{int}

b. θεῖός μοι ἐνύπνιον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „θεῖόν μοι *Ariston.*
 ἐνύπνιον“. οὐ λέγει δὲ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους,
 ἐνυπνίως. ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν τῇ ξ τῆς Ὀδυσσεΐας (495) κακῶς
 50 φέρεται. **A**

c. θεῖός μοι ἐνύπνιον: ὀνοματικὸν ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ *ex.*
 ἐνυπνίως. **b**(BCE³E⁴) **T** ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. Κρατῖνος θράττει
 μὲν (fr. 363 K.). **b**(BCE³) **T**

57. διὰ νύκτα: ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς νυκτός. **b**(BCE³E⁴) **T** *ex.*

58 *a.*¹ φυὴν τ' ἄγχιστα <ἔφκει>: ἴσως τῷ ἔξειδέναι ψυχῆς *ex.*
 55 φυὴν τοῦτό φησιν. **T**

54 — Νέστορος sim. D ἐν Πύλῳ sq. cf. D 55 diplo non periestigm. ante versum
 in A, fort. error scribae *a* ad B 76 (Ariston.) ἑπτὰ ad Δ 343 (Ariston.), vide
 ad B 21 *b* — ἤρμοξε cf. D παρὰ τὸ ἄρω cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 2, 25, Et.
 Gen. = EM. 150, 42, Et. Gud. 209, 4 Stef.) 56 asteriscus solus ante versum in
 A, deest diplo periestigm. *b* κατὰ τ. ὕπνους = D ὁ δὲ ἀστερ. sq. cf. sch. ξ 495
 (Ariston.) *c* h(Ag P¹¹, cf. A. G. 457, 3 Matr.), cf. Meineke F. C. G. 2,
 227; Beiträge 200; Valk I 524; — ὄνομα EM. 345, 48 (ὀνοματικὸν — ἐνυπνίως,
 ἢ ἐν ὕπνω. ἔστι δὲ καὶ ὄν.), fort. ex Ven. A 57 ad Ω 363 (T), cf. D, aliter Eust.
 172, 37 58 *a*¹/*a*² cf. Eust. 172, 40: φυὴν τινες νεοσῆκασι τὸ ἐξ εἶδους τε καὶ
 ψυχῆς ἀγαθόν *a*¹ Ge (e T)

33 τῇ τοῦ ν. νηΐ E⁴ 34 πυλοιογενῆ C 36 δὲ om. C ἔχοντος T 37 sq. le. A
 suppl. Vill. 38 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 41 ἀρῶ bT em. Bk.
 (cf. Arcad. 185, 17) 41 sq. δὲ κάλχαντι οὐκ ἀναφέρει αὐτῷ b 43 ὁ γέρων
 νέστωρ b 45 le. add. Vill. 47 le. Bk. (Vill.), κλύτε φίλοι A ὅτι A, fort.
 ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 51 ὄνομα. ἐπ. T, ἐνύπνιον ὀνοματικὸν ἐπ. BCE³ τὸ
 δὲ ἐνύπνιον E⁴ 52 sq. κρατ. θρ. μὲν (tum versus quod reliquum est vacat)
 T, κρατῖνος θράττει μὲν (με P¹¹) τὸ ἐνύπνιον h(Ag P¹¹), δεῖ κρατεῖν ὡς δραπετεύου-
 τος τοῦ ἐνυπνίου b 54 le. scripsi, διὰ νύκτα δὲ T, τὸ δὲ διὰ νύκτα (coni. cum
 scholio B 56c) b τῆς om. b 55 le. T supplevi τῷ ἔξειδ. T τὸ ἐξ εἶδους καὶ Ge
 (fort. recte, cf. Eust.) 56 τοῦτό φ. T καλεῖ Ge

a.² τὸ ἐκ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ εἶδους σύγκραμα φυτὴν ἴσως
 ὀνομάζει. b(BCE³E⁴)

Ariston. 60—71. εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ (——— ᾤχετ' ἀποπτάμενος):
 ὅτι Ζηνόδοτος συντέτηκεν, οὕτως εἰπών· „ἠνώγει σε πατήρ ὑψίζυ- 60
 γος, αἰθέρι ναίων, / Τρωσί μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὡς ὁ μὲν εἰπών /
 ᾤχετ' ἀποπτάμενος“. τὰ δὲ ἀπαγγελτικά ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρίς
 ἀναπολείται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσωπητέον· ἀναγκαῖον
 γὰρ καὶ τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγῆσασθαι. A

Ariston. 64. <ὃς σεῦ ἀνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἡδ' ἐλεαίρει:> 65
 ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰριδος πρὸς Πρίαμον δεόντως λέγεται (sc. ὦ 174). A^{im}

Ariston. 70. <σῆσιν ἔχε φρεσίν:> ὅτι οὐ λέγει μηδενὶ εἴπης, ἀλλ' οἶον
 φύλαξον ταῖς φρεσὶ καὶ διαμνημόνευσον. A^{im}

ex. 72 a. <ἀλλ' ἄγετε:> λείπει τὸ σκοπήσωμεν. οἶδε δὲ καὶ αὐτὸς
 τὸ δυσχερές. T^{il} 70

ex. b. ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως: δισταγμὸς ὁ τρόπος. οὐ πε-
 ριμένει δὲ κρίσιν· οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ συνῆξεν αὐτοῦς, ἀλλ' ὅπως
 εὐέλπιδας ποιήσῃ. b(BCE³E⁴) T

D | *ex.* c. ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως <θωρήξομεν υἱας Ἀχαι-
 ῶν>: ἀπόπειραν τοῦ πλήθους λαμβάνει ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων 75
 κατὰ τι παλαιὸν ἔθος, βουλόμενος μαθεῖν, πότερον οἰκεία πολεμοῦσι
 προθυμίᾳ ἢ ἀνάγκῃ. AT | ὁ τὸ πλήθος μὴ νενοηκὸς πρὸς φυγὴν
 ἠὺτομόλησεν. T

Ariston. d. <θωρήξομεν:> ὅτι συνεσταλμένως θωρήξομεν ἀντὶ τοῦ
 θωρήξωμεν. A^{int} 80

ex. 73 a. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι: οἶδεν αὐτοῦς
 ἀποκαμόντας τῷ χρόνῳ καὶ τῷ λοιμῷ καὶ τῇ ἀποστάσει Ἀχιλλέως.

a² σωμ. cf. D, aliter D ad A 115 60—71 desunt diplae periestigm. ante ver-
 sus B 60—70 in A, nisi forte una diplo periestigm. ante versum B 60 erat; vide
 ad A 446—8 ὅτι sq. cf. Eust. 173, 9; Lehrs Ar.³ 337 64 ad B 27 (Ariston).
 70 ad B 33 a (ex.), cf. Lehrs ap. Friedl. (Ariston. p. 58): „Puto quaestionem
 excitatam fuisse (sc. ad B 70), cur cum sibi imperatum dicat ut sua mente ser-
 vet, enuntiet“ 72 deest diplo ante versum in A, fort. socordia scribae b
 δισταγμὸς cf. Degenhardt 51 d cf. D. Vide ad A 141 73 a — στάσις γένηται
 (85) cf. Porph. 1, 24, 14 (Aristot. fr. 142)

57 ἴσως om. E³ 59 le. A supplevi 60 ὅτι A, fort. αἶ διπλαῖ περιεστιγμέναι
 (an ἡ διπλῆ περιεστιγμένη?), ὅτι ἠνώγει Eust., ἀνώγει A (vide ad Z 170) 65
 le. add. Frdl. 66 ὅτι A, ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι Vill. 67 le. add.
 Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 69 le. add. Ba. 71 δισταγμοῦ b 74 sq. le.
 T supplevi, om. A 75—7 ἀπόπειραν sq. pone sch. B 74 in A 76 sq. oik.
 πολ. προθ. T, γνώμη οἰκεία πολεμοῦσιν A (= D) 79 le. add. Vill. ὅτι A,
 fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 81 le. T, πρῶτα δ' ἐγὼν A, om. b (le.) ἐπέσει T em. Ma.

παρακαλεῖν δ' οὐκ ἔνῃν τὸν πρῶην φοβερόν καὶ λέγοντα „στυγῆ
 δὲ καὶ ἄλλος / ἴσον ἐμοὶ φάσθαι“ (A 186—7), ἀλλ' ἰούτεψ ἐπιτάσσειν,
 85 μὴ πως ἀντιλεγόντων δευτέρα στάσις γένηται. ἄλλως τε τῇ παρα-
 δόξῳ χαρᾶ καὶ λύπη τὴν ποιήσιν ἐκτραγωδεῖ, φίλτρον τε πορίζεται
 ἑαυτῷ· μισεῖ γὰρ τοὺς ῥιψοκινδύνους στρατηγούς ὁ στρατός. καὶ εἰ
 μὲν κατεδέξαντο φυγεῖν, εἴργε διὰ τῶν βασιλέων, εἰ δὲ μὴ, ἐλάνθανε
 τὸ βούλευμα. A b(BCE³E⁴) T ἄλλως δ' ἀπέβη· βλάπτει γὰρ ὁ
 90 Ζεύς. b(BCE³E⁴) T

δ.¹ ἢ θέμις ἐστί: τὸ ἦ δασυντέον· οὐ γὰρ ἐστί σύνδεσμος, *Hrd.*
 ἀλλ' ἴσοδυναμοῦν τῷ ὡς ἐπιρρήματι. A

δ.² ἀντὶ τοῦ ὡς· διὸ δασύνεται. Tⁱⁱ

74. πολυκλήϊσι: κληῖς παρὰ τὸ κλᾶσθαι ἐπ' αὐτῆς καθεζο- *ex.*
 95 μένους. A b(BCE³E⁴) T

1 75 a. ἄλλοθεν: τὸ ἄλλοθεν προπαροξύνεται, ὅτι ἀόριστον *Hrd.*
 τόπον σημαίνει· τὰ γὰρ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα, ἔχοντα πρὸ
 τοῦ τέλους τὸ ὁ μόνον, μὴ ὄντος ἑτέρου συμφώνου, παρωξύνετο,
 Κυπρόθεν, „Ἀβυδόθεν“ (Δ 500). ταῦτα δὲ προπαρωξύνετο, λέγω
 5 δὲ τὸ ἄλλοθεν, „πάντοθεν“ (N 28 al.), „οἰκοθεν“ (H 364 al.), καθότι
 ἀόριστον καὶ κοινήν τόπου σημασίαν ἀναδέχεται. A

δ. ἐρητύειν: οὐκ ἐκείνους φεύγοντας, ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα λέ- *ex.*
 γοντα· οὐ γὰρ ᾤετο τοσοῦτον ταχέως ἀναπτρωθῆναι πρὸς φυγὴν
 αὐτοῦς. b(BCE³E⁴) T

10 76 a. ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπών: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „ἀλλ' ἄγετ' *Ariston.*
 αἶ κέν πως“ (B 83) ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ, ὅτι οὐκ ὀρθοῦ εἰρηκότος

δ ad E 736. I 134 (*Hrd.*), cf. sch. δ 753, Ap. Dysc. adv. 148, 29, Lehrs, Quaest.
 ep. 44; Schoemann, Redeth. 232, 1. Vide ad ὦ 72 74 h(Ag Ge, cf. A. G.
 457, 17 Matr.): διὰ τί ἀστρατηγητικῶς (ἀστρατηγικῶς Ge) φεύγειν τοῖς ὄχλοις
 προστάσει ὁ Ἀγαμέμνων; ρητέον ὅτι (ὅτι om. Ag) τῇ μεταγωγῇ τῶν πραγ-
 μάτων νεωτέρας τὰς ψυχὰς ποιῆσαι ἐβουλήθη (ἠβουλήθη Ag), ὅπως ἐπιθυμία
 τῶν πατρίδων ἐπιτέμνεται (τέμνεται Ag) τὸν χρόνον τοῦ πολέμου, originis
 incertae, fort. sch. D παρὰ τὸ sq. cf. Eust. 174, 8; Or. 90, 15. Vide ad B 175
 75 a ad N 28 (A), cf. Eust. 174, 14, Ap. Dysc. adv. 191, 26, *Hrd.* 1, 500, 6, Ep.
 Hom. (An. Ox. 1, 318, 17); sim. Ge ad A 197 (non e scholliis) b cf. Porph.
 1, 25, 3, Eust. 173, 30 76 obeli ante versus B 76—82, deest asteriscus ante
 versus B 81 in A a partem scholii Aristonici ad B 76 excidisse suspicatur
 Meinel 10, cf. Eust. 174, 19: ὅτι καὶ ἐνταῦθα σχῆμα κεῖται, ὃ λέγεται κατὰ τὸ

83 δὲ οὐκ b φοβ. καὶ om. A, καὶ om. T (fort. recte) στυγῆι Ab 84 ἴσον
 — φάσθαι om. b οὔτε] οὐδὲ Ddf., (recte) ἐπιτάσσει A 85 μὴ πως] ὅπως μὴ
 b δευτέρα] καὶ ἑτέρα b 86 καὶ χαρᾶ b ἐκτραγ. sc. Agamemno Homeri
 87 αὐτῷ b 89 βούλημα T 91 σύνδεσμος sc. βεβαιωτικός 94 le. T, σύν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι A; le. et κληῖς om. b 94 sq. καθ. ἐπ' αὐτῆς (αὐταῖς C) b
 1—6 pone sch. B 76 a in A, trps. Vill. 3 τὸ ὁ Bk. (cf. Eust.), τὸ οὐ A
 4 κυπρ. Ἰλιόθεν αἰνώθεν ἄβυδ. Eust. (de suo ut vid.) 11 ὅτι Pluyg., ὅτι καὶ A

τοῦ Ἀγαμέμνονος λέγει ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ὅπερ ἀπίθανον, καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστωρ. ἀλλὰ καὶ εὐήθης τὸ εἰπεῖν „εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, / ψευδὸς κεν φαίμεν“ (B 80—1)· οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι 15 ἀληθεῖς ὄνειρους ὀρῶσιν. αἰρομένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπενεχθήσεται „πείθοντο δὲ ποιμένι λαῶν“ (B 85)· μὴ παρόντος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν (cf. Ψ 411. ο 151)· ἄτοπον γὰρ τούτῳ ἐπεσθαι τοὺς ἄλλους. A

ex. b.¹ τοῖσι δ' ἀνέστη: ἔθος γὰρ ὀρθοὺς λέγειν. T 20

b.² ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς ἴστασθαι καὶ δημηγορεῖν. b(BCE³E⁴)

Nic. 77 a. <Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος:> μετὰ τὸ ὄνομα βραχὺ διασταλτέον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου τελείαν στιγμὴν θετέον. A^{im}

ex. b. ἡμαθόεντος: παραθαλασσίας. b(BCE³) T ἦ †'Ημα- 25 θόης† ποταμὸς Πύλου. b (BE³E⁴) T

ex. 79. μέδοντες: πρόβουλοι παρὰ τὸ μῆδεα. b(BCE³E⁴) T τὸ δὲ ῥῆμα καὶ ὡς περισπώμενον· b(BCE³) T „Ἰδοθην μεδέων“ (Γ 276). b(BCE³)

Nic. 80 a. <εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε:> 30 ὑποστιγμὴ ἐπὶ τὸ ἔνισπε διὰ τὸν εἴ σύνδεσμον. A^{int}

Hrd. (?) b. {ἄλλος} ἔνισπε: ὡς ἦνιπτε. T

σιωπώμενον· ὅτι μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς δημηγορήσας ἔζετο, εἶπεν ὁ ποιητής· δτ¹ δὲ φθάσας ἀνέστη δημηγορήσαι, οὐκ ἐπεσημήνατο, ἀλλ' ἐσιώπησε. καὶ ἔστι κα¹ τοῦτο μέθοδος συντομίας, ὡς μὴ θέλοντος τοῦ ποιητοῦ ἐνδιατριβεῖν τοῖς μὴ καιριοῖς. καὶ νῦν μὲν τὸ τέλος εἰπὼν ἀπεσιώπησε τὴν ἀρχήν, ἀλλαχοῦ δὲ ἀνάπαλιν ποιεῖ . . . Vide ad B 278 a. Ceterum nulla diplex ante versum B 76 in A ἀπὸ τούτου sq. ad Ω 222 (Ariston.), cf. Lehrs, Hrd. 457 ἀθετοῦνται cf. Schwartz, Entst. 8, 2 οὐκ ὀρθοῦ εἰρηκότος ad B 55 a (Ariston.) οὐ γὰρ κατὰ (15) — ὀρῶσιν at vide ad B 82 77 b cf. Ap. S. 83, 30: ἡμαθόεντος: ἦτοι τοῦ ἄμαθον πολλήν ἔχοντος, . . . ἢ παρ' ὄν ῥεῖ ὁ <'H>μαθόεις ποταμὸς, Or. 70, 6 (Et. Gen. = EM. 428, 58); Ἄμαθος nomen fluvii ap. Strab. 8, 3, 1 (p. 336). 8, 3, 14 (p. 344). Vide D et D ad E 587; sch. β 214; cf. Carnuth, Ariston. p. 23—4. 79 — μῆδεα cf. Eust. 175, 10 80—2 h(Ag Ge, cf. A. G. 457, 24 Matr.): ζητεῖται (om. Ge), διὰ τί κόλακα τὸν Νέστορα παρεισάγει Ἀγαμέμνονος λέγοντα (λέγοντος Ag) „εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε — εὐχεται εἶναι“ (ἔνισπε — εἶναι om. Ag); ῥητέον οὖν ὅτι φιλοσόφου ἐνθυμήματι χρῆται πιστεύσας τῷ ὄνειρῳ, ὁποῖόν τι Μέγανδρος (μὲν ἀνδρὸς Ge) ἐπεφώνησεν (Ge, ἐπεφώνει Ag) εἰπὼν (fr. 780 Kō.) „ἄ (καὶ ἄ Ge) γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ὑπερσπούδασεν (ἐσπούδασε Ag), /

12 ἔζετο] ἔζετο, καὶ ὅτι ἴσταμενον ποιεῖ λέγοντα (sc. τὸν νέστορα) Lehrs 16 lac. post ὀρῶσιν stat. Frdl. (Ariston. fort. contendit versum 81 ex Ω 222 huc male translatum esse, vide ad Ω 222) 18 λέγειν A corr. Bk. 19 ἄτοπον] πῶς δὲ καὶ ὁ νέστωρ λυεῖ τὴν βουλήν ἀπιῶν; ἄτοπον Lehrs 22 le. add. Frdl. 25 le. scripsi, ἡμαθόεντος δὲ ἦ cum scholio B 76 b¹ (v. λέγειν) conii. T, om. b 25 sq. ἡμαθόεις Ddf. (cf. Or. 70, 6, He.) 27 le. scripsi, ἠδὲ μέδοντες T, om. b τὸ¹ CE³ τὰ T τὸ τὰ BE⁴ 30 le. addidi 32 (le.) ἄλλος deleui

81. νοσφιζοίμεθα: ἔχωριζόμεθα τῆς πίστεως. τὸ δὲ μᾶλλον *ex.*
 ἢ Ἄττικῶς παρέλκει, ἢ ἐπεὶ φύσει ψευδεῖς οἱ ὄνειροι, **b**(BCE³E⁴) T
 35 ἔξαιρέτως ἂν ἐχωρίσθημεν. **b** (BCE³E⁴)

82 *a.* νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος: οἷς οἰκείον τὸ μεριμνᾶν, τοῦ- *ex.*
 τοῖς ἀληθεῖς αἱ ἐμφάσεις, καὶ ᾧ ἢ ἀποτυχία κίνδυνον φέρει, οὐκ ἂν
 ψεύσαιοτο. **A**

b. νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος: ἀληθῆ γὰρ δοκεῖ, ὅσα *ex.*
 40 ἢ θεοὶ ἢ ἀξιόλογοι ἄνδρες δοκοῦσι λέγειν. **T**

84. βουλῆς ἐξῆρχε (νέεσθαι): ἐκ τοῦ βουλευτηρίου ὥστε *ex.*
 νεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἡ ἡλικία καὶ ἡ τιμὴ ἢ παρὰ Ἄγαμέμνονος δίδωσι
 τῷ Νέστορι. **b**(BCE³) T

85—6. οἱ δ' ἐπανέστησαν, (πειθοντό τε ποιμένι *Nic.*
 45 λαῶν, / σκηπτοῦχοι βασιλῆες): διαστολή ἐπὶ τὸ ἀνέστησαν
 (85) καὶ λαῶν (85). κοινὸν δὲ τὸ σκηπτοῦχοι βασιλῆες (86)
 κατ' ἀμφοτέρων. **A**

85 *a.* οἱ δ' ἐπανέστησαν: ἀντὶ τοῦ πάντες ἀνέστησαν. **b** *ex.*
 (BCE³) T τινὲς δὲ „πανέστησαν“. **T**

50 *b.* (ποιμένι λαῶν:) δεῖ γὰρ τὸν ἄρχοντα τοσοῦτον εἶ- *ex.*
 ναι τῶν ἀρχομένων προνοῦστέρον ὅσον ποιμένα προβάτων. λέγει
 δὲ τὸν Ἄγαμέμνονα. **b**(BCE³E⁴)

86 *a.* σκηπτοῦχοι βασιλῆες: καὶ γέροντες γὰρ καὶ ἱερεῖς *ex.*
 ἐσκηπτροφόρον. **b**(BCE³) T

ταῦτ' εἶδεν (Ag, ταῦτα καὶ Ge) νύκτωρ“. εἰδῶς οὖν (δὲ Ge) ἐνθυμούμενον τὰ τοῦ
 πολέμου τὸν Ἄγαμέμνονα εἰκότως εἶρηκεν ἀληθῆ (ἀλ. εἶρ. Ag) τὸν ὄνειρον εἶναι,
 originis incertae, fort. e scholiis, cf. Porph. 1, 25, 24 81 nulla dipse ante ver-
 sum in A; incertum an sch. Aristonici de v. νοσφιζοίμεθα exstiterit, cf. Eust.
 175, 12: ὅτι νοσφιζεσθαι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ τὸ νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ
 ἀπίστασθαι, ἢ ἐνεργητικῶς τὸ χωρίζειν καὶ νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν. παρὰ μέντοι
 τοῖς ὕστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι νοσφιζεσθαι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ σφετερίζεσθαι.
 Vide Dimpfl 34 ἔχωριζόμεθα cf. D, Eust. 175, 12. 21 μᾶλλον — παρέλκει
 ad ω 222 (bT) 82 *a* h(Ag Ge, cf. A. G. 457, 21 Matr.), cf. Eust. 175, 29; —
 ἐμφάσεις h(P¹¹) *b* cf. Eust. 175, 22 ἀξιόλογοι ἄνδρες cf. h(Ag = A. G.
 458, 1 Matr., pone sch. B 81, conl. cum v. ὄνειροι): διστρεφεῖς δὲ καὶ ἀγχιθεοὶ οἱ
 βασιλεῖς, fort. e scholiis 84 cf. Eust. 176, 14 85 *a* τινὲς sq. cf. Eust. 176,
 17 *b* ποιμένα προβάτων cf. Ap. S. 133, 8, D ad B 474. Θ 559; Amm. 21, Serv.
 Verg. A. 11, 811; sch. D. Thr. (Σ¹) 458, 32; pap. Hamb. (1954) p. 42, 1 86 *a*
 cf. D γέροντες sq. ad Σ 505 (Ariston.) ἱερεῖς sq. ad N 59 (T)

33 le. Ma., καὶ νοσφιζοίμεθα T, om. **b** ἔχωρ.] fort. χωριζοίμεθα (cf. D) 34 ἢ
 ἄττικῶς om. E⁴ 36 le. Bk., ψεῦδός κεν A 37 ἐμφάσεις A Eust., φάνσεις h ᾧ A
 ὡν h ἀποτυχία A em. Bk. 41 le. T suppl. Vill., om. **b** 42 νεῖσθ. T
 γενέσθαι **b** 42 sq. διδ. τῷ νέστ. T αὐτῷ δίδωσιν **b** 44 sq. le. A suppl.
 Frdl. (duce Vill.) 45 διαστολαὶ Frdl. ἀνέστ. A, rectius ἐπανέστησαν
 50 le. add. Bk. (Vill.) 53 καὶ γέρ. γὰρ T καὶ γὰρ καὶ οἱ γέρ. **b** οἱ ἱερεῖς **b**

ex. *b.* ἐπεσσεύοντο <δὲ λαοί>: ὀρῶντες ἤδη συνιόντας τοὺς 55
ἐν τέλει **b**(BCE³E⁴) **T** καὶ αὐτοὶ ἠκολούθουν ἅμα. **b**(BCE³E⁴)

Nic. 86—90. <ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί· / ἡ ὕτε ——— αἱ δὲ τε
ἔνθα> στικτέον κατὰ τὸ λαοί (86), ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ παραβολῆ
γενομένη ὑποστίζηται μέχρι τοῦ αἱ δὲ τε ἔνθα (90). οὕτως γὰρ
βέλτιον. **A**^{im} 60

Ariston. | *ex.* 87 *a.* ἔθνεα: πρὸς τοὺς εἰκαζομένους Ἑλληνας, ἐπεὶ σμήνεα
ἔδει. | πρώτη δὲ αὕτη παραβολὴ τῷ ποιητῇ. συγγενὲς δὲ ποιητικῇ
τὸ ζῶον διὰ τὸν μόχθον καὶ τὸ γλυκύ καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κηρίου.
ἡ μὲν οὖν φαλαγγιδὸν γινομένη πρόοδος εὖ ἔχει· ὥπλισμένοι τε
κέντροις εἰσίν, ὑπήκοοι τε καὶ αὐταὶ εἰσι καὶ ἐπ' ἔργον ἐξίσασιν, οὐχ 65
ὡς αἱ γέρανοι (cf. Γ 3—7), φιλάλληλοι τέ εἰσι μεταβαίνουσαι τε
πολλὰς ἀρχὰς πτήσεως ποιοῦνται. **A** **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. *b.* ἔθνεα εἰσι: τὸ εἰσι καὶ ἐνικὸν δύναται εἶναι ὡς „δοῦρα
σέσηπε“ (B 135), καὶ πληθυντικόν, ὡς „σπάρτα λέλυνται“ (ib.).
b(BE³) **T** 70

Hrd. *c.*¹ <ἀδινάων> δασυντέον τὸ ἀδινάων· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄδην
καὶ ἀδινός ἢ κίνησις. **A**^{im}

*c.*² ἀδινάων: παρὰ τὸ ἄδην· διὸ δασύνεται. **b**(BCE³) **T**

ex. 88. αἰεὶ νέον ἐρχομενάων: οἱ μὲν πρὸς τὸ πλήθος τοῦτο

87 asteriscus, non diple ante versum in A, fort. error scribae; dubitarim an asterisco animum lectoris ad primum simile advertere voluerit *a* — ἔδει cf. Eust. 178, 10. 14; sch. Opp. Hal. 1, 1 Vári. Vide Porph. 1, 130, 13; fort. excidit pars scholii Aristonici, cf. Eust. 178, 12: λέγει δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁμοίως χηνῶν καὶ γεράνων καὶ κύκνων ἔθνεα (cf. B 459—60) καὶ „μυιάων . . . ἔθνεα“ (B 469), παραχρῶμος τῇ λέξει καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ θέλων ἀγγέλην εἰπεῖν· κἄν γὰρ οἱ νεώτεροι ἀγέλας ἐπὶ ὀρνέων τιθῶσι, ἀλλ' Ὅμηρος τὴν τοιαύτην λέξιν τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσήρμοσε. Vide Dimpfl 37 πρώτη — τοῦ κηρίου cf. Eust. 179, 28 πρώτη — παραβολὴ cf. D *b* ad B 135 *c*¹ cf. Eust. 178, 23 (καθὰ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου δηλοῦται), vide ad E 203 (Hrd.) ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄδην sq. cf. Et. Cas. gl. 119 ἄδην cf. Hellad. ap. Phot. bibl. 535 b 21 (Et. Gud. 537, 18 Stef.); vide sch. δ 721 *c*² = D, cf. Ap. S. 8, 30 88 Et. Gen. (B Sym., deest A) αἰεὶ νέον ἐρχομενάων: σημαίνει οὖν τὸ συνεχῶς προϊεσθαι ὡς νεωστὶ

55 le. T suppl. Li, οἱ δὲ λαοί (ὀρῶντες), coní. cum scholio *a*, in E⁴, om. BCE³ 57 sq. le. add. Frdl. 61 le. Bk., ἡ ὕτε ἔθνεα A, ἔθνεα εἰσι pone sch. *b* (coní. cum v. λέλυνται) T, om. **b** 61 sq. ἔθνεα πρὸς — ἔδει post πρώτη αὕτη ἢ παραβολὴ τοῦ ποιητοῦ E⁴ 61 πρὸς A, erat fort. ἡ διπλῆ πρὸς ἔπει om. **b** 62 ἔδει εἰπεῖν BCE³ ποιητικῆς A 64 πρόοδος A τε A (et Ag) **b** δὲ T 65 εἰσὶ κέντροις A αὐταὶ A, αὐταὶ bT (fort. rectius) εἰσι om. C καί² om. A ἐπ' ἔργω BE³E⁴ ἐπὶ ἔργα A 66 αἱ] οἱ A μεταβαίν. τε] καὶ μεταβαίνουσαι E⁴ 68 sq. τὸ δὲ εἰσι sq. pone sch. *a* (coní. cum v. ποιοῦνται) **b** ὡς τὸ **b** 69 πληθ. τρίτον **b** 71 le. add. Vill. (e Li) 72 ἄδηνός A em. Lehrs 73 le. T, ἀδινάων δὲ post sch. *b* (coní. cum v. λέλυνται) BE³, post sch. *a* (coní. cum v. ποιοῦνται) C 74 le. AT, om. **b** (le.) ἐρχ. T ἐρχομε A

75 εἰρησθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προϊάσι πολλαὶ ὡς νεωστὶ
δοκεῖν αὐτὰς ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου. A b(BCE³E⁴) T οἱ δὲ νέον τὸ
ἔαρ φασίν. b(BCE³E⁴) T ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις
ζῴοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι γίνονται, αἱ δὲ μέλισσαι βραχεῖαν
τὴν κίνησιν ποιησάμεναι ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι καὶ ἐπαρθεῖσαι πέτονται
80 πάλιν καὶ πάλιν ἐφίζουσι. A b(BCE³E⁴) T κατ' ὀλίγον οὖν ἡ
πτῆσις αὐτῶν ὡσπερ ἄρτι ἀρχομένων γίνεται. συμβέβηκε δὲ καὶ
ἄλλο ταῖς μελίσσαις, ὁμότονον αἰεὶ τὴν πτήσιν ποιεῖσθαι ἀπ' ἀρχῆς
ἕως πέρατος, οὐκ ἀποληγούσαις κατ' ὀλίγον ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα
πτηνὰ καὶ χερσαῖα ζῴα. πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς πτήσεως
85 ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γινομένης. A

89 a. βοτρυδόν: πυκναὶ καὶ ἐξηρητημένα ἀλλήλων ὡς ῥάγες. ex.
οὕτω δὲ ἵπτανται σκιαζέειν θέλουσαι ἀλλήλας, ὀχλούμεναι ὑπὸ τοῦ
ἡλίου. A^{int} b(BCE³E⁴) T

b. (ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν:) ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄνθη *Ariston.*
90 εἰαρινά, ὡς ἐν τῇ Δ (251)· „ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσιν“ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
τοὺς Κρήτας. A^{im}

c. εἰαρινοῖσιν: τότε γὰρ γλυκέα καὶ τῆς ἱκμάδος πλήρη ex.
τὰ ἄνθη διὰ τὸ εὐκρατον τοῦ ἀέρος. b(BCE³E⁴) T

δοκεῖν αὐτὰς ἔρχεσθαι τὰς μελίσσαις· καὶ γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ζῴοις — ἐπισημαίνεται
ὡς ἄρτι ποιουμένων. οὕτως εὖρον εἰς τὸ ὑπόμνημα (Adler, cp. B, ὑποθέσει
VC) Ἰλιάδος (Beiträge 129); — ἕως πέρατος (83) cf. Eust. 178, 39; — ἀρχομένων
γίνεται (81) cf. Porph. 1, 25, 29 νεωστὶ cf. D, Ap. S. 115, 26 τὸ ἔαρ ad Δ 102,
cf. Porph. 1, 26, 3 αἱ δὲ μέλισσαι (78) — ἀρχομένων γίνεται cf. He. α 1813
(e Diogeniano?) αἱ δὲ μέλισσαι (78) — πέτονται πάλιν cf. D 89 dipre
periestigm. ante versum in A, fort. error scribae a Porph. 1, 26, 8: θαυμάσαι
δὲ ἔστι Ζηνόδοτον τὸ „βοτρυδόν“ ἐκλαβόντα (Glossae fr. 2 [p. 191. 193] Pusch)
ἐοικότως βότρυϊ τῷ ὀρνέω, ὅπερ αὐτὸ συστρέφει ἐν τῇ πτήσει· οὐδεὶς γὰρ τῶν
παλαιῶν οὐδ' Ἀριστοτέλης βότρυν ζῶον ἔγραψε, κέχρηται δὲ Ὀμηρὸς ἐπ' ἀμπέ-
λου τῷ βότρυος ὀνόματι· „μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν“ (Σ 562). „βοτρυδόν“
οὖν τὸ ἐοικότως βότρυϊ σταφυλῆς· κατὰ συστροφῆς γὰρ πέτονται. τάχα δὲ καὶ
ὅτι ἐν σχήματι βοτρυῶν ἐκκρέμονται τῶν ἀνθέων, τῶν ῥαγῶν τὴν τραχύτητα
μιμούμενοι τῷ πολλὰς καθ' ἑνὸς ἐκκρέμασθαι, cf. Eust. 179, 2; Koerner, Tierwelt
84 b ad B 148 a. Δ 251 a. E 14 b (Ariston.), cf. Eust. 179, 16. Vide ad Γ 259 b.

75 sq. νεωστὶ pone αὐτὰς b 76 ἔρχεσθαι A, Et. Gen., ἐξέρχεσθαι Eust. τῆς
ἐξ.] ἐπὶ τῆς ὁδοῦ A 78 sq. βραχ. τὴν κίν. ποιησάμεναι (ποιούμεναι Et.
Gen.) A, Et. Gen., βραχὺ τι πτᾶσαι (πᾶσαι T) bT 79 ἐφίζανουσι bT
79 sq. καὶ ἐπαρθ. — πάλιν ἐφίζουσι A, Et. Gen., καὶ πάλιν μετῖσαι ἐφ' ἕτερα
(ἐφ' ἕτερα μετῖσαι b) ἄνθη bT 81 ἐρχομένων Et. Gen. συμβέβηκε Et.
Gen., συμβέβη A 82 μελ. Et. Gen., μελίταις A 83 ἀποληγ. om. Et. Gen.
84 πάντως Et. Gen., fort. recte αὐτῶν post πτήσεως Et. Gen. 85 γιν. A
ποιουμένων Et. Gen. 86 le. T, τὸ δὲ βοτρυδόν E⁴, om. BCE³ ῥάγες ABC
87 οὕτως A ἀλλήλαις T ἀλλήλας αἱ μέλισσαι A 87 sq. ὀχλ. post ἡλίου C
89 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 92 le. E⁴T, om. BCE³

- ex. | ex.* 92 *a.*¹ ἡϊόνος προπάροιθε (βαθείης): χρόνου καὶ τόπου. | ἡϊών δέ, οὐ ἀκούεται τῶν κυμάτων ὁ κτύπος. βαθείης δέ οἱ μὲν μα-⁹⁵ κρᾶς, ἐπεὶ καὶ „φρείατα μακρὰ νάουσιν“ (Φ 197) ἀντὶ τοῦ βαθέα. ἢ τοῖς 1 μὲν ἀπὸ γῆς δοκεῖ βαθεῖα, τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ὑψηλὴ· διὸ φησι „προκρόσ(σ)ας“ (Ζ 35). Ἀρίσταρχος. T
- ex.* *a.*² <προπάροιθε> καὶ ἐπὶ χρόνου· „οὐ τις ἀνὴρ προπά-
ροιθεν“ (Λ 483). T^u 5
- ex. | ex.* *a.*³ οὐ λέγεται ὁ τῶν κυμάτων κτύπος, ἀλλ’ αὐτὸς ὁ αἰ-
γιαλός. βαθείης δέ οἱ μὲν μακρᾶς, ἐπεὶ καὶ „φρείατα μακρὰ νάουσιν“
ἀντὶ τοῦ βαθέα· b(BCE³) ἢ ὅτι τοῖς μὲν ἀπὸ γῆς δοκεῖ βαθεῖα,
τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ὑψηλὴ. b(BCE^{3E4}) | τὸ δὲ προπάροιθεν
καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται. b(BCE³) 10
- ex.* *b.* ἐστιχῶντο: στείχω στιχῶ, ὡς πείθω πιθῶ καὶ φείδω
φιδῶ. b(BCE³) T
- ex.* 93 *a.* ἰλαδόν: ὁμοίως τῶ „βοτρυδόν“ (B 89), b(BCE³) T
ζῷ καὶ ἀκολουθεῖ σημαίνει δὲ τὸ b(BCE³) μετὰ συστροφῆς καὶ
εὐκίνησις. b(BCE^{3E4}) 15
- Ariston.* *b.* <ῶσσα> ὅτι ῶσσα ἢ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι ψιλῶς
ἐπὶ πάσης φωνῆς. A^{im}
- ex.* *c.*¹ μετὰ δὲ σφισιν ῶσσα δεδήει: ἐν αὐτοῖς δὲ θεία τις
φήμη ἐξήπτο καὶ διηγείρετο παρορμῶσα τὸν λαὸν ἐπὶ τὴν ἀγοράν. T
- c.*² δεδήει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξήπτετο παρὰ τὸ δαίω. b(BCE^{3E4}) 20
- ex.* 94. <Διὸς ἄγγελος> πανομφαῖος γὰρ ὁ Ζεὺς λέγεται (cf.
Θ 250), ὅτι τὰ αὐτομάτως γινόμενα εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται. ἄγγε-
λος δὲ ἢ θεία κληδών, ἢ περὶ ἀπόπλου λέγειν ἔμελλε. b(BCE^{3E4})

M 28; vix recte Koerner, Bienenk. 76 et 81 92 *a* χρόνου καὶ τόπου ad T 344 (T), cf. sch. p 277 (Ariston. ?); Ap. S. 127, 33 (EM. 689, 57) χρόνου ad K 476. Λ 734. X 197 (Ariston.) τόπου cf. D οὐ — κτύπος cf. Seleuc. in Ecl. (An. Ox. 2, 446, 1, Et. Gud. ap. Reitzenstein, Gesch. 159, 28), Et. Gen. = EM. 422, 51 βαθείης — βαθέα cf. Eust. 192, 42 διὸ φησι ad Ζ 35 (Ariston.) *b* — στιχῶ cf. Eust. 179, 32; Et. Gen. (AB) στιχᾶι, aliter Ep. Hom. (An. Ox. 1, 391, 15, Et. Gud. 512, 41) 93 *diple* periestigm. ante versum in A, fort. error scribae *a* — ἀκολουθεῖ cf. Porph. 1, 26, 16 συστροφῆς cf. sch. Pind. N. 5, 70 *a* *b* — κληδών ad A 105 *a* (Ariston.), cf. D, Ap. S. 123, 23, Ecl. (An. Ox. 2, 462, 3), sch. Hsd. th. 10 νεώτεροι cf. Hsd. th. 832, Et. Gen. = EM. 635, 51 *c*¹ ἐξήπτο καὶ διηγ. cf. D *c*² παρὰ τὸ δαίω cf. Eust. 179, 45

94 le. T suppl. Vill. 2 φησι Bk., φασι T (et Li) 3 προκρόσας T suppl. Ma. ante ἀρίστ. interpuncti 4 le. add. Ba. κρόνου T em. Ma. 8 ἢ] μακρᾶς ἢ E⁴ (cf. l. 7) βαθ. δοκεῖ B 11 le. T, καὶ ἐστιχῶντο δὲ ἐκ τοῦ pone sch. *a*³ (coni. cum v. λαμβάνεται) in b καὶ b ὀφέλλω ὀφελῶ T 13 ὄμ. τῶ b πρὸς τὸ T 16 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 18 (le.) ὄσα T em. Ma. 19 fort. διεγῆγερτο (ut D) 20 δεδήει δὲ BCE³ τὸ δὲ δεδήει E⁴; sch. *c*² pone sch. B 94 (coni. cum v. ἔμελλε) b, huc traxi ἐξήπτετο] rectius ἐξήπτο 21 le. add. Vill.

95 *a*¹ τετρήχει: ἐκ τοῦ τάρασσω, οὗ ὁ παρακείμενος τε- *ex.*
 25 τάραχα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὔξησιν Ἰωνικὴν τοῦ $\bar{\alpha}$ εἰς η τέ-
 τρηχα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐτετρήχειν. ἐτεθορύβητο οὖν καὶ ἀσύμ-
 φωνος ἦν. T

*a*² ἔθορυβεῖτο καὶ ἀσύμφωνος ἦν. ἐκ τοῦ τάρασσω. b(BCE³
 E⁴)

30 *b*. ἀγορῆ: τὸ πλῆθος. b(BCE³E⁴) T¹¹ *ex.*

95—6. <τετρήχει δ' ἀγορῆ ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα / *Nic.*
 λαῶν ἰζόντων:> ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἀγορῆ, ἢ διασταλτέον καὶ
 ἐπ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τὸ γαῖα, ἰν' ἢ κοινὸν τὸ λαῶν ἰζόντων. A^{im}

96 *a*. ὄμαδος: ὀμάουδος τις ὦν, b(BCE³E⁴) T ἢ ὀμοῦ *ex. | ex.*
 35 αὐδῆ, T ἢ ὄπαδος παρὰ τὴν ὄπα. b(BCE³E⁴) T | πιθανῶς δὲ
 ἐν μὲν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ κήρυκες εἰσιν οἱ τὴν βοὴν παύοντες, ἐν δὲ
 τοῖς ἐξῆς (cf. B 169 sq.) τὴν Ἀθηναίων τῷ Ὀδυσσεῖ παρέστησε· πλειῶν
 γὰρ ἦν ὁ θόρυβος. A b(BCE³E⁴) T

b. (ἐννέα:) τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν φωνῆεν καταλη- *Hrd.*
 40 γον ἢ εἰς $\bar{\nu}$ ἢ εἰς $\bar{\gamma}$, τῆς ἐξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου,
 ψιλοῦται, „ἀντίος“ (B 185 al.), „ἔγχος“ (Γ 317al.), τοῦ ἀνδάνω (cf.
 β 114) ὑπεξ(αιρουμένου). A^{im}

96—7. ἐννέα δὲ <—/—> κήρυκες: οἱ τῶν Ἰέννεα† γερόντων, *ex.*
 Ὀδῖος Αἴαντος, οἱ περὶ Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην Ἀγαμέμνονος,
 45 Εὐρυβάτης Ὀδυσσεώς, Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεύς Μενελάου, Θο-

95 *a*¹ — ἐτετρήχειν h(Ag Ge, cf. A. G. 458, 13 Matr.), cf. Eust. 180, 5; Et. Gen.
 (= EM. 754, 45, Et. Gud. 527, 30), Schem. Hom. 105; aliter Zenob. (?) in Et.
 Gen. (B, deest A) τετρήχει. Vide ad H 346 ἐτεθορύβητο — ἦν cf. D *b* cf.
 D ad B 275 96 *a* — αὐδῆ cf. Or. 113, 5 (EM. 623, 18): ὄμαδος· ὀμ<ό>αυδος
 (ἀμαυδος EM.) τις ὦν, παρὰ τὸ πολλοὺς ὀμοῦ αὐδᾶν (παρὰ sq. om. cod. Or.),
 in sede scholiorum ἢ ὀμοῦ αὐδῆ Eust. 180, 9; ad M 471 (A), cf. Ap. S. 120,
 18, sch. Ap. Rh. 3, 971, sim. sch. α 365 (ὀμοῦ ζδεῖν), sch. Ap. Rh. 2, 638—9
 (test.), sch. Pind. N. 6, 64 b (test.). Vide ad H 307—8 *b* cf. Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 129, 16, Et. Gud. 477, 12 Stef., sim. EM. 343, 13) ex Herodiano (1, 542,
 25); Lex. spir. 217. 221 96—7 — Στέντωρ h(Ag Ge, cf. A. G. 458, 17 Matr.),
 cf. Eust. 180, 23 (ubi sequitur ἤδη δὲ καὶ τὸν Κάλχαντα, μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν
 τεκμηριούμενοι, ἐξ ὧν εὐρηταί που ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ Ποσειδῶν τῷ Κάλχαντι

26 ἐτετρ.] ἐτετρήχειν, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος τέτρηχα καὶ τετρηγῶς Ag
 28 ἔθορ.] rectius ἐτεθορύβητο 30 le. Ma., ἀγορῆ δὲ pone sch. *a*² (coni.
 cum v. τάρασσω) b, om. T 31 sq. le. add. Vill. 34 le. T, ὄμαδος ἦν
 A, om. b τις ὦν om. T 35—8 πιθανῶς sq. pone sch. B 99—100 (coni.
 cum v. καθίσαντες) A, trps. Vill. 35 δὲ om. A 36 παύοντες AT ποιοῦν-
 τες b 37 τὴν et τῷ om. b 38 ἦν om. T 39 le. add. Bk. 42 ὑπέξ
 A suppl. Bast 43 le. T suppl. Ma., ἐννέα δὲ κήρυκες pone sch. B 96 *a* (coni.
 cum v. θόρυβος) b ἐννέα² delendum, possis ἐπτά vel ἐντίμων (cf. test.) 44
 ὁ δῖος BCE⁴ 45 ἀσφαλείων T 45 sq. fort. θωώτης μενεσθέως, vide M
 342—3 θωώτ. στέντ.] θωότης στέντωρ Ge θωώτης νέστορος Ag

ώτης, Σπέντωρ b(BCE³E⁴) T Νέστορος, Μηρίωνης Διομήδους.
b(BCE³E⁴)

Ariston. 99 a. <σπουδῆς> ὅτι σπουδῆ λέγει οὐχ οἶον ἐν τάχει, ἀλλὰ
μόγισ καὶ δυσχερῶς, ὡς τὸ „ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον
'Οδυσσεύς“ (φ 409). A^{int} 50

ex. b. σπουδῆ δ' ἔζετο: μόγισ. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ταχέως·
„σπουδῆ νῦν ἀνάβαινε“ (ο 209). b(BCE³E⁴) T

ex. c. ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας: λαὸς ἐρήτυθεν. T

Nic. 99—100. σπουδῆ δ' ἔζετο λαὸς, <ἐρήτυθεν δὲ καθ'
ἔδρας / παυσάμενοι κλαγγῆς>: ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ λαὸς (99) 55
καὶ τὰ ἐξῆς συναπτέον ἕως κλαγγῆς (100)· ἡ ὡς διὰ μέσου κειμένου
τοῦ ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας (99), ἀνυποκρίτως ὑποστικτέον
ἐπὶ τὸ καθ' ἔδρας (99), ὅτε ἐστὶ διαστολὴ ἐπὶ τὸ λαὸς (99), ἴν' ἦ
τὸ ἐξῆς· σπουδῆ δ' ἔζετο λαὸς παυσάμενοι κλαγγῆς. καὶ
τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, καὶ ἡ διὰ μέσου ἀναφώνησις ὁμοίως. ὁ δὲ νοῦς 60
τοῦ ἡμιστιχίου οὗτος, ἐρήτυθεν δὲ κατὰ τὰς ἔδρας, οἶον ἠρέμησαν
καθίσαντες. A

ex. 100—1 a.¹ ἀνά δὲ κρείων <'Αγαμέμνων / ἔστη σκῆπτρον
ἔχων>: ἡ ἐπὶ βήματος ἀνέστη, ἡ ἀνασχὼν τὸ σκῆπτρον. T

a.² τὸ ἐξῆς ἀνέστη. ἅμα δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον ἀνέτεινε κατ'
ἔθος. b(BCE³)

ex. 101—7 a. τὸ μὲν Ἥφαιστος <κάμε τεύχων. / Ἥφαι-
στος μὲν δῶκε ——— Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι>: ὁ
τρόπος κλίμαξ· τὸ λῆγον γὰρ τῆς διανοίας ἀρχὴ γίνεται τῶν ἐξῆς.
A^{int} b(BCE³E⁴) T ἕκαστος δὲ στίχος τὸ γένος, τὸν δόντα, τὸν 70
ἐλληφότα φησί. μέγα δὲ ἐστὶ καὶ θεῖον ὄν καὶ ὑπὸ θεῶν διακονούμενον.
b(BCE³E⁴) T

ex. | ex. b. <Ἥφαιστος κάμε τεύχων. / > Ἥφαιστος μὲν
δῶκε <———— λείπε φορῆναι>: ὁ μὲν Ἥφαιστος κατεσκεύασε τῶ
Διὶ ὡς χειρῶναξ κελευόμενος· ὁ δὲ Ἑρμῆς εἴληφε παρὰ Διὸς κομίσει 75

ἐξομοιούμενος καὶ τοῖς Ἑλλησὶ ἐμβοώμενος καὶ κελεύων μάχεσθαι, vix e scholiis,
cf. N 45 et bT ad Z 136); vide ad B 21 b 99 deest diplex ante versum in A,
fort. error scribae a ad E 893. A 562. N 687. Ψ 37 (Ariston.), cf. sch. ω 119;
vide ad Δ 232. Θ 512 (Ariston.) δυσχερῶς cf. D, Eust. 181, 8, sim. Ap. S.
144, 10 c ad B 278 (Ariston.), Δ 110—1 (ex.), O 305 (Ariston.), cf. D 100
—1 a cf. D; de sceptro cf. Hofmann 49. Vide ad Ψ 568 101—9 cf. pap. Hom.
475 101—7 a cf. Eust. 181, 35. 184, 39; — κλίμαξ cf. Auct. ad Herenn. 4,
34, Quint. 9, 3, 57 θεῖον cf. Paus. 9, 40, 11

48 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 49 μόγισ A, νῦν μόγισ Roe. (Philol.
70, 1911, 324) τάνυσεν A em. Vill. 51 ἡ λέξις om. E⁴ ταχέως ὡς E⁴
52 ἀνάβαινε T 54 sq. le. A suppl. Frdl. 63 sq. le. T suppl. Vill. 67 sq.
le. T supplevi, om. Ab 69 λῆγος A τῶν bT τῶι A 70 τὸ γένος om. E⁴
71 καὶ¹ om. b 73 sq. le. AT supplevi, om. b 74 ὁ AT, ὁ ὁ pone sch. a (coni.
cum v. διακονούμενον) b 74 sq. τῶ διί κατεσκ. b 75 ὁ δέ] δὲ ὁ A

διακονίαν τινά Πέλοπι· Πέλοψ δὲ καταλείπει Ἀτρεί πρεσβυτάτῳ ὄντι τῶν υἱῶν· Ἀτρεὺς δὲ ἐπὶ μικροῖς τελευτῶν τοῖς παισὶ διαδόχῳ χρῆται τῷ ἀδελφῷ· ὁ δὲ οὐ τῷ ἑαυτοῦ παιδί Αἰγίσθῳ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισεν, ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς ἐπίτροπος διαφυλάξας ἀπέδωκεν
 80 Ἀγαμέμνονι. A b(BCE³E⁴) T | ἄχρι δὲ τοῦ αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι (107) καλεῖται κλίμαξ. δίδωσι δὲ Ἥφαιστος τῷ μὲν Διὶ τὸ σκῆπτρον ὡς βασιλικόν, τῷ δὲ Ἑρμῆ πάλιν ὁ Ζεὺς ὡς κηρυκικόν. A

101. κάμε τεύχων: καμῶν ἔτευξεν. ἀντιστροφή ὁ τρόπος. b *ex.*
 85 (BCE³) T

103—7. αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς (———/αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' *ex.* Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι): καλῶς ὅτε μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ συνδέσμου ἄρχεται, τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων. b(BCE³E⁴) T

103. ἀργεῖφόντη: ἀργῶ φόνου· b(BCE³E⁴) T „μηδέ τί τοι
 90 θάνατος“ (ὠ 152) καταθύμιος ἔστω· b(BCE³) T „τοῖον γάρ τοι πομπὸν (ὀπάσσομεν ἀργεῖφόντην)“ (ὠ 153)· καὶ „δώτορα ἑάων“ αὐτόν φησι (cf. θ 335). b(BE³) T ἡ ἀεργοφόντης ἀργεοφόντης καὶ ἀργεῖφόντης, ὡς πλέον πλεῖν, Νεόλαος Νεΐλεως· τὸν γὰρ Ἴουλιος ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, πέπλασται δὲ τοῖς νεωτέροις τὰ περι
 95 τὸν Ἄργον. b(BCE³) T

ὁ ἄχρι δὲ τοῦ (80) sq. h(Ag = A. G. 458, 21): τοῦτο καὶ τὰ ἐξῆς ἄχρι τοῦ — κλίμαξ· | τὸ λῆγον γὰρ τῆς διανοίας ἀρχὴ γίνεται τῶν ἐξῆς (cf. sch. a). | δίδωσι δὲ — ὡς κηρυκικόν 101 — ἔτευξεν = D, vide ad Λ 546 a. 569—71. Ψ 119—20 ἀντιστροφή ad N 148, cf. Hrd. rhet. fig. 102, 30, Lesbos. 50, 9. Vide ad T 368 (T) 103—7 cf. Eust. 181, 22. 42 103 — φόνου cf. D, D ad Π 181, sch. α 38, sch. Hsd. opp. 77 d, Ap. S. 42, 10, He. (α 7037. 7052), Meth. (An. Ox. 1, 84, 21), Et. Gen. (= EM. 136, 47), Et. Gud. 185, 19 Stef.; aliter Cyr. (Et. Gud. 185, 8 Stef., paulo brevius An. Par. 4, 179, 29): ἀργεῖφόντης· παρὰ τὸ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὡς φασιν Ἀλεξίων (fr. 4 B.) καὶ Ἀρχίος καὶ Ἀρίσταρχος· ἡ ἀριφόντης, ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὀνειροῖς, ὡς Δίδυμος (p. 337, fr. 2) καὶ Τρύφων (fr. 123 V.)· ἡ παρὰ τὸ ἀργόν συγκείμενον, τὸ λευκόν, ἀργοφόν-

76 κατὰ διακονίαν b τινά πέλοπι sc̄ipsi, τινά A πέλοπι b τινά ταύτην ἐκτελὼν T ὁ δὲ πέλοψ b κατέλιπεν A 76 sq. ἀτρεί post υἱῶν A πρεσβ. — υἱῶν om. b 77 δέ] δ' BCE³ 78 οὐ] οὐδὲ A παιδί] παιδί [ῶντι] (fort. [ῶν] τῷ A 79 ὡσπερ] ὡς b ἀπέδωκεν] κατέλιπεν T, fort. rectius 81 λείπε Ag Hom., δῶκε A (cf. Ψ 291. 457; West. 39) 82 fort. μὲν τῷ βασιλ. A βασιλεῖ Ag τῷ Ἑρμῆ δὲ Ag 83 ὁ [εὺς Ag δίδωσι A κηρ. A κήρυκι Ag 84 post sch. B 100—1 a² b, post sch. B 101—7 a T, huc traxi 86 sq. le. T supplevi, om. b 87 καλῶς δὲ E⁴ (post D ad B 108) 88 συνδέσμου sc. v. αὐτὰρ 89 τῷ ἀργῶ E⁴ φόν[ου] T, suppl. m. sec. τί τοι b V^c τοι T, τί οἱ Herm. 90 τοῖον γάρ οἱ (π.) Hom. 91 ὀπάσσ. ἀργεῖφ. add. Ma. δώτορα δὲ b, δώτορ Hom. 92 ἡ om. T ἀεργοφ. T ἀργοφόντης ἡ b 93 ἀργεῖφ. b ἀργεοφόντης T νεόλ. νεΐλεως om. b γὰρ T δὲ b 94 τοῖς b παρὰ τοῖς T 95 τὸν om. b

- D* αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρω ἀργεῖφόντη: ἀργεῖ- 1
φόντη ἀργῶ καὶ ——— παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν δευτέρῳ (5—8). **A**
- ex.* **104—6.** <Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ/———
ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη: > ἐκ τοῦ Πέλοπι πληξίππῳ (104) ὁ
ἵππικὸς ἀγὼν Πέλοπος καὶ Οἰνομάου δηλοῦται. τὸ δὲ ἐπιθέτον Θυέ- 5
στου, ὅτι πολύαρνος ὦν ἐγέννησε τὸν μῦθον τὸν περὶ τῆς χρυσοῦς ἀρνός.
b(BCE³)
- ex.* **104 a.** <Ἑρμείας δὲ ἄναξ: > Ἑρμείας, „Αἰνεῖας“ (B 820 al.),
„Αὐγείας“ (Λ 701) διὰ τοῦ ᾠ παρὰ τῷ ποιητῆ. ἄναξ δὲ ὁ θεός. **T**
- ex. | ex.* *b.* Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι <πληξίππῳ>: Ἑρ- 10
μοῦ γὰρ φασιν αὐτὸν καὶ Καλύκης· ἢ ἴδία τὸν κύνα†. πέπλασται οὖν
τοῖς νεωτέροις τὰ περὶ Οἰνόμαον καὶ τὴν χρυσοῦν ἄρνα. **T** | πληξίπ-
πον δὲ φασιν εἰρησθαι τὸν Πέλοπα διὰ τὸ μετὰ θάνατον Μυρτίλου
αὐτὸν ἠνοχῆσαι τοὺς ἵππους ἀπὸ Εὐβοίας μέχρι Πελοποννήσου. **b**
(BCE^{3E4}) **T** 15
- D* Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε: Ἴπποδάμεια ἢ Οἰνομάου ———
διὰ τὴν τῶν ἵππων αὐτουργίαν. **A**
- ex.* **105.** Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ: φασιν Ἀτρέα καὶ Θυέστην ἐπιβου-
λεύσαντας Χρυσίππῳ νόθῳ ἑαυτῶν ἀδελφῶ ἐκβεβλήσθαι ὑπὸ τοῦ
πατρὸς, μετὰ δὲ θάνατον Πέλοπος Ἀτρέα ἐπιστρατηγήσαντα εἰς 20
Ἥλιον κρατῆσαι τῶν σκῆπτρων τοῦ πατρὸς. **b**(BCE³) **T**
- D* αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ: Πέλοψ ἐκ προτέρας γυναικὸς ———
ἐκράτησε τῶν τόπων. ἱστορεῖ Ἑλλάνικος (FGrHist 4, 157). **A**
- Ariston.* **106 a.** Ἀτρεὺς δὲ θνητῶν ἐλιπεν πολύαρνι Θυέστη: ἢ
διπλῆ, ὅτι <οὐ> γινώσκει τὴν ἔχθραν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. αὐτῷ 25
γοῦν παραδίδωσι τὸ σκῆπτρον, οὐ τοῖς υἱοῖς ὁ Ἀτρέυς. **A**
- ex.* *b.* ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη: ὅτι Ὀμηρὸς οἶδεν αὐτοὺς
ἄχρι τέλους ἀδελφικῆν εὐνοίαν φυλάξαντας. εἰ δὲ ἦν αὐτοῖς ἔχθρα, οὗτ'
ἂν **b**(BCE³) **T** ὡς Αἰγισθον Ἀγαμέμνων κατήγετο, οὔτε **T** οἱ

της τις ὦν, cf. Et. Gud. 185, 14 Stef. **104 a** aliter Choer. O. (An. Ox. 2, 210, 15), unde h(Ag Ge, cf. A. G. 460, 13 Matr.) διὰ τοῦ ᾠ cf. Choer. Th. 1, 122, 5 *b* — Καλύκης cf. Preller-Robert, Gr. Myth. II 1, 290, 2 πλήξιππον sq. cf. D, Eust. 183, 19. 184, 19; FGrHist 3, 37 (test.), Paus. 2, 18, 2 **105** cf. sch. Eur. Or. 4 **106 a** τὴν ἔχθραν cf. D ([Apoll.] bibl. ep. 2, 10), FGrHist 3, 133, sch. Eur. Or. 811 *b* cf. Eust. 184, 21

3 sq. le. addidi 4 ἐκ scripsi, ἐκ δὲ pone sch. B 103 (coni. cum v. ἄργον)
b 8 le. addidi 10 le. T supplevi (auctore Vill.) 11 διὰ τ. κύνα mihi
suspecta (διὰ τινά διακονίαν vel διακόνημα vel κατὰ διακονίαν?) 12 sq. πλήξ.
— πέλοπα] πλήξιππος εἴρηται E⁴ 13 δὲ om. **b** 18 sq. ἐπιβουλεύσαντα
E³ 21 ἦλιν] ἴλιον T 25 οὐ add. Vill. 26 οὐ Lehrs, ἢ A 27
αὐτοὺς T αὐτὸν **b** 28 φυλάξαντα **b** 28 sq. οὗτ' ἂν Ma., οὐκ ἂν **b** οὐθ' T

30 θεοὶ ἐπέστελλον Αἰγίσθῳ μὴ ἀμύνασθαι Ἄγαμέμνονα (cf. α 37—9)·
 τοῦτε† τὸν Αἰγίσθον Ὅμηρος πικρῶς οὕτως ἐλοιδορεῖ ἀναλκιν (cf. γ
 310) καὶ „δολόμητιν“ (α 300 al.) καλῶν, εἰ μὴ τὰ τῆς συγγενείας πρῶ-
 τος ἐλυμήνατο. Λικύμνιος (fr. 7 R.) δὲ παραδηλοῦσθαι φησι τὴν
 ἐχθραν λεληθότως, ἵνα μὴ βλασφημήσῃ τὸ γένος· τὸ μὲν γὰρ „δῶκε“
 35 (B 105) φιλίας τεκμήριόν φησι, τὸ δὲ καταλιπεῖν ἀνάγκης· διὸ ἐφ’ ὧν
 μὲν τῶ „δῶκεν“ ἐχρήσατο, ἐφ’ ὧν δὲ τῶ ἔλιπεν. b(BCE³) T | πο-
 λύαρνι δὲ ἐκ τοῦ †ποληάρην. T

Ἄτρεϋς ὁ Πέλοπος, βασιλεύων ——— καὶ Θυέστην D
 ἐφυγάδευσεν. A

40 107 a. αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ’· ὅτι συμφωνοῦντας αὐτοὺς συν- *Ariston.*
 ἴστησι· καὶ γὰρ ὁ Θυέστης οὐ τῶ υἱῶ αὐτοῦ Αἰγίσθῳ καταλείπει τὸ
 σκῆπτρον, ἀλλ’ Ἄγαμέμνονι. καὶ ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, Θυέστα
 ἀντὶ τοῦ Θυέστης. A

b.¹ λείπει φορῆναι: μέγα πρὸς ἀρχὴν παρασκευὴ πολυ- *ex.*
 45 χρόνιος καὶ παλαιὸν †τροφῆς† ἀξίωμα. ἐξῆρεν οὖν τὸν φοροῦντα.
 | φορῆναι δὲ ἐφόρη φορῆναι. T

b.² μεγάλη καὶ πολυχρόνιος πρὸς ἀρχὴν ἢ τοιαύτη κατα-
 σκευὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἀξίωμα. ἐξαίρει δὲ τὸν φοροῦντα. b(BCE³E⁴)

108. <πολλῆσιν νήσοισι:> τούτῳ τοῦτο συνέβη διὰ τὴν ἐπὶ *ex.*
 50 Ἰλιον στρατείαν· Ῥόδιοι γὰρ καὶ Αἰγινῆται καὶ οἱ λοιποὶ λαοὶ
 Ἄτρείδεω Ἄγαμέμνονος λέγονται. τινὲς δὲ ἐννέα κώμας φασὶν ἐν
 Ἄργει, αἱ ὑπέκειντο αὐτῶ, ἄς καλοῦσι καὶ νήσους. b(BCE³)

109 a.¹ <ἐρείσάμενος:> ἐπερείσας ἐαυτόν. T^{il} *ex.*

107 a cf. D καὶ ὅτι κλητ. ad E 197. N 563. Π 185 (Ariston.), cf. Ap. Dysc. synt.
 301, 5: ὅτε ἡ κλητικὴ ἀντ’ εὐθεῖων παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεο-
 σαλικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστῶσαντο, „αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ’ Ἄγαμέμ-
 νονι“, συνελέγοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως (test.), sch.
 D. Thr. (Σ^d) 47, 20, (Σ^l) 507, 1, Hrd. rhet. fig. 86, 27; vide ad H 384. Aliter sch. D.
 Thr. (Σ^v) 144, 29, (Σ^m) 343, 4; vide h(Ag Ge, cf. A. G. 462, 4 Matr.): ἀντὶ τοῦ
 Θυέστης ἢ ἀντὶ τοῦ Θυέστα, ἴν’ ἢ Θυέστα ἢ εὐθεῖα. μεταπλασμός δὲ τοῦτο καλεῖται,
 ὡς τὸ „μητίετα Ζεὺς“ (A 508). χρῶνται δὲ αὐτῶ κατ’ ἐξουσίαν οἱ ποιηταί. καίτοι τὸ
 ᾧ οὐκ ἔστι καταληκτικόν (Ge, κατὰ κλητικὴν Ag) ἀρσενικοῦ ὀνόματος (ἀρσ. ὄν. Ge,
 ἀρσενικῶς Ag). ἢ νοήσωμεν (νοήσομεν Ag) ὅτι κλητικὴν ἀντὶ εὐθείας εἶπε; πολλάκις
 γὰρ καὶ τοῦτο ποιεῖ, fort. partim e scholiis Θυέστα cf. D ad A 175 ἀντὶ τοῦ
 Θυέστης cf. Eust. 185, 17 108 diplo ante versum in A, fort. exstabat nota
 Aristonici de v. Ἄργος, ad Δ 171 ᾧ τινὲς δὲ sq. cf. Eust. 185, 11 109 a
 cf. D

30 ἀγαμέμνονα b τοὺς ἐχθροὺς T 31 οὔτε] οὐδὲ Wil., recte τὸν αἰγίσθον
 om. b 31 sq. αὐτόν ἀναλκιν καλῶν καὶ δολ. b, fort. rectius 32 τὰ τῆς
 συγγ. T τὴν συγγένειαν b 34 βλασφ. T (et Eust.), λοιδορήσῃ b 35
 φησι om. b 36 μὲν τῶ b τὸ T ἔδωκεν b ἔλ. b λείπεν T 37 fort.
 πολύρρην, cf. D ad I 154 40 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 45 τροφῆς Ag Ge T
 del. V, Wil., def. Valk (I 530), fort. τρυφῆς ἀξίωμα:— (tum spatium ca.
 1,5 cm) T 49 le. add. Vill. 53 le. add. Ma.

*a.*² ἀπερείδων ἑαυτὸν καὶ ἀναπαύων. *b*(BCE³E⁴)

Ariston. *b.* <ἔπεε' Ἀργεῖοισι μετ' ἠϋδα:> ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶ μετ' 55
'Αργεῖοισιν ἔπεα ἠϋδα. A^{im}

Ariston. | *Nic.* 110 *a.* <ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης:> ὅτι πρὸς πάντας ἀποτείνόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἴστρον (FGH Hist 334, 69) λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. | στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος· προσαγορευτική γὰρ ἡ περίοδος. A 60

ex. *b.* ἥρωες Δαναοί: προεπαίρει τοῖς ἐγκωμίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν. οὐ λέγει δὲ αὐτοῖς τὸ ὄναρ, ὅπως μὴ δοκῇ σκευώρημα *b* (BCE³E⁴) *T* εἶναι, ἢ ἐτέρως ἀποβῆ καὶ θεομοσιῆς δόξη. *b*(BE³E⁴) *T*

Ariston. 111 *a.* Ζεὺς με μέγα <Κρονίδης>: ὅτι Ζηνοδότος γράφει „Ζεὺς με μέγας Κρονίδης“. καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ἕως <τοῦ> „αἰσχρὸν 65 γὰρ τόδε γ' ἐστὶ“ (B 119) οὕτως συντέμνει „ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης· / λῶβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσομένοισι πυθέσθαι / μὰψ οὕτω“ (= B 110. ω 433. B 120). A

Did. *b.* {Ζεὺς με} μέγα {Κρονίδης}: σχολικὸν ἀγνόημα τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν μετὰ τοῦ σ γραφὴν. καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυ- 70 σίου τοῦ Θρακὸς ταῦτα δεδῶσθαι· ἐν γὰρ τῷ Περὶ ποσοτήτων (fr. 6) καθάπτεται Ζηνοδότου ὡς ἠγνοηκότος ὅτι τῷ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως Ὅμηρος ἀποχρῆται· παρ' ὃ δὴ καὶ κατὰ τινὰ τῶν ὑπομνημάτων μετεἰλήφθαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ οὐκ ἔχει τάκριβες οὕτως· εἰ γὰρ τὰ συγγράμματα τῶν ὑπομνημάτων προτάτ(τ)οιμεν, ἔνεκα γοῦν 75 τὰκριβοῦς γράφοιμεν κατὰ Ἀρίσταρχον „Ζεὺς με μέγας“. ἐν γοῦν τῷ Πρὸς Φιλίταν συγγράμματι (fr. 55 K.) τῇ γραφῇ κέχρηται, δύο

b ad A 269 *a* (Hrd.), P 240 (Ariston.) 110 *diple* periestigm. (non pura) ante versum in A, fort. error scribae *a* — λέγεσθαι ad I 17. M 165. N 629. O 230. T 34 (Ariston.), T 41 (T), cf. sch. σ 423, Ap. S. 84, 32, Et. Gud. 248, 58: ἥρωες . . . Ἀριστόνικος ὅτι γηγενεῖς ἦσαν, οἱ πρῶτοι περὶ τὴν ἔραν, οἶον ἔρωες (brevius Et. Gud. 249, 12), fort. e comment. ad Hsd., cf. Tz. Hsd. opp. 159: ἥρωες λέγονται ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας (ἡγουν τῆς γῆς κατὰ διάλεκτον)· ἐξ ἧς (fort. οὐ) πᾶς ἄνθρωπος ἥρωας ἂν λεχθεῖη, sim. Tz. ex. 65, 15. Vide D ad A 4 *b* — φεύγειν cf. Eust. 186, 45; vide ad Θ 497 (ex.) 111 *a* ὅτι Ζηνοδότος — Κρονίδης cf. sch. *b*; Duentzer, Zen. 99, 25 („hinc efficitur, ut Zenodotus μέγα, Aristarchus . . . μέγας legerit, posteriores vero Aristarchei, qui ipsi praeferebant μέγα, Zenodoti et Aristarchi scripturas confuderint“), ib. 180, impr. not. 9 *b* cf. Lehrs Ar.³ 17, Ludwich A. H. T. 1, 204, 22; vide Hermes 87, 1959, 282 καθάπτεται (72) at vide ad N 609; cf. Roemer, Zen. 646 μεγάλως cf. D, Ap. S. 110,

55 le. add. Bk. (μετ' ἠϋδα Frdl.) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 57 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 60 λέγεσθαι: στικτέον A 61 προαίρει T 61 sq. exspectes αἰδῶνται (cf. Mayser Gramm. II 1, 1926, 253), at vide ad H 114 *b*²/*a*² (cf. Schwyzer-Debrunner 338) 62 σκαιώρημα E³ 63 εἶναι ante δόξη *b* ἀποβῆ καὶ *b* ἀποβάν T, ἀποβάντος Wil. (fort. recte) 64 le. A suppl. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 65 τοῦ add. Bk. 69 (le.) ζεὺς με et κρον. del. Ddf. τὸ Bk., τῶι A 71 et 72 τῷ Vill., τὸ A 75 προτάτοιμεν A suppl. Vill. 77 φιλητᾶν edd., at cf. Gow ad Theocr. 7, 40

λέγων τὸ μέγας σημαίνει, τοτὲ μὲν τὸ καθ' αὐτό, καθάπερ νῦν „Ζεὺς με μέγα(ς) Κρονίδης“ καὶ „κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵππο-
 80 συνάων“ (Π 776), τοτὲ δὲ αὐτὸ πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον
 διάκρισιν „Αἴας δ' ὁ μέγας“ (Π 358). κὰν ταῖς Λιταῖς ἐξηγούμενος
 „αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας“ (I 169) ἐν τινι τῶν ἠκριβωμένων ὑπομνη-
 μάτων γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν· „οὐ κατ' ἐπίθετον λέγει μέγας, ἀλλὰ
 πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἑτέρου Αἴαντος. ὅταν δὲ λέγη 'Ζεὺς με μέγας
 85 Κρονίδης', οὐκέτι ὅτι καὶ ἕτερος μικρὸς ἐστίν.“ καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ
 χρωμένους ἔστιν εὐρεῖν τῇ γραφῇ Διονυσόδωρον καὶ Ἀμμώνιον τὸν
 Ἀλεξανδρέα. ἐπιλέγουσι δὲ οὐδὲν· διὸ καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν οὐκ
 ἐγράψαμεν. καὶ Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ Περι Ἰλιάδος (p. 320, 36
 Schm.) οὕτως προφέρεται ὥστε ὁμοιον εἶναι τῷ „ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο
 90 Ζεὺς“ (Σ 292). οὐδὲ ὁ Ἐπιθέτης δὲ Πτολεμαῖος, τὰς Ζηνοδότου γρα-
 φὰς ἐκτιθέμενος, ταύτην ὠμολόγει Ζηνοδότου εἶναι. ταῦτα ὁ Δίδυμος
 (p. 112 Schm.) A

c. ἄτη· ἡ ἐκούσιος ἀμαρτία· b(BCE³) T^{II} καὶ ἀτηρός καὶ ex.
 94 „Ἰσα ἄτησιν“ (Hsd. opp. 352). οἱ δὲ ζημία· b(BCE³) T τοῦτο δὲ
 1 ἀναπόδεικτόν ἐστιν. b(BE³) T

112 a. σχέτλιος· τοῦτο καθ' ἑαυτὸ προενεκτέον, ὡς ἐν τοῖς ἄνω Nic.
 (B 38) τὸ „νήπιος“. μᾶλλον γάρ, κομματικῶς λεγόμενον, ἐμφαίνει. A

b. ὃς πρὶν μὲν μοι (ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν): προ- ex.
 5 τρεπτικόν τοῦτο πρὸς τὸ μένειν τοὺς Ἀχαιοὺς· οὐ γὰρ ἀτελεύτητον
 „ὄ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσει“ (A 527). ἀνάγει δὲ ἐπὶ τοὺς νεοσσούς (cf.
 B 311) καὶ τὰς διοσημίας (cf. B 353). b(BCE³E⁴) T

113 a. <Ἰλιον>· Ἰλιον μὲν λέγει Ὀμηρος, Ἰλιεῖς δὲ οὐκέτι φησί· ex. (?)
 καὶ „Εὐβοιαν“ (B 536 al.), ἀλλ' οὐκ Εὐβοεῖς. A^{im}

10 b. ἐκπέραντ'· τὸ ἐντελὲς ἐκπέραντι, ὡς „χρυσέη κερκιδ' ex.
 ὕφαινε“ (ε 62) b(BCE³) T καὶ „Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζετο καὶ οὐ
 χάζετ' ὀπισθεν“ (cf. Λ 589 et Σ 160). b(BCE³)

11; vide Call. fr. 112, 8 πρὸς τὴν . . . διάκρισιν (81) ad M 348—9 (T), Π 358 (A),
 cf. Ap. Dysc. synt. 1, 56, 12. 102, 15, pron. 10, 13 οὐ κατ' ἐπίθετον (83) — μικρὸς
 ἐστίν ad I 169 hodie non iam exstant 112 fort. excidit nota Aristonici de vi
 vocis πρὶν, ad I 19 (A) a ad B 38 (test.), Π 46. 686. X 445 (Nic.), cf. sch. ε
 101. Vide ad Θ 361 113 a ipsi Aristarcho vindicat Lehrs Ar.³ 232; cf. Eust.
 190, 32. Vide ad E 200 (Ariston.) καὶ Εὐβοιαν sq. cf. Strab. 10, 1, 3 (445
 C) b ad O 116. Π 854 (T)

79 μέγα A suppl. Vill. 80 αὐτὸ Lehrs, αὐτὸ A 82 sq. ποιημάτων A corr. Lehrs
 86 ἐστίν A em. Bk. Διονυσ. Bk., διὸ νυσίδωρον A 87 sq. τὸν ἀλεξ. post Διονυσ.
 A, trps. Wil. (Il. Hom. 267, 1) 93 le. Bk., ἄτη ἐνέβησε T, om. b ἡ om. T^{II},
 fort. ἄτη ἡ καὶ ἄτ. καὶ] κακὰ κέρδεα Wil., vix recte 1 ἐστίν om. T 3
 νήπιον A em. Vill. 4 le. T suppleni (auctore Vill.) 5 τοὺς om. T 6 κατανεύση
 Ma., κατανεύσω Hom. 8 le. add. Vill. 10 le. Vill., Ἰλιον ἐκπέραντες T, om.
 b ἐκπέραντι τὸ ἐντ. T ὡς T ὡς τὸ b χρυσείη Hom. 11 ὕφαινε T ἰστών
 ὕφαινε b

- ex.* 114. κακὴν ἀπάτην: ἔστι γὰρ καὶ δικαία. Αἰσχύλος (fr. 301 N.² = 601 c M.)· „ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός“. A b (BCE³E⁴) T καὶ τίς πειθοῖτο θεὸν ἐναντία ἑαυτῷ βουλευσασθαι; A b (BE³E⁴) T 15
- Ariston.* 115 a. δυσκλέα Ἄργος: ὅτι κατὰ συστολήν Ὀμηρος τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει, δυσκλέα καὶ „ἀκλέα“ (δ 728), Ἰωνικῶς. οἱ δὲ Ἄττικοί ἐκτείνουσιν. A
- Hrd.* b. δυσκλέα: συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυσκλέα ὡς „ἀμφηρεφέα“ (A 45), ὁμοίως τῷ „ἄρα κλέα ἀνδρῶν“ (I 189), „ἀκλέα 20 ἐν μεγάρῳ“ (δ 728). A
- ex. | ex.* c. <δυσκλέα:> ἐκ τοῦ δυσκλεεύς δυσκλέα. ἔστι δὲ b (BCE³) ἔλλειψις τοῦ ἔ, οὐ συναλιφή. b (BCE³) Tⁱⁱ οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ περισπῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ δυσκλεής. b (BCE³) | τοῦτο δὲ εἶπεν οἰόμενος ὡς οὐ πείσονται οἱ Ἕλληνες δυσκλεεῖς ὑποστρέψαι. b 25 (BCE³E⁴)
- ex.* d. <ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν:> ἀντὶ τοῦ ὅτε ἦ ἀφ' οὗ. οἰκείοῦται δὲ τὴν ἀπώλειαν b (BCE³) Tⁱⁱ τοῦ στρατοῦ παραμυθίας ἔνεκεν. b (BCE³)
- Ariston.* 116—8. οὕτω που Διὶ μέλλει <—— τοῦ γὰρ κράτος ἔστι 30 μέγιστον>: πρὸς τὸ μέλλει (116), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι εἰς τὰς Λιτάς (I 23—5) οὐκ ὀρθῶς μετάκεινται οἱ τρεῖς. A
- D | ex.* 116 a. <μέλλει:> ἔοικε. | διὰ τούτου δὲ διστάξιμον αὐτὸ ἐποίησεν. b (BCE³) Tⁱⁱ
- Hrd.* b. <ὑπερμενέϊ:> συσταλτέον τὸ ἰ τοῦ ὑπερμενέϊ. A^{iat} 35
- D* 117 a. <πολλάων:> τὸ πολλάων ἐπέκτασις, καὶ ἴδιον Ἰώνων. A^{im}
- ex. | ex.* b. πολλάων πολίων: ἀδίκων, ὡς „ἔπαθον αἰ μεγάλα“

114 — θεός cf. Eust. 188, 43 115 diplo periestigm. (non pura) ante versum in A, fort. error scribae a Su. δ 1646: δυσκλέα· Ὀμηρος κατὰ συστολήν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα. „δυσκλέα Ἄ. ἰκέσθαι“ καὶ „ἀκλέα“ (ἀντὶ τοῦ ἄδοξον). οἱ δὲ Ἄ. ἐκτείνουσι, fort. ex Ap. H.; ad K 281 (Ariston.) b ad A 45 b c — δυσκλεής cf. Eust. 187, 12 116—8 asteriscus et diplo periestigm. (non pura) ante versum 116 in A, desunt signa ante versus 117—8; — ἔοικεν ad A 564 b ἔοικεν = D ὁ δὲ ἀστ. sq. ad I 23—5 (Ariston.) 116 a διὰ τούτου sq. cf. Eust. 187, 15 b ad A 45 b. B 115 b

13 le. AT, om. b δικ.] δικαία ὡς καὶ b δικαία ὡς Ge 15 θεῶν A βουλεύεσθαι A 16 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ὄμ. Lob. (cf. Su.), ὀμηρικὴν A, ὀμηρικὸν Frdl. 17 ἐκφέρειν Frdl. ἀγακλέα A em. Lob. 18 ἐκτείνουσιν A em. Vill. 20 ἀμφηρεφέα A em. Vill. ἄρα κλέα scripsi, ἀκλέα A, αἶδε δ' ἄρα κλέα Cob. 21 ἐκ μεγάρων Hom. 22 le. add. V^c 23 συναλοιφή (ut vid.) C 27 le. add. Vill. ἀντὶ τοῦ om. T ἡ ἀφ' οὗ om. b 30 sq. le. A supplevi 31 πρὸς] ἡ διπλῆ πρὸς Vill. 31 sq. fort. οἱ δὲ ἀστερίσκοι 32 οἱ τρεῖς Lehrs, δίς A 33 le. add. Vill. 35 le. add. Bk. 36 le. add. Vill. 37 ἰών. A αἰολέων D 38 le. AT, om. b μεγ. Valk (e Pind.), μεγάλαι T

(Pind. Ol. 2, 23). **T** | ἄδηλον δὲ εἶτε καθολικῶς αὐτὸ λέγει εἶτε περὶ
 40 τῶν εἰκοσιτριῶν **A b**(BCE³E⁴) **T** ὑπόνοιαν διδούς καὶ περὶ Ἰλίου·
 πιθανὸν γὰρ ἐκ τῶν ὑποκειμένων τὴν δύναμιν δεῖξαι τοῦ θεοῦ. **A b**
 (BE³E⁴) **T**

118 *a*.¹ <τοῦ γὰρ κράτος:> Πυθαγόρας φησὶ τί ἐστὶ θεῖον *ex.*
 ἐρωτηθεὶς τὸ πάντων ἔφη κρατοῦν, τῷ αἰτίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε καὶ
 45 πολέμων ἔχειν ἐξουσίαν. τίς ἂν οὖν εἶην ἐγώ, φησὶν Ἀγαμέμνων, πρὸς
 τὸ κράτος ἐκείνου; **b**(BCE³E⁴)

a.² Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ θεός, τὸ πάντων κρατοῦν
 εἶπεν, ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει. **T**ⁱⁱ

a.³ τοῦ γὰρ κράτος: Πυθαγόρας φησὶ τί ἐστὶ θεός· τὸ πάν-
 50 των κρατοῦν, ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει. τίς οὖν ἂν εἶην ἐγώ; **A**

119. <πυθέσθαι:> ὅτι τὸ πυθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι τίθησιν. **A**^{im} *Ariston.*

120. τοσόσδε τε λαόν: διὰ τῶν ἐγκωμίων μείζων ἢ κατηγορία· *ex.*
 καὶ ὅτι ἀίδιος ἔσται αὐτοῖς ὕβρις τὸν πόλεμον ἀτελεῖ καταλιποῦσιν. **b**
 (BCE³E⁴) **T**

122 *a*. <ἀνδράσι παυροτέροισι:> ὅτι ἦσσανες κατὰ τὸν *Ariston.*
 ἀριθμὸν οἱ βάρβαροι. **A**^{im}

παυροτέροισι: οἱ μὲν Τρῶες χωρὶς ——— ἄλλοι δὲ *D*
 ἰδ'. **A**

b. τέλος δ' οὐ πῶ τι: τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ· **b**(BCE³) **T** *ex.*
 60 κρίσις γὰρ νίκης ἢ ἥττης οὐ πεφανέρωται. πῶς οὖν πρὸ τέλους
 ὑποχωρήσουσιν; ἐκδεκτέον οὖν τὸ τῆς μάχης πέρας. **b**(BCE³E⁴) **T**

123—7. εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν <——— ἐλοίμεθα οἶνο- *Nic.*
 χοεῦειν>: ἔως τοῦ οἶνοχοεῦειν (127) ὑποστιγμαί εἰσιν ἐν ὑπο-
 κρίσει πᾶσαι, ἄμφω (124) καὶ ἕασιν (125) καὶ Ἀχαιοί (126) καὶ
 65 οἶνοχοεῦειν (127). τῆς δὲ ἀναρτήσεως ὁ εἶ σύνδεσμος αἴτιος. **A**

118 *a*³ cf. Eust. 187, 25 119 diple periestigm. (non pura) ante versum in A, fort.
 error scribae ὅτι τὸ sq. ad K 268. 381. Λ 21. Π 515 (Ariston.), cf. D, sch. γ 87, Ap.
 Dysc. synt. 412, 3: τὸ πεύθεσθαι . . . κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν χρῆσιν σημαῖον <τὸ
 ἀκούομεν ἢ> (suppl. Uhlig) τὸ ἀκούετο (sc. in v. γ 87 et Λ 21), Amm. 188, Ep. Hom.
 (An. Ox. 1, 350, 11), Su. π 3173 122 diple periestigm. (non pura) ante versum in
 A, fort. error scribae *a* ad B 130—3 (Ariston.)

39 δὲ om. Ab εἶτε²] ἢ T 40 εἰκ.] εἰκοσιτριῶν πόλεων ὧν περὶ Ἴλιον
 ἐπόρθησαν **b** διδούς] δὲ δίδωσι **b** 41 πιθανὸν **bT**, τοῦ γὰρ κράτος:
 πιθανόν novum sch. in A θεοῦ AT διός **b** 43 le. add. Vill. φησὶ CE³,
 om. BE⁴, fort. φασὶ 43 sq. ἐρωτ. ante τί E⁴ 45 οὖν ἂν E⁴ 51 le.
 add. Vill. ὅτι A, ἢ διπλή, ὅτι Vill. ἀντὶ A, οὖν ἀντὶ Roe.
 (Philol. 70, 1911, 338) 52—4 pone sch. B 122 *b* in T 53 ἢ
 ὕβρις **b** ἀτελεῖ om. T 55 le. add. Vill. ὅτι A, ἢ διπλή,
 ὅτι Vill. 59 τὸ δὲ om. T 60 κρίσις] τέλος C πέφανται **b** 61
 τὸ πέρας τῆς μάχης T, fort. rectius 62 sq. le. A suppl. Frdl. 65 ἀρνήσεως
 A em. Frdl. (vide ad B 139)

- Ariston.* 123 a. (εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισμεν:) ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος. A^{int}
- ex.* b. εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισμεν: ταχεῖα οὖν ἐλπίς τῆς νίκης, εἶ γε καὶ πλείους καὶ ἰσχυρότεροι καὶ Δία ἔχοντες σύμμαχον, καὶ τῆς ἤττης πολλὴ ἢ αἰσχύνη. b(BCE³E⁴) T 70
- Ariston.* 124 a. ὄρκια πιστὰ ταμόντες: ἀθετεῖται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀληθείας λέγεται, ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων. πρὸς τί οὖν ὄρκια; A
- ex.* b. ὄρκια πιστὰ: πρὸς τὸ συνελθεῖν. T
- Did. | Ariston.* 125 a. Τρῶας μὲν λέξασθαι (ἐφέστιοι ὄσσοι ἕασιν): Ἄριστάρχου λέξεις ἐκ τῶν ὑπομνημάτων· „ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς 75 πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴ γένωνται ὄσοι ἡμεῖς. τοῦτο δὲ ἐστὶ, κατοικίδιοι καὶ ἔναυλοι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ζ 265)· ‘πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω’, ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηϊ.” | ἡ διπλῆ δέ, ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν ταύτῳ· καὶ 80 ὅτι ἐφέστιοι, ὄσοι ἐστίας (τουτέστιν οἰκίας) αὐτόθι ἴδιαμένουσιν. A
- ex.* b. (λέξασθαι:) τὸ λέξασθαι δηλοῖ πέντε· τὸ λέγειν, ὡς τὸ „λέξασθαι δὲ περὶ τῶν οὐ δύναται“ (auct. ign.), τὸ κοιμᾶσθαι, ὡς τὸ „λέξομαι {δ'} εἰς εὐνήν“ (ρ 102), τὸ ἐκλέγεσθαι, ὡς τὸ „λέξασθαι κούρους“ (Φ 27), τὸ ἀριθμεῖν, ὡς τὸ „λέγε κήτεσι“ (δ 452), τὸ οἰκο- 85 δομεῖν, ὡς τὸ „αἰμασιὰς λέξονται“ (ω 224). b(BCE³E⁴)
- ex. | ex.* c. Τρῶας μὲν λέξασθαι: ἀπὸ κοινοῦ τὸ θελήσουσιν. T | τὸ λέξασθαι δηλοῖ τὸ κοιμᾶσθαι, „λέξομαι εἰς εὐνήν“· τὸ ἐπιλέξασθαι, „λέξατο κούρους“· τὸ ἀριθμεῖν, „λέγε κήτεσι“· AT τὸ οἰκοδομεῖν, „αἰμασιὰς λέξοντες“· T 90

123 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae (desideratur diplex) a ad B 258. E 212. H 41. O 403, vide ad T 71. X 110 (Ariston.) b — σύμμαχον cf. Eust. 187, 24 124 a ἐπ' ἀληθείας ad X 351 (Ariston.) 125 a λέξεις ad A 423—4 Aristarchum Τρῶες (non Τρῶας) legisse cognovit Lehrs (ap. Friedl., Ariston. p. 61), vide ad B 125—6, obloquitur Valk I 560, frustra opinor ἐπίστιον ad K 418 a, cf. sch. ζ 265 κοιμηθῆναι ad Θ 519 (Ariston.), cf. sch. Ap. Rh. 3, 899, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 265, 13) καταριθμηθῆναι ad N 276 (Ariston.), cf. D, sch. Pind. P. 4, 336 ἀθροισθῆναι ad B 435 (Did.) b/c ad Θ 519 b, cf. Ap. S. 107, 28 c — θελήσουσιν = Ge (e T)

66 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 68—70 pone sch. B 120 in b 72 ὑπερβολ.] ὑποθετικῶς Roe., cf. Eust. 190, 2 et 6 74 le. A suppl. Vill. 76 ἐστὶ] ἐστὶν ἐφέστιοι propos. Lehrs 77 κατοικητίδιοι A em. Lehrs 77 sq. ἐπ. Ldw., ἐπ' ἴστιόν A 81 διανέμουσιν Bk., ἔχοντες διαμένουσιν Cob. 82—6 pone sch. B 125—6 (coni. cum v. αὐτως) b 82 le. addidi τὸ scripsi, τὸ δὲ b 83 τῶν] ὧν, τῶνδε, τούτων? 84 δ' eiecit Bk. λέξασθαι] λέξατο Hom. 85 κήτεσιν Hom. 86 αἰμ. λέξοντες Hom. 87 ἐθέλοισμεν Ge (e coni.), fort. recte 88 τὸ¹ om. T, fort. recte κοιμῶμαι T λέξομαι T λέξασθαι A ἐπιλέξ. T ἐπιλέξατο A 89 κήτεσιν A

d. ἐφέστιοι: ἔνοικοι, συναριθμουμένων παιδίων καὶ γερόντων· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ προθύμως ὑπὲρ τῆς σφετέρας ἀμυνόμενοι. **b** (BCE³E⁴) **T**

e. <ἕασιν:> ἀντὶ τοῦ εἰσίν. **T**¹¹

95 125—6. <Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὄσσοι ἕασιν, / > *ex.*
1 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας <διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί>: ἐσχημάτισεν οὐχ ὁμοίως τῷ Τρῶας (125) τὸ ἡμεῖς (126) ἐπαγαγών. **A**^{im} **b** (BCE³E⁴) **T** ἀντίστροφον δὲ τοῦτο κατὰ τὰς πτώσεις τῷ „ἠ ἐθέλεις ἴδφρ' αὐτὸς μὲν ἔχειν ἴ γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς“ (A 133). **b**
5 (BCE³E⁴) **T**

126 *a.* ἐς δεκάδας: ἔθος ἦν πλείονας τῶν δέκα μὴ συνεσθίειν, ὡς *ex.* καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις φησίν (fr. 503 R.). **b**(BCE³E⁴) **T**

b. διακοσμηθήμεν': ἀντὶ τοῦ διακοσμηθῆναι, ἴν' ἦ ἀπὸ *ex.* (Did. ?) κοινοῦ τὸ „ἐθελήσομεν“ (B 123). οἱ δὲ „διακοσμηθεῖμεν“, ἴν' ἦ διακοσμηθεῖμεν εὐκτικόν. **b**(BCE³E⁴) **T**

127 *a.*¹ <ἕκαστον:> ὁ ἴξιων (fr. 2 St.) διὰ τοῦ ν̄, ἕκαστον. **A**^{int} *Did.*

*a.*² {ἄνδρα} ἕκαστον <ἐλοίμεθα>: ὁ ἴξιων διὰ τοῦ ἴ††, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ἴν†, „ἕκαστοι ἐλοίμεθα“, οἱ ἐν τῇ δεκάδι. οὕτως ἴξιων. **T**

15 *b.* ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν: πιθανῶς κὰν τῷ ἀριθμῆν τὰ *ex.* ἔθνη αἰχμαλωσίαν οἰωνίζεται Τρωσίν, ἢ ὡς φίλοινοις ἢ ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζνευομένοις. ἢ διαπαίζει τὸν Γανυμήδους μῦθον. **b**(BCE³E⁴) **T**

d — ἔνοικοι cf. D, Eust. 190, 12; sch. Ap. Rh. 1, 909 (test.) 125—6 Eust. 190, 21: ὁ δὲ καινότερον ἐσχημάτισεν οὐκ ἀκολούθως τῷ „Τρῶας“ ἐπενεγκῶν τὸ „ἡμεῖς“· διὸ ἐν τισὶ ἀντιγράφοις εὕρηται, φασί, „Τρῶες μὲν“, ἵνα ὁμοίως ἐπάγηται τὸ „ἡμεῖς δέ“, fort. e scholiis; vide ad B 125 *a* 126 *a* cf. D, He. δ 554 τῶν δέκα cf. Iambl. vit. Pyth. 20, 98 (Eust. 190, 26) 127 *a* cf. Valk I 428 (cui non assentior) *b* Eust. 190, 34: παραπηγνύουσι δὲ σημείωσιν καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὕβρεως εἰπόντος οἰνοβαρῆ τὸν Ἀγαμέμνονα (cf. A 225): Ἰδού γάρ, φασίν, ἐνταῦθα τοὺς Ἑλλήνας ἀριθμῶν ἀπὸ συμποσίου τὴν μέθοδον ἔλαβεν ὡς φίλινοις καὶ περὶ ταῦτα κεχρῶνός· ἐνῆν γὰρ καὶ ἄλλως μεθοδεῦσαι τὴν αὐτῶν ἀριθμῆσιν, originis incertae, fort. e scholiis πιθανῶς sq. cf. Eust. 190, 28

91 *le.* **T**, ἐφέστιοι δὲ οἱ pone sch. *b* (coni. cum v. λέγονται) **b** ἔνοικοι **T** ἔποικοι (= D) **b** 92 οὗτοι **b** οὐ **T** 94 *le.* add. Ma. 95 sq. *le.* **T** supplevi, om. **b** (scholio ad B 125 relato) 1 sq. οὐχ ὁμ. ἐσχημ. **b** 2 ἐπαγ.] ἐπιφέρων **A** 3 ἀντιστρ. **b** ἀντλοφόρον **T** καὶ κατὰ **b** τῷ Ma., τὸ **T**, om. **b** 4 ὄφρ' **bT** Hom., del. Ma. μὲν ἔχειν **T**, ἔχης **b** Hom. 6 *le.* Vill., ἐς δεκάδας δὲ ὅτι (coni. cum scholio praecedenti) **T**, om. **b** ἦν om. **b** πλείον. τῶν **b** πλέον **T** 8 *le.* Knight, τὸ δὲ διακοσμηθήμεν (coni. cum scholio B 126 *a*) **C**, διακοσμηθεῖμεν **T** τὸ δὲ διακοσμηθεῖμεν (coni. cum scholio B 126 *a*) **BE**³, om. **E**⁴, διακοσμηθήμεν **Bk.** ἦ om. **T** 9 θελήσομεν **T**, ἐθέλομεν **Hom.** διακοσμ. **Bk.**, κοσμηθεῖμεν **T**, om. **b** ἴν' ἦ om. **b** 10 εὐκτ. om. **b** 11 *le.* add. Vill. 12 (*le.*) ἄνδρα delevi, ἐλ. addidi ἰ] fort. **v** 13 **v**] fort. ἰ 14 ἴξιων] fort. δίδυμος 15 sq. τὰ ἔθνη om. **b** 16 φίλινοις **T** 17 ἀλαζνευομένοις **T** διαπ. **b** (cf. Eust.), διὰ τὸ παίζειν **T**

- ex.* 128. πολλαί κεν δεκάδες: ὑπερβολικῶς· Τρώων μὲν γὰρ ἦσαν μυριάδες πέντε, Ἑλλήνων δὲ δώδεκα. T ²⁰
- ex.* 129. <πλέας:> τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας συγκέκοπται. A^{im} b (BCE³) T^{il}
- Ariston.* 130—3. Τρώων οἱ ναίουσι: ἕως τοῦ Ἰλίου ἐκπέρσαι (133) ἀθετοῦνται στίχοι τέτταρες, ὅτι καθόλου πάντας τοὺς βαρβάρους σὺν τοῖς ἐπικούροις ἦσσαν τῶν Ἑλλήνων διὰ παντός φησι(ν) εἶναι. A ²⁵
- ex.* 130—1 a. ἀλλ' ἐπικούροι/ πολ(λ)έων ἐκ πολίων: καὶ γὰρ φησι· „κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων“ (P 220). b (BCE³) T ἐπικούροι δὲ οἱ ἐξ ἄλλοδαπῆς ἦκοντες πρὸς συμμαχίαν. b(BCE³)
- ex.* b. <ἀλλ' ἐπικούροι/ ———> ἐγγέσπαλοι ἄνδρες: 30 διὰ τούτου ὑποχωρεῖν κελεύει, καὶ ὄνειδίζει τῷ ἰδίῳ συμμαχικῷ. b (BCE³) T ἐπικούροι μὲν οὖν λέγονται οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες, σύμμαχοι δὲ οἱ τοῖς πολεμουσίν. T
- Did. | D* 131 a.¹ {ἐγγέσπαλοι ἄνδρες} ἕασιν: ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου εὔρομεν „ἔνεισιν“. καὶ Καλλίστρατος οὕτως ἐν τῷ Περὶ ³⁵ Ἰλιάδος (p. 320, 36 Schm.) γράφει, καθάπερ καὶ τὸ „ἡμεῖς δὲ μαχόμε(σ)θ', οἵπερ τ' ἐπικούροι ἔνειμεν“ (E 477). παρ' ὃ καὶ διχῆ γράφομεν. | ἐγγέσπαλοι δέ, ὅτι ἔσειον τὰ δόρατα πρὸ τῆς ἀφάσεως, μήποτε ἄρα εἶεν κλασθέντα. A
- a.² τὸ δὲ ἕασιν τινὲς „ἔνεισιν“, b(BCE³) ὡς τὸ „ἔνειμεν“. 40 b(BE³)
- Nic.* 131—2. <ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἕασιν /> οἱ με μέγα πλάζουσι: τὸ οἶ (132) ἦτοι ἄρθρον ὑποτακτικόν ἐστιν, ἢ ἀντὶ τῆς οὕτοι ἀντωνυμίας. πάλιν οὖν ἦτοι τελείαν στιγμὴν ἢ διαστολὴν θήσομεν

128 Eust. 190, 38: τὸ δὲ ὑπὲρ δεκαπλασίους εἶναι τῶν Τρώων τοὺς Ἕλληνας ὑπερβολικῶς εἰρησθαί φασι, λέγοντες Τρώων μὲν εἶναι μυριάδας πέντε, Ἑλλήνων δὲ δώδεκα, ἢ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον δεκατέσσαρας καὶ δύο χιλιάδας καὶ τριακοσίους (scriptsi, χιλιάδες καὶ τριακόσιοι editio Stallb.) εἴκοσι, cf. D ad B 122 μυριάδες πέντε ad Θ 562 (Ariston.) 129 ad Λ 395 (Hrd.), cf. D, Eust. 190, 23; Degenhardt 40. Vide ad A 80 c 130—3 ad B 122. Θ 56. O 407 (Ariston.) 130—1 a ἐπικούροι sq. cf. D b — συμμαχικῶ cf. Eust. 191, 9 ἐπικούροι μὲν sq. ad M 108 (ex.), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 150, 26, Et. Gud. 505, 3 Stef., Et. Gen. = EM. 360, 53), Amm. 180, Eran. Phil. 166 131 a ad E 477.

20 μυριάδες (cf. test.) Valk, πόλεις T 21 le. add. Vill. (πλέας ἔμμεναι iam V^c τὸ πλέας (C, τὸ πολέας BE³) post πλέονας b, om. T 23 (le.) νέουσι A em. Vill. 25 φησι A suppl. Vill. 26 (le.) πολέων T suppl. V^c 30 le. T supplevi, om. b 31 τὸ ἴδιον συμμαχικόν b 34 (le.) ἐγγ. ἄνδρες deleui 34 sq. ἄρ. Ldw., ἀρίσταρχ. ss. χ A, ἀρίσταρχείων Vill. 36 sq. μαχόμεθ' A suppl. Ldw. cl. Hom.) 38 δόρατα Vill., δῶρα τὰ A 40 pone sch. B 130—1 b (coni. cum v. συμμαχικόν) b 42 sq. le. A supplevi (auctore Frdl.)

45 ἐπὶ τὸ ἄνδρες ἕασιν (131). ἐπὶ δὲ τὸ πλάζουσι (132) θετέον τὴν
 ἄνω δευτέραν στιγμὴν, ἥτις ἕνα χρόνον δύναται σιωπῆς. A

132 a.¹ οἱ με μέγα πλάζουσι: ἀποσφάλλουσι τῆς ὀρμῆς. b ex.
 (BCE³E⁴) T εὐ δὲ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἦτταν καὶ μὴ ἐλέγχειν τὸ
 κοινόν. b(BCE³) T

50 a.² <οἱ με μέγα πλάζουσι:> πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι D | ex.
 τῆς πολλῆς προθυμίας. | καλὸν δὲ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἦτταν καὶ μὴ
 ἐλέγχειν τὸ κοινόν. A^{int}

b. καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα: ἀντὶ τοῦ δυνάμενον. b(BC D
 E³E⁴) T

55 133 a. 'Ιλίου {ἐκπέρσαι}: ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπο- Did.
 μνήμασιν Ἀριστάρχου, „'Ιλιον“ ἐγγράπτο, οὐκ Ἰλίου· καὶ μήποτε
 ἄμεινον ἔχει. A

b.¹ Ἰλίου {ἐκπέρσαι}: ἄμεινον τὸ „'Ιλιον“ ἥπερ Ἰλίου. | Did. | ex.
 Ἰλίου πτολίεθρον ὡς „'Αργοῦς σκάφος“ (Eur. Med. 1). T

60 b.² Ἰλίου δὲ πτολίεθρον ἄμεινον ἦν εἰπεῖν τὸ „'Ιλιον“
 ἥπερ Ἰλίου. | ἀλλὰ συνωνυμικῶς εἶπεν ὡς „'Αργοῦς νηὸς σκάφος“.
 b(BE³)

134 a. ἐννέα δῆ: κοινὸν καὶ τοῦτο πρὸς τε τὸ ἀπιέναι, ὡς ex. | ex.
 ἐγκαθημένων ἀπράκτων τοσοῦτον χρόνον, καὶ πρὸς τὸ μένειν, ὡς τοῦ
 65 τῆς ἀλώσεως χρόνου πληρωθέντος: τῷ γὰρ δεκάτῳ ἔπει ἀλώσεσθαι
 τὴν Ἰλιον ὁ Κάλχας ἔφη (cf. B 329). | ἐλπίδα τοῦ τέλους ὑπογράφων
 αὐτοῖς οὐκ ἐνεστηκέναι τὸν ἕνατον ἔνιαυτὸν εἶπε· καίτοι τοῦτο ἦν
 τὸ ἀληθές, ὡς περ καὶ Ὀδυσσεύς φησιν· „ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περι-
 τροπέων ἔνιαυτός“ (B 295)· ἀλλὰ παρεληλύθασί φησιν ἐννέα ἔνιαυτοί.
 70 b(BCE³E⁴) T

b. βεβῆασι: ἀντὶ τοῦ πεπόρευνται, ὡς τὸ „βῆ δ' ἄρ' ἐπ' ex.
 Ἄτρεϊδην“ (B 18) ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. b(BCE³) T

c. Διὸς μεγάλου: τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ διερχομένου χρόνου. ex.

Φ 586 (Did.) 133 a ad Φ 433 (A) κατ' Ἀριστοφάνην cf. Lehrs Ar.³ 26,
 Ludwich A. H. T. 1, 26, 37. Vide ad Φ 130—5 b (pars alt.) cf. sch. κ 81
 134 a — ἔφη cf. Eust. 187, 31 b cf. D c — ἡλίου cf. Eust. 191, 15

48 sq. ἐλέγχ. post κοινόν b 50 le. add. Ddf. 52 ἐλ. scripsi (cf. sch. a¹), λέγειν
 A 53 le. T, ἐθέλοντα δὲ (pone sch. a¹ coni. cum v. ἐλέγχειν) BCE³, om. E⁴; ex-
 spectes ἐθέλοντα: ἀντὶ τοῦ T τὸ BCE³, om. E⁴ 55 (le.) ἐκπ. del. Bk. κατ'
 ἀριστοφάνους Ddf. (not. ad sch. v 152) 58 (le.) ἐκπ. deleui 59 ἀργοῦς...
 σκ. Eur. 60—1 pone sch. B 132 b (con. cum v. δυνάμενον) b 61 fort.
 συνωνύμως νηὸς add. b, perperam 63 κοιν. — ἀπιέναι T, ἔστι δὲ πρὸς μὲν
 τὸ ἀπιέναι διεγερτικόν pone sch. B 135 c (con. cum v. ἀπαλλάττεσθαι) b 64
 ἐγκαθ. T ἐκεῖ καθήμενων b χρόν. τοσ. b καὶ πρὸς τὸ T πρὸς δὲ τὸ b 65
 sq. ἔπει τὴν (C, τὸ BE³E⁴) Ἰλιον ἔφη κάλχας ἀλώσεσθαι b 66 ἐλπίδα δὲ b 67
 εἶπε] εἶχε T τοῦτο T οὕτως b 68 ὡς περ T ὅπερ b φησιν] εἶπεν E⁴ ἕνατος
 E³ 69 ἀλλὰ — φησιν T φασὶ δὲ ὅτι παρεληλύθεισαν b οἱ ἐννέα οὗτοι ἔνιαυτοί b,
 fort. rectius 72 ἔπορ. b ββαινεν T 73 le. V^c, διὸς δὲ pone sch. b (con. cum v.

b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

- Ariston.* 135 a. <καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται:> ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν στίχον καὶ ἑαυτῶ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενήνοχε τὸ λέλυνται καὶ σέσηπε. A^{im}
- ex.* b. <καὶ δὴ δοῦρα ——— λέλυνται:> ἐν ἐνὶ στίχῳ ἔθηκε τὴν Ἄτθίδα καὶ κοινὴν χρῆσιν. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ
- ex.* c. καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε: καὶ τοῦτο ἀμφοτέροις συνᾶδει, 80 τῶ μὲν ἀπιέναι πρὶν διαφθαρῆναι τέλεον τὰς νῆας, καὶ τῶ μένειν ὡς διὰ τὸ σεσηπέναι τὰς ναῦς τέως πλεῖν οὐ δυναμένων. καὶ Θεόπομπος (FGrHist 115, 351) δὲ ταύτην αἰτίαν αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησίν, ὡς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι. b(BCE³E⁴) T 85
- Nic.* 136—7. αἰ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι <—— ποτιδέγμεναι>: συναπτέον ἕως τοῦ ποτιδέγμεναι (137). μία γὰρ ἡ περίοδος. εἰ δέ τις ἐπὶ τὸ ἄλοχοι (136) διαστέλλοι, ἀπρεπῆ τὸν νοῦν τίθησι. A
- ex.* 136—8. αἰ δέ που ἡμέτεραι <—— ἰκόμεσθα>: ἀπαλλαττώ- 80 μεθα οὖν ὡς ποθοῦμενοι, ἢ ὡς μηδὲν ἄξιον τῆς προσδοκίας εἰργασμένοι. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 138. <αὐτῶς:> ἔτι, ἀκμήν. „λευκὸν ἔτ' αὐτῶς“ (Ψ 268). Tⁱⁱ

135 deest diplex ante versum in A, fort. error scribae a ad B 397 a. H 6. 16. N 85. Π 507. Ψ 15 (Ariston.), cf. Ap. Dysc. synt. 317, 11: καὶ δὴλον ὅτι τὸ „σπάρτα λέλυνται“ ἀναλογώτερον τοῦ „δοῦρα σέσηπεν“, sch. Eur. Or. 1287, sch. κ 328; Lesbos. 45, 5, Hrd. rhet. fig. 101, 4, Anon. fig. 153, 17. Vide ad A 291 b. De σπάρτα cf. Gell. N. A. 17, 3, 4 (Varro fr. 4 M.) b cf. Eust. 191, 22 Ἄτθίδα aliter gramm. ign. in An. Ox. 4, 272, 6 c cf. Eust. 187, 38 καὶ Θεόπομπος sq. cf. [Apoll.] bibl. ep. 6, 2, Procl. p. 245, 15 Wagn. (p. 108, 22 All.) = 1. 288 Sever. 136—8 cf. Eust. 187, 43 137 h(Ge M¹ P¹¹): προσθεῖς καὶ τὸ „ποτιδέγμεναι“ ὀρθῶς καὶ κατ' ἐπικράτησιν τοῦ θηλυκοῦ πεπλεόνακεν οὕτως (εἰπῶν οὕτως Ge) καὶ οὐ ποτιδέγμενοι (ποτιδέγμεναι M¹), cf. D. Vide ad Σ 514—5

ἐπορεύθη) b, om. T διερχ. om. T 75 sq. le. add. Vill. 76 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι στίχον Bk., ἢ (cp.?) A 78 le. add. Ma. (καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε: iam Li) 79 τέθεικε b, fort. rectius 80 καὶ τοῦτο T, ταῦτα δὲ pone sch. b (coni. cum v. χρῆσιν) b 81 μὲν om. T, fort. recte τέλεον b πλεόν T τὰς νῆας b αἰ νῆες T, fort. τὰς ναῦς 82 ὡς T δὲ b σεσηπ. — δυν. T, τέως σεσηπέναι καὶ μὴ δύνασθαι πλεῖν b καὶ om. b 83 αὐτοῖς αἰτίαν E⁴ 86 sq. le. A suppl. Frdl. 88 διαστ. A, διαστέλλοι, ἴν' ἡ ποτιδέγμεναι νήπια τέκνα Vill. (probante Frdl.) 90 le. T supplevi, om. b 90 sq. λέγει δὲ ὅτι ὡς παρὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ποθοῦμενοι ἀπαλλαττώμεθα (ἀπαλλαττώμεθα BC) pone sch. B 134 a (coni. cum v. ἔνιαυτοί) b 91 ὡς¹] fort. ὡς παρὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ὡς² b οἱ T ἄξιον post προσδ. b lac. post εἰργ. stat. Wil., v. μένωνεμ supplem 93 et 94 le. add. Ba.

- 139 a. <ἀλλ' ἄγεθ':> ἄγετε ἐπίρρημα. T^l ex.
 95 b. ἀλλ' ἄγετ' ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω: ὑποστικτέον ἐν ὑπο- Nic.
 1 κρίσει μετὰ τὸ εἶπω διὰ τὸ ὡς μόριον· ὧ λόγῳ καὶ τῶν παραβολῶν
 αἱ πλείσται ἀνήρτηνται μέχρι τῆς ἀνταποδόσεως. A
 140 a. φεύγωμεν σὺν νηυσί: ἡδύνατο μὲν εἰπεῖν στείχωμεν. ex.
 ἀλλὰ τῷ αἰσχυρῷ ὀνόματι ἀποτρέπει τοῦ ἀπόπλου. b(BCE³E⁴) T
 5 b. φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν: φίλην τὴν ἰδίαν· „φίλους ex.
 λήθοντε τοκῆς“ (Z 296). πατρίδα δέ, ἕκαστος τὴν ἰδίαν. b(BC
 E³E⁴) T ἔδει δὲ πατρίδα αἶαν. b(BCE³) T
 141. οὐ γὰρ ἔτι Τροίην: οὗτος ὁ στίχος ἀναιρεῖ τὴν ἀμ- Did. (?)
 φιβολίαν· διὸ ἐν τισι οὐ φέρεται. T
 10 142. τοῖσι δὲ θυμὸν <————> ὄρινε: τὸ αἰφνίδιον τῆς τῶν ex.
 ἀνθρώπων ὀρμῆς ἐσήμανε περὶ τῶν οἴκοι τερπνῶν ἀκουσάντων. b
 (BCE³E⁴) T
 143 a. <πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλήσ ἐπάκου- Ariston.
 σαν:> ἀθετεῖται, ὅτι κενῶς ἐπεξηγεῖται· τὸ γὰρ νοούμενον τὸ αὐτό.
 15 A^{int}
 b. μετὰ πληθύν: ἐν τῷ πλήθει ἢ κατὰ τὸ πλήθος. b(BCE³ ex.
 E⁴) T^{ll}
 c. ὅσοι οὐ βουλήσ ἐπάκουσαν: ἀντὶ τοῦ ἦσθοντο τῆς ex.
 τοῦ Ἄγαμέμνονος γνώμης. b(BCE³E⁴) T
 20 144—5. <κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης / Nic.
 πόντου Ἰκαρίοιο:> ἐπὶ τὸ Ἰκαρίοιο στιγμή. βραχὺ δὲ δια-
 στελούμεν ἐπὶ τὸ ἀγορῆ. A^{im}
 144 a. <κινήθη:> ὥρμησε. b(BCE³E⁴) T^{ll} ex.
 b. ὡς κύματα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „φή κύματα“. οὐδέ- Ariston.
 25 ποτε δὲ Ὀμηρος τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. A

140 b ἔδει δὲ sq. cf. Eust. 188, 19 141 cf. Eust. 188, 4: μόνον δὲ ἀπὸ πάντων
 τὸ „οὐ γὰρ ἔτι Τροίην ἀιρήσομεν εὐρυάγυιαν“ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ
 ὡς παντελῶς λῦσον τὴν ἔμφασιν καὶ μὴ νοούμενον ἐν διπλότητι
 κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ „φεύγωμεν“ (B 140). | φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐν τισι τῶν
 ἀντιγράφων οὐδὲ ἐφέρετο τὸ τοιοῦτον, ὡς ἀφανιστικὸν τοῦ σχηματισμοῦ. Verba
 παρασημ. — φεύγωμεν fort. ex Ap. H. (Ariston. ?). Deest signum ante versum in A
 143 b — πλήθει = D c cf. D, Eust. 192, 13 144 b ad Z 500 (Ariston.), vide
 ad Z 499, cf. praef. LXIV φῆ cf. Io. Alex. 31, 14; Wecklein, Zen. Ar. 32

3 ἡδ. μὲν T ἐνήν b 5 φίλην δὲ τὴν Iδ. conii. cum scholio praecedenti b φίλους]
 ὡς τὸ φίλους E⁴ 6 λήθ. Ma., λήθονται T λιπόντε BE³E⁴ λείποντες C ἕκ.
 T τουτέστιν ἕκαστος b τὴν T εἰς τὴν b [ἰδίαν] οἰκείαν C 7 ἔδει
 δὲ εἰπεῖν b, fort. rectius αἶαν T ἐς αἶαν b 11 ὀρμῆς om. E⁴ 13
 sq. le. add. Vill. 16 le. Vc, τὸ δὲ μετὰ πληθύν pone sch. B 142 (conii. cum
 v. ἀκουσάντων) b, om. T ἐν T ἀντὶ τοῦ ἐν b 18 le. T, ἐπάκουσαν δὲ pone
 sch. b (conii. cum v. πληθός) b ἀντὶ τοῦ b τινὲς T, fort. οἱ οὐκ (cf. D) 19
 γνώμης ante τοῦ ἄγ. T 20 sq. le. add. Frdl. 23 le. add. Ba. 24
 le. Bk. (Vill.), κινήθη δ' ἀγορῆ· A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὁ-
 τι φῆ A em. Frdl.

- ex.* c. ὡς κύματα μακρά: ὑψηλά, τὰ ἐκ βάθους κινούμενα· συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, ὡς ὄλης ἐκ βυθοῦ ταρρασομένης τῆς θαλάσσης. A b(BCE³E⁴) T
- ex.* d. <κινήθη δ' ἄγορή ὡς κύματα:> διὰ τί προειπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς προβεβουλευμένοις „ὕμεις δ' ἄλλοθεν ³⁰ ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσι“ (B 75), ὀρμησάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς, οὔτε ἄλλος οὐδείς οὔτε Ὀδυσσεὺς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἔστηκεν ἀπλῶς μόνον οὐχ ἀπτόμενος τῆς νηός (cf. B 170—1), οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παραγίνεται ἡ Ἀθηναῖα ἀπὸ μηχανῆς ὡσπερ καθέυδοντα τὸν Ὀδυσσεῖα ἐγείρουσα; ἢ ὅτι ³⁵ οὐχ οἶόν τε ἦν ὀρμησάντων παραχρῆμα ἐπέχεσθαι αὐτούς, θορύβου κατέχοντος τοσούτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς σχεδὸν ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν ἐπιτραγωδεῖ ταῦτα τὰ ἐπη· κινήθη δ' ἄγορή ὡς κύματα· διὸ ὁ Ὀδυσσεὺς, μετὰ τὸν Νέστορα συνέσει προύχων, ἴσταται μὴ καθέλκων τὴν ναῦν, διὰ τούτου ἐπιδεικνύς ὃ ἐβούλετο καὶ ⁴⁰ τοὺς ἄλλους ποιεῖν. ἔστι δὲ Ὀδυσσεὺς ἱκανώτερος Νέστορος πάντα πρᾶξι τὰ διὰ τοῦ σώματος, τῶν δὲ ἄλλων συνετώτερος· διὸ πρὸς τοῦτον ἐλήλυθεν ἡ Ἀθηναῖα· οὐ γὰρ δίχρα θεοῦ πιθανὸν τοσούτον καταστέλλεσθαι θόρυβον. b(BCE³E⁴) T
- D 145. πόντου Ἰκαρίοιο: τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου ⁴⁵ ——— καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις (cf. fr. 23, 3 et 43, 48). A
- ex.* 146 a. <ᾠρορ'> ἀπὸ τοῦ ὄρωρε ὑπέρθεσις χρόνου. A^{iat} Tⁱⁱ
- ex.* b. <ᾠρορ' ἐπαίξας:> ἀπὸ τοῦ ὄρωρεν Ἀττικοῦ ὑπέρθεσις ἐγένετο τοῦ χρόνου. ἐπαίξας δὲ b(BCE³) ἄνωθεν αἰγι- ⁵⁰ δῶδης πνεύσας. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ
- ex.* | *ex.* 147 a.¹ <ὡς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος βαθὺ λήϊον:> πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀσταχύων οἱ ζέφυροι πνέουσι. | ληϊῶ δὲ τὴν ἡϊόνα παρεικάζει. ἠπειρωτικὴ δὲ ἡ παραβολή, ὅπερ ἄμεινον ἐνταῦθα· ἡ

c cf. Porph. 1, 27, 6; — ὑψηλά cf. Eust. 192, 41 d Porphyrio attribuit Schrader (1, 26, 20), cf. Friedl., Zoil. 62 ἀπὸ μηχανῆς (35) cf. Porph. 1, 24, 13. 1, 25, 15, Aristot. poet. 15, 1454 b 2; Gomme, The Greek attitude to poetry and history (Berkeley 1954) 35, 19 ἔστι δὲ Ὀδυσσεὺς (41) sq. ad B 278—82 145 cf. sch. Pind. N. 4, 95 b; [Apoll.] bibl. ep. 1, 12 146 a/b — ὑπέρθεσις cf. Eust. 193, 10 b ἐπαίξας δὲ sq. cf. D ἄνωθεν cf. sch. Aesch. Prom. 88 (Vors.⁹ 59 A 86 a)

26 le. T, κύματα μακρά: A, μακρά δὲ τὰ pone sch. a (coni. cum v. ὠρμησε) b τὰ] ἦτοι τὰ b 27 ὄλης AT πάσης b ταρρασομένης BC 28 θαλάσσης AE³ θαλάττης BCE⁴ 29 le. addidi διὰ τί δὲ cum scholio c (v. θαλάσσης) coni. b 31 ἐπέεσιν T 33 μόνον οὐχι (μονονουχι B) b νηός BE⁴T, νεώς CE³ (fort. rectius) 34 παραγ. ἡ ἀθ. b ἡ ἀθηναῖα παράγει T 35 ἀπὸ μηχανῆς om. b ἐγείρ. τὸν ὄδ. b 37 σχεδὸν om. b τότε om. T 39 κύμα T τὸν om. b συνέσει om. E³ 40 ναῦ T δεικνύς b 41 νέστορος om. T 42 τοῦ om. b 43 ἡ ἀθηναῖα ἦκει b 43 sq. δίχρα — θόρ. T πιθανὸν θεοῦ δίχρα παυθηῖναι τοιοῦτον θόρυβον b 47 le. add. Vill. ὄρωρε A ᾠρορε T 48 et 51 le. addidi 49 sq. malim καταγιγνώδης

πρώτη μὲν γὰρ τὸν τάραχον, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ὁμοθυμαδὸν ὄρμην
55 παρίστησιν. **b**(BCE³E⁴)

*a.*² ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος (βαθὺ λήϊον): πρὸς *ex. | ex. | ex.*
συμπλήρωσιν τῶν σταχύων πνέουσι ζέφυροι. **AT** | λήϊον δὲ ἀντὶ
τοῦ γήϊον, ὡς μόγις μόλις. **T** | †ἡπειρώταις† ἡ παραβολή, ὅπερ
ἄμεινον· ἡ πρώτη μὲν τὸν τάραχον, ἡ δὲ τὴν ὁμοθυμαδὸν ὄρμην. **AT**ⁱⁱ
60 148 *a.* λάβρος ἐπαιγίζων, (ἐπὶ τ' ἡμῦει ἀσταχύεσ- *Ariston.*
σιν): ὅτι χωρὶς προθέσεως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας
γὰρ ἔλεγον, ἃς ἡμεῖς καταγίδας. καὶ ὅτι πτῶσις ἤλλακται· ἀντὶ τοῦ
ἐπιμῦει δὲ τοὺς ἀστάχους, οἷον ἐπικλίνει. **A**

b. (λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦει ἀσταχύεσσιν:) *Nic.*
65 ὑποστιγμαὶ ἐν ὑποκρίσει (ἐπὶ τὸ) ἐπαιγίζων (καὶ) ἀσταχύεσσιν.
A^{im}

*c.*¹ ἐπὶ τ' ἡμῦει: ἡμῦει τὸ λήϊον τοῖς στάχυσιν, ὡς „ἔφρι- *ex.*
ξεν δὲ μάχη ἔγχεῖσιν“ (N 339). ἡ οἱ στάχους τῷ ἀνέμῳ ἡμῦουσι. **AT**

*c.*² πυκνοὶ τὸ λήϊον τοῖς στάχυσιν, **b**(BCE³E⁴) ὡς „ἔφριξε
70 δὲ μάχη ἐγχεῖσιν“. **b**(BCE³) οἱ δὲ στάχους ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
συνειλούμενοι πυκνοῦσι τὸ λήϊον. **b**(BCE³E⁴)

150 *a.* (νῆας ἐπεσσεύοντο:) οὕτως νῆας ἐπεσσεύοντο. *Did. (?)*
A^{iat}

*b.*¹ νῆας ἐπεσσεύοντο: οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις, *Hrd.*
75 ὅτι συνήλειπται· διὸ καὶ ἐλέγομεν ἕνεκα ἐτέρου σημαιομένου τὸν
'Ἀρίσταρχον κατὰ ἀναστροφὴν ἀνεγνωκέναι τὸ „στεῦτο γὰρ Ἡφαί-
στοιο πάρ' οἰσέμεναι“ (Σ 191)· οὐκ ἀναστρέφονται γὰρ, εἰ μὴ ἐπὶ
τέλους κέωνται ῥῆμα δηλοῦσαι. **A**

*b.*² οὐκ ἀναστρεπτέον· αἱ γὰρ συναλιφόμεναι οὐκ ἀναστρέ-
80 φονται, εἰ μὴ ἐπὶ τέλους κείνται ῥῆμα δηλοῦσαι. **b**(BCE³) **T**ⁱⁱ

147 *a*² λήϊον — μόλις cf. Eust. 193, 33, aliter Ap. S. 108, 19 148 fort. excidit sch.
Didymi, cf. sch. o 293 (test. ad sch. a) a — ἐπικαταιγίζων ad Ω 17 (Ariston.),
cf. sch. ξ 144 αἰγίδας — καταγίδας ad Δ 167. P 594, cf. sch. o 293: ἐπαι-
γίζοντα· Ἀριστοφάνης „ἐπαίσσοντα“. αἰγίδας ἔλεγον τὰς ὑφ' ἡμῶν καταγίδας
καὶ σφοδρὰς πνοὰς τῶν θυελλῶν, Ap. S. 70, 21, Porph. 1, 41, 10 πτῶσις ἤλλα-
κται sq. ad B 89 b; cf. sch. ρ 414 *c*¹ — ἐγχεῖσιν cf. Eust. 193, 42; — στάχυσιν
cf. D 150 b ad B 6 a; cf. Lehrs, Quaest. ep. 76 ἐπὶ τέλους ad Σ 400 (ex.), cf.

56 le. **AT** supplēvi (le.) κινήσει **T** 56 sq. πρὸς — ζέφυροι pone ὄρμην (59) in
A, transposui 58 γήϊον **Ma.**, τήϊον **T** μόλις **Ma.**, μόνον **T** 60—3 pone
sch. *c*¹ in A, trps. Vill. 60 sq. le. A suppl. Vill. 61 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill.
64 le. addidi (auctore Frdl.) 65 ἐπὶ τὸ et καὶ add. Vill. 67 le. **T**, om.
A 68 μάχη ἐγχ. A, μάχη φθισίμβροτος ἐγχεῖσιν Hom. 72 le. add. **Bk.** ἐπ'
ἔσο. A emendavi 74 (le.) ἐπεσσεύοντο scripsi, ἐπ' ἔσσεύοντο. A (ἐπ' ἔσ-
σεύοντο A^{cont}) 75 συνήλ. Ddf., συνέληπται A, συνήλιπται **Bk.** 77 εἰ] fort.
ἐάν 78 κ. ἡ ῥῆμα δηλώσει Lehrs (fort. recte) 79 συναλιφόμεναι **T** 80
εἰ **T** ἐπει **b** κέωνται **BE**³

ex. 150—1. ποδῶν δ' ὑπένερθε <κονίη / ἴστατ' ἀειρομένη>: ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν νέρθεν ἀειρομένη ἢ κόνις ἀνίστατο. b (BCE³E⁴) T

ex. 152. <ἄπτεσθαι ——— δῖαν:> ἐπιλαμβάνεσθαι, A^{int} b (BCE³) T^{il} ὡς τὸ „ἐαινοῦ ἀπτομένη“ (Π 9). A^{int} b (BCE³) τὸ δὲ ⁸⁵ δῖαν Δωρικῶς συνέστειλεν. b (BCE³)

Hrd. 153 a. οὐρούς {τ' ἐξεκάθαιρον}: ψιλοῦται· ἐν πλεονασμῷ γὰρ τοῦ ὕ ἐγένετο, ὡς καὶ ὄλος „οὔλος“ (cf. ρ 343. ω 118). ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὄξειαν τάσιν· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος παρήγγελλεν. ἴσως δὲ σημειώδης ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ῥσ λήγοντα δισύλλαβα ἀπλά, ἔχοντα ⁹⁰ τὴν ὠ δῖφθογγον ἐβαρύνετο, „κοῦρος“ (Δ 321), „θοῦρος“ (E 507. ω 498), „οὔρος“ (cf. Φ 405)· καὶ γὰρ ταῦτα περισσὸν ἔχει τὸ υ. ἴσως οὖν εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· καὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνήρ. A

ex. b. <οὔρους:> ἐκ τοῦ ὄρούειν· b (BCE³) δι' αὐτῶν γὰρ ⁹⁵ αἱ νῆες ὄρούουσιν. b (BCE³E⁴) T^{il} τῷ δὲ χρόνῳ πολλή τις ὕλη 1 περὶ αὐτοὺς ἦν, b (BCE³) T^{il} ἦν καὶ ὑφείλικον. b (BCE³)

ex. c. ἀτύτῃ δ' οὐρανὸν ἴκεν: μεγαλοφυῶς ηὔξησε τὴν παραχῆν, ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν (sc. 545—6). A b (BCE³E⁴) T ⁵

Hrd. 154 a. ἦρεον: δασυντέον τὸ ἦρεον· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰρῶ περισπωμένον καὶ δασυνόμενον γέγονεν. A

Hrd. (?) b. <ἦρεον:> παραλόγως δασύνεται τὸ αἰρῶ. A^{im}

Nic. 155—6. ἔνθα κεν Ἀργεῖοισι <ν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, / εἰ μὴ Ἀθηναίην>: ἀσύνδετος ὁ λόγος πρὸς τὰ ἐπάνω· διὸ ¹⁰ προὔποστικτέον τελεία. βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐτύχθη (155) διὰ τὸν εἰ σύνδεσμον, εἰ μὴ Ἀθηναίην (156). A

sch. ρ 246 152 — ἀπτομένη ad Π 9 (ex.); — ἐπιλαμβάνεσθαι cf. Eust. 194, 18 153 a — οὔλος (88) cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 308, 29, Et. Gud. 442, 22) πλεον. — ἐγένετο cf. Lex. spir. 236 κατ' ὄξειαν τάσιν cf. Amm. 365; Ba. 322, 26, Ph., Su., Et. Gen. (AB) οὔρους σημειώδης — οὔρος cf. Eust. 194, 22 εἰς ἀποφυγὴν sq. ad Π 415. Σ 191 (Hrd.), cf. Et. Gen. l. c. b cf. Eust. 194, 20; — ὄρούουσιν cf. D, Ap. S. 125, 5, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 308, 30, Et. Gen. [AB] οὔρους), aliter sch. Thuc. 6, 74, 2 154 a Et. Gen. (AB) ἦρεον· „ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν“. ἀπὸ τοῦ ἄρῶ (A, ἐρῶ B) περισπωμένου. καὶ (κ. om. B) δασύνεται. ὁμοίως καὶ τὸ ἔρματα, fort. ex hyp. Iliad. Vide ad Φ 327 (Hrd.) b παραλόγως

81 le. T supplevi (κονίη iam Vill.), ὑπένερθε δὲ ἦτοι pone sch. B 150 b² (coni. cum v. δηλοῦσαι) BCE³, om. E⁴ 82 δὲ om. b ἀν. ἢ κόνις b 84 le. add. Bk. 85 τὸ¹ om. BC εἰαινοῦ vel εἰαινοῦ Hom. codd. 87 (le.) τ' ἐξ. del. Bk. 89 ὁ A, οὐτω Cob. (fort. recte) 95 le. add. Ba. (οὔρους τ' add. V^c) 95 sq. δι' — v. ὄρ. b ὅθεν ὄρούουσιν αἱ νῆες T 1 sq. πολλή ἦν τις ὕλη πε. αὐτ. T 3 le. T, οὐρ. ἴκεν A, om. b ηὔξ.] ἢ λέξις ηὔξησε A 4 ἐλεπτολόγησεν post ἀχαρν. b ἀριστ. T καὶ ἀριστοφάνης A b ἀχαρν. om. A 6 et 8 ἐρῶ A corr. Bk. 8 le. addidi 9—12 post sch. B 155 a in A, trps. Bk. 9 sq. le. A suppl. Frdl. 11 προὔποστ. A, πρὸ αὐτοῦ στικτέον Frdl.

155 *a.* ὑπέρμωρα: οὕτως ὕφ' ἐν τὸ ὑπέρμωρα· οὐ γὰρ (ὡς τι- *Hrd.*
νες) κατὰ διάστασιν. ἔστιν οὖν τι μῶρος, ὃ συντεθὲν γίνεται ὑπέρ-
μωρος ὡς ὠκύμωρος, οὐ οὐδέτερον τὸ ὑπέρμωρον καὶ πληθυντικὸν
τὸ ὑπέρμωρα. ὡς οὖν τὸ καλά καὶ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα — „ἦ
μεν καλά πατήρ ὡς κήδεαι υἱός“ (ρ 397) καὶ „πυκνὰ μάλα στενά-
χων“ (Σ 318) —, οὕτως καὶ ὑπέρμωρα νόστος ἐτύχθη. **A**

b. ὑπέρμωρα: ὀνοματικὸν ἐπίρρημα. **b(BCE³E⁴) T^{II} ex.**

20 *c.* νόστος: ἢ εἰς τὸν οἰκείον τόπον ὑποστροφή· „νόστου *ex.*
†δει† μῆσαι“ (K 509) καὶ „νοστήσαντα ἀνακτα“ (N 38). **b(BCE³) T**

156—69. εἰ μὴ Ἀθηναίην <—— / εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσ- *Ariston.*
σηα): ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέμμηκεν· „εἰ μὴ Ἀθηναίη
λαοσσός ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου. / εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσσηα“, καθόλου
τὸν τῆς Ἦρας λόγον περιγράφας Ὀμηρικῶς ἔχοντα· καὶ γὰρ καὶ
τῆς ξιφουλκίας αὕτη ἀφίστησιν, ἢ δὲ Ἀθηναῖα ὑπηρετεῖ (cf. A 195.
208), κατὰ διαφορὰν τῆς ἀξίας τηρουμένης τῶν προσώπων. **A**

156. εἰ μὴ Ἀθηναίην: εἰς τοσοῦτον προάγει τὰς περιπετείας *ex.*
ὡς δύνασθαι θεὸν μόνον αὐτὰς μεταθεῖναι. πρῶτος δὲ καὶ τοῖς τραγι-
30 κοῖς μηχανὰς εἰσηγήσατο. **b(BCE³) T**

157—61. ὦ πόποι <—— Ἀργεῖην Ἑλένην): καὶ τῶ *ex.*
σχετλιασμῶ καλῶς κέχρηται, καὶ τὴν αἰσχύνην τῶν φίλων προβέβλη-
ται, καὶ τῶν πολεμίων τὴν χαρὰν ἐπάγει. συμφέρεσθαι δὲ ἀλλήλαις
Ἦραν καὶ Ἀθηναῖαν λέγων δείκνυσιν ὅτι οὔτε μητριὰ πρόγονον

cf. Lex. spir. 240 155 *a* eadem fere Ep. Hom. (An. Ox. 1, 422, 32, Et. Gen. p. 293 Mill.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 419, 9, Et. Gud. 542, 29, EM. 779, 34). Vide ad Y 30 (Hrd.), cf. sch. α 34, Ap. S. 160, 18 ὡς τινες verbum dicendi omittitur, cf. Schneider, Comm. in Ap. Dysc. pron. 51, 4 (p. 77) *b* cf. Eust. 194, 42 *c* — ὑποστροφή cf. D, Ap. S. 116, 35, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 297, 4, Et. Gen. = EM. 607, 7, Et. Gud. 410, 41, brevis An. Par. 3, 325, 4) 156—69 deest in A diplo peristigm. ante versus B 156 (an desunt diplae peristigm. ante versus B 156—68?) καὶ γὰρ sq. ad Θ 426 (ex.), cf. Duentzer, Zen. 181 156 cf. Eust. 195, 41 158—9 Ge: οὕτως ἀδόξως εἰς φυγὴν τραπήσονται. ἐκ τοῦ φεύγω, ori-

14 ὃ Bk., ὦι A 15 ὠκύμωρος A em. Vill. (ὠκ. = A 417. Σ 95) 17 ὃς κή-
δεται A em. Bk. 19 le. V^c, om. E⁴T, τὸ δὲ ὑπέρμωρα (cum explicatione) pone
sch. B 155 *c* (coni. cum v. ἀνακτα) BCE³ ὀνοματικὸν ἔστιν ἐπ. **b** ἐπίρρημα
(cp.) T 20 le. scripsi, νόστος ἐτύχθη T, om. **b** 21 δεῖ T δὲ μιν **b**, δὴ
Hom. μῆσα C 22 sq. le. A suppl. Bk. 23 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ
περιστιγμένη (an αἱ διπλαῖ περιστιγμέναι?), ὅτι 24 ἔπειτ' Ὀδυσσηα A em.
Bk. 26 ἐφίστησιν A em. Vill., ἀφίστησι τὸν ἀχιλλέα Roe. (Mus. Rhen. 66,
1911, 310) 27 ἀξίας Bk., δεξιᾶς A 28 ἄγει **b** 29 δύν. — μεταθ. T μὴ
δύνασθαι αὐτὰς ἀλλ' ἢ μόνον μεταθεῖναι (μεταμεληθῆναι C) τὸ θεῖον **b** 29 sq.
καὶ τὰς στρατηγικὰς τοῖς στρατηγικοῖς **b** 30 εἰσηγ. μηχ. **b**, fort. rectius
31 le. T suppleni, om. **b** 32 sq. προβέβληκε **b** 34 μητριὰ Ma., μητριὰ T
μητριάν **b**

μισεῖ οὔτε πρόγονοι μητριαῖς διαφέρονται νοῦν ἔχοντες. **b**(BCE³E⁴) 35
T

D 157. αἰγιόχοιο: αἰγίς ἐστὶν ὄπλον ——— καλεῖσθαι. ἱστορεῖ
 Εὐφορίων (fr. 162 Pow.) **A**

D 159. <νῶτα θαλάσσης:> οὐδετέρως ——— οὐκ ἀρσενικῶς τὸν
 νῶτον. **A**^{int} 40

Ariston. 160 *a.* καὶ δὲ κεν εὐχολήν: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „ἐν Τροίῃ
 ἀπόλοντο“ (B 162) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παρά-
 κεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς λόγῳ ἐξῆς εἰσι τεταγμένοι
 (sc. B 176—8), νῦν δὲ Ἰκτικώτερον λέγονται. **A**

ex. *b.* Πριάμφω καὶ Τρωσί: καλῶς οὐκ Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ 45
 Τρωσὶν εἶπε καὶ Πριάμφω, τῆς Ἑλένης τὸ ἐγκώμιον αὐξων. **b**(BCE³
 E⁴) **T**

Ariston. 161 *a.* Ἀργεῖην Ἑλένην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Ἀργεῖην
 θ' Ἑλένην“ σὺν τῷ συνδέσμῳ ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα καὶ σὺν
 τούτῳ τὴν Ἑλένην. οὐ λέγει δὲ οὕτως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην καύ- 50
 χημα. **A**

ex. *b.* Ἀργεῖην Ἑλένην: ἦν τὸ δίκαιον αὐτῶν οἶδεν. **T**

D <Ἀργεῖην:> ἢ Λακωνικὴ πέμπτον τῆς ὄλης Πελοποννή-
 σου. **A**^{int}

Hrd. 162. φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν 55
 πρόθεσιν, ὡς Τυραννίων (fr. 6 P.) καὶ Πτολεμαῖος (p. 41 B.)· ὁπότε
 γὰρ γενικῆ συντάττεται ἢ ἀπό, <***> τηρεῖ τὸν τόνον· „καὶ γὰρ
 τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο“ (B 292). **A**

ex. 163 *a.* ἀλλ' ἴθι νῦν: οὐκ ἄτοπον καὶ τοῖς ἐνδόξοις ἢ χρειώδης
 ὑπηρεσία. **b**(BCE³E⁴) **T** 60

Did. *b.* <μετὰ λαόν:> οὕτω „κατὰ λαόν“ συμφώνως εἶχον
 ὅπασαι. **A**^{im}

ginis incertae 160 *a* ad B 176—8 *b* vide ad Δ 173 (*ex.*) 161 diplo (non
 periestigm., fort. error scribae), asteriscus, obelus ante versum in **A** *a* ἀλλ'
 αὐτὴν sq. cf. *D* *b* cf. sch. Pind. I. 2, 15 c. 17, Eust. 195, 22. 1490, 56; vide Ap.
 S. 44, 22 162 ad B 292 *b.* Δ 97. E 322. I 353. Σ 64 (Hrd.), cf. sch. ζ 40. η 152.
 ν 138; Lehrs, Quaest. ep. 94; Wackernagel 2, 1105. Vide ad B 839. Δ 77. H 334.
 Π 669 (Hrd.); — τόνον brevius Ep. Hom. (An. Ox. 1, 16, 16, Et. Gud. 169, 14
 Stef.) 163 *a* h(Ag = A. G. 464, 8 Matr.); cf. Friedl., Zoil. 60 *b* ad **A**

35 μισεῖ **T** δεῖ μισεῖν **b** πρόγ. μητριαῖς (**T** em. Ma.) — ἔχ. **T**, οὔτε πρόγονον
 μητριαῖ διαφέρεσθαι, ἀλλ' ἢ μάλλον συμφέρεσθαι **b** 39 le. add. Bk. 44
 κοινότερον Vill., κωμικώτερον Bk., ἀνοικειότερον Lehrs, fort. κυκλικώτερον 45
 sq. ἀλλὰ πριάμφω καὶ τρωσί φησι **b** 46 τῆς ἑλληνικῆς ἑλένης αὐξων τὸ ἐγκ. **b**
 48 ὅτι **A**, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 52 αὐτῶν **V**, cp. **T** (αὐτοῦ Ma.,
 vix recte) 53 le. add. Ddf. 57 lac. stat. Lehrs, verba μη μεταξύ πιππουσῶν
 λέξεων καὶ σημαίη τὸ ἄποθεν supplens, cf. **A** ad Σ 64 59 ἄτοπος **Ge** (e coni.),
 ἄλογος **Ag** καὶ **E⁴T** γὰρ καὶ **BCE³** 61 le. (= vulg.) addidi, κατὰ **λ.** **Ldw.**

164 *a*¹ σοῖς δ' ἀγανοῖς: χωρὶς τοῦ δ̄ εἶχον αἱ χαριέσταται, *Did. | ex. |*
 „σοῖς ἀγανοῖς“· καὶ ἡ Ἀριστοφάνους οὕτως εἶχεν. | ἀγανοῖς δὲ *Ariston.*
 65 ἄγαν προσηνέσι, πράοις, ὑπάγεσθαι δυναμένοις· οὕτω γὰρ ἔδει μα-
 λάσσειν τὸν θυμὸν ζέοντα. | ἀθετεῖται δὲ καὶ ἀστερίσκος παράκει-
 ται, ὅτι καὶ οὗτος πρὸς Ἀθηνᾶς οἰκείως πρὸς Ὀδυσσεά λέγεται (sc. B
 180), καὶ ψεῦδος περιέχει νῦν· οὐ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ παρίσταται ἐκά-
 στῳ, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς. A

70 *a*² σοῖς δ' ἀγανοῖς: προσηνέσι, πράοις, b(BCE³) T | D | *ex.*
 ὑπάγεσθαι δυναμένοις· οὕτω γὰρ ἔδει μαλάσσειν τὸ σφριγῶδες τοῦ
 θυμοῦ. b(BCE³E⁴) T

*b*¹ ⟨ἀγανοῖς:⟩ ψιλωτέον τὸ ἀγανός· τοιοῦτο γὰρ τὸ $\bar{\alpha}$ *Hrd.*
 πρὸ τοῦ $\bar{\gamma}$. A^{int}

75 *b*² τὸ δὲ $\bar{\alpha}$ πρὸ τοῦ $\bar{\gamma}$ ψιλοῦται πλὴν τοῦ „ἀγνός“ (cf. ε123
 al.). b(BCE³)

165. ἀμφιελίσ(σ)ας: ἀμφοτέρωθεν στρεφομένως b(BCE³E⁴) T *ex.*
 καὶ ἔρρσομένας. b(BCE³E⁴)

167 *a*. ⟨Οὐλύμπιοι:⟩ ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος. A^{im}

80 *b*. ⟨ἀίξασα:⟩ τελεία ἐπὶ τὸ ἀίξασα· ἀσύνδετον γὰρ τὸ *Nic.*
 ἔξης πρὸς τὰ ἐπάνω. A^{int}

169 *a*. εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα: ὁ κεκέλευσται ποιεῖν ἡ Ἀθηνᾶ, *ex.*
 δι' ἐνὸς ἀδρανοῦς ὑπηρέτου ποιεῖ, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων· οὗτος γὰρ
 μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικὸν ἔχει, οὐχ ὡς Νέστωρ τὸ ἐν. b(BC
 85 E³) T

b. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον: εἰ μὴ δεξιὰ Ὀμηρος περὶ θεῶν *ex.*

423—4 (Did.) 164 *a*¹ ad B 180 *a* et *b* προσηνέσι, πράοις (65) cf. sch. Ar. vesp.
 1467; aliter sch. γ 279 et 280 μαλάσσειν cf. D *b* cf. *Hrd.* 1, 539, 15 *b*²
 h(Ag = A. G. 464, 11 Matr.): τὸ δὲ — ἀγνός καὶ ἀγίος cf. *Arcad.* 223, 17 165
 cf. D 166 excidisse sch. Nicanoris suspicatur Friedl., ad Θ 206 167 *a* ad
 A 44 *a*. Vide ad Δ 74. Ω 121 (Ariston.) *b* si v. ἀίξασα sana, versum 168, qui
 deest in multis codd., ignorasse videtur Nicanor; fort. erat nota Aristonici v.
 168 quosdam addidisse referentis. Vide ad E 169 (Ariston.); cf. Duentzer, *Zen.*
 162 169—71 Eust. 197, 10: τινὲς δὲ ὑπερβατῶς τὸν τόπον τοῦτον νοήσαντες
 οὕτως εἶπον· εὔρε τὸν Ὀδυσσεά ἐστῶτα, ἐπεὶ μιν (scripsi, μὲν edd.) ἄχος καρδίαν καὶ
 θυμὸν ἴκανεν· οὐδὲ ἤπιετο τῆς οἰκείας νηός, fort. e scholiis (Nic.?) 169 *a* cf.

67 ἀθηνᾶν A em. Vill. 71 ὑπάγεσθαι T ἐπάγεσθαί τε καὶ ὑπάγεσθαι b μα-
 λάσσειν T 71 sq. τοῦ θυμ. T τῆς ὀρμῆς b 73 le. addidi 75 sq. τὸ δὲ
 sq. pone sch. *a*² (coni. cum v. ὀρμῆς) b 77 le. T suppl. Ma. (auctore Ba.),
 om. b τὰς ἀμφοτ. E⁴ 79 le. add. Ddf. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι
 80 le. addidi (post Vill.) τὸ ἀίξασα cf. test. 82 ὁ δὲ pone sch. b (coni. cum
 v. εἰκόνα) b 83 δι' ἐν. ἀδρ. T διὰ δραστηρίου τοῦ b ὡς σοφὸς ἀρχ. ante
 δι(ὰ) b, fort. rectius 84 καὶ om. T οὐχ T ἀλλ' οὐχ b ὡς ὁ E³ τὸ ἐν
 om. T

ἐφρόνει, οὐκ ἂν τὸν Ὀδυσσεά Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον ἔλεγε καὶ „θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε’ ἔχοντα“ (ν 89). πῶς γὰρ οἱ θεοὶ ἄδικοι ἢ ἄφρονες, ὁπότε ὁ ἔπαινος τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τούτους ἀναφέρει τὴν εἰκόνα; b(BCE³) T

ex. 170 a.¹ <οὐδ’ ὄγε νηός:> ὁ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς μὴ ἐποίουν, οὐδὲ αὐτὸς ποιεῖ. b(BCE³E⁴)

a.² ὡς οὐδὲ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς. Tⁱⁱ

ex. b. ἐϋσ(σ)έλμοιο: σέλματα αἰ σανίδες, σελμῖς τὸ σπάρτον {κλητικῶς ὁμοίπτωτον}. T

ex. 171. ἐπεὶ μιν ἄχος: τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ἄχος δὲ ἢ ἄφω- 1 νος ἀνία, οἶαν ἔσχεν ἢ Νιόβη. b(BCE³) T

Nic. 173 a. <διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ:> προσαγορευτική ἢ περίοδος· διὸ τελείαν στικτέον. A^{int}

ex. b. διογενὲς Λαερτιάδη, <πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ:> 5 τὸ σχῆμα ὁμοίπτωτόν ἐστι καὶ κλητικὸν προσαγορεύεται. b(BCE³) T ἔστι δὲ Λαέρτου τοῦ Ἀρκεισίου τοῦ Κιλ(λ)έως τοῦ Κεφάλου τοῦ Ἑρμοῦ. ἐναρχόμενος δὲ τῶν πράξεων τοῦ ἀνδρὸς ὅσοις αὐτὸν κοσμεῖ ἐγκωμίσις. T

ex. c. πολυμήχανε: τινὲς ταῦτόν τῳ πολύτροπέ φασιν. b 10 (BCE³) Tⁱⁱ

ex. 175 a. φεύξεσθε: εὔ τὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεά συμπεριλαβεῖν τῇ φυγῇ· παρῶξυνε γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους ἐπέχειν, ἐπαγαγοῦσα τῳ ἥρωϊ δειλιάς ἐγκλημα. b(BCE³E⁴) T

Hrd. b. πολυκλήϊσι: τινὲς προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν 15 „ἐπὶ κλήϊσι κάθιζον“ (β 419). ὡς γὰρ πλοκαμῖς „ἐϋπλοκαμίδες

Eust. 196, 2 b ἔλεγε — ἔχοντα cf. Eust. 196, 24 170—1 Eust. 197, 4: ἄλλοι δὲ τὸ „οὐδ’ ὄγε νηός ἐϋσέλμοιο μελαίνης / ἤπτετο“ ἄλλως νοοῦσι, λέγοντες ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι τῶν οἰκείων ἤπτοντο νεῶν, ἀλλ’ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐποίηε οὕτως, ἀλλ’ ἴστατο ἔργω διδασκῶν ὅτι οὐ δεῖ οὕτω ποιεῖν· εἰ γὰρ ἔδει νηῶν ἀπτεσθαι, ἐποίηε ἂν οὕτω καὶ αὐτὸς, origines incertae, fort. e scholiis 170 b cf. D σελμῖς sq. ad Π 1, cf. Eust. 197, 13: φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ σελμίδας λέγεσθαι τὰ σχοινία 171 ἄχος δὲ — ἀνία cf. Eust. 197, 9; Apion. fr. 24 B., Ap. S. 49, 28, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 7, 17, Et. Gud. 252, 3 Stef. c. test.; sim. An. Ox. 1, 263, 10, Et. Gen. = EM. 182, 8, Su.). Vide ad 19 (T) ἀνία cf. D οἶαν sq. ad Ω 617 173 b — προσαγορεύεται cf. Eust. 197, 19; Hrd. rhet. fig. 97, 26, Anon. fig. 186, 5 al. ἔστι δὲ — Ἑρμοῦ brevis Eust. 197, 23 Κιλλέως ad B 631 (ex.), cf. Seleuc. apud Reitzenstein, Gesch. 162, 27 ἐγκωμίσις cf. Plut. mor. 35 a/b c cf. D 175 b EM. 518, 45 (e Ven. A); paulo brevius Et. Gen. (AB) πολυκλήϊσι,

87 ἔλεγε om. b 88 μῆδεα T ἔχοντα ἐκάλει b ἄδικοι ἢ T δοκοῖεν ἂν b 91 le. add. Vill. δ] ὅπερ E⁴ μῆ] οὐκ E⁴ 92 ἐποίηε E⁴ 94 le. T supplevi 95 κλ. ὄμ. del. Ma. (cf. ad B 173 b) 1 τὸ om. T αὐτοῦ] αὐτόν edd. (= D), vix recte δὲ T δὲ ἐστιν b 2 οἶον T ἔσχ. ἢ v. T, καὶ ἢ νιόβη ἔσχεν b (fort. rectius) 3 le. add. Vill. 5 le. T suppl. Vill., om. b 6 ἐστι καὶ om. T 7 κιλέως T suppl. Ma. 10 le. Vc, τὸ δὲ πολυμήχανε post sch. b (coni. cum v. προσαγορεύεται) b, om. T τῳ b τὸ T φασιν om. T 12 εὔ] καλῶς E⁴ τὸ καὶ b καὶ τὸ T περιλαβεῖν b 14 ἐγκληματα b

Ἄχαιαί“ (β 119), οὕτως καὶ κληῖς καὶ πολυκληῖς. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἡ
 ἀνάγνωσις. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς βαρυνομένης λέξεως οὗτος· τὰ
 εἰς ἰς λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοι μόνον
 20 τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, εἰ δὲ μεταληπτικὸν
 γίνοιτο καὶ ἀρσενικοῦ, μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως.
 τοῦ μὲν προτέρου, φυλάσσοντος τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον,
 περισκελῖς, τοῦ δὲ δευτέρου, δύσελπις. ταύτη οὖν τὸ μὲν καταγιγίς ὀξύν-
 νεται, τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ „εὐκλήις“ (ω
 25 318) καὶ πολυκλήις βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς
 καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις (cf. X 294)· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἄμαζόνος
 ταγεῖη ἄν. καὶ τὸ εὐκνήμις ἀμέλει ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς τέτακται παρὰ
 Ῥιανῶ ἐν Θεσσαλικοῖς (fr. 47 Pow.)· „τοὶ δ’ ἤδη ἐπὶ νηὸν εὐκνήμιδος
 Ἰτώνης.“ A

30 c. πολυκλήϊσι: ταῖς πολλὰς τὰς τάξεις ἐχούσαις. b(BCE³ ex. | Hrd. (?)
 E⁴) | τὰ τῶ ἠ παραληγόμενα εἰς ἰς μακροκατάληκτα ἐν τῇ συνθέσει
 ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἶον μελαμψήφισ, μελαγκρήπις εὐκνήμις· οὕτω
 καὶ τὸ πολυκλήις. b(BCE³) T

d.¹ πεσόντες: πεσόντες, οὐκ ἐμβάντες· ὁ ἔστι σύμβολον ex.
 35 ἀτάκτου φυγῆς. A^{int} T

d.² τὸ δὲ πεσόντες σύμβολόν ἐστιν ἀτάκτου φυγῆς· οὐ γὰρ
 δηλοῖ τὸ ἐμβάντες. b(BCE³E⁴)

176—8. <κάδ δέ κεν εὐχολῆν ——— φίλης ἀπὸ πατρίδος Ariston.
 αἴτης>· ὅτι ἐνταῦθα τάξιν ἐπέχουσιν. A^{im}

40 179 a. ἀλλ’ ἴθι νῦν: ἴσον ἐποίησε τῇ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσεά, τοῦ- ex.
 το παραγαγῶν αὐτὸν ὑπ’ αὐτῆς κελευόμενον, ὅπερ ἐκείνη ὑπὸ τῆς
 Ἦρας ποιεῖν ἐπετέτακτο. b(BCE³) T

b. <ἀλλ’ ἴθι νῦν μετὰ λαόν>· ἐνταῦθα καὶ τὸν λόγον ὑπο- Did. (?)
 τέθεικεν Ἀρίσταρχος οὕτως ὥστε νοεῖσθαι· ἴθι κατὰ λαόν. A^{int}

45 c. μηδ’ ἔτ’ ἐρώει: ὀρμᾶν ἔα, ἢ μὴ παύου. T ex.

fort. ex hyp. Iliad. ad Ω 318 ἔστιν οὖν λόγος (18) sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 230,
 2, EM. 518, 35) τὰ εἰς ἰς (18) — εὐκλήις brevius Eust. 26, 30 c τὰ — τὸν τόνον
 Ge ad B 74 (e T) d cf. Eust. 197, 34 176—8 ad B 160 a 179 b ad B
 163 b c cf. Eust. 197, 42, vide ad X 185 ἢ μὴ παύου cf. D

19 φυλάσσοι A ἐφύλαξεν Et. Gen. (A, ἐφυ B) 20 μεταλ. A, Et. Gen.,
 μεταληπτικά Eust. 26, 31; Lehrs, recte 21 γένοιτο Et. Gen. 23 οὖν A
 δὲ Et. Gen. (A), τοὶ καὶ Et. Gen. (B) 24 εὐκλ. Et. Gen., εὐκλήις A 27
 εὐκνήμις A εὐκνήμις Et. Gen., em. Lehrs 28 ἐν A καὶ Et. Gen. νηὸν Et.
 Gen. (B), νηῶν A νηῶν Et. Gen. (A) 30 le. T, πολυκλήϊσι δὲ pone sch. a
 (coni. cum v. ἐγκλήματα) b 31 τὰ δὲ b τῶ ἠ παραλ. b ἔχοντα τὸ ἠ Ge
 T εἰς ἰς scripsi, εἰς ἔ T εἰς ἰ Ge, om. b 32 ἀναδιδόασι b μελ. — εὐκν. scripsi,
 μελαμψήφισ μελαγκρήπις εὐκνήμις b μελάμψηφισ μελάκρηπις T 33 τὸ om.
 b πολ. scripsi, πολυκλήις b πολυκλήις T 34 le. T, om. A πεσόντες² T, om.
 A ὁ ἔστι T ὅτι A 36—7 pone sch. c (coni. cum v. πολυκλήις) b
 36 ἀστάκτου CE³ (ut vid.) 38 sq. le. addidi 39 ὅτι A, ἀστερίσκοις, ὅτι Vill.,
 fort. (ol) ἀστερίσκοι, ὅτι 40 sq. τοῦτο b τοῦτον T 41 αὐτὸν om. T, fort.
 recte 43 le. addidi, vide ad B 163 b 44 fort. ἴθι νῦν κ. λ.

- Ariston.* 180 a. <σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον:> ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως τέτακται. A^{im}
- Did.* b. <σοῖς δ' ἀγανοῖς:> καθὰ καὶ ἄνω (sc. B 164) χωρὶς τοῦ δὲ συνδέσμου. Aⁱⁱ
- ex.* 182 a. ὁ δὲ ξυνέηκε <θεᾶς ὄπα φωνησάσης>: συνῆκε τὴν ὄπα 50 φωνησάσης τῆς θεᾶς. b(BCE³) T
- D* b. ὄπα φωνησάσης: φωνὴν εἰπούσης. T
- ex. | ex.* 183 a. βῆ δὲ θέειν: ὥστε θέειν. T | ἀφείλετο τὴν ἀπόκρισιν ἢ ἔπειξις τοῦ καιροῦ. ἔστι δέ, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ θέειν. A b(BCE³E⁴) T ἢ Ἄττικῶς λείπει τὸ ὥστε. ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς. 55 A b(BCE³) T
- ex. | ex.* b. ἀπὸ δὲ χλαῖναν <βάλε>: χλαῖνα ἢ τετράγωνος, χλαμῦς ἢ εἰς ὄξυ λήγουσα. A^{im} T | ἀπέβαλε δὲ τὴν χλαῖναν ἢ διὰ τὸ εὐπερίσταλτον, ἢ διὰ τὸ ἐπιστρέφειν τῇ παραδόξῳ θεᾶ τοὺς πολλοὺς, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης δοκῆ εἶναι τῶν βασιλικῶν δογμάτων. οἱ δέ, ὅτι 60 ἀπὸ τῆς σπουδῆς αὐτομάτως πέπτωκε. καὶ περὶ Ἄγαμέμνονος δὲ ἐτέρωθί φησι· „πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων“ (Θ 221). b(BCE³) T
- Ariston.* 184 a. <κῆρυξ Εὐρυβάτης:> ὅτι καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης ὁμῶνυμος (sc. A 320. I 170). A^{im}

180 a/b ad B 164 a¹ 183 a βῆ — ὥστε θέειν cf. D ἢ ἔπειξις τοῦ καιροῦ cf. Eust. 198, 29 b — λήγουσα cf. Amm. 513: χλαμῦς καὶ χλαῖνα διαφέρουσι, καθὼς διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι τῆς B (Sym., δευτέρῳ codd.) Ἰλιάδος (p. 180 Schm.)· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα ἠρωϊκὸν φόρημα, χλαμῦς δὲ Μακεδονικόν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα· Σαμφῶ πρώτη γὰρ (Hemsterh., αὕτη γὰρ codd.) μέμνηται τῆς χλαμῦδος (fr. 54 L.-P.). διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνος, φησὶν, ἰμάτιον, ἢ δὲ χλαμῦς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται. καὶ (ὥστε Scal.) τοὺς χρησαμένους πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην (fr. 500 R.), Φύλαρχον (FGrHist 81, 62), Πολέμωνα (fr. 99 Pr.) ὅτι παραπολὺ διαφέρουσι, cf. Poll. 10, 124, Ptolem. 395, 25; aliter D ad B 262. Ω 163; bT ad Ω 229, sch. ξ 513; Ap. S. 168, 8, Tryph. fr. 106 V., Choer. O. 278, 24, Ptolem. 395, 23 ἀπέβαλε sq. Ge: ἀπεδύσατο τὴν χλαῖνδα διὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι (ἀπεδ. — ἐμπ. = D) ἐν τῷ τρέχειν. ἢ ἵνα μὴ δοκῆ ἐναντίος εἶναι τῷ βασιλεῖ τὸ σκῆπτρον φέρων καὶ τὴν στολὴν ἐνεμμένος (fort. εἰμένος). λαμβάνει δὲ τὸ σκῆπτρον, ἵνα δοκῆ σὺν τῇ τοῦ βασιλέως γνώμῃ τούτου κωλύειν, originis incertae, fort. e sch. h (vide etiam sch. B 186 b), cf. Porph. 1, 27, 27 (Aristot. fr. 143 R.), Eust. 198, 40 ἀπέβαλε — εὐπερίσταλτον (58) cf. D καὶ περὶ (61) sq. ad. Θ 221 (bT: κατὰ τὸ σιωπώμενον), aliter Eust. 198, 44 184 a/b cf. Eust. 198, 35 a ad A 320. I 170 b

46 le. addidi 47 ὅτι A, (fort. ὁ) ἀστερίσκος, ὅτι Vill. 48 le. add. Ldw. 50 le. T suppl. Vill., om. b συνῆκε om. T 53 le. AT, om. b τὴν] δὲ τὴν T 54 δὲ AT δὲ ὅτι b 55 τὸ om. B 57 le. T supplevi (auctore Vill.), om. A λαμῦς A 58 sq. ἀπέβαλε sq. pone sch. a (coni. cum v. μετοχῆς) b 58 ἀπέβαλλε C τὴν χλ. b ταύτην T 60 εἶναι δοκῆ b 61 τῆς om. E³ 63 le. add. Vill. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill.

- 65 *b.* κῆρυξ Εὐρυβάτης (<Ἰθακήσιος>): ἕτερός ἐστιν οὗτος *ex.*
παρὰ τὸν Ἀγαμέμνωνος, ὡς Πορφύριος (1, 85, 7): διὸ καὶ τὸ Ἰθακή-
σιος προσέθηκεν. **T**
c. <ὀπήδει:> ἠκολούθει. **T^{II}** *D*
- 186 *a.* δέξατό οἱ σκῆπτρον: ὅτι ἀρχαικώτερον δέξατο αὐτῷ τὸ *Ariston.*
70 σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. **A**
b. δέξατό οἱ σκῆπτρον: τὸ σκῆπτρον δέχεται, ἵνα δόξη *ex.*
παρὰ τοῦ βασιλέως εἰληφέναι τὴν κατὰ τῶν ἀκοσμοῦντων ἐξουσίαν καὶ
μὴ χολῶεν ἐπιτιμώμενοι. ἢ ἐπειεῖς δὲ τοῦ καιροῦ περιεῖλε τοὺς Ἀγα-
μέμνωνος λόγους. **b(BCE³) T**
- 75 *c.* πατρῷον ἄφθιτον: ποιητικῶς τοῦτο πέπλασται. **b D**
(**BCE³) T** τὸ δὲ ἀθάνατον ἐπὶ τῶν ἐμψύχων οἱ φιλόσοφοι τάσ-
σουσι, τὸ δὲ ἄφθιτον ἐπὶ τῶν ἀψύχων. **A^{im} b(BCE³E⁴) T**
{αὐτὸς δ' ἀτρείδew ἀγαμέμνωνος;} Ὀδυσσεύς, φησί, παρὰ *D*
—— κρατεῖν αὐτούς. **A**
- 80 187. <σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „σὺν τῷ *Ariston.*
βὰς κατὰ νῆας“. **A^{im}**
188 *a.* πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἐξῆς (sc. B 203—5) τὸ ἀντίσιγμα. **A^{int} Ariston.**
b. {ἔξοχον ἀνδρα} κιχείη: τινὲς „κιχοίη“. **T** *Did.*
- 189 *a.* τὸν δ': δύο μέρη λόγου εἰσίν. ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ δή. **b Hrd.**
85 (**BCE³) T**
b.¹ τὸν δ': ὅτι οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δέ **AT** σύνδεσμον, ὡς *Ariston.*
ἂν τις εἴποι ὑφ' ἐν τόνδε· χρῆται γὰρ συνήθως αὐτῷ περισσῶ. **A**
b.² οὐκ ἐγκλιτέον δὲ αὐτόν· χρῆται γὰρ αὐτῷ συνήθως ὁ
ποιητὴς περιττῶ. **b(BCE³)**

c cf. sch. Soph. Trach. 1264, sch. Theocr. 2, 165/166c, Et. Gen. (AB) δηηδεῦω
186 *a/b* cf. *D*, Eust. 198, 38 *a* ad O 87 (*Ariston.*), cf. Lesbos. 37, 12 *b* —
ἐπιτιμώμενοι cf. Eust. 199, 1. Vide ad B 86 *a* 183 *b* 187 *diple* (non *diple* *perie-*
stigm.) ante *versum* in *A*, fort. error *scribae* ὅτι sq. ad Z 169 (*Ariston.*) 188
antisigma punctum circumcludens (h. e. ἀντίσιγμα περιεστιγμένον) *versui* *praefixit*
scriba *A* (vel *Ap. H.*), *verba* *scholii a* *neglegenter interpretatus*; *signum* *deleam*
(cf. *app. crit.*). Vide ad B 192 *a*; *Ritschl*, *Opusc. philol.* V (Lips. 1879) 275 189
a ad A 41 *b* *b* ad A 41 *c*

65 *le.* *T* *supplevi* 68 *le.* *add.* *Ba.* 69 ὅτι *A*, ἡ διπλῆ, ὅτι *Vill.* αὐτὸ
A *em.* *Vill.* 71 *δοκῆ* *b* 72 κατὰ τῶν ἀκ. *T* τοῦ κοσμεῖν *b* 75 *πατρ.*
ἀφθ.: *ποιητ.* — πέπλασται *T*, τὸ δὲ ἀφθιτον (ἀφθ. ἐπὶ τῶν ἀψύχων *C*) πέπλασται
ποιητικῶς *pone* *sch. praecedens* (*coni. cum v. λόγους*) *b* 76 δὲ *T* μὲν γὰρ
BCE³, *om.* **AE⁴** τὸ δὲ — ἐμψ.] τὸ ἀφθαρτον ἐπὶ τῶν ἀψύχων **E⁴** τῶν
om. *A* 76 *sq.* τάττουσι **E⁴**, *om.* *A* 77 ἀφθιτον] ἀθάνατον **E⁴** τῶν
om. **AT** ἀψ.] ἐμψύχων **E⁴** 78 *le.* *del.* *Vill.* (*Bk.*) 80 *le.* *add.*
Vill. ὅτι *A*, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 82 πρὸς *A*, ὃν τινα μὲν βασι-
λῆα: πρὸς *Vill.*, at *verba* πρὸς τὴν — ἀντίσιγμα *ad v.* B 192 *esse* *transponenda*
censio 83 (*le.*) ἐξ. ἀνδρα *delevi* 84 *le.* *scripsi*, τὸν δ' ἀγανοῖς: *T*, *om.*
b λόγους εἰσίν *om.* *T* ὁ δὲ *b* τὸ δὲ *T* 86 *le.* *Bk.*, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν
A, τὸν δ' ἀγανοῖς (*coni. cum scholio a*) *T* ὅτι *A*, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 88 *sq.*
οὐκ *sq.* *cum scholio a* *coni. b*

- D* c. <ἐρητύσασκε> ἀντὶ τοῦ ἐρήτυεν. **A^{lm}** 90
- D* 190. δαιμόνι': αὐτῆ ἡ λέξις ——— ὑπερέχοντα δὲ ἀνθρώπου. **A**
- Hrd.* a. οὐ σε ἔοικε: ἡ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἡ
συνήθεια. **b(BCE³) T**
- ex.* b. κακὸν ὡς δειδίσεσθαι: εὐλαβεῖσθαι. θωπεύων δὲ δυσ-
ωπεῖ. **b(BCE³E⁴) T** 95
- ex.* 191 a.¹ κάθησο: κάθου Ἀπτικῶς. **T** 1
- a.² τοῦτο οἱ Ἀπτικοὶ κάθου λέγουσιν. **b(BCE³)**
- ex.* b. καὶ ἄλλους ἴδρυνε (λαούς): αὐτὸς διὰ τῶν ἐπιφανῶν τὸ
πᾶν ἰδρύνει πλῆθος. **b(BCE³) T**
- Ariston.* 192 a. οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ': τὸ ἀντίσκιμα, ὅτι ὑπὸ τοῦτον **6**
ἔδει τετάχθαι τοὺς ἐξῆς παρεστιγμένους τρεῖς στίχους (sc. B 203—5).
εἰσὶ γὰρ πρὸς βασιλεῖς ἀρμόζοντες, οὐ πρὸς δημότας· „οὐ μὲν πως
πάντες **AT** βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί / οὐκ ἀγαθὸν πολυκοι-
ρανίη“ καὶ τὰ ἐξῆς. **A**
- Did.* b.¹ οἶος νόος Ἀτρείδαο: „οἶος νόος Ἀτρείωνος“ κᾶν ταῖς **10**
διορθώσῃσι καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως ἐγγέγραπτο „Ἀτρείωνος“.
καὶ αἱ πλείους δὲ τῶν χαριστάτων οὕτως εἶχον, καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος.
καὶ ὁ Σιδώνιος δὲ καὶ ὁ Ἰξίων (fr. 3 St.) οὕτως γράφουσιν. **A**
- b.² οἶος νόος Ἀτρείδαο: αἱ χαριέστεραι „Ἀτρείωνος“. **T**
- Ariston.* 193 a.¹ νῦν μὲν πειρᾶται: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „τιμὴ δ' ἔκ **15**
Διὸς ἔστιν“ (B 197) ἀθετοῦνται **AT** στίχοι πέντε, ὅτι ἀπειοικότες
οἱ λόγοι καὶ **A** οὐ προτρεπτικοὶ εἰς καταστολήν. **AT**
- a.² ἀπὸ τοῦ νῦν μὲν ἕως τοῦ „τιμὴ δ' ἔκ Διὸς ἔστι“ τὸ νόημα
εἴρηται. **b(BCE³E⁴)** ἀθετοῦνται δὲ τὰ ἔπη ὡς εἰς καταστολήν οὐ
προτρεπτικά. **b(BCE³)** 20
- ex.* b. τάχα: διστακτικὸν τοῦτο. **b(BCE³E⁴) T**

190 a ad Γ 446 a. E 252 b. Z 355. I 485. 680. Λ 383. Z 328 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 309, 4, EM. 637, 52); Lehrs, Quaest. ep. 121. Vide ad E 812. I 494 (test.) b cf. D, Eust. 200, 17 191 a¹ — κάθου = D 192 antisigma punctum circumcludens etiam huic versui (vide ad B 188) praeifixit A, cf. Ludwig, A. H. T. 1, 209, 11 193 a¹ οὐ προτρεπτικοὶ cf. Bachmann 38

90 le. addidi 92 ἡ absc. in C 94 le. T, δειδίσεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ cum scholio praecedenti conī. BCE³, om. E⁴; κακὸν ὡς fort. delendum 1 κάθου] καθόλου C 3 le. T supplevi, om. b αὐτὸς διὰ T, διὰ δὲ (conī. cum scholio praecedenti) b τὸ T καὶ (absc. in C) τὸ b 4 πλῆθος om. T 5 (le.) οὐ] ∅ οὐ A (le.) οἶσθα T τὸ ἀντ. om. T τοῦτον A τούτων T 7 βασιλέα T δημώτας A 8 sq. πολυκυρανίη A em. Vill. 10 le. del. Bk., Pluyg., sed habuisse vid. exemplum codicis A (Ap. H.) 11 τοῖς Vill., ταῖς A ἀτρείωνος del. Pluyg. 14 (le.) οἶος νόος fort. delendum 15 τούτου A, τοῦ νῦν μὲν T, (fort. rectius) 16 ἔστιν om. T, ἔστι Hom. 17 οὐ A ὡς οὐ T κατάστασιν A 18 sq. ἀπὸ τοῦ — εἴρηται sch. rec. (a b fictum) pot. qu. vetus sch. ex. 21 le. scripsi, τάχα δ' ἴφεται T, τὸ δὲ τάχα (τάχα absc. in C) pone sch. a² (conī. cum v. προτρεπτικά) b τοῦτο T ἔστιν BCE³, om. E⁴

194 a. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες· εἰς ὑπόνοιάν τε αὐτοὺς ἄγει καὶ *ex.*
οὐ δοκεῖ ἐκφαίνειν τὰ τοῦ βασιλέως ἀπόρρητα, b(BCE³E⁴) T ἀλλὰ
συγκαλύπτει τὸν τοῦ λόγου νοῦν. b(BCE³E⁴)

25 b. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν· μετρίως, ἵνα μὴ *ex.*
καταισχύνη τοὺς ἄλλους, εἶπε τὸ ἀκούσαμεν. τινὲς δὲ ἐν ἐρωτῆσει·
μὴ οὐκ ἤκούσαμεν πάντες οἱ βασιλεῖς, τί εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ ὁ Ἄγα-
μέμνων; b(BCE³E⁴) T

195 a. μὴ τι χολωσάμενος (ῥέξη κακὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν): *Nic.*
30 καθ' ἑαυτὸν ὁ στίχος λέγεται· βούλεται γὰρ λέγειν, εὐλαβοῦμαι μὴ τι
χολωσάμενος ῥέξη κακόν. A

b. <μὴ τι> τὸ μὴ τι διστακτικόν. b(BCE³E⁴) T^{II} *ex.*

196 a. μέγας· ἐπηρμένος καὶ φοβερός. καὶ „μεγαλήτορας“ (cf. B *ex.*
547. 641 al.) γοῦν αὐτοὺς φησιν. b(BCE³E⁴) T

35 b. διοτρεφῆος βασιλῆος· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „διοτρε- *Ariston.*
φῶν βασιλῶν“. ἐπὶ δὲ τὸν Ἄγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος· διό
φησι „φιλεῖ δὲ ἐμῆτιετα Ζεὺς“ (B 197). A

c.¹ διοτρεφῆος βασιλῆος· οὕτως ἐνικῶς αἱ Ἀριστάρχου. *Did.*
καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἐπιθέτης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Ἰλιάδος Ἀριστάρχειον
40 ὁμολογεῖ τὴν γραφήν. εἶχον δὲ καὶ αἱ χαριέσταται οὕτως ἄνευ τῆς
Ζηνοδότου. A

c.² διοτρεφῆος βασιλῆος· οὕτως αἱ πᾶσαι πλὴν τῆς Ζηνο-
δότου. T

197 a.¹ τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι· καλῶς καὶ ταῦτα, ἵνα δεδοικότες *ex.*
45 μὲν ὦσιν ὡς μεγαλόφρονα — τοῦτο γὰρ δηλοῖ „θυμὸς δὲ μέγας ἐστίν“
(B 196) —, σέβωσι δὲ ὡς θεοφιλῆ τὸν βασιλέα. καὶ θεῶ πειθαρχεῖ ὁ
ὑποκείμενος ἡ βασιλεύς. T

a.² καλῶς δὲ ταῦτα προστίθεται, ἵν' ὦσι μὲν δεδοικότες ὡς

194 a καὶ οὐ δοκεῖ ἐκφαίνειν sq. cf. Porph. 1, 28, 21 b eadem A m. rec. (in mg.
interiore), cf. Eust. 200, 26 195 a cf. sch. ε 415 196 a — φοβερός cf. Aristid.
or. 27, 34 (2, 134, 21 K.) b Ζηνόδοτος cf. Lehrs ap. Friedl.: „Videtur igi-
tur ε Zenodotus pro plurali accepisse“; Allen-Halliday-Sikes, The Homeric
hymns², Oxon. 1936, 370 197 h(M¹ P^{II}): ἡ τῶν ἐκ Διὸς· οὕτω γὰρ οικειότερον
καὶ (M¹, δν P^{II}) διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ δι ἐνταῦθα βραχὺ ἐστι, τὸ δὲ δηλοῦν τὸν
εὐγενῆ μακρόν, fort. sch. rec. a¹ brevius A m. rec. (in mg. interiore)

22 sq. εἰς sq. cum scholio praecedenti conii. E⁴ 22 εἰς absc. in C τε T
δὲ E⁴, om. BCE³ 23 ἐμφαίνειν b 25 μετρ. τοῦτο φησιν b 26 εἶπε
τὸ ἀκ. om. A^{rec} b ἐν] ὡς ἐν C 27 ὁ om. b 29 le. A suppl. Vill.
32 le. add. Bk. (μῆτι χολωσάμενος iam V^c) τὸ μὴ τι T, ἵν' ἢ μὴ pone sch.
B 194 b (coni. cum v. ἀγαμέμνων) b 33 le. Vill., θυμὸς δὲ μέγας ἐστίν: T,
om. b καὶ φοβ. om. T καὶ² T ἀλλὰ καὶ b 34 γοῦν αὐτοὺς T τοὺς
βασιλέας (βασιλεῖς C) b 35 le. Ddf., θυμὸς δὲ μέγας ἐστίν: A ὅτι A,
fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 39 πτωλεμαῖος A em. Vill. 47 debuit
βασιλεῖ, cf. A^{rec} (καὶ θεῶ πειθαρχεῖν δοκῶσιν ὑποκείμενοι βασιλεῖ); vide sch. a²
48—50 καλῶς δὲ sq. pone sch. B 196 a (coni. cum v. φησίν) b

- μεγαλόφρονα, τιμῶσι δὲ ὡς θεοφιλῆ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ καὶ θεὸν τιμᾶ
ὁ μετ' αἰδοῦς πειθαρχῶν βασιλεῖ. **b**(BCE³E⁴) 50
- Nic.* 198 *a.* <ὄν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι:>
ἐπὶ τὸ ἐφεύροι ὑποστικτέον διὰ τὸ ὄν ἄρθρον ὑποτακτικόν. **A**^{im}
- ex.* *b.*¹ βοόωντά τ' ἐφεύροι: περὶ Ἀχιλλέως, αὐτὸν ἄρχειν
θέλοντες. ἢ ἐπεὶ φησι· „τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον / ἄπτεσθαι νηῶν“
(B 151—2). **T** 55
- b.*² ἐπειδὴ περὶ Ἀχιλλέως ὀργισθέντες ἤθελον ἑαυτῶν ἄρχειν,
οὗ χάριν καὶ βοήν ἐκίνουν. ἢ ἐπεὶ φησι· „τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον /
ἄπτεσθαι νηῶν“. **b**(BCE³)
- ex.* 199 *a.* τὸν σκῆπτρω ἐλάσασκε: δόξειε καὶ τοῦτο εἶναι ἄλογον,
ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης „σοῖς δ' ἀγανοῖς **b**(BCE³E⁴) **T** ἐπέεσσιν 60
ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον“ (B 180) **b**(BCE³E⁴) φαίνεται τύπτων
τινάς, ὡς παρακούων τῆς θεοῦ, ὅπερ ἀρμόζον οὐδαμῶς ἐπὶ Ὀδυσσεως.
ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μίμησις οὐκ ἄλογος· τὸ γὰρ ἐν τοσούτῳ θορύβῳ μη-
δὲν σφαλλόμενον τὸν Ὀδυσσεά ποιεῖν ἀμίμητον· πάντες γὰρ ἐν τοιού-
τοις καιροῖς ταρραττόμεθα παρηχούμενοι ὡς πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. **b** 65
(BCE³E⁴) **T**
- ex.* *b.* τὸν σκῆπτρω ἐλάσασκεν: οἱ γὰρ θρασεῖς κολακευόμε-
νοι ἐπαίρονται, εἰκοσι δὲ πληγαῖς μάλλον. **A b**(BCE³E⁴) **T** πῶς
οὖν „δημοχαριστήης“ κατὰ τοὺς τραγικούς (sc. Eur. Hec. 132) ὁ
Ὀδυσσεύς; **AT** 70
- ex.* 200. ἀτρέμας ἦσο <καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε>: ἐν ἡσυχίᾳ κάθ-
ησο καὶ **b**(BCE³) **T** ἄκουε τῶν βασιλέων. **b**(BCE³E⁴) **T** τοῦ-
το δὲ φησιν, **b**(BCE³E⁴) ἵνα ἔκδηλος τοῖς πολλοῖς ἡ βουλή γένη-
ται. **b**(BCE³E⁴) **T**

199 *a/b* cf. sch. i 44 (= Porph. 2, 83, 7, Choriz. fr. 25) *b* πῶς οὖν sq. cf. Eust. 201, 23; Xen. mem. 1, 2, 58, Liban. apol. Socr. 93, sch. Ael. Aristid. 480, 31
200 *h*(Ag Ge M¹ P¹¹, cf. A. G. 465, 12 Matr.; in Ag Ge conl. cum scholio B 199 *b*): ἵνα ἐκείνοι τούτων ἀκούοιεν καὶ ἔκδηλος ἡ βουλή γένηται ἐν —

49 θεῖον E³ 51 *le.* add. Vill. 59 καὶ om. **b** εἶναι τοῦτο **b** 60 τῆς θεᾶς **b**
61 φαίν. τύπτων **T** τύπτει **b** 62 ὡς παρακ. **T** ταῦτα γὰρ παρακούοντος **b** ἐ-
πί ὁδ. **T** Ὀδυσσεῖ **b** 63 μίμ. οὐκ **T** μώμησις **b** 63 sq. τὸ γὰρ — ἀμίμητον **T**,
εἰκὸς γὰρ ἦν ἐν τῷ τοσούτῳ θορύβῳ σφάλεσθαι πολλάκις καὶ Ὀδυσσεά **b**
64 ἐν **T** ἐν τοῖς **b** 65 συνταραττόμεθα BCE³ συνταρασσόμεθα E⁴ ὡς **T** ὥστε **b**
67—70 pone sch. B 204—5 in A, trps. Ddf. 67 *le.* A, σῆπτρω (κ add. rubr.)
ἐλάσασκε **T**, om. **b** οἱ (ὅτι **T**) γὰρ θρ. **AT**, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς (conl. cum
scholio praecedenti) **b** 68 ἐπαίρ. **AT** πτεροῦνται **b** μάλλον δὲ πληγαῖς
ὑπέικουσι **b** μάλλον om. **T** 69 ὁ om. A 71 *le.* **T** suppl. Vill., om. **b**
71 sq. κάθησο] ἔσο **T** 72 ἄκουε post βασ. **b** 73 τοῖς πολλοῖς om. **T**, fort.
recte

75 201. οἱ σέο: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν σέο· A^{int} T ἀντιδια- *Hrd.*
σταλτικὴ γὰρ ἔστιν. A^{int}

203 a. (οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί:) *Ariston.*
τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο (sc. B 204—5) ἡ στιγμή παράκειται. A^{im}

b. οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν: οὐκ ἔσται δημοκρα- *ex.*
80 τία, φησίν. εἰ δὲ τοῖς μείζοσι ταῦτα ἔλεγεν, b(BCE³E⁴) T ἐξήπτε
τὴν στάσιν, σπουδαρχιδῶν ἀνδρῶν ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ καταπιτό-
μενος. b(BCE³) T

204—5. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη: (εἷς κοίρανος ἔστω, / *Nic.*
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω): τελεία
85 στιγμή ἐπὶ τὸ πολυκοιρανίη (204), ἐπὶ δὲ τὸ ἔστω (204) διαστολή
καὶ ὁμοίως ἐπὶ τὸ βασιλεύς (205). καὶ καθόλου τὰς ἐπαναλήψεις
τῶν λέξεων οὕτως κατορθοῦμεν. A

204. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη: ἀντι τοῦ οὐ συμφέρον. δογ- *ex.*
ματίζει δὲ περὶ πολιτειῶν. b(BCE³) T

90 κοίρανος: οὕτως ἡ Περσῶν ἀρχὴ ——— ἀφ' οὗ φθορά. A D

205 a.¹ (ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς:) εἰ μὴ γὰρ ἦν, φησί, καλόν, *ex.*
οὐδ' ἂν οἱ θεοὶ αὐτῷ ἐχρῶντο. δηλοῖ δὲ ὅτι μισητὸν αὐτοῖς τὸ περὶ
βασιλείας φιλονεικεῖν καὶ διαφέρεσθαι, ἅμα δὲ καὶ σημαίνει, ὅτι τὸ βα-
σιλεύειν οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ θεόσδοτον. b(BCE³)

95 a.² ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς: εἰ μὴ γὰρ ἦν καλόν, οὐδὲ θεοὶ
1 αὐτῷ ἐχρῶντο. ἅμα δὲ σημαίνει ὅτι θεόσδοτόν ἐστι τὸ τῆς βασιλείας
γέρας. T

κάθησο cf. D 201 ad A 396 b¹ (*Hrd.*) 203 versibus B 203—5 non puncta,
sed terna sigmata quae terna puncta circumdant praefixit scriba A (vel. Ap. H.);
de hoc errore vide ad B 192 in mg. exemplaris editionis principis Florentinae
(a. 1488) a Demetrio Chalcondylo factae, quod nunc in Bibliotheca Marciana as-
servatur, invenitur haec nota originis incertae a Victore Fausto (cf. praef. XV)
ascripta; N ὁ Φ (h. e. Νικητᾶς ὁ Φαῦστος) ἔλεγεν ὅτι ταῦτα καλῶς εἰ ὡς ἀπὸ
Πεισιστράτου, cf. Wilamowitz, *Philol. Unt.* 7 (1884), 260; D. Comparetti, *Homeri
Ilias cum Scholiis* (Lugd. Bat. 1901, cf. praef. XVI), XII b eadem A m. rec.
(in mg. inferiore) ἐξήπτε sq. cf. *Eust.* 199, 34 204 cf. *Aristot. pol.* 4, 4
p. 1292 a 13 205 fort. exstabat sch. Aristonici(?) docentis addidisse quos-
dam v. B 206 (cf. l 99), qui hodie in codd. plurimis deest, cf. *Eust.* 200, 39: καὶ ἐν
τῷ τέλει δὲ τῆς δημηγορίας κεῖται σχῆμα ἔλλειπτικόν κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῷ „εἷς
βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε“ Ζεὺς: τί γὰρ ἔδωκεν ὁ Ζεὺς ἢ πάντως τὸ βασιλεύειν; ὁπερ ἀπὸ
τοῦ βασιλεύς ἀφῆκε νοεῖσθαι, λαβῶν κατὰ κοινοῦ ῥήμα ἐξ ὀνόματος α ἑθεόσδο-
τον cf. *Eust.* 202, 34. 203, 18 a² eadem A m. rec. (in mg. inferiore) cum le.

75 le. T, om. A οὕτως om. T, fort. recte 75 sq. ἀντιδ. γὰρ Vill., ἀντι γὰρ (sic)
διασταλτικὴ A 77 le. addidi (auctore Frdl.) 80 εἰ T ἐν b 80 sq. ἐξ. τὴν στάσ.
T καὶ τὴν μάχην ἐξήπτε τῶν b 81 malim σπουδαρχῶν vel σπουδαρχικῶν 81
sq. καταπτ. ante ἀνδρῶν b 83 sq. le. A suppl. Vill. 86 sq. καὶ καθόλου sq.
„h. e. incongruentiam quae nascitur ex repetitione vocabulorum emendamus in-
terposita distinctione“ (Frld.) 87 διορθοῦμεν mavult Nickau 88 οὐκ — οὐ
T, ἀγαθὸν δὲ τὸ pone sch. B 203 b (coni. cum v. θορύβῳ) b 88 sq. δοκιμάζει (quod
in B legi non potest) b 91 le. add. Vill. (cl. Li, qui habet sch. a² cum lemme)
92 sq. δηλοῖ δὲ — διαφέρεσθαι verba susp. fort. a b addita (cf. Valk I 152)

- Did.* b. εἰς βασιλεὺς ᾧ δῶκε: τὸ δῶκε Ἰακῶς. **A^{int} T** οὕτως
 Ἄρισταρχος. **A^{int}**
- D* ἀγκυλομήτεω: ἀγκυλομήτης ὁ Κρόνος ——— ὡς φησι **6**
 καὶ ἡ Δημῶ (fr. 2 L.). **A**
- ex.* 207 *a.*¹ κοιρανέων δῖεπε (στρατόν): βασιλικά διαπρασσό-
 μενος ἔργα {ἦ} διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει. **T**
*a.*² ἀντὶ τοῦ βασιλικά διαπρασσόμενος καὶ οἶονεὶ ὡς περὶ
 ἔαυτοῦ φροντίζων. δῖεπε δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει. **b** 10
 (BCE³E⁴)
- Hrd.* b. <δῖεπε:> δασυντέον τὸ ἔπω· πρόδηλον γὰρ κάκ τῆς
 συναλιφῆς· „ὡς ἔφεπε κλονέων“ (Λ 496). **A^{im}**
- Nic.* 207—10. οἱ δ' ἀγορήν δέ/αὔτις ἐπεσεσέ(ον)το <——
 πόντος>: συναπτέον ἕως <τοῦ> ἡχῆ (209), ἐφ' ὃ διασταλτέον βραχύ· 15
 ἀν<τ>έστραπται γὰρ ἡ παραβολή καὶ <ἡ> ἀνταπόδοσις προτερεῖ.
 εἰ οὖν τεταγμένη ἦν ἡ παραβολή προτέρα καὶ ἡ ἀνταπόδοσις δευτέρα,
 πάντως ἂν πρὸ τῆς παραβολῆς ἐστίξασμεν τὸν τρόπον τοῦτον· ὡς
 ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης / αἰγιαλῷ βρέμεται
 (209—10), οὕτως ἐκεῖνοι ἀγορήν δὲ αὔτις ἐπεσεσέοντο. καὶ ἐγίνοντο 20
 αἱ συνήθεις ταῖς ἀνταποδοτικαῖς περιόδοις ὀρθαί ὑποστιγμαί. ἐπεὶ δὲ
 ἀν<τ>έστραπται καὶ ἡ ἀνταπόδοσις πρώτη ἐστίν, ἀδύνατον πρὸ τῆς
 παραβολῆς στίζειν. **A**
- D* 209 *a.*¹ {ἡχῆ ὡς ὅτε} κύμα: τὸ ἡχῆ† πρὸς τὴν κίνησιν, τὸν δὲ
 βρόμον (cf. B 210) πρὸς τὴν ἀντήχησιν. **T** 25
*a.*² τοῦτο μὲν πρὸς τὴν κίνησιν ἔλαβε τὸ εἰκόνημα, πρὸς δὲ
 τὴν ἀπήχησιν τὸν βρόμον (cf. B 210). **b**(BCE³)
- ex.* 210 *a.* βρέμεται, σμαραγεῖ: συμφυῶς τῷ ὑποκειμένῳ τετρά-

ᾧ ἔδωκε b ad Φ 84 (Did.), cf. sch. κ 43. Vide ad A 162 (A = D) apud Ap. H. fuisse vid. etiam altera pars sch. D, cf. Et. Gen. (Sym., om. A, deest B) ἀγκύλον: . . . δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ ἀγκύλον σημαίνει τρία· τὸ τε σκολιόν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ „ἀγκύλα τόξα“ (E 209), καὶ τὸ ἰσχυρόν, ὡς ἐν τῷ „ἀγκύλον ἄρμα“ (Z 39). οὕτως εὔρον ἐν ὑπομνήματι (Adler, ὑπομνήμασιν EM., ὑποθέσει Sym. FV, cp. DR) Ἰλιάδος, cf. Beiträge 130 207 a cf. D, Eust. 203, 10; — διαπρασσόμενος cf. Amm. 92 *a*¹ — ἔργα (sine le.) A m. rec. (in mg. interiore), δῖεπε στρατόν: διὰ sq. A m. rec. (in mg. inferiore) b ad Ω 247 (Hrd.), cf. Eust. 203, 11; Lehrs Ar.³ 302. Vide ad Δ 63 δασυντέον cf. Lex. spir. 218 209 *a*¹ ἡχῆ: τοῦτο πρὸς sq. A m. rec. (in mg. interiore) 210 a eadem A m. rec. (in mg. interiore); cf. Eust. 203, 30 καλῶς δὲ sq. cf.

3 le. T, om. A; fort. εἰς βασιλ. ᾧ delenda Ἰακῶς ante τὸ T 7 le. T supplevi 8 ἡ delevi 12 le. add. Vill. 13 κλονέων Hom., κλο A 14 sq. le. A suppl. Frdl. 15 τοῦ add. Bk. ὁ Frdl., οἱ A 16 ἀνέστραπται A em. Vill. ἡ add. Bk. 19 αἰγ. μεγάλω βρ. Hom. 21 ὑποστιγμαί sc. post βρέμεται et. πόντος Frdl. 22 ἀνέστραπται A em. Vill. 24 (le.) ἡχῆ ὡς ὅτε delevi ἡχῆ²) immo κύμα (τοῦτο pro τὸ ἡχῆ in D) 28 sq. τετράχεται T

χυνται τὸ ἔπος ταῖς ὀνοματοποιαῖς. b(BCE³) T καλῶς δὲ καὶ τὸ
 30 **μεγάλῳ αἰγιαλῷ**, ἔμφησαι θέλων τὴν παράτασιν τῶν κυμάτων. b
 (BCE³E⁴) T

b. <βρέμεται:> ἤχει, κτυπεῖ. T^{II}

D

212—6. **Θερσίτης δ' ἔτι μῦνος** (<—— ἔμμεναι>): ἕως τοῦ Nic.
 ἔμμεναι (216) στιγμή οὐδεμία ἐστίν, ἀλλὰ πᾶσαι διαστολαί, ἔκο-
 35 **λῶα** (212) ἤδη (213), **μάψ** (214), **βασιλεῦσιν** (214), ἐπὶ δὲ τὸ
 ἔμμεναι (216) στιγμή. ὁ δὲ λόγος· **Θερσίτης δ' ἔτι μῦνος** ἐθορύβει,
 ὃς πολλὰ τε καὶ ἄτακτα λέγειν ἠπίστατο ὥστε μάτην καὶ οὐ πρὸς λό-
 γον φιλονεικεῖν τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλ' ὃ τι ἂν αὐτῷ ἔδοξε γέλωτος
 ἄξιον φανήσεσθαι τοῖς Ἑλλήσι. τινὲς δὲ ὑποστίζουσιν εἰς τὸ εἴσαιτο
 40 (215) καὶ ἄφ' ἑτέρας γελοῖον Ἀργείοισιν / ἔμ(μ)εναι (215—6),
 τελεία, ἴν' ἢ ὁ λόγος τοιοῦτος· πᾶν τὸ παραστὰν αὐτῷ, κἂν εἰ μετὰ
 σπουδῆς παρέστη, τοῦτο γελοῖον ἦν· τὸ γὰρ ἔμμεναι (216) ἀντὶ
 τοῦ ἦν κείμεναι. πιθανώτερον δὲ τὸ πρότερον τὸ καὶ ἐκ προνοίας αὐτὸν
 καὶ ἐκόντα ἀμαρτάνειν. οὕτως Νικάνωρ (p. 156 Friedl.) A

45 212 a.¹ **Θερσίτης δ' ἔτι**: ὀνοματοποίησε τὸ ὄνομα παρὰ τὸ ex.
 θέρσος Αἰολικόν. T

a.² **Θερσίτης δὲ παρὰ τὸ θάρσος**, Αἰολικῶς θέρσος· θάρσος
 γὰρ ἐκ θράσους εἶχεν ἀκόσμου. b(BCE³)

50 **Θερσίτης δ' ἔτι μῦνος**: Οἰνεῖ ἀμελήσαντι —— D | D
 παρίστησιν. ἰστορεῖ Εὐφορίων (fr. 106 Row.). | ἐζήτηται δὲ διὰ ποῖαν
 αἰτίαν —— ὑψώσεως χάριν. A

σχόλιον. Οἰνεὺς καὶ Ἄγριος ἀδελφοί —— **Θερσίτου** D
 Δία. A

b. **Θερσίτης δ' ἔτι**: ἐπίτροπον τοῦ ποιητοῦ φασιν αὐτόν, ex.

sch. Arat. 909 (p. 508, 18) 212—6 τινὲς δὲ (39) sq. ad B 215—6 ἀντὶ τοῦ ἦν (42) cf.
 Eust. 205, 31 212 Eust. 205, 8: σημειῶσαι δὲ ὅτι Ὀμήρου δευτέρας συζυγίας
 εἰδότες τὸ κολῶ, καθὰ δηλοῖ τὸ „ἐκολῶ“ ὁμοιον ὄν τῷ ἔβρα, φασὶν οἱ παλαιοὶ
 καὶ πρῶτης αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι (fr. 43 W.). „ὡς ῥα τότε Ἀργείων
 κολῶει (κολ. Buttman, ἐκολῶει Eust.) στρατός“· ἐστὶ γὰρ τὸ ἐκολῶει ὡς τὸ
 ἔποiei, originis incertae (cf. Li: τὸ ῥῆμα συζυγίας πρῶτης τῶν περισπωμένων καὶ
 δευτέρας, fort. ex Eust.) a cf. Choer. O. 217, 31 (Et. Gen. [AB] **Θερσίτης**),
 Eust. 204, 1; aliter Choer. O 217, 28 a¹ **Θερσίτης** ὄνομα. sq. A m. rec. (in mg.
 interiore); cf. Eust. 213, 11; vide ad E 60 a b verba ὄν κακῶς λέγει et ὡς καὶ

29 δὲ καὶ τὸ BCE³ δὲ καὶ τῷ T τῷ E⁴ 30 αἰγιαλῷ om. b (A^{rec}) τὴν τῶν κυμ.
 παρατ. b 32 le. add. Ma. 33 le. A suppl. Vill. 40 sq. ἑτέρας — τελεία νix
 sana, ἑτέρας <ἀρχῆς ἀναγινώσκουσι τὸ ἀλλ' ὃ τι οἱ εἴσαιτο, ἀνταπόδοσιν δὲ
 ἀξιοῦσιν εἶναι τὸ> γελοῖον ἀργ. ἔμμεναι· μεθ' ὃ ὑποτελεία τεθήσεται (ἴν' ἢ)
 Frdl. (e. g.), fort. potius ἑτέρας <ἀρχῆς ἀναγινώσκοντες τὸ ἀλλ' ὃ τι οἱ εἴσαιτο
 στίζουσι τὸ> γελ. ἀργ. ἔμμεναι <ὑπο>τελείαν (ἴν' ἢ) 40 ἔμμεναι A em. Vill.
 41 κἂν A, καὶ Vill. 43 κείσθαι Frdl. dub. 47—8 pone sch. d (coni. cum v.
 αὐτόν) b 54 le. T, om. A b

σφετερισάμενον τὴν οὐσίαν, **A b**(BCE³E⁴) **T** ὃν κακῶς λέγει. **b** 55
(BCE³E⁴) **T** τῶν ἀκόσμων δὲ εἰδῶς τὴν ὀργὴν ἐπιπλήξουσιν ἢ γέ-
λωτι παυομένην πρὸς μὲν τὸ ἐπιπλήξουσιν Ὀδυσσεά, πρὸς δὲ τὸ γε-
λᾶν† Θεοσίτην ἔλαβεν, **A b**(BCE³E⁴) **T** ὡς καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν τῇ
A τὴν Ἥραν καταστέλλει Ζεὺς μὲν ἀπειλῶν, Ἥφαιστος δὲ γελοῖος φα-
νεῖς. καὶ νῦν οὖν τὸν Θεοσίτην ὁ ποιητὴς παρέλαβε πρὸς τὸ διαλύσαι 60
τὸ στυγνὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑβρίσαι τὸν Ἄγαμέμνονα· δίκαιον γάρ·
ἄλλ' οὐ λυπεῖ ἀνάξιος ὢν. ἤδη δὲ οὐ Ζενοφάνει, ἀλλ' Ὀμήρω πρῶτω
σιλλοὶ πεποιήνται, ἐν οἷς αὐτὸν τε τὸν Θεοσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θεο-
σίτης τοὺς ἀρίστους. οὐκέτι δὲ μέμνηται αὐτοῦ, ἐπεὶ σεσωφρόνισται
τοῦ λοιποῦ „νεικεῖιν βασιλῆας“ (B 277). Φερεκύδης δὲ καὶ τοῦτον 65
ἓνα τῶν ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησὶν (FGI
Hist 3, 123). ἐκκλίνοντα δὲ τὴν τοῦ σοῦς μάχην ὑπὸ Μελεάγρου κα-
τακρημισθῆναι· διὸ καὶ λελωβῆσθαι τὸ σῶμα. Ἄγριου δὲ καὶ Δίας
τῆς Πορθάουτος αὐτὸν φασιν. εἰ δὲ συγγενὴς ἦν Διομήδους, οὐκ ἂν
αὐτὸν ἐπληξεν Ὀδυσσεύς· τοὺς γὰρ ἰδιώτας μόνον ἔτυπτεν. εὐ δὲ καὶ 70
οὐκ ἀπὸ πατρὸς αὐτὸν συνέστησεν, οὐδ' ἀπὸ πατρίδος, ἀλλ' ἀπὸ
τοῦ τρόπου μόνου καὶ τῆς μορφῆς, ὧν χρεῖα τὰ νῦν. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. (?)

c. <μοῦνος> γινώσκειν χρῆ ὅτι αἱ τῶν διχρόνων ἐπενθήσεις
τὰ μὲν ψιλοῦμενα οὐ μεταβάλλουσιν εἰς δασέα, τὰ δὲ δασυνόμενα ψι-
λοῦσιν. **A** 75

ex.

d. ἀμετροεπής: „πάντων γὰρ κόρος ἐστίν“ (N 636), **b**
(BCE³E⁴) **T** ὃν οὐκ ἤδει οὗτος. **b**(BCE³E⁴) οἱ δὲ μέτρον τὴν

ἐπὶ τῶν θεῶν (58) — νεικεῖιν βασιλῆας (65) *A m. rec.* (in *mg. int. et inf.*); — λέγει (55)
cf. *Eust.* 204, 12. 1839, 7, [*Hdt.*] *vit. Hom.* 10, 6 τῶν ἀκόσμων — ἐκκλησίας (61)
cf. *Porph.* 1, 29, 29 ὡς καί — ἐκκλησίας *cf.* *D* ἤδη δὲ οὐ (62) — ἀρίστους *cf.*
Eust. 204, 21 οὐκέτι δὲ — αὐτοῦ *cf.* *Porph.* 1, 29, 34 Φερεκύδης *sq. cf.* *D*,
Eust. 204, 6; *Valk I* 354 Ἄγριου (68) — φασίν *cf.* [*Apoll.*] *bibl.* 1, 78 *c h*(*Ag*
*M*¹ *P*¹¹ *V*³, *cf.* *A. G.* 466, 15 *Matr.*): τὸ μοῦνος (τὸ μ. *V*³, *om. cett.*) ἐπένθεσις τὸ
σχῆμα (τὸ σχῆμα *ἐπ. Ag*). ἐπένθεσις δὲ ἐστὶν διχρόνων φωνήεντος δίφθογγον
ποιούντος τὴν συλλαβὴν πρόσθεσις, οἶον (*πρ. οἶον om. V*³) ὀδός οὐδός, ὄρος οὐρος,
μόνος μοῦνος (*μόν. μοῦν. ante ὄρος M*¹), Ἐρέτρια Εἰρέτρια, κόραι κοῦραι (*ἐρ. εἰρ. om.*
*V*³, *ἐρ. — κοῦραι om. M*¹). γινώσκειν μέντοι χρῆ ὅτι αἱ τῶν — ψιλοῦσι, *totus hic*
locus legebatur ap. Ap. H., *sed verba τὸ μοῦνος ἐπένθ. — κοῦραι a scholiis alie-*
na d h(*Ag = A. G.* 467, 3 *Matr.*): πάντων — ἐστίν. οἱ δὲ — φαμεν

55 ὃν δὴ κακῶς **b** 57 *sq.* γελᾶν *AT* γελᾶν καὶ γελᾶσθαι **b**, *fort.* γελᾶν (*vel*
γέλωτα) ποιεῖν 58 ἐπὶ] περὶ *E*³ 59 *sq.* τὴν Ἥραν — φανείς **T** ὅτε περὶ
τῆς Ἥρας λέγει, παρίστησι μὲν ἀπειλοῦντα δία, ἤφαιστον δὲ γελοῖον φαινόμενον
b 61 ὑβρίσαι **b** ὑβρισθῆναι **T** τὸν *om.* **B** 64 ἐσωφρόνισται **b** 66
ἐπὶ] περὶ (*cp.*) *BE*⁴ **T** τὸν *om.* *E*⁴ 67 ἐκκλίν. — μάχην *Ma.*, ἐκκλίνοντα
τὴν τοῦ σοῦς μάχην *T* ὑποδείσαντα δὲ καὶ τὴν τοῦ σοῦς ἐκκλίνοντα μάχην **b**
69 *post* τῆς *spatium* *quattuor litt. vacuum in T* πορθάουτος **b** φασιν]
φησιν *Bk.* 70 μόνον **T** μόνους **b** 72 ὧν νῦν χρεῖα **b** 73 *le. addidi* 76
le. T, τὸ ἀμετροεπῆς *E*⁴, *om.* *BCE*³ γάρ **T**, γάρ φησι **b** (*fort. rectius*), μὲν *Hom.*

τάξιν. ἡμεῖς δὲ ἀπεραντολόγον τοῦτόν φαμεν. ἴσως δὲ στάσεως ῥυόμενοι τὴν πατρίδα ἤγαγον μετ' αὐτῶν αὐτόν· b(BCE³E⁴) T ἦσαν
80 γὰρ „καὶ ταμίαι παρὰ νηυσίν“ (T 44). T

213. ἄκοσμά τε <πολλά τε>: τοῦτο ἄτοπον, κἂν ἦ βραχύ. b ex.
(BCE³) T

214. ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν: ἀπὸ κοινοῦ τὸ „ἦδει“ (B 213). T ex.

215 a. ἀλλ' ὁ τι οἶ: τὸ ὁ τι ἀναφορικόν ἐστιν. b(BCE³) T ex.

85 b. εἴσαιτο: φανείη, δόξειεν. b(BCE³) T ex.

c. ἀλλ' ὁ τι οἶ εἴσαιτο: τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ ὀριστικοῦ, *Ariston.*
b(BCE³) T ἀντὶ τοῦ ἐδόκει, T ὡς τὸ „καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο
Ἄρης“ (E 311), b(BCE³) T „καὶ νύ κε δὴ ταυύσειε βίη τὸ τέταρτον
ἀνέλκων“ (φ 128). T

90 215—6. Ἀργείοισιν / ἔμμεναι: ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐδόκει. T ex.

216 a. αἰσχιστος: τοῦτο καὶ ἐπὶ πιθήκου. T ex.

b. ὑπὸ Ἰλιον ἦλθεν: „πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον;“ (λ 57), ex.
ἀντὶ τοῦ ἐπί. T

217 a. φολκός: ὅτι ἅπαξ εἴρηται. A^{im} b(BCE³) T | ἔστι δὲ *Ariston.* | *Ep.*
95 φολκός ὁ τὰ φάη εἰλικυσμένος, ὃ ἐστὶν ἐστραμμένος. A^{im} *Hom.*

1 b. φολκός ἔην: ὡς ἀνδριαντοπλάστης ἀπὸ τοῦ καλλίστου ex.

ἄρχεται, ὡς b(BCE³) T „ὄμματα καὶ κεφαλὴν“ (B 478), „κάρη
κομῶντες“ (B 323 al.), „ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον“ (ω 632). b
(BE³) T ἐστὶν οὖν ἐφέλκόμενος τὰ φάη· b(BE³E⁴) T ὁ γὰρ

5 τυφλὸς μᾶλλον ἐλεεῖται. b(BCE³) T

οἶ δὲ μέτρον — φαμεν cf. Eust. 204, 44 et 205, 2 (τινὲς δὲ ἀμετροεπιῆ λέγουσι τὸν ἐν
τῷ λέγειν ἔτακτον· μέτρον γάρ, φασίν, ἢ τάξις) ἀπεραντολόγον cf. D, Gell. N. A.
1, 15, 11 ἴσως δὲ sq. cf. D, Eust. 204, 5. Vide ad B 225 a 213 cf. Eust. 205, 11
215 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a aliter Ep. Hom.
(An. Ox. 1, 8, 3, Et. Gud. 93, 17 Stef., EM. 66, 43) c εἴσαιτο εὐκτικὸν ἀντὶ τοῦ
ὄρ. τοῦ ἐδόκει — Ἄρης A^{im} m. rec. τὸ εὐκτικὸν sq. ad A 232 (*Ariston.*)
215—6 h(Ag = A. G. 467, 9 Matr.): . . . τὸ δὲ ἔμμεναι ἀπὸ κοινοῦ (ante sch. B 215
a), negligentier excerptum ut vid.; ad B 212—6 (*Nic.*), cf. Eust. 205, 20. 38 216 a
cf. Eust. 206, 6; sch. Lyc. 1000 b cf. D, Eust. 206, 11 217 a ad A 106 c
(*Ariston.*), cf. Ap. S. 164, 17 ἔστι δὲ sq. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 423, 26, Et.
Gud. 555, 34), cf. D, Ap. S. 164, 17, Or. 159, 24, Or. Werf. 617, 4; Eust. 206,
18 b φολκός: ὡς ἀνδρ. — κομῶντες A m. rec. (in mg. interiore); — κεφαλὴν
cf. Eust. 206, 33 ἔστιν οὖν sq. cf. Eust. 206, 19: τινὲς δὲ φολκὸν εἶπον τὸν
τοιοῦτον λέγεσθαι ὡς τὰ τῶν πολλῶν φάη ἔλκοντα εἰς ἑαυτόν· ἐλεεῖται γάρ, φασί,

78 ἀπερ. Ag Eust., ἀπέραντον λόγον T ἀπέραντον τὸν λόγον b 79 μετ'
αὐτῶν om. T 81 le. T suppl. Vill., om. b τοῦτο] τοῦτο πάντων B ἢ
βραχύ T δοκῆ τισὶ βραχύ εἶναι b 84 sq. post sch. c in T 85 le. T (toto
scholio cum scholio praecedenti coniuncto), εἴσαιτο δὲ ἀντὶ τοῦ pone sch. a
(coni. cum v. ἐστι) b ἢ δόξειεν b 86 τὸ T, ἔστι δὲ pone sch. b (coni.
cum v. δόξειεν) b; erat fort. ἢ διπλῆ, ὅτι τὸ 87 ὡς τὸ om. C 88 ἄρης]
ἀναξ Hom. 94 le. T, om. A b φολκός — εἴρηται pone sch. b in T [ὅτι]
ἢ διπλῆ, ὅτι Bk.; σημειώσαι δὲ ὅτι pone sch. b (coni. cum v. ἐλεεῖται) b εἴρ.
A εἴρηται τοῦτο T εἴρηται αὐτῷ b 3 ἀγαθοὶ b (BE³) 4 ἐστὶν — ἐφέλκ. T
γίνεται δὲ παρὰ τὸ (ἀπὸ τοῦ E⁴) ἐφέλκεσθαι b ὁ γὰρ om. C

- ex.* c. ἕτερον πόδα: οἰκείως ἐπὶ δύο, ἢ τὸν ἀριστερὸν ἢ τὸν δεξιόν. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ γελοιοποιεῖν· ἦττον γὰρ ἐγελάτο, εἰ ἄμφω τῷ πόδε. A b(BCE³) T
- ex.* 218 a. ἐπὶ στηθος: ἴν' ὀρῶτο τὸ κυρτὸν ἔμπροσθεν. b(BCE³) T 10
- ex.* b. συνοχωκότε: ἀπὸ τοῦ συνοχωκῶς, ὃ ἐστὶ συμπεπτωκότες. b(BCE³E⁴) T καὶ „ξυνοχησιν ὁδοῦ“ (Ψ 330) ταῖς b(BCE³) T ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 219 a. φοξὸς ἔην: φοξά κυρίως εἰσὶ τὰ πυρορραγῆ ὄστρακα, †φλοξά† τινα ὄντα. b(BCE³) T 15
- Ep. Hom.* b. φοξός: φοξὸς εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμεικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθὰ φησι καὶ Σιμωνίδης (immo Semon.). „αὕτη δέ“ φησι (fr. 24 D.³) „φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ“. ἐνιοὶ δὲ κυρίως τὸν ἐπὶ τὰ φάη, τουτέστι τὰ ὄμματα, ἀπωξυμένην ἔχοντα τὴν κεφαλὴν. †ἀμφοτέρων† τὸ πρότερον. A 20
- ex.* c. ψεδνή: πιθανῶς, ὅπως μὴ λανθάνῃ τὸ φοξὸν τῇ κόμῃ καλυπτόμενον. b(BCE³E⁴) T

μάλιστα ὁ τυφλός c — δύο ad Ψ 731 (Did.), cf. D, Amm. 198, Eust. 206, 42 218 b cf. Eust. 206, 46; — συμπεπτωκότες cf. Erot. 79, 1; Cobet, Miscell. crit. 303; — συνοχωκῶς cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 390, 1, Et. Gud. 516, 14, sim. EM. 735, 46) συμπεπτωκότες = D καὶ ξυνοχησιν sq. ad Ψ 330 (ex.) 219 nullum signum ante versum in A a φοξά sq. A^{int} m. rec.; cf. Eust. 207, 6; Athen. 11, 480 d b h (cf. A. G. 467, 12 Matr.): φοξός· τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστὶν ἡ λέξις (M¹ P¹¹ V³, fort. fr. Aristonici). | εἴρηται δὲ ἀπὸ — ἀπωξυμμένων (Ag Ge M¹ P¹¹ V³), καθὰ φησι — ἐνιοὶ δὲ (Ag M¹ P¹¹ V³) κυρίως τὸν — κεφαλὴν (Ag M¹ P¹¹). ἀμφοτέρων τὸ πρότερον (Ag); — κεφαλὴν Et. Gen. (B, deest A) φοξός, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 207, 7 (κατὰ τοὺς παλαιούς); sch. b interpol. ex. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 425, 20, cf. Beiträge 113 et 146, 7); cf. Ap. S. 164, 19: φοξός· καὶ τοῦτο τῶν ἀπαξ εἰρημένων . . . εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν — κύλιξ; — κύλιξ sq. Athen. 11, 480 d; — ἀπωξυμμένων cf. Or. 159, 12 c ψεδνή: πιθανῶς sq. A^{int} m. rec.; cf. Eust. 207, 20

6 le. T, χαλὸς δ' ἕτερον πόδα A, om. b (fort. πόδα del.) ἐπὶ] ἐπεὶ T 6 sq. ἢ τ. δεξ. om. AT 7 τοῦτο δὲ AT ὃ καὶ b γελοιοποιεῖν A γελοιοποιεῖν ἄμεινον b γὰρ ἂν b 8 τῷ AT ἦν ὁμοῖος τῷ b 9 le. (scholio post sch. b posito) T, ἐπὶ στηθος δὲ ibid. (coni. cum v. συμπτώσεσιν) b, trps. Vill., Bk. 11 συνοχωκῶς T συνεχέσθαι b, fort. συνοχωκῶς, συνοχωκότες 11 sq. συμπεπτωκέναι b 12 συνοχησιν b 13 συμπτώσεσιν om. E⁴ 14 πυρρραγῆ T (cf. Eust.) 15 φλοξά] φαοξά Ddf. (cf. Athen.) 17 ὄξυμμένων Et. Gen., ἀπωξυμένων An. Ox., ἀποξυνομμένων Ag 17—9 καθὰ — κύλιξ om. An. Ox. 17 sq. σιμ.] ἀμμονίδης Ag 18 φησι om. h, Ap. S. φοξύχειρος P¹¹, φοξή χειρὸς Ap. S., φοξή χεῖλος V³, Semon. (cf. Wackernagel I 771) 19 κοίλιξ A κυρίως τὸν] τῶν M¹ P¹¹ τουτ. τὰ ὄμμ. om. M¹ P¹¹ 20 ἀποξυμένην h ἐχόντων M¹ P¹¹ ἀμφ. A Ag, Ep. Hom., ἄμεινον Bk. (recte) 21 πιθ. τοῦτο b

- d*¹ ἐπενήνοθεν: ἀπὸ τοῦ θέω· ὑπερβιβασμὸς ἔθω, ὡς ῥέων *ex.*
 Ἄχέρων, ἐνέθω, ἦνοθα καὶ Ἄττικῶς ἐνήνοθα, ὅθεν καὶ ἴνωσις. **T**
- 25 *d*² ἐπενήνοθε: ἀπὸ τοῦ ἔθω ἐνέθω, ἦνοθα καὶ ἐπενήνοθα. | *Ep. Hom.* | *ex.*
 ὅθεν καὶ ἴνωσις†. ἢ ἀπὸ τοῦ θέω ὑπερβιβασμὸς ἔθω, ὡς ῥέω ἔρω·
 ἐν συνθέσει ἐνέθω, ἦνοθα καὶ Ἄττικῶς ἐνήνοθα. **A**
- d*³ τὸ δὲ ἐπενήνοθεν ἀπὸ τοῦ θέω, ἐν ὑπερβιβασμῷ ἔθω, *ex.*
 ἀναδιπλασιασμῷ ἐνέθω, ἦνοθα καὶ ἐνήνοθα. **b**(*BCE*³)
- 30 *e.* λάχνη: πύκνωσις, παρὰ τὸ λα καὶ τὸν χ(ν)οῦν. **T** *ex.*
 220 *a.* ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τοὺς *Ariston.* | *D*
 μετ' αὐτὸν τρεῖς (sc. *B* 221—3) ἠθέτηκεν. πρὸς ὑπόθεσιν δὲ τινα
 λέγονται· ἐπίτηδες γὰρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐπεσβόλον παραγαί-
 χεν. | ἰστέον δὲ ὅτι Ἀχιλλεύς ——— αὐτοῦ ἐνεχθέντων χαμαί. **A**
- 35 *b.* <ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ:> *ex.*
 τοῦτο τὸ ἔπος δηλοῖ ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ τῶν ἀριστέων ἐτέτακτο
 Ὀδυσσεύς. ἄκρως δὲ ὑπογράφει τὸ μισοπόνηρον αὐτῶν, ὡς οὐκ
 ἦνείχοντο γελόντων πονηρῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ παροιμιῶδες δὲ
 συνάδει τούτοις· „ἴσυνετὸς συνετὸν φιλεῖ†, ἄφρονα δὲ ἄφρων.“ τοῖς
 40 οὔν καλλίστοις ἐναντίος ὁ ἔχθιστος. **b**(*BCE*³)
221. τῷ {γὰρ νεικεῖσκε}: κὰν ταῖς Ἀριστάρχου ἐκδόσεσι *Did.*
 δυϊκῶς εἶχε τὸ τῷ, κὰν τισι δὲ τῶν παλαιῶν ὑπομνημάτων οὕτως
 ἐφέρετο. **A**
- 221—2. τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω / ὄξεα κεκληγῶς *ex.*
 45 λέγ' ὀνειδέα: αἱ τῶν μεγάλων ἀτυχίαι ὑποῦσι τοὺς ταπεινοὺς.
A **b**(*BCE*^{3E4}) **T** αἴτιος δὲ ὁ τὸν ἀριστεὰ ὑβρίσας· διὸ οὐδὲ τολμᾶ
 σωφρονίσει. **b**(*BCE*^{3E4}) **T**

*d*¹ cf. Eust. 207, 31; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 86, 31), sim. Et. Gen. (EM. 106, 9, Et. Gud. 144, 10 Stef.), Schem. Hom. 41 Ἄττικῶς cf. Et. Gen. (AB) ἐπενήνοθε *d*² — ἐπενήνοθα cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 135, 12, Et. Gen. = EM. 354, 41, Et. Gud. 498, 5 Stef.). Aliter Philox., cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 279, 17), h(Ag P¹¹ V, cf. A. G. 467, 24 Matr.); Or. 124, 14; sch. θ 365 e cf. Eust. 207, 28; Or. 95, 28 (Heraclid.), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 256, 31, EM. 558, 18, sim. Et. Gud. 363, 45) 220 *b* ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ: τοῦτο τὸ ἔπος — ἐναντίος ὁ ἀσχιστος *A* m. rec. (post sch. *B* 237), cf. Ge (ex h?): ζητεῖ τοι συνετὸς συνετὸν φίλον, ἄφρονα δ' ἄφρων, Eust. 204, 37. 207, 43; Plut. mor. 537 d/e, sch. Pind. P. 4, 507 221—2 — ταπεινοῦς

24 ἔνοσις *Ma.* (cf. sch. *d*²) 26 ἔνοσις *Bk.*, recte 28—9 τὸ δὲ ἔπεν. (ἐνήνοθεν *E*³ itaque fort. *C*) sq. conī. cum scholio *c* (καλυπτόμενον) **b** 28 ἔθω] ἔθω καὶ ἐν *C* 30 χοῦν *T* suppl. *Bk.* 31 ὅτι *A*, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 33 τῶν ἀγ. del. *Lehrs.*, vix recte 33 sq. παραγῆχοχεν *Bk.* (at cf. ad *Z* 337) 35 le. add. *Vill.* 37 ὅδ. **b** μετ' ὀδυσσεῶς *A*^{rec} 38 γελ. πον. ἀνθρ.] ἐπιγελαῖν ἀνθρώπων πονηρίᾳ *A*^{rec} 38 sq. δὲ συν. τούτοις] ζητεῖ τοι *A*^{rec} *Ge* (recte) 39 τούτοις om. *E*³ φιλεῖ] φίλον *A*^{rec} *Ge* (recte) 41 (le.) τῷ *Bk.* (*Vill.*), τῷ *A*, *Ldw.* (le.) γὰρ νεικ. del. *Bk.* κὰν *A* em. *Bk.* 42 τῷ *Vill.*, τῷ *A* 44 sq. le. scripsi, τότε — δίω *T*, ὄξεα κεκλη(γῶς?) λέγ' ὀν. *A* (qui add. in mg. ext. γνώμη), om. **b** 46 ὁ *T* αὐτὸς ὡς **b** 47 σωφρονῆσαι *T*

- ex.* 222—3. <τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί/ > ἐκπάγλως <κοτέοντο>:
ὕβριστικῶς. κοτέοντο δὲ ἠδόμενοι τῷ βασιλεῖ. T
- Hrd.* 223. <νεμέσσηθέν τ' >: ὁ τέ σύνδεσμος ἐγκλιτικός ὦν τὴν πρὸ 50
ἑαυτοῦ συλλαβὴν ὀξύνει. A^{im}
- ex.* 224. νείκεε μύθω: ἐξήγησις τοῦ „λέγ' ὄνειδεα“ (B 222). T
- ex.* 225 a. Ἀτρείδη, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι: τὸν ἀμετροεπῆ
δείκνυσιν· ἃ γὰρ ἔδει ἐπὶ τῆς προτέρας ἐκκλησίας λέγεσθαι, ὅτε
ἔλεγεν Ἀγαμέμνων „ἀγέραστος ἔω“ (A 119) καὶ „ῆσθαι δευόμενον“ 55
(A 134), νῦν προβάλλεται, ἴσως τότε τῷ πρὸς Ἀχιλλέα φθόνῳ νι-
κώμενος. b(BCE³) T
- Did.* b. τέο δ' αὐτε: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ διὰ
τοῦ ἦ. T
- ex.* c. †ἐπιμέμφεαι†: παρονομασία. T 60
- ex.* d. ἐπιμέμφεαι: πρὸς τὸ „ὄφρα μὴ ἀγέραστος ἔω“ (A
118—9). T
- ex.* 226 a. πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι: τοιαῦτα μὲν ἦν καὶ τὰ
παρὰ Ἀχιλλέως „ἀτάρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται, / σοὶ τὸ γέρας πολὺ
μεῖζον“ (A 166—7). τοῦτον δὲ τὸ ἀκαιρον μετὰ τῆς πηρώσεως εἰς 65
καταφρόνησιν ἄγει. A b(BCE³) T
- Ariston.* b. πολλαὶ δὲ γυναῖκες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „πλεῖαι
δὲ γυναικῶν“ καὶ τοὺς ἐξῆς δύο (sc. B 227—8) ἠθέτηκεν, ἐν οἷς
μάλιστα ὁ Θεοσίτης γελοιοποιός. A
- Ariston.* 227. εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς: ὅτι τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς (sc. B 228) 70
Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν. ἡ δὲ αἰτία προεῖρηται. A
- ex.* 228 a. πρωτίστω: φωνὴ ὑπερθετική, ὡς ἐλευθεριώτατα μονώ-
τατα. b(BCE³) T

cf. Eust. 208, 35; vide ad B 243—4 222—3 — ὕβριστικῶς cf. D κοτέοντο sq.
cf. Eust. 208, 34 223 ad H 199 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. pron. 43, 10 224 cf.
Eust. 208, 22 225 a πλεῖαί τοι χαλκοῦ: τὸν ἀμετροεπῆ — νικώμενος A m.
rec. (pone sch. B 220); cf. Eust. 208, 38; Schadewaldt 152, 2 ἀμετροεπῆ ad
B 212 d 226 a τοῦτον δὲ sq. cf. Eust. 209, 10 b cf. Lehrs Ar.³ 334 γε-
λοιοποιός cf. Athen. 13, 556 e (Aristot. fr. 144 R.) 227 diplo periestigm.
ante versum 227 (non 228) in A 228 a — ὑπερθετική cf. Ep. Hom. (An. Ox.

48 le. T supplevi 49 ὕβριστικῶς T, fort. magis perspicue ἐκπάγλως· ὕβρι-
στικῶς 50 le. add. Bk. 53 sq. τὸ ἀμετρον ἐπιδείκνυσιν b 54 γὰρ
ἔδει T δὲ b λέγεσθαι T λέγειν ἔδει b 55 καὶ om. T 56 τότε om. T 59
ἦ (h. e. δὴ αὐτ') Dtz., ἦν T, ἦ δὴ Ma. 60 le. susp. (fort. ἀτρεί-
δη τέο δ' αὐτ' vel δὴ τ' ?); sch. ad v. B 223—4 (θμῶ — μύθω) referendum esse
censet Nickau 61 μὴ οἶος / ἀργείων ἀγ. Hom. 63 le. T, ἀτρείδη
τέο δ' αὐτ' A, om. b μὲν ἦν T ἦν A, δὲ ἦν (pone sch. B 225 a, conl. cum v.
νικώμενος) b 64 αὐτάρ E³ 65 δὲ om. T 67 le. Bk., πλεῖαί τοι χαλκοῦ
κλισίαι: A 67 et 70 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 69 γελωτοποιός
propos. Nickau 72 sq. ἐλευθερώτατος καὶ μονώτατος b

b.¹ εὐτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν: ὁ δὲ Ἀχιλλεύς „Τρώων *ex.*
75 ἐκπέρωσι“ (A 164). T

b.² οὗτος μὲν οὖν ἔλωμέν φησιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς „Τρώων
ἐκπέρωσω“· οὗτος γὰρ καὶ ἑαυτῷ ἐπιγράφει τοὺς πολεμίους (cf.
B 231). b(BCE³)

229 a. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ: οἶμαι τὸ ἔτι τὴν παράτασιν τῆς *ex.*
80 ἀπληστίας αὐτοῦ δηλοῦν. b(BCE³E⁴) T

b. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεται (ὄν κέ τις οἴσει): *ex.*
πῶς μὴ προγνωσθέντος τοῦ χρυσοῦ τὸ ἄρθρον ἐπῆξε καὶ τῷ οἴσει μέλ-
λοντι τὸν ἄν; T

c. (ὄν κέ τις οἴσει:) ὅτι περισσὸς ὁ κέ. A^{int}

Ariston.

85 231—4. ὃν κεν ἐγὼ δῆσας (—— υἱας Ἀχαιῶν): ὅτι *Ariston.*
Ζηνόδοτος τοὺς τέσσαρας ἠθέτηκεν, ἐν οἷς πάλιν ἐστὶ τὰ γελοιότατα. A

231 a.¹ ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν: ἐνταῦ- *ex.*
θα καὶ τῶν ἄλλων προὔθηκεν ἑαυτόν. πάντως δὲ ἐπιθεῖς τῷ στήθει
τὴν χεῖρά φησιν. T

90 a.² ἐνταῦθα καὶ τῶν ἄλλων προὔθηκεν ἑαυτόν, ὃ δὴ δει-
κνυσιν αὐτόν καὶ γελοιὸν παρὰ πᾶσιν ὑπὲρ πάντα. b(BCE³)

232 a.¹ (ἢ ἐ γυναῖκα νέην:) ἔλεεινὸς παρ' αὐτοῦ καὶ ἐφύβρι- *ex.*
στος διὰ Χρυσήϊδα ὁ βασιλεὺς δαίκενται. τὸ δὲ „ἀγάγω“ (B 231)
ἀπὸ κοινοῦ. b(BCE³)

95 a.² γυναῖκα ἀγάγω. Tⁱⁱ

1 b. (γυναῖκα:) ἀντὶ τοῦ γυναικός. A^{im}

Ariston. (?)

233—4 a.¹ οὐ μὲν ἔοικεν / ἀρχὸν ἔόντα (κακῶν ἐπιβα- *ex.*
σκέμεν υἱας Ἀχαιῶν): διὰ τὸν λοιμόν· καὶ γὰρ ἀποστασία

1, 352, 25, EM. 693, 19) b cf. Plut. mor. 28f b² cf. Tryph. II p. 246; sch. D. Thr. (Σ') 462, 19 229 b cf. Friedl., Zoil. 82 c ad A 175 a (Ariston.) 231—4 diplo periestigm. ante versum 231 (non 232—4) in A 231 cf. Eust. 209, 38; τὸ δὲ „ὃν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω“ πάνυ ἀστεῖως εἴρηται κατὰ τοὺς παλαιούς· δῆλον γάρ, φασίν, ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν „ἐγὼ“ δαίκενται ἑαυτόν, ἐπιθεῖς τὴν χεῖρα τῷ κυρτῷ στήθει καὶ οὕτω κινῶν γέλωτα. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἑαυτόν ὁ Θεοσίτης τῶν ἄλλων προέθετο εἰπὼν· „ὃν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν“, πρῶτιστος εἶναι τῶν ὄλων οἰόμενος 232 nullum signum ante versum in A a¹ cf. Eust. 210, 24 b ad A 567 a, cf. Eust. 210, 26 234 h(M¹ P¹¹): ἀμεινὸν ἐστὶν (ἐ. om. P¹¹) μετὰ τὸ „ἔόντα“ στίζειν, εἶτα ἐπιφέρειν τὸ „κακῶν“ (scripsi,

76—7 cum scholio a (v. μονώτατος) conī. b 77 πολέμους vel αἰχμαλώτους πολεμίους exspectat Nickau 79—80 pone sch. b (conī. cum v. τὸν ἄν) T, transposui 79 οἶμαι om. E⁴ 80 ἀπλήστου BE³E⁴, om. C δηλοῦν T δηλοῖ E⁴ δηλοῦν ἀδικίας BCE³ 81 le. T suppl. Bk. 84 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι κέ Frdl., καὶ A 85 le. A suppl. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστιγμένη (an erat αἱ διπλαῖ περιεστιγμέναι?), ὅτι 86 γελοιώτ(α) A em. Bk. 92 le. add. Vill. αὐτῷ C 93 ἀγάγω scripsi, ἄγω b 1 le. add. Ddf. ἀντὶ A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ γυναικός sc. pendens ex ἐπιδεύεται (B 229) 2 sq. le. T supplevi (auctore Vill.)

Ἀχιλλέως. τὸ δὲ ἀρχὸν ἐόντα τῶν Ἀχαιῶν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἐστὶ τὸ Ἀχαιῶν. T 5

a.² ἄρχοντα ὄντα τῶν Ἀχαιῶν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἐστὶ. κακῶν δὲ b(BCE³) διὰ τὸν λοιμὸν καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀπόστασιν δι' αὐτόν. b(BCE³E⁴)

Nic. | ex. 235 a. ὦ πέπρονες, <κᾶκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί>: ἡ μὲν τελευταία τοῦ στίχου τελεία, αἱ δὲ μεταξύ βραχεῖαι 10
διαστολαί, πέπρονες, ἐλέγχεα, Ἀχαιίδες. A | ὁ πέπων καὶ ἡ πέπων κοινῶς καὶ τὰ πέπρονα. A b(BCE³) T παρὰ δὲ τὸ „ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις“ (A 231). b(BCE³) T γέλωτα δὲ κινεῖ κακὰ ἐλέγχεα ἀποκαλῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ἐπονείδιστος καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν. A b(BCE³) T 15

ex. b. Ἀχαιίδες: παρονομασία, οἷα „οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλίππιον κεκράτηκεν δις Ἑλλάδος.“ T

ex. 236. οἴκαδὲ περ σὺν νηυσὶ <νεώμεθα>: σὺν τῷ στόλῳ. κακοήθως δὲ τοὺς Ἕλληνας ὑπέμνησε τοῦ νόστου, ἐφ' ὄνπερ ὀρμήσαντες κατεσχέθησαν. καὶ διὰ τοῦ νεώμεθα τὸ „φεύγωμεν“ (B 140) 20
ἴασατο. b(BCE³) T

ex. 237. <γέρα πεσσέμεν> κυβεύειν· ἢ κατέχειν, b(BCE³) T^{II}
ὡς τὸ „χόλον θυμαλγέα πέσσων“ (I 565). b(BCE³E⁴) T^{II}

D γέρα πεσσέμεν: τὰ γέρα, ὃ ἐστὶ ——— οὐ πέπτεται. A

ex. 238 a. <προσαμύνομεν>: διὰ τὸ „οἱ με μέγα πλάζουσιν“ (B 25
132). T^{II}

Ariston. b. <ἡὲ καὶ οὐκί>: ὅτι τὴν ἀπόφασιν διὰ τοῦ κ̄, οὐ διὰ τοῦ χ̄. A^{im}

κακὸν M¹ P¹¹) ἐπιβασκέμεν“ (sequitur sch. D sim.), fort. sch. Nicanoris, cf. Eust. 210, 33 235 a ὁ πέπων sq. ad I 252 (A) παρὰ δὲ — ἀνάσσεις cf. Eust. 212, 8 γέλωτα sq. cf. Eust. 211, 20 b cf. Eust. 211, 22; Valk I 453 n. 209 236 οἴκαδε — καὶ τὸ φεύγωμεν ἴασατο A m. rec. post sch. B 225 a διὰ τοῦ νεώμεθα sq. cf. Eust. 211, 26 237 — κυβεύειν cf. Eust. 211, 30 238 h(M¹ P¹¹): <ἡ ῥα:> (supplevi) ἄμεινον ὀξύτονον (sequitur sch. D), fort. nota Herodiani, vide ad A 190—2 b sim. Su. o 896; ad B 300. 349. K 445 (Ariston.), Y 255 (Did.), cf. Choer. Th. 2, 198, 21; at Ep. Hom. (An. Ox. 1, 302, 11): ἴσως δὲ ἀπὸ

4 ἀχιλλ.] fort. ἀχιλλέως δι' αὐτόν (cf. sch. a²) 7 τὸν λοιμ. καὶ τὴν] τὴν τοῦ C 8 αὐτόν] αὐτόν καὶ τὸν λοιμὸν C 9 sq. le. AT suppl. Vill., om. B 11 sq. ὁ πέπ. — κοινῶς] τὸ δὲ πέπον κοινόν, ὁ πέπων καὶ ἡ πέπων A 12 κοινῶς T κοινόν b παρὰ δὲ τὸ T ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ b 14 κακ. ἐλ. καλῶν A 14 sq. ὁ καὶ τῷ σώματι καὶ τὴν ψυχὴν (τῆ ψυχῆ E³) ἐπονείδιστος (ἐπιτήδειος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐπονείδιστος C) b 15 ψυχὴν θεοσίτης A 17 δις T τῆς Eust. 18 le. T suppl. Vill., om. b 19 ἐφ' T εἰς b ὅπερ A^{rec} T 20 κατ. T ἐπεσχέθησαν BE³ ἐπεσχέθημεν C τὸ φεύγωμεν ante διὰ b 22 le. add. V^c κυβ. περιφέρειν ἢ b 23 ὡς τὸ om. T ὡς — πέσσων] τοῦτο δὲ πρὸς τὸ χόλ. θ. π. E⁴ 25 le. add. V^c διὰ τὸ Ma., δ(ιὰ)τ τὸ T 27 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι

239. εο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „έοῦ“. τοῦτο δὲ σύναρθρον καὶ *Ariston.*
 30 οὐχ ἀρμόζον τῷ λόγῳ. A
 241. a. ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος: οὕτω τὴν ἐκ *ex.*
 χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ
 ἀτελὲς τῆς ξιφουλκίας ἔφησεν (cf. A 220). b(BCE³E⁴) T
 b. ἀλλὰ μεθ' ἡμῶν: ἐκλυτος· ἔνθεν καὶ μέθη. T *ex.*
 35 242. λωβήσαιο: πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ἔλωβήσω ἄν, ἔβλα- *Ariston.*
 ψας ἢ λωβητὸς ἔγένου. A
 243—4 a. ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα(——) Θερ- *ex.*
 σίτης: μεθ' ὑποκρίσεως ἀντιπαρέθηκε πρὸς ἀγανάκτησιν τὰ ὀνό-
 ματα, ἐμφαίνων ὅτι τὸν ἄριστον ὁ αἰσχιστος ὠνειδίξεν. ἠθικὴ οὖν
 40 ἔσται ἢ ἀνάγκωσις. A b(BCE³E⁴) T
 b. ὡς φάτο νεικείων (—— Ὀδυσσεύς): ὡς καὶ *ex.*
 μεταξὺ λέγοντι παρέστη Ὀδυσσεύς. ἀναφέρει δὲ ἐπὶ τὰ „ὄν δ' αὖ
 δήμου τ' ἀνδρα ἴδοι“ (B 198). οὐκοῦν οὐ τῶν βασιλέων Θερσίτης.
 βασιλικῶς δὲ ὑπερφρονεῖ τούτου Ἀγαμέμνων. καὶ τὸν Ἀλεξάνδρου
 45 φασὶ κύνα τὰ μὲν μικρὰ θηρία παροραῖν, ἐπὶ δὲ σὺς ἢ λέοντας ὀρμαῖν.
 b(BCE³E⁴) T
 245. ἠνίπαπε: ἐνίπτω, ἦνιπα καὶ ἠνίπαπε(ν) ὡς ἠρύκακεν. T *ex.*
 246. ἀκριτόμυθε: μετὰ εἰρωνείας, ὡς καὶ τὸ λιγύς. οἱ δὲ *ex.*
 ἀκριτόμυθε ἀντὶ τοῦ ἀμετροεπές (cf. B 212), πρὸς κατὰγνωσιν
 50 τῶν εἰρημένων. A b(BCE³E⁴) T

<τοῦ> (addidi) πολλάκις φωνήεντος φιλουμένου ἐπιφερομένου ἐν πλεονασμῷ προσ-
 λαμβάνειν τὸ κ̄ (sc. τὸ οὐ) πεπλάνηται Ἀριστάρχος γράφας „οὐκί“ 239 ad
 T 384. Y 261. Ω 293 (Ariston.), cf. sch. ε 459. η 217 241 a cf. Eust. 211, 43;
 — ὀνομάζει ad Δ 241 (ex.), Π 203 (A), 206 (T), cf. D, D ad Π 203, Porph. 1, 308,1;
 Ep. Hom. (An. Ox. 1, 197, 13, Et. Gud. 267, 3) b cf. Eust. 212, 2 242
 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae πρὸς τὸ σχῆμα sq. ad A 232
 (Ariston.) ἔβλαψας sq. ab Aristonico abiud. Friedl. 243—4 a ὑποκρίσεως cf.
 Degenhardt 10 b — Θερσίτης cf. Eust. 213, 6 βασιλέων ad B 212 b
 245 cf. Et. Gen. (p. 150 Mill.; sim. EM. 431, 50, Et. Gud. 245, 52), Schem. Hom.
 61 246 Ge (ex h?): ἢ ἐν τῷ λέγειν ἄκραν μὴ ἔχων ἢ ὁ κόρον μύθου φέρων
 μηδόλως, He. (α 2585): πολλὰ καὶ ἀδιάστολα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων, ὁ ἔστι

29 le. Bk., ὅς καὶ νῦν ἀχιλλῆα: A ὅτι A, ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. ἀ-
 σύναρθρον A corr. Bk. 31 sq. ἐκ — ὀνομάζει b χολῆν T 33 ἔφησεν om. T
 34 cum scholio praecedenti coni. T, dist. Ma. (Bk.) 35 le. Bk. (Vill.), ἢ γὰρ
 ἄν ἀτρείδη νῦν: A πρὸς A, fort. ἢ διπλῆ πρὸς 37 sq. le. AT, om. b (le.)
 θερσίτης om. A 38 πρὸς ἀγαν. om. b 39 ἐμφαίνων om. A ἢ θ. οὖν] διὰ
 τοῦτο οὖν ἠθικὴ b 40 ἔσται post ἀνάγκ. b 41 le. T supplevi, om. b 41
 sq. ὡς — ὅδ. T μεταξὺ τοῦ αὐτὸν λέγειν παρέστη καὶ αὐτός b 42 ἀναφ. δὲ T
 ἀναφέρεται δὲ τοῦτο b 43 τ' ἀνδρα Hom. οὐ τῶν b αὐτῶν T 44 τούτου
 ἀγ. T οὐ μόνον τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἀγαμέμνονος b 44 sq. καὶ — κύνα
 T φασὶ δὲ καὶ τὸν ἀλεξάνδρου κύνα μικρὸν ὄντα b 45 μὲν om. b ἐπὶ σὺς
 δὲ καὶ λ. b 47 ἠνίπαπε T suppl. Ma. 48 le. Bk., θερσίτ' ἀκριτόμυθε: AT,
 om. b 49 ἀκριτ. om. b 49 sq. πρὸς τὴν τῶν εἰρ. κατὰγν. b

- Ariston.* 247 *a.* <μηδὲ ἔθελ'> ὅτι ἔθελε κατὰ συναλιφῆν. A^{im}
ex. (Ariston. ?) *b.* μηδ' ἔθελε: αἰεὶ ἐθέλω ἔφησεν ὁ ποιητής· καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ „οὔτ' ἔθελεν“ (Φ 366). T
- ex.* *c.* μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι: καὶ τοῦτον ἐλέγχει καὶ τῶν λοιπῶν ἐνεχυράζει τὴν γνώμην. ὁμώνυμον δὲ ἔρις καὶ ὄνειδος 55 (cf. B 251). b(BCE³E⁴) T
- ex.* 248. χειριότερον: ὡς μειζότερον καὶ βελτιώτερον. b(BCE³) T
D 249. ὄσσοι ἄμ' Ἀτρείδης: οὔτοι ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σύνθηες — αὐτοῦ παῖδες ἐκλήθησαν. A
- ex.* 250 *a.* {βασιλῆας} ἀνὰ στόμ' ἔχων: ἀνὰ στόμα T διὰ 60 συνεχοῦς μνήμης· ἢ ἀντὶ σκήπτρου τὸ στόμα ἀνέχων. b(BCE³E⁴) T
- ex.* *b.*¹ {ἀνὰ στόμ' ἔχων} ἀγορεύοις: ὀνομάζοις, μὴ τι καὶ ὑβρίζοις. T
*b.*² ἀγορεύοις δὲ ὀνομαστὶ περιφέροις ἢ ὑβρίζοις. b(BCE³E⁴) 65
- ex.* 251. νόστον τε φυλάσσοις: τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηροῖς. b(BCE³E⁴) T
- Ariston. | Nic.* 252 *a.* οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „ἦρωες Δαναοί“ (B 256) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει καὶ τὸ „ἦσαι“ (B 255) οὐ κυρίως ἔστι δέξασθαι· οὐ γὰρ κάθηται, 70 οὐδ' ὡς ὁ Διομήδης λέγει „τέττα, σιωπῆ ἦσο“ (Δ 412) ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε. | διασταλτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (sc. 252)· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον (sc. B 253) τοιοῦτον, πότερον εὖ ἢ κακῶς· διὸ καὶ περισιπᾶται. A
- ex.* *b.* οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν: ὡς περιπτοὶ οἱ πέντε ἀθετοῦν- 75 ται. ἔχουσι δὲ τι καὶ ψευδές· τῶν γὰρ ἄλλων καθεσθέντων Θερσί-

συγκεχυμένα καὶ ἀδιάτακτα, ἢ ἀδιανόητα καὶ ἄλογα· κριτήριον <γὰρ> (add. Musurus) τῶν φρονίμων ὁ λογισμὸς, τῶν δὲ ἀφρόνων τὸ πάθος, ἄλογον καθ' ἑαυτό, *originis incertae*, fort. e scholiis, cf. Ap. S. 21, 8, Et. Gen. (= EM. 538, 33, Et. Gud. 347, 56); — εἰρωνείας cf. Eust. 213, 33 ἀντὶ τοῦ sq. cf. D, sch. τ 560, sch. Pind. Ol. 6, 141 a et f, Eust. 213, 22 247 a ad A 277 a 248 βελτ. cf. He. β 500 (Telesilla fr. 6 P. = P. M. G. 722) 250 a cf. Eust. 214, 3, aliter D 251 cf. D, Eust. 214, 13 252 a οὐδ' ὡς (71) — ἡσύχαζε ad Δ 412

51 le. addidi ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 53 οὐδ' Hom. 54 καὶ T, οἶον καὶ pone sch. B 243—4 b (coni. cum v. ὄρμᾶν) b 54 sq. καὶ τῶν — τὴν T ἐνεχυριάζει δὲ δι' αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν λοιπῶν b 57 le. hab. bT μειζονώτερον T, fort. rectius καὶ om. T 60 le. T, βασ. delevi (auctore Li, qui habet ἀνὰ στόμα:) 62 sq. cum scholio praecedenti coni. T dist. Ma.; ἀνὰ στ. ἔχ. (le.) eieci 64 pone sch. a (coni. cum v. ἀνέχων) b ἀγορ. δὲ BCE³ τὸ δὲ ἀγορεύοις ἀντὶ τοῦ E⁴ 67 παρατ. om. E⁴ 70 τὸ Vill., τῶι A 71 ἦσω A em. Vill. 74 περισιπᾶται sc. ὁ δεύτερος ἢ (Frdl.). 75—9 pone sch. B 252—3 in b 75 sq. ἀθετοῦνται ὡς περιπτοὶ οὔτοι οἱ δύο (sc. B 254—5?) b 76 ἔχει T ψεῦδος b τῶν scripsi, ἦσαι ὄνειδίζων· τῶν T πάντων b ἄλλων om. b 76 sq. θερσ. μόν. T ἐκείσε μόνος θερσίτης b

- της μόνος ἀκοσμεῖ. **b**(BCE³E⁴) **T** ἐνταῦθα δὲ ὡς περὶ καθημένου λέγει. ἢ τὸ „ἦσαι“ (B 255) ἀντὶ τοῦ **b**(BCE³E⁴) προεδρεύεις καὶ προηγῆ τῆς ὑβρεως. **b**(BCE³E⁴E⁴^u)
- 80 252—3. οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν <—— Ἀχαιῶν>: *ex.* ἐντέχνως πάνυ ὡς πρὸς τὸν Θεοσίτην λέγων πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἀποτείνεται· μέσης γὰρ αὐτῶ δεῖ γνώμης στοχαζομένῳ τοῦ πλήθους. φησὶν οὖν ὡς οὐκ ἴσασιν, εἰ ἐπ’ ἀγαθῶ τὰ τῆς ἐπανάδου αὐτοῖς ἔσται. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 85 254—5. τῶ νῦν Ἀτρεΐδη <—— /> ἦσαι ὄνειδιζων: *ex.* ἀδήλου ὄντος τοῦ νόστου σὺ τὸν βασιλέα ἐπισκώπτεις, λέγων ὡς πολλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων λαμβάνει. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 255 *a.* ἦσαι ὄνειδιζων: προσεδρεύεις, ἀπὸ τῶν πολιορκούν- *ex.* των· „ἦμαι ἐν(ι) Τροίη“ (ὠ 542). ἢ ἀντὶ τοῦ τέρπη. **T**
- 90 *b.* ὅτι οἱ: τὸ ὅτι οἱ ἐν μιᾷ ὀξεῖα προενεκτέον· πᾶσα γὰρ *Hrd.* δῖβραχυς λέξις πρὸ ἐγκλιτικοῦ οὐκ ἐπιδέχεται ἐπάλληλον ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἐπιφέροιο ἀντωνυμία **A b**(BCE³E⁴) **T** διὰ τοῦ σφ̄, σεσημειωμένου τοῦ „ἐνθ’ ἔσαν οἱ πέπλοι“ (ο 105). **AT**
- c.* <διδουῖσιν> οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦσιν· τὸ *Hrd.*
- 95 γὰρ ῥῆμα διδῶ. **A^{im}**
- 1 258 *a.*¹ εἰ κ’ ἔτι σ’ ἀφραίνοντα <κιχήσομαι, ὡς νύ *Ariston* | περ ᾧδε>: ὅτι περισσὸς ὁ κέ. ἴκαὶ ὅτι συνεκδοχῆ εἶ σε „ἀφραίνοντα | *Did.* κιχήσομαι ὕστερον αὐτίς“. ἐν δὲ τῇ κατὰ Φιλήμονα τὸν Κρητικὸν „κιχήσομαι ἐν Δαναοῖσι“. δύναίτο δ’ ἂν τὸ ὡς νύ περ ᾧδε ἀκούε-

252—3 φησὶν οὖν sq. aliter Ap. S. 81, 31; Lehrs, Quaest. ep. 55 255 *a* cf. Eust. 214, 36 *b* ad B 665. Z 289. 367 (Hrd.), cf. Arcad. 161, 13. 166, 18. Vide ad H 199 (Hrd.) σεσημειωμένου sq. cf. sch. ο 106 (105): <ἐνθ’ ἔσαν οἱ> (supplevi) τρεῖς ὀξεῖαι. καὶ εἴπομεν ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ αἴτιον (Hrd.), cf. Lehrs, Quaest. ep. 106 258 *a* cf. Duentzer, Zen. 84; Ludwich A. H. T. 1, 210, 29; Valk I 545 *a*¹ — κέ cf. Ge (ex h?): ὀριστικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν τὸ „εἰ κ’ ἔτι σ’ ἀφραίνοντα κιχήσομαι“, ὥστε συναπτικός ἐστὶν ὁ κέ (κέ Nicole, εἰκέ Ge)· σημαίνει γὰρ τὸ εἰ ἔτι σε (ἔτι σε Nicole, κέ τι σε Ge) κιχήσομαι, fort. sch. rec., sec. notam Aristonici fictum; ad A 523 (Ariston.) Φιλήμονα τὸν Κρητ. cf. Pfister, Die Reisebilder

78 παριδρεύεις C 80—4 cum scholio praecedenti coni. T 80 le. T supplevi, om. **b** 81 πρὸς² om. E⁴ 82 ἀποφαίνεται **b** τὸ πλήθος **b** 83 εἰ ἐπ’ ἀγ. T μὴ ἐπ’ ἀγαθὸν **b** 84 ἔσται T ἔσεσθαι **b** 86 ἀδήλου δὲ pone sch. B 252—3 (coni. cum v. ἔσεσθαι) **b** 87 παρὰ τ. ἔλλ. om. **b** 89 suppl. Bk. 90 le. Ddf., ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσι (διδ. om. A): AT, om. **b** τὸ ὅτι οἱ] τοῦτο **b** προενεκτέον post μιᾷ **b** 91 διὰβραχυς T ἐγκλητικοῦ οὐ ἐπιδ. A 92 ἀντ. ἐπιφ. **b** ἀντωνυμία om. T σφ̄] σφ̄^u T 94 le. add. Bk. (Vill.) 1 sq. le. A suppl. Vill. 2 ὅτι¹ A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι possis ὁ κέ. | ἢ δὲ σινωπικὴ εἶχεν „ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς τὸ πάρος περ“, ἢ δὲ μασσαλιωτικὴ „κιχήσομαι (ὑστ. αὐτίς“) vel ὁ κέ. καὶ ὅτι <✱✱✱> | ἢ δὲ σινωπικὴ sq., cf. Ldw. l. c. et J. Krauss (Mus. Rhen. 28, 1873, 488); aliter Valk I 546; scriba A duas vel tres lineas vid. omisisse 3 αὐτίς Vill., αὐτῆς A τὸν κρητ. susp., τὸν κρητικὸν Vill., καὶ κρητικῆ Beccard

σθαι ἀπλούστερον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡσαύτως. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 5 113 Schm.). A

Did. a.² εἶ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα <κιχήσομαι, ὡς νύ περ ᾧδε>: αἱ μὲν Ἀριστάρχου εἶχον „εἰ δέ τί σε“. ἡ δὲ Σινωπικὴ εἶχε „κιχήσομαι ὡς τὸ πάρος περ“, ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ „ὑστερον αὐτις“, ἡ δὲ κατὰ Φιλήμονα „ἐν Δαναοῖσιν“. T 10

a.³ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος „εἰ δέ τί σε“, ὁ δὲ Ζηνόδοτος „εἶ κ' ἔτι σε“, ὁ προκριτέον. ἡ δὲ Σινωπικὴ εἶχε „κιχήσομαι ὡς τὸ πάρος περ“, ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ „ὑστερον αὐτις“, ἡ δὲ κατὰ Φιλήμονα „ἐν Δαναοῖσιν“. b(BCE³E⁴)

a.⁴ κιχήσομαι: Πτολεμαῖος „κιχείομαι“ γράφει. T 15

Nic. b. <εἶ κ' ἔτι ——— ὡς νύ περ ᾧδε:> κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου ὑποστικτέον. A^{im}

ex. (?) c. <ἀφραίνοντα> κιχήσομαι, ὡς νύ περ <ᾧδε>: ὅτι ἀφρόνων ἐστὶ τὸ τὰ τοιαῦτα πράσσειν. T

ex. 259 a. μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη: οἱ γὰρ πολέμιοι 20 δειροτομοῦσιν, οὓς λήφονται, ὡς τὸ „ἴν' ἀπ' ᾧμοῖιν κεφαλὴν τάμοι“ (P 126) καὶ „σὺν σφῆσιν κεφαλῆσιν“ (Δ 162). b(BCE³E⁴) T

ex. b. κάρη ᾧμοισι: σὺν τῷ αὐχέني κάρη λέγεται. T

ex. | Ariston. 260 a. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην: οὐχ ἑαυτῷ νῦν ἀράται, ἀλλὰ τῷ παιδί. καὶ ἔστιν ἡ μὲν πρώτη κατὰ 25 κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τοῦ Τηλεμάχου· εἰ γὰρ ἀπόλοιο ὁ παῖς, οὐκέτι πατὴρ ἐστὶν Ὀδυσσεύς. A b(BCE³E⁴) T προοικονομεῖ δὲ τὰ περὶ τὴν Ὀδύσειαν. T | ἡ διπλῆ δὲ <ὅτι> προδιασύνιστησιν τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν μέλλοντα λόγου τυχεῖν πλείονος. A 30

des Herakleides, S. Ber. Ak. Wien, 227, 2, 1951, 18 ἀντὶ τοῦ sq. ad Γ 297 a (Ariston.), cf. Eust. 215, 20; Lehrs Ar.³ 71 a⁴ sch. non ad Ascalonitam, sed ad Ptolemaeum Oroandae filium esse revocandum censet Baege 35. Vide ad Z 229 259 b cf. Eust. 215, 39: „κάρη“ δὲ ἐνταῦθα τὴν κεφαλὴν ἔφη σὺν τῷ αὐχέني 260 sch. D. Thr. (Σ^v) 235, 32: τινὲς δὲ ἐνόμισαν καὶ τοῦτο ἑαυτῷ <αὐτὸν> (add. Hilgard) τεταχέναι, ἴνα τὸ ῥητὸν εἴη „ἀποθάνοιμι καὶ μὴ εἴην πατὴρ Τηλεμάχου“, originis incertae, fort. e scholiis, cf. Beiträge 221 a cf. D, Eust. 215, 36; sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 546, 32. 553, 29 ἡ μὲν πρώτη sq. cf. sch. D. Thr. (Σ^v) 235, 29. (Σ^m) 387, 25 εἰ γὰρ — Ὀδυσσεύς cf. sch. D. Thr. (Σ^m ex Heliodoro) 387, 11 προοικονομεῖ — Ὀδύσειαν ad K 231 b. 252—3 a. 260. Vide ad Ω

7—10 pone sch. c in T, trps. Ma. 7 sq. le. εἰ καὶ τις ἀφρ. T em. Ma., κιχ. — ᾧδε addidi 8 εἰ δ' ἔτι Heyne 11 sq. ὁ μὲν Ζηνόδοτος „εἰ δ' ἔτι σε“, ὁ δὲ ἀρίσταρχος εἶ κ' ἔτι σε proposit. Lehrs, vix recte 12 σε C, om. BE³E⁴ ὁ Vill., ὅν b 16 le. add. Frdl. 20 οἱ γὰρ om. T οἱ abs. C 21 οὓς — τὸ om. T τὸ abs. C 22 σφῆσι B σφίσι E⁴,]σι C 24—8 pone sch. b in T 24 le. E⁴, μηδ' ἔτι τηλ. πατὴρ: A, μηδ' ἔτι τηλ.: T, om. BCE³ 25 οὐχ abs. C]αὐτῷ C ἡ abs. C πρώτῃ A 26 τοῦ utrumque om. b 27 ἀπόλυτο T οὐκ.] οὐκάν A 28 ὅτι add. Lehrs 28 sq. προδιασύνγκρισιν A corr. Lehrs, πρὸς διασύνγκρισιν Vill.

β. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο: ἅμα καὶ τοῖς Ἑλλησιν ἐντέχνως *ex.*
ἐμφαίνει ὅτι υἱὸν μονογενῆ ἔχων οὐ σπεύδει ἐπ' αὐτόν· καὶ προ-
συνίστησι τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν ὁ ποιητής. b (BCE³E⁴) T

261 a. <λαβών:> ἐκλαβών. Tⁱⁱ

ex.

35 β. <φίλα:> ἴδια. Tⁱⁱ

ex.

262 a. <χλαῖνάν τ' ἤδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικα- *Nic.*
λύπτει>: διαστολαὶ χιτῶνα, ἀμφικαλύπτει. A^{im}

β. {τὰ τ'} αἰδῶ {ἀμφικαλύπτει}: Ἀρίσταρχος περισπω- *Hrd.*
μένως ἀναγινώσκει, ὁμοίως καὶ τὸ „ἦῶ δῖαν ἔμιμνε“ (I 662). καὶ
40 ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συγκατατιθέμεθα. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος ὀξύνει.
Πάμφιλος δὲ πάσας τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς περισπᾶ, „Λητῶ γὰρ
ἤλκησε“ (λ 580) καὶ „Πυθῶ δ' ἐρχομένην“ (λ 581). ἐπεὶ, φησί, Λη-
τόα ἐστὶ καὶ Πυθόα. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾶξ (fr. 14) φησὶ κακῶς ἀνεγνωκέναι
τὸν Ἀρίσταρχον κατὰ τὸν περισπῶμενον τόνον τὸ μὲν αἰδῶ καὶ ἦῶ,
45 τὰ δὲ ἄλλα κατ' ὀξεῖαν τάσιν, Πυθῶ, Λητῶ· ἐχρῆν γὰρ, φησὶν, ὁμοί-
ως ἀνεγνωκέναι. οὐκ εὔθι δὲ μέμφεται τῷ Ἀριστάρχω, εἴ γε ἤδη διά-
φοροι αἱ εὐθεῖαι, ἠὼς αἰδῶς, Λητῶ δὲ καὶ Πυθῶ. ἔστιν οὖν λόγος
ὑπὲρ τῆς Ἀρισταρχείου ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατεγνωσμένης προσ-
ωδίας οὗτος ὅτι ἐχρῆν μὲν τὸ Πυθῶ περισπᾶσθαι, ἐπειδήπερ Πυθόα
50 ἐστὶ, καὶ τοῦτο ἀπήτει ἢ συναλιφῆ· ἀλλὰ πάλιν τὸ πτωτικὸν ᾧ
ἀπέστραπται τὸν περισπῶμενον τόνον· κατὰ τοῦτο ὠξύνετο. ταῦτη
γοῦν καὶ τοῦ χρυσοῦς περισπῶμένου τὸ δυϊκὸν ὀξυνοῦμεν. οὕτως
ἀποδείκνυται ὅτι καὶ ἡ καλῶ δοτικὴ εἰς ἰ λήγει καὶ οὐκ εἰς ᾠ. δεύτερος
δὲ λόγος ἀληθὴς ἔστιν ὡς εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ ὁμόφωνος οὔσα κατὰ
55 φωνῆν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντως καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἐπιφέρειται, οἱ
ταχεῖς τοὺς ταχεῖς. εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, πάντως καὶ ἡ αἰτιατικὴ.

804 ἡ διπλῆ δὲ sq. ad B 278 a. Δ 354 261 fort. exstabat sch. Nicanoris
de verbis ei μὴ ἐγὼ σε λαβών versui B 260 continuandis, ad E 215. Y 288 b cf.
D, Eust. 215, 44 262 b Et. Gen. (B Sym., deest A): αἰδῶ· ἰστέον ὅτι ἡ
αἰδῶ, ὅτε μὲν ἔστιν εὐθεῖα, ὀξύνεται ὡς Λητῶ καὶ Σαπφῶ. ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, περι-
σπᾶται, ὡς ἐνταῦθα „τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει“· οὐ γὰρ πτωτικὸν ἐστὶ τὸ ᾠ, ἀλλ'
ἀπὸ κράσεως· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδῶ „αἰδῶ“ περισπῶμενον. οὕτως εὔρον ἐν
ὑπομνήματι Ἰλιάδος (ἐν ὑπ. ἰλ. om. B, cf. Sym.); vide ad I 240 (Hrd.);
cf. Lehrs Ar.³ 249, Wackernagel 2, 1099 Ληθόα — Πυθόα (43) cf. Choer. Th. 1,
129, 18. 1, 141, 3 τὸν Ἀρίσταρχον — ἀνεγνωκέναι (46) cf. Ap. Dysc. pron. 87,
24: ἄλλως τε τὰ εἰς ᾠ λήγοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὕτως περισπα-
σμὸν ἀνεδέξατο . . . ἔνεκα γὰρ τούτου καὶ διαστάσει τὸν Ἀρίσταρχόν φασὶ περὶ
τοῦ „ἦῶ δῖον ἔμιμνε“, καθὸ ἦν τὸ ἐντελὲς ἦόα τὸ πτωτικὸν ᾠ (50) — τόνον cf. sch.
D. Thr. (Σ^d) 66, 23 δεύτερος δὲ λόγος (54) sq. cf. Ap. Dysc. l. c., Choer. Th. 1,

31 sq. ἅμα δὲ καὶ sq. pone sch. a (coni. cum v. ὀδυσσεύς) b 31 ἐντέχνως om. b
32 ὅτι T, ὅτι καὶ αὐτὸς b (fort. rectius) σπένδει T (ut vid.) 32 sq. προσυνίστησι
δὲ καὶ b 33 τὰ κατὰ et ὁ ποιητής om. T 34 sq. le. add. Ma. 36 sq. le.
add. Vill. 38 (le.) τὰ τ' et ἀμφ. del. Bk. 42 sq. λητώα A em. Bk. 46
sq. διάφοροι A em. Bk. 49 πυθῶ A em. Bk. 50 συναλιφῆ sic A (ut vid.)
53 δοτικῆι A em. Vill. 54 εὐθεῖαί A em. Bk. 55 ἀποφέρεται Lehrs

διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατική καὶ ἡῶ, μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως κατὰ τὴν εὐθείαν, περισπῶνται, κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆς συναλιφῆς, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆρος. ἡ δὲ Λητώ καὶ Πυθώ, καθάπερ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως τῆς 60 φωνῆς, κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ. **A**

ex. *c.* αἰδῶ: ἡ τὴν τοῦ ὄλου σώματος ἢ τὴν τοῦ μορίου, **b** (BCE³) **T** ὅπερ καὶ ἄμεινον· **b**(BCE³) „μέχρι παρ' αἰδῶ“ (Arat. Ph. 493), ἀντὶ τοῦ μορίου. **T**

Ariston. 264 *a.* <πεπληγώς> ὅτι **A**^{int} ἀντὶ τοῦ πλήσσω **A**^{int} 65 **T**ⁱⁱ τὸ παθητικὸν παρείληφεν. **A**^{int}

Did. | *b.* <πεπληγώς> τινὲς „πεπλήγων“, ὡς τὸ „πέπληγον δὲ *Ariston.* χορὸν ἴποσσίν“ (θ 264). | ἡ ὅτι τὸ πεπληγώς ἀντὶ τοῦ πλήσσω. **b**(BCE³)

ex. 265—6. ὡς ἄρ' ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετὰφρενον ἡ δὲ καὶ 70 ὦμα / πλῆξεν: πῶς ἠπειλήσεν μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλήν ἐκτελεῖ; ἀλλ' οὐχ ἃ ἠτείλησεν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ διὰ τῆς βραχείας πληγῆς πιστοῦται ὅτι μὴ σωφρονιζόμενος καὶ ταῖς μείζουσιν αἰκίσεται πληγαῖς. ἡ ἀπόπειρα ἦν διὰ τῆς ἀπειλῆς, ὅπως οἱ πολλοὶ ἔξουσι τυπτομένου, εἶτα βουλομένους ἰδὼν τοὺς Ἕλληνας οὐχ ὑπερέθετο τὴν 75 κόλασιν, ἀλλὰ παῖει τὸν κυρτόν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἡ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον παῖει, ὕστερον δὲ γυμνὸν πλῆξεν ἀπειλεῖ. δικαίως δὲ τιμωρεῖται βραχεία πληγῆ· **b**(BCE³E⁴) **T** κολάζεται γὰρ ὁ μὲν εὐφυῆς νοουθεσίᾳ, ὁ δὲ ἄκοσμος ὕβρει, ὑγιῆς δὲ τὸ σῶμα βασάνοις καὶ χρημάτων εισφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος, οἶος ὁ Θερασίτης, βραχεία 80 πληγῆ καὶ μεθ' ὄρκων ἀπειλεῖ. **A** **b**(BCE³E⁴) **T**

311, 24. 383, 27 *c* ad X 75, cf. D, Eust. 216, 1 ἀντὶ τοῦ μορίου cf. sch. Arat. 490—1 264 *a* ad E 763. N 60. O 730. X 497 (Ariston.), cf. Ap. Dysc. synt. 297, 1, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 375, 14); Macrob. Somn. Scip. 2, 15, 17 ἀντὶ τοῦ sq. Su. π 1004 *b* τινὲς h. e. fort. Zen., cf. Wecklein, Zen. Ar. 51; — πεπλήγων ad Π 430 (Did.) 265—6 cf. Porph. 1, 30, 24 ἡ νῦν μὲν (76) — ἀπειλεῖ cf. D, Porph. 1, 32 not. ad. 1—7 δικαίως δὲ sq. cf. Eust. 217, 32: . . . ὁ μὲν εὐφυῆς νοουθεσίᾳ ρυθμίζεται, ὁ δὲ ἄκοσμος μὲν, εὐ δὲ ἔχων τὰ εἰς σῶμα βασάνοις κολάζεται καὶ χρημάτων εισφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος, οἶον ὁ Θ., βραχεία πληγῆ καὶ μεθ' ὄρκων ἀπειλεῖ σωφρονίζεται, Porph. 1, 31, 28 (Beiträge

60 καθάπερ Lehrs, καίπερ **A** 62 ὄλου om. **T** τοῦ μορίου **T** τῶν μορίων **b** 63 ὅπερ] ὁ **C** 64 fort. τοῦ μόριον 65 le. add. Vill. ὅτι **A**, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 67 le. add. Ddf. πεπλήγων (CE³) in **B** legi nequit 68 χώρον **C** ποσσίν] θεῖον ποσσίν Hom. 70 sq. le. E⁴, om. cett. 72 ἐτέλεσεν om. **T** 73 σωφρονιζόμενον BE³E⁴ αἰκισθήσεται Ma. 74 ἀπ. ἦν **T** ἀπόπειραν **b** ἀπειλῆς ποιεῖ **b** 74 sq. ἔξ. τυπτ. **T** ἐπισχεθῶσι δι' αὐτοῦ **b** 75 βουλ. — ἔλλ. **T** αὐτοὺς βουλομένους ταῦτά **b** 76 παῖει **b** ἄει **T** 78 κολ. γάρ] ἔσχ' ἀγορών: κολάζεται rone sch. **B** 271 *a* in **A** 79 ὕβρει om. **b**, fort. μὲν (cf. Eust.) ὕβρει — σῶμα om. **A** τὸ σῶμα om. **b** καὶ **T** ἡ **b** 80 χρημάτων om. **A** οἶος ὁ θερσ. om. **A** 81 μεθ' **T** τῆ μεθ' **b**

- 266 *a.* (ιδνώθη:) ἀνεκλάσθη, ὅπως πλεῖον προκύψη τὸ κυρτόν. *ex.*
 b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ
- b.* θαλερόν δέ οἱ (ἔκπεσε δάκρυ): θαλερόν ἐνικμον, *ex.* | *Did.*
 85 ἀπὸ τῶν φυτῶν. | τινὲς δὲ γράφουσιν „ἔκφυγε δάκρυ“ διὰ τὸ τάχος
 δηλοῦν τὴν λέξιν. b(BCE³E⁴) T
- c.* ἔκπεσε: οὕτως αἱ Ἀριστάρχου „ἔκφυγε“. καὶ ἔστιν ἡ *Did.*
 χρῆσις Ὀμηρικῆ τῆς λέξεως· παρίστησι γὰρ ἐνίοτε τάχος· „φύγεν
 ἠνία“ (Θ 137 al.) καὶ „ἔκφυγε χειρός“ (E 18 al.). A
- 90 267 *a.* σμῶδιξ: τὸ ἐκ πληγῆς οἶδημα. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ *ex.*
- b.*¹ ἐξυπανέστη: ἐμφαντικῶς τὰς προθέσεις πυκνὰς παρέλα- *ex.*
 βεν b(BCE³E⁴) T ὡς ἐν τῷ „ὑπεξαναδύς“ (N 352), b(BCE³)
 T καὶ διὰ μὲν τῆς ὑπὸ τὴν κάτωθεν, διὰ δὲ τῆς ἐξ τὴν εἰς εὐθύ, διὰ
 δὲ τῆς ἀνά τὴν εἰς ὕψος σχέσιν. ἡ ὑποτρέχοντος τοῦ αἵματος ἐξω
 95 διήρην. b(BCE³E⁴) T
- 1 *b.*² ἐξυπανέστη: ἀνέστη ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς χρυσῆς D | *ex.*
 ῥάβδου. | ἐμφατικῶς ὡς τὸ „ὑπεξαναδύς“. διὰ τῆς ὑπὸ τὴν †κατ’
 ὀλίγον†, διὰ τῆς ἐξ τὴν εἰς εὐθύ, διὰ τῆς ἀνά τὴν εἰς ὕψος σχέσιν. A
268. ὁ δ’ ἄρ’ ἔξετο: δηλοῖ ὅτι νῦν καθέζεται. μάτην ἄρα ἔλεγε τὸ *ex.*
 5 „ἦσαι ὄνειδιζων“ (B 255). b(BCE³E⁴) T

36) βραχεῖα πληγῆ aliter Serv. Verg. A. 9, 630 266 excidit nota Herodiani
 de v. ἰδνώθη, ad M 205 (A) *a* cf. Eust. 216, 40: τινὲς δὲ ἰδνωθῆναι τὸ ἀνακλα-
 σθῆναι νοοῦσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἔτυμολογίας, ἵνα πλεόν, φασί, προκύψη τὸ τοῦ
 στήθους κυρτόν καὶ συμπράξῃ τι πρὸς γέλωτα, D *b* — φυτῶν ad Z 4 (*ex.*),
 cf. D, Eust. 217, 1 ἀπὸ τῶν φυτῶν h. e. παρὰ τὸ θάλλω cf. Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 198, 12, Et. Gen. = EM. 441, 34, Et. Gud. 253, 51) τινὲς δὲ sq. cf.
 Eust. 216, 45 *c* ἔκφυγε χειρός vide ad Δ 493 (test.) 267 *a* = Apio fr. 119
 B. (Ap. S. 143, 20), cf. D, Theogn. 115, 28, Eust. 217, 9; Or. 141, 6 (Et. Gen.
 [AB] σμῶδιξ): σμῶδιξ· παρὰ τὸ σμῶξαι. οὕτω δὲ (δὲ om. Et. Gen.) λέγουσιν
 (oi add. Et. Gen.) ἴωνες τὸ πατάξαι, in sede scholiorum, He. ε 5195; aliter
 Ap. S. 143, 18 (pone D): καὶ φασιν ἔτυμολογοῦντες ἐνιοὶ σμῶδιξ εἶναι διὰ τὸ
 τοὺς μῶλωπας παρ’ ὅλον τὸ σῶμα διαδήλους εἶναι. „πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες“ (Ψ
 716), originis incertae; sch. Ar. Thesm. 389 *b*¹ ἐμφαντικῶς cf. sch. D. Thr.
 (Σ^b) 93, 3, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 136, 22, Et. Gud. 490, 5 Stef.); Degenhardt
 43 τὰς προθ. πυκνὰς cf. Ap. Dysc. synt. 478, 2 ὡς ἐν τῷ sq. cf. Eust.
 217, 18; H. Fränkel, Ἀντίδωρον 278, 2 ὡς — ὑπεξαναδύς ad N 352
 (*ex.*) *b*² διὰ τῆς ὑπὸ sq. EM. 349, 6 (e Ven. A) 268 μάτην ἄρα ad B 252 b

82 le. add. V^c πλεῖον T τέλειον b 84 le. T suppl. Vill., om. b θαλ.²
 scripsi, θαλερόν δὲ τὸ pone sch. *a* (coni. cum v. κυρτόν) b, om. T 85 τῶν φυτ.
 T τῆς τῶν φυτῶν μεταφορᾶς b 85 sq. διὰ τοῦ τάχους δηλοῦντες C 87 le.
 Ddf., πληξεν· ὁ δ’ ἰδνώθη, θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ· A 88 φύγον Ldw.
 (vide ad Θ 137. Λ 128) 90 le. V^c, σμῶδιξ καλεῖται b, om. T 91 sq. ἐμφ.
 δὲ πυκνὰς τὰς sq. pone sch. *a* (coni. cum v. οἶδημα) b παρέλ. T, ἔλαβεν
 ἐν τῷ ὑπεξανέστη (ἐξυπανέστη *B) b 92 ὑπεξαναδύ T 93 καὶ διὰ μὲν
 τῆς ἐξ τὴν εἰς εὐθύ, διὰ δὲ τῆς ὑπὸ τὴν κάτωθεν E⁴ 94 ἔξω T κατ’ ὀλίγον
 ἔξω b 95 διήρην BE³ 2 sq. κατ’ ὀλίγον A, κάτωθεν Bk. 4 δηλοῖ om.
 T ἄρα T οὖν ἄρα b τὸ om. T 5 [δ]νειδιζων T, o renou. m. sec. ὄνειδι.
 ὀπισθεν b, fort. rectius

Hrd. 269 a.¹ ἀχρεῖον {ιδών}: Διούσιος (fr. 32) καὶ Τυραννίων (fr. 7) τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἀναλόγως· παρὰ γὰρ τὸ χρεῖα τὸ κατὰ στέρησιν ἄχρειος, ὡς μοῦσα ἄμουσος. ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομῆν, <προ>περισπάσθη· τὰ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ 10 ἔχοντα τὸ ᾱ μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς εἰ διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικόν, προπερισπᾶται, ἀνδρείος, „Ἀργεῖος“ (cf. B 161 al.). οὕτως καὶ ἀχρεῖος. A

a.² ἀχρεῖον: παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ προπερισπῶμενον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύτονον. b(BE³) Tⁱⁱ 15

Or. b. ἀχρεῖον: χρῶ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἄπτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον κραύω „κραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον“ (E 138). ἀφ' οὗ τέχραε τὸ βαρύνειν† καὶ μετὰ τοῦ ἄλφα τοῦ στερητικῆς ἀχρήσ καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ μετέχον· „ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ιδών“. ἐπὶ δὲ τῆς Πηνελόπης „ἀχρεῖον δὲ γέλασσε(ν)“ (σ 163), 20 ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον μέχρι τοῦ τὰ χεῖλη μόνον διανοίγειν. τοῦ δὲ ἀχρήσ κτητικῶ τύπῳ ἀχρήϊον. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ Περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. A

Ariston. c. {ἀλγήσας δ'} ἀχρεῖον ιδών: ὅτι Φιλίτας (fr. 56 K.) τὸ

269 a¹ cf. Eust. 217, 40; *Hrd.* 1, 135, 22, *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 12, 23, Et. Gen. = EM. 182, 30, Et. Gud. 252, 14 Stef. c. test.). Vide ad K 520; Wackernagel 2, 1152 μὴ—σωματικόν (12) his verbis significari ἀρνεῖος, ἀμνεῖος monet Lehrs (cf. *Choer. O.* 174, 27) a² cf. Eust. 217, 39; — Ἀττικοῖς h(Ag = A. G. 469, 21 Matr.) b h(Ag = A. G. 469, 13 Matr., brevius Ge); — διανοίγειν (21) Et. Gen. (AB) ἀχρεῖον (ex ipso Or. vel Philox.), paulo brevius Or. 22, 3; cf. *Beiträge* 100, 1 ἐπὶ δὲ τῆς Πην. — ὑποκεκριμ. cf. Eust. 217, 36 ἐπίπλαστον sq. aliter sch. σ 163, Ap. S. 49, 21 c cf. Lehrs Ar.³ 46, eundem ap. Friedl., *Ariston.* 65:

6 (le.) ιδών del. Lehrs 8 ἡ Bk., καὶ A 10 περισπ. A suppl. Bk. 11 καθαρῶν A em. Bk. 14 le. scripsi, τὸ δὲ ἀχρεῖον pone sch. d (coni. cum v. κωμωδεῖ) b, om. T προπερισπ. T προπερισπᾶται Ag περισπᾶται b 15 τοῖς om. b προπαρ. T παροξύνεται b 16 ἐστι ῥῆμα χρῶ τὸ δηλ. Et. Gen. 17 οὗ] ἐξ οὗ Et. Gen. κραύσει Et. Gen. 18 ἔχρ. τὸ βαρ. A τὸ ἔχραε τὸ βαρύνειν Ag καὶ τὸ „ἐχραεν“ (Φ 369) τὸ ἐπεβάρυνεν, ἐξ οὗ χρήσ (καὶ μετὰ) Et. Gen., sim. Or. τοῦ ἄλφα τοῦ στερ. Vill., τοῦ ἄλφα τοῦ ᾱ στερ. A τοῦ στερητικῆς ᾱ Ag, Et. Gen. ἀχρήσ Ddf., ἄχρησ A 19 μὴ μετέχον A Ag ἀμέτοχον Et. Gen. (= Or.) 19 sq. οἶον ἀλγ. δ' ἀχρ. ἰδ. ἀπεμόρξατο δάκρυ ἀντὶ τοῦ ἀσθενῶς καὶ ταπεινῶς ἐπὶ δὲ Et. Gen., ἀλγ. δ' ἀχρ. ἰδ. ἀπεμόρξατο δάκρυ Ag 20 οἶον (om. Ag) ἀχρ. δ' ἐγέλασεν (δ' ἐγέλασσε Hom.) Ag, Et. Gen. 21 καὶ ὑποκεκρ. A Ag Eust., καὶ ἐπιπόλαιον Et. Gen., καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιπόλαιον Or. μόνον om. Et. Gen., Or. 22 ἀχρησ A em. Ddf. 24—7 pone sch. B 267 b² A, trps. Bk. 24 (le.) ἀλγ. δ' del. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι φιλιτάς A emendavi (cf. ad B 111 b)

25 ἰδῶν περισπᾶ, οἶον τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὀμηρος ἰδέας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν. ἔστιν οὖν τὸ ἀχρεῖον ἰδῶν ἐντελῶς σχηματίσας. **A**

d. ἀχρεῖον ἰδῶν: ὀργιζομένου καὶ μὴ δυναμένου ἀμύνασθαι *ex.* τὸ βλέμμα διαγράφει. **b**(BCE³E⁴) **T** ἔστιν οὖν ἀκαίρως ὑποβλέψας, 30 ὡς τὸ „ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν“ (σ 163), ἢ **b**(BCE³) **T** τὸ πρόσωπον τοῖς δάκρυσιν ἀμορφώσας, „ὡς αἰσχρὸν ἔστιν μὴ καλῶν ἀπ' ὀμμάτων / κλάον πρόσωπον καὶ δακρυρροοῦν ὄραῖν“ (trag. ad. fr. 447 N.²). **b**(BCE³E⁴) **T** ἄκρως δὲ τὸ εὐτελὲς τῶν θρασυδείλων κωμωδεῖ. **b**(BCE³) **T**

35 *e.* <δάκρυ:> δάκρυνον, ἀποκοπῆ τοῦ οὔ. **b**(BCE³) *ex.*

270. οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ: στικτέον μετὰ τὸ ——— ἐπὶ τῆ *D* | *ex.*

ὄψει τοῦ Θερσίτου. **A** | ἀχνύμενοι δὲ διὰ τὸν τῶν οἴκοι ἔρον. **b**(BCE³) **T** στασιάζον δὲ πλήθος πληγαῖς ἢ γέλωτι παύεται, οἷς ἀμφοῖν ἐχρήσατο ὁ ποιητής. **A** **b**(BCE³E⁴) **T**

40 271 *a.* ὦδε {δέ τις εἶπεσκεν}: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε το- *Ap. S.* πικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσει· „ὦδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδῶν“. ἐπὶ δὲ τοῦ „Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε“ (Σ 392) οὕτως ἀκούει, πρόελθε οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου. **A**

b. <ἰδῶν:> βλέπων. **T**ⁱⁱ *ex. (?)*

45 272 *a.* ἡ {δυμυρί}: τὸν ἡ περισπαστέον· παραλλήλως γὰρ κεῖται *Hrd.* τῷ δῆ, βεβαιωτικὸς ὢν, ὁμοίως τῷ „ἡ δῆ λοιγία ἔργα“ (A 573). **A**

b. ἡ δῆ μυρί' Ὀδυσσεύς: φιλαλήθεις οἱ Ἕλληνες, οἱ καὶ *ex.* τυφθέντες ὑπὸ Ὀ[δυσσεύς] οὐκ ἀποκρύπτουσι τὸν [ἔ]παινον. **T**

50 *c.* ἡ δῆ μυρί' Ὀδυσσεύς: πῶς προειπῶν αὐτοὺς γεγελα- *ex. (Porph. ?)* κέναι σπουδαῖα καὶ οὐ γελοῖα παράγει λέγοντας; τάχα οὖν τοῖς ἐπὶ

„Nam ἰδῶν esset non ἐντελῶς ἐσηματισμένον, sed κατὰ πάθος“ *d* — ἀμορφώσας cf. *Ap. S.* 49, 20: ἀχρεῖον ἰδῶν· ἀγεννές, εἰς οὐδεμίαν χρεῖαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας καὶ οἶον διαστρέψας τὴν ὄψιν, *D e Ge* (ex *h i*): κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ δάκρυνον 270 ad sch. *D* cf. Friedl., *Nic.* 22 271 *Ap. S.* 170, 21, cf. *D*; *Lehrs Ar.*³ 71. Vide ad *Γ* 297 *a* (*Ariston.*) 272 *a* ad *A* 573 *b* cf. *Eust.* 219, 10 *c* cf. *Porph.* 1, 31, 8

28 sq. ὄργ. — διαγρ. βλέμμα post ὄραῖν (l. 32) E⁴ 29 τὸ om. **b** βλ. διαγρ. *Ma.*, βλέμμα διαγράφει **T** διαγράφει βλέμμα **b** 30 ὡς] εἰς *B* ἀχρεῖον **b** ἀ[.] **T** ἐγέλασεν *CT* 31 τοῖς δάκρ. om. **b** μὴ καλῶν] ἀηκάλων? 32 κλάον *CE*³ 33 εὐτ. post θρασυδ. **b** 35 le. add. *Vill.* 36 le. *AT*, om. **b** 37 sq. ἀχν. δὲ sq. pone sch. *B* 269 *e* (coni. cum v. οὔ) **b**, om. **T** 37 τῶν om. **T** 38 δὲ om. *A* 40—3 pone sch. *B* 272 *a* in *A*, trps. *Vill.* 40 (le.) δὲ τις εἶπ. del. *Bk.* 40 sq. τοπ. *A*, συνήθως ἡμῖν κεῖται *Ap. S.* 41 τάσσεται *Ap. S.* 43 προχ. μηδὲν ἀναβαλλόμενος *Ap. S.* 44 le. add. *Ma.* 45 (le.) δυμ. del. *Bk.* 48 ὁ[.] **T** suppl. *m. rec.* [. . .]παινον **T** suppl. *m. rec.*, 49 sq. le. (et explicationem) cum scholio praecedenti coni. **T**, om. **b** 49 αὐ[. . .] **T** suppl. *m. rec.* 50 σπου[.] et [. . .]γοντας **T** suppl. *m. rec.*

Θερσίτου παρήρηται τὸ θρασὺ καὶ παρρησιαστικὸν αὐτῶν Ὀδυσσεύς. ἄλλως τε προοικονομεῖ τὴν εἰς ὄλην τὴν ποίησιν ἀμνηστίαν Θερσίτου διὰ τοῦ „οὐ θὴν μιν πάλιν“ (B 276). b(BCE³E⁴) T

ex. 273 a. βουλάς τ' ἐξάρχων: Ἴων (fr. 63, 3 N.²). „βουλή μὲν ἄρχει, χεῖρ δ' ἑπεργάζεται.“ b(BCE³E⁴) T 55

ex. b.¹ <κορύσσων:> Αἰολικῶς, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Tⁱⁱ
b.² τὸ δὲ κορύσσων Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ κόρυς, ὃ δηλοῖ τὴν περικεφαλαίαν. b(BCE³)

ex. 275 a. <λωβητηῖρα:> τὸν ψεύστην ἢ τὸν λωβηθέντα. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ 60

ex. | Hrd. b. <ἔπεσβόλον> ἔσχ' ἀγοράων: ὡς συνεχῶς αὐτοῦ παρρησιαζομένου. | ἔπεσβόλον δὲ ὡς ἐγχεσπάλον (cf. B 131) b(BCE³E⁴) T ἦτοι τὸν ἔπεισι βάλλοντα τοὺς πολλοὺς. b(BCE³E⁴) καθ. (?)

Ariston. 276 a. <πάλιν αὐτίς:> ὅτι τὸ μὲν πάλιν εἰς τοῦπίσω, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν, ἐξ ὑστέρου. A^{im} 65

ex. | Ariston. | b.¹ οὐ θὴν μιν πάλιν: τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἔτι μνησθῆναι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει. | τὸ δὲ πάλιν εἰς τὸ ὀπίσω, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν. | σημειοῦνται δὲ τινες καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, „ὅς τὸν λωβητηῖρα ἔπεσβόλον“ (B 275), ὅτι ἓν ἔστιν ἐξ ἀμφοτέρων. T

ex. | Ariston. b.² σημειοῦνται δὲ τινες τὸ „λωβητηῖρα“ καὶ „ἔπεσβόλον“ 70 ὅτι ἓν ἔστιν ἐξ ἀμφοτέρων. b(BCE³) | τὸ μὲν οὖν πάλιν τὸ εἰς τοῦπίσω δηλοῖ, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν ἔστιν. b(BCE³E⁴)

Ariston. 278 a. ὡς φάσαν ἢ πληθύς: <ἀνά δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς>: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήντηκε· τῷ γὰρ ἐνομοιοαν ἔχοντι πλήθους ὀνόματι πληθυντικὸν ῥῆμα συνέζευξε τὸ φά- 75

προοικονομεῖ sq. cf. Eust. 219, 13 273 a ad H 153 b (ex.), vide ad Γ 150 c b¹ cf. D, Et. Gen. (EM. 531, 16, Et. Gud. 339, 18) 275 a/b ad B 376 b (ex.) a—ψεύστην cf. D b ἔπεσβόλον cf. Arcad. 101, 14, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 137, 11, Et. Gud. 499, 3 Stef. c. test.) ἦτοι τὸν sq. cf. D, Eust. 219, 39 276 a ad E 257 a. 836. Z 189 b. K 281. Λ 326 (Ariston.), N 3, cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 9, 17, Et. Gud. 236, 9 Stef. c. test.); Lehrs Ar.³ 91. Vide ad I 56—7 b σημειοῦνται δὲ sq. ad B 275 278 a partem scholii Aristonici excidisse suspicatur Meinel 13, cf. Eust. 220, 18: σχῆμα δὲ ἔστι κἀνταῦθα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον· ὅτι μὲν γὰρ πλήξας Ὀδυσσεύς τὸν Θερσίτην ἐκαθέσθη, ἐσιώπησεν

51 περιαιρείται b, περιήρηται Vill. παρ[. .]σιαστικὸν T suppl. m. rec. 54 Ἴων T οὕτως φησὶ Ἴων ὅτι b 55 ἐπεξεργάζεται Io 56 le. add. Ba. 57 sq. τὸ δὲ sq. cum scholio a (v. ἐπεργάζεται) con. b 59 le. add. V^c 61 le. T suppl. Vill., om. b ὡς T, ἀγοράων δὲ ὡς cum scholio praecedenti con. b αὐτὰς T 61 sq. παρρησιαζομέ[. .] T suppl. m. rec. 62 δὲ b δ' T ἐγχεσπάλον susp., an ἐγχεσφόρον? (cf. Pind. N. 3, 61) 64 le. addidi ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 70—2 cum scholio B 275 b (v. πολλοὺς) con. b 73 sq. le. A suppl. Vill. 74 πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. ἀπηντ. Su. ἀνά δ' ἔσθη A τῷ Su. τὸ A 75 ἔχ. Su., ἔχον ss. τ A ὄν. Su. ὄνομα πρὸς A ῥῆμα συνέζ. Su. ἐπισυνέζευξεν A 75 sq. τὸ φάσαν om. Su.

σαν· ᾧ εἶη ἄν ὁμοιον „ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος“ (Υ 166). καὶ πρὸς τὸ πτολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας δέδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον (cf. δ 271—89). **A**

b. ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος: οὕτως Ἀρίσταρχος· τινὲς δὲ *Did. | ex.*
80 χωρὶς τοῦ ἄρθρου, κακῶς. | προαναφωνεῖ τὴν πόρθησιν δι' αὐτοῦ γενησο[μένην]. **T**

*c.*¹ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ἄρθρου· τινὲς δὲ χωρὶς, κα- *Did.*
κῶς. **b**(BCE³)

*c.*² οὕτως Ἀρίσταρχος, (ἀνὰ δ' ὁ) πτολίπορθος· ἄλλοι
85 δὲ διὰ τοῦ Ἐ, οὐκ ὀρθῶς. **A**^{im}

ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος: ἀνέστη δὲ ὁ τὰς πόλεις ——— *D*
Πριάμοιο ἀνακτος (cf. χ 230). **A**

278—82. ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς / ἔστη (——— *Ariston. | ex.*
βουλήν): πρὸς τὸ σχῆμα. | ψῆφον λαβὼν παρὰ τοῦ πλήθους τολμᾷ
90 παρελθεῖν. ἡ δὲ Ἀθηναῖα πρὸς ἠσυχίαν καὶ πειθῶ· πῶς γὰρ ἄλλως
ἠσύχασαν, οὗς πρώην ἐννέα μόγισ ἐπέιχον κήρυκες; ἔθος δὲ ἦν τοῖς
δημηγόροις παρίστασθαι κήρυκα, ὅπως σιωπήσωσι καὶ νοήσωσιν. διὰ
τί δὲ ὁ Ὀδυσσεύς πρὸ τοῦ Νέστορος πρεσβύτου ὄντος λέγει; ὅτι
αὐτὸς συνήγαγε τὴν ἐκκλησίαν· καὶ θορύβου τοσοῦτου ὄντος ὡς καὶ
95 τὴν Ἀθηναῖαν εἰδομένην κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν, ἔδει τὸν πρῶ-
1 τον δημηγοροῦντα γεγωνότερον βοᾶν, ὡς ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ
ὑστατοὶ μῦθον ἀκούσειαν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ, ὡς γέρων, βοᾶν οὐκ
ἠδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυσσεύς „ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος τείη†“ (Γ 221).
διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἔτι τεταραγμένων δημηγορεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ἦδη
5 ἠσυχίαν ἀγόντων. **b**(BCE³E⁴) **T**

*Ὀμηρος. ἀναστήναι δὲ νῦν λέγων αὐτὸν δηλοῖ ὅτι προσεχώρῃ ἐκάθητο. Vide ad B
76 πρὸς τὸ σχῆμα (74) — δῆμος (76) ad B 99 *c* (T), N 257. O 305. Π 265.
Σ 604. Υ 166. Ψ 157 (Ariston.), vide ad B 135 (Ariston.); cf. sch. γ 304; Ecl.
(An. Ox. 2, 469, 22), sim. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 426, 15, Et. Gud. 549, 30); Les-
bon. 43, 18; Ps.-Longin. De subl. 23, 2 πρὸς τὸ σχῆμα cf. sch. Pind. P. 2,
85 b, sch. D. Thr. (Σ¹) 447, 3. 557, 7 πρὸς τὸ νοητὸν — δῆμος Su. ω 253,
cf. Eust. 219, 44 πρὸς τὸ νοητὸν cf. sch. Eur. Hec. 39. Vide etiam sch. λ 84.
90 ὅτι διὰ τῆς (77) sq. ad Φ 550 (Ariston.), cf. D, sch. θ 494; Eust. 220, 4.
239, 15. Vide ad B 260 (Ariston.) δούρ. ἵππον cf. Porph. 2, 71, 23 *c*²
cf. Ludwich, A. H. T. 1, 133 278—82 ἔθος δὲ (91) — νοήσωσιν cf. Eust. 220,
11 ὁ μὲν οὖν Νέστωρ (2) sq. ad B 144 *d*, cf. Eust. 220, 22

76 ᾧ — ὁμοιον A καὶ Su. ἀγρ. Su. δερκόμενοι A 81 γενησο[. . . .]
T suppl. m. rec. 84 ἀνὰ δ' ὁ add. Ldw., πτολ. del. Pluyg. 88 sq. le.
T supplevi. om. **b** 89 πρὸς] erat fort. ἡ διπλή (sc. ante v. 278) πρὸς 89
sq. τολμᾷ παρ. T ἀνίσταται **b** 90 ἡ δὲ T παρῆλθε δὲ καὶ **b** ἀθήνη **b**
92 νοήσωσι καὶ σιωπήσωσι **b** 93 ὁ om. T, fort. recte νέστ.] κήρυκος
νέστορος E⁴ 94 τοσ. om. T 94—02 ὄντος — ὁ μὲν οὖν T ὄντος ἔδει γεγω-
νότερον βοᾶν. ὁ μὲν οὖν **b** 3 ὁ δὲ ὀδ. **b** ὅποτε T μεγάλην ὅπα **b** εἶη T
ῆιει CE³ ἴει BE⁴ (ἴει Hom. vulg.) 4 ἔτι om. **b** νέστ. ἦδη om. **b**

- ex.* 279—80. <παρὰ δὲ γλαυκῶπις ——— ἀνώγει> ἐπεὶ ἔδει κήρυκα συμπαρεῖναι τῷ δημηγοροῦντι. T¹¹
- ex.* 283. ὁ σφιν ἐϋ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν: τρία ῥητορικῆς εἶδη· συμβουλευτικόν, ὃ ἐστὶν ἐκ προτροπῆς καὶ ἀποτροπῆς, ὡς νῦν· δικανικόν ἐκ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας, ὡς „δύο δ' ἄνδρες 10 ἐνείκεον εἵνεκα ποινηῆς“ (Σ 498)· πανηγυρικόν ἐξ ἐγκωμίου καὶ ψόγου, ὡς „ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη“ (Γ 182), „οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων“ (A 225). A b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 284 a. Ἀτρεΐδη, νῦν γὰρ σε: ὅτι αὕτη ἡ γραφή ἢ διὰ τοῦ γάρ μετὰ τῆς προσηγορίας ἴκαὶ τὸν ἰ λόγον ἔχει. ἔθος δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ 15 γάρ ἄρχεσθαι, „ὦ πόποι, ἦ γὰρ οἶω ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς“ (σ 259). A
- ex.* | *Ariston.* b. <Ἀτρεΐδη, νῦν δὲ σε> ἀντὶ τοῦ γάρ. | ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι, ὡς τὸ „πολλοὶ γάρ τεθνῶσι“ (H 328) καὶ „νῦν γὰρ καὶ πόνος ἐστί“ (B 291). b(BCE³E⁴)
- ex.* 284—5 a¹ Ἀτρεΐδη, νῦν δὲ σε <—— βροτοῖσιν>: ἐντέ- 20 χως πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγει. T
- a² ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ/ <πᾶσιν ——— μερόπεσσι βροτοῖσιν>: τὸ μὲν ἐθέλουσιν ὡς ἐξ οὐδεμιᾶς αἰτίας τοῦτο προαιρούμενοι. διασύρει δὲ αὐτοὺς ὡς οὐ νόησαντας τὴν ἀπόπειραν· εἰ γὰρ ἐπονείδιστος ἔσται φευγόντων αὐτῶν, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρέπτοιο 25

283 cf. Eust. 221, 20; Aristot. rhet. 1, 3 p. 1358 a 36, Cic. inv. 1, 5, 7 al. 284 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a/b ad H 328. P 221. Ψ 627 (Ariston.), cf. sch. α 337. δ 722. κ 174. 189. 501. ξ 496, Ap. Dysc. de conii. 239, 21: ἀλλὰ μὴν καὶ συνήθως ὁ ποιητῆς [ἀρ]κτικῶ (suppl. Bk.) αὐτῷ προσχρῆται. καὶ οὐ τοῦτο τεκμήριον τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι, εἶγε καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρίσταρχος [παρσημ]ειώσατο (suppl. Lehrs) ὡς ἀναπεθειμένα Ὀμηρικῆ συνθεσίᾳ, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων ἰδιάσαντά τινά ἐστι παρ' αὐτῷ. καὶ δηλον ὅτι ἐν τῷ „Ἀτρεΐδη, νῦν γὰρ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν“ ὑπερβεβίβασται ἢ φράσις· δεόν γὰρ οὕτως ἐκδέξασθαι· οἱ Ἕλληνες <νῦν> (add. Bk.) οὐκ ἐκτελέσουσι σοὶ τὰ τῆς ὑποσχέσεως· θέλουσι γὰρ ἐλέγχιστόν σε ποιῆσαι (haud plura, quam hodie in scholiis exstant, legisse videatur), sch. Eur. Phoen. 886. Sim. sch. δ 472 (ἀπὸ συνδέσμου ἀρχεσθαι, sc. ἀλλά); sch. Opp. Hal. 1, 100 Vári; Lehrs Ar.³ 8, Beiträge 325. Scholium attrib. Didymo Ludwich, A. H. T. 1, 212, 28. 284—5 a² προαιρούμενοι cf. Eust. 221, 42 διασύρει — εἶπεν cf. Eust. 221, 45

6 le. addidi 8 le. scripsi, ἔστη σκῆπτρον ἔχων: A (relatum ad B 279), om. bT, ὁ σφιν: Bk. 8—12 τρία sq. pone sch. B 262 c in T, pone sch. B 278—82 (coni. cum v. ἀγόντων) b 9 ἤδη A 9 sq. ὁ ἐστὶν — νῦν om. C 10 ἐκ CT δ ἐκ BE³E⁴ ὡς τὸ b 11 εἴν. ποιν. om. b 12 ὡς A ὡς τὸ T καὶ E³, om. BCE⁴ ὦ om. A καὶ οὐλοβ. A, fort. rectius κοινὸς A 14 (le.) γάρ Frdl., δὴ ss. γάρ A ὅτι A, οὕτως Ldw. (cf. test.), possis ἢ διπλῆ, ὅτι (Cob.) 15 μετὰ τὴν προσηγορίαν Frdl. καὶ τὸν A, nondum expeditum; καὶ λόγον Lehrs, conicias ἦττον (ἦττονα?) vel ἔλαττον (ἐλάττονα?) λόγον, cf. Aristot. gen. an. 3, 763 a 5 al. 16 ὦ γυναῖ, οὐ γὰρ οἶω Hom. 17 le. add. Vill. 19 νῦν γάρ] ἦ μὴν Hom. 20 le. T supplevi 22 sq. le. T supplevi, om. b 23 τὸ δὲ θέλουσιν pone sch. B 284 ε (coni. cum v. ἐστί) b οὐδὲ μᾶς CE³E⁴ 24 αὐτοὺς om. T τὴν πείραν b 25 ἔπον. — αὐτῶν T ἐπονείδιστοὶ εἰσι φεύγοντες b

φεύγειν; ἡῤῥηται δὲ καὶ τῶ πᾶσι βροτοῖσιν, ἀλλὰ μὴ Ἑλλησιν εἰ-
πεῖν. ἐντέχνως δὲ πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγει ὡσπερ
συναχθόμενος αὐτῶ ὅτι καταλείπεται· πικρὸν γάρ ἐστι τὸ φάναι
'ἐπονείδιστον, ὧ Ἀχαιοί, ποιήσετε τὸν βασιλέα'. πικρὸν δὲ ἦν
30 κάκεινο πρὸς αὐτοὺς λέγειν 'ὡς γὰρ νῆπιοι παῖδες ἢ κόρη ἀποδύρεσθε'
(cf. B 289). ἄμα δὲ καὶ ἐμφαίνει ὅτι κατέχει αὐτοὺς ἐκείνου θέλοντος. b
(BCE³E⁴) T

286. <ἐκτελέουσιν:> πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ *Ariston.*
<τοῦ> ἐκτελέουσιν. A^{im}

35 286—7. οὐδὲ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν <—— ἵππο- *ex.*
βότοιο>: τοῦτο ἀνελεύθερον καὶ δουλοπρεπές. καλῶς δὲ ἀπὸ τῶν
ὠμολογημένων ἤρξατο, ὃ μάλιστα δυσωπεῖ. οὐκ οἶδε δὲ τοὺς πρὸς
τοὺς Τυνδαρίδας ὄρκους ὁ ποιητής· καὶ γοῦν 'Ἰδομενεὺς φησιν· „ὡς
τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα“ (Δ 267). b(BCE³E⁴) T

40 287. ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες: πορευθησόμενοι, ὡς „ὄν μοι δῶκε *ex.*
πατήρ ἔτι δεῦρο κι[ούση]“ (δ 736). T

288. Ἴλιον ἐκπέρσαντι: πορθήσαντί σοι τὸ Ἴλιον συναπνεέ- *ex.*
σθαι. T

289—90. ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραὶ τε γυναῖκες/ *ex.*
45 ——— νέεσθαι: ἄμφω παρέτεινε, τὸ μὲν τῶ νεαροί, τὸ δὲ τῶ
χῆραι· οἱ μὲν γὰρ εὐθύς κόρον λαβόντες τῆς ἀγορᾶς ἴενται οἴκαδε, αἱ
δὲ τὸν οἶκοι φυλάσσοντα μὴ κεκτημένα. κωμωδεῖ δὲ τὸ ἀσύνετον καὶ
ἀγενές, ὡς οὐ διὰ τὴν ὑπερτέλειαν τῶν πολεμίων, διὰ δὲ τὸ ἴδιον
μαλακὸν αὐτῶν θελόντων τοῦτο ποιεῖν. A b(BCE³E⁴) T

50 291 a. <ἦ:> ὁμοίως τὸν ἦ περισπαστέον. A^{int}

Hvd.

ἐντέχνως (27) sq. cf. Eust. 221, 28, Hrd. rhet. fig. 96, 3 286 ad l 156. A 365.
454. O 351. Y 452. X 67, cf. sch. γ 82. 396. δ 485. ζ 174. κ 245. μ 383. ρ 418. Vide
ad A 163 a; Cobet, Miscell. crit. 306 286—7 οὐκ οἶδε δὲ sq. cf. Roemer, Ar.
161 289—90 h(Ag Ge, cf. A. G. 470, 16 Matr.): οἱ μὲν γὰρ εὐθὺ (sic) — κεκτη-
μένα, cf. Eust. 222, 30 291 h(Ag = A. G. 470, 20 Matr.): ἦ μὴν καὶ
πόνος ἐστί· καίτοι λύπης γε οὐσης οὐ μικρᾶς, πονήσαντά τινα καὶ μοχθήσαντα
ἐπὶ πράγματι ἐπανελεῖν ἀπαρκετοὺς B 31 καὶ om. b 33
B 298 a ad H 393 (Hrd.)

26 τῶ b τὸ A 26 sq. ἔλλ. εἶπ. T μόνοις Ἑλλησιν b 27 πρὸς — Ἑλλήνων
T κατ' αὐτῶν πρὸς αὐτὸν BCE³ πρὸς αὐτὸν κατ' αὐτῶν E⁴ ὡσπερ T ὡς b
28 αὐτῶ ὅτι καταλ. om. b γὰρ ἐστί T, δὲ ἦν b (fort. rectius) 29 sq.
πικρὸν δὲ ἦν κάκ. (κάκειν cod.) — λέγειν T κάκεινο δὲ πικρὸν τὸ b 30 γὰρ
om. b ἢ T ἦ ὡς b κόραι Bk. ἀποδύρεσθαι B 31 καὶ om. b 33
le. add. Vill. πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. 34 τοῦ add. Bk. 35 sq.
le. T suppleni, om. b 38 ὁ ποιητής om. b 41 κι[. . . .] T suppl. m. rec.
44 sq. le. scripsi, ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί: A, ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραὶ τε γυναῖκες:
T, om. b 45 τῶ!] τὸ A 46 χῆραι] χεῖρει A γὰρ om. T εὐθύς κόρον
τῆς ἀγορᾶς λαβόντες (λαμβάνοντες Ge) A Ag b Ge 47 οἶκον φυλάσσονται Ag
οἶκοι φυλάσσονται Ge 48 ἀγενές BE⁴T ἴδιον] ἰδίᾳ A 48 sq. ἰδιομά-
λακον BCE³ ἰδιομάλακτον E⁴ 50 et 51 le. add. Bk. (Vill.)

- Ariston.* b. <πόνος ἐστίν:> πρὸς τὸν πόνον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργον· οὐδέποτε γὰρ οὕτως εἶπε τὴν ἀλγηδόνα. A^{im}
- ex.* c. <πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι:> ἀναγκαίως ἐνδίδωσιν, ὅπως πικρὰ θεραπευθέντες μεγάλα χαρήσονται. b(BCE³) T^{il}
- ex.* d. <ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι:> πολὺς 55 μὲν οὖν ἐστὶν ὁ πόνος ὥστε λοιπὸν ἀκηδιάσαντά τινα νεῖσθαι. ἀνίησι δὲ τὴν ἐπιτίμησιν τῇ συγγνώμῃ. δυνάμεως δὲ ῥητορικῆς, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πράγματος πρὸς ἑκάτερον ἐξ ἐναντίου λαμβάνειν τὰς ἀφορμάς. b(BCE³) T
- ex.* 292 a. καὶ γὰρ τις θ' ἕνα μῆνα: ἀνίησι τὴν ἐπιτίμησιν τῆς φυ- 60 γῆς τῇ συγγνώμῃ· πάντες γὰρ ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ ὧν ἡμάρτομεν ἀπολογουμένους. δύναται δὲ καὶ ἀνάγκη μείζονα ἐπιτιθέσθαι τούτοις τοῦ μένειν, αὐτοῖς αἰσχρὸν δεικνύς τὸ ἐπανελθεῖν ἀπράκτως καὶ ὀφθῆναι διὰ τοῦ τοσοῦτου χρόνου τοῖς οἰκείοις ἐπονειδίστως· διὸ ἐπάγει· „αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι“ (B 298). b(BCE³) T 65
- Hrd.* b.¹ ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο: τινὲς ἀνέγνωσαν „ἄπο ἧς ἀλόχοιο“ κατὰ ἀναστροφὴν, ἵνα σημαίνεται τὸ ἄπωθεν. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῇ κατηρισμένη ἀναγνώσει· συντάσσεται γὰρ τῇ γενικῇ. A
- ex.* b.² ἀπὸ ἧς <ἀλόχοιο>: τῇ γενικῇ δεῖ συντάττειν. A^{int}
- c. <ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο:> τοῦτο καὶ τὴν Ὀδυσσέως καὶ Πηνε- 70 λόπης προανακρούεται στοργῆν· ἅμα δὲ ὅτι καὶ αὐτῶ τὸ γύναιον ὑπολέλειπται, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ νήπιος ἔτι παῖς τῇ ἡλικίᾳ. τότε δὲ πιθανοὶ οἱ λέγοντες, ὅταν τοῖς ἀκούουσιν ὁμοιοπαθεῖς καὶ αὐτοὶ τυγχάνωσιν. b(BCE³)
- Nic.* 292—3. <καὶ γὰρ τίς θ' ——— ἀλόχοιο>/ἀσχαλάξ σὺν 75 νητὶ <πολυζύγω>: διασταλτέον· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ, καὶ γὰρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων σὺν νητὶ πολυζύγω ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάξ. γελοῖως δὲ οἱ πλείστοι ἐπὶ τὸ ἀσχαλάξ (293) διίστάσι. A
- ex.* 293—6. ὄνπερ ἄελλαι <———— ἐνθάδε μιμνόντεσσι>: τὸ 80 δυσχερὲς τῆς ἀνακομιδῆς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἄγει, b(BCE³E⁴) 80 T καὶ τὴν τοῦ ὠρισμένου χρόνου συμπλήρωσιν. b(BCE³)

b ad A 467 a d — συγγνώμη cf. Eust. 222, 36 συγγνώμη ad B 292 a, cf. Eust. 221, 39 δυνάμεως δὲ sq. cf. Eust. 220, 41 292 a ἀνίησι — συγγνώμη ad B 291 d b ad B 162 (Hrd.) 292—3 οἱ πλείστοι cf. D

51 πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. 53 le. addidi ἀναγκαίως δὲ sq. pone sch. B 292 a (coni. cum v. νέεσθαι) b 55 le. add. Vill. 56 λοιπὸν sc. ἐστὶν (Lehrs) τινα νεῖσθαι T ἀνιδῶσθαι b (cf. Lehrs Ar.³ 75) 56 sq. ἀνίησι — συγγνώμη T καλῶς τὴν συγγνώμην τῇ ἐπιτίμῃσει ἐνίησι b 61 ἡμάρτον T 62 τούτοις T διὰ τούτων b 63 αὐτοῖς T, αὐτοῦς b (fort. rectius) ἀπράκτους b 64 τοῦ om. b διὸ καὶ ἐπ. b, fort. rectius 65 νεῖσθαι C 66 le. Vill., καὶ γὰρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων A 68 κατεπισμένη Bk. 69 le. A supplevi 70 le. add. Vill. τὴν τοῦ C 73 ὅτ' ἂν E³ καὶ αὐτοὶ om. C, fort. recte 75 sq. (le.) καὶ γὰρ τίς θ' — ἀλόχοιο add. Frdl., πολ. add. Vill. 79 le. T supplevi, om. b 80 τῆς om. T

295. περιτροπέων ἐνιαυτός: τροπὰς λαμβάνων, τουτέστι *ex.*
 συμπληρούμενος. **b**(BCE³E⁴) **T**
296. ἐνθάδε μιμνόντεσσι: ἀργοῦσιν, ἀπράκτοις καθημένοις, *ex.*
 85 **b**(BCE³E⁴) **T** ἔπει παρῆν αὐτῷ φάναι καὶ τὸ μαρναμένοισιν. **b**
 (BCE³) **T**
297. ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ (κορωνίσιν. ἀλλὰ καὶ ἔμ- *Ariston.*
 πης): ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἀσχαλάαν ἱμιμνόντεσσι†“, τὰ πλη-
 θυντικά δυϊκῶς ἐκφέρων. περιττεύει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος. **A**
- 90 298 *a.* αἰσχροὺν τοὶ δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι: *ex.*
 ἀνιαρὸν τὸ χωρίζεσθαι τῶν οἴκοι ἐπὶ πολὺ καὶ ἀπρακτὸν ὑποστρέψαι.
b(BCE³E⁴) **T** τὸ δὲ κενεὸν ἦτοι διὰ κενῆς πολεμήσαντα ἢ
 κενὸν λαφύρων. δέλεαρ δὲ τοῦ μένειν ὑποβάλλει αὐτοῖς λαφύρων ἐλ-
 πίδα. **b**(BCE³E⁴)
- 95 *b.* (δηρὸν:) ἐπὶ πολὺν χρόνον. **T**ⁱⁱ **D**
- 1 299 *a.* (τλήτε φίλοι:) μαλάξας τὸ πλῆθος ἀποστρέφει τε πρὸς *ex.*
 αὐτοὺς τὸν λόγον καὶ ἀντὶ Ἀχαιῶν φίλους καλεῖ. **b**(BCE³E⁴) **T**
- b.* ἐπὶ χρόνον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἔτι χρόνον“, ἀπι- *Ariston.*
 θάνως· ἔμφασις γὰρ γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἔτι. **A**
- 5 300 *a.* (ἢ ἔτεόν . . . οὐκί:) ὅτι διὰ τοῦ $\bar{\chi}$ γραπτέον, οὐ διὰ τοῦ *Ariston.* |
 $\bar{\chi}$. | καὶ τὸ ἢ ἔτεόν διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ Ἀρίσταρχος. **A**^{im} *Did.*
- b.* (ἢ:) ἀντὶ τοῦ εἶ, ὡς τὸ „ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται“ (Θ 111). *ex.*
Tⁱⁱ
- c.* ἢ ἔτεόν Κάλχας: δικαίως ἀπὸ τοῦ ἔναγχος εὐδοκιμήσαν- *ex.*
 10 τος Κάλχαντος τὴν πίστιν λαμβάνει. ὅτι δὲ ἡγάπητο τῷ πλήθει,
 Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ καθ' ὁμοιότητα αὐτοῦ προτρέπονται τὸ πλῆ-

295 cf. *D*, *Eust.* 223, 30; *sch.* *Soph. El.* 182 296 cf. *Eust.* 223, 33 297 —
 ἐκφέρων cf. *Duentzer, Zen.* 133 not. περιττεύει δὲ sq. ad *K* 120 *b.* *M* 301. *N* 306.
Y 234 (*Ariston.*), cf. *sch.* α 33 (σημειοῦται Ἀρίσταρχος λέγων τὸν καὶ σύνδεσμον
 περιττεύειν), θ 154. κ 471. λ 453. ρ 216 298 *a* cf. *Aristot. rhet.* 1, 6 p. 1363 *a*
 3 τὸ δὲ κενεὸν sq. cf. *Eust.* 223, 39 299 *a* cf. *Eust.* 224, 40 *b* cf. *Lehrs Ar.*³
 356 300 *a* — τοῦ $\bar{\chi}$ ad *B* 238 (*Ariston.*) *b* ad Θ 111 (*ex.*), vide ad Γ 46
 (*Hrd.*); cf. *Lehrs, Quaest. ep.* 60

82 περιτρ. — τροπ. **T**, περιτροπέων δὲ ἀντὶ τοῦ τροπὰς *pone sch.* *B* 293—6
 (*coni. cum v.* συμπλήρωσιν) BCE³, τροπὰς (*ib.*) E⁴ 84 ἀπράκτως *Wil.*
 (*at cf. Eust.*) 85 ἐνῆν **b** 87 (*le.*) παρὰ νηυσὶ *Vill.*, σὺν νηὶ *A* κορ.
 — ἔμπ. *add. Frdl.* 88 ὅτι *A*, *fort.* ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι μίμνοντ' ἐπὶ
 νήεσσ' (νῆεσσι *Frdl.*) *propos. Bk.* 91 ἐπὶ πολὺ *om. T* ὑποστρέφειν ἀπρα-
 κτὸν **b** 95 *le. add. Ma.* 1 *le. add. Li* καταμαλάξας BCE³, καταμαλάξας
 δὲ *pone sch.* *B* 298 *a* (*coni cum v.* ἐλπίδα) E⁴ πλῆθος πρότερον νῦν ἀποστρ.
 (ἀποτρέπει *C*) **b** τε *om. b* 3 *le. Bk.*, τλήτε φίλοι: *A* ὅτι *A*, *fort.* ἢ
 διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 5 *le. add. Ldw.* (*auctore Bk.*) ὅτι *A*, ἢ διπλῆ,
 ὅτι *Vill.* 7 *le. add. Bk.* 9 *le. T*, ἢ ἔτεόν κάλχας μαυτεύεται E⁴, *om. BCE*³
 10 δὲ **b** τε **T** 11 καὶ ἀθηνᾶ *scholiasta vid. erravisse*

θος (cf. N 45). στρατὸς δὲ ἐπὶ ξυροῦ τυγχάνων ψυχαγωγεῖται διοσημίαις, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχων εἰς θεοῦς. b(BCE³E⁴) T ἄκρως δὲ κατηγορεῖ αὐτῶν, ὅτι τότε μὲν τὸ μῆκος ἀκούσαντες οὐκ ὤκνησαν στρατεῦειν, νῦν δὲ πρὸς τὸ τέλος ἐκλέλυνται. b(BCE³E⁴) 15

Ariston. 302 a. μάρτυροι {οὐς μὴ κῆρες}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „μάρτυρες“. ὁ δ' Ὁμηρος οὕτως ἐσχημάτικεν· „Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω“ (H 76), οὗ τὸ πληθυντικὸν μάρτυροι ἔστε. A

ex. | Ariston. | b. <μάρτυροι,> οὐς μὴ κῆρες ἔβαν: κῆρες ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ. *ex.* b(BCE³E⁴) T | Ζηνόδοτος „μάρτυρες“, Ὁμήρου σχηματίζοντος ἀπὸ 20 τοῦ μάρτυρος. b(BCE³) T | πιστὸς δὲ ὁ λόγος γίνεται, ὅταν τοὺς ἀκούοντας μάρτυρας ἔχη τῶν λεγομένων. b(BCE³E⁴)

ex. 303. <χθιζά τε:> τὸν τοσοῦτον χρόνον χθιζά φησιν, ὅπως τὸν προσδοκώμενον b(BCE³E⁴) T^{il} ὡς μηδὲν ἠγήσωνται. b(BCE³E⁴) D χθιζά τε καὶ πρωῒζ': κατεσμίκρυνε τὸν ——— Ἑλλη- 25 νας. A

D ὅτ' ἐς Αὐλίδα: Αὐλὶς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ——— στρατόν. A

ex. 304. <κακὰ Πριάμφ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι:> δεῖ οὖν ἀναπληρῶσαι τὸν σκοπὸν. T^{il} 30

Nic. 305—9. ἡμεῖς δ' ἄμφι περὶ κρήνην <———— σμερδαλέος>: ἕως <τοῦ> ἀγλαὸν ὕδωρ (307) ὑποστικτέον, καὶ τὸ ἔνθα (308) <***> ἴν' ἡ τοπικὸν διὰ τὴν πλατάνιστον, χρονικὸν διὰ τὸ „χθιζά τε καὶ πρωῒζά“ (B 303). ἐνδέχεται δὲ καὶ τεληέσσας ἑκατόμβας (306) ὑποστίξουν, ἵνα συνάπτηται καλῆ ὑπὸ πλατανίστῳ (307) 35 ἕως <τοῦ> σμερδαλέος (309). δύναται δὲ καὶ τοῖς ἀνω συνάπτεσθαι τὸ „χθιζά τε καὶ πρωῒζ“ (B 303), ἵνα πάντα συνημμένα ἢ ἐκ τοῦ „εὐ γὰρ δὴ τότε ἴδμεν“ (B 301). A

ex. 305. ἄμφι περὶ κρήνην: οὐ διὰ τὸ μέτρον αἱ δύο προθέσεις, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν παντὸς τοῦ στρατοῦ 40 ἐσήμανε. πιστοῦται δὲ τὸ τέρας, εἴ γε ἐπὶ τοσοῦτου πλήθους καὶ θυσιῶν ἔν τε ἱερῷ γέγονεν. b(BCE³E⁴) T

c ἄκρως δὲ sq. cf. Eust. 230, 9 302 a ad Γ 280. H 76. Z 274. X 255 (Ariston.), cf. sch. ξ 394. π 423, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 271, 15, Et. Gud. 380, 47) b — λοιμοῦ cf. D 303 h(P¹¹): τὸν τοσοῦτον δὲ χρόνον χθιζά φησι καὶ πρωῒζά, ὅπως τὸ προσδοκώμενον μηδὲν ἠγήσωνται εἶναι, cf. D, Eust. 225, 35; Dachs 54 305 — ἐσήμανε cf. Eust. 226, 4 αἱ δύο προθέσεις cf. Ap. Dysc. adv. 140, 21

16 (le.) οὐς μὴ κ. del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 17 ἄμ' A em. Frdl. 19 le. T suppl. Ma. om. b κῆρες² — λοιμοῦ T αἱ τοῦ λοιμοῦ κῆρες (κ. om. E⁴) b 20 ὁ δὲ ζην. b μάρτυρές φησιν b 23 le. add. Li V^c, χθιζά τε καὶ πρωῒζ' Vill. τόν¹ om. BE⁴ 24 προσδοκώμενον:— T, ἐπερχόμενον b 29 le. addidi 31 le. A supplevi, fort. totum sch. ad v. B 301—9 transpondendum 32 τοῦ add. Bk. 33 lac. stat. Frdl. verba ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα παραληπτέον excidisse ratus 34 ἐνδέχ. Frdl., περιέχεται A 36 τοῦ add. Bk. 37 ἡ Bk., ἢ A 42 ἱερῷ τόπῳ b, fort. rectius

307 a.¹ καλῆ ὑπὸ πλατανίστῳ: μόνον οὐχὶ χρώμασιν ἡμῖν *ex.*
 τὸν ἴλογον† ἐσήμανε. καὶ Πλάτων Φαίδρω (cf. 230 b) πλάτανον
 45 καὶ τὸ παραρρέον ὕδωρ φησί: b(BCE³) T διυδατίζεσθαι γὰρ
 θέλει ἢ πλάτανος, καὶ ἔστιν ἐπιτηδεῖα πρὸς γένεσιν στρουθῶν. b
 (BCE³E⁴) T οἶδε δὲ τὰς φύσεις ἀπάντων, καὶ „ὠλεσικάρπους“ τὰς
 ἰτέας φησὶν (κ 510). b(BE³)

a.² καλῆ ὑπὸ πλατανίστῳ: τῆ τάσει ἀναγνωστέον ὡς κυ- D | *ex.*
 50 παρίσσω. | διυδατίζεσθαι δὲ θέλει ἢ πλάτανος, καὶ ἔστιν ἐπιτηδεῖα
 πρὸς γένεσιν στρουθῶν. A

308. <σῆμα:> ὦδε ἢ στιγμῆ. Tⁱⁱ *ex.*

δράκων: τοῦτο τὸ ὄνομα — Διουσίῳ ἐν τῷ ε' τῶν D
 Ἀπόρων (FGrHist 15, 15). A

55 308—19. ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα — / ἄαν γὰρ μιν ἔθη- *ex.*
 κε Κρόνου παῖς: ὁ δράκων Ἀθηνᾶς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης,
 χρόνον τε δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος. ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι
 κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. ἢ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κεῖσθαι τὴν νεοσιάν,
 τὴν ἡνεμέσσαν Ἴλιον, οἱ δὲ ὑποπετάλιοι νεοσοὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον
 60 τῶν Τρώων· μαραινόμενων γὰρ ὅσον οὐδέπω τῶν φύλλων ἀποπε-
 σοῦνται. ἢ δὲ ἐνάτη μήτηρ τῆς ἐννεατηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα
 ἐσήμανεν, ἢ δὲ διὰ τοῦ ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος τὴν δι' ὕδατος

307 a¹ διυδατίζεσθαι — στρουθῶν cf. Eust. 226, 13, vide Paus. 9, 19, 7; cf. Fellner
 48 οἶδε sq. eadem C m. rec. ὠλεσικάρπους cf. Fellner 20 308 Or. 43, 1:
 δαφονίνος· μέλας (ὁ πᾶν μέλας Larcher)· φοινὸν (Sturz, φοινὴν cod.) γὰρ τὸ μέλαν.
 „δράκων ἐπὶ νῶτα δαφονίνος“. τὸ δα ἐπιτατικόν, in sede scholiorum, cf. Kleist 19
 308—19 Ge: ὁ δράκων ἱερός τῆς Ἀθηνᾶς. οἱ στρουθοὶ διὰ τὸ πτηνοὶ εἶναι τὸν χρόνον
 δηλοῦσιν. ὁ λίθος διὰ τὸ ἀκίνητον, τὸ μὴ ὑποστραφεῖναι τοὺς Ἑλληνας,
 ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐκείσε σφαγεῖναι, τοὺς δὲ ἐν τῇ ὑποστροφῇ. τὸ δ' ἐφ' ὕψους
 κεῖσθαι τὴν νοσ(σ)ιάν τὴν ἡνεμέσσαν Ἴλιον. τὸ δαφονίνον τοῦ δράκοντος, τὸ
 ἐκ πολλῶν πόλεων συναθροισθῆναι τοὺς Ἑλληνας. ἢ δὲ τοῦ δράκοντος δι'
 ὕδατος πορεία, τὴν δι' ὕδατος ἀφίξιν τῶν Ἑλλήνων. τὸ δὲ ἀφε(σ)θῆναι τὴν νοσ-
 σιάν, τὸ μὴ παντελῆ ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. στρουθοὶ
 δὲ καὶ οἱ Τρῶες διὰ τὸ ἀσθενές. ἐλελιξάμενος δὲ ὁ δράκων καὶ τῆς
 μητρὸς ἐπελάβετο (sequuntur excerpta e scholiis ad B 316 et 325), sch. fort.
 a Byzantino quodam amplificatum, cf. Porph. 1, 33, 15; — τὸ τέλος (68) cf. Eust.
 226, 32 οἱ στρουθοὶ sq. h(Ag = A. G. 471, 3 Matr.) ὁ δὲ λίθ. (67) — πόλεμος

43 οὐχὶ T οὐχὶ καὶ b 44 fort. τόπον καὶ — πλάτανον om. b 45 παραρρέον
 δὲ b γὰρ om. E⁴ 47 ὅλεσι κάρπους b em. Bk. 52 le. add. Ma. 55 sq.
 le. scripsi, μέγα σῆμα· δράκων: T, στρουθοῖο: (relatum ad B 311) pone sch. B 310
 a in A, στρουθοῦ (relatum ad B 311), Ag, om. b 56 ὁ — ἱερός BCE³T, om.
 A Ag E⁴ 57 τε om. E⁴ 58 ἢ τὸ bT ὅτε A Ag νεοσιάν A Ag νεοσιάν
 b 59 ἠλιον E³ ὑποπ. A Ag E⁴ ὑποπετήλιοι T ὑπὸ τοῖς πετάλοις BCE³
 60 οὐδέπω] οὕτω E⁴, om. BCE³ 61 τὸν ἐσχ. ἀγ. b τὸν ἔσχατον ἐναγώνιον T
 τοῦ πολέμου τὸ ἐναγώνιον A Ag E⁴

ἀφιξιν τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοσιάν τὸ μὴ παν-
τελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἡ δὲ ἀπο-
λίθωσις ἢ τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν νόστων **A b**(BCE³E⁴) **T** ἢ 65
ὄλου τοῦ ἀγῶνος παῦσιν (οὐ γὰρ ἠμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ τοὺς Ἑλ-
ληνας οἱ Τρωῆς) **b**(BCE³) **T** ἢ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πο-
λέμου τὸ τέλος. ἔστι δὲ σημεῖον μὲν τὸ παρὰ τόπον γινόμενον ὡς μέλισ-
σαι ἢ πτηνοὶ μύρμηκες ἐν οἴκῳ, τέρας δὲ τὸ παρὰ φύσιν. τοῦτο οὖν
ἄμφω εἶχε, σημεῖον μὲν τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φυτῷ εἶναι τὴν νεοσιάν, τέρας 70
δὲ τὸ ὀκτῶ τετοκέσαι· ἐπτά γὰρ τίκτει, ὧν τὸ ἐν οὖριον ἔξ. **A b**
(BCE³E⁴) **T**

D 309 *a.* (σμερδαλέος·) καταπληκτικός, φοβερός. **T**^{il}

ex. *b.* (αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόως δέ·) ἐπεὶ τὸ σημεῖον τὸ
φανέν δύναιτό τις ἀποφαίνειν καὶ ἄλλως γινόμενον (πολλὰ γὰρ τοιαῦ- 75
τα συμβαίνει καὶ ἐν οἰκίαις γίνεσθαι), ἐξαιρεῖν δὲ αὐτὸ πειράται ὡς
μέγα καὶ θεῖον καὶ δηλωτικὸν τῶν τοῦ πολέμου ἀγαθῶν. **b**(BCE³E⁴)

ex. *c.* (φόως δέ·) ἐς φανερόν. **T**^{il}

Nic. 310 *a.* βωμοῦ ὑπατίξας· ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λό-
γος· διὸ καὶ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ „φόως δέ“ (B 309). **A** 80

D *b.* (ἄρουσεν·) ἀνώρμησεν. **T**^{il}

Hrd. | *Ep.* *Hom.* 311. στρουθοῖο· ὡς ἀπὸ ὄξυτόνου εὐθείας ἢ ἀνάγνωσις. Χαίριδι
(fr. 7 B.) δὲ ἤρεσκε βαρύνειν, καὶ ἴσως ἐπεὶ τὰ εἰς θεὸς λήγοντα δισσύ-
λαβα μονογενῆ, φύσει μακροῦ παραληγόμενα, ἐβαρύνετο, Ζοῦθος,
„Ζῆθος“ (cf. λ 262. τ 523) καὶ „μῦθος“ (E 493 a.). | ἔχει δὲ ἡ τετριμ- 85
μένη ἀνάγνωσις ἀφορμὴν τὸ ἐγκεῖσθαι τὸ θεῖον· ἐτυμολογοῦσι γὰρ
τὸ ζῶον παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θεῖον. τὰ δὲ παρὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα
ἔωρῶμεν ὄξυτόμενα, ὥσπερ τὸ ἀγαθὸς καὶ βοηθός. **A**

Hrd. 312 *a.* ὑποπεπτηῶτες· δύναται καὶ ἀναστρέφεσθαι. πιθανώ-
τερον δὲ συντάσσειν τῇ μετοχῇ τὴν πρόθεσιν διὰ τὴν ἔμφασιν. **A** 90

ex. *b.* ὑποπεπτηῶτες· ὑφ' ἑν. τοῦτο δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν
νεοσσῶν. **A b**(BCE³E⁴) **T**

vide ad B 329 *a* ἔστι δὲ σημεῖον (68) sq. cf. Eust. 227, 20; Amm. 466, Ep. Hom.
(An. Ox. 1, 404, 1, Et. Gud. 526, 22, EM. 752, 21). Vide ad Z 168 309 *a* —
καταπληκτ. cf. Eust. 228, 22 *b* cf. D ad B 308, Eust. 226, 22 *c* cf. D
311 cf. Hrd. mon. 2, 947, 20, sch. Ar. av. 877 ἐβαρύνετο sq. cf. Eust. 228, 34 ἔ-
χει δὲ sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 391, 1, Et. Gud. 513, 33, sim. EM. 730, 30),
Eust. 228, 32; Beiträge 111 312 *a* ad P 542 (T), cf. Ap. Dysc. synt. 446, 9 ἀ-
ναστρέφεσθαι cf. Lehrs, Quaest. ep. 75

63 περιλ.] τέρας ἀφεθῆναι **T** νεοσιάν BCE³ νοσιάν **A** 63 sq.
παντελῶν **A** 64 μέχρι] ἔως **A** 65 ἢ¹ om. **b** 67 ἢ] καὶ **A** 67
sq. τὸ τέλ. τοῦ πολ. **A** Ag E⁴ 68 σῆμα **A** μὲν om. Ag C 69 πτηναὶ
T μύρμ.] ἢ μύρμηκες **A** 70 τὸ σημ. Ag σῆμα **A** τὴν νοσιάν **A**, om. **b**
71 τὸ ἐν] τὸ ἐν τὸ **T** ἔξ εἶναι **A** 73 le. add. V^c 74 le. add. Bk.
(Vill.) 74 sq. τὸ φανέν σημεῖον E⁴ 78 et 81 le. add. Ma. 82 εὐθήας **A**
em. Vill. 85 sq. ἡ τετρ. ἀνάγνωσις sc. στρουθός 89 le. Lehrs, ὄζω ἐπ' ἀκρο-
τάτῳ· **A** ἀναστρέφεσθαι sc. ἡ ὑπό 91 le. **A**, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες **T**, om.
b τοῦτο] τοῦτο ἀνάγνωστῆον E⁴ δὲ **AT** εἶρηται δὲ **b** 91 sq. τὴν τῶν
νεοσσῶν (νεοτῶν C) ἀσθένειαν **b**

314 a. κατήσθιε: ἐπὶ δὲ λύκων „οἶ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὐ-
 95 ρεσι δηώσαντες“ (Π 158), ἐπὶ δὲ λεόντων „ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα
 λαφύσσετον“ (Σ 583), **b**(BCE³) **T** ὥσπερ ἔπαναβαίνων ταῖς λέ-
 1 ξεσιν. **b**(BE³) **T**

b. τετριγῶτας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τιτίζοντας“. εὐ- *Ariston.*
 τελῆς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν,
 οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τρίζουσιν. **A**

5 316 a. ἐλελιξάμενος: ἐπιστραφεῖς. | οὐδὲ τοῦτο δὲ ἄχρηστον *ex.* | *Porph.*
 πρὸς τὴν μαντείαν· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέος ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ εἶλον,
 ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εἶτα ὑποστρέψαντες. **b**(BCE³E⁴)
T

b. πτερύγος: παροξυτόνως. καὶ ὁ μὲν κανὼν θέλει προπαρ- *D*
 10 οξυτόνως, ὡς δοῖδουκος. ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ στίζειν τῷ Ἄρι-
 στάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ ὡς πάντῳ ἀρίστῳ γραμματικῷ. **AT**

c. ἀμφιαχυῖαν: μετοχὴ ἔστι· διὸ προπερισπαστέον. ση- *Hrd.*
 μειωτέον δὲ τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ὅτι συνεστάλη τὸ ᾧ. **A**

d. ἀμφιαχυῖαν: τελειοτέρα φωνῆ ἔχρησατο τοῦ „†τε- *ex.*
 15 τρηγότας“ (B 314). **b**(BE³E⁴) **T**

318. {τὸν μὲν} ἀρίζηλον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἀρίδηλον“ καὶ *Ariston.*

314 b cf. Eust. 229, 20 τιτίζοντας de varia lect. τετίζοντας vide ad Δ 412 b¹
 c. test οἶ δὲ sq. ad Ψ 101, cf. D, Ap. S. 156, 1, Or. 152, 24 **316 a** ἐπιστρα-
 φεῖς Ep. Hom. (An. Ox. 1, 138, 5, Et. Gud. 453, 3 Stef.), cf. D οὐδὲ sq. eadem
 fere Porph. 1, 35, 29 **b** excidisse videtur sch. Herodiani de accentu v. πτερύγος,
 cf. Eust. 229, 39: τὸ δὲ „πτερύγος λάβεν“ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἄρι-
 στάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δὲ ἄλλοι φασὶ κατὰ παράδοσιν παροξύνειν ἀπὸ
 εὐθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πτερύξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερά μόνον, τὸ μόριον
 δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν (cf. 1334, 28), καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανός
 (cf. 1, 45, 16) εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υἷς θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται· Στύξ νύξ
 τρύξ. ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ ἀντυξ πομφόλυξ· τὸ πτερύξ
 σεσημειώται ὑπὸ Ἄριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἔνοιας περιεκτικῆς εἶναι· οὕτω γὰρ,
 φησὶν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ Β βραφωδία, cf. Hrd. 1, 44, 10, An. Ox. 4, 337, 20 (Excerpta
 varia), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 355, 8, Et. Gud. 485, 28, sim 485, 15, EM. 694,
 18), sch. D. Thr. (Σ¹) 454, 5; aliter Tz. Ar. av. 572 b; Lehrs Ar.³ 297, Wackernagel
 2, 1103 ἀλλ' ἐπειδὴ sq. ad A 396. Δ 235. Θ 527 (Hrd.) **c** — προπερι-
 σπαστέον ad E 302 (Hrd.); — μετοχὴ Ep. Hom. (An. Ox. 1, 15, 13, Et. Gud.
 121, 6 Stef. c. test.) **d** ἀμφιαχυῖαν δὲ τελ. sq. C m. rec. **318** Ap. S. 16, 28:

93 le. Bk., ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἔλεεινὰ κατήσθιε: **T**, om. **b** μέγαν om. **b** 94 δὲ
 om. **b** λέοντος **T** 95 sq. ὥσπερ — λέξ. **T** ὥσπερ γὰρ καὶ ταῖς λέξεσιν
 ἔπαναβαίνει ὁ ποιητής **b** 2 le. Bk. (Vill.), ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεεινὰ: **A** ὅτι **A**,
 fort. ἡ διπλῆ περισστιγμένη, ὅτι 6 ἐκ τ. εὐθ. **T** εὐθέως **b** 7 τραώδος **b** 10
 δοῖδ. **A** ὄρτυγος **D** θέτιδος **T** στίζειν **ADT**, τονίζειν **Ddf.** 14 le. **T**, ἀμφιαχυῖαν
 δὲ pone sch. **a** (coni. cum v. ὑποστρέψαντες) **b** 14 sq. τετριγῶτας **BC^{acc}**, τετρι-
 γῶτας **Hom.** 16 (le.) τὸν μὲν del. **Ddf.** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περισστιγμένη, ὅτι

τὸν ἐχόμενον προσέθηκεν <***> τὸ γὰρ „ἀρίδηλον“ ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπίθανον· ὁ γὰρ τῆάν πλάση, τοῦτο ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεὸς καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. A

Ariston. 319 a.¹ λαῶν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω: 20
ἀθετεῖται· πιθανώτερον γὰρ αὐτὸν καθάπαξ πεποικηκέναι ἀφανῆ τὸν
καὶ φήναντα θεόν. T

a.² ἀθετεῖται. προεῖρηται δὲ ἡ αἰτία. A^{im}

Ariston. 320 a. {ἡμεῖς δ' ἑσταότες} θαυμάζομεν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξεπλητ-
τόμεθα, οὐχ ὡς ἐνίοτε τίθησιν ἀντὶ φιλοῦ τοῦ θεάσασθαι. A 25

ex. b. <ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν:> καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ὁ-
ρώντων διαθέσεως κινεῖ τὴν ἔμφασιν. b(BCE³)

ex. | Hrd. 323 a. τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε: ἐπιτιμᾷ ὡς οὐ δεομένοις μαντείας.
καλῶς δὲ οὐ περιέτεμε τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς τοῦ μάντεως κέχρηται
ρήμασιν, ὅπως ψυχαγωγοῖντο δοκοῦντες αὐτοῦ ἀκούειν. b(BCE³) T | 30
τὸ δὲ ἄνεω ὧδε μὲν διὰ τοῦ ἰ, b(BCE³) ἐπὶ δὲ τοῦ „ἡ δ'
ἄνεω δὴν ἦστο“ (ψ 93) χωρὶς τοῦ ἰ. b(BE³)

D | Hrd. b. {τίπτ'} ἄνεω: κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὃ ἐστὶ φωνῆς. |
ὧδε δὲ μετὰ τοῦ ἰ, οἶον οἱ ἄνεω, ἐπὶ δὲ τοῦ „ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο“
(ψ 93) δίχρα τοῦ ἰ. A 35

ex. 325 a. οὐ κλέος <οὔποτ' ὀλεῖται>: κλέος τοῦ πολέμου ἢ τοῦ
σημείου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ πείσαι. τὸν δὲ λίθον οὐκ ἐξηγεῖται ἢ πρὸς
τὸ μὴ λυπήσαι, ἢ ὅτι τέρας ἐστί. προσέθηκε δὲ καὶ τὸ οὔποτ' ὀλεῖ-
ται, ἵνα μὴ διὰ τὸ μῆκος ἀπογνώσι πρὸς τὴν μάχην. b(BCE³E⁴) T

ἀίδηλον· ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἶον ἀφανές, ὅπερ καὶ ἀείζηλον λέγει, „τὸν μὲν ἀεί-
ζηλον θῆκεν θεὸς ἴσπερ ἔφημεν“¹, fort. sec. Didymum, vide Ludwich, A. H. T. 1, 213, 27. Lectionem Aristarcheam fuisse ἀίζηλον suspicatur Lehrs, Hrd. 456 sq., cf. Call. fr. 734 τὸ γὰρ ἀρίδ. — ἐμφανές cf. D, sch. μ 453, He. (α 7208). Vide ad X 27 (Ariston.) 320 a ad N 11 a. Σ 496. Ω 394 (Ariston.), cf. sch. v 157; Ecl. (An. Ox. 2, 447, 24, fort. e Seleuco, vide Reitzenstein, Gesch. 172) 323 a/b (ἄνεω) cf. sch. β 240 (Hrd.); de doctrina Aristarchi cf. Ap. Dysc. adv. 145, 6: ἀλλὰ δῆλον ὡς καὶ Ἀριστάρχω καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀριστάρχου σχολῆς συνήρσκε τὸ μὴ μᾶλλον ὄνομα ἐκδέχεσθαι, ὡς ἐπίρρημα δὲ ἐκ τοῦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεσθαι καὶ ἐπὶ ἐνικῆς σχέσεως καὶ ἐπὶ πληθυντικῆς παραλαμβάνεσθαι, ὅπερ οὐ παρείπετο ὄνομασι, καὶ γένους μὴ εἶναι διακριτικόν. Talia fort. propter unum locum ψ 93 statuerunt (La Roche) a ἐπὶ δὲ τοῦ sq. C m. rec. 325 a — σημείου cf. D τὸν δὲ λίθον sq. cf. Ge (ad B 308): . . . οὐκ ἐπεξηγεῖται δὲ τελείως τὴν μαντείαν, ἵνα μὴ λυπήσῃ τοὺς Ἕλληνας μὴ ὑποστρέμειν (Nicole, ὑποστρέμειν Ge) μαθόντας, vix e scholio uberiore, vide ad B 308—19, Porph. 1, 35, 24

17 lac. stat. Lehrs verba ἔδει δὲ ἀίζηλον· supplens 18 δ] μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος· ὃν Lehrs, vix recte ἀναπλάση τοῦτον οὐκ Lehrs, malim θεὸς ἂν πλάση, τοῦτο 20 le. scripsi, τὸν μὲν ἀρίζηλον: T 21 sq. πιθαν. — θεόν fort. e scholio B 318 huc transposuit T 24 (le.) ἡμ. δ' ἐστ. del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 26 le. add. Vill. 31 sq. οἱ δ' et ἦσαν b em. Bk. 33 (le.) τίπτ' del. Bk. 36 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 36 sq. τὸ τοῦ πολ. κλέος ἢ τὸ τοῦ σ. b 38 sq. προσέθηκε — ἵνα μὴ b, τοῦτο προσέθηκεν ὅπως (pone sch. b, conl. cum v. τὸ ε) T

40 *b.* *δου κλέος: τὰ ἄρθρα διαιροῦνται· αἱ γὰρ ἀντωνυμίαι Hrd.*
πλεονάζουσι τῶ ε. T

328 *a.* ὡς ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτεα: τρεῖς εἰσι χρόνοι, δι' ὧν ὁ πᾶς *ex.*
αἰὼν ἀριθμεῖται, ἡμέρα, μῆν, ἐνιαυτός. καὶ ἡ μὲν ἡμέρα οὐρανοῦ ἐστὶν
ἀποκατάστασις, ὁ δὲ μῆν σελήνης, ὁ δὲ ἐνιαυτός ἡλίου. εἰ μὲν οὖν ἦσαν
45 ἐν τῶ στελέχει, ἡμέρας εἶπεν, εἰ δὲ ἐν μέσῳ, μῆνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῶ τέ-
λει, ἐνιαυτούς. *b*(BCE³) T

b. αὔθι: ὅτι τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν *Ariston.*
ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αὐτὸς ὧν ἐπὶ τῆς Τροίας· διὸ κέχρηται τῶ αὔθι το-
πικῶ ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, ὅπου νῦν ἔσμεν. A

50 *c.* <αὔθι:> τὸ αὔθι ἐν Ἰλίῳ, οὐκ ἐν Αὐλίδι. *b*(BCE³E⁴) Tⁱⁱ *ex.* (?)

329 *a.* τῶ δεκάτῳ δὲ πόλις: διὰ τί οὐχὶ ἐνάτῳ ἔφη ἐνιαυτῶ *Hrd.*
ἔσεσθαι τὴν πόρθησιν, καίτοι τῆς ἀκολουθίας τῶν σημείων τοῦτο
ἔχουσης „ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν“ (B 313); ἢ ὅτι τῶν ἐννέα πλη-
ρωθέντων ἀνάγκη νοεῖν τὸν ἐπέκεινα δέκατον· ἢ καὶ τὸν δράκοντα
55 αὐτὸν δεῖ συναριθμεῖν, ὅς ἐστι δέκατος, ὡς ὄλου τοῦ ἀγῶνος ἐν τούτῳ
μέλλοντος παύεσθαι. A *b*(BCE³E⁴) T ὁ λιθωθεὶς οὖν δράκων
ἔσήμανεν ὅτι οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. *b*(BCE³E⁴) T

b. <τῶ δεκάτῳ:> ἰσταμένου γὰρ τοῦ δεκάτου ἐπόρθησαν. *ex.*
b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

60 330 *a.* <κεῖνός θ' ὡς:> ὄξυτονητέον τὴν νῶς διὰ τὸν τέ. οὕτως *Hrd.*
'Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς ὡς „τὼς δὲ σ' ἀπεχθῆρω“ (Γ 415).
b(BCE³) T

b ad Π 208 (T), cf. sch. α 70 (Hrd.), Hrd. (2, 172, 20) in Ep. Hom. (An. Ox. 1, 316, 18, Et. Gud. 430, 59, EM. 614, 33), Eust. 230, 6 328 *a* h(Ag Ge, cf. A. G. 471, 30 Matr.): ἢ ὅτι τέλειος χρόνος ὁ ἐνιαυτός, ἢ ὅτι τρεῖς — μῆν ἐνιαυτός. εἰ μὲν οὖν ἦσαν — τέλει, ἐνιαυτός, eadem E⁴, cf. Eust. 226, 46 *b* αὔθι² — αὐτόθι cf. D ad A 492, Ap. S. 47, 9, Amm. 89, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 15, 31, Et. Gud. 232, 6 Stef.) *c* — Ἰλίῳ cf. D 329 *a* — δέκατον (54) cf. Porph. 1, 33, 12 not.; — ἐνάτη ἦν cf. Philostr. v. Apoll. 1, 22, falso Serv. Verg. A. 5, 85 ἢ ὅτι τῶν (53) sq. cf. Eust. 230, 11 ὁ λιθωθεὶς sq. ad B 308—19 330 *a* ad Z 48 (Hrd.), cf. Ge: ὁ τέ ἐστὶ κατὰ συναλιφὴν· κακῶς γὰρ ὅσοι ἐκδέχονται τὸ τὼς ἄριον, βουλόμενοι αὐτὸ ἀνταποδοτικὸν εἶναι. ὁ μὲν Ἑρωδιανὸς ὡς „τὼς δὲ σ'“

41 τὸ ε T em. Bk. 42 οἱ χρόνοι BCE³ 43 ἡμέραι μῆν T 44 τοῦ ἡλίου *b* ἦσαν sc. οἱ νεοσοὶ (cf. Eust.) 45 sq. τὸ τέλος *b* 47 le. Bk. (Vill.), ὡς ἡμεῖς τοσαῦτ': A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ὅτι τὸν τοῦ κάλχαντος λ. sq. i. e. quod Calchantis orationem tamquam in Aulide habitam profert, ipse autem ante portas Troiae loquitur, v. αὔθι pro κείθι adhibet. Aliter Friedl., Ariston. p. 67: „Si orationem Calchantis immutatam transtulisset, qui sc. dixerat κείθι, fecisset eum de bello in Aulide gerendo loquentem, quum ipse in agro Trojano sit. Unde illud κείθι in αὔθι mutavit. ἐποίησεν est ἐποίησεν ἄν“ 50 le. addidi τὸ αὔθι om. E⁴ ἄλλ' οὐκ *b* 51 le. T, τῶ δεκάτῳ μὲν ss. δὲ A, om. *b* 51 sq. διὰ — καίτοι partim abs. in C 51 καὶ διὰ τί E⁴ ἐνάτῳ C 54 τὸν ἐπέκεινα A *b* τὸ ἐπὶ | ἴα T 55 συναρ. δεῖ T, fort. rectius ὅς] ὁ A 56 παύσασθαι CE⁴ παύσεσθαι BE³ 57 ἐσήμαινε *b* 58 le. add. Vill. [γάρ] δὲ E⁴ 60 le. add. Li ὄξ. scripsi, ὄξυντέον (post ca. 9 litt. erasas in B) *b*, ὄξυτονητέον δὲ pone sch. *c* (coni. cum v. πόλις) T νῶς CT ὡς BE³ 61 ὁ δὲ — ἀπεχθ. T καὶ Ἑρωδιανὸς *b*

- Ep. Hom.* b. <κεῖνός θ' ὡς:> οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ̄. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ̄. A^{im}
- ex.* c. ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται: πρὸς τὸ 65
 „χθιζά τε καὶ πρωῒζά“ (B 303) καὶ τὸ νῦν φησι, καὶ τὸ τελεῖται ἀντὶ
 τοῦ τελεσθήσεται, εἴπερ ὁ ὄνειρος εἶπε· „νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν“ (B
 29). b(BCE³E⁴) T
- ex.* 332. εἰς ὃ κεν: καλῶς ἐπὶ πέρατι τοῦ λόγου πιστοῦται τὸ λόγιον,
 οὐχ ὡς ἐν ἀρχῇ· „ἢ ἔτεὸν Κάλχας μαντεύεται“ (B 300). T 70
- Nic.* 333—5. ὡς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον (<—— / μῦθον
 ἐπαινήσαντες): ἐπὶ τὸ ἴαχον (333) διαστολή, καὶ ἐπὶ τὸ Ἀχαι-
 ῶν (334) ὑποστιγμή· διὰ μέσου δὲ τὸ ἀμφὶ δὲ νῆες καὶ τὰ ἐξῆς ἕως
 <τοῦ> Ἀχαιῶν (333—4). καὶ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἴαχον μῦθον ἐπαινή-
 σαντες (333. 335). ἐὰν δὲ στίζωμεν, γίνεται σολοικισμός, ἄυσάν- 75
 των ὑπ' Ἀχαιῶν / μῦθον ἐπαινήσαντες (334—5). A
- ex.* 333 a. ὡς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον: „οἶόν γέ πού 'στι
 γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος“ κατὰ Εὐπολίην (fr. 314 K.). ὁ μὲν γὰρ
 λέγων „φεύγωμεν“ (B 140) ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ „μίμνωμεν“ (cf. B 331)
 πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δῆμων ἐστήμανεν. b(BCE³E⁴) T 80
- ex.* b. μέγ' ἴαχον: ἐπὶ μὲν τούτων ἴαχον, ἐπὶ δὲ Τρώων „κε-
 λάδησαν“ (Θ 542). T
- D c. <ἀμφὶ δὲ νῆες:> ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. T^u
- ex.* 333—4. νῆες (<——>) κονάβησαν: ἴδιος ἤχος τῶν πεπληγό-
 των ξύλων ὁ κόναβος. T 85
- ex.* 336—59. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε —— ἐπίσπη: δεινῶς ἅμα
 καὶ εὐπόρως τὴν αὐτὴν ῥητορείαν ἐτέραις λέξεσιν ἐκφράζει ὁ ποιητής.
 παρρησιαστικός δὲ διὰ τὸ γῆρας ὁ Νέστωρ. b(BCE³E⁴) T
- D 336. Γερῆνιος ἵπποτα Νέστωρ: ἀντὶ τοῦ ἵππικός, νῦν δὲ
 —— ὠνομάσθη. ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις (fr. 33 b M.-W.). A 90

ἀπεχθῆρω', ὁ δὲ Ἀρίσταρχος „κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε“, vix e scholio uberiore;
 vide σ 271 b *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 234, 1, Et. Gud. 310, 33, cf. Reitzenstein,
 Gesch. 207): κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς οὕτως ἀναγινώσκει,
 εἰς τὸ κῆι περισπωμένην, εἰς τὸ νῶς ὄξειαν καὶ εἰς τὸ ὡς βαρείαν (ἀναγιν. — βαρείαν
 om. An. Ox.), ὁ δὲ Ἀρίσταρχος „κεῖνος ἴπόσσ' (lege τῶς) ἀγόρευε (ἠγόρευε An.
 Ox.)“, cf. Beiträge 115, aliter Lehms apud Ludwich, A. H. T. 1, 214, 20 c cf.
 Eust. 230, 13 333—5 cf. D, Tryph. II p. 239, sch. D. Thr. (Σ') 459, 17. 29,
 Eust. 231, 10 333 a cf. Eust. 231, 17 b ad Θ 542; cf. Schulze 340
 333—4 cf. Eust. 231, 22 ἤχος cf. D 336—59 cf. Eust. 231, 36

63 le. add. Vill. 67 εἴπερ b εἴ τι T 69 τὸ λόγιον Ma., τὸν λόγον T 71
 sq. le. A suppl. Vill. 74 τοῦ add. Bk. 75 στίζ. sc. ἐπὶ τὸ ἴαχον (Frdl.).
 77 οἶόν γέ πού 'στι T οἶον γὰρ φησι πούς τοῖον καὶ b, οἶόν τι πούστί Cob. (Mis-
 cell. crit. 431) 78 γλῶττα Eur. 79 μένωμεν b, μίμνετε Hom. 83 le.
 add. V^c 86—8 pone sch. B 333 b (relatum ad v. B 333) T 86 le. scripsi (e.
 g.), μέγ' ἴαχον T, om. b 87 ἐτ. λέξ. om. E⁴ μεταφράζει b

337 a. ὦ πρόποι: στικτέον ἐπὶ τὸ ὦ πρόποι· κομματικὸν γάρ, καὶ *Nic.* μᾶλλον ἐμφαίνει καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον. **A A^{im}**

b.¹ ἦ δὴ παισίν: παισίν, οὐ γυναιξίν· ἔστι γὰρ καὶ ταύ- *ex.*
ταις φρόνησις. **T**

b.² καλῶς οὐκ εἶπε γυναιξίν, ἀλλὰ παισί· καὶ γὰρ ταύταις
1 ἔστι φρόνησις. **b(BCE³E⁴)**

c. (ἦ δὴ παισίν ἑοικότες) ἀγοράσθε: τότε ὅτε συνετί- *ex.*
θεσθε Ἄγαμέμνονι. ἦ μᾶλλον πρὸς Ὀδυσσεά ἀποτείνεται δημοχαρι-
στικῶς παρελθόντα· ἐπιτρίψει γὰρ ἴταῦτα μᾶλλον εἰς ἀναρχίαν τὸ
5 πλῆθος, πῆ μὲν „σέ“ λέγων „ἔθελουσιν Ἀχαιοὶ ἐλέγχιστον θέμεναι“
(B 284—5), πῆ δὲ τῶ „οὐ νεμσίζοιμ' Ἀχαιούς“ (B 296). **b(BCE³) T**

339—42. πῆ δὴ συνθεσῖαι τε (—— / αὐτῶς γὰρ ἐπέεσσ' *ex.*
ἐριδαίνομεν): τινὲς ἐλεγκτικῶς ὄλα προφέρονται· ποῦ ἀπῆλθον αἱ
συνθῆκαι καὶ τὰ ὄρκια σπονδαί τε καὶ δεξιά; ἴν' ἦ καὶ τὸ βήσεται
10 (339) ἀντὶ τοῦ ἔβησαν, καὶ τὸ γενοίατο (340) ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο,
καὶ τὸ **A b(BCE³E⁴) T** ἐριδαίνομεν (342) ἀντὶ παρωχημένου,
ἴν' ἦ μάτην ἐφιλονεικοῦμεν λόγοις μόνον ὑπισχνούμενοι, καὶ τὸ
AT „ἀγοράσθε“ (B 337) ἀντὶ τοῦ ἡγοράσθε **A b(BCE³E⁴)**
T τότε ὅτε συνετίθεσθε Ἄγαμέμνονι. **A b(BCE³E⁴)**

15 339 a. πῆ δὴ συνθεσῖαι τε: ἐν δισταγμῶ· ποῦ ἄρα τελευτήσεται *ex.*
τὰ τῶν ὄρκων καὶ συνθηκῶν; **b(BCE³E⁴) T**

b. συνθεσῖαι τε: οὕτως συνθεσῖαι τε ὡς θυσῖαι τε. ὅσοι δὲ *Hrd.*
προπαροξύνουσι, πταίουσι· τῆς γὰρ μεταγενεστέρας Ἀθθίδος ἡ
τοιάδε ἀνάγνωσις. **A**

20 c. βήσεται ἡμῖν: ἀπολύτως ἀναγνωστέον τὸ ἡμῖν. **b Hrd.**
(BCE³E⁴) T

πῆ δὴ συνθεσῖαι τε: τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος —— τοὺς *D*
γενομένους ἴδθρους†. ἡ ἱστορία παρὰ τῶ Στῆσιχόρω (fr. 13 P.). **A**

337 c — Ἄγαμέμνονι ad B 339—42 πρὸς Ὀδυσσεά sq. cf. Eust. 232, 43 δημο-
χαριστικῶς cf. Eust. 232, 45; Porph. 1, 39, 13 **339—42** βήσεται cf. D ad B 339 γε-
νοίατο cf. Eust. 234, 5 τότε (14) sq. ad B 337 c **339 b** ad E 54 (Hrd.), cf.
Arcad. 152, 16; Wackernagel 2, 1152 c ad A 147 (Hrd.)

91 le. A, om. A^{im} στικτέον A διασταλτέον A^{im} ὦ² om. A^{im} 91 sq.
κοιμ. — μᾶλλον A μᾶλλον γάρ A^{im} 2 le. T supplevi, om. b 4—6
ἐπιτρίψει — πῆ δὲ τῶ T ἔλεγε γάρ b 4 ταῦτα del. Ma., fort. παντὸς 5
σέ λέγ. Ma., ε λέγ/ T νῦν δὲ σε, ἀναξ, ἐθ. ἀχ. / πᾶσιν ἐλ. θέμ. Hom. 7 sq.
le. AT supplevi, om. b (sed sch. fort. rectius ad v. B 337—42 refertur) 8
ποῦ] τοῦ A 9 συνθ. — δεξιά A συνθῆκαι καὶ τὰ ὄρκια σπονδαί τ' αἱ δεξιά
T συνθῆκαι καὶ αἱ σπονδαὶ καὶ αἱ δεξιά καὶ οἱ ὄρκοι b βήσετε A 10 ἐγέν-
οντο] γένοιτο A 11 ἀντὶ om. T 12 μάχην A ἐφιλ. T ἐφιλονείκουν ἐν A
13 ἡγορ. om. b 14 τῶ ἀγαμ. A 15 ἐν T, ἦ ἐν pone sch. B 339—42 (coni.
cum v. ἀγαμέμνονι) b ποῦ ἄρα T τοῦ ἄρα b τελευτηθήσεται b
16 συνθ. T τῶν σπονδῶν b 18 ἀττίδος A corr. Vill. 20 ἡμῖν (utrumque)
scripsi, ἡμῖν codd. edd. ἀπολύτως Ge (e coni.), ἀπολελυμένος T, τὸ δὲ ἡμῖν
ἀπολύτως pone sch. a (coni. cum v. σπονδῶν) b τὸ ἡμῖν om. b 23 ὄρκους D

- ex.* **340 a.** ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε (γενοίατο): οὐκέτι βουλῶν ὄνησις. ἀφανισθήσεται δὲ παντελῶς ἡ βουλή, **b**(BCE³E⁴) **T** εἰ λογο-²⁵μαχεῖν μόνον παρασκευάζουσιν, **T** οὐδὲν ἀνίσχουσα τὸ ὠφελούην. οὐχ ὑποσχέσεις δὲ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά (cf. B 286), ἀλλὰ γυμνότερον αὐτὰ τῶν πίστεων τὰ ὀνόματά φησιν (sc. B 341)· ὅσα γὰρ παρέδραμεν ἐκεῖνος, ἐπεξεργάζεται οὗτος, καὶ τούναντίον. δεινῶς δὲ ἐλέγχει ὡς ἐνεδρεύσαντας ὀσιώμασιν· οὐκ ἂν γὰρ ἐστράτευσε μὴ συνθεμένων αὐ-³⁰τῶν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* **b.** <ἀνδρῶν:> εὔ τὸ μὴ εἰπεῖν ὑμῶν, ἀλλὰ καθολικῶς ἀνδρῶν. **b**(BCE³E⁴) **T**^u
- Ariston.* **341.** σπονδαί τ' ἄκρητοι: ὅτι ὅταν λέγη ἐν ἄλλοις „κρητῆρι δὲ οἶνον / μίσγον“ (Γ 269—70), οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ³⁵ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον. **A b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* **342—3.** οὐδὲ τι μῆχος / εὐρέμεναι: καὶ Ὀδυσσεὺς „αἰσχρόν τοι δηρὸν <τε> μένειν“ (B 298). **T**
- ex.* **344 a.** Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων: ἐναντίως τῷ Ὀδυσσεὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς τὸν βασιλέα μετῆλθεν. **b**(BCE³) **T** ⁴⁰
- ex.* **b.** σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν: ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἐνδιδούς, ὡς νῦν ἐνδέδωκας πρὸς φυγὴν. **b**(BCE³E⁴) **T** ἀστεμφέα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμετακίνητον, βεβαίαν. **T**
- ex.* **345.** ἄρχεῦ Ἀργείοισιν: καταπλήττει διὰ τούτων τὸ πλῆθος. **b**(BCE³E⁴) **T** ⁴⁵
- Hrd.* **346 a.** <τοῦσδε:> ἐν ἔστι τὸ τοῦσδε· διὸ προπερισπαστέον. **A**^{int}
- ex. (?)* **b.** τοῦσδε δ' ἔα: ὕφ' ἐν ἀναφορικῶς. τὰ δὲ τοιαῦτα αἰεὶ δεικτικά ἐστιν. **b**(BCE³) **T**

340 a cf. Eust. 232, 19 ὑποσχέσεις (27) — ὀνόματα cf. Eust. 232, 17 ἐπεξεργ. — τούναντίον cf. Eust. 231, 44 ἐλέγχει — ὀσιώμ. cf. sch. Ar. Ach. 308 *b* cf. Eust. 234, 23 **341** ad Γ 270 *a.* Δ 159 *a* (Ariston.), cf. D, Eust. 234, 37, Galen. gloss. p. 73 **342—3** cf. Eust. 232, 32 **344 a** ad B 284—5. 299 *a*, cf. Eust. 232, 1. 30 *b* ἀστεμφέα δὲ sq. ad Γ 219 (Ariston.) ἀμετακίνητον = D, cf. Eust. 235, 8; Et. Gen. ἀστεμφής καὶ ἀστεμφέως (= Et. Gud. 218, 15 Stef.) **346** excidit nota uberior Herodiani de v. τοῦσδε, ad Λ 409 *c*¹, cf. Lehrs Ar.³ 30 *a* ad O 109. Ω 17 (Hrd.), cf. sch. α 185. δ 665 (Hrd.), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 131, 23, Et. Gud. 474, 6 Stef., EM. 341, 33) *b* ἀναφορικῶς cf. sch. α 185, Ap. Dyc. pron. 57, 22

24 le. **T** suppl. Vill., om. **b** 25 ἡ βουλή om. **T** 26 οὐδὲν **T** μηδὲν **b** ἀνίσχουσαι **T** 27 γυμν. om. **b** 28 sq. ἐκ. παρέδραμεν **b** 29 ἐπεξ. — τούν. **T** οὗτος ἐπεξεργάζεται **b** 29 sq. δεινῶς — ὀσιώμ. **T** ἐλέγχει δὲ ὡς ἐνεδρεύσαντας τὸν βασιλέα **b** 32 le. supplevi εὔ δὲ pone sch. *a* (coni. cum v. αὐτῶν) **b** ὑμῶν **T** τὰ ὑμῶν μήδεα **b** 32 sq. ἀνδρῶν **T** τὰ τῶν ἀνδρῶν **b** 34 le. **AT**, om. **b** ὅτι **AT** σημείωσαι ὅτι **b**, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ἐν ἄλλοις om. **bT** 35 οὐ — κίρν. **AT** οὐ λέγει σὺν ὕδατι **b** 35 sq. ἀλλ' ὅτι **b** ἀλλὰ **AT** 36 τὸν τῶν **AT** τῶν **BC** τὸν E³E⁴ οἶνον ἔμισγ.] μίσγον **A** 38 τε (= Hom.) add. **Ma.** 42 ἐνδέδωκας (ἐνέδωκας CE³E⁴) post φυγὴν **b** 44 τούτων **T** τούτου **b** 44 sq. τὸ πλῆθος **T** τοὺς Ἕλληνας **b** 46 le. add. Lehrs 47 ἐν **T** ἐν τὸ τοῦσδε **b** 48 δεικτικά E³

c. ἕνα: τῶ ἑλαχίστῳ ἀριθμῶ κἀκείνους εὐτελίζει καὶ τοὺς ex.
50 ἄλλους εὐέλπιδας ποιεῖ. b(BCE³E⁴) T^{II}

ἕνα καὶ δύο: εὐφύστερον αἰνίττεται ——— καὶ ἕτερον D
τοιοῦτον. A

d. τοί κεν Ἀχαιῶν: Ἀχαιῶν, οὐκ εἶπε σοῦ, ἀλλὰ κοινήν ex.
αὐτῶν κατηγορίαν ποιεῖται, ἐφελκόμενος τὸ πλῆθος. b(BCE³) T

55 347 a. (βουλευώσ':) ἴδιϛ βουλευώσιν αἰ Ἀριστάρχου. A^{im} Did.

b. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν: ἐντελής δὲ πρᾶξις D | Hrd.
—— πρὶν γινῶμεν τὴν Διὸς γινώμην. A | τὸ δὲ ᾠπρὸ τοῦ ἄνυσις, πλὴν τοῦ „ἀνδάνω“. (cf. β 114). A b(BCE³)

347—9 a. (ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν, /) πρὶν Ἄργος Nic.

60 δ' ἰέναι, (πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο / γινώμεναι, εἴ τε ———
οὐκί): ἀμφίβολος ὁ λόγος ἢ διαστελλόντων ἡμῶν ἐπὶ τὸ αὐτῶν ἢ
συναπτόντων μέχρι τοῦ ἰέναι· ἦτοι γὰρ ὁ λέγει τοῦτο ἔστιν, οὐδὲν
ἐπινοήσουσιν ὥστε ὑποστρέψαι αὐτοὺς πρὶν τέλος ποιήσασθαι τοῦ
πολέμου· ἢ τοῦτο, ἀνύσουσι δὲ οὐδὲν πρὶν ὑποστρέψαι τε ἡμᾶς καὶ
65 πρὶν τέλος εὐρέσθαι τοῦ πολέμου, ἀντεστραμμένον τοῦ λόγου. A

b. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν (—— καὶ οὐκί): ex.
οὐδὲν ἀνύσουσι πρὸς τὸν ἀπόπλου, ἄχρις ὅτου πέρας λάβῃ ἢ τοῦ
Διὸς ὑπόσχεσις. Ὀδυσσεὺς δὲ αὐτοῖς ἐπέτρεπε λέγων „τλήτε φίλοι b
(BE³E⁴) T καὶ μείνατε“ (B 299). b(BE³E⁴)

70 349 a. εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις: ἀντὶ τοῦ ψευδῆς. b(BCE³) T D

b. εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις: ταῦτα παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ex. | ex.
(St. V. Fr. II fr. 169) λεκτὰ καλοῦνται, τὰ πρὸς τὴν σημασίαν
φερόμενα. | ψεῦδος τὸ ἐπάγγελμα. A b(BCE³) T

c — εὐτελίζει cf. Eust. 235, 20; Meinel 27 347 a ad A 323 (Did.), cf. Lehrs,
Quaest. ep. 49, Ludwich A. H. T. 1, 214, 25, Ribbach 14 (lectio Aristarchea
βουλευώσι fuit, cui v parag. ante v. al additum est) b τὸ δὲ ᾠ sq. ad B 96
(Hrd.), cf. Lex. spir. 211 347—9 a — εὐρέσθαι τοῦ πολέμου (65) h(Ag Ge, cf. A.
G. 472, 25 Matr.), cf. Friedl., Nic. 159: „Memorable est de ea constructione quam
nos unice probamus, ut πρὶν δ' Ἄργος δ' ἰέναι a βουλευώσι pendeat, illud autem
ἄνυσις — αὐτῶν insertum sit διὰ μέσον, eum ne cogitasse quidem. Sed fortasse hoc
ab epitomatore omissum est“ ἀντεστραμμένον cf. Friedl., Nic. l. c. b cf. D;
— ἀνύσουσι cf. sch. Ap. Rh. 2, 310 348 Ge (ex h?): τὸ δεύτερον „πρὶν“ ἕως ἄν
σημαίνει, originis incertae 349 b h(Ag = A. G. 473, 1 Matr.); cf. St. V. Fr. II

49 le. Ma., ἕνα δὲ ὅτι (ἕνα δὲ om. E⁴) pone sch. b (coni. cum v. ἔστιν) b, om. T
50 ἄλλους T λοιποὺς b 51 sq. pone sch. B 347—9 in A, trps. Vill. 53 ἀχαιῶν
δὲ καὶ οὐ σοῦ εἶπεν sq. pone sch. c (coni. cum v. ποιεῖ) b 54 αὐτῶν κατ. αὐτῶν
ποιεῖται T 55 le. add. Vill. ὅτι A, οὕτως Schm. 57 τὸ δὲ A τὸ b 59—61
le. A suppl. Frdl. 61 ἦ Ἄγ Ge, om. A, ἦτοι Frdl. αὐτῶν Bk., αὐτὸ A
63 αὐτοὺς] ἡμᾶς Ag Ge 66 le. T supplevi, om. b 67 οὐδὲν T, φησὶ δὲ ὅτι
οὐδὲν (φησὶ δὲ om. E⁴) pone sch. B 347 b (coni. cum v. ἀνδάνω) b 67 ἀνώσ.
post ἀπόπλου b 71—3 pone sch. c in A, trps. Vill. 71 le. AT, om. b ταῦ-
τα δὲ pone sch. a (coni. cum v. ψευδῆς) b 72 τὰ om. Ag 73 φερ.]
ἀναφερόμενα Ag δι' ἄλλου φερόμενα b ψεῦδος γὰρ b

Ariston.

c. οὐκί: ὅτι διὰ τοῦ κ̄ καὶ οὐ διὰ τοῦ χ̄. A

ex.

350. φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα: 75
οἰκείως ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικῶς δημηγορῶν τοῦ Κάλχαντος
προβάλλεται τὴν μαντείαν, ὅς ἦν τοῖς Ἀτρεΐδαις ἐχθρός, τῷ δὲ πλή-
θει γλυκὺς· ὁ δὲ Νέστωρ τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος τὰ τοῦ βασιλέως τῶν
θεῶν προβάλλεται· διὸ ὁ μὲν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ὁ δὲ Νέστωρ παρὰ
τοῦ βασιλέως ἐγκωμιάζεται, b(BCE³E⁴) T „ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῆ 80
νικᾶς, γέρον, υἱὸς Ἀχαιῶν (B 370). ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς „ὡς ἔφατ',
'Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον“ (B 333) καὶ τὰ ἐξῆς. b(BE³E⁴)

Nic.

350—2. <φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα/
ἦματι τῷ, ὅτε ——— φέροντες>: διασταλτέον ἐπὶ τὸ Κρονίωνα
(350)· ἐπὶ δὲ τὸ φέροντες (352) ὑποστιγμῆ. A^{im} 85

ex.

350—3. φημί γὰρ οὖν <——— ἀστράπτων>: τελειότερον
ἄφεις τοὺς νεοσσοὺς ἐπὶ τὸν βασιλέα φέρεται τῶν θεῶν. τὸ δὲ ἐξῆς
ὑπερμενέα Κρονίωνα ἀστράπτων, ἀντὶ τοῦ ἀστράπτουτα. b
(BE³E⁴) T

ex.

352. <Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες> καὶ Ὀδυσσεὺς 90
ὁμοίως „ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν / ἠγερέθοντο κακὰ Πριάμω καὶ
Τρωσὶ φέρουσαι“ (B 303—4). b(BCE³E⁴)

Ariston. |

Nic.

353 a¹ ἀστράπτων <ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων>:
ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτουτα καὶ φαίνοντα, b
(BCE³E⁴) T ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμῆδει (fr. 579 N. 2)· „Λαΐε, 95
πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσαι θέλων / σχολή μ' ἀπείργε.“ b(BE³E⁴) | 1
βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐν τῷ ἐπιδέξι'· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λεί-
ποντος τοῦ καί. b(BE³E⁴) T

fr. 187; Valk I 432 c ad B 238 b (Ariston.) 350 cf. Porph. 1, 38, 36. 1, 39,
12; argumentum scholii impugnat [Dion. Hal.] rhet. 312, 20 350—2 ὑποστιγμῆ
at cf. Anon. fig. 160, 10 (τελείαν post φέροντες ponendum esse censet), sim. Eust.
236, 20 (non e scholiis) 350—3 cf. Eust. 236, 18 τὸ δὲ ἐξῆς ad B 353 a
353 a ad E 245 a. Z 510—1; vide ad A 171. B 350—3. i 632 b, cf. Anon. fig. 151, 31;
Polyb. barb. 288, 1; — ἀστράπτουτα cf. Eust. 236, 18; sch. Pind. P. 7, 6 b, Les-
bon. 54, 11 a¹ καὶ Εὐριπίδης — ἀπείργε Ge (ex h?), cf. Eust. 236, 30, Anon.
fig. 152, 4 ἀσύνδετος sq. cf. Eust. 1389, 28; Carnuth, Nic. 22

74 le. Bk., γινώμενα εἴ τε ψεῦδος: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 75 le. E⁴, φημί
γὰρ οὖν T, om. BCE³ 77 τὰς μαντείας b ἐχθρός post ἦν b 78 τοῦ βασ. om. b
79 ὁ μὲν T, Ὀδυσσεὺς μὲν b (fort. recte) ὁ δὲ νέστ. T, νέστωρ δὲ b (fort. recte)
80 ἐγκωμιάζεται:— C 81 sq. ἔφαθ' οἱ δ' ἄργεῖοι b emandavi 83 sq. le. add.
Frdl. (Vill.) 86 le. T supplevi, om. b 86 sq. τελ. — νεοσσοὺς T τελειοτέρως
δὲ τοὺς νεοσσοὺς ὁ νέστωρ ἄφεις b 88 κρονίωνα: —, tum in linea proxima ✓
ἀστράπτων sq. T 90 le. add. Vill. καὶ om. E 93 le. T (coni. cum scholio
B 350—3, v. ἀστράπτουτα), auctore Vill. supplevi, om. b 94 ὅτι] fort. ἡ
διπλῆ, ὅτι ἀκατ. b οὐ καταλλήλως T εἴρηται om. T, fort. recte 95 ἐν
om. Ge λαΐε b πάλαι Anon., om. Ge Eust. 1 δῆ] δέ Eust. σ' om. Ge
2 ἐν τῷ T εἰς τὸ b, fort. ἐπὶ τὸ γὰρ om. T

a.² ἀστράπτων ἐπιδέξι': ὅτι ἀκαταλλήλως· ἔδει γὰρ
5 „κατανεῦσαι“ (B 350) ἀστράπτοντα. | διασταλτέον δὲ βραχὺ ἐπι-
δέξι': ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί, {καί} ἀστράπτων
καὶ φαίνων. A

b. <ἐπιδέξι':> ἐπὶ δεξιά, ὡς „ἐνδέξια πᾶσιν“ (A 597). Tⁱⁱ ex.

c. ἐναίσιμα: λείπει ὁ καί· T Tⁱⁱ καὶ ἐναίσιμα σήματα T ex. (?)
10 φαίνοντα. T Tⁱⁱ

354 a.¹ τῷ μὴ τις πρὶν ἐπειγέσθω: προστακτικῶς· ὁ δὲ ex.
᾽Οδυσσεὺς „ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες“ (B 331). T

a.² ὁ δὲ ᾽Οδυσσεὺς ἐπιταγματικῶς „ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάν-
τες“. οὗτος δὲ συμβουλευτικῶς. b(BCE³E⁴)

15 355 a.¹ πρὶν τινὰ περ Τρώων: οὕτως ᾽Αρίσταρχος διὰ τοῦ Ἐ Did.
καὶ τὰ ὑπομνήματα. A

a.² ἐν τοῖς ᾽Αριστάρχου ὑπομνήμασι „πρὶν τινὰ περ“, οὐ
καλῶς. b(BCE³)

b. <πρὶν τινὰ πᾶρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι:> ex.
20 μέγιστον εἰς κόλασιν ᾤοντο οἱ παλαιοὶ τὸ τὰς γυναῖκας ὑπὸ πολε-
μίου γενέσθαι. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

c. πρὶν τινὰ πᾶρ Τρώων: φασὶ τινες ὡς αἰσχρὸν αὐτοὺς ex.
μένειν δελεαζομένους τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀφροδισίων ὑπὸ τοῦ παν-
σόφου Νέστορος. ῥητέον οὖν ὡς ἐξ ὧν ἐπλημμέλησαν Τρῶες, ἐκ τού-
25 των αὐτοὺς δίκας αἰτεῖν πεπειράται. οἶδε δὲ τὸ πλῆθος ᾽Αφροδίτης
ἠττημένον, καὶ ταῦτα ὅταν εὐλογος ἢ ἡδονή. ὁ δὲ ᾽Οδυσσεὺς οὐδέ
φησι τοιοῦτον, ἀλλ' ὁ τῶν ἀφροδισίων ἤδη παυσάμενος. T

356 a.¹ τίσασθαι δ' Ἐλένης (ὀρμήματά τε στοναχάς τε): *Ariston.*
πρὸς τοὺς Χωρίζοντας· ἔφασαν (fr. 1 K.) γὰρ τὸν μὲν τῆς Ἰλιάδος
30 ποιητὴν δυσανασχετοῦσαν συνιστάνειν καὶ στένουσαν διὰ τὸ βίαι

b ad A 597 354 cf. Porph. 1, 39, 12 355 b Ge (e T, ordine paulo mutato), cf.
Eust. 236, 45. Vide ad Z 454 c cf. Eust. 237, 7; Friedl., Zoil. 60 356 h(cf. A. G.
473, 6 Matr.): τιμωρῆσαι δὲ καὶ βοηθῆσαι τῇ Ἐλένῃ καὶ ἀμύνεσθαι (ἀμύνεσθαι Ge)
ὑπὲρ αὐτῆς, ἀνθ' ὧν ὑπέμεινε φροντίδων καὶ στεναγμῶν ἀρπαγείσα· κατὰ γὰρ τὸν
ποιητὴν ἐνταῦθα ἄκουσα ἡρπάγη (Ag. τιμωρῆσαι — φροντίδων [post D] sch. se-
cundum in Ge, ἀνθ' ὧν — ἡρπάγη sch. primum in Ge)· ἢ καὶ τοὺς ἐν ἡμῖν γενομέ-
νους στεναγμούς καὶ τὰ ὀρμήματα ὑπὲρ τῆς Ἐλένης ἀντι<τι>μωρῆσασθαι τοὺς
Τρῶας (Ag, cf. D) a¹ vide ad B 590 (test.); cf. Wecklein, Zen. Ar. 110; Grie-

4 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι ἔδει Ddf., θέλει A 5 sq. βραχὺ εἰς τὸ ἐπιδ. Ddf.
6 καὶ delevi 8 le. add. Ma. ἐπὶ δεξιά scripsi, ἐπιδέξια T 9 le. T, om. Tⁱⁱ
13 δέ] μὲν E⁴ ἄγετε C 16 καὶ A, fort. κατὰ (cf. Herm. 87, 1959, 284) 19 le.
addidi (auctore Vill.; πρὶν τινὰ iam V^c) 20 μέγιστον δὲ pone sch. a² (coni. cum
v. καλῶς) BCE³, μέγιστον γὰρ Ge εἰς b Eust., πρὶν T, πρὸς Ge, Ma. 20
sq. πολεμίων E⁴ 26 εὐλογητός ci. Eust., ἄλογος Ma. ἡδονή: ÷ δὲ T
em. Ma. 28 le. A suppl. Vill. 29 πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill.

ἀπῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐκοῦσαν, οὐ νοοῦντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτῆς ὁ λόγος, ἀλλ' ἔξωθεν πρόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν, ἵν' ἦ περὶ Ἑλένης. καὶ ἔστιν ὁ λόγος, τιμωρίαν λαβεῖν ἀνθ' ὧν ἐστενάξαμεν καὶ ἐμεριμνήσαμεν περὶ Ἑλένης· παραλειπτικός γὰρ προθέσεων ἔστιν ὁ ποιητής. A 35

a.² λείπει ἢ περὶ, ἵν' ἦ τίσασθαι τὰ περὶ τῆς Ἑλένης ὀρμήματα b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ καὶ τὰς στοναχάς. Tⁱⁱ

ex. b. Ἑλένης ὀρμήματα: μεριμνήματα, ὡς αὐτῆς ἀκουσίως παρὰ τοῖς πολεμίοις οὔσης, ἵν' ἀξιόχρεως ἦ βοηθεῖσθαι. A b(BCE³E⁴) T 40

ex. (?) 357. (ἐκπάγλως:) ὑβριστικῶς. Tⁱⁱ

ex. 359. (δφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη:) τοῦτο παρὰ ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν. ἀρετῆς δὲ ῥήτορος τὰ μὲν χαρίζεσθαι, τὰ δὲ καταπλήσσειν ἀπειλῆ κολάσεων. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

D θάνατον καὶ πότμον: εὐθύς πρὸ ——— τὴν εἰμαρμένην. A 45

ex. 360 a.¹ ἀλλὰ ἄναξ: φοβερώτερον καθιστὰς τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸν Ἀγαμέμνονα ἄνακτα αὐτὸν καλεῖ, οὐκ Ἀτρείδην. T

a.² φοβερώτερον καθίσταται τοῦτο τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα ἄνακτα αὐτῶν καὶ οὐκ Ἀτρείδην καλεῖν. b(BCE³)

D ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' εὔ: ἀποστρέφει τὸν λόγον ——— 50
ἀποστροφή. A

D τὸ σχῆμα ἀποστροφή. A^{int}

ex. b. ἀλλὰ ἄναξ ——— τ' ἄλλω: τοῖς βασιλεῦσι νόμον τίθησιν, εἰς δύο μερίζων αὐτῶν τὴν εὐβουλίαν, τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν σὺν ἄλλοις γινομένην· ἄριστον γὰρ τὸ ἐπικρίνειν τὸ εὔ ἔχον· „οὗτος μὲν 55
πανάριστος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήσει“ (Hsd. opp. 293). b(BCE³) T

ex. 361. (οὐ τοι ἀπόβλητον:) ἐξ ἀποφάσεως τὴν κατάφασιν δηλοῖ τῶν ἐπαίνων, φεύγων τὸ φορτικόν· διὸ οὐκ εἶπεν ἑπαινέσεις τὴν βουλήν'. b(BCE³) Tⁱⁱ

singer 10 καὶ ἔστιν ὁ λόγος (33) — Ἑλένης cf. D παραλειπτικός γὰρ sq. ad A 65 b, cf. Ap. Dysc. synt. 225, 6 a² στοναχάς cf. D b cf. Eust. 237, 25 μεριμνήματα cf. D 360 Ge (ex h ?): διδάσκει τοὺς βασιλεῖς μὴ ἀποβαλέσθαι τὸ παρ' ἐτέρων τὰ λφωνα διδάσκεσθαι, originis incertae (cf. sch. b) b cf. Eust. 238, 13 ἄριστον — ἔχον Ge (e T, cf. app. crit.)

36 ἵν' ἦ τισ. om. T 38 1e. T, ὀρμήματα A, ὀρμήματα δὲ τὰ pone sch. a² (coni. cum v. ὀρμήματα) b ἐκουσίως CE⁴ 39 ἵν' ἵνα A ἦ βοηθ.] δὲ ἦ βοηθεῖσθαι τοῦτό φησιν b 41 1e. add. V^e 42 1e. add. Bk. 43 παρὰ T πρὸς b ἀρετῆ b, fort. rectius 44 καταπλήσσειν C 46 1e. Ma. (Vill.), ἀλλ' ἄναξ T 47 αὐτὸν T, αὐτῶν Ma. (fort. rectius) 48 τοῦτο καθιστ. C 53—6 cum scholio a¹ coni. T 53 1e. scripsi, ἀλλ' ἄναξ αὐτός τ' εὔ μήδεο: T, om. b (ἀλλὰ ἄναξ pro ἀλλ' ἄναξ iam Ma. praeunte Vill.) τοῖς βασ. νόμ. T, νόμον δὲ τοῖς βασιλεῦσι pone sch. a² (coni. cum v. καλεῖν) b 54 εὐβουλίαν T βουλήν b 55 ἀρίστου Ge (e coniectura) 56 post νοήσει fort. lac. statuenda, cf. sch. Hsd. opp. 293—7 57 1e. add. Li V^e

60 **362 a.** κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα: προοικονομεῖ ἑαυτῶ τὸν Κα- *ex.*
τάλογον, ὅπως τὰς φυλάς διεξιῶν ἀναγκάζηται τὸν ἀριθμὸν τῶν
νεῶν λέγειν. περὶ τάξεως δὲ εἰσηγείται ὡς ἀναμφιβόλως δόξαν αὐτοῖς
μένειν· καὶ εἰς τοῦτο τρέπων λήθην ἐμποιεῖ τοῦ νόστου. τί δήποτε δὲ
οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ; ῥητέον
65 δὲ ὅτι ἔχοντες πρώην Ἀχιλλέα τούτων οὐκ ἐδέοντο ὡς οὐδὲ τοῦ
πλήθους. **b**(BCE³) **T**

b. <φύλα:> τὰς φυλάς παρὰ Ἀττικοῖς. **T**ⁱⁱ *ex.*

c. <φρήτρας:> τὰς τριττῦς, ὃ ἔστι τρίτον φυλῆς. **T**ⁱⁱ *ex.*

363. ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη: τοῦτο ἐξηγήσατο ἐν τῷ *ex.*
70 „ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν“ (Γ 9)· τοῦτο δὲ ἵνα μὴ περι-
ορῶεν τοὺς οἰκείους, καὶ εὐδοξεῖν σπουδάζοιεν γνωριζόμενοι. οὕτω δὲ
τὸ βούλευμα χάριεν τὸ περὶ τῆς διατάξεως ὥστε καὶ τὸν Δία εἰσηγή-
σασθαι αὐτὸ τοῖς βαρβάροις διὰ τῆς Ἰριδος (sc. B 805). **b**(BCE³E⁴) **T**

366. <κατὰ σφέας:> διακεκριμένοι. **b**(BCE³E⁴) **T**ⁱⁱ τοῦτο *ex.*
75 δὲ χαρίζεται Νέστορι τὸ γῆρας καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πολέμων. **b**
(BCE³E⁴)

367 a.¹ γνώσεαι εἰ καὶ θεσπεσίη: λείπει βουλῇ, ὡς Πίνδαρος **b** *ex.*
(BCE³E⁴) **T** „τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονία γεγάμεν“ (Ol. 9, 110)·
T ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ „κακότητι“ (B 368), θεσπεσίη κακότητι ἢ ἄν-
80 δρῶν κακότητι. **b**(BCE³E⁴) **T**

*a.*² βουλῇ ἢ κακότητι. **T**ⁱⁱ

368 a.¹ ἢ {ἀνδρῶν κακότητι}: Πτολεμαῖος (p. 42 B.) περισπᾷ τὸν *Hrd.*
ἦ, διαπορητικὸν ἐκδέχομενος. εἰσὶ δὲ οἱ ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ οἱ περὶ
τὸν Ἀλεξίωνα (fr. 27 B.), ἐκδεχόμενοι παραδιαζευκτικὸν τὸν ἦ. **A**

362 a τί δήποτε δὲ sq. cf. D ad B 368, Eust. 238, 32 *c* eadem fere Ge (e T),
cf. Eust. 238, 28. 239, 28; Aristot. rep. Athen. 21, 3 al.; aliter D **363** Eust. 239,
8: ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι τὸ μὲν γινώσκειν ἀλλήλους αἰσχύνεσθαι
ποιεῖ· οἱ δὲ ἀγνοοῦντες βραδιουργοῦσιν ὥσπερ ἐν σκότει δντες, originis incertae,
fort. e scholiis τοῦτο ἐξ. — γνωριζόμενοι cf. Eust. 238, 40; D, Plut. Pelop.
18, 2—3 τοῦτο δὲ — γνωριζόμενοι ad Γ 9 **366** — διακεκριμένοι Eust. 239, 1
367 a¹ — γεγάμεν cf. sch. Pind. Ol. 9, 164; — βουλῇ cf. Porph. 1, 127, 4 **368**
*a*¹ ad A 190—2 (test.), cf. sch. δ 140. ζ 149; Lehrs, Quaest. ep. 61 διαπορη-
τικὸν ad Z 56. O 245. T 56. Y 17 (Hrd.), cf. sch. δ 29. 643. ζ 120. 125. 149. 200.
κ 380 εἰσὶ δὲ οἱ ὀξύνουσιν sq. ad I 2 *a* (ex.)

61 sq. τὸν τῶν νηῶν ἀριθμὸν **b** 62 δόξαντος **b** 63 τί δήπ. δὲ T ζητοῦσι δὲ
τινες τί δή ποτε (δήποτε C) **b** 64 στράτευμα **b** σπέρμα T 65 πρώην T
πρῶτον **b** 67 le. add. Ma. 68 le. addidi (cl. Ge), sch. supra v. B 363 scrip-
tum transposui τριττῦς T em. Ma. 70 ἐν θυμῷ om. **b** μὴ **b** μὴ τε T
71 οἰκείους κακῶς πάσχοντας ci. Eust. εὐδοξεῖν **b** εὐδοκεῖν (sed κ oblitum) T
72 χάριεν **b** περὶ om. **b** 74 le. add. Bk. (κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται· add. Li)
75 ἢ τῶν π. ἐμπειρία E⁴ 77 λείπει τὸ **b** βουλῇ CE³ 78 τὸν δὲ τόνδ' Pind.
78 sq. γεγ. ἢ Ma., γεγαμένη T ἢ **b** 79 θεσπ. κακ. om. C 82 (le.) ἀνδρ. κακ.
del. Bk. 83 ἦ Bk., ἦ A

- a.² ἡ ἀνδρῶν: Πτολεμαῖος περισπᾶ τὸν ἠ, „ἡ ἀνδρῶν“, ὡς ⁸⁵
 διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος. οἱ δὲ περὶ Ἀλεξίωνα ὀξύνουσιν ὡς δια-
 ζευκτικόν, ἴν' ἡ ὁ ἡ ἀντι τοῦ ἀλλά. b(BCE³) T
- D καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο: ἐζήτηται διὰ τί ——— διὰ-
 ταξιν εἰσάγει. A
- ex. 370 a. ἡ μὲν αὐτ' ἀγορῆς (νικᾶς): ἐπιεικῆς ὁ βασιλεύς, ὃς οὐκ ⁹⁰
 οἶεται δεῖν ἐν ἅπασιν πάντων ὑπερέχειν. ἅμα δὲ καὶ πλεον' Ὀδυσσεῶς
 αὐτὸν θαυμάζει, ὅτι ὁ μὲν εἰσηγήσατο ὡς μενετέον, ὁ δὲ Νέστωρ καὶ τί
 χρῆ πρᾶττειν μένοντας. b(BCE³E⁴) T
- ex. b.¹ ἡ μὲν αὐτ' ἀγορῆς: τὸν μὲν τὸ πλῆθος, τὸν δὲ ὁ βασι-
 λεύς ἐπαινεῖ. ἰσοστάσιος οὖν ὁ ἔπαινος. T ⁹⁵
- b.² ἰσοστάσιος δὲ ὁ ἔπαινος, εἰ καὶ τὸν μὲν τὸ πλῆθος, τὸν δὲ 1
 αὐτὸς ἐπαινεῖ. b(BCE³E⁴)
- ex. 371. αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ (καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων):
 πάτριοι τοῖς Ἀθηναίοις οἱ θεοί. b(BCE³E⁴) T
- D αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη: ἐντεῦθεν τινες 5
 ——— τὸν ὄρκον φασὶ τῶν Ἀθηναίων. A
- ex. 372 a. τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδιμονες: εἰ πάντες τῆσι
 συμβουλευσίαν τὰ αὐτὰ τῶ Νέστορι, οὐδὲν ἐκείνου διοίσουσιν· ἀπαρ-
 κεῖ οὖν τὸ χρηστὸν τῆς γνώμης ὁ Νέστωρ μόνος εἰσηγούμενος. ἀγνο-
 οῦσι δὲ ὅτι οὐ τοὺς ἀλλήλων τμηδὲ ἅμα διοίσοντας τοῖς λόγοις φη- ¹⁰
 σίν, ἀλλ' οἷς ἡ αὐτὴ μὲν ἐστὶν ἕξις· b(BE³E⁴) T „πολλῶν δ'
 ἀγρομένων τῶ πείσεαι, ὃς κεν ἀρίστην / βουλήν βουλεύσει“ (I 74—5).
 T τάχα δὲ ἐπὶ ταύτην τὴν εὐχὴν κατηνέχθη, ἵνα τῇ ὑπερβολῇ
 τῶν τοῦ Νέστορος ἐπαινῶν προτρέψῃ τὸ στράτευμα πείθεσθαι ταῖς
 παραινέσεσιν αὐτοῦ. b(BE³E⁴) T ¹⁵
- ex. b. τοιοῦτοι δέκα μοι: δῆλός ἐστιν ὁ ποιητῆς τῶν σωματι-
 κῶν τὰ ψυχικὰ προτιμῶν· ἐνθάδε μὲν γὰρ δέκα Νέστορες τᾶπαρκέσω-

370 a ὁ μὲν sq. cf. Eust. 240, 12 b cf. Eust. 240, 17 372 a — ἕξις (11) cf.
 Eust. 240, 33. Vide Porph. 1, 37, 29 τάχα δὲ (13) sq. cf. Eust. 240, 32 b

85 τὸν ἠ: — T 85 sq. ἡ ἄ. ὡς δ. ἐκδεχ. T ἴν' ἡ τῆ ἰδίᾳ b 86 sq. ὃς. ὡς
 διαζ. T ὡς διαπορητικὸν ἢ διαζευκτικὸν ἐκδεχόμενον ὀξύνουσιν b 87 ὁ ἡ
 Ma., ὁ ἡ T, om. b ἀλλά T, ἀλλ' ἡ b 90 le. T supplevi (Vill.), om. b 92
 sq. τί χρῆ πρ. μὲν. T ἄ (ὡς BE⁴) μένοντας πρακτέον b 1—2 pone sch.
 a (coni. cum v. πρακτέον) b 3 le. T supplevi (Vill.), om. b 4 πάτριοι
 T πάτριοι γὰρ οὔτοι BCE³ πάτριοι E⁴ οἱ om. b 7 εἰ π. φησὶ T, λέγει δὲ
 ὅτι εἰ πάντες pone sch. b (coni. cum v. κακόν) b, fort. εἰ πάντες, φασὶ (vide l. 9
 ἀγνοοῦσι; idem error sch. B 385 a) 8 συμβουλευσίαν b τὰ αὐτὰ om.
 T τῶ om. E⁴ οὐδ. ἐκ. διοίσ. T τάχα ἂν πορθηθεῖ ἡ πόλις b 9
 μόνος ὁ νέστ. b 10 μηδὲ ἅμα T, om. b, fort. μηδαμὰ vel μηδαμῶς τοῖς
 λόγ. διοίσ. b 11 μὲν ἔ. ἕξις T ἐξὶς ἐστὶ b 13 ἐπὶ T εἰς b 14 νέστορος b
 νέου T (cf. sch. B 381 c) 14 sq. ταῖς παρ. πείθεσθαι (om. αὐτοῦ) b
 17 ἐνθάδε b ἐνθα T 17 sq. ἀρκοῦσιν b ἐπαρκέσουσι Eust., ἀπαρκέσουσιν Ma.

σιν† αὐτῶ πρὸς τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου· τοὺς δὲ Αἴαντας ἐπὶ τὸν πό-
 λεμον προτρέπων Ἀγαμέμνων φησί· „τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι
 20 γένοιτο“ (Δ 289). ἐντεῦθεν δὲ ὁ Εὐριπίδης λαβὼν λέγει (fr. 200,
 3—4 N.²): „†σὺν ὄχλω δ’ ἐν† βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας / νικᾷ, σὺν
 ὄχλω δ’ ἀμαθία πλείστον κακόν.“ b(BE³E⁴) T

373 a. τῶ {κε τάχ’}: τὸ τῶ πολλὰ σημαίνει. | ἐπὶ μὲν τοῦ τοιοῦ- *Orus* | *Hrd.*
 του περισπᾶται καὶ τὸ ἰοὺκ ἔχει. A^{im}

25 b. ἡ μύσειε: ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ σὺν τῶ μύειν τοῦ φωτὸς *ex.*
 στερίσκονται. A^{im} b(BCE³E⁴) T ὄθεν „ἐτερόφθαλμον“ ἔσσεσθαι
 τὴν Ἑλλάδα ἔφασαν, καὶ „Σικελίας τ’ ἔσαν / ὀφθαλμός“ (Pind. Ol.
 2, 9—10). T

374. ἀλοῦσά τε περθομένη τε: ἐζήτῃται διὰ τί Ὀδυσσεὺς D
 30 ——— βεβαιότερον γὰρ νίκης φῶς. A

375. ἀλλά μοι αἰγίοχος: εὐεπίφοροι κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς. b *ex.*
 (BCE³E⁴) T

376. ὅς με μετ’ ἀπρήκτους ἔριδας: προμαλάσσει τὸ πλῆθος *ex.*
 τὴν αἰτίαν θεῶ ἀνατιθεῖς καὶ θυμῶ, ὡς μήτις ἔθελοκακοῖη αὐτῶ. συγ-
 35 γνώμονες δὲ πάντες τοῖς ὁμολογοῦσι τὰ πταισμάτα. b(BCE³E⁴) T

377 a.¹ <μαχεσσάμεθ’> διὰ τοῦ ἦ αἰ Ἀριστάρχου. καὶ ἔστιν *Did.*
 ὁμοιον τῶ „μαχήσονται περὶ σεῖο“ (Γ 137). A^{im}

a.² μαχεσ(σ)άμεθ’ {εἵνεκα κούρης}: οὕτως „μαχησόμεθ’“,
 ὡς „μαχήσονται περὶ σεῖο“. T

40 377—8. <καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχεσσάμεθ’ εἵνεκα *ex.*
 κούρης / ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ’ ἦρχον χαλεπαίνων:>

— νικᾷ (21) cf. Eust. 240, 37 (qui scite contulit Hdt. 4, 143, 2); Plut. mor.
 790 a, sim. Philod. De regno Hom. col. 14, 20 (p. 46 sq. Oliv.), Dio Chrys.
 or. 2, 21 Εὐριπίδης sq. h(Ag Ge, E⁴ in mg. ext., cf. A. G. 474, 1 Matr.):
 Εὐριπίδης· „σοφὸν γὰρ ἐν β. — ὄχλω ἀμαθία (A E⁴, ὁ. ἡ γὰρ ἀμ. Ge) πλ. κακόν
 (νικᾷ add. Ag E⁴) 373 a — σημαίνει cf. Orum ap. Reitzenstein, Gesch. 345, 5;
 Et. Gen. τῶ (p. 289 Mill.); Beiträge 104 ἐπὶ μὲν sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1,
 416, 4, Et. Gen. = EM. 773, 22): τῶ . . . καὶ περισπᾶται κατὰ Ἡρωδιανόν, vide
 Beiträge 390; aliter Lehrs apud Lentz Hrd. 1, 492, 19 τοιοῦτου cf. D, sch.
 ε 311, Ap. S. 156, 13 b cf. Aristot. rhet. 3, 1411 a b (καὶ Λεπτινὴς περὶ Λακεδαι-
 μονίων, οὐκ ἂν περιδείν τὴν Ἑλλάδα ἐτερόφθαλμον γενομένην), Plut. mor. 803 a
 375 h(Ag = A. G. 474, 18 Matr.): εὐεπίφοροι κατὰ θεὸν αἱ ἀτυχεῖς, cf. Eust.
 241, 16 377 ad A 298 c (Did.) 377—8 cf. Eust. 241, 13

18 τὴν τῆς Ἰλ. ἄλ. b 19 ἀγαμ. om. b στήθεσι BE⁴T 20 ἐντ. δὲ ὁ T ἐνθεν
 b 21 σὺν ὄχλω δ’ ἐν] σοφὸν γὰρ ἐν Ag Ge (= Eur.), σοφὸν ἐν Eust. χεῖ-
 ρας b Eust. 22 πλείστον κακῶν T 23 (le.) κε τάχ’ del. Bk. 25 le.
 Vill., τῶ κε τάχ’ ἡμύσειε: T, om. A b ὄφθ.] ὀφθαλμῶν ἢ μεταφορὰ b οἶ] καὶ
 T 26 ἐτερόφθ. Cob., ἔτι ὀφθαλμὸν T 31 le. T (om. b), fort. addendum
 κρονίδης ζεὺς ἄλγε’ ἔδωκεν (sic Vill.) θεῶν] θεοῦ Eust. θεὸν Ag 33 sq.
 προμαλάσσει δὲ sq. pone sch. B 375 (coni. cum v. ἀτυχεῖς) b 34 fort. αὐτός
 36 le. add. Bk. (Vill.) 38 (le.) μαχεσσάμεθ’ suppl. Ma., εἰν. κ. delevi οὐ-
 τως scripsi, οὐ T 40 sq. le. addidi (ἐγὼν ἀχιλεὺς· iam V)

πόρρωθεν ἑαυτῶ τὰς πρὸς Ἀχιλλέα διαλλαγὰς μνηστεύεται, τοὺς
 ᾤκειωμένους ἐκείνῳ ὑπερχόμενος. b(BCE³E⁴) T^{II}

ex. 379. εἰ δέ ποτ' ἔξ γε μίαν βουλευσομεν: καὶ πῶς οὐ παρακα-
 λεί; αἰδεῖται γὰρ χωρὶς ἀνάγκης, καὶ πέπειθε τῷ ὄνειρατι. b(BCE³) T⁴⁵

ex. vel Hrd. 380 a.¹ οὐδ' ἠβαιόν: οἱ μὲν τὸ πλήρες φασι βαιόν, οἱ δὲ ἠβαι-
 όν. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ἠ ποιεῖ τὴν ἀρχὴν
 αἰεί, „ἐλθόντες δ' ἠβαιόν“ (I 462), παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις διιστῆ ἡ
 χρῆσις: „βαιόν ὑπὲρ Ποταμοῖο“ (Arat. Ph. 358), καὶ Καλλιμαχος δὲ
 (fr. 625): „ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν“. A 50

a.² οὐδ' ἠβαιόν: αἰεί μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ἐνὶ μέρει λό-
 γου. ἔνθεν καὶ Καλλιμαχος: „ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν“. b(BCE³)
 T

Ariston. (?) 381 a. δεῖπνον: τὸ ἑωθινὸν ἄριστον, ὃ δι' ἀνάγκην πρὸ τοῦ
 δέοντος ποιοῦνται. δόρπον δὲ τὸ ἔσπερινόν, A b(BCE³E⁴) δό- 55
 ροπὸν τι ὄν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων διδόμενον. τὸ δὲ
 δεῖπνον ἔσθ' ὅτε πᾶσαν τροφήν. A b(BCE³) Αἰσχύλος (fr. 182,
 3 N.² = 304 c M.) δὲ κακῶς: „ἄριστα, δεῖπνα δόρπα θ' αἰρεῖσθαι
 τρίτα“. A b(BE³) τρισὶ δὲ οὐδέποτε οὔτε μνηστῆρες οὔτε μὴν
 Κύκλωψ ἔχρῶντο τροφαῖς. b(BE³E⁴) 60

ex. b. {νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπί} δεῖπνον: τρισὶ τροφαῖς ἔχρῶντο οἱ
 παλαιοί. καὶ τὴν μὲν πρῶτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον πρῶτας

380 Et. Gen. (AB) ἠβαιόν . . . | λέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἠβαιὸν καὶ βαιὸν
 (ἠβ. καὶ βαιὸν καὶ βαιόν A). ἐτυμώτερον δὲ ἔστιν οἶον ἀβαιόν, οὐ οὐκ ἔστι διὰ μικρό-
 τητά ἐπιβῆναι (cf. sch. Ar. Rh. 2, 635 a). οἱ δ' „ἐλθόντες τοῦδ' ἠβαιόν“ καὶ „βαιῶ δ'
 ἐν αἰῶνι βροτῶν“ (P. M. G. fr. 970 = fr. ad. 52 Page) καὶ „βαιὸν ἐπὶ (ὑπὲρ Arat.)
 ποταμοῦ“, incertum an ex hyp. Iliad. fluxerit, cf. Beiträge 157; ad Z 518 (Hrd.),
 cf. sch. γ 14, Choer. O. 216, 29, Theogn. 48, 7; Valk I 596, 19 381 diple ante ver-
 sum in A a eadem fere h(P¹¹); ad Θ 53 (T), K 578 (Ariston.), Λ 86 (Ariston.,
 bT), 730. Σ 560. Ω 124 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 127; Valk I 573; — ποιοῦνται cf.
 Eust. 242, 18 δόρπον — διδόμενον ad Ω 2 τὸ δὲ δεῖπνον (57) sq. h (Ag = A. G.
 475, 1 Matr.): τὸ δὲ — αἰρεῖσθαι τρίτα: οὐδὲ μνηστῆρες γὰρ οὐδὲ Κύκλωψ τρίτη
 τροφῇ ἔχρῶντο Αἰσχύλος δὲ sq. cf. sch. α 124. β 20. δ 429; Eust. 242, 23 (sae-
 rius); Carnuth, Ariston. 48 b — κοιμᾶσθαι (70) eadem fere sch. β 20, cf. D, unde
 fluxisse vid. Ge: ἄριστον τὸ πρόγευμα τὸ πρῶτινόν· δεῖπνον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ
 παρ' ἡμῖν γεῦμα, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν. δόρπον ἢ ἔσπερινὴ τροφή (Nicole, τρυφή Ge),
 δόροπὸν τι οὔσα, μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων γενομένη, Plut. mor. 726 c/d,
 Athen. 11 e/f. 193 a/b; — παλαιοί cf. sch. ρ 599 ἄριστον — πρῶτας et τὴν δὲ

42 sq. πόρρωθεν δὲ sq. pone sch. B 376 (coni. cum v. πταισμάτα) b 43 ἐπερχό-
 μενος b 45 γὰρ om. b, fort. recte τῷ ὄν. πείθεται b 46 et 51 (le.) οὐδ' fort.
 delendum 49 ποταμοῦ Et. Gen., Arat. 51 μὲν om. b ἐν T τὸ ἠβαιόν ἐν
 b 54 δεῖπνον: τὸ BCE³, δεῖπνον νῦν τὸ E⁴, νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον: δεῖπνον
 τὸ A τῷ ὅτι τὸ Cob., fort. recte (cf. test.); possis ἢ διπλῆ, ὅτι τὸ 56 ὄν b
 ὦν A 59 τρίτα Ag (= Aesch.), τρίτα P¹¹ τρίτα ἢ μάλιστα τρίτα Eust., om. A b
 59 sq. οὔτε μν. — κύκλ. om. E⁴ 60 τροφ. ἔχρ. E⁴ 61 (le.) νῦν — ἐπὶ delevi

σχεδὸν ἔτι σκοτίας οὐσης· καὶ ὠνόμασται ἄριστον ἢ παρὰ τὸ λαμβάνειν αὐτὸ πρὶν εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ προφέρεσθαι
 65 ταύτην πρῶτην τροφήν, παρὰ τὸ ἄειρε, „μή μοι οἶνον ἄειρε“ (Z 264).
 τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον, τὸ καθ’ ἡμᾶς ἄριστον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ
 ἔτυμον δεῖπνον, μεθ’ ὃ δεῖ πονεῖν· λαβόντες γὰρ ταύτην τὴν τροφήν
 πάλιν περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνουν. τὸ δὲ τρίτον δόρπον, τὸ καθ’
 ἡμᾶς δεῖπνον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαύερπον, ὅταν εἰς τὸ ἰαύειν
 70 πορευώμεθα, ὃ ἔστι κοιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ παῦσιν ἔχειν τοῦ δόρα-
 τος. T

c. ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα: ἰδὼν ὃ Ἄγαμέμνων τοὺς *ex.*
 Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπαινέσαντας καὶ τὴν Νέστορος ἐπιτίμη-
 σιν πρῶτος ἐνεγκόντας τρέπεται ἐπὶ τὸ προστάσσειν. b(BE³) T

75 382 a. εὖ μὲν τις δόρυ (θηξάσθω, εὖ δ’ ἀσπίδα θέσθω): *ex.*
 κινητικὰ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι πολέμου ταῦτα, καὶ τὴν πολεμικὴν
 παρασκευὴν διδάσκοντα τὸν ἀκροατὴν· οἶδε γὰρ καὶ ταῦτα αἷτια
 εἶναι τῆς ἤττης· „οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο“ (N 607), „τῆ ὁ γ’ ἐνὶ βλα-
 φθεις πέσεν ὑπτιος“ (O 647). δεῖ οὖν μὴ τὴν αἰτίαν ἐξ ἡμῶν εἶναι τοῦ
 80 κακοῦ. b(BCE³) T

b. εὖ μὲν τις δόρυ (——— θέσθω): δύο συνέπλεξε σχή- *ex.*
 ματα, ὁμοιοτέλευτον καὶ ἐπαναφορὰν, ἐπανιών μὲν εἰς τὴν αὐτὴν
 λέξιν, καταλήγων δὲ εἰς τὸ ὁμοιοτελές τῶν ῥημάτων. A b(BCE³) T

c. εὖ δ’ ἀσπίδα θέσθω: ὁ τρόπος ἐπαναφορικός, ὡς τὸ *ex.*
 85 „εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ’ ἔλθέμεν, εὖ δὲ Φιλοκτῆτην“ (γ 188. 190),
 „κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἐλένη, κλαῖε δὲ Τηλέμαχος“ (δ 184. 185). b(BE³)
 T

d. (θέσθω:) ἀντὶ τοῦ περιθέσθω. b(BCE³) T^u *ex.*

δευτέραν (66) — πονεῖν cf. Or. 44, 15 (Et. Gud. 340, 20 Stef.), He. α 7252 ἄριστον
 — πρῶτος cf. sch. π 2 δεῖπνον¹ — πονεῖν cf. Porph. 1, 117, 4, Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 110, 7, Et. Gud. 340, 10 Stef.), Choer. O. (An. Ox. 2, 193, 30, Et. Gud.
 340, 8 Stef.), Et. Gen. (EM. 262, 35, Et. Gud. 341, 13 Stef.). Vide ad Ψ 158 τὸ
 δὲ τρίτον δόρπον (68) sq. cf. Ap. S. 60, 5, Et. Gen. (AB) δόρπος· . . . (pone Or.)
 ἐγὼ δὲ φημι ὡς εὔρον σχόλιον παρακείμενον ἐν τῇ B Ἰλιάδος· ἴδωρπος — ἡσυχάζειν
 (= D), ἢ παρὰ τὸ δρέπεσθαι τοὺς πόνους· οὐ θαῦμα δὲ εἰ τὸ κοινὸν πάσης τροφῆς
 ἐπὶ μιᾶς τάττεται· καὶ γὰρ τὸ ποιητικὸν καὶ χειρουργία καὶ μαθήματα, καὶ ἄλλα
 μυρία ἔστί (οὐ θαῦμα sq. om. Et. Gen. AB, Sym., hab. EM.) 382 b cf.
 Eust. 242, 44; Anon. fig. 131, 10 ἐπαναφορὰν cf. Degenhardt 49 d
 cf. D, Eust. 243, 20

63 ὠνόμασθαι T corr. Ma. 64 αὐτὸ πρὶν Bk., αὐτοὺς T 67 δεῖπνον]
 fort. δεῖπνον (ut sch. β 20) λαμβάνοντες T corr. Bk. 68 περὶ Ma.,
 ἐπὶ T 72 sq. ἰδὼν δὲ sq. pone sch. B 382 c (coni. cum v. τηλέμαχος) b
 73 νέστ. b νέαν T (cf. sch. B 372 a) 75 le. T supplevi, om. b 77 κατα-
 σκευὴν ss. παρα B αἰτίας b 79 οὖν μὴ T οὖν φησιν μὴ CE³ οὖν φημι B ἐξ
 ἡμῶν τὴν αἰτίαν b 81 le. AT supplevi, om. b 81 sq. δύο δὲ sq. pone
 sch. a (coni. cum v. κακοῦ) b 83 καταλήγων T 84 ὁ τρόπ. ἐπ. T, ἔστι δὲ ἡ
 ἐπαναφορὰ pone sch. b (coni. cum v. ῥημάτων) b 86 κλαῖε T 88 le. add. Li

- ex. | ex.* 384. <ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν> περιβλεψάμενος τὸ ἄρμα. T^{il} | τοῦτο δὲ καὶ ὁ †Θουκυδίδης† ἐν Πολιτείαις φησὶ τὸ δπλισμα. b(BCE³) 90
- ex.* 385 a. ὡς κε πανημέριοι στυγερωῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ: ἀβέλτερος, †φησίν†, Ἀγαμέμνων μὴ συνορῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κείται τὸ τοῦ πολέμου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχη. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καλὸν ἐστὶ δυσχερῆ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότερον παρασκευασθῶσιν· ἢ γὰρ ἀποβάντων ἦττον 95 ἠχθέσθημεν ἢ μὴ τελεσθέντων ὑπεράγαν ἐχάρημεν. b(BCE³) T₁ καὶ Ἀττικοὶ δὲ „ἦκειν ἔχοντας σιτί' <ἡμερῶν τριῶν>“ (Ar. Pax 312) βοῶσιν. T
- Ariston.* b. {ὡς κε} πανημέριοι: ὅτι προεληλυθίας λέγει τῆς ἡμέρας ἤδη τὸ πανημέριοι ἐπὶ τοῦ ἀπολείποντος αὐτῆς μέρους, καὶ οὐ πάν- 5 τως τὸ ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύσεως λέγει πρόπαν ἡμαρ. A
- D κρινώμεθ' Ἄρηϊ: τούτῳ τῶ ὀνόματι τετραχῶς κέχρηται ——— δίζυροῖσι βροτοῖσιν (N 569). A
- Ariston.* 388 a. <τελαμών>: ὅτι ἐκ τελαμώνων ἀνήπτον τὰς ἀσπίδας. A^{im}
- ex. | ex. | D* b. ἰδρῶσει μὲν τευ <τελαμών>: ὅτι οὐπω πόρπακες, ἀλλὰ 10 τελαμώνες ἦσαν. εἴρηται δὲ τελαμών παρὰ τὸ τέταμαι. | ἰδρῶτα μὲν καὶ πόνον προβάλλεται, κίνδυνον δὲ οὐδαμοῦ. b(BCE³) T πρὸς ἕκαστον δὲ τῶν προτραπέντων αἰτίαν ἐπάγει. b(BE³) T | τὸ δὲ ἰδρῶσει ὑγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος τοῦ πολεμοῦντος. b(B) T
- D τελαμών: ὁ ἀναφορεὺς ——— τοῦ ξίφους. A 15
- Ariston.* 389 a. ἀσπίδος ἀμφιβρότης: ὅτι περιφερὲς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. A

384 cf. Eust. 243, 14: ὅτι δὲ ἡ τοῦ ἄρματος λέξις καὶ ἐπὶ δπλου λέγεται, καὶ ὅτι Ῥωμαϊκὸν τοῦτο, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο οὐδὲ ὁμωνυμία ἐντεῦθεν γίνεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ σοφοί, originis incertae; — τὸ ἄρμα cf. D 385 a ἢ γὰρ ἀποβάντων (95) sq. cf. D ad B 384 b ad A 472 a (Ariston.) 388 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a ad E 796. Λ 38. 545. M 401. Z 405 (Ariston.), cf. D; Lehrs Ar.³ 191 b — ἦσαν cf. Eust. 243, 32 παρὰ τὸ τέταμαι cf. Et. Gen. τελαμών (EM. 750, 27); aliter Or. 154, 15 αἰτίαν ἐπάγει cf. B 385—90 389 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae a ad Z117. Λ 32. O 646 (Ariston.), cf. D, Ap. S. 28, 7, He., Et. Gen. (AB) ἀμφιβρότη, Eust. 243, 41; Lehrs Ar.³ 191; aliter sch. η 292, vide ad M 402 (T), Z 428 (ex.)

89 le. add. Ma. (ἰδῶν πολέμοιο· add. V^c) 90 τοῦτο δὲ sq. pone sch. B 382 d (coni. cum v. περιθέσθω) b, transposui cl. Eust. [θουκ.] ἀν ἀριστοτέλης? 92 fort. φασίν (cf. sch. B 372 a) ὁ ἀγαμ. b 93 τοῦ πολ. T, τούτου b, fort. rectius τύχη γενόμενον b 95 προθυμότεροι b, fort. rectius 2 ἔχ. ἦκειν Ar. σιτία T em. et suppl. Wil. 4 (le.) ὡς κε del. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι προελ. Lehrs, παρεληλυθίας A 5 αὐτῆς Lehrs, αὐτοῦ A 9 le. add. Ddf. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 10 le. T suppl. Vill. (cl. Li, ubi le. τελαμών·), om. b ὅτι οὐπω T οὐπω γὰρ b 11 τέτ. T τετάσθαι b μὲν T μὲν οὖν b 13 αἰτίαν b δειλίαν T 13 sq. τὸ δὲ ἰδρ. om. T 16 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι

β. ἀμφιβρότης: ἐν τῇ συνθέσει προσλαμβάνει τὸ μ̄ ὡς κε- *ex.*
 χρεωστημένον τὸ βροτός, A b(BCE³) ὡς τὸ ἀμβροτος καὶ τὰ
 20 ὅμοια. b(BE³) τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως. A b(BE³) ἴσως δὲ διὰ τὸ
 ἴπροεῖναι. b(BCE³)

391—3. ὃν δὲ κ' ἐγὼν (<—— οἰωνοὺς>): εὐτόνως κατέστρεψε *ex.*
 τὸν λόγον· οὐ γὰρ τῆς πειθοῦς μόνης, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῆς προσδεῖ τῷ
 πλήθει. b(BCE³) T πρώτος δὲ τὸν κατὰ τῶν λειποτακτῶν συν-
 25 εἶδε θάνατον· καὶ ὁ Ἐκτωρ „ἀλλὰ κύνες ἐρύουσιν“ (O 351). τοῦτο
 δέ, ὅπως τὸν εὐκλεῖ ἀντὶ τοῦ δυσκλεοῦς καὶ τὸν ἀδηλον ἀντὶ τοῦ
 προδήλου θάνατον ἔλονται. b(BE³) T

392—3. <οὐ οἱ ἔπειτα / ἄρκιον ἔσσειται φυγέειν> ἔπαρ- *ex.*
 κοῦν αὐτῷ οὐκ ἔσται πρὸς τὸ φυγεῖν. b(BCE³) Tⁱⁱ

30 393 a. {ἄρκιον} ἔσσειται: προπερισπαστέον τὸ ἔσσειται· οὐ *Hrd.*
 γὰρ <προ>παροξυντέον, ὡς τινες, ἐπεὶ Δῶριον· ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆ-
 σις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς. A

β. <ἔσσειται> τὸ δὲ ἔσσειται Ἀττικόν ἐστιν, ἔσσειται *ex. (?)*
 ἔσσειται ἔσται. b(BCE³)

35 ——— ἄρκιον ἔσσειται φυγέειν: ὁ λόγος, τῷ θέλοντι φυγεῖν D
 διασπασθῆναι. A

395 a.¹ ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῆ: ἐξηγεῖται αὐτὸ διὰ τοῦ „ἔνθα νότος *ex.*
 μέγα κῦμα“ (γ 295) ἴαγων σκαιὸν χαλεπώτατον τὸ κῦμα τὸ
 μετεώρω ἐπιφερόμενον αἰγιαλῷ. T

40 a.² ἐξηγεῖται διὰ τούτου ὅτι ὁ νότος ὀπη πνεῖ, τὸ κῦμα μᾶλλον
 οἶδεῖ τῶν ἄλλων· καὶ ὅτι σκαιὸν ἐκείνο τὸ κῦμα καὶ χαλεπώτατον τῷ
 μετεώρω αἰγιαλῷ προσρησόμενον. b(BCE³E⁴)

δ h(Ag Ge, cf. A. G. 475, 19 Matr.); — τὸ μ̄ cf. Eust. 243, 42 391—3 πρώτος δὲ
 sq. cf. Aristot. pol. 3, 14 p. 1285 a 7 393 a ad N 315—7 a¹(*ex.*), cf. Ep. Hom.
 (An. Ox. 1, 136, 6 [sim. 175, 6], Et. Gud. 539, 6 Stef., sim. EM. 381, 22); sch.
 Theocr. 1, 82—5 d (test.) β brevius Ge (*ex h?*); fort. sch. rec., cf. Valk I 163
 395 μετεώρω sq. cf. sch. Ap. Rh. 1, 554, He. (α 2669) al.

18 le. A, om. b συνθ. μὲν b 18 sq. τὸ μ̄ — βροτός BE³ τὸ μ̄ τὸ βροτός
 ὡς (τὸ add. Ge) κεχρεωστημένον Ag Ge τὸ βροτός ὡς κεχρεωστημένον A, om.
 C 20 οὐχ οὕτ.] οὐ δέχεται, Ag 21 προεῖναι b προῖεναι Ag Ge, πρόθεσιν
 εἶναι Bk. 22 le. T supplevi, om. b καταστρέφαι b 23 οὐ γὰρ τῆς T
 οὐκ ἐπὶ b μόνον C 23 sq. τῷ πλ. προσδεῖ b 24 δὲ om. T erat
 λιποτακτῶν 25 καὶ ὁ T ὡς καὶ b 26 δὲ om. T 28 le. addidi 29
 φεύγειν T 30 (le.) ἄρκ. delevi 31 παροξ. suppl. Lehrs (qui proposit. et
 προπαροξυντόνως) 33—4 pone sch. B 392—3 (coni. cum v. φυγεῖν) b 33
 le. add. Vill. 38 ἄγων σκαιὸν locus nondum expeditus, quem si verbis scholii
 a² nitaris, non sanaveris; suspicaris etiam verba modo laudata ad versum γ 295
 olim pertinuisse (ποτὶ σκαιὸν ῥίον); ἄγων del. Wil., ἄγων vel λέγων Nickau,
 καὶ γὰρ ipse olim conieci σκ. καὶ χαλεπ. (cl. sch. a²) Ma. 40 ἐξηγεῖται δὲ
 (pone sch. D) E⁴ 41 τῷ b, fort τὸ

- ex.* 396. <σκοπέλω:> ἀφ' οὗ ἔστιν ἄλις σκοπεῖν. Tⁱⁱ
- Ariston.* 397 a. γένωνται: ὅτι οὐ γραπτέον, ὡς τινες, „γένηται“· ‘Ομηρικώτερον γὰρ οὕτως λέγειν, γένωνται τὰ κύματα, ὡς „σπάρτα λέ- 45 λυνται“ (B 135). A
- Did.* b. γένωνται: οὕτως γένωνται αἱ Ἀριστάρχου. τούτω δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων λόγος ὑπόκειται ἔχων τῆδε· „ἐπὶ τῶν κυμάτων λέγει τὸ γένωνται. τῷ τοιούτῳ πλεονάκις κέχρηται, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τὰ πληθυντικά παραλαμβάνει.“ μεταποιοῦσι 50 δέ τινες „γένηται“, οὐκ ὀρθῶς. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 113 Schm.) A
- ex. | Did.* c. γένωνται: γένωνται οἱ ἄνεμοι. | οἱ δὲ ἀήθεις μεταγράφουσι „γένηται“. b(BCE³) T
- Did.* 398 a. ἀνστάντες: διὰ τοῦ ν̄· τὸ γὰρ πληρὲς ἔστιν ἀναστάντες. 55 T
- D* b. <ὀρέοντο:> ὄρμων. Tⁱⁱ
- D* 399. <κάπνισσαν:> πῦρ ἀνήψαν. Tⁱⁱ
- ex.* 400. ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεζε: δείκνυσιν ὡς πολὺκλητοὶ ἦσαν· ἕκαστος γὰρ τοῖς πατρίοις θύει· τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἓν, θέσει δὲ πολὺ. ‘Ἑλληνικὸν δὲ τὸ ἔχειν εἰς θεοὺς τὴν ἐλπίδα. b(BE³E⁴) T 60
- ex.* 401 a.¹ εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν: ἤρκει γὰρ αὐτοῖς μόνον τὸ ζῆν, τῷ δὲ βασιλεῖ τὸ εὐκλεῶς ζῆν· διὸ ἐκεῖνος πρεπόντως εὐχεται „καταπρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον / αἰθαλόεν“ (B 414—5). T
- a.² ἄλλ' οἱ μὲν ἠύχοντο μόνον τὸ ζῆν (ἤρκει γὰρ αὐτοῖς), ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ εὐκλεῶς ζῆν· διὸ ἐκεῖνος πρεπόντως εὐχεται „καταπρηνὲς 65 βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον / αἰθαλόεν.“ b(BE³E⁴)

396 cf. D, Eust. 244, 34 397 cf. sch. pap. I a ad B 135 a (Ariston.) b ad A 291 b (Ariston.) ὑπόκειται cf. Hermes 87, 1959, 281 398 a cf. Ge (e T?): συγκοπή <τοῦ> (add. Nicole) ἀναστάντες διὰ τοῦ ν̄ sq. ad A 305 a (Did.), cf. Et. Gen. (AB) ἀνστάς (= Hrd. παθ. 2, 242, 16) et ἀνστήτην (= Hrd. παθ. 2, 242, 17) 399 cf. Eust. 245, 5; sch. Hsd. opp. 629 b 400 h(Ag Ge, cf. A. G. 475, 27 Matr.): αἰειγενετῶν· διὰ παντός ὄντων, ἀθανάτων (Ag = D). καὶ οἱ (κ. οἱ om. Ge) ἴσως τὸ εἶναι γενέσθαι φασί. | καὶ Πίνδαρος (fr. 215)· „ἄλλα (ἄλλοι Ag) δ' ἄλλοισι νόμιμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν ἕκαστος“· τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἓν, θέσει δὲ πολὺ. ‘Ἑλληνικὸν δὲ τὸ εἰς (δ' ἐπὶ Ge) θεοὺς ἔχειν τὴν ἐλπίδα, ὃ οὐ ποιοῦσιν οἱ (Ge, ποιοῦσι Ag) Τρῶες (Ag Ge), fort. e scholio uberiore, cf. Eust. 245, 19 et 22; Mus. Rhen. 95, 1952, 179; — πολὺ (59) cf. Eust. 245, 13, sch. Eur. Hippol. 104 401 cf. Eust. 245, 29; Isocr. 4, 95 laudatur ab h(Ag = A. G. 476, 5 Matr.) pone verba τὸ εὐκλεῶς ζῆν

43 le. add. Ba. 44 le. Bk. (Vill.), παντοίων ἀνέμων: A ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 47 le. scripsi (auctore Ldw.), παντοίων ἀνέμων: A τοῦτο A corr. Lehrs 52 le. Bk., ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται T, om. b 56 sq. le. add. Ma. 57 πυρὰν ἦψαν T distincti cl. D 59 ἔν T οὐ πολὺ b 60 εἰς θεοὺς ἔχειν b τὰς ἐλπίδας b, fort. rectius 64—6 ἄλλ' οἱ sq. pone sch. B 400 (coni. cum v. ἐλπίδας) b 64 εὐχοντο B

402. αὐτὰρ ὁ βοῦν: ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων τὴν θυσίαν ἐπὶ κεφα- *ex.*
 λαίου λέγων, πῶς καὶ τίνι ἔθουον οὐ λέγει· ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἅπαντα
 ἀκριβῶς διέξεισι. καλῶς δὲ ὁ βασιλεὺς βασιλεῖ θύει, καὶ τῷ τελειοτάτῳ
 70 τῶν θεῶν τὸ μέγιστον τῶν ζώων. b(BCE³) T πρόσθεθες δὲ ὅτι καὶ
 τὸν ὄνειρον αὐτὸς ἦν ὁ πέμψας. T

403 a. πίονα πενταέτηρον ὑπερμενεί Κρονίωνι: οἰκεία *ex.*
 ταῦτα τῷ τελείῳ Διί. T

ὅ. <πενταέτηρον:> τότε γὰρ ἀκμάζει. T^u *ex.*

75 404—7. κίκλησκεν δὲ γέροντας <—— Διί μῆτιν ἀτάλαν- *Nic.*
 τον>: αἱ κατὰ τὰ τέλη τῶν τεσσάρων στίχων στιγμαὶ ἐν αἰτήματι· ὁ
 γὰρ λόγος συνάπτει καὶ τοὺς ἐξῆς ἕως τοῦ ἀτάλαντον (407)· κοινὸν
 γὰρ αὐτοτελὲς ῥῆμα τὸ κίκλησκεν (404) κατὰ πάντων, τὸ δὲ πρέπον
 δίστησι. A b(BCE³)

80 404. κίκλησκεν δὲ γέροντας: κοινωνικὸν τὸ συνθύειν τοῖς *ex.*
 ἀρίστοις b(BCE³E⁴) T καὶ βασιλεῖ ἀρμόδιον. b(BCE³E⁴)

405—9. Νέστορα μὲν πρώτιστα <—— ὡς ἐπονεῖτο>: *ex.*
 ἄριστα τῇ τάξει ὁ πρεσβύτερος καὶ σύμβουλος πρῶτος καλεῖται· δεύ-
 85 τερος Ἴδομενεύς, καὶ οὗτος δὲ καθ' ἡλικίαν καὶ ὅτι τῶν Ἀτρειδῶν γέ-
 νους· τρίτος Αἴας, ὅτι ἄριστος ἦν τῶν Ἑλλήνων μετ' Ἀχιλλέα, καὶ ὁ
 Λοκρὸς σὺν αὐτῷ, ὅτι „Ἴσον θυμὸν ἔχοντες“ (N 704)· πέμπτος Διο-
 μῆδης, τῷ Αἴαντι ἰδευτερώνῃ κατ' ἀλκὴν· ἕκτος Ὀδυσσεύς, οὐχ ὡς
 τῶν προειρημένων ἦττων — πῶς γὰρ ὁ „βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγα-
 θὰς πόλεμόν τε κορύσσων“ (B 273); —, ἀλλ' ὡς μᾶλλον αὐτὸν φιλῶν
 90 παρεῖδεν ὁ Ἀγαμέμνων· τὸν γὰρ ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν, ἀλλ' αὐτό-

402 καλῶς δὲ sq. cf. Eust. 245, 40 403 b cf. D, Eust. 245, 42; Serv. Verg.
 A. 8, 183; Muehmelt 20 404—7 στιγμαὶ ἐν αἰτήματι ad A 677. Z 317 (Nic.),
 cf. Friedl., Nic. 53 405—9 Athen. 5, 177 c: ἐδίδαξεν δ' Ὀμηρος καὶ οὐς
 οὐ δεῖ καλεῖν, ἀλλ' αὐτομάτους ἰέναι, πρεπόντως ἐξ ἑνὸς τῶν ἀναγκαίων δεικνύς
 τὴν τῶν ὁμοίων παρουσίαν· „αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος“
 (408) . . . καίτοι τινὲς στίχον προσέγραψαν τὴν αἰτίαν προστιθέντες· „ἦδε
 γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο“ (409), ὡσπερ δέον εἶπεν αἰτίαν δι' ἣν
 ἀδελφὸς αὐτόματος ἂν ἦκοι πρὸς δεῖπνον <οὐδέ> (add. Wil.) πιθανῆς τῆς αἰτίας ἀπο-
 διδομένης, fort. e Seleuco (fr. 9 M.); versus B 409 ineptum esse censuit Demetrius
 Phal. (fr. 190 We.), cf. Valk II 499 ἄριστα τῇ τάξει (83) sq. cf. Plut. mor. 706

68 πῶς καὶ om. b ἔθουον b, fort. rectius λέγει T λέγει ἐπ' οὐδενός b 69 δὲ
 T δὲ καὶ b βασιλεῖ ante ὁ b 70 τὸ T καὶ τὸ b 74 le. add. V^c 75 sq.
 le. A suppl. Vill., om. b 76 τὰ om. A ἐν αἰτ. A οὐ καλῶς κείνται b 76
 sq. ὁ γὰρ — ἐξῆς A ἔδει γὰρ συνάπτειν b 77 συνάπτει sc. τῷ πρώτῳ
 (Frdl.) τοῦ om. A 78 γὰρ A γὰρ καὶ b τὸ δὲ A ὁμοῦς τὸ b 80—1 κοινῶν.
 δὲ sq. pone sch. B 404—7 (coni. cum v. δίστησι) b 82 le. T supplevi, om. b
 83 πρώτως om. T 84 δὲ CT, om. BE³E⁴ τῶν] τοῦ Ma. 84 sq. γένος b
 85 τρίτος δὲ b 86 ἔχοντε Hom. 86 sq. ὁ διομ. E⁴ 87 δεύτερος (ὁμοῖος
 C) ὦν pone ἀλκὴν b, fort. δευτερεύων 88 ἦσσαν C 89 φιλῶν T φίλον b
 90 γὰρ T δὲ b

ματος ἦλθεν· **b**(BCE³E⁴) **T** ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν, ὡς ἐπονεῖτο (409). ἅμα δὲ διδάσκει συμπεριφέρεσθαι ταῖς τῶν ἀδελφῶν ἀσχολίαις. **b**(BE³E⁴) **T**

ex. 407. (ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσσῆα, Διῖ μῆτιν ἀτάλαντον:) ἴσως ἔσχατον ἔξ τὸν Ὀδυσσεά, **b**(BCE³) **T** ὅπως ὑψώση τοῖς ⁹⁵ ἐγκωμίοις. ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τὰ δύο ἄκρα τοῖς σοφωτάτοις ἀπένειμε, ¹ Νέστορι καὶ Ὀδυσσεῖ. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. 408 *a.*¹ αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε: ἀπαλ(λ)άσσει τὸν ἀδελφὸν τῆς περὶ ἑαυτὸν σπουδῆς· ἦδει γὰρ αὐτὸν ἡσχολημένον. **T**
*a.*² καὶ ἵνα μὴ δόξη ἐπιλελῆσθαι αὐτοῦ ὁ ἀδελφός, αὐτόματος ⁵ ἔρχεται ἀπαλλάσσει αὐτὸν ὡς πονούμενον τοῦ ἐγκλήματος. **b**(BE³E⁴)

ex. | D | ex. *b.* βοὴν ἀγαθός: τί δήποτε τοὺς ἀνδρείους βοὴν ἀγαθούς ἀποκαλεῖ, νῦν μὲν τὸν Μενέλαον, ἀλλαχοῦ δὲ (sc. B 563. E 114) τὸν Διομήδη, **b**(BCE³E⁴) **T** πῆ δὲ „βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας“ (O 10 249) καὶ „Ἔκτορα δ' ἐφράσσα(ν)το βοὴν ἀγαθόν“ (O 671) καὶ ἑτέρους; **b**(BE³E⁴) **T** ῥητέον δὲ ὅτι μήπω σάλπιγγος εὐρεθείσης βοῆ διώκουν τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις καὶ ἀνακλήσεις, ἄλλως τε καὶ σημεῖον τοῦ θαρσεῖν τὸ βοᾶν· **b**(BCE³E⁴) **T** | ἦ γὰρ δειλία θαρούουσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. **b**(BE³E⁴) **T** | διὰ τοῦτο ¹⁵ βοῶντας παρεισάγει τοὺς ἥρωας· „σμερδαλέον δ' ἐβόησεν“ (Θ 92), „ἦῦσεν δὲ διαπρῦσιον“ (Θ 227). **b**(BCE³E⁴) **T**

D βοὴν ἀγαθός: ἦ γὰρ δειλία ——— τὴν φωνήν. **A**

ex. 409. ἦδεε γὰρ <————> ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο: ὅτι θυσίαν ἐπετέλει. **T**

20

f ἅμα δὲ διδάσκει (92) est interpretatio Aristarchi, cf. Athen. 5, 177 d/e (I p. 408, 10 K.); Mueller Sel. 12. Vide ad B 408 407 cf. Eust. 247, 18 408 a interpretatio Aristarchi, cf. Athen. 5, 177 d/e: ἦ νῆ Δία περισπώμενον, φησίν, αὐτὸν εἰδὼς συνεγνωμένοι ὅτι μὴ κέκληκε καὶ (Kaibel, συν. τῶ μὴ κεκληκέναι cod. A) συμπεριφερόμενος ἦλθεν αὐτόματος; . . . ἀλλὰ γελοῖον ἦν ἐπιλαθέσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦ ἀδελφοῦ . . . Ἀθηνοκλῆς δ' ὁ Κυζικηνὸς μάλλον Ἀριστάρχου κατακούων τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν εὐπαιδευτότερον ἡμῖν φησι τοῦτον Ὀμηρον καταλιπεῖν (τοῦτο Ὀμηρον καταλιπεῖν ὑπονοῆσαι Wil.), ὅσω τῆς ἀνάγκης ὁ Μενέλεως οἰκειοτέρως ἔχειν (εἶχεν Casaub.). Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς κτλ., vide ad B 405—9 b cf. Eust. 247, 38; — Μενέλαον cf. D, Ap. S. 52, 21 409 versum

92 sq. συμφέρεσθαι τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ταῖς αὐτῶν σχολαῖς **b** 94 le. add. Vill. (cf. Eust.) 95 ἴσως — ὁδ. pone sch. B 405—9 (coni. cum v. ἀσχολίαις) **T**, ἔσχατον ἔξ τούτου **b** 95—02 καὶ ὅπως αὐτὸν ὑψ. — Ὀδυσσεῖ scholio B 405—9 (pone v. ὁ ἀγαμέμνων, l. 90) inser. E⁴ 1 ἐπένειμε C 3 ἀπαλλάσσει **T** suppl. Ma. 5—6 καὶ ἵνα sq. pone sch. B 405—9 (coni. cum v. σχολαῖς) **b**, transposui 6 αὐτὸν E³ ἐκείνον BE⁴ 8 τί δήπ. **T** διὰ τί **b** 9 τὸν bis om. **b** 11 sq. καὶ ἔκτ. — ἑτέρους **b** καὶ ἑτέρους πολλοὺς **T** 11 ἐφρασσο **b** suppl. Bk. 13 καὶ¹ **T** τε καὶ **b** 18 le. Ddf., ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο:

412 a. Ζεῦ κύδιστε μέγιστε: ὅτι ἔν τισι γέγραπται „Ζεῦ *Ariston.* πάτερ, ἴδθην μεδέων, <κύδιστε μέγιστε>“ (= Γ 276). οὐχ ἀρμόζει δὲ τὸν ἐγγώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν. A

25 b. Ζεῦ κύδιστε μέγιστε: κύδιστε T ἐν δόξῃ προὔχων, *ex.* μέγιστε δυνάμει προὔχων. b(BE³) T

413. μὴ πρὶν ἐπ’ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν: ἀντί *ex.* τοῦ δύναντος ἡλίου τὸ κνέφας ἔλθειν. b(BCE³) T λείπει δὲ τὸ δός. b(BCE³E⁴) T οἰκεία δὲ ἡ περίφρασις τοῖς ἔκτενῶς εὐχομένοις: ἐν-
30 διατρίβομεν γὰρ ὡς οὐ διδάξοντες τάληθῆ τὸ θεῖον. b(BCE³) T

414 a. πρὶν με καταπρηνὲς βαλέειν: ἄπληστος ἡ ὄρεξις τοῦ *ex.* πρὸ τῆς τῶν φίλων σωτηρίας τὴν καταστροφὴν εὐχομένου· διὸ ἀνα-
νεύει ὁ Ζεὺς. b(BCE³E⁴) T

b. <κατὰ πρηνὲς βαλέειν:> ἔμφασιν ἔχει ἡ ἀπὸ τῶν ἐμ- *ex.*
35 ψύχων μεταφορά. b(BCE³E⁴) T

415 a. αἰθαλόεν: κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, ἢ τὸ *ex.* διαφανές. μικροῖς δὲ λόγοις μεγάλα αἰτεῖ· ἀντί γὰρ Ἰλίου οἰκίαν μίαν πρῆσαι. ὁ δὲ θυμὸς ἄκρως διὰ τῶν προσώπων παρίσταται Πριά-
μου (cf. B 414) καὶ Ἔκτορος (cf. B 416). b(BCE³E⁴) T

40 b. {αἰθαλόεν} πρῆσαι {δὲ}: ἐν ταῖς πλείστασι διὰ τοῦ ᾠ· καὶ αἰ *Did.* Ἄριστάρχου. δύναιτο δ’ ἂν καὶ διὰ τοῦ πρῆσαι ταῦτὸν δηλοῦσθαι, ὡς ἐκεῖ „ἐν δ’ ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον“ (A 481). A

416. Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα: προσυνίστησιν ἡμῖν καὶ νῦν τὸν *ex.* Ἐκτορα. b(BCE³) T

alienum esse quidam censebant, ad B 405—9 412 fort. excidit nota Aristonici de v. κελαινεφές, ad Π 768 a ad Γ 276 a (Ariston.) 413 λείπει — δός cf. Eust. 248, 32 414 a fort. eadem exstabant in h, unde E⁴ (cf. app. crit.) 415 exstabat sch. de v. πυρὸς δηῖοιο, cf. Eust. 249, 25: πῦρ δὲ δηῖον λέγει πρὸς διαστολήν τοῦ θυτικοῦ, φασί, καὶ θεῖου καὶ τοῦ γαμηλίου καὶ τῶν τοιοῦτων, h(P¹¹, post verba ad sch. B 415 b exscripta): ἔστι γὰρ καὶ γαμικὸν καὶ θεῖον πῦρ a — διαφανές cf. D, Eust. 249, 22; Ap. S. 13, 32: αἰθαλόεν· ἦτοι τὸ λαμπρὸν ἢ τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον· „αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηῖοιο θύρετρα“. ἢ πρὸς τὸ „δός (fort. πρὶν) με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον / αἰθαλόεν“ (B 414—5). ἀκουστέον δὲ ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι· ἐπιφέρει γὰρ „πρῆσαι πυρὸς δηῖοιο θύρετρα“. ἦτοι με-
μελανωμένον, παρὰ τὴν αἰθάλην, originis incertae, fort. partim e scholiis ὁ δὲ θυμὸς sq. cf. Eust. 249, 13. Vide ad B 416 b h(P¹¹; V³ legere nequibam): πρῆσαι· γράφεται καὶ „πλησαι“, ἵνα ἔστι πληρῶσαι. Vide ad I 242. Y 471 (Did.) δύναιτο sq. ad A 481 416 ad A 242. Vide ad B 415 a

A 21 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 22 κύδ. μέγ. add. Lehrs 24 κοινοτέραν sc. πρόσκλησιν (Frdl.) 26 δυν. T δὲ δυνάμει b 28 κνέφας om. T δὲ om. E⁴ 31—3 ἄπληστος δὲ sq. pone sch. B 413 (coni. cum v. θεῖον) BCE³ 31 τοῦ E⁴T αὐτοῦ BCE³ 32 εὐχ. T εὐχεσθαι E⁴ αἰτουμένου BCE³ 33 ὁ] καὶ ὁ E⁴ 34 le. add. Vill. (κατὰ πρηνὲς· iam Li) 36 fort. αἰθαλόεν, <πρῆσαι δὲ πυρὸς δηῖοιο θύρετρα: αἰθαλόεν> κατὰ 37 διαφανές T Eust., ἀφανές b λόγ. μεγ.] τὰ μεγάλα E³ 38 ἄκρως ante παρίστ. E³ 39 καὶ T τε καὶ b 40 (ie.) αἰθ. et δὲ del. Bk. ᾠ A, ᾠ, πλησαι Vill.

- Ariston.* 417 *a.* χαλκῶ ῥωγαλέον: ὅτι οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ χαλκῶ ῥη- 45
γέντα, καὶ ἐκ παρεπομένου φέν μέρει† τὸ ἀνελεῖν. **A**
- D | ex.* *b.*¹ χαλκῶ ῥωγαλέον: τῷ σιδήρῳ διακοφθησόμενον· ἢ παρὰ
τὸ ῥήσσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατερρωγότα ἱμάτια. **T**
- ex.* *b.*² διερρωγότα, **b**(BCE³) παρὰ τὸ ῥήσσω. **b**(BCE³E⁴)
- D* 418. ὁδᾶξ λαζοῖατο: δάκω δάξω δάξ ὁδᾶξ. τοῦτο δὲ συμβαίνει 50
τοῖς ὀδυνωμένοις. **b**(BCE³) **T**
- ex.* 419. οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε: διὰ τοῦ πῶ ἐλπίδα ὑπολείπει
τῆς εὐχῆς. ἐπὶ δὲ Θεανοῦς „ἀνένευε δέ“ (Z 311). **b**(BCE³) **T**
- Did.* 420 *a.*¹ ἀλλ' ὁ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀλίαστον (ὄφελ- 55
λεν): τοῦτω καὶ λέξις ὑπόκειται διὰ τοῦ Β τῶν ὑπομνημάτων, καὶ
ἔστιν ἐμφατικωτέρα. οὐ χεῖρον δ' ἂν εἶη τὴν ἐκλογὴν ἐκθεῖναι· „ἀλλ'
ὁ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀλίαστον ὄφελλεν, οἶον αἴσια ἐσή-
μαινε(ν) ὥστε λέγειν τοὺς μάντεις ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον
αὐτὸς ἠῦξεν, ὃν οὐκ ἂν ἴκκλίνοιεν†· γελοῖον γὰρ ἂν ἦν, εἰ μὴ ἐποίει
τοῦτο.“ **A** 60
- a.*² ἀλλ' ὁ γε δέκτο μὲν ἱρά: ὡς τῶν μάντεων λεγόντων ὡς
δέδεκται τὴν θυσίαν. καὶ δώσει τὸ πέρασ, οὐκ ἀκονιτὶ δέ. **T**
- D* *b.* πόνον δ' ἀμέγαρτον: ἄφθονον, πολύν. **T**
- Ariston.* 422. αὐ ἔρυσαν: ὅτι τὸ αὐ ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω ἀνέκλα- 65
σαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες. **A**

417 *a* cf. Ap. S. 139, 31 ἐκ παρεπομένου ad I 546 *a.* N 426. Z 214. Π 142. Y 388.
Ψ 679, cf. sch. γ 486. ζ 83. μ 172. ν 78. ο 184 *b* παρὰ τὸ sq. cf. D *b*¹ παρὰ τὸ
sq. h: ῥωγαλέον παρὰ τὸ ῥήσσειν (P¹¹ V³), ὡς τὸ ἱκατέρωγεν (κατέρωγε Ge) τὰ ἱ
μάτια (Ge P¹¹ V³), cf. Eust. 249, 28 418 — δάξ ὁδᾶξ cf. Eust. 249, 33; sch. α
381 τοῦτο δὲ sq. ad T 61 420 *a*¹ λέξις ad A 423—4 οἶον sq. cf. Eust.
250, 2 (multo brevius) ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίν. (59) cf. Or. 26, 12 (unde Et. Gen. [AB]
ἀλίαστος), brevius D ad B 797 (Ap. S. 24, 6), D ad Y 31, Ep. Hom. (An. Ox. 1,
260, 1); sch. Ap. Rh. 1, 1326 *a* τοῦτο „id sc. quod consilio suo unum respon-
debat, quo Agamemnonem ad pugnam pelliceret“ (Lehrs) *b* Ap. S. 25, 21:
(ἀμέγαρτε . . .) καὶ „πόνον ἀμέγαρτον ὄφελλεν“, οἶον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἂν τις
ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα, originis incertae, fort. e scholiis, cf. Eust. 250, 5 ἄ-
φθονον sq. cf. sch. ρ 219, Ap. S. 25, 20, sim. Meth. (Et. Gen. [AB] ἀμέγαρτος,
unde Et. Gud. 111, 24 Stef.), sim. Or. 22, 12 (Et. Gud. 111, 21 Stef., cf. ib. 111, 3
c. test.) 422 ad A 459

45 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 46 ἐν μ.] σημαίνει Frdl., fort. ἐκφέρει (ad B 1.
115. 135 saepius) 48 τὸ² h, om. T 49 ῥήσσω τὸ ῥηγνύω C 50 δάξ ὁδ. **b**
δάξ T 54 sq. le. A suppl. Vill. 55 τοῦτο A em. Schm. B Ldw. (h. e.
δευτέρου, sc. in commentario ad librum sec. Iliadis), α A (cf. Athen. 4, 171 a
[I p. 384, 21 Kaib.] et Xen. mem. 1, 5, 2) 57 sq. ἐσήμαινε A suppl. Bk. 59
αὐτοῖς Cob. ἐκκλίνοιεν Ldw., ἐκκλίνοιεν Cob., fort. (ἂν) τις ἐκκλίνοιεν (cf. Or.
26, 12) γελοῖος Lehrs 63 (le.) πόνον δ' fort. delendum 64 ὅτι A, ἢ
διπλῆ, ὅτι Vill. ἀντὶ τοῦ (cp.) supra lin. A

424. ὠμοθέτησαν: πρὸς τὸ ὠμοθέτησαν ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν *Ariston.*
μελῶν τῶν ὠμῶν ἀπάρξασθαι καὶ εἰς τὸν ἐπίπλουον ἐνθέντας ἱερεῦσαι. A

427 a. {αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ} μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος (p. 42 B.) ἀπὸ *Hrd.*
τοῦ κ̄ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, „μῆρε“ παραλαμβάνων, εἶτα „κάη“, ἴνα,
70 φησὶν, Ἴωνικώτερον γένηται. τοῦτο δὲ οὐ συνεκτικόν, ὥσπερ εἶπον
ἐντελῶς, ὁπότε διέλαβον ἐπὶ τοῦ „ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μῆρι'
ἔκησ'“ (A 40), εἴ γε ἤδη οἶδε καὶ τὰ μῆρα· „μῆρα δὲ κείαντες“ (v 26). A

b. <ἐπάσαντο:> Ἀρίσταρχος Ἰακῶς „πάσαντο“. A^{im} *Did.*

435 a.¹ μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι λεγόμεθα: οὕτως αἰ Ἀριστάρχου. *Did.*
75 λέξεις ἐκ τοῦ B τῆς Ἰλιάδος· „δηθὰ πολὺν χρόνον, αὐθι αὐτοῦ, λε-
γόμεθα συναθροίζόμεθα. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν
χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν. Ζηνόδοτος δὲ ποιεῖ ἄμῃ
†νῦν† ταῦτα λεγόμεθα“. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Ἰλιάδος
οὕτως προφέρεται „μηκέτι δὴ νῦν αὐθι λεγόμεθα“. καὶ ἔστιν εὐφρα-
80 δῆς μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ Ἀριστάρχους. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 113
Schm.). A

a.² μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι λεγόμεθα: αἰ μὲν Ἀριστάρχου
μη(κέ)τι νῦν δὴθ' αὐθι λεγόμεθα, ἡ δὲ Ζηνοδότου „μηκέτι †νῦν†
ταῦτα“, τινὲς δὲ „δὴ αὐθι“ χωρὶς τοῦ θ, Καλλίστρατος δὲ „μηκέτι δὴ
85 νῦν b(BCE³) T αὐθι λεγόμεθα“. T

b. μηκέτι νῦν δὴθ' <αὐθι λεγόμεθα>: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει *Ariston.*
„(****) ταῦτα λεγόμεθα.“ ὁ δὲ Ὀμηρος εἶωθε λέγειν, ὅταν πολλὰ
προειρημένα ἦ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ Ἀχιλλέως· „ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα
λεγόμεθα“ (Υ 244). A

90 c.¹ λεγόμεθα: ἡθροισμένοι ὦμεν. b(BCE³) T *ex.*
c.² ἀντὶ τοῦ ἀναλεγόμεθα. A^{im}

424 cf. D, vide ad A 461 b/c 427 a ad A 464 a (Hrd.); cf. Valk II 180 ὁπότε
διέλαβον (71) ubi hodie nihil b ad A 464 d (Did.); vide ad A 162 435 a¹
λέξεις ad A 423—4 δηθὰ cf. D; ad Φ 131 συναθροίζόμεθα cf. Schwartz, Entst.
3, 1; at vide G. E. L. s. λέγω II 2 Ζηνόδοτος sq. cf. Valk II 76 c cf. D

66 le. Frdl., διπτυχα ποιήσαντες: A πρὸς A, fort. ἡ διπλῆ πρὸς 67 ὠμων
A em. Bk. 68 (le.) αὐτ. — κατὰ del. Bk. 72 καὶ (ante τὰ μῆρα) Lehrs,
κάη A 73 le. add. Bk. (Vill.) 74 post ἀριστ. interp. Ldw. 75 Ἰλιάδος
sc. ὑπομνήματος (Ldw.) 76 συναθροίζόμεθα A em. Vill. 77 μένωμεν]
finiuntur verba Aristarchi sec. Lehrs 78 νῦν A, δὴ νῦν Buttman, νῦν δὴ
Dtz. (recte ut vid.) 80 ἀριστ. Pluyg., ἀριστὰρ ss. χ A, ἀριστάρχους Vill. et
Bk. 82 sq. αἰ μὲν — λεγόμεθα T ἡ μὲν ἀριστάρχου οὕτως εἶχεν b 83 μήτι
T suppl. Ma. μηκέτι νῦν² T μηκέτι C μή κ' ἔτι BE³, μηκέτι νῦν δὴ Dtz. (v. sch.
a¹) 86 le. A suppl. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 87
lac. ind. Dtz. verbis δὴ vel νῦν δὴ explendam 90 le. scripsi, μηκέτι νῦν αὐθι
λεγόμεθα: T, λεγόμεθα δὲ ἀντὶ τοῦ pone sch. B 435 a² (coni. cum v. νῦν) b

- D** 435—6. μηδ' ἔτι δηρόν / ἀμβαλλώμεθα ἔργον: στρατηγική ἢ παραγγελία χρόνου ἡμῆ φείδεται. **A** **b**(BCE³) **T** οὔτε γὰρ παρελθόντα ἀνακαλεῖσθαι οὔτε αἰτήσαντες λαβεῖν αὐτὸν δυνάμεθα. **AT** ἔρωτηθῆς γοῦν Ἀλέξανδρος, πῶς τῆς Ἑλλάδος ἐκράτησε, ⁹⁵ „μηδὲν ἀναβαλλόμενος“ εἶπεν. **A** **b**(BCE³) **T** ¹
- Did.* 436 *a.* {ὁ δὴ θεὸς} ἐγγυαλίζει: διὰ τοῦ ζ̄ τὸ „ἐγγυαλίζει“ αἰ Ἀριστάρχειοι, καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος (fr. 14 M.) ὁμοίως προφέρειται, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. **A**
- ex.* | *Did.* *b.* ὁ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει: δώσει τὴν πόρθησιν, ἣν διὰ τοῦ ⁵ ὀνείρου ἐπηγγείλατο. **b**(BCE³E⁴) **T** | αἰ πᾶσαι δὲ διὰ τοῦ ζ̄ εἶχον. **T**
- Nic.* 437—8. ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν <——κατὰ νῆας>: ἀδιάφορον εἶτε ἐπὶ τὸν μὲν (437) σύνδεσμον διαστέλλοιμεν, ἴν' ἡ Ἀχαιῶν λαόν, εἶτε ἐπὶ τὸ χαλκοχιτώνων (437), ἴν' ἡ κήρυκες Ἀχαιῶν (437). **A**
- Ariston.* 438. <ἀγειρόντων> ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. **A**^{im} ¹⁰
- Hrd.* 439 *a.* <ἄθροοι> δασύνειν δεῖ καὶ παροξύνειν τὸ ἄθροοι ἐνθάδε. **A**^{int}
- ex.* *b.* ἡμεῖς δ' ἄθροοι ὧδε: θαυμαστῶς τὴν τάξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποπληροῖ· τὴν γὰρ στρατηγίαν ἡπρώτην ἔειχεν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Ariston.* 440. <ἐγείρομεν> ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. **A**^{im} ¹⁵
- ex.* 444. τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὧκα: δύο αὐτοῖς τὰ μέγιστα μαρτυρεῖ, εὐταξίαν καὶ εὐψυχίαν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* 446 *a.* <κρίνοντες> φυλοκρινούντες. **T**ⁱⁱ
- Nic.* *b.* <θῦνον κρίνοντες>, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη: λείπει τὸ ἦν αὐτοτελὲς ῥῆμα· διὸ καὶ στικτέον ἐπὶ τὸ κρίνοντες. εἰ δέ τις ²⁰ κοινὸν λαμβάνοι τὸ ἔθνην ἀπὸ τοῦ θῦνον, συναπτέον τοῖς ἐπάνω. **A**
- ex.* *c.* θῦνον κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη: ἵνα μὴ

435—6 cf. Eust. 250, 29 436 cf. sch. pap. I 438 diple ante versum in A ἀντὶ τοῦ sq. ad Θ 517. 521. I 47. 67. 170. Ψ 160 (Ariston.), cf. D, Eust. 251, 10 439 a cf. sch. α 27; γ 34 (τὸ ἄθροοι Ἀριστάρχως ὡς ἀχροοὶ τῇ προσφῆδι ἀναγινώσκει), Or. 28, 19 (Et. Gen. [B, deest A] ἄθροος), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 19, 12, Et. Gud. 33, 7 Stef., sim. EM. 25, 54), Choer. Th. 1, 257, 17, Eust. 251, 39, Tz. Ar. nub. 965 d (test.) *b* — ἀποπληροῖ cf. Eust. 251, 36 440 diple periestigm. ante versum in A, error scribae ut vid. ad A 141 (Ariston.) 446 a cf. D *b* λείπει τὸ ἦν cf. sch. ε 236; Carnuth, Nic. 45 *c* **A**^{int} m. rec. (pone sch. B 439 a)

92—01 pone sch. B 435 c¹ (coni. cum v. ὦμεν) **b** 92 le. **T**, μηκέτι νῦν δῆθ' :σεν om. **b** 93 ἢ E³T δὲ C, om. AB μὴ om. D Eust. 95 γοῦν] γὰρ C ἐκράτη A, A 1 εἶπ. ἀναβ. **b** 2 (le.) ὁ δὴ θ. del. Bk. 5 δώσει om. E⁴ 7 le. A suppl. Vill. 10 le. add. Vill. ἀντὶ A, ὅτι ἀντὶ Cob., possis ἢ διπλῆ, ὅτι τὸ ἀγειρόντων ἀντὶ 11 le. addidi δεῖ Cob., δὲ A 13 τοῦ om. **b** 14 πρῶην Bk., malim πρην, πρὸ τοῦ Nickau 15 le. add. Vill. ἀντὶ A, ὅτι ἀντὶ Cob., possis ἢ διπλῆ, ὅτι τὸ ἐγείρομεν ἀντὶ 16 τὰ T ταῦτα τὰ **b** 16 sq. αὐτοῖς post μαρτυρεῖ **b** 18 le. add. Ma. 19 le. A suppl. Vill.

- ἀπιστοῖτο τὸ τάχος, τὴν θεὸν παρέλαβεν, καὶ ὡς ἄξια τῆς θεοῦ μελ-
 λόντων αὐτῶν κατορθοῦν. b(BCE³E⁴) T
- 25 447 a. <ἐρίτιμον:> μεγαλότιμον. T^{II} D
 b. ἀγήραον ἀθανάτην τε: διὰ τοῦ ὠν „ἀγήρων“ ἢ Ἄρι- Did.
 στάρχου, καὶ ἔστι παραπλήσιον τὸ σχῆμα τῶ „ὑμεῖς δ' ἔστων ἀγήρω
 τ' ἀθανάτω τε“ (P 444). οὕτως καὶ ἡ Ἄριστοφάνειος. A
- c. ἀγήραον: Ἄριστάρχος „ἀγήρων“ καὶ †Ἄριστοτέλης†, Did. | ex.
 30 ὡς κάκει „ὑμεῖς δ' ἔστων ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε“. b(BCE³E⁴) T | ἡ δὲ
 αἰγίς ὄπλον Διός. T
- 448 a. τῆς ἑκατὸν θύσανοι: ἀντὶ τοῦ πολλοί· ἡ τῶ ἀριθμῶ ex.
 πίστιν πεπόρισται. b(BCE³E⁴) T
- b. θύσανοι: οἱ κροσ(σ)οί. | θύσανοι δὲ παρὰ τὸ φαίθυσθαι. D | ex.
- 35 T
- c. ἠερέθονται: αἰωροῦνται. | παράγωγον δὲ ἔστι τοῦ αἰίρω, D | Ep. Hom. |
 ὡς τοῦ ἀγείρω τὸ „ἠερέθονται“ (Γ 231). | Ζηνόδοτος δὲ γράφει πα- Ariston. (?)
 ρατατικῶς „ἠερέθοντο“, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων. A
449. ἑκατόμβοις: ἑκατὸν βοῶν — βασιλέως πρόσωπον. A D
- 40 450 a.¹ παιφάσσουσα: πάντη τὰ φάη ἀίσσουσα. A^{int} T φῶ ex.
 τὸ φαίνω, ἀναδιπλασιασμός παφάσσω, πλεονασμός παιφάσσω, οἶονε
 φανερῶ, ὡς πταίνω παπταίνω, πάσω πάλη παιπάλη. καὶ ἐπὶ Τυδέως
 μὴ „ἐκπαιφάσσειν“ (E 803), φανεροῦν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου σχή-
 ματι μένειν. T

447 b cf. sch. pap. I; sch. ε 136 (Did.) c ἡ δὲ αἰγίς sq. cf. D ad A 202, Porph. 1,
 41, 2 448 nullum signum ante versum in A a ἀντὶ τοῦ sq. A^{int} m. rec. (pone
 sch. B 446 c); — πολλοί cf. Eust. 252, 16; sch. Pind. P. 1, 31 a, sch. Hsd. opp. 455
 a b — κροσσοί cf. sch. Call. h. 3, 12, lex. Hdt. 454, 20 (= p. 226 R.) παρὰ
 τὸ sq. cf. sch. Pind. P. 4, 411, Or. 74, 1 c παράγωγον — ἠερέθονται cf. Ep. Hom.
 (An. Ox. 1, 41, 23. 1, 185, 4, Et. Gud. 237, 43), sim. Et. Gen. (= EM. 421, 5) Ζη-
 νόδοτος δὲ sq. cf. Naber 108 οὐχ ἀρμόζει at cf. Friedl., Philol. 6, 1851, 675
 450 a¹ — ἀίσσουσα cf. Ap. S. 126, 17: ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσι παιφάσ-
 σουσα πάντη τὰ φάη περιάγουσα, ὃ ἔστι τοὺς ὀφθαλμούς, Or. 125, 9: παιφάσσειν
 (scripsi, παιφάσκειν cod.)· παρὰ τὸ πάντη (scripsi, πάντα cod.) τὰ φάη περιάγειν
 in sede scholiorum, Eust. 253, 23: οἱ δὲ παλαιοὶ παιφάσσειν λέγουσι καὶ τὸ ἄλλη καὶ
 ἄλλη περιάγειν τὴν ὄψιν, aliter D φῶ sq. ad E 803 (ex.) φῶ — παιπάλη A^{int}

23 τὸ τάχος om. b θεὸν b θεάν T 25 le. add. V^c 26 sq. ἀριστ. Ldw., ἀριστάρ-
 ss. χ A, ἀριστάρχειος Vill. 27 τῶ Bk., τὸ A 29 ἀριστ. — ἀριστοτ. T, οὕτως
 καὶ ἀριστάρχος καὶ ἀριστοτέλης BCE³ οὕτως καὶ ἀριστοτέλης καὶ ἀριστάρχος
 E⁴ ἀριστοτ. cf. sch. b¹ 30 κάκει T καὶ ἀλλαχοῦ b 32—3 pone sch. b in T,
 transposui 32 ἡ τῶ ἀρ. A^{rec} T τῶ δὲ πλήθει τοῦ ἀριθμοῦ b 34 κροσσοί T
 suppl. Ma. θύεσθαι Wil., fort. θύσσεσθαι vel αἰθύσσεσθαι (hoc Valk) 36—8
 pone sch. B 450 b in A, trps. Vill. 39 pone sch. B 453—4 a in A, trps. Vill.;
 asteriscus ante le. in A 40 le. T, om. A ἀίσσουσα T 41 φάινω] fort. φαίνω,
 φάσσω παφάσσω] πεφάσσω A^{rec} 42 πάσω T, cf. sch. a²

- a.² ἀναδιπλασιασμός ἐστι b(BCE³) φάσσω παιφάσσω, ⁴⁵
οἰοῖνε φανερωῶ, ὡς πάσσω πάλη †πασπάλη†. παιφάσσειν δέ ἐστι τὸ
φανεροῦν ἑαυτόν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου σχήματι μένειν. b(BCE³E⁴)
- Nic. b. λαὸν Ἀχαιῶν: ἑκατέρω δύνεται προσδίδοσθαι, καὶ λόγον
ἔχει ἀμφοτέρα. A
- Nic. 452 a. καρδίη ἄλληκτον: ἐπὶ τὸ καρδίη βραχὺ διασταλτέον. ⁵⁰
ἔχει δὲ λόγον καὶ ἐπὶ τὸ ἄλληκτον διαστέλλειν, ἴν' ἤ „σθένος“ (B451)
ἄλληκτον. A
- Nic. | ex. b. καρδίη ἄλληκτον: εἰς τὸ καρδίη στικτέον. | τὸ δὲ ἄλλη-
κτον ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως. b(BCE³) T
- Ariston. | 453—4 a. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος (γλυκίων γένετ' ἢ ἐ νέε- ⁵⁵
Nic. σθαι / ——— γαῖαν): ὅτι πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας (Λ 13—4)
οὐκ ὀρθῶς φέρονται. | διαστολή δὲ βραχεῖα ἐπὶ τὸ γένετ', ἐπεὶ μέρος
ἐστὶ περιόδου (<***>). A
- ex. b. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων (<—— γαῖαν):
(Ariston.?) νῦν ἄμεινον κείνται ἢ περ ἐν τῇ Λ (sc. 13—4)· b(BCE³) T πρόσ- ⁶⁰
φατος γὰρ αὐτοῖς ἢ τοῦ νόστου μνήμη. καὶ ἡ αἰφνίδιος δὲ μετα-
βολὴ οὐκ ἄνευ θεῶν· πῶς γάρ; b(BCE³E⁴) T
- ex. | ex. 455—6 ἢ ὅτε πῦρ αἶδηλον (<—— αὐγή): νῦν μάλιστα ἡ
δύναμις τοῦ ποιητοῦ, ὅτε καθ' ἕκαστον πρᾶγμα διαφόρων εἰκόνων
εὐπορεῖ. πρώτη δὲ εἰκὼν ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὀπλων λαμπηδόνας. μεγε- ⁶⁵
θύνεται δὲ τῇ ἀσπέτῳ ὕλη καὶ τῷ ὄρει, ἔνθα καταγιγίδες εἰσὶ, καὶ τῇ
κορυφῇ· διὸ θαρρῶν ἐπάγει ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή (456). A b
(BCE³E⁴) T | αἶδηλον (455) δὲ παρὰ τὸ αἶδνόν. T
- ex. (Nic. ?) 457. ὡς τῶν ἐρχομένων: ὧδε στικτέον. T

m. rec. (pone v. ἀίσουσα), cf. Eust. 253, 4 452 a ad Λ 12 a (Nic.) b τὸ δὲ
ἄλληκτον sq. cf. Et. Gud. 86, 8 Stef. 453—4 ad Λ 13 a (Ariston.) 455 aste-
riscus ante verum in A (ut ante v. 453 et 454), error scribae ut vid. 455—6
μεγεθύνεται sq. cf. Eust. 253, 40 αἶδηλον sq. cf. Choer. in Et. Gen. (B, deest A)
αἶδηλος (ex Orthographia), sim. Et. Gud. 38, 16 Stef. (ex Or. 23, 8?), Ep. Hom.
(An. Ox. 1, 19, 21, Et. Gud. 38, 20 Stef.); aliter Aristonicus in sch. pleniore θ309
(Et. Gen. 1. c.), Meth. et Hrd. in Et. Gen. 1. c., Et. Gen. (B, deest A) αἶδειλον,

46 πασπάλη cf. sch. a¹ δέ ἐστι om. E⁴ 48 le. Bk., σύν τῇ παιφάσουσα A; del.
Vill. ἑκατ. sc. στίχῳ 49 ἀμφοτέρον Vill. 50 asteriscus ante le. in A 51
ἴν' ἤ Vill., ἴν A 53 κραδίη (utrumque) T, in le. em. Ma. 53 sq. τὸ δὲ ἄλ. T
ἄλληκτον δὲ b 55 sq. le. A supplevi 56 ὅτι A, fort. οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι
58 lac. stat. Frdl. verbis τὸ ἐπιφερόμενον (e. g.) explendam 59 le. T supplevi,
om. b 60 κείται b 61 sq. μεταβολὴ αἴφν. (om. δὲ) E⁴ 61 δὲ om. T
62 πῶς γάρ T τινός b 63 le. AT, supplevi, om. b 65 δὲ] γάρ A 66 sq.
τῆς κορυφῆς T 68 αἶδνόν Wil., αἶδηόν T 69—71 sch. B 457 et B 457—8
fort. partes eiusdem fragmenti

- 70 457—8. ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο / ——— οὐρανὸν ἴκε: *ex. (Nic. ?)*
παμφανώσα (458) τοῦ χαλκοῦ ἢ αἴγλη εἰς οὐρανὸν παρεγίνετο. T
458. δι' αἰθέρος: ὅτι καθ' Ὀμηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἔστιν ὁ *Ariston.*
ἀήρ, εἶτα μετὰ τὰ νέφη αἰθήρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν
καλεῖ. A
- 75 460. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων: μουσικά *ex.*
καὶ ἡμερα καὶ συναγελαστικά. b(BCE³E⁴) T ὅθεν διδαχθεῖς Ἀρι-
στοτέλης (cf. h. an. 1, 1 p. 488 a 3) τὰ γαμφώνυχα οἰονόμα φησί, τὰ δὲ
τὴν ἐπιδερμίδα ἔχοντα συναγελαστικά. T οἰκείως οὖν ἐπ' αὐτῶν
καὶ „ἔθνεα“ (B 459) φησίν. b(BCE³E⁴) T
- 80 461 a. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι (Καῦστρίου ἀμφι ῥέεθρα): οἱ μὲν *ex.*
τῷ ἄσιν ἔχοντι. ἀλλὰ πιστότερον αὐτῷ τὸ κύριον ὄνομα περιτιθέναι, b
(BCE³) T ὡς τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀσίου, ὃς ἤρξε Λυδίας. T ἐν γενικῇ
οὖν αὐτὸ ἐκληπτέον καὶ χωρὶς τοῦ ἰῶτα, ὡς τὸ „ἔυμελίῳ Πριάμοιο“
(Δ 165), ὡς Ἡρωδιανὸς b(BE³E⁴) T ἐν τῇ Καθολικῇ (1, 408, 16)
- 85 καὶ Πτολεμαῖος ἐν τῷ Περὶ συναλιφῆς (p. 64 B.). κατὰ δὲ τὰς προχοὰς
πηλώδη τὸν τόπον ὁ Κάυστρος ἀπεργάζεται. b(BE³) T ὅπου δὲ
ὔδωρ καὶ βοτάνη, ἀφθονία ὀρνίθων. b(BCE³) T
b. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι: Ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα· τὸ γὰρ *D vel Orus*
ὑγιές ἐστιν Ἀσίῳ ὡς „Ἀτρείδεω“ (B 185 al.): διὸ χωρὶς τοῦ ἰ. A

Eust. 254, 5 457—8 cf. Aristid. or. 17, 20 (2, 7, 20 K.) 458 deest diplo ante
versum in A, fort. error scribae ὅτι sq. ad Γ 3 b. E 749. Θ 393. Ζ 288 (Ariston.),
cf. Lehrs Ar.³ 163; Muehmelt 13; — αἰθήρ cf. Eust. 254, 8 εἶτα — αἰθήρ cf.
Aristot. de cael. 1, 3 p. 270 b 22, Steph. B. 46, 24 460 ὅθεν διδαχθεῖς sq. cf.
Koerner, Tiersystem passim 461 a brevius Ge (e T), cf. D (ex Ori Orthogra-
phia); — ἔχοντι ad Φ 321, cf. He. α 7675 (Diog.) ἀπὸ τοῦ Ἀσίου — καθ. cf.
Ep. Hom. (An. Ox. 1, 19, 25, Et. Gud. 212, 1 Stef., EM. 153, 43; sim. An. Ox. 1,
347, 17), Choer. Th. 1, 375, 9 ἀπὸ τοῦ Ἀσίου — ἔυμελίῳ cf. Eust. 254, 17 Λυ-
δίας cf. Strab. 13, 4, 8 (p. 627), 14, 1, 45 (p. 650); Robert, Hellenica I (1940),
146 ἐν γενικῇ cf. sch. b, sch. Ar. Ach. 68; vide ad Z 449 (pap. IV) Πτολ. —
συναλ. (85) ad E 500 (test.) κατὰ δὲ τὰς προχοὰς sq. cf. Eust. 254, 28; Serv. Verg.
G. 1, 383 b cf. Et. Gen. (AB) Ἀσίῳ (Reitzenstein, Gesch. 292); Steph. B.
131, 7: ἔστι καὶ Ἀσῖος λειμῶν. Ὀμηρὸς „Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι“ ἢ μᾶλλον Ἀσίῳ (Mei-
neke, Ἀσῖας codd.) ἀντὶ τοῦ Ἀσίου (γενικὴ γὰρ ἐστίν, οὐκ Ἀσιανῶν· ἀγνοεῖ γὰρ
Ὀμηρὸς τὴν Ἀσίαν ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην), καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίῳ καὶ Ἀσίῳ ὡς
„ἔυμελίῳ“. Est doctrina Herodiani, cf. sch. a; incertum an Orus e scholio Hero-

70 le. scripsi, αἴγλη παμφανώσα: T 72 le. Bk., αἴγλη παμφανώσα: A ὅτι
A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 73 ὁ αἰθήρ Frdl. 76 καὶ¹ T γὰρ καὶ BCE³ γὰρ ταῦτα
καὶ E⁴ συναγ. E⁴T συναγελαστικά ταῦτα BCE³ 78 ἐπ'] καὶ ἐπ' T 80 le. T
supplevi, om. b 81 τῷ om. T ἔχοντι sc. Ἀσίῳ legebant ἀλλὰ — περιτιθέναι
T, ἀλλὰ πιστότερον τὸ κύριον αὐτῷ περιτιθέναι ὄνομα Ge, ἀξιοπιστότερον δὲ ἐστὶ
τοῦτο κύριον αὐτῷ περιτιθέναι ὄνομα b 82 ἐν γεν. b γενικῆς T 83 οὖν T
δὲ BE³ τὸ E⁴ καὶ χωρὶς τοῦ ἰ. om. b ὡς T οὕτως b 84 καθ. scripsi,
καθῆ T καθόλου b 86 τὸν om. b

- Porph. vel ex.* c. <Ἄσιω:> Ἄσιος υἱὸς Κότυος καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεὺς, 90
ὡς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς (FGrHist 283, 1)· „Κότυς
λευκώλενον ἄλλην / ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὖνομα Μυιοῦν· / ἡ
δ' Ἄσιον τέκε κούρον“. A
- Ep. Hom. |*
x (Porph. ?) d. <Ἄσιω:> ἀπὸ τοῦ Ἄσιου τοῦ Κότυος βασιλέως Λυδίας
Κάϋστρος υἱὸς Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος, ὃς ἐν Ἀσκάλωνι ἐγήμεν 95
τὴν Δερκετῶ καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν τὴν Σεμίραμιν. | ἡ δὲ Δερκετῶ παρὰ 1
Σύροις καλεῖται Ἀταργατῖς. A
- Did.* 462 a.¹ ἀγαλλόμενα: οὕτως χωρὶς τοῦ ἰ ἀγαλλόμενα Ἀρί-
σταρχος, ἴν' ἡ τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα. ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ ἰ, πρὸς τὸ
„ὀρνίθων“ (B 459) ἀνάγοντες τὸ „ἀγαλλόμεναι“· καὶ λόγου τινὸς 5
ἔχονται. A
a.² Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα, ἴν' ἡ πρὸς τὰ ἔθνη. ἄλλ'
οὐδὲ τὸ „ἀγαλλόμεναι“ ἄχαρι. b(BCE³)
a.³ Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα, ἴν' ἡ πρὸς τὰ ἔθνη. οὐδὲ ἡ
ἄλλη δὲ γραφὴ ἄχαρις. T 10
- Ariston. (?)* b. <ἀγαλλόμεναι:> πρὸς τὸ νοητὸν ὑπήντησε τὸ ὀρνίθες
(cf. B 459), ὡς τὸ „ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες / ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι“
(Π 280—1)· „τῶν δ' ὡς τ' ὀρνίθων πετενῶν ἔθνεα πολλὰ“ ἀγαλ-
λόμεναι πτερύγεσσι. b(BCE³) T
- ex.* 463 a. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: ἄλλου πρὸ ἄλλου καθ- 15
ιπταμένον μετὰ βοῆς. ἡ πρὸ τοῦ καθίσει βοῶντων· κέκραγε γὰρ τὰ
ὄρνεα ἐπὶ τὴν γῆν καταφερόμενα. καὶ ὧδε μὲν κατέμιξε τὰς γεράνους
μουσικοῖς ὀρνέοις καὶ εἰς λειμῶνάς φησιν αὐτὰς ἐξιέναι, ἐπὶ δὲ Τρώων
ἐπὶ φθορᾷ (cf. Γ 6). b(BCE³E⁴) T

diani pendeat c/d cf. Valk I 65 c Λυδῶν cf. sch. Ap. Rh. 2, 777—79 d
— Σεμίραμιν Ep. Hom. (An. Ox. 1, 19, 28 et 1, 235, 26), cf. Beiträge 113; —
Πενθεσ. cf. Eust. 254, 25 τὴν Δερκ. — Σεμίραμιν cf. Diod. 2, 4, 2—3, Hyg. f.
223, 6. 275, 7, Ov. met. 4, 45 ἡ δὲ Δερκετῶ sq. cf. Strab. 16, 1, 27 (p. 748), 16,
4, 27 (p. 785) 462 cf. sch. pap. I; nullum signum ante versum in A a — τὰ
ἔθνη cf. Eust. 255, 16 (τινὲς τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν) b ad A 251 a

90 le. addidi μυιοῦς Vill., μοῦς A 92 μυιοῦν Vill., μιάν A 93 ἄσιον
Mueller, ἀσίην A 94—02 pone sch. B 462 a¹ in A, trps. Vill. 94 le.
addidi 1 σεμίραμιν A em. Vill. 2 ἀτάρκατις A em. Ddf., cf. test. (Strab.
785) 3 le. Bk. (Vill.), ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται: A (ἀγαλλόμεναι Hom. vulg.)
7—8 pone sch. B 463 a in b(BE³, in fine pag. add. C) 11—4 pone sch. B
457—8 in T, pone sch. B 455—6 in b, trps. Bk. 11 le. addidi πρὸς]
possis ἡ διπλῆ πρὸς ὑπ. T ὑπέστησε b 12 ἐκίνηθεν T κίνηθεν b ἐλπ.
T ἀελπτόμενοι C ἀελπόμενοι BE³ 13 sq. τῶν δ' ὡς τ' ὀρν. πετ. ἔθνεα πολλὰ:
ἔθνεα πολλὰ ἀγαλλόμεναι (om. πτερ.) ante v. πρὸς τὸ (11) T (at cf. test.) 13
ὀρν. πετ. om. b 13 sq. ἀγαλλόμενα b 15 sq. καθιπταμένων b 17 γῆν]
πηγῆν E³ 18 φησιν] αὐτὰς φησιν E⁴

20 *b.* κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, <σμεραγεῖ δέ τε λει- *Nic. | Ep.*
μών>: ὑποστιγμὴ ἐπὶ τὸ προκαθιζόντων διὰ τὸ „ὡς“ (B 459) *Hom.*
μόριον, καὶ ἐπὶ τὸ λειμών· μακρὰ γὰρ ἡ περίοδος, πέντε ἔπη περιέ-
χουσα. τὸ δὲ ἐξῆς· „ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνεα πολλὰ“ (B 459) κλαγγη-
δὸν προκαθιζόντων, „ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα
25 πτερύγεσσι“ (B 462), σμεραγεῖ δέ τε λειμών. τὰ δὲ ἄλλα (sc. B
460—1) διὰ μέσου A b(BCE³E⁴) T | τὸ δὲ σμεραγεῖ λάμπει· ὄθεν
καὶ σμάραγδος ὁ λαμπρὸς λίθος. A

προκαθιζόντων: τὰ συναγελαστικά ——— εἴωθε τὰ D
ὑστεροῦντα. A

30 *c.* σμεραγεῖ δέ τε λειμών: τὸ τραχὺ τῆς ἀπὸ τοῦ σμερα- *ex. | Did.*
γεῖ ὀνοματοποιίας τὸ τοῦ λειμῶνος παρέτεινε μέγεθος. b(BCE³E⁴)
T | Ἀρίσταρχος οὕτως ἔφη· T „σμεραγεῖ (δέ) τε γαῖα· εἰς
βραχίαν τελευτῶσα τὸν ἦχον ἐμείου.“ b(BE³) T

465—6. αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν / <σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν>: *ex. | D*
35 ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ ποδῶν b(BCE³) T ἀποδοτέα· κονάβιζε δὲ
ἀντὶ τοῦ ἦχει. b(BCE³)

467. Σκαμανδρίφ ἀνθεμόεντι: τὸ τῷ Σκαμάνδρῳ ——— D
καλεῖται δὲ οὗτος καὶ Ζάνθος. A

Σκαμανδρίφ ἀνθεμόεντι: τῷ πρώην ἄνθη ἔχοντι, b *ex.*
40 (BCE³E⁴) T ὡς „ἐϋμελίω Πριάμοιο“ (Δ 165), „ἦρωσ Αἰγύπτιος“
(β 15), „ἠΰκόμος Νιόβη“ (ω 602). T ἐπεὶ πῶς ἦχει, ἢ πῶς ἀνθεῖ
πατούμενα; b(BE³E⁴) T

(Ariston.), cf. Eust. 255, 5; Anon. fig. 159, 24 463 *b* τὸ δὲ σμεραγεῖ (26) sq. *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 386, 2, Et. Gud. 506, 19, sim. Et. Gen. [AB] σμάραγδος), cf. Eust. 255, 22 *c* — ὀνοματοποιίας cf. Eust. 255, 21 τὸν ἦχον cf. D, Ap. S. 143, 7, *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 385, 16, Et. Gud. 506, 5); Valk II 187 n. 462 464 diple periestigm. ante versum in pap. I sec. ed. pr. 465—6 κονάβιζε sq. cf. Ecl. (An. Ox. 2, 481, 26 = 484, 33) 467 h(Ag = A. G. 477, 15 Matr.): τῷ πρώην — Αἰγύπτιος, „κύμα πορφύρεον“ (cf. A 481—2). ἐπεὶ πῶς — πατούμενος, ad Θ 555. Σ 349 (ex.), cf. sch. ζ 26; D ad Δ 47 τῷ — ἔχοντι ad Ψ 885, cf. sch.

20—6 sch. alterum οὕτως συντακτέα· τῶν δ' ὡς τ' ἔθνεα πολλὰ ἀγαλλόμεναι πτε-
ρύγεσσι E⁴ mg. ext. 20 sq. le. AT supplevi, om. b 21 ὑποστιγμὴ δὲ pone D
(v. ὑστεροῦντα) E⁴ 21 sq. διὰ — μόριον et μακρὰ — περιέχουσα om. bT 22
post λειμών lac. stat. Frdl., vix recte 23 πετεινῶν E⁴ 24 ἀγαλλόμεναι bT,
fort. rectius 25 πτερύγεσσι T λειμῶνες T ἄλλα] λοιπὰ T 31 τὸ — μέγεθος
b παρέτεινε τὸ λειμῶνες T 32 σμερ. (δέ add. Lehrs) τε γαῖα T, ἀλλ' οὐκ ἔσμα-
ράγησεν pone sch. B 465—6 (coni. cum v. ἦχησεν) b, οὐ σμεραγεῖ δέ τε γαῖα Lehrs
33 βραχίαν T βραχὺ γάρ b 34 le. T supplevi auctore Vill., om. b 35 κονά-
βιζε (= Hom. vulg.) scripsi, κονάβησε b 36 ἦχει scripsi (cf. D), ἦχησεν b
39 ἄνθη πρώην b 41 sq. ἀνθεῖ πατ. b ἄνθη πατούμεν T ἄνθη πατούμενος Ag

- ex.* 468. <φύλλα:> φύλλα πρὸς τὸ οἰκεῖον τῆς ἱεσθῆτος. Tⁱⁱ
- Nic.* 469—72. ἡ ὕτε μυϊάων <—— Τρώεσσι>: ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὴν παραβολὴν προοιστέον, ἵνα ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ δεύει (471), τῆς 45 ἀνταποδιδομένης τῷ ἡ ὕτε (469) λέξεως ἀνακολουθῶς ἐχούσης, ὡς ἐν τῇ Θ (555—60). „ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα, τόσσα μεσηγὺ νεῶν“. A
- ex.* 469 a. ἡ ὕτε μυϊάων: πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος. ἐπάγει γοῦν „τόσσοι ἐπὶ Τρώεσιν <κάρη κομόωντες Ἀχαιοί / ἐν πεδίῳ ἴσαντο διαρραῖσαι μεμαῶτες>“ (B 472—3). b(BCE³E⁴) T 50
- ex.* b. ἀδινάων: ἀθρόως ἵπταμένων, b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ ἡ τῶν λεπτῶν μυϊῶν. Tⁱⁱ
- ex.* 470 a.¹ αἶ τε κατὰ σταθμόν: τὴν ἔπαυλιν, καὶ „σταθμόν ἔχουσα καὶ εἶριον“ (M 434) καὶ „σταθμοῖν ἐκάτερθε“ (ζ 19). τρία οὖν δηλοῖ ἡ λέξις. τῷ δὲ δυσώδει καὶ τῷ θάλπει τῶν ἱερίων ἄξυνται αἱ μυῖαι. T 55
- a.² σταθμόν νυνὶ τὴν ἔπαυλιν. τρία δὲ δηλοῖ ἡ λέξις, τὸν σταθμόν, τὴν τῆς θύρας παραστάδα καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μέτρου. b(BCE³E⁴) τῷ δὲ δυσώδει καὶ τῷ θάλπει τῶν ἀερίων ἄξυνται αἱ μυῖαι. b(BE³E⁴)
- ex.* b. ἡλάσκουσιν: ἦτοι συνελάνονται ἢ ἀποπλανῶνται. b 60 (BE³E⁴) οὐ γὰρ διατέταται τῶν μυϊῶν ἢ πτησίσι, ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖται τόπον· ὡς πλανῶμεναι οὖν εἰσιν. b(BE³E⁴) T
- D 471. <ὠρη ἐν εἰαρινῇ:> κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων ὠρῶν. A^{im}
- D 474 a. <αἰπόλια:> αἰπόλιον αἰγῶν πληθός, ποίμνιον προβάτων,

γ 440 468 cf. Porph. 1, 46, 4: τὰ μὲν φύλλα παρίσθησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλῆθους ποικιλίαν κτλ.; Clausling 17 469—72 cf. D 469 a — αἵματος Ge (e T): πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος ἢ παραβολή, cf. Eust. 256, 38 b cf. Eust. 257, 4; sch. δ 320; — ἵπταμένων cf. D 470 a cf. Eust. 257, 8 ἔπαυλιν ad E 140 (Ariston.), Σ 509 a² παραστάδα cf. sch. η 89 (σταθμοί· αἱ παραστάδες), Su. σ 996 (c. test.) ἀριθμὸν cf. Poll. 4, 173 (σταθμά) μέτρου cf. lex. Hdt. 469, 15 b οὐ γὰρ sq. Ge (e T): καλῶς τὸ „ἡλάσκουσιν“· οὐ γὰρ — εἰσιν, cf. Eust. 257, 13 περὶ — τόπον ad N 104 (T), cf. D, Ap. S. 83, 16: ἡλάσκουσαι· περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμεναι (scripsi, ἡγούμενοι cod.) τόπον, Or. 68, 13. 69, 26; sch. Ap. Rh. 1, 269—72 g πλάνωμεναι ad Σ 281 (ex.) 474 a cf. sch. Theocr. proll. C (p. 4, 6 W.); — πλῆθος cf. sch. ξ 101

43 le. add. V^c πρὸς — ἐσθ. T, πρὸς τὸ <πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη πρὸς τὸ> ποικίλον T. ἐσθ. temptavit Clausling [ἐσθῆτος] fort. εἰκόνος 44 le. A suppl. Frdl. 48 πρὸς T, τοῦτο πρὸς b (fort. rectius) 49 τρώεσιν E⁴ 49 sq. κάρη — μεμαῶτες addidi (ut sch. facilius intellegeretur) 51 ἀδ.: ἀθρόως V^c, ἀθρόως T, ἀδινάων δὲ τῶν ἀθρόως pone sch. a (coni. cum v. τρώεσσι) b 52 μυϊῶν fort. delendum 55 ἐρίων T, voluit ἀερίων 56 ἡ λέξ. δηλ. C 57 τὴν Ddf., τὸν b παραστάδην b corr. Ddf. (at cf. Eust. 257, 10 καὶ ἐπὶ παραστάτου δὲ οἰκίας) 60 le. T, τὸ δὲ ἡλάσκουσιν pone sch. a² (coni. cum v. μυῖαι) b 62 οὖν] δὲ E³ 63 le. add. Ddf. 64 le. add. Bk. (cl. Li, qui habet ὡς τ' αἰπόλια·)

- 65 συβόσιον χοίρων, βουκόλιον βοῶν, ἵπποφόρβιον ἵππων. **b**(BCE³E⁴)
 τοὺς ὧς τ' αἰπόλια: αἰπόλιον τὸ ——— τὸ τῶν ἵππων. **A D**
b. αἰπόλια πλατέα: διεσκεδασμένοι γὰρ νέμονται. **b ex.**
 (BCE³E⁴) **T** ἐπὶ δὲ προβάτων „ἀδινά“ φησιν (α 92) καὶ „αἰ μὲν τ'
 ἀγχηστῖναι“ (E 141). **T**
- 70 πλατέα: μεγάλα· ἢ ὅτι ——— αἰ αἴγες. **A^{int}** **D**
 474—5. τοὺς δ' ὧς τ' αἰπόλια (<—— μιγέωσιν): ὅταν αἰ- **ex.**
 πόλια πολλὰ ἀλλήλοις ἀναμιχθῆ νεμόμενα, ἀπαλλαττόμενοι περὶ τὴν
 ἔσπεραν οἱ αἰπόλοι ἕκαστος ἐπιλαμβάνεται τράγου, ᾧ τὸ οἰκεῖον ἐπε-
 ται αἰπόλιον. εὐπειθὲς δὲ τὸ Ἑλληνικόν. **b**(BCE³) **T**
- 75 476. <τούς:> ἐπανείληφε τὸ ἄρθρον. **Tⁱⁱ** **ex.**
 477. <μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων:> ἀπὸ κοινοῦ τὸ διεκό- **ex.**
 σμει. **Tⁱⁱ**
 478—9 **a.** ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ (<—— Ποσει- **ex.**
 δάωνι): γραφεῖς μὲν τὸ ἀληθὲς μεταδιώκουσι, τραγικοὶ δὲ τὸ σεμνό-
 80 τερον, κωμικοὶ δὲ τὸ ἔλασσον, ἅπερ ἅπαντα παρὰ τῷ ποιητῇ ἔστι,
 κωμωδία μὲν ὧς ἐπὶ Θερσίτου, γραφικὴ δὲ ὧς ἐπὶ τοῦ „τῷ δ' ἔχεν
 Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς“ (I 209), **A b**(BCE³E⁴) **T**
 ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος νῦν **A b**(BE³E⁴) **T** καλλίων τῆς ἀληθι-
 νῆς καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ἢ ὄψις ἀναπέπλαστα. **b**(BE³E⁴) **T**
- 85 **b.** ὄμματα καὶ κεφαλὴν (<—— Ποσειδάωνι): ἱκανὸν **ex.**
 μὲν ἐνὶ θεῷ εἰκάζειν αὐτόν. ὁ δὲ τρεῖς παρέλαβεν, ἕκαστου τὸ διαπρε-
 πὲς ἐκλεξάμενος, τοῦ βασιλέως μὲν τὸ ἡγεμονικόν καὶ ἐποπτικόν, ἐν-

b cf. Eust. 257, 23; — νέμονται cf. D, sch. D. Thr. (Σν) 235, 1 ἐπὶ δὲ προβάτων
 sq. cf. Ap. S. 8, 32 478—9 *a* h(Ag = A. G. 477, 26 Matr.): γραφεῖς μὲν τὸ
 ἀληθὲς μεταδιώκουσι, ῥήτορες δὲ τὸ δεινόν (de suo vid. addidisse), τραγικοὶ —
 Ἀγαμέμνονος νῦν, cf. Eust. 258, 29 *b* h(Ag = A. G. 478, 2 Matr.), pone sch.
a (coni. cum v. νῦν) *δ* δὲ τρεῖς (86) sq. cf. Eust. 258, 18; Porph. 1, 46, 11. Vide

67 le. scripsi, τοὺς δ' ὧς τ' αἰπόλια πλατέα T, om. **b** διεσκ. (sc. αἰ αἴγες)
 T, πλατέα δὲ ὅτι διεσκεασμένα (διεσκεδασμένοι B) pone sch. *a* (coni. cum v.
 ἵππων) **b** 68 ἀδ. Ma., ἀδινάων T 71 le. T supplevi (auctore Vill.), om.
b 71 sq. αἰπ. πολλὰ T, τὰ αἰπόλια **b** (fort. rectius) 72 ἀναμιχθῆ **b** 75
 le. add. Ma. 76 le. addidi (μετὰ δὲ κρ. iam Vc) 76 sq. διεκόσμεον Ma.
 (inerte, vide e. g. ad Λ 150) 78—84 pone sch. *b* in T 78 sq. le. T supplevi,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν: A, om. **b** 78 (le.) ik. διτ Ma., διτ εἴκελε T (deest Ab)
 79 συγγραφεῖς **b** διώκουσι BCE³ 79 sq. δὲ bis om. T σεμνότερον]
 σεμνόν Ag 80 ἔστι] εἰσί C 81 κωμ. μὲν om. A γραφικὴ (συγγραφικὴ **b**) —
 τοῦ] καὶ A τῷ] τούτῳ C 82 τάμνεν — ἀχιλλ. om. ABCE³ 83 ἐπὶ δὲ
 τοῦ **b**T καὶ ἐπὶ A 85 le. T supplevi, ἵκελος E⁴, om. ABCE³ ἱκανὸν **b**T, καὶ
 ἱκανὸν pone sch. *a* (coni. cum v. νῦν) A 86 μὲν T μὲν ἦν **b**, om. A παρέλ.]
 εἰκάσεν A Ag 87 βασιλέως] διὸς **b** 87 sq. ἐνοσιγαίου BCE³T ἐνοσιγαίου
 ss. v alt. E⁴

- νοσιγαίου δὲ τὸ ἰσχυρόν, τὸ δὲ κόσμιον τῆς παντευχίας ὁμοιον Ἄρει. οἱ δὲ τὸ ἀξιωματικόν, τὸ γεραρόν, τὸ πολεμικόν. A b(BCE³E⁴) T
- D 478. <Ἴκελος Διί:> τὸ ὁμοιος καὶ ——— συντάσσεται. A^{im} 90
- ex. 480. ἡ ὕτε βοῦς ἀγέληφι: πῶς μετὰ θεοῦς βοὶ παρέβαλε τὸν Ἄγαμέμνονα; ἔνιοι μὲν οὖν φασιν τοῖς μὴ δυναμένοις τὴν θείαν νοῆσαι φύσιν ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε τὴν εἰκόνα ὡς νοητῆς οὐσης τῆς προτέρας παραβολῆς καὶ ἐπὶ τὴν αἰσθητὴν καὶ ὄρατὴν ἔλθων. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρω εἴκασε βαδίζοντι δι' ἀγέλης, 95 ὅπερ ἔστι ζῶον ἡγεμονικώτατον. b(BE³) T τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην 1 εἰκόνα Ὀδυσσεῖ προσθεῖναι θέλων τὸ μὲν ὁμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωσεν, ἀρνεῖσθαι παρεϊκάσας αὐτόν (cf. Γ 193—7). b(BE³E⁴) T ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ οὐ πλεονεκτῆσαι Ἄγαμέμνων, κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτόν κοσμεῖ· οὐ γὰρ ἔδει εὐτυχεῖν, ἵνα δεηθῇ Ἀχιλλέως. b 5 (BE³) T
- ex. 480—1. <ἡ ὕτε βοῦς ἀγέληφι> μέγ' ἔξοχος ἐπλετο πάντων </ ταῦρος>: πάντων, T τῶν ἄλλων ταύρων· εἰ μὴ γὰρ ἐπαρθεῖη, οὐ γίνεται κήλων. ἐπεὶ δὲ τὸ βοῦς (480) καὶ τὸ ἔξοχος (480) κοινὰ τῷ γένει, προσῆψε τὸ ταῦρος (481). b(BCE³E⁴) T 10
- ex. 482. τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνων: ἐπεὶ ἄπιστα τὰ τῶν εἰκόνων ὧν προσήρτησεν Ἄγαμέμνονι, πρῶτον μὲν αὐτὰ τῇ θείᾳ δυνάμει πεπίστωται, ἔπειτα πρὸς μίαν ἡμέραν συμβῆναι φησιν. b(BCE³E⁴) T

Himer. or. 47, 7 τῆς παντευχίας (88) cf. Paus. 9, 17, 3 480 E⁴ (fort. ex h): ἡ ὕτε βοῦς· πῶς — ἡγεμονικώτατον et ἐπεὶ δὲ (4) — Ἀχιλλέως (cf. app. crit.), cf. Eust. 258, 7; Porph. 1, 46, 25; — ἡγεμονικώτατον cf. Dion. Chrys. or. 2, 66 480—1 cf. Eust. 258, 45 481 diplo ante v. pap. I

88 δὲ¹ om. BCE³ τὸ δὲ — ἄρει bT οἷς τὰ βάρη (κάρη Ag) κατέχομεν, ἄρεως δὲ τὰ μάλιστα ἐν πολέμῳ φαινόμενα (φανόμενα Ag) A Ag 89 οἱ δὲ T οἰονεῖ b, om. A τὸ³] καὶ τὸ E⁴ 90 le. add. Bk. (Vill.) δμ. D ὁμοίως A 91 τοὺς θεοὺς BE³ 92 τοῖς T διὰ τοὺς b δυναμένους b ἐννοῆσαι E⁴ 93—4 ἀπὸ γνωρίμου — ἔλθων E⁴T πάλιν ἑτέραν εἰκόνα ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε μὴ νοητὴν οὐσαν· ἡ γὰρ προτέρα τῶν θεῶν παραβολὴ ὅλως ἐστὶ νοητὴ BE³ 94 καὶ¹ (etiam) om. E⁴ 1 ἡγεμονικόν BE³ ταύτην om. b(BE³E⁴) 3 αὐτόν om. b(BE³E⁴) 4 ἐπειδὴ T ἐπεὶ b(BE³E⁴) πρώτη — ἀγαμ. E⁴T μάχῃ ταύτῃ ἀγαμέμνων τι πλεονεκτῆσαι οὐκ ἐμελλε BE³ 5 ἔξοδον E⁴T ὁδὸν BE³ ἵνα] αὐτόν, ἵνα E⁴ 7 sq. le. T supplevi 8 μὴ γὰρ] γὰρ μὴ B 9 ἐπαρθ. T ὑπερεπαρθεῖη τῶν ἄλλων b τὸ² (ante ἔξοχος) om. T 10 προσ. τ. ταῦρ. T καὶ τὸ ταῦρος προσῆψε τῷ λόγῳ b 12 ὧν om. T, fort. recte μὲν om. b 13 πρὸς T καὶ πρὸς b συμβ. T, αὐτὰ συμβῆναι b (fort. rectius)

15 484—93 a.¹ (ἔσπετε:) φιλωτέον· ἀπό γὰρ τοῦ ἔπω ἐστὶ τοῦ ση- *ex. vel Hrd. | ex.*
μαίνοντος τὸ λέγω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄. | ὁ δὲ λόγος· ἔσπετε νῦν (*~ D*) | *ex. (Did.*
μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν· ἀρχοὺς γὰρ νηῶν ἐρέω, πλη-
θὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίων ἑμαυτοῦ γένωμαι·
ὑμῶν γὰρ ἐστὶ τὸ ἔργον A T τοῦτο. | γράφεται δὲ καὶ „ἔνσπετε“
20 ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε, ἐπεὶ καὶ „ἐνίσπες“ (Λ 186) φησίν. T

a.² τὸ ἔσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπήν. καὶ „ἐν-
σπε“ (Λ 186) φησίν ἀλλαχοῦ. | ἢ ἀπὸ τοῦ ἔπω τοῦ σημαίνοντος τὸ
λέγω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄. φιλωτέον οὖν αὐτό. b(BCE³E⁴) | ὁ δὲ
λόγος τοιοῦτος· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες· ἀρχοὺς γὰρ,
25 φησί, νηῶν ἐρέω, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' εἰ δεκαπλα-
σίων ἑμαυτοῦ γένωμαι· ὑμῶν γὰρ ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦτο. b(BE³E⁴)

ζητοῦσί τινες, διὰ ποίαν αἰτίαν ——— τὸν λόγον ἀπερεί- D
δεται. A

484—7. ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, (—— ἡγεμόνες): τὸ *Nic.*
30 ἐξῆς ἐστίν, ἔσπετε οἱ τινες (484 et 487), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου· καὶ
διασταλτέον μὲν ἐπὶ τὸ ἔχουσαι (484), ἀνυποκρίτως δὲ στίζεται ἐπὶ
τὸ ἐστὲ καὶ πάρεστε καὶ πάντα (485) καὶ ἀκούομεν καὶ ἴδμεν
(486). δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι κατὰ τὸ τέλος ὁ πρῶτος στίχος καὶ ὁ
δεύτερος, ἵνα ἕκαστον ἢ καθ' ἑαυτὸ καὶ συνάπτηται οὐδὲ τι ἴδμεν /
35 οἵτινες ἡγεμόνες (486—7), περισσεύοντος τοῦ τί μορίου· πρότερον
γὰρ ἐπείχεται τινὰ χῶραν. A

484. Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει *Ariston.*

484—93 a cf. D a¹ — λέγω (16) ad Δ 63, cf. Lex. spir. 218. 220 ὁ δὲ λόγος
(16) — ἔργον h(Ag Ge, cf. A. G. 478, 27 Matr.), E⁴ pone sch. B 485—6 a (fort. ex
h) 484—7 E⁴ (fort. ex h); ad B 486—93 484 diple periestigm. ante ver-
sum in pap. I, nullum signum ante versum in A h(Ag Ge, cf. A. G. 478, 16
Matr.): καὶ γὰρ Ἡσίοδος τὴν (τ. om. Ge) Καλλιόπην κυριωτέραν φησὶν λέγων
(λ. om. Ge) οὕτως (th. 79)· „Καλλιόπη τῆς (δὲ Ag, θ' ἢ δὲ Hsd.) προφερεστάτη
ἐστὶν ἀπασῶν“, fort. sch. rec.; vide ad A 1 ὅτι Ζηνόδοτος (37) sq. ad Σ 339

15—9 φιλωτέον — τοῦ σ̄ pone sch. B 484, ὁ δὲ λόγος — ἔργον pone sch. B
485—6 a (coni. cum v. εὔνοιαν) A; ordo in A 484. 484—93 a¹ (φιλ. — τοῦ σ̄).
485—6 a. 484—93 a¹ (ὁ δὲ λόγος — ἔργον). 490. 484—93 (A = D). 484—7.
485 15 le. add. Ma. φιλωτ. T, φιλωτέον δὲ τὸ ἔσπετε (coni. cum v.
μούσας) A ἐστὶ om. T 15 sq. σημ. τὸ T σημαντικοῦ τοῦ A 16 ἐν
πλεονασμῷ A 17 δαναῶν om. AE⁴ h 18 οὐδὲ (om. AE⁴) εἰ] οὐδ' ἂν propros.
Ma. γίνωμαι E⁴ 21—4 τὸ — ἀρχοὺς γὰρ] ἔσπετε· φιλωτέον· ἀπὸ γὰρ
τοῦ ἔπω τὸ λέγω πλεονασμῷ τοῦ σ̄ γράφεται ἔνσπετε σὺν τῷ ν̄. ὁ δὲ λόγος· ἔσπετε
νῦν μοι μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες, ὥσπερ αἰτίαν ἐπαγαγῶν τοῦ πρὸς τὰς μούσας
ἀπερεῖσαι τὸν λόγον· ἀρχοὺς γὰρ E⁴ (cf. sch. B 486—7) 23 οὖν] δὲ C 25
φησί om. E⁴ δὲ οὐκ B ἐγὼ om. BE³ 26 ἑμαυτοῦ E⁴ ἑαυτοῦ B αὐτοῦ
E³ 29 le. A suppl. Frdl., ἔσπετε νῦν μοι E⁴ 30 τινες A, τινες ἡγεμόνες E⁴
(fort. rectius) 30—2 καὶ διασταλτέον — ἴδμεν om. E⁴ 34 ἵνα A ἴν' E⁴
37—9 pone sch. B 478 in A, trps. Bk. et Ddf. 37 le. Bk. (Vill.), ἔσπετε νῦν
μοι μούσαι: A ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ περιεστυγμένη, ὅτι

„Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι“. οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἶρηκεν, ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας. A

ex. 485—6 a. ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε <—— οὐδέ τι ἴδμεν>: ὡς ἐπὶ 40 ἐργώδη καὶ θαυμασίαν περιπέτειαν τὰς Μούσας παρακαλεῖ ὡς τὸν ἀκροατὴν διὰ τὸ μέγεθος ὄρεξιν ἔχειν καὶ συγγινώσκειν τοῖς ἐνδεέστερον λεγομένοις. εὐτελίζων δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν τὴν ἀπὸ τῶν ἀκουόντων ἐπεσπάσατο εὐνοίαν. A b(BE³) T

ex. b. ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε <—— οὐδέ τι ἴδμεν>: ὁ νοῦς· 45 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε καὶ αἶε ἐνυπάρχετε τοῖς ζῶσι καὶ ἐπίστασθε πάντα ἀκριβῆ. ἡμεῖς δὲ μόνα τὰ ἐν τῷ βίῳ εὐκλεῆ ἀκούομεν. T

Ariston. 485. πάρεστε: ὅτι τινὲς γράφουσι „παρῆστε“, οἶον κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον. βέλτιον δὲ καθολικῶς ἐπὶ πάντων. A

ex. 486—93. οὐδέ τι ἴδμεν / οἵτινες ἠγεμόνες <—— προπά- 50 σας>: εἴ φησιν ἀγνοεῖν τοὺς ἠγεμόνας, πῶς ὑποκατιῶν φησιν ἀρχοῦς αὐτῶν νηῶν ἐρέω (493); στικτέον οὖν εἰς τὸ ἴδμεν (486) καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκδεκτέον· A b(BCE³) T δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν μηδὲ ὅλως δύνασθαι διὰ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, τὸ δὲ δύνασθαι μὲν, χρήζειν δὲ τῆς τῶν Μουσῶν συμμαχίας. A b(BE³) T ἔστιν οὖν τὸ πᾶν· 55 „ἔσπετε νῦν μοι, Μούσαι,“ (B 484) οἵτινες ἠγεμόνες (487). ἀρχοῦς αὐτῶν νηῶν ἐρέω νῆας τε προπάσας (493), πληθύνει δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (488), εἰ μὴ αὐταὶ αἱ Μοῦσαι δι' ἑαυτῶν εἴποιεν (cf. 491—2). τὸ δὲ „ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε“ (B 485) ἐμεσολάβησε τοῦ „ἔ-

(T), ω 215 (Ariston.), cf. Eust. 260, 46; Lex. rhet. in Et. Gen. (AB) βαθυκόλπων (EM. 185, 41); vide sch. γ 154; Broadhead ad Aesch. Pers. 155; Lehrs Ar.³ 111; — βαθυκόλποι cf. Eust. 260, 27 485—6 diplo peristigm. ante utrumque versum in A, vide ad B 485; signum ante v. 486 scriba neglegentius vid. addidisse a h(Ag E⁴ Ge, cf. A. G. 478, 23 Matr.) b E⁴ pone sch. B 484—93 a², conii. cum v. τοῦτο (fort. ex h) 485 E⁴ (fort. ex h) τινὲς γράφουσιν fort. Zen. significatur 486—93 E⁴ (fort. ex h); Porphyrio (1,

40—4 pone sch. B 484—93 a¹ (conii. cum v. τοῦ σ) A, pone sch. B 484—93 a² (conii. cum v. τοῦτο) BE³ 40 le. T supplevi, ἔσπετε νῦν μοι μούσαι A, ἔσπετε νῦν μοι E⁴, om. BE³ 41 sq. ὡς (ὥστε) — συγγιν. A Ag E⁴ Ge T, ὅπως ὁ ἀκροατὴς ὄρεξιν ἔχη διὰ τὸ μέγεθος καὶ συγγινώσκη BE³ 42 καὶ ὄρεξιν E⁴ 45 le. T supplevi (om. E⁴) ὁ δὲ νοῦς οὗτος (corr. in οὕτως) E⁴ 46 συνυπάρχετε E⁴ 47 ἀκριβῶς E⁴, fort. rectius 48 le. Bk., ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε πάρεστε τε E⁴ ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε· A ὅτι A (om. E⁴), fort. ἡ διπλῆ, ὅτι τινὲς A τινὲς δὲ E⁴ 50—61 sch. potius ad versus B 484—93 referendum transponere nolui 50 sq. le. AT supplevi, οὐδέ τι ἴδμεν E⁴, om. BCE³ 51 ὑποκ. φησιν] λέγει E⁴ 53 sq. μηδ' ὅλως BE³ μήτ' ὅλως E⁴ 55 μουσῶν] θεῶν E⁴ οὖν] δὲ C τὸ πᾶν] οὕτω τὸ πᾶν BE³ οὕτως C 57 αὐ A δ' αὐ BCE³ γὰρ T γὰρ νῦν E⁴ νηῶν om. E⁴ δὲ οὐκ T 58 μυθ. οὐδ' ὀνομήνω B αὐταὶ] αὐταὶ T αἱ μούσαι om. BCE³ εἴποιτε BCE³E⁴ 59 ὑμεῖς — ἐστε dicit versus B 485—6 ἐμεσοσλάβησε E⁴ 59 sq. τοῦ — ἠγεμ. om. C

60 σπετε μῶν μοι, Μοῦσαι,“ οἵτινες ἡγεμόνες (B 484 et 486), ὥσπερ αἰτίαν ἐπαγαγὼν τοῦ πρὸς τὰς Μούσας ἀπερείσαι τὸν λόγον. A b (BCE³) T

488—92. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (——— θυγα- *Ariston.* |
τέρες): ἦτοι ὅτι περισσὸς τείτ' μυθήσομαι εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ μυθησαί- *Nic.*
65 μην. | πάλιν δὲ διὰ μέσου τὸ διστίχιον (sc. 489—90): τὸ γὰρ ἐξῆς, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες (488 et 491), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου, ὡς ἔθος. διὸ στίζομεν ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ τμοῦσαι. διασταλτέον δὲτ' καὶ θυγατέρες (492). A

488 a. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι: καίτοι λέγει καὶ *ex.*
70 περὶ τοῦ πλήθους· δι' ὧν γὰρ τὰς μὲν Φιλοκτῆτου φησὶν ἐκ πεντήκοντα εἶναι ἐρετῶν, „ἐπτὰ νεῶν, ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα“ (B 719), τὰς δὲ τῶν Βοιωτῶν ἑκατὸν εἴκοσι (sc. B 510), δηλονότι ὡς ἐμφῆναι βουλόμενος τὸ πλήθος, ὡς ὀφειλόντων ἡμῶν b(BCE³)
T ἐξ ἀμφοῖν τούτοις συντιθεμένων τὸ μέσον σκοπεῖν· ἔστι γὰρ τὸ
75 μέσον τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος λαμβάνοντας κατὰ τὸν Θουκυδίδην (sc. 1, 10, 4) τεκμαίρεσθαι, πόσοι δύνανται εἶναι τῷ ἀριθμῷ. χρή οὖν νομίζειν ὅτι οὐ χαλεπὸν τὸ εἰπεῖν τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ τὸ περὶ ἐκάστου διελεῖν οὕτως ἀκριβῶς ὡς περὶ τῶν ἡγεμόνων, τίς καὶ πόθεν καὶ τίνων πατέρων καὶ προγόνων, b(BE³) T καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰ πάθη,
80 ἃ καὶ ὑπὲρ διήγησιν. b(BE³)

b. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι: ὑπισχνεῖται τοὺς *ex.*

47, 28) sch. attr. Schrader; ad B 484—7. 488—92 (Nic.) 487 cf. FG^rHist 244, 154 c. not. Jac. 488—92 deest diplo ante v. 488 in A; excidit pars notae Aristonici, ad A 262. E 212 („additum praeterea fuit ad οὐδ' ὀνομήνω supplendam esse particulam μή . . . aut etiam hunc coniuunctivum esse pro optativo“ Friedl.) πληθὺν (63) — θυγατέρες (68) E⁴ (ex h[?]); — μυθησαίμην (64) ad A 523 a ἀντὶ — μυθησαίμην cf. D, Anon. sol. 200 488 a E⁴ (fort. ex h); — τῷ ἀριθμῷ (76) cf. Eust. 260, 5 et 14 ἀλλὰ τὸ περὶ ἐκάστου (77) sq. cf. sch. Pind. Ol. 2, 152 d. 153 c b cf. Eust. 260, 31

63 sq. 1e. E⁴ supplevi, πληθὺν δ' ἐγὼ μυθήσομαι A 64 ἦτοι ὅτι] fort. ἡ διπλῆ, ἦτοι ὅτι, vide ad Δ 176 εἰ A ἢ E⁴, ὃ ἂν ἦ ὅτι Frdl. μυθησαίμην:— A 67 δὲ] γὰρ E⁴ στίζομεν E⁴ 67 sq. ἐπὶ τὸ ἐνεῖη (490), διασταλτέον δὲ μοῦσαι καὶ θ. Frdl., recte 69 1e. T, πληθὺν: E⁴, om. BCE³ 70—2 δι' ὧν — εἴκοσι T, δι' ὧν — ἐρετῶν et τὰς δὲ — εἴκοσι E⁴, δι' ὧν φησὶν ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πενήκοντα καὶ BCE³ 72 δηλονότι ὡς T δῆλός ἐστι BCE³E⁴ 73 βουλ. ἐμφ. BCE³ 75 τοῦ] τὸ τοῦ BE³ λαμβάνοντες BE³E⁴ (λαμβάνοντα Eust.) 77 χαλεπὸν T τοῦτο χαλεπὸν φησι E⁴ χαλεπὸν φησι BE³ περὶ ἐκ. om. E⁴ 78 διελθ. οὕτ. ἀκρ. T ἀκριβῶς διελεῖν οὕτως E⁴ διελεῖν ἀκριβῶς B E³ τὸ τίς BE³ 79 καὶ προγ. om. BE³E⁴ πράξεις] πράξεις τὰς ἐν τῇ μάχῃ E⁴, fort. rectius 80 ἃ BE³, ἀπειρα γὰρ ταῦτα E⁴ (fort. rectius) 81 1e. scripsi, οἵτινες ἡγεμόνες δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι: T, om. b ὑπισχνεῖται T, ὑπισχνεῖται δὲ pone sch. a (coni. cum v. διήγησιν) b; totum sch. potius ad versus B 487—92 referendum transponere nolui

ἡγεμόνας μὲν εἶπειν Μουσῶν συλλαμβανομένων, τὸ δὲ πλῆθος οὐδὲ τῆς παρ' ἐκείνων βοηθείας τυχῶν. μήποτε οὖν τὸ „μνησαίατε“ (B 492) τοιαύτην χώραν ἔχη· αὐταὶ εἴποιεν καὶ διεξέλθοιεν. b(BE³) T

Ariston. 489—90. οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι <—— ἦτορ⁸⁵ ἐνεῖη>: ὅτι ἡ ιδιότης τῆς ὑπερβολῆς Ὀμηρικῆ. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα „οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ἑξήκοσι καὶ πόδες εἴεν“ (μ 78). ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τοὺς περιγράφοντας τούτους τοὺς στίχους. A

D 490. <φωνὴ δ' ἄρρηκτος>: διὰ {δὲ} τοῦ εἶπειν φωνὴ δ' ἄρρηκτος δηλοῖ ὅτι σῶμα ἢ φωνή. AT^{II} 90

Ariston. 493. <προπάσας>: ὅτι περισσὴ ἢ πρό πρόθεσις. A^{im}

ex. 494—877. <Βοιωτῶν μὲν —— Ζάνθου ἄπο δινηέντος>: θαυμάσιος ὁ ποιητὴς μηδ' ὅτιοῦν παραλιμπάνων τῆς ὑποθέσεως, πάντα δ' ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα καιρὸν διηγούμενος, τὴν τῶν θεῶν ἔριν, τὴν τῆς Ἑλένης ἄρπαγὴν, τὸν Ἀχιλλέως θάνατον· ἡ γὰρ κατὰ τάξιν διήγησις νεωτερικὸν καὶ συγγραφικὸν καὶ τῆς ποιητικῆς ἄπο σεμνότητος. εὐκαιρον τοίνυν ἐπιθεῖς Νέστορι ῥητορείαν τὸν Κατάλογον ἐμνηστεύσατο, ὅπως μὴ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ λέγων τὰ πρα-

489—90 nullum signum ante versus in A, fort. error scribae οὐδ' εἴ — στίχους E⁴ (fort. ex h); — εἴεν cf. sch. μ 78; Cobet, Miscell. crit. 396 490 eadem E⁴ (pone sch. h ad B 484—93, coni. cum v. ἔργον); cf. Eust. 261, 23; D ad Σ 505, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 429, 11), sch. D. Thr. (Σ^v) 181, 4. (Σ^I) 482, 13; St. V. Fr. II fr. 140 sq. 387; vide ad Ψ 765 493 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae h(M¹ P¹¹): τινὲς φασιν ὅτι περισσὴ ἢ πρό. ἔστι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τι ἕτερον δηλοῖ· οἶμαι γὰρ ὡς εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὅτι „ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω“ εἶτα ἐπισυνῆψε τὸ „νῆάς τε“, ἐπειδὴ προηγουμένως μόνον περὶ (scripsi, παρὰ M¹ P¹¹) τῶν ἡγεμόνων ἤρετο τὴν Μοῦσαν, ἐμελλε δὲ προῖων καὶ περὶ τῶν πλοίων λεπτομερέστερον εἶπειν. ἴνα <οὔν> (addidi) μὴ δόξη τῷ ἑαυτοῦ σκοπῷ μάχεσθαι, τὴν πρό πρόθεσιν τέθεικεν, ἴν' ἡ ὁ νοῦς οὕτως· τοὺς ἡγεμόνας δὲ τῶν πλοίων ἐρέω καὶ πρό γε αὐτῶν τὰς ναῦς πάσας, originis incertae, fort. partim e scholiis, vide ad A 3 c; Eust. 261, 43: ἐν δὲ τῷ „νῆάς <τε>“ (addidi) προπάσας“ ἡ περιττὴ ἢ πρό πρόθεσις ἢ τὸ διόλου καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ περισσὴ cf. D, sch. Eur. Phoen. 791, Tryph. II p. 242, sch. D. Thr. (Σ^I) 461, 16, Tz. ex. 64, 1 494—877 Eust. 260, 43: . . . ὅπου γε καὶ τὴν Βοιωτίαν, τουτέστι τὸν Κατάλογον τῶν νεῶν, οἱ πολλοὶ περιφρονοῦσι διὰ τὰ τῶν ἡγεμόνων, φασίν, ὀνόματα καὶ διότι οὐκ ἔχει κίνησιν τινα ἠρωϊκὴν, at cf. Porph. ap. Eust. 263, 33, Dion. Hal. Π. συνθ. ὄνομ. 16 (p. 68, 2 Us.-R.) θαυμάσιος — ἐποίει (5) aliter Porph. 1, 48, 9; — διεξίω

82 μὲν om. T, fort. recte 83 μνησαίατο T 84 τοιαύτην — διεξ. T ἀντί τοῦ αὐταὶ εἴποιτε καὶ διεξέλθοιτε b 85 sq. le. AE⁴ supplevi 86 ὅτι A, om. E⁴, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 89—90 pone sch. B 484—93 a¹ (coni. cum v. ἔργον) A 89 le. add. Ma. 89 sq. διὰ — φωνή A, [διὰ τούτου σημαίνει ὅτι σῶ]μα ἢ φωνή T, suppl. m. rec. (cf. D) 89 δὲ AE⁴ deleui 91 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 92 sq. textus Homeri et scholia ad versus B 494—877 desunt in Ge et T; λείπει ἐνταῦθα ὁ κατάλογος στίχοι τπδ' subscriptis rubricator T (vide praef. XXVII 92 le dub. addidi 92—5 [—]φῆς κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα καιρὸν διηγοῦ [—]παγὴν τὸν κτλ. E³ (verba uncis inclusa abscissa sunt)

κτικά καὶ γενεαλογικά τὴν ἀκοὴν ἐπιταράσσοι· τὸ γὰρ μὴ γνωρίζεσθαι
 5 τοὺς ἥρωας ζήτησιν ἐποίει. τρεῖς δὲ φησιν ὁ Πλάτων (cf. *rep.* 393 d
 — 394d) λόγων ἰδέας, δραματικὴν, ἔνθα ὁ ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκι-
 μεῖ τοῖς ἦθεσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλί-
 δου, ἱμιμητικὴν†, ὡς τὴν Ἡσιόδου. ἐν τῇ οὖν ἀμιμήτῳ καὶ ψιλῇ τοῖς
 10 κεφαλαίοις ἀνάγκη τὸν ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι, τοῖς σχήμασι καὶ ταῖς
 ἐναλλαγαῖς ἐπικαλλύοντα τὴν φράσιν, ὅπερ ἐποίησε πρῶτα μὲν ἐν
 τοῖς τῶν πόλεων ἐπιθέτοις καὶ τούτοις ἠκριβωμένοις· οὐ γὰρ ἀνεξέλεγ-
 κτος ἦν περὶ χωρίων Ἑλληνικῶν διεξιῶν. καὶ ποτε μὲν τῷ ἔναιον
 (511 al.), ἄλλοτε δὲ τῷ εἶχον (500 al.), ποτὲ δὲ τῷ ἐνέμοντο (496
 al.) χρῆται. καὶ ποτε μὲν τοὺς ἄρχοντας προλέγων ἐπιφέρει τὰς πό-
 15 λεις (cf. 494—510 al.), ποτὲ δὲ τούναντίον (cf. 511—2 al.). καὶ ποτε
 μὲν διὰ τέλους ἐξαρθμεῖ τὰς πόλεις (496—508 al.), ποτὲ δὲ κατ' ἐπι-
 τομὴν (645—9 al.). Νεῶν δὲ κατάλογος ἀντὶ τοῦ ἐξαρθμησις, ὡς κατά-
 λογος στρατιωτῶν. ἤρκαι δὲ ἀπὸ Βοιωτῶν κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον
 οὐκ ἔκ τινος παρατηρήσεως, κατὰ δὲ ἐνίου, ἐπεὶ ἡμεσαιτάτῳ† τῆς
 20 Ἑλλάδος ἢ Βοιωτία· ἔστι δ' αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν μὲν Εὐριπος, ἐκ
 δυσμῶν δὲ Φωκίς, βορείων δὲ Λοκρὶς, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας Ἀττικὴ. ἢ
 ὅτι μέγιστον εἶχε ναυτικὸν ὡς Φοινίκων ἄποικος. ἢ ὅτι ἐν Αὐλίδι
 συνήχθη τὸ ναυτικόν. b(BCE³E⁴) ἢ ὅτι Ἑλλήν ὁ Δευκαλίωνος ἐν
 Βοιωτία ᾤκησεν. b(BE³E⁴) οὕτω δὲ ἡδύς καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ
 25 Κατάλογος, ὥστε καὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσαι τοῖς Ὀμήρου ἔπεσι χρῶν-
 ται. Καλυδῶνα μὲν Αἰτωλοῖς ἐχαρίσατο ἀμφισβητοῦσι πρὸς Αἰολέας,
 μνησθεὶς αὐτῆς ἐν Αἰτωλῶν καταλόγῳ (sc. 640). Ἀβυθῆνοι δὲ Σηστὸν
 παρὰ Ἀθηναίων ἐκομίσαντο διὰ τοῦτο τὸ ἔπος· καὶ Σηστὸν καὶ
 Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην (836). Μιλησιοὶς δὲ πρὸς Πριη-
 30 νεὶς ὑπὲρ Μυκαλησ(σ)οῦ διαφερομένοις ἤρκεσε πρὸς νίκην τὰ ἔπη ταῦ-
 τα· οἱ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον / Μαιάν-
 δρου τε βόας Μυκάλῃς τ' αἰπεινὰ κάρηνα (868—9). b (BCE³E⁴)

(12) cf. Eust. 262, 43 ἐξαρθμησις (17) cf. Eust. 262, 25 κατὰ μὲν Ἀρί-
 σταρχον (18) — τὸ ναυτικὸν cf. D μεσ. τῆς Ἑλλάδος cf. Steph. B. 173, 4 κατὰ
 δὲ ἐνίου (19) — ᾤκησεν (24) cf. Eust. 262, 33; Macrob. sat. 5, 15, 3 οὕτω δὲ
 ἡδύς (24) sq. cf. Eust. 263, 17; fort. doctrina Ephori, vide FG^rHist 70, 28; Wila-
 mowitz IV (1962), 542 πρὸς Αἰολέας (26) cf. Strab. 10, 3, 6 (p. 465)

6 δραμ.] fort. μιμητικὴν καὶ δραματικὴν (cf. Eust. 263, 7) 8 fort. μικτὴν (cf.
 Eust. 263, 9) 10 πρῶτον E³ 13 τῷ³ (ante ἐνέμοντο)] καὶ τῷ E⁴ 15 ποτὲ
 δὲ C ὅτὲ δὲ BE³E⁴ 16 ποτὲ δὲ C ὅτὲ δὲ BE³E⁴ 19 ἐν μεσαιτάτῳ Vill. (ut
 Eust. 262, 33), fort. μεσαιτάτῳ 20 μὲν detr. C 21 δὲ¹ om. BE⁴ 24 οὕτω]
 οὐ[. .] C 27 καταλόγοις b em. Bk. 29 ἔσχον C 30 μυκαλησοῦ b supplevi,
 μυκάλῃς Eust. 32 μυκ. Eust. (= Hom.), μυκαλησοῦ b

καὶ Σόλων τὴν Σαλαμίνα Ἀθηναίους ἀπένειμε διὰ τὸ Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας (557), προσθεὶς τὸ στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες (558) καίτοι Μεγαρέων 35 ἀντεχομένων τῆς νήσου. b(BE³E⁴)

D 494. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον: ἄρξασθαι φασί τινες ——— τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς. A

ex. 494—5. <Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον/ Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε:> Ἄρνης τῆς Αἰόλου καὶ 40 Ποσειδῶνος Βοιωτός (ἄφ' οὗ ἡ Βοιωτία), οὗ † Ἐτεωνός†, οὗ Ἀρηίλυκος, Ἡλεκτρῶν, Ἴππαλκμος, Ἀλεγήνωρ. Ἀρηίλυκου Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ, Ἡλεκτρύονος Λήϊτος, Ἴππαλκμου Πηνέλεως, Ἀλεγήνορος Κλονίος. πάντες δ' ἄμα ᾤκουν. b(BCE³E⁴)

D Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως <——— Κλονίος τε>: ἰστέον 45 ὅτι ἐτίθεσαν ——— κλόνος γὰρ ἡ μάχη. A

D Βοιωτῶν {μὲν Πηνέλεως}: ἡ Βοιωτία τὸ πρότερον ——— καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ (21—5 W.). A

Hrd. 495 a.¹ Κλονίος: παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ὅς λήγοντα, τῷ ἰ παραληγόμενα, τριβράχεια, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, „Σχεδῖος“ (B 517 50 al.), „Χρομῖος“ (Δ 295 al.), „Δολῖος“ (δ 735 al.). ἀντιπίπτει τὸ „Ἄλιος“ (E 678) κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ τὸ Ἄνιος καὶ Κρόνιος καὶ Ζένιος. A

a.² τὰ εἰς ὅς κύρια τριβράχεια, παραληγόμενα τῷ ἰ, παροξύνεται πλὴν τοῦ Ἄνιος, „Ἄλιος“, Κρόνιος, Ζένιος. b(BCE³) 55

καὶ Σόλων (33) sq. ad B 558 494 fort. huc spectat Amm. 300 (brevius Et. Gud. 365, 5): λητουργεῖν διὰ τοῦ ἠ καὶ λιτουργεῖν διὰ τοῦ ἰ διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι δευτέρας Ἰλιάδος (p. 180 Schm.). τὸ μὲν γὰρ λητουργεῖν τὸ τῷ δῆμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον· „λήϊτον ἀμφεπένοντο“ (auct. ign.). τὸ δὲ λιτουργεῖν κακὰ λέγειν, cf. D: Λήϊτος δὲ ἀπὸ τοῦ λείαν ἄγειν, Wilamowitz, Hermes 34, 1899, 78; Beiträge 307 494—5 cf. Diod. 4, 67, 4; Wilamowitz I (1935), 442; — Βοιωτός cf. Euphor. fr. 96 P., sch. Dion. Per. 461, Or. 31, 3. Vide ad B 507 b 495 a.¹ Et. Gen. (AB Sym.) Κλονίος· δυομα κύριον. παροξύνεται· τὰ γὰρ εἰς ὅς λήγοντα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων παροξύνονται, οἷον Σχεδῖος, Χρομῖος, Κλυτίος (Γ 147 al.), Δολῖος, Ὀδῖος (B 856), Τυχῖος (H 220; κλυτ. et τυχ. om. Et. Gen. [AB] et Sym. [FV]). ἀντιπίπτει δὲ — καὶ τὸ Κρόνιος καὶ τὸ Ζένιος, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 264, 35 (κατὰ τοὺς παλαιούς); ad E 39 c¹. 677—8. Π 149 (Hrd.), cf. sch. θ 119. 370, Arcad. 43, 10. 44, 6. 10, Steph.

34 ἄγεν scripsi (= Hom.), ἄγε b 39 sq. le. addidi 41 ἔτεωνός b (vide ad B 497 c), ἴτωνος Wil. (e Diod.) 41 sq. ἀρχίλυκος Diod., perperam 42 ἦλ. Wil. (e Diod.), ἀλεκτρῶν BCE⁴ ἀλεκτρῶν E³ ἴππ. b (cf. Plut. mor. 299 d), ἴππαλκμος Diod. ἀρηίλυκος E⁴ 43 ἠλεκτρύονος Wil. (e Diod.), ἀλεκτρῶν b 44 κλόνιος B 45 le. A supplēvi 47 (le.) μὲν πην. delevi 49 τῷ Bk., τὸ A

496 a.¹ οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο: τινὲς οὐ παρέλαβον σύνδεσμον *Did.* (?)
 τὸν τέ, ἀλλ' οὕτως „Θυρίαν“ τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ· ἀπὸ γὰρ Ὑριέως
 καὶ ἡ Ὑρία οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ ὠ φθόγγον. μαρτυρεῖ καὶ
 Ἡσίοδος λέγων (fr. 181 M.-W.)· „ἡ †δῖη† Ὑρίη †Βοιωτίης τρέφε†
 60 κούρην“. A

a.² ἀπὸ Ὑριέως. b(BCE³E⁴) οἱ δὲ „Θυρίην“ γράφοντες
 ἀμαρτάνουσιν. b(BCE³)

b. Αὐλίδα {πετρήεσαν}: ὡς ἀπὸ ὄξυτόνου εὐθείας ἢ ἀνά- *Hrd.*
 γνωσις, καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι (fr. 60 Pow.), „Αὐλιν †τεσφά-
 65 γον†“ αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν· ἡ γὰρ εἰς τὴν κατά-
 ληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἡ δὲ εἰς δ̄α καὶ ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ὄξυ-
 τόνων. A

c. <Αὐλίδα:> παρὰ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ αὐλισθῆναι. b *ex. vel D*
 (BCE³E⁴)

70 497 a. Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν: *Nic.*
 καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ φύσεως καὶ λόγου διαστολή ἐστι βραχυτάτη
 διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ὀνοματικῶν, ἦν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τιθέναι
 οὐκ ἐπείγει, κατὰ δὲ τὴν προφορὰν σώζει(ν). A

b. <Σχοῖνον:> ἀπὸ Σχοινέως τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης. b *D*
 75 (BCE³)

c. πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν: ἀπὸ Ἐτεωνοῦ τοῦ ἀπογόνου *ex.*
 οὐ μὲν Βοιωτοῦ, πατρὸς δὲ Ἐλεῶνος καὶ τῶν ἄλλων. b(BCE³E⁴)
 ὄξυτόνως δὲ ὡς μελεδωνός. πολύκνημον δὲ b(BE³) ὀρεινήν, τὴν
 πολὺ κνημόν ἔχουσαν ἦτοι ὀρίγανον. b(BE³E⁴)

B. 59, 1, Eust. 593, 30. 1588, 34; Lehrs Ar.³ 265. Vide ad B 517 496 a¹ Et.
 Gen. (AB) Ὑρίην (Ὑρίη B)· ἡ (om. A) Βοιωτία οἶον „οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο“.
 τινὲς — πόλιν, οὐκ εὖ. καὶ Ἡσίοδος οὐρίη — κούρη, fort. ex hyp. *Iliad.*, cf. Eust.
 265, 3 (οἱ παλαιοί); D, Strab. 9, 2, 12 (p. 404), Steph. B. 651, 15; de *Did.* auctore
 vide Ludwig, A. H. T. 1, 220, 25 b cf. Eust. 265, 13; — ἀνάγνωσις cf. *Ar-*
cad. 33, 9, Steph. B. 221, 15; Wackernagel 2, 1169 c Steph. B. 147, 1:
 Αὐλῖς· πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, εἰς ἣν ἠθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων (fr.
 91 V.) παρὰ τὸ ἀλισθῆναι ἀλῖς καὶ Αὐλῖς, originis incertae, cf. D, D ad B 303, Ep.
 Hom. (An. Ox. 1, 15, 4, Et. Gud. 233, 3 Stef.), Eust. 265, 8 497 b cf. Eust.
 265, 20 c cf. D; — Ἐλεῶνος et πολύκνημον sq. cf. Eust. 265, 34; Ἐτε-
 ωνοῦ cf. Steph. B. 283, 9 ἦτοι ὀρίγανον cf. Eust. 265, 40: τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ
 πολυορίγανου κνημόν γὰρ Ἀργεῖοι φασὶ τὴν ὀρίγανον, originis incertae

56 le. A, Et. Gen., ἐνέμοντο del. Bk. τινὲς οὐ Et. Gen., Eust., ποῦ A 57
 τὸν om. A οὕτως θυρ. Et. Gen. (A), οὐθ' ὕριαν Et. Gen. (B), ὄντως παρέλαβον
 θυρίαν A δέ om. Et. Gen. (A, οὐκ εὖ sq. deest B) 59 ἡ δῖη A ἦν δῖη Eust.,
 om. Et. Gen. 59 sq. οὐρίη βοιωτίη τραφεκούρη Et. Gen. 63 (le.) πετρ. del.
 Bk. 66 δ̄α Bk., ρ̄α A 68 le. add. Vill. (καὶ αὐλίδα· iam Li) 72 ὄνομ.]
 ὑποτακτικῶν Frdl., scholio ad B 496—7 relato 73 σώζει A corr. Vill. 74 le.
 add. Vill. (σχοῖνόν τε· add. Li) 76 le. Vill., ἐτεωνός δὲ E⁴, om. BCE³ 76
 sq. ἀπὸ — ἄλλων pone v. ὀρίγανον (79) E⁴ 78 ὀρεινήν BE³ ὅτι τὴν ὀρεινήν E⁴
 79 πολὺ] an πολὺν?

- Hrd.* | *Hrd. καθ.* | 498 a. Θέσπιαν {Γραϊάν τε}: ἐκτετάσθαι φασί διὰ τὸ μέτρον· τὸ 80
Hrd. ὀρθ. γὰρ τῆς ἱστορίας ἐν συστολῇ τέ ἐστι πληθυντικῶς τε λεγόμενον. ἴσως
οὖν ὄλον ποιητικόν ἐστιν· σύνθηες γὰρ αὐτῶ πολλάκις τὰ πληθυντι-
κῶς λεγόμενα καὶ ἐνικῶς προφέρεσθαι, „καὶ εὐρύαγιαν Ἀθήνην“ (η
80), „πολυχρῦσοιο Μυκῆνης“ (H 180), καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐνικά
πληθυντικῶς· „ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι“ (ξ 199). ταῦτα ἐν τῇ 85
Προσφδίᾳ ὁ Ἑρωδιανός (2, 34, 25). | ἐν μέντοι τῶ ἰα' τῆς Καθολικῆς
προσφδίας (1, 280, 18) ἐν τοῖς προπαροξυτόνοις καὶ ἔχουσι πρὸ τέ-
λους τὴν εἰ δίφθογον αὐτὸ καταριθμεῖ, καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ Ὀμηρικόν
παρατίθησι, | καὶ ἀλλαχοῦ (cf. 2, 451, 23) λέγει τὴν εἰ ἔχειν αὐτὸ
φανερῶς, καὶ ἐπιφέρει ὅτι καὶ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως λέγεται. A 90
- ex.* b. Θέσπειαν <Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησός>:
ἀπὸ Θεσπειοῦ τοῦ Κηφέως, ᾧ θυγατέρες ἦσαν πεντήκοντα. b(BCE³
E⁴) Μυκαλησός δὲ παρὰ τὸ ἐκείσε τὰς Γοργόνας ἐλθούσας μυκή-
σασθαι. ἔστι δὲ καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου Μυκάλῃ (cf. B 869). b(BE³
E⁴) 95
- ex.* c. <Γραϊαν> ἀπὸ Γραΐας τῆς Μεδεῶνος θυγατρὸς, Λευκίπ- 1

498 díple ante versum in A; incertum an sch. Aristonici exstiterit. Quem de numero singulari v. Θεσπεια locutum esse suspicatur Wismeyer 12 a Ep. Hom. (An. Par. 3, 351, 7, unde An. Ox. 1, 370, 26; h[Ag = A. G. 426, 7 Matr.]; cf. Egenolf, Philol. 59, 1900, 249): τὸ δὲ Θεσπεια ὁ Ὠρος διὰ τῆς εἰ δίφθογου γράφει (Gram., γράφεται test.) τῶ κανόνι τῶν προπαροξυνομένων (An. Ox., παροξυνομένων vel παροξυτόνων cett.; ὄν καὶ προείπομεν add. An. Par.). ὁ δὲ Ἑρωδιανός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσφδίᾳ λέγει ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται (λέγει — γράφ. An. Par., An. Ox., διὰ τοῦ ἰ γράφει h), ἐπειδὴ εὐρηται καὶ συνισταμένη ἢ πῖ συλλαβή, οἷον ὡς παρὰ (ἐπειδὴ γὰρ εὐρ. ἢ πῖ συλλ. συνεστ. ὡς παρὰ h) Κορίνην (fr. 21 P.). „Θέσπια καλλιγένεθλε φιλόξενε μουσοφίλητε“ (ἐπειδὴ sq. om. An. Ox., καλλιγένεθλε sq. om. h), Steph. B. 310, 11: . . . γράφεται καὶ διὰ τοῦ ἰ καὶ ἐκτείνεται. καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίνην. καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν (ἦν δὲ Φιλιάδου Μεγαρέως, I. G. M. fr. 23). „ἄνδρες τοί ποτ' ἕναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος, / λήματι τῶν αὐχέϊ Θεσπιάς εὐρύχορος.“ πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. καὶ θαῦμα, πῶς τὸ ἐνικὸν διὰ δίφθογον γράφεται, cf. Call. fr. 593; Beiträge 266, 1. 279 ἐκτετάσθαι φασί sq. cf. Eust. 265, 42 διὰ τὸ μέτρον (80) ad B 518 σύνθηες (82) — ἐνικά πληθυντ. cf. Strab. 9, 2, 25 (p. 409), sch. γ 287. δ 514. η 80. θ 16. ι 80. ξ 199, D; Polyb. barb. 287, 7 b Or. 99, 11 (EM. 594, 3): Μυκαλησός· ἢ πόλις, ὅτι ἐκείσε ἐμυκήσατο ἢ βοῦς ἢ προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν κατὰ χρῆσιν Ἀπόλλωνος, in sede scholiorum, cf. Paus. 9, 19, 4; — πεντήκοντα aliter Steph. B. 310, 9 παρὰ τὸ — μυκήσασθαι cf. Eust. 266, 29; D; hanc etymologiam Didymus (p. 358 Schm.) ad montem Mycalem rettulit, vide ad B 869; Beiträge 267 ἔστι δὲ sq. cf. Eust. 266, 31 c — θυγατρὸς cf. Eust. 266, 23: τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον ἀπὸ Γραΐας τῆς Μελεδῶ-

80 (le.) γραϊάν τε del. Bk. 84 μυκῆνης A em. Vill. 90 θεσπιαὶ scripsi cl. Steph. B., θεσπιαὶ A 91 le. E⁴ supplevi (auctore Vill.), om. BCE³ 92 ἀπὸ] δὲ ἀπὸ E⁴ πεντήκ.] v' C 93 μυκαλησός E³E⁴ 1 le. add. Bk. (Vill.), γραϊάν τε iam Li 1 sq. ἀπὸ — γυναικός] γραΐα μεδεῶνος θυγάτηρ· γυνὴ δὲ

- που δὲ γυναικίους· b(BCE³E⁴) Ταναγραῖοι γὰρ οὐκ ἔστράτευσαν, ὡς Εὐφορίων (fr. 59 Row.). „οἱ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὄρκους Αἰγιαλῶν“. b(BE³E⁴)
- 5 499 a. <“Ἀρμ’:> ὅτι ἐκεῖ ἵκατεπάγη† τὸ ἄρμα τοῦ Ἄδράστου, ex. οἱ δὲ τὸ Ἄμφιαράου. b(BCE³)
- b. <“Ἐρυθράς:> ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα οὗτος ὁ τόπος. b ex. (BCE³E⁴) ἔστι δὲ ἀπὸ Ἐρυθρίου τοῦ νεωτέρου τῶν Ἀθαμαντιδῶν. b(BE³E⁴)
- 10 500 a. <“Ἐλεῶν’:> ἀπὸ Ἐλεῶνος τοῦ Ἐτεωνοῦ. b(BCE³E⁴) ex.
- b. Ὑλην: ὅτι νῦν μὲν ἐκτεταμένως Ὑλην εἶρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ Ariston. συνεσταλμένως „Ὑλη ἐν οἰκία ναίων“ (H 221). νῦν δὲ καλοῦνται Ὑλαι πληθυντικῶς. A
- c. <ἡ δ’ Ὑλην:> ἐξέτεινε τὸ ὕ διὰ τὸ μέτρον· b(BCE³) Ariston. | ex.
- 15 „Ὑλη ἐν οἰκία ναίων“. b(BCE³E⁴) | ἔστι δὲ καὶ Ὑλη ἑτέρα ἐν Λυδία· „Τμῶλω ὑπο νιφόντι, Ὑλης ἐν πίοιι δῆμω“ (Y 385). b(BE³E⁴)
502. πολυτρήρωνά τε Θίσβην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „πο- Ariston.

νος Ταναγραῖοι cf. D; Call. fr. 711, Apollod. (FGrHist 244, 155), Strab. 9, 2, 10 (p. 404), Paus. 9, 20, 1, Steph. B. 600, 12; sch. Thuc. 3, 91, 3; Bacher 49 Ταναγραῖοι sq. cf. Eust. 266, 20 499 a cf. D, Eust. 266, 38 οἱ δὲ sq. cf. Strab. 9, 1, 22 (p. 399). 9, 2, 11 (p. 404), Paus. 9, 19, 4 b fort. excidit sch. Herodiani, cf. Eust. 267, 3: Ἀπίων μὲν οὖν καὶ Ἡρόδωρος δῆξυνοσιν τὴν λέξιν, λέγοντες Ἐρυθράς ὡς Καλάς. | ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι sq. (= D), cf. Lehrs Ar.³ 366 ὑπὸ τὸν sq. cf. D 500 a aliter Strab. 9, 2, 17 (p. 406) b Steph. B. 647, 12 (cf. Eust. 267, 9): δῆλον δ’ ὅτι καὶ Βοιωτίας ἦν ἡ Ὑλη. Ὅμηρος „οἱ τ’ Ἐλεῶν’ εἶχον ἡ δ’ Ὑλην καὶ Πετεῶνα“. εἰρησθαι δ’ αὐτὴν ἀπὸ Ὑλης τῆς Θεσπιέως, ἢ ὅτι ὕλῳδης ἔστι, originis incertae, fort. e scholiis deperditis ὅτι νῦν sq. ad E 708. H 221 (Ariston.). Vide ad Y 385 (Did.), cf. D, Eust. 267, 15; Strab. 9, 2, 20 (p. 408); Lehrs Ar.³ 232 501 Steph. B. 706, 11: Ὁκαλέα· πόλις Βοιωτίας. „Ὁκαλέην Μεδεῶνά τ’ ἐυκτίμενον πτολίεθρον“ Ὅμηρος. ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἀλιάρτῳ (Pinedo, ἀλίξ codd.). ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 197) . . . ἐκλήθη δὲ οὕτως διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας (διὰ τὸ ὄκα καὶ συντόμως ἐκίθεν εἰς Θήβας πορεύεσθαι· ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος Eust.). αἱ δὲ Θεσπιαὶ γειτονοῦσι καὶ ὁμοροῦσι αὐτῇ, cf. Strab. 9, 2, 26 (p. 410) Steph. B. 439, 19: Μεδεῶν· Βοιωτικὴ πόλις . . . ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεδεῶνος τοῦ Πυλάδου καὶ Ἡλέκτρας, fort. e scholiis, cf. D 502 Steph. B. 401, 12: Κῶπαι· πόλις Βοιωτικῆ. Ὅμηρος· „Κῶπας εὐτρησίν τε“. ἀπὸ Κωπέως τοῦ Πλαταιέως τοῦ Ὀρχηστοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης Κωπαίτης, ὡς Ἐπαφροδίτης (fr. 19) . . . καὶ ἡ λίμνη Κωπαῖς, ἢ ἐλέγετο Λευκωνίς, cf. D, Strab. 9, 2, 18 (p. 406) Steph.

λευκίππου E⁴ 3 ὄρκους Mein., ὄρκον b ὄρμους Eust. 5 le. add. Bk. (οἱ τ’ ἀφ’ [sic] ἀρμ’ ἐνέμοντο· Li) κατεάγη Eust., κατεπόθη Mein. (cl. D) τοῦ om. B 7 le. add. Vill., Bk. (καὶ ἐρυθράς· Li) 8 ἀπὸ] ἀπὸ τοῦ E⁴ 8 sq. ἀδαμαντιδῶν BE⁴ 10 le. add. Vill. (οἱ τ’ ἐλεῶνα· Li) 11 le. Bk., οἱ τ’ ἐλεῶν’ εἶχον: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 12 ὕλη A em. Vill. 14 le. addidi (ἰδ’ ὕλην· Li) 17 le. Vill., κῶπας εὐτρησίν τε: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι

λυτρήρωνά τε Μέσσην“. ἔστι δὲ ἡ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἦν ἐν ἄλλοις
(sc. φ 15) Μεσσήνην καλεῖ. A

ex. 503. <Κορώνειαν... Ἀλίαρτον:> Κόρωνος καὶ Ἀλίαρτος 20
Θερσάνδρου τοῦ Σισύφου παῖδες, ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν αἱ πόλεις. b
(BCE³E⁴)

D 504 a. <Πλάταιαν:> ἀντὶ τοῦ Πλαταιᾶς, b(BCE³) ἀπὸ
Πλάτης τῆς Ὀγχήστου θυγατρὸς. b(BCE³E⁴)

Hrd. b. <Γλισσαντ'> ἡ συνήθεια προπερισπᾶ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ 25
ἱστορία προπαροξύνει. b(BCE³)

ex. 505. <οἱ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον:> πο-
λίχνιον ἀνώουμον· οὐ γὰρ εὐλογον στρατεύειν Θηβαίους, νεωστὶ ὑπ'
Ἀργείων πορθηθέντας. ἢ ὅτι νεωστὶ ἦν οἰκισθεῖσα· διὸ φησιν ἐϋκτί-
μενον. b(BCE³E⁴) 30

ex. 506. <Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσειδῆϊον ἀγλαδὸν ἄλσος:>
οὗτος Βοιωτοῦ παῖς, ὃς ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἰδρύσατο
ἱερόν. b(BCE³E⁴)

Ariston. 507 a. Ἀρνην ἔχον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Ἀσκηρην ἔχον“.

B. 287, 21: Εὐτρησις· κώμη <Βοιωτίας> (add. Mein.). Ὀμηρος „Κώπας Εὐτρη-
σίν τε“. κείται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιᾶς ἀπάγουσαν, ἦν
ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. ἐκλήθη δὲ Εὐτρησις διὰ τὸ πολλὰς αὐτὴν πρότερον
ἔχρησασθαι (τετρησθαι Mein.) ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος (fr. 20), cf. Strab.
9, 2, 28 (p. 411) Steph. B. 314, 15: Θίσβη· πόλις Βοιωτίας. Ὀμηρος· „πολυ-
τρήρωνά τε Θίσβην“. ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωποῦ. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. ὁ
πολίτης Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος
(fr. 21), καὶ τὸ ἐπίνειον περιστερῶν πλήρες, cf. D, Strab. 9, 2, 28 (p. 411) ἔστι δὲ
sq. ad B 582 (Ariston.), cf. sch. φ 13. 15 503 cf. D, Eust. 268, 17 et 30 Ἀλίαρ-
τος cf. Ori. ἐθ. in Et. Gen. (AB) Ἀλίαρτος, Steph. B. 73, 8 504 a — Πλαταιᾶς
cf. Steph. B. 525, 20 ἀπὸ sq. aliter Apollod. (FGrHist 244, 156) b excidit
pars notae Herodiani, ad M 20 (A) ἡ¹ sq. ad M 20, cf. Eust. 269, 20; Mein. ad
Steph. B. 209, 16; Bk., H. Bl. 1, 162 ἡ δὲ ἱστορία cf. D 505 Eust. 269, 27:
ἰστέον γὰρ ὅτι Ὀμήρου γράψαντος „οἱ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον“
οἱ πλείους οὐ νοοῦσιν ὑπὸ Θήβας ἐν δυοῖς μέρεσι λόγου, ἀλλὰ ὑφὲν Ὑποθήβας λέ-
γοντες, | ὅτι πολλοὶ τόποισι sq. (= Steph. B. 651, 10), incertum an e scholiis, cf. Strab.
9, 2, 32 (p. 412), Steph. B. 651, 7; D πολίχνιον — πορθηθέντας cf. Eust. 269, 37;
Wilamowitz, Aischylos-Interpretationen (1914) 106 506 cf. D, Eust. 270, 13;
Steph. B. 483, 3 (Hsd. fr. 219); — παῖς aliter Plut. mor. 295 a, Paus. 9, 26, 5, Steph.
B. 404, 13 Ποσειδῶνος cf. sch. Pind. I. 1, 44a. 4, 33a, sch. Ap. Rh. 3, 1242—3 a,
Tz. Lyc. 646 ἱερόν cf. Strab. 9, 2, 33 (p. 412), sch. Pind. Ol. 3, 31 a/b 507 a
Strab. 9, 2, 35 (p. 413, fort. ex Apollodoro): Ζηνόδοτος δὲ γράφων „οἱ δὲ (lg. τε)
πολυστάφυλον Ἀσκηρην ἔχον“ οὐκ ἔοικεν ἐντυχόντι τοῖς ὑπὸ Ἡσιόδου περὶ τῆς
πατρίδος λεχθεῖσι καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου, πολὺ χεῖρω λέγοντος περὶ τῆς Ἀσκηρς· πῶς

20 le. add. Bk. 23 le. add. Li 25 le. add. Vill. (γλισᾶντ'· Li), fort. rectius
γλισσαντα 26 προπαρ. Eust. περισπᾶ b 27 le. add. Vill. 31 le. add. Vill.
34 le. Vill., οἱ τε πολυστάφυλον: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιστυμμένη, ὅτι

35 οὐ δύναται δὲ πολυστάφυλος ἢ Ἄσκηρ ἰσχυροτέρως γάρ
 ἔστιν Ἡσίοδος λέγων· „Ἄσκηρ χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλή“ (opp.
 640)· ὥστε οὐδὲ πολύκαρπος λέγοιτο ἄν. A

b. (<Ἄρην ἔχον:>) ἢ νῦν Χαίρωνεια. ἕτερα δὲ ἢ Λεοντάρη, *ex.*
 ἢ ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι λέοντος. b(BCE³E⁴)

40 508. <Νῖσαν τε ζαθέην Ἀθηδῶνα τ’:> Νῖσα Βοιωτίας, οὐ D | *ex.*
 Μεγαρίδος. ἔστι δὲ ἐν αὐτῇ Διονύσου ἐπιφανὲς ἱερόν. | Ἀθηδῶν δὲ
 παρὰ τὰ ἄνθη ἢ Ἀθιον τὸν Ποσειδῶνος. b(BCE³E⁴) ἔστι δὲ πα-
 ρὰ τὸν Εὐριππον. b(BCE³)

509. <πεντήκοντα νέες:> ἀπὸ Φοινίκων εἰσί· καὶ Τίφυς γάρ *ex.*

45 Βοιωτὸς ὑπῆρχεν. b(BCE³)

511 a. Ὀρχομενὸν Μινυεῖον: ὅτι καὶ ἕτερος Ὀρχομενός ἐστιν *Ariston.*

γὰρ ἂν τις πολυστάφυλον τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι πιστεύσειεν;
 οὐκ εὖ δὲ οὐδὲ οἱ „Τάρνην“ ἀντὶ τῆς Ἄρνης γράφοντες· οὐδὲ γὰρ μία δείκνυται
 Τάρνη παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, cf. D Ζηνόδοτος sq. ad H 9, cf. Eust. 270, 37;
 Lehrs Ar.³ 225 οὐ δύναται sq. cf. Strab. 9, 2, 25 (p. 409) b Eust. 270, 33:
 τὰ δὲ σχόλια γράφουσι καὶ ὅτι Ἄρην νῦν Χαίρωνειας, καὶ ὅτι ἦν καὶ Τάρνη τις πόλις
 Ἀχαιῶς (cf. Steph. B. 604, 1). ἢ δὲ παρ’ ἑτέροις Λεοντάρη κώμη καὶ αὐτὴ περὶ τὸν
 Ἐλικῶνα, ἢ κρήνη κληθεῖσα οὕτω, διότι Ἀδράστου θύοντος, φασίν, ἐκεῖ λέων τὸν
 ἄρνα ἤρπασε, fort. partim e Steph. B. uberiore; — Χαίρωνεια cf. Paus. 9, 40, 5,
 Steph. B. 678, 8; Bacher 51 508 Strab. 9, 2, 14 (p. 405 ex Apollodoro): πη-
 λισίον δ’ ἐστὶν Ἀθηδῶνος ἱεροπρεπῆς τόπος τῆς Βοιωτίας ἴχνη πόλεως ἔχων, ὃ κα-
 λούμενος Ἴσος, συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβὴν. οἰοῦνται δὲ τινες δεῖν γράφειν
 „Ἴσόν τε ζαθέην Ἀθηδῶνα τ’ ἔσχατόωσαν“, ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν
 ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ „Νῖσαν τε ζαθέην“· ἢ γὰρ Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνε-
 ται τῆς Βοιωτίας, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περί νεῶν (FGrHist 244, 168)...
 τινὲς δὲ γράφουσι „Κρεῦσαν τε ζαθέην“ τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν Θε-
 σπιέων ἐπίγειον ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον. ἄλλοι δὲ „Φαρὰς τε ζαθέης“. ἔστι
 δὲ τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἐλεῶνος Ἀρματος Μυκαλησσοῦ Φαρῶν.
 γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο· „Νῦσαν τε ζαθέην“. κώμη δ’ ἐστὶ τοῦ Ἐλικῶνος ἢ Νῦ-
 σα Steph. B. 96, 11: Ἀθηδῶν· πόλις Βοιωτίας. Ὀμηρος „Ἀθηδῶνα τ’ ἔ-
 σχατόωσαν.“ ἀπὸ Ἀθηδῶνος τοῦ Δίου τοῦ Ἄνου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης
 τῆς Ἄτλαντος... ἢ διὰ τὸ πασῶν ἀνηρωτάτην εἶναι, cf. Beiträge 266 Νῖσα —
 ἱερόν cf. Eust. 271, 2: ... ἢ δὲ ἐν Βοιωτοῖς Διονύσου ἱερόν εἶχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ
 παρώνυμος Νῖσῳ τινὶ ἡρώϊ Ἀθηδῶν — Ποσειδῶνος cf. Eust. 271, 13 ἔστι δὲ
 sq. Eust. 271, 34; Strab. 9, 2, 13 (p. 405) 509 — εἰσί ad B 494—877 511 Et.
 Gen. (AB) Ἀσπληδῶν· <καὶ χωρὶς τοῦ ᾧ Σπληδῶν> (add. Jac.)· φασὶ γὰρ εἶναι
 τὸν τοῦ Πρέσβου καὶ Στερόπης. Ἀπολλόδωρος δὲ τοῦτο φησὶ (FGrHist 244, 172),
 καὶ Ἀσκληπιάδης οὕτως λέγει (cf. Jacoby comm. ad 1.)· „Σπληδῶνα τ’ ἡγαθέην“.
 ὅταν οὖν εὐρωμεν „οἱ δ’ Ἀσπληδῶνα ναῖον“, πλεονασμός ἐστι ποιητικὸς τοῦ ᾧ.
 οὕτως Ἡρωδιανὸς Περί παθῶν (2, 168, 11), Strab. 9, 2, 41 (p. 415): τὴν δ’ Ἀσ-
 πληδῶνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινὲς, Steph. B. 135, 9: Ἀσ-

36 ἄσκηρ Hsd. κακὴ Eust. (qui add. οὐδὲ ποτ’ ἐσθλή), κακόν A, κακῆ
 Hsd. ἀργαλή Hsd. 38 le. add. Li 40 le. addidi 43 εὐριπίδην B 44
 le. add. Li φοινίκης Bk., vix recte τίφυς BE³ 46 le. Bk. (Vill.), οἱ δ’
 ἀσπληδῶνα: A ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill.

Ἄρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτιακὸς Μινύειος καλεῖται, ὁ δὲ Ἄρκαδικὸς πόλυμηλος (cf. B 605), καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὀμωνυμία. A

ex. b. <Ὀρχομενὸν Μινύειον> ἀπὸ Μινυοῦ τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου· ὁ γὰρ Ἄρκαδίας Ὀρχομενὸς πόλυμηλος (cf. B 605). b(BCE³) 50

ex. c. <Ὀρχομενὸν Μινύειον> Ὀλμος Πορφυρίων Ἀθάμας οἱ Σισύφου παῖδες πρὸς τὸν Ἐλικῶνα πόλιν ᾤκησαν, ἦν ὠνόμασαν Ὀλμιον. Ὀλμου δὲ υἱὸς Μινυός, ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ Μινύας αὐτοὺς ἐκάλεσεν. τούτῳ παῖς ἦν Ὀρχομενός, ὃς τὴν πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. b(BCE³) 55

Nic. 514. ὑπερώϊον εἰς ἀναβᾶσα: τὴν εἰς πρόθεσιν χωριστέον τοῦ ἀναβᾶσα· ἀναστροφή γάρ, εἰς ὑπερῶν ἀναβᾶσα. τὸ δὲ διάστημα οὐ πάνυ τι αἰσθητόν. A

D ὑπερώϊον (εἰς)ἀναβᾶσα: εἰς τὸ δίστεγον ——— αὐτὰς εἶναι. A 60

Did. 516. τῶν δέ {τριήκοντα γλαφυραί}: κατὰ δοτικὴν „τοῖς δέ“ αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ „τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδῶκοντα“ (B 568). καὶ τὸ ἐνικὸν „τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα“ (B 534). A

Did. | D 517 a. {αὐτὰρ} Φωκῆων: τὰ τοιαῦτα διχῶς ἐν ταῖς Ἀριστάρχου εὐρίσκομεν, καὶ διὰ τοῦ εἰ „Φωκείων“, καὶ διὰ τοῦ ἦ Φωκῆων. | τοὺς 65 δὲ Φωκεῖς ——— τῆς Ἀσωποῦ. A

πληδών· . . . τὴν δὲ παρ' Ὀμήρῳ τῆς Βοιωτίας φασί <✱✱✱> (lac. ind. Mein.) τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι, τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδῶνα <οικοῦντας Μινύας> (add. Mueller). γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ αἰ, ἀλλ' οὐ παρ' Ὀμήρῳ, originis incertae; fuisse qui ap. Hom. (B 511) legerent οἱ δὲ Σπληδῶνα ναῶν coniecit Mein., fort. exstabat sch. talia continens, vide ad E 612 a ad B 605 (Ariston.), cf. D καὶ ἕτερος sq. Et. Gen. (AB) Ὀρχομενός· . . . ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ὀρχομενός Ἄρκ. — ὀμωνυμία, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 272, 34; — Ἄρκαδικός cf. Paus. 9, 36, 6 Μινύειος cf. Strab. 9, 2, 40 (p. 414) = FGrHist 244, 169 b/c aliter sch. Pind. Ol. 14, inscr. c c Ὀλμιον cf. Steph. B. 490, 3: Ὀλμιον· πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς (fr. 50), cf. Beiträge 265, 1 513 Et. Gen. (B, deest A) Ἀζείδασ· εἰς τὴν Βοιωτίαν „δόμῳ Ἀκτορος Ἀζείδασ“. | εὗρον ἐν ὑπομνήματι Βοιωτίας σχόλιον ἀπὸ τοῦ Ἀζεύς Ἀζείδης τὸ πατρωνυμικὸν καὶ ἐκείθεν Ἀζείδασ, ex hyp. Iliad. ut vid., cf. Eust. 12, 36 (Choer.); Beiträge 131 514 ad Π 13 (Nic.), vide ad O 142 (Hrd.); cf. sch. γ 137 516 ad B 733 (Did.) 517 fort. aderat sch. Herodiani de accentu v. Σχεδῖος, ad B 495, cf. Her. μον. 2, 924, 5 a ad P 307 (Did.), cf. Eust. 273, 43; D,

49 le. add. Vill. (ἰδ' ὀρχομενόν· iam Li) τοῦ σισ.] fort. τοῦ ὄλμου τοῦ σισύφου
50 γὰρ C δὲ BE³ 51 le. addidi (μινύειον iam Li) 52 τὸν Bk., τὴν b 53
ὄλμιον Wil., ὄλιον h 56 (le.) εἰς Vill., οἷς A τὴν εἰς A em. Bk. (Vill.) 58
πάνυ τι Frdl., πάντι A 59 (le.) ἀναβᾶσα A suppl. Ddf. 61 (le.) τρ. γλαφ.
del. Bk. 63 τῷ ἐνικῷ dub. Ludw. 64—6 pone sch. c in A, trps. Bk.
64 (le.) αὐτὰρ del. Bk. 65 τῆς εἰ Ldw. (vide ad A 423—4)

b. <Φωκῆων> Ὁρυτος ὁ Σισύφου εἰς Ἰάμπολιν ἐλθὼν *ex.*
ἐπικουρῆσαι τοῖς αὐτόθι τοῖς Λοκροῖς πολεμοῦσι καὶ νικήσας, ἦρξε τῆς
χώρας αὐτός· οὗ υἱὸς Φῶκος, ἀφ' οὗ Φωκέας αὐτοὺς ὠνόμασαν, οὗ
70 Ὁρυτιῶν, οὗ Ναύβολος, οὗ Ἰφίτος, οὗ Σχεδῖος. τὰ δὲ δυτικά τῆς
Φωκίδος Ὀζόλαι καὶ Λοκροὶ οἰκοῦσιν. b(BCE³E⁴)

c. Σχεδῖος: ὅτι καὶ ἕτερος Σχεδῖος ἐστὶ Φωκεύς, τῶν ἐπὶ *Ariston.*
μέρους ἠγεμῶν, καὶ ἀμφοτέρω ὑφ' Ἐκτορος ἀναιροῦνται (sc. O 515.
P 306). „ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδῖον, / ἀρχὸν Φωκῆων“ (O 515—6).
75 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ <περὶ> Πυλαιμένους. A

d. <Σχεδῖος> δύο Σχεδῖοι παρ' Ὀμήρω, „Σχεδῖον Περι- *ex.*
μήδεος υἱόν“ (O 515) καὶ „Σχεδῖον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν“ (P
306). b(BCE³E⁴) καὶ δύο Εὐρυβάται κήρυκες, ὁ μὲν Ἀγαμέμνο-
νος (cf. A 320), ὁ δὲ Ὀδυσσεύς (cf. B 184)· πάλιν τε δύο Εὐρυμέδον-
80 τες, ὁ τε Ἀγαμέμνωνος (cf. Δ 228) καὶ ὁ Νέστορος (cf. Θ 114. Λ 620)
ἠνίοχος. b(BCE³)

518. υἱέες Ἰφίτου: τὴν μέσσην συλλαβὴν ἐκτείνομεν τοῦ Ἰφίτου *Hrd.*
διὰ τὸ μέτρον. ἐν ἑτέροις γοῦν φυλάσσομεν τὸν χρόνον· „Ἰφίτος
Εὐρυτίδης“ (φ 14). A

85 519 a. οἱ Κυπάρισσον ἔχον: ὠνόμασθη Κυπάρισσος ἀπὸ — D | *Ariston.*
— φουμένων κυπαρίσσω. | ὁμωνύμως δὲ τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη. A

b. <Κυπάρισσον> Κυπάρισσος ἡ νῦν Ἀπολλωνιάς, ἀπὸ *ex.*

Choer. Th. 1, 213, 26, sim. sch. o 244 b — Φῶκος cf. Ps.-Scymn. 486—7 Ναύ-
βολος sq. cf. Eust. 273, 15, sch. et Tz. Lyc. 1067 c excidit pars scholii
Aristonici, ad B 692. 856 ὅτι sq. ad O 515 (Ariston.), vide ad P 306 ἐπὶ
μέρους ad Y 84 (Ariston.) ἡ δὲ ἀναφορὰ sq. ad N 658—9 (Ariston.), vide ad
B 837—8, 851. Δ 295. E 39 c.¹ 571—2. N 643 (Ariston.), cf. Porph. 1, 84, 6; Lehrs
Ar.³ 207; Muehmelt 127. Vide ad E 576 d cf. Eust. 273, 44 518 cf. Eust.
273, 40 διὰ τὸ μέτρον ad B 498. 731. Δ 492 a. E 130. 612. 633. 708. K 105. 173.
258. 292. Λ 45 a. O 554. 709. P 218. 324. Φ 262. 318. Ω 1. Vide ad Δ 27 a. E 887.
I 73 a.¹ O 463. Π 41 (Hrd.) 519 nullum signum ante versum in A, fort. error scri-
bae a ὁμωνύμως sq. ad B 532 (Ariston.); cf. Strab. 9, 3, 13 (p. 423): καὶ τὸ „<οἱ>
Κυπάρισσον ἔχον“ δέχονται διχῶς· οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως,
κώμην ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ. Vide Lobeck, Proll. path. 64 b Steph. B. 395, 6:
Κυπάρισσος· πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφοὺς, ἡ πρότερον Ἐρανος.
Ὀμηρὸς „οἱ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσαν“. ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μι-
νουῦ, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἦν Κυπαρισσοῦντά τινας καὶ

67—71 pone sch. d in CE³ 67 le. addidi (αὐτὰρ φωκῆων· iam Li) 68
fort. ἐπικουρήσων 69 αὐτοὺς ὠνόμασεν b em. Bk. 71 fort. λοκροὶ οἱ
ὀζόλαι, cf. D ad B 527 72 le. scripsi (auctore Frdl.), αὐτὰρ φωκῆων: A ὅτι
A, ἡ διπλή, ὅτι Vill. 74 σχεδῖον περιμήδεος υἱόν / ἀρχ. Hom., fort. Ariston.
75 perl add. Ddf. cl. A ad O 515 76 le. add. Li δύο δὲ sq. cum scholio b
(v. οἰκοῦσιν) conl. E⁴ 76 sq. σχεδῖον — Iφ. υἱόν] ὁ περιμήδεος υἱὸς καὶ ὁ μεγα-
θύμου Ἰφίτου υἱὸς E⁴ 86 ὁμ. δέ] erat fort. ἡ διπλή, ὅτι ὁμωνύμως 87 le. add.
Li

Κυπαρίσσου τοῦ υἱοῦ Μινυοῦ. b(BCE³)

- D* Πυθῶνά τε: καὶ αὕτη πόλις ———— περὶ ὧν ἐθέλουσιν. **A**
Ariston. 520. καὶ Πανοπήα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „καὶ Πανοπτέων“, ⁹⁰
 ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον καὶ οὐ καθ’ Ὅμηρον σχηματίζων τὸ ὄνομα·
 ἔστι γὰρ Πανοπεύς ὡς Ἀχιλλεύς· „ὅς ἐν κλειτῷ Πανοπήϊ“ (P 307). **A**
D|D Κρίσα: πεδίον ἐν Λοκρίδι ———— Δηϊονέως. | Δαυλις δὲ
 πόλις Φωκίδος ———— ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. **A**
D Πανοπήα: πόλις Φωκίδος, ῥηθείσα ἀπὸ Πανοπέως τοῦ ⁹⁵
 Φωκοῦ. **A** 1
ex. 521 a. <Ἄνεμώρειαν> ἀνεμώδη καὶ δυσχείμερον, παρὰ τὸ κατ-
 αιγίζεσθαι ἀπὸ τοῦ Κατοπτευτηρίου. b(BCE³)
D οἱ τ’ Ἄνεμώρειαν: αὕτη μεταξὺ κείται ———— αὐτὴν
 σφοδρῶς. **A** 5
Hrd. b. {καὶ} Ὑάμπολιν: οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις· ἐν
 γὰρ ἔστιν. ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ σ̄ λέγειν Ὑσάμπο-
 λιν. **A**
D 522. οἱ τ’ ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισσόν: οὗτοι Ἐπικηφίσοι
 ———— καλλίρροον ὕδωρ (Hsd. fr. 70, 18 M.-W.) **A** 10
ex. 523 a. <Λίλαιαν> τόπος παρὰ τὸν Παρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας
 τῆς Κηφισσοῦ θυγατρὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος (cf. fr. 70, 18). b
 (BCE³)
Hrd. b. πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο: Πτολεμαῖος (p. 42 B.) ἀναστρέφει
 καὶ Πάμφιλος, Ἀλεξίων (fr. 28 B.) συντάσσει τῇ γενικῇ τὴν πρόθεσιν ¹⁵
 καὶ οὐκ ἀναστρέφει. Ἀριστάρχος δὲ τοῖς κυριωτέροις συνέτασσε τὰς
 πρόθεσεις. **A**

Ἄπολλωνιάδα φασί, cf. Strab. 9, 3, 13 (p. 423, sub a exscriptum); Paus. 10, 36, 5 et 10, 3, 1; Bacher 44; Eust. 274, 6; — Ἄπολλωνιάς Steph. B. 106, 7: Ἄπολλωνία· . . . ἰα’ Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπαρίσσον φησι διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, ὡς Δίδυμος (p. 179), cf. Beiträge 266 ἀπὸ Κυπαρίσσου sq. cf. D, Eust. 274, 5 520 Eust. 273, 27: οὐκ ἠγνόηται δὲ οὐδ’ ὅτι τινὲς τὴν Κρίσαν, ὡσπερ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθείσαν „Νίσαν“ (B 508), δι’ ἐνὸς σ̄ γράφουσι, περι-σπῶντες τὴν ἀρχουσαν, fort. e scholiis (Did. ?), cf. Ludwig, A. H. T. 1, 222, 3 ὅτι Ζηνόδοτος cf. Eust. 274, 34 (ὅτι Ζηνόδοτος . . . γράφει „καὶ Πανόπεων“ ὡς Μενέλεων κτλ.) ἔστι γὰρ sq. sch. λ 581 521 a cf. Strab. 9, 3, 15 (p. 423), unde Steph. B. 95, 3 b cf. Lobeck, Soph. Aias² p. 304, 2: „Fuerunt ergo qui Ἰαν πόλιν scripserunt, ut non solum in Schol. Eur. Or. 1094 sed etiam in codd. Strab. 9, 2, 3 (p. 401)“; Wackernagel 2, 851 ἱστοροῦσι δὲ sq. cf. Eust. 275, 4 523 a cf. Eust. 275, 16; Strab. 9, 3, 16 (p. 424), D ad B 522, Hsd. fr. 185, 12 Ἡσίοδος] fr. 70, 18 ~ h. Hom. Ap. 241 b ad B 839 (test.), Z 92. M 462.

90 le. Frdl. (Vill.), κρίσαν τε ζαθέην: **A** ὅτι **A**, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι πανόπτων **A** πανόπεων Eust., corr. Bk. (ἡδὲ πανοπτέων Zen. scripsisse ci. Dtz., καὶ πανοπήων Heyne, at cf. Ludwig, A. H. T. 1, 222, 8) 93 δηϊον. **D** διονος:— (sic) **A** 2 le. add. Li 6 (le.) καὶ del. Vill. 7 sq. συάμπολιν dub. Lob. 11 le. add. Li 12 κηφισοῦ Ddf.

- c. <πηγῆς ἔπι:> ἐπὶ ταῖς ἀκροχθίοις βρύσειν, αἱ καλοῦνται *ex.*
ποτάμιοι. τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα μέτρῳ οὐχ ὑπόκειται. b(BCE³E⁴)
- 20 526. <ἔμπλην:> ἔμπελάδην. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χωρὶς· „ἔμπλην αἰ- *ex.*
γιαλοῦ τε καὶ ἄστεος“ (Call. h. 4, 73). b(BCE³E⁴)
- 527—31. Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν <’Οἰλῆος ταχὺς Αἴας>: *Ariston.* |
ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων (cf. Hsd. fr. 235, 1) ἀνέγνωσαν χωρὶς τοῦ ὄ, *Nic.*
ὡς ἄρθρου ὄντος, εἶτα Ἰλῆος. ὁ δὲ Ὀμηρος σὺν τῷ ὄ λέγει τὸν Ὀἰλῆα. |
25 τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ Λοκρῶν (527) οἱ Κῦνον (531)· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέ-
σου, ὧν ἡ διόρθωσις προεῖρηται (e. g. ad B 488—92). A
527. Λοκρῶν νῦν μέμνηται ——— τῆς Ἰταλίας παροικεῖν. A D
<’Οἰλῆος:> φιλωτέον· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄρθρον. ὁ δὲ Ἡσιο- *Hrd.*
δος (fr. 235, 1 M.-W.) διχῶς. b(BCE³)
- 30 528. μείων, οὐτι τόσος γε <ὄσος Τελαμώνιος Αἴας>: ὅτι *Ariston.*
Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν. ἀναγκαῖος δὲ ἐστὶ· προδιασυνίστησι γὰρ
ὅτι ἦττων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ Τελαμωνίου. ἐκείνον μέντοι γε
„μέγαν“ (P 115, cf. Π 358) λέγει. A
- 529—30. ἀλλὰ πολὺ μείων <——— Ἀχαιοὺς>: ἀθετοῦνται *Ariston.*
35 ἀμφοτέροι, ὅτι προεῖρηκε „μείων, οὐτι τόσος γε“ (B 528), καὶ πρὸς

O 382. Y 53. 497 (Hrd.) Ἀρίσταρχος δὲ cf. Lehrs, Quaest. ep. 86; Berndt, Alexionis grammatici quae supersunt (Regiom. 1906) 69. Ceterum Aristarchus legisse videtur πηγῆς, non πηγῆς c cf. D 526 nullum signum ante versus in A, sed fort. exstabat sch. Aristonici de v. ἔμπλην, cf. Ap. S. 67, 30: ἔμπλην· ἔμπελάδην, σύννεγγυς, ἢ ὡς ἐνιοι χωρὶς. καὶ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ χωρὶς· „ἔμπλην ἐμοῦ (Vill., ἐμοί cod.) τε καὶ φίλου“ (fr. 100 D.³). τῶν ἀπαξ εἰρημένων, sch. Nic. th. 322; — ἔμπελάδην cf. D, Eust. 273, 20; Or. 65, 14 (Et. Gud. 465, 6 et 12 Stef.), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 150, 5) 527—31 — Ὀἰλῆα Eust. 277, 3: Ἡσιοδος δὲ, φασί, καὶ Στησίχορος (fr. 49 P.) διχῶς αὐτὸ προάγει· οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, οἱ καὶ δασύνουσι ἐνταῦθα τὸ „ὁ Ἰλῆος ταχὺς Αἴας“, ὡς ἄρθρου ὄντος τοῦ ὄ, ἵνα λέγη ὅτι ὁ τοῦ Ἰλῆος Αἴας. τοῦτο δὲ οὐχ Ὀμηρικόν, εἴ τις ἐπὶ νοῦν λάβῃ τὸ „οὐδ' ἄρ' Ὀϊληϊάδην μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο“ (N 712), fort. partim e scholiis, vide ad O 336; cf. Lehrs Ar.³ 176 τινὲς — Ὀἰλῆα Et. Gen. (AB) Ὀἰλῆος, fort. ex hyp. Iliad., ad A 264. M 365. N 694. 712. Z 442. O 333 (Ariston.), cf. Eust. 1018, 58; sim. sch. Pind. Ol. 9, 167, Ecl. (An. Ox. 2, 451, 12, Et. Gen. [AB] Ἰλεύς); Hrd. παθ. in Et. Gen. I. cit., Hrd. in Et. Gen. (A) Ὀβριαρεύς, Choer. O. 244, 31, Tz. ex. 4, 10; Meister, Hom. Kunstspr. 197 527 — φιλωτέον cf. Eust. 277, 2; Lex. spir. 232 Ἡσιοδος cf. Seleuc. ap. Reitzenstein, Gesch. 161, 4; vide ad B 2 b/c 528 cf. Eust. 276, 44, aliter D 529—30 obeli ante versus in A (non exstat diplo periestigm. ante versus 530) ἀθετοῦνται sq. cf. Eust. 276, 39; D;

18 le. add. Vill. (πηγῆς iam Li) ἀκροχθ. susp. 19 an ποτάμιοι? 20
le. add. Li 20 sq. αλγ. nom. pr. ap. Call. 21 ἄστεος] ἀργεος Call.
22 le. A suppl. Vill. 23 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 24 εἶτα Ἰλῆος om. Et.
Gen. οἰλῆα Vill., ἰολῆα A 28 le. add. Li 29 διχῶς cf. Eust.; an potius
δίχα? 30 le. A suppl. Vill. ὅτι A, ἢ διπλῆ περιστυγμένη, ὅτι Vill.
34 le. A suppl. Vill.

οὐδὲν διλογεῖ ἀλλὰ πολὺ μείων. καὶ οὐδὲ πολὺ λείπεται τοῦ ἐτέρου. κακῶς δὲ καὶ τὸ λινοθώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο λινοῖς θώραξι· διὰ παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας (cf. A 371 al.) αὐτοὺς λέγει. καὶ Ἕλληνας οὐδέποτε εἶρηκεν, ἀλλ' Ἀργεῖους (cf. A 79 al.) ἢ Δαναοὺς (cf. A 42 al.)· καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀλλὰ μίαν πόλιν Θεσσαλίας, ἧς τοὺς οἰκήτορας Ἕλληνας λέγει· „Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί“ (B 684). A

Ariston. 532 a. Βῆσσαν {τε}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Βῆσαν“ ἐν τῷ ἐνι σ, διὰ τὸ βῆσ(σ)ας λέγεσθαι τῶν ὀρῶν τοὺς καθύγρους τόπους. ἔστι μέντοι προσηγορικά, & τινῶν κύρια γίνεται, οἷον κυπάρισσος καὶ πόλεως ἄνομα (cf. B 519). A

Hrd. (?) b.¹ Αὐγείας: ὡς καλίας· συνήθης γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις {παρὰ} τῷ ποιητῇ Ἴωνικωτέρα οὔσα. A

b.² ὡς „παρειάς“ (Γ 35 al.)· ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνωσις Ἴωνικωτέρα οὔσα συνήθης Ὀμήρῳ ἔστιν. b(BCE³)⁵⁰

D 535. ἱερῆς Εὐβοίης: Εὐβοία νῆσος παρακεμένη ——— ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ. A

— αὐτοὺς λέγει (39) ad N 372. 439 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 192 καὶ Ἕλληνας οὐδέποτε sq. cf. sch. Thuc. 1, 3, 3: τὸ γὰρ „ἐγγεῖη — Ἀχαιοῦς“ νενοθεύεται καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα sq. ad 1395. 447. 478 (Ariston.), cf. D ad 1395, sch. δ 726; Lehrs. Ar.³ 225 530 Eust. 277, 6: τὸ „Πανέλληνας“ δὲ οὐ κατὰ Ζηνόδοτον, ἀλλ' Ὀμηρικῶς ἐρμηνευτέον κατὰ τοὺς παλαιοὺς λέγοντας τὸ „Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοῦς“ ἀντὶ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ Ἀργεῖους, ἵνα ἀντιδιαίρη τοῖς ὄλοις Ἀργεῖοις τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεγομένους ἰδίως Ἕλληνας κατὰ τινὰ ἐξοχήν, fort. e scholio deperdito; cf. Strab. 8, 6, 6 (p. 370 = Apollod. FG^rHist 244, 200) 531 Eust. 277, 18: οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα· Ἀμφικτυόνος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὗ Λοκρός, ὦν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι πρῶτην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατὴρ Λοκρός ἔξ' ἑνὸς ἀρχεῖν ἐκείνων, αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων ὕψ' ἑαυτὸν τοὺς ἐκεῖ, οἱ Ἑσπερίοι τε καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο περὶ Αἰτωλῶν, ἐπὶ τῆς ἐτέρας, φασί, πλευρᾶς οἰκοῦντες κατὰ Κρῖσσαῖον πεδίον, ἀφ' ὧν ὕστερον καὶ ἀποικία εἰς Ἱταλίαν ἐστάλη, ἐνθα Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, originis incertae, cf. Steph. B. 675, 7; Willamowitz, Pindarus 358 532 a Steph. B. 167, 22: Βῆσσαν· πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς (I, 266, 26, cf. 2, 481, 25) δι' ἐνὸς σ γράφει, Ἀπολλόδωρος δὲ (FG^rHist 244, 188) καὶ Ἐπαφρόδιτος (fr. 22) καὶ Ἡρακλέων (fr. 17 B.) διὰ δύο, „Βῆσσαν τε Σκάρφην τε καὶ Αἰγείας ἑρατεινὰς“. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως ναπώδους οὔσης (Beiträge 262), cf. Strab. 9, 4, 5 (p. 426) ὅτι — τόπους cf. Eust. 277, 30; D, He (β 579 c. test.). Vide ad Σ 588 οἷον sq. ad B 519 a πόλεως ἄνομα] de Βῆσσαν cf. Ap. S. 51, 19, Ori ἔθ. in Et. Gen. (AB) Βῆσσαν 533 Steph. B. 606, 22: Τάρφην· πόλις Λοκρῶν. Ὀμηρος „Τάρφην τε Θρόνιον τε Βοαγρίου ἀμφὶ ρέεθρα.“ λέγουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς περὶ Φαρύγας κρήνης. οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὸν τῆς ὕλης πυκνότητα· τὰ πυκνά γὰρ τάρφεια Ὀμηρος λέγει· „βαθείης τάρφειν ὕλης“ (E 555), sim. 659, 22; originis incertae, cf. Beiträge 268; D, Strab. 9, 4, 6 (p. 426) exstabat nota Herodiani de accentu v.

37 τὸ Bk., ὁ A 43 (le.) τε del. Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 44 βήσας A suppl. Vill. 48 παρὰ del. Bk.

536—41. <οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον ——— ἀρχὸς Ἀβάντων> *ex.*
 ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων „Βοιωτῶν μὲν“ (B 494), „αὐτὰρ Φωκῶν“ (B
 55 517). ὧδε δέ, ἐπεὶ διαφόρως ὡς πρὸς τὴν πόλιν ὀνομάζονται, διαφο-
 ρὰν αὐτοῖς προσῆψεν· ἢ τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων τῆς φράσεως. γίνεται δέ
 ἀπὸ μὲν Ἐρεχθέως Κέκροψ, οὐ Μητίων, ἀφ' οὐ οἱ Μητιονίδαι, οὐ Χάλ-
 κων, οὐ Ἄβας, ὃς Ἀβαντας αὐτοὺς ἐκάλεσεν, οὐ Χαλκῶδων, οὐ Ἐλε-
 φήνωρ. b(BCE³E⁴)

60 537 a. Χαλκίδα: οὗτος ἀντικρὺ ἐστὶν Αὐλίδος παρὰ τὸν Εὐρι- *ex.*
 πον ὁ τόπος. b(BCE³E⁴)

b. Εἰρέτριαν: καὶ αὕτη πέραν τοῦ Εὐρίπου. b(BCE³E⁴) *ex.*

c. <Ἰστιαίαν> αὕτη ἐστὶν ἢ νῦν ὠρεὸς καλουμένη. b *ex.*
 (BCE³E⁴)

65 538. <Κήρινθόν τ' ἔφαλον> τούτου γὰρ τὰ θεμέλια ὑπὸ θα- *ex.*
 λάσσης ἀλμίζεται. ἐστὶ δέ περὶ τὴν παρὰ τὸ Αἰγαῖον πλευράν. b
 (BCE³E⁴)

540—1. <Ἐλεφήνωρ ———/> Χαλκωδοντιάδης: Χαλκῶδον- *D*
 τος παῖς Ἐλεφήνωρ. εἰ δέ, ὡς προείρηται (D ad B 494—5), προλη-
 70 πτικῶς τὰ ὀνόματα ἐτίθουν οἱ παλαιοὶ τοῖς παισὶ, πεποιήται παρὰ τὸ
 ἐλεφαίρεσθαι αὐτὸν τοὺς πολεμίους βλάπτοντα. A

542—3. τῷ δ' ἄμ' Ἀβαντες <ἔποντο θοοὶ ὀπιθεν κομόων- *Nic.*
 τες/αίχηματ'>: βραχὺ διασταλτέον θοοί, κομόωντες, αἰχημη-
 ταί· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει ἕκαστον συμβεβηκὸς ἰδίᾳ λεγόμενον. A

Θρόνιον, ad B 648 536—41 Eust. 278, 42: σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι Εὔβοιαν
 εἰπῶν οὐδὲ ποτε παρωνύμως τοὺς ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας εἶπεν, ἀλλὰ „Ἀβαντας“,
 οἷον „οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνεῖοντες Ἀβαντες“ καὶ „τῷ δ' ἄμα Ἀβαντες
 ἔποντο“ (B 542), ib. 281, 18: εἶπομεν δὲ ἤδη ὅτι σημειοῦνται ἐναυθὰ οἱ παλαιοὶ
 ὡς Εὔβοιαν μὲν οἶδεν ὁ ποιητής, Εὐβοεῖς δὲ οὐ λέγει, ὥσπερ καὶ Ἰλιον λέγων
 Ἰλιεῖς οὐ φησὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς. οὕτω δὲ καὶ Σικελοὺς μὲν λέγει (sc. υ 383), Σικελίαν
 δὲ οὐ, ἀλλὰ Σικανίαν (cf. ω 307), fort. e scholiis, cf. Strab. 10, 1, 3 (p. 445), 10,
 2, 10 (p. 453), Steph. B. 388, 20; Ecl. (An. Ox. 2, 434, 21, Et. Gud. 552, 10 Stef.).
 Vide ad B 619. N 1 Χαλκῶδων sq. cf. D ad B 540—1 537 a/b cf. Strab.
 10, 1, 8 (p. 446) c Eust. 280, 13: ἢ δὲ Ἰστιαία προπαροξυτονῶς μὲν κατὰ
 τοὺς ἀκριβεστέρους ἀναγινώσκειται ὁμοίως τῷ Νίκαια, Φώκαια. πολυστάφελος δὲ
 ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ παρατετηρημένως εἴρηται· παρασημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν
 ποιητὴν κατὰ μὴδὲν τι μὴδὲ τῶν τοιοῦτων ψεύδεσθαι ἢ ἀστοχεῖν. γράφεται δὲ καὶ
 διὰ τοῦ ε̄ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ ἰ, ὥσπερ καὶ ἡ κατ' οἶκος Ἰστία καὶ ἔστια
 λέγεται. Ἰωνικωτέρα δὲ φασὶν ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφή. ὕστερον δέ, φασίν, ἐκλήθη αὕτη
 ὠρεὸς, paulo brevius Steph. B. 340, 7, originis incertae αὕτη sq. cf. Strab.
 10, 1, 3 (p. 445) 538 cf. D, Strab. 10, 1, 5 (p. 446); — ἀλμίζεται cf. Eust.
 280, 33 540—1 — Χαλκῶδοντος cf. sch. Soph. Phil. 489

53 le. addidi 55 πόλιν i. q. νῆσον 58 ὃς] ὅθεν de Stefani 60 le. Bk.
 (Vill.), ἢ δὲ χαλκίς E⁴, om. BCE³ οὗτος om. E⁴ ἐστὶν] τῆς E⁴ 60 sq.
 εὐριππον E³ 61 ὁ τόπος om. E⁴ 62 le. E³, εἰρέτρια BCE⁴ 63 le. add.
 Li ὠρεῖος E⁴ ὠρατὸς ss. ε B 65 le. add. Vill. (κῆρινθόν τε iam Li)
 68 le. A suppl. Bk. (Vill.) 71 ἐλεφέρεσθαι A em. Vill. 72 sq. le. A suppl.
 Vill.

- Strab.* 542. <ὄπιθεν κομόωντες> Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεὺς (FGrHist 75 424,9) φησὶ τοὺς Κουρηῖτας ἐν Χαλκίδι οἰκῆσαι· συνεχῶς δὲ τοῖς ἀστυγεῖτοσι ἐπολέμουν. ἐπεὶ δὲ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἀπτόμενοι κατέσπων αὐτούς, ὀπισθοκόμους γενέσθαι φησί, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρηῖτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι φησιν. b(BCE³E⁴)
- D ὄπιθεν κομόωντες: τὰ ὀπίσω μέρος ——— τρίχας βα- 80
θείας ἔχειν. A
- ex.* 543. αἰχμηταί: καὶ ὁ χρησμός περὶ αὐτῶν οὕτως· „ἄνδρες δουρίμαχοι ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης“ (cf. fr. 1, 3 P.-W.). ἦν δὲ παρ’ αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τοξεύειν. A b(BCE³E⁴)
- D ὀρεκτῆσι μελίησι: τοῖς ἐκ χειρῶν ——— ἐκ χειρὸς πα- 85
τάξαι. A
- D 546. οἱ δ’ ἄρ’ Ἀθήνας εἶχον: Ἀθήνας νῦν κέκληκε ——— κα-
ταταγῆναι. A
- D 547. δῆμον Ἐρεχθῆος: Ἐρεχθέως τοῦ βασιλέως ——— ἱστορεῖ
Καλλίμαχος (cf. fr. 260, 19). A 90
- ex.* 547—9. <ὄν ποτ’ Ἀθήνη / ——— ἐν πείονι νηΨ>: ἐξάγει τὴν
χώραν τῇ γενέσει, τῇ ἀνατροπῇ, τῇ τῆς βασιλείας μεγαλειότητι. b
(BCE³)
- ex.* 548 a.¹ ζεῖδωρος ἄρουρα: τοῦτο ὡς κύριον ἔλαβεν ἐπὶ τῆς
Ἀττικῆς· ἐκεῖ γὰρ πρῶτον ἀνεδόθη καρπός· διὸ νῦν πρῶτον τῷ ἐπι- 95
θέτῳ ἐχρήσατο. A 1

542 Strab. 10, 3, 6 (p. 465) = T ad I 529, cf. D, Strab. 10, 1, 13 (p. 448—9), Plut. Thes. 5, 2, Tz. Lyc. 1133; sch. Theocr. 14, 46 (de Thracibus) 543 cf. Strab. 10, 1, 13 (p. 449) ἄνδρες — Ἀρεθούσης cf. Parke-Wormell, The Delphic Oracle (Oxon. 1956) II 1 c. test. ἦν δὲ sq. cf. Eust. 282, 11 544 Eust. 282, 29: τὸ δὲ „δηίων“ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἄξιοῦσι „δηίων“ ἀναγινώσκειν δισυλλάβως δίχα ἐκφωνήσεως τοῦ ι, καὶ γίνεται οὕτω τὸ ἔπος ὄλοσπόνδειον, originis incertae, fort. partim e scholiis 546—56 cf. Diog. L. 1, 57 (FGrHist 485, 6); Davison, Class. Quart. 1959, 216 547 diplo ante versum in A, fort. exstat sch. Aristonici, de v. δήμουσιν opinor, cf. Eust. 284, 12: σημείωσαι δὲ ὅτι Ἀθηναίων πόλεις ἢ δήμους ἢ ὄλως εἶπειν τόπους οὐκ ἠρίθμησεν ὁ ποιητὴς διὰ τε πλῆθος κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ὅτι οὐκ εἶχε πάντα, φασίν, εἰς μετροπολίαν κατατάξαι (-ξαι?; sequitur Strab. 9, 1, 16, p. 396) 547—9 cf. Aristot. fr. 384 (Plut. Thes. 25, 3), He (δ 868); [Hdt.] vit. Hom. 15, 22 548 fort. obelus vel stigma ante versum in pap. I a¹/a² ζεῖδωρος cf. D a¹ τοῦτο ὡς sq. cf. Eust. 283, 17 ἐκεῖ γὰρ — καρπός cf. Isocr.

75 le. add. Li ἀρχέμαχος b corr. Jac. cl. Strab. 76 συνοικῆσαι Strab. 76
sq. τοῖς ἀστυγ. — δὲ] περὶ τοῦ ληλάντου πεδίου πολεμοῦντας ἐπειδὴ Strab. ἀ-
στυγίτοσι B 77 κόμης C ἀπτόμενοι] ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν καὶ
Strab. 78 ὀπισθε κόμους E³ ὀπισθεκόμους BE⁴, ὀπισθεν κομῶντας Strab. φησὶ]
φασὶ (cp.) E⁴, om. Strab. 79 φησιν] φασιν E⁴, om. Strab. 82 le. Bk.,
αἰχμηταὶ μεμαῶτες: A, om. b οὕτως ἀντὶ περὶ b 82 sq. δουρίμ. Vill.,
δουρέμαχοι C δουρεμάχοι BE³E⁴ οἱ A, δ’ οἱ orac. 83 ναίουσιν] πίνουσιν orac.
91 le. addidi (auctore Vill.)

a.² κυρίως ἐπὶ Ἀττικῆς τὸ ζείδωρος· δοκεῖ γὰρ ἐκεῖσε πρῶτον ἀναδοθῆναι καρπός· διὸ νῦν ὡς ἐπιθέτω ἐχρήσατο αὐτῶ. b (BCE³E⁴)

5 550. (ἐνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἰλάονται·) ἡ θεὸς *ex.* γὰρ ἐχρησε τοῦτον τιμᾶν. θήλεα δὲ τῆ Ἀθηνᾶ θύουσι· διὸ τὸ μὴ οὐκ ἐπ' αὐτῆς. b(BCE³E⁴)

552. (Πετεῶο·) Πετεῶ. πλεονασμός γάρ ἐστι τοῦ ὀ, ὡς Ἡρω- *Hrd. παθ.* διανός (2, 198, 25). b(BCE³)

10 553 a. τῶ δ' οὐ πῶ τις ὁμοῖος· ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τούτου *Ariston.* τρεῖς στίχους (sc. 553—5) ἠθέτηκεν, μήποτε διότι διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτὸν διατάσσοντα συνέστησεν. πολλὰ μέντοι Ὅμηρος κεφαλαιωδῶς συνίστησιν, αὐτὰ τὰ ἔργα παραλιπών, ὡς τὴν Μαχάωνος ἀριστείαν· „παῦσεν ἀριστεύοντα μάχας“ (Λ 506). A

15 b. (τῶ δ' οὐ πῶ τις ὁμοῖος·) τοῦτο χαρίζεται αὐτῶ, ἐπεὶ *ex.* μὴ εὐδοκιμήσει ἐν ταῖς μάχαις. b(BCE³)

554. (κοσμήσαι·) πρῶτος κόσμον πολέμου τὴν παράταξιν ὠνόμασεν. b(BCE³)

555. (ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν·) καὶ οὗτος, φησὶν, οὐκ ἐκ *ex.* 20 πείρας, ἀλλ' ἐξ ἡλικίας. b(BCE³E⁴)

557 a.¹ {αἴας δ' ἐκ σαλαμῖνος ἄγεν} δυοκαίδεκα: Πάμφιλος τρία *Hrd.* ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει. ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἐνοῖ, ὡς τὸ „πασιμέλουσα“ (μ 70) καὶ τὰ τοιαῦτα. A

or. 4, 28 550 θήλεα — θύουσι cf. Eust. 283, 34 552 fort. aderat sch. Herodiani de accentu v. Πετεῶο, cf. Choer. Th. 1, 375, 1: τὰ ἀπὸ Ἀττικῶν γενικῶν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ γινόμενα, εἰ μὲν ἀπὸ ὄζυτων ὄζυτων Ἀττικῶν ᾤσι, προπερισπῶνται, οἷον Πετεῶ „Πετεῶο“, Eust. 283, 37: τὸ δὲ Πετεῶο ἢ ἀπὸ τοῦ Πετεῶς Πετεῶ γίνεται Ἀττικῶς ὡς λαγῶς λαγῶ, ταῶς ταῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ μικροῦ Πετεῶο κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν· ἡ εὐθεία ἐστὶ κοινὴ κατὰ Ἀρίσταρχον Πετεῶς ὡς καλός, οὐ γενικὴ Πετεῶο ὡς καλοῖο, καὶ ἐκτάσει Πετεῶο, Et. Gen. (B, deest A) Πετεῶο· Πετεῶς Πετεῶ, Ἀττικῆ προσόδῳ τοῦ ὀ Πετεῶο (incertum an ex hyp. Iliad., cf. Beiträge 155), cf. D ad Δ 327, Hrd. in An. Ox. 3, 228, 7 553 a ad Λ 506 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 442 κεφαλαιωδῶς συνίστησιν cf. Meinel 10 b cf. Eust. 283, 46; Aeschin. or. 3, 185, sch. Thuc. 2, 41, 4, aliter sch. Eur. Hec. 123 554 cf. Eust. 283, 45; Plut. Aem. Paul. 28, 9 παράταξιν cf. D 555 cf. Eust. 283, 44 557 ad O 678 (Hrd.), cf. Wackernagel 1, 229 a¹ πασιμέλουσα cf. sch. μ 70

5 le. add. Vill. 8 le. add. Li τοῦ ὀ C τὸ ὀ BE³ 10 ὅτι A, ἡ διπλῆ περισστιγμένη, ὅτι Vill. 11 διότι Bk., δὲ A, fort. ὅτι 14 μάχας A, μαχάονα Hom. 15 le. add. Vill. (τῶ δ' οὐ πῶ τις· iam Li) 17 le. add. Li 19—20 conl. cum scholio praecedenti in b, seiunxit Vill. 19 le. add. Vill. 21 (le.) αἴας — ἄγεν del. Vill. 23 παράθεσιν Bk., σύνθεσιν A

a.² τὸ δυοκαίδεκα ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον. καὶ ἔστι ποιητικὴ ἢ 25
 χρῆσις. b(BCE³)

- ex. (Did. ?) 558. (στῆσε δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων Ἰσταντο φάλαγγες:)
 γράφει δὲ καὶ τὸν Σόλωνος λόγον, ὡς τινες, παραλόγως, τὸ ἴν' Ἀθη-
 ναίων Ἰσταντο· ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ ἔειπε ποιήσει† τοῦτο, ἀλλ'
 ἢ ἀκολουθία οὕτως, „οἱ δ' Ἄργος <τ> εἶχον“ (B 559). b(BCE³) 30
- ex. 559. (οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον:) ἀπὸ Ἄργου τοῦ Διὸς καὶ Νιόβης
 τῆς Φορωνέως. διὰ δὲ τὸ πρῶτον ῥηθῆναι πρῶτον ἐτάχθη τῶν ὑπὸ
 Ἄγαμέμνονα. ἀφ' οὗ καὶ πάντας Ἕλληνας Ἀργεῖους καλεῖ. b(BCE³)
- D 561 a. (Τροίζῃν:) ἀπὸ Τροίζῃνος τοῦ Πέλοπος. b(BCE³)

558 nullum signum ante versum in A; excidit sch. Aristonici Aristarchum referentis v. B 558 damnasse, ad Γ 230. Δ 273. N 681 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 221. Vide Valk II 487 n. 43. De Solone et Pisistrato cf. Strab. 9, 1, 10 (p. 394), Plut. Sol. 10, 2—3 (unde sch. Dem. or. 19, 251 [8, 438,3 Ddf.]), Diog. L. 1, 48, Quint. inst. or. 5, 11, 40. Vide Aristot. rhet. 1, 15 p. 1375 b 30, Ael. v. h. 7, 19; Lehrs Ar.³ 443, Ludwich, A. H. T. 1, 223, 3; Merkelbach, Mus. Rhen. 95, 1952, 28, Davison T. A. Ph. A. 86, 1955, 16, Krafft, Vergleichende Unters. zu Homer u. Hesiod, Hypomnemata 6, 1963, 11 559—624 Eust. 289, 2: λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ τῶν Ἀργείων τούτῳ καταλόγῳ καὶ ὅτι ἀκολουθῶς μετὰ Σαλαμίνα ἐπὶ Πελοπόννησον ἦκεν ὁ ποιητής. ἐπεὶ δὲ, φασί, τότε ἔξ ἦσαν ἐκεῖ δυναστεῖαι, ἐν μὲν τῷ πρὸς ἠῶ μέρει {ἦτοι τῷ ἀνατολικῷ} (addidisse vid. Eust.) δύο, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἑσπέραν τέσσαρες, πρώτας τὰς πρὸς ἠῶ καταλέγει, τὴν Ἀργολικὴν {ἦτοι τὴν τῶν Ἀργείων} (addidisse vid. Eust.) καὶ τὴν Μυκηνίδα, ἥτις ἦν ὑπὸ τῷ Ἄγαμέμνονι, εἶτα Λακωνικὴν καὶ Πύλιον, εἶτα Ἥλειαν καὶ Ἀρκαδικὴν (fort. Ἄρκ. καὶ Ἥλ.), fort. e scholiis 559 Steph. B. 625, 17: Τίρυνος· πόλις τῆς Πελοποννήσου, „οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθὰ τε τειχιόεσσαν“. ἀπὸ Τίρυνθος† τῆς Ἄλω θυγατρὸς, ἥτις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφὴ†. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἄλιεις, διὰ τὸ πολλοὺς Ἐρμιονέων ἀλιευομένους οἰκεῖν αὐτοῦ (cf. Eust. 286, 27: καλεῖται δὲ, φασί, Τίρυνς ἀπὸ Τίρυνθος, ἀδελφοῦ Ἀμφιτρύωνος. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἄλις διὰ τὸ πολλοὺς ἀλιευομένους οἰκεῖν ἐκεῖ), originis incertae, cf. Beiträge 268 ἀπὸ Ἄργου sq. cf. Eust. 288, 41; — Φορωνέως cf. [Apoll.] bibl. 2, 2, sim. Dion. Hal. A. R. 1, 11, 2 Ἀργεῖους ad B 529—30, cf. Strab. 8, 6, 5 (p. 369) 560 ad Ἐρμιόνην cf. Steph. B. 239, 23 (Eraphr. fr. 27), vix e scholiis. Vide Strab. 8, 6, 13 (p. 373), Diod. 4, 37, 2 561 exstabat fort. sch. Herodiani de accentu v. Τροίζῃνα, cf. Eust. 287, 19: σημειώσται δὲ ὅτι τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων Τροίζῃνα προπαροξυτόνως ἔγραψαν, οἷς καὶ Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ ἐν τῷ Περὶ ταχυτήτος καὶ δηιοτήτος εἰπῶν (2, 356, 35) ὡς ἡ Δωρὶς καὶ Αἰολὶς διάλεκτος οὐδέποτε κατὰ γενικὴν περιττοσύλλαβον τὸ ἦ μετατιθέασιν εἰς ᾗ, εἰ μὴ βαρύνοντο· Ἕλληνας ἔλλαβαν, Τροίζῃνα ποιμῆν δὲ καὶ λιμῆν οὐκ ἂν ἐροῦσι διὰ τοῦ ᾗ, ἐπεὶ ὄξυτονεῖται. ἐπὶ μέντοι μονοσυλλάβων μετατιθέασιν τὸ σφῆξ καὶ μῆν, σφᾶξ λέγοντες καὶ μᾶν. σεσημειώσται, φησί, τὸ ἑσθᾶς ὄξυτονόν τε καὶ διὰ τοῦ ᾗ λεγόμενον παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις (4, 79, cf. 4, 253). Tamen Eust. sch. deperditum ap. Ap. H. non iam videtur legisse. Vide ad Γ 20 a cf. Strab.

27—30 conii. cum scholio praecedenti in b, distincti 27 le. addidi 28
 γράφει δὲ susp., fort. ἀρίσταρχος γράφει sim. 29 an εἶχεν ἐκδόσει? Locus
 obscurus 30 τ' (= Hom.) addidi 31 le. add. Vill. νιδ[. . .] C (absc.)
 32 δὲ detrit. C 33 οὗ absc. in C 34 le. add. Li τροίζ. Bk., τροίζῃνος
 b, fort. recte, cf. Hrd. 1. c.

- 35 b. (<Ἱϊόνας: * * *) λέγουσι δὲ τὴν Καλαυρίαν εἶναι. b *ex.*
(BCE³)
562. (<οἶ τ' ἔχον Αἴγινα Μάσητά τε:>) Αἴγινα πλησίον Ἐπι- *ex.*
δαύρου. ὁ δὲ Μάσης ἐπίνειον Αἰγινητῶν. ἐκτέταται δὲ διὰ τὸ μέτρον.
b(BCE³)
- 40 564. (<Σθένελος:>) Προίτου Μεγαπένθης, οὗ Ἄναξαγόρας, οὗ *ex.*
Ἱππώνους, οὗ Καπανεύς, οὗ Σθένελος. b(BCE³)
565. (<Εὐρύαλος:>) Βίαντος Περιάλκης, οὗ Ταλαός, οὗ Μηκιστεύς, *ex.*
οὗ Εὐρύαλος. b(BCE³)
- ἰσόθεος φῶς: τὸ φῶς ὄξυτονούμενον ——— Λυκάωνος D
- 45 ἔνδεκα δίφροι (E 193). A
566. (<Ταλαϊονίδαο:>) ἀπὸ τοῦ Ταλαίων ἐστὶν ἡ κλίσσις. ἡ κατὰ *ex.*
πλεονασμὸν ἐστὶ τοῦ ὄνι. b(BCE³)
567. (<συμπάντων δ' ἠγεῖτο:>) ὡς ἄριστος. ἡ κατὰ τὸν τῶν *ex.*
Φαιάκων νόμον. „τρικαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός“ (θ 391). b(BCE³)
- 50 569. (<οἶ δὲ Μυκῆνας εἶχον:>) Μυκητῶν ἤρχεν Εὐρυσθεύς. ἐπεὶ *ex.*
δὲ συμβαλῶν Ἀθηναίοις ἐτελεύτα, ἰστῶσιν Ἀτρέα αὐτόθι διάγοντα,
ἅμα Θυέστη ἐπὶ τῷ φόνῳ Χρυσίππου φυγόντα. b(BCE³)

8, 6, 14 (p. 374) ὁ Eust. 287, 27: ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παλαιὰ σχόλια καὶ τὰς
᾿Ομηρικὰς ταύτας Ἱϊόνας ἐνικῶς λεγομένας οἶδασιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ δ'
Ἱϊὼν οὐκ οἰκεῖται. τινὲς δὲ οἴονται αὐτὴν εἶναι τὴν Καλαυρίαν· φασὶ γὰρ ὅτι
δοικητὸς ἐστὶν ἡ Ἱϊὼν, νομιζομένη παρὰ τινῶν ἢ Καλαυρία νῆσος
εἶναι 562 Strab. 8, 6, 16 (p. 375): Αἴγινα δ' ἐστὶ μὲν καὶ τόπος τῆς Ἐπι-
δαυρίας (cf. Wilamowitz, Pindaros 62, 2), ἐστὶ δὲ καὶ νῆσος πρὸ τῆς ἠπείρου
ταύτης, ἦν ἐν τοῖς ἀρτίως παρατεθεῖσιν ἔπει βούλεται φράζειν ὁ ποιητής· διὸ καὶ
γράφουσί τινες „νῆσόν τ' Αἴγινα“ ἀντὶ τοῦ „οἶ τ' ἔχον Αἴγινα“, διαστελλόμενοι
τὴν ὁμωνυμίαν, fort. ex Apollodoro Αἴγινα — Ἐπιδαύρου cf. D, Steph. B.
42, 5 ὁ δὲ Μάσης — Αἰγινητῶν cf. Strab. 8, 6, 17 (p. 376), Paus. 2, 36, 2 ἐκ-
τέταται sq. cf. Choer. Th. 1, 162, 3; verba ad v. Αἴγινα perperam rettulit Eust.
288, 2 564 cf. sch. Eur. Phoen. 180 565 — Περιάλκης cf. FG̃rHist 3, 33
(sch. λ 287) Ταλαός sq. cf. [Apoll.] bibl. 1, 103 (ubi Talau filius Bian-
tis) Εὐρύαλος vide ad E 76 a (Hrd.) 566 cf. Eust. 288, 20 567 ἡ κατὰ sq. cf.
sch. θ 390 569 Eust. 290, 14: φέρεται δὲ ἱστορία καὶ ὅτι Μυκῆνας Περσεύς
μὲν ἐκτίσει, διεδέξατο δὲ Σθένελος, εἶτα Εὐρυσθεύς Περσείδης καὶ αὐτὸς
ὦν. ἐπεὶ δὲ συμβαλῶν Ἀθηναίοις τελευτᾷ, προῖστῶσι κατὰ τι λόγιον Ἀτρέα,
αὐτόθι διάγοντα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Θυέστου ἐπὶ τῷ φόνῳ Χρυσίππου Μυκητῶν
sq. cf. Strab. 8, 6, 19 (p. 377) Μυκητῶν — ἐτελεύτα cf. [Apoll.] bibl. 2, 167;
— Εὐρ. cf. [Apoll.] bibl. 2, 53; de veriloquio v. Μυκῆναι vide ad O 302 (FG̃r
Hist 1, 22 c. test.), Steph. B. 460, 9, cf. Paus. 2, 16, 4, sch. Eur. Or. 1246

35 le. addidi et lac. statui cl. Eust. λέγουσι cum scholio praecedenti conii. b,
distinxi καλαυρ[...] C (absc.), fort. καλαυρείαν 37 le. add. Vill. 38
αἰγιν.] ἐρμιονέων sec. Paus. τὸ C, om. BE³ 40 le. add. Ba. (καὶ σθένελος·
iam Li) 42 le. add. Li βίαντος detr. in C τάλαος C 46 le. add.
Li κλῆσις b em. Bk. 48 le. add. Bk. 50 le. add. Vill.

- ex. | *Ariston.* 570 a.¹ ἀφνειόν τε Κόρινθον: ἐμπόριον γὰρ τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδην (cf. 1, 13, 5) ἢ Κόρινθος. | ἡ διπλῆ δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον: ὅταν δὲ ἡρωϊκῶς προσώπων περιτιθῆ τὸν λό- 55 γον, *Ἐφυραν λέγει: „ἔστι πόλις Ἐφύρη“ (Z 152). A
a.² ἐμπόριον γὰρ ἦν τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδην. | ἡνίκα δὲ ἡρωϊκόν ἐστι τὸ λαλοῦν πρόσωπον, „Ἐφύρην“ αὐτὴν καλεῖ. b (BCE³)
- Ariston.* 571. Ἀραιθυρέην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Παραιθυρέην“. οὐκ 60 ἐπίσταται δὲ ταύτην τὴν πόλιν οὕτως ὀνομαζομένην. A
- ex. 572. (<Ἄδρηστος:>) ἐκπεσῶν γὰρ Ἄργους παρὰ Πολύβω τῷ μητροπάτορι ᾄκει, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς οὐκ εἰωθότας ἀρχεσθαι. b (BCE³)
- D | x | D 574. Πελλήνην τ' εἶχον: διαφέρει Πελλήνη Παλλήνης· Παλλήνη 65

570 cf. Eust. 290, 31 a¹ — ἡ Κόρινθος cf. Strab. 8, 6, 20 (p. 378) ἡ διπλῆ sq. ad Z 152. 210. N 301, cf. Vell. Pat. 1, 3, 3, Serv. Verg. G. 2, 464, sch. anon. Verg. G. 2, 464 (III 2 p. 314, 8 Hag.); Lehrs Ar.³ 228. Vide ad B 659 Eust. 291, 2: καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ ἀπὸ Κλεῶνης τῆς Ἄσωποῦ, τοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Μετώπης τῆς καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ (sc. Ol. 6, 84), κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος, ὃν ἀνείλεν Ἡρακλῆς, οἰοῦντι Λεωναὶ καὶ πλεονασμῷ Κλεωναί. πληθυντικῶς δὲ αὕτη αἰεὶ λέγεται, Orus in Et. Gen. (AB) Κλεωναί· τόπος περὶ τὴν Νεμέαν, ὅστις οὕτως ἐκλήθη, διὰ (Sym. cod. R, ἀπὸ AB) τὸν ἐκεῖ φονευθέντα ὑπὸ Ἡρακλέους λέοντα. Λεωναὶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ (καὶ κατὰ ἀσῆησιν add. Sym. cod. R) Κλεωναί. Nescio an sch. exstiterit, cf. Beiträge 275 571 cf. D, Strab. 8, 6, 24 (p. 382), Paus. 2, 12, 5, Steph. B. 108, 15; sch. Ap. Rh. 1, 115, sch. Pind. N. 6, 73; vide Ap. S. 44, 27 (πόλις Μυκηνῶν) Παραιθυρέην (i. e. φαραιθυρέην) cf. Duentzer, Zen. 103 572 nullum signum ante versum in A; tamen fort. exstabat sch. Aristonici de homonymia v. Ἄδρηστος, ad Γ 144 a ἐκπεσῶν sq. cf. Eust. 288, 32. 291, 31; vide Hdt. 5, 67, 4 573 Steph. B. 650, 17: Ὑπερησία· πόλις τῆς Ἀχαΐας. „οἱ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γουδέσσαν“, Ὀμηρος. | κακῶς δὲ Θέων (p. 40 G.) „Ὑπέρειαν“ αὐτὴν καλεῖ. Ὑπέρεια γὰρ ἴση γῆ Μεσητῶν (cf. Beiträge 268, 1) | καὶ πόλις Σικελικὴ (add. Steph. B.) | ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος τοῦ Λυκάονος υἱοῦ, originis incertae, fort. partim e scholiis, cf. sch. Ap. Rh. 1, 176; Paus. 7, 26, 2; Lehrs Ar.³ 234 Paus. 7, 26, 13: Αἰγείρας δὲ ἐν τῷ μεταξύ καὶ Πελλήνης πόλισμα ὑπήκοον Σικυωνίων Δουνοῦσσα καλουμένη ἐγένετο μὲν ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ἀνάστατος, μνημονεύειν δὲ καὶ Ὀμηρον ἐν Καταλόγῳ τῶν σὺν Ἀγαμέμνονι φασὶν αὐτῆς ποιήσαντα ἔπος „οἱ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δουδέσσαν“. Πεισίστρατον δὲ, ἡνίκα ἔπη τὰ Ὀμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονεύμενα ἤθροισε, τότε αὐτὸν Πεισίστρατον ἢ τῶν τινα ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας, originis incertae (cf. Bacher 8); v. l. Δουδέσσα fort. in scholiis commemorata est 574 cf. sch. Ap. Rh. 1, 177 (confusum

60 le. Bk., ὀρεινάς τ' A ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστειγμένη, ὅτι Vill. 61 δὲ — πόλιν A, δὲ οὐδεὶς ταύτην τὴν (vel οὐδεὶς τινα) πόλιν vel δὲ τὴν φλιούντα πάλαι προπος. Frdl. 62 le. add. Li 65 παλλήνη scripsi (cl. D), πελλήνη A

(μέν) γὰρ πόλις Θράκης. | Παλλῆναι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. | Πελλήνην δὲ πολίχνηον τῆς Ἀχαΐας, ἣ ἐστὶ Πελοπόννησος. A

575. Αἰγιαλὸν τ' ἀνά πάντα: οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ παραθαλασσία D
——— μέχρι Ἡλιδος. A

70 576. τῶν ἑκατὸν νηῶν (ἤρχε): ὅτι τὸ τῶν οὐχ ὡς ἄρθρον παρ- Ariston.
εἰληπται, ἀλλ' ἀντὶ ἀντωνυμίας τῆς τούτων, καὶ παραλέλειπται ἡ ἕκ
πρόθεσις, ἴν' ἡ ἕκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατὸν νηῶν ἤρχεν. A

579—80 a. κυδιόων ὅτι πᾶσι (——— λαούς): ὅτι Ζηνόδο- Ariston.
τος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, ἐπεὶ διὰ τῶν ἐξῆς (sc. B 768) ἄριστος ὁ
75 Αἴας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασιν εἰσὶν οὗτοι ἄριστοι, ὁ μὲν
πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ. A

b. (κυδιόων ——— λαούς:) οὐ τοῖς οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ ex.
καὶ τοῖς ἄλλοις, ἴνα καὶ τὸ οὐνεκ' ἄριστος ἔην (580) ἔχη αἰτίαν.
διέπρεπε δὲ κάλλει καὶ μεγέθει. κυδιᾶ δὲ οὐκ ἐπὶ πλούτῳ, ἀλλ' ἐπ'
80 ἀρετῇ. b(BCE³E⁴)

579. πᾶσιν δέ: οὕτως ἡ ἕτερα τῶν Ἀρισταρχείων, καὶ ἔστι χα- Did.
ριστέρα· „ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν / κυδιόων· πᾶσι(ν)
δὲ μετέπρεπεν ἠρώεσσιν, / οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους
ἄγε λαούς“ (B 578—80)· ἡ γὰρ αἰτία τοῦ διαπρέπειν διὰ τοῦ ἐξῆς
85 ἀποδίδεται, „οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς“ (B
580). ὁμοίως δὲ καὶ Ζηνόδοτος γράφει. A

aut corruptum) Παλλῆναι — Ἀττικῆς cf. sch. Ar. Ach. 234, Harp. 143, 15,
Steph. B. 498, 4 576 deest diploe ante versum in A, fort. error scribae Eust.
289, 37: οἱ δὲ παλαιοὶ εὐρεθῆναι φασὶν ἐν πολλοῖς „Ἀγαμέδοντα“ λεγόμενον,
ὡς περ καὶ τὸν Ἀχιλλέα Ἀθελέα καὶ τὸν Κάλχαντα (A 105 al.) Χάλκαντα. καὶ
ὁ Βελλεροφόντης (Z 155 al.) δὲ φασὶν Ἐλλεροφόντης ἐν τοῖς Ζηνοδότου εὐρηταί,
καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ πού Ὀλυσσεὺς καὶ ἡ Ὀδύσσεια Ὀλύσσεια καὶ ὁ Ἰκάρῳ (B
145) Ἰκάδιος, cf. Duentzer, Zen. 103; Kretschmer, Vaseninschr. 236 ὅτι —
τούτων ad E 268. 1133. K 321. 322. 330. Λ 621. T 105 (Ariston.), cf. sch. β 206. λ 353,
Ap. Dyc. synt. 147, 7 παραλέλειπται sq. ad E 6 a. X 148 (Ariston.), cf. sch. v
235. ξ 338 578 Steph. B. 480, 9: Νώρακος· . . ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμη-
ρικοῖς φησὶν (fr. 23), ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατος
ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ „νώροπα χαλκόν“, originis incertae, cf. Clem. Alex. Strom.
1, 16 (p. 49, 12 St.), Porph. 1, 294, 27. 2, 134, 12, Su. v 561; Beiträge 265, 1.
Vide ad Z 383 579—80 diplae periestigm. ante versus in A a cf. Valk II
435 ἐν διαφόροις sq. cf. Ap. Dyc. adv. 190, 2 579 — χαριστέρα „Per-
vulgata lectio quae reprobat est ὅτι πᾶσι μετέπρεπε“ Lehrs ὁμοίως (86) cf.
Duentzer, Zen. 140; suspicari licet fuisse sch. Aristonici de lectione Zenodotea

66 μὲν add. Bk. πόλις Bk., δημόπολις A ἄττικῆς:— A 70 le. A sup-
plevi ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 73 le. A suppl. Vill. ὅτι A, fort. αὶ
διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι 77 le. addidi (auctore Vill.) 78 οὐνεκ' Bk.,
οὐνεκ' ἀρ' b 81 le. scripsi, κυδιόων πᾶσι δέ: A 81 sq. χαριστέρα sc.
ἡ λέξις, χαριστέρονο Bk. (cf. A ad H 428) 82 πᾶσι A suppl. Ldw. 86
ὁμοίως sc. πᾶσιν δέ

ex. 581—6. <οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα ——— βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος:> Οἶβαλος ὁ Περιήρους ἤρχε Λακεδαιμονίων, οὗ Τυνδάρεως Ἰκάριος Ἀρήνη καὶ νόθος Ἴπποκόων, ὃς συμφρασάμενος Ἰκαρίῳ τὸν Τυνδάρεων ἀπελαύνει, καὶ ἄρχει πολλοῖς πλήθων υἱοῖς. 90 Ἡρακλῆς δὲ μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ μάχην θύσων εἰς Ἀμύκλας κατὰ χρῆσμον ἐξέρχεται. Λικυμνίου δὲ τοῦ υἱωνοῦ αὐτοῦ † προελθόντος ἐπὶ θεῶν Λακεδαιμόνος, ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ἴπποκοωντίδαι θανάτου κυνὸς ἔνεκα. ἐφ' οἷς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν Τυνδάρεω δίδωσι καὶ τοῖς παισὶ, Κάστορι καὶ Πολυδεύκει. ὧν 95 μὴ στρατευσάντων (cf. Γ 239—44) Μενέλαος ἄρχει. κοίλην (581) δέ, 1 ὅτι περιέχεται ὑπὸ Ταυγέτου καὶ Παρθενίου. b(BCE³E⁴)

D 581. κοίλην Λακεδαιμόνα: τὴν ὑπὸ ὄρων ——— τὴν δὲ πόλιν Σπάρτην καλοῦσιν. A

D κητώεσσαν: μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος ——— ζῶων. A 5

Ariston. 582 a. Μέσσην: ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσήνην λέγει, συγκόψας τοῦνομα. A

ex. b. Μέσσην: τὴν Μεσ(σ)ήνην λέγει· b(BCE³E⁴) ὅτι γὰρ ὑπὸ Λακεδαιμονίους αὐτὴν οἶδεν, δῆλον ἐξ ὧν φησι „δῶρα τὰ οἱ ξεῖνος

581—6 — ἄρχει (90) cf. Eust. 293, 11, sch. Eur. Or. 457; — Ἴπποκόων cf. [Apoll.] bibl. 1, 87, 3, 123 Ἀρήνη cf. FGrHist 3, 127 (sch. Ap. Rh. 1, 152), [Apoll.] bibl. 3, 117, Paus. 4, 2, 4 ὃς συμφρασάμενος sq. cf. Diod. 4, 33, 5, Paus. 2, 18, 7, 3, 1, 4 Ἡρακλῆς sq. cf. [Apoll.] bibl. 2, 143, Plut. mor. 285 f κοίλην (1) sq. cf. D, Eust. 293, 21 581 diplo periestigm. ante versum in A, fort. exstabat sch. Aristonici, cf. sch. δ 1 (Λακεδαιμόνα κητώεσσαν): Ζηνόδοτος δὲ γράφει „καιετάεσσαν“ ἀντὶ τοῦ καλαμινώδη. δοκεῖ δὲ καὶ Καλλιμαχος ἐντετυχηκέαι τῆ γραφῆ δι' ὧν φησι (fr. 639)· „Ἴππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσαι“, D ad 1., Strab. 8, 5, 7 (p. 367), sch. Nic. th. 60; Solmsen 123; Valk II 63; Schwarz 85. Vide Call. fr. 305 Eust. 293, 42: θαυμάζουσι δὲ οἱ παλαιοί, ὅπως οὐδέν τι θαυμαστόν περὶ Λακεδαιμόνος εἶπεν ὁ ποιητής, καὶ λέγουσι πρὸς ἄλλοις καὶ τοῦτο ὅτι οὕτω ἦσαν ὑπὸ Λυκούργου πεπαιδευμένοι οἱ Λάκωνες ὡς ἔχειν τι πολλοῦ λόγου ἄξιον, originis incertae, fort. e scholiis 582 a ad B 502 (Ariston.); — συγκόψας cf. Et. Gen. Μεσσην (p. 214 Mill.), fort. ex Oro συγκόψας ad T 392 (Ariston.), ω 474 (bT), 574 (Ariston.), cf. Strab. 8, 5, 3 (p. 364, κατὰ ἀποκοπήν), Steph. B. 447, 15 (κατὰ συγκοπήν) b — λέγει cf. D, Eust. 294, 44 δῆλον — δῶκε

87 sq. 1e. addidi 89 Ἰκάριος scripsi, Ἰκαρος b, Eust. ἀρήνη scripsi, ἄρνη b Ἴπποκόων b, Eust. em. Bk. συμφρασάμενος E⁴ συμφραξάμενος Eust. 90 Ἰκαρίῳ scripsi, Ἰκάρῳ b, Eust. 92 λικ. — αὐτοῦ b, οἰωνοῦ δὲ υἱοῦ λικυμνίου Eust. (e con. ut vid.), fort. λικυμνίου δὲ υἱοῦ οἰωνοῦ αὐτόθεν 93 post λακεδαιμόνος add. Eust. θεράπων δὲ ἦν ὁ οἰωνὸς ἑταῖρος τῷ Ἡρακλεῖ Ἴπποθοωντίδαι b, Eust. em. Bk. 94 ἐφ' οἷς ὁ πατήρ ἅμα τῷ Ἡρακλεῖ κατ. E³ 5 1e. κητώεσσαν A em. Vill. 6 1e. Vill., φᾶριν τε σπάρτην τε: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 8 1e. Li, πολυτρήρωνά τε μέσσην: A, om. b μεσσην b em. Ddf. 8—10 ὅτι γὰρ sq. pone sch. B 585 in A 9 οἶδε b

10 Λακεδαίμονι δῶκε. / τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοϊν" (φ 13 et 15). A b(BCE³E⁴)

585. οἱ τε Λάαν εἶχον ἡδ' Οἴτυλον: ὁ ποιητὴς διεῖλεν· μονο- *D(?) | Hrd. |*
 συλλάβως γὰρ λέγεται Λᾶς. | Οἴτυλον δὲ ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ *Hrd. καθ.*
 τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οἰ. διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων (fr. 8 P.), οἰό-
 15 μενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἰ καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἀμαρτά-
 νων καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης (FGI
 Hist 3, 168)· „τοῦ δὲ γίνεται Ἄμφ(ι)άναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πό-
 λις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται". | τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Προσω-
 δία τῷ Ἑρωδιανῶ (1, 163, 19) περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννιω-
 20 νος. A

588. (προθυμίῃσι πεποιθώς:) βασιλεὺς ὧν ἑαυτὸν αὐτὸς *ex. | Hrd. (?)*
 διατάττει. | ἐξέτεινε δὲ τὴν μὴ διὰ τὸ μέτρον. b(BCE³)

591. (οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο:) ἐξ Αἰόλου Κρηθεύς, ὃς Ἰωλκὸν *ex.*
 κατέσχε Πελαγοὺς ἐκβαλὼν. τούτου δὲ οἱ παῖδες Πελίας μὲν ἅμα
 25 Ἰάσονι Ἰωλκὸν ᾤκουν, Νηλεὺς (δὲ) Πύλον σὺν Ἀμυθάονι, Φέρης δὲ
 Φεράς. τρεῖς δὲ Πύλοι εἰσίν, Μεσ(σ)ηνιας Τριφυλίας Ἀρκαδίας. b(BCE³)

cf. Eust. 293, 31 588 fort. exstabat sch. de v. Αὐγείας, cf. Steph. B. 418, 15:
 Λιταῖαι (A R, λιταῖ cett., erat. Αἰγαιαί)· πόλις Λακωνικῆς . . . Ἀπολλόδορος
 ἔβδόμῳ (FGrHist 244, 160), Strab. 8, 5, 3 (p. 364): τῶν δ' ἄλλων τῶν ὑπὸ τοῦ
 ποιητοῦ κατωνομασμένων τὰ μὲν ἀνήρηται, τῶν δ' ἴχνη λείπεται, τὰ δὲ μετωνόμα-
 σται καθάπερ αἱ Αὐγειαί Αἰγαιαί, Paus. 3, 21, 5, Steph. B. 145, 9 585 Steph.
 B. 404, 7: Λᾶ· . . ταύτην διαλύσας Ὀμηρὸς φησιν· „οἱ τε Λάαν εἶχον ἡδ' Οἴτυλον
 ἀμφενέμοντο". κείται δὲ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· διὸ Λᾶ καλεῖται, fort. e scholiis, cf. D,
 Eust. 295, 34; Strab. 8, 5, 3 (p. 364) Οἴτυλον δὲ sq. cf. Steph. B. 487, 15
 (ex hoc scholio ut vid.); Strab. 8, 4, 4 (p. 360) 588 — διατάττει cf. Eust.
 295, 45 ἐξέτεινε δὲ sq. cf. Eust. 293, 8 διὰ τὸ μέτρον ad B 518 (Hrd.)
 590 diple ante versum in A, fort. exstabat sch. Aristonici, ad B 356 (Ariston.)
 591 — ᾤκουν cf. [Apoll.] bibl. 1, 107; — κατέσχε cf. [Apoll.] bibl. 1, 96 Νηλεὺς
 — Ἀμυθάονι cf. FGrHist 4, 124 (sch. γ 4) Φέρης — Φεράς cf. sch. Ap. Rh.
 1, 49 a τρεῖς δὲ sq. cf. D; Strab. 8, 3, 7 (p. 339). 8, 3, 14 (p. 344). 8, 3, 24—9
 (p. 349—53). 8, 3, 32 (p. 357), sch. Pind. P. 5, 93, Paus. 4, 36, 1, 6, 22, 6 (vide
 Bacher 69), Steph. B. 377, 9 fort. aderat sch. de urbe Ἀρῆνη, cf. Strab.
 8, 3, 19 (p. 346): τάχα δὲ τῆς Ἀρῆνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς ἐν τῷ Καταλόγῳ
 μέμνηται ὁ ποιητὴς· „οἱ τε Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρῆνην ἑρατεινήν". οὐδαμοῦ
 γὰρ σαφῶς εὐρίσκοντες ἐνταῦθα μάλιστα εἰκάζουσι τὴν Ἀρῆνην, ὅπου καὶ ὁ
 παρακείμενος Ἀνιγρος ποταμὸς, καλούμενος πρότερον Μινύειος, δίδωσιν οὐ μικρὸν
 σημεῖον· λέγει γὰρ ὁ ποιητὴς (A 722—3)· „ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἄλα
 βάλλων / ἐγγύθεν Ἀρῆνης", cf. Strab. 8, 4, 6 (p. 361), Paus. 5, 6, 2 (vide Bacher
 68), sch. Ap. Rh. 1, 152; neque tamen quicquam certi affirmari potest. Vide ad
 A 722 b

10 δῶκε τυχήσας Hom. τῷ b τῷ A μεσσην b ξυμβλ. ἄλλ. om. A 15 οἰ
 Vill., Ὡ A 17 τοῦ¹ sc. ἀντιμάχου ἀμφάναξ A suppl. Ddf. 21 le. add. Vill.
 (προθυμίῃσι· iam Li) 23 le. add. Vill. κριθεὺς b em. Bk. 25 ἰάσονι]
 αἰσονι Jac. (at cf. [Apoll.] bibl. 1, 107) δὲ addidi ἀμαθάονι b em. Bk.
 26 μεσηνιας b suppl. Vill. τριφυλλίας b em. Bk.

Ariston. 592 a. καὶ Θρύον {ἀλφειοῖο}: ὅτι Θρύον εἶπεν τὴν ἐν ἄλλοις
Θρυόεσσαν· „ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις“ (Λ 711). A

Hrd. | *Hrd.*
καθ. | *Hrd.* b καὶ εὐκτιτον Αἰπύ: Ἀρίσταρχος ὡς „ὄξύ“ (A 190 al.)·
συγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 176). 30
Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος (FGrHis 3, 169) τὸ μὲν Ἐυκτιτον κύριον
ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ
μὲν εὐκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ Αἰπύ κύριον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις (Λ 711)
εἶρηκεν· „ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη“, ὃ νῦν εἶρηκεν
Αἰπύ, καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρτυνεῖν. Πτολεμαῖος δὲ 35
(p. 42 B.) φησὶ μὲν κύριον εἶναι τὸ Αἰπύ, οὐ μὴν συγκατατίθεται τῷ
τόνῳ, φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς,
„Ἐλος“ (B 584. 594), „Αἰγιαλός“ (cf. B 575. 855). χρῆ μέντοι
γινώσκειν ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἢ βαρεῖα· τὰ γὰρ εἰς ὕ
μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, „πῶϋ“ (Γ 198 al.), „μέθυ“ (H 471 40
al.). ταῦτα ἐν τῇ Προσφιδίᾳ (2, 35, 22). | καὶ ἐν τῇ Καθόλου (1, 354,
24) δὲ ὁμοίως ἀμφίβολον αὐτὸ ἔῤ. | ἐν μέντοι τῇ Z (422) τῆς Ἰλιάδος
διαλαμβάνων περι τοῦ ἰῤ, „οἱ μὲν πάντες ἰῤ κίων ἤματι“, φανερώς
λέγει ὅτι Ἀρίσταρχος ὄξύνει τὸ Αἰπύ, καὶ ἐπέισθη αὐτῷ ἢ πλειῶν
χρῆσις. A 45

Hrd. | *ex.* | D c. <Αἰπυ:> τοῦτο κύριον ἔστι, περὶ ἧς φησι „πόλις αἰ-
πεῖα κολώνη“ (Λ 711). Ἡρωδιανὸς δὲ ἀναλογωτέραν φησὶ τὴν
βαρεῖαν εἶναι τάσιν. | ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰπύτου. κατὰ ταύτην δὲ
τὴν πόλιν ποσὶ περατὸς ἔστιν ὁ Ἀλφειός, κἂν σφόδρα ῥυῆ. b(BCE³) |
βαρτυτόνως λεκτέον τὸ Αἰπυ· ὄνομα γὰρ ἔστι πόλεως. τὸ δὲ ὄξυτο- 50
νούμενον ἐπίθετόν ἔστι καὶ σημαίνει τὸ ὑψηλόν. b(BE³)

592 a ad Λ 711 (Ariston.), cf. D; — Θρυόεσσαν cf. Eust. 297, 2 b fort.
excidit altera nota Aristonici (de vv. εὐκτιτον Αἰπύ), ad Δ 458 (A) Ἀ-
ρίσταρχος sq. cf. Eust. 297, 12, D; Strab. 8, 3, 24 (p. 349) Ἀρίσταρχος ad
I 150. 292 (Hrd.) ὡς ὄξύ cf. Theogn. 79, 14 ὡς ἴδιον (35) ad B 739 ἢ
βαρεῖα (39) cf. Steph. B. 54, 4 τὰ γὰρ εἰς ὕ (39) — μέθυ cf. Arcad. 136, 15 ἐν
μέντοι sq. pars scholii Herodiani ad Z 422 pertinentis ibique hodie amissa, ab
Ap. H. huc tracta c ἴσως — Αἰπύτου (48) cf. Eust. 297, 19, aliter Steph. B. 54, 4:
Αἰπυ· πόλις Μεσσηνίας. „καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον καὶ εὐκτιτον Αἰπυ“, ἀπὸ
τῆς ἐρμηνείας Αἰπυ καλούμενη, originis incertae κατὰ ταύτην — ῥυῆ cf. D,
Strab. 8, 3, 24 (p. 349) 593 Ap. S. 27, 17: Ἀμφιγένεια· πόλις τῆς Πύλου,
originis incertae, fort. e scholii, Steph. B. 89, 12: Ἀμφιγένεια· . . . ἔστι δὲ
κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον (FGrHist 244, 186) τῆς Μακιστίας, κατὰ δὲ Ἀντίμαχον
(fr. 16 W.) τῆς Μεσσηνίας. ἔχει δὲ ἡ πόλις Λητούς ἱερὸν· φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖ παρα-
γομένην Λητὴν τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα. Μενέλαος δὲ φησὶ (FGrHist 384, 3) καὶ
Ἀμφιγένειον εἰρησθαι, originis incertae, cf. Strab. 8, 3, 25 (p. 349) 594 fort.

27 (le.) ἀλφ. del. Vill., καὶ et ἀλφ. del. Bk. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 29
(le.) καὶ del. Bk. 46 le. add. Li ἧς sc. πόλεως πόλις] πόλεις B 50
λεκτέον om. E³ 51 καὶ B δ E³

595. <Θάμυριν:> Θραξ ἔστι, Φιλάμμωνος υἱός. ἑαυτῷ δὲ ὤρισε *ex.*
 τῆς μὲν ἡττητῆς τὴν πῆρωσιν πρόστιμον, τῆς δὲ νίκης γάμον μιᾶς τῶν
 Μουσῶν. b(BCE³) φασὶ δὲ αὐτὸν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν
 55 ἔχειν, τὸν δὲ μέλανα. τότε δὲ τελείως τὸν ἕτερον ἀπώλεσεν. b(BCE³E⁴)
 ἀντόμεναι Θάμυριν: οὗτος παῖς ἦν ——— καὶ τοῦ νοῦ D
 ἐστέρησαν. A

596—600. <Οἰχαλίηθεν . . . Οἰχαλιῆος· στεῦτο γὰρ *ex. | ex.*
 ——— κιθαριστύν:> πιθανῶς τῷ ὄμ(ο)οτρόπῳ ἐνδιατρίβει. |
 60 διδάσκει οὖν μὴ ποιεῖσθαι πονηράς ὀμιλίαις. b(BCE³E⁴)

596. Οἰχαλίηθεν {ἰόντα}: ὅτι Θεσσαλίας ἢ Οἰχαλία καθ' Ὀμη- *Ariston.*
 ρον. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιθήκασιν. A

597. στεῦτο γὰρ εὐχόμενος <νικησέμεν, εἶπερ ἂν *Ariston.*
 αὐταί>: ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν
 65 ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Νέκυϊαν ἠθεταιμένοις „στεῦτο δὲ
 διψῶν“ (λ 584). καὶ ὅτι εἶπερ ἂν αὐταί ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. A

599 a. πηρὸν θέσαν: ὅτι πηρὸν οὐ τυφλὸν ἴαπεδέξαντο οἱ *Ariston.*
 νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ὤδῆς πηρὸν· τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερὸν κιθαρωδῶ

Eraphroditus (fr. 28) de verbo Δώριον egit, cf. Steph. B. 252, 5 (textus mutilatus); Steph. B. 258, 1: ἐκ περιττοῦ τοῖων Ὦρος ἐν τοῖς Ἑθνικοῖς τῆδε γράφει· „καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ παριστοροῦντος τοῦ ποιητοῦ, πάλιν Ἡσίοδος Ἰωτίῳ ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν τετυφλῶσθαι (fr. 65).“ De scholiis nil constat 595 cf. D, Conon. narr. 1, 7 (FGrHist 26, 1 VII), Diod. 3, 67, 3, Paus. 4, 33, 7 τῆς δὲ νίκης sq. cf. Eust. 298, 42 φασὶ δὲ sq. cf. Asclep. in sch. Eur. Rhes. 916 (Rabe, Mus. Rhen. 63, 1908, 420 = FGrHist 12, 10), Poll. 4, 141; Lesky, Anz. Ak. Wien, 1951, 102 = Ges. Schr. (1966), 170 τὸν ἕτερον cf. Eust. 298, 45 596—600 διδάσκει sq. cf. Eust. 299, 4 596 ad B 730 (Ariston.), cf. sch. θ 224; D, Strab. 8, 3, 6 (p. 339), sch. ζ 12; Lehrs, Quaest. ep. 89 οἱ δὲ νεώτεροι sq. cf. sch. Soph. Trach. 327 597 — ὠρίζετο ad Γ 83. E 832. I 241. Σ 191. Φ 455 (Ariston.), cf. D, Apion. 75, 100, 23, Ap. S. 144, 19, sch. Ap. Rh. 2, 1204; Or. 141, 17 (Et. Gen. = EM. 726, 29, brevius Ep. Hom. [An. Ox. 1, 387, 15]): στεῦται· παρὰ τὸ στήθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται· ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικὸν καθ' Ὀμηρον, „στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ“ (υ 17); Lehrs Ar.³ 98 ἐπὶ τῆς . . . στάσεως cf. D, sch. λ 584 ἠθεταιμένοις cf. sch. λ 568 καὶ ὅτι sq. ad Γ 25 b 599 a cf. Eust. 299, 25: ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδῶ-

52 le. add. Li φιλάμμωνος BE³ 54 φασὶ δὲ αὐτὸν] ταῦτον φασὶ E⁴ 55 μέλανα (μέ)χ E⁴ μέλαινα BCE³ 58 sq. le. addidi 59 ὄμοτρόπῳ b suppl. Vill. 60 πονηράς sanum, est 'inutiles' vel 'temerarias' 61 (le.) ἰόντα del. Ddf. (Bk.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι B 63 sq. le. A suppl. Vill. 64 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 67 le. Bk., αἱ δὲ χολωσάμεναι: A ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. ἀπεδ. A, ὡς ἀπεδέξαντο Ariston. (Lehrs)

ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστηρήθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικός ἂν ἐγένετο τῇ φωνασκίᾳ. τὸν γε δὴ τοι Δημόδοκον ἢ Μοῦσα „ὀφθαλμῶν 70 μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡΐδιαν† ἀοιδήν“ (θ 64). A

Hrd. b. πηρόν {θέσαν}: ὡς χρηστὸν κατ' ὄξειαν τάσιν παρὰ τῷ ποιητῇ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πῆρον ὡς λῆρον. ὑγιεστέρα δὲ ἢ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἐπεὶ τὰ εἰς ὅς λήγοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρῶτην συλλαβὴν ἔχουσαν τὸ π̄ καὶ τὸ η̄, ὀξύνονται, οἶον „πη- 75 ὄς“ (θ 581), πηλός. οὕτως καὶ πηρός. A

Hrd. | *ex.* c. <πηρόν θέσαν:> ὁ μὲν ποιητῆς ὀξυτόνως. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὡς τὸ λῆρος. | οὐδὲν δὲ ἄρα ἢ τέχνη δίχρα συνέσεως πρὸς μόνον ἄγουσα ὄγκον. b(BCE³)

ex. 600. ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον: ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλον- 80 το, ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον· ὁ γὰρ ἔμαθέ τις, οὐκ ἀπόλλυσιν ἄλλως, ἄλλ' ἐπιλήθεται. A b(BCE³E⁴)

ex. | *ex.* 603—9. οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην <—— Ἀγαπήνωρ>: Ἀρκαδία ἀπὸ Ἀρκάδος τοῦ Διός, οὗ Ἀμφιδάμας, οὗ Λυκοῦργος, οὗ Ἀγκαῖος, οὗ Ἀγαπήνωρ. A b(BCE³) | ὡς ἐπισήμων δὲ ὄντων, ἐκ 85 τάφου καὶ ὄρους ἐσήμανε τὴν χώραν. b(BCE³)

D 603. <Κυλλήνης:> Κυλλήνη ὄρος ὑψηλὸν —— τὸν θεὸν φασιν. A

Ariston. 605. καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅτι τῷ ἐπιθέτω διέσταλκεν. A 90

ρου φέρεται ὅτι „πηρόν“ ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς κατὰ τοὺς νεωτέρους τὸν τῆς ὄδης πηρωθέντα λέγει: τί γάρ, φασί, βλαβερὸν τῷ Θαμύριδι κιθαρωδῶ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστήρητο; μᾶλλον γὰρ προσεκτικός ἐγένετο τῇ φωνασκίᾳ, obloquitur sch. *B ad l. (p. 142, 29 Ddf., fort. Porph.) οἱ νεώτεροι cf. Hsd. fr. 65, Eur. Rhes. 924. Vide Pearson, The fragments of Soph. I p. 177 ὄδης πηρόν cf. D, Eust. 297, 45; Et. Gen. (AB) πηρός b κατ' ὄξειαν τάσιν cf. Et. Gen. l. c. ἐπεὶ sq. cf. Arcad. 59, 14 c — λῆρος cf. Eust. 299, 21 600 cf. Eust. 299, 33 ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ sq. cf. Plat. symp. 208 a 4 603—9 — Διός cf. Eust. 300, 12; Istrum FGrHist 334, 75 Ἀμφιδάμας — Ἀγαπήνωρ cf. Eust. 300, 34, [Apoll.] bibl. 1, 112, 3, 105, 129 ἐκ τάφου καὶ ὄρους cf. B 603—4, D 604 fort. exstabat sch. de Aepyto, cf. Ap. S. 13, 12: Αἰπύτιον· τὸν τοῦ Αἰπύτου, „Αἰπύτιον παρὰ τύμβον“. ἔστι δὲ οὗτος <τῶν> Ἀρκαδικῶν ἠρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος (fr. 166)· „Αἰπυτος αὐτῆκετο Τλησήνορα (γλησήνορα τε cod., em. Vill.) Περιθούον τε“, D, He. (α 2058); vide Paus. 8, 16, 3, sch. Theoc. 1, 125—6 c, sch. Pind. Ol. 6, 52 e 605 ad B 511 (Ariston.), cf. Eust. 301, 22; sch. Thuc. 3, 87, 4, 5, 61, 3

70 ὀφθαλμὸν (μὲν) A em. Vill. 71 ἄμερσε Vill. (= Hom.), ἄμερσεν A ἡδεῖαν Hom. (et certe Ariston.) 72 (le.) θέσαν del. Vill. 77 le. add. Li 80 le. Bk., καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν: A, om. b ἐπὶ] ἴσθι καὶ ὅτι ἐπὶ E⁴ 81 ἐκλελάθοντο b 82 ἄλλως ἄλλ' om. A ἐπιλήθεται δὲ A, Eust. 83 le. A supplevi, om. b 84 ἀρκαδία om. b, fort. recte λυκ. b (cf. test.), ἀλέος A (cf. [Apoll.] bibl. 3, 102) 87 le. add. Bk. (Vill.) 89 le. Vill., οἱ φένεον τ' ἐνέμοντο: A πρὸς A ἢ διπλῆ πρὸς Vill.

608. <Στύμφηλον:> ὡς Εὐμηλον (cf. B 714 al.)· ἴδιον γάρ. A^{lat} Hrd.
 612. αὐτὸς γάρ σφιν: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „Ἀτρείδης, ἐπεὶ Ariston.
 οὐ σφί“ (B 614) Ζηνόδοτος ἠθέτηκε τρεῖς στίχους. ἀναγκαῖοι δὲ εἰ-
 σιν· παριστόρηται γάρ δι' αὐτῶν ὅτι παρέσχεν αὐτοῖς ναῦς ὁ Ἄγα-
 95 μένων, „ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει“ (B 614). A
 612—4. αὐτὸς γάρ σφιν <———— μεμήλει>: ἐπεὶ μεσογείους ex.
 1 ὄντας εἰς Ἴλιον ἤγαγε, λύει τὸ ζήτημα, πόθεν εἶχον ναῦς. Ab(BCE³)
 615—7. οἱ δ' ἄρα Βουπράσιον <———— ἐντὸς ἔεργει>: ex.
 Βουπράσιον πόλις, ἣ δὲ χώρα Ἥλις. ὁρίοις δὲ αὐτὴν περιγράφει,
 μὴ θέλων πάλιν τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν. Ab(BCE³)
 5 616. ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη: ἐφ' ὅσον ἦ τε Ὑρμίνη ——— οἱ D | Ariston.
 Ἥλειοι ἐβασίλευον. | ἣ διπλῆ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ἰ γράφει.
 γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. A
 618. <δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω:> ἔδειξε τὴν διαίρεσιν τῆς ex.
 ἀρχῆς, μὴ εἰπών, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων, „τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα“
 10 (cf. B 524). b(BCE³)

606 excidit sch. Herodiani de accentu v. Ῥίπη, ad l 150 (Hrd.), cf. Theogn. 116, 33: τὸ Ῥίπη ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως βαρύνεται (Hrd. 1, 338, 12) Steph. B. 586, 2: Στρατία· βαρυτόνωος, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὀμηρος „Ῥίπην τε Στρατὴν τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίστην“. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Φενεοῦ. | βαρυτονη-
 τέον δὲ τὰ ὀνόματα εἰς ἰδιότητα. τρία δὲ σημαίνει ἡ στρατία, τὴν πόλιν καὶ τὸ σύ-
 στημα τοῦ στρατοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἀλλὰ τόνου διαφόρου· ὀξύνεται γάρ τὸ
 δηλωτικὸν τοῦ συστήματος, τοῦ τῆς πόλεως βαρυνομένου. τὸ δὲ ἀξίωμα ἡ στρατεία
 καὶ διὰ διφθόγγου καὶ βαρύνεται, fort. similia in scholiis erant, cf. Beiträge 268.
 Situs trium urbium in B 606 enumeratarum ignorabatur, cf. Strab. 8, 8, 2 (p.
 388), Paus. 8, 25, 12; Bacher 82 608 Steph. B. 508, 18: Παρρασία· πόλις
 Ἀρκαδίας (= D). Ὀμηρος „Στύμφηλον <τ' εἶχον> (add. Mein.) καὶ Παρρασίην
 ἐνέμοντο“. κέκληται ἀπὸ Παρρασοῦ, ἐνὸς τῶν Λυκάωνος παιδῶν, sequuntur FG^rHist
 103, 15 et fr. Nicanoris cuiusdam (cf. FG^rHist 628); vide Beiträge 268 ὡς
 Εὐμηλον ad Σ 580 (Hrd.); cf. sch. Pind. Ol. 6, 144 a et g/h 609—11 poetam
 Stentorem commemoravisse quidam contenderunt, ad E 785 b, fort. ad hos versus
 spectantes 612 diplae periestigm. ante versus 612—4 in A, diple periestigm.
 ante versum 612 in pap. I cf. D; Paus. 8, 1, 3; Bacher 55 612—4 cf.
 Eust. 302, 24 615—7 cf. Strab. 10, 2, 10 (p. 452/3); — πόλις ad Λ 756, cf. D,
 Steph. B. 182, 14, sim. Orus ap. Reitzenstein, Gesch. 329, 15 Ἥλις cf. Strab.
 8, 3, 8 (p. 340) ὁρίοις sq. cf. Eust. 304, 11; D μὴ θέλων sq. cf. Strab. 8, 3,
 10 (p. 341) 616 diple periestigm. ante versum in A 617 Eust. 304, 24:
 τὸ δὲ „Ἀλείσιον“ ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου φέρεται, vix e
 scholiis, vide ad Λ 757; cf. Beiträge 269, 1 618 cf. Eust. 303, 19; Strab. 8, 3,

91 le. add. Ddf. 92 ἀπὸ] erat fort. ἣ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἀπὸ
 96 le. A supplevi, om. b 1 ἐπήγαγεν A, fort. recte ἔσχον C 2 le. A
 supplevi, om. b 3 ἦλις E³ αὐτὴν b αὐτοῦς A 4 λεπτολ. ante τὰ A,
 fort. rectius 6 fort. διπλῆ περιεστιγμένη 8 le. add. Bk.

ex. 619. (<Ἐπειοί:) διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν ὀνομάζονται, ὡς Ἄβαντες. b(BCE³)

Ariston. 621. υἱὲς ὁ μὲν Κτεάτου, <ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε>: ὅτι παρὰ τὸ ἥθισμένον πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν· ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος „Ἀμφίμαχος“ (B 620) Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ ¹⁵ „Θάλπιος“ (ib.) Εὐρύτου. καὶ ὅτι οὕτως εἶρηκεν Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτορίωνων. A

Ariston. 625 a. οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου (<Ἐχινάων θ' ἱεράων>): ὅτι οὐχ ὡς κεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινά(δ)ων οὕτως εἶρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων. καὶ ὅτι ἀπὸ ²⁰ τοῦ Ἐχίνα εἶρηκεν Ἐχινάων. A

ex. b. (<Δουλιχίου:) μία τῶν Ἐχινάδων τὸ Δουλίχιον. ὅτι δὲ πλησίον Πελοποννήσου, δηλοῖ Τηλέμαχος πρὸς Νέστορα ἀπιῶν (cf. γ 4—5). b(BCE³)

29 (p. 352) 619 ad B 536—41 (b), cf. Eust. 303, 23, Steph. B 388, 20 620—4 Eust. 303, 5: ὧν (sc. Actoionum) γενεαλογία τοιαύτη, συντρέχουσα τῇ ἐνταῦθα ἱστορίᾳ τοῦ ποιητοῦ· Ἀλέκτωρ δ' Ἐπειοῦ παῖς, νέος κομιδῆ βασιλεύων Ἥλιδος καὶ τὴν τοῦ Πέλοπος ἐπιβουλήν δεδιώς, συλλαμβάνεται Φόρβαντα τὸν ἐξ Ὠλένου ἐπὶ ἡμισείᾳ τῆς βασιλείας. γίνεται δὲ τῶ μὲν Ἀλέκτορι ἐκ Διογενείας τῆς Φορβαντίδος υἱός Ἀμαρυγκεύς, οὗ μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα (sc. 622). τῶ δὲ Φόρβαντι ἐξ Ὑρμίνης ἀδελφῆς Ἀλέκτορος Αὐγείας καὶ Ἀκτωρ, ὧν καὶ αὐτῶν μνεῖα ἐνταῦθα τῶ ποιητῇ (sc. 621, cf. A 701). τούτων δὲ Ἀμαρυγκεύς μὲν ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Διῶρης (622), Αὐγείου δὲ Φυλεὺς καὶ Ἀγασθένης ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῶ ποιητῇ κείμενος (624), Ἀκτορος δὲ Κτεάτος καὶ Εὐρύτου, ὧν Κτεάτου μὲν ὁ δηλωθεὶς Ἀμφίμαχος, Εὐρύτου δὲ ὁ Θάλπιος. ἀλλὰ Κτεάτος μὲν καὶ Εὐρύτος ὑφ' Ἡρακλέους ὤλοντο, Φυλεὺς δὲ παρακαλεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς δοθῆναι Ἀγασθένει, οὗ παῖς ὁ Ὀμηρικός οὗτος Πολύξενος (623) . . . καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν βηθέντων τεσσάρων ἀρχηγῶν κατὰ τοὺς παλαιούς γενεαλογία, originis incertae, fort. e scholiis 621 — ἀπήντηκεν ad Z 219 a (Ariston.), sch. β 42 τὸ ἥθισμένον ad B 629 a. 763. Δ 451. Z 198. H 8. 276. 306. Θ 65. I 531. Λ 109. 834. N 1. 763. Z 324. 391. O 8. 56. 330. Σ 406. 595. Υ 68. 233. X 158. Ω 605 (Ariston.), cf. D, sch. ε 90. ο 6. φ 278; sim. sch. ν 352; Lehrs Ar.³ 11 καὶ ὅτι sq. ad A 171 a; vide ad E 27—8 625 Steph. B. 237, 3: ἔλεγοντο καὶ οἱ ἐν τῶ Δουλιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος (fr. 24), παρατιθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτως, fort. pertinet ad N 691 (T), cf. Strab. 10, 2, 19 (p. 459); Beiträge 264 a ad N 1 (Ariston.), cf. Eust. 305, 22; sch. ι 24; Strab. 8, 2, 2 (p. 335). 8, 3, 8 (p. 340). 10, 2, 10 (p. 453). 10, 2, 19 (p. 458). Vide ad B 641 καὶ ὅτι ἀπὸ sq. cf. Eust. 306, 5; Steph. B. 292, 10: Ἐχίνοι· νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν, αἷς Ἀχελῶος ὁ ποταμὸς προσβάλλει ἰλύν. λέγονται καὶ Ἐχινάδες διὰ τὸ τραχύ καὶ ὀξύ, παρὰ τὸν ἐχίνον, ἢ διὰ τὸ πλῆθος ἔχειν ἐχίνων. Ἀπολλόδωρος (FGH Hist 244, 192) δὲ (ὡς Ἀπ., οἱ δὲ Jac.) ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως, originis incertae, cf. Athen. 1, 30 d, sch. Dion. Per. 431, Et. Gen. (EM. 405,

11 le. add. Li πρὸς τὴν πόλιν sc. ἤλιδα 13 sq. le. A suppl. Vill. 14 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. εἰθισμένον Bk. 18 le. A suppl. Vill. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 19 ἐχινάων A suppl. Vill. 21 ἐχίνα A, ἐχίνοι Lob. 22 le. add. Li

25 626 a.¹ <αἱ ναίουσι:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „οἱ ναίουσι“, ἐπὶ *Ariston.*
τῶν ἀνδρῶν. οὐ νοεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται. A^{im}

a.² ἀντὶ τοῦ ναίονται, ὡς τὸ „νῆσι/πολλαὶ ναιετάουσι
(μάλα) σχεδὸν ἀλλήλησιν“ (ι 22—3). b(BCE³)

629 a. ὃς ποτε Δουλίχιον <δ' ἀπενάσσατο πατρὶ *Ariston.*
30 χολωθεῖς>: πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπώκησεν ἢ
ὁ Φυλεὺς, ὃ καὶ <Ὁ>μηρικώτερον· Ὁμηρος γὰρ αἶε πρὸς τὸ δεύτερον
πρότερον ἀπαντᾷ. A

b. <ὃς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ *ex.*
χολωθεῖς> διδάσκει ὡς ἀνηκέστου διαφορᾶς τῶν οἰκείων κρείστων
35 ὁ χωρισμός. b(BCE³E⁴)

Δουλίχιον νῆσος πρὸ τῆς Κεφαλληνίας. αἱ δὲ Ἐχινάδες D
καλοῦνται Ἐπειοί. A

πατρὶ χολωθεῖς: ὃς εἰς τὸ Δουλίχιον ——— ἡ ἴστο- D
ρία καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 77). A

40 631. <Κεφαλλῆνας:> ἡ Κεφαλληνία παράκειται ταῖς Ἐχινάσι· *ex.*
Κέφαλος γὰρ ὁ Δηϊόνος, φεύγων ἐκ Φωκίδος διὰ τὸν τῆς γυναικὸς
ἀκούσιον φόνον ᾤκει ἐν Θήβαις. συστρατεύσας δὲ Ἀμφιτρώωνι καὶ
ταύτην γέρας λαβῶν οὕτως ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. ἐκ τούτου Κίλλευς,
οὗ Ἄρκεισιος, οὗ Λαέρτης. b(BCE³)

7). Vide Beiträge 268, 2 b cf. D 626 a ἀντὶ τοῦ ναίονται ad Δ 45 a. Z 370.
H 64. Θ 65. K 226. Y 494 (Ariston.), cf. Eust. 306, 18, sch. α 404, sch. Pind. P. 12,
3 b, Anon. sol. 203. Vide ad Λ 574 b. Π 57; Hdt. 2, 166, 1 627 Eust. 305, 14: μη-
τέρα δὲ τοῦ ρηθέντος Μέγητος τινας Κτιμένην φασὶ τὴν τοῦ Λαέρτου, ὥστε θεῖος
αὐτοῦ γίνεται Ὀδυσσεύς, οὐπερ ἀδελφὴ ἡ Κτιμένη. ἐτέρα δὲ ἱστορεῖται οἰκείωσις
τοῦ Μέγητος πρὸς τοὺς βασιλεῖς· Φυλεὺς γὰρ, φασὶ, μοιχεύσας Τιμάνδραν
ἀδελφὴν Ἐλένης καὶ Κλυταιμνήστρας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον, ὥστε καὶ εὐλό-
γως, φασὶ, διὰ τὴν ἐπιγαμίαν συμμαχεῖ καὶ ὁ Μέγας, originis incertae, potius fr.
Porphyrii quam scholiorum, cf. Porph. 2, 120, 7 629 a ad B 621 (Ariston.); ad
fabulam cf. Porph. ap. Eust. 305, 10, D, Strab. 10, 2, 19 (p. 459). Vide ad N 691
(T) b cf. Eust. 305, 13, D 631 obelus (pro paragrapho ?) ante versum in A,
error scribae ut vid. ἡ Κεφαλληνία sq. cf. Eust. 307, 3, 308, 14; Strab. 10, 2, 14
(p. 456). Vide Strab. 10, 2, 10 (p. 452) Κέφαλος — ὠνόμασεν ad Δ 330 (T),
cf. [Apoll.] bibl. 1, 86, 3, 198, Orum in Et. Gen. (AB) Κεφαλληνία (= Epaphr. fr.
49) Κέφαλος — ἐν Θήβαις cf. sch. λ 321 συστρατεύσας sq. cf. [Apoll.] bibl.
2, 59 Ἄρκεισιος cf. [Apoll.] bibl. 1, 112 632 fort. exstabat sch. de v.
Nήριτον, cf. Strab. 10, 2, 11 (p. 454; = Apollod. FG^rHist 244, 201): αὐτίκα γὰρ

25 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 26 νοεῖ
Vill., νοεῖται A 28 μάλα addidit ex Hom. 29 sq. le. ἐξ ποτε δουλίχιον A em.
et suppl. Vill. 30 πρὸς A, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. ἀμφιβολείαν A em. Vill.
31 μηρικώτερον A em. Vill. αἶε i.e. plerumque (Frdl.) 33 sq. le. add. Vill.
38 signum ✕ ante le. A 40 le. add. Li 41 φωκίδος scripsi, προκρίδος
b τῆς] fort. πρόκριδος τῆς 43 κηλεύς Eust. 44 ἀρκεισιος scripsi, ἀρ-
κέσιος b

Ariston. | *ex.* **634.** ἡδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ⁴⁵
 „ἡδ' οἱ Σάμην (ἐνέμοντο)“, καὶ ἀμετρον ποιῶν καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ
 τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ λήγοντα· „μεσσηγύς Τενέδοιο
 Σάμοιο τε“ (cf. N 33 et δ 845)· οὐ γὰρ εἶπε Σάμης τε. | φρούριον
 δὲ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος, ὅπερ φασὶ Ῥωμαῖοι Κάστρον. **A**
ex. (?) **637.** μιλιτοπάρηοι: ὅτι ἤδη ἢ ἐκ χρωμάτων μίξις τῇ ζωγραφί- ⁵⁰
 κῆ ἐπιπολάσασα ἦν. αἱ δὲ νῆες Ὀδυσσέως ἐξηλλαγμέναι, ὅπως ὀλί-
 γαι οὔσαι κἂν διὰ τῆς χρίσεως τὸ ἐπίσημον ἔχωσι, καὶ ὅτε δεοὶ
 πλεῖν, μὴ σκορπίζονται. ἀμέλει καὶ μέσας αὐτὰς πρὸς κόσμον τῶν
 ἄλλων ἔταξαν, **A b**(BCE³E⁴) καὶ τὴν ἀγορὴν ἐκέϊσε ἐποίησαν. **A**

ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ὅταν φῆ „οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον“, ὅτι μὲν τὸ
 Νήριτον ὄρος λέγει, τῷ ἐπιθέτῳ δηλοῖ **633** Eust. 307, 23: ἐν δὲ τῷ „αἰγίλιπα
 Τρηχεῖαν“ ὄνομα μὲν τόπου ἢ Τρηχεῖα, ἐπίθετον δὲ τὸ αἰγίλιπα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἅμα
 Τρηχεῖαν εἶπε τις καὶ εὐθύς συνενόησε τὸ αἰγίλιπα ἦγουν τὴν τὰς αἰγας λιπαίνουσαν
 κατὰ τινος (διὸ καὶ ἡ Ἰθάκη „αἰγίβοτος“ [δ 606. v 246] λέγεται εἶναι), ἢ μάλιστα
 τὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λειπομένην διὰ τὸ ἄγαν τραχὺ καὶ ἀβόσκητον, fort. partim
 e scholiis **634** diplex periostigm. ante versum in A et in pap. I ὅτι Ζηνόδο-
 τος — Σάμης τε ad Φ 232 (Ariston.), Π 203 (ex.), cf. sch. α 246. δ 671. 845. ι 24.
 ο 29; Strab. 10, 2, 10 (p. 453; = Apollod. FGrHist 244, 201), 10, 2, 13 (p. 455).
 Vide Steph. B. 294, 3; Lehrs Ar.³ 230 καὶ ἀγνοῶν sq. cf. Eust. 307, 40 φρού-
 ριον δὲ sq. aliter Strab. 10, 2, 13 (p. 455) **637** nullum signum ante versum in
 A; sch. Aristonico attr. Valk I 590, haud male ὅτι ἤδη sq. cf. Eust. 308,
 8 ἢ ἐκ χρ. μίξις cf. sch. Ar. Eccl. 378 ἐξηλλαγμέναι — οὔσαι cf. Ar. S. 112,
 32, aliter Hdt. 3, 58, 2 καὶ τὴν ἀγορὴν sq. cf. Λ 806—7, ad Λ 807 (Ariston.)
638 Eust. 311, 12: τίθησι δὲ τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ ποιητὴς μετὰ τοὺς ὑπὸ τὸν Ὀδυσ-
 σέα, διότι, φασὶν οἱ παλαιοί, τῇ Ἀκαρνανίᾳ, ἧς ὁ Ὀδυσσεὺς ἤρχεν, ἦνωται ἢ
 Αἰτωλία. καὶ οὕτως εὐτακτεῖται ὁ Κατάλογος, fort. e scholiis **639** fort. exstabat
 sch., cf. Steph. B. 707, 12: Ὠλένος· πόλις Ἀχαιῶν καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λε-
 γομένη. Αἰσχύλος ἱγρᾶσιον (τοαύσιον V, Καρσίν Mein., Γλαύκῳ Hartung;
 fr. 284 N.² = 745 b M.)· „τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν Ὠλενον“. Σοφοκλῆς ἐν Ἰππο-
 νόῳ (fr. 279 N.² = 300 P.)· „ἔξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι“. Ἀπολλόδωρος
 δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησὶν ἐν τῇ ἡ τοῦ Νεῶν καταλόγου (FGrHist 244, 163)· „τὸν
 Ὠλενον καὶ τὴν Πυλὴν νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκε.“ κέκληται δὲ ἀπὸ Ὠλένου
 τοῦ Διός, ὡς Ἰστρος ἐν Αἰγυπτίῳ ἀποικίας (FGrHist 334, 46)· „τῶν δὲ Δαναίδων

45 le. Frdl., οἱ τε ζᾶκνυθον: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 46
 ἐνέμοντο add. Lehrs (ἡδ' ἀμφὶ σάμην ἐνέμοντο Zen. scripsisse ci. Dtz., ἡδ' οἱ
 σάμη ἀμφενέμοντο Nck., at cf. Ludwich A. H. T. 1, 225, 1) 47 εἰς ἡ Frdl.,
 εἰς ὄσ A 47 sq. μεσο. τευ. καὶ ἱμβρου N 33, μεσο. ἰθάκης τε σάμοιο τε δ 845
 48 σάμης τε A em. Vill. 49 κάστρον fort. Cranii (Krane) castellum in insula
 Cephallenia (Nickau) 50 ἐκ χρωμ. om. A μίξις BE³E⁴ 50 sq. τῇ ζ.
 ἐπιπ. (ἐπιπολάσασα C) ἦν b ἦν ἐπιπολάσασα πρὸς τὴν ζωγραφικὴν A 51
 αἱ δὲ — ἐξηλλ. b ἐξηλλαγμέναι δὲ αἱ ὀδυσσέως νῆες A (cf. Eust.) 51 sq. ὀλ.
 οὔσαι κἂν b, εἰ καὶ ὀλίγαι ἀλλ' οὖν A, Eust. (fort. rectius) 52 τὸ ἐπίσ. ἔχ. b,
 ἐπίσημοι εἶεν A (fort. rectius), εἶεν ἐπίσημοι Eust. 53 μὴ σκορπ. A, Eust., ἢ μὴ
 ἐσκορπίζοντο b 53 sq. πρὸς κ. τ. ἄλλων om. A 54 ἀγορὴν A, voluit
 ἀγορᾶν (κοινην ἀγορᾶν Eust.)

- 55 **641.** οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς *Ariston.*
 ἠθέτηκεν, ἴσως ὑποπτεύσας τὸν Μελέαγρον κεχωρίσθαι τῶν Οἰνέως
 παίδων. εἰρηται δὲ ἐξ ὀνόματος κατ' ἐξοχήν, καθάπερ ἐπὶ τοῦ „Ζεὺς
 δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε καὶ Ἔκτορα“ (N 1)· καὶ γὰρ ὁ Ἔκτωρ Τρώς ἦν. A
641—2. <οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος ——— Μελέαγρος:> ἄστατος *ex.*
 60 ἡ τύχη, ὅταν μάλιστα δι' ἀσέβειάν τινες πορθοῖντο. προαπώλοντο
 δὲ Μελεάγρου οὔτοι. b(BCE³E⁴)
642 a. οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, <θάνε δὲ ξανθὸς Μέλεα- *Nic.*
 γρος>: ἔαν στίζωμεν ἐπὶ τὸ ἔην, ἔσται τὸ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Οἰνέως· ἔαν
 δὲ βραχὺ διαστέλλωμεν, ὄλος ὁ στίχος ἐπὶ τοῦ Μελεάγρου, καὶ τὰ
 65 ἐξῆς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην ξανθὸς Μελέαγρος, θάνε δέ. A
 b. <θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος:> διὰ τὸ προὔχειν *ex.*
 αὐτὸν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἰδίᾳ παρ' αὐτοὺς ἔταξεν. b(BCE³)
643. <τῶ:> ἐπὶ τοῦ Θόαντος (cf. B 638), ἴν' ἦ τοῦτω. A^{int} *ex. (?)*
645—80. <Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς ——— γλαφυραὶ νέες *ex.*
 70 ἔστιχόωντο:> ἀκολούθως ἐπὶ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰσθμοῦ
 θάλασσαν μέτεισι καὶ τὰς νήσους αὐτῆς ὀνομάζει. b(BCE³)
647. <Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόμεντα Λύκαστον:> *Hrd.*
 πᾶσαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ τὸν τόνον ἔχουσι. „Λυκαστόν“ δὲ τινὲς φασιν,
 οὐκ ὀρθῶς. b(BCE³)
 75 **648 a.** Φαιστόν: ὡς „πιστόν“ (O 331 al.), ὄξυτόνως· βαρυνό- *Hrd.*
 μενον γὰρ ἐπὶ τοῦ ἥρωος τίθεται, „Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον“
 (E 43). A
 b. Ῥύτιον: προπαροξυτόνως ὡς στάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραν- *Hrd.*
 νίων (fr. 9 P.) παροξύνει αὐτὸ ὡς „πεδίον“ (B 465 al.)· οὔτε γὰρ
 80 ὑποκοριστικὸν οὔτε εἰ ἦν ὑποκοριστικόν, παρωξύνετο καθότι τρί-
 βραχυ. τοῦτο δὲ εἶπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ „Θρόνιον“ (B 533). A

*Αναξίθεας καὶ Διὸς Ὡλενον γενέσθαι τὸν ἄρξαντα τῶν Ὡλενίων, cf. Strab. 8, 7, 4 (p. 386), 10, 2, 6 (p. 451) **640** nullum signum ante versum in A; tamen fort. erat sch. Aristonici referentis Zenodotum scripsisse Χαλκίδα τ' ἀγχιάλην, vide ad B 697 **641** et **642** diplae periestig. ante versus in A, haec fort. negligentia scribae **641** εἰρηται δὲ sq. ad B 625 a. N 1, cf. D ad B 642, *Hrd. rhet. fig. 100, 17, Eust. 312, 11* **642 a** cf. D *b* cf. Eust. 312, 10 **643** cf. D **645—52** Eust. 314, 24: θεῖος δὲ Μηρίωνος κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεὺς· Διὸς γὰρ Μίνως, οὐ καὶ Πασιφάης Δευκαλίων, οὐ Μόλος καὶ Ἰδομενεὺς, Μόλου δὲ Μηρίωνης, fort. e scholiis **647** fort. excidit pars notae Herodiani de accentu v. Λύκαστος, ad M 20; cf. Steph. B. 421, 4: τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὄξυνουσιν οἱ ἐγχώριοι. οὐκ ἐπικρατεῖ δὲ ἡ ἐθνικὴ παράδοσις **648 a** ad E 43 (*Hrd.*), cf. Eust. 313, 16; Steph. B. 654, 17 *b* — στάδιον cf. Eust. 313, 26; vide sch. Theocr. 1, 50 b εἶπομεν sq. exstabat ad B 533; conicere licet Tyrannionem etiam Θρονίον scripsisse

55 le. A, fort. οὐ γὰρ — υἱέες ἦσαν: ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι
 59 le. addidi ἄστατος susp., fort. οὐκ ἄστατος 62 sq. le. A suppl. Frdl.
 66 le. addidi (auctore Vill.) 68 le. add. Ddf. 69 sq. le. addidi 71
 θάλατταν BE³ 72 le. add. Vill. (λύκτον· add. Li)

Ariston. 649. ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην (ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο): πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 2 K.), ὅτι νῦν μὲν ἑκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐα (cf. τ 174) δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἦτοι οὖν ἑκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολῦπολιν, ἢ ἐπὶ τὸν σύνεγγυς καὶ ἀπαρτί- 85 ζοντα ἀριθμὸν κατενήνεκται νῦν, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 813 N.² = 899 P.). τινὲς δὲ φασὶ πυλαιμένη† τὸν Λακεδαιμόνιον δεκάπολιν κτίσαι. A

ex. (Ariston. ?) 654. (ἀγερώχων:) ἄγαν γέρας ἔχόντων, ἐντίμων. b(BCE³)

Hyd. 655. τρίχα: τὸ τρίχα βαρύνεται, ὅτι τὰ εἰς ὡς λήγοντα ἐπιρ- 90 ρήματα, εἰ ἔχει παρακειμένα εἰς ἄλλήγοντα μὴ συνεπιπτόντα ὀνόμασι, πάντως βαρυνόμενα ἔχει, οἷον σαφῶς „σάφα“ (B 192 al.). ὅθεν εἰ τριχῶς, τρίχα. A

Ariston. 658. Ἡρακλεΐη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Ἡρακλεΐη“, καὶ

649 cf. D. sch. τ 174 (*Ariston. ?*); Porph. 1, 48, 25. 1, 49, 14 ἑκατόμπολιν cf. sch. Lyc. 1214, Serv. Verg. A. 3, 106 ἀντὶ τοῦ πολῦπολιν vide sch. Pind. P. 1, 31 a ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ cf. Eur. fr. 472, 3; Soph. Trach. 44 (164) et 648 confert Friedl. τινὲς δὲ sq. cf. Strab. 10, 4, 15 (p. 479; = Ephorus FGr Hist 70, 146), unde Eust. 313, 34, qui addit (. . . ὡς ἱστορεῖ Ἐφορος, ὥστε κατὰ τούτους πρὸ μὲν τοῦ Ὀμήρου ἐνενηκοντα ἦσαν) εἶτε Λεύκου πολιορκήσαντος τὰς δέκα, εἶτε καὶ ἄλλως πως, ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀμήρου ἑκατόν, originis incertae, fort. e sch. τ 174 vel e Porph. l. c.; Niese, Mus. Rhen. 32, 1877, 283, 2, Rhode, Kl. Schr. 1, 1901, 54 653 Eust. 314, 40: „ἡῦς“ δὲ ὁ ἀγαθός, ἐξ οὗ κατὰ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα καὶ ὁ ἐνηὴς ἢ καὶ ἄλλως ὁ ἴπλατύς (fort. πρᾶος), cf. Ap. S. 85, 9, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 184, 15, Et. Gud. 251, 42), Et. Gen. (EM. 439, 53) 654 fort. excidit sch. Aristonici de v. ἀγερώχων, ad Γ 36 (test.), K 430; cf. Eust. 315, 1 et 314, 43 (hoc e Suetonio, vide Miller 419, 7; Alcm. fr. 10, 5 col. II 15 P.) ἄγαν sq. cf. h(M¹ P¹¹ V³): ἐντίμων παρὰ (M¹ V³ περὶ P¹¹) τὸ γέρας (pone D), D et D ad E 623, Eust. 314, 42 655 — βαρύνεται cf. Eust. 315, 4; sch. θ 506 σάφα sim. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 393, 23, Et. Gud. 497, 17) 656 Eust. 315, 28: τὸν δὲ . . . Λίνδον καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς οὕτω γενεαλογοῦσιν οἱ παλαιοί: Ἡλίου καὶ Ῥόδου νύμφης υἱὸς Κέρκαφος, οὗ καὶ Λυσίππου Λίνδος, Ἰηλυσὸς καὶ Κάμειρος . . . ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερκάφου Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαί γυναικες ἐκαλοῦντο, fort. e scholiis, cf. sch. Pind. Ol. 7, 34 b. 140 a 658 diplo periestigm. ante versum in A et in pap. I Eust. 315, 44: ταύτην (sc. Astyocheam) Ἡρακλῆς ἀγεται ἀνελὼν τὸν Φύλαντα, ὅτε κατὰ Ἐφυραίων Αἰτωλοῖς ἐστρατήγει. γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς Τληπόλεμον, ὃς ἐκτραφεὶς περιπέπτωκεν ἀκουσίῳ κακῶ· ἰδὼν γὰρ τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, ἦτοι τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τοῦ Ἡρακλέους, τουτέστι τὸν Λικύμνιον (ἀδελφὸς γὰρ ἦν Ἀλκμήνης, ὡς φασιν, ὁ Λικύμνιος) τοῦτον

82 le. A suppl. Vill. 83 πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. 84 ἐνενηκοντάπολιν:— A em. Vill. 87 sq. φασιν ἀλθαιμένη K. O. Mueller, recte 88 an δέκα πόλεις? 89 le. add. Li [ἐντ.] ἐντίμων πάνυ ὄντων E³ 90 le. Bk., οἱ ῥόδοι ἀμφενέμοντο: A ὡς Bk., ὅς A 93 τριχὸς A em. Vill. 94 le. Frdl., ὃν τέκεν ἀστυόχεια: A ὅτι A, ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. Ἡρακλεΐη Lehrs, Ἡρακλεΐη A, Ἡρακλεΐη Nck. (vide ad E 638 a), τῇ Ἡρακλεΐη Dtz.

95 ἄμετρον ποιῶν καὶ οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑρακλῆος
1 Ἑρακλῆειη ἐκπίπτει. A

659. τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης (ποταμοῦ ἄπο Σελλήεν- *Ariston.*
τος): ὅτι ἡ Ἐφύρα αὕτη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου, τῆς Θεσπρωτίας
οὔσα· καὶ ὅτι σὺν τῷ σ̄ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἄφ' οὗ τὸ
5 παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ (sc. Π 234). οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλλοὺς
λέγουσι πλανηθέντες. A

662. αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο: ἰσθόρηται ὅτι Τληπόλεμος ——— D
φυγὰς τῆς πατρίδος. A

a.¹ {φίλον μήτρωα} κατέκτα: Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἄσκα- *Hrd.*
10 λωνίτης (p. 42 B.) Ἀρίσταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ „ἕκτα σὺν
οὔλομένη ἀλόχῳ“ (λ 410) κατὰ συστολήν. Τυραννίων (fr. 10 P.)
δὲ κατ' ἕκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνη τῇ γραφῇ τῇ κοιμι-
ζομένη ὑπ' Ἀριστάρχου „ὡς ἔμεν ἴδτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκτα(ν)“
(Δ 319). ἡ μέντοι κοινή ἀνάγνωσις ἢ κατὰ συστολήν ἀφορμὴν ἔσχε
15 τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ „οὔτα κατὰ λαπάρην“ (Z 64). A

οὖν Ἰδῶν ἀμελῶς φασιν ἐν γῆρᾳ χειραγωγούμενον καὶ ἀφείς βακτηρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέ-
την τοῦ μὲν οἰκέτου ἤμαρτεν οὐ κατευστοχήσας, τὸν δὲ γέροντα πλήξας ἔκτεινεν οὐχ
ἐκῶν· διὸ καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον συναγαγὼν λαὸν καὶ στασιαζομένους τοὺς Ῥοδίους
εὐρηκῶς καὶ ἐνὶ προσκεχωρηκῶς μέρει ἐκράτησε. καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐστράτευσε
κατὰ τῆς Τροίας καὶ αὐτός. καὶ οὕτω μὲν ἡ Ὀμηρικὴ ἐν ὀλίγῳ διασεσάφηται ἱστορία,
fort. e scholio deperdito; de v. Ἀστυόχεια (non Ἀστυδάμεια) vide sch. Pind.
Ol. 7, 42 a/b; Lehrs Ar.³ 239 not. ὅτι Ζηνόδοτος sq. ad E 638 a (Ariston.), cf.
Schulze, Quaest. ep. 256; Wilamowitz, Pindaros 366, 1 ἀπὸ γὰρ τοῦ sq. cf.
Eust. 316, 21 659 ad Z 152. N 301. O 531 (Ariston.), cf. D, sch. α 259, sch.
Pind. P. 10, 85 a, Strab. 8, 3, 5 (p. 338), 8, 3, 6 (p. 339; = Apollod. FGrHist 244,
181); Steph. B. 290, 3 (fort. ex Eraphrodito, cf. Beiträge 259): Ἐφύρα· πόλις
Ἠπειροῦ ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἀμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασ-
γοῦ τοῦ γηγενοῦς τοῦ Ἀρκάδος. ἐκ ταύτης Ἀστυόχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὡς
φησιν Ὀμηρος (sc. B 658—9). ἦν δὲ αὕτη μεταξὺ Πύλου καὶ Ἥλιδος, ὡς Παρμε-
νίσκος φησὶν (fr. 11 B.). Aut ante ἐκ ταύτης aut ante ἦν δὲ αὕτη excidisse verba
δευτέρᾳ περὶ Ἥλιν censuit Mein., at cf. Beiträge 260, 2; Eraphr. partim certe e
scholiis videtur pendere. Vide ad B 570. 839 a καὶ ὅτι σὺν τῷ σ̄ sq. ad Π 234
(Ariston.), cf. Strab. 7, 7, 10 (p. 328; = Apollod. FGrHist 244, 198), Ap. S. 141,
2, Steph. B. 268, 17. 561, 5. Vide ad B 839. M 97 (Ariston.) 660 de v. αἰζηῶν
vide ad Γ 26 661 sch. D. Thr. (Σ¹) 443, 9: διαροῦμεν . . . καὶ „Τληπόλεμος
ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ (scripsi, τράφεν ἐνὶ codd.) μεγάρῳ“· τὸ γὰρ πλήρες τράφη, ἦκιστα
τῶν μακρῶν ἐκθλιβομένων, fort. sec. Herodianum, cf. Beiträge 223. Vide sch.
Pind. Ol. 7, 36 c. 37 662 a¹ ad O 432 (Hrd.), cf. sch. α 300 (Hrd.) οἶμαι δὲ (12)
sq. ad Δ 319 (Hrd.) ἢ κατὰ συστολήν sq. ad E 256 b¹. Z 205 (Hrd.)

1 ἡρακλείη A em. Vill. 2 sq. le. A suppl. Vill. 3 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι
Vill. θεσπρωτίας A em. Vill. 9 (le.) φιλ. μήτρ. del. Bk. 13 ὡς ὅτε
Hom. (et certe Hrd.) κατέκτα A suppl. Lehrs, qui tertiam personam brevem
voluisse Aristarchum monet (vide ad O 432) 14 ἀφορμῆς A em. Vill.

- Hrd.* (?) a.² διὰ βραχέος τοῦ ᾠ· ἀποκοπή γάρ ἐστι τοῦ „ἔκτανεν“ (B 701 al.). b(BCE³)
- Did.* 665 a. βῆ φεύγων {ἐπὶ πόντον}: τὸ μὲν Ὀμηρικὸν ἔθος „βῆ φεύγειν“ προφέρεται. ἀλλ’ ὁ γε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ’ οὕτως γράφει βῆ φεύγων. A 20
- ex.* b. <βῆ φεύγων> Ἑλληνικὸν ἐστὶ τὸ μὴ φόνω φόνον λύειν, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον· ὅθεν Σόλων (fr. 7 R.) ἔτη πέντε ὤρισεν. b(BCE³E⁴)
- Hrd.* c.¹ {ἀπέιλησαν} γάρ οἱ {ἄλλοι}: ὁ γὰρ ὀξύνεται, ἵνα ἀντωνυμία γένηται ἐγκλιτικὴ δοτικῆς πτώσεως (τὸ οἱ), καὶ μὴ ἄρ-25 θρον· καὶ γὰρ ἔθος μᾶλλον τῷ ποιητῇ παραλείπειν τὰ ἄρθρα. A
- c.² τὸ οἱ ἀντωνυμία ἐστίν, οὐκ ἄρθρον· ἑλλειπτικός γάρ ἐστι τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητής. b(BCE³)
- Ariston.* 667. αὐτὰρ ὁ γ’ ἐς Ῥόδον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „αἴψα δ’ ὁ γ’ ἐς Ῥόδον“. οὐ δύναται δὲ ταχέως ἐληλυθέναι ἐπὶ τὴν Ῥόδον ὁ 30 πρότερον μὲν ναῦς πεπηχώς, εἶτα ἀλώμενος καὶ οὐκ ἑυθύ πλοικῶς†. A
- Ariston.* 668. τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν <καταφυλαδὸν ἢ δὲ φίληθεν>: σσημειώται πρὸς τὸν ἐξῆς ἀθετούμενον· οὐ γὰρ νοήσας τις ὅτι τὸ σημαίνόμενον τοιοῦτόν ἐστι, καίπερ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκοῦντες 35 πόλεως, ἀλλὰ τριχῆ διασπαρέντες ἐφιλήθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, ἐζήτησεν ὑπὸ τίνος ἐφιλήθησαν. διὸ προσέθηκε τὸν „ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει“ (B 669). A
- ex.* 668—9. <ἠδὲ φίληθεν / ἐκ Διός> τοῦτο πρὸς τὴν κοινὴν ὑπόνοιαν καὶ δόξαν· θεοφιλεῖς γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς πλουσίους οἴονται. 40 b(BCE³E⁴)
- Ariston.* 669. <ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει> ἀθετεῖται. ἠδὲ αἰτία προεῖρηται (ad B 668). A^{im}

665 a cf. sch. pap. I Ὀμηρικὸν ἔθος ad Γ 10. K. 408. Z 499 οὐ μετέθηκεν ad Γ 262. H 14. Θ 235. I 222. Π 636. X 468. Ψ 857, cf. Lehrs Ar.³ 354; Friedl., Zoil. 68 b cf. Eust. 316, 44 ἔτη πέντε cf. Antiph. tetr. B β 10; Lipsius 611, 42; Dittenberger, Herm. 32, 1897, 7. 40, 1905, 458; Maschke 12, 7. Vide ad I 632—3 (ex.) c¹ ἀντωνυμία . . . ἐγκλιτ. ad O 226. Π 85. Vide ad E 64 (Hrd.) καὶ γὰρ ἔθος sq. ad B 1 (Ariston.), K 408 667 ἀλώμενος cf. Meth. (An. Ox. 1, 79, 30, Et. Gen. = EM. 73, 32) 668 diple ante versum in A, cf. locos a Carolo Lehrs (Ar.³ 329) laudatos 668—9 cf. Eust. 317, 6 669 errat sch. Pind. Ol. 7, 63a:

18 (le.) ἐπὶ πόντον del. Vill. 21 le. add. Li 22 sq. ὤρισεν ἔτη πέντε E⁴, ἐντεῦθεν λαβὼν ὤρισε τοῦτο Eust. 24 (le.) ἀπ. et ἄλλοι del. Bk. 25 τὸ οἱ add. Vill. 29 (le.) > αὐτὰρ A ὅτι A, fort. ἠ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 31 ναῦς οὐ πεπ. Roe. εὐθυπλοκῶς Cob., εὐθυπλοήσας Bk. (Vill.), fort. εὐθυπλοηκῶς vel ἡθύπλοηκῶς 33 le. A suppl. Vill. 39 le. (ἠδ’ ἐφίλ. ἐκ. δ.) add. Vill. (ἠδὲ φίληθεν· Li) 39 sq. δόξαν καὶ ὑπόνοιαν E⁴ 42 le. addidi

670. καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον <κατέχευε Κρονίων>: *Ariston.*
 45 ὅτι Πίνδαρος (Ol. 7, 34) κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὕσαι τὸν Δία, Ὀμή-
 ρου μεταφορᾶ κεκρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ
 πλοῦτου. A

671. Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν: ἐνταῦθα τρις ὀνομάσας ——— D
 εἶπετο λαός (B 675). A

50 a.¹ ἄγε τρεῖς νῆας: χωρὶς τοῦ ὄν τὸ ἄγε. καὶ ὅλως ἐφ' ὧν *Did.*
 ἴτ᾿ ἐπιφερόμενα† σύμφωνά ἐστι, τὸ ἐκ τῆς προτέρας λέξεως σύμφω-
 νον περιαιρετέον. A

a.² ὅτε δύο σύμφωνα ἢ συλλαβὴ ἐπάγεται, περιγραπτέον
 αὐτῇ τῆς προτέρας τὸ σύμφωνον. b(BCE³)

55 672. Χαρόποιο {τ' ἄνακτος}: ὡς Μενάνδροιο· καὶ γὰρ ἀπὸ *Hrd.*
 γενικῆς εὐθείᾳ ἐστι παρελιημμένη ὡς τὸ „ἰὸς Τροιζήνοιο“ (B 847).
 καὶ εἰς ἰδιότητα ὀφείλει ἢ βαρεῖα τάσις παραλαμβάνεσθαι. A

673—5. Νιρεὺς ὃς κάλλιστος <———— εἶπετο λαός>: *Ariston.*
 τρισὶ στίχοις παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν
 60 τοὺς δύο (sc. 673. 675) ἠθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον (sc. 674)
 οὐδὲ ἔγραψεν, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμουμένου ἐν πᾶσι τὸν Ἀχιλλεῖα
 προτεροῦντα στήσαι. A

673—4. <Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ——— μετ' ἀμύμονα *ex.*
 Πηλεΐωνα:> οὐδὲ ἐν πρὸς δόξαν κάλλος ἀγεννές· Ἀχιλλεὺς δὲ ἀμ-
 65 φοτέροις κεκόσμηται. φιλέλλην δὲ ὧν πάντας ἀξιομνήστους ποιεῖ
 καὶ πάντας ἐπαινεῖ, ὅπως πιστεύοιτο, καὶ ἵνα τοὺς ἐν ἀνδρείᾳ καὶ
 σώματι καὶ κάλλει διαφέροντας εἰδῶμεν Ἑλλήνας. b(BCE³E⁴)

βρέχε θεῶν βασιλεύς· τοῦτο ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ στίχου τοῦ ἀθετουμένου μετενή-
 νεκται (B 670): „καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων“, cf. Cobet, *Mi-*
scell. crit. 397 670 sim. sch. Pind. Ol. 7, 63 a/b, cf. D, sch. o 426; Strab. 14, 2,
 10 (p. 654—5), Aristid. or. 25, 30 (p. 80, 11 K.), Eust. 317, 7; Lehrs Ar.³ 186
 671—3 fort. exstabat sch. de figura quae ἐπαναφορὰ appellatur, cf. Aristot. rhet.
 3, 12 p. 1414 a 2, Demetr. eloc. 61—2, [Plut.] v. p. Hom. 32, Tryph. fig. 203, 6 al.
 671 a cf. sch. pap. I, ad B 756 (Did.), Δ 139 c. Z 456. T 90. Ω 565, sch. i 145
 672 ad B 847 (Hrd.), H 76 (pap.), cf. Ap. Dyc. (Fr. 47, 15) ap. Steph. B.
 325, 1 καὶ εἰς sq. cf. Arcad. 76, 23. Vide ad Ω 566 (Hrd.) 673—5 diplae
 periestigm. ante versus in A τρισὶ στίχοις sq. brevius Eust. 317, 30 οὐδὲ
 ἔγραψεν cf. Wecklein, Zusätze 38 673—4 — ἀγεννές cf. Eust. 317, 33 Ἀχιλ-
 λεὺς — κεκόσμηται ad A 454. l 668. Π 97. 237, cf. Bachmann 40 φιλέλλην —
 ἐπαινεῖ cf. Eust. 317, 41, vide Galen. Scr. min. 1, 114, 10 Marqu., sch. Lyc.
 1011 καὶ ἵνα sq. cf. Eust. 318, 10 674—5 diplae periestigm. ante versus in pap.

44 le. A suppl. Vill. 45 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 50 (le.) ✕ ἄγε A (le.)
 τρεῖς νῆας del. Bk. 51 τὰ ἐπιφ.] τὰ ἐπιφερόμενα δύο Herm., malim δύο ἐπιφερό-
 μενα (omisso τὰ, quod per errorem pro β' scriptum est) 52 περιαιρετόν A corr.
 Vill. 55 (le.) τ' ἄνακτος del. Bk. 58 le. A suppl. Vill. 59 περιεστιγμέναι A
 em. Vill. 62 παραστήσαι Pluyg., recte ut vid. 63 sq. le. addidi 64 οὐδὲ ἐν]
 οὐδὲν Eust. κάλλους Eust. ἀγενές BE⁴ 66 καὶ πάντας] οὐ πάντας δὲ
 Eust. ἀνδρίᾳ E³

- ex.* 675. <ἀλλ' ἀλαπαδνός ξην:> ἀπήλλαξεν ἡμᾶς τῆς ζητήσεως τῆς πολυπράγμονος τοῦτο ἐπαγαγών. b(BCE³E⁴)
- Hrd.* 676. Κράπαθον {τε}: ὡς λάπαθον, οὕτως Κράπαθον· καὶ 70 γὰρ ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ ὀφείλει βαρύνεσθαι ἐπὶ θηλυκῶν, λέγω δὲ ὁ εἰς θος λήγων ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ ᾧ παραληγόμενος, ἄμαθος (cf. E 587), „ψάματος“ (I 385). A
- ex.* 677 a. <καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν:> ταύτην ἐλὼν Ἑρακλῆς μίγνυται Χαλκιόπη τῇ Εὐρυπύλου καὶ ποιεῖ Θεσσαλόν, 75 οὐ μέμνηται οὗτος (sc. B 679). b(BCE³)
- Hrd.* b. <Καλύδνας:> ὡς καλύβας ἀναγνωστέον. A^{int}
- Ariston.* 681 a. νῦν αὖ τοὺς ὄσσοι <τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον>: ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν οὕτως „οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὐθαρ ἀρούρης“, τοῦ Ὀμήρου φιλοτέχνως ὥσπερ 80 προοιμιαζομένου διὰ τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν, οὐκ ὄντα συναφῇ τοῖς προειρημένοις. A
- ex.* b. <νῦν αὖ τοὺς ὄσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον:> ἐπιστρέφει ἠθικῶς τὸν Κατάλογον ἐπὶ Ἀχιλλέα, δευτέραν ἀρχὴν Καταλόγου ποιοῦμενος. ἔστι δὲ ἡ Θεσσαλία πεδίον μέγα 85

I, vide ad B 673—5 675 cf. Eust. 318, 11 (qui sch. ad hunc versum rettulit) 676 ἄμαθος ψάματος cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 445, 3), Arcad. 55, 6; de metathesi Κάρπαθος — Κράπαθος cf. D, sch. Ap. Rh. 4, 1636 677 a cf. D ad Z 255, [Apoll.] bibl. 2, 166, Diod. 5, 54, 1, sch. Pind. N. 4, 42 b, sch. Call. h. 4, 160—1; aliter D, Eust. 318, 34 b fort. exstabat sch. de notione v. Καλύδνας, cf. Strab. 10, 5, 19 (p. 489): νήσους δε Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὧν μίαν εἶναι Κάλυμναν· εἰκὸς δ' ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων λέγονται καὶ Κασίων αἱ ἑγγύς καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ Καλύμνῃ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένη Καλύδνη. τινες δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ, Λέρον καὶ Κάλυμναν, ἄσπερ καὶ λέγειν τὸν ποιητὴν (sc. B 677). ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς ὠνομάσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν (fr. 17 G.), ὡς Ἀθήνας καὶ Θήβας, δεῖν δὲ ὑπερβᾶτως δέξασθαι τὸ τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ νήσους Καλύδνας λέγειν, ἀλλ' οἱ δ' ἄρα νήσους Νισυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσσον τε καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, Καλύδνας τε (cf. B 676—7) ὡς Καλύβας sq. cf. Et. Gen. (= EM. 486, 27, Et. Gud. in Reitzenstein, Gesch. 161, 27, Su. κ 268): κ ἀλύμνος· . . . ἄς ὁ Ἀπολλόδωρός φησι (FGrHist 244, 173) λέγεσθαι Καλύδνας ὡς καλύβας 680 fort. erat sch. Didymi de v. τῶν δέ, ad B 516 681 diplex (non periestigm.) ante versum in A, error scribae a προοιμιαζομένου cf. Bachmann 32 b — ποιοῦμενος cf. Eust. 319, 32 ἔστι δε sq. Eust. 321, 22: ἡ Θεσσαλία πεδίον μέγα ἔστι καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον, πρὸς ἀνατολὰς μὲν τῇ Ὀσση καὶ τῷ Πηλίῳ, πρὸς δυσμὰς δὲ τῷ Πίνδῳ, ἐξ οὗ ὁ Πηνειὸς ὀρμώμενος ἔξεισι πρὸς ἔω ἦτοι πρὸς ἀνατολήν, πρὸς ἀρκτοὺς δὲ τῷ Ὀλύμπῳ καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῇ Ὀθρυί. τούτου ἦρξε τοῦ τόπου Θεσσαλός, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Θεσ-

68 sq. sch. in b ad B 674 relatum trps. Valk (cf. Eust.); le. addidi τῆς πολυπράγμονος ζητήσεως E⁴ 70 (le.) τε del. Bk. 74 le. add. Vill. (καὶ κῶν· iam Li) 77 le. add. Bk. (Vill.) καλύβας Ddf., καλάθας A 78 sq. le A suppl. Vill. 79 ὅτι A, ἡ διπλῆ ὅτι Vill., Bk. (debuerunt ἡ δ. περιεστιγμένη, ὅτι) 82 τὰ Bk., τὸ A 83 sq. le. add. Vill.

καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. τούτου πρῶτος ἦρχε Θεσσαλός, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη· b(BCE³E⁴) οὗ ἔκγονος Αἰμων, ἐξ οὗ καὶ Αἴμονες· οὗ Πελασγός, Φθίος, Ἀχαιοί. ἄρχει δὲ Πελασγός ταύτης τῆς χώρας· Ἄργος δὲ ἀπὸ Ἀργείας τῆς αὐτοῦ μητρὸς, μετὰ δὲ
 90 θάνατον αὐτοῦ οἱ ἀδελφοὶ ἄρξαντες Φθίαν καὶ Ἀχαιᾶν ὠνόμασαν. ᾧκει δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων ὁ τούτων κατὰ τινὰς ἔκγονος· οὗ Ἕλλην, ὃς Ἕλληνας αὐτοὺς ὠνόμασεν. b(BE³E⁴)

681—b. νῦν αὖ τοὺς ὄσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος *Nic.* | *Hrd.* ἔναιον (—— Ἀχιλλεύς): μακρόθεν ὑπακούεται τὸ „ἔσπετε“
 95 (B 484) ἢ τὸ „ἔρέω“ (B 493)· καὶ τὰ τοιαῦτα τοῖς αἰτήμασιν ὑποπίπτει. στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἔναιον (681), ἴν' ἢ τὸ ἐπιφερόμενον οἱ τ' Ἄλον ἴτε καὶ Ἀλόπην ἴ ἐνέμοντο (682)· τὸ γὰρ οἱ κατ' ἐπανάληψιν περισσεύει. δύναται δὲ καὶ ὑποστίξῃσθαι ἕκαστος στίχος ἕως τοῦ Ἀχαιοί (684) κατὰ τέλος. ἡ δὲ συνήθεια συνάπτουσα τὰ
 5 τοιαῦτα τοῖς ἐπάνω οὐ κατορθοί· οὐ γὰρ μόνοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος κατοικοῦσιν οἱ ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένοι. | τὸ δὲ τοὺς (681) ἀντωνυμία ἐστί· διὸ περισπαστέον τὸ νῦν καὶ τὸ αὖ. A

682. (Τρηχίῖν' ἐνέμοντο:) Ἰακῶς τὸ ἐνέμοντο Ἀρίσταρχος. *Did.*
 A^{int}

σαλία, οὗ Αἰγων, οὗ Αἰμων, ὅθεν Αἴμονες, μοῖρα Θετταλική, οὗ καὶ Λαρίσσης, γυναικὸς Ἀργείας, Πελασγὸς καὶ Φθίος καὶ Ἀχαιοί. ἄρχων δὲ ὁ Πελασγὸς μοῖρας τῆς χώρας Πελασγικὸν Ἄργος ὠνόμασε καὶ πόλιν Λάρισσαν. θανόντος δὲ αὐτοῦ ἄρξαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ μοῖραν τῆς γῆς Φθίαν καὶ Ἀχαιᾶν ἐκάλεσαν. οἰκέι (rectius ᾧκει) δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων, οὗ υἱὸς Ἕλλην, ὃς Ἕλληνας τοὺς ἐκεῖ ἐκάλεσεν, οὗ Ζοῦθος, οὗ Ἀχαιοί καὶ Ἕλλην, ἀφ' οὗ πάλιν Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν, e scholio partim uberiore πάντοθεν — καλυπτόμενον (86) cf. Hdt. 7, 128—9 τούτου πρῶτος sq. cf. sch. Ap. Rh. 3, 1090 b (Rhian. fr. 25 P., Apollod. FGrHist 244, 164), Strab. 9, 5, 23 (p. 443—4); Jacoby ad FGrHist 4, 4 (p. 433) Πελασγός (88) aliter sch. Ap. Rh. 1, 580 b; vide D ad I., Strab. 8, 6, 5 (p. 369 = FGrHist 244, 200) Ἄργος aliter Strab. 9, 5, 5 (p. 431) Ἀχαιᾶν (90) ad I 141 (Ariston.), cf. sch. Ap. Rh. 4, 1329 681—5 — ἔρέω cf. Eust. 319, 35 τοῖς αἰτήμασιν cf. Friedl., Nic. 53 νῦν ad Φ 428 (Hrd.) αὖ ad K 25. Π 87 (Hrd.), cf. sch. α 109. μ 116. ξ 161 682 Meth. (An. Ox. 1, 79, 3, brevis E. Gen. [AB] Ἄλος): Ἄλος· πόλις Θεσσαλίας. ὁ ποιητής· „οἱ τ' Ἄλον οἱ τ' Ἀλόπην“. εἰρηται ἀπὸ τοῦ Ἀθάμαντος ἄλης παρὰ τοὺς τόπους ἐκείνους νεομένης,

86 ἦρξε E³ 86 sq. θετταλὸς BE⁴ 87 οὗ ἔκγονος sq. stemma mirum, cum Thessalus filius Haemonis, Haemo Pelasgi fuisse tradantur (cf. test.); fort. auctor huius scholii erravit αἰμων Heyne cl. Eust., ἄμμων b 87 sq. ἐξ οὗ] fort. ἀφ' οὗ 88 αἴμονες scripsi cl. Eust., ἄμμωνες b 89 ἄργος δὲ] fort. ἄργος δ' ὠνόμασεν 93 sq. le. A suppl. Friedl. 1 sq. ἴν' ἢ — ἄλον susp., ἴν' ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐπιφερόμενον, ὑπακουομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἔσπετε, οἱ τ' ἄλον propos. Frdl. 2 ἄλον οἱ τ' ἀλόπην οἱ τε τρηχίαν νέμοντο (vel τρηχίῖν' ἐνέμοντο) Hom. 5 οὐ γὰρ μόνοι] καὶ γὰρ μόνον Frdl. 7 περισπασταῖον A em. Vill. 8 le. (= vulg.) add. Bk. (Vill.) ἐνέμ.] νέμοντο Vill., Bk., inutili coniectura (cf. test.)

ex. 683. Ἑλλάδα: οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιώτιν· ὁ καὶ 10
βέλτιον. b(BCE³)

Ariston. 684. Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο (καὶ Ἑλληνας): ὅτι
μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἑλληνας καλεῖ. A

καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα (Et. Gen., κτισθείσης An. Ox.). Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 177) δὲ ἀρσενικῶς λέγεσθαι τὴν πόλιν, *sim.* Strab. 9, 5, 8 (p. 433); Steph. B. 77, 16: Ἄλος· . . . καὶ Φθιώτιδος ὑπὸ τῷ πέρατι τῆς Ὀθρων. ἀπέχει δὲ Ἱτωνος ὡς ἐξήκοντα σταδίους. κτίσαι δὲ αὐτὴν Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσεως αὐτῶ ἄλης (cf. Strab. 9, 5, 8 [p. 433]). Θέων δὲ φησιν (p. 41 et 47 G.) ὅτι Ἄλος θεράπιαινα ἦν Ἀθάμαντος ἢ μηνύσασα τὴν Ἰνώ φρύγειν τὰ σπέρματα, ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασε. δύο δὲ Παρμενίσκος (fr. 9 B.) Ἄλους ἱστορεῖ, τὸν μὲν Μαλιακὸν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάω, *originis incertae*, cf. sch. Ap. Rh. 1, 482 a. 2, 498/527 n; Beiträge 265, 2 de Alo et Alope cf. Strab. 9, 5, 8 (p. 432): περὶ Ἄλου δὲ καὶ Ἀλόπης διαποροῦσι, μὴ οὐ τοὺτους λέγει τοὺς τόπους, οἱ νῦν ἐν τῷ Φθιωτικῷ τέλει φέρονται, ἀλλὰ τοὺς ἐν Λοκροῖς, μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος τοῦ Ἀχιλλεῶς ὥσπερ καὶ μέχρι Τραχίνος καὶ τῆς Οἰταίας· ἔστι γὰρ καὶ Ἄλος, καὶ Ἀλιούς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη. οἱ δὲ τὸν Ἀλιούνα ἀντὶ Ἀλόπης τιθέασι καὶ γράφουσιν οὕτως· „οἱ θ' Ἄλον οἱ θ' Ἀλιούνη" οἱ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο", fort. partim ex Apollodoro, Ap. S. 24, 21: Ἀλόπη· πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ, He. α 3239 et 3243; vide Aristoph. fr. 6 Dem. (= 53 A Edm.) Ἰακῶς sq. cf. sch. pap. I; vide ad A 162 683 de Phthia cf. Steph. B. 663, 16: Φθία· πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας. Παρμενίσκος (fr. 10 B.) δὲ χώραν αὐτὴν φησὶ καὶ οὐ πόλιν, οὐκ ὀρθῶς. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ Φθίου Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσης, *originis incertae*, fort. ex Eraphrodito; vide ad N 686 οἱ μὲν sq. cf. Strab. 9, 5, 6 (p. 431); vide ad I 395. 447 (A); — Φθιώτιν cf. Eust. 320, 42 (*qui hocce scholio pendere vid.*); — πόλιν μίαν cf. D, D ad I 478, Eust. 320, 34; sch. Ap. Rh. 1, 904—06 a 684 fort. aderat sch. de Myrmidonibus et de genealogia Achillis, cf. Eust. 320, 42: Μυρμιδόνες δὲ ἢ ἀπὸ μυρμῆκων κατὰ μῦθον ἐκλήθησαν. . . ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνο ἥρωος υἱοῦ Διός. λέγεται δὲ κατὰ Αἰγιναν ἢ περὶ αὐτῶν μυθολογία· ὅθεν καὶ Μυρμιδονία ἢ Αἰγίνα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. . . (ib., 321, 1) φυγεῖν δὲ τὸν Πηλέα ἐκέλευεν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ Φώκου φόνον, μεθ' ὃν Πηλεὺς εἰς Φθίαν ἔλθων εὗρεν αὐτὴν ἀρχομένην ὑπὸ Ἀκτορος υἱοῦ Μυρμιδόνο. ἐγάμει δὲ ὁ Ἀκτωρ Αἰγιναν τὴν ἡρώϊδα μετὰ Πολύβοιαν τὴν πρώτην γυναῖκα, ἐξ ἧς εἶχε Μενότιον καὶ ἑτέροισι, οὓς εὐρῶν ἐπιβουλεύοντας καὶ ἐξελάσας τῷ Πηλεῖ τὴν θυγατέρα Πολυμήλιαν δίδωσι καὶ τὴν βασιλείαν, ᾧ καὶ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πολυδώρα, υἱὸς δὲ Ἀχιλλεύς, ὁ καὶ ἄρχων ἄρτι τῶν Θετταλῶν, [Apoll.] bibl. 3, 163 Eust. 321, 10: φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι σεσημειώται τὸ Ἀχαιοὶ ὄξυνόμενον, fort. e scholiis; exstitisse vid. sch. alterum Aristonici, cf. Eust. 321, 17: σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι ὄντας Δόλοπας, οἷς ἡ κλήσις αὕτη ἐστὶν ἐκ τινος Δόλοπος ἥρωος. . . συζεύγνυσι τοῖς ὑπακούουσι τῷ Ἀχιλλεῖ· συνυπακουστέον γὰρ φασὶ καὶ τοὺτους κατὰ τὸ σιωπώμενον· γελοῖον γὰρ φασὶ τὸν μὲν βασιλεῖα Φοίνικα μετέχειν τῆς στρατείας, ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσε (cf. I 484), τοὺς δ' ὑπηκόους Δόλοπας μὴ παρῆναι ὅτι μόνους sq. cf. Eust. 321, 6, qui addit: ἐπειδὴ καὶ Ἑλλην ὁ τοῦ Διὸς περὶ τὴν ἐκεῖσε ἦρχεν Ἑλλάδα, Apollod. (FGrHist 244, 200) ap. Strab. 8, 6, 6, (p. 370), Steph. B. 500, 2; D ad I 395, sch. δ 726, sch. Ap. Rh. 1, 416. 1,

685. <ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς:> τοῦ πρακτικοῦ μόνου καὶ πολιτι- *ex.*
 15 κού ἡγεῖται, τὸ δὲ λοιπὸν ἔξ. **b**(BCE³)
686. ἀλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο: ὅτι Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ἀπὸ τούτου *Ariston.*
 ἕως τοῦ „τῆς ὁ γε κείτ' ἀχέων“ (B 694) στίχους ἐννέα. ἀναγκαῖοι δὲ
 εἰσιν· δι' αὐτῶν γὰρ δηλοῦνται ὅτι ἐφ' ἑαυτῶν ἔμενον οἱ Μυρμιδό-
 νες. **A**
- 20 689. <κούρης χωόμενος:> ὅτι ἔλλείπει ἢ περὶ πρόθεσις. **A**^{im} *Ariston.*
 690. τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τὴν ἐν Λυρ- *Ariston.*
 νησσοῦ“. οὐκ ἔλαβε δὲ αὐτὴν ἐν Λυρνησσοῦ, ἀλλὰ πρότερον κατὰξας
 τῷ Ἀγαμέμνονι ἐξαιρετον ἔλαβεν αὐτὴν γέρας. **A**
692. <κάδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν:> ἀπὸ μετοχῆς (cf. B 691) μετ- *ex.*
 25 ἦλθεν εἰς ῥῆμα. αἶε δὲ πρὸς Ἀχιλλέα προσπαθῶς ἔχει. **b**(BCE³)
- 694 a. ἀνστήσασθαι ἔμελλεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἴανα *Ariston.*
 τάσασθαι† ἔμελλεν“, ἴδιὰ τοῦ καταπρωηγουμένως λόγου† αἰολίζον-
 τος, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως δι' εὐφωνίαν. οὐδ' οἱ Αἰολεῖς δὲ οὕτως λέγου-
 σιν. **A**
- 30 b. <τάχα δ' ἀνστήσασθαι ἔμελλεν:> ψυχαγωγεῖ ταῖς *ex.* | *Did.* (?)
 ἐλπῖσι τοὺς ἀκροατάς. | σὺν τῷ ὄν δὲ ἡ γραφή. **b**(BCE³)
- 695 a. <Φυλάκην:> βαρυτονητέον τὸ Φυλάκην πρὸς ἀντι- *Hrd.*
 διαστολήν τοῦ ὄξυνομένου. **A**^{iat}
- b. <Φυλάκην:> εἰς τῶν Αἰολιδῶν ὁ Δηϊών, οὗ Φύλακος, *ex.*
 35 ἀφ' οὗ ἡ Φυλάκη, οὗ <***> Ποίας καὶ Ἰφικλος, οὗ Πρωτεσίλαος. **b**
 (BCE³)

904—6 a. 3, 775 a; Lehrs Ar.³ 225; vide ad B 529—30 et I 395 a 685 — ἡγεῖ-
 ται cf. Eust. 322, 4 686 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae
 689 diplo ante versum in A, fort. etiam in pap. I (sec. ed. pr.) ad A 65 b; aliter
 Eust. 322, 12 690 ad I 271 (Ariston.); vide Eust. 322, 14 692 nullum
 signum ante versum in A, tamen fort. exstabat sch. Aristonici referentis tres
 Epistrophos fuisse, ad B 856 (Ariston.), cf. Eust. 322, 38: Ἐπίστροφος δὲ ἰδοῦ καὶ
 οὗτος ἕτερος παρὰ τὸν Ἑλληνα, οὗ ἐμνήσθη ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Φωκέων καταλόγῳ (sc.
 B 517). Vide ad E 517 c ἀπὸ — ῥῆμα cf. Eust. 322, 34 694 a cf. sch. pap. I,
 ad A 305 a; Wackernagel I, 824 b — ἀκροατάς cf. Eust. 322, 5 695 a
 h(P²¹): ὄξυτόνωσ τὸ προσηγορικόν, φυλακή· Φυλάκη δὲ ὡς Ἰθάκη, fort. fr. Hero-
 diani, ad O 335 (Hrd.) b Eust. 323, 42: εἰς τῶν Αἰολιδῶν Φύλακος κτίσας

14 le. add. Vill. 16 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι 20 le. add.
 Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 21 ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.
 24 le. add. Vill., solum ἔβαλεν Li 26 le. Bk. (Vill.), τῆς ὁ γε κείτ' ἀχέων·
 A ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 26 sq. ἀνατ. A, ἀστήσασθαι Bk.
 (recte ut vid.), ἀναστάσασθαι Vill., ἀνευ τοῦ ὄν ἀστήσασθαι dub. Frdl. 27 διὰ
 — λόγου A, ὡς διὰ τοῦ „κάδ“ (B 692) προηγουμένως αὐτοῦ (αἰολίζοντος) Nickau,
 fort. ὡσπερ (vel ὡς) αὐτοῦ (vel τοῦ ποιητοῦ) κατὰ προηγουμένου λόγον 30 le.
 add. Vill. 32 le. add. Lehrs (Vill.) 34 le. add. Ba. (οἱ δ' εἶχον φυλάκην
 Li) δηϊών b em. Bk. 35 lac. statui cl. Eust., fort. οὗ Ἰφικλος, οὗ φύλακος,
 οὗ (ποίας) καὶ Ἰφικλος post πρωτεσ. b, transposui (at fort. et Philoctetes com-
 memorabatur)

Ariston. 696 *a.* Δήμητρος τέμενος: ὅτι οὐ τὸν „Πύρασον“ (B 695) λέγει Δήμητρος τέμενος, ἀλλὰ πόλις ἐστὶ Δημήτρειον καλουμένη. A

Nic. *b.* Δήμητρος τέμενος: τοῦτο καὶ τῶν ἐπάνω καὶ τῶν ἐξῆς χωριστέον· ἡ Δημήτρειον γὰρ πόλις καθ' ἑαυτὴν ἐστίν. ἀσυνδέτως δὲ 40 ἐξενήκεται ὡς καὶ ἐπάνω „Ἐρμιόνην † Ἀσηνῆ τε“ (B 560), „Τροίζηνα Ἡϊόνας τε“ (B 561)· ἡ γὰρ Ἐρμιόνη καὶ ἡ Τροίζηνη ἀσύνδετα. <οἱ δὲ> πρὸς τὰ ἐπάνω συνάπτουσιν, ἴν' ὁ Πύρασος (cf. B 695) λέγεται Δήμητρος τέμενος δι' εὐκαρπίαν, κακῶς. A

Ariston. | D 697. ἀ(γ)χιάλον τ' Ἀντρῶνα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει 45 „ἀ(γ)χιάλην τ' Ἀντρῶνα“. καὶ εἰ θηλυκῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρῶν, κοινόν ἐστὶ τὸ ὄνομα, ὁ ἀγχιάλος καὶ ἡ ἀγχιάλος. | διάφοροι δὲ καὶ ἄριστοι ὄνοι ——— παρήλθεν τὸ Ἀντρῶνιος ὄνος. A

πόλιον Φυλάκην ὠνόμασεν, οὐ Ἴφικλος, οὐ Φύλακος, οὐ Ποίας καὶ Ἴφικλος, ὧν Ποίαντος μὲν καὶ Μεθώνης Φιλοκλήτης, Ἴφίκλου δὲ καὶ Ἀστυόχης Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης, e scholio uberiore, ut vid.; cf. D ad B 705. 716; — Φύλακος cf. [Apol.] bibl. 1, 86, Steph. B. 673, 14; — Δηίων cf. [Apol.] bibl. 1, 51 ἢ Φυλάκη cf. D 696 a Eust. 324, 19; ὁ δὲ γε Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος οὐκ ἀρέσκονται τοῖς οὕτω νοοῦσι, ἀλλ' ἰδιάζουσιν λέγουσι πόλιον τὸ τῆς Δημήτερος τέμενος· „Δήμητρος“ γὰρ, φασί, πόλις (voluit „τέμενος“) οὐχ ὁ Πύρασος, ἀλλὰ πόλις Δημήτρειον καλουμένη καθ' ἑαυτὴν *b* οἱ δὲ πρὸς sq. cf. Eust. 324, 16; Strab. 9, 5, 14 (p. 435) de v. Ἴτων vide Eust. 324, 23: τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξύνεσθαι φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς Μήκωνα, fort. sch. Herodiani, cf. Steph. B. 342, 5: Ἴτων· πόλις Θεσσαλίας, „Ἴτωνά τε μητέρα μῆλων“. οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἴτων. τινὲς δὲ „Σιτώνα“ αὐτὴν φασὶ διὰ τὸ σιτοφόρον, originis incertae, fort. e scholiis; Lehrs Ar.³ 260; Beiträge 268 697 diple periestigm. ante versum in A et in pap. I ὅτι — Ἀντρῶνα cf. Steph. B. 101, 14; vide ad B 640 fort. excidit sch. Herodiani de accentu v. Ἀντρῶνα cf. Eust. 324, 34: καὶ τὴν Ἀντρῶνα δὲ τινὲς μὲν βαρύνουσιν ὡς τὴν Ἴτωνα, τινὲς δὲ Ἀντρῶνα φασὶν ὡς Πυθῶνα. Ἡρωδιανὸς (2, 643, 12) δὲ φασὶν ὡς Πλευρῶνα (sequitur Steph. B. 101, 15) de v. Πτελεόν cf. Steph. B. 537, 21: Πτελεόν· πόλις Ἰωνίας καὶ Τρωάδος καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. καλεῖται δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας, fort. e scholiis, cf. Beiträge 268 698—702 Eust. 325, 1: παθαίνεται δὲ Ὀμηρος ἐν τούτοις ἐπὶ τῷ Πρωτεσίλαῳ, οἷα φιλέλλην οἰκτιζόμενος, ἐστὶ δὲ καὶ θαυμάζων τοῦ θάρρους, εἴπερ χρησμοῦ δοθέντος πρῶτον ἐν Τροίᾳ <ἄν> (addidi) πσεῖν τὸν προπηδήσαντα τῆς νηὸς, Ἀχιλλεὺς μὲν ὑπέτρεσε (κατὰ τινὰς καὶ τελευταῖος εἰς γῆν ὁ τῶν Ἑλλήνων πρῶτιστος κατεπήδησε), Πρωτεσίλαος δὲ φερωνύμως πρῶτός τε τοῦ λαοῦ καθήλατο τῆς νεὸς καὶ πρῶτος τοῦ λαοῦ πέπτωκε, ἐλόμενος οὕτω παθεῖν ἤπερ κατεπιτηχότας βλέπειν τοὺς Ἀχαιοὺς. πρῶθυστέρα δὲ, φασίν, ἐνταῦθα τὰ Ὀμηρικὰ νοήματα· οὐ γὰρ πρῶτον ἡ γυνὴ ἐχρηώθη καὶ ὁ δόμος ἡμιτελής ἔμεινεν, εἶτα ὁ Πρωτεσίλαος ἔπεσεν, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν πρῶτον ἔκτανέ τις αὐτόν, εἶτα ἡ γυνὴ καὶ ὁ

37 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 38 δημήτρειον Eust., δημήτριον A 40 δημήτρειον scripsi, δημήτριον A 41 ἀσίην τε Hom. 41 sq. τροίζηνα A em. Bk. 42 τροίζηνη A em. Bk. 43 οἱ δὲ add. Bk. 45 (le.) ἀχιάλον A em. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 46 ἀχιάλην A em. Vill. εἰ Bk., ἡ A

699 a.¹ ἔχεν κατά {γαῖα μέλαινα}: εἰ συντάσσεται τῷ ἔχεν, *Hrd.*
 50 δῆλον ὅτι καὶ ἀναστρέφεται. πρόδηλον δὲ ὅτι συντάσσεται, ἐν οἷς
 φησιν ἐν ἄλλοις „τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζου αἰά“ (Γ 243). A

a.² ἀναστρεπτέον τὴν κατὰ πρὸς τὸ εἶχεν. b(BCE³)

701. καὶ δόμος ἡμιτελής, τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ: D
 ἦτοι ἄτεκνος ἦ ——— ἀλλὰ πρότερον ἐστράτευσεν. A

55 Δάρδανος ἀνὴρ: οἱ μὲν τὸν Αἰνεῖαν ——— τῶν Δαρδα- D
 νίων λέγειν. A

702. (ἀποθρῶσκοντα:) ἀφορμῶντα διὰ τὸ πρόθυμον. b ex.
 (BCE³)

703. (πρόθεόν γε μέν:) καίτοι ἔχοντες τὸν κοσμήσαντα. τῇ δὲ ex.
 60 ἐπαναλήψει (sc. B 709) οἰκτρότερον τὸ πάθος ἐποίησεν. b(BCE³)

δόμος ἔπαθον & ἔπαθον, fort. partim e scholiis 699 a¹ ἀναστρέφεται ad E 739.
 Z 357. H 63. 425. A 370. Z 7. O 142. 665. P 91. Σ 7. T 10. Y 188. 221 (*Hrd.*), cf.
 sch. ε 106. 196. μ 313. π 47. 234. 466; *Hrd.* 1, 483, 6; Degenhardt 37 701 diple
 ante versum in A et in pap. I; adnotaverat Aristonicus Protesilaum non ab
 Hectore necatum esse, ut recentiores tradebant, ad B 819 (*Ariston.*) Eust.
 325, 37 (inter fragmenta Porphyrii): καὶ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι, εἰπερ ἦν τῶν ἐν-
 δόξων ὁ ἀνὴρ, ἐμνήσθη ἂν αὐτοῦ ὁ ποιητής, καὶ ὅτι παθαινόμενος οἶον ὁ ποιητὴς ἐπὶ
 τῷ ἥρωϊ ὀκνεῖ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν τὸν ἀνελόντα, ἵνα μὴ αἰδιδίμος εἴη, ὡς πού καὶ ὁ τὸν
 τῆς Ἐφείσας ναὸν Ἀρτέμιδος ἐμπυρίσας εἰσιγήθη ἐπιτήδης κοινῶ ψηφίσματι παλαιῶ,
 ἵνα μὴ περιώνυμος εἴη τοῖς εἰς ἔπειτα et 326, 4: Παλαίφατος δέ, φασίν, ἱστορεῖ ὅτι
 Αἰνεῖας ἀνεῖλε τὸν Πρωτεσίλαον· ἕτεροι δὲ ὑπὸ Ἀχάτου αὐτὸν πεσεῖν φασιν, ἑταίρου
 Αἰνείου· τινὲς δὲ Δάρδανον ἀνδρα ἐνταῦθα τὸν Ἐκτορα νοοῦσιν, ὅπερ οἱ μὴ ἀπο-
 δεχόμενοι φασιν ὅτι ἔαν (lg. εἰ) ὁ Ἐκτωρ ἔρριψε τὸν Πρωτεσίλαον, εἶχεν εἰπεῖν ὅτι
 „τὸν (δ') ἔκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ“ ἢ „Δάρδανος Ἐκτωρ“, cf. D, FGrHist 56, 1 a/b;
 suspicari licet talia et in scholiis ex. fuisse. Vide test. ad sch. D collecta; ad Π 807;
 Valk II 476 n. 466 702 Eust. 326, 13: τὸ δὲ „πολὺ πρῶτιστον“ τινὰ τῶν ἀντι-
 γράφων „πολυπρῶτιστον“ ὕφ' ἐν γράφοισι, incertum an e scholiis fluxerit
 703 cf. Eust. 323, 34 704—7 Eust. 323, 41; γενεαλογία δὲ αὐτοῦ (sc. Pro-
 tesilai) τοιαύτη τίς ἐστιν· εἰς τῶν Αἰολιδῶν, Φύλακος . . . (vide supra ad B 695 b)
 . . . Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης. ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποδοκείστας
 κατὰ τὴν ἱστορίαν Ἰφίκλος, περὶ οὗ δηλῶν Ἡσίοδος ὅτι ταχυτήτι διήνεγκεν οὐκ
 ὤκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολὴν (fr. 62 M.-W.)· „ἄκρον ἐπ' ἀνθε-
 ρίκων καρπῶν θέεν οὐδὲ κατέκλα, / ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσασκε πόδεσσι /
 καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν“, fort. e scholiis, vide ad Y 227 (ex.) 705 fort. excidit
 nota de veriloquio v. Ἰφίκλος, cf. Eust. 324, 1: . . . ἐγκείται καὶ τῷ ὀνόματι ἐκείνου
 σημασία τῆς κατ' αὐτὸν ποδοκείας· Ἰφίκλος γάρ, φησὶ (fort. φασί), κατὰ συγκο-
 πὴν ἐκ τοῦ Ἰφίκαλος, ὃ ἐστὶν ἰσχυρόπους καὶ καθ' Ὁμηρον εἰπεῖν ποδάρκης, sim.
 Seleuc. in Ecl. (An. Ox. 2, 451, 23). Vide ad Ψ 636 (T) 707—8 Eust. 323, 27: „ὁ
 δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων / ἥρωος Πρωτεσίλαος“· διό, φασίν, οὐδ' ἐξίσχυσεν ὁ Πο-
 δάρκης ἐν τοῖς ἐξῆς ἀπώσασθαι τῆς τοῦ Πρωτεσίλαου νηὸς τὸ δῆϊον πῦρ, ἀλλ' ὡσπερ
 ὁ Πρωτεσίλαος πρῶτος τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ποτε πέπτωκεν ἐν Τροίᾳ, οὕτω καὶ ἦ

49 (le.) γαῖα μελ. del. Bk. τῷ Bk., τὸ A 51 φυσίζου A em. Vill. 52
 ἀναστραπτέον C fort. ἔχεν 57 le. add. Ba. 59 le. add. Li κο-
 σμήσοντα Bk.

- Did.* 707. (ἄρα:) οὕτως αἱ Ἀριστάρχου „ἄμα“, οὐ διὰ τοῦ ῥ ἄρα.
A^{int}
ex. 716. (Μηθώνην:) ἐξέτεινε τὴν εἰς ἦ. Μεθῶναι δὲ τρεῖς, ἡ ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ ὑπὸ Φιλοκτῆτην καὶ ἡ περὶ Τροιζήνα. b(BCE³)
Hrd. 717. Ὀλιζῶνα: προπερισπωμένως ὡς „Μεδεῶνα“ (B 501). 65
 Νικίας (fr. 1 B.) δὲ οὐκ εὖ ὡς περιζῶμα. A
Ariston. 718. τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἤρχεν (τόξων ἐν εἰδῶς): ὅτι Ζηνό-

τούτου ναῦς πρώτη τῶν ἄλλων τὸ τοῦ Ἐκτορος ἐδέξατο πῦρ (cf. Π 122—4. 284—93). εἰ δὲ καὶ „ἡμιδαῖς“ (Π 284) ἐκείνη ἔμεινε, εἴη ἂν ὁμοίον τι τοῦτο πρὸς τὸν τοῦ ἥρωος δόμον, ὃς χρηρωθείσης τῆς γυναικὸς „ἡμιτελής“ (B 701) ἐλείφθη, originis incertae, fort. partim e scholiis 707 οὕτως sq. cf. sch. pap. I; τ 184 711 Steph. B. 662, 12: Φεραί· πόλις Θεσσαλίας. „οἱ τε Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνην“. ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως ἢ Φεράς τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, originis incertae, cf. sch. Lyc. 1180; Beiträge 268 sch. Pind. P. 4, 221 c: καὶ κατ' ἐνίους δὲ ἐκδοσις παρ' Ὀμήρω οὕτως ἔχει· „οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν“ (cf. B 734), incertum an e comm. Hom., cf. Soph. fr. 825 N.² = 911 P.; de textu vulgo recepto cf. Strab. 9, 5, 15 (p. 436), sch. Eur. Alc. 1154 712 Steph. B. 209, 3: Γλαφύραι· πόλις Θεσσαλίας, „Βοίβην καὶ Γλαφύρας“. ἀπὸ Γλαφύρου υἱοῦ Μάγνητος κτίσαντος, originis incertae, cf. Eust. 327, 34: τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσι οἱ ἀκριβέστεροι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου | κληθείσας ἀπὸ τοῦ μνημονευθέντος Γλαφύρου (= Steph. B. 1. c., cf. ib. 172, 10), aliter Hrd., vide Arcad. 115, 15; Lehrs Ar.³ 291 Steph. B. 343, 4: Ἰωλκός· πόλις Θεσσαλίας (= D ad B 715), „Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἔκτικμένην Ἰαωλκόν“. ἀπὸ Ἰωλκοῦ τοῦ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ τὸ Ἀμυρικὸν πεδίων Λαρισιαίων, cf. Beiträge 268 716 Eust. 328, 34: ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Μηθώνη ἔκτασιν ἔπαθε κατὰ τοὺς παλαιούς τῆς ἀρχούσης ἦγουν τῆς μὲν συλλαβῆς· Μεθώνη γὰρ ὤφειλε ῥηθῆναι. τρεῖς δὲ, φασί, Μεθῶναι, ἡ ἐν Μακεδονίᾳ ἀποικίος Ἐρετριέων, καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Φιλοκτῆτη καὶ ἡ περὶ Τροιζήνα. καὶ τοῦτο μὲν οἱ σχολιασταί, οἱ λέγοντες καὶ ὅτι τοὺς τοιοῦτους Μεθωνάϊους οἱ μὲν Αἰολεῖς φασιν, οἱ δὲ Ἀχαιοὺς, οἱ δὲ Ἐνιᾶνας. | ἔτεροι δὲ (sequitur Strab 9, 5, 16 [p. 436]), e sch. uberiore; aliter Porph. ap. Eust. 329, 1 ἐξέτεινε — Μακεδονία cf. Steph. B. 440, 17: Μεθώνη· πόλις Θράκης. | Μαγνησίας, <ῆν> (add. Mein.) Ὀμηρος διὰ τοῦ ἦ, „οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο“. ὁ πολίτης Μεθωνάϊος. ἔστι καὶ Μακεδονίας. ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ μέθυ· πολυίνους γὰρ ἔστι, originis incertae, cf. Strab. 9, 5, 16 (p. 436); Beiträge 268; — εἰς ἦ cf. sch. D. Th. (Σ¹) 493, 30 περὶ Τροιζήνα cf. Thuc. 4, 45, 2, Strab. 8, 6, 15 (p. 374) de v. Θαυμακίη cf. Steph. B. 307, 3: Θαυμακία· πόλις Μαγνησίας. Ὀμηρος· „οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο“. ἀπὸ Θαυμάκου τοῦ Ποίαντος πατρὸς, ἀφ' οὗ <ῆ> (add. Mein.) νῆσος, originis incertae, cf. Beiträge 268; de Thaumaco cf. [Apoll.] bibl. 1, 112 al. 717 Steph. B. 489, 14: Ὀλιζῶν· πόλις Θετταλίας. Ἐκαταῖος Εὐρώπη (FGrHist 1, 135). | κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ᾠ καὶ ὄξυνεται, „καὶ Πιτυεῖαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχέαν“. ὄξυνεται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ „λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν“ (Σ 519), e sch. ex. aut ex Herodiano προπερισπωμένως — Μεδεῶνα cf. Eust. 329, 12: φασὶν οὖν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος Ὀλιζῶνα ὡς Μεδεῶνα, δηλοῦντες ὡς ἐν ὀλιγίστῳ ὅτι ὡσπερ ἡ Μεδεῶν, οὕτω καὶ ἡ Ὀλιζῶν παρακατέχουσι διόλου τὸ ᾠ, Hrd. 2, 732, 4, Theogn. 38, 26; aliter Choer. Th. 77, 22 Gfd.

61 le. add. Ldw. (Vill.), ἄρα = vulg. et A^{cont} 63 le. add. Li τῆν] τὸ Bk., non necessarium 66 ὡς A, γράφει ὀλίζωνα ὡς Vill. 67 le. A (τὸν A em. Vill.), suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.

δοτος γράφει „τῶν αὖ ἡγεμόνευε Φιλοκτῆτης ἀγὸς ἀνδρῶν“. ὁ δὲ ποιητῆς προδιασυνίστησιν ἐν τῷ Καταλόγῳ τὴν {περι} ἐκάστου
70 ἀρετῆν. **A**

721 *a.* (ἐν νήσῳ:) περὶ Τένεδον ἢ περὶ Ἴμβρον δηχθεὶς ὑπὸ *ex.*
ἐχίδνης εἰς Λῆμμον ἐξετέθη. *b*(BCE³)

b. ἀλγεα: καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ὀδυνῶν ἔλαβεν. **A^{im}** *ex.* (?)

722. Λήμνω ἐν ἡγαθέῃ: ὅτι ἐν Λήμνω ἔμενε καταλειμμένος ὁ *Ariston.*
75 Φιλοκτῆτης. οἱ δὲ νεώτεροι ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. **A**

ἱστόρηται ὅτι Φιλοκτῆτης ———— θεραπεύειν τοὺς ὀφιο- *D*
δῆκτους. **A**

723. (ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου:) πρόσ- *ex.*
κεῖται τὸ κακῶ, ἵνα τὸ τοῦ ἥρωος καρτερικὸν δηλωθῆ. ὕδρου δὲ τοῦ
80 χερσῦδρου· οὗτος γὰρ τῷ σώματι σηπεδόνας παρέχει. λέγουσι δὲ
κατέχειν αὐτοῦ τὴν σῆψιν προσραινόμενον θαλάσσης ὕδωρ. *b*(BCE³
E⁴)

724 *a.* ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων· (τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελ- *Ariston.*
λον): ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν. ἀναγκαῖον δὲ ἐστὶ
85 γῶναι ὅτι ὕστερον ἀνεκομίσθη ἐκ Λήμνου ὁ Φιλοκτῆτης. **A**

b. (μνήσεσθαι:) φροντίσαι καὶ μνείαν ποιήσασθαι. καλῶς *ex.*
δὲ προστέθειται· οὐδαμοῦ γὰρ ἔδειξε τῆς ποιήσεως, πότε αὐτὸν μετε-
πέμψα(ν)το. *b*(BCE³E⁴)

τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον: ταχέως δὲ οἱ Ἕλληνες *D*
90 ——— ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τοῦτο ἐποίησεν ὁ Φιλοκτῆτης. **A**

727. ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τοὺς δὲ *Ariston.*

721 nullum signum ante versum in A, tamen exstabat sch. Aristonici, cf. sch. ε 13: οικειότερον ἐν Ἰλιάδι κεῖται περὶ Φιλοκτῆτου, νῦν δὲ ἔδει „τετιμημένος ἦτορ“ εἶναι *a* cf. Porph. ap. Eust. 329, 45: δηχθῆναι δὲ τὸν Φιλοκτῆτην ὁ Πορφύριος λέγει κατὰ τινος περὶ Τένεδον ἢ Ἴμβρον, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεθῆναι εἰς Λῆμμον· τινὲς δὲ περὶ τινὰ Χρύσην νῆσον ὀμώνυμον Χρύση τινὶ νύμφῃ *b* cf. Eust. 329, 36; Valk II 251 n. 744 722 diplex ante versum in A et in pap. I ἐν Λήμνω cf. D, [Apoll.] bibl. ep. 3, 27, Paus. 8, 8, 5, Aristid. or. 38, 10 (p. 315, 15 K.), Ptolem. Ch. V, fr. 17 ap. Phot. bibl. 152 b 13; Tz. Lyc. 911. 912; Serv. Verg. A. 3, 402; Lehrs Ar.³ 185 723 — δηλωθῆ cf. Eust. 329, 39 ὕδρου δὲ sq. cf. Eust. 330, 2 ὕδρου — παρέχει cf. Nicandr. th. 359 sq., D λέγουσι sq. cf. Quint. Sm. 9, 428 724 et 725 diplae periesticm. ante versus in A, fort. haec errore scribae 724 diplex periesticm. ante versus in pap. I *b* καλῶς δὲ sq. cf. Eust. 330, 9 727 diplex periesticm. ante versus in A, diplex in pap. I (fort. error scribae) Or. (Et. Gen. [AB] νόθος, Et. Gud. 412, 5, brevius Or. 107, 9): νόθος· παρὰ τὸ ὄνω τὸ μέφομαι καὶ βλάπτω γίνεται ὄνοτος καὶ κατὰ

69 περὶ del. Frdl. (περὶ ἐκάστον Nickau) 71 le. add. Bk. (Vill.) 73 ὀδυνῶν Vill., ο ss. δ A 74 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 75 νησιδίῳ Bk., τῆι σιδίῳ A 78 le. add. Vill. 79 τὸ¹ τῷ C 83 sq. le. A suppl. Frdl. 84 ὅτι A, ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. τὸν ἐξῆς susp., fort. τῷ ἐξῆς (vide ad B 727) 86 le. add. Li 87 δὲ] γὰρ C 87 sq. μετεπέμψατο *b* em. Vill. 91 ὅτι A, ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.

Μέδων κόσμησεν“, ἵνα συνδήσῃ τὴν φράσιν, ἠθθηκῶς τοὺς προειρη-
μένους στίχους (sc. B 724—6). A

Ariston. 730. {οἱ τ' ἔχον} Οἰχαλίην: ὅτι οὐ τῆς Εὐβοίας ἢ Οἰχαλία καθ'
᾽Ομηρον, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀλλὰ τῆς Θεσσαλίας. A 95

Hrd. 731. <᾽Ασκληπιουῦ:> οὕτως ἑκτατέον διὰ τὸ μέτρον τὸ ᾽Ασκλη- 1
πιουῦ. A^{im}

ex. 732. <ἰητῆρ' ἀγαθῶ:> ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι μανθάνειν
τι τῶν χρησίμων· ὁ καὶ οὗτοι ποιουσι καλῶς, ἵνα καὶ τοῖς ἰδίοις καὶ
τοῖς ἑτέρων νοσήμασι μάχοιντο. b(BCE³E⁴) 5

Did. 733. <τοῖς δέ:> οὕτως κατὰ δοτικὴν πτώσιν τοῖς δέ ᾽Αρίσταρ-
χος, ὡς πρόκειται (sc. ad B 516). A^{im}

ex. 735. a.¹ <᾽Αστέριον Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα:> ᾽Αστέ-
ριον, ὅτι ἐφ' ὕψηλοῦ ἐστι τόπου· διὰ δὲ τὸ διαφανὲς οὕτως κέκληκε. b
(BCE³E⁴) Τιτάνοιο δὲ διὰ τὸ λευκόν· τίτανος γὰρ ἢ κονία κα- 10
λεῖται, A b(BCE³E⁴) καὶ διὰ τὸ τιτάνω κεχρῖσθαι τὰς οἰκίας. A
a.² <᾽Αστέριον:> διαφανῆς καὶ ἐφ' ὕψους κειμένη πόλις.
A^{im}

ἀποβολὴν τοῦ ὀ καὶ τροπήν τοῦ τ εἰς θ νόθος. οὕτως εὔρον ἐν ὑπομνήμασι τῆς
Ἰλιάδος (οὕτως — ἰλ. Et. Gud., om. cett.). Quo in libro illius commentarii Orio
haec invenerit nescitur. Vide ad Δ 499. Z 24 τοὺς προειρημένους στίχους cf.
Fiedl., *Ariston.* 77: „Videtur igitur Zenodotus etiam versum 726 eiecisse“;
Duentzer, *Zen.* 37 729 *Strab.* 9, 5, 17 ([p. 437], unde *Steph.* 329, 1): τὴν δ'
Ἰθώμην ὀμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην οὐ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ
τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον, νῦν δὲ ἴθαμαί
(Θούμαιον *Kramer e Steph. B.*) μετωνομάσθαι, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ τῶ ὄντι κλω-
μακόν, ἰδρυμένον μεταξὺ τεττάρων φρουρίων, ὡσπερ ἐν τετραπλευρῶ κειμένων,
Τρίκκης τε καὶ Μητροπόλεως καὶ Πελινναίου καὶ Γόμφων, fort. partim e scholiis
(doctrina Apollodori?), cf. *Paus.* 4, 9, 2; *Bacher* 71 730 diple ante versum in
A et in pap. I ad B 596 (*Ariston.*), cf. sch. *Ap. Rh.* 1, 87; *Jacoby ad FGrHist*
1, 28 (p. 326) 731 cf. *Eust.* 330, 22; ad I 73. O 554 (*Hrd.*) διὰ τὸ μέτρον ad
B 518 (*Hrd.*), cf. *Ep. Hom.* (*An. Ox.* 1, 425, 8, *Et. Gud.* 553, 43, *EM.* 794, 12),
ubi agitur de ancipiti prosodia vocum Homericarum ἀνήρ, ἀνεψιός, ᾽Ασκληπιός,
᾽Απόλλων, Ἄρης; φίλος 732 — χρησίμων cf. *Eust.* 331, 11 733 ad B 516
(*Did.*) 734 de v. ᾽Ορμένιον cf. *Strab.* 9, 5, 7 (p. 432). 9, 5, 18 (p. 438—9), sch.
Call. h. 6, 74—5 de v. Ὑπέρεια cf. sch. *Pind. P.* 4, 221 c; vide ad B 711 735
Steph. B. 138, 17: ᾽Αστέριον· πόλις Θετταλίας. ᾽Ομηρος „οἱ τ' ἔχον ᾽Αστέριον
Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα“. ἢ νῦν Πειρεσία. οὕτω δὲ καλεῖται διὰ τὸ λαμπρόν, ὅτι
ἐφ' ὕψηλοῦ ὄρους κειμένη τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. ἢ ἀπὸ ᾽Αστερίου τινὸς
<ἥρωος> (add. *Mein. ex Eust.*), originis incertae διὰ τὸ λευκόν cf. *D.*, *Strab.* 9,

94 (le.) οἱ τ' ἔχον del. *Bk.* ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι *Vill.* 1 le. add. *Bk.* 3
le. add. *Li* 5 μάχοντο vide ad H 114 b²/a² 6 le. add. *Bk.* (*Vill.*) 8 le.
add. *Bk.* (*Vill.*) 9 ἐστι] κείται E⁴ κέκληται *Bk.* 10 τίτ. δὲ b, τιτάνοιο
τε: A 10 sq. καλεῖται om. A 11 τὸ *Vill.*, τῶ A τίτ. χρῆσθαι ταῖς οἰκίαις A
corr. *Bk.* 12 le. add. *Ddf.* (signum ~ in A^{cont} et ante sch.)

- 739 a. Ὁρθην: ὡς „Σπάρτην“ (B 582). Ἡλώνην τε ὡς *Hrd.* | *ex.*
 15 „κορώνην“ (Δ 111). | ταύτην δὲ Ἡρακλῆς κτίζει ἐπὶ τῷ θανάτῳ
 Κενταύρου. A
 b. <Ὁρθην:> οὕτως ὡς Σπάρτην, ἴν' ἦ ἴδιον. A^{im} *Hrd.*
 c. Ὀλοοσ(σ)όνα {δὲ}: οὕτως παροξυτόνως φησὶν ἐν τῇ *Hrd.* καθ.
 Καθόλου (1, 36, 8). A^{im}
 20 d. <Λευκὴν:> οὕτως ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται. A^{im} *Hrd.*
 e. <Ὁρθην Ἡλώνην τε πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευ- *Hrd.* | *ex.* | *Hrd.*
 κήν:> Ὁρθην ὡς ἄρπη, Ἡλώνην δὲ ὡς κορώνην. | ταύτην
 Ἡρακλῆς κτίζει ἐπὶ τῷ θανάτῳ Κενταύρων. | λευκὴν δὲ ὀξυτόνως·
 τῆς γὰρ Ὀλοοσσόνος ἐστὶν ἐπίθετον. b(BCE³E⁴)
 25 740. μενεπτόλεμος Πολυποίτης: ὁ Πολυποίτης ἦν ——— D
 ὕβρισαι ἐπεχείρησαν. A
 741. τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „τὸν *Ariston.*
 ἀθάνατον τέκετο Ζεὺς“· ὅπερ ψευδός. A

b, 18 (p. 439) τίτανος — καλεῖται cf. Synag. (Ba. 388, 7, Ph., Su. τ 678), Eust. 332, 28 737 fort. obelus ante versum in pap. I 738 Eust. 333, 14: Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν Ἄργισσαν εὐρηναὶ σπανάτι τινά τῶν ἀντιγράφων „Ἄργειαν“ ἔχοντα προπαροξυτόνως διὰ διφθόγγου· πλεονάζει μέντοι ἢ διὰ τοῦ ἰ καὶ τῶν δύο σσ γραφῆ. | κείται δέ, φασίν, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν παίδων Λαρίσσης, fort. fr. Didymi et sch. ex., cf. Apollod. (FGrHist 244, 154), Steph. B. 113, 19: Ἄργουρα· πόλις Θεσσαλίας, ἢ πρότερον Ἄργισσα Steph. B. 215, 20: Γυρτών· πόλις τῆς Θεσσαλίας καὶ Περραιβίας, ἦν Ὀμηρος Γυρτώνην καλεῖ, ὡς Ἰτώνην καὶ Ἰτόνα (cf. B 696). ἀπὸ Γυρτώνος τοῦ Φλεγύου ἀδελφοῦ, ὅστις αὐτὴν ἔκτισεν, originis incertae, cf. Strab. 7 fr. 14 et 16; 9, 5, 19 (p. 439), 9, 5, 21 (p. 442); vide ad N 301 et 302 739 a/b ὡς Σπάρτην cf. D, Steph. B. 495, 16; vide ad I 150 (Hrd.); Lehrs Ar.³ 291 e — ἄρπη cf. Eust. 333, 27: ἡ δὲ Ὁρθὴ βραῦνεται ὡς ἡ ἄρπη κατὰ τοὺς παλαιούς πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου Ἡλώνην — Κενταύρων cf. Eust. 333, 31; Orum in Et. Gen. (AB) Ἡλώνη 740 cf. Eust. 334, 24 (pone D, ubi de vi nominis Πολυποίτης agitur): καὶ ἔστι, φασίν, ὁμοίον τῷ Τισαμενός, υἱὸς δὲ οὗτος Ὁρέστου, τὴν κλῆσιν εὐρών ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα Ὁρέστην τίσασθαι τοὺς φονεὰς τοῦ πατρός. καὶ ἄλλως δὲ δόξαι ἀν τῷ Πολυποίτῃ ἢ ἢ πῶς ἐγκείσθαι ἢ ὁ πότος ἢ τὸ ποιεῖν, incertum an e scholiis 741 diplo (non periostigm.) ante versum in A et in pap. I, fort. uterque scriba erravit (cf. app. crit.) ὅτι Ζην. sq. ad Φ 2; cf. Duentzer, Zen. 91; Page, Sappho

15 ταύτην Vill., ταύρην A 16 κεντ.] at cf. sch. e (κενταύρων) 17 pone sch. c in A, trps. Ddf. 1e. add. Ddf. (Vill.); signum ✓ ante sch. et in cont. 18—9 pone sch. d (coni. cum v. τέτακται, sed signo ✕ ad cont. recte relatum) in A, transposui 18 (1e.) ὀλοοσσόνα A suppl. Vill., δὲ deleui 20 1e. add. Ddf. (e sch. e) 21 sq. 1e. add. Vill. 22 ἄρπη b, Eust. (susp.); cf. T 350 (ἄρπη) 23 τῶν κενταύρων E⁴, Eust. 24 ἐπιθ. τοῦτο E³ 26 ἐπεχείρησαν A em. Bk. 27 1e. Bk. (Vill.), > υἱὸς πειριθόοιο: A ὅτι A, ἡ διπλῆ (sc. περιεστιγμένη), ὅτι Vill., Bk.

- Ariston.* 742. <κλυτός Ἴπποδάμεια:> ὅτι ἀντὶ τοῦ κλυτῆ κλυτός εἶπεν. A^{int} 80
- Did.* 744. {και} Αἰθίκεσσι {πέλασσευ}: Δημοκρίνης ἀγνοήσας „Αἰθιόπεσιν“ ἔγραφεν, κακῶς. A
- Ariston.* 745. οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε: ὅτι διὰ μέσου τὰ περὶ τοὺς Κενταύρους παριστόρηται. τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ τοῦ λόγου, „τῶν αὐθ’ ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης“ (B 740) οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεύς 35 ὄζος Ἄρηος. A
- ex.* 749. <τῷ δ’ Ἐνιήνες ἔποντο ——— Περαιβοί:> ἦδη εἰς βαρβάρους ἦκων ἐθνικῶς καὶ οὐκ ἀπὸ πόλεως αὐτοὺς ὀνομάζει. b(BCE³)

and Alcaeus (Oxon. 1955) p. 5 742 diplo ante versum in A et in pap. I ὅτι sq. ad K 27. O 626. Π 589. Σ 222. Υ 229 (Ariston.), cf. sch. β 214. δ 442. ε 422. 467. ζ 122. ο 161. τ 38. 131; D, Eust. 174, 24. 333, 41; Ap. Dyc. synt. 293, 6, Porph. 1, 230, 3. 2, 46, 16, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 57, 23), sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 447, 2, Lesbon. 33, 18; sim. sch. Hsd. opp. 681 a, sch. Soph. Trach. 207, sch. Eur. Hec. 149. 296, Andr. 711. Vide ad A 251 b. K 118. T 88; Hsd. fr. 335 743 Eust. 334, 1; τὸ δὲ „ἡματι τῷ“ (ἀντὶ τοῦ τῆ ἡμέρα αὐτῆ), ὅτε τοὺς θῆρας ὁ Πειρίθους ἐπιμωρήσατο, ἐνιασίον δηλοῖ, φασί, τὸν Κενταυρικὸν γενέσθαι πόλεμον· ἐν τῷ γάμῳ μὲν γὰρ ἡ τῶν Κενταύρων προέβη συμβολή· ὁ τοκετὸς δὲ ἀπελαθέντας εἶδεν αὐτούς. εὐτυχῶς οὖν τὸ βρεφύλλιον εἰς φῶς προέκυψε, νίκης οἶον ἐπαθλον ἐπιφιλοτιμηθὲν ἀριστεύσαντι τῷ πατρὶ, originis incertae, fort. e scholiis 744 Eust. 334, 12: εἰς δὲ τὸ „Αἰθίκεσσι πέλασσευ“ ἀντὶ τοῦ πέλας τῶν Αἰθίκων τοὺς Κενταύρους ἀφώρισε φασὶν ὁ παλαιοὶ ὅτι τοῦτο μὲν ἀληθές, ἐκεῖνο δὲ μεγαλοποιῶν ὁ Νέστωρ εἶπεν ἐν τῆ A δηλαδὴ ῥαμφιδίᾳ (268) τὸ „καὶ ἐκπάγλως τᾶπέλωσαν“ (lg. ἀπόλεσαν)· ἀληθῶς γὰρ οὐκ ἀπώλοντο οἱ ῥηθέντες θῆρες, ἀλλ’ ἀπελήλαντο, fort. e scholiis, cf. D, Strab. 9, 5, 12 (p. 434), 9, 5, 19 (p. 439) Δημοκρίνης cf. Ludwich, A. H. T. 1, 82 not. 112 745 suspicari licet Nicanorem eadem fere adnotavisse; an sch. A e notis Aristonici et Nicanoris conflatum? παριστόρηται cf. Meineke ad Steph. B. 258, 2 fort. exstabat sch. ex. de Leonteo, cf. Eust. 334, 27: ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὅτι τὸν Πολυποίτην καὶ τὸν Λεοντέα εἶλοντο ἀρχηγὸν οἱ ἐγχώριοι, Πειριθόου εἰς Ἄϊδην σὺν τῷ Θηραεὶ κατελθόντος, ὡς ὁ μῦθος λέγει, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου περὶ ἔλθόντες Ἄσπευδον τῆς Παμφυλίας ἐκτίσαν. ὅτι δὲ ἀνδρείος καὶ ὁ τοῦ Λεοντέως πάππος Καίνεος καὶ ὅτι Λαπίθης καὶ αὐτός, δῆλόν ἐστιν 746 diplo periestigm. ante versum in pap. I; incertum, an sch. Aristonici exstiterit 748 Steph. B. 210, 15: Γόννοι· πόλις Περραιβίας ἀπὸ Γουνέως κληθεῖσα, fort. e scholiis Steph. B. 399, 15: Κύφος· πόλις Περραιβίας. „Γουνεύς δ’ ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας“. ἀπὸ Κύφου τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ τοῦ Παλληνέως (παλλ. Eust., π[. . . (. . .)] Steph.), fort. e scholiis, cf. sch. Lyc. ed. Scheer, Proll. XXXV 749 Steph. B. 343, 8: Ἰωλον· ὄρος Περραιβίας, οἱ οἰκοῦντες Ἰωλοῖ. Ὀμηρος· „τῷ δ’ Ἐνιήνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί“ <✱✱✱> (lac. indic. Mein. ita explendam ταῦτα τινες οὕτω μετέγραψαν) „τῷ δ’ ἄρ’ Ἰωλοῖ ἐποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί“, fort. sch. Didymi, cf. Beitrage 268, 4 Eust. 335, 10: τῶν δὲ

29 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 31 (le.) καὶ del. Vill., πέλ. del. Bk. δημοκρινῆς A em. Bk. 33 diplo periestigm. ante le. A, del. Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 37—8 sch. in b relatum ad B 744 trps. Valk (cf. Eust.), le. addidi

750. οἱ περὶ Δωδώνην: χωρίον ἐν Ὑπερβορείοις — τοῦ D
40 Δωδωναίου Διός. A

751. (ἐργ' ἐνέμοντο:) Ἰακῶς τὸ „νέμοντο“ Ἀρίσταρχος. A^{im} Did.

755 a. (ὄρκου γὰρ — ἀπορρώξ:) εἰς αὐτὸν γὰρ ὀμνύου- ex. (?)
σιν οἱ ἐπιχώριοι. A^{im}

b. ἀπορρώξ: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ὡς θυλακοτρώξ. καὶ ἡ Hrd.
45 σύνθεσις δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖ, ὅ τι ἂν σημαίνει, εἴτε πάθος εἴτε ἐνέργειαν. A

c. ὀξυτόνως ἀπορρώξ ἢ ἀπορροή, βαρυτόνως δὲ τὸ τᾶπόρ- x
ρυμα. A

756 a. (Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός:) ex.
Μάγνης εἰς τῶν Αἰολιδῶν ὑπὸ τὸ Πήλιον κτίσας πόλιν ἀπὸ τῆς γυναι-
50 κὸς Μελίβοιαν ἐκάλεσεν, ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν χώραν Μαγνησίαν·
οὐ Ἀλέκτωρ (* * *) οὐ Τενθρηδῶν, οὐ Πρόθοος. b(BC³E³)

b. (ἦρχε:) χωρὶς τοῦ ν̄ τὸ ἦρχε διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι δύο Did.
σύμφωνα. A^{int}

760. (οὔτοι:) διὰ τοῦ οὔτοι συνεκεφαλαιώσατο τὸν Κατάλο- ex.
55 γον, τῶν μὲν εἰρημένων μνήμην, τῶν δὲ ῥηθησομένων ἔφεσιν ἐργα-
ζόμενος. ἀφορισμὸν δὲ τοῦτο καλοῦσιν οἱ ῥήτορες. b(BC³E⁴)

761—5. (σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, / — εἴσας:) ἐπὶ μὲν ex.
Τρώων οὐκ ἀξιοῖ Μοῦσαν καλεῖν· ἢ ὅτι οὔτοι μὲν ἐφάμιλλοι, Ἐκτωρ

Ἐνιάνων τὴν ἄρχουσαν, οὗς Ἐνιήνας διὰ τοῦ ἠ Ἰωνικῶς φησιν Ὅμηρος, τὸ μὲν Ὅμηρικὸν μέτρον διὰ φιλοῦ τοῦ ε̄ παραδίδωσι λόγῳ δακτύλου . . . καὶ τὰ ἀντίγραφα διὰ τοιαύτης προφέρονται γραφῆς, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἡ τοιαύτη στοιχεῖται παράδοσις. οἱ δὲ πλείους διὰ διφθόγγου τῆς αἰ γράφουσι (sequitur Steph. B. 51, 2), cf. sch. Soph. El. 706; Wackernagel 2, 848, Valk II 581; sch. talis argumenti exstittisse veri haud simile est ἤδη — ὀνομάζει cf. Eust. 335, 22 751 cf. sch. pap. I et II 752—5 Eust. 336, 38: οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ὅτι ὡς ἀγνώτα ἢ μὴ ὄντα περιφράζει τὸν Τιταρήσιον, cf. sch. pap. II 755 a cf. Eust. 336, 12, aliter D (cf. FG³Hist 244, 102a). Vide ad O 37 b — θυλακοτρώξ cf. Arcad. 19, 11 ὀξυτόνως cf. sch. v 98 c cf. h(M¹ P¹¹, eadem *BE⁴ Le): ἐκεῖ γὰρ ἀπερρηγμέναι δῖναι τοῦ Στυγὸς ὕδατος, ὅπερ ὄρκος θεῶν νόμιζεται. ἀπορρώξ δὲ ὀξυτόνως μὲν ἢ ἀπόρροια (ἀπορροή *BE⁴ Le), βαρυτόνως δὲ ἀπόρρυμα, originis incertae, cf. D ἀπορροή cf. sch. Arat. 45 756 a Eust. 338, 21: Μάγνης — Μαγνησίαν· τούτου Ἀλέκτωρ, οὐ Αἴμων, οὐ Ὑπέροχος, οὐ ἔγγονος (ἔκγονος;) Τενθρηδῶν, ὁ τοῦ ῥηθέντος Προθόου πατήρ Μάγνης — Αἰολιδῶν cf. [Apoll.] bibl. 1, 51 Μελίβοιαν cf. Serv. Verg. A. 5, 251, vide B 717 Μαγνησίαν cf. sch. pap. II, D Τενθρηδῶν cf. sch. Nic. al. 547 b ad B 671 (Did.) 757 cf. sch. pap. II 760 cf. Eust. 339, 9; — συνεκεφαλαιώσατο cf. Tryph. Lond. 112 (col. 1, 16) 761—5 cf. Eust. 340, 3 τῆ ἵπποδρομίᾳ (62)sq. scil. Ψ 288 sq., impr. 376. 536 761

41 sq. le. add. Vill. 41 νέμοντο i. e. ἔργα νέμοντο 44 θυλ.] κυματοτρώξ Cob. (cl. ad Z 135) 45 σημαίνει A em. Vill. 46 sq. ἀπόρρυμα A ut *BE⁴, ἀπόρρυγμα Le, ἀπόρρηγμα Bk. (recte) 48 le. add. Vill. 49 πῆλιον ὄρος Eust. 51 lac. statui his verbis explendam οὐ αἴμων, οὐ ὑπέροχος, cf. Eust. 52 et 54 le. add. Bk. 57 le. addidi (post Bk.)

δὲ μόνος ἄριστος. παρὰ Μούσης δὲ τὴν ψῆφον ἐξάγει, ὅπως μὴ λυπεῖν ἢ χαρίζεσθαι δοκῇ. Εὐμήλου δὲ ἵππους προκρίνει ὡς Θεσσαλικάς. 60
καὶ εἰ προὔχουσι δὲ αἱ Ἀχιλλέως ὡς ἐκ θεῶν, ἀλλ' οὖν γε καὶ αὐταὶ
Θεσσαλὸν ἠνίοχον ἔχουσι. σπέρματα δὲ προκαταβάλλει τῇ ἵππο-
δρομίᾳ καὶ τῇ ἀριστείᾳ τούτων τῶν ἵππων. b (BCE³E⁴)

Ariston. 763. (Ἴπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο:) ὅτι πρὸς
τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν. A^{im} 65

Hrd. 764. ποδώκεας: τινὲς ὡς εὐσεβέας· καὶ οὕτως αἰρεῖ ὁ λόγος, εἴ γε
καὶ τὸ ποδώκης ὄφ(ε)ίλει ὀξύνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς ὄξυτονα, φυλάσ-
σοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς ἄδρι-
μυς, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἴσταται ἐπὶ τῆς
ὀξείας, ἡδύς ἀηδής, βαρὺς ἀβαρής, ἡῦς ἐνηής. οὕτως οὖν ὤφειλε καὶ 70
τὸ ποδώκης ὀξυτονεῖσθαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὠκύς. ἀλλὰ φασιν εἰς
ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονησθαι τὸ ποδώκης· παρὰ γοῦν τῷ
Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασι· „ποδώκης δι' Ἀταλάντη“ (fr. 73, 2 = 76, 5.
20). τί οὖν ἐπὶ τοῦ Δόλωνος; κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασιν καὶ ἐπὶ
τούτου· „ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης“ (K 316). A 75

ex. | ex. 765 a. ὄτριχας οἰέτεας, (σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔϊσας): συν-
τόμως πᾶσαν ἵππων ἀρετὴν καὶ ὁμοιότητα περιέλαβεν· διαφέρουσι
γὰρ ἀλλήλων ἵπποι ἡλικία, χροῶς, μεγέθει, γένει, δυνάμει. A b
(BCE³E⁴) | τοῦτο δὲ ἔθος τῷ ποιητῇ πολλακίς ἐν μονοστίχῳ πᾶσαν
ἀρετὴν ἐμφαίνειν, ὡς τὸ „καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα“ 80
(ο 418) καὶ τὸ „οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι ἔργα“
(A 115). A

Er. Hom. (An. Ox. 1, 277, 29): Μοῦσα· ἀπὸ μιᾶς αἱ πᾶσαι λέγονται. Μνασέας
(F. H. G. 3, 153) δὲ φησιν ὅτι αἱ πᾶσαι τρεῖς εἰσιν· Μοῦσα, Θεά, Ὑμνώ. ἐν μὲν οὖν
Ἰλιάδι (sc. A 1) μεμνησθαι τῆς Θεᾶς „μῆνιν αἶειδε, Θεά“, ἐν δὲ Ὀδυσσεύῳ (sc. α 1)
τῆς Μούσης (Bethe, μούσας cod.), „ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα“, ἐν δὲ τῇ Παλαμη-
δείᾳ (= Cyr. fr. 25 B.) τῆς Ὑμνοῦς, fort. e scholiis, cum sententia prima ad
hunc locum aut ad v. α 1 spectet; cf. FGrHist 70, 222 et not. Jac.; vide ad A 1 f²
763 cf. sch. pap. II, ad B 621 (Ariston.) 764 cf. sch. pap. II τινὲς —
βεβαρυτονησθαι τὸ ποδ. (72) cf. Eust. 340, 20 (Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος . . . λέ-
γουσιν); — ἀβαρής (70) cf. Arcad. 29, 16, Theogn. 83, 19; ἀλλὰ φασιν (71) sq.
ad. Ψ 262 ποδώκης (73) cf. Lehrs, Quaest. ep. 162, Wackernagel 2, 1148, Valk
II 180 765 a ad A 115; — δυνάμει cf. Eust. 342, 9 διαφέρουσι — δυνάμει cf.

61 αἱ Vill., αἱ τοῦ Eust., om. b 64 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι
66 ἐρεῖ A corr. Bk. 67 ὀφίλει A em. Vill. 68 sq. ἄδριμ.] ἄδριμυς, τραχύς ἀτραχὺς
Eust. 70 ἐνηής] ἐνηής, βαθὺς ἀβαθής Eust.; ad ἐνηής cf. Ψ 252. 648 (ἐνηέος) ὀφείλε
A em. Vill. 72 βεβαρυτονεῖσθαι A em. Bk. 73 ποδώκης A corr. Bk. 76—8
pone sch. c (coni. cum v. σσημεῖωται) b 76 le. A supplevi, om. b 76 sq.
συντόμως δὲ b 77 ἄρ. καὶ ὁμ.] διαφορὰν Eust., temere περιέλαβε b 78
οἱ ἵπποι b γένει δυν. A δυνάμει καὶ γένει b

β. οίετας: ὡς Διομήδεας. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σχηματισμοῦ παράλογος ὁ τόνος· τὰ γὰρ παρὰ τὰ εἰς ὄς λήγοντα οὐδέ-
 85 τερα δισύλλαβα, συντιθέμενα, εἰς ἧς λήγοντα ἐπιθετικά, μὴ ἔχοντα τὸ
 ἦ πρὸ τέλους, πάντα δξύνεται, εὐγενής ἀκλεής εὐειδής· οὕτως δὲ καὶ
 εὐτ(ε)ιχής. ἔχρῆν μὲν οὖν καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχασθαι·
 νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πάλιν
 καθολικῶς σώζοντες· „ἔξετέα“ γὰρ „ἀδμήτην“ (Ψ 266) ἀναγινώ-
 90 σκουσιν ὡς εὐσεβέα. A

c. (οἰέτας:) οἰέτης ὡς εὐνέτης γαμέτης· συνεξηκολούθησε ex.
 γὰρ αὐτοῖς καὶ τοῦτο. τὸ δὲ εὐρετής μόνον σεσημειῶται. b(BCE³E⁴)

d. σταφύλη: οὕτως σταφύλη ὡς κοτύλη. | ἔστι δέ, ἄμφω Hrd. | ex.
 ἴσας τὸν νῶτον ὡς σταφύλη μετρεῖσθαι, ὃ ἐστι †λαοξικῶ † διαβήτη,
 95 A b(BCE³) δς ἄμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ, A b(BCE³E⁴) ὃ δὲ
 διαβήτη μόνον πλάτος. A

1 e. (σταφύλη:) διαβήτη. A^{im}

D (?)

767. a. φόβον Ἄρηος φορεούσας: ὅτι τὴν ἐν πολέμῳ Ariston.

D b Et. Gen. (AB) οἰέτας, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 341, 2 (οἰ . . . πρὸ
 ὀλίγον ῥηθέντες γραμματικοί, i. e. Ap. H.); vide ad A 297. N 63. Π 57. Ψ 266
 (Hrd.) ἔχρῆν μὲν οὖν (87) sq. cf. Hrd. ap. Eust. 341, 7, Arcad. 29, 12, Choer. Th.
 1, 167, 32, sim. Eust. 340, 40 τὰ παρὰ τὸ ἔτος cf. Ael. Dion. 8 23; Lehrs, Quaest.
 ep. 146; Solmsen 97 c cf. Eust. 340, 44 (κατὰ τοὺς παλαιούς); Wackernagel 2,
 1148 d — κοτύλη Amm. 436 (brevius EM. 742, 44, Eust. 341, 30): ὁ αὐτὸς (sc.
 Ptol. Asc., p. 42 B.) πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσωδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν
 οὕτως· „σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἴσας“, σταφύλη βαρυτονητέον ὡς Νιόβη· οὐ γὰρ
 ἔστιν ὁμοίον τῷ σκῆ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται σκῆ. ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται.“ Vocem
 σταφύλην perpendiculum significare (ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολυβδίδος παρὰ τοῖς ἀρχι-
 τέκτοσι τίθεται), σταφυλήν uvam Ptol. Asc. docebat in libro qui Π. τῶν ἐν Ὀδυσ-
 σεῖα προσωδιῶν inscriptus erat, fort. ad v. η 121 (vide Amm. l. c.), ibique ex-
 plicare studebat, cur esset acuenda syllaba ultima vocis σταφυλή (= uva). Su-
 spicaris Herodiani ad B 765 (σταφύλη) plura adnotavisse quam hodie exstant,
 cf. Arcad. 125, 15, D; Beiträge 308 διαβήτη sq. cf. Call. fr. 512, sch. Ar. nub.
 178, ran. 801; Syll.³ 969, 10; 972, 186; E. Fabricius, De architectura Graeca com-
 mentationes epigraphicae, Berol. 1881, 72 766 cf. sch. pap. II 767 cf. sch.
 pap. II a ad E 223. Θ 107 (Ariston.); — εἶρηκεν ad Δ 456. E 252. Z 278. Θ 139.

83 καὶ om. Et. Gen. 84 παρὰ τὰ om. Et. Gen. 86 δξύνονται, οἶον Et.
 Gen. ἀκλεής A Et. Gen., εὐκλεής Eust.; cf. H 100. M 318 al. 86 sq.
 εὐειδής (cf. Γ 48) — τὰ] ἔχρῆν δὲ καὶ Et. Gen. 87 εὐτιχής A em. Vill.; cf.
 Π 57 91 le. add. Li 92 δὲ C, om. BE³E⁴ σεσημειῶται:— BE³ 93
 le. A, om. b οὕτως A τὸ b κοτύλη cf. E 306 al. 94 τὸν (A τὸ edd.)
 νῶτον A, τῶ νῶτω b σταφυλή C λαοξικῶ Pfeiffer ad Call. fr. 512, cf.
 He. a 6764 (λιθοξοικόν) διαβήτη b δίκη A 95 δς] οἱ λαοξοῖοι τούτω χρώνται
 δς E⁴ (pone D) 1 le. addidi 2 le. Bk., ἄμφω θηλείας: A ὅτι A, ἡ διπλῆ,
 ὅτι Vill.

φυγὴν φόβον Ἄρεως εἴρηκεν· ἀρετὴ γὰρ ἵππων οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀταράχως φεύγειν, „διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι“ (E 223. Θ 107). A 5

ex. *b.* <φόβον Ἄρης φορεύσας:> τὸ δόρυ, ἢ τὸν ἐκ σιδήρου καυτήρα. οἱ δὲ μὴ φοβούμενας, ὡς λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι. οἱ δὲ ἀπτοήτως φευγούσας. ἄμεινον δὲ ὡς τὸ „ἐπιστάμενοι πεδίοιο“ (E 222. Θ 106). ἐπειδὴ δὲ ἱκανὸν πρὸς νίκην τὸ ἵππικόν, καὶ θηλείας ἤγαγον, τοῦτο μὲν ἀφθονίας τοῦ γένους χάριν, ὅπως τε 10 οἱ ἄρσενες ρυθμίζονται μὴ ἐξοιστροῦσθαι (ἔστι γὰρ μάλιστα αἰσθόμενον ἵππος), διὰ τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν τοῖς λόχοις. b(BCE³E⁴)

Did. 769. <φέρτατος:> οὕτως φέρτατος, οὐ „φέρτερος“ αἰ Ἀριστάρχου. A^{im}

ex. 774. <δίσκοισιν τέρποντο:> διδάσκει τοὺς εἰωθότας κινεῖσθαι 15 μὴ ἀγυμναστεῖν. Λυκοῦργος τε γυμνοπαιδίας ὥρισεν, ὅπως μέμνουντο καὶ παρὰ καιρὸν τῶν πόνων. b(BCE³E⁴)

ex. | Or. (?) 776. ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον: ἄλλο τοῦτο τὸ ἔλειον σέλινον παρὰ τὸ πετροσέλινον, στραγγουριῶσι δὲ συμβάλλεται· στραγγουρία γὰρ αἶε πολεμεῖ τοὺς ἀργοῦντας τῶν ἵππων. A b(BCE³E⁴) | 20 ἠτυμολόγηκεν δὲ διὰ τοῦ ἐλεόθρεπτον τὸ σέλινον, τὸ ἐξ ἔλους σευόμενον· ἐν τοῖς ἔλεσι γὰρ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. A

Hrd. 777. ἔστασαν: δασυντέον τὸ ἔστασαν· ὑπερσυντέλικος γὰρ ἔστι συγκεκομμένος, ὁ δὲ παρακείμενος δασύ ἔχει τὸ εἶ και ὁ ὑπερσυν-

I 2. Λ 71. 402. M 144. N 470. 471. O 666. P 597. 667 (Ariston.), vide ad N 470. Z 522 (T), P 42 (Nic.), Ψ 16. Ω 216 (ex.), cf. D ad E 252. 272. Θ 139. N 362. Z 522, Ap. S. 164, 8; Lehrs Ar.³ 75 ἀρετὴ γὰρ sq. cf. Eust. 342, 16; D *b* — φευγούσας (8) cf. Eust. 342, 23 ἐπειδὴ (9) sq. cf. Eust. 342, 4 769 cf. sch. pap. I 774 — ἀγυμναστεῖν cf. Eust. 344, 9: διὸ καὶ λέγουσιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες τὴν τοιαύτην γυμναστικὴν ὅτι χρὴ τοὺς εἰωθότας κινεῖσθαι μὴ ἀγυμναστεῖν· οὐ γὰρ ἀνλοιμώξαιεν. καὶ μετ' ὀλίγα ὅτι, εἴ γε καὶ μνηστήρες γυμνάζονται καὶ τὰ ἐξῆς (fort. partim quidem sch. uberius) γυμνοπαιδίας cf. Hdt. 6, 67, 2, Thuc. 5, 82, 2, Plut. Lyc. 16, 8—14; Nilsson, Griech. Feste 140 776 cf. sch. pap. II; brevius Eust. 344, 42; cf. sch. ε 72; — ἵππων aliter Plut. mor. 678 a ἠτυμολόγηκεν sq. Or. 141, 8 (Et. Gen. = EM. 709, 27, sim. Et. Gud. 498, 28); cf. Beiträge 100, at vide sch. ε 72 ἐν τοῖς ἔλεσιν cf. D, sch. Nic. th. 597; Synag. (Ba. 215, 29, Su. ε 791, EM. 326, 44); cf. Fellner 56 de spiritu v. ἐλεόθρεπτον cf. Eust. 345, 1: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἔλος δασύνεται . . . τὸ μὲντοι „ἐλεόθρεπτον“ ψιλοῦται διὰ κανόνα λέγοντα ὅτι τὸ εἶ πρὸ τοῦ λ τῆς τρίτης συλλαβῆς καθαρευούσης ψιλοῦσθαι θέλει, originis incertae, fort. e scholiis, cf. Lex. spir. 216 777 ad A 535 *b* (Hrd.); —

3 ἄρεος A em. Vill., fort. ἄρης 6 le. add. Vill., fort. rectius ἀμφω θηλείας, φόβον ἄρης φορεύσας 9 τὸ om. BE⁴ 11 ἐξοιστροῦσθαι C, ἐξοιστροῦσθαι Eust. (fort. rectius) 13 le. add. Bk. ✕ οὕτως A 15 le. add. Vill. 18 le. A, om. *b* ἄλλο δὲ (post paraphrasim) E⁴ ἔλειον om. A 19 sq. στραγγουρία γὰρ αἶε *b* δ A 20 πολεμεῖ susp., fort. πιέζει 21 τοῦ Bk., τὸ A τὸ¹ scripsi (cf. Eust.), τε A

25 **τέλικος**: οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλόν, ἐπεὶ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἔ λέγονται: „στάν δὲ μεταστοιχεί“ (Υ 358), καὶ ὁ πρότερος „στῆσαν ἀείραντες“ (β 425). οὐκέτι δὲ ὁ ἔστασαν στάσαν. A

779. <φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν:> τῇ γὰρ *ex.* ἐπιθυμία τοῦ πολεμεῖν περιήεσαν τὴν παράταξιν θεώμενοι. b(BCE³ 30 E⁴)

780. <ὥσει τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο:> θεία δυνάμει *ex.* τὴν ἰσχὺν τῆς πορείας αὐτῶν παρέβαλε, καὶ διὰ μὲν τοῦ πυρὸς τὴν ἔκλαμψιν, διὰ δὲ τοῦ πᾶσα τὸ ταχύ τῆς ἐπιδρομῆς ἐδήλωσεν. b (BCE³E⁴)

35 781—4. <γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε — ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ *ex.* (?) ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα:> ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις καὶ προλέγεται καὶ ἐπιλέγεται. A^{im}

783 a. <εἶν Ἄριμοις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς:> *ex.* φασὶ τὴν Γῆν ἀγανακτοῦσαν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν Γιγάντων διαβαλεῖν
40 Δία τῇ Ἥρᾳ. τὴν δὲ πρὸς Κρόνον ἀπελθοῦσαν ἐξειπεῖν. τὸν δὲ δοῦναι αὐτῇ δύο ῥά, τῷ ἰδίῳ χρίσαντα θορῶ καὶ κελεύσαντα κατὰ γῆς ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεται δαίμων ὁ ἀποστήσων Δία τῆς ἀρχῆς. ἡ δέ, ὡς εἶχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ τὸ Ἄριμον τῆς Κιλικίας. ἀναδοθέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος Ἥρα διαλλαγεῖσα Δίῃ τὸ πᾶν ἐκφαίνει. ὁ δὲ
45 κεραυνώσας Αἴττην τὸ ὄρος ὠνόμασεν. καλῶς δὲ καὶ τὸ φασίν, ἵνα

συγκεκριμένος cf. Eust. 345, 3; — δασυντέον cf. sch. γ 149; vide praeterea sch. pap. II 779 cf. sch. pap. II περιήεσαν cf. D 780 — παρέβαλε cf. sch. pap. II διὰ δὲ τοῦ sq. cf. Jacoby, Kl. philol. Schr. I (Berol. 1961) 68, 31 782 cf. sch. pap. I fort. exstabat sch. Aristonici de v. χωμένῳ, cf. sch. pap. II 783 Strab. 13, 4, 6 (p. 626, vide ad B 866): . . . προστιθέασι δὲ καὶ διότι δρυμώδης ὁ τόπος καὶ κεραυνόβολος καὶ οὗ ἐνταῦθα (sc. in regione Maeonum sub monte Tmolio sita) οἱ Ἄριμοι· καὶ γὰρ τῷ (Kramer sec. cod. E, οὕτως cett.) „εἶν Ἄριμοις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς“ ἐπεισφέρουσι „,χῶρῳ ἐνὶ δρυόνετι, Ὑδης ἐν πίονι δήμῳ.“ ἄλλοι δὲ ἐν Κιλικίᾳ, τινὲς δὲ ἐν Συρίᾳ πλάττουσι τὸν μῦθον τοῦτον, οἱ δ' ἐν Πιθηκούσσαις, οἱ καὶ τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς ἀρίμους καλεῖσθαι. οἱ δὲ τὰς Σάρδεις Ὑδην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς. πιθανωτάτους δ' ὁ Σκήψιος (fr. 39 G.) ἠγεῖται τοὺς ἐν τῇ Κατακακαυμένη τῆς Μυσίας τοὺς Ἄριμους τιθέντας. Πίνδαρος δὲ (cf. P. 1, 16—20) συνοικεῖοι τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσσαις, ἀπερ ἔστι πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ κτλ., fort. partim ex Apollodoro; cf. Posid. (FGrHist 87, 105 b) ap. Strab. 16, 4, 27 (p. 784—5); Eust. 366, 28; Cantarella 111 a cf. sch. pap. II; — ἐκφαίνει cf. Eust. 345, 31 τῆς Κιλικίας (43) cf. D, sch. Pind. P. 1, 31 b/c, sch. Lyc. 825. Ceterum Typho Terrae aut Herae filius tradi solet, cf. e. g. [Apoll.] bibl. 1, 39, sch. Aesch. Prom. 351, sch. Ap. Rh. 2, 38—9 a, Et. Gen. (EM. 772, 49) καὶ τὸ φασίν (45) — στίχῳ cf. Eust.

26 μεταστοιχεί A em. Bk. 28 le. addidi, φοίτων: Bk. 31 le. add. Vill. θεία δὲ E⁴ 35 sq. le. addidi 38 le. add. Vill. 39 φασὶ δὲ (pone D) E⁴ 41 θόρωι BCE³ 45 φασίν E⁴, cp. cett.

μή προσκρούοιμεν ὡς Ὀμηρικῶ ὄντι τῶ στίχῳ. εὐφήμως δὲ τὸν τάφον εὐνὰς ἐκάλεσεν. **b**(BCE^{3E}⁴)

Hrd. **b.** {εἶν ἀρίμοις ὄθι φασί} Τυφωέος: οὕτως Τυφωέος ὡς Ἀχιλλέως· καὶ γὰρ „Τυφωεὶ γαῖαν ἰμάσση“ (B 782), ἀπ’ εὐθείας τῆς Τυφωεύς. συνήθης δὲ αὐτῶ ὁ τοιοῦτος τύπος παρώνυμος. **A** 50

ex. **787.** <ἀλεγεινῆ: > φροντίδος ἀξία. | ἤδη δὲ τὸ δειλὸν τῶν Τρώων προανακρούεται ὁ ποιητής. **b**(BCE^{3E}⁴)

ex. **788.** <ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν: > πρὸ γὰρ τῶν βασιλείων ἦν τὸ ἐκκλησιαστήριον. ἡ δὲ βουλή ἴσως περὶ πολέμου, ἀκούσασι τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως. Πρίαμος μὲν οὖν διὰ γῆρας ἔσω διώκει τὰ τοῦ πολέμου, ὁ δὲ Ἔκτωρ διὰ θράσος ἔξω αὐτὰ ἔπραττεν. **b**(BCE^{3E}⁴) 55

ex. **789.** <πάντες ὄμηγερέες: > παρὰ δὲ τοῖς Ἑλλησιν οἱ δυνατοὶ καὶ ἄριστοι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ὄμηγερεῖς. **b**(BCE³)

Ariston. **791.** εἶσατο δὲ φθογγήν: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „τῶ μιν ἔισαμένη“ (B 795) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε· εἰ γὰρ ἔνεκα τοῦ προσαπαγγεῖλαι ὅτι παραγίνονται οἱ Ἕλληνες, ἤρκει ὁ Πολίτης, εἴπερ ὄλως ἐπετήρει. εἰ δὲ ἔνεκα τοῦ προτρέψασθαι μὴ τολμῶντας προελθεῖν, ἔδει αὐτοπρόσωπον παρεῖναι. ἔθος τέ ἐστι τοῖς μεταμορφουμένοις θεοῖς κατὰ τὴν ἄφοδον ἀπολιπεῖν τεκμήριον εἰς ἐπίγνωσιν. οἱ τε λόγοι οὐχ οὕτως εἰσὶν ἐσχηματισμένοι τοῦ Πολίτου ὡς πρὸς πατέρα, ἀλλ’ εἰσὶν ἐπιτεταμένοι καὶ ἐπιπληκτικοί. καὶ τὸ „Ἔκτωρ, σοὶ δὲ μάλιστ’ ἐπιτέλλομαι“ (B 802) Πολίτη ἀνοίκειον. μᾶλλον δὲ Ἴριδι ἀρμόζει ἐπιτάσσειν. **A** 60

ex. **792.** <ποδωκείησι πεποισθώς: > κωμωδῶν τοῦτο φησιν, ἡ πρὸς τὸ προλαμβάνειν τὴν ἄφοδον τῶν πολεμίων. **b**(BCE³) 70

Did. (?) **795.** <προσέφη: > γράφεται „μετέφη“. **A^{im}**

ex. **796.** <ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν: >

347, 31 εὐφήμως sq. cf. Eust. 346, 1 *b* cf. sch. Pind. P. 1, 29 a ἀπ’ εὐθ. τῆς Τυφωεύς cf. sch. pap. II 784 et 785 vide sch. pap. II (fort. exstabat sch. Aristonici ad 785; nullum signum ante versum in A, fort. diplo in pap. I) 787 — ἀξία cf. Eust. 348, 28. Vide sch. pap. II 788 cf. sch. pap. II πρὸ γὰρ — ἐκκλησιαστήριον cf. Eust. 347, 33 790 cf. sch. pap. II 791 cf. sch. pap. II ad B 798—800. 802. 807; vide ad B 807 (Ariston.); Jacoby, Kl. Schr. I (Berol. 1961) 94 εἰ γὰρ (60) sq. cf. Griesinger 41 ἤρκει — ἐπετήρει cf. Jacoby ib. 92, 85 ἔθος τε (63) sq. cf. Serv. auct. Verg. A. 9, 16. 9, 657 ἔθος — ἐπίγνωσιν hoc argumentum plane Aristarcheum deest in sch. pap. II. Vide ad Γ 396 κατὰ τὴν ἄφοδον ad N 71—2 (ex.), cf. Serv. auct. Verg. A. 2, 621 792 — φησιν cf. Eust. 348, 43; Strab. 13, 1, 37 (p. 599) 793 de Aesyeta cf. Porph. ap. Eust. 348, 45 et 349, 7 794 fort. obelus ante versum in pap. I 796 cf. sch. pap.

48 (le.) εἶν — φασί del. Bk. 50 τόπος A corr. Bast 51 le. add. Li 53 le. add. Bk. (Vill.), πριάμοιο θύρῃσιν iam Li 55 οὖν om. C 57 le. add. Vill. 59 obelus ante le. in A 62 τολμῶντος A corr. Bk. 66 σοὶ Vill., σὺ A 67 ἐπιτελλόμενοι A em. Vill. 69 le. add. Vill. (ποδ. iam Li) 71 le. add. Ddf. ✕ μετέφη A 72 le. addidi

- διὰ ταύτης τῆς ἐπιπλήξεως ἐμφαίνει ὅτι (οὐ) Πολίτης ἐστίν. ἄκριτοι δὲ οἱ ἀναρίθμητοι. b(BCE³E⁴)
- 75 798 a. ἡ μὲν δὴ {μάλα πολλά}: οὕτως αἱ Ἄριστάρχου „ἦδη *Did.* <μέν>“. καὶ ἐν τοῖς Πρὸς Κομανὸν ὁμοίως προφέρεται. καὶ μήποτε παραπλήσιόν ἐστι τῶ „ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν“ (Γ 184). A
- b. <ἦ:> τὸν ἡ περισπαστέον· ἐστι γὰρ βεβαιωτικός. A^{int} *Hrd.*
- 80 801 a. {μαχησόμενοι} προτὶ ἄστυ: οὕτως προτὶ ἄστυ, οὐ *Did.* „περὶ ἄστυ“, ἵνα ὦσιν ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. ὁμοίως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἄριστοφάνης γράφουσιν. A
- b. <μαχησόμενοι περὶ ἄστυ:> τοῦτο ἀράσσουσα αὐτούς *ex.* φησιν, ὅπως ὡς περὶ πόλεως ἀμύνοντο. b(BCE³E⁴)
- 85 802. (ὥδε δὲ βέξαι:) ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος. A^{int} *Ariston.*
- 805 a. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται: ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. *Nic.* ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. τὸ δὲ ἐξῆς τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται. „πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα“, (B 803), τὴν αἰτίαν (sc. B 803—4) προλαβόντος τοῦ ποιητοῦ. A
- 90 b. <τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσί περ *Nic. | ex.* ἄρχει:> τοῦτο πρῶτον, εἶτα „πολλοὶ γάρ“, τὴν αἰτίαν προθέντος τοῦ ποιητοῦ, ὡς τὸ „ἔνδον γὰρ τις ἐποιομένη“ (κ 226). | ἄρχαικόν δὲ τὸ κατὰ δοτικῆς τίθεσθαι τὸ ἄρχει. ἔδειξεν οὖν ὅτι

II ad B 791—3. 795; Eust. 349, 13 ἀναρίθμητοι ad Ω 91 (ex.) 797 et 798 cf. sch. pap. II 798 a cf. sch. pap. I; ad Γ 184 (Ariston.) b ad A 156 a (Hrd.) 799 et 800 cf. sch. pap. II 801 diplo ante versum in A et in pap. I, aderat sch. Aristonici, cf. sch. pap. II et Eust. 349, 28: τὸ δὲ „ἐρχονται πεδίοιο“ ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ ἐστὶν ὁμοιον τῶ „διέπρησον πεδίοιο“ (B 785), ad Δ 244. E 222. Z 2 c. 38. 507. Θ 106. K 353. N 820. Z 147. Σ 7. Φ 247. X 23. Ψ 364. 372. 518. 521; cf. D ad B 801, sch. ρ 23. Vide ad B 785. Γ 401 a 802 diplo ante versum in A et in pap. I; cf. sch. pap. II ὅτι sq. ad A 41 c (Ariston.) 804 cf. sch. pap. II 805 cf. sch. pap. II b — τοῦ ποιητοῦ cf. Eust. 349, 30 ὡς τὸ — ἐποιομένη cf. κ 226—8 ἔδειξεν — ἀρετῆ cf. Eust. 350, 1: σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν οἷς τὰ τῆς Ἰριδος ταῦτα τῶ Νέστορι ὁ ποιητῆς φθάσας ἀνέθετο παραινούντι τὰ ὁμοία (cf. B 362), φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἔδειξεν Ὁμηρος ὡς θεοῦ κοι-

73 ἐπιπλήξεως sc. v. ὦ γέρον οὐ addidi cl. Eust. 349, 15 75 (le.) ἡ μὲν δὴ A em. Bk. (le.) μάλα πολλά del. Ddf. 75 et 77 ἦδη] fort. ἦ δὴ, itaque distinctissime vid. Hrd. in B 798 (cf. sch. b et pap. I) 75 sq. „ἦδη καί“. ἐν Hunt (vix recte) 76 μὲν add. Ddf. cl. A^{cont}, ubi ἦδη μὲν ss. κωμανὸν A em. U. Friedl. (vide ad A 97—9) 77 τῶ Ddf., τὸ A 79 le. addidi 80 (le.) μαχησ. del. Bk. 83 le. add. Vill. ταρασσουσα BE⁴ (τ supra lin. B), fort. ἐξαράσσουσα 85 le. add. Nickau, σοὶ δὲ add. Bk. (neque tamen Ariston. putasse vid. infinitivum βέξαι pro imperativo usurpatum esse, vide ad A 20 a²) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 86 (le.) σημ.] fort. σημαίνετω, οἷσί περ ἄρχει 87 sq. fort. σημαίνετω οἷσί περ ἄρχει 90 sq. le. add. Vill.

θεοῦ κοινόν καὶ ἀνθρώπου ἀρετὴ, καὶ μᾶλλον τοῦτο ἐν πολέμῳ ἀδιάφορον. b(BCE³E⁴)

Ariston. 807. ἡγνοίησεν: ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω 1
(sc. B 791—5) διασκευάσαντα. οὐ κείται δὲ συνήθως ἡμῖν τὸ ἡγνοίησεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπίθησεν. A

Hrd. 808. {αἴψα} δ' ἔλυσ' {ἀγορῆν}: τινὲς ἀπὸ τοῦ λ̄ τὴν ἀρχὴν
ποιοῦνται καὶ προπερισπῶσιν, ἵνα ποιητικώτερον γένηται. ἔφαμεν 5
δὲ (sc. ad A 464) τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ διαφόρως ὀρᾶσθαι·
„ἀν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος“ (Γ 261), „αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι“ (K 73).
„οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς υἱόν“ (P 1), „ἐμὲ δ' οὐ λάθην“ (ι 281). A

Ariston. 809. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι: ὅτι ἔμφασιν ἔχει πολλῶν
πυλῶν, μία δὲ ἐστι, καὶ ἐστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι. A 10

Hrd. 811. {αἰπεία:} οὕτως αἰπεία ὡς „ὄξεια“ (P 372). A^{im}

ex. 813—4. <τὴν ἦτοι ἀνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, / ἀθά-
νατοι δὲ ——— Μυρίνης:> τὴν μὲν δημωδεστέραν ἀνθρώποις,
τὴν δὲ ἀληθῆ θεοῖς προσάπτει. ἡ ὡς μουσοτραφῆς οἶδε τὴν τῶν θεῶν
διάλεκτον. Βατίεια δὲ παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς πολέμοις. b(BCE³E⁴) 15

Hrd. 813. Βατίειαν: οὕτως προπαροξυτόνως Βατίειαν ὡς Ἀλεξάν-
δρειαν. A

D 814. πολυσκάρθμοιο: πολυκινήτου ——— Μυρίνα δὲ Ἀμα-
ζόνος ὄνομα. A

νόν καὶ ἀνθρώπου ἡ ἀρετὴ 806 cf. sch. pap. II 807 diple ante versum in A et in
pap. I ὅτι sq. cf. sch. pap. II, vide ad B 791; cf. Dimpfl 8 ἡγνοίησεν sq. cf. D,
Ap. S. 82, 14 808 ad Δ 3. Θ 161. Ο 2 (Hrd.), cf. sch. α 252. κ 43. Vide ad A
162 (Did.), 464 a (Hrd.) 809 diple ante versum in A et in pap. I ὅτι sq. cf. sch.
pap. II, Eust. 350, 30 (Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων). Vide ad Θ 58. I 354 (Ariston.);
cf. D; Goedhardt 79, vide ad E 789, de castris Graecorum ad H 339 (Ariston.) τὸ
πᾶσαι sq. ad Θ 193. Λ 65. Ν 408. 548. Π 333. 801. Φ 345. Χ 286. Ψ 135 (Ari-
ston.), Ν 191 (bT), cf. D, sch. γ 456, Ap. S. 129, 3; Lehrs Ar.³ 125 811
cf. sch. pap. II οὕτως sq. ad B 592 (Hrd.) 812 cf. sch. pap. II 813—4
— διάλεκτον cf. Eust. 351, 13 τὴν δὲ ἀληθῆ cf. Plat. Crat. 392 a 7 μουσο-
τραφῆς ad A 403. Z 4 c. Z 291 (T), Y 74 (ex.), cf. Tz. ex. 31, 2 παρὰ τὸ sq. cf.
Eust. 352, 1, aliter D, Eust. 351, 44; Epaphr. fr. 26 (Et. Gen. Βατία = EM. 191,
36, sim. Steph. B. 160, 18); Ori. ἔθ. in Et. Gen. (AB) Βάτεια, sch. Lyc. 1308; B. A.
221, 32 814 cf. sch. pap. II (ad B 813—4) 815 cf. sch. pap. II

94 sq. διάφορον Li, edd., vix recte; nam hoc dicit' quid dei, quid homines ad opus
egregie conficiendum conferant, in bello quidem discerni non potest (cf. supra
κοινόν). Ita Iris eadem fere exhortatione, qua Nestor supra (sc. B 360—68) usus
Graecorum ordines instruendos esse censuit, nunc Troianos urbem defendentes
adiuvat'. Aliter Ma., Herm. 19, 1884, 272 1 le. Bk., ὡς ἔφατ' ἔκτωρ δ' οὐ
τι: A ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 1 sq. τὸν . . . διασκευάσαντα h. e. eum qui
illos versus addidit 2 δὲ A, fort. γάρ (cf. sch. pap. II) 4 (le.) αἴψα et ἀγ.
del. Bk. 9 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 11 et 12—3 le. addidi 13 δημωδ.]
δημοσίαν (cp.) C (ut vid.) 18 μυρίνα A em. Bk.

- 20 816. <κορυθαίολος:> ποικίλος καὶ παρηλλαγμένοις περὶ τὸν *ex. | ex.*
ὄπλισμόν, ἢ τὴν κόρυν κινῶν. | δι' ἔθνων δέ, οὐ πόλεων ὀνομάζει
τοὺς βαρβάρους. b(BCE³)
κορυθαίολος: ὁ αἰόλων τὴν ——— ἐν τοῖς πολέμοις. A D
819. Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν <ἐὺς πάϊς Ἀγχίσασο>: ὅτι *Ariston.*
25 τῶν Δαρδάνων ἤρχεν Αἰνείας καὶ αὐτὸς ὦν Δάρδανος. πρὸς τὸ „τὸν
δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ“ (B 701). A
820. <ὑπ' Ἀγχίση:> ὅτι περιττεύει ἢ ὑπό. A^{im} *Ariston.*
822. <δύω Ἀντήνορος υἱε:> ἴσως ὑποπτεύων Αἰνείαν <ὁ *ex.*
βασιλεὺς> τούτους αὐτῶ φύλακας ἔταξεν. b(BCE³E⁴)
- 30 824 a. ὑπαὶ πόδα: οὕτως ὑπαὶ ὡς καταί καὶ παραί· αἱ γὰρ *Hrd.*
προθέσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ τοῦ ἰ φυλάσσουσι τὸν αὐτὸν τόνον. A
b. <ὑπαὶ πόδα:> ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ἢν ἡμεῖς ὑπώρειαν *ex.*
καλοῦμεν. b(BCE³)
825. <μέλαν:> τοῦτο κοινὸν ὑδάτων ἐπίθετον, ὡς „κυανῶπιδος *ex.*
35 Ἀμφιτρίτης“ (μ 60). b(BCE³E⁴) καὶ Καλλιμαχος (fr. 299, 1)·
„Αἴσηπον ἔχεις, ἐλικώτατον ὕδωρ“. b(BE³E⁴)
- 826—7. <Τρῶες, τῶν αὐτ' ἤρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός *ex.*
/ Πάνδαρος:> Πάνδαρος οὗτος ὁ Λυκάονος ἡγεῖτο τῶν ἐκ Ζελείας,

816 nullum signum ante versum in A; tamen fort. exstabat sch. Aristonici, cf. sch. pap. II excidisse vid. sch. Herodiani, cf. Eust. 352, 29: „κορυθαίολος“ δὲ παροξύνεται μὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν, Arcad. 98, 18 (= Hrd. 1, 228, 12), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 240, 4, Et. Gud. 340, 1, EM. 531, 47) Porph. ap. Eust. 353, 8: ὁ δὲ Πορφύριος λέγει καὶ ὅτι Τρῶων καὶ τῶν τούτοις συμμαχῶν ἡγοῦντο ἄνδρες εἰκοσι καὶ ὀκτὼ σὺν τοῖς ὕστερον ἔλθοῦσι. τούτων δέ, φησὶν, ὀκτωκαίδεκα οἱ ἐν τῶ πολέμῳ καθ' Ὀμηρον ἀπέθανον, incertum an scholiis usus sit ποικίλος — κινῶν cf. sch. pap. II, D, Or. 88, 16; — ὄπλισμόν cf. Eust. 352, 30 δι' ἔθνων sq. cf. Eust. 353, 4 (οἱ σχολιασταί) 819 cf. sch. pap. II ὅτι τῶν sq. ad B 701. Y 216 (Ariston.) 820 ad Δ 384 b. E 476 (Ariston. ?); cf. Eust. 550, 40, sch. π 10. Vide ad A 3 c 822 cf. sch. pap. II (ad B 819) ἴσως sq. cf. Eust. 352, 40 824 a ad Γ 217. O 4 (Hrd.), cf. Io. Alex. 27, 30 (Hrd. 1, 480, 10), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 421, 32, sim. EM. 782, 57); sim. Ap. Dysc. synt. 444, 4, sch. Ap. Rh. 1, 536—41 a; — τοῦ ἰ cf. sch. D. Thr. (Σ') 270, 25 b cf. sch. pap. II, D et D ad B 821, sch. Theocr. 7, 5—9 l, sch. Pind. Ol. 7, 160 b 825 cf. sch. pap. II v. ἀφνειοί a quibusdam pro nomine gentis haberi tradit Strab. 13, 1, 9 (p. 587): Ἀφνειοὺς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης· καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλίτις, originis incertae τοῦτο κοινὸν sq. cf. Eust. 354, 20; vide ad A 98 b² 826—7 ὦν τὴν

20 le. add. Ddf. (Vill.) 24 diple periestigm. ante le. in A le. A suppl. Frdl. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 27 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 28 le. add. Vill. 28 sq. αἰνείας τούτους αὐτῶ Vill. ὁ βασι. add. Bk. cl. Eust., possis πρίαμος 30 καταί non ap. Hom. (cf. test.), παραί B 711 al. 32 le. add. Li 34 le. add. Bk. (ὑδωρ μέλαν· Li) τούτο] πίνοντες μέλαν ὕδωρ τοῦ βαθυτάτου αἰσῆπου ποταμοῦ. τὸ δὲ μέλαν E⁴ 35 ἀμφιτρίτης CE³E⁴ 37 sq. le. addidi, πάνδαρος Vill., λυκάονος Li

- ὦν τὴν μὲν χώραν καλεῖ Λυκίαν (cf. E 105. 173), τοὺς δὲ οἰκήτορας
 Τρώας. b(BCE³E⁴) 40
- Ariston.* 827 a. Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον <’Απόλλων αὐτὸς
 ἔδωκεν>: ὅτι οὐ τὸ τόξον λέγει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν· τὸ
 γοῦν τόξον αὐτῷ ὁ κεραοξόος κατασκευάζει (cf. Δ 110). A
- ex.* b. <Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον ’Απόλλων αὐτὸς
 ἔδωκεν:> τὴν τοξείαν μετωνυμικῶς. b(BCE³) προσυνίστησι δὲ 45
 αὐτὸν κατὰ Μενελάου (sc. Δ 116—40). τὰς δὲ εἰς ἄκρον εὐεξίας
 θεοῖς ἀνατίθησιν ὁ ποιητής. b(BCE³E⁴)
- Hrd.* 828. ’Απαισοῦ: οὕτως ’Απαισοῦ ὡς ἀγανοῦ. καὶ ἴσως ἀκο-
 λούθως τῷ „ὄς ῥ’ ἐνὶ Παισῶ“ (E 612). A
- ex.* 829. <Πιτύειαν:> διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πιτύων. b(BCE³) 50
- Ariston.* 830 a. <’Αμφίος λινοθώρηξ:> ὅτι καὶ ἕτερος ’Αμφίος Περκώ-
 σιος, ’Ελάτου υἱός (sc. E 612). A^{im}
- ex.* b. <λινοθώρηξ:> σφενδονήτης ἢ τοξότης. b (BCE³E⁴)
- ex. | Hrd.* 831 a. <Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων:> ἐν Περκώτῃ τρα-
 φέντος. | τὸ δὲ περὶ πάντων οὐ δεῖ ἀναστρέφειν. b(BCE³) 55
- Hrd.* b. ὃς περὶ πάντων: οὕτως φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προ-

sq. cf. Eust. 353, 25; D ad B 826; Strab. 12, 4, 6 (p. 565). 13, 1, 7 (p. 585), Steph. B. 388, 19 827 diplo ante versum in A et in pap. I, cf. sch. pap. II Eust. 354, 32: ἐν δὲ τῷ „καὶ τόξον ἔδωκεν“ ἢ περιττός ὁ καὶ σύνδεσμος ἢ συμπλέκει καὶ ἕτερα θεόδοτα τῷ τόξῳ ἀγαθὰ, ἐν οἷς καὶ ἡ τοξικὴ δεξιότης, fort. e scholiis a ad Δ 110 (Ariston.), cf. Porph. 1, 70, 29. 1, 71, 25; — ἐμπειρίαν ad O 441 (Ariston.), cf. D, D ad Δ 93, sch. Pind. P. 5, 87 b — μετωνυμικῶς cf. Eust. 354, 26 προσυνίστησι — Μενελάου cf. Eust. 354, 27: προοικονομεῖ δὲ ἐν τούτῳ τὰ μετὰ ταῦτα ὁ ποιητής, ἵνα θαρρῶν ὁ Πάνδαρος τῷ θεῷ δῶρω τολμήσῃ διοίστεισαι κατὰ Μενελάου καὶ οὕτω συγγεθῶσιν οἱ ὄρκοι ἐπὶ κακῶ τῶν Τρώων, fort. partim e sch. uberiore τὰς δὲ sq. cf. Eust. 354, 32 828 Eust. 355, 13: ’Αδρήστειαν δὲ θέλουσι μὲν τινες τρισυλλάβως „Δρήστειαν“ γράφειν, οὐ προσέχονται δέ· ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ ’Αδράστου, ἀνδρὸς ἡρωϊκοῦ παλαιοῦ, ᾧ συνεξέδραμεν εἰς ὀμωμύειαν ὁ προορηθεῖς (sc. 355, 4) ’Ομηρικὸς ’Αδραστος, fort. e scholiis, cf. sch. Ap. Rh. 1, 1116 (= Apollod., FGrHist 244, 175) καὶ ἴσως sq. ad E 612 (T), cf. Strab. 13, 1, 19 (p. 589), Steph. B. 102, 16, Hrd. παθ. (2, 168, 1) in Et. Gen. (AB) ’Απαισός; h(M¹ P¹¹ V³, fort. sch. rec.): οὐκοῦν „δημιον ’Απαισοῦ“ περιφραστικῶς τὴν (τὸν V³) Παισὸν (V³ πεσὸν M¹ P¹¹) λέγει, ἧς ἐβασίλευσεν ὁ ’Απαισός (scripsi, παισός M¹ P¹¹ V³), pone D 829 eadem fere Epaphr. (fr. 29) ap. Steph. B. 410, 18, cf. Strab. 13, 1, 15 (p. 588), Eust. 355, 42 (e Strab. vel e scholiis); vide Hdt. 6, 37 830 diplo ante versum in pap. I, deest in A a vide ad E 612 831 a

41 sq. le. A suppl. Vill. 42 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 44 sq. le. addidi (auctore Vill.) 46 αὐτὸν susp., fort. αὐτοῦ τὰ, nisi sententia lacunosa est δ’ εἰς E⁴ 48 le. Bk., καὶ δῆμον: A ἀγανοῦ cf. B 164 al. 49 τῷ Lehrs, τὸ A ὄς ῥ’ Bk. (= Hom.), ὡς ῥ’ A 50 le. add. Bk. (καὶ πιτύειαν Li) 51 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 52 ἐλάτου] σελάγου Hom. (E 612) 53 le. add. Li, fort. λινοθώρηξ, ἐπεὶ σφενδονίτης C 54 le. add. Vill. 55 ἀντιστρέφειν E³ 56 ⚡ ὄς A, eiecit Ddf., fort. recte

θέσεως· εἴτε γὰρ πρόθεσις ἐστὶν ἀντὶ προθέσεως παρειλημμένη, ἀν-
τι τοῦ ὑπὲρ πάντων, φυλάσσεται ὁ τόνος, καθότι πᾶσα πρόθεσις
ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον· εἴτε
60 ἀντὶ τοῦ περισσός, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς τὸ „ὄς περὶ μὲν νόον ἐστὶ
βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν“ (α 66)· „οὐ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη“
(K 244). καὶ τὸ αἴτιον ἐν ἑτέροις εἶπομεν, ὡς ὅτι πρὸς αὐτοὺς τοὺς
τόνους τῶν ἐπιρρημάτων καὶ αὐταὶ ὀρθοτονοῦνται. A

832 a.¹ {οὐδ' ἐοὺς παῖδας} ἔασκε: οὕτως τὸ $\bar{\alpha}$ τοῦ ἔασκε κατὰ *Hrd.*
65 συστολήν. οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\sigma}\kappa\epsilon$ παρηγμένα ἴα-
κῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· „ὦδε δέ τις εἶπεσκε“ (B
271), „τὴν αὐτὸς φορέεσκε“ (O 646). A

a.² διὰ βραχέος $\bar{\alpha}$ · τὰ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\sigma}$ καὶ $\bar{\kappa}$ παράγωγα ἴα-
κὰ βραχεῖα παραλήγεται. b(BCE³)

70 833. <πόλεμον φθισήνορα:> „Ἄρης γὰρ οὐδένα τῶν κακῶν *ex.*
λητίζεται“ (Soph. fr. 657, 4 N.² = 724, 4 P.). b(BCE³)

834. <κῆρες γὰρ ἄγον:> οὐδὲν ἄρα μαντικὴ μοίρας ἀντιτασσο-
μένης. b(BCE³E⁴)

75 A^{im} 835 a. <Πράκτιον:> ὅτι ἔνιοι ποταμὸν λέγουσι τὸν Πράκτιον. *Ariston.*

b. <Πράκτιον:> τινὲς ἐκτείνουσι τὴν πρώτην τοῦ Πρά- *Hrd.* (?)
κτιον. A^{il}

— τραφέντος cf. D b — τόνον ad A 258 a¹ (Hrd.) περισσός (60) ad Δ 46 a
(Hrd.), I 53 (Ariston.), 321. 449. K 247. N 52. 727. T 362. Φ 214. Ψ 718 (Hrd.),
cf. sch. α 235 Ldw., ε 240. τ 285. χ 368; vide ad Φ 163 (Hrd.), cf. Lehrs, Quaest.
ep. 97 καὶ τὸ αἴτιον (62) cf. Lehrs, Quaest. ep. 95. Vide ad B 162 ἐν ἑτέροις locus
non iam exstat, fort. ad A 287 ὀρθοτονοῦνται vide ad Σ 92 832 a¹ Et. Gen.
(AB) ἔασκε· τὸ $\bar{\alpha}$ κατὰ συστολήν· τὰ γὰρ — παραλήγουσαν fort. ex hyp. Iliad.;
— ἔασκε cf. Hiller, Jhbb. class. Phil. 103 (17), 1871, 607 833 Eust. 356, 21:
πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι (sc. φθεισήνο-
ρα), vix e scholiis Ἄρης sq. cf. D, Eust. 356, 18 834 cf. Eust. 355, 12 μοί-
ρας ad X 210 (ex.) 835 deest diplo ante versum in A, error scribae ut vid. Strab.
13, 1, 21 (p. 590): ὁ δὲ Πράκτιος ποταμὸς μὲν ἐστὶ, πόλις δ' οὐχ εὐρίσκεται,
ὡς τινες ἐνόμισαν. ῥεῖ δὲ καὶ οὗτος μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. τὸ οὖν
„καὶ Πράκτιον ἀμφεμένο“ οὕτω δεκτέον ὡς περὶ ποταμοῦ, καθάπερ κάκεινα (se-

60 περισσός] fort. περισσῶς (ut Lehrs) ὄς Vill. (= Hom.), ὡς A 64
(le.) οὐδ' ἐοὺς παῖδας del. Bk. $\bar{\alpha}$ τοῦ Lentz, αὐτοῦ A 65 παρήγματα Et.
Gen. 68 $\bar{\alpha}$] τοῦ $\bar{\alpha}$ Bk. τοῦ om. C παράγωγα (sensu passivo) scripsi,
παραγωγὰ b (et edd.) 70 le. add. Vill. 70 sq. οὐδὲν (Stob.) et λωτίζεται
(Keil) Soph. 72 le. add. Li 74 le. add. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι
76 le. addidi 76 sq. τινὲς sq. nullum spatium in mg. int. itaque sch. supra
lineam scriptum est πρώτῃν] cp. A enodavit Ddf. (at fort. φύσιν legendum)

ex. 836. <καὶ Σηστόν:> Σηστός ἐναντίον Ἀβύδου ἐν τῇ Θρακίῳ
Χερσονήσῳ. b(BCE³E⁴)

D | D(?) καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδον: πόλεις περὶ ——— Τρωάδα 80
πορθμός. | εἴρηται δὲ Ἑλλήσποντος ἀπὸ τοῦ ἐκείσε ποντισθῆναι
Ἑλλην τὴν Φρίξου μὲν ἀδελφὴν Ἀθάμαντος δὲ θυγατέρα. A

Ariston. 837—8. τῶν αὐθ' Ὑρτακίδης <ἤρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος
ἀνδρῶν, / Ἀσιος Ὑρτακίδης>: ὅτι ὁ Ἀσιος οὗτος ὁμώνυμος
ἔστι τῷ Ἐκάβης ἀδελφῷ (cf. Π 717). ἔσημειοῦτο δὲ ὁ Ἀρίσταρχος 85
τὰς ὁμώνυμίας πρὸς τὰ <περὶ> Πυλαιμένους. καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν,
ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι. A

ex. (Ariston. ?) 838. <Ἀσιος Ὑρτακίδης> τῇ ἐπανάληψι ἔσημειώσατο τὸν
ἥρωα ὡς λέξων περὶ αὐτοῦ. καὶ ὅτι διὰ τοὺς ἵππους ὀλεῖται (cf.
N 392). b(BCE³) 90

Ariston. 839 a. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: ὅτι Σελλῆεις ποταμός
ἔστιν Ἀσίας, ὁμώνυμος τῷ Θεσπρωτίας. A

Hrd. b¹ ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνί-
της (p. 43 B.) ἀναστρέφει, πρὸς τὰ προσηγορικώτερα ποιοῦμενος
τὰς συντάξεις· ὁμοίως καὶ Νικίας (fr. 2 B.). οὐκέτι μέντοι ἐπὶ τοῦ 95
„Ξάνθῳ ἐπὶ δινηέντι“ (E 479), „μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ“ (Z 124)· 1
ἐπεφέρετο γὰρ τὰ προσηγορικώτερα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος τοῖς
κυριωτέροις συνέταττε τὰς προθέσεις· διὸ ἀναστρέφων ἀνεγίνωσκε
„Ξάνθου ἀπο δινηέντος“ (B 877), φυλάσσων δὲ τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ
ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. εἶτα πολλὰ εἰπὼν ὁ Ἡρωδιανός 5
φησιν ὅτι (2, 38, 21) „ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ὄλον εἶδος ἀνα-
γινώσκειν κατὰ ἀναστροφὴν· εἰ γὰρ δύο ὀνόματά ἐστι καθ' ἐνὸς

quantur B 522. 864), originis incertae, fort. sec. Apollodorum 836 ad v. Ἀρί-
σθην cf. He. α 7235 εἴρηται δὲ sq. cf. D ad H 86. I 360 837—8 diplae ante
versus in A; — Πυλαιμένους ad B 517c (Ariston.), cf. Serv. auct. Verg. A. 12,
538; Lehrs Ar.³ 7. 341. Vide ad Γ 144 (Ariston.); — ἀδελφῷ cf. Eust. 356, 32 (fort.
e Porph.); Strab. 13, 1, 21 (p. 590) ἔσημειοῦτο — Πυλαιμένους fort. ad E 576,
ubi A deest, vel ad N 658—9 838 diploe ante versum in pap. I τῇ ἐπανάλη-
ψι sq. cf. Eust. 356, 28 διὰ τοὺς ἵππους cf. M 110—7 839 diploe ante ver-
sum in pap. I, diploe periestigm. in A (fort. error scribae) a ad B 659. M 97.
O 531 (Ariston.), cf. Strab. 13, 1, 21 (p. 590) b¹—Σελλήεντος (5) ad B 523 (test.),
877. Γ 240 (Hrd.), E 400 (T), Z 39 (Hrd.), K 18. O 142. Σ 92. Ψ 718 (Hrd.), cf.
sch. ζ 89. ο 58, sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 520, 8. Vide ad E 332. Z 124. T 4
(Hrd.) ὁ Ἡρωδιανός sq. cf. Io. Alex. 26, 25 (An. Ox. 1, 9, 30; vide Hrd. 1,
482, 9), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 154, 15, Et. Gud. 171, 11 Stef.); Ap. Dysc. synt.

78 le. add. Li 79 χερσονήσῳ b em. Bk. 83 sq. le. A supplevi (duce
Vill.) 84 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 86 περὶ add. Cob. cl. A ad O 515
88 le. addidi (ύρτ. Li) 91 le. Frdl., ἀθῶνες μεγάλοι: A ὅτι A, fort.
ἡ διπλῆ, ὅτι 92 τῷ Lehrs, τῇ A θεσπρ. scripsi, θεσπρωτία A, θεσπρωτικῷ
Lehrs 4 ἀπο Bk., ἀπο A 5 ἀπό Bk., ἀπο A

ὑποκειμένου λαμβανόμενα καὶ σχεδὸν ἓν ἔστι τὸ ὄλον καὶ θέλει ἡ πρόθεσις προηγεῖσθαι, μέση δὲ παρειληπταὶ καθ' ὑποταγὴν, ὡς
 10 ὑποτεταγμένη ἀναστραφῆσεται.“ A

b.² ἀναστρεπτόν τὴν πρόθεσιν. b(BCE³)

841. <τῶν οἱ Λάρισαν:> ταύτην οἱ ἀπὸ τῶν Αἰολίδων μετανα- *ex.*
 στάντες ἔκτισαν· διὸ <καὶ „δῖους“ τοὺς> Πελαγοὺς φησιν (cf. K
 429), ὡς ἀνωθεν Ἐλληνας ὄντας. καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σῶσαι
 15 τὰ στοιχεῖα μόνους Ἐλλήνων φασίν. b(BCE³)

842. Πύλαιος {τ' ὄζος ἄρης}: τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὄξυ- *Hrd.*
 τονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ· καὶ τὸν Ἐρμῆν τὸν
 Πυλαῖον. A

844. <αὐτὰρ Θρηϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρωσ:> *ex.*
 20 καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα (cf. Λ 221—30) καὶ Ρῆσόν (cf. K 434—5) φησιν
 ἄρχειν τῶν Θρακῶν; ἀλλὰ προστέθεικεν „ὄσ(σ)ους Ἐλλήσποντος“
 (B 845)· τῶν γὰρ Ἐλλησποντίων ἦτοι τῶν περὶ Μαρώνειαν ἦρχεν
 Ἀκάμας, ἐτέρων δὲ Ἰφιδάμας, ὃς ἦλθε „σὺν δυοκαίδεκα νηυσίν“ (Λ
 228), ἄλλων δὲ Ρῆσος, ἦτοι τῶν περὶ Λυδίαν. b(BE³)

25 847. {υἱὸς} Τροιζήνοιο: οὕτως Τροιζήνοιο ὡς „Εὐμήλοιο“ *Hrd.*
 (Ψ 380)· ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζήνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητι-
 κῶ. A

848. <Παίονας ἀγκυλοτόξους:> οὔτοι τοξόται, οἱ δὲ ὑπὸ *ex.*
 Ἀστεροπαῖον δολιχέγχεες (cf. Φ 155). εἰκὸς δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον

442, 3; Lehrs, Quaest. ep. 81 840 nullum signum ante versum in A, sed aderat
 sch. Aristonici de duplici usu n. pr. Ἰππόθοος, ad Ω 251 841 cf. Eust. 358, 11;
 sch. Ap. Rh. 1, 40—1, Steph. B. 412, 21 Αἰολίδων cf. FGHist 70, 113 καὶ
 μετὰ τὸν sq. cf. sch. D. Thr. (ΣΥ) 185, 24. Vide ad P 301 (T) 842 Et. Gen.
 (AB) Πύλαιος, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 358, 14 844 fort. exstabat sch.
 Didymi Aristarchum Πείρωσ scripsisse referentis, ad Y 484 (Ariston.), at cf. Ar-
 cad. 46, 14: τὰ διὰ τοῦ ὄσς κύρια προπαροξύνεται . . . Π<ε>ίρωσ καὶ πῶς sq. cf.
 Eust. 358, 28; Porph. 1, 49, 23 περὶ Μαρώνειαν ad Δ 519—20, cf. Strab. 7, fr.
 58 846 praeter Euphemum etiam Mentis Ciconum dux est, fort. exstabat sch.
 Aristonici, ad P 73 (A), cf. Eust. 359, 18: ἰστέον δὲ ὅτι εὐρηται μὲν ἐν τῇ ἐπὶ
 Πατρόκλω μάχῃ Μέντης ἡγεμῶν Κικόνων. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶ ῥηθέντι Εὐφῆμῳ
 τεταγμένος. τυχὸν δὲ καὶ ὕστερον ἦλθε, καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος Ῥήσου
 γέγονεν (vide ad B 844. 848) 847 ad B 672 (Hrd.), cf. Eust. 359, 11 848 post
 hunc versum quosdam addidisse verba Πηλεγόνος θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος
 in scholiis ad Φ 140 (T) et 155 (pap. XII) traditur. Vide ad Π 287; cf. Wecklein,
 Zusätze 6 οὔτοι sq. cf. Eust. 359, 44; Porph. 1, 50, 5; Choriz. fr. 31; — τοξόται

12 le. add. Vill. αἰολ. Eust., αἰολιδῶν b 13 καὶ δ. τοὺς inserui cl. Eust. φησιν
 Bk., φασιν b 15 μόνους Eust. μόνως b 16 (le.) τ' ὄζ. ἄρ. del. Bk. 16 sq.
 τοῦ — ὄξυτ. A προπαροξύνεται Et. Gen., Eust. 17 τοῦ om. Et. Gen. 18
 πυλαῖον A, Eust., defendit Lehrs (Ar.³ 292), πύλαιον Et. Gen., defendit Bk.,
 Lob. 19 le. addidi (auctore Vill.) 21 ὄσους A supplevi (cl. Hom.) 25
 (le.) υἱὸς del. Bk. 26 τροίζηνος A em. Bk. 28 le. addidi (ἀγκ. iam Li)

χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὕστερον ἔλθειν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα (cf. Λ 30 221—40) καὶ Ῥῆσον (cf. Κ 435—97). b(BCE³)

ex. 851 a. <Παφλαγόνων> ἀπὸ τῶν Εὐρωπαίων ἐπὶ τοὺς Ἀσιανοὺς ἔρχεται. b(BCE³)

Ariston. b. Πυλαιμένεος: ὅτι οὗτός ἐστι Πυλαιμένης, περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐζητήκασιν. A 85

ex. c. <λάσιον κῆρ> μεταληπτικῶς τὸ συνετόν. b(BCE³E⁴)

Ariston. 852 a. <ἔξ Ἐνετῶν>: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἔξ Ἐνετῆς“. A^{int}

ad Π 287 (T) ὕστερον ἔλθειν ad Κ 428; aliter Porph. ap. Eust. 359, 33: περὶ δὲ Πυραΐχμου ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ὅτι Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν (sc. Π 287) Ἀστεροπαῖος ἤγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεὺς (sc. Φ 179—82) 850 diplo ante versum in A, fort. excidit sch. Aristonici, cf. Eust. 360, 6: φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ „κάλλιστον“ ἐνταῦθα νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἄπλωτος καλόν, aliter Strab. 7, fr. 23 (brevius fr. 21): . . . ἀλλ' ἐπεὶ ὁ μὲν Ἀξίος θολερός ἐστι, κρήνη δὲ τις ἐξ Ἀμυδῶνος ἀνίσχουσα καὶ ἐπιμυγνυμένη αὐτῷ κάλλιστου ὕδατος (cf. D ad B 850, He. α 1654), διὰ τοῦτο τὸν ἐξῆς στίχον „Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶαν“ μεταγράφουσιν οὕτως: „Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶης“ οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον ἴτης γῆς τῆ ὄρει κίδναται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ ἀξίῳ † (τῆ πηγῆ ἐπικίδναται, ἀλλὰ τὸ τῆς πηγῆς τῷ Ἀξίῳ Politus), Eust. 360, 13; Porph. 2, 103, 17: ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο (sc. λ 239, ubi Enipeus flumen pulcherrimum appellatur) τῷ „Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν“· εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐκ ἄρα ἐκεῖνος (cf. Choriz. fr. 27). λύεται δὲ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ „κάλλιστον“ οὐχ ἔν λέγεται, ἀλλὰ πλείω . . . δύναται δὲ καὶ τὸ αἶα μὴ τὴν γῆν λέγειν, ἀλλ' ὄνομα κρήνης. φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὐδοξος ἀνευ τοῦ ν· „Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα“· πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἀξίον θολερῶν, Αἶα ἡ κρήνη διαυγέστατον ἀνήσιν ὕδωρ, ὥστε τὸ „κάλλιστον“ οὐκ ἐπὶ τοῦ ποταμίου ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρηναίου φησίν. Est doctrina Apollodori, quae Porphyrio fort. per Eparphr. innotuit. Vide Antim. fr. 51 (Steph. B. 37, 3) 851 a cf. Eust. 358, 7 b ad B 517 c c cf. Eust. 360, 36 μεταληπτικῶς cf. Degenhardt 32 852 Strab. 12, 3, 8 (p. 543): ζητοῦσι δὲ, τίνας λέγει τοὺς Ἐνετοὺς ὁ ποιητής, ὅταν λέγῃ „Παφλαγόνων — ἀγροτέρων“ (B 851—2)· οὐ γὰρ δεῖκνυσθαι φασὶ νῦν Ἐνετοὺς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ. οἱ δὲ κώμην ἐν τῷ Αἰγιαλῷ φασὶ δέκα σχοίνους ἀπὸ Ἀμάστρεως διέχουσαν. Ζηνόδοτος δὲ „ἔξ Ἐνετῆς“ γράφει καὶ φησὶ δηλοῦσθαι τὴν νῦν Ἀμισόν. ἄλλοι δὲ φῶλον τι τοῖς Καππαδόξιν ὁμορον στρατεῦσαι μετὰ Κιμμερίων, εἴτ' ἔκπεσεν εἰς τὸν Ἀδρίαν. τὸ δὲ μάλισθ' ὁμολογούμενον ἐστὶ, ὅτι ἀξιολογώτατον ἦν τῶν Παφλαγόνων φῶλον οἱ Ἐνετοί, ἐξ οὗ ὁ Πυλαιμένης ἦν· καὶ δὴ καὶ συνεστράτευσαν οὗτοι αὐτῷ πλείστοι, ἀποβαλόντες δὲ τὸν ἡγεμόνα διέβησαν εἰς τὴν Θράκην μετὰ τὴν Τροίαν ἄλωσιν, πλανώμενοι δ' εἰς τὴν νῦν Ἐνετικὴν ἀφίκοντο. τινὲς δὲ καὶ Ἀντήνορα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ κοινωῆσαι τοῦ στόλου τούτου φασὶ καὶ ἰδρυθῆναι κατὰ τὸν μυθόν τοῦ Ἀδρίου, vide test. ad sch. a; Bidder 27; Page, Alcman The Partheneion, Oxon. 1951, 87 a cf. Strab. 12, 3, 25 (p. 553): αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 171) παρατίθησι τὸ τοῦ Ζηνόδοτου, ὅτι γράφει „ἐκ Ἐνετῆς, ὅθεν ἡμίονων γένος ἀγροτέρων“. ταύτην δὲ φησὶν Ἐκαταῖον

32 le. add. Li 34 le. Bk., παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο: A ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ἐστὶ A, exspectes ἐστὶν ὁ 36 le. add. Vill., λάσιον Bk. 37 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.

β. ἐξ Ἑνετῶν ὄθεν ἡμιόνων (γένος ἀγροτεράων): *ex. | Hrd.*
 παρὰ Ἑνετοῖς πρῶτον ἢ ὄνων καὶ ἵππων μίξις. ἀγροτεράων δὲ
 40 τῶν μάλιστα ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείων. A b(BCE³E⁴) | τὸ δὲ Ἑνετῶν
 ὡς Θεσσαλῶν. A

854. (ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμόν:) ὅτι ἡ παρθένος *Ariston.*
 Ἄρτεμις ἀπολούεται ἐν αὐτῷ. b(BCE³)

ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμόν: τοῦτον ἐνιοι ——— ἐν D
 45 αὐτῷ ἐλούσατο. A

855. Ἐρυθίνους: ὡς Ἀκραγαντίνους. | παραδηλοῖ δὲ τὴν ἦν *Hrd. | ex.*
 ἔχουσι τόπου θέσιν. b(BCE³)

τὸν Μιλήσιον (FGrHist 1, 199) δέχεσθαι τὴν Ἄμισόν, Strab. 12, 3, 8 (supra laud.) b cf. Koerner, Tierwelt 31; G. Devereux, Homer's wild she-mules, Journ. Hell. Stud. 85, 1965, 32; — μίξις ad Ω 278 (T), cf. Strab. 5, 1, 4 (p. 212), Steph. B. 270, 18, sch. Eur. Hip. 1132 ἀγροτεράων — ἐπιτηδείων cf. Eust. 361, 34; D, sch. ζ 133 853 Strab. 12, 3, 10 (p. 544); τὸ δὲ Κύτρωρον ἐμπόριον ἦν ποτε Σινωπέων, ὠνόμασται δ' ἀπὸ Κυτῶρου τοῦ Φρίξου παιδός, ὡς Ἐφορός φησι (FGrHist 70, 185), fort. ex Apollodoro Steph. B. 562, 22: Σήσαμον· πόλις Παφλαγονίας, ἐν ἣ ᾤκησεν τὸ πρῶτος † (ὁ παλαιὸς vel τὸ πρότερον Mein.) Φινεύς. Δίδυμος (p. 179 Schm.) δὲ νῆσον αὐτὴν φησι, originis incertae, cf. sch. Ap. Rh. 2, 941—2 a 854 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae ὅτι ἡ παρθένος sq. cf. Eust. 362, 13; D, Callisth. (FGrHist 124, 40 = sch. Ap. Rh. 2, 936—9 a), Call. fr. 75, 25; Ps. Scymn. 958—71 855 Strab. 12, 3, 5 (p. 542): Καλλισθένης (FGrHist 124, 53) δὲ καὶ ἔγραφε τὰ ἐπη ταῦτα εἰς τὸν Διάκοσμον μετὰ τὸ „Κρῶμνάν τ' — Ἐρυθίνους“ τιθεῖς „Καύκωνας <δ'> (add. Kramer) αὐτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων, / οἱ περὶ Παρθένιον ποταμόν κλυτὰ δώματ' ἐναιον“, fort. ex Apollodoro (cf. Jachmann, Schiffskat. 181 n. 249; aliter Valk II 554 n. 68). Incertum an hoc loco sch. talis argumenti exstiterit, vide ad Y 329 (T), cf. Eust. 362, 37 Strab. 12, 3, 10 (p. 545): ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἠϊών μακρὰ πλειόνων ἴμεν † ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὀμώνυμον, ἧς μὲνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῆ „Κρῶμνάν τ' — Ἐρυθίνους.“ γράφουσι δὲ τινες „Κρῶμναν Κωβιάλον τε“, fort. ex Apollodoro; de accentu v. Αἰγιαλὸς vide ad B 592 (Hrd.) παραδηλοῖ δὲ sq. cf. Antim. fr. 61, sch. Ap. Rh. 2, 941—2 a, Strab. 12, 3, 10 (p. 545), Steph. B. 279, 14 856—7 Strab. 12, 3, 20 (p. 549—50): τοῦτους οὖν οἶμαι λέγειν τὸν ποιητὴν Ἄλιζώνους ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγῶνας καταλόγῳ „αὐτὰρ — γενέθλη“, ἣτοι τῆς γραφῆς μεταθεσίσης ἀπὸ τοῦ „τηλόθεν ἐκ Χαλύβης“, ἡ τῶν ἀνθρώπων πρότερον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ Χαλύβων . . . ὑπονοεῖ δὲ καὶ ὁ Σκῆσιος (fr. 45 G.) τὴν τὸν ὀνόματος μετάπτωσιν ἐξ Ἀλύβων εἰς Χάλυβας . . . (§ 21) οἱ μὲν μεταγράφουσι „Αλαζώνων“, οἱ δ' „Ἀμαζώνων“ ποιοῦντες, τὸ δ' ἐξ Ἀλύβης „ἐξ Ἀλόπης“ <ῆ> (add. Corais) „ἐξ Ἀλόβης“, τοὺς μὲν Σκύθας Ἀλαζώνας φάσκοντες ὑπὲρ τὸν Βορυσθένη καὶ Καλλιπίδας . . ., τοὺς δ' Ἀμαζώνας μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἐφορός (FGrHist 70, 114) νομίζει κτλ., sequuntur (§ 22—31) variae lectiones et interpretationes, quas Ephorus excogitavit et Menecrates Palaephatusque finxerunt (uterque laudatus a Demetrio Scerp-

38 le. A suppl. Vill., om. b 39 μίξις (μίξις ABC) ἐπενοήθη Bk. (cl. D) 40
 μάλιστα A μάλλον b 42 le. add. Vill. ὅτι A, erat fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 46
 le. fort. ὑψηλοῦς ἐρυθίνους

ex. 856 a. (<'Αλιζώνων:>) οὔτοι γὰρ οἰκοῦσι γῆν ὑπὸ θαλάσσης ἐζωσμένην. b(BCE³E⁴)

Ariston. | D b. {αὐτὰρ ἀλιζώνων} Ὀδῖος <καὶ Ἐπίστροφος>: ὅτι 50
καὶ ἕτερός ἐστιν Ὀδῖος ὁμώνυμος (I 170), καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν
Ἐπίστροφος (B 517). | Ἀλιζώνες δὲ ἔθνος ——— οἱ δὲ ἔθνος
Αἰακῶν. A

Ariston. 858. {μυσῶν τε} Χρόμις: ὅτι νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις (sc.
P 218) δὲ λέγει Χρομίον τὸν αὐτόν. A 55

Ariston. 860—I. ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ <———— καὶ ἄλλους>:
ἀθετοῦνται ἀμφοτέροι, ὅτι κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (sc. in
libro Φ) οὐχ εὑρίσκεται ἐπ' ὀνόματι πίπτων. εἰώθεν δὲ ὁ ποιητῆς
τοὺς τῶν ἡγεμόνων θανάτους διαδήλως λέγειν. ἐὰν δὲ μὴ ὀρισθῆ ὁ
τόπος καὶ ὁ καιρὸς, δύναται ὁ ἕτερος μένειν. A 60

Ariston. | *ex.* 862 a.¹ Φρύγας: ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν
τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὀμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος (fr. 446 N.²

sio, quo Strabo hic et antea usus est), denique (§ 24—7) interpretatio Apollodori (FGrHist 244, 171) a Strabone improbata; cf. 13, 1, 45 (p. 603). 14, 5, 28 (p. 680); Bidder 50 856 diplex ante versum in A et in pap. I fort. exstabat sch. Herodiani de spiritu vocis Ἀλιζώνων, ad E 39 (A) a ad E 39 (ex.), cf. Meth. (An. Ox. 1, 78, 24, sim. Et. Gen. [AB] Ἀλιζώνες, Et. Gud. 88, 1 Stef.): Ἀλιζώνες· οἱ Βιθυνοί. „αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον“. εἰρηται οὕτως, ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσση διέζωσται, καὶ οἶονεὶ χερσονήσος ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου τῆς Προποντιδὸς διεζωσμένη (οὕτω Μεθόδιος add. Et. Gen. [A]). Aliter Eparphr. (An. Ox. 1, 78, 28, pone verba modo laudata): Ἐπαφρόδιτος (fr. 30) δὲ ἀλαζόνας (ἀλαζονίας cod.) τινὰς εἶναι αὐτοὺς ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῆς χώρας ἐπηρμένους, τοῦ ἄλφα εἰς τὸ ἰῶτα τραπέντους, cf. Steph. B. 74, 3: . . . ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ αἰ εἰς ἰ οὕτως ὠνομάσθησαν, incertum an Eparphr. e scholiis pendeat; cf. Beiträge 265 οἰκοῦσι sq. cf. Eust. 363, 2. 519, 36; Arrian. Bith. fr. 22 R. b ad B 517. 692. I 170 (Ariston.) 858 diplex ante versum in pap. I, deest in A (errore scribae) excidit pars notae Aristonici docentis et Ennomum ex homonymis esse, ad A 422 (Ariston.) ὅτι νῦν μὲν sq. ad P 218. Vide ad A 295 ἐν ἄλλοις sq. Et. Gen. (B, deest A) Χρόμις: . . . εἶτα ἐν ἑτέροις Χρομίος, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 364, 18 859 obelus ante versum in pap. I, fort. error scribae 860—I obeli ante versus in A et in pap. I; vide ad B 874—5 ἀθετοῦνται sq. cf. Choriz. fr. 32; Macrobr. sat. 5, 15, 6 862 deest diplex ante versum in A, fort. error scribae (vide ad B 863) a¹ cf. Eust. 364, 40; — οὐχ οὕτως ad Γ 184 a. K 431. Π 719. Σ 291. Ω 545 (Ariston.), cf. Strab. 12, 8, 7 (p. 573); 12, 4, 5 (p. 564); 14, 3, 3 (p. 665); 14, 5, 16 (p. 675), cf. sch. Eur. Hec. 4, sch. Ap. Rh. 1, 936—49 f; 1166 a; Serv. auct. Verg. A. 1, 182. 3, 1; Lehrs Ar.³ 229; Muehmelt 4; — λέγουσιν

48 le. add. Li 50 (le.) αὐτὰρ ἄλ. del. et καὶ ἐπ. add. Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 51 ὀδῖος A em. Vill. 52 ἐπίστροφος:— A, ἕτερος ἐπίστροφος (sc. B 517) καὶ τρίτος παρὰ τοῖς βαρβάροις εὐήνου υἱός (sc. B 692) e. g. Frdl. 54 (le.) μυσ. τε del. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 56 le. A suppl. Vill. 61 le. Bk., τῆλε ἐξ ἄσκανης: A ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill.

= 242c M.) δὲ συνέχεεν. | οὔτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας. ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κείται, ὅθεν καὶ Ἄσιος, „ὅς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο“ (Π 717). A

a.² τοὺς Φρύγας ὁ ποιητὴς διαστέλλει, ὁ δὲ Αἰσχύλος συνέχεεν. | οὔτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας. ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κείται. b(BCE³)

864. <Μέσθλης:> μέδω Μέστρης Μέσθλης ὡς φύτρη φύτλη. b ex.
70 (BCE³)

865. {τῶι} Γυγαίη τέκε λίμνη: ἄνευ τοῦ ἰ, Γυγαίη τέκε *Did.* λίμνη, ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις. οἱ δὲ περὶ Χαίριν (fr. 1 B.) καὶ Διόδωρον καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς προστιθέασιν τὸ ἰ, ἴν' <ἦ> λίμνη ἐπι Γυγαίη τέκε, ἴκακῶς†· μηδέποτε γὰρ Ὀμηρον λιμνῶν
75 τέκνα ἴστορεῖν. βίαιοι δὲ εἰσιν. A

cf. D, sch. anon. Verg. G. 1, 103 Αἰσχύλος — συνέχεεν cf. Strab. 12, 8, 21 (p. 580) οὔτοι δὲ sq. cf. Strab. 14, 5, 29 (p. 680) 863 *diple ante versum* in A et in pap. I; fort. sch. B 862 a (Ariston.) huc *transponendum* 864 de v. Μῆσοιιν cf. Eust. 365, 24 (Herac. Mil. fr. 11 Cohn); Meister, H. K. 151 μέδω sq. cf. Eust. 366, 10: ὃν τινες καὶ Μέστρην γράφεσθαι φασί, παράγοντες εἰς ὁμοιότητα τῶν δύο τούτων λέξεων τὸ φύτρη καὶ φύτλη, qui haud plura vid. legisse 865 cf. sch. pap. I Eust. 366, 3: οἱ δὲ σχολιασταὶ τὸ μὲν „Γυγαίη“ δέχονται κατ' εὐθείαν πτώσιν, τὸ δὲ „λίμνη“ κατὰ δοτικὴν, καὶ φάμενοι τὴν Γυγαίην θυγατέρα Γύγου συντάσσουσιν οὕτως· ὁὐς ἡ Γυγαίη ἔτεκε παρὰ τῇ λίμνῃ, λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς λιμνῶν τέκνα. λέγουσι δὲ καὶ στίχον λελοιπέναι τὸν σημαίνοντα τὸ δνομα τῆς μητρὸς τῶν ῥηθέντων στρατηγῶν. ληροῦσι δέ, φασίν· οὐ γὰρ εὗρηται τοιοῦτος στίχος οὐδαμοῦ. ἀρέσκει οὖν τοῖς παλαιοτέροις εὐθείαν εἶναι καὶ τὸ „λίμνη“, καθὰ καὶ τὸ „Γυγαίη“. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ὅτι ὥσπερ Νείλου τέκνα οἱ Αἰγύπτιοι, οὕτω καὶ λίμνης ταύτης οἱ εἰρημένοι στρατηγοὶ ὁ Ἄντιφος καὶ ὁ Μέσθλης . . . γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις ἀντὶ τοῦ Γυγαίη (λίμνη) „Γυραίη“ (Laur. pl. 59, 2, γυραίως cett. ?) εἶχεν κτλ. (vide ad B 866), fort. e sch. uberiore, cf. E. Mueller, Philol. 7, 1852, 239, Ludwich A. H. T. 1, 228, 17, Neumann, Jhbb. Suppl. 20, 1894, 185; Valk I 552 866 Eust. 366, 12 (pone verba ad B 865 *exscripta*): ἡ δὲ κατ' Εὐριπίδην μετὰ τὸν τρίτον στίχον, οὐ ἀρχὴ τὸ „οἱ καὶ Μήνοας ἦγον“ (866) γράφει τέταρτον τοῦτον κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως „Τμῶλω ὑπὸ νιφόντι, ὕδης ἐν πίοιι δῆμω“ (= Y 385), cf. Strab. 13, 4, 6 (p. 626): προσγράφοσι τινες τοῦτο τέταρτον ἔπος· „Τμῶλω — δῆμω“ (= Y 385). οὐδεμία δ' εὗρισκεται ὕδης ἐν τοῖς Λυδοῖς. οἱ δὲ καὶ τὸν Τυχίον ἐνθένδε ποιοῦσιν, ὃν φησιν ὁ ποιητὴς „σκυτοτόμων δχ' ἀριστος ὕδης ἐνι“ (H 221). Vide ad B 783 (test.), H 220. Y 385 (bT); Pfeiffer 72, 4

63 συνέχ.] πρῶτος συνέχεεν Roe. (Roemer, Ar. 93) 69 le. add. Vill. (αὐ μέσθλης· Li) μέστρης susp., om. C 71 (le.) τῶι del. Bk. 72 χαίρον A corr. Vill. (proll. XXIX) 73 τινες Vill. (ib.), τισι A 74 ἦ add. Vill. ἐπι γυγαίη A corr. Bk. κακῶς susp. del. Ldw., fort. οὐ κακῶς λιμνῶν Ddf. (cl. Eust.), ληνῶν A, λήμνης Vill., λίμνης Bk.

- Ariston.* 867 *a.* βαρβαροφώνων: ὅτι Θουκυδίδης (1, 3, 3) λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι. ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. **A**
- ex.* *b.* <βαρβαροφώνων:> ὅτι Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἠχρήστωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. ἢ βαρβαροφωνεῖν ἐστὶ τὸ τοὺς ἐπιμιγνυμένους Ἑλλησι βαρβάρους ἐλληνίζειν μὲν διδάσκεσθαι, τῇ φωνῇ ⁸⁰ δὲ μὴ καθαρεύειν. ἢ ὅτι μεγαλόφωνοι ὑπῆρχον. **b**(BCE³E⁴)
- ex.* 868. <Φθειρῶν τ' ὄρος:> Φθειρῶν ὄρος τὸ πιτυῶδες φησιν· φθειρ γὰρ ὁ τῆς πίτυος καρπός. **b**(BCE³)
- D* Φθειρῶν ὄρος τῆς Καρίας ——— ἢ ἀπὸ Φθιρὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος. **A** 85
- ex.* 869 *a.*¹ <Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα:> ὁ γὰρ Μαιάνδρος σκολιός ἐστι καὶ πολλὰς ἔκροας ποιοῦμενος. Μυκάλη δὲ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν μυχοῖς Καρίας ἕτερον. **b**(BCE³)
- D* | *ex.* *a.*² Μαιάνδρου τε ῥοὰς: Μαιάνδρος ποταμὸς ——— ⁹⁰ Μιλήτου. | σκολιός δὲ ἐστὶ καὶ πολλὰς ἔκροας ποιοῦμενος. **A**

867 sch. Thuc. 1, 3, 3: τὸ γὰρ βαρβαροφώνων Καρῶν νερόθενται originis incertae, sed vide ad B 529—30 Eust. 367, 1: Ναύστης, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων Νάστης δίχα τοῦ ὕ, incertum an e scholiis a cf. Strab. 8, 6, 6, (p. 370); 14, 2, 28 (p. 661); Lehrs Ar.³ 225 *b*—καθαρεύειν cf. Strab. 14, 2, 28 (p. 662—3); Steph. B. 158, 9;—φωνήν cf. Eust. 367, 40 ἠχρήστωσαν cf. D 868 Eust. 368, 13: ἢ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ παρὰ τὸ φθειρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος, οἶονε τὸ ἔχον ὄρος τοιοῦτους φθείρας. εἰσὶ δὲ τινες πίτυες φθείρας ποιοῦσαι. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ φθειρ, ὃ σημαίνει τὸν φθαρτικὸν ληστήν, ἵνα ἢ ὄρος ληστῶν. ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ φθειρ, ὃ ἐστὶ θῆρ, ἵνα λέγη θηρῶν ὄρος: φθείρες γὰρ καὶ οἱ θῆρες παρὰ τὸ φθειρ, fort. e scholiis Φθειρῶν ὄρος sq. cf. Eust. 368, 5; Strab. 14, 1, 8 (p. 635 = FG^rHist 1, 239), D, sch. Lyc. 1383, Et. Gen. (B) Φθειρῶν τ' ὄρος φθειρ γὰρ sq. cf. Ph., Su., Et. Gen. (AB) φθειρ, Orum (?) in Et. Gen. (AB) Φθείρες. De orthographia (Φθειρῶν : Φθιρῶν) vide Choer. O. 274, 5, sch. Lyc. 1383 869 *a* Μυκάλη cf. Or. 97, 9: Μυκάλη· παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκάσθαι τὰς Γοργόνας †δια (fort. διωκούσας τὸν Περόσα, cf. EM. 594, 1), in sede scholiorum, Steph. B. 459, 16: Δίδυμος (p. 358 Schm.) δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν. ἐκλήθη δὲ ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες †ἐπὶ τόκῳ (ἐπὶ τοῦ ὄρους Eust. 368, 26, ἐπ' οἴκτῳ Mein.) μυκόμενοι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. οἱ δὲ „Μυκάλην“ αὐτὴν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῶ κείται τῆς Καρικῆς ἀλός Μυκάλη — Σάμου cf. Steph. B. 460, 7: ἐστὶ καὶ ὄρος Μυκαλησσός („Mycalen dicit“ Mein.) ἐναντίον Σάμου, fort. fr. Didymi, et cf. Strab. 14, 1, 12 (p. 636) Καρίας cf. D ad B 498. Vide ad B 498 *b*, Beiträge 267 871 diplo

76 le. Bk., νάστης αὐ καρῶν: **A** ὅτι **A**, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 78 le. add. Li 78 sq. ἠχρ. Eust., ἐκρήτῳσαν **b** 82 le. add. Li 82 sq. φθειρῶν et φθειρ B φθιρῶν et φθιρ CE³ 84 φθιρὸς **A** φθείρωνος **D** 86 sq. le. addidi (duce Vill.) 88 ἕτερος BE³ 91 ἔκροιας **A** em. Vill.

872 a. ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων (— ἡ ὕτε κούρη): ὅτι ἐπὶ *Ariston.*
 τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὃ δὲ Σιμωνίδης (fr.
 60 P.) ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει. καὶ ὅτι οὐ λέγει ὄπλα αὐτὸν ἔχειν
 95 χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν·
 1 λέγει γὰρ ἡ ὕτε κούρη· ἐνεπλέκοντο γὰρ χρυσὸν οἱ βάρβαροι·
 „πλοχομοὶ θ', οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρω ἐσφήκωντο“ (P 52). A

β. <ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων — ἡ ὕτε κούρη:> προ- *ex.*
 ανεφώνησεν, ἵνα μὴ ἔτι αὐτοῦ μνησθῆ. Εὐφορβος μέντοι καὶ Γλαῦκος
 5 (cf. P 52. Z 236) χρυσᾶ ὄπλα ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κωμωδοῦνται, ἐπεὶ
 μὴ γυναικεῖα τὰ αὐτῶν ὡς τὰ τούτου. b(BCE³E⁴)

876. <Σαρπηδῶν:> εἶπασε νῦν τὸ γένος αὐτοῦ, ἴν' ἐν ἄλλῳ τό- *ex.*
 πῳ μνείαν τούτου ποιούμενος πρὸς πλείονα αὐτὸ ποικιλίαν ἔχη. b
 (BCE³)

10 877 a. Ζάνθου ἄπο δινήεντος: πᾶσα πρόθεσις μεταξύ *ex. (Hrd. + Ap.*
 κυρίου καὶ ἐπιθετικοῦ τῷ κυρίῳ ἔπεται κατὰ Ἀρίσταρχον, κατὰ δὲ *Dysc.) | ex.*
 Πτολεμαῖον (p. 43 B.) τῷ προσηγορικῷ. κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον (Fr.
 p. 136, 16) πάντως ἀναστρέφεται. A b(BCE³) | τὸ δὲ Ζάνθου πρὸς
 τοὺς Ζελεΐτας Λυκίους (cf. B 824). A

15 β. <Ζάνθου ἄπο δινήεντος:> στικτέον {δὲ} ἐπὶ τὸ *Nic. (?)*
 δινήεντος, ἐπειδὴ εἰρμός ἐστι τῶν ἐξῆς. ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τῶν
 ἄλλων ποιημάτων οὐκέτι· σιωπῆ γὰρ ἐκδέχεται. b(BCE³)

ante versum in A, cf. Ariston. ad B 872 872 diplex ante versum in A et in pap.
 I a κόσμον χρυσοῦν cf. D ἐνεπλέκοντο γὰρ (1) sq. ad A 385 (Ariston.). Vide
 ad P 52 b Εὐφορβος μέντοι sq. cf. Eust. 367, 15 ἀλλ' οὐ κωμωδοῦνται sq.
 cf. Dion. Chrys. or. 2, 50 874—5 obeli ante 874—5 in A, ante 875—6 (!) in pap.
 I, fort. erat sch. Aristonici, vide ad B 860—1; Wismeyer 14 876 cf. Eust.
 369, 29 877 a — ἀναστρέφεται cf. Eust. 369, 30. Vide ad B 839 b¹ (Hrd.); —
 Ἀρίσταρχον ad B 523 (Hrd.) κατὰ³ — ἀναστρέφεται cf. Ap. Dysc. synt. 441,
 3, Fr. p. 15, 3; Beiträge 87 (sed fort. verba πᾶσα — ἀναστρέφεται ab Ap.H. e
 corpore exegetico sumpta sunt). Vide ad Σ 191 τὸ δὲ Ζάνθου sq. fort. sch.
 Aristonici, cf. D; Eust. 369, 21 (τὸ δὲ „τηλόθεν“ πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν
 ἐγγυτάτω τῆς Τροίας Λυκίων, ὧν ἦρχε Πάνδαρος, οἱ καὶ Τρῶες . . . ἐκαλοῦντο καὶ
 Ζελεΐται) b h(Ge ad Γ 1, M¹ P¹¹): ἐν τῇ συντάξει ζητοῦμεν, εἰ στικτέον ἐπὶ
 τὸ „τηλόθεν ἐκ Λυκίης Ζάνθου ἄπο δινήεντος“ (εἰ στικτέον ἐπὶ τῶν τοιοῦτων Ge).
 ὑποτελεῖα (Ge ὑποτελής M¹ P¹¹) γὰρ ἔσται (Frdl., γὰρ ἔστιν M¹ P¹¹ γὰρ ἔστιν
 ἐπὶ τῷ δινήεντος Ge), ἥ τις τρίχρονος δύναται εἶναι (τρεῖς χρόνους δύναται Frdl.).
 ἡ γὰρ κατὰ στοιχεῖα διαίρεσις γραμματικῶν ἔστιν, ὃ μέντοι ποιητῆς ζηλῶν (Frdl.,

92 le. A suppl. Frdl., qui et v. 871 praemisit, fort. recte (cf. test.) ὅτι
 A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 1 ἐνεπλέκοντο A em. Vill. 3 le. addidi (auctore
 Vill.) 4 αὐτοῦ sc. Amphimachi 6 μῆ] exspectes οὐ, at cf. Schwyzer-
 Debrunner 595—6 7 le. add. Li νῦν BC τὸ νῦν E³ 10 (le.) ἄπο A em.
 Bk. 11 ἐπιθέτου C, προσηγορικῷ Eust. 12 προσηγ. b προσηγορικῶ-
 τέρω A 14 ζελήτας A em. Bk. 15—7 στικτέον sq. pone sch. a (coni. cum
 v. ἀναστρέφεται) b, transposui 15 le. add. Vill. δὲ delevi τὸ] τοῦ E³

Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τοῦ Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. A

20

ζητῶν M¹ P¹¹ ἢ τῶν Ge) πραγμάτων φύσιν (φύσις Ge) ἐνοῖ τὸ (ἐν. τὸ M¹ P¹¹ ἐν οἶδε Ge) σωματίον καὶ τὰ ἔπη ἐν εἰρμῶ· ἐπιφέρει γὰρ (γούν Ge) ὁ ποιητῆς σύνδεσμον τὸν „αὐτάρ“ (Γ 1), συνδήσας τοῖς προκειμένοις. καὶ τοῦτο ληπτέον εἰς τὸ μὴ κατὰ βραφιδίαν (M¹ P¹¹, βραφιδίας Ge, fort. rectius) γεγραφέναι. ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τοῦ σώματος (σωματίου Ge) περισσὸν τὸ στίζειν· σιωπῇ γὰρ αὐτὸ ἐκδέχεται, οὐ στιγμή, doctrina Nicanoris (cf. sch. D. Thr. [Σ^d] 26, 14; Friedl. Nic. 50. 165), potius hausta e libro qui inscriptus erat Π. στιγμῆς τῆς καθόλου quam e scholio uberiore, cf. Beiträge 218. Vide praeterea Lex. Vind. 273, 17: . . . αἱ μέντοι βραφίδαι κατὰ συνάφειαν ἱβῶντο (ἦνωντο Osann), κορωνίδι μόνη διαστελλόμεναι, ἄλλω δ' οὐδενὶ στίκτεον ἐπὶ sq. cf. Eust. 369, 34 τῶν ἄλλων ποιήματων cf. Friedl. Nic. 165: „Alia carmina sunt aliorum poetarum, non ceteri Iliadis libri, quorum initia saepe per particulas praecedentium extremis annexa sunt (Δ Ζ Λ Ν Ξ Ο Ω)“

18—20 sub ipso textu Iliadis scripta in A

Γ

1. Διαφέρει δὲ ὁ αὐτὰρ τοῦ δέ, καθὼς ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται D
—— πάντες δὲ ὀξύνονται. A

κόσμηθεν: ὁ τρόπος μεταφορὰ —— Δωρίς. | εὐταξία δὲ D | D
μάλιστα πόλεμος κατορθοῦται. A

5 a. ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι: ἀντὶ τοῦ ἑκάτεροι. καὶ ex.
ἕκαστος ἀντὶ τοῦ ἑκάτερος. T

b. ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι: πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν τὸ ex.
ἕκαστοι ἔταξεν; ἢ ὅτι κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς ἔκοσμήθησαν, ἢ ἑκάτεροι,
Τρῶές τε καὶ Ἑλληνες, ὡς τὸ „δενδίλλων ἐς ἕκαστον“ (I 180): δύο γὰρ
10 πρέσβεις. ἔστι δὲ Ἀττικόν. b(BCE³E⁴) T

2 a. (Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἔνοπῃ τ' ἴσαν:) ὅτι ἀντὶ τοῦ *Ariston.* (?)
μετὰ κλαγγῆς καὶ ἐνοπῆς. ἄμφω δὲ ἤχου ὀνόματα. A^{int}

b.¹ Τρῶες μὲν κλαγγῇ: λείπει Ἀττικῶς ἡ σύν, „αὐταῖς x | ex.
διαβολαῖς“ (Ag. equ. 7). ἐκ τοῦ κλάζω κλαγγῇ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ
15 ὄ. T | ἄμφω δὲ τὰς στρατιάς διατυποῖ καὶ μέχρι τέλους οὐκ ἐξίσταται
τοῦ ἤθους: „ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ“ (Δ 433) καὶ „ἐς
Τρώων ὄμαδον κίε“ (H 307). AT

1 Fort. exstabat sch. Didymi de v. κόσμηθεν, ad A 273 διαφέρει —
ὀξύνονται disceptationes grammaticorum Alexandrinorum scholio D contineri
elucet ex Ap. Dysc. de conī. 241, 13: . . . εἶγε τὰ εἰς ρ λήγοντα μετὰ
βραχείας μόρια βαρύτενά ἐστι . . . καὶ οὐκ ὀλογος ἢ ἀνάγνωσις Πτολεμαίου
τοῦ ἀναλογητικοῦ, ἐν τῷ „αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν“ βαρύνοντος τὸ τέλος (sc. αὐτὰρ).
Fort. erat sch. Herodiani similis argumenti, cf. Beiträge 367 ὁ τρόπος —
κατορθοῦται cf. Ge (h?): Δωρικόν τὸ „κόσμηθεν“. δηλοῖ δὲ ὅτι μετ' εὐταξίας
μάλιστα ὁ πόλεμος κατορθοῦται (sec. D). | δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τῶν βαρβάρων ἄκοσμον
καὶ ἄτακτον καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων εὐτακτον, originis incertae a καὶ ἕκαστος sq.
cf. sch. b; neque tamen Homerus nomine ἐκ. hac significatione usus est b ἢ ὅτι
— Ἑλληνες cf. D ἢ ὅτι — ἔκοσμήθησαν cf. Eust. 370, 39 ἢ ἑκάτεροι — πρέ-
σβεις ad I 180b, vide ad I 180a ἢ ἑκάτεροι — Ἑλληνες cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1,
141, 15, Et. Gud. 439, 10 Stef.) 2 nullum signum ante versum in A a ad I
542. M 207. Ψ 8 (Ariston.) b¹ — τοῦ ὄ cf. D, Or. 85, 7 (in sede Philoxeni), Ep.
Hom. (An. Ox. 1, 230, 15, Et. Gud. 325, 12, EM. 516, 20), Ep. Hom. (An. Ox. 1,
236, 1, Et. Gud. 324, 45, EM. 516, 28) ἐκ τοῦ — τοῦ ὄ cf. Eust. 371, 33 ἄμφω

1—4 pone sch. Γ 2 δ¹ in A (coni. cum v. κίεν), transposui 7 στρατιωτῶν
b 8 διεκοσμήθησαν b ἑκάτεροι T, ἀντὶ τοῦ ἑκάτεροι b (fort. rectius)
9 γὰρ T γὰρ οἱ b 11 le. add. Vill., κλαγγῇ τ' ἔνοπῃ τ' add. Ddf. ὅτι A,
nescio an fuerit ἢ διπλῆ, ὅτι 13 (le.) κλαγγῇ T, fort. potius κλαγγῇ τ' ἔνοπῃ
τ' 15 ἄμφω δὲ T, αὐτὰρ ἐπεὶ: ἄμφω A (relatum ad v. Γ 1) 16 πολυπά-
μονος A ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ om. A 17 κίεν A

- ex.* c.¹ ὄρνιθες ὤς: τὸ διάκενον τῆς πορείας ἀναπληροῦσιν αἱ παραβολαί. T
- * | *ex.* | *ex.* b²/c.² κλάζω κλαγγή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἑνὸς γ̄. ἔνοπῃ δὲ 20
b(BCE³) τῇ εἰς ὀπήν ὠτων φέρεσθαι δυναμένη βοῆ. b(BCE³E⁴)
| τὸ μέντοι διάκενον τῆς πορείας ἀναπληροῦσιν αἱ παραβολαί. |
ἀμφοτέρας δὲ τὰς στρατιάς διατυποῖ καὶ μέχρι τέλους οὐκ ἐξίσταται
τοῦ ἥθους. „ὥστ' ὄϊες πολυτάμονος“ καὶ „ἔς Τρώων ὄμαδον κίε“. 25
b(BCE³)
- Nic.* d. ὄρνιθες ὤς: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὤς· ἡ γὰρ ἀντ-
απόδοσις πρόκειται, καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδος ἐστίν. A
- ex.* 3 a. ἡ ὕτε περ κλαγγή (γεράνων πέλει): μετὰ τοςαύτης
κραυγῆς, ὄσης καὶ γέρανοι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡ ὕτε ἡ ἀπόδοσις. T
- Ariston.* b. οὐρανόθι πρό: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἑν τῶ ὑπὸ τὰ νέφη τόπω· οὐ- 30
ρανὸν γὰρ καλεῖ τὸν ἵπὸ τὰ νέφη τόπον· διὸ καὶ τὰς τοῦ Ὀλύμπου
κορυφὰς ἔπουρανίους νοητέον. A
- ex.* | *ex.* c. οὐρανόθι πρό: καὶ τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον καὶ τὸν ἀπὸ
νεφελῶν εἰς οὐρανὸν οὕτω καλεῖ. παρέλκει δὲ ἡ πρό, b(BCE³E⁴) T
ὡς „ὀφθαλμοῖο διαπρό“ (Z 494). T | τὴν δὲ τοῦ λόγου ἀπόδοσιν εἰς 35
τὸ ἡ ὕτε περ. εἰτά φησιν ὅτι μετὰ τοςαύτης πορεύονται κραυγῆς,
ὄσης αἱ γέρανοι. b(BCE³E⁴)
- Ariston.* 4 a. χειμῶνα: ὅτι χειμῶνα οὐ τὴν χειμερινὴν κατάστασιν λέ-

δὲ sq. cf. [Plut.] v. p. Hom. 149 b²/c² τῇ εἰς ὀπήν — βοῆ cf. Et. Gen. (EM. 344, 47), aliter D d cf. Porph. I, 130, 8. Vide ad Γ 8 ἀνεστραμμένη cf. Tryph. II p. 240, sch. D. Thr. (Σ¹) 460, 2 et 24, D ad A 162 3 b — τόπω et διὸ sq. cf. Eust. 371, 30; — τόπω Su. ou 941, ad B 458 (Ariston.), cf. D c παρέλκει — πρό Ap. Dysc. adv. 195, 3: σαφὲς δὲ ὅτι καὶ Σέλευκος (fr. 10 M. = 11 D.) καὶ οἱ πλείστοι ὑγιῶς ἐφίστων τῶ οὐρανόθι πρό· ἡ γὰρ εἰς θι παραγωγὴ τὸ ἐν τόπω σημαίνει. ὅπερ τινὲς μετέγραψαν τὸ „οὐρανόθεν“, ἵνα τὸ ἐκ τούτου δηλωθῆ. ἀλλὰ πάλιν ἐδόκει καὶ τὸ πρό ἀντικεῖσθαι· ἐπεὶ γὰρ τὸ „οὐρανόθεν“ τὸ ἔξ οὐρανοῦ σημαίνει, οὐ συνίσταται δὲ τὸ πρό ἔξ οὐρανοῦ, σαφὲς ὅτι παρα-
πεμπτέον καὶ τὴν διὰ τοῦ θεν γραφὴν . . . εὐμαρέστερον μέντοι τὴν διὰ τοῦ φι παραγωγὴν παραδέχεσθαι, ἥτις συνήθως καὶ ἐπὶ γενικῆς παραλαμβάνεται· ἡ παραλαμβανομένη ποικίλας ἔχει τὰς προθέσεις, ἔκ πασσαλόφιν, ἀπὸ χαλκόφιν . . . τῆδε οὖν ἔχει καὶ τὸ „οὐρανόφιν πρό“, brevius adv. constr. 206, 8; cf. ib. 207, 7: ὅθεν προκρίνειεν ἂν τις καὶ τὴν τοῦ φι γραφὴν ἐν τῶ „οὐρανόθι πρό“, ἐπεὶ ἰδίως παραγωγῆς ἔχεται ἡ διὰ τοῦ θεν. Illud οὐρανόφιν πρό Seleucus videtur coniecisse. Vide ad I 452 (Hrd.), N 388 (bT), Π 669 (Hrd.); aliter ad K 12 4 a οὐ τὴν sq. Su.

20 κλαγγή CE³ κλαγή B, κλαγή καὶ Bk. γ̄] γ̄ κλαγγή B (et Bk.) 24
κίε C 28 le. T supplevi 29 ὄσης Ma. (cl. b), οἷας T 30 ὅτι A, fort.
ἡ διπλῆ, ὅτι ὅτι ἀντὶ τοῦ om. Su. ἐν τῶ Su., om. A 31 ὑπὸ A, ὑπὲρ
Cob., fort. recte 33 τὸν² b τὸ T 34 οὕτω b ὅτι T 35 ἀπόδ.] ἀπόφασιν
C 38 le. χειμῶνα φύγον Su., Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 38 sq. λέγει
om. Su.

χει, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θράκης· οὐ γὰρ ἐνοστάντος
40 χειμῶνος τότε ἀπαίρουσιν, ἀλλὰ προσδοκίας οὔσης. A

b.¹ <ἀθέσφατον>: ὃν οὐδὲ θεὸς ἐρμηνεύσειεν. T¹¹ ex.

b.² ὃν οὐδεὶς ὅσος ἐστὶν ἐρμηνεύσειε λόγος. b(BCE³E⁴)

5. <κλαγγῆ ταί γε πέτονται> ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων: *Ariston.* | *ex.*
ἀντὶ τοῦ εἰς ῥοάς, Ἀττικῶς. A b(BCE³) T | τὸ ἀδιάλειπτον δὲ τοῦ
45 θορύβου δηλῶν πολλακίς ὀνομάζει τὴν κλαγγήν. τὰ δὲ δειλότερα
τῶν ζῶων φωνητικώτερα μᾶλλον τῶν ἀνδρείων. A b(BCE³E⁴) T

6. ἀνδράσι Πυγμαίοισι: καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ *ex.*
καὶ τὸν θροῦν αὔξει· A b(BCE³) T κροτάλοις γὰρ αὐτὰς ἀλέξονται.
T φησὶ δὲ αὐτοὺς Ἐκαταῖος (FGrHist 1, 328) ἔπι σχημάτων
50 κριῶν ἐξιόντας ἀλέξασθαι αὐτὰς, τὰς δὲ καταφρονούσας τοῦ μήκους
πολεμεῖν πρὸς αὐτοὺς. A b(BCE³) T

7. <ἡέριαι:> διὰ τὸν καύσωνα. T¹¹ ex.

8 a.¹ οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῆ (μέναε πνεῖοντες Ἀχαιοί): *ex.*
ποῦ τῆς προτέρας παραβολῆς ἢ ἀπόδοσις; ἢ τάχα οὕτως ἔχει·
55 „Τρῶες μὲν κλαγγῆ ἴσαν, / ἢ ὕτε περ“ (Γ 2—3), ἴνα τὸ „ἢ ὕτε“ (Γ 3)
ἀπόδοσις ᾗ. καὶ ἔστι „Τρῶες μὲν κλαγγῆ“ (Γ 2), οἱ δ' ἄρ' ἴσαν
σιγῆ. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάπληξις σιωπῆν ποιεῖ, προσέθηκεν μένεα. T
a.² ταύτης ποῦ τῆς παραβολῆς ἢ ἀπόδοσις ἢ τάχα εἰς τὸ

χ 234, cf. D Θράκης cf. Dionys. auc. 2, 18 οὐ γὰρ sq. cf. Hdt. 2, 22,
4 ἀλλὰ — οὔσης cf. sch. Hsd. opp. 448—52, sch. Arat. 1010—2; Serv. Verg.
A. 10, 266 b cf. Ap. S. 13, 5, Et. Gen. (B, deest A) ἀθέσφατον, sim. Or. 5, 11,
Ep. Hom. (An. Ox. 1, 28, 16); aliter D; cf. H. Fränkel, Ἀντίδωρον 281 5 —
Ἀττικῶς ad E 249. 700 a (Ariston.), cf. D, Eust. 371, 45; sch. i 177; vide ad Δ
357 a (Ariston.) τὰ δὲ δειλότερα sq. cf. Dionys. auc. 2, 18 (in fine) 6
diple ante versum in A, fort. excidit sch. Aristonici de v. ἀνδράσι Πυγμαίοισι,
cf. Wismeyer 15 καὶ τῷ ξένῳ — αὔξει cf. Eust. 372, 2 κροτάλοις sq. cf.
Eust. 372, 9, qui scholio Γ 6 usus haec coniecit: ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι κέρατα
παρατίθενται καὶ ἐν σχήματι κριῶν, ὡς Ἐκαταῖος φησι, κρόταλα φοφοῦσι, καὶ
οὕτω τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους,
aliter D, Ap. S. 137, 14; ad rem Aristot. hist. an. 8, 12 p. 597 a 6, Strab. 2, 1, 9
(p. 70). 15, 1, 57 (p. 711). 17, 2, 1 (p. 821), Athen. 9, 390 b, Ael. nat. an. 15, 29,
Plin. hist. nat. 10, 23 (§ 58) 8 ad Γ 3 a

39 τόπον, τὴν θράκην Su. 40 τότε ἀπ. A φεύγουσιν Su. 41 le. add. V^c 43
le. T supplevi (auctore Vill.), ῥοάων A, om. b 44 ἀντὶ A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι ἀν-
τι ἀττικῶς om. A δὲ om. E⁴ 47 le. T, ✕ πυγμαίοι: A, om. b καὶ om.
b, ἢ διπλῆ, ὅτι καὶ Vill., Bk. 47 sq. ψυχ. τὸν ἀκραστὴν, ὅθεν καὶ τὸν θροῦν ἐπ'
ἄπειρον αὔξει b 49 αὐτοὺς om. b μετὰ σχημάτων b, ἐπ' ὀχημάτων Bk.,
ἐπὶ σχήματι Heyne 50 κριῶν] μικρῶν Cob. ἐξιόντας AT τοὺς πυγμαίους
ἐξερχομένους b ἄλ. αὐτὰς] πολεμεῖν αὐταῖς b τὰς δὲ καταφρ.] αἱ καταφ-
φρονούσαι b 51 πολ. πρὸς αὐτ.] συνείρουσι πόλεμον b 52 le. add. Ma.
53 le. T supplevi 55 κλαγγῆ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν Hom.

„Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ' ἔνοπῆ τ' ἴσαν“, τοὶ δ' ἄρ' ἴσαν „ἦύτε περ“, ἵνα τὸ „ἦύτε“ ἀπόδοσις ἦ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις καὶ κατάπληξις 80 σιωπὴν ποιεῖ, τὸ μένεα προστίθεται. b (BCE³E⁴)

ex. 9 a.¹ <ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν:> τοῦτο γὰρ ἐν ταῖς φάλαγξι· σκέπει γὰρ τὸν ἵππασπίζοντα ἕκαστος ὡς αὐτόν, κάκεινος τοῦτον. b (BCE³E⁴)

a.² ἢ γὰρ φάλαγξ σωθείη, ὅταν τὸ τοῦ παρασπίζοντος σκοπῆ 85
T^{II}

Ariston. 10 a. <εὔτ':> ὅτι τὸ εὔτε οὐκ ἔστιν χρονικόν, ἀλλ' ὁμοιω-
ματικόν, ἀναλογοῦν τῷ „ἦύτε“ (B 87 al.). A^{int}

Did. b. εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι: διὰ τοῦ εἰ αἰ Ἄριστάρχου τὸ
εὔτε καὶ τὸ ἐτέρωθί που λεγόμενον „τῷ δ' εὔτε πτερά γίνεται“ (T 70
386) ἀντὶ τοῦ ὡς πτερά ἐγένετο ἐλαφρὰ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὄπλα
τῷ Ἀχιλλεῖ. ἐν ἐνίαις δὲ τῶν ἐκδόσεων, τῆ τε Χίρα καὶ τῆ Μασσαλι-
ωτικῆ καὶ τισιν ἄλλαις, ἐκ πλήρους ἐγένετο „ἦύτε ὄρεος κο-
ρυφῆσι“, παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὀμήρω· ἐκ πλήρους γὰρ παρ' ἕκαστα
γράφειν „ὄρεος“ (E 554 al.). εἰσι δὲ οἱ καὶ ἐτέρως ἀκούουσι τὸ εὔτε 75
ἀντὶ τοῦ ὅτε, καθάπερ καὶ ἐν ἄλλοις· „εὔτε γὰρ ἥλιος φαέθων“ (Λ
735) καὶ „εὔτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε“ (ν 93). λαμβάνουσι δὲ ὑπὸ μίαν
περιγραφὴν τὸ ὅλον· εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχευεν
ὀμίχλην / „ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δὲ τε νυκτὸς ἀμείνω, / τός-
σον τίς τ' ἐπιλεύσει ὅσον ἐπὶ λάαν ἴησιν“ (Γ 10—2)· ὁπότε ὁ νότος 80
ταῖς τοῦ ὄρους κορυφαῖς κατέχευεν ὀμίχλην τοῖς μὲν ποιμέσιν οὐ
προσφιλῆ, τῷ δὲ κλέπτῃ νυκτὸς κρείσσονα, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναται

9 ad B 363 10 a Et. Gen. (AB) εὔτε, fort. ex hyp. Iliad.; sim. Su. ε 3765: εὔτε·
ἔστι καὶ χρονικόν (ἀντὶ τοῦ ἠνίκα) καὶ ὁμοιωματικόν, ἀναλογοῦν τῷ <ἦύτε> (suppl.
Kuster) b Et. Gen. (AB) εὔτε (coni. cum verbis ad Γ 10 a laudatis): Ἄριστ-
αρχος μέντοι διὰ τοῦ εἰ, εὔτε, ὡς καὶ ἐτέρωθί που λέγει „τῷ δ' εὔτε πτερά γίνεται“
ἀντὶ τοῦ ὡς πτερά ἐγένετο τοῦ Ἡφαίστου τὰ ὄπλα τῷ Ἀχιλλεῖ. εἰσι δὲ οἱ
—ὑπερέσχεν. λαμβάνεται δὲ ὑπὸ μίαν περιγραφὴν τὸ ὅλον· „εὔτ' ὄρεος κορυ-
φῆσιν“, fort. ex hyp. Iliad.; vide ad T 386 (Did.) διὰ τοῦ εἰ cf. Ap. Dysc. adv.
147, 24: . . . καθὼς τινες ἐπεχείρησαν τὸ „εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι“ διὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ
υἱ γράφειν, τοῦ κατὰ φύσιν σχήματος ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ ηἱ καὶ υἱ γραφὴν.
Nam vocem εὔτε ex ὅτε et υἱ factam esse, ἦύτε ex ἦ (~ ὡς) + τε + υἱ. Tamen
lectionem Aristarchi defendi posse ostendit adv. 150, 15; cf. Ludwich, A. H. T. 1,

59 τ' om. BE⁴ 59 sq. οἱ δ' ἄρ' — περ turbata, cf. sch. a¹, οἱ δ' ἄρ' ἴσαν del. Roe.
62 le. add. Bk. (Vill.) γὰρ om. C 63 ὑπερασπίζοντα Vill., fort. παρασπίζοντα
(cf. sch. a²) 65 τὸ τοῦ — σκοπῆ] τὸν ὑπερασπίζοντα ἕκαστος σκέπη Wil.
67 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 68 ἀναλ. A Su., ἰσοδυναμοῦν Et.
Gen. τῷ Et. Gen., Su. τῶν A 70 ἐτέρωθί A em. Vill. γίνεται (= Homeri
vulg.) scripsi, γίνεται A (itaque edd.) 73 ἦτ' Lehns, fort. recte 74 τὸ
Vill., τῷ A 75 γράφει Ldw., fort. bene 76 ἄλλοις A, ἄλλοις οἶον τὸ Et.
Gen. (A), ἄλλοις οἶον Et. Gen. (B) 79 ὀμίχλην Hom. 80 ὅσον τ' ἐπὶ
Hom. λάαν A em. Bk.

τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον· τῷ γὰρ ὡσπερ ἀνταποδίδοται τὸ „ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσι κόνισα-
85 λος“ (Γ 13). ταῦτα δὲ Δίδυμος (p. 114 Schm.). A

11 a. ποιμέσιν οὔτι φίλην: οὐ βουκόλοις, ἐπεὶ μὴ νέμουσιν *ex.*
ἡμέρας διὰ τοὺς οἴστρους. b(BCE³E⁴) T

b. ἀμείνω: ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν̄ „ἀμείνων“. εἰ δὲ *Ariston.*
κατ' αἰτιατικὴν ἐστὶ, χωρὶς τοῦ ν̄ γράφεται· ἀνάλογον γὰρ ἐστὶ τῷ
90 ἀμείνονα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἀντὶ τοῦ νυκτὸς ἀμείνω. A

12 a. <ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἴησιν:> ἀόριστα ταῦτα, καὶ „ὅσον *ex.*
τε γέγωνε βοήσας“ (μ 181). b(BCE³) Tⁱⁱ

b. <ἴησιν:> ἀφήσιν. Tⁱⁱ

D

13 a. <ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσι κόνισαλος ὄρνυτ' *Ariston.*
95 ἀελλῆς:> ὅτι οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, ἀλλὰ κόνισαλος ἀελλῆς,
1 ἀελλῶδης. A^{int}

b. κόνισαλος <ὄρνυτ'> ἀελλῆς: Ἄριστοφάνης γράφει *Did. | ex.*
„κονισάλου ὄρνυτ' ἰαελλῆς†“. b(BCE³) T | ἄριστος δὲ κριτῆς
ὁμοιοτήτων Ὅμηρος· οἰμίχλη γὰρ καὶ κονιορτὸς ὁμόχροα καὶ ὁμοίως
5 ἐπιπροσθοῦντα τοῖς ὄμμασιν. b(BCE³E⁴) T

14. <διέπρησσον πεδίοιο:> τὴν πεδιάδα διήησον. Tⁱⁱ

D (~)

16. <Τρωσίν:> ἀντὶ τοῦ Τρώων. πτωτικὸν — ποιηταί. A^{int} D

a. <Τρωσίν μὲν:> τῷ μὲν οὐκ ἐπάγει τὸν δέ. Tⁱⁱ

ex.

230, 9 ἐκ πλήρους (73 et 74) i. q. 'non contractum' 11 diplex ante versum
in A, exspectes diplen periestigm. a aliter D b ad H 114 (*Ariston.*), cf.
sch. β 180, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 11, 9, Et. Gud. 112, 10 Stef., sim. Et. Gen.
[AB] ἀμείνω). Vide ad A 80 τινὲς intellege Zen., cf. Duentzer, Zen. 8, 30. 56
13 fort. exstabat nota Herodiani de accentu v. ὑπό, ad Y 497 a cf. Lobeck,
Paralip. I 160 ἀελλῶδης = D, cf. Ap. S. 9, 27 b κονισάλου cf. sch. α 58,
sch. Pind. P. 1, 8. Vide ad Δ 535 ἄριστος sq. cf. Eust. 373, 22 16 nullum
signum ante versum in A; Aristonicus hoc loco neque de dativo pro genetivo
posito neque de μὲν solitario egisse videatur. Tamen conferas de illo D, Polyb.
barb. 287, 16 (καὶ „Τρωσίν μὲν προμάχίζεν“ ἀντὶ τοῦ Τρώων), de hoc Anon. barb.
sol. 292, 16 (= Hrd. sol. 308, 10): γίνεται δὲ (sc. σολοικισμός) . . . περὶ τοὺς
συνδέσμους, ἐάν τις τῷ μὲν τὸν δέ μὴ ἐπενέγκη, ὅλον „Τρωσίν μὲν προμάχίζεν

83 ἀμείνων A em. Vill. 86 οὐ T οὐ τοῖς b 88—90 pone sch. D (= A)
ad Γ 22 in A, trps. Vill. 88 le. Bk. (Vill.), ✕ ποιμέσιν οὔτι φίλην: A ὅτι
A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 89 τῷ Frdl. (cl. A ad O 718), τὸ A 90 ἀντὶ τοῦ sq.
suspecta, ἀντὶ τοῦ v. ἀμ. „πολλὸν ἀμείνω“ vel ἀντὶ εὐθείας „νυκτὸς ἀμείνων“
Lehrs, ἀνευ τοῦ ν̄, v. ἀμείνω Cob. (improbabiliter) 91 le. add. Bk. (Vill.),
ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν iam Li καὶ T ὡς τὸ b, fort. melius 93 le. add. Ma. 94
sq. le. add. Vill. 95 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ἀελλῆς² Bk., ἀελλῆς
A 2 le. T supplevi (auctore Vill.) 3 ἀέλλης Bk., malim ἀέλλη δὲ
om. E⁴ 4 τῶν ὁμοιοτήτων E³ 5 ἐπιπροσθοῦνται Eust. 6 le. add.
Ma. 7 le. add. Bk. (Vill.) 8 le. add. Ma.

ex. | ex. | ex.

β. Τρωσίν <μέν> προμάχιζεν. Ἀλέξανδρος θεοειδής: τὸ δίκαιον νομοθετεῖ· οἱ γὰρ αἴτιοι προασπίζουσιν. ἐγείρει δὲ τὸν 10 ἄκροατὴν προκινδυνεύοντα εἰσάγων τὸν πλείστων κινδύνων ἑτέροις αἴτιον. b(BCE³E⁴) T | ὁ δὲ μὲν τὸ δὲ ἐνταῦθα οὐκ ἐπάγεται. b(BCE³E⁴) | διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύοντος τὸν ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν πάντα ἐπαινῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ, 15 δικαία ἦν ἂν ἡ μέμψις. ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφήν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομίζεται ἀληθεύειν. εἶτα καὶ μείζον κατασκευάζεται τὸ μῖσος, εἰ τοιοῦτος ὢν τὴν μορφήν καταισχύνει. b(BCE³E⁴) T

ex. 17. <παρδαλέην:> τὸ δὲ ζῶον πάρδαλις. T¹¹

Did. | Ariston.

18 a. {καὶ ξίφος} αὐτὰρ ὁ δοῦρε: Ἀρίσταρχος ἄνευ τοῦ 20 ἄρθρου, „αὐτὰρ δοῦρε“. οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Καλλιστράτου (p. 320 Schm.) καὶ σχεδὸν οὕτως καὶ αἱ χαριέσταται· καὶ ὁ Ἰζίων (fr. 28 St.) ἐν τῷ πρώτῳ Πρὸς τὰς ἐξηγήσεις ὁμοίως προφέρεται. ἔχει δὲ τὸν Ὀμηρικὸν χαρακτήρα καὶ ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίπερ οὐκ οὔσα Ἀριστάρχειος· σύνηθες γὰρ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῶν 25 αὐτῶν μένοντι ὑπόνοιαν παρέχειν ὡς περὶ ἑτέρου διαλέγοιτο προσθέσει ἄρθρου καὶ μεταλλάξει τοῦ συνδέσμου, ὡς ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος „κάδ' δέ μιν ὕπνος / ἦρει πανδαμάτωρ, ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων“ (cf. i 372—4) ἀντὶ τοῦ καὶ ἐρεύγετο. | Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκε τοῖς ἐξῆς οὐ συντιθέμενον. δεῖ δὲ κοινὸν παραλαβεῖν „αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω 30 ἔχων“ (cf. Γ 17—8), καὶ νοεῖν τὸ ἄρθρον ἐξ ἐπαναλήψεως παρειλημμένον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. A

Did.

β.¹ αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω: ἄνευ τοῦ ἄρθρου τὸ „αὐτὰρ δοῦρε“ ἐν πάσαις ταῖς χαριεστέραις. ἡ δὲ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίτοι

Ἀλέξανδρος θεοειδής, / παρδαλέην ὁμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα“) δ ἐγείρει (10) — ἄκροατὴν (11) cf. Aristot. poet. 25, 1460 b 24, Porph. 1, 25, 13 17 ad N 103 (Did.) 18 diplo periestigm. ante versum in A; fort. excidit sch. alterum Aristonici de duobus iaculis, ad A 43; cf. sch. c; Lehrs Ar.³ 192 a σύνηθες γὰρ (25) sq. ad Π 106 (Ariston.), cf. Bk., H. Bl. 1, 80 ἐξ ἐπαναλήψεως (31) sq. ad

9 le. T supplevi, om. b 11 προκινδυνεύοντας T, fort. rectius τὸν b, τοὺς T, fort. rectius τοῖς ἑτέροις Wil. 12 αἴτιον b, αἰτίους T, fort. rectius 13 φασὶ CT 15 μὲν] μὴ B 16 ἦν om. E⁴ ἂν om. T, fort. recte 19 le. add. V^c πάρδαλις Valk (at cf. test.) 20—32 pone sch. Γ 11b (hoc post sch. Γ 24) in A, trps. Vill. 20 (le.) καὶ ξίφος del. Bk. 23 ἐξηγήσης A em. Vill. 28 ἦρη! A em. Bk. πανδ. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος / ψωμοί τ' ἀνδρόμοιοι· ὁ δ' ἐρ. Hom. ἔρευγ' A em. Bk. 29 sq. ζην. δὲ συντιθέτηκε τοῖς ἐξῆς. οὐ συναθετομένον δὲ δεῖ κοινὸν Lehrs (verba Didymi continuans) τοῖς ἐξῆς intellege Γ 21—2 (nam versus Γ 19—20 Zen. aut ignoravit aut damnavit) 30 οὐ del. Valk (II 416 n. 190), improbabiliter συντιθειμένον Bolling 31 sq. παρήμενον A corr. Lehrs 34 ταῖς Cramer, καὶ T ἡ δὲ Cramer, εἰ δὲ T

35 μὴ οὔσα Ἀριστάρχου, ὅμως ἔχει Ὀμηρικὴν συνήθειαν· ἔθος γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ αὐτοῦ διαλεγομένῳ μεσολαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὡς περὶ ἄλλου λέγοντι, ὡς ἐπὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ· „αὐτοῦ μὲν ἡμβροτεν, ὁ δὲ Πήδασον οὔτα“ (cf. Π 466—7). T

b.² τὸ αὐτὰρ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἐπάγεται
40 τὸ ἄρθρον. ὅμως οὖν ἐστὶ καὶ τοῦτο τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας· ἔθος γὰρ αὐτῷ περὶ αὐτοῦ διαλεγομένῳ μεσολαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὡς καὶ περὶ ἄλλου λέγων ποιεῖ· „Σαρπηδῶν αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν, ὁ δὲ Πήδασον“. b(BCE³)

c. δοῦρε δῦω: δῆθεν ἵνα, εἰ τἀποτύχη† τοξεύων, προσ- ex.(Ariston.)
45 πεσῶν μάχοιτο. b(BCE³E⁴) T

d. (κεκορυθμένα:) ἠκονημένα, ἐστομωμένα. T¹ D

19—20. (πάλλων Ἀργείων — ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι:) Ariston.

τὸ πάλλων (19) καὶ τὸ ἀντίβιον (20) ἀθετοῦνται ἀμφοτέροι· ὁ γὰρ παρδαλέην ἀνεληφῶς καὶ τοξικὴν στολὴν ἔχων οὐκ ἂν προκα-
50 λοῖτο εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ τοῦτο ἔρχεται ὄνειδισθεῖς ὕφ' Ἐκτορος. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσθαι. A

19. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους: τῇ φαντασίᾳ, οὐ ex.
λόγῳ, ὡς „αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος“ (π 294). κραδαίνων δὲ φησὶ τὰ δόρατα προεκαλεῖτο τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων „ἀντί-
55 βιον μαχέσασθαι“ (Γ 20). ἢ τοὺς ἀρίστους τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων. ἦθος δὲ θρασυδειλῶν κωμωδεῖ διὰ Πάριδος, Δόλωνος, Θερσίτου, Ἐκτορος, προπετέες ἐν ἐπαγγέλματι, δειλὸν ἐν πράξει, ἐπονείδιστον πρὸς τῷ τέλει. b(BCE³E⁴) T

ἐζήτηται, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος — τὸν γέλωτα. A D

60 20. (δηϊοτήτι:) οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾶ δηϊοτήτι, Hrd.

E 734—6 (Ariston.) 19—20 τὸ πάλλων et τὸ ἀντίβιον cf. Ludwich, Mus. Rhen. 32, 1877, 169, 1 19 — τῶν Ἑλλήνων (56) cf. Eust. 375, 20 κραδαίνων — Ἑλλήνων (56) cf. Porph. 1, 52, 33 20 ἀπὸ δξυτόνου εὐθείας cf. Hrd. μον. 40, 7 (2, 945, 24), Choer. Th. 1, 326, 11, Eust. 669, 48; cf. Lehrs Ar.³ 258; Wackernagel

37 sq. ἀπήμβροτε δουρὶ φαινῶ / δεύτερον ὀρηθεις, ὁ δὲ πήδασον οὔτασεν Hom.
39 ζην. error recensionis b ut vid. 41 περὶ αὐτοῦ cf. sch. b¹ (περὶ τοῦ αὐτοῦ, recte) 44 le. Ma., δῦω δοῦρε T, ἐπιφέρεται δὲ τὸ (τῷ BC) δοῦρε pone sch. b² (coni. cum v. πήδασον) BCE³, δῦω κεκορυθμένα E⁴ ἀποτύχη BCE³T ἀποφύγη E⁴, ἀποτύχοι Ma. 45 μάχηται E⁴ 46 le. add. V^c 47 le. add. Vill. 52 οὐ τῷ b 53 ὡς om. b γὰρ T γὰρ φησιν b 54 δὲ φησὶ τὰ δόρ. T τοῖωνν τὸ δόρῳ b 54 sq. τοὺς — μαχέσ. T τοὺς τῶν ἀργείων ἀρίστους εἰς μάχην b ἀρίστους] fort. ἀριστέας (-εῖς), cf. Porph. 1, 52, 5 55 ἀρίστους T, ἀριστεῖς b (quod probavit Porson ad Eur. Med. 5) 57 δόλωνος b ἴρου T προπ. T καὶ τὸ μὲν προπετέες b δειλ. T τὸ δὲ δειλὸν b 58 ἔπον. T τὸ δὲ ἐπονείδιστον b πρὸς τῷ T ἐν b 59 pone sch. Γ 25—6 in A, trps. Vill. 60 le. add. Bk. (Vill.)

ὡς ἀπὸ δρυτόνου εὐθείας. τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία. A^{int}

ex. 21 a.¹ <ἐνόησεν ἀρηϊφίλος Μενέλαος:> καθεστὼς γὰρ καὶ ζητῶν τὸν ἀδικήσαντα, ὁ δὲ ἀλαζονεῖα ἐπτοημένος. T¹

a.² οὗτος γὰρ ἦν μόνον ἐστὼς καὶ τὸν ἀδικήσαντα ζητῶν, ὁ δὲ ἀλαζονεῖα ἐπτοημένος. b(BCE³E⁴)

Nic. 22. <ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου μακρὰ βιβάντα:> τὸ προπάροιθεν ὀμίλου ἦῃτοι τοῖς ἐπάνω προσδοτέον. A¹

Nic. 23—7. <ὡς τε λέων ——— / ὡς ἐχάρη Μενέλαος:> συναπτεόν ἕως τοῦ πεινάων (25)· φαῦλοι γὰρ οἱ συνάπτοντες τὸ πεινάων τοῖς ἐπομένοις. ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ αἰζηοί (26). A^{im}

ex. 23. μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας: σῶμα μὲν Ὀμηρος ἐπὶ νεκροῦ, οἱ δὲ ἄλλοι καὶ ἐπὶ ζώντων· ἢ ὁ αὐτὸς νεκρὸν εἰργάσατο ἢ τὸ τοξευθέν, b(BCE³E⁴) T ὡς τὸ „θῶες μὲν τε διέτρεσαν“ (Λ 481)· ἢ τῷ „πεινάων“ (Γ 25) λύεται. T 75

D νεκροῦ γὰρ φασὶ σώματος μὴ ἀπτεσθαι λέοντα. A^{int}

ex. 24 a. εὐρών ἢ ἔλαφον: ὁ μὲν ἐλάφῳ καὶ τεθνεῶτι, ὁ δὲ λέοντι καὶ πεινῶντι παρείκασται. A b(BCE³E⁴) T μέγα δὲ πρὸς θάρσος καὶ δειλίας ὄνειδος. b(BCE³E⁴) T

ex. b. κεράον: τέλειον· τὰ νέα γὰρ ἀμβλυκέρατά φασιν. T 80

2, 1116 et 1120. Vide ad B 561 23—7 vide ad Γ 25 a 23 nullum signum ante versum in A, at fort. excidit sch. Aristonici, Ap. S. 148, 23: σῶμα· ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκεν τὸ σύνηθες (Lehrs, συνήθως cod.) Ὀμήρω καὶ σσημείωται διπλῆ ὅτι σῶμα Ὀμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζώντος εἴρηκεν. „σῶμα δ' ἐμὸν οἶκαδε δόμεναι“ (cf. X 342) καὶ πάλιν „μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας“ (Γ 23). „δέμας δ' εἴηκτο (ἤϊκτο codd. Hom.) γυναικί / καλῆ τε μεγάλῃ τε“ (v 288—9), cf. D ad A 115. Σ 161, [Plut.] v. p. Hom. 124. 128 (Lehrs Ar.³ 86), Ep. Hom. (An. Par. 3, 332, 1, An. Ox. 1, 114, 29, Et. Gud. 344, 5 Stef.), sim. Or. 144, 24, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 386, 19, Et. Gud. 520, 4, EM. 742, 15); Et. Gen. (EM. 255, 36); sch. Opp. hal. 1, 576, Eust. 61, 36. 376, 3. 666, 24 (e Zenod. p. 409, 3). 1476, 52; Dimpfl 13; Koerner, Tiersystem 17, 1; eund., Tierwelt 12. At vide Ep. Hom. (An. Ox. 1, 386, 24, Et. Gud. 520, 9): ὁ δὲ ποιητῆς εἰπὼν „ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας“ τὸ ἐναντίον εἴρηκε, καὶ εἶπε τὸ σῶμα ἐπὶ ἐμφύχων· φασὶ γὰρ (cf. D ad Σ 161) τὸν λέοντα νεκροῦ σώματος μὴ ἀπτεσθαι (fort. ex Or.); — τοξευθέν cf. Eust. 376, 8; — νεκροῦ cf. Wackernagel 1, 661; Koller, Glotta 37, 1958, 280 24 a καὶ δειλίας ὄνειδος cf. Eust. 376, 20 b — τέλειον cf. Eust.

63 le. addidi (auctore Vill.) καθεστὼς Ma., καθες (sic) T 64 ζητῶν ἦν Ma. ἀλαζονία C 67 le. add. Frdl. 68 ἦτοι del. Vill., ἦτοι τοῖς ἐπ. πρ. ἢ τοῖς ἐξῆς Cob. (fort. recte) 69 le. add. Frdl. 69—71 sch. mutilatum esse putat Frdl., vide ad Γ 25 a 72 τὸ σῶμα ὀμηρος μὲν ἐπὶ b 73 ἢ δὲ T λέγει δὲ ἐκείνον ἢ ὄν b 73 sq. ἢ τὸν τοξευθέντα b 77 le. T, om. A b καὶ ὁ μὲν sq. pone sch. Γ 23 (coni. cum v. τοξευθέντα) b τεθνεῶτι A τεθνεῶτι παρείκασται b 78 παρέικ. om. b 79 δειλ. ὄν. b δειλιαν συνειδός T

ἡ ἔλαφον κεράον: αἱ γὰρ θήλειαι ——— φωλεῶν ἑξία- D
σιν. A

c. ἄγριον αἶγα: κατωφερῆς καὶ ὁ τράγος καὶ κερασφόρος. ex.
τοξότης δὲ καὶ ὁ Πάρις. b(BCE³E⁴) T

85 25 a. πεινάων: δύναται ἐπὶ τοῦ πεινάων καὶ στιγμή καὶ ὑπο- Nic. | ex.
στιγμὴ εἶναι· οὐ γὰρ συναπτέον τοῖς ἑξῆς. b(BCE³) T | χαλεπὸς δὲ
ἔστι πεινῶν, ὅσον ἡμερὸς βεβρωκῶς· τῶν γὰρ ἄλλων ἔστι θερμότερος.
A b(BCE³) T

b. (μάλα γὰρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτόν:) ὅτι τὸ Ariston.
90 εἴπερ ἂν αὐτόν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λέγη „εἴπερ ἂν
αὐταί / Μοῦσαι αἰδοῖεν“ (B 597—8) ἀντὶ τοῦ (εἰ) καὶ αὐταί. καὶ
ὅτι ὁ τέ σύνδεσμος περισσός. A^{int}

25—6. εἴπερ ἂν αὐτόν / σεύωνται: ὡσπερ οὖν λέοντα ex.
παροξύνει λιμὸς εἰς ἀπερίσκεπτον κίνδυνον, οὕτω καὶ νέον ἄνδρα
95 πολεμίου ζῆλος εἰς ἀνεκλόγιστον ἀγῶνα προτρέπεται. A b(BCE³E⁴)
1 T

28 a. (ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν·) φάτο γάρ: πρώην γὰρ ex.
ἀναπολῶν αὐτὸν τῆ διανοίᾳ νῦν τὴν θέαν πρὸς ἐρεθισμόν ἐδέξατο.
b(BCE³E⁴) T

b. ἀλείτην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἀλείτας“, τὰς ἀμαρτίας Ariston.
ἔκλαμβάνων. κρείττον δὲ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτην. A

29 a. ἐξ ὀχέων: ἀπὸ τοῦ ὄχος, ὅθεν καὶ τὸ „ἐξ δ' ὄχεα φλόγεα ex.
ποσὶ βήσεται“ (E 745). b(BCE³) T

b. χαμαῖζε: προπερισπᾶται. ἐχρῆν δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα Hrd.

376, 23 25 a — ἑξῆς vide ad Γ 23—7 χαλεπὸς — βεβρωκῶς cf. Eust. 376,
14 b — καὶ αὐταί ad B 597 καὶ ὅτι ὁ τέ sq. ad E 5. K 225. A 116. Π 636.
X 29. 118 (Ariston.), cf. sch. β 182. ο 229. τ 160. Vide ad A 465 b (Hrd.) 26
de orthographia et accentu vocis αἰζήος cf. Eust. 376, 30 (Hrd. 1, 115, 9 c. test.);
incertum an exstiterit sch. Herodiani 28 fort. excidit sch. Didymi de v. l.
τίσεσθαι (pro τίσασθαι vulg.), vide ad X 118 a cf. Eust. 376, 39 b cf. D,
Ap. S. 22, 28 29 a — ὄχος (vel ἔχω ὄχος) cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 319, 4,
Et. Gud. 444, 54, sim. Et. Gen. ὀχέων, cf. EM. 645, 14); vide Or. 120, 21 b

81 sq. pone sch. Γ 19 in A, trps. Vill. φωλ. ἑξ. D φολεῶν ἑξ(ουσιν) A 83
le. T, αἶγα δὲ διότι pone sch. Γ 24 a (coni. cum v. δνειδος) b καταφερῆς
b καὶ ὁ T ὁ b καὶ κερασφ. pone κατωφερῆς b 86—7 χαλεπὸς sq.
pone sch. Γ 24 a (coni. cum v. παρείκασται) A 87 πεινῶν ὁ λέων A ἔστι
ζῶων θερμ. A 89 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 90 εἰ καὶ Bk.,
ε καὶ A 91 αἰδοῖεν Ddf. (= Hom.), θέδοιεν A, θέλοιεν Bk. εἰ add. Bk.
93 le. T, om. A b 93—5 ὡσπερ sq. coni. cum v. θερμότερος (sch. Γ 25 a) A b
93 λέοντα AE⁴T τοῦτον BCE³ 94 εἰς] καὶ εἰς b οὕτως A b 2 le.
T supplevi (duce Vill.), om. b 3 τῆ θέα b 5—6 pone sch. Γ 39 a in A,
trps. Vill. 5 le. Vill., ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν: A ὅτι A, ἡ διπλῆ περιστιγμένη,
ὅτι Vill. 7 ἀπὸ τ. ὄχος T, ἀπὸ τοῦ ἔχω ὄχος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦτο b (fort.
rectius) φλόγεα om. T 8 ποσὶ CE³

τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν συστελλομένου τοῦ $\bar{\alpha}$, ὡσπερ τὸ 10
 Ἀφίδναζε, Θήβαζε, „ἔραζε“ (M 156 al.), χωρὶς εἰ μὴ ἔστιν ἀφορμὴ
 ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ χαμαί. τὸ
 δὲ „μέταζε“ (Hsd. opp. 394) χρονικὸν παρὰ πρόθεσιν παρῆκται. A

ex. | ex. 31 a. ἐν προμάχοισι φανέντα: φανέντα μόνον, οὐ μαχόμενον. | διὰ δὲ τοῦ „ἔξ ὀχέων“ (Γ 29) ἐν σχήματι πέφρακεν ὡς ἵππευς 15
 ἦν Μενέλαος. b(BCE³E⁴) T

Nic. | Ariston. b. ἐν προμάχοισι φανέντα, <κατεπλήγη>: ἡ ὑποστιγμὴ διὰ τὸ „ὡς“ μόριον, „τὸν δ' ὡς οὖν“ (Γ 30). | ἡ διπλῆ δέ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατεπλήγη. A

ex. (Ariston. ?) c. <κατεπλήγη:> ἔδει διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$. Tⁱⁱ 20

ex. 32. <ἐτάρων:> εἶχε γὰρ ἴσως Ἀντιμαχείους φίλους (cf. A 123).
 Tⁱⁱ

ex. 33. ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών: ἀνωτέρω περὶ τοῦ λέοντος ἐξεργάσατο, οὐ τοῦ ἐλάφου· τοῦ δρωῆτος γὰρ ἦν ἡ εἰκὼν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν ζώων καὶ πόρρωθεν ὄραται ἢ μεγέθει ἢ φωνῇ, 25 ὄφιν δὲ ἐγγύς γεγονότι παραδόξως ὄραται· ὁ συνέβη Ἀλεξάνδρῳ. A b(BCE³E⁴) T

ex. 34. ὑπὸ τε τρόμος ἔλαβε γυῖα: γυῖα πάντα τὰ μέλη· „ἀπὸ πρᾶπιδων ἦλθ' ἴμερος ἡ δ' ἀπὸ γυῖων“ (ὠ 514). b(BCE³E⁴) T

ex. 35 a. ἄψ: συνωνύμως τῷ παλίνορσος. b(BCE³) T 30

Hrd. b.¹ ὠχρος: οὕτως ὠχρος ὡς μῶμος, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τάχα δὲ καὶ ἄχροός ἐστιν, ὃ ἐν ὑπερθέσει γίνεται ἄοχρος, καὶ κατὰ συναλιφὴν ποιεῖ τὸ ὠχρος βαρυνόμενον, ἄλλως τε τὰ εἰς

cf. Eust. 377, 3; sim. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 439, 7, EM. 806, 9, brevius Et. Gud. 559, 57); Arcad. 208, 12 μέταζε χρονικὸν cf. sch. D. Thr. (Σ^v) 278, 13; He. τὰ μέταζε 31 b ἡ διπλῆ δέ sq. ad Π 403 (Ariston.), cf. Hrd. ap. Or. 57, 22, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 354, 1, EM. 661, 39, Et. Gud. 460, 7), sim. Ep. Hom. (An. Par. 3, 335, 24), Choer. Th. 2, 141, 6 34—5 fort. aderat sch. Nicanoris, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 27, 27: ἐνταῦθα (sc. post v. βήσσης) τίθεται ἡ ἀνυπόκριτος, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὸ „γυῖα“ (34) καὶ εἰς τὸ „ἀνεχώρησεν“ (35)· μεταξύ γὰρ <πρὸ> (add. Hilg.) τῆς ἀνταποδόσεως ἕτεραι περίοδοι ἐνετέθησαν· εἰς δὲ τὸ „παρειάς“ (35) ἡ ἐνυπόκριτος· εὐθέως γὰρ ἐπιφέρεται ἡ ἀνταπόδοσις 34 — μέλη cf. D; aliter Ariston. ad Ψ 627. Ω 514 35 a cf. D ad A 60. Γ 325, sch. α 276, Ap. S. 50, 5, Et. Gud. 254, 6 Stef. Vide ad Σ 224 b — φδός cf. Eust. 377, 42; — βαρυνό-

11 θήβαζε cf. Ψ 679 (θήβας δέ) 14 μόνον om. T οὐ T οὐδὲ b 15 πέφρακεν ἐν σχήματι b 17—9 pone sch. Γ 28 b in A, trps. Vill. 17 le. A suppl. Vill. 20 et 21 le. add. Ma. 23—6 pone sch. Γ 35 b¹ in A, trps. Bk. 23 le. T, ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα: A, om. b 24 δρόντος A 25 ἄλλα om. E³ ἦ¹ om. A b, fort. recte 26 ὁ sq. om. C 28 γυῖα² om. b μέλη ὡς τὸ b (fort. rectius) 30 τῷ T τὸ b παλινόρσος T 31 μῶμος (cf. β 86) A, ὦμος Vill. et edd., vix recte 33 συναλειφὴν A emendavi, συναλοιφὴν Vill.

ὄς λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὦ, μὴ προσκει-
 35 μένου τοῦ ἰ, βαρύνεται, „ῶμος“ (Π 519), †ῶμος†. πρόσκειται μὴ
 ἔχοντα τὸ ἰ διὰ τὸ ῶδός τραγωδός. A

b.² ὦχρος τέ μιν: ὡς μῶμος· ἄχρος, ἄχρος, ῶχρος. b
 (BCE³) T

c. παρειά: οὕτως ὀξυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ σ γραπτέον, ἴνα *Hrd.*
 40 ἦ οὐδέτερον· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς
 οὐδέτερον γένος, τοῦ αὐτοῦ σημασιόμενον μένοντος, τὸν αὐτὸν φυ-
 λάσσει τόνον, πλευραὶ πλευρά, πυραὶ πυρά. οὐκ ἀντίκειται τὸ
 νευραὶ καὶ νεῦρα· διάφορον γὰρ τὸ σημασιόμενον. οὕτως παρειὰ
 παρειά. φασὶ μέντοι Ἄρισταρχον καὶ Ἄριστοφάνην γράφειν
 45 „παρειάς“ σὺν τῷ σ, ἐπειδὴ καὶ „παρειάων ἀπαλάων“ λέγει (Σ 123).
 A

μενον (33) cf. Or. 170, 8, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 447, 9) τάχα δὲ — βαρυνόμενον cf.
 Theogn. gl. 44, 83. 82, 9 Alp. βαρυνόμενον — ῶδός brevius Et. Gen. (B)
 ὦχρος, h (Ag Ge P¹¹ V⁸), fort. ex hyp. Iliad. τὰ εἰς ὄς (34) sq. cf. Ep. Hom. (An.
 Par. 3, 319, 22, An. Ox. 1, 450, 23, Et. Gud. 579, 24, EM. 822, 27) c — πα-
 ρειὰ παρειά Eust. 377, 38: Ἄρισταρχος δέ, φασίν, ἀντὶ τοῦ „ῶχρός τέ μιν εἶλε
 παρειάς“ γράφει „παρειά“ οὐδετέρως καὶ ὀξυτόνως, λέγων καὶ κανόνα τοιοῦτον· τὰ
 ἀπὸ ὀξυτόνου θηλυκοῦ μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερα τοῦ αὐτοῦ σημασιόμενου
 μένοντος τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον, οἷον πλευραὶ πλευρά, πυραὶ πυρά· οὕτως οὔν,
 φησί, καὶ παρειὰ παρειά κατὰ μεταπλασμόν. οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραὶ καὶ νεῦρα·
 διάφορα γὰρ αἱ τοιαῦται λέξεις σημαίνουσι, Et. Gen. (B) ὦχρος (post verba ad sch.
 ὁ commemorata): τὸ δὲ „παρειά“ Ἄριστάρχω χωρὶς τοῦ σ, ἴνα οὐδέτερον ἦ· τὰ
 γὰρ ἀπὸ τοιούτων †θηλυκά † (lg. θηλυκῶν) μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερα γένη, τοῦ
 αὐτοῦ †σημαίνοντα † (σημασιόμενον Miller) τὸν αὐτὸν φυλάττει τόνον, πλευραὶ
 πλευρά, πυραὶ πυρά. οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραὶ καὶ νεῦρα· διάφορον γὰρ σημασιόμε-
 νον· ἔστι γὰρ μεταπλασμός, fort. ex. hyp. Iliad.; cf. Beitrage 150; — οὐδέτερον (40)
 ad X 491 (Did.) τὰ γὰρ — παρειά cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 373, 23, pone verba
 ad sch. d exscripta): ἡ δὲ κατεπιθισμένη προσφθία ἀφορμὴν εἶχε τὸν μεταπλασμόν
 (scriptsi, τῶν μεταπλασμῶν cod.) τῶν γενῶν· τὰ γὰρ ἀπὸ τοιούτων — μένοντος
 †διὰ τὸ νεῦρα καὶ νευρά (lg. νευραὶ)· διάφορον γὰρ τὸ σημασιόμενον. εἰ οὔν παρειὰ
 (scriptsi, παρειὰ cod.) ὀξύνεται, ὁμοίως καὶ τὰ παρειὰ οὐδέτερον τὸν αὐτὸν τόνον
 ἀναδέχεται, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 343, 13) τὰ γὰρ — πλευρά (42) cf. Et. Gen.
 (EM. 675, 1, Et. Gud. 469, 52) οὐκ ἀντίκειται sq. cf. h (Ag Ge): παρειάς
 ὀξυτόνως Ἄρισταρχος καὶ μετὰ τοῦ σ· ἐὰν (καὶ ἐὰν Ag) μέντοι καὶ οὐδέτερον (οὐδέ-
 τερα Ag) ἦ, ὁμοιοτήσει (ὁμοιονοήσει Ag) τῷ θηλυκῷ, ὡς „οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι“ (μ4)
 καὶ „ἡνία σιγαλέντα“ (E 226 al.). τὸ νευραὶ (scriptsi, τὸ νεῦρα Ag τὰ παρειά Ge)
 καὶ τὸ (τ. scriptsi, τὰ Ag Ge) νεῦρα οὐκ ἔχει ταῦτον (τὸ αὐτὸ Ge) σημασιόμενον πα-
 ρειὰ cf. Amm. 372 φασὶ μέντοι sq. hos auctores falsa tradidisse dicere vide-

35 ῶμος alt. del. Vill., ὦρος vel ὶνος Ddf. (cf. Eust. 377, 45: ὦρος ὶμος ὶνος)
 36 τραγωδός Cob., τρωιδός A 37 ὡς T ὡσπερ τὸ b 39 fort. οὕτως
 ἀρίσταρχος ὀξυτόνως cf. test. 42—3 πλευραὶ cf. Y 170 al.; πλευρά Δ 468,
 p 232; πυραὶ A 52, πυρά Θ 509 al.; νευραὶ cf. Δ 125, νεῦρα Δ 122. Π 316 44
 παρειά Vill., παρειὰ παρειά (sic!) A ἀρίσταρχον A, ζηνόδοτον Wecklein (Zu-
 sätze 75, 1) 45 ἀπαλάων bis in A

- Did. (?)* | *d.* εἶλε παρειά: Ἄρισταρχος οὐδετέρως, ἔν τισι δὲ θηλυ-
Hrd. κῶς. **b**(BCE³E⁴) **T** ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ ἦ διὰ τὸ „παρήϊον“ (Δ
 142 al.). **T** | τὸ δὲ παρειά ὡς ἀγαθὰ· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιοῦτων
 θηλυκῶν Ἰωνικῶς μεταποιοούμενα εἰς οὐδέτερον γένος φυλάσσει τὸν 50
 αὐτὸν τόνον, πλευραὶ πλευρά. **b**(BE³E⁴) **T** οὕτως οὖν καὶ τὸ
 παρειά παρήκται. **b**(BE³)
- Hrd.* *e.* <παρειά:> μεταπλασμός. **A**^{int}
- ex.* | *D* **36 a.** καθ' ὄμιλον ἔδου: τὸ ἐξῆς κατέδου. | ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
 εἰς τοὺς φωλεοὺς καταδυομένων ἐρπετῶν. **T** 55
- Ariston.* *b.* <Τρώων> ἀγερώχων: ὅτι ἀγερώχους τοὺς Τρώας, οὐ
 μόνον τοὺς Ῥοδίους (cf. B 654), ὡς τινες φήθησαν, διὰ τὸ ἀγεί-
 ρειν τὴν ὄχην, τουτέστι τὴν τροφήν· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀγερώχους τοὺς
 ἄγαν γεραόχους καὶ σεμνοὺς λέγει. **A**
- ex.* *c.* ἀγερώχων: λίαν γέρας ἔχόντων, ὃ ἐστὶ μεγαλοφρόνων. 60
b(BCE³E⁴) **T**
- ex.* **37.** δείσας Ἄτρειος υἱόν: διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς Μενε-
 λάου καὶ τὸ τούτου παρεδήλωσεν ἀδελὸς ἐν σχήματι. **b**(BCE³) **T**

atur; erravi Beiträge 150 *d* Ep. Hom. (An. Ox. 1, 373, 16): παρειά· „ῶχος
 δέ μιν εἶλε παρειά“ (scripsi, παρειάς cod.). οὐδέτερον ἐστὶ τὰ παρειά. ὁ δὲ Ἰξίων
 (fr. 4 St.) δυϊκῶς ἀναγινώσκει καὶ ἐκτάσει τοῦ ᾠ παρειά. λέγει δὲ ὁ Ἄσκαλωνίτης
 (p. 43 sq. B.)· „οὐκ ἐστὶν εὐρέσθαι ἐπὶ θηλυκῶν ὀνομάτων παρὰ τῷ ποιητῇ τοιοῦτο
 δυϊκόν.“ προσέθηκε δὲ „ἐπὶ ὀνομάτων“ διὰ τὸ „γηθήσει προφανείσα ἀνά πολέμοιο
 (lg. πτολέμοιο) γεφύρας“ (Θ 378). | ἡ δὲ κατεπιθισμένη sq. (vide ad sch. c). Vide ad
 Θ 378; cf. La Roche, H. T. 332; Bechtel, Lex. 271; Wackernagel, H. U. 60; Mei-
 ster, H. K. 23 *e* cf. test. supra ad sch. *c* laudata **36 b** ad K 430 *b* τοὺς
 Ῥοδίους sq. cf. Or. 5, 16 (brevius 175, 19, Or. Werf. 611, 25): ἀγερώχος ὁ
 ἄγαν γερουχῶν, ὡς εἶναι τὸ ᾠ ἐπιτακτικόν· ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ἀγερώχων παρὰ τὸ
 ἐπεισάκτω κεχρησθαι τροφῇ, in sede scholiogram, sim. Et. Gen. (B) ἀγέρωχος· . . .
 παρὰ τὸ ἄγαν γερουχέιν. οὕτως Ὀρίων ὡς τινες φήθησαν sq. Ep. Hom. (An.
 Ox. 1, 29, 32, sim. EM. 7, 55; pone Ap. S. 7, 33): ἔνιοι δὲ τῶν γλωσσογράφων
 ἰδίως τοὺς ἔδοξαν ἀγερώχους λέγεσθαι, ἐπειδὴ νησιῶται ἐπεισάκτω τροφῇ χρῶν-
 ται· φασὶ γὰρ εἰρήσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν ὄχην ἦτοι τροφήν, Ὀμήρου μὲν οὐδέποτε
 τὴν τροφήν ὄχην εἰρηκότος· ἔπειτα δὲ τοὺς Τρώας οὐδαμῶς ὄντας νησιώτας (scripsi
 cl. EM., ὄντας ν. οὐδαμῶς cod.) ἀγερώχους λέγεσθαι, He. α 462: . . . τινὲς δὲ φασὶ
 τοὺς Ῥοδίους εἰρήσθαι ἀγερώχους, ὅτι νησιῶται ὄντες ἐξωθεν ἐκ τῆς ἠπείρου
 ἀγείροντες ὄχην διεγίνοντο, τουτέστι τροφήν ἐπέισακτον. Fort. Ep. Hom. et He. e
 parte perperita glossae Ap. S. pendent, qui scholio (Aristonici?) usus est ὁ
 γὰρ Ὀμηρος sq. ad B 654 (b), cf. D ad B 654. K 430, Ap. S. 7, 33 (unde Ep. Hom.
 in An. Ox. 1, 29, 25, Et. Gud. 10, 9 Stef., EM. 7, 50), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 44, 10,
 Et. Gud. 10, 13, cf. 11, 7 Stef.); sch. Pind. N. 6, 55 d; EM. 7, 47 (Et. Cas. gl. 55)

47—51 ἀρίσταρχος ἐν τισι οὐδετέρως ὡς τὰ ἀγαθὰ· ἡ πλευρά, τὰ πλευρά **E**⁴ 49
 ὡς **T** ὡς τὸ (τὰ **E**⁴) **b** τοιοῦτων om. **b** 51 πλευραὶ πλευρά **T** ἡ πλευρά, τὰ
 πλευρά **b** (cf. l. 42—3) 53 le. addidi 54 κατέδει **T** em. **Bk.** 56 le. **A** suppl.
Bk. (Vill.) ὅτι **A**, ἡ διπλή, ὅτι **Vill.** τρώϊας **A** em. **Bk.** 59 γεραωχούς **A**
 em. **Frdl.** 60 ὁ ἐστὶ **T** ἄμεινον δὲ ἐνταῦθα τὸ **b** 62 sq. μενελάου — σχήματι
b τὸν φόβον ἐδήλωσεν **T**

38. <αἰσχροῖς> αἰσχος ἐπάγουσι. T^{il} ex.
- 65 39 a. Δύσπαρι: ἐπὶ κακῶ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι. | καὶ D | ex. (?)
 Ἄλκμάν (fr. 77 P.) φησί· „Δύσπαρις, Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι
 βωτιανείρη“. A
- b. Δύσπαρι: ἠθικῶς τὸ τῆς παρονομασίας προσέριψε ex.
 δυσχεραίνων τῶ ὀνόματι, ὡς καὶ „Κακοῖλιον“ πού φησιν ἡ Πηνελόπη
 70 (τ 260. 597. ψ 19). b(BCE³E⁴) T
- c. εἶδος ἄριστε: ἐφ' ᾧ μεγαλύνεται, τούτῳ αὐτὸν διασύ- ex. | ex. | D
 ρει. ὄνειδος δὲ ἐστὶν οὐχ ὁμοιούμενον τῇ ψυχῇ, ὡς τὸ „Ἐκτορ,
 εἶδος ἄριστε“ (P 142) καὶ „εἶδος ἀγητός“ (Ω 376) καὶ „σὲ δὲ μὴ τι
 νόον κατελεγγέτω εἶδος“ (Hsd. opp. 714). b(BCE³E⁴) T | γυναι-
 75 μανῆς δὲ ὁ τὰς γυναικας ὡς μαινάδας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτη, b
 (BCE³) | ἢ ὁ ἐπ' αὐταῖς μαινόμενος. b(BCE³E⁴)
- 40 a. ἄγονός τ' ἔμμεναι: ὁ τὲ ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ ἦ, ὡς ex.
 καὶ ὁ καί, οἶον „πρώτησι καὶ ὑστατήσι βόεσι“ (O 634). ἢ τῶ
 θυμῶ ἐπὶ τὸ ἀδύνατον τῆς κατάρας ἐκπίπτει. b(BCE³) T
- 80 b. ἄγονός <τ' ἔμμεναι>: Διονύσιός φησιν ὁ Σκυτοβραχίῳν *Porph. vel ex.*
 (FGrHist 32, 11) Δάρδανον ἀπὸ Ἑλένης καὶ Πάριδος γενέσθαι. A
- 41—2. <καὶ κε τὸ ——— ἄλλων>: στικτέον ἐπὶ τὸ βουλοί- Nic.
 μῆν (41), τὰ δὲ ἐξῆς συναπτέον ἕως <τοῦ> ἄλλων. A^{im}

38 cf. D; vide ad Z 325 a 39 a — ὠνομασμένε cf. Ap. S. 60, 31 καὶ Ἄλκμάν sq. Ge (h), cf. Eust. 379, 37 b cf. Eust. 379, 39 c Eust. 379, 45: τὸ δὲ „εἶδος ἄριστε“ ὑφ' ἑν τινος ἀναγινώσκουσι μετὰ τοῦ „γυναιμανές“, ἵνα λέγῃ ὅτι εἶδος ἄριστε ἐπὶ ἔρωτι καὶ ἀπάτη γυναικῶν. Talia fort. ad hunc versum exstabant, vide ad N 769 ὄνειδος (72) sq. cf. sch. θ 175 ὄνειδος — εἶδος ἄριστε cf. Plut. mor. 34 e/f 40 a — διαζευκτικοῦ ἦ cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 30, 11, Et. Gud. 15, 19 Stef., EM. 12, 37) ὡς καὶ ὁ καί ad Φ 339 (T), cf. D ad O 634 b Eust. 380, 30: λέγεται Διονύσιον τὸν Σκυτοβραχίῳνα ἱστορεῖν Δάρδανον παῖδα Ἑλένης καὶ Πάριδος, ὅς, φασί, καὶ προφέρει μετὰ τὸ „ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι“ στίχον τοῦτον· „μηδὲ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσασσθαι φίλον υἷον / Δάρδανον“, e scholio uberiore aut e Porph. ut vid. (vide Valk I 64); cf. sch. Eur. Andr. 898, Tz. Lyc. 851; Dict. Cret. 5, 5

64 le. add. V^o 67 βωτιανείρη A em. Vill. 68 ἠθικῶς δὲ E⁴ παρονομασίας T 69 δυσχ. post ὀνόματι b καὶ om. E⁴ 71 le. T, om. b, fort. rectius εἶδος ἄριστε, γυναιμανές: 71 sq. εἶδος — διασύρει T, ἐπὶ δὲ τῶ εἶδει, ἐφ' ᾧ καὶ μεγαλύνεται, διασύρει αὐτὸν (coni. cum sch. δ, v. πηνελόπη) b 72 οὐχ T, εἶδος οὐχ b (fort. rectius) τῇ om. b 73 καὶ εἶδ. ἀγ. om. b 76 ἦ — μαιν. ante ἠθικῶς (sch. b) in E⁴ ὁ om. E⁴ 77 le. T, om. b, fort. rectius ἄγονός τ' ἔμμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι: (Vill.) ὁ T ἐνταῦθα ὁ b ἀντὶ διαζευκτικοῦ (διαζευκτικοῦ B) τοῦ ἦ b 78 οἶον om. T, fort. recte βόεσιν BE⁴ ἢ τῶ T τῶ δὲ b 79 ἐπὶ T ἠττώμενος ἐπὶ b 80—1 pone sch. Γ 44 b in A, trps. Vill. 80 le. A suppl. Bk. 82 le. add. Frdl. 83 τοῦ add. Ddf.

ex. 41 ^a.¹ <καί κε τὸ βουλοίμην καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν>: ἐβουλόμην ἂν τοῦτο ὡς καλῶς γενησόμενον. ἀλλὰ καὶ πολὺ, ⁸⁵ φησί, κρείττον ἂν ἐγεγόνει, σοὶ δηλονότι. **b**(BCE³E⁴)

^a.² καὶ κε τὸ βουλοίμην, <καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν>: ἐβουλόμην ἂν τοῦτο. †φέρτερον† δὲ κρείττον, σοὶ δηλονότι. **T**

ex. | *ex.* 42 ^a. ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμμεναι <καὶ ὑπόψιον ἄλλων>: ἢ {ὅτι} οὕτως ἐπὶ πάντων ὀρώντων τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ⁹⁰ κερδαίνειν. **T** | δεῖ δὲ εἰς τὸ λῶβην <τ'> ἔμμεναι στίξαι καὶ τὸ λοιπὸν συνάψαι ἕως τοῦ ἄλλων, **b**(BCE³E⁴) **T** | ἴν' ἢ βουλοίμην ἂν σε ἄγονον καὶ ἄγαμον εἶναι <***>. **b**(BCE³E⁴)

ex. ^b. ὑπόψιον ἄλλων: ἢ ὑφορώμενον τοὺς ἄλλους, μὴ ἄ δέδρακας πείση, **b**(BCE³E⁴) **T** | ἢ ὃν διὰ μῖσος ὑπόδρα ὄρᾳ τὸ ⁸⁵ πλῆθος. **T** | βαρύτερον δὲ φόβου ἐχθρῶν ἠγείται τὸ τῶν πολιτῶν ¹ μῖσος. **b**(BCE³E⁴) **T** | Ἄριστοφάνης δὲ „ἐπόψιον“ γράφει καὶ οὐ στίξει, ἴν' ἢ ἐπὶ πάντων ὀρώντων κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην. **b**(BE³E⁴) **T**

Hrd. 43 ^a. ἢ {που καγχαλώσῃ}: περισπαστέον τὸν ἢ· βεβαιωτικός ⁵ γάρ ἐστι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ δῆ. **A**

ex. ^b. ἢ που καγχαλώσῃ: ἐκ προοιμίου τὸ φιλότιμον δείκνυσιν Ἔκτορος καὶ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς πεφροντικός δόξης· „αἰδέομαι Τρῶας“ (Z 442), „πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων“ (Z 479), „ὄν ποτ' ἄριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἔκτωρ“ (H 90). **b** ¹⁰ (BCE³E⁴) **T**

Nic. 43—5. ἢ που καγχαλώσῃ <—— βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή>: τὸ ἐξῆς· ἢ που καγχαλώσῃν (43), οὐνεκα καλόν/

41 ^a cf. D 42 ^b ἢ ὃν διὰ μῖσος cf. D, Ap. S. 160, 10, Et. Gen. (AB) ὑπόψιον Ἄριστοφάνης sq. partim fort. e Didymo, cf. Ludwich, A. H. T. 1, 233, 5 Ἄριστοφάνης — γράφει cf. Et. Gen. (AB) ὑπόψιον· . . . | διὰ δὲ τοῦ ἔ „ἐπόψιος“ Ἄριστοφάνειος (sim. EM. 784, 35), fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 380, 37 ἐπὶ πάντων ὀρώντων sq. cf. Porph. 1, 52, 14 43 ^a ad A 229

84 sq. le. add. Vill. 85 ἐβουλοίμην BE³E⁴ 87 sq. le. T supplevi 88 fort. κέρδιον (δὲ) 89 le. T supplevi 90 ὅτι del. Ma. 91 δὲ T στίξῃν **b** λῶβην om. **b** τ' add. Ma. ἔμμεναι E⁴, om. T στίξαι om. **b** 92 συνάπτειν **b** 93 lac. statui (verbis καὶ ὑπόψιον ἄλλων supplendam?) 94 ἢ — ἄλλους **T**, καὶ τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον pone sch. ^a (coni. cum v. εἶναι) **b** μὴ T μὴ πως **b** 95 δέδρ. T δράσης C δράσεις BE³E⁴ 2 sq. καὶ οὐ στίξῃ om. T 3 sq. ἐπὶ — αἰσχύνην T οὕτω λῶβην εἶναι καὶ κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὄψεως **b** 5—6 pone sch. Γ 45 (A = D) in A, trps. Vill. 5 (le.) π. καγχ. del. Bk. 7—10 ἐκ προοιμίου δὲ sq. pone sch. Γ 43—5 (coni. cum v. τάξεως) **b** 7 sq. ἐκτ. δείκνυται **b** 8 καὶ τῆς — δόξης om. C 8—10 δόξης sq. abscissum E⁴ 9 τρῶας T γάρ φησι τρῶας **b** 9 sq. πατρός — φαίδιμος T καὶ πάτροκλος δς σέο πολλὸν ἀμείνων (cf. Φ 107)· τὸν δ' ἔκτανε φαίδιμος **b** 12 sq. le. T suppl. Frdl., om. **b** 13 ἐξ. T ἐξῆς οὕτως **b**

εἶδος ἐπ', ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν (44—5). τὸ δὲ φάντες
 15 ἀριστῆα (44) διὰ μέσου· καίτοι γε, φησίν, ἀριστέα σε ὑπονοήσαντες
 εἶναι ἐκ τῆς καθοπλίσεως καὶ τοῦ προηγεῖσθαι τῆς παρατάξεως. **b**
 (BCE³E⁴) **T**

44 *a*. φάντες ἀριστῆα: πότε ὑπέλαβον αὐτὸν ἀριστέα εἶναι; *ex*.
 δῆλον ὅτι ὁπότε πάλλων τὰ δόρατα „Ἀργεῖων προκαλίζετο πάντας
 20 ἀρίστους“ (Γ 19). **A b**(BCE³) **T**

b. πρόμον: ὅτι κατὰ συγκοπὴν τὸν πρόμαχον εἶρηκεν, οὐχ *Ariston*.
 ὡς οἱ γλωσσογράφοι τὸν βασιλέα. **A**

45. εἶδος ἐπ': μετὰ τὸ εἶδος ἐπ' ἐὰν στίξης, **A b**(BCE³) **T** *Nic*.
 τὸ ἐξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Ἔκτορος δώσεις, ἐὰν δὲ ὑποστήξης, **b**(BCE³) **T**
 25 ὁ καὶ ἄμεινον, ἀπὸ κοινουῦ τὸ „φάντες“ (Γ 44) ὅτι καλὸς μὲν ἔστι,
 γύννις δέ. **A b**(BCE³) **T**

〈οὐκ ἔστι βίη φρεσίν:〉 βίη δύναμις ——— ἐχεις δύναμιν. *D*

A

46—52. ἡ τοιοσδε ἐὼν <—— ἀρηίφιλον Μενέλαον>: *Nic*.
 30 τινὲς κατὰ πεῦσιν καὶ θαυμασμόν· τοιοῦτος ὢν δειλός, συναγαγὼν
 πλῆθος, διελθὼν πέλαγος γυναῖκα ἀνδρὸς πολεμικοῦ ἡγαγες, τῷ
 πατρὶ καὶ τοῖς ἄλλοις κακὸν μέγα; εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς οὐκ ἂν δὴ
 μείνειαις †Μενέλαον (52), ἠθικῶς μετὰ πεύσεως ἢ διαβεβαιωτικῶς.
 τινὲς δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τὸν ἢ ἀντὶ τοῦ εἶ, εἰ τοιοῦτος ὢν ἐπηγάου
 35 πλῆθος καὶ ἀπὸ ξένης γῆς γυναῖκα ἀνδρὸς πολεμικοῦ ἡγαγες, οὐκ ἂν
 ὑπομείναις τὸν ταύτης ἀνδρα. ὁ καὶ προκρίνει Νικάνωρ (p. 166—7)
 ὡς μᾶλλον τὴν δικαιολογίαν ἔχον. **A b**(BE³E⁴) **T**

(Hrd.), vide ad A 156 *a* (Hrd.) *b* ad H 90 (*ex*). 44 *b* ad X 85, cf. Ap. S.
 135, 22; — εἶρηκεν Et. Gen. (AB) πρόμος· . . | τινὲς δὲ (δὲ om. B) παρὰ τὸ πρό-
 μαχος κατὰ συγκοπὴν, fort. ex hyp. Iliad.; ad H 75 (Ariston. et pap. VI). 116.
 136. O 293 (Ariston.), cf. D ad Γ 44 al., Ep. Hom. (An. Ox. 1, 356, 9) 46—52
 ad Δ 14—6. Λ 410. Φ 55. 226 (Nic.), vide ad Γ 215 *a*; — δειλός cf. D ἀντὶ τοῦ
 εἶ (34) ad E 885—7 *b*. Θ 111 ὡς μᾶλλον sq. „i. e. opinor magis aptum ad colligen-
 dam confirmandamque Hectoris sententiam“ Friedl. (Nic. 167)

14 ἐπ' *b* ἔπε **T** 15 ἀριστῆα om. *b*, fort. ἀρ. πρόμον ἐμμεναι 15 καίτοι γε φησίν
T ἴν' ἢ καίτοι *b* σε ante ἀριστέα *b* 16 ἐκ **T** διὰ *b* τάξεως *b* 18—20
 pone sch. Γ 40 *b* in A, trps. Vill. 18 le. A **T**, om. *b* πότε δὲ ὑπ. sq. pone sch.
 Γ 43 *b* (coni. cum v. ἔκτωρ) in *b* αὐτ. ἀρ. (ἀριστον **T**) **AT** Ἕλληνες ἀλέξανδρον
 ἀριστέα *b* 21—2 post sch. Γ 31 *b* in A, trps. Vill. 21 le. Bk. (Vill.), φάν-
 τες ἀριστῆα: **A** ὅτι **A**, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 23 le. Bk. (Vill.), οὐνεκα καλὸν
 εἶδος ἐπ': **T**, εἶδος: **A**, om. *b* 24 δὲ om. **A** 25 fort. φάντες· φάντες ὅτι κα-
 λὸς] καλλ ss. ο **A** 26 γύννις] εἰ ss. δ (= δειλός?) **A** 29 sq. sch. Γ 46—52.
 46. 47 pone sch. Γ 49 *a*¹ in A, trps. Vill. 29 le. **AT** suppl. Frdl., ἡ τοιοσδε: E⁴,
 om. BE³ 30 τινὲς om. E⁴ 31 τῷ] σῶ τε *b* 33 ἀρηίφιλον μενέλαον Hom.
 34 εἶ] ε **A**, εἰ δὴ φ(ησι) E⁴ (ut vid.) ἐπήγαγες **T** 35 ἡγαγες *b*, ἀνήγα-
 γες **T** (fort. rectius), om. **A** 36 ὑπομ. **BT** ὑπομείνης E³ ὑπομείνειαις AE⁴ (fort.
 rectius) καὶ om. BE³ 37 μᾶλλον om. **T**

Hrd. 46. <ἢ τοιοῦσδε ἐών:> ἐνταῦθα {δὲ} ἐγκλίνεται ὁ σύνδεσμος ὁμοίως τῷ „ἢ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἀγγελος ἔλθω“ (π 138)· καὶ μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἴ. λέγω δὲ τὸ τοιοῦτον· „φεῖ ἦδεις σάφα οἶη† 40 περιφρων Πηνελοῦπεια“ (ω 404). A

Ap. Dysc. 47 a. ἐπιπλώσας: δ Ἀπολλώνιος (Frg. 3, 129, 9) σχηματίζει τὸ ἐπιπλώσας οὕτως· πλέω καὶ ἐπιπλώω, οὗ ἀόριστος ἐπέπλωσα, μετοχὴ ἐπιπλώσας, εἶτα ἀποκοπὴ ἐπιπλῶς. καὶ τὸ ἐπέπλωσ δὲ ῥῆμα „τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωσ“ (γ 15) ὁμοίως ἐκ τοῦ 45 ἴἐπιπλώσας ἀπεκόπη· ὅτι γὰρ τὸ ἐπέπλωσ οὐκ ἔστιν ἀπὸ θέματος τοῦ πλῶμι δῆλον ἐκ τοῦ μηδὲ(ν) εἶναι ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μῖ κίνημα, οὐκ ἀπαρέμφατον ἐπιπλῶναι, οὐκ εὐκτικὸν ἐπιπλοῖην, οὐ προστακτικὸν ἐπίπλοθι, οὐκ ἄλλο οὐδέν. ἔδει δὲ καὶ τὴν μετοχὴν εἶναι ἐπιπλούς ὡς βιούς καὶ γνούς· ὅτι γὰρ οὐ Δωρικῶς ἐτράπη εἰς τὸ ᾠ ὡς βοῦς βῶς, 50 δῆλον ἐκ τοῦ μὴ προκεῖσθαι αὐτοῦ ἐν χρήσει τὸ κοινόν. A

ex. b. ἐρίηρας: παρὰ τὸ ἐρί καὶ τὸ ἄρω, ὃ ἔστιν ἀρμόζω, b (BCE³E⁴) T <ἦ> τὸ ἦρα, ὃ ἔστι χάρις. T

Ariston. 48. ἀνῆγες: ἡ διπλῆ, ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἔστι γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς ἄρκτους. A 55

Ariston. 49 a.¹ ἐξ ἀπίης γαίης: ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀφροσῶσαν, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον. A

a.² οὐ τῆς Πελοποννήσου· φησὶ γοῦν „ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτω ἐνιαυτῶ“ (π 18). Tⁱⁱ

46 ad Γ 215 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 156, 25, An. Ox. 1, 190, 6. 1, 193, 14) 47 a — ἀποκοπὴ ἐπιπλῶς (44) cf. Eust. 382, 7; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 142, 7, Et. Gud. 507, 10 Stef., EM. 363, 19; sim. An. Ox. 1, 146, 27. 1, 177, 25). Vide ad P 197 ὅτι γὰρ (46) sq. aliter sch. γ 15 βοῦς βῶς (50) ad H 238 τὸ κοινόν „sc. forma ἐπιπλούς“ (Schneider) b eadem fere Ep. Hom. (Et. Gud. 522, 7 Stef., brevius An. Ox. 1, 142, 18, sim. Et. Gen. [EM. 373, 33]); — ἀρμόζω cf. D, Eust. 382, 11 saepius; Or. 53, 17: ἐρίηρες· παρὰ τὸ ἄγαν ἀρηρέναι· τὸ γὰρ ἐρί ἐπίτασιν σημαίνει, fort. e scholiis 48 ad Z 292a. l 338. N 627 (Ariston.), vide ad Λ 22 (Ariston.), N 367 a¹, cf. Porph. 2, 37, 2; Lehrs Ar.³ 111 49 a ad A 270; cf.

38 ἐνταῦθα δὲ ἐγκλιν. tamquam le. scriptum in A, ἢ τοιοῦσθε ἐών: addidi, δὲ delevi 39 τῷ ἢ καὶ Bk., τὸ ἦ κε A 40 εἴ Vill., ε A ἦ (vel εἰ) ἦδη σάφα οἶδε Hom. 46 ἐπέπλωσας ἀποκοπὴ ἔστιν Vill., ἐπέπλωσας ἀποκοπὴ Ddf., fort. ἐπέπλωσας ἀπεκόπη ἐπέπλωσ A em. Vill. 47 μηδὲ A suppl. Cob. 51 παρακεῖσθαι Schneider 52 le. scripsi, ἐτάρους ἐρίηρας T, om. b ἐρι T ἀρι b καὶ T, μόριον καὶ b (fort. rectius, cf. Ep. Hom.) ἀρῶ BC ὃ ἔστιν T τὸ b 53 ἦ add. Ge, cf. test. 54—7 sch. ad Γ 48 et 49 a¹ post sch. Γ 43 a in A, trps. Vill. 54 le. Bk. (Vill.), > μιχθεῖς ἄλλοδαποῖσι: A 55 ἄρκτους Lehrs (cl. Ariston. ad l 338), αὐτοῦς A 56 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. τὴν Vill., τὸν A

60 *b.* νυὸν ἀνδρῶν (αἰχμητάων): πάντες γὰρ οἱ ἄριστοι *ex.*
ἐμνηστεύσαντο τὴν Ἑλένην, Μενελάου δὲ γέγονε θαλερὴ παράκοιτις
(cf. Γ 53). *b*(BCE^{3E4}) *T* ἢ ὅτι παντὶ τῷ οἰκείῳ τοῦ νυμφίου
νυὸς ὀνομάζεται. *T*

50. πατρί τε σῶ μέγα πῆμα: ἀπλήρωτον καὶ ἄτακτον ὁ *ex.*
65 θυμός. πολλὰς γοῦν εἴωθεν ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων ποιεῖσθαι ἀρχὰς ὁ
ποιητῆς, ἀσύνδετον ἔων τὸν λόγον, ὡς τὸ „οἶνοβαρές“ (A 225) καὶ τὰ
ἔξης· ἀτοπον γὰρ πῆμα καλεῖν τὴν Ἑλένην Ἐκτορα, περὶ οὗ φησιν
„ἀλλ’ οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος“ (Ω 767). *b*(BCE³) *T*

51. κατηφείην {δὲ σοὶ αὐτῶι}: οὕτως κατηφείην σὺν τῷ *v* *Did.*
70 ὠμολόγουν αἱ Ἄριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Σωσιγένους
καὶ ἡ Ἀργολικῆ, καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριστοτάταις οὕτως εἶχεν. ἡ δὲ
Ζηνοδότου χωρὶς τοῦ *v*. *A*

53 *a.* γνοιῆς (χ’) οἴου φωτός: ἀσύνδετος ὁ λόγος· θυμου- *ex.*
μένου γὰρ ἀνδρὸς τὰ ῥήματα. *T*

75 *b.*¹ (γνοιῆς χ’ οἴου φωτός ἔχεις θαλερὴν παράκοι- *ex.*
τιν:) οἶος ὦν, φησί, τίνα τίνος ἐστέρησας. οὐκ ἄρα Χίλωνος, ὡς
ὑποφαινεται, δόγμα τὸ „γνώθι σαυτὸν“, ἀλλ’ Ὀμήρου. *b*(BCE^{3E4})

*b.*² οἶος ὦν τίνα ἐστέρησας, ἴν’ ἢ τὸ „γνώθι σαυτὸν“ ὑπο-
φαινόμενον. *T*ⁱⁱ

80 54 *a.* κίθαρις: ὅτι τινὲς μὴ εὐρίσκοντες κατὰ τὴν ποίησιν τὸν *Ariston.*
Ἀλέξανδρον κιθαρίζοντα μετέγραψαν {οὐκ ἂν τοι χραισμη} „κί-
δαρις“. τοῦτο δὲ πῖλου γένος εἶναι λέγουσιν. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἅπαξ
λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ. *A*

b. οὐκ ἂν τοι χραισμῆ κίθαρις: κίθαρις ἢ ἐπὶ πορνεία *ex.*

Eust. 382, 14, D *b* h(Ag Ge): νοὶ λέγονται, αἱ τῶν υἱῶν γυναῖκες παρὰ τῶν
πατέρων τῶν ἀνδρῶν καὶ παρ’ ὄλου τοῦ οἴκου (παρὰ τοῦ οἴκου ὄλου Ge) τοῦ γε-
γαμηκότος, fort. sec. Ar. Byz., cf. p. 133 Nck. (Eust. 648, 59), Miller 432, 6
50 ad A 287—9 *a* 52 fort. exstabat nota Aristonici de epitheto ἀρηίφιλος,
quod Menelao poeta constanter dedit, ad P 588 53 *a* sim. Eust. 379, 8. 381, 37.
382, 28, cf. Ge (fort. e T, non ex h): ἀσύνδετα τὰ ἔπη προφέρει, τὸ θυμῶδες τοῦ
Ἐκτορος παριστῶν 54 *a* cf. Eust. 381, 12 κίδαρις cf. Synag. (Ba. 278, 3,
Ph., Su. κ 1588 c. test.) τοῦτο δὲ sq. Eust. 381, 13: ἐστὶ δὲ πῖλου γένος ἡ κίδα-
ρις, ἅπαξ, φασί, ῥηθεῖσα ἐναυῦθα τῷ ποιητῇ, λέγοντες καὶ ἄλλα εἶναι ἅπαξ λεγόμενα
παρ’ Ὀμήρῳ τε καὶ ἄλλοις. Vide ad Λ 147 *a* *b* — διδομένη cf. Ptolem. Ch. VII

60 *le.* *T* supplevi (auct. Vill.), om. *b* fort. ἀριστεῖς 61 τὴν ἑλ. ἐμνηστ.
b μόνου δὲ μενελάου θαλερὴ γέγονε π. *b* 64 ἀπληρ. *T* ἀκόρεστον *b* ὁ om.
T, fort. recte 65 εἴωθε post ὀργιζ. *b* ἀρχὰς om. *T* 65 sq. ὁ ποιητῆς post
γοῦν *b* 67 καλεῖ post ἑλένην *b* 69—72 pone sch. Γ 59—64 *a* in A, trps.
Vill. 69 (*le.*) δὲ σοὶ αὐτ. del. Bk. 72 τοῦ *v*, κατηφείη Vill. 73 *le.* *T*
suppl. Ma. 75 *le.* add. Vill., γνοιῆς χ’ οἴου φωτός iam Li, γνοιῆς οἴου φωτός
(ante sch. *b*²) iam V^e 80—3 pone sch. Γ 57 *b*¹ in A, trps. Vill. 80 ὅτι A,
ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 81 οὐκ — χραισμη del. Vill. 84 (*le.*) οὐκ — χραισμῆ
del. Bk., fort. recte (*le.*) χραισμῆ *T*, fort. χραισμη κίθαρις² om. *b*

πρὸς χάριν Ἀφροδίτης, οὐ Μουσῶν διδομένη. ἡ δὲ Ἀχιλλέως κιθάρα 85
καὶ τὸ εἶδος ἐνάρετον. **b**(BCE³E⁴) **T** πᾶν δὲ σωματικὸν πλεονέκτημα δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς ἀχρεῖόν ἐστι· διὸ καὶ Ἀφροδίτης αὐτὰ φησι, **b**(BCE³) **T** τὸ δὲ ἄλλο θεῶν. „τῶ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνωρέην ἐρατεινήν / ὤπασαν“ (Z 156—7). **T**

ex. (?) 55. <ὅτ' ἐν κονίησι μιγείης>· ὅταν συνέλθῃς εἰς μάχην. **T**^u 90

Ariston. 56 *a.* δευδῆμονες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἐλεήμονες“. οὐκ ἔλεοῦσι δὲ αὐτόν, ἀλλὰ μισοῦσι<ν>· „οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκέυθανον· / ἴσον γὰρ σφιν πᾶσι<ν> ἀπήχθετο“ (cf. Γ 453—4). διὰ δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἔκτορα εὐλαβοῦνται αὐτῶ ἀντιπράσσειν. **A**

ex. 56 *b.* Τρῶες δευδῆμονες: εὐλαβεῖς περὶ τοὺς ἄρχοντας. φιλῶ 95
λάδελφος δέ, δς κατὰ πρόσωπον λοιδορεῖ, ἡττώμενον δὲ οὐ προδίδωσιν 1
b(BCE³E⁴) **T**

Did. 57 *a.* ἔσσο διὰ τῶν δύο $\overline{\sigma\sigma}$ εἶχον αἱ Ἀριστάρχου· καὶ οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπομνήμασι<ν> ἤειπον οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνίοις λόγος ὑπέκειτο ὅτι ἀνάλογον ἦν τῶ „ἔσσω μιν χλαῖνάν τε“ (π 79) καὶ „ἔσσας“ 5
(ξ 396). καὶ ἡ Ζηνοδότου δὲ οὕτως εἶχεν καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. **A**

Nic. 57 *b.*¹ <κακῶν ἔνεχ' ὄσσα ἔοργας>· ἐπὶ τὸ ἔνεκα βραχὺ διασταλτέον· ἀνέστραπται γὰρ ὁ λόγος. Σέλευκος (fr. 11 M. = 12 D.) δὲ ἀξιοῖ στίζειν, ἵνα γένηται θαυμαστικόν, ὄσσα ἔοργας, καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· ὅπερ οὐ πάνυ τι δοκεῖ μοι. **A** 10

57 *b.*² εἰς τὸ ἔνεκα στικτέον, **b**(BCE³E⁴) **T** καὶ τὸ ἐξῆς ἰδίᾳ μετὰ ἡθους προενεκτέον. **b**(BCE³) **T**

Nic. 59—64 *a.* Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἴσαν <—— χρυσῆς Ἀφροδίτης>: μετὰ τὴν κλητικὴν στικτέον, κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου στικτέον ἐν ὑποκρίσει. ὅλη δὲ ἡ ὁμοίωσις διὰ μέσου· τὸ γὰρ 15

fr. 7 55 cf. D, Eust. 382, 31; Ap. S. 102, 16 (Apio fr. 51 B.) 56 *a* ad Γ 453. H 390 (Ariston.) *b* — εὐλαβεῖς cf. Ap. S. 57, 24, He. δ 433. 465 57 *a* δύο $\overline{\sigma\sigma}$ cf. Schem. Hom. 52 59—64 ad Γ 64 *a* *a* κλητικὴν pro προσ-

85 ἀφροδίτη **T** οὐ **T** ἀλλ' οὐ **b** διδ. **T** ἀ(ι)δομένη **b** 87 ἐστιν **T** δι-
ὸ αὐτὰ καὶ **b** αὐτὰ Ma., αὐτόν **T**, om. hoc loco **b** 90 le. add. Ma.
91—4 pone sch. Γ 65 (A = D) in A, trps. Vill. 91 le. Bk., ἀλλὰ μάλα τρῶες:
A ὅτι **A**, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 92 μισοῦσι **A** suppl. Bk.
92 sq. ἐκεῦθ. εἴ τις ἴδοιτο Hom. 93 ἀπήχθ. κηρὶ μελαίνῃ Hom. 95 τοὺς om.
T 3—6 pone sch. Γ 54 *a* in A, trps. Vill. 3 δύο Vill., β **A** $\overline{\sigma\sigma}$ **A**, $\overline{\sigma}$
Vill., at cf. Ludwich, A. H. T. 1, 233, 20 4 ὑπομνήμασι **A** suppl. Vill. εἶ-
χεν Lehrs ἐνίοις susp., fort. αὐτοῖς 5 τῶ Cob., τὸ **A** ἔσσο **A** em. Bk.
7—10 pone sch. Γ 49 *a*¹ in A, trps. Vill. 7 le. add. Vill. 11 εἰς BCE³,
λάϊνον ἔσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ': εἰς **T**, στικτέον δὲ εἰς pone sch. Γ 56 *b* (coni. cum v.
προδίδωσιν) E⁴ στικτέον BCE³ ὑποστικτέον **T**, hic om. E⁴ 12 προενεκτέον
ἐν ἡθει **b** 13—21 pone sch. Γ 57 *a* in A, trps. Vill. 13 sq. le. **A** suppl. Frdl.

ἐξῆς, ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας (59), μή μοι δῶρ' ἔρατὰ πρόφερε (64). τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων ὑπερβατῶν τὰς παραλλήλους δύο ὀξείας ὑποτίθεμεν ἑκατέρωθεν τῶν διὰ μέσου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη ἀνταπόδοσις· αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς
20 <ὦς> (60), ὁ δὲ λόγος, ἐπεὶ μοι ἐπέπληξας, σιδήρου τομώτερον εἶναι σέ φημι. A

b. Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἴσαν <—— χρυσῆς Nic. | ex.
'Αφροδίτης>: τὸ ἐξῆς· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας (59), μή μοι δῶρ' ἔρατὰ πρόφερε (64). διὰ μέσου δὲ ἡ παραβολή.
25 b(BCE³E⁴) T | τοιοῦτον δὲ φησιν, ὅτι ἐπιπλήττει μὲν αὐτῷ εἰκότα, οὐ μὴν ἀληθῆ. b(BCE³)

59 a.¹ Ἔκτορ: οὐκ „ἠθεῖε“ οὐδὲ „κασίγνητε“, AT ὡς ex.
πολλαχοῦ (Z 518 al., Δ 155 al.), ἀλλ' Ἔκτορ· A πᾶσαν γὰρ εὐνοϊκὴν προσηγορίαν ὁ θυμὸς ἐξέκομεν. AT

30 a.² οὔτε κασίγνητόν φησιν οὔτε φίλον· πᾶσαν γὰρ εὐνοϊκὴν προσηγορίαν ὁ θυμὸς ἐξέκοψε. b(BCE³)

60. αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὦς: μή ἴπῳ ἴ μου οὖν καταγι- ex.
νωσκε πρὸς ἑαυτόν με συγκρίνων. εὖ δὲ καὶ εἰκόνα ἀπαθεστάτην εὔρε τὴν τοῦ σιδήρου, καὶ οὐκ ἄργου ἀλλὰ καὶ δρωντός τι. b(BCE³) T

35 61. <δουρός> παντός ξύλου διὰ τὴν δρῦν. Tⁱⁱ ex.

62. ὀφέλλει δ' ἄνδρος ἔρωήν: ὄξυς ὦν καὶ ἠκονημένος τὴν ex.
ὀρμὴν τοῦ τέμνοντος αὔξει, b(BCE³E⁴) T ὡς καὶ ὁ ἀμβλύς θραύει. b(BCE³) T

63 a. ὦς σοί {ἐνὶ στήθεσσι}: ἡ σοί ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται Hrd.
40 νῦν διὰ τὴν ἀντιδιαστολήν. A

b. ὦς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος: δύο ὑπεροχῶν ex.
ὁμοιότητος παρέθετο, πελέκεως καὶ γνώμης, ὡς εἴ τις λέγοι· ὅσον

αγόρευσιν vide e. g. ad Γ 250 (Nic.) ἐπὶ δὲ τῶν (17) — διὰ μέσου ad N 787. Ψ 305 (Nic.) ὑπερβατῶν ad I 57. Λ 421 (Nic.) 59 a¹ eadem fere Ge (e T ut vid.): οὐ κασίγνητόν φησι, οὐκ (οὐτ' Nicole) ἠθεῖον, ἀλλ' Ἔκτορα: πᾶσαν γὰρ προσηγορίαν εὐνοϊκὴν ἐξέκομεν ὁ θυμὸς 61 cf. D 62 τὴν ὀρμὴν sq. cf. Eust. 383, 23, sim. D, aliter Porph. 1, 53, 7 63 a ad A 294 (Hrd.)

16 ἐνείκεσας:— A, fort. ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν 16 sq. μή μοι — πρόφερε tamquam le. (litteris uncial.) scriptum in A 17 ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτ. sq. a Nicanore abiudicavit Frdl. (Nic. p. 80), at cf. test. 20 ὡς add. Vill. 22 sq. le. T supplevi, om. b 23 τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως pone sch. Γ 59 (coni. cum v. ἐξέκοψε) BCE³, om. E⁴ 24 δῶρ' — πρόφ. T δῶρα b 27—9 pone sch. Γ 51 in A, trps. Vill.; pone sch. Γ 60 in T, trps. Ma. 27 le. A, ἔκτορ ἐπεὶ με: T 29 εὐνοϊκὴν om. A 32 μή πῶ T μή τι b, fort. μή πως μου οὖν T οὖν με b 33 πρὸς T, τοιοῦτος ὦν καὶ πρὸς b (fort. rectius) με om. b 34 ἀλλὰ καὶ T ἀλλὰ b 35 le. add. Ma. (διὰ δ. V^c) 37 ὀρμὴν post αὔξει b, fort. recte 37 sq. ὥσπερ θραύει ὁ ἀμβλύς b 39—40 pone sch. Γ 56 a in A, trps. Vill. 39 (le.) ἐνὶ στ. del. Bk. 42 τις om. T λέγει b

- ἦν Αἴας πρᾶξι δυνατός, τοσοῦτον Ὀδυσσεὺς βουλευεῖν. **b**(BCE³) **T**
ex. *c.* <ἀτάρβητος:> ἰάκατάπαυστος. **T**¹¹
- Nic.* 64 *a.* μή μοι δῶρ': τὸ ἐξῆς „ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνεΐκεσας“ 45
 (Γ 59), μή μοι δῶρα. διὰ μέσου δὲ ἡ παραβολή. **A**
- ex.* *b.* μή μοι δῶρ' ἔρατὰ πρόφερε <χρυσῆς Ἀφροδίτης>: ὡς ὕγρὸς ἄμφω αὔξει. ὁ δὲ Ἔκτωρ „δῶρ' Ἀφροδίτης“ (Γ 54).
T
- ex.* *c.* <χρυσῆς Ἀφροδίτης> χρυσῆν {δὲ} τὴν Ἀφροδίτην 50
 ἀπὸ τῆς στολῆς καλεῖ. **b**(BCE³)
- Ariston.* 65. οὐ τοι ἀπόβλητ': πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἔστιν
 ἀπόβλητα, „ἐκὼν οὐκ ἄν τις ἔλοιτο“ (cf. Γ 66). **A**
- D** ἀπόβλητα: τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν — σπουδῆ. **A**
- ex.* 68 *a.*¹ <ἄλλους μὲν κάθισον:> ἐν σχήματι δηλοῖ ὅτι οὐ διὰ 55
 τὴν Μενελάου δύναμιν δειλιᾷ, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν συμμαχούντων, καὶ
 διὰ τοῦτο μόνος μόνῳ αἰτεῖ πολεμῆσαι. **b**(BCE³E⁴)
*a.*² ἄλλους μὲν κάθισον: ὡς διὰ τοὺς συμάχους αὐτοῦ μὴ
 πολεμῶν. **T**
- ex.* 69. <αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον:> 61
 βαρβαρικὸν τὸ μονομαχεῖν ἔθος. **b**(BCE³) **T** τὸ δὲ ἐπίθετον
 Μενελάου ποιητικόν. **b**(BCE³) **T**¹¹
- ex.* 70 *a.* <συμβάλετ':> πολεμοῦσιν, ἵνα ὁ μὲν λάβῃ ἅπερ ἀφήρητο,
 ὁ δὲ ἀσφαλῶς κτήσεται. **b**(BCE³E⁴)
- ex.* (?) *b.* <κτήμασι:> ἀντὶ τοῦ χρήμασιν. **T**¹¹ 65
- Nic.* 71 *a.* ὀππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται:
 καὶ εἰς τὸ νικήσῃ καὶ εἰς τὸ γένηται βραχὺ διασταλτέον. **b**(BCE³) **T**

c cf. **D** 64 *a* ad Γ 59—64 *c* aliter **D** 65 cf. **D**, Porph. 1, 53, 15 qui praebet quattuor solutiones, quarum ultima fort. huc pertinet (1, 54, 1): λύεται καὶ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ „ἐκὼν“ (Γ 66) ἐπὶ τοῦ βουλευθῆαι τιθέμενον δηλοῖ ὅτι καλὰ μὲν τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἔπαινον τῶ βουλευθέντι βῆσται ληφθῆναι, sim. *Ge* (ex h?): τὰ ἐκ θεοῦ γὰρ δῶρα καὶ βουλόμενός τις οὐκ ἄν λάβοι (Nicole, λάβῃ *Ge*) θεοῦ μὴ διδόντος. ἐκὼν οὖν οὐκ ἄν τις λάβοι (Nicole, λάβῃ *Ge*) ταῦτα, ἄν μὴ διδοῖ (lg. διδῶ) ὁ θεός. Vide sch. Pind. P. 3, 182 b 69 — μονομαχεῖν cf. Eust. 385, 4 70 *a* cf. Eust. 385, 12 *b* aliter **D**

44 le. add. V^e ἀκατ. **T**, fort. ἀκατάπληκτος 45—6 pone sch. Γ 59 *a*¹ in **A**, trps. Ddf. 45 obelus (—) ante le. in **A** 47 sq. le. **T** supplevi (auctore **Bk.**) 50 le. add. Vill. 50 sq. χρυσῆν sq. pone sch. Γ 63 *b* (coni. cum v. βουλευεῖν) in **b**, dist. Vill. δὲ eiecit Vill. 52—3 pone sch. Γ 63 *a* in **A**, trps. Vill. 52 πρὸς **A**, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. 53 δ' οὐκ Hom. 54 pone sch. Γ 64 *a* in **A**, trps. Vill. 55 le. addidi (auctore Vill., ἄλλους μὲν· iam **Li**) 57 μόνος **C** ante corr., μόνον **C** post corr., BE³E⁴ πολ. αἰτεῖ E⁴ 60 le. add. Vill. 61 sq. βαρβαρικὸν δὲ pone sch. Γ 68 *a*² (coni. cum v. πολεμῶν) **T** ἔθος om. **T** τὸ δὲ sq. **b**, ποιητικὸν τὸ ἐπίθετον **T** 63 le. add. **Li** 65 le. add. V^e 67 καὶ εἰς τὸ **T**, εἰς δὲ τὸ pone sch. Γ 70 *a* (coni. cum v. κτήσεται) **b** 67 νικήσει **b**

- β. κρείσσων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ <ν> „κρείσ- *Ariston.*
 σω“. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἔχει τὸ ν. **A**
- 70 **73.** <ταμόντες> δι' ἐντόμων ποιησάμενοι, **b**(BCE³) του- *ex.*
 τέστι θυσιῶν. **b**(BCE³E⁴)
- 74 a.** ναίοιτε: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ναίοιμεν“. γελοῖος δὲ *Ariston.*
 ἐστιν ἑαυτὸν καταριθμῶν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀδη-
 λότητος οὔσης εἰ φοίκήσει. **A**
- 75 **β.** ναίοιτε: διὰ τὸ νεμεσητὸν οὐκ εἶπε ναίοιμεν. **b**(BCE³) **T** *ex.*
- 75 a.** *Ἄργος (ἔς ἵππόβοτον): τὴν Θεσσαλίαν. καὶ ὁ Ἄχιλλεὺς *ex.*
 „οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' *Ἄργεος“ (T 329). **T**
- β.** *Ἄργος ἔς ἵππόβοτον: Ἐλ(λ)άνικος φησι (FGrHist *ex.*
 4, 36a) Φορωνέως γεγενῆσθαι παῖδας τρεῖς, οἵτινες μετὰ θάνατον
 80 τοῦ πατρὸς διενείμαντο τὴν Ἄργειαν. καὶ τὴν μὲν πρὸς Ἐρασίην
 τῷ ποταμῷ Πελασγὸς λαχὼν ἔκτισε τὴν νῦν καλουμένην Λάρισσαν,
 Ἴασος δὲ τὰ πρὸς † Ἥλιον. ἀναλωθείσης δὲ τῆς γῆς ὁ νεώτερος Ἄγη-
 νωρ πολλὴν ἵππον ἐκτήσατο, ὅθεν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὠνόμασται
 τριχῶς τὸ Ἄργος. Ἴασον Ἄργος, Πελασγικὸν Ἄργος, ἵππόβοτον
 85 *Ἄργος. **T**
- ἵππόβοτον: Ἴασος καὶ Πελασγὸς ——— Ἐλλάνικος ἐν *D*
 Ἄργολικοῖς (FGrHist 4, 36). **A**
- c.** Ἀχαιίδα <καλλιγύναικα>: τὴν πᾶσαν Ἐλλήνων γῆν *ex.*
A **b**(BCE³) **T** Ἀχαιίδα φησί. **AT** τῷ δὲ ἔρωτι Ἐλένης τὴν
 90 πᾶσαν τοιαύτην εἶναι μαντεύεται. **A** **b**(BCE³) **T**

71 b ad **A** 80 **a** (*Ariston.*) **73** ad Γ 94 (**b**), T 197 (**bT**), cf. *D*, *Ap.* S. 150, 16
 (EM. 746, 45) **74 a** ad Γ 257 (*Ariston.*) **75 a** — Θεσσαλίαν cf. *Eust.*
 385, 44 **b** cf. *Eust.* 385, 38, sim. *D*, aliter ad l 141 (*Ariston.*); vide Schwartz
 442, Valk I 378 Λάρισσαν (82) i. e. τὴν Ἄργειῶτιν, cf. sch. *Ap. Rh.* 1, 40—1,
Steph. B. 413, 4 al. Ἴασον Ἄργος ad l 141 **a**. T 115 (T), cf. sch. σ 246, *Steph.*
B. 112, 20 **c** — γῆν cf. *Eust.* 385, 44

68—9 pone sch. Γ 65 in *A*, trps. Vill. 68 *le. Bk.*, ὀππότερος δὲ κε: **A** ὅτι **A**,
 διπλῆ (pot. ἢ διπλῆ) περιεστιγμένη, ὅτι Vill. ν̄ add. Vill. 70 *le. add. Li* 72
 (*le.*) ἄξ ναίοιτε: **A** ὅτι **A**, ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 73 κατ. **A**, συγκα-
 αριθμῶν vel καταριθμῶν ἐν Nickau 73 sq. δηλότητος, α supra lineam addito **A**
 74 νικήσει *Bk.*, recte ut vid. 75 *le. Bk.*, ναίοιτε τροφήν: **T**, om. **b** νεμειτὸν **T**
 76 (*le.*) ἔς ἵππ. del. *Bk.* 78 ἑλλάνικος **T** suppl. *Bk.* 79 φορωνέως **T** τριόπα *D*
 80 ἔρασ. *Eust.*, ἔρασινῶ **T** 81 πελασγῶν **T** em. *Bk.* (cl. *D* *Eust.*) 82
 δὲ¹ *Eust.*, om. **T** τὰ πρὸς ἥλιον **T** *Eust.*, vix sanum; τὴν πρὸς Ἰνάχω *Wil.*,
 malim τὰ πρὸς ἥλιον ὁ νεώτ. **T** ὁ νεώτατος ἀδελφός *D* (om. *Eust.*) 83 τὴν
 πατρικὴν εἴληφεν ἵππον *Eust.*, cf. *D* (ἔπεστράτευσε τῇ χώρᾳ πολλὴν ἵππον ἐπαγό-
 μενος) ὠνόμασθη *Eust.* 86—7 pone sch. *c* in *A*, trps. Vill. 88 *le. AT*
 suppl. Vill., om. **b** πᾶσαν τὴν *Eust.* **T** 89 τῷ δὲ **A** **b**, καλλιγυναικα· τῷ
 γάρ **T** (melius opinor) τῆς Ἐλένης **T** τὴν om. **b** **T**, fort. rectius 89 sq.
 τοιαύτην post ἑλ. **b** 90 μαντ.] ὑπολαμβάνει **b**

- ex.* 76. Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη <μέγα>: εἰκότως ἦδεται· ἦ γὰρ νικήσει, ἢ ἀκλεοῦς ἀδελφοῦ ἀπαλλαγῆσεται. b(BCE³E⁴) T
- D* 77. <ἀνέεργε>: ἐκώλυε τοῦ πολέμου. Tⁱⁱ
- ex.* 78. μέσσου δουρὸς ἐλών: διὰ τί μέσ<σ>ου δουρὸς ἐλών; ἐπεὶ ἕως ἐν καταστάσει τὰ τῆς μάχης, καὶ ἀκούεται. ἠνίκα δὲ μεσοῖ δὲ 95 πόλεμος, τοῦτο ποιεῖ. T 1
- ex.* 79. τῶ δ' ἐπετοξάζοντο: πληροῦν γὰρ τούτῳ τὴν μάχην ᾤοντο· Ἀλεξάνδρου δὲ προϊόντος οὐκ ἠκόντιζον. b(BCE³) T
- ex.* 80 a. ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι <λάεσσι τ' ἔβαλλον>: ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα, ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔβαλλον. οἱ δὲ τιτυσκόμενοι 5 ἰοῖς ἐτόξαζον. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* b. ἔβαλλον: ὅτι Ὀμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει. A
- ex.* 82 a. <ἴσχεσθ'> ἀντὶ τοῦ ἴσχετε A^{im}Tⁱⁱ ἐνεργητικοῦ. A^{im}
- Ariston.* b. βάλλετε: ὅτι τὸ βάλλετε ἀντὶ τοῦ τιτρώσκετε. A 10
- Ariston.* 83 a.¹ στεῦται {γὰρ τι ἔπος}: ὅτι τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὀρίζεται. A
- a.² ὀρίζεται. Tⁱⁱ
- D* 85. <ἔσσυμένως> σπουδαίως. Tⁱⁱ
- ex.* 87 a. μῦθον Ἀλεξάνδροιο: οἶδεν ἄδικα ἀξιῶν· διὸ Ἀλεξάν- 15 δρου φησὶν ἐρεῖν, οὐχ ἑαυτοῦ λόγον, ἐλευθερῶν ἑαυτόν· ἐπιδυσχεραίνων τε αὐτῶ φησι· τοῦ εἵνεκα b(BCE³E⁴) T νεῖκος ὀρωρεν. T

76 cf. Eust. 386, 28 (cf. 26); — ἦδεται cf. D 78 ad H 56 80 a — ῥῆμα ad E 147 b. Θ 347 (ex.) b cf. Lehrs Ar.³ 63 ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν ad A 14 b, vide ad E 17 νῦν δὲ sq. h. e. „hoc vero loco speciem habet, hic locus speciosus est“ Lehrs l. c. 82 b cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 92, 16, Et. Gud. 259, 5 Stef., EM. 186, 47): βάλλετε· σημαίνει τὸ τοξεύετε· βολὴ γὰρ κυρίως ἢ (ἢ om. An. Ox.) ἀπὸ τοῦ (ἀπὸ An. Ox.) τόξου πεμπομένη (πεμπ. om. An. Ox.), fort. e scholiis; vide ad Δ 540. E 145 (Ariston.), 188 (A), 208 a (Ariston.) 83 ad B 597 (Ariston.); aliter D, sch. Aesch. Pers. 50 (p. 426, 9)

91 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b ἦδεται om. E⁴ 93 le. add. Ma. 94 le. Bk., καὶ ῥ' ἐς μέσον ἰών: T μέσου T suppl. Ma. 95 ἕως Ma., τέως T 3 οὐκ ἦκ. T, οὐδὲ φροντίζουσιν b (nescio an rectius) 4 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 5 ἢ T οἱ δὲ BCE³ οἱ μὲν E⁴ τιτυσκόμενοι E³ 6 ἐτόξαζον susp., an ἐτόξευον? 7 le. Ddf. (Frdl.), ἰοῖσιν τιτυσκόμενοι: A ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 9 le. add. Bk. 10 le. scripsi (auctore Frdl.), ἴσχεσθ' ἀργεῖοι: A ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. τιτρώσκεται A em. Vill. 11 (le.) γὰρ τι ἔπ. dele- vi ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 14 le. add. Ma. 16 ἐρέειν b 17 τε T δὲ b

- 20 **89.** πούλυβοτείρη: βραχὺ διασταλτέον· κοινὸν γὰρ τὸ „κέλε-
ται“ (Γ 88) ῥήμα. **A** *D*
- 92.** κρείσσων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ $\bar{\nu}$ „κρείσσω“. *Ariston.*
τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τὸ $\bar{\nu}$ προσλαμβάνει. **A**
- 94.** <ὄρκια πιστὰ τάμωμεν:> μετὰ γὰρ τὴν ἱερείων τομὴν οἱ *ex.*
25 ὄρκοι συντελοῦνται. **b**(BCE³E⁴)
- 95 a.** ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο *ex.*
σιωπῆ: καλῶς. καταπλήσσει δὲ αὐτοὺς τὸ ξένον, ὡς εἴ τις μοιχείας
διωκόμενος προκαλοῖτο τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς εἰς μάχην, ὡς μετὰ
τοῦ γυναιίου καὶ τὴν ψυχὴν ἀφελόμενος. Ἄγαμέμνων δὲ οὐδὲν
30 φθέγγεται, οὔτε προκινδυνεύει τὸν ἀδελφὸν θέλων (φιλάδελφος γὰρ)
οὔτε ἀναδύεσθαι· οὐ γὰρ ἔπρεπε γινομένης τῆς κρίσεως περὶ τῶν
ὄλων. **b**(BCE³E⁴) **T**
- b.** ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ: πρεπόντως οἱ πολλοὶ σιωπῶ- *ex.*
σιν· ἓνα γὰρ προῦκαλοῦντο εἰς μάχην. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 35 **97—9.** κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο <——— πολλὰ πέπασθε>: *ex.*
ἀκούσατέ μου, φησίν· οὐ μὲν ἐπὶ δικαίοις κινδυνεύσω, ἀλλὰ λυπούμενος
ἔφ' ὑμῖν καταπονουμένοις, καὶ εἰς τὸ ἀπαλλάξαι ὑμᾶς τὸν ἄλυσι-
τελῆ ὑπομενῶ πόλεμον· **b**(BCE³) **T** Τυνδάρεων γὰρ ἔδει τοῦτο
προτείνειν. **T**
- 40 **97.** νῦν: τὸ $\bar{\nu}\bar{\nu}$ AA^{im} περισπαστέον, κἂν παρέλκη παρὰ τῷ *Hrd.*
ποιητῆ. **A**
- 99 a.** Ἀργείους καὶ Τρῶας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „Ἀργεῖοι *Ariston.*
καὶ Τρῶες“, ὡς ἀποστροφῆς τοῦ λόγου γεγυνοῦσας πρὸς αὐτοὺς. ἔστι
δὲ τὸ διακριθῆναι (cf. Γ 98) διχῶς χωρισθῆναι. ὁ δὲ Ζηνόδοτος
45 συνήθως ἡμῖν τέταχεν. **A**

92 ad A 80 a (Ariston.) **94 cf. D**, vide ad Γ 73 (b) **95 a** — ἀφελόμενος
(29) cf. Eust. 385, 13 Ἄγαμέμνων δὲ sq. aliter D ad Γ 105, Porph. 1, 54,
4 **97** — περισπαστέον ad A 421—2 ad A^{im}, quod sch. inchoatum scriba re-
liquit, vide Ludwig, Mus. Rhen. 32, 1877, 177; A. H. T. 1, 104 **99 a** ἀπο-
στροφῆς ad O 582. P 20.697.812. P 250.681 (Ariston.), cf. D ad B 360; Schwartz,
Entst. 8, 2 ἔστι δὲ τὸ sq. cf. D, Eust. 388, 20 συνήθως ἡμῖν sc. pro verbo

19 le. addidi (νεῖκος solum V^c) 20 le. Frdl., αὐτὸν δ' ἐν μέσω: A 22
le. Bk. (Vill.), ὀππότερος δὲ κε: A ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.
24 le. add. Vill. 27 καλῶς. κ. δὲ T καταπλήσσει b 33 sq. πρεπόντως
δὲ πως sq. pone sch. a (coni. cum v. ὄλων) b 34 προεκαλοῦντο pone μάχην b
35 le. T supplēvi, om. b 36 μου om. T οὐ T ὡς οὐδαμῶς b λυπού-
μαι T 37 εἰς τὸ ἀπ. T ἵνα ἀπαλλάξω b 38 ὑπομενῶ T ὑποδύομαι b
40 le. Lehrs, κέκλυτε νῦν A, om. A^{im} $\bar{\nu}\bar{\nu}$ A $\bar{\nu}$ A^{im} 42 ὅτι A, ἡ διπλῆ πε-

- Did.* *b.* <πέποσθε> διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ τὸ „πέπασθε“ Ἀρίσταρχος. *A*^{int}
Did. | Ep. Hom. (?) *c.* πέποσθε: „πέπασθε“ οὕτω πᾶσαι. | ἀπὸ τοῦ πτήθω δὲ
τὸ πέποσθε <ῆ> τοῦ πεπόνησθε συγκοπῆ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πέπασθε
μεταβολῆ. *T*
- ex.* **100** *a.* εἶνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς: 50
ἐπεικῶς συγκατασπᾶ καὶ ἑαυτὸν ὡς προσφιλονεικήσαντα τῷ
ἄρξαντι. ἀντέστρεψε δὲ τὴν τάξιν. *b*(*BCE*³) *T*
- Ariston.* *b.* ἔνεκ' ἀρχῆς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἔνεκ' ἄτης“. ἔσται
δὲ ἀπολογούμενος Μενέλαος ὅτι ἄτη περιέπεσον ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ
μέντοι τοῦ ἔνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατήρξεν. *A* 55
- ex.* **101.** ἡμέων δ' ὀπποτέρω: καταγνωστέος, φασίν, Ἀλέξανδρος
μαχόμενος περὶ ὧν ἔχει, καὶ Μενέλαος περὶ τῶν ἰδίων. ἀλλ' ὁ μὲν
εἶχε μὲν, οὐκ ἴδια δέ, μάχεται δὲ ἵνα γένηται ἴδια, ὁ δὲ ἵνα τῶν ἰδίων
κρατήσῃ, καὶ ὁ μὲν, ἵνα τὴν πόλιν ἐλευθερώσῃ, ὁ δέ, ἵνα τὸ πρόστιμον
ἀπαιτήσῃ. *b*(*BCE*³) *T* 60
- Hrd.* **102.** διακρινθεῖτε {τάχιστα}: οὕτως προπερισπᾶται· ἔστι γὰρ
εὐκτικόν, κατὰ πάθος γεγονὸς ἐκ τοῦ διακρινθεῖητε, ὁμοίως τῷ „καὶ
εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε“ (χ 62). ὧν ἅλιν πρῶτα διακρινθεῖημεν καὶ
διακρινθεῖμεν, ὥσπερ καὶ τὸ „ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν
Ἀχαιοί“ (B 126). *A* 65
- Ariston.* **103** *a.* οἴσετε: πρὸς τὸ οἴσετε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρό-
νου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ „οἴσε“ (χ 106. 481), ὃ ἐστὶ
φέρει. *A*

decernendi, cf. Lehrs Ar.³ 148 *b* et *c* cf. Eust. 1663, 15 *b* cf. sch. p 555;
Naber 87 *c* ἀπὸ τοῦ sq. doctrina Herodiani (2, 360, 11), cf. Ep. Hom. (An.
Ox. 1, 358, 20, Et. Gud. 460, 46, EM. 662, 14, sim. Et. Gen. [A] πέποσθε), Eust.
1663, 12 πεπον. συγκοπῆ cf. sch. ψ 53 **100** *a* cf. D ἀντέστρεψε sq. cf.
Eust. 388, 32 *b* ad Z 356 (test.), Ω 28 (Did.) **101** cf. Porph. 1, 60, 18
102 ad Ω 264 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 112, 15, Et. Gud. 357, 6 Stef., sim.
Et. Gen. = EM. 267, 36), Eust. 1756, 19 **103** *a* Et. Gen. (AB) οἴσετε: παρὰ
τὸ οἴσω. τὸ δὲ οἴσω οὐκ ἐστὶ μέλλων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρε, fort. ex hyp. Iliad., ad Γ
105. Θ 505. 545. Ο 718 (Ariston.), Ω 704 (T), cf. Eust. 390, 1; Choer. Th. 2, 243,
13. 244, 10, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 321, 30, Et. Gen. = EM. 619, 1, Et. Gud. 422,
60), Sophr. 432, 13. Vide ad A 120 *a.* 163 *a*; Wackernagel 1, 676 ἀντὶ τοῦ

ῥησιγμένη, ὅτι Vill. **46** *le.* add. Ldw. **48** ῆ add. Ma., malim ῆ ἀπὸ
51 καὶ om. *b* **53** (*le.*) > ἔνεκ' *A* ὅτι *A*, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill.
56 καταγνωστέ *B*, οἱ ss. *m.* rec. **58** ἴδια γένηται *b* **61** (*le.*) τάχιστα
del. *Bk.* **62** τῷ *Bk.*, τὸ *A* **66—8** pone sch. Γ 103—4 (*A* = *D*) in *A*, trps.
Vill. **66** *le.* *Bk.*, > οἴσετε δ' ἄρν': *A* πρὸς *A*, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. **67** οἴσε *Bk.*,
οἴσαι *A*

β. <ἄρν':> ἐπὶ τὸ ἄρνε διαστολή βραχεῖα· συλληπτικῶς *Nic.*
70 γὰρ λέγει ἄρνε, εἶτα διαιρεῖ. A^{im}

c. οἴσετε δ' ἄρν': ἐὰν στίξωμεν εἰς τὸ ἄρνε, δυῖκόν *ex.*
ἔσται, ἐὰν δὲ συνάψωμεν, ἔσται αἰτιατικῆς πτώσεως. ἀπὸ κοινοῦ
τὸ νοούμενον. b(BCE³E⁴) T

103—4. οἴσετε: ἀπὸ τοῦ „οἴσε“, ὡς „ἄξετε“ (Γ 105) ἀπὸ τοῦ *Ariston.* | *ex.*
75 ἄξε. T | ταῦτα δὲ θύουσιν, ἐπεὶ καρποφόρα, τῆ Γῆ καὶ ἥλιος δὲ καὶ
γῆ αἴτια τῶν καρπῶν. διὰ τί δὲ οἱ Τρῶες Γῆ καὶ Ἡλίω; ὅτι ὁ κίν-
δυνος περὶ σωτηρίας καὶ γῆς. Ἕλληνες δὲ Διί, ἐπεὶ ξένιος· περὶ ξενίαν
δὲ ἠδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ λευκόν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα
ἐκατέρω τῶν θεῶν. b(BCE³E⁴) T ἐπὶ δὲ Διὸς οὐκ εἶπε τί χρῶμα·
80 γῆν μὲν γὰρ καὶ ἥλιον ὀρῶμεν, Δία δὲ νοοῦμεν μόνον. b(BE³E⁴) T
ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν: τὰ οἰκεία D | D
—— τοιαύτη ἡ θεός. | τῷ δὲ Διί —— προσαγορεύεται. A

104. ἄλλον: ὅτι Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τῶν δύο τὸ ἕτερον τῷ *Ariston.*
ἑτέρω ἀντιδιέσταλκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλον εἶρηκεν. A (bis)

85 105 a. <ἄξετε:> ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' *Ariston.*
ἴσον τῷ ἄγετε. A^{int}

β. ὄφρ' ὄρκια τάμνη: συνετῶς ἀξιοῖ ὄρκους γενέσθαι, *ex.*
ὅπως εἰ μὲν στέργοιεν Τρῶες, εὖ ἔχοι, εἰ δὲ μή, τὸν θεὸν αὐτοῖς ἐκπολε-
μῶσαι. ἐμφρόνως δὲ γέροντι πιστεύει τοὺς ὄρκους. b(BCE³E⁴) T

φέρετε cf. D b ad H 8 b (Nic.) 103—4 — ἄξε ad Γ 103. 105 (Ariston.) ταῦ-
τα δὲ sq. cf. Eust. 388, 37 μέλαιναν δὲ (78) sq. cf. Eust. 390, 6 104 Ἑλλη-
νικῶς sq. Su. α 1334, cf. Eust. 389, 24 105 a ad Γ 103a, cf. Ge (fort. ex h):
ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην· ὁ ἄξω μέλλων ἀνέδραμεν εἰς ἐνεστῶτα, ὡς τὸ „ἐπιβή-
στο“ (Θ 44 al., fort. rectius ἐπιβήσο, E 221 al.) παρατατικῶς, οὕτως καὶ <τὸ> (add.
Nicole) „ἄξετε“ ἀντὶ τοῦ ἄγετε. οὕτω καὶ τὸ „κείνη που κεφαλὴ τῆ νίσσεται“ (Arag.
Phaen. 61)· νίω <γάρ> (add. Nicole) ὁ ἐνεστῶς καὶ νίσω ὁ μέλλων, καὶ μετῆλθεν εἰς

69 le. add. Bk. 70 διαιρεῖ sc. verba ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν appo-
pens 71 τὸ om. C (τὸ) ἄρν' T 72 ἔσται om. b αἰτιατ. (post
πτῶσ.) b, ἀντὶ T 73 τὸ om. b 75—80 ταῦτα δὲ sq. pone sch. Γ 103c
(coni. cum v. νοούμενον) b 75 γῆ T τριχλ b erat fort. καὶ τῷ ἥλιω. ἥλιος
δὲ 76 αἴτια scripsi, αἰτία b T, edd. 77 καὶ γῆς T, τῆς ἐν τῆ οἰκείᾳ b (fort.
rectius) δὲ om. T 79 τί T τι b, τὸ Wil. 83 sq. Ἑλληνικῶς — εἶρηκεν
iterum in A (pone sch. praecedens, coni. cum v. προσαγορεύεται) 83 le.
scripsi, > γῆ τε καὶ ἥλιω: A ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι Ἑλληνικῶς δὲ A
(primo loco) τοῖν δυοῖν Su., correctius quam genuinius 84 ἐπὶ] ἐπεί A (pri-
mo loco) 85 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 88 τὸν θ. T ὁ
θεός b 88 sq. ἐκπολεμήσαι b 89 δὲ τῷ b, fort. recte τοὺς ὄρκ. πιστ. b

- ex.* 106. ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι: οὐκ ἀλόγως· αὐτὸς γάρ 90
ἔστι τῆς ἀπιστίας Ἀλέξανδρος κατήγορος. T
- Ariston.* 108 *a.* αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „λεύσει“ (Γ
110) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπολογία ἔστιν αὕτη ὑπὲρ τῶν
παραβάντων Πριαμιδῶν· εἰ γὰρ κατὰ κοινοῦ αἰ φρένες τῶν νέων
κρέμανται, οὐδὲν ξένον ἀμάρτημα πεποιήκασιν. A 95
- ex.* *b.* <αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων:> ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Tⁱⁱ
- ex. | ex.* *c.* ἠερέθονται: ἀβέβαιοί εἰσιν καὶ ἄστατοι. | ὑποτέμνε- 1
ται δὲ τὴν ὕβριν, ἀνάγων ἐφ' ἅπαντας τοὺς νέους τὸ ἐγκλημα. b
(BCE³E⁴) T
- Nic.* 109—10 *a.* οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν ἄμα πρόσσω καὶ
ὀπίσ(σ)ω / <λεύσει — — γένηται>: ὑποστικτέον ἦτοι μετέη- 5
σιν ἢ ὀπίσσω. ἢ μὲν οὖν προτέρα τοιοῦτον ποιεῖ τὸν λόγον· τὰ τε
παρόντα καὶ τὰ ὕστερον προορᾶται, ὅπως ἐν ἀμφοτέροις ἄριστα
πραχθῆ. ἢ δὲ δευτέρα οὕτως· οἷς δ' ἂν παρῆ πρεσβύτης εἰς τε τὸ
παρὸν καὶ εἰς ὕστερον, οἷον πάντοτε. A
- ex. | Nic.* *b.* οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν: περὶ Πριάμου ὁ λόγος· 10
πεπεύραται γὰρ αὐτοῦ. | ἢ δὲ στιγμή εἰ μὲν μετὰ τὸ μετέησιν εἶη,
οὕτως ὁ νοῦς· τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα προορᾶ, ὅπως ἀμφω
ἄριστα πραχθῆ· εἰ δὲ εἰς τὸ ὀπίσσω, οὕτως· οἷς παρῆ ὁ γέρων εἰς
τὸ νῦν καὶ τὸ μέλλον, ὃ ἔστιν ἐκάστοτε. b(BCE³E⁴) T
- D 113. <ἔρυξαν:> κατέσχον. Tⁱⁱ 15
- ex.* 114. τεύχεά τ' ἐξεδύοντο: τὰς ἀσπίδας· αὐται γὰρ τελα-
μῶνας εἶχον, οὐκ ὄχανα. b(BCE³E⁴) T

ἐνεστώτα· δηλοῖ γὰρ τὸ ἐκεῖ πορεύεται, οὐχὶ πορεύεται, Ap. S. 37, 11. Vide ad A
120 *a* 106 cf. Eust. 389, 26 108—10 obeli ante versus in A 108 *a* fort.
excidit pars scholii Aristonici de significatione vocis ὀπλοτέρων hic non ad
comparationem adhibitae, ad A 32 *b.* Δ 324—5. Z 267 (Ariston.), cf. D, Ap. S.
121, 34, Theogn. gl. 44, 25 Alp. al.; Lehrs Ar.³ 179; vix recte Roemer, Mus. Rhen.
66, 1911, 301. Vide praeterea ad Γ 254 *c* — ἄστατοι cf. D 114 vide ad
B 388 *a* (Ariston.)

92—5 pone sch. Γ 109—10 *a* in A, trps. Vill. 92 ἀπὸ A, possis οἱ ὀβελοί,
ὅτι ἀπὸ τοῦ Vill., τ ss. ο A 96 le. add. Ma. 1 le. Bk., φρένες ἠερέθονται
T, om. b καὶ ἄστατοι om. T 1 sq. ὑποτέμν. T ἐπικαλύπτει b 2
ἀνάγων ante τοὺς ν. b 4 sq. le. A suppl. Vill. 5 (le.) ὀπίσω A em. Vill.
9 post πάντοτε mente suppleas προορᾶται, ὅπως ἐν ἀμφοτέροις ἄριστα πραχθῆ
11 εἰ μὲν b ἐάν T μετέησι CE⁴ ἔησιν T 12 παρόντα καὶ] παρόντα ὁ γέρων
εἰς τὸ νῦν καὶ τὸ μέλλον καὶ E⁴ προορᾶ] ὁ γέρων προορᾶ E⁴ 13 πραχθῆ b
προαχθῆ T ὀπίσω b πάρεστιν b, ἂν παρῆ Ma. (cf. A) 14 τὸ² (ante μέλλ.)
om. T ἐκάστ. T, ἐκάστοτε, προβλέπει τὰ ἄριστα b (fort. recte) 15 le. add. V^o

- 114—5. κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ / πλησίον ἀλλήλων: μὴ γέ- *ex.*
 νοιτό τις αὐτῶν χρεία. T
- 20 115. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα: ἡ διακεχωρισμένη γῆ μετα- *ex.*
 ζῦ Τρώων καὶ Ἑλλήνων. T
- 117 a.¹ καρπαλίμως (ἄρνας τε φέρειν): οὕτως συναπτέον *Nic.*
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν· ἐνετειλάτο γὰρ φέρειν ταχέως,
 ἐπεὶ παρελκόμενον ἔσται τὸ καρπαλίμως. A
- 25 a.² καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν: τὸ καρπαλίμως
 τούτῳ τῷ στίχῳ συναπτέον, οὐ τοῖς ὀπίσω. T
121. (Ἴρις δ' αὔθ' Ἑλένη) λευκωλένω ἄγγελος ἦλθε: *ex. | ex.*
 ἐν ἀρχαῖς τῷ τῆς Ἥρας αὐτὴν ἐπιθέτω κοσμεῖ, Ἀργείας τε ἀμφω κα-
 λεῖ· „Ἥρη τ' Ἀργεῖη“ (Δ 8) καὶ „Ἀργεῖη †Ἑλένη“ (Z 323). | ἦλθε
 30 δὲ ἄγγελος b(BCE³E⁴) δηλονότι παρὰ τοῦ Διός· οὐ γὰρ αὐ-
 τάγγελος. θῆλυ δὲ θήλει πείθεται· ἐρωτική τε θεὸς ἡ Ἴρις
 b(BCE³E⁴) T καὶ αἰεὶ συμπαροῦσα τῇ Ἀφροδίτῃ. b(BCE³E⁴)
 τινὲς δὲ αὐτῆς καὶ Ζεφύρου τὸν Ἐρωτα λέγουσιν εἶναι υἱόν.
 b(BCE³E⁴) T
- 35 122 a. {ειδομένη} γαλόω: βαρύνειν δεῖ· τὰ γὰρ εἰς ὧς θηλυκὰ *Hrd.*
 ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνεται, ἄλλως Κέως
 ἔως· οὕτω γάλως. τοῦτο δὲ ἀξιοῖ καὶ Τρύφων ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ
 ἀρχαίας ἀναγνώσεως (fr. 94). A
- b. <γαλόω:> διὰ τὸ γαλόω. A^{int} *Ariston.*
- 40 c. <γαλόω:> γάλως ὡς Ἄθως· καὶ διαίρεσις γαλόω ὡς *ex. (?)*
 „ἔξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πόντῳ“ (Z 229). A^{im}

115 cf. D, Eust. 391, 16 117 a¹ παρελκόμενον ad Σ 416. Φ 243 121 — αὐτάγγε-
 λος cf. Porph. 1, 54, 27; ad Λ 715 a τινὲς δὲ sq. h. e. Alc. fr. 327 L.-P., cf.
 Eust. 391, 24 122 a ad X 473 (Hrd.), cf. Eust. 391, 41 Τρύφων sq. vide ad E
 299 b b cf. Friedl., Ariston. p. 83: „fortasse propter diaeresin (cf. Γ 273)“ c
 Et. Gen. (AB) γαλόω· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἔστι γάλως, εἶτα διαλύσει τοῦ ὦ
 γαλόως ὡς „ἔξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πόντῳ“, fort. ex hyp. Iliad.; — γαλόω cf. Ge: γάλως
 ὡς Ἄθως (Nicole, γάλους ὡς ἄθους Ge), καὶ γαλόω κατὰ διαίρεσιν, fort. ex h, cf. Ag:
 γάλως γὰρ καὶ διαίρεσις γαλόως, ὡς „ἔξ Ἀθῶω“, aliter Hrd. (παθ. 2, 234, 1) in Et.

18 πλησ. ἀλλ. interpretamento attr. T, distinxi 22 le. A suppl. Vill. 24
 καρπ., ἐὰν τῷ „ἔπεμπε“ (Γ 116) συντάττωμεν αὐτό add. Frdl.; quibus tamen
 facile careas 26 ὀπίσω T emendavi 27 le. T supplevi (auctore Vill.),
 om. b 27—9 Ἑλένη in fine scholii (pone v. ἔρωτα) E⁴ 28 ἐν ἀρχαῖς δὲ E⁴
 29 ἀργ. δ' ἔλ. Hom. 31 θῆλυ δὲ θήλει πείθ. h. e. Helena ut femina deae
 oboedit θεὸς om. b 33 καὶ ζεφύρου om. b τὸν ἔρωτα post υἱόν BCE³,
 post λέγουσιν E⁴ εἶναι λέγ. υἱόν BCE³ εἶναι υἱόν λέγ. E⁴ 35 (le.) εἰδ. del.
 Lehrs δεῖ A, δεῖ τὸ γαλόω Vill. 38 ἀρχ. A, (τῆς) ἀρισταρχείας Hecker
 (Philol. 5, 1850, 430) 39 le. addidi, εἰδομένη γαλόω add. Vill. διὰ A, ἡ
 διπλῆ διὰ Vill. 40 le. addidi γαλώως ὡς ἀθῶως A em. Bk. 41 πόντον
 Hom.

- D* (?) *d*. <γαλόω> ἀνδρὸς ἀδελφῆ. ἢ γάλως, τῆς γάλω. T¹¹
- ex.* 122—4. <εἰδομένη γαλόω> Ἀντηνορίδαο δάμαρτι </ τὴν ——— / Λαοδίκην>: οὔτε τῆ γαλόω (122) δοτικῆ, οὔτε τῆ Ἀντηνορίδαο (122) γενικῆ ὑπήντησε σχηματίζων τὸν λόγον. **b** 45 (BCE³E⁴) T
- ex.* 123 *a*.¹ τὴν Ἀντηνορίδης: τὸ γένος γὰρ Ἀντήνορος ἠγάπα μᾶλλον Ἐλένη, ἐπεὶ πρόξενος ἦν τῶν Ἑλλήνων. T
- a*.² ἠγάπα δὲ τὸ γένος τοῦ Ἀντήνορος ἢ Ἐλένη, ἐπεὶ ἴπρῳ-
ην ξένος ἦν τῶν Ἑλλήνων. **b**(BCE³E⁴) 50
- ex.* 124. εἶδος ἀρίστην: ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· φησὶ γοῦν „Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην / †Κασάνδραν†“ (N 365—6). εἰ μὴ τὴν μὲν παρθένων, τὴν δὲ γαμηθεισῶν ἀρίστην φησὶν εἶναι. T
- ex.* 125 *a*. ἐν μεγάρω: ἐν θαλάμῳ· A οὔτος γὰρ διαίτημα γαμη-
θεισῶν, χηρῶν δὲ καὶ παρθένων ὑπερῶν. A **b**(BE³E⁴) T 55
- ex.* *b*. ἢ δὲ μέγαν ἰστὸν ὑφαίνει: οὐκ ᾄδει ὡς Κίρκη καὶ Καλυψώ· ἀπαθῶς γὰρ ἐκείναι καὶ ἡρέμα ζῶσαι. T
- Did.* 126 *a*. δίπλακα μαρμαρέην: καὶ αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ζηνο-
δότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους „πορφυρέην“ εἶχον, οὐ μαρμαρέην.
καὶ ἔστι πρεπωδέστερον· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν νυμφῶν „φάρε“ ὑφαίνουσιν 60
ἀλιπόρφυρα“ (ν 108). A (bis)
- ex.* | *Did.* *b*.¹ δίπλακα μαρμαρέην: διπλοῖδα χλαῖναν, οἱ δὲ δίμι-
τον. | αἱ πᾶσαι δὲ „πορφυρέην“ εἶχον, καὶ ἔστι συνωδὸν τῶ „ιοδνεφῆς
εἶρος ἔχουσα“ (δ 135) καὶ „†φάρεα ὑφαίνουσα† ἀλιπόρφυρα“. T

Gen. (AB) γαλόω, post verba supra laud., Eust. 391, 43; vide ad ζ 229 *d* — ἀδελφῆ cf. Et. Gud. 296, 25 Stef. (test.) 123 cf. Porph. 1, 55, 3 124 nullum signum ante verbum in A; tamen sch. Aristonici de pulchritudine Laodicae fuisse videatur, ad Z 252. N 365 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 342; doctrina Aristonici fort. partim scholio T continetur; — ἀπλοῦ ad A 176 (Ariston.); vide ad Ω 52 (T) φησι γοῦν sq. cf. Eust. 391, 38 125 *b* cf. Eust. 393, 17; de scholio spurio Becke-riano vide Lehrs Ar.³ 246, 158 126 fort. excidit sch. de v. πολέας, ad A 559 *a* Eust. 393, 9: ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου φασὶ καὶ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους ἐκδόσεσι „δίπλακα πορφυρέην“ γράφεται· καὶ νύμφαι γὰρ, φασί, „φάρεα ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα“, vide ad X 441 *b*¹ — διπλοῖδα ad X 441, D ad Γ 126, cf. sch. Theocr. 15, 34, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 112, 22, Et. Gud. 368, 6 Stef.) δίμιτον

42 le. add. Ma. (εἰδομένη γαλόω iam V^o) γάλως Ma., γάλη T 44 sq. le. T supplevi (auctore Vill.), om. **b** 45 ὑπήντ. T ὑπήντησεν ἄλλ' ὡς CE³E⁴ ὑπήντησεν ἄλλως B 49—50 pone sch. Γ 122—4 (coni. cum v. λόγον) in **b** 51 ἀντὶ τ. ἀπλοῦ h. e. pro positivo, vide test. 52 κασσάνδρην Hom. 54—5 pone sch. primum Γ 126 *a* in A (ordo: 126 *a*, 125 *a*, 126 *a* [sec.]) 54 le. AT, om. **b** οὔτος A οὔτως T τοῦτο **b** ἐνδιαίτημα **b** 56 ᾄδει Bk., ἔδει T 58—61 bis in A 59 οὐ μαρμ. om. A secundo loco 60 φάρεων A secundo loco ὑφ. Eust., ὑφαίνουσι A (utroque loco) 62—4 pone sch. Γ 126—7 in T, transposui 64 (cf. 66) φάρε' ὑφαίνουσιν Hom.

65 b.² δίμιτον χλαΐναν. | τὸ δὲ μαρμαρέην τὴν λαμπράν. | *ex.* | *D* | *Did.*
 συνωδὸν δὲ τοῦτο τῷ „ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα“ καὶ τῷ „φάρε’ τῦφαί-
 νουστ’† ἀλιπόρφυρα“. b(BCE³)

c. <δίπλακα μαρμαρέην> ὅτι παραλέλειπται τὸ κύριον, *Ariston.*
 ἡ χλαΐνα. λέγει δὲ δίπλακα χλαΐναν, ἣν ἔστι διπλῆν ἀμφιέσασθαι.

70 A^{int}

126—7. πολέας δ’ ἐνέπασσεν ἀέθλους <—— χαλκοχι- *ex.*
 τώνων>: ἀξιόχρεων ἀρχέτυπον ἀνέπλασεν ὁ ποιητὴς τῆς ἰδίας
 ποιήσεως. ἴσως δὲ τούτῳ τοῖς ὀρῶσιν ἐπειρᾶτο δεικνύναι τὴν Τρώων
 βίαν καὶ τὴν Ἑλλήνων δικαίαν ἰσχύν. b(BCE³E⁴) T

75 128 a. οὓς ἔθεν: ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώσθη διὰ τὸ μεταλαμβά- *Hrd.*

νόμενον, ἐπεὶ εἰς ἀπλῆν ἢ μετάληψιν, οὓς αὐτῆς. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῆς
 ἔθεν φασὶν ὅτι εἰ μὲν εἰς ἀπλῆν μεταλαμβάνοιτο, ἐγκλιτικῶς ἀνα-
 γινώσκειν δεῖ, εἰ δὲ εἰς σύνθετον, ὀρθοτονητέον. διὸ κάκεινα οὕτως
 ἀνεγνώσθη, „ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἔστι χερείων“ (A 114), „οἱ ἔθεν τῶτρνον†“
 80 (O 199)· ἐκεῖνο δὲ κατ’ ὀρθὴν τάσιν „ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χερί“ (Z 62)·
 ὅθεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ
 „πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα“ (E 56. 80. Y 402)· ἡ γὰρ διάνοια ἀπλῆν
 αἰτεῖ τὴν μετάληψιν. A

b. οὓς ἔθεν: ἐγκλιτικῶς. τὸ δὲ „ἐμέθεν“ (A 525 al.) καὶ *ex.*
 85 „σέθεν“ (A 180 al.) ἴμονα† ὀρθοτονοῦνται παρ’ αὐτῶ. b(BCE³) T

130 a.¹ δεῦρ’ ἴθι, <νύμφα>: δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἄγε. b(BE³) *ex.* | *ex.*
 T | τὸ δὲ νύμφα Ἰωνικὸν ὡς τὸ τόλμα, τῆθα, κούρα. T

a.² Ἰωνικὰ νύμφα, τόλμα. A^{int}

b. ἵνα θέσκελα: θεοείκελα θέσκελα, ὡς θεόφατα θέσφατα· *ex.*
 90 A^{im} b(BCE³) T μετὰ τὴν συγκοπτὴν ὁ πλεονασμός. A^{im} b(BE³) T

cf. Eust. 393, 4 c cf. Eust. 393, 2 126—7 — ποιήσεως cf. Eust. 392, 32
 128 a ad A 114. O 199 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. pron. 76, 22; Beiträge 161 ἐγ-
 κλιτικῶς at cf. Ap. Dysc. synt. 175, 1; Beiträge 348 ἐκεῖνο δὲ (80) sq. ad N 803
 (Hrd.) ὅθεν ὁ Σιδώνιος cf. Ap. Dysc. pron. 42, 29. 67, 10; Lehrs, Quaest. ep.
 120; Beiträge 364. Vide ad E 56. 80 130 a¹ Ἰωνικὸν sq. cf. Ge (e T): Ἰωνικὰ
 νύμφα τόλμα κούρα τῆθα, Eust. 393, 21 Ἰωνικὸν at cf. Choer. Th. 1, 304, 29.
 Vide Anacr. fr. 73 (418) P. b — θέσφοτα cf. Eust. 393, 23 θέσκελα ad Ψ 107
 (bT), cf. Hrd. 2, 251, 23. 2, 292, 14, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 198, 32, Et. Gen.

68 le. add. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 71—4 ad Γ 127 in BE³E⁴, pone sch.
 Γ 140 in C 71 sq. le. T supplevi, om. b 73 τοῦτο CE³E⁴ 73 sq. βίαν τρώων
 T 74 ἑλλήνων b ἑλένης T 78 ὀρθοτονητέως A em. Vill. ἐκεῖνο Bk. 79
 ὀτρύνοντος Hom. 85 μόνα b, om. T; fort. μόνον vel μόνως 86 le. T
 supplevi, om. b δεῦρο T, τὸ δὲ δεῦρο pone sch. b (coni. cum v. πλεονασμός) b
 87 ἰων. susp., cf. test. τῆθα Ge τῆθα T 89 le. T, om. A b θέσκελα²
 om. A θεόφατα om. AT 90 τῆν] γὰρ τὴν b

- Nic.* 130—4. δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι / ——— ξαται σιγῆ: <***> εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἀσύνδετα γὰρ πρὸς τὰ ἐπάνω· διὸ τελεία(ν) στικτέον, ὑποστικτέον δὲ ἐν ὑποκρίσει, ἀνταποδοτικῆς οὔσης τῆς περιόδου, ὑποτακτικοῦ δὲ τοῦ προτέρου οἶ (132), τοῦ δὲ δευτέρου (sc. 134) ἀντωνυμίαν δηλοῦν- 95
τος. A 1
- ex. | Nic.* 132. οἶ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον: ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ φέρον. T | τοῦτο δὲ τὸ οἶ ὑποτακτικόν ἐστιν ἄρθρον, τὸ δὲ ἐξῆς (sc. Γ 134) ἀντωνυμικόν. b(BCE³) T
- Nic.* 133. λιχαιόμενοι πολέμοιο: εἰς τὸ πολέμοιο ὑποστικτέον. T 5
- ex.* 134 a.¹ οἶ δὴ νῦν ξαται: ἀπὸ τοῦ ἦνται, ὡς μέμνηνται μεμνέ-
ται. T
a.² ἀπὸ τοῦ ἦνται, διάλυσις. A^{im}
- Nic.* b. πόλεμος δὲ πέπαυται: διὰ μέσου τὸ ἡμιστίχιον πόλεμος δὲ πέπαυται· διόπερ διαστέλλομεν ἐπὶ τὸ σιγῆ, στίζο- 10
μεν δὲ ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ πέπαυται. A
- Nic. (?)* 134—6. <οἶ δὴ νῦν ξαται σιγῆ ——— / αὐτὰρ Ἀλέξαν-
δρος:> διὰ μέσου τὸ πόλεμος δὲ πέπαυται (134), b(BCE³E⁴)
Tⁱⁱ Ἴν' ἦ οἶ δὴ νῦν ξαται σιγῆ (134), ἀσπίσι κεκλιμένοι,
παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε (135). πόλεμος δὲ πέπαυται 15
(134). αὐτὰρ Ἀλέξανδρος (136). b(BCE³E⁴)
- ex.* 135. ἀσπίσι κεκλιμένοι: ὑπὸ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ὄπλων ἐμποδιζόμενοι πολεμεῖν. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 137. μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σεῖο: τὸ δέος ἀναιρεῖ τοῦ μὴ τοξευθῆναι Μενέλαον b(BCE³E⁴) T ὑπὸ Ἀλεξάν- 20

= EM. 448, 5, Et. Gud. 260, 1) 130—4 ὑποτακτικοῦ sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 311, 16): οἶ δὴ νῦν ξαται σιγῆ (Γ 134)· τὸ οἶ ἀντωνυμία· σημαίνει δὲ τὸ οὔτοι. ἔχει δὲ τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὸ „οἶ πρὶν ἐπ' ἀλλήλους“ (Γ 132). ἐστὶ δὲ τοῦτο ἄρθρον ἀντὶ τοῦ οἴτινες ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ ὀλεθρίου πολέμου ἐπιθυμοῦντες (suppleas ἐμάχοντο sim.), οὔτοι ἡσύχως καθέζονται 134 a¹ eadem Ge (e T); — ἦνται cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 130, 27, Et. Gud. 406, 12 Stef., sim. An. Ox. 1, 126, 32), Choer. Th. 2, 197, 10, 2, 198, 14; vide ad O 10. At sec. Heracl. Mil. (fr. 38 Co. = Eust. 1885, 57) quidam docuerunt v. ξαται idem esse quod ἦται singul. (ληφθῆναι Βοιωτικῶς ἀντὶ πληθυντικοῦ τοῦ ἦνται ξαται ἐν τῷ „οἶ δὴ νῦν ξαται σιγῆ“) b et 134—6 fort. partes eiusdem notae Nicanoris

91 sq. le. Frdl., πολύδακρον ἄρθρον: A 92 lac. stat. Frdl. his verbis explendam συναπτέον μέχρι τοῦ „χαλκοχιτώνων“ (131) 93 τελεία A em. Vill. στικτέον sc. μετὰ τὸ „χαλκοχιτώνων“ (131) 94 ὑποκρίσει εἰς τὸ „πολέμοιο“ (133) Frdl. cl. sch. Γ 133 95 δευτέρου οἶ Vill. 3 δὲ¹ om. b 6 ὡς T ὡς τὸ Ge μέμνηνται Ge μέμνηται T 12 sq. le. addidi (auctore Frdl.) 13 διὰ — πέπαυται] οὔτως συντακτέον E⁴ 19—20 τὸ δέος — μεν. relatum ad Γ 138 (φίλη) E³ τὸ δέος ἀν. τοῦ] ἀναιρεῖ τότε τὸ E⁴ 20 μὴ om. b

δρου, ἐπεὶ τὴν τοξείαν εὖ ἤσκητο, τὸ δ' ἔγχος οὐδαμῶς, εἰ καὶ δύο πάλλων προὔκαλείτο πάντας ἀρίστους· καὶ τοῦτο γὰρ δειλίας τεκμήριον, ὡς τῇ θεᾷ δῆθεν ἐκπλήξῃ τὸν ἀντιτεταγμένον. T

138 *a*. <τῷ δὲ κε νικήσαντι:> ὅτι περισσὸς ὁ κέ, καὶ ὅτι πτώσις *Ariston.*
25 ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ <τοῦ> δὲ νικήσαντος. A^{1m}

b. φίλη κεκλήση ἄκοιτις: ὅτι οὐ μνησικακήσει ὁ λαβών. *ex.*
b(BCE³) T τὸ δὲ κεκλήση ἀντὶ τοῦ ἔση, ὡς τὸ „σὴ παράκοι-
τις / κέκλημαι“ (Δ 60—1). b(BCE³E⁴) T

140 *a*. ἀνδρὸς τε προτέροιο: ἀγνοεῖ τὴν Θησέως ἀρπαγὴν ὁ *ex.*
30 ποιητής· b(BCE³E⁴) T ἐπὶ δύο γοῦν τὸ προτέροιο φησιν. T
ἢ τὸ προτέροιο ἐπὶ μόνου Μενελάου τέθεικεν ὡς εἶναι δευτερον
'Αλέξανδρον· ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ Θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα
'Αλεξάνδρου, Δηϊφόβου καὶ 'Αχιλλέως ἐν ὄνειρῳ, ὧν αὐτὸς οὐ μένη-
ται. b(BCE³E⁴)

35 *b*. καὶ ἄστεος ἡ δὲ τοκῆων: καὶ περὶ 'Ηρακλέους „κρατε- *ex.*
ρὸς παῖς 'Αμφιτρύωνος“ (E 392) φησίν· διὰ τοῦτο κάνταῦθα καὶ
ἄστεος ἡ δὲ τοκῆων. T

141. ἀργεν(ν)ῆσι καλυψαμένη <ὀθόνησιν>: οὗτος γὰρ *ex.*
σώφρονη γυναικί κόσμος· καὶ ποικίλλειν γοῦν εἰδυῖα οὐκ ἀμπίσχεται
40 ποικίλα. ὀθόνη δὲ ὁ ἕανός, ὃν καὶ „πέπλον“ (E 734 *al.*) καλεῖ. b
(BCE³E⁴) T

142 *a*¹ δάκρυ χέουσα: διαίρεσις, οὐ σύνθεσις. | ἐθρήνει δὲ *ex.* | *ex.*
δεδοικυῖα ὑπὲρ Μενελάου, ἢ μνήμη χαρᾶς. T

*a*² δακρῦει ὑπὲρ Μενελάου δεδοικυῖα, ἢ καὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ *ex.*
45 μόνῃ συγχεῖται. b(BCE³E⁴)

138 *a* — κέ ad A 523 *a* (*Ariston.*); vide ad A 66 *a* καὶ ὅτι πτώσις sq. ad A 24 *a* (*Ariston.*) ἀντὶ τοῦ sq. cf. D *b* τὸ δὲ „κεκλήση“ sq. ad Δ 61 (bT), cf. Et. Gud. 311, 21, EM. 499, 52 (*originis incertae*) 140 nullum signum ante versum in A, sed fort. exstabat sch. *Aristonici*, cf. sch. *a* *a* — ποιητής fort. fr. *Aristonici*, ad H 392. N 626 (*Ariston.*) τὸ προτέροιο ad P 14 (A) ἐπὶ μόνου Μενελάου cf. D ἐπεὶ πρῶτον sq. cf. Tz. (*brevius sch.*) Lyc. 143 141 ὀθόνη sq. ad Σ 595, cf. Ap. S. 118, 34; D, Ep. Hom. (*An. Par.* 3, 157, 30, *An. Ox.* 1, 320, 8) 142 — σύνθεσις aliter Hrd. ad A 357 *a*

24 *le.* add. Bk. (*auctore Vill.*) ὅτι A, ἢ διπλή, ὅτι Vill. κε supra l. in A
25 τοῦ alterum add. Bk. 27 δὲ om. E⁴ 29 (*le.*) προτέρου T (*le.* om. b)
em. Li 29 sq. ὁ ποιητ. b ὅπως T 31 μενελ. μόν. E⁴ 33 αὐτὸς h. e.
Homerus 35—7 pone sch. Γ 138 *b* in T (*et V*), trps. Bk. 35 *le.* scripsi,
ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκύν ἡμερον: T 38 (*le.*) ἀργενησι T (*le.* om. b) suppl. Ma.
(*auctore Vill.*) (*le.*) ὀθ. addidi (*auctore Vill.*) 39 γοῦν om. E³ ἀμπ.
T ἡμπίσχεται b 40 ὀθόνη — καλεῖ] τουτέστι ἕανῶ· ὁ καὶ πέπλον καλεῖται E⁴

Nic. 143 a.¹ οὐκ οἶη: στικτέον μετὰ τοῦτο τελείαν· τοῖς γὰρ ἄνω συναπτεται. τὸ δὲ ἐξῆς ἀσύνδετον. εἰ δὲ προστεθῆ ὁ ἀλλά εἰς τὸ πλήρες, καὶ ὁ λόγος συνδεδεμένος καὶ ἡ στιγμή ῥυπτείνεται. A

a.² οὐκ οἶη: στικτέον εἰς τὸ οἶη, καὶ τὸ ἐξῆς ἀσύνδετον. b
(BCE³) T 50

Ariston. 144 a. Αἶθρη, Πιθῆος θυγάτηρ: εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα ἀθετητέον· ἀπίθανον γὰρ ἔστιν Ἑλένης ἀμφίπολον (εἶναι) τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ζῆν διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου. εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων, δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσὶν ὁμωνυμοὶ τινες κατὰ τὰ Ἰλιακά, „Ἀδραστος“ (B 55
572, 830 al.), Τεύθρας (cf. E 705), Οἰνόμαος (cf. M 140 al.). A

ex. b.¹ Αἶθρη, Πιθῆος (θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶ-
πις): εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἑατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ Αἶθρη
καὶ τὸ ἐξῆς συναπτεόν. Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰππάλκ(μ)ου
θυγατέρα εἶναι φησιν (fr. 144 W.). T 60

ex. c.¹ Πιθῆος θυγάτηρ: καὶ πῶς τοσοῦτων ἐτῶν οὔσα ἀμ-
φιπολεῖν δύναται; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς γραδὸς κείται „γρηῖ σὺν ἀμ-
φιπόλῳ“ (α 191). πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἠλικία
ἔῃ· τοὺς περὶ Θησέα γὰρ προτέρους ἄνδρας ὁ Ὀδυσσεύς φησιν (cf.
λ 630—1). πῶς τε ἡ ἐν Τροίῳ ζῆνι ἐκεῖ ἦν; πῶς τε Μενέλαος τὴν θεῖαν 65
δουλεύειν ἠνείχετο; Πελοπίς γὰρ ἦν, „κουρι(δί)ην“ τε „ἄλοχον“
Μενέλαος αὐτὴν φησιν (N 626). T

ex. | ex. b.²/c.² εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἑατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον
ἐν τῷ Αἶθρη καὶ τὸ ἐξῆς συναπτεόν. | πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν
εἶναι· οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτων οὔσα ἐτῶν ἀμφιπολεῖν ἠδύνατο. b(BCE³ 70
E⁴)

144 obelus et dipole ante versum in A excidisse vid. pars scholii Aristonici, qua doctrina Aristarchi de usu vocis βοῶπις continebatur, ad H 10 (Ariston.), cf. Lehrs ap. Friedl., Ariston. 84 a cf. Eust 394, 19; Plut. Thes. 34, 1—2. Rom. 35, 6 Θησέως . . . μητέρα cf. sch. Lyc. 132 (p. 64, 8) ὁμωνυμοὶ ad E 148 (Ariston.) Ἀδραστος vide ad B 572 Τεύθρας ad E 705 (Ariston.) Οἰνόμαος ad M 140 (Ariston.) c¹ — φησιν (64) cf. Porph. 1, 55, 7; — ἀμφιπόλῳ (63) cf. sch. Eur. Hec. 123, Tz. Lyc. 495 (p. 180, 12)

46—8 pone sch. Γ 144 a in A, trps. Vill. 48 fort. ὑποτελεία ἔσται, cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 26, 14 (ἔσται iam Frdl.) 51 (le.) — αἶθρη π. θ.: A 52 εἶναι add. Vill. 55 ἄδρηστος Hom. 57 sq. le. T suppl. Wyss 59 Ἰππάλκου T suppl. Wil. 63 ἡ ἠλικία propos. Nickau 65 ἡ Wil., εἰ T 66 fort. ἠνείχετο τῇ Ἑλένη sim. 66—7 πελοπίς sq. fort. corrupta vel mutilata; constat scholiastam de Helena loqui, quam poetam ut Thesei uxorem induxisse negat κουρίην et αὐτόν T em. Ma. 68 δ' οὐ C 69 αἶθρη B

Αἶθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ: ἑτέρα τῆς Θησέως μητρός *D*
 ἔστιν αὕτη ἢ Αἶθρα· αἰσχρὸν γὰρ ὑπάρχει ——— αἰχμαλωτί-
 ζουσιν. *A*

75 145. ὅθι Σκαιαὶ πύλαι: καὶ Δαρδανίας ἐνίστε (cf. E 789. *D*
 X 194 al.) αὐτὰς φησιν, ἢ τὰς ἀριστεράς, ἢ ὅτι κατὰ ταύτας εἰσηλθεν
 ὁ δούρειος ἵππος καὶ ἐπορθήθη ἡ πόλις. *T*

Σκαιαὶ πύλαι: Δαρδανίας αὐτὰς ἐνιότη φησι, δι' ὧν *D*
 ——— κατὰ ταύτας ἐδέξαντο τὰς πύλας. *A*

80 146. οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον: ὡς ἡμεῖς οἱ περὶ τόνδε καὶ τόνδε *ex.*
 ἀντὶ τοῦ ὄδε καὶ ὄδε. *T*

147. Ἴκετάονά <τ'> ὄζον Ἄρηος: ὡς καὶ ὁ Πρίαμος *ex.*
 εὐμελῆς (cf. Δ 47 al.) οὐ νῦν, ἀλλ' ἐπὶ νεότητι. *T*

148. Οὐκαλέγων τε <καὶ Ἄντηνῶρ> μεταβάς ἐπὶ ἕτερον *ex.*
 85 γένος καὶ τὴν πτώσιν ἤλλαξεν· *b*(BCE³) *T* Αἰσῆτου γὰρ
 οὔτοι. *T* Ἄττικὸν δὲ τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθείαν μεταβαίνει.
b(BCE³) *T*

149. εἶατο δημογέροντες: οἱ γέρας ἐν τῷ δήμῳ ἔχοντες. ἀπὸ *ex.*
 δὲ τῶν ἐνδόξων τοὺς πάντας δηλοῖ. *b*(BCE³) *T*

90 150 *a*.¹ <γῆραι>: γράφεται καὶ „γῆρεῖ“ ὡς „οὔδει“ (Ψ 283). *A*^{im} *Did.*(?)

b.¹ <γῆραι>: ἀσυναλείπτως τῷ γῆραι ἀναγνωστέον. *A*^{int} *Hrd.*(?)

*b*²/*a*.² γῆραι: ἐντελῶς γῆραι *b*(BCE³) *T* | γράφεται δὲ καὶ *Hrd.*(?)|*Did.*(?)
 „γῆρεῖ“ ὡς „οὔδει“. *b*(BCE³E⁴) *T*

c. γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, <ἀλλ' ἀγορη- *ex.*
 95 ται>: δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἀρετὰς· „βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν
 1 τε κορύσσων“ (B 273). *b*(BCE³E⁴) *T*

151. <ἔσθλοί> διασταλτέον βραχὺ ἐπὶ τὸ ἔσθλοί· τὴν γὰρ *Nic.*
 ἐπίτασιν μᾶλλον ἐμφαίνει. *A*^{im}

ἔσθλοὶ τεττιγέσ<σ>ιν: Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος ——— *D*
 5 εἰκάξει ὁ ποιητής. ἱστορεῖ Ἑλλάνικος (FGrHist 4, 140). *A*

145 ad E 789 (test.), X 194, cf. sch. Lyc. 774 146 cf. D, Eust. 394, 39
 148 cf. Eust. 395, 1 149 cf. D 150 *a* γῆρεῖ cf. Meister, H. K. 133 *b*¹
 vide ad A 385 (Hrd.) *c* ad A 490—1 *b*; vide ad B 273 *a*, cf. Ap. Dysc. Fr. p.
 138, 1

72—4 pone sch. Γ 145 (A = D) in A, trps. Bk. (Vill.) 72 (le.) — αἶθρη
 π. θ.: A 77 πόλις Ldw. (Ind. lect. I, Regiomonti 1903, 12), πύλη T 84
 le. T suppl. Bk. (Vill.), om. *b* 85 τὴν T κατὰ *b* 89 τῶν T τούτων τῶν
b πάντας] πολίτας E³ 90 le. add. Vill. 91 le. addidi ἀσυναλήπτως A
 em. Cob. (iam Lehrs?) 92 le. Ddf. (Vill.), γῆραι δὴ πολέμοιο T, om. *b* γῆραι²
 Ma., τῷ γῆραι T μὲν τῷ γῆραι *b* Li, μὲν τὸ γῆραι Ba., δὲ τὸ γῆραι Vill. 94 sq.
 le. T supplevi, om. *b* 95 δύο T δύο γὰρ *b* ἀρ. T καλλίστας ἀρετὰς *b* 2
 le. add. Vill., fort. rectius ἀλλ' ἀγορηταί / ἔσθλοί: 4 le. A supplevi

- ex. | ex.* 151—2 *a.*¹ τεττίγεσσιν ——— / δενδρέω ἐφεζόμενοι: ἀρσενικῶς· οἱ γὰρ ἄρσενες μόνοι τέττιγες ἄδουσιν. | τούτοις δὲ παρείκασε τοὺς γέροντας· Α ἄναιμον γὰρ καὶ ψυχρὸν τὸ ζῶον. ἐπὶ τε τείχους κάθηνται. ΑΤ
- a.*² τεττίγεσ(σ)ιν ἑοικότες: ὅτι οἱ ἄρσενες τῶν τετ- 10
τίγων ἄδουσιν. Τ
- a.*³ ἄναιμα καὶ ψυχρὰ ταῦτα τὰ ζῶα. | οἱ δὲ ἄρρηνες ἄδου-
σιν ἐφ' ὑψηλῶν καθήμενοι τόπων διὰ τὸ θέρεσθαι. b(BCE³E⁴)
- Ariston.* 152 *a.*¹ δενδρέω {ἐφεζόμενοι}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „δέν-
δρει“. ὁ μὲν οὖν λέγων δένδρος ὡς κάλλος ἐρεῖ δένδρει ὡς κάλλει, ὁ δὲ 15
δένδρον ὡς βάρθρον ἐρεῖ δένδρω ὡς βάρθρω. Ὁμηρος δὲ λέγων „δέν-
δρεον ὑψιπέτηλον“ (N 437) ὡς χάλκεον ἐρεῖ καὶ δενδρέω ὡς χαλκῶ.
Α
- a.*² ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „δένδρει“. A^{int}
- ex.* *b.* ὅσα λειριόεσσαν: ἀνθηράν. Τ παρά τὰ λείρια, ἀπὸ 20
τῶν ὄρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα. οἱ δὲ τὴν ἐκ δρόσου ἀνθοῦσαν ὡς
βοτάνην. b(BCE³E⁴) Τ
- Hrd.* *c.* εἰῖσιν: προπερισπαστέον ὡς „τιθεῖσιν“ (Π 262. β 125)·
τὰ γὰρ τρίτα πληθυντικά ὀριστικά ἐνεστῶτος χρόνου τὴν αὐτὴν
φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς 25
μετοχαῖς, λέγομεν λέγετε λέγουσι καὶ τοῖς λέγουσιν, ἴσταμεν ἴστατε
ἴσῳσι καὶ τοῖς ἴσῳσι(ν)· οὕτως ἴεμεν ἴετε εἰῖσι· καὶ γὰρ ἰέντες
ἰέντων εἰῖσιν. ἀντιπίπτει μόνον διὰ τι αἴτιον τὸ „φασί“ (B 783. α
33) πρὸς τὸ φᾶσι μετοχικόν, ὡς σῳσι. Α
- Ariston.* 155 *a.* ἦκα {πρὸς ἀλλήλους}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ῶκα“. 30
εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ῶκα ἐπορευέτο, ἀπρεπὲς ἔσται·
εἴτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ῶκα διελέγοντο, ἀνάρμοστον·
βραδυλόγῳ γὰρ εἰσιν οἱ γέροντες. Α
- Nic.* *b.* ἦκα {πρὸς ἀλλήλους}: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν

151—2 cf. Eust. 395, 35 et 41 ἄρσενες — ἄδουσιν cf. D, Et. Gud. 527, 2; sim. Athen. 13, 559 a (= Xenarch. com. fr. 14 K.) 152 *a*¹ cf. Ael. D. δ 6 (Eust. 396, 22) c. test. δένδρεον sq. cf. Theogn. 127, 18 *b* — λείρια cf. sch. Ar. Plut. 589; Bechtel, Lex. 55. 213; — ἀνθηράν ad N 830, cf. Ap. S. 107, 24; Eust. 395, 31; Fellner 51; Koerner, Sinneempf. 40, 1 *c* ad Λ 270. Π 262 (Hrd.) φασί (28) vide ad O 735 155 *a* cf. Eust. 397, 23 *b* cf. M. Baeye, De

6 le. scripsi, ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν: Α, δενδρέω ἐφεζόμενοι: Τ 8 τὸ Α καὶ τὸ Τ 10—1 ante sch. Γ 151—2 *a*¹ in Τ, transposui 10 le. Τ suppl. Ma. 14—7 pone sch. Γ 175 (Α = D, sch. alterum) in Α, trps. Vill. 14 (le.) ἐφεζ. del. Bk. ὅτι Α, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 21 sq. ὡς βοτ. ἀνθ. b 27 ἴσῳσι Α suppl. Vill. 30—3 post sch. Γ 152 *a*¹ in Α, huc traxi 30 et 34 (le.) πρὸς ἀλλ. deleui 30 ὅτι Α, fort. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι

35 τῷ Περι τῆς Κρατητ(ε)ίου αἰρέσεως (p. 64 B.) φησίν· „ὄκα' γράφει ἀντὶ τοῦ ἦκα'· καὶ ἀπολογούμενός φησιν ὅτι μετ' αὐτὸ διασταλτέον, ἴν' ἦ „Ἐλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν“ (Γ 154) / ὄκα. πρὸς δὲ τῷ μὴ ἀρμόζειν ἐπὶ τῆς Ἐλένης τὸ δρομαίαν αὐτὴν προσέρχεσθαι, μὴ καὶ ἔτι καταλάβῃ αὐτοὺς ταῦτα διαλεγόμενους, καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ πρέ-
40 ποντος ἀφαιρεῖται· τὸ γὰρ ἦκα ἐπὶ πρεσβυτῶν ὡς οὐδὲν ἕτερον ἀρμόζει, καὶ μάλιστα ὅτι κάλλος γυναικὸς θαυμάσαντες τῶν ἰδίων καταφρονουσί κινδύνων. τοῦτο οὖν οὐκ ἦν πρέπον ἄλλον ἀκούειν. ἀμφοτέρω δὲ ὁ ποιητὴς ἐφύλαξεν, καὶ τὸ τῆς Ἐλένης ἐγκώμιον καὶ τὸ τοῖς πρεσβύταις πρέπον, προσθεῖς τὸ ἦκα. A

45 c. ἦκα πρὸς ἀλλήλους: ἡρέμα, ἡσύχως· T | αἰσχύνῃν γὰρ D | ex. αὐτοῖς ὁ λόγος ἔφερε παρ' ὦραν κάλλος γυναικὸς θαυμάζουσι. καὶ ἄλλως φιλαλήθης ἢ μὴ κατὰ πρόσωπον μαρτυρία. b(BCE³E⁴) T

156—8 a. οὐ νέμεσις Τρῶας (——— ἔοικεν): ἡ στιγμή Nic. κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐξῆς στίχου ἐπὶ τὸ πάσχειν (157). εἶτα ἀφ' 50 ἑτέρας ἀρχῆς αἰνῶς ἀθανάτησι (158), τοῦ αἰνῶς ἐν ἴσῳ κειμένου τῷ λίαν, ὡς κάκει „αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλά“ (α 208). τινὲς δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄνω προστιθέασι τὸ αἰνῶς. A

b. οὐ νέμεσις (Τρῶας ——— ἔοικεν): τρίγωνον ἐπί- ex. γραμμα πρῶτος Ὅμηρος γέγραφε τὸ „οὐ νέμεσις Τρῶας“· ἀφ' οἴου 55 γὰρ τῶν τριῶν στίχων ἀρξόμεθα, ἀδιάφορον. AT

156. οὐ νέμεσις: οὐ νεμεσητόν, ὡς τὸ „οὐχ ὄση“ (χ 412) ἀντὶ ex. τοῦ οὐχ ὄσιον. b(BCE³E⁴) T

157. <τοιῆδ'>: ἐν ἔστι· διὸ προπερισπαστέον τὸ τοιῆδε. A^{int} Hrd.

Ptolemaeo Ascalonita, Hal. Sax. 1882, 21; Valk II 58 n. 248 c — ἡσύχως cf. D ad Y 440; Et. Gen. (AB) ἦκαλον (= Call. fr. 198, 1) 156—8 a ad Γ 158 a; cf. Carnuth, Nic. p. 23 τοῦ „αἰνῶς“ — τῷ λίαν cf. Eust. 397, 32 b cf. Eust. 397, 17 156 — νεμεσητόν Eust. 397, 7, cf. D 157 cf. EM. 416, 17: καὶ εἰς τὸ Λεξικὸν Ἰλιάδος Γ γράφεται· „τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί“, fort. e sch. D; Beitrage 130, 3. Vide ad A 41 b (test.), Θ 109 (Hrd.). Aliter ad Ω 15 (T), sch. δ 665 (Hrd.)

35 κρατητίου A em. Vill. ὄκα A κράτης ὄκα Dtz., ζηνόδοτος ὄκα. Frdl. γράφει A, possis γράφεται 36 φησιν sc. Ptolem. αὐτὸν A em. Frdl. 37 τῷ Bk., τὸ A 44 τὸ¹ supra 1. add. A 46 αὐτοὺς T θαυμάζουσι B 48 le. A suppl. Frdl. (auctore Vill.) 49 τοῦ ἐξῆς A; erat fort. τοῦ δευτέρου, nisi potius sch. ad versum Γ 156 referendum 51 ὡς κακὴ A em. Cob. (vide ad Γ 277) 52 προστ. susp. (alioquin a Nic. non usurpatum), προσδιδάσσι propos. Frdl. 53 le. T supplēvi, om. A τρίγωνον δὲ cum scholio praecedenti coniunctum in A 54 γέγραφεν A τὸ om. T ἀφ' ὅτου Cob. 55 τῶν τρ. στ. T στίχου τῶν τριῶν A, ἀν στίχου τῶν τριῶν Cob. ἀρξόμεθα Vill., Cob. ἀδιάφ. supra 1. A 56 οὐ²] ἀντὶ τοῦ οὐ E⁴ νεμεσητ. b, T m. sec., νεμεσητόν T m. pr. 58 le. add. Bk.

- D | Nic.* 158 *a.* αἰνῶς ἀθανάτησι: ἀντὶ τοῦ λίαν. **b**(BCE³E⁴) | ὡς τὸ „αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα“ (α 208)· **A**^{int} **b**(BCE³E⁴) **T**⁶⁰ οὐκ ὀρθῶς οὖν τινες τὸ αἰνῶς τῷ „πάσχειν“ (Γ 157) συνάπτουσιν. **A**^{im} **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* *b.* ἀθανάτησι θεῆσι: δι’ ὑπερβολὴν ἄμφω κεῖται. **T**
- Hrd.* 159. (ὥς): περισπαστέον τὸ ὦς· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὄμω. **A**^{int}
- Hrd.* 160 *a.* ἡμῖν: ὀρθοτονητέον· ἔστι γὰρ ἐν συμπλοκῇ διασταλτι-⁶⁵
κῶς εἰλημμένη, ἡμῖν καὶ τοῖς τέκνοις. **A**
- Hrd. | ex.* *b.* μηδ’ ἡμῖν τεκέεσ(σ)ί τ’ (ὀπίσσω πῆμα λίποι-
το): ὀρθοτονητέον τὸ ἡμῖν· **b**(BCE³) **T** | μόλις δὲ ἀνακαλοῦνται τοῦ
πάθους τὸν λογισμὸν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* 161. (ἐκαλέσσατο φωνῆ:) ἐφώνησεν, ἀλλ’ **b**(BCE³E⁴)⁷⁰
οὐ δι’ ἀγγέλου **b**(BCE³E⁴) **T** ἐκάλεσε. **b**(BCE³E⁴)
- ex.* 162 *a.*¹ φίλον τέκος: φίλον, ἵνα μὴ ὑπονοοῦντας αὐτοὺς ἀπο-
στρέφῃται. **T**
- a.*² φίλον {δὲ} τέκος, ἵνα μὴ ὑπονοοῦσά τι ἐν αὐτοῖς
δεινὸν ἀποστραφῆ. **b** (BCE³E⁴)⁷⁵
- Ariston.* 163 *a.* (ἴδη:) ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ γράφειν ὀμηρικώτερον. **A**^{int}
- ex.* *b.*¹ πηούς: πηοὶ λέγονται οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς παρὰ τὸ
πάσασθαι. **T**
- b.*² πηοὶ οὐχ οἱ κυρίως, ἀλλ’ οἱ ἐπίσακτοι συγγενεῖς **b**
(BCE³E⁴) καὶ ἐπίκτητοι. **b**(BE³E⁴)⁸⁰

158 *a* ad Γ 156—8 *a* 159 ad A 116 *a* (Hrd.), sim. Ge (ex h ?): περισπωμένως· ἀντὶ τοῦ ὄμω γὰρ 160 ὀρθοτονητέον ad A 214 (Hrd.) *a* ἐν συμπλοκῇ sq. cf. Ap. Dysc. synt. 170, 9 161 cf. D, Eust. 398, 21 162 fort. erat nota Aristonici vel Didymi de v. ἴζεν, ad Ω 522; vide ad H 115 163 diple ante versum in A, erat fort. diple periestigm.; vide sch. *a* *a* χωρὶς τοῦ σ̄ Ep. Hom. (An. Ox. 1, 209, 14): ἴδη· „ὄφρα ἴδη πρότερον πόσιν“. Ζηνόδοτος γράφει „ὄφρα ἴδης“ etc., cf. Eust. 398, 44; vide ad A 203 *b* *b* Or. 125, 12 (unde Et. Gen., cf. EM. 669, 31): πηός· κυρίως ὁ κατ’ ἐπιγαμίαν οἰκείος (ὅσον ἐπίκτητος παρὰ τὸ πάσασθαι) καὶ μὴ (μὴ Larcher, ὁ cod.) αἵματι συγγενής· πῶμαι γὰρ τὸ κτῶμαι, ἔνθεν πάσω μέλλον καὶ πάμων ὄνομα ῥηματικόν, in sede scholiorum, cf.

59—61 pone sch. Γ 160 *b* in CE³ 59 le. AT, om. **b** ἀντὶ τοῦ om. E⁴ τὸ om. A 60 ὄμματα] ὄμματα ἐκείνω ἔοικεν **b** (cf. α 208—9) 61 οὖν om. A τῷ] τὸ A ἀπτουσιν BE³E⁴ 64 le. add. Lehrs, ὡς (= vulg.) Bk. 65—6 pone sch. Γ 166 (A = D) in A, trps. Vill. 65 le. Bk., μηδ’ ἡμῖν τεκέεσιν: A 67 (le.) τεκέεσι τε T, τεκ. suppl. Ma., τε emendavi et ὅπ. π. λίπ. addidi (le. om. **b**) 68 τὸ T τὴν **b** δὲ] δ’ E⁴ 68 sq. τοῦ πάθους om. T 70 le. add. Bk. (Vill.), καλέσσατο φωνῆ add. Li 72 ἵνα Ma., ὡς ἵνα T ὑπον. T, ὡς ὑπον. Nickau 74—5 φίλον sq. pone sch. Γ 161 (coni. cum v. ἐκάλεσε) **b**, distinxi δὲ delevi 76 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. (at cf. test.) 79 κυρίως] κυρίως συγγενεῖς E⁴ ἀλλ’] ἀλλὰ B ἐπίσακτοι C

164 *a*¹ οὐτι μοι αἰτίη ἐσσί: πατρικὴν σῶζων διάθεσιν οὐ *ex.*
φησι 'παῖς νύ μοι αἰτιός ἐστι'. T

*a*² πατρικὴν πῶς σῶζων διάθεσιν κατὰ τὸν λόγον οὐ φησιν
αὐτὴν αἰτίαν· πῶς γάρ; b(BCE³E⁴)

85 165. οἱ μοι ἐφόρμησαν <πόλεμον πολύδακρυον Ἀχαιο- *ex.*
ῶν>: ἐμφαντικῶς ἀπὸ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν φησι τὸ ἐφόρμησαν. b
(BCE³E⁴) T δῆλον δ' ὅτι τοὺς Ἑλληνας φησιν. b(BE³E⁴)

166 *a*. <ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονο- *ex.*
μήνης>: πῶς ἐν ταῖς πρώην πρό τείχους γενομέναις συμβολαῖς οὐ
90 παρεκάλει Πρίαμος παρ' Ἑλένης τοὺς ἀρίστους μαθεῖν; ὡς ἐνόπλων
αὐτῶν ἱπροσβαλλόντων ἡ τῷ τείχει δυσχερὲς ἦν ἐπισημήνασθαι τῶν
ὀπλων πολλακίς δυναμένων ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου „καὶ τοι
τεύχεα καλὰ δότω, / αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται“ (cf. Λ 798—9).
b(BCE³E⁴) T

95 ἐζήτηται πῶς ὁ Πρίαμος τῷ δεκάτῳ ἔτει ——— πάντας D
1 ἐνόπλους ὡς νῦν. A

*b*¹ ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα <πελώριον ἐξονο- *Nic.*
μήνης>: ἐὰν τὸ ἴνα ἐκ τοῦ ὥς σημαίνεται, ἔσται τῶν ἄνω ἐχόμενος
ὁ λόγος, „ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν“ (Γ 163) καὶ ὡς μοι τόνδ'
5 ἄνδρα (cf. 166). βέλτιον δέ, εἴ γε καὶ τὸ ἐξονομήνης ἀντὶ τοῦ
εὐκτικοῦ παραλαμβάνης. A

*b*² ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα <πελώριον ἐξονο-
μήνης>: τὸ ἐξῆς, „ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν“ καὶ ὡς μοι τόνδ'
ἄνδρα, ἴν' ἦ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἴνα. τινὲς δὲ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ τὸ
10 ὄνομήνης ἀντὶ τοῦ ὄνομήναις. b(BCE³E⁴) T

sch. θ 581. κ 441. ψ 120; D ad Γ 163, Ap. S. 131, 22, Porph. 2, 80, 19, sch. Lyc.
416 (p. 153, 3), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 342, 12, Et. Gud. 466, 43, EM. 669, 28, 37);
sch. Nic. th. 3; Latte, Herm. 66, 1931, 35 164 *a*¹ cf. Ge (e T ut vid.): φιλότε-
κνος ὁ Πρίαμος οὐ τὸν Ἀλέξανδρον αἰτιᾶται *a*² cf. Roemer 93 166 *a* cf.
Porph. 1, 56, 4 et 30

81 le. fuisse θεοί νύ μοι αἰτιοί εἰσιν: verisimile est; at illud, quod in T tradi-
tum est, iam auctor hyparchetypī b vid. legisse (le.) αἰτίη Ma., αἰτί' T 83
οὐ φησιν] ἔφασεν C 85 le. T supplevi, om. b 88—93 pone sch. Γ 144 c in
T, signo ∴: ad v. Γ 161 relatum 88 sq. le. addidi (auctore Vill.) 89 βολαῖς
T 90 παρεκάλεισε b, fort. rectius ἑλένης] ἑλληνας C μαθ. τοὺς ἀρ. b ὡς
T, ὅτι b (fort. rectius) 91 προσβαλλόντων BE³E⁴, recte ut vid. τῶν T
αὐτοὺς καὶ τῶν b, fort. αὐτοὺς τῶν 93 τῷ T (= Hom.), τῷ δ' C τῷ γ'
BE³E⁴ ἔσκοντες b (vide ad Λ 799) ἀπόσχ. om. T 2 sq. le. A suppl.
Vill. 5 δέ A, δὲ τὸ „ὡς“ ἀντὶ τοῦ εἶθε Frdl. (cf. sch. δ²) 6 παραλαμβάνεις
Nickau 7 sq. le. T supplevi, om. b 8 τὸ ἐξῆς T, συνήρηται δὲ τούτο τῷ
πρώτῳ pone sch. Γ 166 a (coni. cum v. ἀποσχωνται) b καὶ om. b 9 ἴν' ἦ]
ὥστε C 10 debuit ἐξονομήνης . . . ἐξονομήναις

- ex.* 168. κεφαλῆ καὶ μείζονες ἄλλοι: καὶ πῶς „κεφαλὴν ἵκελος Διί“ (B 478); ἢ τὸ ἡγεμονικὸν ἔλεγε τότε, ἢ τῷ εἶπειν „ἡματι τῷ“ (B 482) δηλοῖ τότε μόνον πρὸς ἡμέραν ταῦτα συμβῆναι αὐτῷ. T
- ex.* 169. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν <οὐπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν>: τὸ ἐξῆς, καλὸν ὀφθαλμοῖσιν. T 15
- ex.* 170. γεραρόν: τὸν γεραρὸν, συγκοπῆ. T
- ex.* 172. αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, <φίλε ἐκυρέ, δεινός τε>: εὐφυῶς τὰ τῆς δυσαρεστήσεως ἴασατο, φάσκουσα τὰ μὲν αἰδεῖσθαι, τὰ δὲ φοβεῖσθαι αὐτόν. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς „τέκος“ (Γ 162) αὐτὴν εἶπε, καὶ αὐτὴ φησιν· πατρικὴν αἰδῶ καὶ φόβον σφῶζω περὶ σέ· ἢ γάρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ καὶ φόβῳ κείται. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 173 a.¹ <ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν:> ὄφελεν ἐμοὶ τερφθῆναι. εἰ δὲ ἀρέσαι λέγοι, δηλοῖ ὡς ὠραῖσθεῖσα ἠκολούθησεν Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ μὴ ἀπατηθεῖσα. b(BCE³E⁴)
- a.² θάνατός μοι ἀδεῖν κακός: τερφθῆναι μοι· ἐρασθεῖσα γὰρ ἠκολούθησεν Ἀλεξάνδρῳ. T 25
- ex.* 174. θάλαμον: μετ' ἐπικρύψεως τὸν ἄνδρα δηλοῖ. T
- D 175. παῖδά τε τηλυγέτην: λέγει τὴν Ἐρμιόνην. ὁ δὲ Πορφύριος ——— δύο παῖδες τιμῶνται, Νικόστρατος καὶ Αἰθιόλας. A
- D τηλυγέτην: καταχρηστικῶς εἶπεν. κυρίως δὲ τηλύγετο 30
——— μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι. A
- Did.* 176. <τά γ'> διὰ τοῦ κέ συνδέσμου συναλήλειπται, „τά κε“. γράφεται δὲ καὶ τά γε. A^{int}

168 τὸ ἡγεμονικὸν ad B 478—9 b, cf. Porph. 1, 46, 25 ἢ τῷ εἶπειν sq. ad B 482 170 cf. Et. Gen. (AB) γεραρός· ὁ ἔντιμος (= D) | παρὰ τὸ γέρας γεράς, καὶ παράγωγον γεραρός (παραγῶγω γεραρός A), ὡς μέλιτος μελιτηρός, καὶ ἐν συγκοπῇ γεραρός, ὁ τῶν γερῶν ἄξιος, originis incertae 172 h(Ag Ge P¹¹ V⁶): ὅσον τῆς ὄψεως Θερασίτου χείρων ὁ λόγος (ὁ θερσ. λόγος χείρων P¹¹), τοσοῦτον ἡδίων Ἐλένης | τὸ γάρ τῆς δυσαρεστήσεως κτλ. ἢ γάρ ὑπερβάλλουσα sq. cf. Eust. 399, 34; Plut. Agis 30 (= Cleom. 9), 5; D 173 cf. Eust. 400, 18, qui fort. sch. ex. legit: ἴστέον ὅτι τὸ „ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν“ ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα κρύπτων διττὴν ἔννοιαν· ἢ γάρ ὅτι ὄφελεν ἠδυνθῆναι μοι ὁ θάνατος καὶ κατὰ φύσιν ἀναλαβῆσθαι καὶ ἀπαγαγεῖν με, ἢ ὅτι ὄφελεν ἀρεστός καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος ἠκολούθησεν cf. Eust. 400, 15. 1489, 24 174 fort. exstabat nota Herodiani de v. υἱεί, cf. sch. δ 10 (Hrd.): υἱεί· τρισυλλάβως. „υἱεί σῶ ἐπόμεν“ (Γ 174). Vide ad Π 177 (Hrd.) 176 ad Δ 249 (Did.)

11 ἵκελος Ma. (= Hom.), εἵκελος T 12 τῷ² T, κείνω Hom. 13 fort. πρῶτ (τῆς) ἡμέρας 14 le. T supplevi (le.) οὕτω Ma., οὐπω T 16 γεραρὸν Wil. (cf. test.), γεραρῆνός T 17 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 18 τὰ τῆς T τὸ τῆς b τὰ μὲν T τὸ μὲν τι αὐτόν b 19 τὰ δὲ T τὸ δὲ τι καὶ b αὐτόν hoc loco om. b ἐπεὶ b αὐτὴν τέκος αὐτός b 20 φησιν ὅτι b φόβον T σέβας b περὶ T πρὸς b 22 le. add. Vill. ὄφελεν] fort. potius ὄφελεν· ἐν ἐμοὶ BE³ 23 malim λέγει 32 le. addidi, τά γ' οὐκ Bk. συναλ. Vill., συνάλειπται ss. λη (fort. a m. rec.) A, συναλήλειπται

178. οὗτός γ' Ἀτρείδης: ὡς ἐνικόν ἐπιγραμματικῶς αὐτὸν *ex.*
35 δηλοῖ. T

179. ἀμφοτέρων: τοῦτο συναπτεόν τῷ ἀγαθός, ἴν' ἢ κατ' ἀμ- *ex.*
φω ἀγαθός· καὶ τὸν ἰσχυρὸν γὰρ ἀγαθὸν φησιν. μέγιστα δὲ πρὸς βα-
σιλείαν ταῦτα, τὴν τε τῶν οἰκείων καὶ τὴν τῶν πολεμίων εἰρήνην
πραγματευόμενα. A b(BCE³E⁴) T τοιοῦτος δὲ Ἀγαμέμνων, ὑπὸ
40 μὲν Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδους ἐνίστε ὑβριζόμενος (cf. Z 82—102 et
I 31—44), ὑπὸ δὲ Ἀδράστου ἰκεσίαν οὐ δεχόμενος (cf. Z 53—65). b
(BCE³E⁴) T

180 a.¹ δαήρ αὐτ' ἐμός <ἔσκε> κυνώπιδος: πρὸς τὴν *ex.* | *ex.*
σημασίαν ὑπήντησεν· τὸ γὰρ δαήρ ἐμός δηλοῖ τὸ δαήρ †μου† τῆς
45 κυνώπιδος. AT | τούτου δὲ τὸ θηλυκὸν οὐ δάειρα, ἀλλὰ γάλως. διὰ
δὲ τοῦ δαέρος λεληθότως τὸν ἄνδρα ὀλοφύρεται. T

b.¹ εἶποτ' ἔην γε: εἶποτε ἦν δαήρ, ἐμός ἦν δαήρ. T *ex.*

a²/b.² πρὸς τὴν σημασίαν ὑπήντησε· τοῦ κυνώπιδος καὶ τὸ *ex.* | *ex.* | *ex.*
ἐμός· δαήρ γὰρ ἐμοῦ κυνώπιδος. b(BCE³) | ἢ οὕτως· εἶ ποτ' ἔην
50 δαήρ, ἐμός ἔην. b(BCE³E⁴) | τούτου δὲ τὸ θηλυκὸν οὐ δάειρα, ἀλλὰ
γάλως. διὰ δὲ τοῦ δαέρος λεληθότως τὸν ἄνδρα ὀλοφύρεται. b(BE³)
T

182 a. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, <μοιρηγενές, ὀλβιόδαι- *ex.* | *ex.*
μον>: ἰκανὸς πρὸς πίστιν ὁ παρὰ τῶν ἐχθρῶν οὐ κατὰ πρόσωπον
65 γινόμενος ἔπαινος. b(BCE³E⁴) T | σημειώσατο δ' ἂν ὡς κατὰ πρόσο-
δον συλλαβῆ ἠϋξῆται μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἔπαινος κλιμακιδόν. A^{im} b
(BCE³) T

b. ὀλβιόδαιμον: προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ σύνθετον. τὰ *Hrv.*
δὲ μακρᾶ παραληγόμενα βαρύτενα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς οὐν περατου-

178 cf. Ap. Dyc. synt. 101, 10 180 a — κυνώπιδος² cf. Eust. 401, 14 ἀλλὰ
γάλως cf. Eust. 401, 13 b cf. Eust. 401, 21 182 a σημειώσατο sq. cf. Eust. 401,
34; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 449, 26, Et. Gud. 578, 14) b ad A 149 c; — Λακεδαιμόν
(67) brevis Ep. Hom. (An. Ox. 1, 320, 30, Et. Gud. 424, 50); — τὸν τόνον (66) Et.
Gen. (AB) ὀλβιόδαιμον· ὀλβιοὶ λέγονται οἱ ὄλον τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐν εὐδαι-
μονίᾳ διαγόντες. | προπαροξυτόνως παρὰ τὸ ὄλβος (A, ὄλβον B) καὶ τὸ δαίμων. τὰ
δὲ μακρᾶ παραληγόμενα βαρύτενα (βαρ. B, om. A), ἔχοντα (βαρύτενα add. A) τὴν
κλητικὴν (κλητικὴν A) εἰς οὐν. προπερισπᾶται (σπᾶται A) ἀπλᾶ ὄντα, οἷον Μαχῶν
'Αρετῶν. σύνθετα μέντοι ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον κυλλοπόδιον, Ποσειδάων,

Bk., συνήλειπται Ddf. 34 ἐνικόν T, λάκαινα Lehrs 36 le. AT, om. b
37 γάρ] γάρ καὶ ἀνδρείον C φησι Ab (cp. in BE⁴) 43 (le.) αὐτ' om. T,
ἔσκε addidi (auctore Vill.) 44 μου] ἐμοῦ Bk., recte (cf. sch. a²/b²) 46 et
51 fort. τοῦ δαήρ 49 debuit ἐμοῦ τῆς κ. (Bk.) 53 sq. le. T supplevi, om. b
55 σημ. δ' ἂν] σημειώσαι A 55 sq. πρόσδοτον T (et Eust.), πρόσωδον A, πρό-
σωπον b, πρόσδοτον Cob., πρόσθεσιν Vill., frustra 56 συλλαβῆ T em. Ma., συλ-
λαβῆς Ab ἐπιπαιξέως vel ἐπιπλιξέως A κλιμακιδόν T, om. A

μένην, προπερισπᾶται ἀπλᾶ ὄντα, „Μαχᾶον“ (Ζ 3) Ἄρετᾶον (cf. 60 Z 31), σύνθετα μέντοι ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον, „κυλλοπόδιον“ (Φ 331) „Ποσειδάον“ (Ζ 357 al.) ὀλβιόδαιμον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ συνθέτων τὸ αὐτό, λέγω δὲ τὸ „Αὐτόμεδον“ (Ρ 469) καὶ „Ἀγάμεμνον“ (Β 362 al.). ταῦτα γὰρ πάλιν τὸν τόνον ἀνεβίβασε κατὰ κλητικήν, ἐπεὶ σύνθετα ἦν. τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρήν συντιθέμενα ἐφύλαξε 65 τὸν τόνον, Λυκόφρον (cf. Ο 430) „δαΐφρον“ (Δ 93). ὅθεν σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικήν „ἰὼ Λακεδαῖμον“ Ἄριστοφάνης Ὀλκάσι (fr. 401 K.), καὶ {ει} σύνθετον τὸ „ψευδόμεναί σε Παλαῖμον“ (Call. fr. 787).

A

ex. 183 *a.* ἡ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηᾶτο: λείπει τὸ δικαίως, ὥσει 70 λέγοι· δικαίως αὐτῶ πολλοὶ ὑπέικουσι τοιοῦτῳ ὄντι. **T**

D | Ep. *Hom. (?)* *b.* δεδμηᾶτο: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζῶων· δαμάζονται γὰρ κυρίως ταῦτα. | τοῦτο δὲ ἕκτασιν ἔχει ποιητικήν τοῦ εἰς τὸ ἦ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν βραχέων. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ „πεφοβῆατο“ (Φ 206). ἐστὶ δὲ συγκεκομμένον· παρὰ γὰρ τὸ δαμῶ δεδαμέατο 75 ἦν τὸ ἐντελές. δύο οὖν πάθη ὑπέμεινε, συγκοπήν τοῦ αἰ καὶ ἕκτασιν τοῦ εἰ. **A**

Ariston. 184 *a.* ἤδη καὶ Φρυγίην: ὅτι διαφέρει ἡ Φρυγία τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νεώτεροι συγγέουσιν. καὶ ὅτι τὸ ἤδη παρλείπεται ἀντὶ χρονικοῦ τοῦ ποτέ· διὸ καὶ παραλλήλως λέγεται τὸ ἤδη τῶ 80 ποτέ· „ἤδη γὰρ καὶ δευρὸ ποτ' ἤλυθεν“ (Γ 205). **A**

ex. *b.* ἤδη καὶ Φρυγίην: τὴν παρὰ τῶ Σαγαρίῳ, ἡ ἐστὶ μεγάλη· ἡ γὰρ μικρὰ παρὰ τῆ Τροία. **b**(BCE³E⁴) **T**

πλὴν τῶν παρὰ τὸ φρήν, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 402, 15: ὅτι τὸ „ὀλβιόδαιμον“ προπαροξύνεται κανόνι τοιοῦτῳ· τὰ εἰς ὧν βαρύτυνα, μακρᾶ παραληγόμενα, ἔχοντα κλητικήν εἰς ὦν, προπερισπῶνται ἀπλᾶ ὄντα, οἶον· ὦ Μαχᾶον, ὦ Ἄρετᾶον, ὦ Ἴκετᾶον (cf. Γ 147 al.). σύνθετα δὲ ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον, κυλλοπόδιον Ποσειδάον „ὀλβιόδαιμον“. | ὀλβιος δὲ ἐστὶν ὁ τὸν ὄλον βίον ἦτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων, vide Su. ο 133 (Δ). Explicatio v. ὀλβιος, in Et. Gen. et ap. Eust. servata, a scholio ex. orta esse videatur; vide Amm. 351. 394 ὅθεν σημειῶδες (66) sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 17, 28) Ἄριστοφ. Ὀлк. cf. Ar. fr. 296 K. καὶ σύνθετον sq. cf. Choer. Th. 1, 395, 8; Lehrs Ar. 265, 179 183 *b* Ge (ex h): τὸ „δεδμηᾶτο“ ἕκτασιν ἔχει — ἕκτασιν τοῦ εἰ et ἡ δὲ μεταφορὰ — κυρίως αὐτὰ τοῦτο δὲ sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 112, 32, Et. Gud. 336, 11 Stef.), Zenob. in Et. Gen. δεδμηᾶτο; Beiträge 112, vide ad I 3 184 *a* — συγγέουσι ad B 862 *a*¹ (Ariston.) διὸ sq. ad A 99 *a* (Ariston.), cf. Ap. S. 82,

60 μαχᾶον ἀρετᾶον cf. test. 62 ποσειδᾶον A em. Bk. 63 δὲ¹ A, τῶν Lehrs 65 φρίν A em. Vill. 68 εἰ del. Vill. ψευδόμενοι edd. 72 ζῶων A em. Bk. 78—81 pone sch. Γ 189 (A = D) in A, trps. Vill. 78 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 79 ὅτι cp. A supra lin. additum 82 τῶ om. b σαγαρίῳ C

185. αίοιοπώλους: εὐκινήτους πώλους ἔχοντας. T ex. (?)
- 85 186. λαούς Ὀτρῆος: λαούς τοὺς ἐπικούρους φησίν· „λαοὶ δ' ex.
Ἄτρείδεω Ἀγαμέμνονος“ (1 263). b(BCE³E⁴) T
187. ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας: διὰ τούτου τὸ μῆκος δηλοῖ ex.
τοῦ ποταμοῦ· διῶν γὰρ Φρυγίαν ἔξεισι† διὰ Βιθυνίας. b(BCE³E⁴) T
188. καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος (ἐών): ἴσως διὰ τούτου καὶ τοῦ ex.
90 γάμου τῆς Ἐκάβης ἠξίωται. b(BCE³E⁴) T
- 188—9. καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών <—— ἀντιάνει- D
ραι>: Μελανίππη καὶ Ἴππολύτη —— σὺν αὐτοῖς, κατ' ἐκείνον
ἀκμάζων τὸν καιρόν. A
189. Ἀμαζόνες <ἀντιάνειραι>: παρὰ τῶ Θερμῶδοντι οἰκοῦσιν. ex. | D
95 b(BCE³E⁴) T Ἄρεος καὶ Ἀρμονίας νύμφης Ναΐδος θυγατέρες
εἰσίν. T αἱ δὲ ἐπιφανεῖς αὐτῶν Ἴππολύτη, Ἀντιόπη, ἦν
1 ἦρπασε Θησεύς, Ἀναΐα, Ἀνδρομάχη, Γλαύκη, Ὀτρηρή, ἧς
Πενθεσίλεια· ὅς ἐπὶ πυριπνόων ἵππων μαχομένης ληΐζεσθαι τὰς
περιχώρους καταδραμεῖν τε ὕστερον τὴν Φρυγίαν λείας ἔνεκεν ἐπὶ
Μύγδονος τοῦ Ἀκμονος b(BCE³E⁴) T καὶ Ὀτρέως τοῦ Δύμαν-
5 τος. T ὠνομάσθησαν δὲ ἢ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν ἕτερον τῶν
μαζῶν (ἐπυράκτουσιν γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ἐν τῇ

16; vide ad Γ 205 b b cf. Eust. 402, 32; D 185 cf. D et D ad M 167; sim. Eust. 403, 11; Porph. 2, 127, 6. Vide T ad M 167 187 ad B 862, cf. Strab. 12, 3, 7 (p. 543) 189 — ἐν τῇ τοξείῳ (?) cf. [Apoll.] bibl. 2, 98 Ἄρεος — Φρυγίαν cf. Eust. 402, 41 Ἄρεος — θυγατέρες εἰσίν cf. FGrHist 3, 15 c (test.) ἐπιφανεῖς (96) — Πενθεσίλεια cf. Eust. 402, 43 Ἀντιόπη — Θησεύς cf. Serv. auct. Verg. A. 11, 661 Ὀτρηρή (1) cf. Serv. auct. Verg. A. 1, 491 ἐπὶ Μύγδ. (4) — Δύμαντος cf. Eust. 402, 23; D ad Γ 185 ὠνομάσθησαν sq. cf. Eust. 402, 36: ἢ παρὰ τὸ πηροῦν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν . . . ὡς ἂν μὴ ἐμποδίζοιντο ἐν τῶ τοξεύειν . . . ἢ παρὰ τὸ πολλὰ μὴ χρῆσθαι μάζαις, κρέασι δὲ καὶ που καὶ χελώναις, ὡς αἱ ἱστορίαι φασί, καὶ σαύραις καὶ ὄφεισι, Eust. D. P. 828; Method. (An. Ox. 1, 80, 15: ἢ ὅτι τὸν ἕνα τῶν μαζῶν ἕκαιον χάριν τοῦ τοξεύειν ἢ ὅτι μάζαις οὐκ ἐχρῶντο, ἀλλ' ὄφεισι καὶ σκορπίοις καὶ σαύραις καὶ χελώναις, Lex. Alμ. 618, 37 [unde Et. Gud. 104, 12 Stef.]; vide Reitzenstein,

85 λαούς² om. E⁴ φησίν T φησίν, ὡς τὸ BCE³ φησίν λαούς, ὡς τὸ E⁴ 86 ἀτρεί-
δαο C ἀγαμέμνονι T 87 διὰ τούτου om. T 87 sq. δηλοῖ τ. ποτ. T ἴσως τοῦ
ποταμοῦ δηλοῖ b 88 γὰρ om. T ἔξεισι b, ἔξησι Bk. (recte) 89 le. T suppl.
Bk. (Vill.), om. b ἴσως γὰρ b τούτου susp., τούτο Bk. 91 sq. le. A
supplevi (auctore Vill.) 94—10 totum fere sch. abs. in E⁴ (exstant reliquiae
paucarum litterarum) 94 le. T supplevi, om. b οἴκ. T, αὐται φκουν b
(fort. rectius) 95 ἄρμ. Eust., ἀρμενίας T 96—02 αἱ δὲ — πενθεσίλεια om. Le
(et E⁴ ut vid.) 1 ἀναΐα B ἀναΐα Eust., T ὄτρηρή B 2 πενθησίλεια b ὅς
T, ὅς φασιν b (fort. recte) 2 sq. τὰς περιχώρους sc. γὰς, τοὺς περιχώρους Bk.
3—5 καταδραμεῖν — δὲ ἢ] ἀμαζόνες δὲ Le 4 ἄκμ. Eust. ἄκμωνος T 5
ἢ om. b

τοξεία) ἢ παρὰ τὸ μὴ χρῆσθαι μάζαις, χελώναις δὲ καὶ σαύροις καὶ ὄφεισιν. **b**(BCE³E⁴) **T** τινὲς δὲ ταῖς Σαυροματίσι φασὶ <τὰς> αὐτάς. **T** | ἀντιάνειραι δὲ αἱ ἴσαι ἢ ἐναντία τοῖς ἀνδράσιν. **b**(BCE³E⁴) 10

D Ἄμαζόνες ἀντιάνειραι: αἱ Ἄμαζόνες λέγονται εἶναι
ἐν τῷ τοξεύειν. **A**

ex. 190 *a.* ἐλίκωπες: ἀξιοθέατοι, εὐγενεῖς τὴν θέαν. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. *b.* <ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί:>
οὐκ ἀλόγως αὖξει τοὺς Ἕλληνας: τοὺς γὰρ πλείους καὶ κρατῆσαι 15
καλὸν καὶ ἠσσᾶσθαι ὑπὸ τούτων οὐκ ἐπονείδιστον. **b**(BCE³E⁴) **T**ⁱⁱ

ex. 191. δεῦτερον αὖτ' Ὀδυσῆα: οὐδετέρως διὰ <τὸ> „τὸ τρίτον
αὖτ' Αἴαντα“ (Γ 225), εἰ μὴ ἐνήλλακται, ὡς τὸ „πρώτην ἄλοχον θέτο
Μῆτιν“ (Hsd. th. 886), „τὸ τρίτον ἠγάγετο“ (ib. 901). **T**

ex. | *ex.* 192. εἶπ' ἄγε μοι καὶ τὸνδε: καλῶς ἔταξεν ἀρχὴν, φρόνησιν, 20
ἀνδρίαν. | ὁ δὲ χρόνος αὐτῷ λήθη ἐνεποίησεν Ὀδυσσεῶς. **T**

Did. | *Nic.* 193 *a.* <μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο:>
Ἀρίσταρχος „κεφαλὴν“. | βέλτιον δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ἵνα λείπη τὸ
ἔστιν. **A**^{im}

Nic. *b.* <μείων μὲν:> τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς λείποντος τοῦ 25
ἔστι. **T**ⁱⁱ

ex. 194. ἰδέ {στέρνοισιν}: ἀντὶ τοῦ καί. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ
ὀπῶς. **T**

Philol. 49, 1890, 407), sim. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 32, 31, Et. Gud. 104, 7 Stef.); Or. Werf. 611, 27 (= Et. Gen. [AB] Ἄμαζών): ἢ μὴ μάζαις χρωμένη, ἀλλὰ κρέασι. ἢ ὅτι τὴν μίαν θηλὴν ἔκαιον τὴν δεξιάν (τὴν δ. ἐνέκαιον Or. Werf.), ἵνα μὴ ἐμποδίζωνται τοξεύουσαι. (οὕτως Ὀρίων add. Et. Gen.); **D**; vide praeterea FGr Hist 4, 107, Strab. 11, 5, 1 (p. 504), Diod. 2, 45, 3, 3, 53, 3, Serv. (auct.) Verg. A. 1, 490, 11, 651, Isid. orig. 9, 2, 64 καὶ σαύροις (7) — αὐτάς cf. Steph. B. 81, 17; Hippocr. De aëre 17, Ephor. FGrHist 70, 160 (= Ps. Scymn. 880—85); Valk I 395 n. 332 ἀντιάνειραι sq. cf. Eust. 403, 14; Ap. S. 31, 16: τὰς δὲ ἀντιανείρας Ἄμαζόνας ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἰσάνδρους, ἐνιοὶ δὲ τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένους, ἀνδράσι· πολεμικαὶ γάρ, breuius 33, 19 190 *a* aliter **D**, **D** ad A 389 *b* τοὺς γὰρ πλείους sq. cf. Buehler, Beiträge (1964) 101 192 — ἀνδρίαν ad Γ 225 193 *a* — κεφαλὴν ad A 404 *b* (Did.)

7 sq. καὶ ὄφεισι καὶ σαύραις **b**, καὶ σαύραις καὶ ὄφεισιν Eust., **V** (fort. recte) 8
τὰς add. Wil. 9 ἀντιάνειραι sq. om. Le 14—6 sch. *b* fort. ante sch.
a transponendum 14 le. addidi 15 sq. οὐκ ἀλόγ. δὲ sq. conii. cum scholio
a (v. θέαν) **b** 15 τῶν γὰρ πλειόνων **b** 16 ἠτῶσθαι **b** ὑπὸ τούτων
om. **b** 17 τὸ add. Bk. 18 πρώτην (= Hsd.) Ma., πρῶτον **T** 19
τὸ τρίτ. **T**, δεῦτερον Hsd., Ma. 20—1 καλῶς — ἀνδρίαν sch. ad versus
Γ 166—229 pertineat 21 ἀνδρείαν Ma., fort. recte 22 le. add. Ldw.
25 le. add. Ma. 27 le. ἠδὲ στ.: **T** em. Bk. σημαίνει δὲ sc. ἰδέ, cum est imper.
aor.

196. αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν: *ex. | D (?)*
 30 περιφοιτᾷ, μὴ δόλος τις εἶη περὶ τὴν στρατιάν. στίξ δὲ τὸ ἐκ δύο φα-
 λάγγων, ὃ ἔστι διακοσίων τετταράκοντα ἀνδρῶν. **b**(BCE³E⁴) **T** |
 κτίλος οἶνει κίλος τις ὦν παρὰ τὸ κίειν. **T**

197. πηγεσιμάλλω: μελανομάλλω· οὔτος γὰρ ἐν λευκῷ ποιμνίῳ *ex.*
 διάδηλος ἔσται. **A b**(BCE³E⁴) **T** τῷ πραυτάτῳ δὲ εἴκασται **A b**
 35 (BCE³) **T** διὰ τὸ ἀτάραχον. **A b**(BCE³E⁴) **T**

198 *a.* {ὦστ'} οἰῶν: Ἀρίσταρχος δισυλλάβως ὡς αἰγῶν, καὶ Πτο- *Hrd.*
 λεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.). Ἀριστόνικος δὲ τρισυλλάβως, ὃς
 τ' ὀίῳν μέγα πῶϋ. ὁ μέντοι Πτολεμαῖος οὐχ ὑγιᾶς αἴτιον ἐπιφέρει τῆς
 δισυλλάβου ἀναγνώσεως· φησὶ γὰρ ὅτι ἡ εὐθεῖα μονοσύλλαβος ἔστιν,
 40 οἷς ὡς αἶξ. διαμαρτάνει δέ· οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητῆς μονοσύλλαβως
 εἶπε τὴν εὐθεῖαν, δισυλλάβως δέ, „τοῖσι δ' οἷς λάσιος“ (ω 125). καὶ
 τὰς πλαγίους δὲ κατὰ διάστασιν τοῦ ἰ λέγει, εἰ μὴ κωλύοι μέτρον· „ἐν
 δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἷος“ (I 207) καὶ „μῆλ' οἷές τε καὶ αἶγες“ (I 184)
 καὶ „Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν“ (κ 524). ἔνεκα δὲ μέτρον „οἷος ἀώτῳ“
 45 (α 443) καὶ „οἰῶν τε βληχῆν“ (μ 266). ὥστε εἰ καὶ ἐνθάδε μέτρον οὐ
 κωλύει, οὐδὲν ἦν ἐμποδῶν παραδέξασθαι τὴν τοῦ Ἀριστονίκου ἀνά-
 γνωσιν· καὶ γὰρ ἄλλως τὸ οἷς ἀναλογώτερον ἔσται δισύλλαβον ὄν
 τοῦ μονοσύλλαβου· πολλὰ γὰρ τὰ εἰς ἰς λήγοντα ἐπ' εὐθείας, οὐδὲν δὲ
 εἰς οἷς, ὃ τι μὴ μόνον τὸ οἷς καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ φθοῖς. **A**
 50 *b.* ὃς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οἰῶν ὡς, *Hrd. | ex.*

196 — περιφοιτᾷ cf. D, sch. δ 384 κτίλος οἶνει sq. cf. Eust. 403, 36; D, Or. 79, 12 (Et. Gen. p. 197 Miller, EM. 542, 33, Et. Gud. 350, 36), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 237, 20, Et. Gud. 350, 45); aliter sch. Pind. P. 2, 31 c. Vide sch. Nic. th. 452. 471; Porph. 1, 57, 19 197 cf. sch. ε 388, ψ 235, Ap. S. 131, 14; vide ad I 124; — διάδηλος ἔσται cf. Eust. 403, 42; D, Porph. 1, 57, 21, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 358, 1, Et. Gud. 465, 1), Et. Gen. (EM. 669, 17), aliter Alcm. fr. 1, 48 P. (cf. He. πηγόν), Antim. fr. 145 W., sch. Call. h. 3, 90 198 nullum signum ante versum in A; tamen sch. Aristonici vid. fuisse, cf. sch. Herodianī a Et. Gen. (AB) οἷων (paulo brevius), fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 404, 2, brevis et confuse Ep. Hom. (An. Ox. 1, 321, 11, Et. Gud. 423, 46) καὶ γὰρ ἄλλως (47) sq. h(Ag Ge P¹¹ V³ V⁴): παραφυλάξωμεν ὅτι ὁ (ὁ om. P¹¹ V³) Ὀμηρος τὴν ὀνοματικὴν (τὰ ὀνοματικά P¹¹) αἶε δισύλλαβον (δισύλλαβα P¹¹) οἶδε. δύο δὲ ταῦτα ἔχομεν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μονοσύλλαβα, (τὸ add. Ge) οἷς καὶ (καὶ om. P¹¹) φθοῖς ὃ τι μὴ (49) sq. cf. Theogn. 97, 19. 134, 18

30—1 περιφοιτᾷ δὲ (pone D) E⁴ 30 δόλος τις T πῶς τις δόλος b εἶη] ἔστι C, ἡ Ma., at cf. Schwyzer-Debrunner 338; vide ad H 114 b²/a² περὶ T κατὰ b στρατεῖαν b 30 sq. φαλαγγῶν CE³ 31 διακ. τεττ. scripsi, σμ' b T ἀνδρῶν om. T 33 le. T, πηγεσιμάλλον: A, om. b τῷ ποιμνίῳ b, fort. recte 34 τῷ πραυτάτῳ b εὐπραυτάτῳ T 35 ἀτάραχον αὐτοῦ E⁴ 36—49 post sch. Γ 201 in A, transposui 36 (le.) ὦστ' del. Lehrs (le.) ὀίῳν Lehrs αἰγῶν A 41 al. 37 sq. ὃς τ' — πῶϋ om. Et. Gen. ὡς τὸ ἰων A em. Lehrs 48 ἐπ' Et. Gen., ἀπ' A 50 le. T, ὃς τ' οἰῶν A, om. b

αίγων ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς „ὄϊων“ ὡς δαΐδων, λέγων ὡς οὐ κλίνει τὸ
μονοσύλλαβον ὁ ποιητής, εἰ μὴ μέτρον κωλύσειεν. A b(BCE³E⁴) T |
πῶϋ δὲ παρὰ τὴν πόαν· ἢ πῶϋ ἐστὶ <παρὰ τὸ πῶ τὸ> πίνω. T

ex. 200—2. οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς/
<———— πυκνά>: ἐν βραχεῖ τὸ ἐπίγραμμα πάντα ἔχει. μετὰ ἐπαίνων 55
δὲ περὶ ἐκάστου ἐκτίθεται διὰ τὸ προσπεπονηθῆναι τῷ Ἑλληνικῷ. A b
(BCE³E⁴) T

D 201. ἐν δῆμῳ Ἰθάκης: ἔστι νῆσος τῆς Κεφαλ(λ)ηνίας. καὶ
τόπος ——— καὶ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν. A

ex. κραναῆς περ ἐούσης: καὶ λυπρὰ γὰρ χωρία πέφυκεν ἀρί- 60
στους ἀνδρας ἐκβάλλειν. ἦδει δὲ τούτους ὡς ξεισιθέντας παρ' αὐτῆ, ὃ
διὰ τὸ προσκορῆς ἐπὶ μόνου Ἰδομενέως ἐσήμανε· b(BCE³) T „πολ-
λάκι μιν ξείνισ(σ)ε(ν)“ (Γ 232). T

ex. 202. <παντοίους τε δόλους>: εἰσι γὰρ καὶ κακοὶ καὶ καλοί. b
(BCE³E⁴) Tⁱⁱ 65

ex. 203—6. <Ἀντήνωρ πεπνυμένος ——— δῖος Ὀδυσσεύς/
———— ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ>: ὁ ἀρχων τὸν ἀρχοντα καὶ ὁ
ῥήτωρ τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖ. b(BCE³) Tⁱⁱ

ex. 205 a. ἤδη γὰρ καὶ δεῦρο: ὅτε ἐκ Τενέδου ἐπρεσβεύοντο οἱ περὶ
Μενέλαον, τότε Ἀντήνωρ ὁ Ἴκετάνοσ ὑπεδέξατο αὐτούς, b(BCE³) 70
T καὶ δολοφονεῖσθαι μέλλοντας ἔσωσεν· ὅθεν μετὰ τὴν ἄλωσιν
τῆς Τροίας ἐκέλευσεν Ἀγαμέμνων φείσασθαι τῶν οἰκείων Ἀντήνωρος,
παρδάλεως δορὰν ἐξάσπας πρὸ τῶν οἰκῶν αὐτοῦ. b(BCE³E⁴) T

Ariston.

b. <ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ':> ὅτι παραλλήλως τὸ ἤδη

δ πῶϋ δὲ sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 358, 10, Et. Gen. [AB] πῶϋ); Beiträge
235 παρὰ τὴν πόαν ad Λ 678 201 — ἐκβάλλειν cf. Eust. 404, 15 202 ad Δ
339 a 203—6 Ge: ὁ ἀρχὼν τὸν ἀρχοντα ἐπαινεῖ, ὡς ὁ Πρίαμος τὸν Ἀγαμέ-
μνονα (cf. Γ 182), καὶ ὁ ῥήτωρ τὸν ῥήτορα, ὡς ὁ Ἀντήνωρ τὸν Ὀδυσσεά, scriba
scholio h (hodie deperdito) usus est aut (quod est veri similium) exempla ipse addi-
dit, cf. Eust. 406, 24 205 a cf. D ad Γ 206, [Apoll.] bibl. ep. 3, 28—9, Serv. (auct.)
Verg. A. 1, 242, sch. Veron. Verg. A. 1, 242; Strab. 13, 1, 53 (p. 608 = TGF² ed.
Nauck p. 160, cf. A. C. Pearson, The Fragments of Soph. I, Cantabrigiae 1917,
87) καὶ δολοφονεῖσθαι — ἔσωσεν cf. Eust. 405, 22 b ad Γ 184 a, cf. Ep.

51 ὄϊων ὡς δάδων BE⁴ οἶων ὡς δάδων CE³; δαΐδων Σ 492 al. 52 κωλύσει
A b 53 πῶϋ Ma., πῶς T παρὰ τὸ π. τὸ addidi (cf. test.) 54 sq. le. T
supplevi, ὃς τράφη: A, om. b 56 ἕκαστα b 58 κεφαληνίας A em. Vill.
61 ἐκβάλλειν T ἐκφέρειν b 62 ἐσήμανεν:— CE³, ἐσήμανεν (tum spat. ca. 1 cm)
B 63 ξείνισε T em. Ma. 64 le. add. Li, om. b T καλοὶ καὶ κακοὶ b
66 sq. le. addidi auctore Bk., qui ant. πεπν. scripsit 69 ὅτε γὰρ ἐκ pone sch.
Γ 201 (coni. cum v. ἐσήμανεν) b 71 σώζει E⁴ 71 sq. τῆς τροίας ἄλωσιν
ἀγαμέμνων ἐκέλευσε b 72 οἰκείων b οἰκῶν T 74 le. add. Vill. ὅτι A,
ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. τὸ ἤδη aut τὸν δη legi potest in A

75 τῷ ποτέ. A^{int}

ex.

c. <δεῦρό ποτ':> ποτέ δεῦρο, εἰς τόπον. Tⁱⁱ

206 a. σεῦ ἔνεκ' <ἀγγελίης>: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „σῆς Ariston. | D ἔνεκ' ἀγγελίης“. οὐ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν, τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἀγγελος. | πρὸ τοῦ στρατεῦσαι ——— 'Αν-
80 τήνωρ ξενίζει φιλοφρόνως. A

b. <ἀγγελίης> ὡς ἀγχονίης· θάνατος, ὀρθῆς. Tⁱⁱ

ex.

c. σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης <σὺν ἀρηϊφίλω Μενελάω>: οὐ ex.

ῥιποκινδύνως Μενέλαος ἔρχεται, ἀλλ' εἴ πως αἰδεσθῶσι τὸν παθόντα· εἰ γὰρ 'Ελένης χάριν ὁ πόλεμος, πόσον εἰ Μενέλαος ἀνήρητο; b
85 (BCE³E⁴) T 'Οδυσσεὺς δὲ ὡς συνετὸς σκοπήσαι τὰ βαρβάρων, ὅπως ῥώμης ἔχοιεν. οὐχὶ δὲ Νέστωρ· οὐ γὰρ μόνον συνετούς, ἀλλὰ καὶ δραστηρίους πρεσβεύεσθαι δεῖ. b(BE³E⁴) T

207. <ἔξεινισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα>: ὅτι παραλλήλως Ariston.
ἔξεινισσα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίστε ἀντὶ τοῦ ξενίζειν τίθησι. A^{int}

90 208. <φύνην> τὸ εἶδος. Tⁱⁱ

ex.

210. <ὑπέιρεχεν>: ὑπὲρ αὐτὸν εἶχεν. Tⁱⁱ

ex.

211 a.¹ ἄμφω δ' ἔζομένω <γεραρῶτερος ἦεν 'Οδυσσεὺς>: Ariston.
ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ᾧ γράφει „ἔζομένω“. τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις
ἔχει, ἀμφοτέροι ἢ ἀμφοτέρους. καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέροι δὲ καθήμενοι,
95 κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθημένων δὲ ἀμφοτέρων, καὶ
1 ἔστι σύνηθες ὡς ἐπ' ἐκείνου· „οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν“ (μ 73), ἀντὶ
<τοῦ> τῶν δύο σκοπέλων. A

Hom. (An. Ox. 1, 184, 23, Et. Gud. 236, 44, EM. 418, 56) παραλλήλως ad
A 99 a 206 diplo non periestigm. ante versum in A, fort. error scribae a
ad Δ 384 a. N 252. O 640 (Ariston.), cf. Ap. S. 7, 12, He. (α 377. 380), Et.
Gud. 9, 7 Stef.; Ribbeck, Philol. 8, 1853, 672; Brugmann, Probl. 70, 1; Roemer,
Zen. 690; Leumann, H. W. 168; Valk II 200 n. 518 σῆς . . . ἀγγελίης vide
Leaf ad T 336 ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἀγγελος ad Λ 140 a/b; cf. EM. 7, 34 (Et.
Cas. gl. 50) 207 παραλλήλως ad A 99 a τὸ γὰρ sq. ad Γ 354 c. Z 15.
l 481, cf. D ad Z 15, sch. δ 29, Ap. S. 163, δ, Amm. 499; Lehrs Ar.² 146 210
cf. D 211 a¹ ad K 224. Π 317 (Ariston.), cf. D, sch. σ 95; Lesbon. 42, 10,

76 le. addidi 77 le. A suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ (debuit ἡ δ. περι-
στιγμένη), ὅτι Vill. 81 le. add. V^c ἀγχ. vox aliunde ignota ὀρθῆς sc.
πτώσεως 82 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 83 μεν. ἔρχ. om. T εἰ πως
T, ἦν πως b (fort. rectius) τὸν T ὡς b 84 πόλεμος γέγονε, πῶσω μᾶλλον εἰ b
86 οὐχὶ δὲ T ἀλλ' οὐχὶ b 88 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι
Vill. 90 le. add. Ma. 91 le. add. V^c 92—02 pone sch. Γ 215 a¹ in A,
trps. Vill. 92 le. A supplevi (le.) δὲ ἐξ. A em. Vill. 93 ὅτι A, ἡ διπλῆ
περιστιγμένη, ὅτι Vill. γράφει ἀμφοῖν δ' ἐξ. Dtz. (cf. Eust. 406, 14), at cf. e. g.
Ar. Rh. 1, 1169; fort. γράφει ἀμφω δ' ἔζομένω 94 ἔχειν A em. Vill., ἐπιδέχεται
Frdl. 95 ἀμφοτέρων Bk., προτέρων A 2 τοῦ add. Bk.

- a*² ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς: ὡς τὸ „σύν τε δὺ' ἐρχομένω“ (Κ 224) καὶ „οἱ δὲ δύο σκόπελοι“. **T**
- ex.* 212. ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους: τρεῖς τρόπους ῥητορείας οἶδεν Ὀμη- 5
ρος, τὸν ἀπολελυμένον, βραχύν, ἱκανὸν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα παραστή-
σαι, ὃν Λυσίας ἐζήλωσεν· τὸν δὲ ὑψηλόν, καταπληκτικόν, μεστὸν
ἐνθυμημάτων, καὶ τούτων ἀθρόως λεγομένων, ὃν Δημοσθένης· τὸν δὲ
πιθανὸν καὶ τεχνικόν, πολλῶν πλήρη δογμάτων, ὃν Ἰσοκράτης
ἐζήλωσε, τὸ γνωμικὸν καὶ σαφὲς ἐπιλεγόμενος. **A b**(BE³E⁴) **T** 10
ἀπολελυμένος Μενέλαος Λυσίας, πυκνὸς Ὀδυσσεύς Δημοσθένει, πιθα-
νὸς Νέστωρ Ἰσοκράτη. **T**
- ex.* 213. ἐπιτροχάδην ἀγόρευε: παρατρέχων καὶ τὰ καίρια μόνον
λέγων. **b**(BCE³E⁴) **T**
- D** ἐπιτροχάδην: βραχυλόγοι γὰρ οἱ Λάκωνες ———— τουτ- 15
ἔστι πυκνὰ καὶ πολλά. **A**
- ex.* 214 *a*¹ παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως: οὐχ ὡς Λάκων·
οὕτω γὰρ Δωριεῖς. ἀλλ' ὅτι ἀπορώτεροι οἱ νέοι καὶ τὸ ἀνθηρὸν διώ-
κοντες. **T**
- a*² οἱ γὰρ νέοι, ἀπειρότεροι τοῦ τὰ πλείονα καὶ συμφέροντα 20
λέγειν ὄντες, τὸ ἀνθηρὸν μόνον καὶ χάριεν διώκουσιν. **b**(BCE³E⁴)
- Nic.* 215 *a*¹ (οὐδ' ἀφαμαρτοεπής) ἢ καὶ γένος ὕστερος ἦεν:
ἔαν βαρύνωμεν τὸν ἢ σύνδεσμον, διαστελοῦμεν βραχύ· κείσεται γὰρ
ἀντὶ τοῦ εἶ συναπτικῷ. ἔαν δὲ περισπῶμεν, τελείαν στίξομεν· παρα-
πληρωματικὸς γὰρ ἔστι· καίτοι νεώτερος ἦν. **A** 25

Anon. fig. 152, 7 κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως ad A 171 *a* *a*² cf. Eust. 406, 17
212 cf. Eust. 406, 39; Anon. fig. 152, 12 ἀπολελυμένος Μενέλαος (11) sq. cf.
Gell. N. A. 6, 14, 7 213 Ge (e T ut vid.), cf. Eust. 406, 27 (. . . τὰ καίρια μόνον
ἐν βραχεῖ ἐπιλεγόμενα, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχοντι); 407, 11; D παρατρέχων cf.
Lex. Aἰμ. 624, 56 (unde Et. Gud. 512, 5 Stef.) 214 *a*¹ cf. Eust. 407, 14; —
Λάκων cf. D ad Γ 213, sch. Eur. Or. 640, sch. Thuc. 4, 84, 2 ἀλλ' ὅτι sq. cf.
Anon. fig. 152, 17 215 *a*¹ ad E 278 (Nic.). Vide ad A 219 *a* (A), Γ 46—52

4 οἱ δὲ Ma. οἶδε T 5—12 pone sch. Γ 216 (coni. cum v. κατάπληξιν) in T, pone
sch. Γ 220 *b* in **b** 5 le. Bk. (Vill.), ὕφαινον: A, om. **b** T οἶδε post τρεῖς **b** τό-
πους **b** ῥητορίας A 6 βραχύν καὶ ἀπολελ. καὶ ἱκανὸν **b** 7 ὃν — ἐζηλ. om.
A ἐζήλωσε BE³ δὲ om. **b** 7 sq. ὑψ. καὶ καταπλ. καὶ μέγιστον καὶ ἐνθ. μεστὸν
b 8 λεγ.] ἐκφερομένων **b** ὃν T ὡς νῦν ὃν **b**, om. A δὲ om. **b** 9 καὶ
πολλῶν (καὶ μέγιστόν πολλῶν E³) **b** πλήρης A δογμ.] διηγημάτων Wil.,
parum probabiliter ὃν] ὧν A 9 sq. ὃν ἰσοκρ. post ἐπιλεγ. **b** 10 ἐζήλω-
σεν A, om. **b** τὸ] καὶ τὸ **b** ἐπιλεγόμενον **b** 13 καὶ T τὰ πολλὰ καὶ **b** τὰ
περισσὰ καὶ Ge (cf. Eust.) μόνον E³Ge 18 τὸ Ma., τὸν T 20—1 οἱ γὰρ
sq. post sch. Γ 213 (coni. cum v. λέγων) **b** 21 μόνον ante διώκ. E⁴ χάριεν **b**
em. Bk. 22 le. A suppl. Frdl. (le.) ἢ Vill., ἢ A; ἦεν Vill., εἶεν A 24 εἶ
Vill., ε̄ A 25 fort. γὰρ ἔσται

*a*² ἀντί τοῦ εἶ. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἀφαμαρτοεπῆς στίζουσι
τελείαν, εἶτα καὶ περισπῶσι τὸν ἦ μετ' ἐπιτάσεως· καίτοι νεώτερος ἦν.
b(BCE³E⁴) T

b. <ἦ:> πιθανώτερον βαρύνειν τὸν ἦ, καὶ ἀντί τοῦ εἶ παρα- *Hrd.*
30 λαμβάνεται. A^{im}

216. ἀναίξιεν Ὀδυσσεύς: τὸ πρόθυμον δηλοῖ τῆς ἐγέρσεως *ex.*
πρὸς κατάπληξιν. b(BCE³E⁴) T

217 *a*. στάσκειν: ὅτι οὐ σχεδιάζειν δεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν στάσιν τῶν *ex.*
ἐρούντων μεμελετημένην εἶναι· b(BCE³E⁴) T οἶδε γὰρ καὶ αὕτη
35 πολλακίς ὑπόνοιαν κινεῖν. ῥητορική οὖν ἢ στάσις αὐτοῦ. ἀφροσύνην δὲ
σχηματίζεται πρὸς τὸ μὴ ὑπονοεῖσθαι παρὰ τοῖς ὀρώσιν· ἢ οἷα εἰκὸς
Μενελάου τὰς οἰκείας βλάβας ἐκθεμένου τεταράχθαι τὴν ἀγοράν· τῇ
εἰς ἑαυτὸν οὖν ἐπιστροφῇ καταρτίζει τοὺς ὀρώντας. A b(BCE³E⁴) T

b. <ὑπαί:> ὡς εἰ καὶ ἐντελής ἦν, οὕτως ἀναγνωστότερον, φυλάτ- *Hrd.*
40 τοντας τῆς προθέσεως τὸν τόνον. A^{im}

218. <σκήπτρον:> σημειωτέον δὲ ὅτι ——— ὄμνυσι κατ' αὐ- *D*
τοῦ. A^{int}

219 *a*. ἀλλ' ἀστεμφές <ἔχεσκειν αἶδρεῖ φωτὶ ἐοικώς>: *Ariston.*
πρὸς τὸ ἀστεμφές, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον· ὁ γὰρ Ἀνακρέων· „σὺ
45 γὰρ ἦς ἔμοιγ' ἀστεμφής“ (fr. 22 P.). καὶ ὅτι τὸ αἶδρεῖ κατὰ τὸ
βαρὺ προενεκτέον. A

*b*¹ <αἶδρεῖ φωτὶ ἐοικώς> αἶδρεῖ προπαροξυτόνως *Hrd.*
ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς αἰδρις· „χώρου αἰδρις ἑών“ (κ 282). ταύτης δὲ
τῆς εὐθείας ὀφείλει γενικὴ ἐκπίπτειν αἶδρεος, καὶ αἶδρεῖ· οὐ γὰρ
50 δὴ γε διὰ τοῦ δ· οὐ γὰρ ἔστι παρώνυμον μακρᾶ παραληγόμενον.

(Nic.) νεώτερος cf. D, Eust. 407, 18 *b* ad Γ 46 (Hrd.) 217 *a* cf. sch. Ar.
nub. 191; — στάσις αὐτοῦ cf. Quint. inst. or. 11, 3, 137 sq. (impr. 158). 12, 10, 64;
vide sch. β 15 *b* ad B 824 *a* (Hrd.) 219 *a* ἀμετακίνητον ita ad B 344 *b*, D,
cf. Ap. S. 45, 7; Eust. 407, 24 καὶ ὅτι τὸ (45) sq. ab Aristonico abiud. Friedl. *b*
γενικὴ (49) — ἴδριδες (55) Et. Gen. (B, deest A) αἶδρις· „αἶδρι φωτὶ ἐοικώς“. |
ἔστι ῥῆμα εἶδω — μετὰ τοῦ στερητικοῦ αἶδρις (interpol. ex Orione, cf. Or. 78, 19) |
ἢ γενικὴ αἰδρεως ὡς ὄφρις ὄφρεως, καὶ αἶδρει καὶ αἶδρεῖ· οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ· οὐ γὰρ
ἔστι παρώνυμον ἡμακροκατάληκτον, ὥστε ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυιδριδι
καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡπολυιδριδα (ιδριδα Sym., EM.) καὶ παρὰ Φρυνίχῳ (Sym.,
φρύνιχον B) ἴδριδες. οὕτως εὗρον σχόλιον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος, cf. Bei-
träge 129 οὐ γὰρ δὴ γε (49) sq. cf. Eust. 407, 36: οὐ γὰρ ἔστιν οὐδὲ τὸ αἰδρις παρῶ-

26 ἀντί *b*, εἰ καὶ γένος ὑστερος ἦεν: ἀντί T τοῦ εἶ T 27 περισπ. *b* περί (cp.)
T νεώτατος T 29 le. addidi τοῦ εἶ A em. Bk. 29 sq. παραλαμβάνειν
Vill. 31 δηλοῖ om. T 33 le. AT, om. *b* σχεδ. T ἀσχημονεῖν ἐν τινι
δημηγοροῦντα *b* 34 γὰρ καὶ αὕτη T γὰρ καὶ αὕτη *b* ἢ στάσις A 35 εἰς τι
κινεῖν A αὐτοῦ] ὀδυσσεώς A 36 παρὰ om. AC ἦ om. *b* 39 le. add.
Bk. 41 le. add. Vill. 43 > ἀλλ' ἀστ. le. A supplevi 44 πρὸς A, ἢ διπλῆ
πρὸς Vill. 45 ἦς A, εἰς Bgk. 47 le. add. Lehms 49 γενικῆι A em. Vill.
50 δὴ γε A, δεῖ Et. Gen.

ἀλλ' ὡς τὸ ἔχισ πόσις ὄφισ, οὕτως ὀφείλει κλίνεσθαι. ὥστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῆ Σαπφοῖ τὸ „πολυίδριδι“ (fr. 190 L.-P.), εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλήθη· ὁ γὰρ Σοφοκλῆς „ίδριδα“ ἔφη (fr. 953 N.² = 1056 P.) τὴν αἰτιατικήν. ὁ τε Φρύνι-⁵⁵χος (fr. 22 N.² = com. fr. 90 K.) τὴν εὐθείαν „ίδριδες“. γένοιτο οὖν ἡ δοτικὴ ἀΐδρεϊ φωτὶ ἔοικώς κατὰ τὸν προκειμένον λόγον. οὐδὲν δὲ θαυμαστόν, εἰ διὰ τοῦ ἰ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν προφέρονται Ἰωνες, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ εἰ, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ἰ· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητῆς⁶⁰ φησιν „εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος“ (π 75), τὴν δὲ δοτικὴν „χαριζομένη πόσει ᾧ“ (E 71). A

β.² ἀΐδριϊ ἀπό τοῦ αἰδρις, καὶ δι' εὐφωνίαν τὸ ἕτερον ἰ μετατίθεται. b(BCE³) T

Ariston. 220 a. φαίης κεν: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει ὡς πρὸς⁸⁵ τὴν Ἑλένην λεγόμενον. κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτέον ἐν ἴσῳ τῶ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ „ἔνθ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις“ (Δ 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. A

ex. β. ζάκοτον (—— ἄφρονα): διὰ τὸ ὑπόδρα ὄρᾶν, ἄφρονα δὲ διὰ τὸ ἀκίνητον τοῦ σκῆπτρου. b(BCE³E⁴) T⁷⁰

Nic. 221—2. ἀλλ' ὅτε δὴ ὅσα τε μεγάλην (—— χριζομένη-⁸⁰σιν): τετράκις ἐν τῶ προσώπῳ φυλακτέον τὰς ὑποστιγμάς διὰ τοῦ (ὄτ)ε (ἀποτελουμένας). T

νυμον μακροπαράληκτον, ἵνα διὰ τοῦ δ κλίνηται, ὥστε κατὰ τοὺς παλαιούς ἀμαρτάνει Σαπφῶ καὶ Σοφοκλῆς καὶ Φρύνιχος διὰ τοῦ δ κλίνοντες. οὐδὲν δὲ θαυμαστόν, εἰ διὰ τοῦ ἰ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν Ἰωνες προφέροντες (οἷον ἴδριος, ὄφισ) τὴν δοτικὴν διὰ τοῦ εἰ προάγουσιν, οὐ διὰ τοῦ ἰ. ἴσως γὰρ τοῦτο διὰ τὸ κακόφωνον τῶν δύο ἰ τοιοῦσιν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ πόσις . . . τὴν μὲν γενικὴν διὰ τοῦ ἰ ἔχει, οἷον „εὐνήν αἰδομένη πόσιος“, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ εἰ „χαριζομένη πόσει ᾧ“. οὕτως Ἡρόδωρος 220 nullum signum ante versum in A, fort. error scribae a ad Γ 392 b. Δ 223 c. 429. E 85 a. Z 58. O 697 (Ariston.), cf. sch. η 293, sch. Eur. Or. 314, sch. Ar. Ach. 24; Ps. - Longin. De subl. 26 (ubi O 697 et E 85 laudantur). Vide ad N 287 (Ariston.) φαντασίαν ἔχει ad Λ 699. O 544 (Ariston.) ἔφη τις ἄν de tempore vide ad E 85 221—2 ad Γ 288 ἐν

51 πόσις Γ 329 al., ὄφισ cf. M 208 53 ἐκλήθη A em. Bk. 62 ἀΐδριϊ scripsi, ἀΐδρι φωτὶ: ἀΐδριϊ T, om. b καὶ δι' T ἀλλὰ διὰ τὴν b ἕτερον T δεῦτερον b 63 μετατίθεται E³T μετατίθεται BC 64 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 66 ἔφη A, expectes φαίη 68 le. T supplevi, om. b ὑποδράξ b 70 sq. le. T supplevi 71 τετράκις sc. Γ 209. 212. 216. 222 71 sq. διὰ τοῦ ε T suppl. Frdl.

221. μεγάλην: διὰ τὸν θόρυβον τῶν Τρώων ἢ διὰ τὴν κατά- *ex.*
πληξιν τῶν ἀδίκων. b(BCE³E⁴) T
- 75 222 a.¹ <νιφάδεσσιν ἑοικότα χειμερίησιν>: ἡ εἰκὼν ἀφορᾷ *ex.*
πρὸς τὸ τάχος τῆς ῥητορείας· διὰ μὲν γὰρ τοῦ ἴεπαε[τ] πλήθους δηλοῖ
τὸ πυκνὸν τοῦ λόγου, διὰ δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ σαφές, διὰ τῆς νιφάδος
τὴν φρίκην τῶν ἀκουόντων. καὶ αἱ μὲν χειμέρια ἀπαλαί, αἱ δὲ ἔαριναί
ἐκκόπτουσι τοὺς καρπούς. b(BCE³E⁴)
- 80 a.² νιφάδεσσιν ἑοικότα <χειμερίησιν>: ἡ εἰκὼν πρὸς
τὸ τάχος, τὸ πλῆθος, τὸ πυκνὸν, τὸ σαφές, τὸ λευκὸν τῆς νιφάδος,
τὴν φρίκην τῶν ἀκουόντων. καὶ αἱ μὲν χειμέρια ἀπαλαί, αἱ δὲ ἔα-
ριναί ἐκκόπτουσι τοὺς καρπούς. T
- 224 a. οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος <ἀγασσάμεθ' εἶδος *Ariston.*
85 ἰδόντες>: πρὸς τὸ σιωπῶμενον, ὅτι συνυπακούσαι δεῖ τὸ οὐ τότε
οὕτως ἔθαυμάσαμεν τὸ εἶδος ἰδόντες ὡς τὴν κατά λόγον δύναμιν. A
b.¹ οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασ(σ)άμεθα: οὐχ *ex.*
ὡς ἔτι τὴν μορφήν ἔθαυμάσαμεν, ὥσπερ τὸν λόγον. T
b.² οὐχ οὕτως ἐπὶ τῇ μορφῇ τότε ἔθαυμάσαμεν, ὅσον ἐπὶ τῷ
90 λόγῳ ἐξεπλάγημεν. b(BCE³)
- 225 a.¹ <τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα> μετὰ τὴν τῆς φρονήσεως *ex.*
τάξιν τὴν τῆς ἀνδρείας τέταχεν· Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ φρονιμώτερος,
Αἴας δὲ ἀνδρειότερος. b(BCE³E⁴)
- a.² τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα: μετὰ φρόνησιν ἢ ἀνδρεία. T
- 95 226. ἡ ὕς τε: προσηγῆς τὴν ὄψιν. T *ex.*
- 1 227 a. κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὤμους: οὕτως σὺν τῷ τέ ἡ *Did.*
'Ἀριστάρχου καὶ ἡ 'Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A^{im}
b. ἔξοχος <—> κεφαλὴν ἢ δ' εὐρέας ὤμους: διὰ *ex.*
μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ μῆκος, διὰ δὲ τῶν ὤμων τὸ πλάτος. T

τῷ προσώπῳ ad E 297 (Hrd.); πρόσωπον nihil est nisi oratio personae Ulixis tributa, cf. Friedl., Nic. 170 221 cf. sch. i 491 222 cf. Eust. 408, 1; D, Strab. 1, 2, 5 (p. 17) 224 b cf. D 225 ad Γ 192 227 b τὸ πλάτος cf.

73 le. BC, μεγάλην δὲ pone sch. Γ 212 (v. δν Ἰσοκράτης) E⁴, om. E³T 73 sq. κατάπληπιν (sic) T 74 ἀδικιῶν b 75 le. add. Vill. 76 ῥητορ[absc. C ἔπεα del. Bk. 77 δὲ τοῦ λ[absc. C διὰ δὲ τῆς E⁴ 78 τὴν φρίκην BE³, τὴν φρι[absc. C, τὸ πλῆθος E⁴ 80 le. T supplevi 81 σαφές | //// τὸ λ. T (initio versus alterum τὸ erasum esse videatur) 84 sq. le. A suppl. Frdl. 84 (le.) ὄδυσσῆος A em. Vill. 85 πρὸς A, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. τὸ²] fort. τῷ 86 ὡς] fort. τὸ ὡς 87 le. T suppl. V 91 le. add. Vill. (ἀφαντα iam Li) 92 ἀνδρείας ci. E⁴ 1 τέ² A, fort. τε καὶ, sc. pro ἡδ' (ἡδ' est lectio vulg.) 2 ἀριστάρχου A em. Vill. 3 le. T suppl. Ma., possis κεφ. ἡδ' εὐρ. ὤμους:

- ex. | ex.* 229. <πελώριος,> ἔρκος Ἀχαιῶν: πελώριος οὔτος διὰ τὸν 5
ἕτερον Αἴαντα, τὸν Ὀϊλέως. | ὄρα δὲ πῶς b(BCE³E⁴) ἐπὶ μὲν
Ἀχιλλέως „μέγα ἔρκος“ φησὶν (cf. A 283—4), b(BCE³E⁴) T ἐν-
ταῦθα δὲ μόνον ἔρκος ἀπλῶς. b(BCE³E⁴)
- Ariston.* 230 a. Ἴδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν: ὅτι πλησίον ὁ Ἴδομενεὺς
Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσετο κατὰ τὴν ἐπιπόλησιν (cf. Δ 10
251—74) συμφώνως. παραιτητέον ἄρα ἐκείνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ
Καταλόγῳ (B 558) ὑπὸ τινων γραφόμενον „στῆσε δ' ἄγων ἰν'
Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες“· οὐ γὰρ ἦσαν πλησίον Αἴαντος
Ἀθηναῖοι (cf. Δ 326—7). A
- ex.* b. <ἐνὶ Κρήτεσσι> θεὸς ὧς: τῷ κάλλει. τὸ δὲ Κρήτεσσι 15
προσέθηκεν, ὅπως δειχθῆι μὴ δελεασθεῖσα. ἢ τοῖς τρόποις αὐτὸν
ἐχαρακτήρισεν ὡς εἰδυῖα τῇ συνεχεῖ ξενίᾳ. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 232. <ξείνισσεν:> ὡς συγγενῆ. Tⁱⁱ
- ex.* 235. <οὓς κεν εὖ γνοίην καὶ τοῦνομα μυθησαίμην:>
ἀντὶ τοῦ γινώσκω b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ καὶ μυθοῦμαι. b(BCE³E⁴) 20
- ex. | ex. |* 236 a. οὐ δύναμαι ἰδέειν: τοῦτό φησιν ὡς πάντη μὲν ἐκπετά-
ex. (?) σασα τὴν θέαν, οὐδαμῆ δὲ ἰδοῦσα. | πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλ-
λεται τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν; δῆλον οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητής,
βουλόμενος εἰπεῖν τὴν ἀφάνειαν αὐτῶν. ἠγνόει δὲ τὰ περὶ αὐτῶν,
ἴσως μὴ συγχωρουμένη συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις. b(BCE³E⁴) 25
T | Ζηνόδοτος δὲ διοικητὰς ὑπολελειφθαι τῆς Ἑλλάδος φησὶν τοὺς
Διοσκούρους. T
- Hrd.* b. ἰδέειν: οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τούναντίον
ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν, ὡσπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ
εὐφρανέειν· οἱ γὰρ δεῦτεροι <ἀόριστοι καὶ> μέλλοντες οὐκ ἔχουσι 30

Soph. Ai. 1250 229 ὄρα δὲ sq. cf. Eust. 408, 41 230 a — συμφώνως ad Δ
251. 273. K 53. 112 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 221, Goedhardt 40; vide ad M
335 παραιτητέον ὄρα sq. ad B 558 235 cf. D 236 a cf. Porph. 1, 58, 5.
59, 11, D ad Γ 237, Eust. 410, 21 Ζηνόδοτος (26) sq. cf. Eust. 410, 15: Ζηνόδοτος
δὲ διοικητὰς ἐν Λακεδαιμονίᾳ φησι καταλελειφθαι αὐτούς. De Zenodoto, operis auc-
tore quod Ἱστορικὰ ὑπομνήματα inscribatur, cf. Pusch 162 et 169 b Ge
(ex h?); incertum an fr. Il. Pros. (2, 41, 1). Fort. interpolatum e Hrd. παθ. (2,

5 le. T suppl. Bk. (πελωριος· le. Li), om. b 6 ἕτερον — οἰλέως] οἰλέως αἴαντα
E⁴ μὲν b δὲ T 7 μέγα πᾶσιν/ἔρκος Hom. 9 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill.
10 καὶ κατὰ Lehrs ἐπιπόλησιν A em. Bk. 11 ἄρα A em. Bk. 15 le. T
supplevi (auctore Vill.), om. b τῷ om. T, fort. recte 16 δειχθῆι T φανῆ b
16 sq. αὐτὸν ἔχαρ. ὡς om. T 18 le. add. Ma. 19 le. add. Vill. 20 ἀντὶ
τοῦ om. E⁴ 21 sq. τοῦτό — ἰδοῦσα b, ὡς ἐκπετάσασα πάντη τὴν θέαν
T (abbreviata ut vid.) 22 οὐδαμῆ BE³ οὐδαμοῦ E⁴ δὲ om. T, fort.
recte ἐρωτ.] ἰδοῦσα E³ 23 περὶ om. C 24 ἠγνόει — αὐτῶν om. C 28
τὸ Bk., τοῦ A 30 ἀόρ. καὶ add. Lehrs

τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστῶτες. A

237. πύξ ἀγαθόν: ἐν πυγμῇ ἀνδρείον ——— Ὅμηρος ἐπ- D
εμνήσθη. A

238 a.¹ αὐτοκασιγνήτω: τοῦτο καὶ τοῖς πρώτοις δύναται Nic.
35 συνάπτεσθαι. b(BCE³) T

a.² δύναται αὕτη ἢ λέξις συνάπτεσθαι. A^{im}

b. αὐτοκασιγνήτω: ἀλλήλων ἀδελφούς ὁμομητρίους· καὶ ex.
τοὺς ὁμοπατρίους δὲ οὕτω καλεῖ, ὡς Αἴαντα καὶ Τεῦκρον. b(BCE³) T

239—41. <ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς/ Hrd.
40 ἢ δεῦρω ——— ἀνδρῶν:> ὁ μὲν πρῶτος ἢ σύνδεσμος βαρύνεται,
ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται, ἵνα τοιαύτη ἢ φράσις γένηται· ἢ οὐκ
ἠκολούθησαν, <ἢ ἠκολούθησαν> μὲν, οὐκ ἐθέλουσι δὲ μάχην κατα-
δύμεναι ἀνδρῶν; A^{im}

239—40. ἢ οὐχ ἐσπέσθην <———>/ ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο: ex. (Nic. et
45 ὁ Νικάνωρ (p. 170 Friedl.) ἄμφω ὀξύνει ὡς διαζευκτικούς, ὁ δὲ Hrd.)
'Ἡρωδιανὸς τὸν δεύτερον περισπᾶ, ὡς διαπορητικούς ἄμφω δεχό-
μενος. A^{im} b(BCE³E⁴) T

240 a. ἢ δεῦρω <——— νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν>: οὐκ ex. | ex.
ἔστιν Ἀττικὸν τὸ δεῦρω b(BCE³E⁴) T (οὔποτε γὰρ μακρᾶς Hrd.)
60 προκειμένης τὴν τοιαύτην ἔκτασιν ποιοῦνται), b(BCE³) T ἄλλ'
'Ἰωνικόν. b(BCE³E⁴) | τὴν δὲ πρόθεσιν ἔδει μὲν ἀναστρέφεσθαι καὶ
τῷ κυριωτέρῳ συντάπτεσθαι· ὁμως ἀδιαφόρως συντέτακται. b
(BCE³) T

308, 25, cf. 2, 815, 25); cf. Choer. Th. 2, 167, 33. 245, 1, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 216,
4) 238 b cf. D, Ap. S. 47, 27 239—41 ad A 190—2 (Hrd.); cf. Lehrs,
Quaest. ep. 54 239—40 ὡς διαζευκτικούς ad E 812 a (Hrd.) 'Ἡρωδιανὸς sq.
ad Γ 239—41 (= Hrd. 2, 41, 5) 240 a — 'Ἰωνικόν cf. Ge (ex h?): 'Ἰωνικὴ
ἐπέκτασις τοῦ ὀ εἰς ὦ, sim. Hrd. mon. 26, 32 (2, 933, 6), sch. D. Thr. (Σν) 277, 8; —

31 οἱ περισπ. ἐν. A, οὐκ ἐπέζηται ἢ ἔλενη (e sch. D ad Γ 237) per errorem Ge
34 le. Li, αὐτοκασιγνήτω τῷ μοι μία T, om. b τοῖς πρώτοις] Nic. scrip-
sisse τοῖς ἡγουμένοις vel τοῖς ἐπάνω vel τοῖς ἄνω suspicatur Frdl. (vide ad Γ 245)
37 ἄλλ. ἄδ. ὁμ. T, δηλοῖ δὲ τοὺς ὁμομητρίους ἀδελφούς pone sch. Γ 238 a⁴
(coni. cum v. συνάπτεσθαι) b καὶ T ἀλλὰ καὶ b, fort. recte 38 δὲ οὕτω T
οὕτως b 39—43 pone sch. Γ 239—40 in A, transposui 39 sq. le. addidi,
ἢ . . . ἢ add. Lehrs 44 le. T suppl. Ma., om. A b 45 ὁ¹) ὁ μὲν E⁴ et
Bk. ὡς] τοὺς A διαζευκτικούς T ὁ δὲ b, om. AT 48 le. ἢ δεῦρο T emen-
davi et auctore Bk. supplavi, om. b 49 δεῦρω E³E⁴, δεῦρο ss. ω C, δεῦρο BT
50 τὴν om. b 51 πρόθεσιν b πρόσωπον T ἔδει T οἶδαμεν b

- Hrd.* b. νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν: Νίκλας (fr. 3 B.) (οὐκ) ἀναστρέφει. οὐ συμφωνεῖ δὲ τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶ· φασὶ γὰρ Ἄρι- 55
σταρχον τοῖς κυριωτέροις συντάσσειν τὰς προθέσεις. A
- ex.* 242 a. δειδιότες: στυγοῦντες, b(BCE³E⁴) T ὡς „ρίγε-
δανῆς Ἐλένης“ (T 325) τῆς στυγητῆς. T
- Nic.* b.¹ ὄνειδεα <πόλλ' ἅ μοι ἔστιν>: ἐπὶ τὸ ὄνειδεα βραχὺ
διασταλτέον· ἐπὶ δὲ τὸ πολλά ὁ λόγος μὲν αἰρεῖ, διὰ δὲ τὴν συναλι- 60
φὴν οὐ παραδεκτέα ἢ ἀνάγνωσις. A
- b.² καὶ ὄνειδεα <πόλλ' ἅ μοι ἔστιν>: εἰς τὸ ὄνειδεα
στικτέον, ἐπειδὴ τὸ πολλά συναλειφόμενον οὐ δέχεται στιγμὴν ἐν
μεταξύτητι. b(BCE³E⁴) T
- ex.* c. πόλλ' ἅ μοι ἔστιν: ἀντὶ τοῦ δι' ἐμέ ἔστιν. b(BCE³E⁴) 65
T ἑαυτῆς δὲ κατηγοροῦσα ἔλεον ἐπισπάται. b(BCE³) T
- D αἴσχεα: Ἐλένη ἀρπασθεῖσα ————παρὰ Ἄλκμαϊν τῶ
λυρικῶ (fr. 21 P.). A
- D|D 243. ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν <φυσίζοος αἶα>:
οὔτοι δὲ φησι ———— λελόγγασιν ἴσα θεοῖσιν. | φυσίζοος δὲ ἦτοι 70
ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ———— πάλιν ἀναδοθῆναι. A
- D ἄλλως: Ἰδασ καὶ Λυγκεύς, Ἀφαρέως παῖδες ————
ἀποθανεῖν καὶ ζῆν. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ (N. 10, 55—90). A
- Ariston.* 244. <φίλη> ἐν πατρίδι {γαίη}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἐῆ
ἐν πατρίδι“. εἴτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων ἔσται τὸ „ἐῆ“, ἐνικὸν οὐχ 75
ἄρμόσει, εἴτε ἐπὶ τῆς Ἐλένης, ἔκθεσμός ἐστι τὸ οὕτω λέγειν· τοὺς δὲ
ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι. A

Ἄττικόν at cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 109, 14) b ad B 839 b (Hrd.); cf. Lehrs, Quaest. ep. 81 242 a τῆς στυγητῆς cf. D ad T 325 244 Ap. Dysc. pron. 48,7: φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἄριστάρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου (fr. 91 We.) παραδέξασθαι· ἐν γὰρ ἀπάσαις ἦν τὸ „ἐῆ ἐν πατρίδι γαίη“ (Bk., ἐν ἐς πατρίδα γαίην cod. A)· ὑπολαμβάνοντα τὸ ἑαυτῆς νοεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐῆ, δέον πάλιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν, synt. 215, 6: κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δεῖ νοεῖν ὡς καὶ τὸ „τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα / ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι φίλη“, ὅπερ εἶχε τὸ „ἐῆ“ ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν, {δ} (del. Uhl.) ἦν μάλιστα ἀκόλουθον· τὸ γὰρ „κάτεχεν“

54 οὐκ add. Lehrs 57 le. Bk., αἴσχεα δειδιότες T, om. b 59 le. A suppl. Frdl. 60 sq. συναλιφὴν vide ad A 63 b 62 le. T supplevi, om. b 62 sq. εἰς δὲ τὸ ὄνειδεα στικτέον (στικτέον δὲ εἰς ὄνειδεα E⁴) sq. pone sch. a (coni. cum v. στυγοῦντες) b 63 τὰ πολλά T, τὸ πόλλ' ἅ Ma. συναλιφόμενην T 64 μεταξύ T 65 le. T, τὸ δὲ πόλλ' ἅ μοι ἔστιν pone sch. b² (coni. cum v. μεταξύτητι) b δι' ἐμέ T ἅ χάριν ἐμοῦ C ἅ ἐμοῦ χάριν BE³E⁴ 66 εἰς ἔλεον b 69 le. A suppl. Vill. 70 φυσίζ. D φυσίζωος A 72 ἴδασ D εἶδασ A 74 le. A suppl. Bk. (Vill.), γαίη delevi ὅτι A, ἢ διπλῆ (debutit ἢ δ. περισστιγμένη), ὅτι Vill.

245 a.¹ κήρυκες δ' ἀνά ἄστῳ θεῶν φέρον (ὄρκια πι- *Nic.*
στὰ): τὸ θεῶν δύνανται καὶ (τοῖς) ἐπάνω συνάπτεσθαι, ἴν' ἢ κήρυ-
80 κες θεῶν, δύνανται καὶ τοῖς ἐξῆς, ὄρκια πιστὰ θεῶν· ὅπερ καὶ
βέλτιον. A

a.² κήρυκες δ' ἀνά ἄστῳ θεῶν (φέρων ὄρκια πι-
στὰ): ἐδύνατο τὸ θεῶν καὶ τοῖς πρώτοις συντάσσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι
ἐν τοῖς ἐξῆς (Γ 269) φησιν· „ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον“. b(BCE³) T

85 246 a.¹ καὶ οἶνον εὐφρονα: παρὰ γὰρ τὴν ὄνησιν ἐτυμολο- *ex.*
γοῦσιν· „καὶ αὐτὸς ὄνησσαι, αἶ κε πίησθα“ (Z 260). T

a.² ἐτυμολογεῖται παρὰ τὴν ὄνησιν, ὡς καὶ τὸ „αὐτὸς ὄνη-
σσαι“. ἢ παρὰ τὴν οἴησιν. b(BCE³)

248. κύπελλα: χύπελά τινα ὄντα, ἐνθα ὁ πηλὸς χεῖται. T *ex.*

90 250 a. (ὄρσοο, Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι:) *Nic.*
τελεία(ν) στικτέον μετὰ τὴν κλητικὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐξῆς ἀσύνδετα·
καλέουσιν ἄριστοι. A^{int}

b. ὄρσοο, Λαομεδοντιάδη: μετὰ τὴν προσαγορευτικὴν *Nic. | ex.*
ἢ στιγμῆ. b(BCE³) T | τὸ δὲ ὄρσοο ἀπὸ τοῦ ὄρσω ἐνεστῶτός
95 ἔστιν. b(BCE³E⁴) T

1 Λαομεδοντιάδη: μήτηρ Πριάμου ——— κατὰ δὲ Ἑλλάνικον D
(FGrHist 4, 139) Στρυμῶ. A

252. ἐς πεδίον καταβῆναι: ἠνεμόεσσα γὰρ ἡ πόλις. T *ex.*

254. μακρῆς ἐγχείησι: τοῦτο εἰς ἀγωνίαν ἄγει τὸν γέροντα. *ex.*
5 b(BCE³E⁴) T τὰ δὲ ὑπὸ Μενελάου βλασφημηθέντα (sc. Γ
108—10) σιωπῶσιν. b(BCE³E⁴)

ῥῆμα συναφές ἐστιν τῷ γῆ, καὶ τὰ τῆς ἀνωθυμίας πάντως εἰς ἀπλήν μεταστήσεται,
κατεῖχεν ἡ γῆ τοὺς προειρημένους δαίμονας ἐν τῇ αὐτῆς πατρίδι, τῆς προειρημένης
Ἑλένης, ὡς κάκεινο ἔχει „τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι / δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πα-
τρίδι γαίῃ“ (X 403—4), ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τοῦ Ἑκτορος. Vide Duentzer, Zen. 94;
Beiträge 327 246 — ὄνησσαι cf. Ep. Hom. (An. Par. 3, 357, 11, An. Ox. 1,
332, 18, Et. Gud. 422, 30 et 24, EM. 618, 26); Or. Koes. 182, 6 248 cf. sch.
α 142, Et. Gud. 354, 49; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 238, 24) 250 diple periestigm.
ante versum in A; incertum, an sch. Aristonici exstiterit a — κλητικὴν
cf. Ge (fort. ex h): τελεία ἐστὶ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν b ἀπὸ τοῦ ὄρσω cf. Ep.
Hom. (An. Ox. 1, 322, 26, EM. 633, 49, brevius Et. Gud. 436, 26), sim. Et. Gen.
ὄρσο (p. 228 Miller), aliter Et. Gen. (= EM. 111, 12) ad sch. A = D cf. T:
Λαομέδοντος πατὴρ Πριάμος μητρός ἐστι Ζεὺς (ἴππης in mg. int. a m. rec. adscriptum
252 ad E 26, cf. Eust. 412, 4; D

78 sq. le. A suppl. Vill. 79 τοῖς add. Frdl., cf. ad Γ 22 80 δύνανται del.
Frdl. 82 sq. le. T suppl. Vill., om. b 83 τοῖς πρώτοις vide ad Γ 238 a¹
85 (le.) εὐφρονα abesse malim 90 le. addidi 91 τελεία A em. Ddf. cl. A
ad Γ 130—4 92 ἀρι~ A em. Ddf. 93 προσαγόρευσιν b 94 δὲ om. E⁴

- Ariston.* 257. ναίοιμεν: ὅτι νῦν ὀρθῶς ἐν τῷ τοῦ κήρυκος λόγῳ γράφεται ναίοιμεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπάνω, ὅτε Ἀλέξανδρος λέγει (cf. Γ 74), οὐκέτι. A
- ex.* 258. *Ἄργος ἐς ἱππόβοτον (καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύ-
10 ναικα): *Ἄργος καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν καλεῖ. ἄμεινον δὲ *Ἄργος ἱππόβοτον τὴν Θεσσαλίαν λέγειν, Ἀχαιῖδα δὲ πᾶσαν τὴν Ἑλλήνων. b(BCE³) T
- ex.* 259 a. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων: φυσικὴ γὰρ ἢ φιλοπαιδία. ὁ δὲ
"Ἐκτωρ „ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας" (Γ 76), b(BCE³E⁴) T τέλος 15
ὡσανεὶ ἐπιζητῶν τοῦ πολέμου. b(BCE³E⁴)
- Did.* b. <ἐκέλευσε δ' ἑταίροις:> οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ
δοτικὴν αἰ Ἀριστάρχου. συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. A^{int}
- Ariston.* 261—2 a. ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, (κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν
ὀπίσσω / πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ): ὅτι δύο ἐπεδέχοντο οἱ δίφροι· 20
διὸ νῦν Πρίαμος ἠνιοχεῖ παραβατοῦντος Ἀντήνωρος. καὶ ὅτι οἱ
ἦρωες πάντες ἔμπειροὶ καὶ αὐτουργοί· διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ναυπηγεῖ
(sc. ε 234—61) καὶ κυβερνεῖ (sc. ε 270—7). A
- ex.* b. ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος (<—— Ἀντήνωρ):
προοικονομεῖ τὴν ἐν τῇ ὠ ἠνιοχείαν (sc. 326—7). ἄγει δὲ τὸν Ἀντή- 25
νωρα ὡς συνετὸν καὶ πρόξενον Ἑλλήνων. b(BCE³E⁴) T
- Did.* 262 a.¹ <βήσετο:> προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ἔ γραφὴν, βήσετο,
πλὴν οὐ μετατίθεισιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ α γραφῆι ὁ Ἀρίσταρχος. A^{int}
a.² βήσετο {δίφρον}: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἄμεινόν φησι τὸ
βήσετο, οὐ μεταποιεῖ δὲ τὴν γραφὴν. T 30

257 asteriscus ante versum in A, exspectes diplen, cf. diplen periestigm. ante v. Γ 74 ὅτι sq. ad Γ 74 (Ariston.) 259 a — φιλοπαιδία cf. Eust. 412, 28 b ad O 119. Y 4 (Ariston.). Vide ad B 89 b (Ariston.) 261—2 a — οἱ δίφροι cf. D ad Γ 262 αὐτουργοί cf. Eust. 413, 14; Roemer, Ar. 194; S. M. Bowra, Heliendichtung, Stutgardiae 1964, 167 διὸ καὶ ὁ Ὀδ. sq. ad Θ 93, cf. Ael. v. h. 7, 5, Dio Chrys. or. 71, 3 262 ad B 35 (test.), vide ad H 465 (Ariston.); cf. Friedl., Ariston. p. 6, 1; Cobet, Miscell. crit. 364 πλὴν οὐ

7 ὅτι A, (ὁ) ἀστερίσκος, ὅτι Vill. 8 νέοιμεν A em. Vill. 10 le. T supplevi, om b 12 ἄργ. ἱππ. T νῦν ἄργος b, ἄργος ἐς ἱππ. Hom. 13 τὴν ἑλλήνων T ἑλληνίδα b, fort. τὴν ἑλλάδα 15 μέγα — ἄκ. om. E⁴, μῦθ. ἄκ. om. BCE³ 17 le. add. Vill. (ἑτέροις A^{cont} v ss. m. sec., ἑταίροις A mg. ext.), fort. ἐκέλευσε δ' ἑταίρους (= vulg.) τοῖς ἑτέροις A em. Vill. 18 ἢ ζηνόδο ss. τ A em. Vill. 19 sq. le. A suppl. Frdl. 20 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 21 τοῦ ἀντήνωρος Vill. καὶ ὅτι Vill., καὶ ὅτε A 22 πάντων Kayser 24 le. T supplevi, om. b 25 τῆ T τῷ b 26 πρόξ. T πρώων ξένον b (vide ad Γ 123) 27 le. add. Vill.; certe olim erat βήσατο 28 μετατίθεισι A em. Vill. 29 (le.) δίφρον delevi

263. {τῶι δὲ διὰ} Σκαϊῶν· ὅτι παραλέλοιπε τὸ πυλῶν, καὶ *Ariston.*
ὅτι ἀδιαιρέτως ἐξενηνοχεν· ἤθισται γὰρ λέγειν „Σκαϊάων“ (X 6). A
267. ὠρυντο δ' αὐτίκ' ἐπειτα· ἐπειτα ἀντι τοῦ δή. T *ex.*
269. ὄρκια πιστὰ <——> σύναγον· λείπει τῶν Τρώων *ex.*
35 καὶ τῶν Ἑλλήνων. T
- 270 a. μίσγον· ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν *Ariston.*
τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις „σπονδαί τ' ἄκρητοι“
(B 341). A
- b.¹ <ἔχευαν·> Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ὀ· καὶ ἀναλογεῖ τῷ *Did.*
40 μίσγον. A^{int}
- b.² ἔχευον· διὰ τοῦ ὀ τὸ ἔχευον, καὶ ἔστιν ἀναλογοῦν τῷ
μίσγον. b(BCE³) T
- 271 a. Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος· ἀξιόχρεως αὐτουργῶν *ex.*
ὁ βασιλεύς. ἢ ὡς ἀγνοοῦντων τῶν Τρώων b(BCE³E⁴) T τὸν ἐν
45 θυσίαις νόμον· b(BCE³E⁴) Μενέλαος γοῦν αὐτοὺς διδάσκει (cf.
Γ 103—10). T
- b. μάχαιραν· ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ· διὸ καὶ *Ariston.*
λέγει αὐτὴν παρηρητῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξίφους. τὸ δὲ πολεμιστή-
ριον ἄορ, ξίφος, φάσγανον καλοῦσιν· συνώνυμα γάρ. A
- 50 272 a.¹ ἄωρτο· ἄρω ἐστὶ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἀρμόζω, οὗ *Hrd.* παθ.
μέλλων ἄρσω, ἀόριστος ἦρσα· „θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν“ (Z 167.
339) ἀντι τοῦ ἐφήρμοσε· „καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντα“ (β 353) ἀντι
τοῦ ἐφάρμοσον. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι,

μεταπίθησι ad B 665, cf. *Lehrs Ar.*³ 354 267 ad A 547 b (ex.) 270 a ad
B 341 (*Ariston.*), cf. *Eust.* 413, 21; *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 16, 9, Et. Gud. 73,
11 *Stef.*, EM. 51, 52) b ad Γ 295 (*Did.*), Z 87 (*Ariston.*), I 509. K 579. M
468 (*Did.*), cf. *Friedl.*, *Ariston.* 4; *Valk II* 168 271 a αὐτουργῶν cf. *Eust.*
413, 15. 28; vide ad Γ 261—2 a b ad Λ 844. N 610. Σ 597—8 (*Ariston.*), T
252 (bT), cf. D, *Eust.* 413, 30; *Lehrs Ar.*³ 89 272 a¹ Et. Gen. (AB) ἄωρτο·
οὐχ ὡς τινες „ἄωρητο (A, ἠώρητο B)· ἀκατάστατον γὰρ ἠώρητο τὸ ξίφος“,
ἀφυῶς. ἔδει (ἐδ. corruptum esse susp. *Reitzenstein*) ἠρμόζετο· ἐστὶ γὰρ ἄρω τὸ ἀρ-
μόζω, ὁ μέλλων ἄρσω καὶ (κ. om. B) ὁ ἀόριστος ἦρσα (ἦρσεν B), οἶον „θύρας
σταθμοῖσιν ἐπήρσεν“ ἀντι τοῦ ἐφήρμοσεν, καὶ „πώμασιν ἄρσον“ ἀντι τοῦ ἐφάρμοσον.
ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἦρμην, ἦρσο, τὸ τρίτον

31 (le.) τῶι δὲ διὰ del. Bk. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 32 εἴθισται Bk. 34 le.
T suppl. Ma., melius fort. πιστὰ θεῶν σύν. 36 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 39 le.
add. Ddf. (Vill.) ex A^{cont} (ἔχευον vulg.), fort. ἔχευον τῷ Ddf., τὸ A 41 le. Li,
ἐπὶ χεῖρας ἔχευον T, om. b καὶ ἔστιν T ἴν' ἢ b 43 (le.) δὲ Ma., δ' T
44 ἦ] ἢ C 47 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 49 καλοῦσιν del. *Lehrs* συνώ-
νυμα A em. Bk. 51 θύρ. σταθμ. Et. Gen., θέτις ὠμοῖσιν A 52 πώμ. Et.
Gen., πώμασιν A

ὑπερσυντέλικος ἤρμην, τὸ τρίτον ἤρτο, συστολῆ ἄρτο, ἐπενθέσει τοῦ ὠ ἄωρτο. οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ β' ὑπομνήματι τὸ† Περι 65 παθῶν Διδύμου (2, 389, 25). A

*a.*² ἄωρτο: Ἑρωδιανὸς ἄρω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὠ. T

Ariston. 273 *a.* ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ἀρνέων ἐκ κεφαλῶν“. ἀπὸ δὲ τῶν κατὰ τὴν ὀρθὴν ληγόντων εἰς εἰς οὐ γίνονται τοιαῦται διαιρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ· εἰ δὲ ἄρνες, ἀρνῶν. ἀπὸ 60 δὲ τοῦ κεφαλαί κατὰ λόγον κεφαλῶν. A

Did. (?) | ex.

b. ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν: τινὲς „ἀρνέων“, ἴν' ἦ ὡς „ἰππέων ὀπλέων“ (Λ 536). *b*(BCE³) T | σημειωτέον δὲ ὅτι τῶν ἐναγίζομένων οὐκ ἐπιβάλλουσι τὰς τρίχας πυρί, ὡς οὐδὲ τοῦ κάπρου (cf. T 254—5). *b*(BCE³E⁴) T

65

ex. 274. νεῖμον ἀρίστοις: τοῦ οἴνου, ἢ τῶν τριχῶν ἀψασθαι. T

Nic. 276—9 *a*¹ Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν <—— ἐπίορκον ὁμόσση>: καθ' ἐκάστην προσαγόρευσιν διασταλτέον, μέγιστε (276),

ἤρτο καὶ κατὰ συστολὴν ἄρτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὠ ἄωρτο, fort. ex hyp. Iliad., cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 34, 22, Et. Gud. 256, 1 Stef., EM. 116, 51); Beiträge 90; aliter D, Schem. Hom. 22, Eust. 413, 31 *a*² Ge (e T ut vid.): Ἑρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἄρω (ἀρῶ cod.) κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὠ, vide ad T 253 (T) 273 *b* — ὀπλέων cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 239, 2, Et. Gud. 318, 2, EM. 507, 15): ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει „ἀρνέων ἐκ κεφαλῶν“ (Lentz, γράφει τὸ λαὶ δίφθογγον codd.) ὡς κτητικὸν αὐτὸ λαβῶν. κακῶς δέ· κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν λαμβανόμενον κατὰ τεθνηκότος θέλει παραλαμβάνεσθαι, οἷον „βοεῖα κεφαλή“ ἢ τοῦ τεθνηκότος, καὶ „ἀνθρώπειος πούς“ ὁ τοῦ τετελευτηκότος· οὐ γὰρ ἐπὶ ζώντων εἴποι τις ἄν. διὸ καὶ μέφονται Ζηνοδότω, ἐπειδὴ τὸ „ἀρνέων (Lentz, ἀρνῶν codd.) ἐκ κεφαλῶν“ ἀνεγίνωσκε κτητικὸν· κτητικὴ γὰρ φωνὴ ἐχρήσατο ἐπὶ (Et. Gud., ὡς ἐπὶ An. Ox., ἔτι EM.) ζώντων ἀρνῶν. τὸ ἐπαθε πλεονασμὸν ἀλλὰ διαίρεσιν † (οὐκ ἐπαθε δὲ τὸ „ἀρνέων“ πλεονασμὸν οὐδὲ διαίρεσιν ἐκ τοῦ ἀρνῶν, ἀλλὰ ἔλλειψιν τοῦ ἰ ἐκ τοῦ ἀρνεῖων e. g. Lentz), fort. ex Hrd. παθ. (2, 229, 17), sim. sch. D. Thr. (Σ') 531, 36: . . . ὅτι τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν λαμβανόμενον <μόνον> (add. O. Schneider) κατὰ τεθνηκότος θέλει λαμβάνεσθαι . . . διὸ καὶ μέφονται τὸν Ζηνοδότου, ἐπειδὴ τὸ „ἀρνέων ἐκ κεφαλῶν“ κτητικὸν ἔλεγε (vide Call. fr. 75, 46), Amm. 105, Theogn. 55, 23; Lobeck, Pathol. elem. II 98, Lentz, Philol. 21, 1864, 389, Ludwich A. H. T. 1, 237, 6, Beiträge 219. Fortasse exstabat sch. Didymi similis argumenti 276—9 *a*¹ διασταλτέον

55 ἤρωδιανὸς A em. Vill. ὑπομνη. Vill. (proll. XXXI), ποιήματι A τὸ A, τῷ Vill., malim τοῦ (vide ad Λ 160. P 201) 57 ἀῖρω T em. Ma., ἀπὸ τοῦ ἀρῶ (lg. ἄρω) Ge, fort. rectius 58 le. > ἀρνῶν ἐκ κεφαλ / / / / / ων: A em. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἢ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι Vill. 60 εἰς αἰ Vill., εἰς ε A 62 sq. ἰππέων *b* 63 δὲ om. E⁴ 63 sq. τῶν ἐναγ. οὐκ] οὐτε τῶν ἐναγίζομένων οὐτε ἐπὶ τοῖς ὄρκοις σφραζομένων ἱερείων Roe. (Ar. 205), vix recte 64 τὰς τρίχ. οὐκ ἐπιβ. E⁴ 66 (le.) fort. νεῖμαν 67—70 sch. decurtatum esse censet Frdl. 67 sq. le. A suppl. Frdl.

ἐπακούεις (277), ποταμοί, γαῖα (278). τελεία δὲ ἐπὶ τὸ ὁμόσση
70 (279)· ἀσύνδετον γὰρ πρὸς τὰ ἐξῆς. A

*a*² Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων <—— ἐπίορκον
ὁμόσση>: καθ' ἐκάστην προαγόρευσιν διασταλτέον. b(BCE³E⁴) T

276 *a*. <Ἰδηθεν μεδέων> ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων. A^{im} *Ariston.*

Ἰδηθεν μεδέων: ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἰδης ἐποπτεύων. | τὸν *ex. | ex.*
75 ἐπιχώριον καλεῖ ἐκπολεμῶν αὐτὸν αὐτοῖς, εἰ παραβαίεν τοὺς ὄρκους.
b(BCE³E⁴) T

277 *a*¹ Ἡέλιος {θ'}: ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἡλίου, ὡς κάκεῖ „δός, φίλος“ *Ariston.*
(ρ 415) καὶ „ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ“ (Φ 106). καὶ πρὸς τὴν ἀθέ-
τησιν τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα „ὠκέα δ' Ἡελίω Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν“
80 (μ 374) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῶ πάντας ἐφορῶντι. A

*a*² Ἡέλιος {τε}: Ἀττικῶς· „ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ.“ T

sq. aliter Anon. fig. 151, 19 τελεία δὲ sq. ad Γ 279 *c* 276 *a*¹ ad B 412 *a*.
H 202 (*Ariston.*), cf. D et D ad Γ 320, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 216, 11, Et. Gud.
270, 41, EM. 466, 3), sch. D. Thr. (Σ^b) 100, 4; fort. plura legit Ap. Dysc. adv. 185,
29: οὕτως ἔχει καὶ τὸ „Ἰθθεν μεδέων“· οὐ γὰρ ἄλλο ἐστὶν ἢ Ἰδης μεδέων· πιθανὸν
γὰρ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς πλησιοχώρους τὸν Ἰδαῖον Δία ἐπικαλεῖσθαι. τοῦ τοιοῦτου
σχηματισμοῦ τινες ἀπειροὶ ὄντες ὑπέλαβον αὐτοὺς ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἐξ Ἰδης παραγε-
νόμενον καὶ βασιλεύσαντα, λέγου τῆς κατὰ Κρήτην, pron. 66, 27: „Ἰδηθεν μεδέων“ ἀντὶ
τοῦ Ἰδης· εὐθὺς γὰρ τὸν ἐξ Ἰδης τῆς κατὰ Κρήτην παραδέχεσθαι, τὸν ἐπιχώριον
Ἰδαῖον Δία παραπεμφόμενον, sim. adv. 195, 10, adv. constr. 208, 23; aliter Plut.
mor. 31 d/e *b* — ἐποπτεύων cf. D 277 *diple periestigm. ante versum in*
A, fort. error scribae *a*¹ — θάνε καὶ σύ ad Δ 189 *b* (*Ariston.*), cf.
Eust. 415, 6; Ap. S. 163, 20, sch. Pind. Ol. 6, 37 *a*, 6, 179 *a*, P.
11 inscr. *a* 2, sch. Ap. Rh. 3, 1—5 *d*, Ap. Dysc. pron. 21, 25, 110, 4,
synt. 301, 1, adv. constr. 202, 7, Choer. Th. 1, 135, 33, 244, 35, 254, 25, Anon. sol.
198. Vide ad B 107 *a* (*Ariston.*), Φ 106 καὶ πρὸς τὴν ἀθέτησιν cf. sch. ε 79;
Ludwich, A. H. T. 1, 598, 4, aliter Porph. 2, 113, 6 *a*² Ἀττικῶς cf. D, h (Ag
Ge): ἀντὶ τοῦ καὶ σύ ὦ (καὶ σύ ὦ om. Ge) ἦλιε· ἐστὶ γὰρ τὸ σχῆμα ἀντίπτωσις (Ge,
ἐστὶ δὲ σχῆμα περὶ τὰς πτώσεις Ag), ὀρθῆ ἀντὶ κλητικῆς (Ag Ge). Ἀττικὸν δὲ τὸ

69 τὸ Frdl., τοῦ A 71 sq. *le. T supplevi, om. b* 72 καθ' ἐκάστην δὲ sq.
pone sch. Γ 276 *b* (coni. cum v. ὄρκους) *b* 73 *le. add. Bk.* ὅτι A, ἡ διπλῆ,
ὅτι Vill. 74 ἀντὶ τοῦ ἐξ T ἐξ *b* τὸν *b* τὸ T 75 ἐπιχ. δὲ καλεῖ *b*, fort.
rectius αὐτοῖς αὐτὸν *b* 77—80 pone sch. Γ 280 *a* (Hrd.) in A, trps. Vill.
77 (*le.*) θ' *delevi* ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἦλιος Vill., fort. ἡ διπλῆ,
ὅτι 78 σύ A σύ, καὶ φίλος ὦ μινέλαε (Δ 189) Lehrs (cf. test.) 80 περὶ τῆς
ἀπωλ. sq. auctor dicere vid. Aristarchum versus μ 374—90 *proscripsisse* 81
(*le.*) *te delevi*

ex. 278—9 *a*.¹ καὶ οἱ ὑπένερθε (<—— ὁμόσση): ἐκφοβῶν τοὺς Τρῶας οὐρανίους, ἐπιγείους, ὑπογείους καλεῖ θεοὺς· δεισιδαιμονεῖν δὲ διδάσκει μὴδὲ μετὰ θάνατον ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀμαρτάνοντας λέγων. ὑπένερθε δὲ θεοὺς λέγει Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην. **Τ**⁸⁵
a.² Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην φησίν. **b**(BCE³) ἐκφοβῶν οὖν πρῶτον μὲν τοὺς οὐρανίους, ἔπειτα τοὺς ὑπογείους καλεῖ. δεισιδαιμονεῖν δὲ διδάσκει, μὴδὲ μετὰ θάνατον ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀμαρτάνοντας λέγων. **b**(BCE³E⁴)

Ariston. 279 *a*. ἀνθρώπους τίνυσθον: πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἐκ τοῦ⁹⁰ δυϊκῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον ἐλέγχεται ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λόγος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. **A**

Hrd. *b*. ἐπίορκον: οὕτως προπαροξυτόνως· ἐν γὰρ ἐστι τὸ ὄλον, ὥσπερ καὶ τὸ πρᾶγμα· „οὐδ’ ἐπίορκήσω πρὸς δαίμονα“ (T 188). **A**

Nic. *c*. ὅστις (κ’) ἐπίορκον ὁμόσση: τελεία εἰς τὸ ὁμόσση. 1
b(BE³) **T**

Ariston. | 280 *a*. {ὕμεις} μάρτυροι ἔστε: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „μάρτυρες“. Ὁμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ ἐνικὸν λέγει· „Ζεὺς δ’ ἄμμ’ ἐπιμάρτυρος ἔστω“ (H 76), οὗ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι. | παρ-⁵οξύνεται δὲ τὸ ἔστε, ἵνα προστακτικὸν γένηται ὁμοίως τῷ φυλάσσετε· πιθανωτέρα γὰρ ἢ τοιαύτη ἀνάγνωσις· πολλὰ γὰρ ἐστι προστακτικὰ ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς· „Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι, / ποίησόν

„Ἡέλιος“ (Ge) 278—9 *diple ante versum* Γ 278 in A, fort. excidit sch. Aristonici de v. l. καμώντες, vide ad Γ 279 *a*; si hoc convenit, *diple periestigm. ante versum* 278 scribenda est *a*¹ — θεοὺς cf. Eust. 414, 38 δεισιδαιμονεῖν — λέγων cf. Eust. 415, 10 μετὰ θάνατον cf. sch. Thuc. 3, 59, 2 Πλούτωνα sq. cf. D, aliter Anon. fig. 151, 13 279 *diple periestigm. ante versum* in A, cf. Duentzer, Zen. 78. Zen. ut solebat *dualem pro plurali* videtur habuisse; fort. in Γ 278 pro καμώντας legit καμώντες, cf. Schwartz, Entst. 9, 2 *a* cf. D δυϊκῶς cf. Eust. 415, 21 *b* ad K 332 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 307, 26, Et. Gud. 435, 3) *c* ad Γ 276—9 *a*¹ 280 *a* — τὸ μάρτυροι (5) ad B 302 *a* (Ariston.), cf. Ge (ex h?): μεταπλασμός ὁ τρόπος παροξύνεται (6) sq. cf. Ap. Dysc. synt. 372, 11, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 152, 16, Et. Gud. 541, 8 Stef., sim. EM. 381, 56), Choer. Th. 2, 236, 3 παροξύνεται — ἀνάγνωσις (7) cf. Heracl. Mil. fr. 43 (Eust. 1457, 46): ἡμάρτηται δὲ καθ’ Ἡρακλείδην τὸ ἐστέ . . . καὶ Ἀρίσταρχος ἀμαρτάνει, φησίν, ἐγκλίνας ἐν Ἰλιάδι τὸ „ὕμεις μάρτυροι ἔστε“· οὐ γὰρ ἀνήρηται τι μὴ πρότε-

82 *le. T* supplevi 83 τρῶι(ας) *T em. Ma.* 88 ἀπαλλάσσεσθαι E⁴ 90 πρὸς A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς Vill. 91 περσεφόνης A *em. Vill.* 94 δαίμονος Hom. 1 (*le.*) κ’ inserui ὁμόση *T* 3 (*le.*) ὕμεις del. Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. 4 ἄμμ’ Hom., ἄμ’ A, ἄμ’ Vill. (ut A ad B 302) 6 τῷ Vill., τὸ A 8 ῥῦσαι ὑπ’ ἡέρος υἱας ἀχαιῶν Hom.

τ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν" (cf. P 645—6). ἀναγκαῖον μέντοι
 10 ἔστι παραφυλάξαι ἐκεῖνο ὡς ὅτι τὰ εἰς τῆ λήγοντα πληθυντικά
 ὀριστικά καὶ προστακτικά ἀεὶ ὁμοτονεῖ ὑπεσταλμένου τοῦ ἔστε,
 οἶον λέγετε — ὅτι λέγετε, ἄγετε — ὅτι ἄγετε. A

b. ἔστε: βαρυντέον τὸ ἔστε καὶ προστακτικῶς ἐκδεκτέον. *Hrd.*

b(BCE³) T

15 c. φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά: ἀντὶ τοῦ πιστώσασθε *ex.*
 τὰ ἐπὶ πίστει γινόμενα ὄρκια. b(BCE³E⁴) T

281. (εἰ μὲν κεν Μενέλαον) Ἀλέξανδρος καταπέφνη: *ex.*
 ἀνεμεσήτως προέταξε τὴν τοῦ ἀδελφοῦ ἦτταν. b(BCE³E⁴) T

281—7. εἰ μὲν κεν Μενέλαον (—— πέλῃται): ὅλη τῇ *ex.*
 20 παραβάσει τῶν συνθηκῶν ἀπολογίαν δίδωσι προσθεὶς τὸ κτείνῃ
 ξανθὸς Μενέλαος (284)· δικαίαν γὰρ ἀπολογίαν παρέχει τοῖς
 Τρωσὶ δυναμένοις λέγειν ὅτι οὐκ ἐγένετο τὸ ὀρισθὲν ὑπὸ σοῦ· οὐ γὰρ
 ἀπέκτεινε τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαος. b(BCE³E⁴) T δύνανται

25 „ὀππότερος δὲ κε νικῆσῃ κρείσσων τε γένηται" (Γ 92), εὐλόγως
 ἀπαιτεῖν τὰς συνθήκας. ἰσχυρότερα δὲ τὰ τῶν Τρώων, ὅτι μάλιστα
 δεῖ ὄραν τὰ ἐπὶ τοῖς ὄρκοις ὀριζόμενα. b(BE³E⁴) T

285. (Τρῶας ἔπειθ' Ἐλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀπο- *Ariston.*
 δοῦναι:) ἀντὶ τοῦ Τρῶες ἀποδότωσαν. A^{im}

30 286 a. τιμῆν {δ' ἀργείοις}: ὅτι τιμῆν τὸ ἐπιτίμιον λέγει, ὁ *Ariston.*
 πολλακίς λέγει ποιήν. A

ρον ὄξυτονούμενον. εἰ δὲ ἀνήρηται τὸ ὄξυτονούμενον, ἄτοπος, φησί, καὶ ἡ Ἑγκλι-
 σις 281 ad Γ 457; cf. Eust. 415, 30 281—7 cf. Porph. 1, 59, 35; Plut. Quaest.
 conv. 9, 13 (mor. 741 d — 743 c); — ὁ Μενέλαος cf. Porph. 1, 61, 5 ἰσχυρότερα
 δὲ (26) sq. cf. Eust. 415, 38 283 Ge (ex h ?): <ἡμεῖς δ'> (le. suppl. Nicole)· οὗτος ὁ
 δὲ οὐκ ἔχει τὸν μὲν, originis incertae 285 nullum signum ante versum in A, fort.
 error scribae ad A 20 a² 286 a ad A 159—60 a, cf. D, sch. Soph. O. C.

9 τ' A, δ' Hom. ὀφθ. ἰδέσθαι Hom. 13 le. scripsi, μάρτυροι ἔστε T, om.
 b προστακτικὸν b 15 ἀντὶ E⁴T, τὸ δὲ φυλάσσετε ἀντὶ pone sch. b (coni.
 cum v. ἐκδεκτέον) BCE³ πιστώσατε T, πιστώσατε Ma. 16 τῇ πίστει
 b ὄρκια om. T, fort. recte 17 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b (le.)
 κατέπεφνε T em. Ma. 19 le. T supplevi, om. b; fort. rectius εἰ μὲν κεν μενέλαον
 <— κηχίω> (Γ 291) ὅλη T ὅλη δὲ pone sch. Γ 281 (coni. cum v. ἦτταν) b 21
 ξανθ. μεν. Ma. ex Hom., ξανθὸν μενέλαον T, om. b τοῖς om. b 22 ὑπὸ σοῦ
 om. b 25 ὀπότερος b νικῆσῃ Hom. 28 sq. le. add. Vill. 29 ἀντὶ
 A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ 30 (le.) δ' ἀργ. del. Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill.

- ex.* b.¹ τιμήν δ' Ἀργείοις: ἔθος τοῖς παρακαθημένοις τὰς ἡμίσεις αἰτεῖν. ὁ οὖν Μενέλαος σπεύδων ἀπολαβεῖν τὸ γύναιον οὐδέν περὶ τούτων φησίν, ὁ δὲ μεγαλοφυῶς τὸ ἐπιζήμιον ὀρίζει. ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἐμνήσθη τοῦ κεφαλαίου, ἐπιμένει τῷ λόγῳ. T 35
- ex.* c.¹ τιμήν δ' Ἀργείοις: οὐ δίκαιον γὰρ τοὺς προκατάρξαντας ἐπίσης ἀπαλλάττεσθαι. T
- b²/c.² ἔθος γὰρ τοῖς παρακαθημένοις αἰτεῖν καὶ πρόστιμα· | καὶ οὐ δίκαιον τοὺς προκατάρξαντας ἐπ' ἴσης ἀπαλλάττεσθαι. | ὁ μὲν οὖν Μενέλαος σπεύδων ἀπολαβεῖν τὸ γύναιον οὐδέν περὶ τούτων 40 φησίν, ὁ δὲ μεγαλοφυῶς ὀρίζει τὸ ἐπιζήμιον. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἐμνήσθη τοῦ κεφαλαίου, ἐπιμένει τῷ λόγῳ. b(BCE³E⁴)
- ex.* 287. ἦ τε καὶ ἐσσομένοισιν: καὶ τοῦτο πρὸς εὐκλειαν τοῦ κατορθώματος. T
- Nic.* | *ex.* 288. εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμήν: τρίτον ἐν τῇ προσωποποιίᾳ ἴστί 45 ὑποστιγμὴν ἐποίησε. | τὸ δὲ ἐμοὶ ὡς τῷ μὲν ἀδελφῷ τῆς Ἑλένης, αὐτῷ δὲ τῆς ποινηῆς ὀφειλομένης. T
- Did.* 290 a. <μαχήσομαι> οὕτως διὰ τοῦ ἦ τὸ μαχήσομαι Ἀρίσταρχος. A^{im}
- ex.* b. καὶ ἔπειτα μαχήσομαι: οἶδε γὰρ εὖνους τοὺς θεούς, 50 εἰ παραβαῖεν. ἀπλοῖκόν δὲ τὸ ἦθος τῶν ἡρώων, εἴ γε οὐ μεσεγγυᾶται ἡ Ἑλένη. b(BCE³E⁴) T
- Did.* 292 a.¹ {ἦ καὶ} ἀπὸ στομάχους: οὕτως αἱ Ἀρισταρχοῦ, ἀπὸ στομάχους. αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ εἰ, „ἐπὶ στομάχους“· καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. A 55
- a.² {ἦ καὶ} ἀπὸ στομάχους: οὕτως Ἀρισταρχος. αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι „ἐπὶ στόμαχους“. T
- Did.* 295 a.¹ <ἀφυσσόμενοι> Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ὀ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ᾠ. A^{im}
- a.² ἀφυσσόμενοι: διὰ ἰτήνῃ ὀ τὸ ἀφυσσόμενοι ἐν 60 παρατατικῷ· καὶ ἀναλογεῖ τῷ „ἔκχεον“ (Γ 296). T

380; Lehrs Ar.³ 150. Vide ad E 266 b b Μενέλαος σπεύδων sq. cf. Schwartz, Entst. 9 b¹ ἔθος — Μενέλαος et τὸ ἐπιζήμιον ὀρίζει Ge (e T ut vid.) c¹ cf. Eust. 415, 27 287 nullum signum ante versum in A; tamen fort. sch. Aristonici exstabat de v. μετὰ, ad Γ 460 288 ad Γ 220—1 (Nic.), cf. Friedl., Nic. 171 290 ad A 298 c (Did.) 292 a¹ καὶ ἔστιν sq. cf. Lehrs Ar.³ 25 295 ad I 509 c. K 579 (Did.). Vide ad Γ 270 b (Did.) a² ἐν παρατατικῷ ad Δ 377. Λ 368. Ο 240 (Did.)

32 προκαθημένοις Wil., parum probabiliter 32 sq. τὰς ἡμίσεις T (cf. D et Eust. 416, 28), τὰ ἡμίση Ge, τὰς ἐκτίσεις Ma. (coll. Eust. 415, 42) 45 τρίτον sc. Γ 281. 284. 289 ὅτι del. Frdl., malim τὸ εἶ 46 ἐποίησε τὸ δέ· T emendavi ἐμοὶ ὡς Ma., ὁμοίως T 48 le. add. Vill. 51 τὸ τῶν ἡρώων ἦθος E⁴ γε οὐ] erat fort. γ' οὐ 53 (le.) ἦ καὶ del. Bk. 56 (le.) ἦ καὶ delevi 58 le. add. Bk. (Vill.), fort. rectius ἀφυσσόμενοι (= vulg.) 60 τῆς Ma., possis τοῦ

- 296 a.¹ ἔκχεον: οὐκ εἶπεν ἔσπενδον προειδῶς τὸ ἀτελὲς αὐτῶν. T *ex.*
 a.² προειδῶς τὸ αὐτῶν ἀτελὲς οὐκ εἶπεν ἔσπενδον, ἀλλ' ἔκχεον. b(BCE³E⁴)
- 65 b.¹ θεοῖς ἀειγενέτησι: ἀίδιον γενεὰν ἔχουσιν. T *ex.*
 b.² ἀειγενέτησι δὲ τοῖς ἀίδιον ἔχουσι τὴν γενεὰν ἦτοι αἰετοῦσιν. b(BCE³E⁴)
- 297 a. ὦδε {δέ τις εἶπεσκεν}: ὅτι τὸ ὦδε οὐδέποτε τοπικῶς, *Ariston.*
 καθάπερ ἡμεῖς, λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τοῦτο παραλαμβάνει. A
- 70 b. εἶπεσκεν: τὸ εἶπεσκεν ἀπὸ τοῦ εἶπα, ὡς τὸ στρέψα-
 σκε. T
299. <ὑπὲρ ὄρκια:> ὑπερβάντες τὰ ὄρκια. Tⁱⁱ *ex.*
300. ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος: ἀντὶ τοῦ αὐτῶν, ὡς „ἡμῖν δ' αὐτε *ex.*
 κατεκλάσθη φίλον ἦτορ/δαισάντων b(BCE³) T φθόγγον τε
 75 βαρύν“ (i 256—7). b(BCE³)
- 301—2. <αὐτῶν καὶ τεκέων ———> οὐδ' ἄρα πῶ σφιν: *ex.*
 κεφαλαιωδῶς τὴν τῶν μελλόντων προαπήγγειλεν ἐπίδειξιν. b
 (BCE³) T διὰ τοῦ αὐτῶν καὶ τεκέων: ἄλοχοι δ' ἄλλοισι
 δαμεῖεν (301). T διὰ δὲ τοῦ πῶ ἐλπίδα πάλιν ὑπολείπεται τῷ
 80 φιλέλληνι. b(BCE³) T
- 305 a. εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσα: ἐπεὶ σφῆξιν μέλλει *ex.*
 Ἀλέξανδρον, πιθανῶς ὑπεξάγει τὸν πατέρα, Ἔκτορος δὲ αὐτόπτην
 ἔξ ἐπὶ τῷ τὸν οἶκτον αὔξειν (cf. X 25—78). καὶ παρῶν ἔδωκεν ἂν
 τὴν Ἑλένην ὡς τοὺς ὄρκους ἐμπιστευθεῖς. b(BCE³E⁴) T

296 a¹ Ge (e T ut vid.) ἔσπενδον cf. D b cf. D et D ad B 400; Et. Gen. (B, deest A): αἰειγενέτησιν· τοῖς αἰετλοποιήσιν ἢ τοῖς αἰετλοποιήσιν, origiginis incertae 297 a ad M 346. O 513. Σ 392 (Ariston.), cf. Ap. Dysc. adv. 178, 25: ἔχοι δ' ἂν ἐπίστασιν καὶ τὸ ὦδε, συνήθως μὲν τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖς Ὀμηρικοῖς, ὡς Ἀριστάρχω δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆς ἔχεσθαι σχέσεως, τῆς δὲ κατὰ ποιότητα, adv. constr. 202, 30, Ap. S. 170, 21. Vide ad B 258 a (Did.), 271 (A), K 91. N 326 (ex.), cf. sch. α 182. β 111. γ 125. ε 341. ζ 218. ρ 444; Lehrs Ar.³ 71, Pfeiffer ad Call. fr. 1, 16 299 cf. Eust. 417, 15 302 fort. exstabat sch. Herodiani, cf. Eust. 417, 18: τὸ δὲ „οὐδ' ἄρα πῶ σφιν“ οὐκ ἂν ἀνευλόγως ὀξυνόμενον ἔχοι τὸν πῶ σύνδεσμον ὡς ἐγκλινόμενον, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ οὕτω. εἰ δὲ τις φιλονεικίῃ περισπᾶν αὐτό, ἀκολουθεῖτω τοῖς προπερισπῶσι τὸ πῶποτε, ad A 542 c. Vide ad A 154. Ψ 463 305 a sim. Eust. 417,

62 ἔσπ.] ἔσπενδον ἀλλ' ἔκχεον Ge 63 sq. προειδῶς δὲ sq. pone sch. b² (coni. cum v. οὔσαν) E⁴ 64 ἔκχεον Hom. 65 sq. αἰειγενέτησιν Hom. 66 sq. ἀειγεν. δὲ sq. pone sch. a² (coni. cum v. ἔχον) BCE³ 66 ἀειγεν. δὲ om. E⁴ 67 οὔσαν E⁴ 68 (le.) δὲ τις εἶπ. del. Bk. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. τὸ Vill., τῶ A 70 τὸ εἶπεσκεν ἀπὸ Ma., τὸ εἰ ἀπὸ T 70 sq. στρέψασκε cf. Σ 546 72 le. addidi 73 ὡς τὸ b, fort. recte 76 le. T supplevi, om. b 79 ἀπολείπεται C 81 sq. ἀλεξ. μέλλει b 82 ἔκτορα T 83 καὶ παρῶν T παρῶν γὰρ ἐνταῦθα b ἂν om. E⁴

- Ariston.* *b.* < Ἰλιον ἠνεμέεσσαν: > ὅτι θηλυκῶς αἶι τὴν Ἰλιον ⁸⁵
λέγει. **A**^{im}
- Nic.* **306 a.** ἄψ, ἐπεὶ: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἄψ διὰ τὸν λόγον.
ὁ γὰρ ἐπεὶ σύνδεσμος, ὡσπερ τὰ ἐξῆς συνδέων, ὑποστιγμὴν ἀποτε-
λεῖ. **A**
- ex.* *b.* ἐπεὶ οὐπω τλήσομαι: εἰ καὶ πᾶσι γὰρ ὡς κῆρ ἀπέχθε- ⁹⁰
ται Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατήρ τὸ φυσικὸν οὐ δύναται μὴ σφῆζειν. **b**
(BCE³E⁴) **T**
- Ariston.* | **306—10.** ὀρθῶσθαι: παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. | ἀντέστρα-
Nic. | *ex.* πταται δὲ ἡ περίοδος. ὀρθῆ δ' ἂν ἦν οὕτως· ὀπποτέρω θανάτοιο τέλος
πεπτρωμένον (ἔστιν), Ζεὺς μὲν τοῦτό γε οἶδεν. | εἰς δὲ τὴν πόλιν ὁ ⁹⁵
Πρίαμος τοὺς ἄρνας τεθυμένους ἔχων ἄπεισιν, ἵνα αὐτοὺς περιστείλῃ· **1**
ἔθος γὰρ ἦν τὰ ἐπὶ τοῖς ὄρκοις γιγνόμενα ἱερεῖα τοὺς μὲν ἐγχωρίου
γῆ περιστέλλειν, τοὺς δὲ ἐπήλυδας εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτειν. **A**
- ex.* **308 a.** Ζεὺς μὲν που: ἴσως ὁ μὲν που ἀντὶ τοῦ μέντοι, ὅς
ἔστιν ἀντὶ τοῦ δέ· ἐγὼ μὲν ἄπειμι, Ζεὺς δὲ τὸ τέλος οἶδε, τὸν οἰωνόν ⁵
καὶ τὴν τύχην. οὐκ ἀποκόπτει δὲ τοῦ υἱοῦ τὴν ἐλπίδα. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Nic.* *b.* Ζεὺς μὲν που <τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ
ἄλλοι>: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἄλλοι· ἀντέστραπταται γὰρ ἡ
περίοδος. **A**
- ex.* **310 a.** καὶ ἐς δίφρον ἄρνας: τὰ γὰρ θεοῖς θυόμενα ἦσθιον· ¹⁰
ἡγούντο γὰρ ὡσπερ συσσιτεῖσθαι τοῖς θεοῖς. **A T**

41, aliter D ad Γ 313, Porph. 1, 61, 14. 32 *b* ad Δ 46 *b.* 164 *d.* 416. E 210. 648. Z 96 *b.* 277. 448. H 20. 82. 413. 429. Θ 499. I 419. 686. Λ 196. M 115. N 724. Ψ 64. 297. Vide ad O 71 (Ariston.) **306 a** cf. sch. rec.: ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα βραχεῖαν διαστολήν τὴν ὑποστιγμὴν (debutit τὴν βραχ. διαστ. ὑποστ.) εἴρηκεν A^{em}; „sed cave huic unum verbum credas“ (Friedl., Nic. 23) *b* cf. Eust. 418, 2 **306—10** deest signum (sc. diplo) ante versum Γ 306 in A, fort. neglegentia scribae; — ἐνεργητικοῦ ad Δ 331 *a.* Z 3 *a.* I 297. K 188. M 285. Π 81. P 136. Φ 363 (Ariston.), cf. sch. δ 47. 322. η 33. σ 8; Polyb. barb. 288, 10 ἀν(τ)έστραπταται — οἶδεν (95) ad Γ 308 *b* **308 a** τέλος cf. D. Holwerda, Mnemos. 1963, 351; Ph. Ambrose, Glotta 43, 1965, 50 *b* ad Γ 306—10 (Nic.) **310 a** ἡγούντο γὰρ cf. W. Burkert, Greek,

85 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι **87** διὰ τὸν ἀνεστραμμένον λόγον Frdl. **88** συνδέων A em. Bk. ὑποστιγμὴν neglegenter dictum, τοῖς ἡγουμένοις ἐν λόγῳ ἀνεστραμμένῳ βραχεῖαν διαστολήν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ, ἐν ὀρθῇ περίοδῳ ὑποστιγμὴν e. g. Frdl. **90** sq. εἰ δὲ καὶ sq. pone sch. Γ 305 *a* (coni. cum v. ἐμπιστευθείς) **b** γὰρ om. **b** **91** ἀλέξ. om. T, fort. rectius μὴ σφῆζειν] ἀποβάλλεσθαι C **93** παθ. A, erat fort. ἡ διπλῆ, ὅτι παθητικὸν **93** sq. ἀνέστραπταται Ddf., fort. verum, cf. A ad Γ 402, Ap. Dysc. synt. 244, 7 **94** ἡ περίοδος C. Γ 308—9 ἦν supra lin. add. A **95** ἔστιν add. Vill. **3** ἐπήλυδας A em. Vill. 5 τὸν οἰων. Valk (I 513), τὴν οἰωνόν T, om. **b** 7 sq. le. A suppl. Frdl. (Vill.) **8** ἀνέστραπταται Ddf. (cf. l. 93 sq.) **10** sq. sine le. pone sch. *b* in A **10** τὰ γὰρ T, τὰ δὲ (coni. cum v. διδάξων) A θυόμ. T ἀπλῶς θυόμενα A **11** συσσιτεῖσθαι T

b. και ἐς δίφρον ἄρνας θέτο: τὰ γὰρ ἐν ὄρκοις σφαζόμε- *ex.*
να οἱ μὲν ἐγγώριοι ἔκρυπτον γῆ, οἱ δὲ ξένοι θαλάσση. ἡ δειψων
ἀποφέρει τοῖς ἐν ἄστει, πιστωσόμενος κάκεινοις, ἡ ὡς ἀγνοοῦντας
15 διδάξων. A b(BCE³E⁴) T

313. ἀφορροί: διὰ τί χωρίζεται ὁ Πριάμος; και ——— ὅπερ D
ἄμεινον. A

314—5. Πριάμοιο πάϊς και δῖος Ὀδυσσεύς / χῶρον *ex.*
(————) διεμέτρεον: ὑπηρετικὸν γὰρ τοῦτο. τὸ δὲ τῶν σπονδῶν
20 βασιλικόν. b(BCE³E⁴) T

314. Πριάμοιο πάϊς: Πορφύριος ἐν τοῖς ——— Εὐφορίων (fr. D
56 Pow.), Λυκόφρων (Al. 265). A

315. χῶρον μὲν πρῶτον: και πῶς ἐπὶ Ἔκτορος, ὅτε Αἴαντι μο- *ex.*
νομαχεῖ (cf. H 200—312), μὴ διαμετρεῖται ὁ τόπος; ἡ ὅτι ἐκείνοι μὲν
25 περὶ τῆς ἀλλήλων σφαγῆς διαμιλλῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς
ἐλπίδος ἐστὶν ὁ πόλεμος· b(BCE³E⁴) T διὸ οἱ τε ὄρκοι και ἡ
γύμνωσις τῶν στρατῶν, μὴ ποτέ τις ἔνοπλος ὦν προσαμύνη τῷ
στρατηγῷ. ἡ ὅτι ἡ διαμέτρησις καρτερικωτέρους ἐργάζεται τοὺς πολε-
μοῦντας. ἄλλως τε δεδίασι μὴ τοξότης ὦν Ἀλέξανδρος δραπετεύση
30 τὴν συμβολὴν και τὴν τοξείαν ἀντεπεισάξη τῷ Μενελάῳ· σκόπει γὰρ
ὅτι και ἀφανισθέντος αὐτοῦ, Μενελάου δὲ τοξευθέντος οὐκ ἴσασι μὴ και
αὐτὸς εἴη ὁ τοῦτο δράσας· φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων „ὄν τις ὄϊστεύσας
ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδῶς, / Τρώων ἢ Λυκίων“ (Δ 196—7). b(BE³E⁴) T

χῶρον μὲν πρῶτον: ἀναγκαίως διεμέτρουν ——— τῆ D
35 περιγραφῆ μὲνωσιν. A

315—6. αὐτὰρ ἔπειτα / κλήρους: μετὰ ταῦτα δεόντως ——— D | *ex.* (?)
ἀνελεῖν τὸν πολέμιον. | ψῆφοι δὲ τινες ἦσαν οἱ κλήροι, εἰς οὓς ἐση-
μειοῦτο ἕκαστος· οὓς οὕτως ὠνόμασαν διὰ τὸ καλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν
εἰς τὰς πράξεις. A

40 316 a.¹ χαλκήρεϊ: προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγή ἡ *Hrd.*

Roman and Byz. Studies 7, 1966, 105 b sim. Ge (e T ut vid.), cf. Eust. 418,
17; Meinel 17; — θαλάσση cf. Paus. 3, 20, 9. 5, 24, 10 ἡ δειψων — ἄστει cf. Tz. Ar.
Plut. 227 315 cf. Eust. 418, 36; Porph. 1, 62, 10. 13 315—6 ψῆφοι δὲ τι-
νες — ἕκαστος cf. Ge (ex h ?): ψῆφοὶ τινες ἦσαν οἱ κλήροι, ἐν οἷς ἐσημειοῦντο τὰ ὀνό-
ματα ἀμφοτέρων οὓς οὕτως sq. cf. Or. 84, 9 (Ep. Hom. = An. Ox. 1, 239, 25)
in sede Philoxeni, sim. Eust. 418, 45 316 a ad l 336. Λ 297, cf. Arcad. 26, 16,

12 le. scripsi, ἡ ῥα και ἐς δίφρον: A, ἄρνας θέτο: T, om. b γὰρ om. b 13
τῆ γῆ A b Ge τῆ θαλάσση b 14 κάκεινους b 23 ὅτε T ἐνθα b 25 ἐνθάδε
b ἐνθα T 26 διὸ b διότι T 27 ποτέ T, πῶς b (fort. verum) 28 ἡ ὅτι ἡ b
ἡ τε T 29 τε T τε δὲ b ἄλεξ. ὦν b 30 τῷ om. b 31 και αὐτοῦ μὲν
ἀφανισθέντος b, fort. rectius 32 εἴη] ἡ Ma., at vide Schwyzer-Debrunner 338;
ad H 114 b²/a² τοῦτο om. E⁴ ὄν τις T ὄστις b 33 ἔβαλε b τόξων b
T^{ec} τόξον T 40—4 le. et sch. cum scholio praecedenti conii. A, dist. Vill. 40
ἡ om. Et. Gen.

διὰ τοῦ ἡρῆς, ἥτις βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, θυμήρης, ἔνθεν τὸ „θυμήρες κεράσσα“ (κ 362). εἰ μέντοι γε τὸ ἄρω ἐγκείται ἐπὶ τούτου, καὶ διὰ τοῦ ᾠ ἡ σύνθεσις γένοιτο καὶ ὀξεῖα τάσις ἐστίν· „ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα“ (I 336). A

a.² χαλκήρει: ἡ διὰ τοῦ ἡρῆς παραγωγή βαρύνεται, εἰ μὴ ⁴⁵ τοῦ ἄρω ἐγκειμένου διὰ τοῦ ᾠ γένοιτο ἡ παραγωγή, ὡς τὸ „ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα“. b(BCE³) T

Nic. 318 a.¹ λαοὶ δ' ἠρήσαντο (θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον): ἔαν εἰς τὸ ἠρήσαντο στίξωμεν, φησὶν ὁ Νικάνωρ (p. 172 Friedl.), ὡς ἑτέροις ἔσονται θεοῖς ἀνατείναντες τὰς χεῖρας· διὸ στίζει εἰς τὸ ⁵⁰ θεοῖς, καὶ τὸ ἰδέ ἀντὶ τοῦ καί. A b(BCE^{3E4}) T

a.² δύναται καὶ οὕτως, ἠρήσαντο θεοῖς ἰδέ χεῖρας ἀνέσχον, καὶ ὁ ἰδέ ἀντὶ τοῦ καί. A^{im}

Ariston. 320. <Ἰδθηθεν μεδέων:> ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων. A^{int}

ex. 321. ὀππότερος τάδε ἔργα: „Ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο ⁵⁵ κηρὶ μελαίνῃ“ (Γ 454). T

Nic. 323 a.¹ (ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι): ἔαν στίξωμεν πρὸ τούτου τοῦ στίχου ἐπὶ τὸ „εἶσω“ (Γ 322), ἔλλειπει ῥῆμα εὐκτικὸν τὸ εἶη· ἔαν δὲ διαστέλλωμεν, κοινὸν ἔσται τὸ „δός“ (Γ 322). A^{im}

a.² ἀπὸ κοινοῦ τὸ „δός“ ἐπ' ἀμφοτέροις τέτακται. b(BCE^{3E4}) ⁶⁰
ex. b. ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα <—— γενέσθαι>: ἡ φιλότης γενέσθω, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 48)· „σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν <τὸ> μεσαμβρινὸν ὑπνον“ ἀντὶ τοῦ ἀλοιῶντες φευγέτωσαν. T

ex. 324 a.¹ πάλλεν δὲ μέγας (κορυθαίολος Ἔκτωρ): παν- ⁶⁵ ταχόθεν ἀπροφασίστους καθίστησι τοὺς Τρῶας. T

a.² πανταχόθεν τοὺς Τρῶας ἀπροφασίστους ποιεῖ. b(BCE³).

Eust. 754, 63. 1946, 36; Lehrs, Quaest. ep. 156—8; — θυμήρης Et. Gen. (B, deest A) χαλκήρει, fort. ex hyp. Pliad., cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 439, 17, Et. Gud. 561, 27, brevius EM. 805, 40) παραγωγή cf. Ap. Dysc. synt. 260, 4 318 ad H 177 (Hrd.), cf. sch. α 112. γ 10 320 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae ἀντὶ τοῦ sq. ad Γ 276 a, cf. D. Vide ad B 412 a 323 b cf. sch.

41 ὀλιγ. A διήρης Et. Gen. 42 ἄρω Bk., ἀρῶ A 46 τοῦ¹ T ἀπὸ τοῦ b ἄρω Ma. (Bk.), ἀρῶ b T ἐγκειμένου om. b γένηται b, γίνεται Ddf. δ' b δὲ T 48 le. AT suppl. Vill., om. b (le.) θεοῖσι δὲ erat θεοισιδε 49 ἠρήσαμεν C 50 ἀνατείνοντες bT, fort. verum 51 θεοῖσι bT ἰδέ A δὲ bT καὶ AT καὶ φησιν. ἐγὼ δὲ ἰδέ φημι b, καὶ λαμβάνει Vill. 54 le. add. Ddf. ἀντὶ A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ 57 le. add. Vill. 58 τὸ Frdl., τῶ A 62 le. T supplevi 63 σῖτ. ἄλ. Ma. (cl. Theocr.), οἱ τὸ ἀλύοντες T 64 τὸ add. Ma. μεσ. Ma. (cl. Theocr.), μεταμβρινὸν T ἀλύοντες T em. Ma. 65 le. T supplevi (auctore Vill.)

325 a. ἀψ ὀρώων· Πάριος δὲ θοῶς (ἐκ κλήρος ὄρουσεν): *ex.*
 τούτῳ μὲν τὰ ἀπὸ τῆς τύχης, ὅτι καὶ τοῖς ἡσσοσι προσγίνεται ἡ τύχη,
 70 τῷ δὲ τὰ ἀπ' ἀρετῆς περιποιεῖ. δηλοῖ δὲ διὰ τούτων ὡς κενὰ τὰ τῆς
 τύχης πρὸς τοὺς ἀνεπιτηδείους. **b**(BCE³E⁴) **T**

b. Πάριος δέ: Πάρις ὁ Ἀλέξανδρος ἐκλήθη παρὰ τὸ ——— *D* | *Porph.*(?)
 εὐειδέστατον ἀνελόμενος ἀνέθρεψεν. | Πορφύριος φησιν ἱστορεῖν τὸν
 γράψαντα τὰ Τραγωδούμενα (cf. FGrHist 12, 12) ὅτι ὁ θρέψας τὸν
 75 Πάριν νομεὺς ἰαρχιάλας ἔκαλεῖτο. **A**

326 a. <ἦχι:> τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ἰ ἢ Ἀριστάρχου. **A**^{int} *Did.*

*b.*¹ <ἐκάστῳ:> Ἀριστάρχος κατὰ γενικὴν „ἐκάστου“. **A**^{im} *Did.*

*b.*² {ἦχι} ἐκάστῳ: μόνως κατὰ γενικὴν τὸ „ἐκάστου“. **T**

c. <ἐκάστῳ:> μόνως κατὰ γενικὴν. | τὸ ἐκάστῳ ἀντὶ τοῦ *Did.* | *ex.*
 80 ἐκάστου. **b**(BCE³).

327 a. ἵπποι ἀερσίποδες (καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειντο:) τὸ *ex.*
 ἔκειντο οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ
 ἔστηκεσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ „ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;“
 (K 407). **b**(BCE³) **T** „ἐλεύσομεν ἐγγὺς ἐόντων / καπνὸν <τ'> αὐτῶν
 85 τε φθογγήν“ (i 166—7). **T** ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦν τῷ ἔστασαν· ἐφ-
 ἴστασθαι γοῦν τὴν στήλην φαμέν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ ἀργῶν
 ἵππων τὸ ἔκειντο. **b**(BCE³) **T**

Theocr. 10, 48—51a 325 diplex periestigm. ante versum in A; diplex puram
 fuisse et Aristonicum de modo sortiendi egisse ci. Wismeyer 16, vide ad H 182 a
 cf. Eust. 420, 4 b Πορφύριος sq. cf. [Apoll.] bibl. 3, 149, Tz. Lyc. 138 Πορ-
 φύριος cf. Schrader, Herm. 14, 1879, 241; Beiträge 74 326 a ad
 A 607 a c τὸ ἐκάστῳ ἀντὶ sq. cf. sch. δ 771 327 a ad K 407 (bT), cf. Eust.
 420, 5: ἐν τῷ ἔνθα „ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο“ ἐξ ἀναλόγου νοη-
 τέον ἐν τῷ „ἵπποι“ τὸ ἴσαντο· οὐ γὰρ ἔκειντο καὶ οἱ ἵπποι. πολλὰ δὲ τοιαῦτα σχή-
 ματα παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅποῖον σὺν ὄπλοις καὶ τὸ „σίτον καὶ οἶνον ἔδοντες“ (versus
 fictus ut vid., cf. M 319. π 110. ρ 533; vide E 341)· ἐκ τοῦ ἀναλόγου γὰρ ὡσπερ
 σίτον ἔδοντες οὕτω νοητέον καὶ οἶνον πίνοντες. τινὲς δὲ φιλοσοφώτερον ἐπιβάλλοντες
 ἐν τῷ „ἔκειντο“ νοοῦσι καὶ τὸ ἴσαντο· κεῖσθαι γὰρ γενικῶς καὶ τὸ ἴστασθαι. τινὲς δὲ
 στίξαντες εἰς τὸ „ἵπποι ἀερσίποδες“ κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἦσαν, ἐπάγουσι
 „καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο“, fort. partim e scholiis, postrema e Nicanore;

68 le. **T** supplēvi, om. **b** 69 τοῦτο μὲν **b**, fort. rectius προσγίνεται **b**
 προτείνεται **T** 70 τῷ δὲ **T**, τοῦτο δὲ καὶ **b**, fort. rectius 73 sq. τὸν
 γράψαντα τὰ τραγ. i. e. Asclepiadem 75 erat fort. ἀρχέλαος (Tz.) 76 le.
 add. Ldw. ἡ ἀριστάρχος **A** em. Nickau (cf. Ludwich, A. H. T. 1, 18), ὁ ἀριστάρ-
 χος Ddf. 77 le. add. Vill. 78 (le.) ἦχι delevi μόν. κατὰ γεν. **Ma.**
 (cl. scholio c), μόνος κατὰ γένος **T** 79 le. add. Li 81 le. **T** supplēvi auctore
 Vill. (qui dedit ἔκειτο [= vulg.] pro ἔκειντο), om. **b** 83 ἐστήκ. **T** ἔστασαν
b ἐπὶ τοῦ τὸ E³ 84 τ' (= Hom.) add. **Ma.** 85 τῷ **Ma.**, τὸ **T** τοῦτο τῷ **b**
 86 sq. ἀργ. τῶν ἵππων **b**, fort. verum 87 ἔκειντο ἀρμόδιον **b**

- D* | *ex.* *b.* ἀερσίποδες: αἶροντες εἰς ὕψος ——— τρέχειν ἵπποι. **A** |
καὶ ἔστιν ἰδίωμα παρὰ τὸ ἀεῖρω ἀέρω ἀέρσω, ὡς κέρσω. **AT**
- ex.* **328.** ἐδύσατο τεύχεα καλά: ὡς ἰδίᾳ μέλλοντες κινδυνεύειν ⁹⁰
ἀσφαλέστερον ὀπλίζονται· ἢ ὡς μέλλοντες κάμνειν προανεκτήσαντο
αὐτοὺς τῇ τῶν ὀπλων ἀνέσει. **b**(**BCE³E⁴**) **T**
- ex.* **329.** Ἐλένης πόσις ἠϋκόμοιο: κοσμεῖ αὐτὸν τῷ γάμῳ ὡς „πό-
σις Ἡρῆς“ (K 5). πρῶτος δὲ λαχὼν πρῶτος ὀπλίζεται. **b**(**BCE³E⁴**) **T**
- ex.* **330—1 a.¹** κνημίδας μὲν πρῶτα <—— ἐπισφύριοις ἀρα- ⁹⁵
ρυΐας): ὀπλισμὸν διδάσκει. ἐπισφύρια δὲ εἰσιν οἱ γλυμμοί† τῶν ¹
σφυρῶν. **T**
- a.²* ὀπλισμὸν διδάσκει διὰ τούτου. ἐπισφύρια δὲ εἰσιν οἱ
γλουτοί†, ἦτοι τὰ τῶν σφυρῶν σφαιρώματα. **b**(**BCE³E⁴**).
- ex.* **333 a.** κασιγνήτοιο Λυκάονος: κωμωδεῖται ὡς οὐκ εἰδῶς τὸ ⁸
συστάδην, ἄλλως τε καὶ δειλὸς Λυκάων, ὃς ἔρριψε τὴν παντευχίαν οὐ
φέρων τὸν ἰδρῶτα (cf. Φ 50—1). **b**(**BCE³E⁴**) **T**
- ex.* *b.* ἦρμωσε δ' αὐτῷ: τοῖς γὰρ ὁμοιογενέσι καὶ ὁμοιοτρόποις
ὁμοιοὶ τῶν σωμάτων αἱ κατασκευαί. **b**(**BCE³E⁴**) **T**
- Ariston.* **334—5 a.** ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν <—— στιβαρόν τε): ὅτι ¹⁰
Ζηνόδοτος ἀφοπτεροὺς ἠθέτηκεν, καὶ μετὰ τὸν „οἶο κασιγνήτοιο“ (Γ
333) ὑποτάσσει „κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν / ἵπ-
πουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· / φίλιετο δ' ἄλκιμον
ἔγχος,† / ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' ἀσπίδα τερσανόεσσαν“ (Γ
336—7. 338, cf. 334). ὥστε ἐναντίως τῷ Ὀμηρικῷ ὀπλισμῷ (cf. A ¹⁵
19—42. O 479—81) ἔχειν· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμ-
βάνων τὴν περικεφαλαίαν καὶ ξίφος μὴ ἔχων. **A**

Porph. 1, 332, 1 *b* παρὰ τὸ ἀεῖρω sq. cf. Meth. (An. Ox. 1, 72, 3), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 35, 32, Et. Gud. 28, 6 Stef.) **328** cf. Porph. 1, 63, 29 **329** — Ἡρῆς aliter Eust. 420, 32 πρῶτος δὲ sq. cf. Ge (e T ut vid.): ὡς πρῶτος λαχὼν ὁ Ἀλέξανδρος πρῶτος καὶ ὀπλίζεται **330—1** ἐπισφύρια δὲ sq. cf. Eust. 420, 39: τινὲς δὲ ἐπισφύρια τοὺς γλυμμοὺς φασὶ τῶν σφυρῶν τοῦ ποδός. Aliter D ad Γ 331 **333—5** diplae periestigm. ante versus in A, fort. error scribae; nam signum ante Γ 333 superfluum est **333 b** τοῖς γὰρ sq. Ge (e T) **334—5 a** ad Γ 339. 361. A 32. O 480. T 380 (Ariston.), cf. D ad Γ 369; Robert, Studien zur Ilias (Be-

88 le. Bk., ἵπποι ἀερσίποδες: A, ἵπποι καὶ τεύχεα ἔκειντο: T **89** καὶ ἔστ. 1δ. A ἀερσίποδες T **90** (le.) ἐδήσατο T em. Ma. **92** ἑαυτοὺς **b** **93** sq. κοσμεῖ δὲ sq. pone sch. Γ 328 (coni. cum v. ἀνέσει) **b** ὡς πόσ. ἦρ. πρῶτος T τῶς ὡς πρῶτος **b** **94** πρῶτος² E⁴T πρῶτως BCE³ **95** sq. le. T supplevi (Ma.) **1** et **4** erat fort. γίγγλυμοι, cf. Xen. equ. 12, 6 (γλυμμοί def. Valk I 144 n. 61) **5—7** κωμωδεῖται δὲ sq. pone sch. *b* (coni. cum v. κατασκευαί) **b** **5** οὐκ εἶδ. τὸ] οὐκ εἶδη|δησιν ἔχων τοῦ C **6** λυκ. ὃς T τοῦ γὰρ λυκάονος **b** ἔριψε E⁴ οὐ T μὴ **b** **8** ὁμοιογ. CE³ ὁμοιογενέσι BE⁴GeT ὁμοιοτρ. **b** Ge ὁμοτρόποις T **9** αἱ] ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αἱ E⁴ **10** le. A suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. **13** sq. εἶλετο δ' ἄлк. ἔγχος:— A del. Bolling, εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφι ἀρήρει (338) Vill., post v. τερσανόεσσαν transponam (ut ordo sit 333. 336—7. 334 [~], 338) **14** ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι tamquam le. scripta in A, em. Vill. *τερσ.* A, *τερμιόεσσαν* C. Robert, *θυσανόεσσαν* Vill.

- β. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ———, αὐτὰρ *ex.*
 ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε: ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὤμοισιν
 20 βάλετο (334), ἀναγκαιῶς διὰ τοὺς τελαμώνας. A^{im} b(BCE³) T
 335 a.¹ <χάλκεον:> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ χάλκεον· κοινὸν *Nic.*
 γὰρ τὸ „ἀμφ' ὤμοισι βάλετο“ (cf. Γ 334) καὶ ἐπὶ τοῦ σάκου. A^{im}
 a.² χάλκεον: βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ χάλκεον. ἔστι δὲ
 κοινὸν καὶ τοῖς ἐξῆς. b(BCE³) T
 25 336. κυνέην <————> ἔθηκεν: Ἄττικῶς ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν, *ex.*
 b(BCE³) T ὡς „τιθήμενον ἔντεα καλά“ (K 34), καὶ „αὐτὸς ὑπὲρ
 τοῦ δήμου θέμενος τὰ ὄπλα“, ὃ ἔστι περιθέμενος, ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου
 (Dem. or. 21, 145). T
 337 a.¹ δεινὸν δὲ λόφος <καθύπερθεν ἔνευεν>: πολλήν ἔμ- *ex.*
 30 φασιν ἔχει νεύων ὁ λόφος. T
 a.² πολλήν δὲ καὶ ὁ λόφος νεύων ἔχει τὴν ἔμφασιν. b(BCE³).
 338. <εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει:> ἐν *Did. (?)*
 ἄλλω „εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκάχμενον ὀξεί χαλκῶ“ (= K 135). A^{im}
 339. ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος: ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει. εἰ δὲ ὡσαύ- *Ariston.*
 35 τως τῷ Ἀλεξάνδρῳ καθῶπλισται, πάντως κάκεινος εἶχε ξίφος. ἡ δὲ
 ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. A
 ἔντε': ὄπλα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ——— ἔντεα δαιτός (η D
 232). A
 340. {οἱ δ' ἐπεὶ οὖν} ἐκάτερθεν <ὀμίλου>: ἐξ ἐκατέρου ὀμίλου. T *ex.*
 40 342 a. δεινὸν δερκόμενοι: ζῆλος αὐτοὺς ἐρεθίζει. T *ex.*
 β. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας: ἐκ παντὸς τόπου καὶ
 προσώπου τὴν ἔμφασιν κινεῖ. b(BCE³) T τὸ δὲ ἄδηλον καραδο-
 κοῦντες ἐκπλήσσονται „ξυνὸς“ γὰρ „Ἐυνάλιος“ (Σ 309). b(BCE³
 E⁴) T

rol. 1901) 3; Roemer, Zen. 714; Cantarella 119; Bolling, Ext. Ev. 83 β διὰ τοὺς
 τελαμ. cf. D ad Γ 334 336 — περιέθηκεν cf. Eust. 421, 4; sch. Ar. ran. 1038
 337 cf. D 338 vide ad Λ 43 (Ariston.) 339 diphe (non periestigm.)
 ante versum in A ad Γ 334—5 (Ariston.) ὅτι — ἔχει ad Γ 361 340 cf.
 D

18 sq. le. scripsi, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος: (scholio pone sch. Γ 335 a² transposito) T,
 om. A b 19 ὤμοισι b 21 le. add. Vill. 22 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν Hom.
 23 le. scripsi, ἀργυρόηλον χάλκεον T, om. b 23 sq. βραχὺ δὲ sq. pone sch. Γ
 334—5 b (coni. cum v. τελαμώνας) b εἰς τὸ b ἐπὶ τοῦ T, fort. ἐπὶ τὸ 24
 κοινὸν post ἐξῆς b τοῖς b τοῦ T 25 le. T suppl. Ma., om. b; ἔθηκεν Bk. ἀττ.
 (κοινῶς ἀττικῶς vel κοινῶς ἀττικοῖς E³) post περιέθηκεν b 29 le. T sup-
 plevi 31 πολλήν δὲ sq. pone sch. Γ 336 (coni. cum v. ἀττικῶς) b 32 le.
 add. Vill. 34 (le.) ὡς αὐτῶς A em. Vill. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 37
 sq. pone sch. Γ 344 in A, trps. Vill. 39 le. T emendavi (auctore Bk.) 40
 (le.) δερκόμενοι T em. Ma. (duce Bk.) ὁ ζῆλος Bk. 42 κινεῖ] δηλοῖ C δὲ
 om. E⁴ 43 ξυνὸς T κοινὸς b

- Hrd.* 344. διαμετρητῶ: Ἄρισταρχος περισπαῖ καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ οὐ- 45
τως ἔχει ἢ παράδοσις. καὶ ἔστιν παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντέ-
θηται ἐν τῶ „χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον“ (Γ 315). A
- Nic.* 345. <σειόντ' ἐγχείας> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐγχείας.
A^{im}
- ex. | ex.* 346. πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προφει δολιχόσκιον ἐγχος: 50
οἱ μὲν παρὰ τὸ κίειν ἐν πλεονασμῶ, οἱ δὲ παρὰ τὴν σκιάν. A^{int} b
(BCE³E⁴) T | οὐκ ἔχει δὲ παρρησίαν Ἀλέξανδρος εὐχῆς ἄδικος ὦν. b
(BCE³E⁴).
- Did. | ex.* 348 a.¹ <οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός> οὕτως Ἀρισταρχος. ἄλλοι δὲ
διὰ τοῦ ν, „χαλκόν“. A^{im} †οὕτως ἄμεινον† διὰ τοῦ σ γράφειν 55
καὶ γὰρ ὕστερόν (Γ 349) φησιν· „ὁ δὲ δεῦτερος ὠρνυτο χαλκῶ“ ἀντὶ
τοῦ τῶ δόρατι. | καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχεν, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος
ἀπώλεσεν. A
- a.² οὐδ' ἔρρηξε(ν) χαλκόν: οὕτως Ἀρισταρχος. ἄμεινον
δὲ διὰ τοῦ σ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν· „ὁ δὲ δεῦτερος ὠρνυτο 60
χαλκῶ“ ἀντὶ τοῦ τῶ δόρατι. | καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχε, τὸ δὲ τῆς
ἰσχύος ἀπώλεσεν. T
- a.³ Ἀρισταρχος μὲν χαλκόν, ἄμεινον δὲ „χαλκός“· καὶ γὰρ
ὕστερόν φησιν· „ὁ δὲ δεῦτερος ὠρνυτο χαλκῶ“ ἀντὶ τοῦ δόρατι. | καὶ
τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχε, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος ἀπώλεσεν. b(BCE³E⁴) 65
- ex.* 350. ἐπευξάμενος: Ἑλληνικὸν τὸ μὴ πᾶν ἐπιτρέπειν τῇ ῥώμῃ·
b(BCE³) T καὶ γὰρ μὴ βουλομένου θεοῦ ὁ πολλῶν κρατήσας
ἐνὸς ἠττάται μόνου πολλάκις. T
- Ariston. | Nic.* 352 a. δῖον Ἀλέξανδρον <καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον>:
ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκάτως ἐπιλέγεται· καὶ γὰρ ὁ καιρὸς τὸ σύντο- 70
μον ἔχειν θέλει. καὶ δῖον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει. | ἐὰν δὲ
γράφηται „δαμῆναι“, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ Ἀλέξανδρον·

344 cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 113, 18, Et. Gud. 357, 12 Stef., EM. 269, 3)

345 at cf. Classen, Beob. 132 346 — σκιάν cf. Eust. 422, 26 παρὰ
τὴν σκιάν cf. D οὐκ ἔχει δὲ sq. ad Γ 350 348 ad H 259. P 44 (Did.), cf. Tz.
Hsd. sc. 415 (p. 652, 10 Gfd.): οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν. Σέλευκος (fr. 33 M. = 32
D.) γράφει „χαλκός“, ἴν' ἢ ἐπὶ τοῦ δόρατος· ἢ γὰρ ἀσπίς οὐκ ἐπεποιήτο ἀπὸ χαλ-
κοῦ, Ludwig, A. H. T. 1, 238, 14; Mueller, Sel. 18; Mnemos. 1953, 15; — δόρατι
cf. Eust. 422, 44 352 a ἀκαίρως (71) ad Ψ 581 (Ariston.); ceterum talia Aristar-
chus saepius notavit, neque tamen illos versus deleavit, ad Z 160. H 75. Θ 555. Φ

46 sq. συντέθειται Bk., fort. verum 48 le. add. Vill. 50 le. scripsi, δολι-
χόσκιον: T, om. Ab 51 ἐν πλεον. A ἐμπλεων T, om. b, πλεονασμῶ τοῦ σ
Eust. τὴν AT τὸ b 52 οὐκ ἔχει sq.] ἄδικος ὦν ἀλέξανδρος οὐκ ἔχει παρ-
ρησίαν εὐχῆς E⁴ 54 le. add. Vill. 55 οὐτ. ἄμ. A, ἄμεινον δὲ Ldw. cl. T,
fort. ἄλλ' (vel ὅμως) ἄμεινον 56. 60. 64 δεῦτερον Hom. 59 le. T suppl.
Ma. 69 le. A suppl. Vill. 71 τὸν ἐχθρὸν Vill., τέχθρον A δὲ] μὲν Frdl.
72 δαμῆναι σὺν τῶ ἀριστάρχω, βραχὺ Frdl.

κοινὸν γὰρ τὸ „δός“ (Γ 351), ἐὰν δὲ δάμασσον, δευτέραν ἀνω θε-
τέον, ἐπεὶ καὶ καθ' ἑαυτὸ δύναται πλήρες εἶναι τὸ ἐξῆς. A

75 b. δῖον Ἀλέξανδρον: τινὲς τὸ δῖον τῶ „ἐμέ“ (Γ 351) συν- *ex.*
ἀπτουσιν. ἢ ἐρεθίσαι κατ' αὐτοῦ βούλεται τὸν θεὸν ὡς αἰσχύναντος
τὸ ἀπὸ Δαρδάνου γένος. b(BCE³E⁴) T

c.¹ <δάμασσον:> Ἀρίσταρχος „δαμῆναι“. A^{im} *Did.*

c.² γράφεται „δαμῆναι“, ἵνα συνάδη τῶ „δός τίσασθαι“ (Γ
80 351). T^{II}

353. ἐρρίγησι: ἀπὸ τοῦ ριγῶ ριγεῖς, AT οὗ παρατατικός *ex.*
ἐρρίγουν, A ὁ μέσος παρακείμενος ἐρριγα, ὃς μεταπλάττεται εἰς ἐν-
εστῶτα τὸν ἐρρίγω ὡς δέδοικα δεδοίκα. AT

354 a. ξεινοδόκον {κακὰ ῥέξαι}: παροξύνεται διὰ τὴν ἐνέργειαν. *Hrd.*

85 οὕτως δὲ πέφυκε τὰ παρὰ ῥῆμα συντιθέμενα παροξύνεσθαι μὲν, ὅτε
ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται, προπαροξύνεσθαι δέ, ὅτε πάθος, εἰ μὴ κανόνες
τινὲς κωλύοιεν, οὓς παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανός (cf. 1, 235, 11). ὥστε
διαφέρειν τὸ λιθοβόλος τοῦ λιθόβολος· τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον
σημαίνει τὸν λίθου βάλλοντα, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον τὸν ὑπὸ
90 λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις (1063)· „λιθόβο-
λον φείματ' κατειργάσω“. A

b. ξεινοδόκον: διὰ τοῦ κ̄ ὡς πανδοκεῖον. | ὁ δεχόμενος δὲ *ex.* | *Hrd.* (?)
ἐνεργεῖ, οὐ πάσχει· διὸ παροξύνεται. b(BCE³) T

c.¹ <φιλόττητα:> ὅτι σαφῶς νῦν φιλόττητα τὴν ξενίαν εἶρη- *Ariston.*
95 κεν. A^{im}

218. Ψ 304 (Ariston.). Vide ad Λ 432 (Ariston.) b aliter D c ad Γ 368
353 h: ριγῶ οὗ ὁ παρατατικός — ὡς τὸ δέδοικα δεδοίκα (Ge). ριγῶ ριγῶς (Nicole),
ριγῶ Ag Ge) ἐπὶ τοῦ ψύχους, ριγῶ ριγεῖς ἐπὶ τοῦ φόβου (Ag Ge); Et. Gen. (AB)
ἐρρίγησι· ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθῆ, φοβηθῆ (= D). | ἀπὸ τοῦ ριγῶ ἐρρίγουν ἐρρίγη-
κα, ὁ μέσος ἐρριγα καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐρρίγω, ὡς δέδοικα δεδοίκα, καὶ τὸ ὑπο-
τακτικὸν τρίτου προσώπου (τρίτου προσ. scripsi, β' πρόσωπον A, cp. B)
ἐρρίγησι· „ἄφρα τις ἐρρίγησι“ (ἄφρα sq. om. A), fort. ex hyp. Iliad. (Beiträge 154),
cf. Eust. 423, 29; vide ad M 125; — ἐρριγα cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 382, 15, Et.
Gud. 492, 26) 354 a cf. Eust. 423, 21, ubi post Ἡρωδιανός (87): λιθοβόλος μὲν οὖν
παροξυτόνως ὁ λίθον βάλλον, προπαροξυτόνως δὲ ὁ λίθω βεβλημένος. καὶ „πρωτο-
τόκος“ (P 5) μὲν ἢ πρώτως τεκούσα, πρωτότοκος δὲ ὁ πρώτως τεχθεῖς. οὕτω καὶ
ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος ἐνεργητικῶς, vide ad O 444. P 5 (Hrd.) ὅτε πάθος
(86) cf. Amm. 10 οὓς παρατίθεται ὁ Ἡρωδ. cf. Arcad. 101, 4, imprimis 104, 13; ca-
nones, ad quos epitomator spectat, exstitisse etiam in Il. Pros. licet suspicari, vide
ad Λ 270. M 26 (Hrd.) b cf. sch. σ 64, Ap. S. 117, 25 c ad Γ 207

76 αἰσχύναντα T 78 le. add. Ddf. 79 τῶ Ma., τὸ T 81 le. Vill., ἐρριγήση:
T, ἐρρίγησεν: A 83 τὸν ἐρρ. A ἐρίγω T 84 (le.) κακὰ ῥέξαι del. Vill.
87 Ἡρωδιανός A em. Vill. 90 φοίνικι A em. Bk. 90 sq. αἶμα λιθόβ. Eur.,
λιθόβ. εἶμα etiam apud Ap. H. fuisse suspicatur Nickau 93 οὐ πάσχει b τοῦ
πάσχειν T 94 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι

- c.² φιλότητα παράσχη: ἴμόνωσ ὅτι γράφεται† φιλό- 1
 τητα δὲ ξενίαν· καὶ „ἐν μεγάροις ἐφίλησα“ (Γ 207). T
- D φιλότητα: ἀπελθόντα γὰρ ὡς ——— καταφρονηθέντι. A
ex. 355. ἀμπεπαλῶν: ἀνακραδήνας ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὡς „τετα- 5
 γῶν“ (A 591. O 23). T
- ex.* 358. ἠρήρειστο: τὸ βίαιον τῆς πληγῆς δηλοῦται τῷ τραχεῖ τοῦ
 ῥήματος. b(BCE³) T
- D 359. ἀντικρύ: διαφέρει τὸ ἀντικρύ ——— τὸ φανερώς. A
Ariston. 361. (ἐρυσσάμενος ξίφος:) ὅτι ξίφος ἔχει, πρὸς Ζηνόδοτον.
 A^{im} 10
- D 362. κόρυθος φάλον: τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα ——— τὸ
 κάρα. A
- Did.* a.¹ <ἀμφι δ' ἄρ' αὐτῶ:> Ἀρίσταρχος „ἀμφι δ' ἄρ' αὐτῆ,“
 τῆ περικεφαλαίᾳ. A^{im}
 a.² ἀμφι δ' ἄρ' αὐτῶ: αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς 15
 ἔχουσιν, ἴν' ἦ „ἀμφι δ' ἄρ' αὐτῆ“, τῆ κόρυθι. ἐὰν δὲ ἦ ἀρσενικόν, ἐπὶ
 τοῦ λόφου κεῖται. T
- ex.* 363 a. <διατρυφέν:> τὰ γὰρ ὑπερβάλλουσιν ἀκμήν ἔχοντα
 εὐθρυπτα. b(BCE³E⁴) T
- ex.* b. διατρυφέν: παρὰ τὸ θρύπτω, ὅθεν καὶ τρυφή ἢ θρύ- 20
 πτουςα τὸ σῶμα· καὶ γὰρ οὐδὲν ἦττον αὐτῆ τὸ σῶμα ἢ ὁ σίδηρος
 διαθρύπτει τὸ δόρυ. T
- D (ad Γ 369) διὰ τί ὁ Μενέλαος συγκλασθέντος ——— τῷ ἐκείνου θα-
 νάτῳ. A
- ex. | ex.* 364—5. Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν <ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· / 25
 Ζεῦ πάτερ>: διοτρεφεῖς γὰρ οἱ βασιλεῖς. T | καὶ φιλεγκλήμονες οἱ
 ἀτυχεῖς. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 364. εὐρύν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „αἰπύν“. αἰπὺ δὲ ὄρος ἂν λέ-
 γοιτο, ὁ δὲ οὐρανὸς εὐρύς· παρήκει γὰρ τῆ γῆ. A

355 Ge (e T): ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ ὡς τὸ τεταγῶν, cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 36, 32, Et. Gud. 117, 12 Stef., EM. 86, 44); — ἀνακραδήνας cf. D ἀπὸ τοῦ πάλλω cf. Schem. Hom. 24 358 ad H 252 (bT) 361 ad Γ 334—5. 339 (Ariston.) 363 b — θρύπτουσα τὸ σῶμα cf. Or. 154, 1, Et. Gen. (AB) τρυφή; — θρύπτω cf. Eust. 424, 20; sch. δ 508, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 407, 4, EM. 771, 23) 364—5 καὶ φιλεγκλήμονες sq. cf. Eust. 424, 30 364 ad O 192 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³

1 μόν(ως) ὅτι γρ T nondum expeditum, fort. μόνως οὕτως γρ. (aliter Valk I 459 n. 235) 6 δηλ. T παραδηλοῖ b 6 sq. τοῦ ῥήμ. T τοῦτω ῥήματι b 9 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 13 le. add. Vill. 15 le. scripsi, κόρυθος φάλον: T 17 κινεῖται T corr. Ma., κείμενον Lehrs 18 le. add. Li V ἀλκὴν b, sed ἀκμή est acies 19 μάλλον εὐθρυπτα b 20 le. διατρυφθέν T em. Bk. 25 sq. le. T supplevi. om. b 26 καὶ φιλ. T φιλεγκλήμονες γὰρ καὶ ἐλεγκτικοὶ b 28 ὅτι A, ἡ διπλῆ περιστιγμένη, ὅτι Vill. 29 παρῆκει A corr. Bk.

- 30 365. ὀλοώτερος: ὀλέθρων αἰτιώτερος· ἀναιρουμένου γὰρ ἼΑλε- ex.
ξάνδρου τὰ τῆς μάχης ἔλυετο. b(BCE³E⁴) T
ὀλοώτερος ἄλλων: ἐμοὶ τῶ Μενελάω ——— ἐπὶ τῶ παρ' D
ἀξίαν σωζομένου. A
- 366 a. <ἦ:> περισπᾶται ὁ ἦ· βεβαιωτικὸς γὰρ {ἦν}. A^{int} Hrd.
35 b. <ἦ τ' ἐφάμην> τίσασθαι <————> κακότητος: ἼΑτ- ex. | ex.
τικῶς πέφρασται, ὡς „ἐγραψάμην Φιλῖνον κλοπῆς“. b(BCE³) T |
παρὰ βραχύ, εἰ μὴ ἐσφάλην. b(BCE³)
367. ἄγη {ξίφος}: πλεονασμῶ „ἐάγη“. T ex.
- 368 a. οὐδ' ἔβαλόν μιν: ὅτι ἼΑμμώνιος ἐν τῶ Πρὸς ἼΑθηνοκλέα Did. | Ariston.
40 συγγράμματι ὁμοίως εἶχεν „οὐδ' ἐδάμασ(σ)α“. καὶ ἔστι τσυναῖρων†
τοῖς λεγομένοις πρότερον (Γ 352) ὑπὸ τοῦ Μενελάου· „διὸν ἼΑλέξαν-
δρον καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι“. | ὅτι σαφῶς τὸ οὐδ' ἔβαλόν μιν
σημαίνει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα αὐτόν. A
- b. οὐδ' ἔβαλόν μιν: πᾶσαι „οὐδὲ δάμασ(σ)α“ γράφουσι Did.
45 καὶ οὐδ' ἔβαλόν μιν. T
- 369 a. καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν: εἶδωλον ἼΑλεξάνδρου ex.
καταλιμπάνει τῇ ὑποθέσει τριχῆ φονεύσας αὐτόν, δόρατι ξίφει αἰχμα-
λωσίᾳ. b(BCE³E⁴) T
- b. κόρυθος λάβεν: ὁ γὰρ ἂν τῶ θυμῶ παραπέσει, τοῦτο ex.
50 ὄπλον χορηγεῖται τῶ θυμῶ. T

164 n. 103 αἰπὺ δὲ — λέγοιτο ad N 317 (Ariston.) 365 fort. aderat sch. ex.
alterum, cf. sch. Hsd. opp. 127 c: <πολύ χειρότερον:> οὐχ ὅτι τοῦ χρυσοῦ χει-
ρότερον ἦν, ἀλλ' ὁμοιον τῶ Ὀμήρου· „Ζεῦ πάτερ, οὕτως σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλ-
λων“. οὐ γὰρ δῆπου ὀλοοὺς τοὺς θεοὺς καλεῖ, Eust. 424, 34 366 a ad A 156 a,
vide ad A 229 b ἐγραψάμην sq. fr. auctoris ignoti, sed fort. a grammatico quo-
dam fictum; cf. Antiph. fr. 61—4 Bl.; Wilamowitz, Aristoteles und Athen II (Berol.
1893) 347, 3 367 cf. D, Eust. 424, 38 368 a — δαμῆναι cf. Blau 11, 3;
Ludwich, A. H. T. 1, 229, 8 ἼΑμμώνιος — ἼΑθηνοκλέα ad H 7 a¹ (Did.) ὅτι
σαφῶς sq. ad Δ 527 b (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 61 369 a cf. Eust. 426, 31

30 le. Vill., ὀλοώτερος ἄλλος T, om. b 32—3 pone sch. A (= D) ad Γ 375 in A
(in fine pag.), trps. Vill. 34 le. add. Bk. (Vill.) ἦν del. Vill. 35 le. T
supplevi, om. b 36 ὡς T ὡς τὸ b φιλῖνον T φίλιππον b post κλοπῆς
interpunxit Valk (I 191), qui perspexit verba παρὰ — ἐσφάλην ad le. ἦ τ' ἐφάμ.
τίσ. spectare 38 (le.) ξίφος delevi ἐάγη est v. l. ad hunc verum 39
ὅτι A, οὕτως ἡ ἑτέρα τῶν ἀρισταρχείων καὶ Ldw., del. Lehrs; sed intellege
(Didymus) λέγει ὅτι 40 συγγρ. Vill., συγγράμματι πρὸς ἀθηνοκλέα (sic)
A ὁμ.] μόνως Lehrs εἶχεν Vill., εἶχον A ἐδάμασα A suppl. Ddf. συναῖρων
Bk., συνᾶδον Lehrs (recte ut vid.) 42 ὅτι A, fort. ἡ δὲ διπλῆ, ὅτι μιν
Vill., μὴν A 43 σημαίνει del. Lehrs 44 δάμασα T suppl. Ma. γράφουσι
scripsi, γρ. T, γράφεται Bk., qui antea interpunxit 49 ἂν Bk., ἐν T τῶ
θυμῶ del. Wil.

ex. 370. ἔλκε δ' ἐπιστρέψας: διὰ τοῦ ῥήματος παρέτεινε αὐτοῦ τὴν αἰσχύνην. οὐ φονεῦει δὲ αὐτὸν τῷ αὐτοῦ ξίφει, ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἢ τοῖς ὄπλοις ἀπογνοῦς, ἢ καὶ ὅτι ἴσον ἦν θανάτου τὸ ὑπεκστῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἢ ζῶντα αὐτὸν ἐλεῖν βουλόμενος, ὅπερ ἦν μείζον· οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτὸν 55 τῇ συντόμως ἀνελὼν. b(BCE³E⁴) T

ex. 371 a. ἄγχε δὲ μιν πολύκεστος ἰμάς: θέραψ γὰρ ἐστὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. b(BCE³E⁴) T συναπάγει δὲ αὐτόν, ὅπως μὴ ἀγχιονισθεῖ. b(BCE³) T

Ariston. b. πολύκεστος: ὅτι πολύκεστος ὁ πυλοκέντητος. ἐκ δὲ 60 τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστός ἀπὸ τούτου· „τῇ νῦν τοῦτον ἰμάντα / ποικίλον“ (Z 219—20). ὁ δὲ Καλλιμάχος (cf. fr. 43, 53) ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἰμάντος τὸν κεστόν ἐκδέχεται. A

ex. c.¹ ἀπαλήν ὑπὸ δειρήν: ὡς ἐπὶ γυναικὸς εἶπεν οὐκ 65 εἰωθυίας κόρυθα φορεῖν. b(BCE³E⁴) T

c.² ἀπαλήν εἶπεν ὡς ἐπὶ γυναικὸς οὐκ εἰωθυίας κόρυθα φέρειν. A^{im}

ex. (?) 372. (ὑπ' ἀνθερεῶνος:) τοῦ ἀνθερεῶνος αὐτοῦ. T^{il}

Did. 373. καὶ νῦ κεν εἴρυσ(σ)έν τε: ἐν τῇ Ἀριστοφάνους „καὶ νῦ 70 κεν τῆξείρυσεν“, A^{im} T οὐ μέντοι ἐν τῇ Ἀριστάρχου. T

Nic. 374 a. (εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ) Ἀφροδίτη: πάλιν διαστολή πρὸ τούτου· ἀνέστραπται γὰρ ἢ περίοδος. ὀρθή δ' ἂν ἐγένετο οὕτως· εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε, „καὶ νῦ κεν εἴρυσ(σ)έν τε“ (Γ 374 et 373). A

75

370 ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος cf. Porph. 1, 64, 11 371 deest signum (diple) ante versum in A, fort. error scribae a — Ἀφροδίτης cf. Eust. 425, 22 (ad Γ 371): καὶ ἄλλως τε κεστῷ ἀγχεταὶ ὡς θεράπων Ἀφροδίτης, ἥς φόρημα κεστός συναπάγει cf. Or. 15, 3 (Or. Werf. 612, 3), unde Ep. Hom. (An. Ox. 1, 36, 14, Et. Gud. 19, 15 Stef.) et Et. Gen. (B, deest A) ἀγχειν b ad Z 214 (Ariston.), cf. D ad Z 214 πολυκέντητος = D c cf. D, Ge (an ex h?): ἢ ἀπαλή δειρή τὸ γυναικῶδες καὶ ἀσθενὲς τοῦ Ἀλεξάνδρου παριστᾶ, aliter Choer. Th. 1, 264, 13: λέγομεν ὅτι κατὰ ἀντίφρασιν εἶπε, τουτέστι μὴ οὔσαν ἀπαλήν ὡς ἐπὶ γυναικὸς cf. Eust. 425, 22 373 cf. Schulze, Quaest. ep. 401 374 a ἀνέστραπται —

51 (le.) δ' ἐπιστρέψας abesse malim ῥημ.] ῥήματος τούτου b 53 τοῖς T καὶ τοῖς b 54 ἴσον BE³E⁴ θαν. ἦν b ὑπεκστᾶναι T ἀνελεῖν T 56 ἢ] μάλλον ἢ Wil. 57—9 pone sch. Γ 374 b (coni. cum v. σωζομένου) b 57 sq. θέρ. — ἀφροδ. T ἀφροδίτη δὲ ἀλεξάνδρω βοηθεῖ, ἐπεὶ θεράπων ἐστὶ τοῦ αὐτῆς κεστοῦ b 58 συνεπάγει T ἑαυτὸν T 59 ἀπαγχιονισθεῖ b 60 ὅτι A, fort. ἢ διπλή, ὅτι 62 ἰμάντα τεῶ ἐγκάθεο κόλπω / ποικίλον Hom. 65 γυν. ἀπαλῆς b εἶπεν ὄνειδίζων b εἰωθυίας BE³E⁴ 67 γυν. Vill., γυναι|γυναικὸς A 69 le. add. V^c 70 le. T (V) suppl. V^c, om. A 71 ἐξήρυσεν T, ἐξέρυσεν Ddf., ἐξείρυσσε (om. τε ap. Hom. sequens) Ddf., Nck. 72 le. A suppl. Frdl. 74 εἴρυσεν A supplēvi

β. εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε: οὐ βοηθεῖ Ἀθηναῖα Μενελάω, ὅπως *ex.*
ἢ Ἴλιος πορθηθῆι σφζομένου Ἀλεξάνδρου. b(BCE³E⁴) T

375. ῥῆξεν ἱμάντα: οὐ λῦσεν· τάχους γὰρ ἦν χρεία. b(BCE³E⁴) *ex.*
T οὐ σφζεται δὲ σὺν τῇ κόρυθι, ὅπως τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων
80 παρὰ τοῖς πολεμίοις καταλειφθῆι. b(BCE³) T

Ἴφι κταμένοιο: ἰσχυρῶς καὶ μετὰ βίας ——— ὑπὸ τῆς D
νόσου. A

377. ἦρωσ: εὐκαιρον ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸ ἦρωσ, καίτοι δυνάμενον *ex.*
„Ἀτρείδης“ κείσθαι. b(BCE³) T

85 378. ῥίψ' ἐπιδινησας: σύμβολον τῆς νίκης· ταῦτόν γάρ ἐστι *ex.*
τῶ καὶ τὴν κεφαλὴν ῥίψαι (cf. N 204—5). b(BCE³) T

380 a. <ἔγχει:> ζητεῖται ποῖω ἔγχει· ὁ γὰρ εἶχεν, ἐξηκόντισεν· *Ariston.*
διὸ ἢ διπλῆ. λεκτέον οὖν ὅτι ἐπόρουσεν, ἐφ' ὃ ἐξηκόντισεν ἔγχος
ἐνεχόμενον τῇ ἀσπίδι καὶ τῶ θώρακι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἵνα τοῦτο ἐκσπά-
90 σας ἀνέλοι αὐτόν. οὕτως οὖν ληπτέον τὸ ἐξῆς, „ἐπόρουσε“ (Γ 379)
ἔγχει χαλκείω, εἶτα χωρὶς „κατακτάμεναι μενεαίνων“ (Γ 379). A

β. ἔγχει χαλκείω: καὶ πῶς φησιν „ἐκ δέ μοι ἔγχος / ἤϊχθη *ex.*
παλάμηφιν“ (Γ 367—8); ἢ ὅτι δύο δόρατα ἐβάσταζεν· ἢ τῶν παρ-
όντων ἦρπασεν· b(BCE³E⁴) T ἢ τῶ ἐμπεπηγότι αὐτῶ διαχρη-
95 σόμενος ἐπεδίωκεν. b(BCE³) T

c. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη: ἐπὶ τοσοῦτον ἄγει τὰς *ex.*
1 περιπετειᾶς ὁ ποιητὴς ὡς ὑπὸ μόνων ἰσθαι θεῶν. b(BCE³) T

382. κηῶεντι: κοιμιστικῶ, εὐώδει. καὶ τοῦτο δὲ τῆς ἀκολασίας *ex.*
Ἀλεξάνδρου τεκμήριον. b(BCE³) T

νόησε cf. *BE⁴ (pone sch. D, fort. ex h?): ἀνεστράφη πάλιν ἡ περίοδος. ὀρθὴ δ' ἂν
ἦν οὕτως· „εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, / ἢ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα
βοὸς Ἴφι κταμένοιο“ (Γ 374—5), (sequitur pars scholii D ad Γ 375) 376 de
verbis χειρὶ παχειῇ vide ad Φ 403 380 diple ante versum in A (recte), non ante
versum Γ 379 δ cf. Ge (e T ut vid.); Porph. 1, 64, 23; Friedl., Zoil. 56 382
— εὐώδει ad Ω 191 (bT); cf. Eust. 427, 1, D, D ad Z 288; Gladstone 8

76 οὐ — μενελ.] ἢ δὲ ἀθηναῖα διὰ τί οὐ βοηθεῖ τῶ μενελάω E⁴ 77 πορθηθεῖη
BCE³, fort. bene ἄλεξ. σφζ. b 78 οὐ λῦσεν T οὐκ ἔλυσεν BCE³ οὐκ ἔλυσε δὲ
E⁴ τάχους — χρεία] τὸν ἱμάντα, ἀλλ' ἔρρηξεν· ἐπειτα τάχους ἦν χρεία E⁴ 79
τὸ T κἂν τὸ b 80 καταλειφθῆι E³ σφζεται T 83 le. Bk., ἦρωσ μετ' εὐκνημίδας
T, om. b δυνάμενον Wil. 86 τῶ b τὸ T ῥίψαι C 87 le. add. Bk.
(ad v. ἔγχει signo ✓ sch. relatum est in A), αὐτὰρ ὁ ἄψ — χαλκείω add. Frdl.
88 ἐπόρουσεν Bk. ἐφ' ὃ Vill., ἐφ' ὦ A 89 τοῦτο Vill., τοῦ τοῦτο A 90
οὖν Vill., οὐ A 93 παλάμ. om. b ἢ τινος τῶν Ge 94 sq. διαχειρισό-
μενος B 96 προάγει b 2 κοιμηστικῶ T 3 ἄλεξ. τεκμ. b ἀλέξημα T

ex. 383 a. αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην: κατηγοροῦσιν ὡς προαγωγὸν εἰσάγοντος αὐτοῦ τὴν θεόν. ἀλλ' ἐπεὶ ὥρμηται γέλωτα μὲν θέσθαι τὸν Πάριν, ἐπαινέσαι δὲ τὴν Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν ἀκρασίαν, τῆς δὲ τὴν σωφροσύνην ὑπ' ὄψιν ἄγειν, οὐ δύναται δὲ διεστῶτα τὰ πρόσωπα δι' ἑτέρου τινὸς συμβιβάζειν, ἐπίτηδες παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην. b (BE³) T

D (?) b. <καλέουσα> ἵκαλέουσα. T¹¹ 10

ex. 383—4. a.¹ <αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσα ἴε>· τὴν δ' ἐκίχανε / πύργῳ ἐφ' ὑψηλῶ: ὅπως μὴ ἀποδοθῆ ὄρωμένη ἀπὸ τοῦ τείχους· διὰ τοῦτο γὰρ εἶπε περὶ δὲ Τρωαί ἄλις ἦσαν (384). ἢ ὅπως μὴ οἰόμενος αὐτὴν ἐκδεδοῦσθαι καὶ διαχρήσθαι ἑαυτὸν. T 15

a.² καλεῖ δὲ αὐτὴν, ὅπως μὴ διὰ τοῦ τείχους ἀποδοθῆ, ἢ μὴ πως οἰόμενος αὐτὴν ἀποδεδοῦσθαι διαχρήσθαι ἑαυτὸν. b (BE³E⁴).

ex. 384. <περὶ δὲ Τρωαί ἄλις ἦσαν> πυθόμενοι γὰρ τὸ μονομάχιον ἐξήλθον. b (BCE³E⁴) T πιθανὸν δὲ ἀποστάντος τοῦ Πριάμου προστεθῆναι ταῖς Τρωάσι αὐτὴν· b (BCE³) T θεωροῦσα δὲ τὴν μάχην οὐδ' ὅτιοῦν φθέγγεται, ὅπως μὴ τὸ πάθος ἐκφήνη. b (BCE³E⁴) T 20

ex. | *ex.* 385. χειρὶ δὲ νεκταρέου <ἐανοῦ>: γραφικῶς τοῦτο. T ὑπεξάγει δὲ αὐτὴν, ὅπως μὴ ἐν μέσαις ταῖς Τρωάσι διαλέγεται αὐτῆ. b (BCE³E⁴) T πρᾶγμα δὲ εὐτελὲς μεθ' ὄσης φαντασίας δηλοῖ, ὑψῶν τῶ κόμπῳ τῶν ἐπιθέτων. b (BCE³) T | νεκταρέου δὲ θείου, παρὰ τὸ νεκταρ. ἐανοῦ δὲ ἡλευκοῦ ὡς „ἐανῶ λιτί“ (Σ 352) καὶ „ἐανοῦ κασ(σ)ιτέροιο“ (Σ 613). T 25

ex. 387 a. Λακεδαιμόνι ναιεταώση: μιᾶ τῶν ὑπολειφθεισῶν εἴκασται, δηλοῦσα ὅτι θεὸς ἐστίν· ἢ λείπει ὁ καί, ἴν' ἦ καὶ ἐν Λακεδαιμόνι. T 30

384 — αὐτὴν cf. Eust. 427, 15 385 παρὰ τὸ νεκταρ (27) cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 296, 5, Et. Gud. 405, 14, sim. EM. 600, 20) ἐανοῦ δὲ sq. cf. D, D ad Σ 352; vide ad Π 9 (bT)

6 sq. τὴν σωφρ. T τὸ σῶφρον b 8 τινὸς om. b 10 le. add. Ma. fort. καλέουσα (ut D) 11 (le.) αὐτὴ — ἴε addidi 12 (le.) ἐκίχαν' ἐπὶ πύργῳ ὑψ. T em. Ma. 16—7 καλεῖ δὲ αὐτ. sq. pone sch. Γ 383 a (coni. cum v. ἀφροδίτην) BE³, pone fr. Porphyrii in E⁴ 16 καλ. δὲ αὐτ. om. E⁴ 17 οἰόμενος ἀλέξανδρος E⁴ διαχειρίσθαι B 18—21 pone sch. Γ 383—4 a¹ (coni. cum v. ἑαυτὸν) in T 18 le. add. Vill. 20 τρωάσι b, cf. Cobet, Miscell. crit. 339 θεωρ. δὲ T αἰς θεωροῦσα b 21 ὅπως — ἐκφήνη T μὴ πως ἐκφήνη τὸ πάθος b 23 le. T supplevi, om. b 24 δὲ om. BCE³ μὴ — αὐτῆ T μέλλουσα διαλέγεσθαι μὴ ἐν μέσαις διαλέγεται ταῖς τρωάσι b τρωάσι b (vide l. 20) 27 fort. λεπτοῦ (cf. test.) 28 κασιτέροιο T suppl. Ma. (cl. Hom.)

b.¹ ναιεταώση: ναίω ναιέτης, καὶ ὡς κυνηγέτης κυνηγετῶ, *ex.*
οὕτως ναιέτης ναιετῶ ναιετῶς, διαίρεσις ναιετάω. καὶ ἔδει μὲν ναιεταού-
ση. ΑΤ ὡς βοαούση, Τ ἀλλ' ἔστιν ὁμοιον τῶ „ιδρῶσαι,
35 ἤγον δέ“ (Λ 598). ΑΤ

b.² ἐκ τοῦ ναίω ναιέτης· καὶ ὡσπερ ἀπὸ τοῦ κυνηγέτης κυ-
νηγετῶ, οὕτως ἀπὸ τοῦ ναιέτης ναιετῶ. καὶ ὠφείλε μὲν ναιεταούση,
ἀλλ' ἔστιν ἡ χρῆσις Ἰώνων. b(BCE³)

388 a. <ἤσκειν:> ὡς ἐδεδειπνήκειν. Τⁱⁱ *ex. (Did. ?)*

40 b. μάλιστα δέ μιν φιλέσκει: τὴν γραῦν, ὡς καὶ ὁ ὄνειρος *ex.*
εἴκασται τῶ φιλάτῳ Νέστορι (cf. Β 20—1). Τ

390 a.¹ δεῦρ' ἴθ'. <Ἀλέξανδρος σε καλεῖ οἶκον δὲ νέε- *Nic.*
σθαι:> στικτέον μετὰ τὸ ἴθι· αὐτοτελὲς γὰρ καὶ ἀσύνδετον πρὸς τὰ
ἔξης. καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου στικτέον τελεία. Α

45 a.² τελεία μετὰ τὸ ἴθι στιγμή. Τⁱⁱ

390—2. Ἀλέξανδρος σε καλεῖ <——— στίλβων καὶ εἴμα- *ex.*
σιν>: διχῆ αὐτὴν ἀναζωπυρεῖ ὑπομιμνήσκουσα τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ
κάλλους καὶ τοῦ τόπου. b(BCE³E⁴) Τ

391 a. δεινωτοῖσι λέχεσσι: ὅτι δεινωτὰ λέχη λέγει ἦτοι διὰ *Ariston.*
50 τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔντασιν τῶν ἰμάντων· πρώτη
γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἰμάντων πλοκῇ. Α

b. δινωτοῖσι: ἐφ' ὧν ἀκινήτουμεν, κατὰ ἀντίφρασιν. ἢ *ex.*
ὅτι δῖνος ὁ τόρνος. b(BCE³E⁴) Τ καὶ διὰ τοῦ ἰ φησὶν ὁ Ἡρω-
διανὸς ἐν τῶ Περὶ σχημάτων (2, 847, 8). b(BCE³) Τ

387 b¹ — ναιετάω cf. Su. v 94: ναιετάουσιν· οἰκοῦνται (cf. D ad Δ 45). ναίω
ναιέτης ναιετῶ, ὡς κυνηγέτης κυνηγετῶ. ναιετῶ ναιετάω καὶ ἔδει sq. ad Z
415 b 388 fort. exstabat sch. Herodiani de accentu vocis εἴρια, cf. Eust.
428, 4: τὸ δὲ εἶριον Ὀμηρος μὲν προπαροξύνει ὁμοίως τῶ λείριον, οἱ δὲ ὕστερον
παροξύνουσι πρὸς ἀναλογίαν ἐτέρων παροξυτόνων δακτυλικῶν λέξεων, ἵνα ἢ ὡς
τείχος τειχίον, οὕτως εἶρος εἶριον, ad l 147 (Hrd.) a Eust. 428, 1: ἰστέον δὲ ὅτι
τὸ „ἤσκειν εἴρια“ μετὰ τοῦ ῥ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ
ἤσκει. δοκεῖ δὲ Ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, partim fort. e scholiis, ad E 661 a. Z 170 a.
Θ 68. Z 412. P 133 (Did.), cf. sch. ε 112. p 359; sch. Ar. Plut. 696; Choer. Th. 2,
84, 10, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 185, 26) 391 a/b cf. Eust. 428, 11 a cf. He.
δ 517 (e Diog. ?); — τοὺς πόδας ad N 407 (bT), cf. D ad N 407, Ap. S. 59, 5,
Alex. Cot. apud Orum (?) in Et. Gen. (AB) δινωτοῖσιν, Ep. Hom. (An. Ox. 1,
114, 10, Et. Gud. 366, 8 Stef.) b δῖνος ὁ τόρνος cf. Hrd. 2, 447, 13. 16; 492, 16,

32 καὶ om. T 32 et 36 κυνηγέτης cf. i 120 33 διαίρεσις A 33 sq. ναιεταού-
σης T 34 βοαούσης T em. Ma. ἀλλ' T καὶ A τῶ T τὸ A 38 ἰώνων]
ἐλλήνων C 39 le. addidi fort. δεδειπνήκειν (p 359) 42 sq. le. A suppl.
Vill. 45 στιγμή Ma., σ T 46 sq. le. T supplevi, om. b 47 ἀπὸ T καὶ
ἀπὸ b 49 (le.) erat δινωτοῖσιν ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι δεινωτὰ] erat
δεινωτὰ 50 ἔντασιν A corr. Bk. πρώτη susp. (Lehrs) 52 sq. ἐφ' ὧν —
τόρνος] δῖνος γὰρ ὁ τόρνος. ἢ ἐφ' ὧν ἀκινήτουμεν, κατὰ ἀντίφρασιν E⁴ 52
ἐφ' ὧν C 53 καὶ T ὁ καὶ b ὁ alt. (ante ἠρωδ.) om. b 53 sq. ἠρωδ. b
ἠρόδοτος T

- ex.* 391—2. <κείνος ὃ γε ——— και εἵμασιν:> λείπει τὸ ἐστίν. 55
ἐπει δὲ συνήθης ἢ φράσις, ἐὰν τεθῆ, δοκεῖ πλεονάζειν. b(BCE³) Tⁱⁱ
- ex.* 392 a.¹ κάλλει τε στίλβων <και εἵμασιν>: ταῦτά φησιν, ἵνα
μὴ διὰ τὸν λύθρον αὐτὸν μυσσαχθῆ. T
a.². ταῦτά φησιν, ἵνα μὴ μυσσαχθῆ αὐτὸν διὰ τὸ λύθρον. b
(BCE³E⁴) 60
- Ariston.* b. οὐδὲ κε φαίης: ὅτι ὡς πρὸς τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου
προσώπου, ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν. A
- Nic.* 393 a.¹ <ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τὸν γ' ἐλθεῖν:> διαστολή
βραχεῖα ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν· κοινὸν γὰρ τὸ „οὐδέ κε φαίης“ (Γ 392). A^{im}
a.². ὀλίγον διασταλτέον μετὰ τὸ ἐλθεῖν. Tⁱⁱ 65
- ex.* b. ἀλλὰ χορόν: ἠϊθέων τὸ χορεύειν· ἐφ' ᾧ και Πρίαμος
ὄνειδίζει τοῖς υἱοῖς· „χοροτυπῆσιν ἄριστοι“ (ω 261). b(BCE³) T
- Ariston.* 395. <ὡς φάτο· τῆ δ' ἄρα θυμὸν> ἐνὶ στήθεσσι δρινε: ὅτι
οὐ δεῖ ἀκούειν ἐκ τοῦ θυμὸν δρινεν (395) ἐθύμωσεν, ἀλλὰ τὸ παρῶρ-
μησεν· δεξάμενος δὲ τις τὸ πρότερον τοὺς ἐξῆς (sc. 396—418) ἐνδια- 70
σκευάζει· διὸ ἀθετοῦνται ἀπὸ τοῦ „και ῥ' ὡς οὖν ἐνόησεν“ (Γ 396)
ἕως τοῦ „ὡς ἔφατ“, ἔδδεισεν δ' Ἐλένη“ (418) στίχοι εἴκοσι τρεῖς· πῶς
γὰρ ἢ γραῖα παλαιγενεῖ εἰκασμένη „περικαλλέα δειρῆν“ (Γ 396)
εἶχεν και „ὄμματα μαρμαίροντα“ (397) και „στήθεα ἡμερόεντα“ (Γ
397); και βλάσφημα παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστι τὰ λεγόμενα „ἦσο παρ' 75
αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, / μηδ' ἔτι σοῖσι πρόδεσσιν“
(Γ 406—7). και εὐτελής και τὴν διάνοιαν „μή μ' ἔρεθε, σχετλίη“ (Γ
414). αἰρομένων δὲ αὐτῶν και τῆς συνεπειᾶς γινομένης οὕτως· ὡς
φάτο, τῆ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινε· / „βῆ δὲ
κατασχομένη ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ / σιγῆ, πάσας δὲ Τρωᾶς λάθην, 80
ἦρχε δὲ δαίμων“ (Γ 395. 419—20). A

Choer. O. 190, 28, Et. Gen. (= EM. 277, 12) 392 b ad Γ 220 a (Ariston.)
395 diplo periestigm. ante versum Γ 395 in A, fort. error scribae; obeli ante versus
Γ 396—418. Fort. excidit pars scholii Aristonici, sch. δ 12: <τινὲς δὲ τὸ> (add.
Ddf.) „δούλης“ (δ 12) κύριον φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν
θεράπαιναν· διὸ και τὸ „ἴεσκέεν † ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὃ γε δούλην“ (Γ 409)
ἀθετοῦσιν, sim. Eust. 1479, 61: και ὁ τῶν Νόστων δέ, φασί, ποιητῆς κύριον ὄνομα
λέγει τὸ „δούλης“ διὰ τὸ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν δούλας τὰς θεραπαίνας, ἀλλὰ
δμῶας (ἢ δμωίδας)· διὸ και τὸ „εἰς ὃ κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὃ γε δούλην“ ἀθε-

55 le. addidi λείπει δὲ ἐναυθα τὸ post sch. Γ 391 b (coni. cum v. σχημάτων)
b 56 ἢ φράσις συνήθης ἐστίν ἐὰν τ. b πλεον. δοκεῖ b 57 le. T
supplevi 59 ταῦτά φησιν] τὸ δὲ κάλλει τε στίλβειν και εἵμασι E⁴ 61 (le.)
φαίης A em. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 63 le. addidi (Vill.) 66 τὸ
T γὰρ τὸ b ἐφ' ᾧ T δ b 67 τοὺς υἱοὺς b χοροτυπῆσιν T 68 le.
A suppl. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 70 sq. ἐνδιασκεύακεν Deecke 74
ἡμερόεντα A em. Vill. 75 παρὰ A, και παρὰ Frdl., fort. verum ἦσο Vill.,
εἴησο A 78 ἐρωμένων A corr. Bk. 81 δαίμων, καλῶς ἔχει Lehrs (e. g.)

396. περικαλλέα δειρήν: καὶ μὴν γραῖ παρειασθεῖσα ἦν. ἀλλ' *ex.*
 ἔθος τοῖς ἡμιθέοις ἐπιγινώσκειν τοὺς θεοὺς, b(BCE³E⁴) T ὡς
 Αἴας τὸν Ποσειδῶνα (cf. N 70—2). b(BCE³) T
- 85 397. στήθεά τ' ἡμερόεντα: οὐδὲν ἄτοπον γυμνὴν φαίνεσθαι *ex.*
 τὴν θεόν· Ἐλένη γὰρ ἦλθε γνωρισθῆναι, κρύπτεται δὲ τὰς Τρωάς. b
 (BCE³E⁴) T
398. ἔπειτα: τὸ δεύτερον. T^{il} *ex. (?)*
- 399 a. δαιμονίη: παρρησιάζεται ἡ Ἐλένη ὡς πρὸς ἀδελφὴν. b *ex.*
 90 (BCE³) T
- δ. λιλαίεαι: λῶ τὸ θέλω· ἀναδιπλασιασμός λιλω. ὡς κερῶ *ex.*
 κεραιῶ, οὕτω καὶ λιλω λιλαίω. T
- 400 a.¹ ἡ πῆ με: τὸν ἡ σύνδεσμον περισπαστέον, τὸ δὲ πῆ *Hrd. (?)*
 ὄξυτονητέον διὰ τὸ μέ ἐγκλιτικόν· ἐνθάδε γὰρ τὸ πῆ οὐ πύσμα,
 95 ἀλλὰ ἀόριστον. A
- 1 a.² ἡ πῆ με: τὸ ἡ περισπαστέον, τὸ δὲ πῆ ὄξυντέον διὰ τὸ
 μέ· οὐ γὰρ ἔστι νῦν ἔρωτηματικόν τὸ πῆ, ἀλλὰ ἀόριστον. b(BCE³) T
- b.¹ προτέρω: ἀπὸ τοῦ ἡπροσωτέρου ἔστι· διὸ δίχα τοῦ ἰ. T *ex.*
 b.² δίχα τοῦ ἰ τὸ προτέρω· b(BCE³) ἀπὸ τοῦ προσω-
- 6 τέρω b(BCE³E⁴) γὰρ ἔστιν. b(BCE³)
- 401 a. <Φρυγίης> λείπει ἡ ἐπί. T^{il} *ex. (?)*
- δ. Μήονίης: Μήονες ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοὶ τὸ παλαιόν, | εἶτα D | *Hdt.*
 Λυδοὶ ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ *Ατυος, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (cf. 7, 74, 1). A

τεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς, cf. Carnuth, *Ariston.* p. 40 ὅτι οὐ δεῖ—ἐνδιασκευάζει (70)
 ad Δ 208 a (Ariston.) ἐθύμωσεν (69) cf. D ἐνδιασκευάζει cf. *Lehrs Ar.* 330 πῶς
 γὰρ (73) — ἡμερόεντα (74) ad Γ 396 396 ad Γ 395 (Ariston.), cf. *Porph.* 1, 65,
 15 ἀλλ' ἔθος sq. ad B 791 (Ariston.) 399 a aliter *Eust.* 429, 1 δ cf. D ad
 O 317, Or. 91, 29 (*Et. Gen.* λιλαίω, p. 206 Miller), *Ep. Hom.* (An. Ox. 1, 259, 5,
Et. Gud. 370, 36); fort. sch. et glossa Orionis e Philoxeno fluxerunt, cf. *Kleist* 55
 400 fort. erat sch. Didymi, cf. *Eust.* 429, 12: ἰστέον δὲ ὅτι γράφεται καὶ „ἡ
 πῆ με προτέρω“ δίχα τοῦ ν̄ a διὰ τὸ μέ (ἐγκλιτικόν) ad E 812. Z 355. K 242. Λ
 719. Π 90. 207. Ψ 72. 73 (*Hrd.*), cf. sch. α 215. ο 309. 311. π 128; aliter *Arcad.*
 168, 3 (= *Hrd.* 1, 563, 21); vide ad Y 464 (*Hrd.*) b ad E 672 a². I 192, cf. D
 401 a fort. fragmentum *Aristonici*, vide ad B 801 (test.; deest diplo ante
 versum Γ 401 in A) δ cf. *Beiträge* 117 εἶτα Λυδοὶ sq. ad Σ 291 (T), cf.

83 τοὺς θ. ἐπιγιν. b 85 οὐδὲν δὲ E⁴ 86 ἦλθε susp., ἦθελε Bk. δὲ b γὰρ T ταῖς
 τρωάσιν b (vide ad Γ 384) 88 ἔπειτα τὸ T emendavi, ἔπειτα: ἔπειτα τὸ
 Ma. 89 [. . . .]σιάζεται T suppl. m. rec. 92 κεραιῶ cf. I 203 93 le.
 ἡ πῆ με: A em. Ddf. τὸ Bk., τὸν A 1 sq. pone sch. b¹ in T 1 le. scripsi,
 ἡ πῆ με προτέρω T, om. b τὸν δὲ E³ 2 ἀλλά] ἀλλ' E³ 3 le. Bk.
 (Vill.), ἡ πῆ με προτέρω T voluit ἀπὸ τ. προσωτέρω 4 sq. προσωτέρω B
 6 le. add. Ma. 7 sq. εἶτα λυδ. ἀπὸ A, ἦσαν ἀπόγονοι *Hdt.* 8 ἡρόδοτος
 (ἐν τῇ πρώτῃ) Valck. (?), Ddf., ἡρωιδανός A

- Nic.* 402 a. <εἶ τις τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων:> πρὸ τούτου διαστολήν θετέον· ἀνέστραπται γὰρ ὁ λόγος. A^{im} 10
- Nic.* b.¹ <καὶ κεῖθι:> Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ἰ, καὶ κεῖθι. A^{im}
b.² {εἶ τις τοι} καὶ κεῖθι {φίλος}: ἐκ πλήρους ὁ καὶ σύνδεσμος. T
- Nic.* 403—5 a.¹ οὐνεκα δὴ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον <—— παρέστης>: ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ οὐνεκα (403)· ἀσύνδετος γὰρ πρὸς 15 τὰ ἐπάνω ὁ λόγος. ὑποστικτέον δὲ ἐν ὑποκρίσει εἰς τὸ ἀγεσθαι (404), ἐπεὶ τῶν ἀνταποδοτικῶν ἔστι καὶ ταῦτα, οὐνεκα (403) — τοῦνεκα (405). A
a.² τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. Tⁱⁱ
- ex.* b. οὐνεκα δὴ νῦν: κομματικὸς ὁ λόγος τῇ δυσχεραίνουσῃ 20 διανοίᾳ. θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐ με λαυθάνεις, ἐφ' ᾧ ἦλθες ἐνθάδε. b (BCE³E⁴) T
- Nic.* 405. τοῦνεκα δὴ νῦν <δεῦρο> δολοφρονέουσα παρέστης: ἠθικῶς πυνθάνεται· διὸ οὐ δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ παρέστης. T
- Did.* 406 a.¹ θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους: Ἀρίσταρχος „ἀπόεικε“ 25 διὰ τοῦ κ̄, καὶ χωρὶς τοῦ σ̄ „κελεύθου“. θαυμάσειε δ' ἂν τις, ἢ ἕτερα διὰ τοῦ π̄ πόθεν παρέδου· οὔτε γὰρ ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις οὔτε ἐν ἑτέρα τῶν γούν μετρίων ἐμπερόμενον πέφυκεν, καὶ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἀπαξάπαντες οὕτως ἐκτίθενται. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσαν· 30 „ἴτι δὲ† εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς.“ A
a.² Ἀρίσταρχος „κελεύθου“. A^{im}
- Did.* | *ex.* b. θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου: τοῦ† πᾶσαι. | οὐκ ἐπαρᾶται 35 δέ, ἀλλ' ὀνειδίζει ἀντὶ τοῦ μὴ πρᾶσσε τὰ θεῶν. T
- Nic.* 410—1. <κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι· νεμεσητὸν δέ κεν εἶη· / κείνου πορσανέουσα λέχος:> τὸ ἐξῆς ἔστι κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι κείνου πορσανέουσα λέχος. A^{im}

Strab. 12, 8, 3 (p. 572) 402 b ad M 348 (Did.); cf. Duentzer, Zen. 59 n. 35
403—5 b — διανοίᾳ cf. Eust. 430, 23 406 a¹ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν (30) ad A
423—4 b cf. D 409 vide test. ad Γ 395 410—1 h(M¹ M⁸ P¹¹ V³
V¹⁵): τινὲς δὲ οὕτω συντάσσουσι· „κεῖσε δ' (δὲ M¹ M⁸) οὐκ εἶμι κείνου πορσανέουσα

9 le. add. Frdl. 11 le. add. Vill., κάκεῖθι (= vulg.) add. Ddf. 12 (le.) εἶ τις μοι et φίλος delevi 14 sq. le. A suppl. Frdl. 15 οὐνεκα Frdl., νικήσας (Γ 404) A 20 le. T, om. b, fort. οὐνεκα δὴ νῦν <— παρέστης>? 21 ὅτι E⁴T, om. BCE³ με T τί με b ᾧ b ὅτι T ἐνθάδε om. b 23 le. T suppl. Ma. 25 le. Vill., ἦσο παρ' αὐτῶν Ιουῖσα: A 27 ἑτέρω Vill. 28 γούν μετρ.] ἡμετέρων Nck. πέφυκεν A, πέφηεν Cob., Ddf. 29 ἀπαξ ἅπαντες A em. Ddf. 31 τῆς δὲ Bk., fort. recte τὰς A, τοὺς Cob. 34 le. scripsi, ἦσο παρ' αὐτόν: T οὐ T, οὕτω Ldw. 35 πρᾶσσε Ma., πρᾶσω T 36 sq. le. add. Frdl. 38 πορσανέουσα A em. Ddf. λέχει A em. Ddf.

411. κείνου πορσανέουσα λέχος: εὐτρεπίζουσα, ὡς τὸ „λέχος *ex.* | *Nic.*
 40 πόρσυνε καὶ εὐνήν“ (γ 403. η 347). | τὸ δὲ ἐξῆς „οὐκ εἶμι κείσε“ (cf. Γ
 410) πορσανέουσα λέχος. τὸ δὲ τνεμεσητόντ δια μέσου. b (BCE³) T

411—2 a.¹ Τρωαὶ δὲ μ' ὀπίσσω / πᾶσαι μωμήσονται: ὡς *ex.*
 δευτέρας μάχης αἰτίαν οὔσαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἔπεισθαι. T
 45 a.² μωμήσονται γὰρ με, φησίν, αἱ Τρωάδες ὡς δευτέρας
 μάχης οὔσαν αἰτίαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἔπεισθαι. b(BCE³
 E⁴)

414—6. μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη, (<——— ἔχθεα λυγρά): *Nic.*
 βραχὺ διασταλτέον σχετλίη, μεθείω (414), ἀπεχθῆρω (415).
 50 στικτέον δὲ φίλησα (415), ἐὰν ἦ τὸ μητίσομαι (416) ὀριστικόν·
 ἐὰν δὲ ὑποτακτικὸν συνεσταλμένον, κἀκεῖ διαστολὴν θετέον, ἵνα κοι-
 νὸν ἦ τὸ μὴ (414) ἐπίρρημα κατὰ πάντων, μὴ σε μεθείω, μὴ ἀπε-
 χθῆρω. A

414 a. μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη: τὸ ἀνεξίκακον τῆς θείας ἐδήλωσε *ex.*
 55 φύσεως. „θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖςτ οὐ θερμαίνεται / ἄλλ' ὡς λέβης τις
 μείζονος δεῖται πυρός“ (trag. fr. ad. 448 N.²). b(BCE³E⁴) T

b. μὴ χωσαμένην σε μεθείω: μετωνυμικῶς ἀντὶ τοῦ ἐαθῆναι *ex.*
 ποιήσω καὶ μισηθῆναι, A^{im} b(BCE³) T ὡς καὶ φιληθῆναι ἐποίη-
 σα. b(BCE³) T

(κοίτην add. M⁸)· νεμεσητόν (νεμεσητόν V³, absc. in V¹⁵) γὰρ ἂν εἴη“ h(Ag
 Ge M¹ P¹¹): ἐπίτηδες ἐν ταῖς ἀνανακτήσεσιν τοῦ κακολογεῖ (M¹ P¹¹, οὐκ ἀλληλο-
 λογεῖν Ag Ge, οὐ παραλλήλως λέγει Nicole, malim ἐκ παραλλήλου λέγει, sc. κείσε et
 κείνου), ὡς τὸ „τίπτε με κείνος ἀνωγε μέγας θεός“ (Ω 90), fort. fr. Aristonici, vide
 ad A 99 a (Ariston.; nulla diplo ante versum Γ 410 vel 411) 411 fort. ex-
 stabat sch. Didymi de v. πορσανέουσα (= vulg., Aristarch.), cf. sch. η 347: πόρ-
 σννε· γρ. „πόρσαινε“ ἐν ταῖς Ἀριστάρχου, Eust. 430, 20: γράφεται δὲ καὶ „πορ-
 σανέουσα λέχος“ ὡς ἀπὸ τοῦ πορσαίνω βήματος (cf. ib. 30, 28), D: πορσανέου-
 σα· . . . ἄλλοι ἀναγινώσκουσι „πορσνέουσα“ κείνου — εὐτρεπίζουσα cf. Et.
 Gen. (AB) πορσύνω καὶ πορσαίνω καὶ πορσανέουσα, D 412 Ap. S. 114,
 27: μωμήσονται· οἰονεὶ καταπαίζονται· μῶμος γὰρ ὁ μετὰ φόγου καταπαίγμός·
 „πᾶσαι μωμήσονται, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῶ“, originis incertae, fort. e scholiis

39 (le.) πορσ. T m. sec., πορσανέουσα T m. pr. (le. om. b) λέχος: εὐτρ.
 scripsi, λέχος εὐτρεπίζουσα T εὐτρεπίζουσα b 40 ἐξῆς T ἐξῆς οὕτως b ἐκείσε
 b 41 πορσ. scripsi, πορσανέουσα T πορσνέουσα b λέχος T τὸ ἐκείνου
 λέχος b νεμεσητόν BE³ (ut Hom.) 44 μάχης T em. Ma. 45—6 pone sch.
 Γ 411 (coni. cum v. μέσου) BCE³, pone sch. D in E⁴ 48 le. A suppl. Frdl.
 52 sq. fort. ἀπεχθῆρω, μὴ μητίσομαι 54 sq. τὸ ἀν. δὲ sq. pone sch. b (coni.
 cum v. ἐποίησα) BCE³ 55 θεός γὰρ b ἢ θεός T, θεός δ' Ddf. σμικρ. b
 σμικροῖς ὀνειδέσιν T, σμικροῖσιν Vill. τις om. b 57 le. T, om. Ab 58 καὶ
 μισηθ. om. T

- Did.* 415. <ἐκπαγλ' ἐφίλησα:> Ἀρίσταρχος Ἰακῶς „ἐκπαγλα φίλη- 60
σα“. A^{int}
- ex.* 416 a. μητίσομαι αἴσχεα λυγρά: καὶ τῶν ἐναντίων γὰρ
ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ θεοί, ὡς αἱ Μοῦσαι ἐπὶ Θαμύριδος (B 599—600). b
(BCE³E⁴) T
- Did.* b.¹ ἔχθεα: ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀρισταρχείων „ἄχθεα“ ἐγέ- 65
γραπτο, τινὲς δὲ „ἄλγεα“ γράφουσιν. AA^{im}
- b.² αἴσχεα {λυγρά}: ἡ μὲν ἐτέρα τῶν Ἀριστάρχου „αἴσχεα“,
ἡ δὲ ἐτέρα „ἄλγεα“. T
- Hrd.* 417 a. <ὄλῃαι:> ὡς „πύθηαι“ (E 351 al.). μέσος γὰρ δεύτερος
ἄοριστος. A^{im} 70
- ex.* b. <ὄλῃαι:> ἀντὶ τοῦ ὄλοιο. T^{il}
- ex.* 418. ἔδδεισεν δ' Ἑλένη: διδάσκει μὴ θρασεῖας γίνεσθαι πρὸς
τοὺς ὑπερέχοντας τὰς ἀποκρίσεις. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 419 a. βῆ δὲ κατασχομένη: πάλιν κοσμίως ἀναχωρεῖ. T
- ex. (?)* b.¹ {ἐανῶ} ἄργῆτι φαεινῶ: ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. T 75
- b.² τοῦτο ἐκ παραλλήλου εἴρηται. A^{im}
- ex.* 421. δόμον περικαλλέ' ἴκοντο: τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐπὶ δὲ
Ἔκτορος „δόμους εὖ ναιετάοντας“ (Z 497). T
- ex.* 422. ἀμφίπολοι μὲν <ἔπειτα θοῶς> ἐπὶ ἔργα <τρά-
ποντο>: ἔδει γὰρ αὐτὰς χωρίζεσθαι διαλέξεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός, 80
τὰ συνήθη πρᾶσσούσας. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 423 a. ἡ δ' εἰς ὑψόροφον: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „ἔνθα κάθιζ'
Ἑλένη“ (Γ 426) στίχοις τέσσαρσι παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέ-

415 ad A 162 (Did.) 416 b cf. Schwartz, *Entst.* 13, 1; Valk II 156
417 fort. *plura legit Orus*, cf. *Et. Gen.* (AB) ὄλῃαι (*paulo brevius Lex. Mess.*
407, 14): Τυρανίων προπερισπᾶ (τυρανίς προπερισπωμένος A) καὶ τὸ ἰ προσ-
γράφει οἴομενος παρέλκειν τὴν (τὸ A) αἰ· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ „πρώτη ἐπαύρηαι“ (O
17). ἔστι δὲ μέσος δεύτερος ἄοριστος (ἀόρ. δεύτ. B) καὶ οὐ προπερισπᾶται οὐδὲ προσ-
γράφεται τὸ ἰ. τὸ μέντοι ὄρηαι, οἶον „αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι“ (§ 343) ἐκ (ἐκ δὲ
B) τοῦ ὄρεαι γέγονεν ἐνεστῶτος ὡς (ὡς A, ἐνεστῶς B) ἀπὸ πρώτης (πρ. A τῆς πρ. B)
συζυγίας κατ' ἔκτασιν, ὡς δίδεται δίδεται λέγουσι γὰρ οἱ Ἰωνες καὶ ὄρέω ὡς <ἀπὸ>
(add. Reitzenstein) τῆς πρώτης συζυγίας (κατ' ἐπέκτασιν· ὡς δίδεται δίδεται λέγου-
σιν οἱ Ἰωνες, καὶ ὄρηαι ὡς ἀπὸ πρώτης συζυγίας *Lex. Mess.*). <Ἔωρος ὁ Μιλήσιος>
(suppl. Reitzenstein ex EM.), cf. *Lex. Mess.* 409, 15; Reitzenstein, *Gesch.* 290;
Beiträge 277. Vide ad Z 229. O 17 (Hrd.) 418 Ge (fort. ex h) 419 b cf. D.,
sch. Nic. th. 105. 551; aliter sch. η 249 ἐκ παραλλήλου ad A 99 a (Ariston.,
c. test.). Vide ad E 665 (Nic.), Z 373 (A), Σ 410. Φ 583 (Hrd.), al. 423 a cf.

60 le. add. Bk. 63 θαμύριδι b 65 le. om. A^{im} τῶν ἀρ. A, τῶν ἀριστ ss. οχ
A^{im} 65 sq. ἐγέγρ. om. A^{im} 66 γράφουσιν om. A^{im} 67 (le.) αἴσχεα susp.,
fort. ἔχθεα (le.) λυγρά delevis αἴσχεα²] fort. ἄχθεα 69 le. add. Bk. 71
le. add. V^c 72 γίνεσθαι T ποιέσθαι BCE³Ge ποιέσθαι τὰς ἀποκρίσεις E⁴ 73
τὰς ἀποκρ. hic om. E⁴; τὰς om. T 75 (le.) ἐανῶ del. Bk. 79 sq. le. T supplevi
(auctore Vill.), om. b 80 διαλέξ. T ὡς b 81 πρᾶσσόντων b (perperam)

και, ὅτι Ζηνόδοτος μετετίθει τὴν συνέπειαν οὕτως· „ἀμφίπολοι μὲν
85 ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο (Γ 422) / αὐτὴ δ' ἀντίον Ἴζεν Ἄλε-
ξάνδροιο ἀνακτος, (pro Γ 423—6) / ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ'
ἠνίπαπε μύθῳ“ (Γ 427)· ἀπρεπὲς γὰρ αὐτῷ ἐφαίνετο τὸ τῆ Ἑλένης
τὴν Ἄφροδίτην δίφρον βαστάζειν. ἐπιλέλησται δὲ ὅτι γραῖ εἴκασται
καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα ἐπιτηδεύει. A

90 *b.* <δῖα:> ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καλῶς δὲ τὰ ἐπὶ Διὸς οὐκ *ex.*
ἐπιτείνονται. b(BCE³)

424 *a.* δίφρον ἔλοῦσα <——> Ἄφροδίτη: εἰ μὲν ὡς *ex.*
γραῦς, οὐκ ἄτοπον· εἰ δὲ ὡς Ἄφροδίτη, καὶ Ἀθηναῖα λύχνον φαίνει
Ἄδυσσει (τ 33—4). καὶ οὐ θαυμαστόν, εἰ ἀδελφῇ ὑπηρετεῖται· διὸ
95 καὶ ἐπάγει „κούρη Διός“ (Γ 426). b(BCE³E⁴) T

1 *b.* φιλομ(μ)ειδῆς <Ἄφροδίτη>: τὰ γὰρ ἀφροδίσια *ex.*
λύπης ἀπήλλακται. A b(BCE³E⁴)

425. <ἀντί' Ἄλεξάνδροιο:> ἡ θέα γὰρ ἐρώτων συνεργός· *ex.*
„ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν“ (Sthenel. fr. 1 vel
5 Agath. fr. 29 N.²). A b(BCE³)

426. {ἔνθα} κάθιζ': συστέλλειν δεῖ τὸ ἰ καὶ προπαροξύνειν τὸ *Hrd.*
κάθιζε· ὅσα γὰρ παρωχημένοι χρόνου ῥήματα βραχυκατάληκτα
ἐνέλειπε χρόνῳ κατὰ τὸ ἄρχον, ταῦτα συντιθέμενα ἀναδίδωσι τὸν τό-
νον· εἶχον συνεῖχον· ἀλλ' ἐπεὶ ἐγένετο ἔχε, ἀνεδόθη ὁ τόνος, „νῦξ
10 δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχ' οὐρανόν“ (ν 269). οὕτως Ἴζε κάθιζε· „Νέ-
στωρ τ' ταύτὸς τ' ἔφιξε“ (γ 411). A

427. ὅσσε πάλιν κλίνασα: ὑπογράφει τὸ σῶφρον τῆς Ἑλένης· *ex.*
τέχνη γὰρ ἀντιτάσσεται τῇ Ἄφροδίτῃ. b(BCE³E⁴) T

Lehrs Ar.³ 333; Roemer, Zen. 656 μετετίθει (84) vide ad E 194 a (Ariston.) ἀπρε-
πὲς γὰρ (87) sq. cf. sch. D. Thr. (Σ^d) 12, 29 424 a cf. Clem. Alex. Protr. 26, 18
Stä.; Cobet, Miscell. crit. 228 *b* aliter D, Ap. S. 163, 13, Hrd. ὀρθ. (Reitzen-
stein, Gesch. 307 sq.), Choer. O. 274, 14, Cyr. (An. Par. 4, 193, 19) 425 h(Ag
Ge M¹ P¹¹ V⁶), cf. Zenob. ap. Miller (Mél. 364, 1) et test. ad Agath. fr. 29 (T. G.
F.² p. 768) collecta; Eust. 432, 6 426 ad Z 244 (Hrd.), cf. Ap. Dysc. synt.
473, 3. Vide ad A 565 (test.) Ἴζε (Ἴζε) (10) ad B 53 (Hrd.) 427 cf. Eust. 432, 5

89 ἐπιτηδεύειν A em. Vill. 90 le. add. Li, δῖα γυναικῶν add. Vill. διωτάτη
b em. Bk. 92 le. T suppl. Ma., om. b εἰ μὲν T, τὸν δὲ δίφρον εἰ μὲν pone
sch. *b* (coni. cum v. ἀπήλλακται) b 93 γραῦς τίθησιν b ἀφρ.] θεᾶ E⁴
94 sq. διὸ καὶ ἐπ. T ἐπάγει γὰρ τὸ b 1 le. A suppl. Bk. (Vill.) 3 le. addidi
(ἀντί' add. Li) ἡ θέα sq. pone sch. Γ 424 *b* (coni. cum v. ἀπήλλακται) A ἡ
om. b h γάρ] γὰρ αὐτῇ A γὰρ ἡ ὄρασις Ag 4 ἔσορᾶν γίγνεται Sthe-
nelus, Agatho ἀνθρ. A ἀνθρώπους h τὸ τοὺς ἀνθρώπους b ἐρᾶν] ὀργᾶν h
6 (le.) ἔνθα del. Vill. 10 στυγερῆι A em. Vill., δυοφερῆ Hom. κάτ-
εχεν A em. Bk. Ἴζε Bk., Ἴζε A, fort. Ἴζε (cf. test.) 11 αὐτὸς Bk., αὐ τὸτ'
Hom. 12 ἀπογράφει C 13 τῇ] τῇ σῶφρονι τῇ C

- ex. (Nic.)* 428 a. ἤλυθες ἐκ πολέμου: πλανώμενοί τινες ὑποστίζουσιν ἐν τῷ πολέμου διὰ τὴν ὑπόκρισιν. Νικάνωρ (p. 174 Friedl.) δὲ 16 τελείαν δίδωσι καὶ τὸ ἐξῆς ἀπόλυτόν φησιν. A b(BCE³) T
- D (?)* b. <ὡς:> τὸ ὡς ἀντι τοῦ εἶθε. T¹¹
- ex.* 429. ἀνδρὶ δαμείς, ὃς ἐμός: διαθρύπτεται, ὡς τὸ „δαήρ αὐτ’ ἐμός“ (Γ 180). T
- ex.* 430. ἦ μὲν δὴ πρὶν γ’ εὐχεο: ἠθικῶς αὐτοῦ τὸ ἀλαζονικόν 20 ἔσκωπεν· ἴδιον γὰρ ἑρῶντος ἀνδραγαθίας† αὐχεῖν. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 431. σῆ τε βίη (καὶ χερσί) καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι: βίη τῆ ψυχῆ, χερσί τῷ σώματι, ἔγχει τοῖς ἀμυντηρίοις. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 432. ἀλλ’ ἴθι νῦν: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ „ἀφραδέως“ (Γ 436) 25 ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροί εἰσι καὶ τοῖς νοήμασι ψυχροὶ καὶ ἀκατάλληλοι· ἅμα μὲν γὰρ λέγει ἀλλ’ ἴθι προκάλεσσαι καὶ κατὰ τὸ συνεχές ἐπιφέρει „ἀλλά σ’ ἔγωγε / παύσασθαι κέλομαι“ (Γ 433—4), ὡς φροντιζούσης. A
- ex.* 433—4. ἀλλά σ’ ἔγωγε / παύσασθαι κέλομαι: θελγομένη 30 ὑπὸ Ἀφροδίτης εἰς τοῦτο ἔρχεται. τάχα δὲ καὶ ἀποδοθῆναι θέλουσα λεληθότως παραινεῖ μὴ μάχεσθαι· μὴ μαχομένου δὲ αὐτοῦ ἀποδοθεῖη κατὰ τὰ δεδομένα. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐκδειματοῦσα „ἀρηίφιλον“ (Γ 432) αὐτόν φησιν. b(BCE³E⁴) T
- Did.* 434. <παύσασθαι:> Ἀρίσταρχος „παύεσθαι“. A^{im} 35
- Nic.* 434—5 a. παύσασθαι κέλομαι <—— ἦ δὲ μάχεσθαι>: στικτέον ἐπὶ τὸ κέλομαι (434)· τὰ γὰρ ἐξῆς ἀπαρέμφοτα ἀντὶ προστακτικῶν, πολέμιζε καὶ μάχου. ἐὰν δὲ βραχὺ διαστελλώμεν ἐπὶ τὸ κέλομαι, ὄντως ἀπαρέμφοτα. A
- Did. | Nic.* b.¹ παύσασθαι κέλομαι: παρατατικῶς τὸ „παύεσθαι“. 40
| τελεία δὲ εἰς τὸ κέλομαι, καὶ τὰ ἐξῆς ἀντὶ προστακτικοῦ. T

428 a — ὑπόκρισιν ad Δ 82—3 (Nic.). Vide ad Δ 14—6 (Nic.) 430 cf. Eust. 432, 21 434 cf. π 433 (v. l.)

14 le. T, ἐκ πολέμου: A, om. b 14 sq. στίζουσιν ἐν τῷ πολέμῳ A 16 τελεία T ἀπόλυτον ἐξ b 17 le. addidi 18 (le.) δαμεις κρατερῶ, ὃς Hom. αὐτ’ Ma. (= Hom.), αὐτὸς T 20 sq. ἠθικῶς δὲ sq. pone sch. Γ 431 (coni. cum v. ἀμυντηρίοις) BCE³ 21 τῶν ἐρώντων ἐπὶ ἀνδραγαθίαις b, ἐρῶντος ἐπ’ ἀνδραγαθίᾳ Ma., fort. recte 22 le. T suppl. Ma. 23 βίη δὲ sq. pone sch. Γ 430 (coni. cum v. αὐχεῖν) E⁴ 25 de ordine in A vide ad Γ 445 27 ἴθι νῦν Hom. (et certe Ariston.) 28 παύεσθαι mavult Frdl. 29 φροντιζούσα Roe. 33 τὰ T τὰ διί b καὶ διὰ T διὰ b καὶ² om. BE³E⁴ 34 αὐτόν φησι T, φησι μενέλαον b, fort. rectius (olim fuisse καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐκδειματοῦσα αὐτόν [sc. Alexandrum] „ἀρηίφιλον“ φησι μενέλαον censet Nickau) 35 le. add. Vill. 36 le. A suppl. Frdl. 39 ἀπαρέμφοτον: — + + + A em. Frdl.

- β.² τὸ δὲ „παύεσθαι“ ἐνεστῶτος, οὐ παύσασθαι. |τελεία
 δὲ εἰς τὸ κέλομαι, καὶ τὰ ἐξῆς ἀντὶ προστακτικῶν. b(BCE³E⁴)
- 436 a. <ἀφραδέως> ἀπείρως. Tⁱⁱ D
- 45 b. <δαμασθῆς> Ἀρίσταρχος „Ἰδαμείης“. A^{int} Did.
438. <μή με> ἀντὶ τοῦ μή μου. Tⁱⁱ ex. (?)
- 439—40 a. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ ex.
 </ κείνον δ' αὖτις ἐγώ>: οἶαι τῶν ἡσχημονηκότων αἰ ἀπολογίαι.
 διὰ τὴν Ἀθηναίων φησι νενικῆσθαι, ὥσπερ οὐκ ἐκ τῶν ἐναντιῶν διὰ τὴν
 50 Ἀφροδίτην αὐτὸς σωθεῖς. νικήσειν δὲ ὑπισχνεῖται τὸν Μενέλαον,
 οὐδὲ μετὰ τὴν ἦτταν τῆς ἀλαζονείας παυόμενος. b(BCE³E⁴) T
- β.¹ <νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Nic.
 Ἀθήνῃ, / κείνον δ' αὖτις ἐγώ> ἐπὶ τὸ ἰεγώ† βραχὺ δια-
 σταλτέον· κοινὸν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνίκησε (439) τὸ νικήσω. A^{im}
- 55 β.² {κείνον δ' αὖτις ἐγώ;} †κείνον ἀντὶ† τοῦ ἐνίκησε νική-
 σω αὖτις αὐτὸν ἐγώ· διὸ βραχὺ στικτέον. T
- β.³ βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ ἰεγώ†, καὶ τὸ νικήσω ἐκδεκτέ-
 ον· κοινὸν γὰρ ἄμφω τὸ ἐνίκησεν. b(BCE³E⁴)
440. πάρα γὰρ θεοὶ εἰσι <καὶ ἡμῖν>: ὀδυνητέον τὴν Hrd.
 60 παρὰ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν. ἔστι δὲ οὐκ ἀναστροφή,
 ἀλλὰ καθ' ὑπερβατὸν κείται διαλελυμένου τοῦ πάρεσιν. εἰκότως
 τινὲς φασιν ὅτι αἰ προθέσεις, ὅταν κατὰ διάλυσιν λέγωνται πρὸς τὰ
 ἐπιφερόμενα, φυλάσσουσι τοὺς τόνους· „κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς“
 (P 542), „κατὰ βούς Ὑπερίονος / ἡσθιον“ (α 8—9), „ἀνά δ' ὁ
 65 πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς / ἔστη“ (B 278—9). ἐχρῆν οὖν καὶ τῆς
 παρὰ ἐνθάδε, εἰ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον συντάττεται, φυλάσσεσθαι
 τὸν τόνον· πρὸς οὗς πιθανῶς ὑπαντητέον ὅτι ἐκεῖνα μὲν, ἄπερ ἐτί-
 θεντο, καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλακτικὰ ἐγένετο τοῦ τόνου τῶν προ-

436 b ad Z 432. T 27. X 73 (Did.); cf. La Roche, H. T. 405 438 aliter D
 439—40 a — σωθεῖς cf. Eust. 431, 18 δ¹ cf. Friedl., Nic. 82 κοινὸν sq. ad
 Δ 128 a¹ (Nic.) 440 ad A 174 (Hrd.), cf. Hrd. παθ. 2, 207, 20, Ep. Hom.
 (An. Ox. 1, 154, 9, Et. Gud. 476, 9 Stef. cum test.); Lehrs, Quaest. ep. 93; Bei-
 träge 395. Vide ad A 258 a¹. 269 a

42 sq. pone sch. Γ 433—4 (coni. cum v. μενέλαον) b 43 καὶ — προστ. BCE³
 ἀντὶ τοῦ πολέμει καὶ μάχου E⁴ τὰ] τὸ C 44 le. add. Ma. 45 le. (= A^{cont})
 add. Bk. (Vill.), an δαμείης? δαμείης A (= vulg.), δαμήης Bk. (cl. B 34) 46
 le. add. V^e 47 sq. le. T suppleni, om. b 51 τὴν ἀλαζονείαν ἀφείς b 52 sq.
 le. add. Frdl. 53 ἐγώ A, ἀθήνη Frdl. 55 le. deleui κοινὸν ἀπὸ Ma.
 55 sq. νικήσω] fort. τὸ νικήσω, νικήσω 57 ἐγώ cf. sch. δ¹ 58 ἄμφω i. qu.
 ἄμφοῖν (sc. τοῖν στίχοις) 59 le. A suppl. Vill. 64 ὑπερίονος ἡέλιος / ἡ-
 σθιον Hom.

θέσεων, οἶον κατήσθιον, κατεδηδώς· οὐ γάρ τις τῶν προθέσεων τούτων ἐπὶ τὴν ἀρχουσαν συλλαβὴν ἑαυτῆς μετεβίβαζε τὸν τόνον. 70 τὸ δὲ πάρεσι μετεβίβαζεν· ἔνθεν καὶ τὸ κατὰ διάλυσιν οὕτως ἀναγινώσκομεν. **A**

ex. 441 *a.* ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι: πῶς, φασί, μετὰ τοσαύτην αἰσχύνην ὀργᾶ; ἐμφανίζει οὖν τὴν πρόξενον ἀπάντων τῶν κακῶν αὐτοῦ λαγνεῖαν. ἢ ἀνακτώμενος Ἑλένην προσποιεῖται αὐτῆς ἔραν, 75 ὑπονοῶν ὀργίζεσθαι αὐτήν, ἐφ' οἷς ἐκδοῦναι αὐτὴν ἔσπευσεν τῷ πολεμίῳ. ἢ ὅτι ὦν στερόμεθα ἐρῶμεν. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. *b.* φιλότητι τραπείομεν: τερφθῶμεν. κινδυνεύσας δὲ ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς νικήσας, τῶν ἐπινικίων ἀπολαύειν ἀξιοῖ. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. 442. ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυπεν: ἐθήρευσεν. ἢ μεταφορὰ ἐκ 80 τῶν περισκεπτόντων δικτύων. **b**(BCE³E⁴) **T**

D 443. οὐδ' ὅτε σε πρῶτον: Ἀλέξανδρος υἱὸς Πριάμου ——— ὡς δηλοῖ ὁ ποιητῆς διὰ τῶν ἑαυτοῦ λόγων (sc. Γ 447—8). **A**

ex. Λακεδαιμόνος ἐξ ἔρατεινῆς: τοῖς ἐρῶσι καὶ αἱ πατρίδες τῶν ἐρωμένων δοκοῦσιν εἶναι καλά. **b**(BCE³) **T**

85

τὸ δὲ πάρεσι μετεβίβαζεν (71) cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 336, 8, Et. Gud. 453, 30) 441 *a* Forrh. 1, 65, 22: διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πεποίηκεν οὕτως ἄθλιον, ὥστε μὴ μόνον ἠττηθῆναι μονομαχοῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν καὶ ἀφροδισίων μεμνημένον εὐθὺς καὶ ἔραν μάλιστα τότε φάσκοντα καὶ οὕτως ἀσώτως διακεῖσθαι; Ἀριστοτέλης (fr. 150) μὲν φησιν εἰκότως· ἐρωτικῶς μὲν γὰρ καὶ πρότερον διέκειτο, ἐπέτεινε δὲ τότε· πάντες γάρ, ὅτε μὴ ἐξῆ ἢ φοβοῦνται μὴ <οὐχ> (add. Kammer) ἔξουσι, τότε ἐρῶσι μάλιστα· διὸ καὶ νοουθετοῦμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον· ἐκείνῳ δὲ ἡ μάχη τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ἀποδόσεως ἤγειρε σφοδρότερον τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μέλουσαν ἀφαίρεσιν. οἱ δὲ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη παρούσα οὐ μόνον ἐκ τῆς μάχης αὐτὸν ἐρρύσατο, ἀλλὰ καὶ λελυπημένον διὰ τὴν ἠτταν εἰς παρηγορίαν ἤγε, μεταβαλοῦσα τὴν τῆς ψυχῆς κατῆφειαν εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας. ἄλλοι δὲ ὅτι Ἑλένης ἀνακτώμενος τὴν εὐνοίαν σφοδρότερον τὸν ἔρον ἐπιτετάσθαι λέγει· ἐνόμισε γὰρ τὴν αὐτὴν (γὰρ ταύτην?) χαλεπῶς φέρειν δι' ἃ συνέθετο ὡσπερ ἕκδοτον τοῖς Ἀχαιοῖς γενομένην. ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ, οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἐν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασὺν ἄμα καὶ δειλὸν ἐπὶ τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ καὶ καταφρονητὴν δόξης· χαρακτηρίζει γὰρ διὰ τούτων τὸ ἦθος τοῦ αἵτιου τῶν κακῶν τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀσελγείαν γενομένου, fort. partim e scholio uberiore ἐμφανίζει — λαγνεῖαν cf. Plut. mor. 18 e. 655 a ἢ ὅτι ὦν sq. Eust. 431, 22 *b* — τερφθῶμεν cf. Eust. 433, 3; aliter D, Eust. 433, 2 442 Eust. 433, 8: ἄδηλον δ' ἐνταῦθα εἶτε διὰ τοῦ ὀ γράφεται ὁ ἔρος Αἰολικῶς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πουν κεῖται παρὰ τῷ ποιητῆ (sc. Ζ 315), εἶτε καὶ διὰ τοῦ ὦ Ἀττικῶς, εἶπερ γράφεται „ὦδὲ ἔρωσ (an γ' ἔρωσ?) φρένας ἀμφεκάλυπεν“. εἰ δὲ γράφεται κατὰ τινος „ὦδε φρένας ἔρος (Heugne, ἔρωσ cod.?) ἀμφεκάλυπεν“, ἢ τοιαύτη γραφὴ σμικρύνει τὸ ἔρος (οὐ αἰτιατικὴ τὸν ἔρον), fort. e scholiis ἢ μεταφορὰ sq. cf. Eust.

75 αὐτοῦ E⁴ 76 αὐτῆν² om. **b** 76 sq. τῷ πολ. ἔσπευσεν **b** ἔσπεύσατο τῷ πολ. Wil. 77 στερ. **T** στεροίμεθα ἂν τούτων **b** 79 ἐπινικί[ων ἀπολαύειν ἀξιοῖ] **T** suppl. m. sec. 80 sq. ἐκ [τῶν περισκ. δ.] **T** suppl. m. sec., ἐκ τῶν θηρευτικῶν δικτύων **b** 84 sq. αἱ τῶν ἐρωμένων πατρίδες **b** 85 δοκ. — καλά **T** καλά παρὰ πάσας εἶναι δοκοῦσιν **b**

445 a. νήσω δ' ἐν ΚΡΑΝΑΗΙ (ἐμίγην): ὅτι οὐκ ἐν Σπάρτῃ *Ariston.*
ἐμίγη τῇ Ἑλένῃ, ἵνα μὴ περιφανῆς γένηται. καὶ ὅτι ἄδηλον, πότερον
ὄνομα κύριόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ κρανηθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον
καὶ τελειωθῆναι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἢ ἐπιθετικῶς τὴν
90 τραχεῖαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι
ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτη πρῶτη ἐπέβη. A

b. νήσω δ' ἐν Κραναῆι: ταύτην πρὸ Ἀττικῆς εἶναι *ex.*
φασιν. οἱ δὲ τὰ Κύθηρα· Ἀφροδίτης γὰρ ἱερά. b(BCE³) T οἱ δὲ
ἐν τῇ νῦν Ἑλένῃ· τῷ χειμῶνι γὰρ πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπολώλασιν
95 αὐτόθι. T

1 446 a.¹ ὡς σεο νῦν ἔραμαι: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον· οὐ γὰρ *Hrd. | Nic.*
ἀντιδιαστολή προσώπου. ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον „ὡς
σέο νῦν ἔραμαι“ (Z 328)· ἀντιδιαστολή γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. |
τὸ δὲ ὡς ἐὰν ἀντὶ τοῦ οὕτως κέηται, στικτέον ἐπὶ τὸ „εὐνή“ (Γ
5 445)· ἐὰν δὲ ἀναφορικὸν ἦ, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ „εὐνή“, ὡς
〈μῆ〉 ἀπηρτισμέου τοῦ λόγου, ἕως ἂν ἐπενεχθῇ τὸ ὡς σεο νῦν
ἔραμαι, τῶν λοιπῶν εἰς ἐπίτασιν ἀναφωνουμένων διὰ τῶν ἐξῆς·
οὐδέποτε γὰρ οὕτως, φησί, κατέσχευε με ἔρωσ (cf. Γ 442), ὡς νῦν
ἔρῳ. τὸ δὲ ἕτερον ἔσται τοιοῦτον· οὐδέποτε με οὕτως κατέσχευε ἔρωσ,
10 οὐδ' ὅτε τὴν ἀρχὴν ἤρπασά σε καὶ ἐν τῇ νήσῳ ἐμίγη· οὕτως νῦν
ἔρῳ· ὅπερ ἐστὶν ἀσύνδετον. βέλτιον τὸ ἕτερον. A

a.² ὡς σεο νῦν ἔραμαι: ἐγκλιτέον· ἀπόλυτος γὰρ ἐστίν.
ἐπὶ δὲ Διὸς ὀρθοτονητέον. | τὸ δὲ ἐξῆς· οὐδέποτε οὕτως ἔρωσ ἀμφ-
εκάλυψεν, ὡς νῦν ἔρῳ σου. b(BCE³) T

15 447 a.¹ ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχος 〈δὲ κιών· ἄμα δ' εἶπετ' *ex.*
ἄκοιτις〉: τηρεῖ τὸν νόμον, ὡς ἐπὶ Ἥρας καὶ Διὸς (cf. A 609—11). T

a.² τηρεῖ τοῦτο, καίπερ μὴ ὄν κατὰ τὸν τῆς συναφείας νό-
μον, ὡς ἐπὶ Ἥρας καὶ Διὸς. b(BCE³)

433, 12 445 a cf. Eust. 433, 18 τινὲς γὰρ (90) sq. cf. D; Strab. 9, 1, 22 (p. 399),
Steph. B. 381, 4; aliter Paus. 1, 35, 1, Steph. B. 265, 3 (= FGrHist 1, 128) b
— ἱερά cf. Eust. 433, 20; Paus. 3, 22, 1, Steph. B. 381, 3 446 a¹ — πρόσω-
πα (3) ad Z 328 (Hrd.), cf. Eust. 433, 33. Vide ad B 190 a (Hrd.); — ἀναγνωστέον
ad O 181 (T) 447 a — νόμον cf. Eust. 434, 1

86—91 pone sch. Γ 428 a in A, trps. Vill. 86 (le.) κραναεῖ A em. Vill., ἐμίγ. add.
Ddf., ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνή add. Frdl. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 94 Ἑλένη T,
καλουμένη add. m. sec. 1 (le.) νῦν ἔραμαι del. Bk. 4 ὡς ἂν ss. ἐ A κέειται A
em. Frdl., κείται Vill. 6 μῆ add. Lehrs 7 διὰ τῶν A, ἴν' ἦ τὸ (deleto φησί in l.
8) Lehrs 8 φησί Vill., φασί ss. η A 13 ἐξῆς οὕτως b ἔρωσ με propos.
Nickau 13 sq. ἐκάλυψεν b 15 sq. le. T supplevi (auctore Vill.) 17 μῆ]
exspectes οὐκ, at cf. G. E. L. s. v. μῆ B 6, Schwyzer-Debrunner 595, 4
17 sq. νόμον] μόνον C

- ex.* β. ἄμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις: ἄκοιτις ὡν μόνον εἶρηται ἡ 20
'Ἐλένη τοῦ Πάριδος. T
- Ap. S.* 448 a. ἐν τρητοῖσι: ὁ μὲν Ἀπίων (fr. 132 B.) κυρίως· ἱμάσι
γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλίβαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τοῖς εὖ τετραμμένοις†.
'Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Χαίριδος (fr. 2 B.) διὰ τὸ κατὰ τὴν ἀρμογὴν
τετρήσθαι. A^{im}
- ex.* β. κατεύνα(σ)θεν: ἐπὶ τῶν ἀξιόχρεων γάμων εὐνήν καὶ 25
φιλότητα ὀνομάζει· ἐπὶ δὲ Πηνελόπης καὶ πλέον τι „λέκτροιο παλαι-
οῦ θεσμόν“ (ψ 296)· ἐπὶ δὲ τῶν παρανόμων „†παριαῖσι τῆι πρώτον†“
(ο 420), „†μίσιγοντο† πάροιθεν“ (υ 7). b(BCE³) T
- ex.* 449 a. Ἀτρείδης δ' ἄν ὄμιλον ἐφοίτα: τὸν Τρωϊκόν. T
- ex.* β. θηρὶ ἔοικώς: ἄγρας ἀφηρημένω, ἐπεὶ καὶ ἄνω (sc. Γ 30
23) ἐπιτυχόντι αὐτὸν εἰκάζει. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 450. εἴ που ἐσαθρήσειεν: γελοῖως ζητεῖ τὸν ἀφροδισιάζοντα.
T
- Ariston.* 453. οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἔκεύθανον, εἴ τις ἴδοι-
το): ὅτι ἀπηλλοτριώντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες. οὐκ ἄν οὖν 35
λέγοι ἐν τοῖς ἐπάνω (Γ 56) ὁ Ἐκτωρ· „ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἐλεήμονες“,
ὡς Ζηνόδοτος γράφει, ἀλλὰ „δειδήμονες“. A
- ex.* 455. <τοῖσι δὲ καί:> πλεονάζει ὁ καί. T^{il}
- ex.* 456. Τρῶες καὶ Δάρδανοι: εἰς δύο γὰρ ἡ Τρώων ἀρχὴ
διήρητο ἀπὸ Ἀσσαράκου καὶ Ἰλου, b(BCE³) T ὧν οἱ υἱοὶ 40
πολιζουσι· b(BCE³) Γανυμήδης γὰρ ἦρπαστο. b(BCE³) T
- ex.* 457. νίκη μὲν δὴ φαίνεται' <ἀρηϊφίλου Μενελάου>:
ὑπερέβη γὰρ τὸ μετρητὸν Ἀλέξανδρος καὶ καλούμενος ἄπεστιν. καὶ

448 a — τετραμμένοις *Ap. S.* 154, 16: τρητοῖσι· Ἀπίων κυρίως — Ἡλιόδωρος εἰς ταῦτο τείνειν (lg. τείνει), τοῖς εὖ τετρημένοις, cf. D, D ad Ω 720, sch. α 440. κ 12, Et. Gen. (= EM. 765, 3); Beiträge 83, 3 b h(Ag Ge M¹ P¹¹ V³ V¹⁵) 453 deest diplo ante versum in A, fort. error scribae ad Γ 56 a (Ariston.), cf. D 456 — Ἰλου cf. Eust. 434, 29 Ἀσσαράκου καὶ Ἰλου cf. Y 232—5 457 Ge: „φαίνεται“ εἶπεν, οὐχ ὑπάρχει· οὐ γὰρ ἀνηρέθη Ἀλέξανδρος (fort. ex h, sed cf. Eust. 434, 41). | ὑπερέβη δὲ τὸν μετρητὸν χώρον καὶ καλούμενος ἀπέστη (e T ut vid.) ὑπερέβη sq. cf. Porph. 1, 66, 16. Vide Plut. mor. 742 b καὶ

22 ἰδιόδωρος A em. Vill. τετρημένοις *Ap. S.* 23 χάριδος A corr. Vill. (proll. XXIX) 25 le. T suppl. Li, om. b Ge ἀξιόχρεων b 27 sq. παριαῖσι sq.] μόνην μῖξιν (μῖξιν C) καὶ κοίτην b 27 πλυνούση τις πρώτων V³ πλυνούσῃ ἦτησι πρώτων Ge πλυνούσῃ τις πρώτων M¹ P¹¹ πλυνουσιδε (?) πρώτων V¹⁵, πλυνούσῃ τῆι (vel τις) πρώτα μίγη Hom. 28 ἔμισγον τὸ Ge, ἔμισγέσκοντο M¹ P¹¹ V³ V¹⁵, Hom. 29 (le.) verba ἀτρ. δ' ἄν' et ἐφοίτα fort. delenda 31 αὐτὸν om. b 32 γελοῖος T corr. Wil. 34 sq. le. A suppl. Frdl. 35 ὅτι A, fort. ἡ διπλή, ὅτι 38 le. add. Ma. 41 γὰρ T δὲ b 42—8 pone sch. Γ 459 in A 42 le. A supplevi, νίκη μὲν δὴ φαίνεται T om. b 43 τὸν μετρητὸν b τῶν μετρητῶν T ἄλ. b (fort. e conii.), om. AT καὶ¹ om. T ἄπεστι C ἄπεισι A

Τρῶες μὲν ἔξουσι τὴν Ἀγαμέμνονος ἐπίκουρον φωνὴν, „εἰ δέ κ’
 45 Ἀλέξανδρον κτείνη“ (Γ 284), Ἀχαιοὶ δὲ τὴν Ἔκτορος, „ὀππότερος
 δέ κε νικήσῃ“ (Γ 71). καὶ γίνεται ἡ στάσις ῥητὸν καὶ διάνοια· A b
 (BCE³E⁴) T διὸ ἀμφοτέρων εὐλογον αἰτίαν ἔχόντων ἐπίσκεψις
 καὶ πρὸς ὀλίγον ἐπίσχεσις γίνεται τοῦ πολέμου. A b(BE³E⁴) T

458 a.¹ {ὕμεις δ’} Ἀργεῖην Ἐλένην: τὴν προσήκουσαν ex.
 50 Ἀχαιοῖς. T

a.² τὴν οὔσαν ἐξ Ἄργους b(BCE³E⁴) | καὶ Ἀργεῖοις προσ- D (?) | ex.
 ἤκουσαν. b(BCE³)

459. ἀποτινέμεν: ὅτι Ζηνόδοτος „ἀποτινέτο(ν)“. συγχεῖται *Ariston*.
 δὲ τὸ δυϊκὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον· καὶ ἠγνόησεν ὅτι συνήθως
 55 τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ χρῆται Ὅμηρος, ἀποτι-
 νέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποτινέτε. A

460. (ἐσσομένοισι μετ’ ἀνθρώποισι:) ὅτι ἡ μετὰ ἀντὶ *Ariston*.
 τῆς ἐν. A^{im} (il)

461. ὡς ἔφατ’ Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ’ ἦνεον (ἄλλοι) Ἀχαιοί: ex.
 60 Τρῶες σιωπῶσιν, οὔτε τῶν βασιλέων καταγινώσκοντες οὔτε τοῦ
 δικαίου. b(BCE³E⁴) T

Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς
 Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφδι-
 ας Ἡρωδιανοῦ καὶ Νικάνορος Περί τῆς Ὀμηρικῆς στιγμῆς. A

Τρῶες (44) sq. ad Γ 281—7 ῥητὸν καὶ διάνοια (constitutio scripti et voluntatis),
 cf. Hermog. Π. στασ. 1, 9 (p. 82, 5 R.); Volkmann 88 458 a² — Ἄργους cf.
 D ad B 161. Δ 8, Eust. 434, 45 459 — τιθέμενον ad A 567 a¹ (*Ariston*.) ἀντὶ
 τοῦ προστακτικοῦ ad A 20 a² (*Ariston*.), cf. Eust. 435, 1 460 ad E 264. 834.
 Z 92. 303. H 86. 407. K 286. M 228. N 493. P 667. Σ 492. X 97. 153. Ψ 36 (*Ariston*.);
 cf. sch. ο 227; Lehrs, Quaest. ep. 87. Vide ad Γ 287. E 851

44 ἐπίκουρον om. BC E³ ἐπ. φων.] φωνὴν ἐπίκουρον Vill. εἰ] τὸ εἰ b 45
 κτείνει AE³T post κτείν. verba ἐπίκουρον· οὐ γὰρ ἐκτάνθη add. BCE³, ἐπίκουρον
 et (in mg.) οὐ γὰρ ἐκτάνθη add. E⁴ ὀππ.] τὸ ὀππότερος b 46 νικήσει
 BE³T post νικ. verba κρείσσων τε γένηται· κρείσσων γὰρ ὠφθη μενέλαος add.
 BCE³, verba κρείσσων γὰρ ὠφθη μενέλαος in mg. E⁴ 48 τοῦ [. . .]ου E³ (absc.)
 49 (le.) ὕμεις δ’ deleui 50 ἀργεῖοις Ma. 51 τὴν — ἄργους] ἐξ ἄργους οὔσαν
 E⁴ 53 ὅτι A, ἡ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Vill. ἀποτινέτο A suppl. Bk. 56
 ἀποτινέται A em. Vill. 57 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 59 le. T
 suppl. Bk., om. b 60 sq. τρῶες sq.] διὰ τί τῶν ἀχαιῶν ἐπαινούντων οἱ τρ.
 σιωπῶσιν; ἡ ὡς μήτε τῶν βασιλέων μήτε τοῦ δικαίου καταγινώσκειν ἔχοντες E⁴
 60 οἱ τρῶες BCE³ οὔτε¹] οὔτε μὴν BCE³ καταγινώσκειν ἔχοντες BCE³ (cf.
 E⁴) 62—4 sub textu *Iliadis scripta in A*

Δ

Pap. III (ad Δ 306—316)

Col. I

(306—7) [.....]... [.....]ΕΙΚΟΤΩΣ
 [.....]ΙΣ ΤΗΝ ΤΑ-
 [ξιν..... (.)]ΗΝ ΤΩΝ ΠΟ-
 [ΛΕΜΙΩΝ]ΚΗΤΑΙ ΤΙΜΩ-
 [.....]ΤΟΝ ΕΣΤΙΝ
 [.....]ΑΝ ΤΑ ΞΑΥΤΟΥ
 [.....]ΑΡΜΑΤΑ Η ΪΠΠΟΥ
 [.....]ΟΣ Η ΆΛΛΟΥ ΤΙΝΟΣ
 [..... (.)]ΜΑΤΟΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ
 [ἐπ' άλλων ἐπι]βῆναι βιάζη-
 [ται, παταξ]άτω{ι} τις αὐτόν
 [... .. εὐ]τελές γάρ κρίνει
 [..... (.)]φι τὸν τοιοῦτον

306—7 cf. Ariston. (ad Δ 307 a)

Pap. Ryl. 24, quae hodie in urbe Mancunio asservatur, primo post Chr. n. saeculo scriptam primum edidit A. S. Hunt (Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library I, Mancuni 1911, 43), ipse contuli imagine usus lucis ope confecta, quam schola, quae Photographic Studio of the John Rylands Library nominatur, benigne mihi commisit. Notam distinguendi, quam ante v. ἐγδέχονται (l. 16) se vidisse contendit Hunt, in imagine non dignovi. — Grammaticus ignotus in Col. I v. Δ 306—7 enarrat, in Col. II primum verba πολέμων ἐὺ εἰδώς (Δ 310) explicat (l. 2—10), deinde ad v. Δ 315—6 transit, qui lineis 10—13 laudantur litteris in sinistram partem paulo proiectis. — In papyro iterum edenda versus mutilos intactos relinquere malui quam incertis supplementis replere. Supplementa, quae in textum recepi, nisi aliter notatur, editionis principis (ed. pr.) sunt. Cf. Körte A. P. F. 6, 1913, 254.

Col. I:

3 sq. fort. ἐάν τ]ις τὴν τά- [ξιν λιπὼν εἰς τ]ὴν 5 vix]χ fort. ἵππων]κῆται
 6 [μενος κατὰ τοῦ]τόν Allen, malim [ρεῖσθαι δυνα]τόν 7]α vel]λ vel]χ, non
]μ [κατ' άλλους δ' δς] ἄν Allen, malim [αὐτῶι. οἱ δὲ ἐ]άν 8 fort. [ἀπολι-
 πῶν] 9 possis [βληθέντ]ος 10]μ vel]λ vel]δ, vix]α; fort. [ἀτυχή]ματος
 11 supplevi, [ἐφ' ἐτέρων ἐπι] ed. pr., at cf. ad Δ 306 12 del. ed. pr. 13
 [ἐγχει ed. pr., an [ξίφει? 14]α pot. qu.]λ, [τὸ τεθνάν]αι ed. pr., fort. recte

15 [..... α]ὐτόν συγχέον-
[τα]. ἐγδέχονται
[δὲ]ι Ἀπολλώνι-
[ος..... (.)].. αὐτοῦ

Col. II

(310) ..[.....]
μηδε [.....]
παρεισά[γει Διομήδην πα-]
ραδεχόμεν[ον]
5 φησί γάρ· „Νέσ[τωρ δ' ἐν χείρεσ-]
σι λάβ' ἠνία σ[ιγαλόεντα'· (.)]
γάρ ἀγωνιζ[.....]
π[.....] ουνο[.....]
χρη. [(.)] ταλ[.....]
315—6 10 μενη[.] ἀλ[λά σε γῆρας τείρει]
ὁμοῖον· ὡς[ὄφελέν τις / ἀν-]
δρ[ῶ]ν ἄλλος [ἔχειν, σὺ δὲ κου-]
ροτέρησι με[τεῖναι]
[.] (.) ... νοιγ[.....]
15 [.] (.) ραφω[.....]

310 cf. sch. ex. Νέστωρ — σιγαλόεντα = Θ 116

15 [καὶ μὴ ζῆν α]ὐτόν ed. pr. 16 [τα τὴν τάξιν] ed. pr.]. vestigium incertiss., an nota distinguendi? 17]ι superior pars hastae verticalis, κα] ed. pr., fort. [δὲ τοιαῦτα κα] 18].. α vestigia incertiss., tamen partem sinistram et apicem litt. α dispicere mihi visus sum, suppleam [ος καὶ χαίρις ὁ πατ]ήρ, nisi longius spatio

Col. II:

1 vestigia incertiss., primum pars inferior hastae verticalis, tum circuli (. ε[vel . ο[vel . σ[legi potest) 3 διομήδη ed. pr., fort. brevius spatio 4 γ[incertiss. [ον τὸν νέστορα] ed. pr., fort. recte 6 ἦν Allen 7 ἀγωνιζ[όμενος Allen fort. ἐγγύς] 8 sq. fort. π[ολλά] οὖν ὁ [νέστωρ ἦιδει] |χρησ[τά] 9 ησ[vel ηε[vel ηθ[13 τεροισι incertiss., cum summa papyrus laesa sit ξ[incertiss. 14 fort.](.).. νοιγ[,]. πωνοιγ[ed. pr. γ[pot. qu. π[15](.) ρα apices dispicere mihi visus sum ω[vel ο[

ex. 1 a. <οἱ δὲ θεοὶ πᾶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο:> 1
πιθανῶς ἐκ τοῦ κάτωθεν θορύβου εἰς οὐρανὸν τὴν σκηπὴν σεμνύνων
μετήγαγε, b(BCE³E⁴) T ποικίλλων ἅμα τὴν ποιήσιν τόποις τε
καὶ προσώποις καὶ λόγοις. ὑπνοοεῖν δὲ δεῖ παρὰ τὴν ἀρπαγὴν
Ἀλεξάνδρου τοὺς λόγους γεγενῆσθαι τοῖς θεοῖς. ἠὔξησε δὲ τὸ ἀγω- 5
νιστικὸν τῆς ὑποθέσεως τῆ τῶν θεῶν προνοίᾳ. b(BE³E⁴) T

ex. b. <πάρ:> τὸ πάθος ἀποκοπή, οὐ συναλιφῆ· συναλιφῆ γὰρ
γίνεται φωνήεντος ἐπιφερομένου. T

ex. c. <ἡγορόωντο:> ἔδημηγόρουν, ἐκ τοῦ b(BCE³) ἀγορῆ
ἀγορῶ ἡγορῶντο, b(BCE³) T^{il} καὶ διαιρέσει ἢ μᾶλλον πλεονα- 10
σμῶ ἡγορόωντο. b(BCE³)

D(?) 2. χρυσέφ ἐν δαπέδω: πῶς τὸν οὐρανὸν „πολύχαλκον“
λέγει (E 504) καὶ πάλιν χρυσοῦν, ὡς τὸ χρυσέφ ἐν δαπέδω;
ἴστέον δὲ ὅτι ———— ὅταν δὲ καλόν, χρυσοῦν. A

ex. | ex. | ex. a. χρυσέφ ἐν δαπέδω: ἀπὸ τῶν παρ' ἀνθρώποις τιμίων 15
αὔξει τὰ θεῖα. τέως δὲ νῦν ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγει τοὺς θεοὺς προρ-
ρυθμιζῶν ἡμᾶς πληγὰς αὐτῶν ἀκούειν καὶ πάθη. b(BCE³E⁴) T |
δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χωρίον, γῆπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προ-
κείμενα ταῖς οἰκίαις οἶον κηπίδια· οἰκόπεδα δὲ οἰκίας κατεριφθείσης
ἔδαφος. A b(BCE³E⁴) T | δύο δὲ δηλοῖ ὅτι τε αἰεὶ τὰ τῶν θεῶν ἡβᾶ 20
καὶ ὅτι παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡβης οὐκ ἀπρονοητοῦσιν. b(BCE³E⁴) T

1 a ὑπνοοεῖν (4) — θεοῖς ad Y 292 (ex.), cf. Klein, Philol. 86, 1931, 45. 50 c
Porph. 1, 67, 27: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ „ἡγορόωντο“ ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ
ἡθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο (διελ. = D), ὡσπερ καὶ τὸ „ἴως ἴ-
δὸπτό“ ἐν Λήμω κενεαυχέες ἡγοράσασθε“ (Θ 230)· εἰ γὰρ εἴπειν ἐβούλετο ἡθροίζοντο,
ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ πᾶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγερέοντο· τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγεί-
ρεσθαι — „λαόν ἀγείροντες“ (Λ 770) καὶ „αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν“ (Ω 790 al.)
— γεγένηται, τὸ δ' „ἡγορόωντο“ ἀπὸ τοῦ ἀγοράσασθαι (Heysne, ἡγοράσασθε E⁴),
partim fort. e scholiis ἐκ τοῦ — ἀγορῶ cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 14,
14, Et. Gen. [Sym., deest AB] ἀγοράσασθε) 2 a h(Ag Ge): καταχρηστικῶς
φησι· κυρίως γὰρ „δάπεδον“ ἐπὶ γῆς λέγεται, ibid. pone D: νῦν τὴν σωματι-
κὴν θεῶν εἴληφεν ὁ ποιητής, οὐ τὴν ἀκμὴν· (Ag) αὐτῶν γὰρ μόνων (Ag Ge) τὸ

1 le. add. Vill. 2 sq. σεμν. μετήγ. T μετήγαγε σεμνύνων καὶ BE³E⁴ μετήγαγε
C 4—5 καὶ λόγοις — τοῖς θεοῖς b ἀλεξάνδρου τοὺς λόγους γεγενῆσθαι τοῖς
θεοῖς. ἠὔξησε εἰς οὐρανὸν τὴν σκηπὴν σεμνύνων καὶ ποικίλλων λόγον. ὑπνοοεῖν δὲ
δεῖ παρὰ τὴν ἀρπαγὴν T (verba confusa) 4 παρὰ τὴν evan. in E³ 7 le.
add. Bk. 9 le. add. Li V^c 15—7 ἀπὸ δὲ τῶν — πάθη pone D: ἀπρονοητοῦσιν
(l. 21) in b 15 le. T, om. Ab παρ'] περὶ C 16 τὰ θεῖα T καὶ τὰ θεῶν
b νῦν post εἰσάγει b 16 sq. προorr. Ma., προρρυθμιζῶν ss. ρ E³, προρρυθμιζῶν
BCE⁴T 18—20 ἔδαφος pone sch. Δ 2 c in A 18 δάπ. δὲ T δάπεδα μὲν b,
δάπεδον: A τὸ τὰ C ὁμαλὰ χωρία b 19 κηπίδιον T οἰκόπεδον Ma. οἰ-
κίων b κατερ. scripsi, κατ(α)ριθθεῖσ (ss. s) εἰς A, κατεριφείσης T, καταρριφείσης
Eust., κατηριτωμένων b 20 ἔδάφη b δὲ T δὲ ἐνταῦθα b αἰεὶ ante ἡβᾶ b
21 παρὰ — οὐκ T οὐδέποτε b

b.¹ μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη: ὅτι τῶ „δέ“ (Δ 1) τὸν *ex. | ex.*
 δέ ἀνθυπήγαγεν εἰς τὸν δέ†, „τὴν δέ, / ἐκ δ' εὐνάς, κατὰ δέ πρυμνή-
 σια“ (cf. A 435—6), ὡς „εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς, / ταῦτα μὲν“ (cf. χ
 25 45—6) T | <***> Διὸς οἰνοχόος· ἢ ὅτι περὶ Ἰλίου ὁ λόγος, ἵνα
 μὴ λυπῆ τὸ συμπόσιον. νέων δέ τὸ ὑπηρετεῖν, ὡς καὶ Μεγαπένθης
 (cf. ο 103. 122). ὅθεν καὶ παίδας τοὺς δούλους φαμέν. b(BCE³E⁴) T
 b.² τόνδε τὸν δέ ὦδε ἀνθυπήγαγεν τὸ δέ†· συνδαιτικός γάρ
 ἐστί καὶ αὐτῶ ἀεὶ ἀκολουθεῖ, b(BCE³) ὡς τὸ „τὴν δ' ἐξ ἄλλος
 30 ἤπειρον ἔρυσσαν, / ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, / ἐκ δέ καὶ αὐτοὶ βαῖνον“
 (cf. A 435—7). b(BE³)

c. μετὰ δέ σφισι: τὸ σφισι κατ' ἐγκλισιν ἀναγνωστέον νῦν, *Hrd.*
 ἵνα εἰς ἀπλήν ἀντωνυμίαν ἢ μετάληψις γένηται. τοῦτο δὲ τὸ παρατή-
 ρημα οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου παραγγείλαντες διηνεκῆ τὴν ἀνάγνωσιν
 35 οὐκ ἐφύλαξαν· ἀληθὲς γάρ ἐστιν ὅτι ἡ σφισιν ἐγκλιτικὴ οὔσα εἰς
 ἀπλήν μεταλαμβάνεται, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ „ἔτι γάρ σφισι κῦδος
 ὀρέξω“ (P 453), οὐ μὴν ὀρθοτονουμένη πάντως εἰς σύνθετον· ἐστί
 γάρ ὅτε καὶ εἰς ἀπλήν. εἰς μὲν οὖν σύνθετον οὕτως „αἶ ἐ μετὰ σφισιν
 εἶχον“ (X 474), εἰς ἀπλήν δὲ οὕτως „τοὺς δ' ἀναγον ζῶους,
 40 σφισιν ἐργάζεσθαι“ (ξ 272), „σφισι δ' αὐτοῖς δαίτα πένεσθαι“ (δ
 683)· οὐ γὰρ δὴ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄγονται ἑαυτοῖς ἐργάζεσθαι, ἀλλ'
 αὐτοῖς τοῖς ἀγουσι· οὐδὲ οἱ μνηστῆρες τὰ πρὸς τὴν δαίτα ἑαυτοῖς
 παρεσκεύαζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖς. A

νεάζειν καὶ ἀεὶ ἐν ἀκμῇ εἶναι (Ag, τὸ ἡβᾶν ἀεὶ καὶ ἀκμάζειν Ge), ὄντων ἀϊδίωv καὶ
 ἀθανάτων (Ag), originis incertae, cf. Eust. 437, 43; sch. d ἀπὸ τῶν — ἀνθρωπο-
 παθεῖς cf. Eust. 435, 15. Vide ad Z 176 δάπεδον (18) — ἔδαφος cf. Eust. 436, 35.
 42 b¹ Διὸς οἰνοχόος (25) — συμπόσιον cf. D, Porph. 1, 67, 36 νέων δέ (26) sq.
 cf. Eust. 438, 42: φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ παρθένων ἔργου εἶναι τὸ οἰνοχοεῖν καὶ ἀνδρῶν
 δὲ νέων, ὧν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν· ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δούλοι καὶ παιδίσκαι διὰ τὸ τῆς
 παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν. Vide ad Y 234 (T) c ad A 368 b¹ (Hrd.); — πάν-
 τως εἰς σύνθετον (37) cf. Ap. S. 147, 19 οὐ γάρ (41) — ἀγουσι cf. Ap. Dysc.
 synt. 200, 20, sim. pron. 43, 22; Beiträge 352 οὐδὲ οἱ μνηστῆρες (42) sq. cf. Ap.

22—7 pone sch. Δ 1 a in T 22 le. scripsi, οἱ δὲ θεοὶ μετὰ δέ: T 22 sq.
 τόνδε ἀνθ. {eis} τὸν δέ vel τὸν δέ ἀνθ. ὦδε sim., nisi verba εἰς τὸν δέ ad Δ 3 (τὸ
 δέ) spectant 25 (διὸς) — 27 pone sch. Δ 3 b² (coni. cum v. βουκολεῖν) in b
 25 lac. stat. Ma., qui temptavit <πολλὰ μὲν | ***> cl. χ 47 διὸς — ὅτι T
 ποιεῖ δὲ τοῦτο ὅτι b οἰνοχόος T em. Ma. 25 sq. ἵνα — συμπόσιον T καὶ
 ἵνα εὐφράνη τὸ συμπόσιον ἴσως λυπούμενον b 26 sq. ὡς — ὅθεν κ. παίδας T
 ἀφ' οὐ καὶ b 27 φαμέν T παίδας καλοῦμεν b 28 ὁ δέ] fort. τῶ δέ 29
 sq. τὴν δ' — ἔρυσσαν b τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς Hom. 32 le. cum
 v. χρυσοῦν (sch. Δ 2 [A = D]) coniunxit A, dist. Bk. 34 διηνεκῆ A em. Vill.
 39 ζῶους Bk., ζυγούς A 42 οἱ μνηστ. Vill., ὕμνηστῆρες A

Ariston. | *D* | *D* d. πότνια Ἥβη: ὅτι παρθένος ἢ Ἥβη· οἰνοχοεῖ γάρ. οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἑρακλέους, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Νέκυϊαν ἡθετημέ- 45 νοις (sc. λ 602—4). | δι' ἣν δὲ αἰτίαν οὐ πάρεστι ——— διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν. | διὰ τί δὲ καὶ μόνω τῷ Διὶ ——— τοῦτο γὰρ ὁ Γανυμήδης. A

Did. | *Hrd.* 3 a. {νέκταρ} ἐωνοχοεῖ: κατ' ἓνα τῶν ὑπομνημάτων „ἐωνοχοεῖ“ φέρεται. οἱ δὲ φασὶ Ζηνοδοτέιον εἶναι τὴν γραφήν· ἐν μέντοι 50 ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν̄ εὗραμεν. | διαφόρους δὲ δόξας ἐκτίθεται (ἐν) τῇ Προσωδία (2, 42, 30) ὁ Ἑρωδιανός. ἡ δὲ ἀρέσκεται, αὕτη ἐστίν· ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν πολλάκις τὸ κατ' ἀρχὴν ε̄ ἐπὶ τῶν παρωχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν. πρόδηλοι δὲ αἱ χρήσεις· „στήσα δ' ἐν Ἀμνησῶ“ (τ 188), „σκηπτρον μὲν τοι δῶκε“ 55 (ι 38)· τὸ γὰρ ἐντελές „τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν“ (Π 250). οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω φῶγεν κατὰ παρατατικόν· „τόνδ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν“ (Ζ 168)· ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ „χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν“ (Π 221). καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω ἦνδανε(ν)· „ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέ- 60 (μνονι) ἦνδανε“ (A 24)· τὸ δὲ κατὰ πλεονασμὸν „οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε“ (γ 143). καὶ πάλιν „ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν“ (K 334), εἶτα ἐν ἑτέροις „ἔσσατο δέρμα“ (K 177). ἀπὸ δὲ τοῦ ὄθω βαρυτόνου τὸ „ὄσα παρέξ“ (ι 488), καὶ ὄσε τὸ τρίτον, ὃ ἐν πλε(ονασμῶ) φησι „κάδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν“ (Π 410). οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τού- 65 του· ἐν ἑτέροις γὰρ φησι „ῶνοχ(οεῖ) δ' υἱὸς Μενελάου“ (ο 141), ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ ἀκολούθως πάλιν ἀπεφήνατο νέκταρ ἐωνοχ(οεῖ). A

Dysc. synt. 201, 2 d ad E 905 a, cf. sch. γ 464. λ 601, praef. LXV; Choriz. fr. 13 K. Vide Athen. 1, 10 d/e; ad E 722 a ἐν τοῖς κατὰ τὴν Νέκυϊαν sq. ad Σ 117 (Ariston.), cf. sch. λ 385. 604 (603); Lehrs Ar.³ 443 8 diple periestigm. ante versum in A, fort. exstabat sch. Aristonici de v. l. ἐωνοχοεῖ a ad A 598 (Did.); — γραφὴν (50) cf. Eust. 438, 11 διαφόρους δὲ (51) sq. cf. Eust. 438, 7; vide ad Δ 27 a ἀπὸ τοῦ οἴγω (58) — ἀνῶγεν ad Σ 168 (Hrd.), cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 27, 26, Et. Gen. [= EM. 105, 8], Et. Gud. 142, 3 Stef., cf. An. Ox. 1, 52, 1) κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ (59) ad Π 221 (T), cf. Schem. Hom. 45 ἀνδάνω (60) — ἐήνδανε cf. Et. Gud. 463, 13 Stef. ἀπὸ δὲ τοῦ ὄθω (63) — ἔωσεν cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 445, 20), Et. Gen. (EM. 351, 48) οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου (65) cf. Choer. Th. 2, 50, 2; Et. Gen. (EM. 351,

44 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 49 (le.) νέκταρ del. Bk.; ἐωινο ss. χ A em. Vill. 49 sq. ἐωνοχοεῖ A em. Vill., erat fort. ἐνοινοχοεῖ 50 τὴν ζηνοδ. A, τὴν (cp.) exprunxit ipse 52 ἐν add. Lehrs 54 τῶν Bk., τῶι A 55 στήσε Hom. 58 ἄλλως ἀνωγεν A em. Bk. (Vill.) cl. Hom. 59 πῶμ' Vill. (= Hom.), πῶμ' A 60 ἦνδανε A suppl. Bk. ἀτρείδης A em. Vill. 60 sq. ἀγαμέ A suppl. Vill. 64 ἐν πλε A suppl. Bk., ἐνπλεον Vill. 66 ὠινοχ A suppl. Vill. 67 κατὰ Bast, μετὰ A 68 ἐωνοχ A suppl. Vill.

70 *b*¹ νέκταρ ἐφωνοχόει: καταχρηστικῶς, ὡς βωμὸν οἰκοδομεῖν *ex.* | *Hrd.* |
καὶ „ἵπποι βουκολέοντο“ (Υ 221). | πλεονασμὸς δὲ ἔστιν ὡς τὸ *Did.*
„ἐήνδανε“. | τινὲς δὲ γράφουσιν „ἐνω(νο)χόει“. T

*b*² πλεονασμὸς ἔστιν ὡς τὸ „ἀνώγε“ καὶ „ἐήνδανε“. | κατα- *Hrd.* | *ex.*
χρηστικῶς οὖν τὸ φέωνοχόουν† ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ὡς τὸ βωμὸν οἰκο-
δομεῖν καὶ ἵππους βουκολεῖν. b(BCE³E⁴)

75 4 *a*. δειδέχαστο: ἀπὸ τῆς δεξιᾶς· ἐδήλωσε δὲ αὐτὸς ἐκ τοῦ *ex.*
„πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτο“ (I 224). καὶ ὁ φιλόφρων
„ἀριδείκετος“ (Λ 248 al.). b(BCE³) T

b. Τρώων πόλιν εἰσορόωντες: ἀπρεπὲς φασιν, εἰ τέρπει *ex.*
τοὺς θεοὺς πολέμων θέα. ἢ οὐκ ἀπρεπὲς· τέρπει γὰρ τὰ γενναῖα ἔργα·
85 ἄλλως τε πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῖν δεινὰ δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα
δεινὰ· συμπληροῖ γὰρ ἅπαντα τὴν ἀρμονίαν τῶν ὄλων, ἅπερ καὶ
Ἑράκλειτος (Vors.⁶ 22 B 102) λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ πάντα καὶ
ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν ἄδικα ὑπειλίφασιν, ἅ δὲ δί-
καια. b(BCE³E⁴) T

85 5. (ἐρεθίζεμεν Ἡρην:) ἤθελε μὲν παράβασιν τῶν ὄρκων *ex.*
ποιῆσαι δι' Ἀχιλλέα, τὴν δὲ αἰτίαν αὐταῖς περιτιθέναι. b(BCE³E⁴)
T^u

6 *a*¹ (παραβλήδην:) ἀπατητικῶς διὰ τὸ λέγειν „αὐτίς δ' *ex.*
Ἄργεῖην Ἐλένην“ (Δ 19). ἢ ἀντιπαραβάλλων τὰς ἐπικούρους θεάς.
90 T^u

*a*² λέγει δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς ἢ ἀπατητικῶς, ἢ πρὸς τὰς τῶν Τρώ-
ων ἐπικούρους συγκρίνων θεάς αὐτήν. b(BCE³E⁴)

43) ἐν ἑτέροις — Μενέλαου (66) at cf. sch. ο 141 *b* καταχρηστικῶς ad E
339 c, cf. Aristot. poet. 25, 1461 a 29; sch. γ 472 *b*¹ — βουκολέοντο cf. D,
Eust. 438, 12 4 diplo ante versum in A, incertum an sch. Aristonici (de v.
Τρώων πόλιν εἰσορόωντες?) exstiterit, cf. Wismeyer 17. Fort. error scribae *a*
— δεξιᾶς cf. D, Ap. S. 57, 7; Athen. 1, 14 a *b* συμπληροῖ γὰρ sq. cf. Hip-
pocr. Π. διαίτης 1, 11 (VI p. 486, 12 Littre) 6 *a*¹ — Ἐλένην cf. sch. Eur. Andr.
289; — ἀπατητικῶς = D, Synag. (Ba. 328, 22, Ph., Su. π 289), cf. Ap. S. 128, 5,
sch. Ar. av. 1648, sch. Ap. Rh. 3, 107. 4, 1562—3 *b* ἢ ἀντιπαραβάλλων sq. cf.

70 ἵπποι ἔλος κάτα βουκ. Hom. 71 ἐνωχόει T suppl. Ma. 72 ἀνώγε C, ἀνώγε
Hom. 73 debuit ἐφωνοχόει 75 ἐδηλ. δὲ αὐτὸς T ἢ μεταφορά· καὶ τοῦτο δηλοῦται
b 76 δ' om. b ὁ φιλόφρ. b ὀλοόφρων T 77 ἀριδ. T, δὲ ἀριδείκετος λέγεται b
79 ἢ T, ἄλλ' b (fort. rectius) τὰ γὰρ γένν. ἔργα τέρπει b 81 συμπληρ. —
τῶν δ. T, συντελεῖ γὰρ ἅπαντα ὁ θεὸς πρὸς ἀρμονίαν τῶν ἄλλων ἢ καὶ ὄλων
οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα b ὄλων Ma. (cl. b), ὄπλων T ὅπερ b 82 sq.
καὶ ἀγαθὰ om. b 85 le. add. Bk. (Vill.) τῶν ὄρκων om. T, fort. recte
86 ποιῆσαι post ἀχιλλέα b τὴν δὲ T ἐβούλετο δὲ τὴν b ἐπιθεῖναι b 88
le. add. Ma. 91 sq. pone sch. Δ 8 (coni. cum v. ἐτίμησε) BCE³, pone sch. Δ
7 in E⁴ 91 λέγει — ζεὺς BCE³, τοῦτο λέγει ὁ ζεὺς E⁴

- ex.* 7. ἀρηγόνες: ἐπὶ θηλυκοῦ μόνου τάσσει αὐτὸ ὁ ποιητής, ἢ ἀρηγών. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* 8. <Ἀλαλκομενηίς> τοῦτο Κέκροψ αὐτῇ ἐπιτίθεικε πρῶτος, ⁹⁵ καὶ οὕτως ἐτίμησε. **b**(BCE³) 1
- ex.* 9. νόσφι καθήμεναι: νόσφι τοῦ Μενελάου. διασταλτέον δὲ εἰς τὸ καθήμεναι· λείπει γὰρ ὁ καί. **b**(BCE³) **T**
- ex.* 10 *a.*¹ <φιλομειδῆς Ἀφροδίτη> ὄρα δὲ πῶς πάντοθεν τὸ παράδοξον θηρῶν τὴν μὲν Ἥραν Ἀργεῖαν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ ⁵ πολεμικὴν (sc. Δ 8), τὴν δὲ Ἀφροδίτην φιλομειδέα μόνον. πόρρωθεν δὲ ἄρχεται τῶν βουλευμάτων. **b**(BCE³)
- a.*² πάντοθεν τὸ παράδοξον τηρῶν τῆντῆ μὲν Ἀργεῖαν καὶ πολεμικὴν, τὴν δὲ φιλομειδέα φησίν. πόρρωθεν δὲ ἄρχεται τῶν βουλευμάτων. **T** 10
- ex.* 11 *a.* παρμέμβλωκε: ἀπὸ τοῦ μελῶ μελήσω μεμέληκα, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἦ εἰς τὸ ᾧ μεμέλωκα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δευτέρου $\bar{\epsilon}$ καὶ πλεονασμῶ τοῦ $\bar{\beta}$ μέμβλωκα. καὶ ἐπειδὴ ἀμετάβολον πρὸ ἀμεταβόλου οὐχ εὐρίσκεται ἐν συλλήψει, εἰ μὴ τὸ τῆν τοῦ μῆ ὡς ἐν τῷ μνήμα, τούτου χάριν πλεονάζει τὸ $\bar{\beta}$ καὶ γίνεται μέμβλωκα καὶ ἐν ¹⁵ συνθέσει τῆς παρὰ προθέσεως καὶ συγκοπῆ παρμέμβλωκα καὶ τὸ τρίτον παρμέμβλωκεν. **T**
- ex.* *b.* καὶ αὐτοῦ κῆρας <ἀμύνει>: τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσα τόπου. τὸ δὲ ἀμύνει ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεται. **T** 20
- ex.* 12. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν: ἐπαναλαμβάνων ἐρεθίζει αὐτάς πλέον. **T**

Porph. 1, 315, 4 (c. nota) 7 de accentu vide ad E 511 a. Φ 141 (Hrd.) 8 aliter Steph. B. 68, 12: Ἀλαλκομένιον· πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένεως, ὅς καὶ ἴδρυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενηίδα· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκίειν, ὡς Ἀρίσταρχος· ἦν γὰρ ἄν καὶ Ἀλαλκῆς. ἀλλ' ὡς Θησεὺς Θησηίς, οὕτως Ἀλαλκομενεὺς Ἀλαλκομενηίς, ὡσπερ καὶ Βρισεὺς Βρισηίς καὶ Νηρεὺς Νηρηίς, originis incertae, cf. D, D ad E 422 (= FGrHist 244, 353), Eust. 439, 33; sim. Strab. 9, 2, 36 (p. 413), Ap. S. 22, 7, Meth. (An. Ox. 1, 76, 23, Et. Gen. Ἀλαλκομενηίς); cf. Beiträge 266 10 cf. Eust. 439, 5 11 a cf. Eust. 439, 14. 21; est doctrina Herodiani, cf. Et. Gen. (EM. 578, 37) = Hrd. 2, 283, 16; aliter Schem. Hom. 91 *b* ἀναβάλλεται aliter D

93 le. T, om. A *b* θηλ. μόν. T μόνου θηλυκοῦ *b* θηλυκοῦ A ὁ ποιητ. αὐτὸ BCE³ ἢ T ὅ ἐστιν ἢ BE³E⁴ ὅ ἐστιν C 95 le. add. Li, ἀλαλκ. ἀθήνη: Vill. τοῦτο τὸ ὄνομα Bk., τοῦτο ὄνομα Vill. αὐτῆ] fort. ἀθήνη 4—7 cum scholio praecedenti coni. *b* 4 le. addidi 8 τὰς Ma. 14 τὸ $\bar{\mu}$ πρὸ τοῦ $\bar{\nu}$ Ma., possis το $\bar{\nu}$ μετὰ τοῦ $\bar{\mu}$ 16 παραμέμβλωκα T corr. Nickau 18 le. T supplevi 21 (le.) καὶ ////ν T suppl. V

13. ἀλλ' ἢ τοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου: λείπει τὸ *ex.*
 ἐστὶ. **b(BCE³) T** διέκρινε δὲ τὸ ἀμφίβολον ὁ λόγος τοῦ Διός,
 25 ὅπως μὴ δοκῇ τοῖς Ἀχαιοῖς χαρίζεσθαι ὁ ποιητής. **b(BCE³E⁴) T**

14—6. (ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ',) ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *Nic.*
 (</ ἢ ῥ' αὐτίς — βάλῳμεν>): βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ
 τάδε ἔργα (14) καὶ ὄρσομεν (16), βαρυνομένου τοῦ προτέρου
 συνδέσμου, περισπωμένου δὲ τοῦ δευτέρου. οἱ δὲ ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ
 30 ὄρσομεν (16) πάλιν ὑπὸ τῆς πευστικῆς ὑποκρίσεως πλανῶνται,
 ἐπεὶ καὶ τοῖς δισταγμοῖς αὕτη συμβέβηκε πολλάκις. μηδὲ στίζωμεν
 ἐπὶ τὸ ὄρσομεν (16)· ὁ γὰρ λόγος, φραζώμεθ', ὡς ἔσται ταῦτα,
 πότερον πάλιν πόλεμον ποιήσομεν ἢ φιλίαν ἐμβαλοῦμεν. **A**

14—5. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, / (< ἢ ῥ' αὐτίς>): βραχὺ *Nic. | ex. | ex.*
 35 διασταλτέον εἰς τὸ ἔργα (14). | τὸ δὲ ἢ ῥα (15) δύο μέρη λόγου· **b**
 (BCE³) **T** ἔλλείπει γὰρ τοῦ ῥά συνδέσμου τὸ *ᾱ*. **b(BCE³) |**
 ἀρχεται δὲ τῶν κερτομιῶν. **b(BCE³) T**

15. φύλοπιν: ἐπεὶ κατὰ φύλα μάχονται. **b(BCE³E⁴) T** *ex.*

16 *a.*¹ ἢ φιλόττητα: περισπαστέον τὸ δεῦτερον ἢ· ἔστι γὰρ δια- *Nic. vel Hrd.*
 40 πορητικόν. **b(BE³) T**

*a.*² περισπαστέον δὲ καὶ τὸ ἢ φιλόττητα· ἔστι γὰρ διαπορη-
 τικόν. **b(BCE³)**

17 *a.* εἰ δ' αὐτῶς: διὰ τοῦ *π̄* αἰ Ἀριστάρχου, „εἰ δ' αὖ πως“. *Did.*
AA^{im} ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη εἰ δ' αὐτῶς διὰ τοῦ *τ̄*. **A**

45 *b.* εἰ δ' αὐτῶς τόδε πᾶσι: ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ ἡδὺ *ex. + Did.*
 γένοιτο οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἀρίσταρχος δὲ „πέλοιτο“. **T**

18. (<οἰκέοιτο:> ἀντὶ τοῦ οἰκείσθω. **Tⁱⁱ** *ex.*

14—6 οἱ δὲ ὑποστίζοντες (29) sq. cf. Friedl., *Nic.* 70 πάλιν ad I 456 (Hrd.)
 al. μηδὲ στίζωμεν (31) — ὄρσομεν ad Δ 82—3 (*Nic.*), cf. Friedl., *Nic.* 32 15
 cf. D ad Z 1, Ap. S. 165, 22, Or. 157, 24 (Et. Gud. 559, 32, sim. Et. Gen. = EM.
 802, 33) 16 ad Δ 14—6 (*Nic.*) de lectione Herodiani vide ad Θ 379 al.

24 δὲ om. **E⁴** ὁ τοῦ διὸς λόγος **b** 25 ὁ ποιητής ante τοῖς **b** 26 sq. le.
 A suppl. Frdl. (Vill.) 31 μηδὲ Vill., ηδὲ, supra η ss. μ A, ἡμεῖς δὲ Bk. (per-
 peram) στίζωμεν A em. Vill. 34 le. T supplevi, om. **b** 35 δὲ T δὲ
 μετ' αὐτό, τὸ **b** debuit ἢ ῥα εἰσι λόγου **BE³** εἰσι τοῦ λόγου **C** 37
 κερτομιῶν ἤδη **b** 38 ἐπεὶ sq. pars hexametri? φύλα **CE⁴** φύλα **BE³T**,
 φυλάς (= Ap. S.) Bk. (inutili coniectura) 39 sq. verba περισπ. sq. pone sch.
 Δ 24 (signo ~ ad v. Δ 16 relata) **b** τὸ T, τὸν **b** (fort. rectius) διαπορη-
 τικός **b** 41 sq. περισπ. sq. cum scholio Δ 15 (v. μάχονται) con. **b** διαπορη-
 τικός **C** 43 le. A, om. **A^{im}** διὰ — ἀριστ. A ἀρίσταρχος **A^{im}** 44 αὐτῶς
 A em. Ldw., erat αὐτῶς (Ddf.) vel αὖ τῶς (Bk.) 45 (le.) post πᾶσι fort.
 addendum φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο 45 sq. sch. suspectum esse cognovit Ldw.,
 fort. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. | οὕτως ἀριστοφάνης. ἀρί-
 σταρχος δὲ διὰ τοῦ *π̄* 47 le. add. **V^c**

ex. 19. Ἀργεῖην Ἐλένην: πᾶσι τοῖς Ἑρας ἐπιθέτοις κοσμεῖ αὐτήν, Ἀργεῖην (cf. Δ 8), „λευκώλενον“ (cf. Γ 121 et A 55)· „πόσις Ἑρας“ (Κ 5), „Ἐλένης πόσις“ (Γ 329). Τ 50

D | ex. 20. ἐπέμυξαν: μεμυκόσι τοῖς χεῖλεσιν ἐπεμύχθησαν. b(BCE³) Τ | ἠθικῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον τῷ σχήματι ἐμφαίνει, ὅπως γνώμης ἔχουσιν. καὶ ἤρκει μὲν τοῦτο. ἡ δὲ ὄργη καὶ ἐπὶ λόγους αὐτὴν ἄγει. b(BCE^{3E}) Τ

Ariston. (?) 21 *a.* πλησίαι αἱ γ' ἤσθην: τὴν καθέδραν Ἑρας καὶ Ἀθηναῖς 55
ὑποτίθεται ἑκατέρωθεν, πλησίον τοῦ Διός. A

ex. *b.* πλησίαι <αἱ γ'> ἤσθην: πλησίον τοῦ Διός· καὶ εἶξε δὲ ἡ Ἀθήνη ἐξ ἀριστερῶν οὖσα τοῦ Διός. Τ

Ariston. | Ap. 22. ἀκέων: πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξηνήκεται·

Dysc. οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, ὡς ὁ Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις 60
φησὶν (p. 91 Friedl.), ὁμοίως τῷ „ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε“ (φ 89)· | ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος (Ap. Dysc. Fig. p. 128, 20) ἐν τῷ Περὶ μετοχῆς ἀποδείκνυσιν ἀκριβέστατα ἐκ τῆς συντάξεως ὅτι οὐ δύναται εἶναι ἐπίρρημα μεσότητος. A

D | ex. 23. σκυζομένη: ὀργιζομένη. | καὶ οἱ ὀργιλώτατοι Σκύθαι κα- 65
λοῦνται. A b(BCE³) Τ

20 — ἐπεμύχθησαν cf. Ap. S. 71, 8; Eust. 440, 22 21 *diple ante versum*
in A *b* πλησίον τοῦ Διός fort. pars scholii Aristonici, ad Θ 444 a. Ω 100
(Ariston.) 22 Eust. 440, 33: . . . οὐκ ἔστι τὸ „ἀκέων“ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ
ἡσύχως, ὡς Ἀριστόνικος βούλεται, ὁμοίως τῷ „ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε.“ ἀλλ'
ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα εἴρηται Ἀττικῶς. | Ἀπολλώνιος γὰρ ἐν τῷ Περὶ μετοχῶν
ἀποδείκνυσιν ἐκ τῆς συντάξεως ἀκριβέστατα ὅτι οὐ δύναται εἶναι ἐπίρρημα
μεσότητος, aliter D, Su. α 831; h(Ag Ge M¹ P¹¹ V⁶): κείται δὲ ἀντὶ μεσότητος τῆς
τάκῆς (lege ἀκὴν)· τίθησι γὰρ αὐτὸ ἐπὶ πληθυντικοῦ (αὐτὸ καὶ ἐπὶ πλήθους Ge)
„ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε (δαίνυσθε Ag, δαίνυσθαι Ge P¹¹) καθήμενοι“ πρὸς τὸ —
δαίνυσθε (61) cf. Or. 3, 15: ἀκέων . . . τὸ δὲ ἀκέων, εἰ καὶ θηλυκὸν παρασηματισμὸν
ἔχει, „τῆ δ' ἀκέουσα ἀπεβήσατο“ (cf. A 569. E 352), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρημα πλη-
θυντικῶς εἴρηται τὸ ἀκέων, ex Orione Ep. Hom. (An. Ox. 1, 23, 2, Et. Gud. 63, 12
Stef., EM. 46, 56) πρὸς τὸ — ἀκέουσα ad Θ 459 (Ariston.), cf. Ap. S. 20, 30,
D ad A 34. 565 ὁμοίως — δαίνυσθε, haec verba coniungas cum initio scholii, sc.
cum verbis ὅτι ἀντὶ — ἡσύχως, sententia ὡς Ἀρ. — φησὶν ad totam explanatio-
nem relata, cf. Buehler, Byz. Zt. 54, 1961, 123 ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος sq. cf.
Ap. Dysc. adv. 144, 7; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 23, 7, Et. Gud. 64, 2 Stef.); Lehrs
Ar.³ 31 23 — ὀργιζομένη cf. Ap. S. 143, 2, Porph. 1, 310, 1 καὶ οἱ sq. cf.

48 Ἑρας Wil., διός Τ 51 ἐπεμίχθησαν Τ ἐπεστέναξαν D 52 ἠθικὸν Τ γυν.
τῷ σχήμ. Τ, γυναικεῖον σχήμα πρὸ τῶν λόγων b (nescio an rectius) 55 τὴν
A, ὅτι τὴν vel πρὸς τὴν καθέδραν, ὅτι τὴν Cob., malim ἢ διπλῆ, ὅτι τὴν (vel ἡ δ.
πρὸς τ. κ., ὅτι τὴν) 57 le. T suppl. Ma. 59 le. scripsi (Frdl.), ἤτοι ἀθηναίη;
A πρὸς A, ἡ διπλῆ πρὸς Vill. 61 τῷ Eust. τὸ A 65 le. T, om. A b καὶ |
καὶ γὰρ b

24. Ἦρη δ' οὐκ ἔχαδε: εὐθείας ἐστίν. T | ἔμφασις δὲ τῆς ὑπερ- *ex.* | *ex.*
εκχεομένης διὰ τοῦ στόματος ὄργῆς. b(BCE³) T

25 a. αἰνότατε Κρονίδη: σχετλιαζούσης ὁ λόγος. ὅτε δὲ φιλο- *ex.*
70 φρονεῖται αὐτόν, „Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἶπω;“
(E 421). b(BCE³E⁴) T

b. <ποιῶν τὸν μῦθον:> τὸν ποῖον μῦθον. Tⁱⁱ *ex.*

26 a. ἄλιον: δασυντέον τὸ ἄλιον· παρά γὰρ τὴν ἄλός γενικὴν *Hrd.*
κτητικῶς μετήχθη. σημαντικὸν δὲ ἐστὶ τοῦ ματαίου, ἐπεὶ οὐκ εὐ-
75 χρηστον εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· τὸ γοῦν ἐναντίον πότιμον καὶ
ποταμὸς λέγεται. A

b.¹ ἄλιον θεῖναι πόνον: εὐλογον αἰτίαν τῆς ἰάπωλειας† *ex.*
φησὶ τὸ ἀκυρῶσαι τὰ πεπονημένα. T

b.² εὐλογον αἰτίαν τῆς ἀτιμίας προστίθησι τὸ βουληθῆναι
80 ἀκυρῶσαι τὰ πεπονημένα αὐτῇ. b(BCE³E⁴)

27 a. ἰδρῶθ' ὄν ἰδρωσα: αἰτιατική ἐστὶ κατ' ἔκθλιψιν εἰλημ- *Hrd.*
μένη, ἔνθεν προπερισπῶμεν· ὀξύνεται γὰρ ἡ εὐθεία ὁμοίως τῷ εὐρώς.
τὸ δὲ ἰδρωσα οὐκ ἀναγκαῖον συστέλλειν· δύναται γὰρ καὶ ἐκτείνεσθαι
καὶ μηδὲν λυμαίνεσθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ (sc. ad Δ 3) τὸν ποιητὴν
85 ἀδιαφόρως καὶ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῶν παρωχημένων καὶ ἀπο-
βάλλειν. δύναται μέντοι καὶ „ἰδρῶ τε“ εἶναι τὸ πλήρες, ἐπεὶ σύνηθες
αὐτῷ οὕτως τὴν αἰτιατικὴν προφέρεσθαι, „ἰδρῶ ἀπεψύχοντο“ (Λ
621). A

b. ἰδρῶ θ' ὄν ἰδρωσα: μόνως ἰδρῶ τε· αἶε γὰρ δισυλλά- *ex.*
90 βως ὁ ποιητῆς φησιν. b(BCE³E⁴) T

c.¹ καμέτην δέ μοι ἵπποι: ἐξήλλαξε τὴν φράσιν· ἔδει γὰρ *ex.*
εἰπεῖν· καὶ τὸν κάματον τῶν ἵππων. T

Et. Gen. (AB) σκύζεσθαι, Com. ad. fr. 801 K., vide ad Θ 460 26 a — ὕδωρ cf. Eust. 502, 24 σημαντικὸν δὲ sq. cf. sch. β 273, Porph. 1, 144, 26, Or. 7, 16 (Et. Gen. [AB] ἄλιον, Et. Gud. 88, 18 Stef.), in sede scholiorum; Or. 70, 9; Meth. (Lex. Aίμ. 618, 19, Et. Gud. 88, 7 Stef.) ματαίου cf. D. Vide ad Ω 92 ἐπεὶ — ὕδωρ aliter Suet. 413 Mill. (Eust. 441, 29) 27 a ὀξύνεται (82) sq. cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 210, 1; vide 1, 208, 18); — εὐρώς cf. D ἐκτείνεσθαι (83) ad B 518 (Hrd.) ἰδρῶ τε (86) ad X 2 (T), cf. EM. 466, 46 b „μόνως significat solam veram scripturam esse ἰδρῶ θ', non coniunctim ἰδρῶθ'“ (Dindorf)

67 δὲ T ἐστὶ b 67 sq. ὑπεκχεομένης BE³ διὰ τ. στόμ. post τῆς b 69 δὲ b καὶ T 70 αὐτόν, φησὶ b ὅττι κ. εἶπω om. BE³E⁴ 72 le. add. Ma. 77 (le.) πόνον θεῖναι T trps. Ma. fort. ἀτιμίας (cf. sch. b²) 83 ἰδρῶσαι A em. Vill. 85 παροχημένων A em. Vill. 86 ἰδρῶν A em. Vill. 89 (le.) ἰδρῶθ' T em. Ma. ἰδρῶ τε T ἰδρῶθ' BC ἰδρῶ|θ' E³ ἰδρῶ θ' ὄν E⁴ 89 sq. δισύλλαβα T 90 φησιν T φησὶ τοῦτο C τοῦτό φησιν BE³E⁴

c.² ἐξήλλαξε δὲ τὴν φράσιν εἰπὼν καμέτην δέ μοι ἵπποι·
ἔδει γὰρ εἰπεῖν· πῶς βούλει ἀκυρῶσαι καὶ τὸν ἐμὸν ἰδρωτα καὶ τὸν
κάματον τῶν ἵππων; b(BCE³E⁴) 95

ex. d. <ἵπποι> τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τῆς Ἥρας Γλαῦκος καὶ 1
Πυρ(ρ)ίας. T

ex. 29. οὗτοι πάντες ἐπαινέομεν: ὁ ἕκαστος ἀποδέχεται, καὶ τοῖς
ἄλλοις περιτίθησιν. ἢ οἱ Ἑλληνικοί, ὡς „πάντες δ' ἠτιόωντο“ (Λ 78).
παιδεύει δὲ μὴ ἰδίᾳ ψήφω τοὺς βασιλεῖς ἀρέσκεσθαι. b(BCE³E⁴) T 5

ex. 30. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας: ἠθικῶς, ὅπως δοκῆ παρὰ τὴν γνώμην
αὐτῆ χαρίζεσθαι. b(BCE³E⁴) T

ex. 31. δαιμονίη: ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ μακαρία. b(BCE³) T

ex. 31—2 a.¹ τί νύ σε Πρίαμος <——— / τόσσα κακά>: τί νύ
σε τόσσα ὡς „κῆτος, ἅ μυρία“ (μ 97). οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ πῶς δῆ, ὡς „τί 10
νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα“ (Χ 431), ὅ ἐστι πῶς δῆ. T

a.² τὸ δὲ τί νύ σε ἀντὶ τοῦ πῶς δῆ, ὡς τὸ „τί νύ σ' ἔτρεφον
αἰνὰ παθοῦσα“ (Α 414). b(BCE³E⁴)

Nic. b. <τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιοι τε παῖδες /> τόσσα κα-
κὰ ῥέξουσι<ν, ὃ τ' ἀσπερχές μενεαίνεις>: διασταλτέον ἐπὶ τὸ 15
ῥέξουσιν· ἀνέστραπται γὰρ ἡ περίοδος. A

Ariston. 32 a. τόσ(σ)α κακὰ ῥέξουσιν: ἀντὶ τοῦ ἔρεξαν. ἀγνοεῖ δὲ τὴν
κρίσιν. T

ex. b. ἀσπερχές {μενεαίνεις}: ἄγαν ἐσπευσμένως. T

ex. 35. ὠμὸν βεβρώθοις: ἠύξησε τὸ ὑπερβάλλον τῆς γυναικείας 20
κακίας, ὡς ἐν τῷ „τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ“ (Ω 212). b(BCE³E⁴) T
αὐξεται οὖν ὁ λόγος ἐν τῇ καθ' ἕκαστον ἐξεργασίᾳ. b(BCE³) T

d Ge (e T): <ἵπποι> (add. Nicole) Γλαῦκος καὶ Πυρρίας 29 Ge: <ἔρδε> (add.
Nicole) εἰς τὸ μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἥλιον, originis incertae, fort. sch. rec. ὁ ἕκαστος
sq. Ge (e T); — περιτίθησιν cf. D 32 nullum signum ante verum in A, fort. er-
ror scribae a — ἔρεξαν ad A 163 a (Ariston.) ἀγνοεῖ δὲ sq. ad Z 194. Ω
25—30 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 184. Vide ad Δ 51. 51—2 (ex.), 52 (Ariston.) b
ad Π 61 (bT), sim. Et. Gen. (EM. 156, 56), Et. Gud. 215, 21 Stef.; cf. D, Eust.
442, 9 35 cf. Porph. abst. 1, 13 (p. 96, 10); — κακίας Ge

93—5 cum scholio b conii. b 1 le. add. V 2 πυρίας T suppl. Ge 3 δ —
ἀποδέχ. T ὁ ἄν τις ἀγαπᾷ Ge 4 ἑλλην. sc. θεοί ὡς T ὡς τὸ b ἠτιόωντο CE⁴
6 παρὰ τὴν T, παρὰ τὴν ἰδίαν b (fort. verum) 7 αὐτῆ χαρ. T χαρίζεσθαι αὐτῆ τὸ
αἴτημα b 9 le. T supplēvi 9 sq. τί νύ σε τόσσα — μυρία h. e. acc. τί cum
acc. plur. τόσσα simili ratione coniungitur qua acc. plur. ἅ (pro gen. part. posi-
tus) cum acc. sing. κῆτος 12—3 cum scholio Δ 31 conii. b 12 τὸ δὲ τί
νύ σε om. E⁴ 13 παθ.] τεκοῦσα Hom. 14 sq. le. A suppl. Frdl. 17 (le.)
τόσα T suppl. Ma., fort. τόσα κακὰ delenda ἀντὶ A, erat fort. ἡ διπλή, ὅτι τὸ
ῥέξουσιν ἀντὶ 19 (le.) μεν. delevi 20 ἠύξησε] ἐμφαίνει (post 21 κακίας)
Ge 20 sq. τῆς γυν. κακ.] τῆς ἰδίας κακίας τῶν γυναικῶν C

37. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: ἵνα μηδὲ αὕτη ἐναντιωθῆ τῇ τῶν *ex.*
 Ἑλλήνων ἄτη. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 25 37—8. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις <—— γένηται>: ὡς θέλεις *ex.* | *ex.*
 πρᾶξον, **A b**(BCE³) **T** μή πως ἡ ἀμφιβολία αὕτη ἐμοὶ καὶ σοὶ πό-
 λεμος γένηται. οἱ δὲ στίζοντες εἰς τὸ νεῖκος (37) λείπειν φασὶ τὴν διά,
 καὶ τὸ γένηται ὑποτακτικὸν (38) ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ γενέσθω. **A b**
 (BCE³E⁴) **T** | νεῖκος (37) δὲ παρὰ τὸ εἴκειν. **T**
- 30 40 *a.* <ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι:> *ex.*
 καὶ ταῦτα κερτομικά, πρὸς τὸ τὴν χάριν αὔξειν. **b**(BCE³E⁴) **T**ⁱⁱ
b. ἐξαλαπάξαι: παντελῆ δηλοῦσιν ἀπώλειαν αἱ δύο προθέ- *ex.*
 σεις. **T**
- 41 *a.*¹ ἐγγεγάασιν: ἐνδιατρίβουσιν. καὶ ἡμεῖς γεγενῆσθαι *ex.*
 35 ἐν Ῥόδῳ φαμέν. **T**
*a.*² ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγέννηται· πολλοὶ γὰρ ἀλλαχοῦ
 γεννώμενοι ἀλλαχοῦ οἰκοῦσιν. **b**(BCE³E⁴)
42. διατρίβειν: μαλάσσειν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κηροῦ. ἐμφαίνει *ex.*
 δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. **b**(BCE³E⁴) **T**
- 40 43 *a.*¹ <ἐγὼ σοί:> ὀρθοτονητέον τὴν σοί· δύναται γὰρ ἀντιδια- *Hrd.*
 στολῆ εἶναι. **A**^{int}
*a.*² {καὶ γὰρ} ἐγὼ σοὶ {δῶκα}: τινὲς ὀρθοτονοῦσι τὸ σοί. **T**
b. ἐκῶν ἀέκοντί γε θυμῶ: τὸ δοκοῦν ἀπεμφαίνειν ἐν τῶ *Nic.* | *ex.*
 στίχῳ οὐδεμίαν ἔχει διόρθωσιν ἐκ διαστολῆς. ὁ μέντοι λόγος αἰρεῖ
 45 διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἐκῶν. | λέγει δὲ ἐκῶν μέν, ἐπεὶ μὴ ἐβιάσθη, ἀλλὰ
 εἶξεν, ἀέκοντι δὲ θυμῶ, ἐπεὶ μὴ προείλετο, ἀλλ' ἀπροαιρέτως τὴν
 πόλιν προίεται τῇ γαμετῆ. σχεδὸν δὲ πᾶσι συμβαίνει τοῦτο τοῖς δύο
 ἀτόπων προκειμένων τὸ ἔλαττον αἰρουμένοις. **A**

37—8 — πόλεμος γένηται cf. D 40 *a* πρὸς τὸ sq. cf. Eust. 443, 14; vide ad Δ 47
a. 51—2 41 cf. D 42 nullum signum ante versum in A h(M⁹ P¹¹): <διατρί-
 βειν> (addidi)· τῆς διαλέκτου τῶν Ἰώνων τὰ ἀπαρέμματα ἀντὶ προστακτικοῦ
 λαμβάνειν, fort. fr. Aristonici, ad A 20 *a*²; tamen sch. h ad Δ 64 pertinere po-
 test μαλάσσειν — κηροῦ aliter D, Eust. 443, 33 43 *a* ad A 294 (A)

23 ἵνα μ. αὕτη **T** τοῦτο δὲ φησιν, ἵνα μηδὲ αὕτη pone sch. Δ 37—8 (coni. cum v.
 γενέσθω) **b** τῆ **T** αὐτῶ ἐν τῆ **b** 25 le. AT supplevi, om. **b** 26 σοί] σὺ **A**
 26 sq. πόλεμος om. **A** 27 στίζ. **T** στείζοντες **A** στίζουσιν **b** νίκος **A** λείπτ.]
 καὶ λείπειν **b** 30 le. add. Vill. (ὅππότε κεν iam Li) 31 αὔξ. **T** ἐπὶ πλείον αὔξειν
b (at vide ad Δ 47) 32 sq. αἱ δύο προθ. h. e. ἐκ et α protheticum? 34 le.
 Bk., φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν **T**, om. **b** 36 γεγέννηται Vill., perperam **38**
 le. Bk., μὴ τι διατρίβειν **T**, om. **b** ἡ μεταφορὰ om. **T** 40 le. add. Bk.,
 fort. σοί 42 pone sch. c in **T** (le.) καὶ γὰρ et δῶκα deleui 43 le. Bk.,
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκῶν: **A**

- ex.* c. ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῶ: πολλὰ γὰρ παρὰ προαίρεσιν τῆς ψυχῆς πράττομεν πρὸς τὸ κεχαρισμένον τῶν πέλας, ὡς εἰ ἔλεγε, A b (BCE³) T κατεδεξάμην μὲν ἐγώ, τὰ δὲ τῆς προαιρέσεως οὐ πῶ μοι κατένευσεν. A b (BCE³E⁴) T
- ex. (?)* d. <θυμῶ:> τῇ ἐπιθυμίᾳ. Tⁱⁱ
- D (~) | D ἐν ἄλλῳ. ἀέκοντί γε θυμῶ: βιαζόμενος, ὥσπερ οἱ πλείοντες ἐκόντες μὲν ἀποβάλλουσι τὰ φορτία, ἵνα σωθῶσιν, ἄκοντες δὲ ζημιούνται. | δοκεῖ δὲ πως ——— μὴ βουλόμενος. A 55
- ex.* 44. ὕπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῶ: ἡμέρας καὶ νυκτὸς παρείληψε λαμπτήρας, ἥλιον καὶ ἀστέρας. b (BCE³E⁴) T
- Ariston.* 45 a. ναιετάουσι: ὅτι τῶ ἑνεργητικῶ A ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ AT κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ναιετάοντα. A 60
- D (?) b. <ναιετάουσι:> οἰκοῦνται. Tⁱⁱ
- Hrd.* 46 a.¹ {τάων μοι} περὶ κῆρι: τὸ περὶ φυλάσσει τὸν τόνον, ὅτε σημαίνει τὸ περισσῶς, ὁμοίως τῶ „ὡς περὶ μὲν νόον ἐστὶ, περὶ δ' ἱερά θεοῖσι“ (cf. α 66). τὸ δὲ κῆρι οὐδέτερον ὅταν ῆ, προπερισπᾶται (ἐκ γὰρ τοῦ κέαρι συνήλειπται), ὅταν δὲ θηλυκὸν ῆ, ὀξύνεται. 65 ἐνθάδε δὲ οὐδέτερον ἐστὶ· προπερισπασθήσεται ἄρα. A
- a.² περισσῶς τῶ κέαρι. b (BCE³) T
- Ariston.* b.¹ <Ἰλιος ἱρή:> ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A^{im}
- b.² Ἰλιος ἱρή: διὰ παντὸς θηλυκῶς, ἅπαξ δὲ οὐδετέρως „Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς“ (O 71). A 70

c Ge: πολλοὶ χαρίζομενοι τισὶ καὶ παρὰ προαίρεσιν ποιούσιν. οὗτοι οὖν ἐκόντες μὲν πράττουσιν, ἄκοντες δὲ, ὅτι παρὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν, originis incertae, fort. sch. rec.; cf. Porph. 1, 69, 13, C. P. G. I append. 2, 51 (test.) 45 a Su. v 94: ναιετάουσιν. . . | ναιετάουσιν ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ οἰκοῦνται, fort. ex hyp. Iliad. (Ap. H.), Ge: παθητικὸν εἶπεν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ (inepte, fort. e T); vide ad B 626 (Ariston.), cf. Anon, sol. 199 b cf. Su. (vide test. ad sch. a) 46 a¹ — θεοῖσι (64) ad B 831 b συνήλειπται ad Δ 452. H 167. Θ 206—7. I 582. K 273. 373. Λ 441. Σ 244 (A) a² cf. Eust. 443, 21 b ad Γ 305 b (Ariston.) b² h(M¹), cf. Eust. 444, 25; vide ad O 71 (Ariston.); — αἰπὺ h(Ge Pⁱⁱ V³ V⁶)

49 le. scripsi, ἄλλως. καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε: A, καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα T, om. b 50 ἔλεγεν A 51 κατεδ.] ἀντὶ τοῦ κατεδεξάμην E⁴ 53 le. add. Ma. 54 ἐν ἄλλῳ Vill., δῶκα ἐκὼν: ἐν ἄλλῳ A 55 sq. ζημιούνται:— A 57 ἡμ. καὶ νυκτὸς T γῆς καὶ οὐρανοῦ νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας b 58 καὶ T τε καὶ b 59 le. A, αἶ γὰρ ὕπ' ἡελίῳ: T ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ἀντὶ τοῦ παθ. A ἀντὶ τῶν γάρ T 61 le. add. V^c 62 (le.) τάων μοι del. Bk. 63 τῶ Bk., τὸ A ὡς A, ὅς Hom. 63 sq. ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρά Hom. 65 συνήλ. Bk., Lehrs (vide test. et ad Z 387. Π 542 al.), συνείληπται A 68 le. add. Frdl. ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι

47 a. καὶ Πρίαμος καὶ λαός: ψεύδεται αὐξων τὴν χάριν· φησὶ *ex.*
 γοῦν Ποσειδῶν· „ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθαιρε Κρονίων“ (Υ
 306), καὶ μάλα εἰκότως, ἀσεβῆ γενομένην. b(BCE^{3E4}) T

b.¹ ἔϋμελίω: ἡ τοῦ ἔ συγκοπή ἢ συναίρεσις. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ *ex.*
 75 ἔϋμελίου. T

b.² ἀντὶ γενικῆς. Tⁱⁱ

48—9. δαιτὸς ἐΐσης </λοιβῆς τε ——— ἡμεῖς>: καὶ αὐτοῖς *ex.*
 γὰρ ἐμέριζον οἱ θύοντες, b(BCE^{3E4}) T „καὶ Ἐρμῆ, Μαιάδος
 υἱεῖ“ (ξ 435). T καλῶς δὲ προαναγινώσκει νόμον εὐσεβείας. ἵνα δὲ
 80 μὴ δοκῆ ἐπ’ ὀλίγοις ἀγάλλεσθαι, φησὶν· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας
 ἡμεῖς (49). b(BCE^{3E4}) T

49. κνίσσης {τε}: ἡ κνῖσα τῆ ἀναθυμιάσει τῆς γῆς ἔοικε τῶν σω- *ex.*
 μάτων καιομένων. T

51. ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς: ἐκτίθεται τὴν αἰτίαν τῆς περὶ τοὺς Ἑλλήνας *ex.*
 85 σπουδῆς· ἀγνοεῖ οὖν τὴν κρίσιν. T

51—2. <ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς ——— Μυκῆνη>: διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς *ex.*
 μίαν, ἡ δὲ Ἥρα τρεῖς φησὶν ἔχειν πόλεις φιλτάτας, b(BCE^{3E4}) T
 καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας, ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας τὸν
 βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλτάτας. b(BCE^{3E4}) ῥητέον δὲ ὅτι
 90 εὐπρεπῆ βουλόμενος περιθεῖναι αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητής,
 καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς
 Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους τοῖς Τρωσὶν ἐχαλέπαινε, ἐπιτη-
 δες ταύτας φησὶν αὐτὴν τὰς πόλεις φιλεῖν, περὶ ἃς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ
 τὴν Ἑλένην γέγονεν, b(BCE^{3E4}) T Ἄργος τε Σπάρτην <τε>
 95 (52). T σύμψηφα δὲ τούτων κάκεινα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμ-
 1 βάνουσαν τὸν κροσσὸν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον
 οὕτως ἐπέραστος φανεῖ· οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοηθείας
 τῆς παρ’ αὐτῆς, ἵνα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ ἀρέσειεν, ἀγανακτεῖν ἠττηθεῖσαν

47 a αὐξων τὴν χάριν ad Δ 40 a δ¹ — συγκοπή cf. Eust. 444, 27: τὸ δὲ „ἔϋμελίω“
 συνεκόπη ἀπὸ Ἰωνικοῦ τοῦ εὐμελίω 49 cf. D 51 ἀγνοεῖ sq. ad Δ 32 a
 (Ariston.); cf. Roemer, Ar. 130 51—2 τρεῖς — πόλεις (87) cf. Strab. 8, 6, 5 (p. 369),
 sch. Soph. El. 4 καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος (91) — κρίσει (4) ad Δ 32 a; vide ad Ξ 194

72 γοῦν T γὰρ b ἤχθαιρε C ἤχθαιρε T ἤχθηρε BE^{3E4}, ἤχθαιρε ss. η V 77
 le. T supplevi 78 οἱ θύοντες om. T, fort. recte 78 sq. μαιάδος υἱεῖ (= Hom.)
 Bk., μαιάδος υἱεῖ T 79 ἀσεβείας CE^{3E4} 80 ἐπὶ λόγοις b φησὶ
 b τὸ b τὸν T 82 (le.) τε delevi 84 (le.) ἦτοι Ma. 86—08 pone sch.
 Δ 57 in T 86 le. addidi διὰ b ἀπορία διὰ T 87 φησὶν ἔχειν scripsi,
 φησὶ ἔχει T ἔχειν φησὶ b 89 φιλτ.] φιλτάτας, καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας ὁ δὲ βάρβαρον
 E³ 92 ἐπὶ] ἐν Ma., at cf. l. 4 τοῖς om. b 93 ταύτας om. b 94 γέγονε
 b τε add. Ma., fort. rectius τε καὶ εὐρυάγνια μυκῆνη 2 φανῆ Ma., at cf.
 Schwyzer-Debrunner 338; vide ad H 114 b²/a² 2 sq. τῆς βοηθ. — αὐτῆς]
 τῆς παρ’ αὐτῆς βοηθείας E⁴ 3 ἵνα — ἀγανακτ. T ἐπὶ τῷ ἀρέσαι τῷ ἀνδρὶ
 ἐναγανακτεῖν b

ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν πόλιν λέγων φιλεῖν ἐξαίρει τὴν χάριν· οὐχ οὕτω γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ 5 ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφότεροι ῥητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήσεσθαι φησιν, ὁ δὲ τὴν μίαν, ἣν καὶ μόνην ἔχει, χαριεῖσθαι. b(BE³E⁴) T

Ariston. 52. Ἄργος τε Σπάρτη τε (καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη): ὅτι τούτων τῶν πόλεων ἕνεκα συνεμάχουν τοῖς Ἑλλησιν, οὐ διὰ τὸ 10 ἀποκεκρίσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ κάλλος αὐτῶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὀμηρος. A

Hrd. 53 a. {τάς} διαπέρσαι: πρὸ τέλους ἢ ὄξεια τοῦ διαπέρσαι, ἴν' ἡ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. A

ex. (?) b. <διαπέρσαι:> ἀντὶ τοῦ πέρσον. T^{II} 15

ex. c. τὰς διαπέρσαι (<ὄτ' ———— περὶ κῆρι>): δέικνυσι τῶν ὀργιζομένων τὸ ἦθος ἀλόγιστον†, οἱ πόθῳ τῶν παρὰ χεῖρα τῶν μειζόνων ἀμελοῦσιν. A b(BCE³E⁴) T διὰ δὲ τοῦ περὶ κῆρι ἐμφαίνει περὶ τῶν Τρώων, ὡς ὁμοίως αὐτῇ μισοῦνται b(BCE³E⁴) T ὡς 20 ἐκείνῳ φιλοῦνται (cf. Δ 46). b(BCE³E⁴)

ex. 54. μεγαίρω: ἀντὶ μέλλοντος τοῦ φθονήσω. ἀνθυπάγει οὖν αὐτῷ τὸ „φθονέω“ (Δ 55). AT^{II} 20

Ariston. 55—6. εἴπερ γὰρ φθονέω τε (<———— φέρτερός ἐσσι>): ἀθετοῦνται ἀμφότεροι, ὅτι τὴν χάριν ἀναλύουσιν, εἰ καὶ μὴ προσδεηθεὶς δύναται τοῦτ' ἔχειν. A

ex. 55 a. εἴπερ γὰρ φθονέω τε: κωλύω, T T^{II} ὡς „ᾧ δὲ κ' ἐπιφθονέοις“ (λ 149). T 25

ex. b. εἴπερ γὰρ φθονέω: μειοῖ τὴν χάριν, φησίν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἑκούσα, ὅτι καὶ ἀκούσης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν. ῥητέον δὲ

ἐξαίρει τὴν χάριν (5) ad Δ 40 a 52 fort. excidit pars scholii Aristonici de v. Μυκῆνη, ad H 180 οὐ διὰ τὸ ἀποκεκρ. sq. cf. Serv. auct. Verg. A. 1, 27 ὅπερ οὐκ sq. ad Δ 32 a (Ariston.) 53 a ἀπαρέμφατον sq. Ge (ex h?): ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἐκπόρησον, vide ad A 20 a² (Ariston.), cf. D ad Δ 55 b cf. D 54 ἀνθυπάγει sq. cf. Eust. 444, 36 55—6 „i. e. quia nulla gratia Iunoni a Iove deberetur, si Iuppiter etiam nullis precibus adhibitis optatum impetrare posset“ (Friedl., Ariston. 92); cf. Pohlenz, Herodot (Lips. 1937) 110, 1, Von der Muehl 78, Valk II 391

4 ἐπὶ] ἐν Ma., cf. l. 92 λέγων πόλιν b 7 ὁ δὲ] ἡ δὲ E³ ἔχει] εἶχε E⁴
9 le. A suppl. Frdl. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 13 (le.) τὰς delevi 15 le.
add. Ma. 16 le. T supplevi, om. Ab 16 sq. δέικνυσι δὲ sq. pone sch.
a (coni. cum v. προστακτικοῦ) A 17 ἀλόγιστον ὄν Wil., recte οἱ τῷ
πόθῳ b 19 περὶ τῶν b τῶν T ὡς — μισ. b ὡς αὐτῇ περὶ κῆρι μισοῦσα
T 21 le. A, om. T 23 le. A suppl. Frdl. 24 προδεηθεὶς Vill. 26 le.
T, om. T^{II} 28 φησίν susp., malim φασίν

30 ὅτι οὐ μαιοὶ τὴν χάριν, ἀλλ' ἐμφαίνει, ὡς οὐ θέλει μὲν τι παθεῖν τὰς πό-
λεις, οὐκ ἀντιπράξει δὲ διὰ τὸ ἀδύνατον. οἶκτον δὲ ἐμφαίνει τῷ λόγῳ,
ὅπως μὴ ἐξ αὐτῆς ἀπαιτῆ τὴν χάριν. T

56. <φέρτερός ἐσσι:> φέρτατός ἐσσι. A^{im}

Did. (?)

57. οὐκ ἀτέλεστον: ἀντὶ τοῦ μὴ ἀτέλεστον. T

ex.

35 58. καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, <γένος δὲ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί>: ex.
ἐντεχνον τὸ σχῆμα· τὰ γὰρ ἑαυτῆς δίκαια, δι' ὧν περ ὀφείλει τιμῆς
τυγχάνειν, ἐκ τῆς περὶ τὸν ἄνδρα δόξης λαμβάνει, προσαγομένη τὸν
θεὸν λεληθότως. b(BCE³) T

59 a. <πρεσβυτάτην:> ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν *Ariston.*

40 τιμῆ. A^{im}

b. πρεσβυτάτην: τιμιωτάτην νῦν. πλανηθεὶς δὲ ἐντεῦθεν ex.

Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία (cf. th. 454—7). A b(BCE³E⁴) T

c. ἀγκυλομήτης: ὁ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγκύλα μήσασθαι εἰδώς. ex. | D

A b(BCE³) T | ἢ ὁ περὶ τῶν δυσευρέτων ——— συνेतός. A

45 60—1. ἀμφοτέρων γενεῆ <—— ἀνάσσεις>: διασταλτέον *Nic.*
ἀμφοτέρων, γενεῆ τε (60), κέκλημαι (61)· φησὶ γὰρ διὰ ταῦτα
πάντα ἐντιμος εἶναι, διὰ τε τὴν εὐγένειαν καὶ διότι Διὸς γυνὴ τοῦ
πάντων βασιλέως. A

60 a. <ἀμφοτέρων:> λείπει ἢ κατὰ. T^{il}

D (?)

50 b. <γενεῆ:> ὅτι ἀντὶ τοῦ τῷ γένει· ἐκ Κρόνου γὰρ. A^{im}

Ariston.

c.¹ <γενεῆ:> γενεὰ σημειοὶ ἐπτά· ἡλικίαν, ὡς τὸ „ὀπλότερος
γενεῆφιν“ (I 58)· εὐγένειαν, „γενεῆ μὲν ὑπέρτερος“ (Λ 786)· ἐγγό-
νους, „ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεή“ (Υ 303)· πατρίδα, „γενεὴ δὲ τοῖ
ἔστιν ἐπὶ λίμνῃ“ (Υ 390)· χρόνον ὠρισμένον, „δύο μὲν γενεαί“ (A

57 cf. D 58 cf. Eust. 444, 43 59 a/b cf. D, Eust. 444, 45 a cf. sch. v
142 c — εἰδώς cf. D, D ad B 205, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 9, 7, Et. Gud. 13,
3 Stef.), sim. Et. Gen. (Sym., deest AB) ἀγκυλομήτω 60—1 ad Δ 61a,
cf. Friedl., Nic. 95 60 c fort. interpol. ex. Ap. S. 54, 6, unde Et. Gen. (AB)
γενεά, B.A. 231, 11, Ep. Ps. 117, 1, cf. D ad B 707. E 268. Z 145. H 128. K 68. 239.

30 μὲν τι Bk., τι μὲν T 31 λόγῳ cp. T (ᾶ) 33 le. add. Vill. 35 le. T
auctore Bk. supplevi, om. b 36 ὧν περ b ὅπερ T, ἄπερ proposit. Ma. ὠφειλε b
39 le. addidi (auctore Frdl.) 41 le. V^c, καὶ με πρεσβυτάτην A, om. bT νῦν
τιμιωτάτην b πλαγιασθεὶς δὲ ἐντεῦθεν A ἐντεῦθεν πλανηθεὶς E⁴ 43 ἀγκυλ.
— εἰδώς pone sch. Δ 75—9 a¹ in T le. A, ἀγκυλομήτω T, om. b τοῖς A
τὰ τοῖς bT εἰθώς T (εἰθώς Ma.) 45 le. A suppl. Frdl. 49 le. add. V^c
50 sq. le. addidi (auctore Vill.) 50 ὅτι A, ἢ διπλή, ὅτι γενεῆ Vill. ἀντὶ τοῦ
Ddf., αν ss. τ A 51—7 pone sch. Δ 101 b¹ (coni. cum v. αὐτοῦ τὸν θεόν) in T
51 ἐπτά scripsi, ζ' T, erat fort. ὀκτώ (v. infra) 54 ἐστ' Hom.

250), τριάκοντα τρία ἔτη ἀνθρώπου (* * *) „ἐννέα γὰρ †ζῶσι† γε- 55
νεάς“ (Hsd. fr. 304, 1 M.-W.)· τὴν φύσιν, „οἷη περ †φύλλον† γενεή“
(Z 146). καὶ ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις. T

c.² ἐπὶ τῶν ἑξ τούτων ἡ γενεὰ λαμβάνεται, ἐπὶ ἡλικίας, ὡς τὸ
„ὀπλότερος γενεήν“ (B 707)· ἐπὶ εὐγενείας, ὡς τὸ „γενεῆ μὲν ὑπέρ-
τερος“· ἐπὶ ἐκγόνων, ὡς τὸ „ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεή“· ἐπὶ πατρίδος, 60
ὡς τὸ „γενεὴ δὲ τοῖ ἐστ’ ἐνὶ Λήμνω†“· ἐπὶ ὠρισμένου χρόνου, ὡς τὸ
„τῷ δ’ ἤδη δύο μὲν γενεαί“· b(BE³E⁴) ἡ γὰρ τοιαύτη γενεὰ
τριάκοντα ἔχει χρόνους· b(BE³) ἐπὶ φύσεως, ὡς τὸ „οἷη περ
φύλλον γενεή“· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου ζωῆς ἀνθρώπων, ὡς τὸ
„ἐννέα γὰρ †ζῶσι† γενεάς“· b(BE³E⁴) 65

ex. 61 a.¹ κέκλημαι: οὐκ ἔστι τελεία εἰς τὸ κέκλημαι· φησὶ (γάρ),
διότι σοῦ εἰμι γυνὴ τοῦ πάντων ἀνάσσοντος. ἡδὺ δὲ τὸ τῆς ἐξάλ-
λαγῆς· ἔδει γὰρ τῶν πάντων βασιλέως εἰπεῖν. T

ex. b.¹ <κέκλημαι> ἰακῶς εἰμί. Tⁱⁱ

ex. | ex. | ex. a²/b.² οὐκ ἔστι τελεία εἰς τὸ κέκλημαι· φησὶ γάρ, διότι σοῦ εἰμι 70
γυνὴ τοῦ πάντων ἀνάσσοντος. | τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ κέκλημαι. | ἡδὺ
δὲ καὶ τὸ τῆς ἐξάλλαγῆς· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, σοῦ τοῦ πάντων βασιλεύον-
τος. b(BCE³)

ex. c. <μετ’ ἀθανάτοισιν> παρέλκεται ἢ μετὰ. Tⁱⁱ

ex. 63. σοὶ μὲν ἐγώ, (σὺ δ’ ἐμοί· ἐπὶ δ’ ἔψονται θεοὶ ἄλλοι): 75
πιθανῶς προτέραν ἔταξε τὴν ἰδίαν χάριν, ὡς προκατάρχουσα καὶ οὐκ
ἄμειβομένη. b(BCE³) T τὸ δὲ ἐπῶ δηλοῦν μὲν τὸ λέγω φιλοῦται,
τὸ δὲ ἀκολουθῶ δασύνεται. ἀνάγκη δὲ πᾶσα τοῖς ἄρχουσι τοὺς ποσῶς
ὑποκειμένους ἔπεσθαι. b(BCE³)

Ariston. | 64—6. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίη ἐπιτεῖλαι <—— / πειρᾶν 80
Nic. δ’ ὡς κε Τρῶες>: ὅτι τὸ ἐπιτεῖλαι (64) ἀντὶ προστακτικοῦ κεί-

Λ 786.Ζ 112. Ο 141; Spitzner, Exc. IX § 2 τριάκοντα (τρία) ad A 250
a/b 61 a cf. Classen, Beob. 22; — ἀνάσσοντος ad Δ 60—1 (Nic.) δ¹
cf. D, Eust. 445, 8 63 τὸ δὲ ἐπῶ sq. ad B 207 b (Hrd.), 484—93 a¹ (ex.)
64—6 diple ante versum Δ 64 in A ὅτι — κείται ad A 20 a², cf. D, unde Et.
Gen. (AB) ἐπιτεῖλαι; Ap. Dysc. de con. 235, 24, Frg. p. 88, 18 (= Choer. Th. 2,
210, 28), synt. 329, 1; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 269, 27), sch. D. Thr. (Σ¹) 455, 6,
468, 26. Vide ad Δ 64. 66 b 64 fort. exstabat nota Herodiani, cf. h(M¹ P¹¹
V³): ἐπιτεῖλαι· ἀντὶ τοῦ ἐπίτειλον, ὃ ἐστὶ πρόσταξον· (= D) | διὸ προπερισπω-
μένως (περισπωμένως M¹) δεῖ ἀναγινώσκειν· ἐστὶ γὰρ (ἐστὶ δὲ V³) ἀπαρέμφατον ἀντὶ

55 λῦ ἔ ἔτη T em. Ma. lac. indicavi, cf. sch. c² ζῶει Hsd. 56 φύλλον Hom.
58 ἔξ susp., fort. ἐπτά 59 γενεήν] γενεῆ Hom. 61 ἐστ’ ἐπὶ λίμνη Hom. 65
ζῶει Hsd. 66 γὰρ add. Ma. (cf. sch. a²/b²) 72 τοῦ om. E³ 74 le. add.
V^c παρέλκ. susp., fort. παρέλκει (ut semper) 75 le. T supplevi, om. b 77
ἐπῶ Bk., ἐπῶ b 80 sq. le. A supplevi (auctore Frdl.) 81 ὅτι A, ἡ διπλῆ,
ὅτι Vill.

ται. | τὸ δὲ πειρᾶν (66) εἰ μὲν ἀπαρέμφατον σημαίνει, διαστολὴν ἔξει πρὸ αὐτοῦ· ἤρηται γὰρ τοῦ προτέρου λόγου. εἰ δὲ ἀντὶ προστακτικοῦ αὐτὸ κέοιτο τοῦ †πειρᾶτο, στικτέον. A

85 64—5. <σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι/ἐλθεῖν>: τὸ *ex.* θᾶσσον (64) συντακτέον τῷ ἐλθεῖν (65)· b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ φησὶ γὰρ „αἶψα μάλ' ἔς στρατὸν ἐλθέ“ (Δ 70). b(BCE³E⁴)

64. <ἐπιτεῖλαι:> ἐπίτειλον. Tⁱⁱ

D

66 *a.* πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες: οὐκ ἀναγκάζουσιν ἐπιπορκεῖν *ex.* Πάνδαρον, ἀλλὰ πειρῶνται εἰς πλείω τε ἁμαρτίαν προκαλοῦνται Τρῶας, ὅπως ἀξίαν τίσωσι δίκην· ἤδη γὰρ παρέβη Ἀλέξανδρος λέγων „κείνον δ' αὖτις ἐγώ“ (Γ 440). b(BCE³) T

b. πειρᾶν: ἀντὶ τοῦ πειράτω. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ Ἀττικοὶ *ex.*

δὲ ἐπὶ συνουσίας τάττουσι τὴν λέξιν. Tⁱⁱ

85 *c.*¹ ὑπερκύδαντας: μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ Μενελάου *ex.* | *ex.*

1 νίκη. μέγιστον δὲ πρὸς εὐσέβειαν †προθεῖσθαι† Τροίαν διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὄρκων· καὶ Ὀδυσσεῖας τὸ συνεκτικὸν ἢ κατὰ Ποσειδῶνος βλασφημία. | ὑπερκύδαντας παρὰ τὸ κῦδος κύδας καὶ ἐν συνθέσει· ἢ μεταπέπλασται ἀπὸ τῆς ἱυπερκύδαντος†. T

5 *c.*² μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκη. b(BCE³E⁴) μέγιστον δὲ πρὸς εὐσέβειαν πορθεῖσθαι Τροίαν διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὄρκων, ὡσπερ καὶ Ὀδυσσεὺς ἢ συχὴ νανάγησις διὰ τὴν εἰς Ποσειδῶνα βλασφημίαν. b(BCE³) | ὑπερκύδας δὲ ἐκ τοῦ κῦδος κύδας καὶ ὑπερκύδας. b(BE³)

10 *d.* ὑπερκύδαντας: τὰ εἰς δ̄ας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίνονται, οἶον Ἀκάδας Ἀκάδα, Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Σουίδας Σουίδα, Λεωνίδας Λεωνίδα, Χαρμάδας Χαρμάδα. δεῖ δὲ προσθεῖναι, *Choer.*

προστακτικοῦ τοῦ ἐπίτειλον. τὸ δὲ παροξυνόμενον ἐπιτεῖλαι εὐκτικὸν τρίτον πρόσωπον (τρίτου προσώπου V³), sim. EM. 365, 40; cf. Ap. Dyc. pron. 79, 17, synt. 108, 1; Lehrs Ar.³ 355. Vide ad Δ 64—6 66 *b* — πειράτω cf. Lesbon. 46, 12, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 269, 30), Choer. Th. 2, 210, 29. Vide ad A 20 *a*². Δ 64—6. 70—1 (Ariston.) Ἀττικοὶ δὲ sq. cf. Eust. 445, 12 *c* — νίκη cf. D; — γαυριάσαντας cf. Ap. S. 158, 4 *d* h(Ge V¹⁵), cf. Eust. 445, 21; — ἤπερ μετοχὴν (23) h(P¹¹ V³), Choer. Th. 34, 25 Gaisford (= Tractatus B ap. Hilgard, Gramm. Gr.

84 αὐτὸ] αὐτοῦ Bk., vix recte πειράτω στικτέον Bk., recte ut vid.; πείρα ὑποστικτέον Cob. (improbabiliter, cf. Buehler, Byz. Zt. 54, 1961, 122, 1) 85 le. addidi (auctore Vill.) 85 sq. τὸ ἐλθεῖν τῷ θᾶσσον συντακτέον E⁴ 90 προκαλοῦνται E³ 92 αὖτις C 93 le. V^c, τὸ δὲ πειρᾶν conī. cum scholio a BCE³, om. E⁴T 1 πορθεῖσθαι (ut b) Mā. 4 συνθέσει ὑπερκύδας Mā. ὑπερκύδαντας μετοχῆς Wil. 5 μεγ. BCE³ ὑπερκύδαντας δὲ τοὺς μεγάλως E⁴ τῇ] τῇ τοῦ E⁴ 11 ἀκάδας susp., σακάδας Ddf. 12 λεωνίδας λεωνίδα Et. Gen., Eust. h(Ge), λεονίδας λεονίδα h λεονείδας λεονείδα A χαρμίδας χαρμίδα h(V³, om. P¹¹ V¹⁵), Eust. προσθῆναι A

χωρίς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γένωνται· ἐκεῖνα γὰρ περιπτο-
 συλλάβως κλίνονται ἤγουν διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$, οἷον οἶδα Οἶδας Οἶδαντος,
 μειδιῶ Μείδης Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδης Χαρίδαντος, φείδομαι ¹⁵
 Ἄφειδης Ἄφειδαντος. τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ ὑπερκύδαντας
 Ἄχαιοὺς μήποτε ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματός ἐστι τοῦ κυδαίνω τοῦ
 σημαίνοντος τὸ δοξάζω. γέγονε \dagger κυδίεις κυδίεντος κυδίεντας καὶ
 ὑπερκυδίεντας \dagger . λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς (fr. 1) λέγει
 ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι μετοχή ἐστίν· λέγει γὰρ ὅτι ἔστι κυδαίνω ὑπερκυ- ²⁰
 δαίνω, ἐκύδανα κυδάνας ὑπερκυδάνας ὑπερκυδάναντας καὶ κατὰ
 συγκοπήν ὑπερκύδαντας. ἐν δὲ τῷ Ὀνοματικῷ (2, 613, 5) λέγει
 ὅτι ὄνομά ἐστι. καὶ μᾶλλον ὄνομα δεῖ λέγειν αὐτὸ ἤπερ μετοχήν· τῷ
 γὰρ Ὀνοματικῷ \dagger δεῖ πιστευτέον \dagger ἢ τοῖς Ἐπιμερισμοῖς· τοῦτο γὰρ
 ὠμολόγηται εἶναι Ἡρωδιανοῦ (<***> ἄλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι. ²⁵
 A

ex. 67. ὑπερόρκια {δηλησασθαι}: ὑπερβάντες τὰ ὄρκια. T

ex. 69. αὐτίκ' Ἀθηναίων: οὐ γὰρ ἀγγέλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ
 πείσοντος Πάνδαρον ἔδει καὶ Μενέλαον σώσοντος. διὰ τοῦτο καὶ ἡ
 πάρος μεμαῖα (cf. Δ 73) πέμπεται. b(BCE³) T ³⁰

Ariston. 70—1. ἐς στρατὸν ἐλθέ (<——/πειρᾶν δ'>): ὅτι τὸ μὲν
 ἐλθέ (70) προστακτικόν, τὸ δὲ πειρᾶν (71) ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ
 πείρα προστακτικοῦ. A

Ariston. 74. <βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων>: ὅτι ὡς περὶ ὄρου τοῦ
 Ὀλύμπου λέγει. A^{im} ³⁵

4, 1 p. LXXVII, cf. Beiträge 109), sim. Et. Gen. (Sym. cod. C, deest A, om. B),
 fort. ex ipso Choer.; verba Choer. scholiis inseruisse videtur Ap. H., unde pendent
 A, Eust., h; cf. Lehrs Ar.³ 31. Varias lectiones testium, quae nullius momenti sunt,
 in app. crit. omisi λέγουσι δὲ τινες (19) — κατὰ συγκοπήν ὑπερκύδαντας (22) cf.
 Or. 158, 16 (ex. Hrd. ep.) τῷ γὰρ Ὀνοματικῷ sq. ad Δ 235 (A); cf. Beiträge
 121 70—1 diplo ante versum Δ 71 in A, non ante versum Δ 70, fort. negle-
 gentia scribae τὸ δὲ πειρᾶν sq. ad A 20 a² (Ariston.), cf. D, sch. Ar. Plut.
 322, Anon. sol. 200; vide ad Δ 64—6. 66 b 74 ad A 44 a (Ariston.)

13 βαρυτόνων ῥημάτων Et. Gen., Eust., Ge V¹⁵ γεννῶνται P¹¹ V³ 15 μειδιῶ
 — μείδαντος om. h(P¹¹ V³) μειδιῶ A h(V¹⁵), μείδω Eust. 16 φείδης φείδαντος
 Eust. 18 sq. κυδίεις — ὑπερκυδίεντας A (sim. V³), κυδίεις κυδίεντος καὶ ὑπερ-
 κυδίεις ὑπερκυδίεντος h(Ge P¹¹ V¹⁵), sim. (brevius) Et. Gen., κυδαίεις κυδαέντος
 κυδαέντας καὶ ὑπερκυδαέντας Ddf. cl. Eust. (κυδαίεις κυδαέντος κυδαέντες) 21
 ὑπερκυδάναντας om. h(P¹¹ V³), ὑπερκυδάναντος ὑπερκυδάναντας V¹⁵ ὑπερκυδάναν-
 τος Ge, κυδάναντος Et. Gen. 23 ὄνομά ἐστι. καὶ om. h(P¹¹ V³) 24 δεῖ μᾶλλον
 πιστεῦν Vill., μᾶλλον πιστευτέον Ddf. 25 lac. statui his fere verbis explendam
 οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσιν αὐτοῦ πάντες (= EM.) vel οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσι
 πάντες ἡρωδιανοῦ h(Ge V¹⁵) 27 (le.) δηλ. delevi 29 τὸν πάνδαρον
 E⁴ σώσαντος C 31 le. A supplevi (auctore Frdl.) ὅτι A, erat fort. αἰ
 διπλαῖ, ὅτι 34 le. add. Vill. ὅτι A, ἡ διπλαῖ, ὅτι Vill.

75. <ἀστέρα:> ἀστέρα νῦν φησι τὸν ἀστεροειδῶς ἑξακοντιζόμενον. **b**(BCE³E⁴) **T**

75—9 *a*¹ οἶον δ' ἀστέρα <—— θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόων- *ex.* | *ex.*
 τας): τούτους διὰ ττοντας καλοῦσιν. δοκοῦσι δὲ ἀπὸ συστροφῆς
 40 ἄερος γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ἀνέμους δηλοῦσιν. σπινθηρίζουσι δὲ καὶ πρὶν
 εἰς γῆν πεσεῖν ψυχροτέρῳ ἀέρι λύνονται. **AT** | ἐν ᾧ δὲ ταραττόμενοι
 σκοποῦσι περὶ τοῦ <***>, τέως λανθάνει βαλῶν ὁ τοξότης. **T**

*a*² καλοῦσι δὲ τούτους διὰ ττοντας, καὶ δοκοῦσι ἀπὸ συ-
 στροφῆς ἄερος γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ἀνέμους δηλοῦσι. σπινθηρίζουσι δὲ
 45 καὶ πρὶν εἰς γῆν πεσεῖν ψυχροτέρῳ ἀέρι ἴκωλύονται|. ἐν ὄσῳ δέ,
 φησί, ταραττόμενοι σκοποῦσι περὶ τοῦ πολέμου διὰ τὸ τέρας, ἐν
 τοσοῦτῳ ἢ Ἀθηναῖ ὁμοιουμένη αὐτῷ εἰς τὴν γῆν παρεγένετο. **b**
 (BCE³E⁴)

76. ἢ ἐστρατῶ εὐρέϊ: καλῶς ἢ πολεμικῆ πολεμικῶ σημείῳ εἶ- *ex.*
 50 κασται. **b**(BCE³E⁴) **T**

77. ἀπὸ σπινθηρῆς <ἴενται>: ἐὰν δηλοῖ τὸ ἀποθεν ἢ ἀπό, *Hrd.*
 βαρύνεται. **A b**(BCE³) **T** εἰ δὲ ἀναστρέφεται πρὸς τὸ ῥῆμα, ὃ καὶ
 βέλτιον, οὐ βαρύνεται. **b**(BCE³)

79. κὰδ δ' ἔθορ' ἔς μέσσον· <θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας>: *ex.*
 55 τὸ ἐνεργές καὶ σφοδρὸν τῆς θεοῦ ἢ πρόθεσις δηλοῖ. τὸ θάμβος δὲ
 οὐδετέρως παρ' Ὀμήρῳ, Σιμωνίδης δὲ (fr. 115 P.) ἀρσενικῶς. **A b**
 (BCE³) **T**

81. <ἄλλον:> ἀντὶ τοῦ τινά. **T**ⁱⁱ

82. *a*¹ ἢ ῥ' αὐτίς πόλεμος: πόλεμον μὲν ὑφορῶσιν ἐκ τοῦ *ex.*
 60 πυρός, διστάζουσι δὲ ἴτην σβέσιν. **T**

*a*² πόλεμον μὲν ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀστέρος ὑφορῶσιν, διὰ δὲ
 τὴν σβέσιν διστάζουσιν. **b**(BCE³E⁴)

75 cf. D, Amm. 83 75—9 — λύνονται cf. Eust. 446, 29 76 cf. sch. Arat. 10
 (p. 337, 24) 77 — βαρύνεται ad I 353 c. Π 669 (Hrd.), cf. sch. ζ 40. η 152; sec.
 Herodianum haec regula ibi tantum valet, ubi ἀπό non cum genetivo coniunctum
 est, vide ad B 162. E 322 a. Σ 64 (Hrd.); ergo sch. Δ 77 fort. decurtatum. Cf. Lehrs,
 Quaest. ep. 96 εἰ δὲ sq. ad A 258 *a*¹ (Hrd.) 80 Ge: <ἑυκνήμιδας> (add. Nicole)·
 ἀπὸ μέρους τοῦς εὐόπλους, originis incertae, fort. e scholiis

36 le. add. Li V^c 36 sq. ἀκοντιζόμενον **b** 38 sq. le. AT supplevi 42 lac.
 stat. Vict., verba πολέμου διὰ τὸ τέρας in mg. addens, cf. sch. *a*² 43—7 καλοῦσι
 δὲ sq. pone sch. Δ 76 (coni. cum v. εἴκασται) **b**, cf. sch. Δ 76 49—50 καλῶς δὲ
 pone sch. Δ 75 (coni. cum v. ἀκοντιζόμενον) **b**, cf. sch. Δ 75—9 *a*² 51 le. V
 supplevi (auctore Vill.), ἀποσπινθηρῆς T, ἀπο Li, om. A **b** ἐὰν δὲ A 51 sq.
 ἢ ἀπο βαρ. A βαρύνεται ἢ ἀπὸ **b**T 52 ἀναστρ. susp., exspectes συντάσσεται
 54 le. A supplevi, κὰδ δ' ἔθορε T, om. **b** 56 σιμ. δὲ] παρὰ δὲ σιμωνίδη **b**
 58 le. add. V^c

- Nic.* 82—3 *a.*¹ <ἡ ῥ' αὐτίς πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή /> ἔσσεται: ὁ λόγος στίζει ἐπὶ τὸ ἔσσεται (83)· εἴρηται γὰρ καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψωδίᾳ (sc. ad Γ 428) ὅτι οὐ πάντως ἐπὶ τῶν πειστικῶς λεγομένων ὑποστικτέον. οὕτως Νικάνωρ (p. 176 Friedl.), εἰ καὶ ἀπα(ν)τᾶ, φησίν, ἡ ὑπόκρισις. **A**
- a.*² <ἡ ῥ' ——— κακὸς> καὶ φύλοπις αἰνή / ἔσσεται: τελείαν εἰς τὸ ἔσσεται, φησὶ Νικάνωρ, εἰ καὶ ἀπαντᾶ ἡ ὑπόκρισις. **b** (BCE³E⁴) **T** 70
- ex.* 84. ἀνθρώπων ταμίης <πολέμοιο>: καλῶς τοῦτο τῇ φιλότῃ (cf. Γ 83) ἐπήγαγεν· ταμιεύειν γὰρ τὸ ἐναποκλείειν. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* 86 *a.* ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη: ἔπεσε μὲν εἰς τὸ πλήθος τῶν Τρώων ὡς ἀστήρ, ἀνδρὶ δὲ εἰκασθεῖσα Πάνδαρον ζητεῖ. **b**(BCE³E⁴) **T**
- ex.* *b.* <κατεδύσεθ'> ἐπήρχετο. **T**ⁱⁱ 75
- ex. | ex.* 87 *a.*¹ Λαοδόκῳ <Ἄντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ> καλῶς ὁ τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς παῖς Λαοδόκος καλεῖται. | καλῶς δὲ τούτῳ εἴκασται· Ἄντηνορος γὰρ ὢν παῖς καὶ παραβὰς νόμον προξενίας καὶ τοῦτον θέλει παραβῆναι, νόμον σπονδῶν· εἰ γὰρ ἕτερος ἦν ὁ συμβουλεύων, ἔφη ἂν ὁ Πάνδαρος· Ἐπὶ τί μὴ σὺ παραβῆσθαι τοὺς ὄρκους;· **T** 80
- a.*² καλῶς τούτῳ εἴκασθη· παρέβη γὰρ καὶ ἕτερον νόμον οὗτος πρὸ τοῦ νῦν. **b**(BCE³E⁴) βούλεται δὲ παραβῆναι καὶ τοῦτον τὸν νόμον ἦτοι τῶν σπονδῶν· **b**(BCE³) εἰ γὰρ ἕτερος ἦν ὁ συμβουλεύων, ἔφη ἂν ὁ Πάνδαρος· Ἐπὶ τί μὴ καὶ σὺ παραβῆσθαι τοὺς ὄρκους;· | εἰκότως δὲ ὁ τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς παῖς Λαοδόκος καίτοι μὴ ὢν καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κρατερός αἰχμητής, ἦτοι εἰς τὸ αἰχμάζειν ἰσχυρός. **b** (BE³) 85
- Ariston.* 88 *a.* Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενη: τούτῳ καὶ τῷ ἐξῆς παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμένα, ὅτι Ζηνόδοτος τούτου μὲν τὸ

82—3 ad Γ 428 a. Δ 14—6 (Nic.) 84 ταμιεύειν sq. aliter Et. Gen. (EM. 745, 13) 87 a¹ — καλεῖται (77) cf. Eust. 447, 29 φιλοξένου cf. D ad Γ 206 εἰ γὰρ ἕτερος (79) sq. cf. Eust. 447, 32; aliter sch. Dem. or. 24, 121 (IX p. 779, 12) a² ἀλλὰ καὶ κρατερός (86) sq. ad Z 97 (T), cf. Eust. 447, 30 88 a cf. Duentzer, Zen. 174; Lehrs Ar.³ 333; Roemer, Zen. 655; Valk II 553

63 sq. le. A suppl. Frdl. 67 ἀπατᾶ A suppl. Bk. 68 le. T suppl. Frdl., om. **b** 69 νικάνωρ aegre legitur in E³ ἀπ. T ἀπατᾶ **b** 71 le. T suppl. Vill., om. **b** 72 ἐπήγαγε C ταμιεύει δὲ τὸ ἐναποκλείει **b** 73 ἐπέπεσε μὲν τῷ πλήθει **b** 75 le. add. Ma. 76 λαοδόκῳ tamquam partem explicationis scripsit T, distincti et supplevi 78 καὶ παραβὰς — προξενίας haud scio, quo auctor spectet (vide ad Γ 205) 79 sq. εἰ γὰρ ἕτερος sq. verba parum meditata; scholiasta dicere vid. Pandarum Laodico, qui ad prodicionem iam aliquid conlisset, talia respondere non potuisse

90 ἄκροτελεύτιον οὕτως γράφει „εὔρε δὲ τόνδε“, τὸν δὲ δευτερον οὐδὲ γράφει δοκῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι. καταλέλοιπε δὲ τὸ διζημένη. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδόκῳ ἀνάγκην εἶχεν ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν. **A**

b. (Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη:) εἰκότως εἰκασθεῖσα *ex.*
95 ἀνδρὶ (cf. Z 86—7) καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιεῖ. ἀντίθεον δὲ τὸν ἴσον
1 Ἀπόλλωνι ἐν τοξείᾳ· τοὺς γὰρ ὑπερέχοντας ἐν τινι οὕτως φησίν. **b**
(BCE³E⁴)

εἶ που ἐφεύροι: οὐκ ἀσεβεῖ ——— οὐ πείθειν. **A** **D**

88—9 a.¹ (Πάνδαρον ——— /) εὔρε Λυκάονος υἱόν: *ex. | ex. | ex.*
5 αἰσχροκερδῆς οὗτος ὁ καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς. | Πάνδαρος ἢ πάντων ἀρά. τοῦτον δὲ ζητεῖ ὡς μικρολόγον καὶ πεισόμενον ὑποσχέσει δῶρων. | φασὶ δὲ Τριόπαν Περραιβῶν τύραννον τοσοῦτον ὠμὸν εἶναι ὡς τὸν ὕωνὸν ἀποκτείναντα αὐτὸν
10 ἦκων εἰς Βρένθιν τῆς Τροίας καθαρθεῖς τε ὑπὸ Τρωὸς λαβῶν ἔδαφος κτίζει Ζέλειαν ττήν μικρὰν λυκίαν†. ὥστε ἀναγκασίως ἐκ τούτου τοῦ αἵματός ἐστιν ὁ συγγέας τοὺς ὄρκους. **T**

b.¹ ἀμύμονα: σώματι ἢ τέχνῃ ἢ γένει· οὐ γὰρ ἐπὶ τρό- *ex.*
πων. **T**

15 a²/b.² αἰσχροκερδῆς δὲ οὗτος καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς. | ἀμύμονα (89) δὲ αὐτὸν λέγει τῷ σώματι ἢ τῇ τέχνῃ ἢ τῷ γένει· οὐ γὰρ τοιοῦτος τοῖς τρόποις ἦν. **b**(BCE³) | ὡς μικρολόγον τοίνυν καὶ πεισόμενον ὑποσχέσει δῶρων αὐτὸν ζητεῖ. **b**(BCE³E⁴)

90 a.¹ ἀμφὶ δὲ μιν κρατεραὶ (στίχες ἀσπιστάων): προοι- *ex.*
20 κονομεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ὄπλων σκέπην (cf. Δ 113—5). οὐκ ἄτοπον δὲ

ἀγνοεῖ δὲ sq. cf. D; Cobet, *Miscell. crit.* 234 b Ge: ἐπειδὴ ἀνθρώπῳ εἰκάσθη, εἰκότως καὶ †ζητεῖ τὸν πάνδαρον τὸν Ἰσόθεον† (τὰ ἀνθρώπων ποιεῖ. „ἀντίθεον“ δὲ τὸν ἴσον e. g. Nicole) τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν τοξείαν. | εἰκότως δὲ τὸν Πάνδαρον ζητεῖ καὶ οὐκ ἄλλον τινὰ τῶν Τρώων, τὸ μὲν ἵνα μὴ φανῇ ἀπὸ (ὑπὸ Nicole) τῶν Τρώων ἢ τῶν ὄρκων παράβασις <γίνεσθαι> (add. Nicole), | τὸ δὲ ὅτι αἰσχροκερδῆς ἦν οὗτος καὶ τοὺς κτλ. (cf. T ad Δ 88—9 a¹), *originis incertae*, fort. *ex h.* Vide ad Δ 93 (A = D) ἀντίθεον δὲ sq. cf. *Eust.* 448, 15 88—9 a¹ — τροφῆς (6) ad E 193—194 (bT), cf. *Porph.* 1, 70, 22 φασὶ δὲ (7) sq. cf. *Eust.* 448, 11 δ¹ ἢ τέχνῃ cf. D, *Porph.* 1, 70, 29

92 ἔχει *propos. Frdl.* 94 *le. addidi* (διζημένη iam Li) 94 sq. εἰκότως δὲ εἰκ. — ποιεῖ in fine scholii (pone v. φησίν) E⁴ 95 δὲ om. E⁴ 4 *le. T supplevi* 7 *perp. Eust.* περαιβὸν T 8 ἐπὶ τοσοῦτον Ma., οὕτως *Eust.* υἱὸν (υἱός) *Eust.*, fort. υἱωνόν 10 καὶ λαβῶν ἔδαφος τι *Eust.* 11 fort. τῆς μικρῆς λυκίας (om. *Eust.*) 15—8 pone sch. Δ 88 b (coni. cum v. φησίν) BCE³ 19 *le. T supplevi*

τοξότην εἶναι τὸν ἡγούμενον, ὀπλίτας δὲ τοὺς ὑπηκόους. Λοκροὶ γοῦν ὀπλίτην ἔχουσιν ἄρχοντα· περὶ ὧν φησι „καὶ εὐστρόφω τοῖος† ἄνωτῳ / ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες“ (N 716—7), ὁ δὲ Αἴας „ἔγχειν ἐκέκαστο“ (B 530). T

*a.*² προοικονομεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ὀπλων σκέπην. οὐκ ἄτοπον δὲ ²⁵ τοξότην μὲν εἶναι τὸν ἡγούμενον, ὀπλίτας δὲ τοὺς ὑπηκόους· b(BCE³) Λοκροὶ γάρ, περὶ ὧν φησι „καὶ εὐστρόφω οἶος ἄνωτῳ †πεποιθότες ἴλιον εἰσανέβαινον†“, τοξόται μὲν εἰσιν, ὀπλίτην δὲ ἔχουσι τὸν ἄρχοντα· ὁ γὰρ Αἴας ἔγχει ἐκέκαστο παρὰ πάντας Ἑλλήνας. b (BE³) 30

Ariston. 91. οἶ: πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ „γενεαὶ ἀνθρώπων, / οἶ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν“ (A 250—1). b(BCE³) T

ex. 93 *a.* ἡ ῥά νύ μοι <τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον>: οἰκεία ἢ παραίνεσις ὁμοτίμῳ ἀνδρὶ εὐσχήμονα πρᾶξιν ὑποτιθεμένων. ἔτοιμον δὲ πρὸς πειθῶ τὸ μὴ κελεύειν καὶ τὸ ἐκ πατέρων ὀνομάζειν. b ³⁵ (BCE³) T

ex. *b.* <Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον>: οἰκειότητα ὑποφαίνει· „πατρὸθεν ἐκ γενεῆς“ (K 68). T

Nic. *c.* Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον: τελεία ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ „ταχὺν ἰόν“ (Δ 94). T 40

D πίθοιο: διὰ τί ἡ Ἀθηναῖα εἰς σύγχυσιν ——— αὐτὸν ἐπελέξατο τοξότην. A

Hrd. 94 *a.*¹ {τλαίης κεν μενελάω} ἐπιπροέμεν: Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἐξῆς γένηται ἐπὶ Μενελάω, ὡς καὶ ἐπ' ἐκείνου „ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινώφῃ ἴθυεν“ (χ 8). Μενεκράτης δὲ ὁ Μιλήσιος ὑφ' ἐν, ἐπιπροέ- ⁴⁵ μεν, ὁμοίως τῷ „ἐπιπροήλε“ (Λ 628) καὶ „ἐπιπροέηκε“ (ο 299), ἴν' ἔμφασις μᾶλλον γένηται. A

*a.*² <ἐπιπροέμεν>: Ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὴν ἐπὶ, Μενεκράτης δὲ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκει. b(BCE³)

*a.*³ ἐπιπροέμεν: οὕτως Ἀρίσταρχος, Μενεκράτης δὲ ὑφ' ⁵⁰ ἐν „ἐπιπροέμεν“. T

91 deest diplo ante versum in A (ubi sch. omissum est) πρὸς τὸ sq. ad A 251 *a*
93 D (A) = Porph. I, 70, 16, cf. Ge (pone sch. Δ 88 *b*, post verba τὸν ἴσον τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν τοξείαν): εἰκότως δὲ sq. (verba supra ad Δ 88 *b* exscripta)
94 *a* ad Δ 99 *b*. 410 *a* (Hrd.)

22 οἶος T, voluit οἶος vel οἶος (Hom.) 23 ἔγχειν δ' Hom. 31 le. Bk., οἶ οἱ ἔποντο T, om. b πρὸς] erat fort. ἡ διπλὴ πρὸς λαῶν T 31 sq. γεν. μερόπων ἀνθρώπων / ἐφθιάθ', οἶ οἱ πρόσθεν Hom. 32 ἅμα πρόσθεν T 33 le. T supplevi (τι πιθ. iam Vill.), om. b 35 τὸ τε μὴ b, fort. rectius 37 le. supplevi οἰκειότητα sq. cum scholio *a* conii. T, distinxit Ma. 40 ἰόν] aut ἰόν ὑποτελεία Nicanorem scripsisse aut πᾶσιν κε in Δ 95 legisse putat Frdl. 43 (le.) τλαίης κεν μεν. del. Bk. 45 ἴθυετο Hom. 48 le. add. Li 50 le. Ma., ἐπιπροέμεν T (et T^{cont})

95. χάριν καὶ κῦδος ἄριοιο: χάριν ὡς τῆς μάχης παύσας αὐ- *ex.*
 τούς, κῦδος δὲ ὡς τὸν βασιλέα τῶν πολεμίων ἀνελόν. βεβαιωτικῶς δὲ
 ἀναγνωστέον· b(BCE³E⁴) T ὁμοιον γάρ ἐστι τῶ „ἦ γάρ κέ σφι
 55 μάλα μέγα κῦδος ἄριοιο“ (I 303). πιστὸς δὲ ὁ λόγος ἀνδρὶ περικείμενος
 ἐπιφανεῖ. b(BCE³) T

96. Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ: προσαγωγικῶς, εἴ γε ταῦτ' *ex.*
 τυχόντι χαρίζεται τοῦτο ποιῶν. b(BCE³) T ἀγχίνου δὲ τὸ τοῖς
 καιροῖς οἰκείους τοὺς ἐπαίνους καὶ τοιοῦτους ποιεῖν. b(BE³) T

60 Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ: πρὸς καιρὸν ——— μείζονος δω- *D*
 ρεῶς. A

97 a. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο: *Hrd.*
 τινὲς ἀναστρέφουσι τὴν παρὰ, κακῶς· οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται
 πρόθεσις ἡ γενικῆ συντασσομένη πτώσει· A b(BE³) T ἐστι γὰρ τὸ
 65 ἐξῆς παραφέροιο. A

b. <πάμπρωτα παρ' ἀγλαά:> πρῶτα ὡς καὶ ἄλλων δω- *ex. | ex.*
 σόντων, ἀγλαά δὲ ὡς παρὰ βασιλέως. b(BCE³E⁴) T^u | ἀπίργει δὲ
 ἡμᾶς δωροδοκίας διὰ Πανδάρου καὶ Ἀντιμάχου (cf. Λ 123—5). b
 (BE³)

70 99 a. σῶ βέλεϊ δηθέντα: ἐφελκυστικῶς, ὡς πάντως αὐτοῦ *ex.*
 τεθηξομένου. b(BCE³E⁴) T

b. πυρῆς ἐπιβάντ': οὐκ ἀναγκαῖον ἀναστρέφειν, ἵνα γένηται *Hrd.*
 τὸ ἐξῆς ἐπὶ πυρῆς βάντα· ἔμφασις γὰρ γίνεται τῇ μετοχῇ, εἰ συντα-
 γείη ἢ πρόθεσις. A

75 c. {πυρῆς} ἀλεγεινῆς: ἀλεγεινῆς τοῖς οἰκείοις τῶν ἀπο- *ex.*
 θνησκόντων. T

ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον ——— τινὶ ἀποθέ- *D*
 μενοι. A

97 a cf. Lehrs, Quaest. ep. 78. Vide ad B 162 (test.) b — δωσόντων cf. Eust.
 448, 34 99 b ad Δ 94 a (Hrd.)

52 χάριν²] χάριν μὲν b 53 βεβαιτικῶς E⁴ 54 τῶ b τὸ T κέ b καὶ
 T 55 sq. λόγος παρ' (cp. BE³) ἀνδρὸς λεγόμενος ἐπιφανοῦς b 57
 προσαγ. susp., fort. προαγωγικῶς αὐτῶ] οὐ τῶ Bk., recte 58 τυχ. T
 ἀλεξάνδρῳ b χαρ. τοῦτο ποιῶν T τοῦτο ποιῶν χαρίεις εὐρίσκειται b 58 sq.
 ἀγχίνου — ποιεῖν T ἀγχίνους δὲ φαίνεται τῶ ποιεῖν τοὺς ἐπαίνους τῶ καιρῶ οἰκείους
 b 60 sq. pone sch. Δ 97 a in A, trps. Vill. 60 (le.) Vill., τοῦ κεν δὴ πάμ-
 πρωτα: A 62—4 pone sch. b (coni. cum v. ἀντιμάχου) in b 62 le. scripsi,
 τοῦ κεν δὴ παρ' ἀγλαά: T, παρ' ἀγλαὰ δῶρα: A 63 τινὲς δὲ B 64 πρό-
 θεσις <συναληθιμμένη. ἀλλ' οὐδὲ ἐστι νῦν τῇ> γενικῆ propros. Lehrs συντα-
 τομένη T 66 le. add. Bk. (Vill., πάμπρ. iam Li V^e) ὡς T μὲν ὡς b
 67 βάσιλέων T 70 ἐλκυστικῶς τοῦτό φησιν b αὐτοῦ T, αὐτοῦ ἅμα τῶ
 βληθῆναι b (fort. rectius) 71 τεθηξομένου b 75 (le.) πυρῆς del. Bk.

ex. 100 a. ἀλλ' ἄγ' ὀϊστευσον Μενελάου: πῶς μὴ μᾶλλον Ἄγα-
μέμνονα τοξεύει μὴ καθωπλισμένον ἢ τινα τῶν ἀρίστων, ἀλλὰ τὸν ⁸⁰
ἐντεθωρακισμένον; δῆλον οὖν ὡς ἀποτριβόμενος τὴν κατηγορίαν τῆς
ἐπιπορκίας, b(BCE³) T ἵνα δοκῆ {ὡς} οὐ Πάνδαρος, Ἄλεξανδρος
δὲ εἶναι ὁ ἐκ λόχου τὸν Μενέλαον τοξεύσας. b(BE³) T

Ariston. b. <Μενελάου:> πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέ-
λαον. A^{int} 85

ex. c. ὀϊστευσον Μενελάου: ὡς „ἐξέρρηξεν ὁδοιο“ (Ψ 421)
καὶ „κατεόγη τῆς κεφαλῆς“ (Ag. vesp. 1428). T

Ariston. 101 a. <Λυκηγενεΐ:> ὅτι ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁ
Πάνδαρος. A^{im}

ex. b.¹ Λυκηγενεΐ: ἐν Λυκία γενομένω· ἀψευδέστατον γὰρ ἐστὶν ⁹⁰
ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Λυκία. ἢ ὅτι λύκος ἠγήσατο <μετὰ> τὰς ὠδίνας
Λητοῖ ὥστε καθαρθῆναι εἰς τὸν Ζάνθον. φρονήματος δὲ αὐτὸν πληροῖ
πολίτην ὑποτιθέμενος αὐτοῦ τὸν θεόν. T

b.² ἀψευδέστατον γὰρ ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν Λυκία.
πληροῖ δὲ αὐτὸν φρονήματος μείζονος, πολίτην αὐτοῦ τὸν θεὸν ὑπο- ⁹⁵
θέμενος εἶναι. b(BCE³) 1

D | D Λυκηγενεΐ: φασὶν ὅτι λαθεῖν ——— δεκαστίχῳ λέγει. |
τεσσάρων δὲ τεχνῶν ——— μαντικῆς καὶ μουσικῆς. A

ex. 102. ἀρνῶν πρωτογόνων: καὶ πῶς ὁ Χρύσης „ταύρων ἠδ'
αἰγῶν“ (A 41) θυσίαν ὑπισχνεῖται; ἐροῦμεν ὡς ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ ⁵

100 a cf. Porph. 1, 62, 21 b ad Δ 334—5. Z 3. M 36. 118. N 159. 502. Z 402.
P 608 (Ariston.), cf. D, Eust. 448, 40; sch. β 55. γ 89 (Carnuth, Ariston. 158), sch.
Eur. Andr. 53 101 a — Λυκίας ad E 105. 173 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 229. Vide
ad E 479 (A*) b¹ — γενομένω cf. D, Eust. 448, 42; Steph. B, 611, 4 ἱερὸν
— ἐν Λυκία cf. Hdt. 1, 182, 2, sch. Call. fr. 1, 22 (p. 7 Pf.), Serv. (auct.) Verg. A. 4,
377; Pfeiffer, Ausgew. Schr. (Monaci 1959) 113 ἢ ὅτι λύκος cf. Eust. 448, 44:
καὶ ἄλλως δὲ Λυκηγενῆς λέγεται, ὅτι λύκος, φασὶν, ἐπεφάνη τῇ Λητοῖ ἐν τῷ τοκετῷ,
ὅτε καὶ πτοθηεῖσα Πτώφον τε τὸν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπωνόμασε καὶ Λυκηγενῆ· διὸ
καὶ Ἀπόλλωνι κατὰ μῦθον ὁ λύκος ἀνεῖτο καὶ νομίματι ἐνεχαράττετο· καὶ Λύκειος
δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο αὐτὸς τε ὁ Ἀπόλλων καὶ ἀγορὰ δὲ τις ἐν τῷ Ἄργει, originis
incertae, vix e scholiis Hom., cf. sch. Soph. El. 6 102 diplo ante versum in A,

79 (le.) ἄγ' Ma. (= Hom.), ἄγε T (le. om. b) μᾶλλον om. b 80 μὴ
καθωπλ. T ἀκαθῶπλιστον δντα b ἢ — ἀρίστων om. E³ ἀλλά] ἄλλον ἄλλὰ
BC 81 ἐντεθωρακευμένον T μενέλαον post ἐντεθ. add. b ἀποτριβόμενος
Ma. 82 sq. δοκῆ ὡς (ὡς del. Ma.) οὐ — τοξεύσας T δοκῆ μᾶλλον ἀλέξανδρος
εἶναι ὁ ἐκ λόχου μενέλαον τοξεύσας, ἀλλὰ μὴ πάνδαρος b 84 le. addidi, ὀϊστευ-
σον μενελάου Frdl. πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. 86 sq. ὡς — κεφαλῆς conī.
cum scholio a (v. τοξεύσας) T 88 le. add. Ddf. (Vill.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ,
ὅτι 91 sq. verba ἢ ὅτι — ζάνθον post 93 θεὸν transponenda esse censet Nickau
91 μετὰ add. Bk. 4—10 verba καὶ πῶς (πῶς δὲ b) ὁ χρύσης — ἐβούλετο in
fin. scholii (pone verba τὸ ἔαρ) trps. b 4 sq. ταύρων καὶ αἰγῶν BCE³ καὶ αἰγῶν
καὶ ταύρων E⁴ 5 ὡς om. b

θεοῦ σαφῶς ἐπιστάμενος εἰκότως τὰ τῶ θεῶ φίλα θύει· θυσίαις γὰρ ταύρων καὶ αἰγῶν Ἀπόλλων ἤδεται· **b**(BCE³E⁴) **T** ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα τούτων. Πάνδαρος δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς πειθόμενος τοξεῦσαι οὐκ αἶγας ἢ ταύρους ὑπισχνεῖται, ἀλλὰ πρωτογόνους
 10 ἄρνας· ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο. **b**(BE³E⁴) **T** πρωτογόνων δὲ νέων (αἶε γὰρ νεάζει τὸ θεῖον) ἢ πρωτευόντων ἐν γονῇ ἢ ἡριτόκων· πρῶτον γὰρ πάσης ὥρας τὸ ἔαρ. **b**(BCE³E⁴) **T**

103. ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεΐης: τοῦτο πρὸς τὸ ἐπᾶραι Πάνδα- *ex.*
 15 ρον· ἢ **b**(BCE³) **T** ἐπεὶ χρηστήριόν ἐστι τοῦ θεοῦ ἐκεῖ. **b**(BCE³E⁴) **T**

οἶκαδε νοστήσας: ὅτι ἢ ὑπὸ τῇ Ἰδῆ Λυκία ——— λίαν *D* εὐσεβεῖσθαι. **A**

104. φρένας ἄφρονη: ὅτι θεοὺς ἐκάλει εἰς τὴν κατὰ θεῶν πρᾶξιν. *ex.*
 20 διδάσκει δὲ τμήτητ θεῶ παρα τὸ δέον συμβουλευόντι πείθεσθαι. **b**(BCE³E⁴) **T**

105 *a.* ἐσύλα τόξον: ὅτι ἡσυχῇ μέλλει κλέπτειν τὴν πρᾶξιν *ex.* ἢ θεῶν πίστιν λύειν ὡς ἱερόσυλος. **b**(BCE³E⁴) **T**

*b.*¹ ἰξάλου αἰγός: ὄνομα ἡλικίας· ἢ τὸν ἐπὶ ἄλας ἰκνούμε- *ex.*
 25 νον (ψωριᾶ γάρ) μετὰ τλοιμόντ· ἢ ἀφηγούμενον ἄλλων· ἢ τὸν εἰς τὰς ἰξύας ἐρχόμενον, ὃ ἐστὶ κήλωνα· ἢ τὸν τομίαν (οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις)· ἢ τὸν εἰς πᾶν ὕψος ἰκέσθαι δυνάμενον, ὅθεν καὶ ἢ αἰγίλιψ πέτρα (cf. l 15 al.). **T**

fort. exstabat sch. Aristonici; diplen periestigm. fuisse suspicatur Wismeyer 17, vide ad Γ 273 πρωτογόνων δὲ sq. cf. D; Ap. S. 42, 6 103 ἢ ἐπεὶ sq. cf. Strab. 13, 1, 13 (p. 588) 105 Ge: <αύτικα> (add. Nicole)· „αὐτικά“ εἶπε δηλῶν τὸ αἰσχροκερδὲς τοῦ Πανδάρου, originis incertae, fort. sch. **h** *b* — ὄρχεις cf. Eust. 450, 18; — ψωριᾶ γάρ cf. sch. D. Thr. (Σ^v) 235, 5; — ἡλικίας cf. Ar. Byz. p. 104 et Miller Mél. 429 ἰκνούμενον cf. Philox. ap. Or. 79, 1, Lex. spir. 229, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 369, 16), Schem. Hom. 66 ἢ τὸν εἰς τὰς ἰξύας — ὄρχεις cf. D (= Porph. 1, 71, 20) ἢ τὸν τομίαν — ὄρχεις cf. Ap. S. 91, 17: οἱ μὲν τοῦ τελείου καὶ ἐκτικοῦ ἐν τῶ ἀλλεσθαι· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον (cf. Ar. Byz. l. c.). | οἱ δὲ ἐκτομίου, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἰξάλον τὸν εὐνούχον λέγουσιν. ὃ δὲ Ὀμηρος ἐπὶ τῶν αἰγάγων, fort. e scholiis ὅθεν καὶ (28) sq. cf. D ad l 15. Π 4

6 ἐπιστάμενος εἰκ. τὰ τῶ θεῶ **T** εἰδῶς καὶ τὰ **b** 7 αἰγῶν καὶ ταύρων **b** ἀπόλλων *om.* **b** 8 τοῖς τόξοις — τούτων **T** αὐτὰ τοῖς τόξοις κερασφόρα οὖνα **b** τῆς *om.* **b** 9 ἢ **T**, οὐδὲ **b** (fort. rectius) 9 sq. ἄλλα πρ. ἄρν. **T** ἄλλ' ἐρίφων πρωτογόνων θυσίαν **b** 10 ἢ ἀθηνᾶ *om.* **b** 11 πρωτογ. δὲ *om.* **b** αἶε — θεῖον **T** ἐπειδὴ καὶ τὸ θεῖον αἶε νεάζει **b** 12 ἡριτόκων **T** 15 ἐστὶ ἐκεῖ τοῦ θεοῦ **b** 17 ὅτι **b** ὅς **T** 20 μηδὲ **Ddf.** τὸ δέον *om.* **T** 22 *le.* **T**, ἐσύλα **E**⁴, *om.* BCE³ ἡσυχῇ ἐμελλε **b**, fort. ἡσυχῇ μέλλει 23 ἢ — λύειν **T** καὶ λύειν τὴν τῶν θεῶν πίστιν **b** 24—8 pone sch. Δ 105—6 (coni. cum v. ἄκρην) in **T**, trps. Valk 25 μετὰ χεμιῶνα Eust. 27 ἐκτρίβονται propos. Wil.

^b.² τοῦ ἰξάλου δὲ τοῦ ἰκνουμένου ἐπὶ τοὺς ἄλας (ψωριῶν γὰρ οὐδενὸς ἑτέρου μεταλαμβάνει)· ἢ τὸν εἰς τὰς ἰξύας ἐρχόμενον, ³⁰ ὃ ἐστὶ κήλωνα· ἢ ἐντομίαν (οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις)· ἢ τὸν εἰς πᾶν ὕψος ἰκέσθαι δυνάμενον. **b**(BCE³E⁴)

D ἰξάλου: ἦτοι τελείου, ἢ πηδητικοῦ ——— τὰ γεννητικὰ μόρια. **A**

ex. **105—6.** {ἰξάλου} αἰγός < / ἀγρίου>: ὁ τρόπος μετατύπω- ³⁵ σις, ὡς „πόλιν ἄκρην“ (X 383). **T**

ex. **106 a.** ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς <ὑπὸ στέρνοιο> τυχήσας: προπαρασκευάζει διὰ τούτου τὴν εὐστοχίαν τοῦ ἀνδρός. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. | ex. **b.** τυχήσας: παρὰ τὸ τύχη τυχῶ. ἀτριβῆς δὲ ὁ σχηματι- ⁴⁰ σμός τῆς μετοχῆς· οὐδὲ γὰρ παρὰ τὸ λαβῶν εἴποι τις λαβήσας. | οὐκ οἶδεν Ὅμηρος ὄνομα τῆς τύχης. **T**

ex. **107 a.** <πέτρης ἐκβαίνοντα:> γραφικῶς πάλιν ἡμῖν ὁ τόπος ἠκρίβωται. **T**^{il}

ex. **b.** προδοκῆσι: τόποις προβλήματα ἔχουσιν. οἱ δὲ ταῖς ⁴⁵ ἐνέδραις **b**(BCE³E⁴) **T** παρὰ τὸ προσδέχεσθαι. **T**

Ariston. **108 a.** ὃ δ' ὑπτίος <ἔμπεσε πέτρῃ>: ὅτι οὐ πρηνεῖς, ἀλλ' ἀνατρεπομένους ὑπὸ τῆς πληγῆς συνίστησι, διὰ τὰς βίας τῶν βαλόντων. **A**

ex. **b**¹. ὃ δ' ὑπτίος ἔμπεσε <πέτρῃ>: ἐναργῶς ἐδήλωσε ⁵⁰ τὸν ὑπὸ βιαίας πληγῆς ὑπτιασθέντα. **T**

b² ὑπτιον δὲ λέγει πεσεῖν, ἵνα τὸ καίριον τῆς πληγῆς δηλωθῆ, ὃ αὐτὸν ὑπτιάζει. **b**(BCE³E⁴)

ex. **109 a.** κέρα: ἀποκοπὴ τοῦ κέρατα. Ἡρωδιανὸς (cf. 2, 7, 4) συναλιφὴν τοῦ κέρα. **A** **b**(BCE³) **T** τὸ δὲ χρέεα χρέα συγκοπτή. **AT** ⁵⁵

105—6 ad Z 257 (Ariston.), cf. Valk I 498 n. 470 **106 b** οὐκ οἶδεν sq. ad Λ 684 a. Y 127; Dimpfl 32 **107 b** cf. D **108 Ge**: <βεβλήκειν> (suppl. Nicole)· ἔβαλεν. ἀπαρέμφατον ἀντὶ ὀριστικοῦ (Nicole, ἐνεργητικοῦ Ge), originis incertae, fort. sch. h a ad Δ 463 (Ariston.) **109** exstabat nota Herodiani de quantitate syllabae finalis v. κέρα, ad Λ 385. Vide ad X 347, cf. sch. o 466. τ 62 (Hrd.) a cf.

29—32 pone sch. a (coni. cum v. ἱερόσυλος) in **b** **29** τοῦ¹ om. E⁴ **32** ἰκνεῖσθαι BE³E⁴ **35** (le.) ἰξάλου del. et ἀγρίου add. Valk **37** le. T supplevi (auctore Vill.), om. **b** **38** διὰ τούτου om. T τὴν τοῦ ἀνδρός εὐτυχίαν **b** **43** le. add. V^e **45** le. T, προδοκῆσι δὲ cum scholio Δ 106 a (v. εὐτυχίαν) coni. **b** **47—9** pone sch. Δ 101 (A = D) in A, trps. Vill. **47** le. A suppl. Vill. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι **50** le. T supplevi **51** βιαίας T, καιρίας Ma. **52—3** pone sch. Δ 107 b (coni. cum v. ἐνέδραις) in **b** **54** le. T, τοῦ κέρα A, om. **b** τοῦ] ἐστὶ τοῦ **b** ἠρωδ.] ἢ **b** **54** sq. συναλιφὴ **b** T **55** χρέεα T χρέεα A

β. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει: *ex.*
καὶ ποῦ ἔστι κέρας δύο ἡμισυ πήχεων; ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου φησίν,
ἀλλ' ἀμφοτέρων. A b(BCE³) T Ἀλέξανδρος δὲ φησιν (FGI
Hist 25, 6 vel 273, 143) ἐν Δήλῳ κείσθαι κέρατα ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς
60 θαλάσσης, κριοῦ μὲν δίπηχυ καὶ δακτύλων ὀκτώ, σταθμούμενα δὲ
μῶν εἴκοσι ἡμισυ, τράγου δὲ πηχῶν δύο καὶ σπιθαμῆς καὶ σταθμοῦ
ἴσου. AT

δῶρον καλεῖται ——— ὅπερ ἄτοπον. A

D

c. <πεφύκει> ἰακῶς τὸ πεφύκει. A^{int}

Did.

65 110—1. καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας / πᾶν δ' εὔ λειήνας: πρὸς *ex.*
τὸ νοητὸν ἀπὸ πληθυντικοῦ ἐνικόν· „αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσί, οὐδέ
τι τῆ γε“ (cf. v 111)· „Εὔμαι', ἡ μάλα δὴ <τάδε δώματα κάλ'
'Οδυσσεύς / ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἔστι“ (ρ 264—5). T

110. κεραξόος <————> τέκτων: τέκτων πᾶς τεχνίτης· ὅθεν *ex.*
70 λιθοτέκτονες καὶ χρυσοτέκτονες. b(BCE³) T Πίνδαρος δὲ „τέκτονα
νωδυνίας“ (P. 3, 6) φησίν. T

111 a.¹ ἐπέθηκε κορώνην: κορώνη πᾶν ἐπικαμπές μεταφο- *ex.*
ρικῶς ἀπὸ τοῦ ζῶου. ἐπέθηκε δὲ ἐπάνω ἔθηκεν. T

a.² ἦτοι ἐπάνω ἔθηκεν. κορώνη δὲ πᾶν τὸ ἐπικαμπές ἀπὸ
75 μεταφορᾶς τοῦ ζῶου. b(BCE³E⁴)

112—3. καὶ τὸ μὲν εὔ κατέθηκε ταυυσσάμενος <ποτὶ *Nic.*
γαίῃ / ἀγκλίνας>: ἐπὶ τὸ ταυυσσάμενος βραχὺ διασταλτέον·
πρὸς γὰρ τῆ γῆ ἀνέκλινεν αὐτό, πρότερον ἐντείνας τὴν νευράν. A

ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας: πρὸς τῆ γῆ ——— ὑπὸ τῶν D
80 Ἑλλήνων. A

Hrd. 2, 314, 7 b cf. Porph. 1, 71, 16; Koerner, Tierwelt 49 Ἀλέξανδρος
sq. cf. Lehrs, Quaest. ep. 12 not.; Wellmann, Herm. 26, 1891, 565, 2; Valk I 453
n. 208 ἐν Δήλῳ sq. cf. Eust. 450, 42 110—1 vide ad B 99 c 110 nullum
signum ante versum in A. Tamen nota Aristonici de arcu Pandari videtur ex-
stitisse, ad B 827, cf. Porph. 1, 71, 24 τέκτων πᾶς sq. cf. D 111 cf. D ἐ-
πικαμπές cf. sch. η 90 (Philox.), Ap. S. 102, 22 (EM. 530, 20) 112—3 cf.
Lorimer 291

56—62 cum scholio a conii. T 56 le. scripsi, τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς T, ἑκκαιδεκά-
δωρα: A, om. b 57 καὶ — κέρας AT, πῶς δὲ δύναται κέρας εἶναι (pone sch. a,
coni. cum v. κέραα) b δύο] δύο καὶ b πηχῶν A ἀλλ' ἢ b 58 φησιν]
τοῦτό φησιν b 59 ἀνακεισθαι Eust. 60 ἰσοσταθμούμενα A 61 εἰκ. ἡμ.
T κς A, εἰκοσιέξ Eust. πήχεων Eust. 63 fort. le. (ἑκκαιδεκάδωρα) supple-
dum 64 le. add. Ldw. 65—8 pone sch. Δ 111 a¹ (coni. cum v. ἔθηκεν) in
T, trps. Ma. 66 sq. εἰσι θεώτεραι, οὐδέ τι κείνη Hom. 67 εὔμαι' Ma. (=
Hom.), εὔμαιε T 67 sq. τάδε δώμ. suppl. Ma., cetera addidi 69 τέκτων³
om. b 70 sq. τεκτονῶν ὀδύνας T em. Ma. 72 πᾶν ἐπικ. cf. sch. a² 76
sq. le. A suppl. Frdl.

- ex.* | *Nic.* 112. καὶ τὸ μὲν εὔ ——— τανυσσάμενος: καὶ ἐπαναβιββά-
σας τῇ κορῶνῃ τὴν νευράν. **b**(BCE³E⁴) Tⁱⁱ | βραχὺ δὲ διασταλτέον
εἰς τὸ τανυσσάμενος. **b**(BCE³)Tⁱⁱ
- ex.* 113 *a.* <ἀγκλίνας> ἀπερείσας, **b**(BCE³) Tⁱⁱ ὡς „κλίνας
κολλητῆσιν“ (φ 164). Tⁱⁱ 85
- ex.* *b.* πρόσθεν δὲ σάκεα: κατάφωρον αὐτὸν μᾶλλον ποιουσι
τειχίζοντες τοῖς ὄπλοις. ἀλλ’ ἅμα ἔτεινεν καὶ οὕτως ἀφήκεν, οὐ πρὸς
τὴν τῶν λόγων ἀφήγησιν. **b**(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 117 *a.* ἀβλήτα πτερόεντα μελαινέων <ἔρμ’ ὄδυνάων>:
ἀθετεῖται, ὅτι νῦν ἀπλῶς ἀβλητον καὶ μηδέποτε βεβλημένον καὶ 90
ἀφειμένον, οὐχ Ὀμηρικῶς· τὸ γὰρ βάλλειν Ὀμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ
ψιλῶς προέσθαι τίθησι. καὶ διὰ τοῦ μελαινέων ἔρμ’ ὄδυνάων
οὐχ ὃ θέλει λέγει· ἔρμα γὰρ καθ’ Ὀμηρον ἔρεισμα καὶ κώλυμα, οὐ
γίνεται δὲ ὄδυνῶν κώλυμα τὸ βέλος. A
- ex.* *b.* ἀβλήτα πτερόεντα μελαινέων ἔρμ’ ὄδυνάων: 95
σημειοῦται ὃ στίχος ὡς ἐνοχλῶν τῇ τάξει· καὶ τὸ ἀβλήτα οὐχ 1
Ὀμηρικόν, ἄμεινόν τε τοῦ πτερόεντα τὸ „πικρὸν διστόν“ (Δ 118).
b(BE³) T
- Did.* *c.* <μελαινέων> οὕτω διὰ τοῦ εἰ διὰ τὸ μέτρον. A^{im}
- ex.* *d.* ἔρμα: ἔρεισμα· συνέχει γὰρ ἕως ἀφαιρεθῆ τὴν ὄδύνην. 5
b(BE³E⁴) Tⁱⁱ ὁμοιον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ „ἔρμα πόλης“ (Π 549 al.).

113 *a* cf. Ap. S. 6, 24 117 *a* Ap. S. 76, 32: ... ἐπὶ δὲ τοῦ „μελενάων (lg. μελαινάων vel potius μελαινέων) ἔρμ’ ὄδυνάων“ ὃ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον (γελοῖον γὰρ φησὶν ἔρεισμα τῶν ὄδυνῶν λέγεσθαι· ἔπεινον γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὄδυνῆσαι), ὃ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ ἀκούει τὸ ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὄδύνους, cf. Forsman 34 ἀθετεῖται sq. cf. Eust. 451, 28; — ἀφειμένον (91) cf. Ap. S. 2, 26: ἀβλήτα· ἀπαξ εἴρηται ἡ λέξις· „ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινάων ἔρμ’ ὄδυνάων“, οὐποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινόν (cf. D)· ἢ προβλήτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα, fort. e scholiis οὐχ Ὀμηρικῶς Ariston. erravit sec. Lehrs Ar.³ 64 τὸ γὰρ βάλλειν (91) — τίθησι ad Δ 527 *b* (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 61 ἔρμα γὰρ (93) — ἔρεισμα ad Δ 117 *d* *d* — πόλης cf. D ad A 486 (ἐρεῖσ-

81 le. scripsi, καὶ τὸ μὲν εὔ τανυσσάμενος (tamquam pars scholii scriptum) Tⁱⁱ, om. **b** καὶ² T τουτέστι **b** 82 νευράν] πλευράν E⁴ 83 ανυσσάμενος C τανυσσάμενος T 84 le. add. Li, ἐγκλίνας V^c ἀπερ.] ἐπερείσας ἑαυτὸν E⁴ ἀφορίσας C, ἐπερείσας Ma. (cl. sch. D) 85 κολλ. <ἐυξέστης σανιδεσιν> Ma. 86 sq. κατάφωρον δὲ sq. pone sch. *a* (coni. cum v. ἀπερείσας BCE³, cum v. ἐπερείσας ἑαυτὸν E⁴) in **b** 87 καὶ οὕτως om. **b** οὐ T καὶ οὐ **b** πρὸς T κατὰ **b** 88 τοῦ λόγου **b** διήγησιν **b** 89 le. A suppl. Vill. 93 ἔρεισμα] ἔρμα Eust. (at cf. test.) 95 le. scripsi, αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα (Δ 116): T, om. **b** 1 οὐχ T δὲ οὐχ **b** 2 τε T δὲ **b** 4 le. add. Bk. 5 ἔρμα — ὄδύνην pone v. διστόν (l. 8) E⁴ ἔρμα: ἔρεισμα Ma., ἔρεισμα Tⁱⁱ, ἔρμα δὲ τὸ ἔρεισμα pone sch. *b* (coni. cum v. διστόν) BE³, ἔρμα δὲ τὸ στήριγμα E⁴ ἕως <ἄν> Ma., at cf. Mayser Gramm. II 3 (1934), 79, 25 6 καὶ τὸ T τῷ **b** πόλιος **b**

- b(BE³) T^{II} μελαινάων δέ, b(BE³) ὅτι μελαίνονται αἱ
 σάρκες τῶν ἐκ πεφαρμακευμένων βληθέντων οἴστων, b(BE³E⁴)
 ὡς τὸ „μελαίνετο δὲ χροὰ καλόν“ (E 354). b(BE³)
- 10 118 a. <αἴψα δ' ἐπὶ νευρῆ κατακόσμη πικρὸν οἴστων> ex.
 τὸ „αὐτίκ' ἐσύλα τόξον“ (Δ 105) b(BCE³E⁴) T καὶ τὸ αἴψα
 τὸν ἐπτερωμένον τοῖς δώροις δηλοῦσιν. b(BCE³) T τὸ δὲ κατε-
 κόσμη διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς βολῆς. b(BCE³E⁴) T ἀμέλει καὶ
 οἴστων ἐπιλέγεται, ὃν μάλιστα εὐστοχήσειν οἴεται. Ὀδυσσεὺς δὲ
 15 „ταχέας ἴεχεύατ' οἴστους“ (χ 3)· κατὰ γυμνῶν γὰρ ἴησιν, οὐ
 σκοποῦ δεόμενος. b(BCE³) T
- β. <πικρὸν> μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γευμάτων. T^{II} ex.
- 122—3. γλυφίδας τε λαβῶν <—— μαζῶ πέλασεν>: ex.
 γλυφίδας ἀντὶ ἐνικοῦ· b(BCE³) T οὕτω γὰρ ἡ χηλή καὶ
 20 ἐγκοπὴ τοῦ βέλους. T ἐπεὶ δὲ πρώτη βέλους ἐστὶν ἄφεις αὕτη,
 εἰκότως αὕτην ἐπεξεργάζεται. b(BCE³) T μαζῶ δὲ τῶ ἀριστερῶ.
 T νόμον δὲ τοξείας γράφει. b(BCE³) T Σκύθαι μὲν οὖν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τείνουσι καὶ νεύροις ἵππειοῖς, Κρήτες δὲ τούτοις ἐναντίως
 καὶ νεύροις βοείοις. b(BCE³) T^{II}
- 25 122. <νεῦρα> ἀντὶ ἐνικοῦ. T^{II} ex.
- 123 a.¹ νευρὴν μὲν μαζῶ: ὅτι Ζηνόδοτος πρὸ τούτου τὸν Ariston.
 ἔξης τέταχεν, οὕτως ποιήσας· „ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ νεῦρα
 βόεια“ (Δ 122), εἶτα „αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μέγα τόξον ἔτεινε“

ματα), Δ 117 (ἔρεισμα), Π 549 (ἔρεισμα), Porph. 1, 17, 19; — ἔρεισμα ad A 486 b.
 Vide sch. a 122—3 οὕτω γὰρ — βέλους cf. D, He. γ 683 (Diog.), Et. Gen. (AB)
 γλυφίς, sim. Ap. S. 54, 30 (unde Ba. 185, 32), He. γ 683 (Cyr.) ἀριστερῶ cf.
 Porph. 1, 123, 13; vide Eust. 452, 5; ad Θ 325 a¹ 123 diplo (non periostigm.)
 ante versum in A, fort. error scribae. Pars scholii Aristonici videtur excidisse,

10 le. add. Vill. 11 αὐτ. ἐσ. τόξ. T αὐτίκα BCE³, δὲ αἴψα ἀντὶ τοῦ αὐτίκα rope
 sch. Δ 117 d (coni. cum v. ὀδύνην) E⁴ τὸ om. T 12 τὸν — δηλοῦσιν T δηλοῖ
 ὡς καὶ αὐτὸς τοῖς δώροις (δπλοῖς C) ἐπτερωμένος ἦν b 12 sq. τὸ δὲ κατεκ.]
 κατακόσμη δὲ E⁴ 14 ἐπιδέχεται E³ εὐστ. οἴεται T εὐστοχον οἴεται εἶναι b
 15 ἔχευατ' T, δ' ἔχευατ' Hom. 16 σκοπ. T στοχασμοῦ b 17 le. add. Ma.,
 πικρὸν οἴστων add. V^o 18 le. T supplevi, om. b 19 γλυφ. — ἐν. T ἀντὶ
 ἐνικοῦ τὸ γλυφίδας b 21 αὕτην ἐν τῶ ἀρίστῳ ἐπεξεργάζεται b (error ut vid., cf.
 verba sq.) ἀριστερῶ] exspectes δεξιῶ, vide ad Θ 328 a et c 22—4 σκύθαι —
 βοείοις b σκύθαι δὲ ἐπὶ τὸν ὤμον τείνουσιν· οἷς ἐναντίως κρήτες T, κρήτες μὲν βοείοις
 νεύροις, σκύθαι δὲ ἵππειοῖς χρῶνται T^{II} 23 ἵππ.] fort. ἵππειοῖς χρῶνται cf. T^{II}
 25 le. addidi, γλυφίδας — νεῦρα Ma. (sed sch. supra v. νεῦρα βόεια scriptum est)
 26 μαζῶ: ὅτι A, μαζῶ πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον: ἡ διπλῆ (sc. περιστιγμένη)
 ὅτι Vill. 27 γλυφίδας τε λαβῶν καὶ v. Hom. (in scholio suppl. Bolling)

(Δ 124), νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον, εἶτα „λίγξε βιός“ (Δ 125), οὐ νοήσας ὅτι διὰ τῶν παρεπομένων, τοῦ 30 „ἔλκε δ' ὄμου“ (Δ 122) καὶ νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, συνίστησι τὴν ἔντασιν γεγενημένην, εἰθ' ἐξῆς λέγει, ἐπειδὴ ἐνετάθη καὶ κυκλοτερὲς ἐγένετο, ἀπέστειλε τὸ βέλος. A

ex. 124 *a.*¹ <κυκλοτερὲς ——— ἐτεινεν:> τείνας ἐκύκλωσεν. T^{II} 35
*a.*² ἀντὶ τοῦ τείνας κυκλοτερὲς ἐποίησε. b(BCE³E⁴)

ex. 125 *a.* λίγξε βιός: ὀνοματοποιία. ἐκ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν ἄφεσιν δηλοῖ. b(BCE³) T^{II}

b. ἄλτο οἰστός: συνέτεμε τὴν λέξιν πρὸς τὸ τάχος τῆς ἀφάσεως. b(BCE³) T 40

ex. 126 *a.* <ὄξυβελής:> ὄξέως βάλλων ἢ βληθεῖς. b(BCE³E⁴) T^{II} 40

ex. *b.* καθ' ὁμίλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων: ἐπιπεσεῖν τῷ πλήθει θέλων. ἐμφαντικῶς δὲ τὴν τοῦ βαλόντος προθυμίαν εἰς τὸ βληθὲν μετήγαγεν, b(BCE³) T ὡς „λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι“ (Λ 574. Ο 317), b(BCE³E⁴) T „ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῶ“ (ε 45 176). b(BCE³) T

Hrd. *c.* ἐπιπτέσθαι: παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεῦτερος ἀόριστος, ὁμοίως τῷ „τότ' ἂν οὐ τοι ἀποσχέσθαι“ (ι 211), καὶ τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ ἔστι πτέσθαι. πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον συντιθέμενον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. A 50

ex. *d.* ἐπιπτέσθαι: ἀπὸ τοῦ πτώ b(BE³) T τὸ πτέσθαι· καὶ Σοφοκλῆς „πτέσθαι σθένοντες“ (Ο. R. 17). T τὸ δὲ „διαπτάσθαι“ (Eur. Med. 1) ἀπὸ τοῦ πτῆμι. b(BE³) T

ad Δ 139 (Ariston.) 124 cf. D, Eust. 452, 23 125 *a* ὀνοματοποιία cf. Eust. 452, 26; D, Zenob. in Et. Gen. (EM. 712, 33) et in Ep. Hom. (An. Ox. 1, 267, 18), sch. D. Thr. (Σ^v) 242, 19. (Σ^m) 396, 27; Tryph. II p. 241. Vide Gell. 5, 8, 10 *b* συνέτεμε cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 29, 8, Et. Gud. 99, 3 Stef.) 126 *a* cf. D *b* ἐμφαντικῶς sq. cf. D, Eust. 452, 34 μετήγαγεν ad Λ 574 (Ariston.), Ο 542 (T), Φ 169 (b), cf. Aristot. rhet. 3, 11 p. 1411 b 32 *c* ad ζ 521 (Hrd.) καὶ τὸ ἀπλοῦν sq. Et. Gen. (B, om. A) ἐπιπτέσθαι, fort. ex hyp. Iliad. πᾶν δὲ

29 πέλασσ(εν) A (ut vid.), em. Vill. 34 ἀπὸ δὲ τ. sq. pone sch. Δ 122—3 (coni. cum v. βοείοις) b ἔντασιν T 35 le. add. Ma. 37 ὀνοματοποιία T, τὸ δὲ λίγξεν ὀνοματοποιία ἔστιν sq. pone sch. Δ 124 *a*² (coni. cum v. ἐποίησε) in b 39 ἄλτο — λέξιν T, τοῦ δὲ ἄλτο συνετημήθη ἢ λέξις pone sch. *a* (coni. cum v. δηλοῖ) in b 41 le. add. Li 42—6 pone sch. *d* in T, trps. Ma. 42 sq. καθ' — θέλων T, ἐπιπτέσθαι δὲ τὸ ἐπιπεσεῖν τῷ πλήθει in fine sch. (pone v. οὐρῶ) in b 43 sq. ἐμφ. sq. pone sch. *a* (coni. cum v. βληθεῖς) in b 44 ὡς τὸ b ἄσαι καὶ b 48 οὐ τοι Bk. (= Hom.), οὔτοι A 49 ἔστι om. Et. Gen. πτέσθαι καὶ ἐπιπτέσθαι Et. Gen. δὲ] γὰρ Et. Gen. συντιθ. om. Et. Gen. 51—3 ἀπὸ sq. pone sch. *b* (coni. cum v. πλήθει [vide l. 42 sq.]) in b

127 a. οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε: ἀποστροφή ἀπὸ προσώπου *ex.*
 55 εἰς πρόσωπον. προσπέπονθε δὲ Μενελάω ὁ ποιητής. διὸ συνεχέστερον
 αὐτῷ διαλέγεται, ὡς καὶ Πατρόκλῳ (cf. Π 20 al.), Εὐμαίῳ (cf. ξ
 55 al.), Μελανίππῳ (cf. Ο 582). ἀποστροφῆς εἶδη· τὸ †περι† λέξιν,
 ὡς ὅταν ἐκ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετέλθῃ, b(BCE³E⁴) T „ἐξ ὁμόθεν
 †πεφυότες†· ὁ μὲν <——> ὁ δέ“ (ε 477)· T τὸ †περι† φράσιν,
 60 ὅταν ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικὸν μετέλθῃ, b(BCE³E⁴) T
 „ἵππεῦσι μὲν πρῶτα, / ὅς δέ κ' ἀνήρ“ (Δ 301. 306), T ἢ τὸ
 ἐναντίον· ἢ ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, ὡς νῦν b(BCE³E⁴) T
 οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε· T ἢ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. b(BCE³E⁴) T
 δ. <οὐδὲ . . . > λελάθοντο: κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ *ex.*
 65 ἐφρόντισαν. ἢ δὲ ἀντίφρασις ἢ κατὰ ἐναντίωσιν, ὡς νῦν, ἢ κατὰ εὐ-
 φήμησιν, ἢ παρ' ὑπόνοιαν, ὡς „χωρίον σκληρὸν μὲν, οὐκ ἔχον δὲ
 ὕλην“, δέον εἰπεῖν „εὐγειον μὲν“. b(BE³E⁴) T

128 a.¹ ἀθάνατοι· <πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελεῖη>: *Nic.*
 βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀθάνατοι· κοινὸν γὰρ ἐπὶ τὸ ἐξῆς τὸ †οὐκ
 70 ἔλαθεν. A

a.² ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐκ ἐλάθετο. Tⁱⁱ

129 a. <ἦ τοι> οὕτως μετὰ τοῦ τ̄, ἦ τοι. A^{im} *Did.*

b. <βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνε> ἤμυνε τὸ βέλος πρὸς τὸ *ex.*
 μὴ γενέσθαι αὐτὸ ἔχεπευκὲς. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

75 130—1. ὡς ὅτε μήτηρ <—— ὕπνω>: ἡ μήτηρ πρὸς τὸ *ex.*
 εὔνουν· ἡ μυῖα πρὸς τὸ εὐχερῶς μὲν ἀποσοβεῖσθαι, μεταπηδᾶν δὲ
 εἰς ἕτερον τόπον· ὁ δὲ ὕπνος πρὸς τὸ ἀπαραφύλακτον καὶ τὸ ἀσθενὲς
 τῆς πληγῆς. b(BCE³E⁴) T

sq. ad H 52 (Hrd.) d cf. Eust. 452, 29 127 a cf. D, Eust. 453, 11; Hrd.
 rhet. fig. 88, 28; Volkmann 500. Vide ad Δ 146 τὸ παρὰ φράσιν (59) — ἀνὴρ ad
 Δ 303 b ἢ δὲ ἀντίφρασις sq. cf. Tryph. fig. 204, 4; Volkmann 434 χωρίον
 — ὕλην exemplum fictum ut vid. 128 a κοινὸν sq. ad Γ 439—40 b. Π 725
 (Nic.) 129 a alios legisse ἢ οἱ demonstrat Ludwich, A. H. T. 1, 244, 5

56 καὶ πατρ. T πατρόκλῳ καὶ b 57 μελαν. om. b ἀποστρ. εἶδη Ma., ἀποστρο-
 φῆς ἦδη T, εἶδη δὲ τῆς ἀποστροφῆς ταῦτα b (fort. rectius) περι (cp. b)] παρὰ
 Vill. 58 δτ' ἄν E³ 59 πεφυῶτας Hom. περι (cp. BE³)] παρὰ Vill. 60 τοῦ
 om. T, fort. rectius διηγῆματος B ἔλθῃ T 61 sq. τὸ ἐν. T τούναντιον
 b 62 ὡς τὸ νῦν b (at ὡς νῦν Le, e coniectura) 63 ἀπὸ] ἀπὸ τοῦ BE⁴
 64 le. T supplevi, τὸ δὲ οὐ λελάθοντο cum explicatione pone sch. a (coni. cum v.
 τόπον) b 67 δέον T δέον γὰρ b 68 le. A suppl. Vill. 69 τὸ¹] τοῦ pro-
 pos. Frdl. 69 sq. οὐκ ἐλάθετο Frdl. (vide ad Γ 439—40 b), fort. οὐ (vel οὐδὲ)
 λελάθοντο (vide ad Π 725) 72 le. add. Bk. (Vill.) asteriscus ante οὕτως in
 A 73 le. add. Bk. (Vill.) ἤμ. τὸ βέλος T μάλλον ἤμυνε b 74 γεν. αὐτὸ
 ἔχ. T ἔχεπευκὲς γενέσθαι b 75 le. T supplevi, om. b 77 τὸ² (ante ἀσθενὲς)
 om. b

D (?) 131. <ὄθ':> ὅτε. T^{il}

ex. 132 a. ὄθι ζωστήρος ὀχῆες: Αὐτόχθων οὕτως· T „ἵνα 80
μὴ χαλεπὴ γένηται ἢ πληγὴ, εἰς τοῦτο τὸ μέρος τὸ βέλος ἄγει, καθ' ὃ
ἀλλήλοις ἐπιφερόμενα τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος ἐσφίγγετο ὑπὸ τοῦ
ζωστήρος. b(BCE³E⁴) T οὗτός ἐστιν ὁ θώραξ ὁ διπλοῦς.“ T

ex. b. ὄθι ζωστήρος ὀχῆες: ζωστήρ ἢ θωρακίτις ζώνη, ἣ
ζώννυνται τὸν θώρακα. b(BCE³E⁴) T 85

Ariston. 133 a. χρύσειοι σύνεχον (καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ):
ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ, καθὼ ὑποβέβλητο
τῷ στατῶ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων
ἀπὸ τῶν λαγόνων. A

ex. b. καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ: ὑπῆρχε διὰ τὴν συνάντη- 90
σιν τοῦ χαλκοῦ θώρακος πρὸς τὸ ζῶμα· Τήλεφος γὰρ φησι τὸ ἀπὸ
τοῦ αὐχένος ἄχρι ὀμφαλοῦ στατὸν θώρακα καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἀπὸ
λαγόνων ἄχρι κνημῶν ζῶμα. περὶ δὲ τὸ ἦτρον ἢ μίτρα, ἔσωθεν
ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῆ οὔσα, πρὸς τὸ μὴ θλίβεσθαι
τὴν γαστέρα b(BCE³E⁴) T ὑπὸ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος· 95
T διὸ τὴν συμβολὴν διπλόον θώρακά φησιν. b(BCE³E⁴) T 1
ἄνωθεν δὲ τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ζώματος καὶ τοῦ θώρακος
ζώνη ἐπέκειτο συσφίγγουσα τὰ πάντα, ἦν ζωστήρα καλεῖ. b(BE³
E⁴) T

ex. c. καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ: Αὐτόχθων οὕτως· „τὰ 5

132 a ad Δ 133 c. Λ 234 b b cf. D 133 a ad K 77. Y 415 (Ariston.), cf. Lehrs
Ar.³ 121; Lorimer 245. 375; Page, Sappho and Alcaeus (Oxon. 1955) 220 ζῶμα cf.
Call. fr. 114, 7 cum not. b Τήλεφος — ζῶμα (93) ad Δ 135 (Ariston.), cf. Et. Gen.
(AB) ἦν τετο· . . . ἰστέον ὅτι οἱ παλαιοὶ <δύο> (add. Reitzenstein) θώρακας
ἐφόρουσαν, ἕνα μὲν ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι (ἄχρι B) τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅς καὶ (κ. A, om. B)
κυρίως θώραξ ἐκαλεῖτο, ἄλλον δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι (ἄχρι B) τῶν γονάτων,
ὅς ζῶμα ἐκαλεῖτο. οὕτως ὠκονόμητο εἰς τὸ βραδίως κύπτειν (κρύπτειν A) εἰς γῆν.
(τὸ δὲ „ἦν τετο“ οὐχ εὔρον. ἐγὼ δὲ φημι etc.), fort. ex hyp. Iliad. ἡ μίτρα —
χαλκῆ οὔσα (94) ad Δ 187 c, cf. D ad Δ 137; Eust. 453, 45 ἄνωθεν δὲ sq. cf. Eust.
454, 4; Ap. S. 81, 18. Vide ad K 77 (Ariston.) c cf. Eust. 453, 40; — ἀπεργά-
ζονται (8) cf. Eust. 454, 12 134—40 Ge: ἀπορία. ζητεῖται, πῶς τῆς Ἀθηναῖς τὸ
βέλος ἀπειργασίης ὁ Μενέλαος ἐτρώθη. ῥητέον <ὅτι> (add. Nicole) οὐχ ἵνα μὴ
τροσθῆ πάρεστι (χωρὶς γὰρ τραύματος οὐκ ἐδύναντο αἱ συνθήκαι διαλύεσθαι),
ἄλλ' ἵνα <μὴ> (add. Nicole) ἢ κατακαίριος (Nicole, κατὰ καιρίου Ge) ἢ πληγῆ,

79 le. add. Ma., sed ὅτε susp., cf. D 81 τὸ βέλος om. b 84 le. T (coni.
cum scholio a), om. b ζωστήρ T, ζωστήρ δὲ ἐστιν (pone sch. a, coni. cum v.
ζωστήρος) in b 85 ζωνν. τὸν θ. T τὸν θώρακα οἱ φοροῦντες ζώννυνται b
86 le. A suppl. Vill. 87 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 90 sq. ὑπῆρχε — ζῶμα T,
διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶμα συνένδησιν τοῦ χαλκοῦ θώρακος b 92 στατὸν om. b
94 σφῶς T διὰ b θλίβειν b 2 καὶ¹ et καὶ τοῦ abs. in E⁴, hab. Le
3 σφῶς. BE³LeT, ἰσφίγγουσα (partim abs.) E⁴, σφίγγουσα Eust. τὰ om. b
5 sq. καὶ διπλ. — τὰ πρὸς sq. T, ἢ οὕτως τὰ πρὸς sq. coni. cum scholio prae-

πρὸς ταῖς λαγόναι μέρη τοῦ θώρακος διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι ἀλλήλοις πτερύγια καλεῖται. ταῦτα ἐπιτιθέμενα ἀλλήλοις καὶ σφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ ζωστήρος διπλοῦν τὸν θώρακα ἐκείσε ἀπεργάζονται. ἔστιν οὖν ἐν μὲν τῷ χρωτὶ ἡ μίτρα, μεθ' ἣν τὸ ζῶμα τὸ ἀπὸ κνημῶν ἀνιὸν
 10 ἄχρι λαγόνων· μεθ' ὃ ὁ θώραξ, ὡς εἴρηται (sc. ad Δ 132a), περὶ τὰς λαγόναις διπλούμενος· ἀνωθεν δὲ ὁ ζωστήρ.“ b(BE³E⁴) T

135. διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος <ἐλήλατο>: πρὸς τὸν ὄπλισμόν· *Ariston.*
 πρῶτος γάρ ἐστι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ζωστήρ, καὶ κατὰ τοῦ στατοῦ καὶ κατὰ τοῦ ζώματος. ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα θώρακα καλεῖ·
 15 διόπερ ὅταν τοῦ ἐτέρου μνησθῆ, τὸ ἕτερον παραλείπει. ἐνδοθεν δὲ τούτων πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοίλα καὶ τὰς λαγόναις ἡ μίτρα. A

136. καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου: ἐσίγησε τὸ ζῶμα, *ex.*
 ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (sc. Δ 186—7) ἐναντίον· „εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίο-
 λος ἡδ' ὑπένευθε / ζῶμά τε καὶ μίτρη“. b(BCE³E⁴) T

20 137 a.¹ ἔρυμα: ἡ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους „ἔλυμα“ εἶχον, *Did.*
 οἰοῖνε εἶλημα. A

a.² Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης „ἔλυμα“. Tⁱⁱ

138 a. ἡ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· <διὰ πρὸ δὲ εἶσατο καὶ *Ariston.* |
 τῆς>: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος „τὴν *Hrd.*
 25 δὲ μίαν χρυσοῦν, τῆ ῥ' ἔσχετο“ (Y 272), καθὼς ἠμαύρωσεν τὴν φορὰν
 τοῦ δόρατος, ὅμως μέντοι διεκόπη, καθάπερ νῦν ἐπὶ τῆς μίτρας
 λέγει. | τὸ δὲ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται. οὕτως Ἀρίσταρ-

originis incertae, fort. D 135 sch. fort. ad versus Δ 135—8 referendum (ita Friedl.) πρὸς τὸν — παραλείπει (15) cf. Ap. S. 81, 19: . . . ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντιγράφων (ἀντιφράζων Lehrs, fort. ἀντιπαραβόλων) γοῦν φησι· „διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο / καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου“ (Δ 135—6) πρὸς τὸν ὄπλισμόν ad Λ 32. 43. O 480. T 380. Vide ad Γ 334—5. Λ 38 διόπερ ὅταν — παραλείπει ad Δ 187 a. 216 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 121 137 a cf. Valk II 425 n. 224 a² cf. h(P¹¹): τὸ δὲ ἔρυμα Ζηνόδοτος καὶ Ἰάριστοτέλης† „ἔλυμα“ λέγουσιν 138 a — λέγει (27) ad Y 269—72 τὸ δὲ ἔρυτο sq. ad Π 542 (Hrd.), cf. Lehrs Ar.³ 253 ἔστι γὰρ τι ῥῆμα (28) cf. Ge (fort. h)

cedenti (v. καλεῖ) b 7 περὶ ss. γ E⁴ ταῦτα δὲ b ἀλλ.] μόνον ἀλλήλοις
 b συσφιγγόμενα b 8 ὑπὸ absc. in E⁴, hab. Le ἔστιν b διὰ T
 9 ἀπὸ] ἀπὸ τῶν E⁴ 10 τὰς] τοὺς E³ 12 le. A suppl. Ddf. (Vill.) πρὸς A,
 fort. ἡ διπλῆ πρὸς 16 τὸ χροτὶ A em. Vill. μίτρα A em. Vill. 17 ἐσίγ.
 T, ἐνταῦθα μὲν ἐσίγησε b (fort. recte) 18 τοῖς om. T τὸ ἐναντίον b, fort.
 rectius 20 le. Bk., μίτρας θ' ἦν ἐφόρει ἔρυμα: A ἡ] αἰ Nck. καὶ] καὶ ἡ
 Ldw., recte ut vid. 21 εἶλημα A (ut D), εἶλυμα Nck. 23 sq. le. A suppl.
 Vill. 26 δόρατος A em. Vill. μήτρας A em. Vill.

χος, καὶ ἐπέισθη αὐτῷ ἢ παράδοσις· ἔστι γὰρ τι ῥῆμα ἐρύω· τούτου ὁ παρατατικός παθητικός γίνεται εἰρνώμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλιφῇ καὶ ἐνδείξαι τοῦ ἰ ἐγένετο ἔρυτο. **A** 30

ex. *b.* ἢ οἱ πλείστον ἔρυτο: διὰ τί μᾶλλον αὐτῆ τοῦ θώρακος συνεργεῖ πρὸς ἀσφάλειαν; ὅτι δυσπαθέστερα τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπείκοντα. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. **139 a.** <ἀκρότατον:> ἀντὶ τοῦ ἄκρον· χρώς γάρ ἐστιν ἡ ψιλὴ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια. **T**ⁱⁱ 35

Ariston. *b.* ἀκρότατον δ' ἄρ' <ὄϊστός>: ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „χαλκός“· ἐπιλέλησται δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐπάνω (sc. Δ 123) σιδηρᾶν τὴν ἀκίδα τοῦ βέλους εἶπεν εἶναι. καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκρον τὸν χρώτα. **A**

Did. *c.* <ὄϊστός ἐπέγραψε>: τὸ ἐπέγραψε χωρὶς τοῦ ν̄. ἐν 40 δέ τισιν „χαλκός“ γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ Ἄριστάρχῳ. **A**^{int}

Ariston. | *D* **140 a.** αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα <κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς>: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὁμηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστέλλει γὰρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν. | διαφέρει δὲ ὠτειλὴ ——— τραύματος. **A** 45

ex. *b.* αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα <κελαινεφές>: ἴσως φλῆψ ἦν λυθεῖσα· καὶ διὰ μὲν τοῦ κελαινοῦ τὴν χροιάν, διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν· „νέφος εἶπετο πεζῶν“ (Δ 274). ἐπεξεργάζεται δὲ τὴν πληγὴν, ὅπως τὴν Ἀγαμέμνονος ὑποφήνη διάθεσιν. **T**

ex. *c.* ἐξ ὠτειλῆς: οὕτω τὴν ἀπὸ δόρατος μόνην πληγὴν 50 καλεῖ, εἰ μὴ ἄρα τῷ γενικωτέρῳ χρῆται, ὡς τὸ „ἀλλ' οὐ γὰρ σε θέλω βαλεῖν“ (H 242). **T**

ex. *d.* <ὠτειλῆς:> νῦν ἢ ἀπὸ βέλους. **T**ⁱⁱ

139 diplo (non periestigm.) ante versum in A, fort error scribae a cf. D b — εἶναι ad Δ 123 (Ariston.) καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον sq. ad A 176 (Ariston.). Vide ad Δ 277 a¹ c — τοῦ ν̄ ad B 671 (Did.) **140 a** Ap. S. 171, 26 (qui tamen haud plura legit): ὠτειλῆν· . . . ὅθεν Ἄριστάρχος τὸν στίχον ἐκείνον ἀθετεῖ ἐπὶ τοῦ βληθέντος Μενελάου, „αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς“· οὐ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενελάος τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρου· παρὰ γὰρ τὸ οὐτάσαι ὠτειλή, cf. D; A ad Λ 266; Lehrs Ar.³ 59; — ὠτειλῆν cf. Ptolem. 394, 29 (Et. Gud. 458, 1 Stef., test.). Vide ad Δ 149 (Ariston.) ἐκ βολῆς sq. ad Δ 157 a. 206 (Ariston.). Vide ad Δ 540 (Ariston., test.) d cf. Eust. 456, 12

28 παράδ.] παράδοσις· δύναται δὲ καὶ προπερισπᾶσθαι Lehrs (cf. test.) ἐρύω Lehrs, εἰρύω A **29** εἰρνώμην, εἰρύετο cf. Φ 588 **30** ἔρυτο] ἐρύτο. συγκατατιθέμεθα δὲ μᾶλλον τῷ ἀριστάρχῳ Lehrs **31** sq. αὐτῆ — ἀσφάλειαν **T** τοῦ θώρακος αὐτῆ βοθηεῖ **b** **34** le. add. V **36—9** pone sch. Δ 142 d¹ in A, ad hunc versum traxit Vill. **36** le. A supplevi (auctore Frdl.) fort. διπλῆ περιεστιγμένη **37** χαλκός A, exspectes ἀκρότατον δ' ἄρα χαλκός **39** χρώτα A em. Vill. **40** le. add. Bk. **42** le. A suppl. Vill. **46** le. T supplevi **53** le. add. Ma. (ἐξ ὠτ. add. V^c)

139—40. ἴσως φλέψ ἦν λυθεῖσα | ἐκ τοῦ χρωτός· χρώς δέ ἐστιν *ex. | ex.*
 55 ἢ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια. | καὶ διὰ μὲν τοῦ κελαινοῦ τὴν χροϊάν, *ex. | ex.*
 διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν· „νέφος εἶπετο πεζῶν.“ ἐπεξεργάζε-
 ται δὲ τὴν πληγὴν, ὅπως τὴν Ἀγαμέμνονος ὑποφήνη διάθεσιν. |
 ὠτειλὴ δέ ἐστι μόνη ἢ ἀπὸ δόρατος πληγῆ. b(BCE³E⁴)

141 a. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἔλεφαντα: ἡ διπλῆ, ὅτι τινὲς „ἐλε- *Ariston.*
 60 φαντά“ ὡς βλαβερὰ διενεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπέδωκαν ἔρια λευκά.
 ἦν δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἔλεφαντα. A

b. (ἔλεφαντα:) οὕτως ὁμοτόνως τῷ ζῶνι τὸ ὀστέον· καὶ *Hrd.*
 γὰρ ἐν ἑτέροις φησί· „λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἔλε-
 φαντος“ (σ 196). A^{int}

65 c. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἔλεφαντα: ὅσιν ἡμῖν γραφικὴν παρ- *ex.*
 ἔστησεν. θαυμάζεται δὲ παρὰ Λάκῳσι λευκὸς χρώς καὶ ξανθὴ κόμη.
 διὰ τοῦτο καὶ Τρῶες μαλθακὸν αὐτὸν οἴονται· ἐπὶ παντός γὰρ ζώου
 τὸ μελάγχροον ἐστὶν ἰσχυρότερον. b(BCE³E⁴) T

d. φοίνικι μιήνη: φοινικῶ ἄνθει, ὃ ἀπὸ τῆς πρίνου συλ- *ex.*
 70 λέγουσι Τροϊζήνιοι. μιήνη δὲ ἐνώσει, παρὰ τὴν μίαν, ἢ βάψει·
 μιάσματα γὰρ τὰ βάμματα. b(BCE³E⁴) T

142 a. Μηονίς: ἔχει τὸ ἰ ἀπὸ τοῦ Μαιονίς. b(BE³E⁴) Tⁱⁱ *ex.*

b. Κάειρα: Καρίνη, ἀπὸ — βαφαῖς χρωμένων. | φα- *D | ex.*
 σὶ δέ A τινες τὸ Καίρα διηρῆσθαι, οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ φαίνω φα-
 75 ἐίνω. καὶ ὁ λόγος δὲ τὴν εἰ δίφθογγον ἀπαιτεῖ. ATⁱⁱ

139—40 conflatum e scholiis ad Δ 140 b. 139 a. 140 b. c 141 a cf. Ge
 (fort. ex h): ἔλεφαντά (Nicole, πάντα Ge) τινες ὀξυτονουσί, κακῶς, Eust. 455,
 45 c Ge, qui hoc sch. iterum praebet ordine mutato: σημειωτέον ὅτι
 ἐπὶ παντός ζώου τὸ μελάγχροον ἰσχυρότερον ἐστὶ διὰ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος.
 θαυμάζεται δὲ παρὰ Λάκῳσιν ὁ λευκὸς χρώς καὶ ἡ ξανθὴ κόμη (fort. ex h) θαυ-
 μάζεται sq. cf. Eust. 455, 23 d — Τροϊζήνιοι cf. Eust. 456, 1; — ἄνθει cf.
 Ap. S. 164, 30. Vide ad H 305. O 538 (Ariston.), Π 159 (bT) ἢ βάψει sq. cf.
 Eust. 456, 5; Plut. mor. 725 c, Porph. abst. 4, 20 (p. 263, 3) 142 a cf. Choer.
 (?) ap. Eust. 365, 24 (= Hrd. 2, 550, 18), aliter Heracl. Mil. fr. 11 b φασὶ δὲ
 τινες sq. Ge (e T), cf. Steph. B. 359, 1 (Ap. Dysc. Frg. p. 59, 3, Hrd. 1, 250, 14.
 2, 410, 22. 2, 411, 22), Et. Gen. πρόειρα (p. 256 Mill., sim. EM. 692, 35), Eust.

54 χρωτός] χρώματος E³ 56 sq. ἐπεξεργάζετο C 60 προενεγκάμενοι
 Lehrs ἀπέδωκαν A em. Vill. 61 νῦν] δεῖ Lehrs fort. ἀκουστέον 62
 le. addidi 65 sq. παρέστ. T διὰ τούτου παρέστησε b 66 κόμη ξανθὴ
 b 67 αὐτὸν T τοῦτον b 68 μελάνχροον T ἐστὶν [σχ.] ἰσχυρότερον
 ἐστὶ διὰ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος Ge (bis), temere ut vid. 69 φοίνικι — ἄνθει
 T, φοίνικι δὲ ἄνθει pone sch. c (coni. cum v. ἰσχυρ.) in b δ b ὄν T τῆς]
 τοῦ E³ πρίνου] πρόνου T 70 τραινιοὶ T ἐνώση Ma., μίξει b ἐκ
 τοῦ μία b βάψη Ma. 71 μιάσματα b 72 le. V, μηονίς δὲ pone sch.
 Δ 141 d (coni. cum v. βάμματα) b, om. T μαιονίς b μαιόνες T 73—5 pone
 sch. Δ 139 b in A, trps. Vill. 73 le. Bk., ἡὲ κάειρα A, om. T 74 τὸ καίρα om.
 T διαιρεῖσθαι A ὡς om. T 74 sq. φαίνω A Ge φαίνω T 75 εἰ δίφθ.
 A δεῖ ss. φ T αἰτεῖ A

- ex.* c.¹ παρήϊον: τὸ τῆ γνάθῳ ἐπικείμενον, ἀπὸ τοῦ παρειά. b(BCE³E⁴)
- Did.* c.² παρήϊον {ἐμμεναι}: τὴν γνάθον γὰρ παρηΐδα φησίν. T
- d.¹ {ἐμμεναι} Ἴππων: διχῶς, καὶ ἴππων δυϊκῶς καὶ ἴ πληθυντικῶς. ἐν δὲ τῆ κατὰ Ἀριστοφάνη μόνως δυϊκῶς. A 80
- d.² τὸ δὲ Ἴππων ἀντὶ ἐνικοῦ. οἱ δὲ ἴππων ἴ δυϊκῶς. T
- ex.* 143 a.¹ κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ: θάλαμος ὁ οἶκος· „πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος“ (I 588). ἡ ἀποθήκη· „ὅθι νητὸς χρυσός“ (β 338). ὁ κοιτῶν· „Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος“ (α 425), ὅθεν „θαλαμηπόλος“ (η 8. ψ 293). T 85
- a.² θάλαμος ὁ κοινὸς οἶκος, θάλαμος ἡ ἀποθήκη, καὶ θάλαμος ὁ κοιτῶν. b(BCE³E⁴)
- ex.* 143—4. <πολέες τέ μιν ——— ἄγαλμα:> πολλοὶ μὲν οἱ ἐπιθυμοῦντες, b(BCE³) T^{il} βασιλεὺς δὲ ἐπέτυχεν. b(BCE³E⁴) T^{il}
- ex.* 145 a.¹ <ἀμφοτέρων:> ἐπίρ(ρ)ημα· οὐ γὰρ ἔστιν ἐνικὸν τοῦ ἀμφοτέροι. T^{il} 80
- a.² ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἀμφοτέρον, ἀλλ' οὐκ ὄνομα. b(BCE³)
- ex.* b.¹ ἐλατῆρι δὲ κῦδος: μεγαλοπρεπέστερον γὰρ ἀποφαίνει τὸν ὀχοῦμενον. T 95
- b.² μεγαλοπρεπέστερον δὲ ἀπεργάζεται ὑπὲρ τοὺς ἵππους τὸν ἐποχοῦμενον. b(BCE³) 1
- ex.* 146 a. τοιοῖ τοι, Μενέλαε, <μιάνθην αἵματι μηροί>: ἀντὶ τοῦ τοῖον. b(BCE³E⁴) T περιπαθῶς δὲ ἐπιμένει τῆ ἀποστροφῆ b(BCE³) T ὁ ποιητής. τὸ δὲ μιάνθην ἀντὶ τοῦ μιανθή- 6
την· ἔστι δὲ δυϊκὸν ἐκ συγκοπῆς. b(BCE³)

367, 19 c¹ — ἐπικείμενον cf. D c² τὴν γνάθον sq. Ge (e T) d cf. Ludwich, Mus. Rhen. 32, 1877, 198; A. H. T. 1, 245, 8; Valk I 537 (qui Didymum dormitasse censet) d² Ge (e T) 143 a — οἶκος cf. D ὁ κοιτῶν ad Z 316 (b), cf. sch. α 425, Synag. (Ba. 253, 21, Ph., Su. θ 6—7, Et. Gen. [= EM. 441, 21, Et. Gud. 253, 17]) 146 a περιπαθῶς — ὁ ποιητής ad Δ 127 a τὸ δὲ

76 le. scripsi, παρήϊον δὲ pone sch. a (coni. cum v. μαιονίς) b 78 (le.) ἔμμ. seclusi, totum le. del. Bk. sch. c² cum sch. c¹ coniungens (fort. recte) παρηΐάδα T em. Bk., παρειάδα Ge 79 (le.) ἔμμ. eiecit Bk. ἵππων — καὶ nondum emendatum, καὶ ἵπποιον δυϊκῶς καὶ ἵππων (πλ.) Ddf., καὶ ἵππων καὶ ἵππων, ἐνικῶς καὶ (πλ.) Ldw., sim. Pluyg. 80 δυϊκῶς] ἐνικῶς Ldw. 81 τὸ δὲ sq. coni. cum scholio c² (v. φησίν) T, distincti ἵππων] exspectes ἵπποιον, om. Ge 82 γ' Hom. γὰρ T 84 ὅθι Hom. ἡϊόθι T 88 le. addidi μὲν T, μὲν φησιν b (fort. recte) 88 sq. ἐπιθυμοῦντες λαβεῖν b 89 βασιλ. sq. T, μόνος δὲ (δὲ ὁ E⁴) βασιλεὺς ἐπιτυχάνει b 90 le. add. V (ante sch. a² add. Li) ἐπίρρημα T suppl. V 92 κατ' ἀμφοτέρον Bk. 1 μεγαλ. (μεγαλοπρεπέστατον C) δὲ pone sch. a² (coni. cum v. ὄνομα) b ἐργάζεται E³ 3 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 4 τοίως BE³E⁴ τοίος C 4 sq. ἐπιμέν. post ἀποστρ. b ἐπιστροφῆ C

- b. <τοῖοί τοι:> οὕτως σοι. T^{il} D
- 147 a. <εὐφυέες:> ἑκατέροις δύνανται προσδίδοσθαι τὸ εὐ- Nic.
φυέες. βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω διὰ τὸ ὑπερβατόν. A^{int}
- 10 b. <εὐφυέες κνημαί τε:> Νικάνωρ (p. 177 Friedl.) τὸ ex. | ex.
εὐφυέες τῷ „μηροί“ (Δ 146) προσάπτει, οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ
τῷ κνημαί. b(BCE³) T ἄμεινον δὲ τὸ Νικάνωρος. b(BCE³) |
καὶ Πείσανδρος (fr. 17 D. = 18 H.): „ξανθοκόμης, μέγας †††,
γλαυκόματος, ἄρτι †παρεῖα† / λοχμάζων, εὐκνημος.“ T
- 15 σφυρά: τὰ ἀπολήγοντα ——— ἀπὸ τῶν χαλκευτικῶν D
σφυρῶν. A
- 148 a. <ρίγησεν δ' ἄρ':> οὕτως Ἀρίσταρχος, ρίγησεν δ' Did.
ἄρ', διὰ τοῦ δ̄, οὐ διὰ τοῦ τ̄. A^{int}
- b. <δάρ:> εἰς ὁ σύνδεσμος, οὐ δύο. | διὰ τοῦ δ̄ δὲ γραπτέον, ex. | Did.
- 20 μὴ διὰ τοῦ τ̄. b(BE³)
- c. ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα <ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγα- ex.
μέμνων>: δείκνυσι τοῦ μὲν τὸ φιλάδελφον, εἰ πρὸ τοῦ τερωμένου
αἰσθεταί, τοῦ δὲ τὸ καρτερικόν. ἐπ' ἴσης δὲ ἄμφω ἀσχάλλουσιν, ὁ
μὲν τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ δὲ τοῦ πλήθους χάριν. b(BE³E⁴) T
- 25 149 a. <ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς:> Ariston.
ἀθετεῖται πάλιν διὰ τὴν ὠτειλήν. A^{int}
- b. ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα: τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς κατ' ex.
ἀρχὰς φερόμενον πυρρὸν ἔστι, τὸ δὲ ἐκ βάθους μέλαν. b(BE³E⁴) T
ἢ διὰ τὸ παγήναι. T
- 30 150. ρίγησεν δὲ καὶ αὐτός: κοινή λέξει χρησάμενος ἐπ' ex.
ἀμφοῖν τὸ ἴσον τοῦ δέους ὑπέφηνε. b(BCE³) T^{il}
- 151 a. ὥς δὲ ἶδεν <νεῦρόν τε>: συσταλτέον τοῦ ἶδε τὸ ἰ, Hvd.
ὁμοίως τῷ „οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην“ (ψ 40). εἰσὶ δὲ οἱ ἀναγινώ-

μιάνθην sq. cf. Eust. 456, 38; ad Θ 74 b; Porph. 1, 118, 18; Schulze, Quaest. ep. 427
147 b καὶ Πείσανδρος sq. cf. R. Keydell, Herm. 70, 1935, 310 148 a cf. Lud-
wich, A. H. T. 1, 246, 1 149 deest signum ante versum in A, fort. negligentia
scribae a ἀθετεῖται ad Δ 140 a (Ariston.)

7 le. addidi 8 le. add. Vill. 10 le. addidi 10 sq. νικάνωρ sq. conii. cum
scholio Δ 146 a (v. ἀποστροφῆ) in T 12 νικάνωρος C 13 ἦν Duebner 14
παρειάς Keydell, παρειά Ma., παρειάν Mein. λαχνάζων Haupt 17 le. add. Vill.
17 sq. δ' ἄρ' (ante διὰ) Vill., δάρ A, τὰρ Lehrs 18 τοῦ δ̄ et τοῦ τ̄ permutavit
Lehrs 19 le. add. Ddf. 21 sq. le. T supplevi, om. b 22 δείκν. E⁴, δείκνυσι δὲ
pone sch. b (conii. cum v. τοῦ τ̄) in BE³, om. T εἰ T ὅτι b πρὸ om. T 23
ἀσχάλλουσιν T ὁ (ante μὲν) absc. in E⁴ (hab. Le) 25 le. add. Vill. 27 τὸ μὲν
γάρ T, μέλαν δὲ ὅτι τὸ μὲν (μὲν om. E³) pone sch. Δ 148 c (conii. cum v. χάριν) b
28 πυρρὸν E⁴T ἐκ T τελευταῖον ὥς ἐκ b μέλαν] αἶμα E⁴ 31 τὸ τοῦ δέους
ὑπέφηнен ἴσον b 32 le. A suppl. Lehrs 33 τῷ Bk., τὸ A

σκουσιν „ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε“ ὁμοίως τῷ „ὡς εἶδεν δύο φῶτε“ (E 572), οὐχ ὑγιῶς· ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς δυνάμεθα ἀναγνῶναι ἢ 35 φυλάσσουντες τὴν εἰ δίφθογγον. ἐπὶ δὲ τούτων παραφύλαξαι (ὅτι), ὅταν ἡ προκειμένη λέξις εἰς τὸ ε καταλήγη, ἦτοι διαστέλλει τὸ ι ἀπ' αὐτῆς μετὰ συστολῆς ἢ ἐκθλιψιν ποιεῖται τοῦ ε, ἐκθλιψιν μὲν οὕτως „τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας“ (E 166), „νῦν δ' ἶδεν ὅς μέγ' ἄριστος“ (B 82), διαστολὴν δὲ οὕτως μετὰ συστολῆς „τὴν δὲ ἶδεν προμολοῦ- 40 σαν“ (Σ 382), „τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ“ (ε 333). οὕτως οὖν καὶ ἐνθάδε. A

ex. b.¹ <ὡς δὲ ἶδεν:> ἀντὶ τοῦ ἦσθετο· πῶς γὰρ ἑώρα τὸ ἐμπεπηγὸς τῇ παντευχίᾳ; Tⁱⁱ

b.² ἱλείπει τὸ ἱ ἦσθετο· πρὸ γὰρ τούτου οὐχ ὠρᾶτο ἐμ- 45 πεπηγὸς τῇ παντευχίᾳ. b(BCE³E⁴)

ex. (?) c. <ῥγκους:> τοὺς τῆς ἀκίδος λέγει πῶγωνας. A^{im}

ex. 152 a. <ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη:> ἦτοι ὀπισθόρμητος b(BCE³) εὐθέως ἐπὶ τὴν πρώτην ἠνέχθη τάξιν. b(BCE³E⁴) 50

ex. b. <ἐνὶ στήθεσσι:> φαίνεται τὸ ἡγεμονικὸν περὶ τὰ στή-
θη εἰδῶς· ἐκεῖ γοῦν ἀθορισθῆναι τὸν λογισμὸν φησιν. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

Ariston. 153 a. <στενάχων:> ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ „στενάχοντο“ (Π 393 al.) ὡς ὀρέγοντο. A^{int}

ex. b. <βαρὺ στενάχων:> ἠθικὸν καὶ περιπαθές· ηὔξεται δὲ 55 τὸ βαρὺ <τῷ> „οἷον προστήσας“ (Δ 156). b(BCE³) Tⁱⁱ

ex. 154. χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταί-
ροι: ἄφελε τὸν στίχον, καὶ οὐ βλάψεις τὴν σαφήνειαν, ἀπολέσεις δὲ
τὴν ἐνάργειαν, ἦτις ἐμφαίνει τὴν Ἀγαμέμνονος συμπάθειαν καὶ τὴν
τῶν συναχθόμενων ἑταίρων διάθεσιν. b(BCE³) T 60

151 c eadem fere sch. φ 61, Ap. S. 118, 22, cf. D, Eust. 457, 28 152 a cf. D;
— ὀπισθόρμητος cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 29, 10, Et. Gen. p. 59 Miller, Et. Gud.
255, 3 Stef.) b ad K 10. Λ 12b. M 247. Z 467 (ex.) 153 deest signum ante
versum in A, sed exstat diplex ante versum Δ 154, fort. error scribae a ad A
364 a

35 ὑγιῶς A em. Vill. οὐ καλ. A, οὐκ ἄλλως Lentz, recte ut vid. 36 ὅτι add. Bk.
37 καταλήγει A em. Bk. 40 διαστολῆι A em. Bk. 40 sq. προμολοῦσα Hom.
43 le. add. V 45 ἐκτὸς (έόντας add. Vill.): λείπει τὸ Li, Vill., frustra πρὸ
γὰρ τούτου susp. ὠρᾶτο] fort. ἑώρα τὸ 45 sq. ἐμπεπηγῶς C 47 et 48
le. add. Vill. 51 le. add. Li 51 sq. φαίνεται δὲ τὸ sq. pone sch. a (coni.
cum v. τάξιν) in E⁴ 52 ἐκεῖ] αὐτεῖ C γοῦν] τοῖνον καὶ b ἀθορισθ. pone
λογ. b 53 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 55 le. add. Ma. 55
sq. ἦθ. — προστήσας] ἦθ. γὰρ ἐστι τοῦτο καὶ περιπ., καὶ τὸ βαρὺ τῆς λύτης
ηὔξεται δι' αὐτοῦ pone sch. Δ 154 (coni. cum v. διάθεσιν) in b 56 τῷ add.
Ma. 58 οὐ — σαφήν. T τὴν σαφήνειαν μὲν οὐ βλάψεις b

- 155 a. φίλε κασίγνητε, <θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμ- ex.
νον>: περιπαθῶς αὐτῷ διαλέγεται, b(BCE³) T και τὸν θάνατον
οἰκείουται τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπερ ἐστὶ τῶν μᾶλλον στεργόντων τινάς. b
(BCE³)
- 65 b. <ἔταμνον:> ἐγὼ δηλονότι. A^{im} ex. (?)
- 156 a. οἶον προστήσας: μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν θυμάτων, ex.
ἄπερ προῖστῶσι τῶν βωμῶν, b(BCE³E⁴) T ὡς καὶ παρὰ Νέστο-
ρι „προῦχοντο ἐκάστοθι ταύρους“ (γ 8). T
- b. πρὸ Ἀχαιῶν: οἶκτον ἄμα καὶ σπουδὴν κινεῖ τοῖς ex.
70 Ἀχαιοῖς. b(BCE³) T^{il}
- 157 a. <ἔβαλον:> ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, πρὸς τὸ „αὐτίκα δ' Ariston.
ἔρρεεν αἷμα“ (Δ 140). A^{iat}
- b. ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες: μετ' ἀγανακτήσεως εἴρηται· διὸ ex.
καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν. συνασχάλλων δὲ τῇ πληγῇ οὐ παραμυ-
75 θεῖται. b(BCE³) T
- c.¹ ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες: ὡς κοινῇ παρασπονδησάντων ex.
αὐτῶν, καὶ λόγῳ μὲν τὸ μονομάχιον, ἔργῳ δὲ τὸν δόλον σοφισαμέ-
νων. T
- c.² κοινῇ γὰρ ἅπαντες παρεσπόνδησαν. καὶ λόγῳ μὲν τὸ
80 μονομάχιον, φησὶν, ἔργῳ δὲ τὸν δόλον ἐσοφίσαντο. b(BCE³)
- 158 a.¹ οὐ μὲν πως ἄλιον <πέλει ὄρκιον>: γενναίου ex.
στρατηγοῦ τὸ μὴ συμπεπτωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀνέχειν δὲ εἰς θεοῦς
τὴν ἐλπίδα, b(BCE³E⁴) T ἄλλως τε καὶ ἐπὶ πολεμίων λαλεῖ. b
(BCE³) T
- 85 a.² οὐ μὲν πως: γενναίου στρατηγοῦ τὸ μὴ συμπεπτωκέν-
ναι τοῖς καιροῖς, ἀνέχειν δὲ εἰς θεὸν τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ σύμπτωμα
τῆς τύχης εἰς παραμυθίαν δέχεσθαι. A
- 159 a. σπονδαί τ' ἄκρητοι: ὅτι εὐκρινὲς γίνεται ἐντεῦθεν Ariston.
τὸ „κρητῆρι δὲ οἶνον/ μίσγον“ (Γ 269—70). οὐ γὰρ κεκραμένον
90 ἔσπενδον. A

155 fort. aderat nota Herodiani de accentu vocis φίλε, ad E 359 a cf. sch.
γ 252. δ 91 156 a — βωμῶν cf. Eust. 458, 10 157 a ad Δ 140 a (Ariston.)
158 a — τὴν ἐλπίδα cf. Eust. 458, 26 a² Ge (ex h ut vid.), ordine mutato
159 a ad B 341. Γ 270 (Ariston.)

61 sq. le. T supplevi, om. b 65 le. add. Ddf. 68 ταύρ.] ἑννέα ταύρους Hom.
69 le. Ma., τὸ δὲ πρὸ ἀχαιῶν pone sch. a (coni. cum v. βωμῶν) in b, om. T ἄμα
om. b κινεῖ T καὶ πόνον κινεῖ b 70 ἀχ. T ἔλλησιν b 71 le. add. Bk. ὅτι A,
fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 73—5 pone sch. c² (coni. cum v. ἐσοφίσαντο) b 73 μετὰ
b εἴρ. T δὲ εἴρηται b 74 ἐστὶ BC συνασχάλλων T 76—8 cum scholio
δ coni. T 81 le. T suppl. Bk., om. b 83 ἐπὶ πολ. λαλ. T ἐπεὶ πολεμεῖ
διὰ τοῦτο λαλεῖ b, fort. εἰ ἐπὶ πολεμίων λαλεῖ 88 ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι

- ex.* β. καὶ δεξιαί: δεξιαί ἴσως ἐγένοντο κατὰ τὸ σιωπώμενον. ἢ διὰ τὸ δέξασθαι τὰς τρίχας. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Ariston.* 161 *a.* ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, (σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν): ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „†τελέσει“ καὶ „σύν τε μεγάλῳ τίσουσιν“, ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὄρκια. **A** 95 1
- ex.* β. <τελεῖ:> ἀντὶ τοῦ τελεῖσει. **b**(BCE³) **T**¹¹
- ex.* *c.*¹ σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν: λείπει κακῶ, παρὰ τὸ „μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι“ (Arag. Ph. 658). **T**
- c.*² εἰς δὲ τὸ μεγάλῳ ἐκδεκτέον τὸ κακῶ. **b**(BCE³) 5
- ex.* 162. σύν σφῆσιν κεφαλῆσι (<———— καὶ τεκέεσσιν>): εὐσεβὲς τὸ δι' ἑαυτῶν καὶ τῶν φιλτάτων προσδοκᾶν τὴν τίσιν. ἀπὸ μέρους δὲ ἑαυτοῖς. **b**(BCE³E⁴) **T**
- Nic.* 163. εὖ γὰρ <ἐγῶ> τόδε οἶδα <κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν>: τελεία· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. **T** 10
- Nic.* 164 *a.* ἔσσεται ἡμαρ: ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦτο· διὸ τελεία στικτέον πρὸ αὐτῆς· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. **A**
- ex.* β.¹ ἔσσεται ἡμαρ: τούτοις προτρέπεται πολεμεῖν τοὺς ἀκούοντας. **T**
- ex.* *c.*¹ ὅταν ποτ' ὀλώλη: ἀπόληται, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ πάντως, 15 ἄλλ' ὑφ' ἐτέρων· φησὶ γοῦν· „καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον“ (Δ 171). τὸ δὲ ὀλώλη ὑποτακτικὸς παρακείμενος χρόνος. **T**
- b*²/*c.*² ἀπειλεῖ τοῦτο οὐχ ὑπ' αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλ' ὑφ' ἐτέρων τινῶν· φησὶ γοῦν· „καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος“. | ἢ μᾶλλον διὰ τούτων τοὺς ἀκούοντας προτρέπεται πολεμεῖν. **b**(BCE³E⁴) 20
- Ariston.* *d.* <ἄτ' ἄν ποτ' ὀλώλη Ἰλιος ἱρή:> ἀντὶ τοῦ ἀπολεῖται, πρὸς ὃ ἡ διπλῆ. †τὸ† Ἰλιος θηλυκῶς. **A**^{int}

b — σιωπώμενον cf. Eust. 458, 19; Meinel 20 161 *a* cf. sch. λ 115; Ludwig, A. H. T. I, 134. 246, 6 *b* cf. D; Eust. 458, 39 163 et 164 *a* ex eadem nota Nicanoris excerpta 164 *c*¹ τὸ δὲ ὀλώλη sq. cf. Eust. 460, 22 *d* — διπλῆ ad Θ 373 (Ariston.); vide ad Z 448 *c* τὸ Ἰλιος sq. ad

91 ἴσ. ἐγ. T, δὲ ἴσως ἐγίνοντο (pone sch. Δ 158 *a*¹, v. ἐλπῖδα) E⁴, μὲν ἐγίνοντο ἴσως BCE³ 91 sq. σιωπώμενον C 92 διὰ om. T τρίχας τοῦτο λέγει **b** 93 le. A suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ (sc. περιστιγμένη), ὅτι Vill. 94 lac. ante τελεῖσει stat. Herm., ἔκ τε καὶ αὖ (ἄψ) τελεῖσει Spitz., ὀψὲ δὲ καὶ (δη) τελεῖσει Dtz., ὀψὲ καὶ ἐκτελέσει Nck., sed omnia incerta 2 le. add. Bk. (Vill.) 5 cum scholio *b* coniunctum in **b**, distinxi 6 le. T supplevi, om. **b** εὖσ. T εὐσεβὲς καὶ E⁴, εὐσεβὲς δὲ καὶ (pone sch. Δ 161 *c*², conii. cum v. κακῶ) in BCE³ 7 ἀπὸ μ. δὲ T τὸ γὰρ κεφαλῆσιν ἀπὸ μέρους **b** 8 ἑαυτ. T αὐτοῦς δηλοῖ **b** et Ma., fort. σύν ἑαυτοῖς 9 sq. le. T supplevi (auctore Frdl.) 12 αὐτῆς (sc. τῆς περιόδου vel τῆς ἀρχῆς)] αὐτοῦ Frdl. (Nic. p. 47) 21 le. add. Frdl. 22 διπλῆ] διπλῆ, ὅτι ὁ ἄν περιττεύει sim. ci. Frdl. (Ariston. p. 11) τὸ] τὸ δὲ

166. ὑψίζυγος: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ ——— τὸ πεπρωμένον. A D
- 167 a.¹ <ἐπισσειήσιν:> ἀντι τοῦ ἴεπισσειήτ· πρὸς δ ἡ διπλῆ. A^{im} *Ariston.*
- 25 a.² ἐπισσειήσιν: ἀντι τοῦ μέλλοντος b(BCE³) T τοῦ ἐπισσειεί. T
- b. ἔρεμνὴν αἰγίδα: ὅτι τοῦ Διὸς ὄπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς *Ariston.* νεωτέρους ποιητάς· καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστικὴ ἔστιν. A
- 30 c. ἔρεμνὴν αἰγίδα: σκοτοποιόν· b(BCE³) T φησί *ex.* γοῦν· „Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν“ (P 594). b(BCE³E⁴) T
- 169—70. ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος <———— βιότοιο>: ἠθικῶς οὐκ *ex.* εἶναι φησὶν ὄφελος ἑαυτῶ, εἰ οὗτος μὲν ἀπολείται, ὕστερον δὲ Τρῶες δίκας ἴτισωσι†. b(BCE³E⁴) T περιπαθῶς δὲ τοῦνομα πάλιν
- 35 ἀνακαλεῖται τοῦ Μενελάου. b(BCE³) T
170. μοῖραν: ἴδι† „πότμον“ αἰ Ἄριστάρχου, οὐ μοῖραν, ὡς *Did.* ἐν ταῖς κοιναῖς. A
- 171 a. <ἐλέγχιστος:> διχῶς Ἄριστάρχου, καὶ „ἐλέγχιστον“. *Did.* A^{im}
- 40 b. καὶ κεν ἐλέγχιστος <πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην>: *ex.* διὰ τί; ὅτι Ἕλληνες μὲν ἄπρακτοι ἐπανελεύονται, Τρῶες δὲ κερτομήσουσι τὸν Ἀγαμέμνονα, Μενέλαος ἐπὶ ξένης σαπήσεται, ἀτελής ἡ

Z 448. Vide ad Γ 305 b (*Ariston.*) 167 b Or. 5, 5 (Et. Gen. [B, deest A] αἰγίς, brevius Et. Gud. 35, 7 Stef.): αἰγίς· οὐχ ὡς τινες (τινὲς φασὶν Et. Gen.) ἀπὸ τῆς Ἀμαθείας αἰγὸς τῆς ἀναθρεψάσης τὸν Δία (τῆς — Δία om. Or. cod.), ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς (τὰς om. Or. cod.) συστροφῆς τῶν (τῶν om. Or. cod.) ἀνέμων ποιεῖν κινουμένην, αἰγίδες καὶ (γὰρ καὶ Reitzenstein) καταιγίδες, αἰ τῶν ἀνέμων σφοδραῖ πνοαί (αἰ sq. om. Et. Gen. [B], οἱ ἀνεμοὶ EM., Sym.), in sede scholiorum, cf. Porph. 1, 40, 26 ὅτι τοῦ — ποιητάς ad O 310 (*Ariston.*), cf. D ad B 157 (= Euphor. fr. 162 Pow.), Ap. S. 18, 5 (Call. h. 1, 48—9 laudatur), Ep. Hom. (An. Ox. 1, 6, 19); Serv. Verg. A. 1, 275. Vide ad A 202; — ἡ αἰγίς ad O 229 καὶ ὅτι sq. ad P 594 (*Ariston.*), cf. D, Eust. 460, 38; Serv. auct. Verg. A. 8, 354 (*Muehmelt* 74); *Lehrs Ar.*² 190; *Roemer, Ar.* 7. Vide ad B 148 (*Ariston.*) 170 cf.

Vill., καὶ ὅτι Ddf., fort. ἡ δὲ 24 le. add. Ddf. (Vill.) ἐπισσειή edd., fort. ἐπισσειεί 25 le. Bk., αὐτὸς ἐπισσειήσιν: T, τὸ ἐπισσειήσιν ss. σ C, τὸ ἐπισσειήσιν BE³ τοῦ¹ om. b 27 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 28 ζοφώδους A em. Bk. 30 ἔρεμν. — σκοτοπ. T, ἔρεμνὴν δὲ τὴν σκοτοποιόν pone sch. a² (coni. cum v. μέλλοντος) b 30 sq. φησὶ γοῦν T ὡς τὸ b 31 νεφέσι T 32 le. T supplevi, om. b 32 sq. οὐκ εἶν. φ. T φησὶ μὴ εἶναι b 33 ὄφ. T ὠφέλειαν b 33 sq. τίσωσι (CE³, τίσουσι BE⁴) δίκην οἱ τρῶες b 34 τίς.] τίσουσι Ma. (ut BE⁴), recte 34 sq. τοῦν. — μενελ. T πάλιν τούτου ἀνακαλεῖται τὸ ὄνομα b 36 le. Bk., καὶ μοῖραν ἀναπλήσης: A ὅτι A, οὕτως Schm. (vide ad B 347) 38 le. add. Bk. (Vill.) 40 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 41 διὰ τί T, διὰ τί δὲ οὕτως οὗτος (οὗτος οὕτως CE⁴) ὑποστρέψειν φησὶν pone sch. c² (coni. cum v. τοῦ δ in BCE³) b 41 ἀπελεύονται b 42 τὸν om. b ἐπὶ] δὲ ἐπὶ E⁴

μάχη μενεΐ. τεχνικῶς δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται ὡς καταλειφθησόμενος ὑπὸ τῶν συμμάχων, εἰ ὁ Μενέλαος ἀποθάνοι, κατέχειν αὐτοὺς πειραῖ-
ται μὴ τεθνηκότος τοῦ Μενελάου. b(BCE^{3E4}) T

ex. | ex.

c.¹ πολυδίψιον: πλεονασμῶ τοῦ δ̄ ὡς „ἐνδίσασαν“ (Σ 584). |
πολυδίψιον πολυπόθητον ἀπὸ τῆς δίψης, ἢ πολυβλαβὲς διὰ τὴν
ἦτταν. T

c.² πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἦτταν. b(BCE^{3E4}) | ἔστι δὲ πλεο-
νασμός τοῦ δ̄. b(BCE³)

D πολυδίψιον: ἄνυδρον οὖσαν τὴν Πελοπόννησον ———
ἢ βλαβερόν, ἀπὸ τοῦ ἴψιον. A

Ariston.

d. („Ἄργος:) ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν
λέγει. A^{int}

ex. 173. κὰδ δὲ κεν εὐχλωλὴν (Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιν): 55
κινητικὸν ἢ τῶν ἐχθρῶν εὐημερία. b(BCE^{3E4}) T

Ariston.

174. σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα: ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτών-
των οὐκ ἀπεκομίζετο τὰ ὄστ' εἰς τὰς πατρίδας. οὐκ ἄρα Ὀμήρου
ἔστι ταῦτα· „ὡς κ' ὄστέα παισὶν ἕκαστος / οἴκαδ' ἄγη, ὅτ' ἂν αὐτε
νεώμεθα“ (H 334—5). A

60

Valk II 611 171 c Strab. 8, 6, 7 (p. 370): . . . καὶ σὺν τῷ δ̄ δὲ ὑπερβατῶς δέ-
χονται κατὰ τὴν συναλ(ο)ίφην μετὰ τοῦ συνδέσμου τοῦ δέ, ἴν' ἢ οὕτως· „καὶ κεν
ἐλέγχιστον πολὺ δ' ἴψιον Ἄργος ἰκοίμην“ [ἦγουν πολυῖψιον Ἄργος δὲ ἰκοίμην,
ἀντὶ τοῦ εἰς Ἄργος, Ep. Hom. (An. Ox. 1, 379, 6): Δημήτριος δὲ (fr. 5 St.) ἐπὶ τοῦ
πολυδίψιον τὸν δὲ σύνδεσμον ἐδέξατο καὶ κατὰ ὑπέρθεσιν ἐλάμβανε, ὅπερ σπανάιον
ἔστι· „καὶ κεν ἐλέγχιστος πολὺ δ' ἴψιον (scripsi, πολυδίψιον cod.) Ἄργος ἰκοίμην“,
ἴν' ἢ Ἄργος δέ, fort. e scholiis (vide Beiträge 242), cf. sch. Ap. Rh. 4, 14 (Soph.
fr. 274 N.² = 296 P.); Eust. 133, 40 c¹ — ἐνδίσασαν at vide ad Σ 584 πολυ-
πόθητον — δίψης cf. Eust. 461, 2: πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἢ ὡς πᾶν
ποθοῦμενον Ἐλληνισιν ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνυδρον ποτε εἶναι, ὕστερον μέντοι εὐδρον
γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμμωνῆς
ἔρωτα, ἐξ ἧς καὶ Ἀμμωνία ἐν Ἄργει ὕδατα· | ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναΐδων, αἱ παρα-
γενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος (fr. 128)· „Ἄργος
ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἄνυδρον“ (ἢ καὶ sq. e Strab. 8, 6, 8 [p. 371]), cf. Diog.
ap. He. δ 2032: δίψιον Ἄργος: Ἡσίοδος μὲν τὸ ἄνυδρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ
πολυπόθητον (διψᾶν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν) ἢ ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον· ἴψαι γὰρ τὸ
βλάψαι, D, sch. Eur. Alc. 560 (test.) d ad Z 152. | 141. T 115 (Ariston.),
cf. sch. δ 99. ο 224. σ 246; Strab. 8, 6, 7 (p. 370), Ap. S. 41, 15; Lehrs Ar.³ 224.
Vide ad B 108. | 246 174 fort. exstabat sch. Herodiani de accentu v. σέο,
cf. Ap. Dysc. pron. 108, 7. 18; synt. 224, 8. 225, 14. 227, 4 ὅτι τῶν sq. ad

43 ὡς] ὡσεὶ b 44 ὁ μεν. T μενέλαος E⁴ μενέλεως BE³ μενε ss. λ C ἀ-
ποθάνῃ b 45 μὴ τεθν. T, τεθνηκότος ἢ καὶ μὴ b, καὶ μὴ τεθνηκότος, Ma.
49 sq. ἔστι — τοῦ δ̄] pro his verbis veriloquium ineptum in E⁴ (γίνεται δὲ ἐκ τοῦ
πολύ καὶ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ἴπτω) 50 τοῦ] διὰ τὴν ἦτταν τοῦ C
53 le. addidi (Frdl.) ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 55 le. T suppl. Vill., om. b
56 κιν. T κινητικὴ τοῦ πλήθους b 57 le. Bk. (Vill.), ἀργεῖην ἐλένην: A ὅτι
A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill., σημειωτέον, ὅτι Su. 59 ὡς Bk., ὅς A ἄγει A em. Frdl.

- 176 a. καί κέ τις ὧδ' ἔρεει: ἦτοι ὅτι ὁ κέ περισσεύει ἢ τὸ ῥῆμα *Ariston.*
 ἐνήλλακται, ἔρεει ἀντὶ τοῦ εἶποι ἄν. A
 b. ὑπερηνορεόντων: ὑπερφηανούντων· ἢ γὰρ ὑπὲρ ἄνδρα *ex.*
 δύναμις ὑβριστάς ποιεῖ. b(BCE³E⁴) T
- 65 177. τύμβῳ ἐπιθρῶσκων: ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ βαρεῖαν τ' αὐτὴν† τῷ *ex.*
 νεκρῷ ποιῶν, b(BCE³) T εἶγε ἡμεῖς κούφην αὐτὴν ἑαυτοῖς εὐχό-
 μεθα εἶναι. παρατέταται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ ζῶντι καὶ παρόντι λεγόμενον.
 b(BE³) T
- 178—81 a. <αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι ——— Μενέλαον:> χρήσι- *Nic.*
 70 μον ἀνεστραμμένης περιόδου ὑπόδειγμα. A^{im}
 b. αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι <—— Μενέλαον>: χρησιμον *ex. (?)*
 ἀνεστραμμένης τύχης ὑπόδειγμα. b(BCE³E⁴) T
178. <τελέσει':> ἀντὶ τοῦ τελέσειεν εὐκτικῶς. Tⁱⁱ *ex.*
 179. <ἄλιον:> ἄλιως. Tⁱⁱ *ex.*
- 75 181 a. σὺν κεινῆσιν νηυσί: κεναῖς εἶπεν ——— πλεῖν ἐν αὐ- *D | Nic.*
 ταῖς. | βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νηυσί. A
 b. σὺν κεινῆσι νηυσί: κεναῖς τῶν συστρατευομένων ἢ τῶν *ex.*
 λαφύρων ἢ τῶν ἥρπασμένων· ἢ περιπαθῶς κενὰς αὐτάς καλεῖ, ἐν αἷς
 ὁ Μενέλαος οὐ πλεῖ. b(BCE³E⁴) T
- 80 c.¹ λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον: ἀγαθὸν ἢ κατ' εἰρωνείαν, *ex.*
 ὡς ἀπὸ τῶν Τρώων, ἢ ὡσεὶ πατέρα τις θάψας λέγοι „ἀγαθὸν πατέρα
 ἀπώλεσα“· οὐ τοσοῦτον γὰρ τὰ τοῦ γένους ὅσον τὰ τῶν τρόπων
 ἀγαπητά. T
- c.² τὸ δὲ ἀγαθὸν κατ' εἰρωνείαν, εἰ ἀπὸ τῶν Τρώων ἦ. εἰ
 85 δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄγαμέμνονος, ὡσεὶ τις πατέρα θάψας λέγοι ὅτι „ἀγαθὸν
 πατέρα ἀπώλεσα“· οὐ γὰρ τὰ τοῦ γένους τοσοῦτον ὅσον τὰ τῶν
 τρόπων ἀγαπητά. b(BCE³E⁴)

H 86. 334. 436 a. Σ 332. Ω 38 (*Ariston.*), cf. sch. γ 109; *Lehrs Ar.*³ 194; *Hofmann Ar.* 46; — πατρίδας *Su.* π 3253 176 a ad A 523 a b — ὑπερφηανούντων cf. *D*, sch. δ 769. ξ 5, *Ap. S.* 159, 1 178 — 81 a/b nota *Nicanoris* in angustum coacta usus esse videtur, qui verbis parcens de rerum humanarum vicissitudinibus monere voluit, cf. *Friedl., Nic. p.* 177 179 cf. *D* 181 b cf. *Eust.* 461, 40; *D*

61 ὅτι ἦτοι *Cob.*, at cf. *Ariston. ad B* 488, fort. ἢ διπλῆ, ἦτοι ὅτι ἢ A, fort. ἢ ὅτι 64 ποιεῖ τινος b 65 αὐτὴν T τὴν ταφὴν b, fort. τὴν γῆν 66 νεκρῷ π. *Ma.*, νεκροποιῶ T νεκρῷ ποιεῖ b εἶγε ἡμ. T ἦν πάντες b αὐτὴν om. b αὐτοῖς T 67 λεγ. *Ma.*, λεγόμενα T λεγομένων τῶν τοιοῦτων b 69 le. ad-didi 71 le. T supplēvi, om. b 72 ἀνεστρεμμένης T 73 et 74 le. add. *Ma.* 79 ὁ μὲν. οὐ πλ. *Ma.*, μενέλαος οὐ πλεῖ T οὐ πλεῖ ὁ μενέλαος b 84—7 τὸ δὲ ἀγ. sq. pone sch. δ (coni. cum v. μενέλαος) b 84 ἦ] exspectes εἶη 85 ἀπὸ om. BE³E⁴ λέγει E⁴

- Ariston.* 182 a. εὐρεῖα χθών: ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν ἐπίθετον τὸ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἷον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο. **A** ⁹⁰
- ex. (?)* b. εὐρεῖα: ἀντὶ τοῦ εὐρέως, b(BCE³E⁴) T T^{il} ὡς τὸ „λύσε(ν) δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν“ (β 257) b(BCE³E⁴) T καὶ „ταχέες δ' ἰππῆες ἄγερθεν“ (Ψ 287). **T**
- ex.* 183. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων: τοιοῦτός ἐστιν, ὡσεὶ νοσῶν υἱὸς παραμυθοῖτο γονεῖς. ἄτοπος δὲ ἦν μαλθακευόμενος Μενέλαος ἐκείνων ⁹⁵ οἰκειουμένων b (BCE³E⁴) T τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ. **T**
- Did.* 184 a.¹ <πῶ:> οὕτω πῶ Ἀρίσταρχος, οὐχὶ „πού“, ὡς τινες. **A**^{im} 1
a.² οὐ „πού“. **T**^{il}
- ex.* b. μηδὲ τί πῶ δειδίσσεο: μὴ εἰς φυγὴν παρακάλει τὸν λαὸν διὰ τοῦ ἔμοῦ θανάτου. b(BCE³E⁴) **T**
- Nic.* c. <μηδὲ τί πῶ δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν:> στικτέον ἐπὶ 5 τὸ τέλος τοῦ στίχου τελεία· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος πρὸς τὰ ἐξῆς. **A**^{im}
- ex.* 185. οὐκ ἐν καιρίῳ: τῷ κούφῳ τῆς πληγῆς ἐπικουφίζει τὴν λύπην τοῦ ἀδελφοῦ. b(BCE³E⁴) **T**
- Ariston.* 187 a. ζῶμά τε καὶ μίτρη: ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεῖς παραλέλοιπε τὸν θώρακα ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον δεδηλωῆσθαι. **A** ¹⁰
- ex.* b. ζῶμά τε: τοῦτο προσῆπται τῷ θώρακι· „καὶ ζῶμα φαεινόν“ (ξ 482) διὰ τὸν χαλκόν. **AT**
- ex.* c. καὶ μίτρη: ἡ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης ἐστὶ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῆ ὑπάρχουσα. **A** b(BCE³) **T**

182 diplo periastigm. ante versum in A, fort. error scribae a/b ad Θ 150. 399. Λ 186. Ο 158. Ψ 287. Ω 144 (Ariston.), cf. sch. β 257, D, Ap. S. 17, 22 (ὅταν δὲ λέγη „λύσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν“, ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, ὃν τρόπον „βάσκ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα“ [Θ 399] ἀντὶ τοῦ ταχέως καὶ „τότ' ἐμοὶ χάνοι εὐρεῖα χθών“ [Δ 182] ἀντὶ τοῦ εὐρέως), 150, 7; Schoemann, Redeth. 164 a Su. ε 3680 184 a ad A 124 a (Did.) c cf. Friedl., Nic. p. 49. 177 187 diplo periastigm. ante versum in A, fort. error scribae a ad Δ 135 (Ariston.) b cf. sch. ξ 482 c ad Δ 133 b, cf. D

88 ὅτι οὐκ ἔστι A οὐ Su., ἡ διπλῆ, ὅτι οὐκ ἔστι Vill. τὸ A ἡ Su. 89 γῆς om. Su. 91 le. scripsi, εὐρεῖα χθών: T, ἐπίρρημα BCE³, om. E⁴T^{il} 92 λύσε δ' T suppl. Ma. (cl. Hom.), om. b αἰψ.] αἰψηρὴν ἐν τῇ β τῆς ὀδυσσεΐας b 95 ἄτοπον δὲ ἦν μαλθακευόμενον μενέλαον T ἐκείν.] ἐκείνων τὸ πάθος b 1 le. addidi πῶ (πῶ) A, πῶς Bk. (Vill.) ποῦ Ldw., ποῦ A, ποῦ Bk. (Vill.) 2 ποῦ Ma., ποῦ T 3 le. T, τὸ δὲ μὴ δειδίσσεο ἀντὶ τοῦ pone sch. Δ 183 (coni. cum v. οἰκειουμένων) b μὴ om. T 3 sq. τὸν λαὸν om. b 5 le. addidi 5 sq. sch. in A iuxta versum Δ 189 scriptum huc traxi 9 (le.) μίτρην A em. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 11 ζῶμά τε: τοῦτο T, ἡ δὲ μίτρα τοῦτω (coni. cum scholio praecedenti) A προσῆπτε T 13 le. T, om. A b ἡ μίτρα οὖν ἔσ. sq. coni. cum scholio b A περ] καίπερ κατὰ b

- 15 189 a. αἱ γὰρ δὴ οὕτως εἶη: εἰκότως θαρσυνθεῖς οὐ μηκύνει τὸν *ex.*
 λόγον. οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ αἶ ἀντὶ τοῦ εἶ. T
 b. <φίλος ὦ Μενέλαε:> τῇ ὀρθῇ ἀντὶ τῆς κλητικῆς, φίλος *Ariston.*
 ἀντὶ τοῦ φίλε. A^{int}
190. ἐπιμάσσεται: παρὰ τὸ μῶ μαίω μάω, ὡς νῶ ναίω νάω. *ex.*
 20 ἀφ' οὗ καὶ ὁ μαστὸς καὶ ἡ μάσταξ. AT
- 191 a. φάρμαχ': τὰ φέροντα ἄκεσιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀν- *ex.*
 θῶν. καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας ἐκάλουν, καὶ τὴν ἐκ τῆς βαφῆς στό-
 μωσιν φαρμάσσειν φησὶν (cf. i 393). A b(BCE³E⁴) T
 b. <φάρμαχ', ἃ κεν παύσησι:> τὸ παύσησιν ἀντὶ τοῦ *Ariston.*
- 25 παύσειεν ἄν, ὡς τὸ „ἰχθύς, ὃς κε φάγησιν“ (Φ 127), ὅτι καὶ τοῦτο
 οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὃς φάγοι ἄν. A
- 192 a. <ἦ καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα:> ὅτι *ex. | ex.*
 Διὸς ἐστὶν ἄγγελος. | εἰκότως δὲ θαρσυνθεῖς οὐ μηκύνει τὸν πρὸς Μενέ-
 λαον λόγον. b(BCE³E⁴)
- 30 b. θεῖον κήρυκα: ἐπεὶ Διὸς εἰσὶν ἄγγελοι. ἦ ὅτι ἐκ τοῦ *ex.*
 Ἑρμοῦ καταγέται τὸ γένος τῶν κηρύκων. T
- 193 a. <ὅττι τάχιστα:> ὅττι τάχιστα ποιητικόν, ὅσον *ex.*
 τάχος Ἀττικοί, ὡς τάχος ἢ συνήθεια. b(BCE³E⁴) T
- b. Μαχάονα: οὐ μεταπέμπεται ἄμφω, ὅτι ὁ μὲν περὶ τὰ *ex.*
 35 τραύματα ἦν, ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλλα νοσήματα. b(BCE³E⁴) T

189 nullum signum ante versum in A, fort. negligentia scribae a cf. Ep. Hom. (An. Ox. 1, 18, 15, Et. Gud. 34, 15 Stef., plura Et. Gen. = EM. 26, 50, Ge) b ad Γ 277 a¹ (Ariston.), cf. D ad I 601, Ap. Dysc. synt. 63, 4 190 μαστὸς cf. Or. 101, 7 μάσταξ cf. sch. Theocr. 14, 39 b 191 dipole ante versum in A a Et. Gud. 549, 11 (e Ven. A aut e T pendens, erravi Beitrage 167, cf. ib. 168); — ἄκεσιν h(Ag Ge), cf. D, Eust. 463, 2; Or. 158, 33, Or. Werf. 616, 58, Et. Gen. (= EM. 787, 47) ἀπὸ τ. ἀνθῶν cf. Synag. (Σ³, Ph., Su. φ 103 c. test.) καὶ τὰ βαφεῖα sq. cf. Eust. 464, 40 φαρμάσσειν cf. sch. i 393, Ap. S. 161, 18 b ad Z 459. H 171. Φ 127. 296—7. Ψ 345 (Ariston.). Vide ad A 26 c (Ariston.) 192 a/b cf. D b ἦ ὅτι ἐκ τοῦ sq. ad A 334

16 οὐδέποτε sq. i. e. αἶ coniunctio (cum opt.) in votis adhibetur, non (ut εἶ) in modo potentiali 17 le. add. Bk. (Vill.) ἡ ὀρθῇ edd., fort. ἡ διπλῇ, ὅτι τῇ ὀρθῇ 19—20 pone sch. Δ 191 b in A, trps. Vill. 19 le. A, μάσσειται: T παρὰ τὸ om. T, fort. recte 21 le. Bk., φάρμαχ' ἃ κεν: A, φάρμακα: T, om. b 22 καί¹ ὅθεν καὶ b 22 sq. τὴν — στόμωσιν AT τὸ ἐκ τῆς βαφῆς στομοῦν b (cf. Eust.) 24 le. add. Frdl. τὸ π. Frdl., τὸ δὲ παύσησι pone sch. Δ 218 b (coni. cum v. διομήδους) A, ἡ διπλῇ, ὅτι παύσησι (rectius τὸ π.) Cob. 25 φάγησι Hom. 26 φάγοι ἄν Bk., φάγοιεν A 27 le. add. Vill. 28 θαρσυνθεῖς E⁴ 32 le. add. Li ὅττι τάχιστα (alterum) tamquam le. scriptum in T ποιηταὶ b, fort. rectius 33 ὡς — συνήθεια T ἡ δὲ συνήθεια ὡς τάχος b 34 οὐ μεταπ. T, οὐ καλεῖ (καλῆ C) δὲ coni. cum scholio a in b τὰ om. T 35 ἦν Ma. (cf. b), εἶχεν T ἄλλα T ἄλλα ἦν b

- ex.* 194. φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἷόν: οὐ περιττός ὁ στίχος, ἐλπίδα ὑποκαίων τῆς σωτηρίας Μενελάω ὡς ἀγαθοῦ ἰατροῦ τυγχάνειν μέλ-
λοντι. b(BCE^{3E4}) T
- Ariston.* | 195 a. ὄφρα ἴδη Μενέλαον: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὄβελός, ὅτι νῦν
D | D παρέλκει· ὄφρα γὰρ ὁ κῆρυξ τὴν χρεῖαν τοῦ Μαχάνου. | Μαχάων δὲ 40
οὔτος υἷος Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ——— κατὰ δὲ Ἡσίοδον
(fr. 53 M.-W.) Ζάνθης. | Ἀσκληπιὸς δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἀσκεῖν καὶ
ἦπια τὰ μέλη ποιεῖν. A
- ex.* b. ὄφρα(α) ἴδη Μενέλαον: θορυβούμενος πέρα τοῦ δέοντος
φέρεται. οὐ περιττός οὖν ὁ στίχος τὸ „ὄν τις ὀϊστεύσας“ (Δ 196), μι- 45
μούμενος τὸ ἦθος τῶν τεταραγμένων. b(BCE^{3E4}) T
- Did. (?)* c. <Ἀτρεὸς υἷόν:> γράφεται „ἀρχὸν Ἀχαιῶν“. A^{im}
- ex.* 196. τόξων εὔειδώς: ἀντὶ τοῦ <τόξων> εἰδήμων. T
- ex.* 198. <οὐδ' ——— ἀπίθησεν:> ἀντὶ τοῦ ἠθέλησεν. Tⁱⁱ
- ex.* 199. βῆ δ' ἰέναι: τὸ „βῆ δὲ θέειν“ (B 183 al.) ἀνοίκειον τῶ 50
παπταίνοντι. οὐδὲ τὴν ἔφοδον δὲ αὐτοῦ ἐσιώπησεν. b(BCE^{3E4}) T
- ex.* 200 a.¹ παπταίνων: πέτω πτῶ πταίω παπταίνω. πανταχόσε
ρίπτων τοὺς ὀφθαλμούς. T
- a.² ὄπτω πτῶ πταίω πταίνω. b(BCE³) ἦν δὲ παν-
ταχόσε τοὺς ὀφθαλμούς ρίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν. b(BCE^{3E4}) 55
- Or. | ex.* b. παπταίνων: πέτω πτῶ πταίω πταίνω, καὶ κατὰ ἀνα-
διπλασιασμόν παπταίνων, | ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος. A

194 ὡς ἀγαθοῦ ἰατροῦ cf. Paus. 2, 26, 10; FG^rHist 244, 138; Baehrens, Herm. 62, 1927, 125 195—7 asteriscus et obelus ante versus Δ 195 et 197, asteriscus (obelo negligenter omissio) ante versum Δ 196 195 a — Μαχάνου simul pertinet ad versus Δ 196 et 197, vide ad Δ 205 (Ariston.); aliter Valk II 516 παρέλκει ad K 240 (Ariston.). Vide ad Φ 169, cf. Beiträge 320, 2 196 non est diplo ante versum in A; tamen fort. aderat sch. Aristonici de v. ἔβαλεν, vide ad Δ 206; incertum est, an nota Aristonici de v. τόξων fuerit, cf. Polyb. barb. 286, 1: κατὰ δὲ ἐναλλαγὴν γίνεται σολοικισμὸς ἦτοι ὅταν μέρος λόγου ἀνθ' ἑτέρου τεθῆ, οἷον, εἰ οὔτω τύχοι, ὄνομα ἀντὶ ρήματος· „ὄν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν τόξων εὔειδώς“, ἀντὶ τοῦ τοξεύειν ἀντὶ τοῦ sq. cf. Eust. 463, 42; attamen sch. T fort. transponendum ad Δ 218 b 199 cave credas eum, qui composuit hoc sch., βῆ δὲ θέειν in contextu legisse 200 a cf. b (test.) b — παπταίνων excerptum ex Orione (cf. Or. 136, 18, Et. Gen. = EM. 651, 12) περιβλεπόμενος ad Ζ 101. Ψ 690 (ex.), cf. D, Et. Gud. 451, 29

36 sq. ἐλπ. ὑποκ. T ἀλλ' ἐλπίδα διδούς b 39 ὄφρα A em. Vill. 39 sq. erat fort. οἱ ἀστερίσκοι καὶ οἱ ὄβελοί, ὅτι νῦν παρέλκουσιν (sc. Δ 195—7 = 205—07) 44 (le.) ὄφρα T suppl. Ma. (le. om. b) 45 sq. οὐ — μιμ. T οὐδὲ οὔτος οὖν περιττός ὁ στίχος, ἀλλὰ μιμούμενος b 46 τὸ τῶν τεταρ. ἦθος BCE³ τῶν τεταρ. τὸ ἦθος E⁴ 47 le. (= A^{cont}) add. Vill. γράφεται cp. A 48 τόξων addidi (vide test.) 49 le. add. Ma. 50 θέειν ἢ ἰέναι b ἀνοίκεια b 51 δὲ om. b 54 ὄπτω susp. 54 sq. πανταχόθ' E⁴ 56 πέτω scripsi, πετῶ A 57 fort. παπταίνω. | παπταίνων

203. <προσηύδα:> γράφεται „ἀγόρευεν“. A^{im} *Did. (?)*
- 205 a. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν δεόντως *Ariston.*
 60 λέγεται πρὸς Μαχάονα ὑπὸ τοῦ κήρυκος. A
 b.¹ <ἴδῃ:> οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ζ, ἴδῃ. A^{im} *Did.*
 b.² ἄνευ τοῦ ζ. Tⁱⁱ
206. ὃν τις οἴστεύσας (ἐβαλεν): ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ βολῆς *Ariston.*
 ἔτρωσεν, πρὸς τὸ „αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς“ (Δ
 65 140). A
 207 a. Τρώων ἢ Λυκίων: Τρώων πρὸς σύστασιν τῆς μάχης, *ex.*
 Λυκίων ὡς ἀρίστων συμμαχῶν. b(BCE³E⁴) T
 b. <τῷ μὲν κλέος,> ἄμμι δὲ πένθος: ἐκάτερον καθ' ἑαυτό. *Nic.*
 λείπει γὰρ τὸ ἐστὶν ἐν ἀμφοτέροις. A
 70 c. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος: οὐ διακόνου ὁ λόγος, *ex.*
 φίλου δὲ καὶ συμπαθοῦς· τὴν ἀπὸ παντός γὰρ προσώπου εὖνοιαν εἰς
 Μενέλαον συνίστησιν ὁ ποιητής. τούναντίον δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρω. b
 (BCE³E⁴) T
 208 a. ὡς φάτο, <τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινε>: *Ariston.*
 75 ἡ διπλῆ πρὸς τὸ δρινε, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. ἡ δὲ ἀναφορὰ
 πρὸς τὸ „ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινε“ (Γ 395),
 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν, ὡς ὁ διασκευάσας ἐκλαβὼν ἔταξεν τοὺς ἐξῆς
 εἴκοσι <τρῆς> στίχους (sc. Γ 396—418), ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ
 παρῶρμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. A
 80 b. τῷ δ' ἄρα θυμὸν: περιεῖλεν αὐτοῦ τοὺς λόγους διὰ τὴν *ex.*
 σπουδῆν. b(BCE³) T
 211—2 a. <βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν> ἀγήγεραθ' ὄσσοι *ex.*
 ἄριστοι </ ——— ἰσόθεος φώς>: ταῦτα τὰ δύο ἔπη τὰ μὲν πράγ-
 ματα οὐ λυπεῖ περιγραφόμενα, ἀπόλλυσι δὲ τὴν ἔμφασιν· ἐμφαντικόν
 85 γὰρ τὸ τοὺς φίλους ἀγωνιῶντας περιεστάναι. b(BCE³) T
 b. βλήμενος ἦν· <περὶ δ' αὐτὸν ἀγήγεραθ' ὄσσοι *Nic.*
 ἄριστοι/κυκλός>: ὑποστικτέον εἰς τὸ ἦν (211) καὶ κυκλόσε
 (212), ὧν ἡ δευτέρα ἀνυπόκριτός ἐστιν. διὰ μέσου δὲ ταῦτα. A
 211. <βλήμενος:> ἀπὸ τοῦ ἐβλήμην. Tⁱⁱ *ex.*

205—7 asteriscus ante versum Δ 205 in A, deest ante versus 206—7, fort. errore scribae (ergo sch. 205 a ad versus 205—7 referendum esse videatur) 205 a ad Δ 195 a (Ariston.) b ad A 203 b (Did.) 206 ad Δ 140 a (Ariston.); vide ad Δ 196. 527 b (test.) 208 a ad Γ 395 (Ariston.), cf. Lehrs Ar.³ 100, 53 ἐκίνησε (78) sq. cf. Ap. S. 122, 25 (qui ad N 418 vel Z 487 vid. spectare) 211 aliter D

58 le. add. Bk. (Vill.) γράφ. cp. A 59 sq. fort. οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ν. δ. λέγονται (cf. test.) 61 le. add. Ldw. 63 le. A suppl. Ddf., ἐβαλεν solum le. ap. Frdl. 68 le. A suppl. Bk. 70 sq. οὐ διακόνου δὲ ὁ sq. pone sch. a (coni. cum v. συμμαχῶν) b 71 φίλου δὲ T ἀλλὰ φίλου b 74 le. A suppl. Vill. 77 ὑπέταξεν Cob. (Miscell. crit. 413) 78 τρεῖς add. Lehrs 82 sq. le. T suppleni, om. b 84 περιγρ. T μὴ γραφόμενα b ἀπόλλυσι T 86 sq. le. A suppleni (duce Vill.) 88 ἀνυποκρίτως A 89 le. add. V

Hrd. 212 α.¹ κυκλόσ' {δ δ' ἐν μέσοισι παρίστατο}: Ἀρίσταρχος μὲν ⁹⁰ ὀνοματικῶς, ἴν' ἤ ἀγγέρατο κύκλος, ὁμοίως τῶ „ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος“ (Υ 166). τοιοῦτο γὰρ βούλεται σημαῖναι, κύκλος γενόμενοι. Νικίας (fr. 4 B.) δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.) κυκλόσε, ὡς „πόσε φεύγετε“ (Π 422), ὅπερ καὶ πιθανώτερον· οὐ γὰρ δύναται ἐν-τελής εἶναι ἢ σύνταξις τοῦ Ἀριστάρχου, ἀγγέρατο κύκλος· λείπει ⁹⁵ γάρ τι· διὸ ὁ Ἀρίσταρχος ἐξωθεν προστίθησι τὸ γενόμενοι. εἰ δὲ ¹ προστίθησιν, ἄμεινον αὐτόθεν ἀναγινώσκειν κυκλόσε· τοιοῦτο γὰρ τὸ ἐπίρρημα τὴν προκειμένην σχέσιν σημαίνει. εἰ δὲ τις λέγοι „διὰ τί γὰρ τὸ ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος“ εὐπαράδεκτόν ἐστιν, οὐκέτι δὲ τὸ ἀγγέρατο κύκλος;“, ἴστω ὅτι τὸ δῆμος τῇ μὲν φωνῇ ἐνικόν ἐστι, τῶ δὲ ⁵ σημασιωμένῳ πληθυντικόν. τῶ οὖν σημασιωμένῳ ἢ σύνταξις ἐγένετο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „ἠ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο“ (Ο 305). οὐ γε μὴν ὁ κύκλος ἔχεται τούτου τοῦ σημασιωμένου· διὸ οὐδὲ ἐντελής ἢ τοιαύτη σύνταξις ἐπ' αὐτῶ δύναται γενέσθαι. Α

α.² <κυκλόσ'> ὁ μὲν Ἀρίσταρχος „κύκλος“ γράφει καὶ τὸ ¹⁰ ὡς ἐκδέχεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2, 44, 25) κυκλόσε, ὃ καὶ ἄμεινον. b (BCE³)

α.³ κύκλος: οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ λείπει τὸ ὡς. Ἡρωδιανὸς δὲ „κυκλόσε“. T

ex. b. ἰσόθεος φῶς: διὰ τὴν τέχνην· b(BCE³E⁴) T ἀπὸ ¹⁵ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν τοιαύτην δεδιδασμένον ἦν τέχνην. T

ex. 213 α. αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος: καλῶς παραχρῆμα αὐτὸν ἔχε-σθαι τοῦ ἔργου φησίν. b(BCE³) T

Did. b.¹ <εἶλκεν:> Ἀρίσταρχος Ἰακῶς „ἔλκεν“, καὶ αἰ πλείους. A^{im}

b.² τὸ δὲ „ἔλκεν“ Ἰακῶς εἴρηται. b(BCE³) ²⁰

ex. c. <εἶλκεν δίστόν:> τρεῖς βελουκίας οἶδεν· ἐξολκῆν, ὡς ἐπὶ Μενελάου, ἐκτομήν, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου (cf. Λ 844), διωσμὸν, ὡς ἐπὶ Διομήδους (cf. E 112). b(BCE³E⁴) T

Nic. 214 α. τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν: τὸ πάλιν εἰ μὲν τοῖς ἡγουμένοις συντάττοιμεν, ἔσται τὸ ἄγεν ἀντὶ τοῦ κατεάχθησαν, ὡς ²⁵

212 α ad P 392 (Hrd.); — γενόμενοι (92) et ὡς καὶ (7) — ἀπονέοντο ad B 278 (Ariston.)
213 b Ἰακῶς ad A 162. Λ 457 b (Did.) c ad E 112 b. Λ 844

90 (le.) ὁ δ' — παρ. secl. Bk. 91 τῶ Bk., τὸ Α 3 σημαίων Α em. Vill. 7 sq. οὐ γε μὴν item ad E 76 (Hrd.) 10 le. add. Li 15 le. T, ἰσόθεον δὲ (δὲ om. E⁴) αὐτὸν καλεῖ b, pone sch. a² (coni. cum v. ἄμεινον) BCE³ 17 αὐτὸν παραchr. b 17 sq. τοῦ ἔργου φησίν ἔχεσθαι b 19 le. add. Bk. (Vill.) 20 τὸ δὲ sq. pone sch. a (coni. cum v. ἔχεσθαι) b 21 le. addidi 21—3 τρεῖς δὲ βελ. sq. pone sch. b² (coni. cum v. εἴρηται) BCE³ 24 (le.) ἄγεν] ἄγεν ὀξέες ὄγκοι Frdl. μὲν Bk., μέντοι Α

„νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος“ (Γ 367), ἤτοι συνεσταλμένης τῆς ἀρχῆς ποιητικῶς ἢ τοῦ Ἐ ἀφηρημένου ἀπὸ τοῦ ἔαγεν. ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς προσδῶμεν αὐτό, ἔσται εἰς τούπισω ἤχθησαν, τουτέστιν ὑπέστρεψαν.

A

30 *b.* <τοῦ δ' ἐξελκομένοιο> πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι: *Nic. (?) | ex.*
πάλιν ἄγεν εἰς τούπισω ἀνεκάμφθησαν. εἰ δὲ στίξομεν εἰς τὸ πάλιν, δύναται εἰς τούπισω ἐλκομένου ἢ εἰς τούπισω ἀνακαμπτομένου ἐν τῇ ἐμπήξει ἐκλάσθησαν. | ἄδηλοι δὲ ἦσαν συνεσφιγμένοι, ἕως ἀφείθησαν.
b(BCE³E⁴) T

35 216. ζῶμα τέ: ὅτι πάλιν τοῦ ζώματος μνησθεῖς τὸν θώρακα πα- *Ariston.*
ραλέλοιπεν. A

217. πικρὸς οἶστος: τὸ τοῦ πληγέντος πάθος ἐπὶ τὸ τῆς ὀδύνης *ex.*
αἴτιον μετήγαγεν. b(BCE³E⁴) T

218 *a.* αἶμ' ἐκμυζήσας: τῷ μὴ πυῶσαι καὶ ἐμποδίσαι πρὸς τὴν *ex.*
40 ἀπουλώσιν. b(BCE³E⁴) T

b. ἦπια φάρμακα εἰδῶς: τρεῖς φαρμάκων ἰδέαι· ἐπίπαστα, *ex. | ad Δ 213 c*
ὡς ἐπὶ Μενελάου· χριστά, „ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας“ (α 262)· πότι- (*ex. | ex. | ex.*)
μα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης (cf. δ 220—33) A b(BE³E⁴), T (bis) | καὶ τρεῖς
βελουκίας οἶδεν· ἐξολκήν, ὡς ἐπὶ Μενελάου· ἐκτομήν, ὡς ἐπ' Εὐ-
45 ρυπύλου· διωσμόν, ὡς ἐπὶ Διομήδους. AT | ἦπια δέ, διότι νευρώ-
δεις οἱ τόποι καὶ αἰσθητικοί· διὸ οὐ προσίεται τὰ δάκνοντα. b(BCE³
E⁴) T | εἰδῶς πάσσε ἤτοι εἰδήμων ὦν. b(BE³E⁴)

219. τὰ οἱ ποτε πατρὶ <——> πόρε Χείρων: οὐκ *ex.*
ἐκεῖνα, ἀλλὰ τὰς δυνάμεις αὐτῶν b(BCE³E⁴) T Ἄσκληπιῶ
50 δέδωκεν. T

Χείρων εἰς τῶν Κενταύρων ——— Ποσειδῶνος. A

D

214b — ἐκλάσθησαν cf. D, Eust. 464, 44 εἰς τούπισω ad N 3 (*ex.*) 216 ad
Δ 135 (Ariston.) 218 *a* cf. Eust. 464, 27; Koerner, *Ärztl. Kenntn.* 82 *b* —
Διομήδους cf. Eust. 464, 36 et 41; —Ἑλένης cf. Aesch. *Prom.* 479, Eur. *Hipp.*
516, S. G. D. I. 3545, sch. Ar. *Plut.* 717 ἦπια sq. cf. D εἰδῶς (47) sq. vide ad
Δ 196 219 h(Ag Ge): Ἰστέον ὅτι ὁ Χείρων (Ἰστ. — χείρ. om. Ge) διδάσκαλος ὦν

28 αὐτῶ A em. Vill. 30 le. T suppl. Ma., om. b 31 πάλ. ἄγ. εἰς T εἰς b 32
δύναται T δύναται οὕτως εἶναι τούτου b 32 sq. ἢ εἰς τ. (Ma., τούπισσω bis in T)
ἀνακ. ἐν τῇ ἐμπ. T, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ἀνακαμπτομένου ἐμπήξεως b 33 ἐκλάσθησαν
Ma. (cf. Eust. 464, 44), κεκλασμένοι T συνεθλάσθησαν b ἀφέθησαν b 35 le.
ζῶμα τε καὶ μίτην: Frdl. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 39 τῷ T διὰ τὸ b ἐμ-
πυῶσαι b 41—3 Ἑλένης eadem ad Δ 213 c (coni. cum v. διομήδους) in T
(= T primo loco) 41 le. T (sec. loco) supplevi, om. Ab, T (primo lo-
co) τρεῖς δὲ pone sch. Δ 191 a (coni. cum v. φησίν) A, in fine sch. Δ 218 b (coni.
cum v. ὦν) BE³E⁴ 42 χριστά ὡς τὸ b χαλκ. om. A b, T (primo loco)
43 καὶ om. A 43—5 τρεῖς — διομήδους = sch. Δ 213 c, in exemplo codicum
AT hic temere repetitum, sim. Eust. 464, 41 44 ἐπ' T ἐπὶ A 45 διότι T
ἐπειδὴ b 46 τὰ δάκνοντα φάρμακα b 49 ἐκεῖνα] ἐκεῖνα αὐτὰ E⁴ αὐτῶν
δυνάμεις καὶ πράξεις b 51 pone sch. Δ 232 in A, trps. Bk.

ex. 221. τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες (ἤλυθον): διὰ τί οἱ Τρῶες, εἶπερ καταθέσθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο, οὐκ ἐζήτησαν τὸν βαλόντα, ἀλλ' εὐθύς ὀρμῶσιν ἐπὶ τὰ ὄπλα; ὅτι ᾤοντο βουλῇ τῶν βασιλέων πεπρωᾶσθαι τὴν παράβασιν· b(BCE³E⁴) T καὶ εἰ μὲν 55 τέθηκε Μενέλαος, κρατήσιν Ἑλλήνων ἠλπίζον διὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην καταπεπτωκότων, εἰ δὲ μή, κἂν φθάσαι ἀόπλοις αὐτοῖς ἐμπεσεῖν. πῶς δὲ πάλιν ὁ Ἔκτωρ οὐκ ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναλαβεῖν τὸ πταῖσμα ἄπαξ Μενελάου τρωθέντος. b(BE³E⁴) T

Hrd. 222 a. {τεύχε'} ἔδυν: συσταλτέον· πληθυντικὸν γὰρ ἔστι. τὸ 60 δὲ ἐνικὸν ἐκτατέον ἔδυν· „δῦ δέ μιν Ἄρης“ (P 210). ὁμοίον ἔστιν αὐτῷ καὶ τὸ „ἀλλήλοισιν ἔφυν ἑπαμοιβαδόν“ (ε 481). εἰ δὲ τις λέγοι ὅτι τὰ ἐνικά καὶ τὰ πληθυντικά ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονα ἔστιν, οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴστω ὅτι ἐκ συγκοπῆς ἔστι τοῦτο τοῦ ἔδυσαν. ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις τρίτοις ἢ συγκοπή ἀναδέχεται 65 λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγοσῆ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχὴν· ἔστησαν ἔσταν, στάντος γὰρ· ἔβησαν ἔβαν, βάντος γὰρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν, κοσμηθέντος γὰρ· „φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὤμοι“ (σ 68), φανέντος γὰρ· ἔφυμεν ἔφυτε ἔφυσαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντος· ἔδυμεν ἔδυτε ἔδυσαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντος. περὶ δὲ τοῦ „τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί“ (Hsd. th. 321) ἐν 70 τοῖς Περὶ ῥήματος (fr. 6 = 2, 792, 5) ἐροῦμεν. τὸ μέντοι γε ἔδυν ἐνικὸν ἐκτείνεται, ἐπεὶ πᾶς δεύτερος ἀόριστος ἐπὶ τῶν εἰς μὴ μακροκατάληκτός ἔστιν, ἔγνω ἐάλων ἐξέτρων ἔτλην ἔστην ἔδην ἔφην. ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. A

(ὦν om. Ge) τοῦ Ἀχιλλέως τὰ κακοήθη τῶν ἐλκῶν ἰάτρευεν. ἀμέλει ἔστιν ἀκοῦσαι ὑπὸ (παρὰ Nicole) τῶν ἰατρῶν μέχρι τοῦ νῦν, ἠνίκα κακόηθες θεάσωνται (θεάσονται Ge) ἔλκος, ὅτι ὁὗτος τῆς Χείρωνος δεῖται θεραπείας. † ὡσπερ τὰ τηλέφια † (fort. τὰ δὲ Χειρώνεια ἔλκη ὡσπερ τὰ Τηλέφεια)· ὁ γὰρ Τήλεφος ἀρχαῖος Ἑλλήνων ὦν (ἀρχαῖον ἔλων Ge) ἔλκος ἔσχε δυσίατον, καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη τὸ ἔλκος Τηλέφ (>)ιον, καὶ ἐκ τοῦ Χείρωνος Χειρώνεια (χείρωνος ἐνὸς τῶν κενταύρων χειρώνεια εὐρέτου — ποσειδῶνος Ge, qui sch. D inseruit et mutavit) † ἀπὸ τοῦ χείρονα (Ag, τοῦ τὰ χείρονα Ge) ἰᾶσθαι νοσήματα (fort. ἢ ἀπὸ τοῦ χείρον ἰᾶσθαι τοιαῦτα νοσήματα sim.) originis incertae, usque ad θεραπείας fort. e scholiis; ad partem alteram cf. Zenob. 6, 46 221 — τὴν παράβασιν cf. Eust. 465, 8 222 a cf. Eust. 465, 12 (vide 465, 1); — τοῦ ἔδυσαν (65) ad Λ 263 (Hrd.); — ἑπαμοιβαδόν (62) cf. sch. ε 481

52 le. T suppl. Bk., om. b 53 καταθ. T πάλιν ἐκθέσθαι b οὐ ζητοῦσι b, fort. rectius 56 ἠλπ. om. T τὴν] τὴν ἐλπιζομένην E⁴ 57 κατεπτωμένων b, κατεπτοημένων Ddf. 58 πῶς T διὰ τί b 59 ἀναβαλέσθαι b (unde ἀναλαβέσθαι Ddf.) 60 (le.) τεύχε' delevi ἔστι A, ἔστι, συγκοπὴν τοῦ ἔδυσαν Bk. (cf. sch. b) 62 ἑπαμοιβαδῖς Hom. 72 αἰνικὸν A em. Bk. 73 sq. ἔγνω Λ 526 al., ἔτλην Σ 433 al., ἔστην κ 97. 148, ἔφην Π 61; ἐξέτρων (ἐκτίτρημι) et ἔδην (δίδημι) fort. formae fictae

75 *b.* οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν· συνωκείωσε τὸν *ex.* | *Hrd.*
 λόγον τῆ τῶν ὀπλιζομένων σπουδῆ· | συσταλτέον δὲ τὸ ἔδυν·
 πληθυντικὸν γάρ ἐστι συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυσαν, ὡς τὸ „ἀλλήλοισιν
 ἔφυν“ (ε 481). αἱ δὲ τοιαῦται συγκοπαὶ λήξιν ἔχουσι τὴν παράληξιν
 τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς ἀπὸ τῆς δύντος καὶ φύντος ἔδυν καὶ ἔφυν.

80 *b*(BE³) T

χάρμης· χάρμη ἢ μάχη ——— τοῖς νικῶσιν. A *D*

223 *a.* ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα· τότε (cf. Δ 148—82) καταπε- *ex.*
 σῶν τῆ φιλαδελφία νῦν ἀνοιστρεῖται τῆ προθυμία, καὶ τότε συμ-
 παθῆς καὶ νῦν συμπρακτικός· ἐπειδὴ γὰρ τὸ παράδοξον τῆς παραβά-
 85 σεως εἰς ἀθυμίαν αὐτοὺς ἐκάλει, διεγείρει αὐτοὺς. †προσευκτικὸν†
 δὲ λίαν εἰς Ἀγαμέμνονα τὸν ἀκροατὴν ποιεῖ. *b*(BCE³E⁴) T

*b.*¹ ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα· †ὑπεραποφαντικὸν† τοῦτο, ὃ *ex.*
 ἐστι καταφατικόν. τὸ δὲ βρίζοντα ἀναπαυόμενον ἢ ἡσυχάζοντα. T

*b.*² βρίζειν δὲ τὸ ἀναπαύεσθαι. *b*(BCE³E⁴)

90 βρίζοντα· βρίζαι κυρίως τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπο- *D*
 νυστάξαι. A

c. ἴδοις· {ὄτι} ἢ διπλῆ, ὅτι οὐ πρὸς ὑφιστάτος πρόσωπον, *Ariston.*
 ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἂν. A

224 *a.* <οὐδὲ καταπτώσσουντ' οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μά- *Nic.*
 95 χεσθαι·> βραχείας διαστολᾶς θετέον, πτώσσοντα, μάχεσθαι.

¹ A^{im}

*b.*¹ οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα· †ὑπεραποφαντικὸν† ἐστι τοῦτο· *ex.*
 αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς εἰσι καταφάσεως. *b*(BCE³E⁴)

*b.*² ὁμοίως δὲ καὶ τὸ „οὐκ ἐθέλοντα“ †ὑπεραποφαντικόν. T

(*Hrd.*) ἐν δὲ τοῖς (65) sq. cf. *Eust.* 465, 19 223 deest diplo ante versum in A,
 fort. error scribae *b* ἀναπαυόμενον (-εσθαι) cf. *D.* sch. ζ 159. ι 151. μ 7, Ap. S.
 40, 10. 53, 6, Or. 10, 1 (Et. Gen. = EM. 126, 52, Et. Gud. 168, 8 et 19 Stef.);
 sim. sch. Aesch. Eum. 280 *b*¹ — καταφατικόν cf. *Gell.* N. A. 2, 6, 11. Vide ad Δ
 224 *b* *c* ad Γ 220 *a* (*Ariston.*), cf. *Eust.* 465, 31 224 *b* ad Δ 223 *b* (test.)

78 συμπλοκαὶ E³ 79 ἀπὸ] ἀπὸ γὰρ *b* καὶ¹ om. T 81 pone sch. Δ 219
 (A = D) in A, trps. Bk. 83 sq. καὶ τότε — συμπρακτ. *b* καὶ νῦν οὖν πρακτι-
 κῶς (litteris ως bis scriptis, sc. etiam compendio superscripto) καὶ τότε συμ-
 παθῆς T 85 sq. προσευκτ. (erat προσεκτικόν) — ἀκρ. T, εὐκταῖον δὲ λίαν
 τὸν ἀγαμέμνονα τῷ ἀκροατῇ tentavit *b* 87 sq. cum scholio praecedenti conii.
 T, distinxit Ma. 87 fort. ὑπεραποφαντικὸν vide ad Δ 224 *b* 89 pone sch.
a (conii. cum v. ποιεῖ) in *b* 90 sq. pone sch. A (= D) ad Δ 222 in A 92
 le. scripsi, ἐνθ' οὐκ ἂν: A ὄτι¹ del. Vill., vide ad Δ 334—5 *a*¹ ὑφιστάτος A
 em. Vill. 93 ἴδε A em. Vill. 94 sq. le. add. Vill. 2 le. Bk., τὸ δὲ οὐδ'
 οὐκ ἐθέλοντα pone sch. Δ 223 *b*² (conii. cum v. ἀναπαύεσθαι) E⁴, om. BCE³ ὑ-
 περαποφατικόν E³, recte ut vid. (vide ad Δ 223 *b*¹) τοῦτο om. E⁴ 4
 ὁμοίως δὲ sq. pone sch. Δ 223 *b*¹ (conii. cum v. ἡσυχάζοντα) T fort. ὑπεραπο-
 φατικόν, vide ad Δ 223 *b*¹

ex. 226 *a.* ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα: τῆ φιλοπονίᾳ 5
τοῦ σώματος δυσωπεῖ τοὺς ὀρώντας, ὡς πού φησιν· „ἀλλὰ καὶ
αὐτοὶ περ πονεώμεθα“ (K 70)· ἐκκόπτει τε πᾶσαν ὑπόνοιαν δειλίας.
ἄλλως τε γελοῖος ἦν καὶ ἐπαχθῆς ἀπὸ τῶν ἀρμάτων διαλεγόμενος
τοῖς Ἑλλησιν. **b**(BCE³E⁴) **T**

Ariston. *b.* <ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα:> ὅτι τὰ 10
ὀχήματα νῦν χωρὶς τῶν ἵππων ἄρματα εἶρηκεν. **A**^{im}

Ariston. | 228 *a.* Εὐρυμέδων (<— — — Πειραΐδαο): ὅτι καὶ Ἄγαμέμνονος
Hrd. καὶ Νέστορος δμῶνυμος ἦν ἠνίοχος Εὐρυμέδων (cf. Θ 114. Λ 620). |
τὸ δὲ Πειραΐδαο ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται τὴν εὐθειᾶν
τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων (fr. 11 P.) δὲ τρισυλ- 15
λάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ
τέλους διεσταλμένον τὸ ἰ ἀπὸ ἐτέρου φωνήεντος, οἶον „Πανδοίδης“
(Σ 450), „Βοηθοίδης“ (ο 95. 140), „Πηλείδης“ (A 223 al.)· οὐδ’ ἄρα
τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο
λέγειν ὡς ὅτι ἐντελὲς ἐστὶ τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ἰ καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν 20
τοιούτῳ τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ ᾠ καὶ τοῦ ἰ
πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο. **A**

ex. (*Hrd.* ?) *b.* Πειραΐδαο: Πείραιος Πειραΐδης, καὶ ἐν διαστάσει τοῦ
ἰ Πειραΐδης, ὡς Ἀλκαίδης. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. 229 *a.*¹ τῷ μάλα πόλλ’ ἐπέτελλε παρῖσχόμεν: ἔδει γὰρ 25
δύναμιν εἰς τὴν μέλλουσαν ταμειεύεσθαι μάχην. **T**

*a.*² ἀναπαύει αὐτοῖς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν μέλλουσαν τα-
μειούμενος μάχην. **b**(BCE³E⁴)

Ariston. 232. καὶ ῥ’ οὐς μὲν σπεύδοντας: ὅτι τὸ σπεύδοντας οὐχ
οἶον ταχύνοντας, ἀλλ’ ἐνεργούντας καὶ κακοπαθοῦντας. „σπουδῆ δ’ 30
ἔζετο λαός“ (B 99), μετὰ πάσης κακοπ(αθείας). **A**

226 *a* cf. Eust. 465, 28; Porph. 1, 73, 3 *b* ad Θ 435 *a* (Ariston.) 228
a — Εὐρυμέδων (13) ad Θ 114. Λ 620 (Ariston.), cf. Eust. 465, 37 *b* cf. Eust.
465, 40 232 diple periestigm. ante versum in A, fort. error scribae ἐνεργ-
γούντας ad Θ 293. N 236. Σ 373 (Ariston.); vide ad O 402 (bT) κακοπαθοῦντας
ad Θ 293 (b); vide ad Θ 512 (Ariston.), Σ 373 (bT); cf. Lehrs Ar.³ 116 σπουδῆ

6 δυσωπ. T διεγείρει **b** 10 le. add. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 12
le. εὐρυμέλων: A em. et suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 13 δμῶνυμος
A em. Vill. εὐρυμέλων A em. Vill. 14 προφέρ. ἀρίσταρχος aut προφέρ.
πτολεμαῖος Lehrs, sed vid. excerptor Herodianum significare 19 sq. ἐκεῖνο
λέγειν — ἔχομεν bis in A 22 τέλους Bk., τούτου A πειραιῖος A em.
Bk. 23 πειραιῖως πειραΐδης καὶ T 23 sq. καὶ ἐν sq. T πειραΐδης κατὰ
διάστασιν BCE³ πειραΐδης E⁴ 26 δύναμιν h. e. vires suas; nam sibi ipse Aga-
memno vid. prospicere. Itaque sch. *a*² fortasse corruptum vel deformatum (cf.
Valk I 513) 27 ἀναπ. E⁴, ἀναπαύει δὲ conl. cum scholio Δ 228 *b* (v. διάστασιν)
BCE³ 29 (le.) σπεύδοντας ἴδοι Frdl. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 31 κακοπ
A suppl. Vill.

235 a.¹ {οὐ γὰρ ἐπὶ} ψεύδεσσι: Ἄρισταρχος ἀναγινώσκει *Hrd.*
 „ψευδέσσι“ ὡς σαφέσσι· τοῦτο γὰρ φησι θέλει δηλοῦν· οὐ γὰρ τοῖς
 ψεύσταις Τρωσὶ βοηθεῖ ὁ Ζεὺς. εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἠβουλόμεθα πα-
 35 ραλαβεῖν, ψεύδεσιν ἀνέγνωμεν ὡς „βέλεσιν“ (A 42 al.), ἵνα ἀπ’
 εὐθείας ἢ ἢ κλίσις: „ψεύδος τοῦκ ἔρει“ (γ 20). οὕτως δὲ καὶ Πτολε-
 μαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.) συγκατατίθεται Ἄριστάρχῳ. ὁ
 μέντοι γε Ἑρμαππίας ἀναγινώσκει ψεύδεσιν ὡς „τείχεσιν“ (H
 135), ἐπεὶ οὐδέποτε, φησίν, οἶδεν ὁ ποιητὴς ἀπλοῦν τὸ ψευδῆς, ἐν
 40 δὲ συνθέτῳ, „φιλοψευδῆς“ (M 164), „Ἀψευδῆς“ (Σ 46)· ἢ οἶδεν
 ἑτέρως λεγόμενον τὸ „ψευῆται τ’ ὄρχησταί τε“ (ὠ 261), συνεχῶς
 δὲ τὸ ψεύδος· „ὦ γέρον, οὔτι ψεύδος“ (I 115), „ψεύδος δ’ οὐκ ἔρει“
 (γ 20), „ἴσκε ψεύδεα πολλά“ (τ 203). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός (2, 45, 23):
 καὶ μᾶλλον π(ε)στέον Ἄριστάρχῳ ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ
 45 ἀληθεύειν. A

a.² {οὐ γὰρ ἐπὶ} ψευδέσσι: Ἄρισταρχος ἐπιθετικῶς ὡς
 σαφέσι. Ἑρμαππίας προσηγορικὸν ὡς „βέλεσι(ν)“ (Λ 657. π 277). T
 235—9. <οὐ γὰρ ἐπὶ ——— / ἄξομεν ἐν νήεσσιν>: *ex. | ex.*
 στρατηγικὸς ὁράται, ὃς τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐλπίδα νίκης ὑπέγρα-
 50 ψεν. ἐν βραχεῖ δὲ προὔτρεψε δύο προβαλῶν, θεοῦ βοήθειαν καὶ
 λαφύρων ἐλπίδα. | ἢ δὲ ἐπὶ (235) πρὸς τὸ ἀρωγός (235). b(BCE³
 E⁴) T

236 a.¹ <πρότεροι:> καὶ οὔτοι γὰρ παρὰ τοὺς ὄρκους ποιοῦσιν. *ex.*
 ἐκεῖνοι δὲ ἦρξαν. T^{II}

sq. vide ad B 99 (test.) 234 fort. exstabat nota de usu v. πῶ, cf. Eust. 467, 13:
 τὸ δὲ „μὴ πῶ τι“ ἀργὴν ἔχει τὴν παραπλήρωσιν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ μὴ τι, περιττοῦ
 κειμένου τοῦ „πῶ“, vide ad Z 143 (Hrd.), Ω 411 (ex.) 235 a Et. Gen. (B,
 deest A) ψευδέσσι: Ἄρισταρχος ψευδέσι ὡς σαφέσι· δηλοῖ γὰρ· οὐ γὰρ τοῖς —
 ἀπ’ εὐθείας τῆς ψεύδος. οὕτω †γευμασίας† ἀναγινώσκει (38) — φιλοψευδῆς. καὶ
 μᾶλλον πιστεύειν Ἄριστάρχῳ, fort. ex hyp. Iliad., cf. Eust. 467, 17; Beiträge 147;
 vide ad O 606. Φ 276 (Hrd.) οὐ γὰρ — ὁ Ζεὺς (34) cf. D ἐπεὶ οὐδέποτε (39) sq.
 cf. P. Maas, Mélanges Boisacq II (1938) 129 (ἐπιψευδέσσι ut Eust. 466, 23); W. F.
 Otto, Varia Variorum (Festgabe Reinhardt), 1952, 55 καὶ μᾶλλον (44) sq. ad Δ
 66 d, cf. Beiträge 121 235—9 ἢ δὲ ἐπὶ sq. ad A 67 b; de tmesi nominis cf. Call.
 fr. 246

32 (le.) οὐ γὰρ ἐπὶ del. Bk. 33 fort. σαφέσι δηλ. Bast, διδοῦν A 35 ψεύδεσι
 ἀνέγνωμεν ἂν Et. Gen. ὡς βέλεσι Et. Gen. 36 εὐθ.] εὐθείας τῆς ψεύδος Et.
 Gen. ἢ Bk. (Vill.), ἢ A δ’ οὐκ Hom. 37 συγκατατιθέμενος Bk. 37
 sq. ὁ μέντοι γε] οὕτω Et. Gen. 38 ἔρμ. cf. sch. a² ἀναγ. A, προσηγορικὸν
 ἀναγινώσκει Bk. ὡς τείχ. om. Et. Gen. 44 πιστέον A em. Bast 46 (le.)
 οὐ γ. ἐπὶ delevi 47 σαφέσι Ma., ἀφέσει T 48 le. addidi 49 στρατ. CE³
 στρατηγός BE⁴, στρατηγικός δὲ conl. cum scholio praecedenti T ὁράται T
 (Bk.), οὗτος ὁράται b τῆς ἀθ. b ῥαθυμίας T ἐλπίδι T 49 sq. ἐπέγραψεν
 b 51 τὸ ἀργός E³ 53 le. add. Li

a.² καὶ οὗτοι παρὰ τοὺς ὄρκους ποιοῦσιν, ὅτι πρότεροι 65
τῆς μάχης ἤρξαν. b(BCE³E⁴)

Did. 238 a.¹ <ἡμεῖς δ' αὐτ'>: Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ δέ. A^{int}
a.² ἡμεῖς ἄνευ τοῦ ἡμέν. Tⁱⁱ

ex. 240. οὐστινας αὖ μεθιέντας: εἰκὸς γὰρ ἐνίους ἀγνοεῖν τὸ
πραχθέν. b(BCE³E⁴) T 60

ex. 241. χολωτοῖσιν: τοῖς ἀπὸ κινήσεως λεγομένοις χολῆς ἢ πρὸς
χολὴν τοὺς ἀκούοντας ἀγούσιν. b(BCE³E⁴) T

ex. | ex. | ex. 242. ἰόμωροι: οἱ μὲν ἰῶν φύλακες, b(BCE³E⁴) T ἐν πλεο-
νασμῷ τοῦ μ. T ἔπονειδιστον δὲ τὸ μόνον τοξεύειν. ἀμέλει δὲ
εἰδότες οὐ τοξεύουσιν. οἱ δὲ περὶ ἰοὺς πεπονημένοι. | τετάρρακται δὲ 65
τῇ Μενελάου λύπη b(BCE³E⁴) T | ἢ περὶ τὴν μάχην καὶ τὸν πό-
λεμον ἀναστρεφόμενοι. T

Hrd. 243 a. ἔστητε: Πτολεμαῖος (p. 44 B.) φιλοῖ, ἐπεὶ γίνεται
στῆτε, τὸ δὲ ἀποπίπτον ἔφιλοῦται. καὶ ἀληθεύει. ἐνθάδε μέντοι γε
οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἔστατε ἕκτασις ἐγένετο τοῦ ἄ εἰς ἦ, στάτε δὲ 70
οὐ γίνεται· ἐνθεν δύναται δασύνεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸ ἔστιν τῷ ἔστήκα-
μεν τὸ ἔστατε. A

Ariston. b. <ἔστητε>: ὅτι μετείληπται τὸ ἄ εἰς τὸ ἦ, ἀντὶ τοῦ
ἔστατε. A^{im}

ex. c. τεθηπότες: εἰκὸς γὰρ ἐπὶ τῷ παραδόξῳ ἐκπεπληῆσθαι 75
αὐτοὺς. b(BCE³E⁴) T

ex. 243—5 a.¹ <τεθηπότες> ἡ ὕτε νεβροὶ <—— ἐστᾶσ'>:
πρόχειρον γὰρ εἰς φυγὴν ἔλαφος. καμοῦσαι δὲ ἀλλήλαις ἐμπεπληγ-
μένοι ἴστανται ἡ ὕτε νεβροί. καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἡλικίας προσέλαβεν. T

a.² εὔρε δὲ εἰκόνα καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀνδρῖαν ὀνειδίζου- 80
σαν· πρόχειρον γὰρ καὶ εἰς φυγὴν ἔλαφος. ἀλλὰ γὰρ καὶ καμοῦσαι
μάτην ἐκπεπληγμένοι λοιπὸν ἴστανται. b(BE³E⁴)

238 ad Φ 191; cf. Valk II 124 n. 184 241 ad O 209—10; vide ad B 241
242 cf. Eust. 467, 37; D, Ap. S. 91, 24 (exscriptum ad Z 479) ἀμέλει —
τοξεύουσιν cf. Eust. 467, 43 οἱ δὲ — πεπονημένοι ad Z 479 (ex.), cf. D, Or.
75, 12 (unde Et. Gen. [AB] ἰόμωροι). Vide ad Z 183 243 a ad Δ 246
a b cf. sch. D. Thr. (Σⁱ) 455, 15 243—5 a¹ — ἴστανται cf. Eust. 468, 17

57 le. add. Vill. 58 μὲν T, δέ Ma. 59 γὰρ ἐν. ἀγνοεῖν T γὰρ ἦν ἀγνοεῖν
αὐτῶν ἐνίους b 61 κινήσ. λεγ. om. T 61 sq. πρὸς — ἀκ. b εἰς χολὴν T
64 sq. ἀμέλει — τοξεύουσιν b ἀμέλει εἰδὼς οὐ χρῆται T 71 τῷ Bk., τὸ
A 71 sq. ἔστήκαμεν A, fort. ἔστήκατε 73 le. addidi (Frdl.) ὅτι A, fort. ἢ
διπλῆ, ὅτι 75 sq. αὐτοὺς post γὰρ b 77 le. T supplevi (cf. Valk I 148,
76) 78 sq. ἐμπεπληγμ. T, erat fort. ἐκπεπληγμένοι (cf. b) 80—2
coni. cum scholio Δ 243 c (v. ἐκπεπληῆσθαι) in b 80 ἀνδρῖαν BE⁴, fort. rectius

- 244 a. <αί:> τὸ „νεβροί“ (Δ 243) διχῶς. Tⁱⁱ ex. (?)
 b. πολέος πεδίοιο θέουσαι: ἡ διπλῆ διὰ τὸ ἄλλείπειν *Ariston.*
 85 τὴν διὰ πρόθεσιν, ἴν' ἢ διὰ πεδίου. A
 245 a.¹ <τίς σφι:> οὕτως Ἄρισταρχος μετὰ τοῦ ξ, τίς σφι. A^{im} *Did.*
 a.² σὺν τῷ ξ τὸ τίς. Tⁱⁱ
 246 a. <ἔστητε:> ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔστατε. A^{im} *Ariston.*
 b. <ἔστητε:> ἀντὶ τοῦ ἴστασθε, ὡς „ἐπίδρομον ἔπλετο
 90 τεῖχος“ (Z 434). Tⁱⁱ
 247 a.¹ ἢ μένετε Τρῶας <—— νῆες>: ἀνδρίας παρασκευα- *ex.*
 στικὸν σωτηρίας ἀπόγνωσις. T
 a.² ἀνδρίας ἐγερτικὸν ἅμα καὶ θάρσους σωτηρίας ἀπόγνω-
 σις. b(BCE³E⁴)
 95 247—8 a.¹ <σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες / —— θα- *Nic.*
 1 λάσσης:> αἱ διαστολαὶ ἐλθέμεν (247), θαλάσσης (248). A^{im}
 a.² σχεδὸν ἐλθέμεν <—— θαλάσσης>: καὶ εἰς τὸ
 ἐλθέμεν καὶ εἰς τὸ θαλάσσης βραχεῖα διαστολή. T
 a.³ βραχεῖα δὲ διαστολή καὶ εἰς τὸ θαλάσσης καὶ εἰς τὸ
 5 ἐλθέμεν. b(BCE³E⁴)
 249 a. αἱ κ' ὕμνιν: οὕτως τὸ αἱ κ' ὕμνιν διὰ τοῦ κ̄ δεῖ συν- *Did.*
 αλείφειν· ἔστιν γὰρ Αἰολικὴ ἢ ἀνωνωμία. A
 b. ὄφρα ἴδῃτ' αἱ κ' ὕμνιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων: *ex.*
 ἐπεὶ ἔλεγεν „οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι b(BCE³E⁴) T πατήρ Ζεὺς
 10 ἔσσειτ' ἀρωγός“ (Δ 235) b(BCE³E⁴) καὶ „αὐτὸς ἐπισ(σ)εῖρησι“
 (Δ 167), T συμβουλεύει τὸν οἰκίον πόνον προσεπεισφέρειν
 ὑπηρετοῦντας τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει· καὶ τὸ τραγικὸν (Eur. fr.
 432 N.²)· b(BCE³E⁴) T „αὐτὸς τι νῦν δρᾶ, ἰχούτως† δαίμονας
 κάλει· / T τῷ γὰρ πονοῦντι χῶ θεὸς συλλαμβάνει.“ τοῦτο οὖν
 15 πρῶτος Ὅμηρος εἶπεν. b(BCE³E⁴) T

244 a cf. Eust. 468, 38 b ad B 801 (Ariston.) 246 a ad Δ 243 a 249 a
 cf. sch. δ 94 ἔστιν γὰρ sq. cf. Ap. Dyc. pron. 98, 2

83 le. addidi νεβρόν T em. Ma. διχῶς sc. ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς 84
 le. Frdl. (Vill.), αἱτ' ἐπεὶ οὖν: A ἢ Bk., ὅτι ἢ A 86 le. addidi 88 le.
 add. Ddf. (Frdl.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 89 le. add. V 91
 le. T supplevi (auctore Vill.) 93 ἀνδρείας BE⁴ 95 sq. le. add. Vill. 2
 le. T supplevi 4 sq. cum scholio Δ 247 a² (v. ἀπόγνωσις) coni. b, distin-
 xi θαλάσσης — ἐλθ.] ἐλθέμεν καὶ εἰς τὸ θαλάσσης E⁴ 6 κ' ὕμνιν utroque loco A
 em. Bk. 6 sq. δεῖ συναλ. Vill., δεῖσον ἀλείφειν A 9 ἐπὶ ψεύδεσι C, ἐπιψευ-
 δέσει Hom. 9 sq. πατήρ ζεὺς ἔσσειτ' Hom. ζεὺς πατήρ ἔσσεται b 10 ἐπι-
 σείρησιν T suppl. Ma. 11 συμβ. — προσεπ. T συνεισφέρειν τὸν οἰκίον κελεύει b
 12 οἶονε τῇ τοῦ θ. ὑπῆρ. βουλ. b θεοῦ b θυμοῦ T καὶ τὸ τραγ. T, ὡς
 φησι καὶ ὁ τραγικὸς ἔνθεν λαβῶν b 14 χῶ Le T χῶς BCE³E⁴ γοῦν b

- ex.* 250. <κοιρανέων> ἔργα πρόποντα βασιλεῖ ποιῶν. b(BCE³E⁴)
- Ariston.* 251 a. <ἐπὶ Κρήτεσσι> ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρήτας. A^{int}
- Ariston.* | *ex.* b. ἐπὶ Κρήτεσσι: ἀντὶ τοῦ T πρὸς Κρήτας· καὶ „ἐπ’ ἄνθεσιν“ (B 89) ἀντὶ τοῦ πρὸς ἄνθη. | οὓς δὲ κατέλεξεν ἡ Ἑλένη²⁰ (cf. Γ 172—242), τούτους πάλιν ἡμῖν δηλοῖ, καὶ ὁ παραλέλοιπεν ἐκεῖ, τοῦτο ὧδε ἀναπληροῖ. b(BCE³E⁴) T
- ex.* c. οὐλαμὸν [ἀνδρῶν]: συστρ[αφέντων] ἀπὸ τῆς εἰλήσεως. T
- D ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν: ἀνὰ τὸν θόρυβον ——— 25 ἀνδρῶν. A
- Nic.* 253 a. Ἰδομενεὺς μὲν <ἐνὶ προμάχοις συτὶ εἵκελος ἄλκην>: ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου διαστολή βραχεῖα· κοινὸν γὰρ τὸ „ᾧτρυνε φάλαγγας“ (Δ 254). A
- ex.* b. συτὶ εἵκελος: διώκειν γὰρ οὐ δύναται ὡς μεσαιπόλιος.³⁰ ἢ ὅτι δεῦτερος μετὰ λέοντα. Αἴας δὲ (e. g. Λ 548) καὶ Ἀγαμέμνων (e. g. Λ 113) καὶ Ἀχιλλεὺς (e. g. Υ 164) εἰς λέοντος εἰκόνα φέρονται ἄλκιμωτάτου ζώου. b(BCE³E⁴) T
- ex.* 254. πυμάτας ᾧτρυνε φάλαγγας: οὐκ εἶπε συνῆν αὐταῖς. ἀλλ’ οἰονεῖ ἔρεισμα αὐτῶν. ἦσαν οὖν οἱ μὲν ἐχόμενοι ἔργου, οἱ δὲ³⁵ παρασκευαζόμενοι. τὸν πλεονα δὲ πόνον ἀναδέχεται καὶ τὸ τιμιώτερον ἐξίστησι τῷ βασιλεῖ. τινὲς δὲ πύματα τὰ ἀριστερὰ τῆς παρατάξεως. b(BCE³E⁴) T
- D φάλαγγας: τάξεις τῶν στρατιωτῶν ——— φάλαγγας καλοῦμεν. A⁴⁰
- ex.* 257. περὶ μὲν σε τίω: τῶν τιμῶν αὐτὸν ὑπομνήσας προθυμότερον εἰς τὸ παρὸν ποιεῖ, b(BCE³E⁴) T τῶν αὐτῶν ἐπιέμενον πάλιν. b(BCE³E⁴)

250 cf. D ad B 207 251 a ad B 89 b (Ariston.). Vide ad Δ 273 b ἀντὶ τοῦ ὡς sq. cf. Eust. 469, 37 b οὓς δὲ sq. ad Δ 258 b c cf. Or. 113, 13 (unde Et. Gen. = EM. 640, 28): οὐλαμός· ἡ συνεστραμμένη τάξις· παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. ὅθεν καὶ τὰς τρίχας οὐλάς φαμεν, in sede scholiorum (Beiträge 289), sim. Ap. S. 124, 20, brevius D, sch. Nic. th. 611. Vide ad Υ 113 (ex.) 257 fort. erat nota Herodiani de accentu v. περὶ, ad A 258 a. Δ 46 a. Vide ad Θ 161

16 le. add. Li 17 le. add. Bk. (Vill.) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. ὡς ἐπὶ vide ad Δ 334—5. E 249 18 κριτάς A em. Vill. 19 le. Ddf., ἦλθε δ’ ἐπὶ κρήτεσι T, om. b καὶ T ὡς b 20 ἀντὶ — ἄνθη T, εἰαρινοῖσιν (= Hom.) b ἢ om b 21 παρέλιπεν T 23 litt. a bibliopego obfuscatas suppl. Ma. (οὐλαμὸν: συστρέφει V^c) 25—6 pone sch. Δ 254 (A = D) in A, trps. Vill. 27 sq. le. A suppl. Vill. 30 γὰρ οὐ b οὐ T μεσα[. . .]λιος (sustulit bibliopegus T 31 δεύτ. μετὰ λ. dub. scripsi, δεύτερ[.]λέοντα (a bibliopego sub-lata) T, δεύτερον λέοντος οὓς b 35 οἰονεῖ Ma., οἶον εἰς b T αὐτῶν ἦν b, fort. rectius 36 sq. τὸ τιμ. ἀφήσι b, fort. τοῦ τιμιωτέρου (vel τῶν τιμιωτέρων) ἐξίσταται 41 (le.) περὶ scripsi, πέρι T 41 sq. τιμῶν et παρὸν absc. in T αὐτὸν] αὐτῶν C

258 a. ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ: πτολέμῳ τῇ διαιρέσει τῶν ex.
45 λαφύρων. b(BCE³E⁴) T

b. ἡ δ' ἄλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ: ἄλλοίῳ προεδρία, συμβουλή. ex.
ὅσα δὲ εἶπεν Ἐλένη, ἀνακεφαλαιοῦται, Ἰδομενεὺς „θεὸς ὧς“ (Γ 230),
Αἴας „ἔρκος Ἀχαιῶν“ (Γ 229), Ἀγαμέμνων ἀγαθὸς βασιλεὺς (cf. Γ
179), Ὀδυσσεὺς δόλιος (cf. Γ 202). b(BCE³E⁴) T

50 259. ἡ δ' ἐν δαίθ', <ὄτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα οἶνον>: ex.
τίμιον τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὧς καὶ ἔτι νῦν παρὰ Κυμαίοις.
γερούσιον δὲ τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον· κατελείπετο γάρ τι τῶν
λαφύρων εἰς τὰς κοινὰς εὐωχίας. b(BCE³E⁴) T

260 a.¹ <ἐνὶ κρητῆρσι> Ἀρίσταρχος ἐνικῶς „ἐνὶ κρητῆρι“. A^{im} Did.

55 a.² „κρητῆρι“ ἐνικῶς. Tⁱⁱ

262 a. δαιτρὸν πίνωσιν, <σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεῖ>: ὅτι Ariston.
διὰ παντὸς αἰ τράπεζαι παρέκειντο καὶ πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ
ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς μέρος ἐνεχεῖτο. A

b. <δαιτρὸν> μεριστόν, διαιρετόν. Tⁱⁱ D

60 266. ἐρίηρος ἑταῖρος: συντόμως ἄρα καὶ μετρίως· οὐ γὰρ ἀρι- ex.
στεύσειν ὑπισχνεῖται, ἀλλ' οὐκ ἀδικήσειν τὴν ἑταιρίαν. b(BCE³) T

269. {ἔπει} σύν γ' ὄρκια {ἔχευαν}: διὰ τοῦ ν̄ τὸ σύν γ' ὄρκια· οὐ Did.
γὰρ συνῆπται. ἐπὶ δὲ τῶν συνθέτων αἰ μεταβολαί. A

270. <θάνατος καὶ κήδεα>: ἥλλακται ἢ τάξις. Tⁱⁱ ex.

65 273 a. ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι: ὅτι ἡ τάξις Ἰδομενέως πλησίον Ariston.
Αἴαντος. πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον
(cf. B 558). A

b. ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι: ἀντὶ τοῦ πρὸς Αἴαντας. T Ariston. (?)

258 b ὅσα δὲ εἶπεν sq. ad Δ 251 b 259 παρὰ Κυμαίοις ad A 463 (ex.) γε-
ρούσιον — διδόμενον cf. Eust. 470, 6; D, Ap. S. 54, 19; sch. v 8 262 a ad
Ω 476, cf. sch. η 174, Athen. 5, 192 f, brevis 1, 11 f. 1, 13 d b cf. Eust. 470,
11; Plut. mor. 156 e. Vide ad A 468; — μεριστόν Et. Gud. 330, 26 Stef. 266
aliter Eust. 470, 27 268 h(P¹¹): φιλικῶς συμβουλεύει. εἰσὶ δὲ οἰκεία ταῦτα τῇ
ἡλικίᾳ καὶ φιλίᾳ Ἰδομενῆος, originis incertae, fort. e scholiis 270 ad Δ 308 b
273 a ad B 558 (test.) b ad B 89 (Ariston.). Vide ad Δ 251 a

44 le. T, fort. delendum πτολ. τῇ T, τῇ b (fort. rectius) 46 ἀλλ.² T,
ἀλλοίῳ δὲ τῇ (coni. cum scholio praecedenti) b, fort. delenda συμβ. scripsi,
τῇ συμβουλή b συμβουλίᾳ T 47 ὁ ἴδου. C 50 le. T suppl. Vill. (ἡ δ'
— ὅτε iam V), om. b 51 τίμιον b V τί[. . .] T (absc.) τοῖς πα[.]
T (absc.) 52 δὲ absc. in T τὸν] τὸ E³ δι[. . .]μενον T (absc.) τι
om. T 53 τὰς b V. absc. in T 54 le. add. Bk. (Vill.) 56 le. A
suppl. Vill. ὅτι A, ἡ διπλή, ὅτι Vill. 59 le. add. Bk. μερ. T μεμερισ-
μένον D 60 (le.) ἑταῖρου T em. Ma. 61 ἑταιρέϊαν BE³ 62 (le.) ἐπει
et ἔχ. seclusi, ὄρκια pro ὄρκι' scripsi 63 συνθ. Pluyg., συν ss. θ A 64
le. add. V^c 65 ὅτι A, ἡ διπλή, ὅτι Pluyg.

ex. 274 a. νέφος εἶπετο πεζῶν: τινὲς νέφος τὸ ἄτακτον πλήθός φασιν. b(BCE³E⁴) T 70

ex. b. νέφος: τὸ πυκνὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς φάλαγγος μιᾷ λέξει περιέλαβεν εἰκάσας μέλανι καὶ σκυθρωπῶ νέφει. ἀπὸ δὲ τῆς μεταφορᾶς καὶ εἰκόνα πεποίηκεν. A b(BCE³E⁴) T

ex. 275—8. αἰπόλος ἀνὴρ (—— λαίλαπα πολλήν): ὑψίνομοι γὰρ αἱ αἴγες καὶ δύσριγοι. καλῶς δὲ ἀπὸ ὕψους ὄρᾳ, οὐδενὸς ἐπιπροσθούντος τῇ θεᾷ. πελάγιον δὲ νέφος ὄμβρον ἐπάγει. εὐ δὲ καὶ ὑπὸ Ζεφύρου ἐλαύνεσθαι φησιν αὐτό· αὐτὸς γὰρ μάλιστα συνάγει νέφη καὶ δεινὴν χειμῶνος ἀπειλήν, Εὐρος δὲ καὶ Νότος χειμῶνα παύουσι διαλυομένων εἰς ὄμβρον τῶν νεφῶν. παρεικάζει δὲ τὸν μὲν Αἴαντα Ζεφύρω, τὸν δὲ στρατὸν νέφει, τοὺς δὲ Τρώας τῶ ποιμένι. b(BCE³E⁴) 80
T

D 276. Ζεφύριοι: ὅτι ἀπὸ τοῦ —— οἱ ἀρχαῖοι. A

Ariston. | 277 a.¹ τῶ δὲ τ' ἀνευθεν ἰόντι (μελάντερον ἢ ὕτε πίσσα):
Did. | Nic. ὅτι ἰδίως εἴρηκεν οὔτε μελάντερον πίσεως οὔτε μέλαν ὡς πίσσα, κέχρηται δὲ τῶ συγκριτικῶ ἀντὶ ἀπλοῦ. | τὸ δὲ ἰόντι Ἄρισταρχος διὰ 85
τοῦ εἰ, ὃ δὲ Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ἰ. | στικτέον δὲ μετὰ τὸ μελάντερον, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον ἢ ὕτε πίσσα, ἴν' ἦ: τῶ αἰπόλῳ πόρρω διατελοῦντι μελάντερον αὐτῶ καταφαίνεται τὸ νέφος καὶ ὅμοιον πίσση. A

Did. a.² ἐόντι: οὕτως Ἄρισταρχος, Ζηνόδοτος δὲ „ἰόντι“, κα- 90
κῶς. T

a.³ Ἄρισταρχος ἐόντι. A^{im}

D | ex. b.¹ μελάντερον ἢ ὕτε πίσσα: μέλαν, | ὡς „ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί“ (π 216). ἢ τῶν ἄλλων νεφῶν μελάντερον. T

ex. b.² ὡς „ἀδινώτερον“. μελάντερον δὲ ἐστὶ τῶν ἄλλων νεφῶν. b 95
(BCE³E⁴) 1

274 b cf. D, Porph. 1, 131, 30, Eust. 471, 19. Vide ad P 243 (ex.), Ψ 133 (A) καταπληκτικὸν ad Δ 282 a 275—8 — αἴγες cf. Eust. 472, 25 πελάγιον (76) — τῶν νεφῶν (79) cf. Eust. 472, 9 277 diplo periestigm. ante versum in A, fort. deest pars scholii Aristonici, sc. de lectione Zenodotea (ἰόντι) a (Did.) ad Δ 230. N 415. X 85, cf. sch. δ 527. λ 58 (Did.); D, Eust. 471, 28. Vide ad Δ 426 a a¹ — ἀπλοῦ (85) cf. Eust. 472, 33; Polyb. barb. 286, 17, Tz. ex. 86, 26. Vide ad A 32 b (test.), Δ 139 b. Δ 832 στικτέον δὲ (86) sq. cf. Friedl., Nic. 21

69 sq. τινὲς δὲ sq. in fine sch. Δ 275—8 (coni. cum v. ποιμένι) in b 71 le. Bk., μελάντερον ἢ ὕτε πίσσα: A, εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ: T, om. b 71—3 τὸ πυκνὸν sq. pone sch. Δ 279 in A, trps. Vill. 73 τὴν εἰκόνα Ma. 74 le. T supplevi, om. b 74 sq. ὑψίνομοι C 75 ad om. T δύσρ. b διώρυγοι T 77 οὔτος Bk. νέφη συνάγει b 79 sq. παρεικάζει — ποιμένι b εἰσι δὲ αἴας στρατὸς τρῶες T 82 pone sch. Δ 277 a¹ in A, trps. Vill. le. Vill., [ἔφυρος: A 83 le. A suppl. Vill. 84 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill., fort. rectius ἢ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι (cf. test.) μέλαν ὡς Vill., μέλανος A πίσσα A em. Bk. 90 le. scripsi, ἰὸν κατὰ πόντον: T 95 δὲ ἐστὶ τ. ἄλλων] τῶν ἄλλων ἐστὶ E⁴

278. λαίλαπα: τὴν μεθ' ὑετοῦ αὔραν· „ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα *ex.*
κελαινή βέβριθε χθών“ (Π 384). **b**(BCE^{3E4}) **T**

279. ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα: κύουσα γὰρ οἷς, ἐὰν ἕξω *ex.*
ἀκούση βροντῆς, ἐκτιτρώσκει. **A b**(BCE^{3E4}) **T**

281. πυκιναί: πυκνούμεναι γὰρ καὶ μελαινόμεναι ὀρώνται. **b ex.
(BCE^{3E4}) **T****

282 *a.* κυάνεαι (σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι): ὅτι *Ariston.* | *ex.*
Ζηνόδοτος γράφει „ἠρώων σάκεσιν“. γέγονεν δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ *Nic.* | *Did.*
μέλανος νέφους (cf. Δ 277) πρὸς τὸ κυάνεαι. | τοῦτο δὲ οἶον πυκναί
(cf. Δ. 281)· αἱ γὰρ ἀραιαὶ νεφέλαι διαλυεῖς. | διασταλτέον δὲ βραχὺ
ἐπὶ τὸ σάκεσιν (τε), ἵνα διὰ μὲν τὰ ὄπλα καταπληκτικαὶ ὦσι, τοῖς δὲ
δόρασι πεφρικυῖαι, τουτέστιν ὠρθωμένα ἔχουσαι τὰ δόρατα. **A** | ἡ
ἐτέρα δὲ τῶν Ἀριστάρχου „βεβριθυῖαι“ εἶχεν. **AA^{im}** καὶ μήποτε
λόγον ἔχει, ὡς ἐκεῖ „βεβρίθει δὲ σάκεσ(σ)ιν“ (π 474). **A**

b. (κυάνεαι σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι) πεφρικυῖαι: ὠρθω- *ex.* | *Nic.*
μένα. καὶ „ἔφριξεν δὲ μάχη“ (N 339). | βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ *Did.* | *ex.*
σάκεσιν τε· ἐξ αὐτῶν γὰρ ἦσαν μέλαινα, ἐκ δὲ τῶν δοράτων
ὠρθωμένα. **b**(BCE^{3E4}) **T** | Ἀρίσταρχος δὲ „βεβριθυῖαι.“ | τὸ δὲ
πεφρικυῖαι ἐκ τοῦ φρίσσω. **T**

285. Ἀργείων ἡγήτορες: τοῦτο προτρεπτικῶς. ἡ πρόμαχοι καὶ *ex.*
ἡγούμενοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐν ταῖς μάχαις. **A b**(BCE³) **T**

286 *a.* σφῶϊ μὲν· (οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν· οὐ τι κελεύω): *Nic.*
διαστολὴ ἐπὶ τὸν μὲν, ἐπὶ δὲ τὸ ὀτρυνέμεν ἀνυπόκριτος. **A**

b. σφῶϊ μὲν· (οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν· οὐ τι κελεύω): *Nic.* | *ex.*
εἰς τὸ μὲν διαστολὴ, εἰς δὲ τὸ ὀτρυνέμεν ἀνυπόκριτος. τὸ δὲ ἐξῆς,

278 — αὔραν ad Π 384 (T), cf. D, D ad Λ 306, sch. 1 68. μ 314. 400 279
οἷς ad K 485. 486 (Ariston.) 281 ad Δ 282 *a* 282 *a* πυκναί (10) — διαλυεῖς
ad Δ 281, cf. D καταπληκτικαὶ ad Δ 274 τουτέστιν (13) — δόρατα cf. D,
Eust. 473, 1 βεβριθυῖαι ad H 62 *b* (Did.); cf. He. β 436 *b* — μάχη ad N
339 (bT) ὠρθωμένα cf. Or. 158, 24 286 *b* τὸ δὲ ἐξῆς — ὑμᾶς² (27) cf. Hrd.

2 λαίλ. — αὔραν] λαίλαψ δὲ ἐστὶν ἡ μεθ' ὑετοῦ αὔρα E⁴ αὔραν C 4 le. T,
ρίγησέν τε ἰδών: A, om. **b** ἡ οἷς **b** 5 ἐξαμβλοῖ **b** 8 le. A suppl. Vill. ὅτι
A, ἡ διπλῆ (rectius δ. περιστιγμένη), ὅτι Vill. 11 ἀραιαὶ A em. Vill. 12
τε add. Frdl. 13 ὠρθόμενα et δώρατα A em. Vill. 14 δὲ om. A^{im} βεβρηθυῖαι
A 15 σάκεσι A suppl. Ldw. 16 le. T supplevi (auctore Vill.), om. **b** 16
sq. ὠρθ.] ὀρμώμεναι· ὀρθοῖαι ἰστάμεναι C 17 ἔφριξε BE^{3E4} 18 τε om. **b** με-
λανθεῖσαι **b** δοριάτων E⁴ 19 ὀρθωθεῖσαι **b** 20 φρίσσω Ma., φρίκω T
21 le. Bk., αἰαντ' ἀργείων ἡγήτορες: T ἡγήτορες: A, om. **b** 22 ἔλλ. om. C
23 le. A supplevi 25 le. T suppl. Vill., om. **b** 26 τὸ δὲ **b** εἰς δὲ τὸ T

ὕμᾱς μὲν οὐτι κελεύω μάχεσθαι· οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν ὕμᾱς. **b** (BCE³) **T** | καὶ Ἰδομενέα μὲν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ὑπέμνησε, τοὺς δὲ τῆ φιλοτιμίᾳ προὔτρέψατο. **b**(BE³) **T** τινὲς δὲ τὸ σφῶϊ ἀντὶ δοτικῆς. **T**

30

ex. (?) 287. <λαόν:> τὸν Ἑλληνικόν. **T**ⁱⁱ

ex. 289 *a.* τοῖος πᾶσιν θυμός: πᾶσι τοῖς ἡγεμόσιν, ἴνα πρὸς τοὺς ὁμοτίμους ἢ σύγκρισις ἦ. **b**(BCE³E⁴) **T**

ex. *b.* τοῖος πᾶσιν θυμός: ἐπὶ δὲ Νέστορος „τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες“ (B 372). μᾶλλον οὖν φρόνησιν ἐπαινῶν φαίνεται. **b** 35 (BCE³E⁴) **T**

ex. 295—6. Πελάγοντα <—— Βίαντα>: Πελάγων, Ἀλάστωρ, Βίας καὶ ἐν Τρωσί (cf. E 695. 677. Υ 460). **b**(BCE³) **T**

Ariston. | *D* 295. ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα <Ἀλάστορά τε Χρομίον τε>: ὅτι τρίτος οὗτος Χρομῖος Πύλιος. πρὸς τὰ Πυλαιμένους. | οὗτοι δὲ 40 ταξιάρχαι ὑπῆρχον. βασιλεὺς δὲ πάντων τῶν Πυλίων Νέστωρ. **A**

ex. 296. <αἴμονά τε κρείοντα>: ἄδηλον, ποῖον κύριόν ἐστιν. **T**ⁱⁱ

ex. 297—9. ἵππηϊας μὲν πρῶτα <—— ἔλασσειν>: οὐ δεόντως, φασί, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἵππεῖς ἔχουσι κινδύνου ὄντος, εἰ τροπὴ γένοιτο τῶν ἵππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν φάλαγγα. 45 ἄγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὀπισθέν εἰσιν, ὅπως τῶν ἵππέων ὑποχωρούντων διίστάμενοι δέχονται αὐτούς — ἀλλαχοῦ φησι· „τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;“ (Δ 371) — καὶ πάλιν ἐνούμενοι ὡσεὶ τείχος δέχοντο τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξύ δὲ δύο ἀνδρείων ἓνα κακὸν ἔβαλεν.

rhet. fig. 95, 14 τινὲς δὲ sq. cf. Eust. 473, 28 295 — Πυλαιμένους ad B 517 *a* τρίτος οὗτος vide ad B 858. P 218 (Ariston.) 297—9 Eust. 474, 38: Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἀπίων φασὶ κατὰ πλινθίον γενέσθαι τὴν τοῦ Νέστορος τάξιν, τουτέστι κατὰ στίχους ἐπιμήκεις, τὸν αὐτὸν ἔχοντας ἀριθμόν, καὶ μεταξύ τῶν δύο στίχων ὁδὸν τινα εἶναι, ὅπως δι' ἐκείνης καὶ προελθεῖν δύνασται βουλόμενοι καὶ ὑποστρέψαι πάλιν. ταύτης (sc. τῆς τάξεως) δὲ τὰς μεταξύ ὁδοῦς γεφύρας ὁ ποιητὴς καλεῖ. καὶ τοιοῦτου, φασί, τοῦ διαστήματος ὄντος οὐκέτι συμβαίνει οὔτε ἐπισκο-

27 ὕμᾱς² om. **b** 28 καί² om. **T** 31 *le.* add. *Ma.* 32 τοὺς om. **b** 34 *le.* (et sch.) conī. cum scholio praecedenti **T**, dist. *Ma.*, om. **b** ἐπὶ δὲ pone sch. *a* (conī. cum v. ἦ) **b** 35 συμφράδμ. om. **b** μᾶλλον — φαίν. **T** φαίνεται οὖν προτιμᾶν ἀνδρίας (BE³, ἀνδρείας CE⁴) φρόνησιν **b** 37 *le.* **T** supplevi, om. **b** 37 sq. καὶ ἄλ. καὶ βίας **b**, fort. ἀλάστωρ, χρομῖος (cf. E 677), βίας 38 τρωσίν εἰσιν **b** 39 *le.* *A* suppl. *Vill.*, χρομίον τε: *Bk.* 40 ὅτι *A*, ἢ διπλῆ, ὅτι *Vill.* τὰ] τὰ περὶ *Cob.* (vide ad B 517. 837) 42 *le.* add. *Bk.* 43 *le.* **T** supplevi, om. BCE³; ἄλλως (pone *Porph.*, cf. test.) E⁴ 44 sq. γένηται **b** 45 φάλαγγα **T** τάξιν **b** 46 ὀπιθεν **b** 47 et 48 δέχοντο] δέχωνται *Ma.* (cf. *Eust.*), at vide *Schwyzler-Debrunner* 338 (praeterea ad H 114 b²/a²) 47 αὐτούς **b** αὐτοῖς οἱ πεζοὶ **T** 47 sq. ἀλλαχοῦ — γεφύρ. **T** ὁ καὶ γεφύρας πολέμου καλεῖ **b** τί *Hom.* πῆ **T** 48 ὡσεὶ **T** ὡς **b** 49 ἀνδρῶν **T** ἔβαλλε **b**, fort. recte (cf. *D*)

50 τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρατος
λαμβάνουσιν, τοὺς δὲ κακοὺς τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων
καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζωνται πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν
ἐπιτάσσων **b**(BCE³E⁴) **T** περὶ τοῦ πολέμου· ἄλλως δὲ οὐκ ἠδύ-
ναντο ἕκαστοι κατὰ ἡγεμόνα τοὺς ἵππεάς ἔχειν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρως,
55 μῖς παρατάξεως ἐξ ὄλων οὔσης καὶ συνεχοῦς. **T**

Ἴππησας μὲν πρῶτα: πρῶτους εἰκὸς εἰρῆσθαι ——— ἀναγ- *D* | *D*
καίη πολεμίζη· | ἐπὶ γὰρ μετώπου ——— κακὸν ἔβαλλεν. **A**

297—8. Ἴππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, / *Nic.*
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὄχεσφι·
60 κοινὸν γὰρ τὸ στήσε (298). **A**^{int} **b**(BCE³) **T**

299 *a.* ἔρκος ἔμεν πολέμοιο: ὅπως τῶν ἵππέων ὑποχωροῦν- *ex.*
των ὡσεὶ τεῖχος δέχοιντο τοὺς ἐπιόντας οἱ πεζοί. **b**(BCE³E⁴) **T**

b. κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασσεν: ἵνα μιμοῖντο τοὺς ἔμ- *ex.*
προσθεν καὶ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν ἐπειγοῖντο. ἦτοι δὲ τοὺς πάντων κακοὺς
65 ἦ τοὺς τῶν πεζῶν· οἱ δὲ ὅτι ἐν τοῖς δύο τάγμασι τοὺς κακοὺς ἐμέσσασεν.
b(BCE³E⁴) **T**

τεῖσθαι τοὺς πεζοὺς ὑπὸ τῶν ἵππέων, ὡς αἰτιῶνται τινες τὴν τοῦ Νέστορος ἑκταξιν, οὔτε συμπατεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων· ἀναχωροῦσι γὰρ διὰ τῶν καλουμένων γεφυρῶν, fort. *ex hyp.* *Iliad.*, cf. *Porph.* 1, 73, 10, quem scholia uberiora legisse credideris: . . . λυεὶ δ' Ἀριστοτέλης (fr. 152 R.)· ἢ οὐ πρὸ τῆς φάλαγγος λέγειν τοὺς ἵππεῖς φησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κέρασι. καὶ οὗτοι πρῶτοι εἶεν ἄν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ τόπω διορίζει, ἀλλ' ἐναλλάξ μεταξύ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέστερον. πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν ἵππέων ὥστε τὰ μὲν κρατεῖν τοὺς ἵππεάς, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζοὺς, πανταχοῦ δὲ μεταξύ τῶν ἀνδρείων, ἵππέων τε καὶ πεζῶν, τετάχθαι τοὺς κακοὺς, ἦτοι ἵππεάς τε καὶ πεζοὺς. | ἄλλοι δὲ, οὐδὲν ὄλως τῷ τόπῳ διορίζειν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ λέγειν πρῶτους καὶ μέσους καὶ τὸ ὀπισθεν ὑστέρους, ἵνα πρῶτοι μὲν συμβάλλωσιν οἱ ἵππεῖς οἱ ἀνδρείοι, μεθ' οὓς ἐπιφέρονται οἱ χείρους τῶν ἵππέων τε καὶ πεζῶν οἱ ἀνδρείοτατοι. | οἱ δὲ, ὅτι οὐχ ὡς ἐπιτιμᾶται ἔταξε· καὶ γὰρ Βοιωτοῖς οὕτω τάττειν δοκεῖ. ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἢ λύσις. | οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ πρῶτον δηλον τὸ δεξιὸν κέρασ, ὀπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν. πρῶτους οὖν εἰκὸς εἰρῆσθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους (κέρως *D*) ἑστῶτας, ὀπισθεν δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὧν εἰκὸς μεταξύ τετάχθαι τοὺς δειλοὺς· οὕτω γὰρ καὶ λόγον ἔξει τὸ „ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίη πολεμίζη“ (Δ 300; τὸ γὰρ πρῶτον sq. eadem fere quae hab. *D*) οὐ δεόντως — ἔβαλεν (49) cf. *Eust.* 474, 28 ὅπως (46) — δέχοιντο αὐτοὺς ad Δ 299 *a* τινὲς δὲ cf. *D* et *D* ad Δ 299. Vide ad Δ 297—8 299 *a* ad Δ 297—9 *b* — ἐπειγοῖντο

50 δεξ. καὶ om. **C** κέρως **b**, fort. recte 51 λαμβ.] λαμβάνουσι καὶ ἐπὶ
τοῦ δεξιοῦ **C** 57 πολεμίζη *Hom.* et *D*, πολεμίζειν **A** 58 sq. *1e. Frdl.*, σὺν
ἵπποισι καὶ ὄχεσφι: **T**, om. **A** **b** 59 βραχὺ **CE**³**T**, om. **A**, βραχὺ δὲ *ronc*
sch. Δ 297—9 (*coni. cum v. ἐπιτάσσων*) **B** ἐπὶ **A** εἰς **bT** 60 στήσεν (= *Hom.*) **b**
61 ὅπως **T** ἵνα **b** 62 ὡσεὶ — πεζοῖ **T** οὗτοι τοὺς ἐπιόντας δέχοιντο
b 63 κακοὺς — ἵνα **T**, μέσον δὲ τοὺς κακοὺς ἵνα (ὅπως **E**⁴) *post sch.* *praecedens*
(*coni. cum v. δέχοιντο*) **b** 64 ἦτοι δὲ τοὺς **T** κακοὺς δὲ ἦτοι τοὺς ἐκ **b** κα-
κοὺς om. **b** 65 τῶν **T** ἐκ μόνων **b** ἔμεσ.] μεσάζειν ἐκέλευσεν *manvlt*
Nickau

- Did.* c. <ἔλασσαν·> οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλασσαν. ἄλλοι δὲ „ἔεργεν“. A^{int}
- ex.* 301 a. <ἵππεῦσιν μὲν πρῶτα·> ποῦ ὁ δέ; T^{il}
- ex.* b. ἵππεῦσιν μὲν πρῶτα: ἐπεὶ μὴ μεταβαίνει εἰς ἄλλην 70 φάλαγγα, οὐκ ἐπάγει τὸν δέ. T
- ex.* 302. σφοῦς ἵππους ἐχέμεν: ἐπὶ τόπων τὰς φάλαγγας πολεμεῖν καὶ μὴ διαλύειν τὸ στίφος. θαυμασίως δὲ καὶ τὸ λιποτακτεῖν ἀνεῖλε μὴδὲ τοῖς ἀριστεύουσιν ἐάσας τρόπον ἐκτροπῆς b(BCE³E⁴) T μὴδὲ τοῖς ἄλλοις· b(BCE³E⁴) ἴσον γὰρ ἑκάτερος τῇ οἰκείᾳ ἀπουσίᾳ 75 λυμαίνεται τὴν τάξιν. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 303 a. <μηδέ τις ἵπποσύνη τε καὶ ἠνορέφει πεποιοῦς·> ὅτι ἀπέστρεφε τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς (sc. Δ 304—9), σχηματίσας ὡς ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἶποι. A^{int}
- ex.* b. μηδέ τις ἵπποσύνη τε: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ 80 μιμητικὸν μέτεισιν. b(BCE³) T
- ex.* 306. ἔτερ' ἄρμαθ' ἵκηται: τὰ τῶν πολεμίων· εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν ὁμοφύλων, εἶπεν ἂν ἄλλα· πολλαὶ γὰρ αἱ τάξεις. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 307 a. ἔγχει ὀρεξάσθω, <ἐπειῆ πολὺ φέρτερον οὕτω>: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι ἐκ τοῦ ἔγχει ὀρεξάσθω ἐστὶν 85 ἔγχει παταξάτω τις αὐτόν, ὥστε παραλείπει τὸ τίς καὶ τὸ αὐτόν. καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦτο συνίστησιν, ἐπειῆ πολὺ φέρτερον οὕτω τὸ ἓνα τεθνάναι ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι. A

cf. Xen. mem. 3, 1, 8, Cyr. 6, 3, 25 et 27 302—3 diple ante versum Δ 302, deest ante versum Δ 303 in A, fort. error scribae 303 a ad l 685. Π 203. 496, cf. sch. α 40. Vide ad l 254 (Ariston.) b ad Δ 127 a 306—16 cf. pap. III 307 Eust. 475, 28: . . . τουτέστιν, εἴ τις ἄρματος πολεμίου κρατήσῃ, μὴ ἀρκεσθήτω, ἵνα τυχὸν καὶ εἰς τὰς νῆας κατάγῃ τὸ κρατηθέν, ἀλλὰ ἔγχει πάλιν πολεμείτω, ἵνα καὶ τι πλεόν κατορθώσῃ et 475, 38: ἄλλοι δὲ καὶ οὕτω νοοῦσι τὸ τοῦ Νέστορος παράγγελμα· εἴ τις τὸ οἰκεῖον ἀφείς εἰς ἑτέρου ὁμοεθνοῦς ἄρμα ἔλθοι, δόρυ ἐκείνος ὁ ἕτερος ἀνωθεν ὀρεξάσθω καὶ ἐκτείνας αὐτὸ ἀνακομισάτω ἐπὶ σωτηρίᾳ εἰς τὸ ἴδιον ἄρμα τὸν εἰς αὐτόν ἐλθόντα a cf. pap. III; Plut. mor. 28 b; — τις αὐτόν ad N 287. Y 223 (Ariston.), cf. D, Eust. 475, 30 παταξάτω cf. Et. Gud. 396, 24 Stef. καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον sq. cf. Eust. 475, 41 (pone v. αὐτόν ἐλθόντα): κατὰ δὲ ἑτέρους ἐκείνος ὁ ἕτερος ὁμοεθνῆς ὁ τὸ ἄρμα ἔχων, ἔγχος ἐκτείνας, παταξάτω τὸν τοιοῦτον, ἵνα δηλαδὴ μηδεὶς τὸ ἴδιον ἀφῆ ἄρμα φόβω τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφύλου τρωθῆναι καὶ

67 le. add. Bk. (Vill.) 69 le. addidi, sch. supra v. Δ 297 scriptum huc traxi
 72 τόπων T τῶ b 73 λιποτακτεῖν b ἀνεῖλε T κωλύει b 74 μὴδὲ¹
 (post ἀνεῖλε) T μὴ δὲ b μὴδὲ² (ante τοῖς ἄλλοις) μὴ δὲ E⁴ 75 ἴσως b
 77 le. add. Frdl. 78 ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀπέστρεφε A em. Frdl. 81
 μέτεισιν om. T 84—8 pone sch. A (= D) [sc. τοῦτο τὸ ῥῆμα — πολεμείτω]
 in A, transposui 84 le. A suppl. Vill. 86 αὐτόν¹ Frdl., αὐτῶν A

b. <ἔγχει ὀρεξάσθω> ἐκ τοῦ παρεπομένου· οἱ γὰρ ἀπο- *ex.*
90 θνήσκοντες ἐκτείνονται. b(BCE³) Tⁱⁱ

c.¹ ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειῆ πολὺ φέρτερον οὕτως· *ex.*
αἰρετώτερον ὡς πρὸς μείζον κακόν. καὶ ἀλλαχοῦ· „κακῶν δέ κε φέρτε-
ρον εἶη“ (P 105) καὶ „ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι“ (μ 110). T

c.² αἰρετώτερον δέ φησι τούτο, ὅτι μείζον τὸ ἕτερον κακόν. b
95 (BCE³)

1 τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ ——— ὁ ἐστὶ πολεμείτω. A D
πολὺ φέρτερον· κατὰ πολὺ κρείττον. A D

308 a.¹ πόλεως· οὕτως Ἀρίσταρχος προπαροξύνει καὶ ἐπὶ τῶν *Hrd.*
πόλεων τὸ σηματινόμενον ἐκδέχεται, ᾧ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκα-
5 λωνίτης (p. 44 B.) λέγων ὅτι καὶ διὰ τοῦ ἔοιδεν ὁ ποιητῆς τὴν χρῆσιν
καὶ διὰ τοῦ ἰ, διὰ μὲν τοῦ ἰ „ἐκ πόλιος δ' ἄλοχον“ (ι 41), „πολλέων ἐκ
πολίων“ (B 131. I 544), διὰ δὲ τοῦ ἔ πόλεως, „χρυσεῖην ἑκατὸν
πόλεων“ (E 744). πιθανὸν οὖν ἐστὶν ἐκδέξασθαι ἐνθάδε ἐπὶ τῶν πό-
λεων τὸ σηματινόμενον, ἐπεὶ καὶ τείχεα ἐπιφέρει. A

10 a.² Ἑρωδιανὸς (2, 45, 39) διὰ τοῦ ἔ πόλεως. A^{im}

b. πόλιος καὶ τείχεα· ἥλλαξε τὴν τάξιν, πόλιος καὶ *ex. | Hrd.*
τείχεα. | Ἀρίσταρχος „πόλεως“· T ἐπαμφοτερίζει γὰρ ἡ χρῆσις
παρὰ τῷ ποιητῇ, ποτὲ διὰ τοῦ ἔ, ποτὲ διὰ τοῦ ἰ. b(BCE³E⁴) T

c. ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιος καὶ τείχε' ἐπόρθουν· *ex.*
15 τρία παρείληψε χρήσιμα, διάταξιν, ἀπειλήν, ζῆλον. b(BCE³E⁴) T

310 a.¹ ὡς ὁ γέρων ὠτρυνε· τοῦτο ὁ ποιητῆς λέγει καθ' ἑαυ- *Nic.*
τό(ν)· οὐ προσεκτέον γὰρ τοῖς μίαν ὁμοιοματικὴν εἶναι διάνοιαν οἰομέ-
νοις ἐν τοῖς τρισὶ στίχοις· „ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλεως / τόνδε νόον
καὶ θυμόν“ / ὡς ὁ γέρων ὠτρυνε (Δ 308—10), οἷον τοῦτον τὸν
20 τρόπον ἐστρατήγουν οἱ παλαιοὶ ὡς ὁ Νέστωρ. πρὸς δὲ τῷ γελοῖον
εἶναι τὸ διανόημα οὐδὲ εἰώθει μετάβασιν τοιαύτην ὁ ποιητῆς ἀπὸ
τῶν προσώπων ποιεῖσθαι. A

a.² φνικᾶ δὲ ἀπὸ τοῦ „ὧδε καὶ οἱ πρότεροι“ (Δ 308) τοῦ *Nic. (?)*
ποιητοῦ φησιν. T

25 b.¹ πάλαι πολέμων εὔειδώς· καὶ πρὸ τῶν ἰλιακῶν εὔτυ- *ex.*

πρῶτον 308 b — τάξιν ad Δ 270 310 b cf. D; vide pap. III

89 le. add. Vill., ἄλλως· ἔγγ. ὀρ. add. V, ἔγγ. add. Li τοῦ om. b 93
καὶ T, erat fort. καὶ „ἐπειῆ πολὺ φέρτερόν ἐστιν (ἔξ κτλ.) 94 sq. αἰρετ. δὲ sq.
pone sch. b (coni. cum v. ἐκτείνονται) in b 1 post sch. sequens (coni. cum v.
κρείττον) in A, transposui 6 ἀλόχους Hom. 7 πόλεως fort. citatum ex Λ
168 11 (le.) πόλιος cp. T (possis πόλιος) 12 γὰρ om. b 13 ποτὲ μὲν et
ποτὲ δὲ b, fort. rectius 15 τρία δὲ (coni. cum scholio praecedenti) b τά-
ξιν διάταξιν E⁴ (τάξιν del. ipse) 16 sq. ἑαυτὸ A suppl. Frdl. (cf. T ad Z 151)
23 sq. pone sch. Δ 308 c (coni. cum v. ζῆλον) T, distinxi 23 νικάνωρ δὲ
Wil., quod si accipies, cetera sana esse negabis, fort. νικάνωρ κατὰ τινος;
νικίας δὲ dub. propros. Nickau 24 φησιν] fort. εἶναι φησιν

χήσας τὴν πείραν τῶν πολεμίων. T

b.² εὐτύχησε γὰρ πολλαχοῦ, ὡς ἐν Ἡλιδι, καὶ πρὸ τούτου τοῦ Ἰλιακοῦ πολέμου. b(BCE³E⁴)

ex. 313. ὦ γέρον, εἶθ' ὡς θυμός: ἀρμόζουσαν τῷ γήρᾳ ποιεῖ τὴν εὐχὴν. τιμᾶ οὖν αὐτὸν εὐχῆ. b(BCE³E⁴) T θυμός δὲ ἡ προαίρεσις. 30
b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ

Ariston.

315 a. <ὁμοῖον:> ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι ὁμοῖον τὸ κακόν. A^{im}

ex. | D | sch. (?)

b. γῆρας <————> ὁμοῖον: καὶ θάνατος ὁμοῖος (cf. γ 236) καὶ „νεῖκος ὁμοῖον“ (Δ 444), b(BCE³) T | τὸ ὁμοίως πᾶσι χαλεπὸν | καὶ κοινῆ ἐπερχόμενον. T 35

D ὁμοῖον: ἰστέον ὅτι ὁ ποιητὴς πανταχοῦ ————— πτολέμοιο. A

D 316. <κουροτέροισι:> τοῖς σου νεωτέροις. Tⁱⁱ

ex. 319 a. <ὡς ἔμεν,> ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα: καὶ φιλόμυθος ὧν ὁ γέρον ἀκρως κατεμέτρησε τὸν καιρὸν· ἐξῆς δὲ αὐτὸν πληροῖ. b 40
(BCE³) T

ex. b. ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον: Πύλιοι πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς. γίνεται δὲ αὐτοῖς συμβολὴ περὶ τὸν Ἀκίδαυτα ποταμόν. Ἐρευθαλίωνος δὲ τοῦ Ζανθίππου προτρεπομένου τὸν βουλόμενον Νέστωρ ἀντιστάς ἐνίκησεν. ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς τββαλλόμενος † 45
ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικᾶν b(BCE³) T τὸν μὴ ἐξελεθόντα τοῦ τόπου, T καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου περιγράφουσι χωρίον, b(BCE³)

315 a Eust. 476, 46: Ἀπίων γοῦν καὶ Ἡρόδωρός φασιν ὅτι οἱ γλωσσογράφοι „ὁμοῖον“ κατὰ διαίρεσιν φασὶ τὸ κακόν, cf. D, Eust. 476, 45; sch. γ 236, Ap. S. 120, 29; Hirzel, Them. 235 not. οἱ γλωσσογράφοι cf. Lehrs Ar.³ 38 b Eust. 477, 1 (pone verba ad sch. a exscripta): οἶον „γῆρας τείρει ὁμοῖον“ καὶ „νεῖκος ὁμοῖον ἔμβραλε μέσον“ καὶ „θάνατον μὲν ὁμοῖον“ (γ 236) καὶ „τέλος ὁμοῖον πολέμου“ (cf. N 358), ἵνα εἴη ὁμοῖον, περὶ δὲ πάντες ὁμοίως διάκεινται ὡς χαλεπόν. τὸ μέντοι εἰπεῖν „γῆρας ὁμοῖον“ τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενον τοῖς ἐπιτεινομένοις εἰς τὸ ζῆν εὐνόητον μὲν, οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, fort. partim e scholiis, cf. Eust. 790, 62. 1465, 23 τὸ — χαλεπὸν = D, καὶ κοινῆ sq. sim. sch. γ 236, cf. D ad O 670. Vide Solmsen 101 316 cf. D; vide ad A 32 b (Ariston.) 319 a ἐξῆς δὲ sc. H 132—56, cf. Eust. 477, 32 b cf. D (unde Eust. 477, 15); Valk I 324 Ἀ-

27 ηὐτύχησε E⁴ 30 τιμᾶ — εὐχῆ T καὶ ταύτη αὐτὸν τιμᾶ b δὲ om. T, fort. recte 32 le. addidi (Frdl.) ὅτι A, fort. ἡ διπλῆ, ὅτι 33 le. T suppl. Ma., γῆρας ὁμ. tamquam pars scholii in b 33. 34 καὶ utrumque om. b 38 le. add. Bk., σὺ δὲ κοῦρ. add. V τοῖς σου om. D 39 le. T auctore Vill. supplevi, om. b 42 πύλιοι T, πύλιοι μὲν οὖν pone sch. c³ (coni. cum v. ἔμεν) b 45 βαλλ. om. T, ἀλλόμενος Vill. 47 νικῆσαι b 48 περιγρ. χωρ. T εἶτα κοινῆ περιγράφαντες τοὺς χώρους b

Τ και ἀναιρείται ὑπὸ Νέστορος· Τ και θάψαντες αὐτὸν
 50 ἐπέγραψαν τῷ σήματι (I. G. M. 229 Preger)· „Ἐνθάδ’ Ἐρευθαλίωνι
 φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν, / Ἀρκαδίας βασιλῆς†, γένος ἔξοχον
 Ἀμφιδάμαντος, / οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.“ b
 (BCE³) Τ ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος (FGH Hist 316, 7). Τ

c.¹ κατέκταν: Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες ——— δαμάσαντο. D | Hrd.
 55 ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος. | κατέκταν δὲ μετὰ τοῦ ν αἰ Ἀριστάρχου καὶ ἐν
 ἑκτάσει τοῦ α Δωρικῆ οὔση, ὡς „ἔβαν ἐγώ“ (Soph. Ai. 868)· ἡ γὰρ
 χρῆσις τοιαύτη ἦν παρὰ Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ τὸ κτῶ καὶ κτῆμι
 κινήματα ἰκανὰ ἐξέπιπτεν· δεύτερος μὲν αὐτὸς ἀόριστος, ὀφείλων εἶναι
 κοινῶς ἑκτην, γινόμενος δὲ κατὰ Δωρίδα ἔκταν, ὅς ἐν χρῆσει ὄραται
 60 Ἀττικοῖς. Εὐριπίδης Πλεισθένη (fr. 625 N.²)· „οὐ τὸν σὸν ἔκταν πα-
 τέρα πολέμιόν γε μήν“, Αἰσχύλος δὲ Παλαμῆδει (fr. 181 N.² = 305
 M.)· „τίνος κατέκτας ἔνεκα παῖδ’ ἐμὸν βλάβης;“ καὶ ἐν Σεμέλῃ ἡ
 Ὑδροφόροις (fr. 221 N.² = 359 M.)· „Ζεὺς ὅς κατέκτα τοῦτον“.
 ἐπίσταται ὁ ποιητῆς καὶ τὸ πληθυντικόν· „ἡμεῖς ἔρμα πόλῃος ἀπέκτα-
 65 μεν“ (ψ 121), καὶ τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν πρῶτου ἀορίστου
 παθητικοῦ κατὰ συγκοπὴν· „οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ’ ἔκταθεν ἐν με-
 γάροισι“ (δ 537), καὶ μέσον δεύτερον ἀόριστον {ἐνεργητικόν}·
 „Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος“ (O 437), ᾧ ἀκό-
 70 λουθον ἀπαρέμφατον τὸ „κτάσθαι τε πολίτας“ (O 558), μετοχαί τε
 σημαίνουσαι τὸ κτῆμι, ἢ τε κτάς καὶ κτάμενος, ἀπαρέμφατόν τε
 {ἐνεργητικόν} τὸ „κτάμεναι“ (E 301 al.). ὑγιῶς ἄρα Ἀρίσταρχος ἔκταν
 γράφει, ὡς ἔκταν ἐγώ. A

c.² οὕτως Ἡρωδιανὸς (2, 46, 7) μετὰ τοῦ ν, κατέκταν. A^{im}

c.³ κατέκταν: μετὰ τοῦ ν ἑκτεταμένως· b(BCE³) Τ ἀπὸ
 75 γὰρ τοῦ κτῆμι δεύτερος ἀόριστος ἑκτην καὶ Δωρικῶς ἔκταν. Τ

κίδαντα ποταμόν (43) ad H 133 (T) c κατέκταν δὲ sq. ad B 662 (Hrd.) κατέ-
 κταν — ἐν μεγάροισιν (67) brevis Ep. Hom. (An. Ox. 1, 224, 13) παρὰ γὰρ τὸ
 κτῶ (57) sq. cf. Et. Gen. (AB) κατέκταθεν (Hrd. παθ. ?), ubi Eur. fr. 621, Aesch. fr.
 221 versusque Homerici complures laudantur c³ aliter Eust. 477, 38

49 καὶ θάψ. αὐτ. Τ ἔθαψαν ἐρευθαλίωνα καὶ b 50 ἐπ. τῷ σήμ. Ma., ἐπέγραψαν ἐν
 τῷ σήματι Τ τῷ σήματι ἐπέγραψαν b 40 ἐρευθαλίωνα h 51 φίλοι περὶ φίλοις
 τ’ ἐπὶ D, recte βασιλῆα b, βασιλῆς Ddf. (auctore Vill.), βασιλῆ Jac.
 51 sq. ἔξοχον γένος ἀμφιδάμαντα Τ 52 οἱ Τ ὅς b δαμάσαντο b 56
 δωρικῆ οὔσα A em. Bk. 61 παλαμῆδει A em. Lehrs, παλαμῆδη Vill.
 64 δ’ ἔρμα Hom. πόλῃος (= Hom.) scripsi, πόλιος A 67 et 71 ἐνεργητι-
 κὸν trps. Lehrs 68 ᾧ Vill., ὁ A 70 κτάμενος cf. Γ 375 al. 71 ὑγιῶς A
 em. Vill. 72 fort. ἔβαν ἐγώ 74 le. scripsi, ἐρευθαλίωνα κατέκταν Τ, om.
 b μετὰ Τ, μετὰ δὲ pone sch. a (coni. cum v. πληροῖ) b τοῦ ν b τοῦτο
 Τ ἔκτετ. Τ τό ἔμεν b 75 δωρ. Ma., δυκῶς Τ

- Ariston.* **320 a.** ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποι-
σιν): ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι εἰ ἀμφοτέρω ἀίρετὰ ἔκριεν ὁ
Νέστωρ, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν νεότητα, εὐλόγως ἂν ἔλεγεν ἅμα πάν-
τα. μετενήνεκται δὲ ἐξ ἄλλου τόπου, ὅπου φησὶν· „ἀλλ' οὐ πως ἅμα
πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν· ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέ- 80
μήϊα ἔργα, / ἄλλω δ' ἐν στήθεσιν“ (N 729—30. 732). A
- ex.* **b.** <πάντα:> λείπει τὸ ἡδέα. b(BCE³E⁴) T^{II}
- ex.* **321 a.** εἰ τότε κοῦρος ἔα, (νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει): οὐκ
εἶπεν, εἰ τότε ἰσχυρὸς ἦν, νῦν εὐβουλὸς εἰμι, διὰ τὸ φορτικόν· ἀντὶ δὲ
τῶν ἀρετῶν τὰς ἡλικίας ὑπήλλαξεν. b(BCE³E⁴) T τὸ δὲ ἔα ἀπὸ 85
τοῦ ἦν διήρηται, ὡς ἦδε ἔαδε, ἦλη ἔαλη. T
- Did.* **b.** <γῆρας ἰκάνει:> Ἀρίσταρχος „γῆρας ὀπάζει“· ἐπέγει,
ἐλαύνει. ἀπὸ δὲ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται. A^{im}
- ex.* **322.** <ἰππεῦσι μετέσσομαι:> οὐ γὰρ δύναται πεζὸς μάχεσθαι
διὰ τὸ γῆρας. b(BCE³E⁴) T^{II} 90
- ex.* **323 a.** <βουλῆ καὶ μύθοισι:> ὑπηρετεῖ γὰρ ὁ λόγος τῆ βου-
λῆ. b(BCE³E⁴) T^{II}
- ex.* **b.** τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ <γερόντων>: ἐν τούτῳ γὰρ
προέχουσιν οἱ γέροντες. T
- ex.* **324 a.¹** <αἰχμάς:> πάντα ἀπὸ μέρους τὰ ὄπλα. b(BCE³E⁴) 95
a.² ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν φησιν. T^{II} 1
- Ariston.* **324—5.** <νεώτεροι, οἱ περ ἐμείο /> ὀπλότεροι: ὅτι
παραλλήλως νεώτεροι (324) μὲν ἀντὶ τοῦ νεοί, ὀπλότεροι (325)
δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι· οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νεοί
εἶρηκεν τὸ ὀπλότεροι. τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται 5
παρ' αὐτῶ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. A

320 a μετενήνεκται sq. ad. N 730 (T) **321 a** τὸ δὲ ἔα sq. cf. Porph. 1, 83, 22, Choer. Th. 2, 85, 3, Et. Gen. (= EM. 306, 52) **b** ad Θ 103 **b**, cf. Ludwich, A. H. T. 1, 248, 5; Valk II 103 ἐπέγει cf. Ap. S. 121, 26 ἐλαύνει sq. cf. D ad Θ 103 **323 b** cf. D, Soph. fr. 239 N.² (= 260 P.) **324** cf. D **324—5** diplo ante versum Δ 325, deest ante versum 324 in A, fort. error scribae ὅτι sq. ad A 32 **b**; — νεοί cf. sch. γ 125. Vide sch. γ 362 παραλλήλως (3) ad A 99 **a** ὀπλότεροι ad Z 267 (Ariston.), cf. Ap. S. 121, 34; Ep. Hom. (An. Ox. 1, 322, 6, Et. Gen. = EM. 628, 31, Et. Gud. 432, 6); Lehrs Ar. 179

76 sq. le. A suppl. Vill. **78** γέρας A em. Bk. **79** φασίν A em. Vill. **79** sq. ἅμα πάντα Vill. (ex Hom.), ἅπαντα A **80** θεοὶ δ. ἀνθρ. A, δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι Hom. **80** sq. πολέμηϊα Vill. (= Hom.), πολέμων A **82** le. add. Bk. (Vill.) ἡδέα T ἡδέα ἐνταῦθα **b** **83** le. T supplevi (auctore Vill.), om. **b** **84** εὐβ. T σύμβουλός **b** **84** sq. ἀντὶ — ἡλικίας T ἀλλὰ τὰς ἡλικίας ἀντὶ τῶν ἀρετῶν **b** **86** ὡς ἦδε ἔαδε (ἦδεε ἄδε V) ἦλεε ἄλλη T corr. Bk. (ἔαλη N 408 al.) **87** le. add. Vill. **87** sq. ἐπέγει — ἐσχ. a Didymo abiudicaverunt Lehrs Frdl. Ldw. **89** le. add. V **91** le. add. V **93** le. T suppl. Bk. **95** le. addidi (sic V ante sch. a²), αἰχμάς δ' αἰχμάσσοσι edd. **2** le. A supplevi (cf. Frdl.) ὅτι A, ἡ διπλῆ,

327. εὐρ' υἶδν Πετεῶο: ἰστέον ὅτι τούτου ——— και κατὰ D πλεονασμὸν τοῦ ὀ γέγονε Πετεῶο. A

327—8. Μενεσθῆα πλήξιππον και Ἀθηναῖοι μῆστωρες D | ex. 10 αὐτῆς: δυνάμενοι κατὰ ——— μάχης. A | οὐκ ἐπεξεργάζεται δὲ τὸ τακτικὸν τοῦ Μενεσθέως· ἠρκέσθη γὰρ Νέστορι. AT

328. (ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι:) ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴσαν- ex. το. T^{il}

329. (ἔστήκει:) οὕτως Ἀρίσταρχος A^{im} Ἰακῶς ἐστήκει. Did. 15 A^{im} T^{il}

330 a. (πάρ δὲ Κεφαλλήνων:) ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Δηϊόνος ex. Ἀθηναῖος ὦν ᾤκισε τὴν Κεφαλ(λ)ηνίαν, συνετάγησαν αὐτῷ. T^{il}

b.¹ οὐκ ἀλαπαδναί: διὰ τοῦ οὐκ ἀλαπαδναί ἀπολογία ex. τῆς ἀργίας. T

20 b.² ὡς ἀπολογία τῆς ἀργίας ποιούμενος οὐκ ἀλαπαδνάς αὐτάς φησιν. b(BCE^{3E4})

331 a. {ἔστασαν} οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο: ὅτι τὸ ἀκούετο Ariston. ἀντὶ τοῦ ἤκουεν, και ὅτι πτώσις ἤλλακται· οὐ γὰρ πω αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. A

25 b. οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο (λαὸς αὐτῆς): ὁ λαὸς ex. γὰρ αὐτῶν οὐπω ἤκουσε τῆς βοῆς· οὐ γὰρ ἠλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μὴ νοηθῶσιν. b(BCE^{3E4}) T

333 a.¹ (Τρώων θ' ἵπποδάμων:) Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ Did. ὁ „Τρώων ἵπποδάμων“. A^{im}

30 a.² χωρὶς τοῦ συνδέσμου. T^{il}

334 a. ἔστασαν, ὀππότε πύργος: εἴτε διὰ τοῦτο ἔστασαν, ex. ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, εἴτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, ἄμφω ἄλογα, και τὸ ὑπὸ τῶν Τρώων προληφθῆναι (οὐ γὰρ μικρὰ και τοῦτο βλάπτει) και τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων· δεῖ γὰρ συν-

327 vide ad B 552; aliter Ge (h?), pone D: ἡ Πετεὸς Πετεοῦ και Πετεοῖο, και ἐκτάσει Πετεῶο σὺν τῷ ἱ, fort. e Choer. Orth. ? 329 ad Δ 367. Z 373. Λ 600. M 446. P 139. Σ 557. X 36. Ψ 106. 691, cf. sch. λ 544 Ἰακῶς ad A 162 (test.) 330 a ad B 631 331 a — ἤκουεν cf. Eust. 479, 25. Vide ad Γ 306—10 και ὅτι πτώσις sq. ad A 24 a 334 a vide ad Δ 347; — πολεμεῖν (35) cf. Eust. 479, 29

ὅτι Vill., fort. αἱ διπλαῖ, ὅτι 9 sq. le. scripsi, μεν. πλήξιππον: και ἀθηναῖοι μ. αὐτῆς T, ἀμφὶ δ' ἀθηναῖοι μῆστωρες και ἀθηναῖοι μῆστωρες αὐτῆς: A 12 le. add. Ma. 14 le. add. Vill. Ἰακῶς A Ἰακῶς τὸ T 16 le. add. V, πάρ δὲ Bk., κεφαλλήνων Ma. 17 ᾤκισε T em. Bk. κεφαληνίαν A suppl. Bk. 22 (le.) ἔστασαν del. Frdl. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 25 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 26 γάρ¹ T φησιν b ἵνα] ὅπως E⁴ 28 le. add. Vill. 33 ἄμφω T ἄμφω δὲ b προληφθ. T προκληθῆναι b

τεταγμένους ἅπαντας πολεμείν. ἀρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ πρότερον, 35
 ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς μάχης ἄρξωσιν.
 ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ „νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ
 εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν / b(BE³E⁴) T ὑμείων προπάροιθε
 μαχοίατο“ (Δ 347—8). T

Did. b. ὀππότε πύργος (<Ἀχαιῶν>): ἔν τισι γράφεται 40
 „(ὀππότε) κέν τις ἰάχαιῶν“. T

ex. c. {ἔστασαν ὀππότε} πύργος: πύργος τάξις. συνέστηκε
 δὲ ὁ πύργος ἐκ τριακοσίων ἐξήκοντα ἀνδρῶν. ὁ δὲ τρόπος μετα-
 φορά. A

Ariston. |

Did. 334—5 a.¹ ἔστασαν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος 45
 ἐπελθῶν / Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο: {ὄτι} ἡ
 διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπί καὶ πτώσις ἐνήλ(λ)ακται·
 ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρώας ὀρμήσειεν. | ἴδιον δὲ ἡ κατὰ Ἀρι-
 σταρχον ἔχει. καὶ τὸ Ἀχαιῶν (334) ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοὺς·
 πιθανὸν γὰρ ἐπιμένειν τοὺς Ἕλληνας, ἕως ἂν προεπιχειρήσωσιν 50
 αὐτοῖς οἱ βάρβαροι καὶ τρόπον τινὰ δεύτερον μετὰ Πάνδαρον παρα-
 σπονδήσωσιν· διὸ καὶ μήποτε ἄμεινον ἐν τῇ πολυστίχῳ (= Seleuc.
 fr. 12 = fr. dub. ap. D.) φέρεται· „ἔστασαν, ὀππότε κέν τις ἐναντίον
 ἄλλος ἐπελθῶν / Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειεν πολέμοιο.“ A

Did. a.² τὸ δὲ Ἀχαιῶν ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοὺς. A^{im} 55

ex. 335. Τρώων ὀρμήσειε: λείπει ἡ κατὰ, ὡς „ὠρμήθη δ' Ἀκάμαν-
 τος“ (Ζ 488). θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους Ἕλληνας ἀρξασθαι τῆς
 μάχης, ἀσυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον πειρώμε-
 νοι σῶσαι· διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ ὁ Ἀγαμέμνων (cf. Δ 339),

b ad Δ 334—5 c — τάξις cf. D, Ap. S. 138, 1 334—5 nullum signum ante ver-
 sus in A; deest diplo ante Δ 335 (an 334?) a¹ — ὀρμήσειεν (48) ad Δ 100 b (Ari-
 ston.) ὄτι δὲ ἡ κατὰ sq. cf. Ludwich, A. H. T. 1, 248, 32 ἐπ' Ἀχαιοὺς (49) ad
 Δ 335 (ex.), M 258 (Ariston.) 335 vide ad Δ 347; — κατὰ cf. D. Vide ad Δ

35 προτέρων E³ 36 sq. ἀρξ. ἀλλὰ b, κατάρξωσι· λείπει οὖν τὸ ἀχαιῶν ἢ κατὰ.
 ἀλλὰ T (vide ad Δ 335). 40 sq. pone sch. Δ 331 b in T, trps. Bk. 40 le. T
 supplevi γράφει T em. Bk. 41 ὀππότε addidi ἀχαιῶν delendum? an ἐναν-
 τίον? 42 (le.) ἔστ. ὀππ. del. Bk. πύργος² om. Bk. 43 ἐκ τ(ῶν) ἐξ. A em. Bk.
 45 sq. le. Ldw., τρώων ὀρμήσειε: A 46 ὄτι del. Frdl., vide ad Δ 223 c 47
 ἐνήλακται A suppl. Vill. 48 ὡς ἐπὶ vide ad Δ 251 a τρώας] an ἀχαιοὺς? 48
 sq. ὄτι δὲ — ἐπ' ἀχαιοὺς A, καὶ ὄτι κατ' ἀρίσταρχον ἄμεινον ἔχει τὸ ἀχαιῶν ἀκούειν
 ἐπ' ἀχαιοὺς Cob. (vix recte) ὄτι δὲ] οὕτως Ldw. (Frdl.), possis οὕτως δὲ
 51 sq. παρασπονδίσωσιν A em. Bk. 54 ὀρμήσειεν A em. Bk. 55 pone sch.
 Δ 333 a¹ (coni. cum v. ἵπποδάμων) in A, trps. Ldw. τὸ supra l. A 56 λείπει
 T, ἢ λείπει pone sch. Δ 334 a (coni. cum v. ἀχαιῶν) b κατὰ T κατὰ εἰς τὸ ὀρμή-
 σειεν b ὡς T ὡς τὸ b δ' T δὲ b 59 ὁ om. b

60 ἐπεὶ οὐ φιλέλλην, ἀλλὰ φίλαυτος φωρᾶται. καὶ ὁ μὲν ἓνα πύργον περιμένει (cf. Δ 334), ὁ δὲ ὄνειδίζων „δέκα πύργοι Ἀχαιῶν“ (Δ 347) φησιν. b(BE³E⁴) T

338—9. ὦ υἱὲ Πετεῶο (<———— κερδαλεόφρον): τὸν μὲν *ex.* τῆ τοῦ πατρὸς ὑπεροχῆ κατήσχυεν, τῷ δὲ παρρησιαστικώτερον
65 ὡς καὶ φίλῳ ἐπιφέρεται, τοῖς ἄλλοις δι' αὐτοῦ μείζονα τὴν προτροπὴν ποιῶν. b(BCE³E⁴) T

339 *a.* καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε: μέσον γὰρ ὁ *ex.* δόλος, b(BCE³E⁴) T καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ μόνως, b(BCE³E⁴) ἐπὶ δὲ τοῦ ἀμφοτέρα εἰδότης „εἰδὼς παντοίους τε δόλους b(BCE³E⁴)
70 T καὶ μήδεα πυκνά“ (Γ 202). τὸ δὲ κεκασμένε T ἐπὶ κακοῦ, ὡς τὸ „ἐκέκαστο / κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε“ (τ 395—6). AT

b. <κερδαλεόφρον:> ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „φαιδιμ' Ὁ- *Ariston.* δυσσεῦ“. ἀσυμφώνως δὲ τῆ ἐπιπλήξει φαιδιμος ἂν νῦν λέγοιτο. A^{int}

340 *a.*¹ καταπτῶσσοντες: προτρεπτικὸν ἀνδρείου ἀνδρὸς *ex.*
75 ψυχῆ τὸ καταπτῶσσειν λεγόμενον. T

*a.*² προτρεπτικὸν τὸ πτώσσειν ἀνδρείᾳ ψυχῆ λεγόμενον. b (BCE³E⁴)

*b.*¹ τίπτε καταπτῶσσοντες: ἦσθετο γὰρ †διὸ† ἀνεβάλλ- *ex.* λοντο· διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καὶ κερδαλεόφρονα καλεῖ (cf. Δ 339).
80 ὄνειδίζει οὖν τῆς μονῆς. T

*b.*² τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι καὶ τῆς βοῆς ἦσθετο καὶ ἀνεβάλλετο. b(BCE³E⁴)

341. σφῶϊν (<————) ἔοντας: ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν. T *ex.*

342. μάχης καυστείρης: „ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς *ex.*
85 αἰθομένοιο“ (N 673). T

334—5. E 142 *a* 339 *a* cf. Eust. 480, 39; — πυκνά (70) ad Γ 202 ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ cf. Ap. S. 98, 23: κερδαλεόφρων· ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν· διὸ καὶ φιλοκτηανώτατον εἶπεν (sc. A 122, cf. D ad A 149). | ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φρόνημα κερδοῦς ἔχων ἤγουν ἀλώπεκος, cf. D. Vide ad Z 153. K 44 340 *b* ad Δ 347 341 ad A 541, cf. Eust. 481, 10; fort. exstabat nota de v. μετὰ πρώτοισιν, ad E 2 *c* 342 nullum signum ante versum in A; tamen sch. Aristonici de v. ἀντιβολῆσαι fuisse suspicatur Dimpfl 35, cf. Eust. 481, 15: ἀντιβολεῖν δὲ αἰ παρ' Ὀμήρῳ τὸ συναντᾶν καὶ ὡς εἰπεῖν ἀντην βάλλειν καὶ ἐπιτυγᾶνειν. παρὰ δὲ τοῖς

60 φωρᾶται T ὁρᾶται b 61 δ' b 63 le. T supplevi, om. b 64 κατήσχυε b 65 καὶ (ante φίλῳ) om. b 67 le. T, κεκασμένε· A, om. b μέσος b 69 ἀμφοτέρους b ante εἰδὼς spat. (2 cm) E³ 71 ὡς τὸ om. A 72 le. addidi ὅτι A, ἡ διπλῆ (rectius δ. περιεστιγμένη), ὅτι Vill. 73 ἂν νῦν Vill., ἂν ὅν A 78—80 cum scholio praecedenti conii. T 78 διὸ] fort. διότι 80 τῆς μονῆς susp., an αὐτῷ τὴν μονήν? 81 sq. τοῦτο sq. pone sch. Δ 339 *a* (conii. cum v. δόλους) b, distincti 81 ἀνεβάλλετο BE³E⁴ 83 le. T suppl. Ma.

Ariston. | *Did.* |
Ap. Dysc.

343 a. πρώτῳ γὰρ <καὶ δαιτὸς ἀκούαζέσθον ἐμεῖο>: ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεὶ συμβεβηκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ ὁ Μενεσθεὺς ἐστὶ τῶν ἑπτὰ γερόντων, ἀλλ' Ὀδυσσεύς {διομήδης}, οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι εὐωχεῖται. καὶ ὅτι ἀκούαζέσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοή ⁹⁰ εἶδος ἐστὶν αἰσθήσεως, καὶ τὸ „τοῦδ' ἐπὶ πληγῆς ἀίοντες“ (Λ 532). | „οὐ λέγει δὲ τῆς ἐμῆς δαιτὸς πρώτοι ἀκούετε, ἀλλὰ πρώτοί μου ἀκούετε περὶ δαιτὸς.“ οὕτως Ἀρίσταρχος. | λείπειν δὲ φασὶ τὴν περὶ ἐθίμως, ἴν' ἤ· οἱ περὶ δαιτὸς πρώτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἀντωνυμιῶν (108, 6—7). A ⁹⁵

ex. **b.** πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς <ἀκούαζέσθον ἐμεῖο>: 1 οὐ περὶ βρωμάτων, ἀλλὰ περὶ τιμῆς ὁ λόγος. τινὲς τὸ δαιτὸς πρὸς τὸ ἐμεῖο. **b**(BCE³E⁴) T

ex. **344.** ὁππότε δαιτὰ γέρουσιν: ὡς τὸ „γερούσιον αἶθοπα οἶνον“ (Δ 259). **A b**(BCE³) T αἰσχροὺν δὲ τὸ ἐν συμποσίῳ μὲν ⁵ τοῖς ἀρίστοις καταλέγεσθαι, ἐν δὲ πολέμῳ τοῖς ἐσχάτοις. **A b**(BCE³ E⁴) T καὶ ὁ Σαρπηδῶν „τί δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα;“ (M 310). T

Did. (?) **345—6 a.** ἐνθα φίλ' ὀπταλέα <—— ὄφρ' ἐθέλητον>: οὗτοι ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν οὐκ ἀθετοῦνται, ἐπαιτιῶνται δὲ αὐτοὺς ¹⁰ οἱ ἡμέτεροι ὡς ἀπρεπῶς καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα εἰς κρεάδιον ὄνειδίζοντος τοῦ Ἀγαμέμνονος. **A**

νεωτέροις καὶ τὸ παρακαλεῖν παρὰ τὸ ἀντην ποδῶν βάλ्लεσθαι ἦτοι ῥίπτεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, *ib.* 669, 24: ἀντιβολῆσαι δὲ καὶ νῦν τὸ συναντῆσαι καὶ ἀντην τὰς ὄψεις βαλεῖν. παρὰ μέντοι τοῖς μεθ' Ὀμηρον ἱκέσιος ἢ λέξις καὶ σημαίνει τὸ ἀντην καὶ πρὸ ποδῶν τινος ῥίπτεσθαι, *sch.* δ 547, *brevius Eust.* 1211, 3. 1911, 9 μάχης καυστ. *sq. cf. D, Eust.* 481, 12 **343 a** συλληπτικῶς (87) *cf. Degenhardt* 45 ἐπὶ γερόντων ad B 55 οὐ γὰρ (88) — εὐωχεῖται *cf. Naber* 28 ἀκούαζέσθον (90) — ἀίοντες *Su. α* 936: ἀκούαζέσθε· παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθε, ἐπεὶ ἡ ἀκοή ὁδὸς ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως, ὡς τὸ „οἱ δὲ πληγῆς ἀίοντες“, *cf. Beiträge* 176 ἐπεὶ ἡ ἀκοή — ἀίοντες ad Λ 532. O 252 (Ariston.), *cf. sch. Pind. P.* 3, 48 b. N. 2, 22 a, *Ap. S.* 16, 1, *Synag.* (Ba. 52, 19, Ph., *Su. α* 682) οὐ λέγει (92) — Ἀρίσταρχος (93) ad A 65 b; *cf. Ludwich, A. H. T.* 1, 249, 11 λείπειν δὲ (93) *sq. cf. Ap. Dysc. synt.* 225, 4; *Thierfelder* 3; *vide ad B 356* (Ariston.) **b** περὶ τιμῆς *cf. D 344* — οἶνον *cf. Eust.* 481, 22 αἰσχροὺν δὲ *sq. aliter Plut. mor.* 643 d **345—6** *diplae ante versus in A; exstabantne scholia Aristonici?* **a** οὗτοι *sq. cf.*

86 *le. A suppl. Friedl.* ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. **87** συμβεβηκὸς **A em. Vill.** **89** *διομ. delevi, ἀλλ' ὁδ. διομ. secl. Frdl., ἀλλ' ὁδ. διομ. <✕✕✕> Roemer (Ar. 37)* **91** οὐδὲ A οἱ δὲ *Su., τοὶ δὲ Hom.* **94** οἱ *om. Ap. Dysc.* μεταλαμβάνεται **A em. Bk.** **1** *le. T supplevi, om. b* **2** δ' ὁ λόγος post βρωμ. **E⁴** τινὲς δὲ *sq. ante οὐ περὶ E⁴* τὸ T δὲ τὸ **b** **2** *sq. πρὸς τὸ ἐμ. T τῷ ἐμεῖο συντάττουσιν (συντάσσουσιν E⁴) b **4—6** *pone sch. Δ 345—6 a in A, trps. Vill. **4** *le. AT, om. b* ὡς τὸ ἐν] ὁμοίον ἐστὶ τῷ **b** **5** δὲ τὸ ἐν] δὲ ἐστὶν ἐν μὲν τῷ BCE³ ἐστὶν ἐν μὲν τῷ **E⁴** μὲν *om. A b* **7** τί] τῆ *Hom. (vulg.)* **9** *le. A suppl. Ldw.* **11** *sq. ἀπρεπεῖς et εἰς κρεάδιον καὶ οἰνάριον ὄνειδ. Cob.***

- b. λείπει τὸ ἐστί. A^{im} ex. (?)
345. <φίλ':> φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως. T^{il} ex.
- 15 346. <μελιηδέος:> δασυντέον τὸ μελιηδέος. A^{im} Hrd.
- 347—8. νῦν δὲ φίλως χ' ὀρώωτε <—— μαχοίατο>: ex.
ἔλυσε τὸ ἐμπροσθεν ἀμφίβολον. καὶ οἱ μὲν ἀναμένουσιν, ὁ δὲ ὄνειδίζων
φησὶ b(BCE³E⁴) T „τίπτε καταπτώσσοντες“ (Δ 340). T
350. ποῖόν σε ἔπος φύγεν <ἔρκος ὀδόντων>: φαντασίαν ex.
20 ἐποίησε τοῦ ἀπερισκέπτως ἐξενεχθέντος λόγου· πρὸς φυλακὴν γὰρ
τῶν φαύλων τούτους ἡμῖν ἢ φύσις ἐχορήγησεν. b(BCE³) T
- ἔρκος ὀδόντων: ὁποῖον τοῦτον λόγον —— περι- D
φραστικῶς. A
- 351—3. πῶς δὴ φῆς <—— ὄψεαι>: ἀμφίβολος ἢ ἀνάγνω- Nic.
25 σις· ἦτοι γὰρ εἰς τὸ μεθιέμεν (351) διαστολή, στιγμή δὲ τελεία εἰς
τὸ Ἄρηα (352)· ἢ εἰς τὸ μεθιέμεν τελεία στιγμή, ὑποστιγμὴ δὲ
εἰς τὸ Ἄρηα, ὃ καὶ βέλτιον, ἵνα λέγη τότε φανήσεσθαι ἀνδρείος,
ὁπότεν πόλεμος ἦ. A
- 351—2 a. πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν <—— Ἄρηα>: ex. | Nic.
30 ἠθικόν καὶ τῶν προγεγονότων ὑπομνηστικόν. | ἐν δὲ τῷ μεθιέμεν
(351) τελείαν, ἐν δὲ τῷ Ἄρηα (352) ὑποστιγμὴν. b(BCE³E⁴) T
- b. ὁππότεν Ἄχαιοί / Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν: Nic.
ταῦτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. T
353. ὄψεαι, ἦν κ' ἐθέλησθα: ἐὰν ἀπεχόμενος τῶν ἀγώνων ex.
35 ἐποπτεύειν ἡμᾶς θέλης. b(BCE³E⁴) T
- 354 a. Τηλεμάχοιο: ὅτι προτετυπωμένος τὰ κατὰ τὴν Ὁ- Ariston.
δύσσειαν μνημονεύει τοῦ Τηλεμάχου. τοῦ αὐτοῦ ἄρα ποιητοῦ καὶ ἡ
'Οδύσεια. A

Ludwich, A. H. T. 1, 249, 18 (qui de Didymo auctore scholii dubitat) οἱ ἡμέ-
τεροι „id est Aristarchei“ Ddf., cf. Vill. Proll. XXVII. Vide ad Δ 379 (D); Cobet,
Miscell. crit. 232 b cf. D 346 = sch. γ 46, vide ad E 289. O 705 (Hrd.); aliter
Et. Gen. (AB) μελιηδέα, originis incertae; Lehrs Ar.³ 306 347—8 ad Δ 340
b ἔλυσε — ἀμφίβολον vide ad Δ 334 a. 335 351—3 ad A 397—401 (Nic.); cf.
Cuillandre 83, 1 351 fort. exstabat nota Herodiani de voce φῆς (φῆς), ad
E 473 (test.) 353 cf. D 354 a ad B 260 a (Ariston.)

14 le. addidi 15 le. add. Vill. 16 le. T supplevi (scholio ad versus 347—8
revocato), om. b 17 ἀμφίβολον vide ad Δ 334. 334—5 17 sq. μὲν ἕνα ἀναμ. et
ὄν. δέκα φησ. Bk. (qui recensione T refutatur) 18 φησὶν b 19 le. T supplevi
(auctore Vill.) om. b 20 πρὸς γὰρ φυλ. b 21 τούτους ἡμῖν T αὐτοὺς b ἐ-
χορ. T ἔχει b 22—3 pone sch. Δ 354 a in A, trps. Vill. 24 le. A suppl.
Frđl. 27 sq. ἀνδρείων ὁππότεν A em. Bk. 29 le. T supplevi, om. b (le.)
μεθιέμεν T em. Ma. 30 καὶ T ἐστι καὶ b προγεγ. T πρώτων b δὲ
T μὲν οὖν b μεθιέμεν T 31 τελεία b ὑποστιγμὴ b 34 ἀποσχό-
μενος b 35 ἡμ. ἐποπτ. b θέλης T βούλη b 36 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι
Vill. προτετυπωμένος A corr. Nickau

- ex.* β. Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα: προσυνίστησι τὰ πρόσωπα καὶ τὰς διαθέσεις. ἢ ὡς φιλόδοξος καὶ τὸν παῖδα συνίστησιν. 40
b(BCE³E⁴) T
- ex.* 356. τὸν δ' ἐπιμειδήσας <προσέφη>: τῷ σχήματι καὶ τῷ λόγῳ θεραπεύει τὸν Ὀδυσσεά. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 357 a.¹ <ὡς γνῶ χωομένοιο:> πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι τῆ γενικῇ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς. A^{im} 45
a.² ὡς γνῶ χωομένοιο: ἀντὶ τοῦ χωόμενον. T
- ex.* β. πάλιν δ' ὃ γε λάζετο μῦθον: εἰς τούναντίον μετήγαγε τὸ „καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε“ (Δ 339). b(BCE³E⁴) T
- ex.* 359. περιώσιον: περισσόν, b(BCE³) T πλέον τοῦ Μενεσθέως. b(BCE³E⁴) T 50
- ex.* 362. ὀπισθεν ἀρεσσόμεθα: ἡλαβόμεθα† T εἰς ἀρεσίν τε μετάξομεν. τεχνικὸν δὲ τὸ ὁμολογεῖν ὑπὸ τῆς ὀργῆς εἰς τὰ μὴ δέοντα ἐξῆχθαι. b(BCE³) T
- ex.* 365—6. εὔρε δὲ Τυδέος υἰὸν <————>/ ἔσταότα: ζηλωτῆς γὰρ Ὀδυσσεὺς Διομήδους, b(BCE³E⁴) T καὶ οὗτος αὐτοῦ. b 55
(BCE³E⁴) καὶ πικρότερον δὲ αὐτοῦ ἀπτεται, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἀρμάτων ἴστατο· ὃ συνιεὶς καθήλατο. ἡυτρέπιστο μὲν πρὸς τὴν μάχην, ἀνέμενε δὲ Ὀδυσσεά. b(BCE³E⁴) T
- Did.* 367 a.¹ <ἔστήκει:> οὕτως ἔστήκει Ἰακῶς Ἀρίσταρχος. A^{im}
a.² Ἰακῶς τὸ ἔστήκει. T^{il} 60
- ex.* 371. τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας: τὰς διόδους τῶν φαλάγγων. T
- Nic.* 371—2. τί δ' ὀπιπεύεις <———— ἦεν>: τινὲς περιέργως εἰς τὸ ὀπιπεύεις στίζουσιν· εἶτα τὸ ἐξῆς πολέμοιο γεφύρας / <οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν>. T 65

356 cf. Eust. 482, 22; Plut. mor. 29 b 357 a cf. sch. Eur. Andr. 63. Vide ad Γ 5 (Ariston.) b cf. D 359 περισσόν cf. D 362 εἰς ἄρ. — μετάξομεν cf. sch. Aesch. Suppl. 655 (ἀρέσσονται: εἰς ἀρέσκειαν ἔγουσιν) 365—6 καὶ πικρότερον — ἴστατο cf. Eust. 483, 38 367 ad Δ 329 (test.) 371 ad Θ 553. Υ 427 (ex.), cf. D, D ad

39 (le.) τηλεμάχου em. Ma. 42 le. T supplevi auctore Bk. (Vill.), om. b 42 sq. τῷ σχ. καὶ τῷ T σχήματι ἅμα καὶ b 43 τὸν δδ. T αὐτὸν διὰ τὴν ὕβριν b 44 le. add. Vill. πρὸς A, ἢ διπλῆ πρὸς Vill. 48 καὶ σὺ om. b 49 le. Bk., οὔτε σε νεικίῳ περιώσιον: T, om. b 49 sq. περισσόν — μενεσθ. bis in E³ (primum a m. pr., secundum a m. sec. scriptum) τοῦ om. b 51 (le.) ὅπ. fort. delendum ληψόμεθα Ma., ἀναληψόμεθα vel διαλυσόμεθα Nickau εἰς ἄρ. τε T εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον b 52 ὑπὸ τῆς ὀργῆς pone δέοντα b 56 καὶ πικρ. — ἀπτεται T, πικρότερον δὲ τοῦτου καθάπτεται b, fort. rectius 57 ἴσταται E⁴ συνιεὶς E⁴ καθήλατο T εὔτρέπιστο BE³E⁴ μὲν T μὲν οὖν b 58 ἄν. δὲ δδ. T ὀμωσσεά ἀνέμενε b 59 le. addidi (Vill.) 61 (le.) τί δ' ὅπ. del. Bk., fort. recte 63 le. T suppl. Frdl. 64 sq. οὐ — ἦεν add. Ma., οὐχ ὧδε τυδεῖ φίλον ἦν πτωσκάζειν πολέμου γεφύρας add. Frdl.

372. οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ᾧδε: τὴν ὕβριν μισοῖ ὁ ἔπαινος τοῦ *ex.*
πατρός· ἡδέα γὰρ τὰ τῶν πατέρων ἐγκώμια λεγόμενα. ξενικώτερας
δὲ διαλέξεις βούλεται εἰσαγαγεῖν. ἢ ἐν κεφαλαίοις μὲν εἴρηται, τῇ δὲ
ποιήσει ἐπιτέταται. b(BCE³E⁴) T

70 375. οὐδὲ ἴδον: ἀπὸ κοινοῦ τὸ „πνευμένον“ (Δ 374). δῶμεν *ex.*
δὲ τὴν ἀδολεσχίαν τῷ τεταραγμένῳ Ἀγαμέμνονι. b(BCE³E⁴) T

376. ἄτερ πολέμου: Οἰδίπους ἀποβαλὼν Ἰοκάστην ——— D
ἀναιρεῖ. A

377 a. ξείνος ἄμ' ἀντιθέω <Πολυνεϊκεῖ λαὸν ἀγείρων>: *Did.* |
75 γράφεται καὶ „κεῖνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεϊκεῖ“. τὸ δὲ ἀγείρων *Ariston.*
παρατατικῶς. | ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τὰς τοιαύτας λειτουργίας δύο
ἐπέμποντο κατάσκοποι πρέσβεις. ἢ ἀναφορά δέ, ὅτι οὐδὲ ὁ Φοῖνιξ ἐν
ταῖς Λιταῖς (cf. I 168—98) πρεσβεύει. A

b. ξείνος: ξένος καὶ ὁ δεχόμενος καὶ ὁ δεχθεῖς· „ξείνος γὰρ *ex.* | *Did.*
80 μοι ὄδ' ἐστί“ (θ 208). πρόξενος ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ὥστε ἐν
τῇ σφετέρᾳ προῖστασθαι αὐτῆς. ἰδιόξενος, ὡς ὁ Μέντωρ τῷ Τηλε-
μάχῳ. ἀστόξενος ὁ ἐκ προγόνων ἐπιχώριος, ὡς Ἀτρεὺς Φρυγί καὶ
Τεῦκρος Τρωσίν. δορύξενος, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. b(BCE³E⁴)
T | γράφεται δὲ καὶ „κεῖνος“. T

85 378. ἱερά πρὸς τείχεα Θήβης: διὰ τὸ μουσικῇ γεγενῆσθαι. *ex.*
T^{II}

πρὸς τείχεα Θήβης: Θῆβαί εἰσιν αἱ πᾶσαι ——— ἐν D
τῇ I. A

380. καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον: ἀντὶ τοῦ παρεκάλουν· T^{II} *ex.*
90 „ἔνθα δ' ἐπειτα, ἄναξ, κέλομαι“ (λ 71). T

381 a. ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε: ἡρέμα ἀπολογεῖται· ἄτοπον γὰρ *ex.*
ἦν προτρέπειν, ᾧ συμμαχίας μὴ μεταδέδωκεν. T

b. παραίσιμα σήματα φαίνων: παρὰ τὴν αἴσαν. ἢ *ex.*
αἴσια περὶ ζωῆς ἡμῖν φαίνων παρέτρεψεν. T

Υ 427; He. γ 468 377 a παρατατικῶς ad Γ 295 a² b eadem fere Eust.
485, 12; cf. Ael. D. 1 2 (test.) πρόξενος — αὐτῆς cf. sch. Eur. Andr. 1103 ἀ-
στόξενος — ἐπιχώριος cf. Paus. att. α 163 378 μουσικῇ sc. Amphionis, cf.
[Apoll.] bibl. 3, 44 al.; vide ad Δ 406 b 381 b — αἴσαν cf. Eust. 486, 43, vide

67 λεγόμενα b λέγειν T 70 πον. ἐνταῦθα b 74 le. A suppl. Vill. 76
ἰστέον A, ἢ διπλῆ Cob. 77 κατάσκοποι eiecit Frdl. διαφορά A corr. Bk. 79
le. Bk., ξείνος ἄμ' ἀντιθέω: T, om. b 80 sq. ἐν τῇ σφετ. om. b [ἰδιόξ.]
ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος Eust. (vix recte) 82 sq. καὶ τεῦκρ. τρωσίν
om. b 89 le. T, om. T^{II} ἀντὶ τοῦ T ὡς T^{II} 90 δ' T σ' Hom. 93 (le.)
παραίσιμα] rectius παραίσια

- ex.* | *Nic.* 382—3. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, / Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο 95
 ——— λεχεποίην: ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, ὃ ἐστὶν εἰς Θήβας. | τινες 1
 δὲ εἰς τὸ ἐγένοντο (382) ὑποστίζουσι καὶ τῷ λεχεποίην (383) τὴν
 τελείαν παρέχονται, πλεονάζειν λέγοντες τὸν δέ (383). b(BCE^{3E4}) T
- ex.* 383 a. λεχεποίην: παρὰ τὸ λέχος ἢ τὸν λόχον. b(BCE^{3E4}) T
- ex.* (?) b. λεχεποίην: εἰ μὲν τὸ λέχος ἔγκειται, τροπῇ λεχοποίην 5
 λεχεποίην. εἰ μὴ τὸ λέχος ἔγκειται, ἔχεποίην, πλεονασμῶ τοῦ
 λ. ὥστε εἰ μὲν τὸ ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις,
 πρὸς τὴν διάφορον ἐτυμολογίαν διάφορον πάθος. A
- Ariston.* 384 a. <ἀγγελίην>: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγγελου. A^{im}
- Ariston.* (?) b. <ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν>: τὸ ἐπὶ περιττόν. A^{im} 10
- ex.* c. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ: Τυδῆ ὡς „ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέου-
 σα“ (τ 136) καὶ „Μηκιστῆ δ' ἔλε Πο(υ)λυδάμας“ (Ο 339). T
- ex.* d. <ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί>: πλη-
 σιάσαντες τοῖς Θηβαίοις οἱ Ἀχαιοὶ ἔπεμψαν τὸν Τυδέα πρὸς αὐτούς,
 ἐντευξόμενον δηλονότι αὐτοῖς τοῖς Θηβαίοις, περὶ ὧν ἐνόμιζον ἐγ- 15
 καλεῖν οἱ Ἀχαιοί. A^{int}
- ex.* 386. βίης Ἐτεοκληίης: ἴσως ἐπὶ τυραννίδι. T
- D περιφραστικῶς, τοῦ Ἐτεοκλέους. A^{im}
- ex.* 388. μῦνος ἐὼν πολέσιν: καὶ μόνος καὶ πολλοῖς. T
- ex.* 389 a. ἀεθλεύειν προκαλίζετο: μετὰ τὸ δεῖπνον γὰρ οἱ 20
 ἀγῶνες· b(BCE^{3E4}) T „νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων ἴπειρήσω-
 μεν“ (θ 100). T καὶ Πηνελόπη τὸ τόξον μετὰ τὸ δεῖπνον τίθησιν
 (cf. υ 390 — φ 79). b(BCE^{3E4}) T
- ex.* b.¹ προκαλίζετο: ἴσως ἠτέλιζον τοὺς Ἀργεῖους διὰ τὸ
 βραχὺ αὐτοῦ· διὸ ἀπαλλάξαι θέλων τοὺς οἰκείους τοῦτο ἐποίησε. T 25
 b.² ἴσως δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Ἀργεῖους ἠτέλιζον διὰ τὸ
 αὐτοῦ βραχὺ. βουλόμενος οὖν τοῦ μώμου ἑαυτὸν ἀπαλλάξαι καὶ τοὺς
 οἰκείους τοῦτο ποιεῖ. b(BCE^{3E4})

Call. fr. 260, 37 382—3 — Θήβας cf. D; — ὁδοῦ cf. Eust. 487, 2 383 a —
 λέχος cf. Sext. Emp. adv. math. 1, 307 b cf. Et. Gen. λ 68 Col.; Valk
 I 598 (improbabiliter); — λεχεποίην cf. D, D ad B 697 384 diple periestigm.
 (non pura) ante verbum in A, fort. excidit pars scholii Aristonici a ad Γ 206 a
 (Ariston.) b ad B 820 (Ariston.); vide ad A 3 c c ad O 339, cf. sch. Pind.
 N. 4, 43 a, sch. Lyc. 1038; Choer. Th. 1, 217, 33. 1, 218, 17. 1, 227, 21 ἀλλ'
 Ὀδ. ποθέουσα cf. sch. τ 136; Ludwich, A. H. T. 1, 627, 1 388 cf. Eust. 487, 18

95 sq. le. scripsi, ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο: T, om. b 2 στίζουσι T 3 παρέχονται
 susp. 4 λόφον ss. χ C, λόγον T 6 εἰ μὴ A, fort. εἰ δὲ μὴ 7 ἀντίθεσις sanum
 (ε̄ pro ο̄ ponitur) 9 le. add. Ddf. (Frdl.) ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 10 le.
 addidi 11 ὁδ. aegre legitur, fort. potius ὁδυσσῆ T 12 πολυδάμας T (V) suppl.
 Bk. 13 le. addidi 16 ἀχαιοί A, θηβαίοι Bk., vix recte 18 περιφρ. post ἐτεοκλ.
 D 20 γὰρ om. b 21 ἀγῶνες ἐγένοντο C, ἀγῶνες ἐγίνοντο BE^{3E4} 21 sq.
 πειρηθῶμεν Hom. 26—8 cum scholio a conii. b 26 εὔτελιζον BE^{3E4}

390. ῥηϊδίως· <τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη>: ὁ *Ariston.*
 30 ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς τέτακται, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς
 τὸν Διομήδη λόγῳ (E 808) οὐκέτι. A

391. κέντορες ἵππων: ἔνθεν καὶ τεύαρμοστον† τὴν Θήβην φη- *ex.*
 σὶν ὁ Πίνδαρος (fr. 195). T

392. ἄψ †δ' ἀνερχομένῳ† πυκινὸν λόχον εἶσαν: ἴνα *ex.*
 35 μὴ τοῖς Ἀργείοις ἐξαγγείλῃ τὴν ἀσθένειαν Θηβαίων. b(BCE³E⁴) T

394. <Μαίων:> οὕτως Μαίων βαρυτόνως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ *Hrd. (?)*
 ἔθνικοῦ. A^{int}

Μαίων Αἰμονίδης: τὸν Μαιονά τινες ——— οὐδὲ ὑβρίζε- *D*
 ται. A

40 395. <Πολυφόντης:> γράφεται „Λυκοφόντης“. A^{im} *Did.*

396. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν: οὐ μόνον, φησί, τοὺς προκλη- *ex.*
 θέντας ἐνίκησεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνηδρευκότας. b(BCE³E⁴) T

398. Μαῖον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας: *ex.*
 ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν· ἡ τὸ δόρυ ἐκλάσθη. b(BCE³E⁴) T

45 400 a. ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω: οὐ γὰρ μετεῖχε λόγου Τυδεύς. b *ex. | ex. | ex.*
 (BCE³E⁴) | Ἀντίμαχος (fr. 13 W.) φησι παρὰ συφορβοῖς τετράφθαι
 Τυδέα, Εὐριπίδης δέ „οὐκ ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι“ (Suppl.
 902). | πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγορητὴν αὐτὸν φησιν, ἴνα
 πρὸς τὴν ἀπολογία ἀκνήσῃ· διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται ὁ Διομήδης.

50 A b(BCE³E⁴) T

b.¹ <ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων:> σὺν τῷ ὄ ἀμείνων Ἀρί- *Did.*
 σταρχος, ἴνα καθ' ἑαυτὸ λέγῃται ἐκπληκτικῶς. ἔλλειπει δὲ τὸ ἐστὶ
 ῥῆμα. A^{im}

390 ad E 807 391 cf. Soph. Ant. 149 al. 394 aliter Steph. B. 49, 9 (cf.
Hrd. 2, 861, 17) 395 cf. Wilamowitz, Aischylos-Interpretationen, Berol.
 1914, 101, 2 Λυκοφόντης = vulg. 398 — εἶπεν cf. D; Roemer, Exeg.
 Schol. 94 400 nullum signum ante versum in A (sed cf. sch. b) a Ἀντίμαχος
 (46) — Τυδέα cf. [Plut.] prov. 1, 5 (C. P. G. 1, 322) Εὐριπίδης (47) — ἀσπίδι
 cf. Robert, Oedipus II (Berol. 1915), 73 n. 59 πιθανῶς sq. cf. D; vide ad Δ
 413 a b¹ sch. partim Aristonico attr. Friedl., nescio an recte ἔλλειπει sq.

29 le. A suppl. Vill. 31 λόγοι A em. Vill. 32 εὐάρματον Ma. cl. Pind. (εὐάρ-
 ματε) 34 (le.) ἄψ ἀνερχομένῳ Hom. (vulg.) 35 ἀπαγγείλῃ b 36 le.
 addidi (Vill.) 40 le. (= A^{cont}) add. Vill. 42 καὶ τοὺς ἐνηδρ. T τούτους καὶ
 (καὶ τούτους E⁴) ἀνήρῃσεν b 44 ἦ — ἐκλ. T ὅτι (ἦ ci. C. Robert) ἔαγῃ αὐτοῦ
 τὸ δόρυ b 45 le. AE⁴, τοῖος ἦεν τυδεύς: T, om. BCE³ 46 ἀντίμαχος : ✕ T,
 ἀντίμαχος δὲ b (fort. rectius) φησὶ sq. pone sch. b² (coni. cum v. ἐστίν)
 T φησιν A παρὰ] ὅτι παρὰ b τετρ.] ἀνατετράφθαι A ἐτράφῃ b 47 τυδέα
 om. b εὐρ. δὲ T εὐριπίδης A καὶ εὐριπίδης b οὐκ] οὐδ' b ἦν δεινός]
 φησιν εἶναι δεινόν T, ἦν λαμπρὸς Eur. 48 πιθανόν T δὲ fort. delendum αὐ-
 τόν φησιν A b, τὸν διομήδη φησιν T improbabiliter (a v. πιθανῶς novum sch.
 incipit) 51 le. (= A^{cont}) addidi (auctoribus Vill. Ldw.) 52 ἐπιπληκτικῶς Bk.

δ.² ἀγορῆ δέ τ' ἀμείνω: Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν̄ τὸ „ἀμείνων“, ἵνα λείπη τὸ ἐστίν. T 55

ex. 401. τὸν δ' οὔτι προσέφη: πῶς οὗτος νεώτερος ὢν τὴν ἐπίπληξιν ἤνεγκεν, ὃ δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ἐπιπληχθεὶς ἐχαλέπηεν; ῥητέον, διὰ τοῦτο (ἐπεὶ καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερός ἐστι) τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει· τιμᾶσθαι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς οἱ πρεσβύτεροι δεῖν νομίζουσιν. ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως ἀφο- 60 τέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον, τὸν δὲ ἤττω τοῦ πατρὸς εἰπών· ὃ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμείου τὴν ὕβριν. b(BCE³E⁴) T πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλεν ἐπιβεβαίου τὸ λάλος εἶναι. b(BE³E⁴) T

ex. 402. αἰδεσθεὶς βασιλῆος (ἐνιπὴν αἰδοίσιο): σώφρων, ὃς 65 οὐδέποτε τοὺς πολεμίους δεῖσας φοβεῖται τὴν ἐπίπληξιν τοῦ στρατηγοῦ. καὶ νῦν μὲν, ἵνα μὴ δοκῆ λάλος, ἤσυχάζει, τοῖς γε μὴν ἔργοις δεῖσας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον τῷ πατρί φησιν· „ἄλκῃ μὲν μοι πρῶτον ἴωνείδισας†“ (I 34). καὶ τὸ „κρατερός“ (Δ 401) νῦν ἔμφασιν ἔχει πληροῦν ὃ παρέλιπεν ὁ βασιλεὺς. b(BCE³E⁴) T 70

Hrd. 404 a. <μὴ ψεύδεε: > τὸ πληρὲς ἐστὶ μὴ ψεύδεο· ἀρκεῖ οὖν ἡ ὀξεῖα. A^{im}

ex. | Hrd. b. μὴ ψεύδεαι: ὡς τὸ νήχαι. | Ἡρωδιανὸς (2, 46, 23) δὲ τὸ ἐντελὲς ψεύδεο φησιν. T

ex. 405 a.¹ ἡμεῖς τοὶ πατέρων <μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἰ- 75 ναι>: παροιμία· „τίς πατέρ' αἰνέσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα;“ (Diog. pron. 8, 46). T

a.² οὐδεὶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ „πατέρα αἰνέσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα.“ b(BCE³E⁴)

ex. b. πατέρων μέγ' ἀμείνονες: ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ 80 γονεῦσι φησὶ δεῖν παραχωρεῖν· b(BCE³E⁴) T φησὶ γοῦν „υἱός

ad Θ 307 (Ariston.), cf. sch. p 283 401 Porphyrio iniuria attr. Schrader (Porph. 1, 74, 24) 402 — ὠνείδισας cf. Plut. mor. 29 a/c τὴν ἐπίπληξιν (66) cf. sch. v 266 τοῖς γε μὴν ἔργοις (67) — ὠνείδισας ad I 34 (Ariston.) 405 a

54 (le.) fort. ἀμείνων 58 ἐπιπλ. T ὢν ὠργίσθη καὶ b ἐχαλέπηεν B E³ ῥητ. δὲ στι δι' αὐτὸ τοῦτο (τοῦτο om. E⁴) b 58 sq. ἐστι pone πρεσβ. b 60 νομίζ. δεῖν b 61 πανοῦργον — εἰπών T πανοῦργον εἰπών τὸν δὲ τοῦ (τοῦ om. BE³E⁴) πατρὸς ἤττονα b 63 ἤμελλε βεβαίου b 65 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b ὃς T ὅστις b 67 λάλος T εἶναι λάλος b 68 μοι T μοι φησὶ b 69 ὠνείδισας Hom. κρατερώς C νῦν T δὲ νῦν b 71 le. add. Bk. 75 sq. le. T supplevi (auctore Vill.) 78 sq. pone sch. δ (coni. cum v. κοσμεῖσθαι) b, transposui 80 le. (coni. cum scholio praecedenti) T, ἡμεῖς τοὶ πατέρων: E⁴, om. BCE³ οὐδὲ T οὐ b

- ex.* 408. πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν: ὑποφαίνει ὡς καὶ νῦν διὰ δεισιδαιμονίαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς τοὺς Τρῶας συμβολῆς, b (BCE^{3E4}) T ἦν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἀπώλοντο. b (BCE^{3E4})
- Hrd.* 410 a. (ὁμοίη) ἔνθεο: Ἀρίσταρχος ἐν ποιεῖ τὸ ἔνθεο ἀντὶ τοῦ ἔνθου, ἵνα γένηται Ἀττικόν, ὁμοιον τῷ „μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, <τῆς 20 ἐπιούσης ἐλπίδος>“ (Ag. Thesm. 870). Ἀπολλώνιος (fr. 15 M.) δὲ διαστέλλει τὸ ἔν, ἵνα γένηται ἐν ὁμοίᾳ. A
- Did.* b. (ὁμοίη ἐν θεο τιμῆ;) ἀντὶ τοῦ ἐν ὁμοίᾳ· οὕτω πᾶσαι. Ἀρίσταρχος δὲ „ἔνθεο τιμῆν“. T^u
- Ariston.* 412 a. τέττα: ὅτι προσφώνησις ἐστὶ φιλειταιρικὴ ἀμετάφραστος 25 καὶ ἀμετάληπτος. A
- ex. | ex.* b.¹ τέττα, σιωπῆ ἡσο: ἐπίδειξις χρηστοῦ ἡθους μὴ δεῖν ταῖς τῶν πατέρων ἐπαίρεσθαι συμφοραῖς. καὶ ἐνδείκνυται μὲν τῷ βασιλεῖ ὡς ἀδίκως ὕβρισταί, συγγινώσκει δὲ τῷ καιρῷ. T | τὸ δὲ τέττα οἱ μὲν ἐπίρρημα σχετλιαστικόν, οἱ δὲ κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέτλαθι, 30 οἱ δὲ ὡς βάπτω βαπτίζω βάπτῃς, οὕτω τέττω τεττίζω — ἤδη γάρ τινες ἀξιοῦσι γράφειν „ἐνθ’ ὃ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τεττίζοντας“ (B 314) — τέττης, ἡ κλητικὴ τέττα. AT οὕτω Σωτήρας. A
- b.² ἐστὶ δὲ ἐπίδειξις χρηστοῦ ἡθους τὸ μὴ δεῖν ταῖς τῶν πατέρων ἐπαίρεσθαι συμφοραῖς. καὶ ἐνδείκνυται τῷ βασιλεῖ ὡς ἀδίκως μὲν 35 ὕβρισταί, συγγινώσκει δὲ διὰ τὸν καιρόν. b (BCE^{3E4}) | τὸ δὲ τέττα ἐπίρρημά ἐστὶ σχετλιαστικόν ἀντὶ τοῦ νῆπιε ἡπρεσβυτέρου λεγόμενον πρὸς νεώτερον. b (BCE³)

τοῦ Ἄρεος φρουρούμενον, an sch. rec. ? 410 a ad Δ 94 a (Hrd.), cf. Beiträge 87, 4 Ἀπολλώνιος δὲ sq. Apollonio Dyscolo attr. Schneider (Frg. p. 135, 34), quem secutus sum Beiträge 87; at vide quae I. Michaelis de fr. supra laudato disseruit 412 fort. excidit pars scholii Aristonici (sc. de v. ἡσο), ad B 252 (Ariston.) a Eust. 490, 38: . . . προσφώνησις ἐστὶ καὶ νῦν φιλειταιρικὴ νέου πρὸς μείζονα, ἀμετάφραστος κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ἀμετάληπτος (D + Ariston. ?), cf. Hellad. ap. Phot. bibl. 531 a 30: ὅτι τὸ „τέττα“, ὃ παρ’ Ὀμήρῳ κεῖται εἰρη-

16 ἀποφαίνει C καὶ νῦν om. b 19 le. A supplevi 20 sq. τῆς — ἐλπ. addidi 23 le. addidi, ὁμοίη ἔνθεο τιμῆ: Ma. πᾶσαι Ma., πεῦσαι T 24 fort. ὁμοίη ἔνθεο τιμῆ 25 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 28 ταῖς Ma. (cl. sch. b²), ἐν ταῖς T 29 ὕβρισταί Ma. (cl. sch. b²), ὕβρισθαι T 29 sq. τὸ δὲ τ. οἱ μὲν T, λέγουσι δὲ αὐτὸ τινες pone sch. a (coni. cum v. ἀμετάληπτος) A 30 τέτλαθι φασιν εἶναι A, fort. rectius 31 βάπτῃς om. A οὕτω τ. τεττίζω Eust., οὕτω τέγγω τεγγίζω T οὕτως τέπτω τέττω τεττίζω καὶ τιτίζω A 32 ἐνθ’ ὃ γε τοὺς om. T ἐλ. A ἐλ^e T τιτίζοντας A, τετριγῶτας Hom. 33 τέττης T ἐξ αὐτοῦ τέττης A ἡ T καὶ A, exspectes καὶ ἡ σωτ. susp., σωτηρᾶς Ddf., σωτηρίδας L. Dindorf, fort. recte (cf. Regenbogen, R. E. 18, 3, 1949, 311, s. Pamphila) 34—8 pone sch. c (coni. cum v. ἡσο) BCE³ 34 ἐστὶ δὲ ἐπ.] ἐπίδειξις ἐστὶν E⁴ 37 ὑπὸ πρεσβυτέρου Bk. (nisi potius πρεσβυτέρω λ. πρὸς νεωτέρου)

- c. <ἦσο:> δασυντέον τὸ ἦσο. A^{im} b(BCE³) Hrd.
- 40 d. {σιωπη} ἦσο: δασυντέον καὶ ἐκδεκτέον ἀντὶ τοῦ διάτριβε, ex.
ὡς τὸ „ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ“ (ὠ 542). ἦ ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἔσο, γίνου. T
- ἦσο: οὐκ ἔπρεπεν αὐτὸν ——— μετὰ σιωπῆς ἔσο. A D
- 413 a.¹ οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ <Ἄγαμέμνονι ποιμένι λαῶν>: ex.
αἰδεῖται μὲν ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸν βασιλέα, οὐ παραλέλοιπε δὲ τὴν
45 εἰς αὐτὸν ἀπόκρισιν ἐν τῷ πρὸς Σθένελον λόγῳ. δέδεικται οὖν καὶ ἐκ
τούτου τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις φιλότιμον αὐτοῦ, ὃ ἔφη „ἀγορῆ δὲ τ’
ἀμείνω“ (Δ 400). T
- a.² αἰδεῖται μὲν ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅμως οὐ
παραλέλοιπε τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόκρισιν ἐν τῷ πρὸς Σθένελον λόγῳ. δέ-
50 δεικται οὖν καὶ ἐκ τούτου τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις αὐτοῦ φιλότιμον· διὰ
τοῦτο γὰρ οὐκ ἀντιλέγει, ὅτι ἀμείνονα τοῦ πατρὸς αὐτὸν ἐν τῇ δη-
μηγορίᾳ εἶπε. b(BCE³E⁴)
- 413—7 a.¹ οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ ——— δηρωθέντων: νομο- ex.
θετεῖ, ποῖον δεῖ εἶναι περὶ τοὺς ἄρχοντας ὡς καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς
55 σωτηρίας μέλλοντας αἰτίαν ἔχειν. T

μένον ὡς ἀπὸ τοῦ Διομήδους πρὸς Σθένελον, γραφικῆς ἐστὶ πλάνης· τί ποτε γὰρ
δηλοῖ τὸ „τέττα“, μέχρι νῦν οὕτω συνομολογεῖται. ἀλλ’ οἱ μὲν σεπτικὴν αὐτὸ
φωνὴν εἶναι φίλου πρὸς ἐταῖρον φασιν, οἱ δὲ κωτῖλ(λ)ε ὦ οὗτος, ἄλλοι δὲ πάλιν σὲ
λέγω. οἱ πλείους δὲ τῶν γραμματικῶν νεωτέρου φασιν εἶναι προσφώνησιν εἰς πρε-
σβύτερον (cf. D) φιλεταιρικὴ cf. Ap. S. 151, 18 ὃ τὸ δὲ τέττα sq. cf. Eust.
490, 40 (qui haud plura vid. legisse): οἱ δὲ φασιν ὅτι ὡσπερ βάπτω βαπτίζω
βάπτης, οὕτω τέττω τεττίζω τέττης καὶ ἡ κλητικὴ „τέττα“. τὸ δὲ τεττίζω γράφει
Ζηηνόδοτος ἐν τῷ „τοὺς ἔλευνὰ κατήσθιε τεττίζοντας“. καίτοι κατὰ τινὰς „τιτί-
ζοντας“ ἔκεινος γράφει διὰ τοῦ ἱ, οὐ μὴν διὰ τοῦ εῖ. τινὲς δὲ σχετλιαστικὸν νοοῦσι
τὸ „τέττα“, ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ τέτλαθι. Aliud veriloquium D ad I 607, Et. Gen.
(= EM. 755, 2). Vide ad Z 518 a b¹ οἱ δὲ κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέτλαθι h. e.
scripserunt „τέτλα“, cf. Hellad. ap. Phot. bibl. 531 b 10: τὸ δὲ „τέττα“ οὐδὲν
τοιούτου τῆς ἀγνωσίας καὶ τοῦ μὴ διημαρτῆσθαι ἐξείλετο. οὐ τοίουν „τέττα“
δεῖ γράφειν, ἀλλὰ „τέτλα“, τῆς ἐπὶ τέλους συλλαβῆς ἀποκοπῆς τοῦ τέτλαθι·
καὶ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν τὸ „τέτλα“ λεγόμενον παρὰ διαφόροις, ὡς καὶ Ἄρατος φησιν
ἐν Χαρίτων πρώτῃ (cf. E. Maass, Aratea, Berol. 1892, 234) „τέτλα“. διὸ καὶ
τὸν παρ’ Ὀμήρῳ στίχον τινὲς οὐ „τέττα“, ἀλλὰ „τέτλα“ προήνεγκαν ἀναγινώ-
σκοντες καὶ ἐπισημηνάμενοι ὡς ἡ ἀπάτη γέγονεν ἐκ τοῦ τινὰς τὸ δεύτερον τ̄ ἀντὶ
τοῦ λ̄ λαβεῖν, τῆς βραχυτέρας γραμμῆς τοῦ λ̄ φαντασίαν αὐτοῖς τῆς ὀρθῆς κεραίας
τοῦ τ̄ παρασχομένης, τῆς δὲ μείζονος τῆς ἐπικειμένης ἐγκαρσίας, Lehrs Ar.³
349 c ad Z 336. O 10. 245. ὠ 84 (Hrd.), cf. Lex. spir. 225 d cf. Eust. 490, 34
413 a δέδεικται οὖν (45 et 50) sq. ad Δ 400 a

39 le. add. Li 40 (le.) σιωπη̄ delevi 42 pone sch. Δ 421 a in A, trps. Vill.
43 le. T supplevi (auctore Vill.) 47 ἀμείνωι T em. Ma. 48 ἀποκρίνασθαι E³
53 le. scripsi, τούτω μὲν γὰρ κῦδος (415) T, om. b (scholia ad v. 413 relato)

*a*² νομοθετεῖ δέ, ποῖον δεῖ τὸν ἄρχοντα περὶ τοὺς ἀρχομένους εἶναι, καὶ μᾶλλον ἐπαινεῖ ὡς αὐτοῦ καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς σωτηρίας τὰ τέλη ἀναλαμβάνεσθαι μέλλοντος. **b**(BCE³E⁴)

Ariston. 416. <Ἰλιον ἱρήν:> ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. **A**^{int}

D 420 *a*. <ἔβραχε:> ἤχησεν. **T**ⁱⁱ

60

Nic. *b*. <ἀνακτος:> τινὲς τελείαν εἰς τὸ ἀνακτος. **T**ⁱⁱ

Nic. 421 *a*. ὀρτυμένου <ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν>: τοῖς ἄνω προσδοτέον τὸ ὀρτυμένου καὶ στικτέον ἥπρὸ αὐτοῦ ἥ τελεία. δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς προσδιδόναι τις αὐτὸ τελείας στιγμῆς πρὸ αὐτοῦ οὔσης, ἴν' ἦ ὁ λόγος· ὀρμῶντος αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνδρείον φόβος κατέλαβεν. **A**

ex. *b*. <ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν:> προανυψοῖ τὸ πρόσωπον Διομήδους. **b**(BCE³E⁴) **T**ⁱⁱ

ex. 422. ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ: οὐ πρὸς τὸν ἤχον, ἀλλὰ τὴν ἐπάλληλον τῶν φαλάγγων φορὰν· πορεύονται γὰρ „σιγῆ δευδιότες σημαν- 70 τoras“ (Δ 431)· Ζέφυρον γὰρ παρέλαβεν ἄνωθεν ἐπικυκλιόντα τὰ κύματα, ἠρεμαίως τε ἄρχεται, ἐπιτείνεται δὲ ὕστερον· διὸ καὶ τὸ „ὑποκινήσαντος“ (Δ 423). καὶ νῦν οὕτως αὖξαι τὰ τοῦ πολέμου. **b** (BCE³E⁴) **T**

Hrd. 423 *a*¹ Ζεφύρου ὑποκινήσαντος: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀριστο- 75 νίκου καὶ Νικίας (fr. 5 B.) καὶ Τυραννίων (fr. 12 P.) ἀναστρέφουσιν. οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν, ἔσθην καὶ φυλάσσειται ὁ τόνος ὁμοίως τῷ „ἔσκειν ὑφηνίχος“ (Z 19) <καὶ> „Ποσειδάωνος ὑποδομῶς“ (δ 386). **A**

*a*² Ζεφύρου ὑποκινήσαντος: Πτολεμαῖος ἀναστρέφει τὴν 80 πρόθεσιν, καλῶς. οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν αὐτὴν φασὶ καὶ φυλάττουσι τὸν τόνον **b**(BCE³) **T** ὡς ἐπὶ τοῦ „ὑφηνίχος“ καὶ „Ποσειδάωνος ὑποδομῶς“. **T**

416 ad Γ 305 *b* (*Ariston.*) 420 *b* ad Δ 421 *a* 421 *a* — τελεία ad Δ 420 *b* 422 ad Η 63 *a*; — φορὰν ad N 798 (*ex.*) 423 *a*¹ ad Z 19 (*a et b*), cf. sch. δ 386. ε 40, Ap. S. 160, 27, Choer. Th. 1, 187, 6; Beiträge 398; vide ad N 450 (*Hrd.*); — Ἀριστοτικού cf. Wendel, Theokrit-Scholien 77 (test.) οἱ δὲ (77)sq. ad Z 357 *a*¹ φυλάσσειται ὁ τ. ad E 178. 322. 862. Z 357. Η 63. 334. I 426. 456. 516. K 38. 273. N 450. Π 669. Τ 40. Ψ 561 (*Hrd.*)

56—8 pone sch. Δ 413 *a*² (*coni. cum v. εἶπε*) **b**, *distinxi* 56 sq. *voluit fort. περὶ τὸν ἄρχοντα τοὺς ἀρχομένους* 57—8 ὡς αὐτοῦ sq. *absc. in E*⁴ (*exstant reliquiae nonnullarum litterarum*), *hab. Le* 59 *le. addidi* ὅτι **A**, *fort. ἡ διπλή, ὅτι 60 *le. add. Ma.* 61 *le. addidi* 62 *le. A suppl. Friedl.* 63 *μετ' αὐτὸ Frdl., fort. delendum* 64 *αὐτὸ Bk., αὐτῶι A* 67 *le. addidi* (ταλασίφρονά περ· iam V) *προανυψοῖ* (*pone sch. Δ 422, coni. cum v. πολέμου*) **b**, *προανυψοῖ T* 68 *τὸ T δὲ καὶ νῦν τὸ b* *διομ. πρόσ. b* 69 sq. *ἐπαλλήλων T* 70 *τὸν E*³ 70 sq. *τοὺς σημ. b* 71 *τὰ om. b* 73 *καὶ νῦν οὕτως T καὶ οὕτως κατὰ μέρος b* 78 *καὶ add. Bk.* 81 *καλῶς] debuit κακῶς* 81 sq. *τὸν τόνον φυλάττειν b**

- 426 a.¹ <έόν:> Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἰ, „ἰόν“. A^{im} Did.
- 85 a.² ἰόν: οὐκ „έόν“. T
- b. ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην: πτύελον γὰρ τῆς θαλάσσης ex. | ex. (?)
 ἐστὶν ὁ ἀφρός, ὃν ἐρευγομένη ἐκχεῖ. A b(BCE³E⁴) T διὸ ἀπο-
 πτύει φησίν. T | ἄλλοι δὲ καὶ φυκίον φασίν. A
- 429—31 a. οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίης / ——— / Ariston. |
 90 σιγῇ δειδιότες σημάτωντορας: ἡ διπλῆ, ὅτι ὡς πρὸς ὑποκείμενον Nic.
 πρόσωπον λέγει οὐδέ κε φαίης (429) ἀντὶ τοῦ οὐδέ φαίη τις ἄν. | τὸ
 δὲ ἐξῆς ἐστὶν, οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (429) σημάτωντορας δεδιότες (cf.
 431). τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. A
- b. οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν ——— σιγῇ): ὡς „ἀκὴν ἐγέ- ex. | Nic.
 95 νοντο σιωπῆ“ (Γ 95). b(BCE³) T | τὸ δὲ ἐξῆς οἱ δὲ ἄλλοι ἀκὴν
 1 †ῆσαν† (429) σιγῇ (431). b(BCE³E⁴) T
- 429—30. οὐδέ κε φαίης / τόσσον λαὸν ἐπεσθαι: ἄρρητος ἡ ex.
 ἐπίνοια σιωπῆν τοσοῦτου στρατοῦ εἰκάσαντος ἀφωνία. b(BCE³E⁴)
 T
- 5 431. δειδιότες: ἄκρως εὐπειθεῖς Ἕλληνες τοὺς πολεμίους οὐ δε- ex.
 διότες, ἀλλὰ τοὺς ἡγεμόνας. b(BCE³E⁴) T
433. Τρῶες δ' ὡς τ' ὄϊες: εἴωθεν αἰεὶ ἀντιπαραβάλλειν τὸ θο- ex.
 ρυβῶδες τῶν Τρῶων. δειλὸν δὲ καὶ κατωφερὲς ἡ οἷς. b(BCE³E⁴) T
- πολυπάμονος: πάματα καλεῖται παρὰ ——— τὸ κτή- D
 10 σασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ ᾧ. A
435. ἄζηχῆς μεμακυῖαι, <ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν>: ηὔξησε ex. | ex.
 τὸν θόρυβον παραλαβὼν τὰς οἷς ἀντιμηκωμένας τοῖς νεογνοῖς. b
 (BCE³E⁴) T | ἄζηχῆς δὲ ἀκατάπανστον. T

426 a ad Δ 277 a (Did.) b cf. Eust. 491, 41; D, D ad E 499, sch. Call. h. 4, 14 b; Ap. S. 49, 33, sch. Eur. Or. 115, Ba. 175, 24 Lex. Vind. 29, 17 429—31 diplo ante solum versum 429 in A, recte a — τις ἄν (91) ad Γ 220 a (Ariston.) 434 Ge et Par. Graec. 2767 (An. Par. 3, 203, 15): γάλα λευκόν (le. om. Ge): λευκόν δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεῖν σκιάν, ἢ (ἢ om. Par.) αὐτὴν τὴν φύσιν εἶπεν (εἶναι Par.), originis incertae, fort. sch. h; cf. Porph. 1, 75, 23; Beitrage 198. 207. Vide ad E 902 435 ἀκατάπανστον ad O 25. 658 (ex.),

84 le. add. Bk. 85 conl. cum scholio Δ 423 a² in T, dist. Ma. 86—8 pone sch. Δ 429—31 a in A, trps. Vill. 86 le. A, om. bT πτύελος A 87 ὁ ἀφρός ἐστὶν C ἐκχεῖ bT 88 ante ἄλλοι fort. lac. statuenda, nam verbis ἄλλοι δὲ sq. v. ἄχνη explicatur, cf. D (ἄχνη . . . ὅπερ καὶ φυκός φασιν) 89 sq. le. Frdl., ἡγεμόνων: A 90 ἡ διπλῆ sc. ante versum 429 92 rectius σιγῇ δειδιότες σημάτωντορας (ut Hom.) 94 le. T supplevi, om. b ὡς T ὅμοιον τῷ b 95 τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως BCE³ οὕτως συντρακτέον E⁴ δ' ἄλλοι Hom. 1 ῆσαν] ἴσαν (= Hom.) ci. C 2 ἄρρητος δὲ conl. cum scholio praecedenti b 5 ἄκρως εὐπ. T, ὑποφαίνει γοῦν ἄκρως ὡς εὐπειθεῖς (conl. cum scholio praecedenti) b 6 τοὺς T μᾶλλον τοὺς b 11 le. T supplevi, om. b 12 ἀντιμηκαζούσας b νεοσοῖς b

- ex.* 436. Τρώων ἀλαλητός: λαλητός και ἀλαλητός πλεονασμῶ τοῦ ᾠ. T 15
- ex.* 437. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος: εἰκότως τὸ βάρβαρον θορυβῶδές ἐστιν· ἑτερόγλωσσον γὰρ ἐστιν (cf. Δ 438). ὁ δὲ οὐκ ἐστιν ὁμόφωνον, τοῦτο ἀνάγκη θορυβῶδες. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 439—40. ὤρσε δὲ τοὺς μὲν *Αρης <—— ἄμοτον μεμα-
υῖα>: αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωϊκῶν θεῶν τέτοχε τὴν *Αθη-
νᾶν, και ὅτι Δεῖμος και Φόβος *Αρεως υἱοί. πλανηθεῖς δὲ *Αντίμαχος
ἵππων *Αρεως ὀνόματα ἀποδέδωκεν (fr. 37 W.) „Δεῖμος τ' ἦδὲ
Φόβος πόδας αἰνετώ, υἱε θυέλλης“. A 20
- ex.* 439. ὤρσε δὲ τοὺς μὲν *Αρης: μεγαλοπρεπῆς ἢ φαντασία· δεῖ
γὰρ αὐτοὺς ὁμοια τῶν ἡγουμένων πράσσειν· b(BCE³E⁴) T ἄλ- 25
λως τε και τὴν πρώτην συμβολὴν μάλλον αὔξει. b(BCE³) T
- ex.* 440 a.¹ Δεῖμός τ' ἦδὲ Φόβος: δαίμονες ἐκ τῶν ἡμετέρων πα-
θῶν πεπλασμένοι, οὐ σύμμαχοι. T
- ex.* b.¹ <ἄμοτον> †άτρωντον. Tⁱⁱ
b²/a.² ἄπληστον, πολύ. b(BCE³) | παραγενέσθαι δὲ αὐτοὺς 30
φησιν οὐχ ὡς συμμάχους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμετέρων ταῦτα παθῶν ἐπλά-
σατο. b(BCE³E⁴)
- D ἄμοτον: ἀπλήρωτον· ἀφ' οὗ και μότα τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς
κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. A
- ex.* 441 a.¹ *Αρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη: ἀπὸ τῆς ὁμοιότη- 35
τος τῶν παθῶν πλάττουσι τὰς συγγενείας, ὡς Δεῖμος και Φόβος και
„Φύζα, Φόβου κρυόντος ἑταίρη“ (I 2). ἔστιν οὖν τᾶδελεφός† αὐτῶ
τοὺς τρόπους, οὐ συγγενῆς ἢ *Αρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη
ἑτάρη τε. T

cf. D, sch. σ 3; Ap. S. 11, 32, Or. 8, 5 (plura Et. Gen. [B, deest A] ἀζηγῆς, sim. Et. Gud. 29, 3 Stef.), Ep. in An. Ox. 2, 347, 1 436 cf. D, Or. 6, 10 (unde Et. Gen. ἀλαλητός, sim. Et. Gud. 79, 21 Stef., EM. 55, 50), in sede scholiorum 437 cf. sch. Pind. P. 1, 137 b; vide ad H 346 b 439—440 και ὅτι Δεῖμος sq. ad N 299 (Ariston. et T), O 119 (Ariston.), cf. Eust. 932, 62, D ad Δ 440; Lehrs Ar³. 177 440 ἄμοτον — σαρκός eadem fere Et. Gen. (AB) ἄμοτον (sim. Et. Gud. 117, 17 Stef.): ἐγὼ δὲ εὔρον ἐν *Υπομνήματι 'Ιλιαῖδος ὅτι ἄμοτον λέγεται τὸ ἀπλήρωτον. ἔθθεν και μότα τὰ πληρωτικά τῶν πληγῶν (τ. πλ. Et. Gen., τῶν τραυμάτων εἰρηται βᾶκη Et. Gud.), cf. Eust. 495, 13; sch. ζ 83, sch. Call.

16 εἰκότως] πορφυρίου· εἰκότως Vill. 17 θορ. — γὰρ ἐστιν T θορυβεῖ μάλλον ἑτερόγλωσσον ὄν b δὲ οὐκ T γὰρ μὴ b 18 ἀν. θορ. T ἀνάγκη θορυβεῖν b 19 sq. le. A suppl. Frdl. 21. 22 ἄρεος (utroque loco) A em. Ddf. 29 le. add. Ma. ἀπλήρωτον Ma., fort. recte 30 ἄπληστον] erat fort. ἀπλήρωτον 37 voluit ἀδελφή 38 συγγενῆς: * ἢ T

40 a.³ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν παθῶν πλάττει καὶ τὰς συγγενείας, ὡς Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ Ἔρις. ἔστιν οὖν ἀδελφὴ οὐ τῆς συγγενείας, ἀλλὰ τοῖς τρόποις. b(BCE³E⁴)

442—3. ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα (—— ἐπὶ χθονὶ βαίνει): ex. ποιητικῶς ἐσήμανε τῆς Ἐριδος τὸ πάθος. b(BCE³E⁴) T

45 445. ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν: ἐκ γὰρ τοῦ ἐρίζειν πλείων ex. ὁ φόνος γίνεται. b(BCE³E⁴) T

447. σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα: τὰς μὲν πρὸς τὸ ex. μηδὲν παθεῖν, τὰ δέ, ἴνα τι δράσωσιν. b(BCE³E⁴) T

448 a. χαλκεοθωρήκων· (ἀτὰρ ἀσπίδες): ὅτι ἐξ ἐπαναλή- Ariston.
50 φεως λέγει ἀτὰρ ἀσπίδες· προεῖρηκεν γὰρ „σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς“ (Δ 447). A

b. ὀμφαλόεσσαι: τινὲς ὀμφαλόεσσας T τὰς εὐοφάλους, ex. ὡς „ποιητὰς πύλας“ (cf. M 470) εὐποιήτους. b(BCE³) T

c. ὀμφαλόεσσαι: ὅτε μὲν αὐτὰς „εὐκύκλους“ (E 453 al.), ex.
55 ὅτε δὲ „ὀμφαλόεσσας“ (τ 32 al.) καλεῖ, τὴν ἀπὸ κέντρον πρὸς τέλος τυπῶν αὐτῶν ἰσότητα, καὶ „πάντοσ' ἔισας“ (cf. Γ 347 al.). b(BCE³E⁴) T

449. ὄρυμαγδός: ὄρυμαγδός ἐστι πολέμου ἦχος, ἔχων κτύπον ex. ὀπλων, στρατιωτῶν ἀλαλαγμόν, ἠγητόρων παράκλησιν, εὐχὴν
60 ἀγωνιῶντων, οἰμωγὴν ἀπολλυμένων, θρήνον ἐπὶ πεπτωκόσιν. ἔστιν οὖν ὄρυμαγδός, ἔνθα ὄρνυται ὄμαδος. A b(BE³E⁴) T

450 a. οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολή: Θουκυδίδης „πάντα ὁμοῦ ex. ἀκούσαι,“ φησὶν (7, 71, 4), „ὄλοφυρμός βοή, κρατοῦντες κρατούμενοι.“ καὶ Γοργίας (Vors.⁸ 82 B 27)· „ἀνεμίσγοντο δὲ λιταῖς ἀπειλαὶ
65 καὶ εὐχαῖς οἰμωγαί“. T

fr. 23, 21; Beiträge 130 441 ἀδελφὴ sq. aliter D 442—3 cf. sch. D. Thr. (Σ¹ ex Heliodoro) 472, 16. Vide sch. Thuc. 2, 11, 4 448 a ad Θ 62. Π 636 (Ariston.); vide ad E 734—6. Π 467. Υ 406. Φ 86; sim. ad H 138 a ἐξ ἐπαναλήψεως cf. Degenhardt 46 b ad Ψ 741 (T), cf. Ap. Dysc. de con. 233, 13; Beiträge 343 εὐποιήτους cf. Eust. 706, 4 c cf. D 449 cf. Eust. 496, 31 450 a — κρατούμενοι cf. Buehler, Beiträge 120 καὶ Γοργίας cf. Radermacher,

43 le. T supplevi, om. b 44 ποιητικῶς δὲ καὶ (coni. cum scholio praecedenti) b ἐσήμανε pone πάθος b 45 ἐκ T ἀπὸ b πλείων T καὶ πλείων b 48 τὰ T τὰς b τι om. b 49 le. A suppl. Frdl. (χαλκ. abesse malim) ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 52 le. et sch. cum scholio praecedenti coni. T, dist. Ma., le. om. b 53 ποιητ. πύλ. T πύλας ποιητὰς ἦτοι b, ποιητὰς ἐσέχοντο πύλας Hom. 54 ὅτε μὲν οὖν αὐτὰς (coni. cum scholio praecedenti) b 55 ἀπὸ τοῦ et πρὸς τὸ b 56 αὐτῶν om. T, fort. rectius πάντοσε ἴσας T (fort. rectius, πάντοσ' ἐφ-σιν Hom. (passim) 58 le. AT, om. b ὄρυμαγδός ἐστι E³ πολ.] πολέμου ἢ ὕδατος b ἔχων] ἔχων ἐπὶ πολέμου b 61 ὄρυμαγδός E³ ὄρνυται T 63 κρατοῦντες T, νικῶντες Thuc.

ex. b. οἰμωγή τε καὶ εὐχωλή: ἀκριβῶς ἔχει ἡ λέξις· πρό-
τερον γὰρ ὁ παθὼν ἀνοιμῶζει, εἶτα ὁ δράσας ἐπ' αὐτῷ μεγαλαυ-
χεῖ. b(BCE³E⁴) T

Ariston. 451 a. <ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων> ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον
πρῶτον ἀπήντηκεν· ἡ γὰρ εὐχωλή τῶν ὀλλύντων. A^{int} 70

ex. b. <ῥέε δ' αἵματι γαῖα> ἐμφαντικῶς· οὐ γὰρ εἶπεν ἐρ-
ραίνετο, ἀλλ' ὡσεὶ λέγοις ἐπήγαζεν αἷμα'. b(BE³E⁴) T

ex. 452—5. ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι <———— ἐκλυε ποιμήν>:
ἔστιν ἀκοῦσαι δύο ποταμῶν ἤχον. πανταχόθεν δὲ αὐτῶν ἠΰξησε τὸν
ἤχον· οὐ γὰρ διὰ πεδίων, ἀλλ' ἐξ ὄρους ῥέουσιν, ἵνα μὴ ῥύσις, ἀλλ' 75
ἐμβολή ὕδατος ἦ· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καταφέρονται, τῇ συμπτώ-
σει τῶν ῥευμάτων πολὺν ἀπεργαζόμενοι τὸν ἤχον· καὶ κρουνῶν ἐκ
μεγάλων (454) προστίθῃσι, τῷ πλήθει τοῦ καταρρήσσοντος ὕδα-
τος τραχὺν τὸν ψόφον ἐγείρων· καὶ τὸ κοίλωμα δὲ τὸ δεχόμενον
αὐτοὺς μισγάγκεια (cf. 453) εἴρηται, τραχυνόμενον τῇ ὀνοματο- 80
ποιῖα καὶ συναπειλοῦν τῷ ῥεύματι. ἴσως δὲ καὶ b(BCE³) T δύο
τοὺς ποταμοὺς παρέλαβεν οὐκ αὐξήσεως μόνον ἔνεκεν, ἀλλ' ὅτι
εἰσὶ καὶ τὰ στρατεύματα δύο, καὶ τούτους ἐμπίπτοντας ἀλλήλοις·
καὶ γὰρ οἱ στρατοὶ ἀλλήλοις ἐπεφέροντο. b(BCE³E⁴) T

Hrd. 452 a. χεῖμαρροι: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.) 85
παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἐνικόν ἐστι χεῖμαρρους· Νικίας (fr. 6 B.) δὲ ὡς
εὐζῶνοι, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χεῖμαρρους ἦ γεγονός,
εἴ γε μᾶλλον ἐντελέστερον οἶδε τὸ ἐνικόν ἐν τῇ συνθέσει ἤπερ τὸ
συνηλειμμένον· „ὄσους Ἑλλησποντος ἀγάρρους“ (B 845), „στήη
ἐπ' ἰώκυρρῶφ ποταμῶ“ (E 598), „ἔς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρ- 90
ροον“ (Φ 8), „ἀφορρῶου ὠκεανοῖο“ (Σ 399). σπανίως δὲ τὸ ἔτερον·

Art. Script. (Viennae 1951) B 7, 43 b cf. D; Eust. 496, 14 451 a ad B 621
(Ariston.) b aliter D, Anon. sol. 199 452—5 τραχὺν—ἐγείρων (79) cf. Eust.
496, 35. 497, 11 452 a cf. Eust. 496, 37 (ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡρο-
δώρου φαίνεται), cf. Hrd. ap. Eust. 496, 42 ἵνα ἐκ τοῦ (87) —συνηλειμμένον cf.
Lobeck, Paralip. 1, 316: „... ex quo ille concludit pluralem illum non a con-

67 ἂν ὁ παθὼν οἰμῶξειεν b εἶθ' ὁ b 67 sq. μεγαλ. T μεγάλως χαροῖτο καὶ
αὐχῆσοι (ἀλγήσοι [litteras ησοι ipse exp.] C) b 69 le. add. Vill. ὅτι A, ἡ
διπλῆ, ὅτι Vill. 71 le. add. Li (ῥέε Bk.) 71 sq. ἔρραίν.] ἐρέετο T ἐραίνετο
E⁴ 72 λέγει b ἐπ. αἷμα T ὅτι ἐπήγαζεν αὐτῇ (αὐτῇ E³) τὸ αἷμα διὰ τὸ
πλήθος b 73 le. T supplevi, om. b 74 ἤχου] ἤχ(ον) C 76 ἦ] εἶη
BE³ καταφέρονται (καταφέρωνται C) τόπον b 77 ῥευσ. T ὕδατων b 78
καταρρέοντος b, malim καταρᾶσσοντος 79 ἐγ. τὸν ψόφ. b δὲ om. b 81
δύο δὲ E⁴ 82 παρέλλα(βεν) E⁴ ἔνεκ. μόν. E⁴ 83 εἰσὶ post δύο E⁴ 84
ἐπιφέρονται b 88 οἶδε Lob., οἶδε δὲ A, οἶδε δὲ Lehrs ἤπερ τὸ] malim ἤπερ 89
συνειλημμένον A em. Lob. (cf. Eust. 496, 41) 90 ὠκ. A Eust., ὠκυρῶφ Hom.

„χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ἰόπαζεν“ (Λ 493), „ποταμῶ πληθοντι ἐοικώς / χειμάρρῳ“ (E 87—8). τὸ μέντοι γε ἀπλοῦν αἰεὶ ἐντελῶς ἀποφαίνεται ῥόος· „ᾧθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος“ (Φ 241). A

95 *b.* (ὄρεσφι:) τὸ σ̄ ἔδωκεν ἢ συγκοπή, ὡς θεόφατον θέσφα- *ex.*

1 του. T^{il}

453. (μισγάγκειαν:) τὸ ἄγκος, εἰς δὲ μίγνυνται οἱ ποταμοί. *ex.*
A^{int} b(BCE³E⁴) T^{il}

453—6. ἐς μισγάγκειαν (—— μισγομένων): τὸ ἐξῆς *ex.*
5 „ὡς δ' ὅτε χειμάρροι κατ' ὄρεσφι ῥέοντες“ (Δ 452) / ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν κρουνῶν ἔσω τῆς χαράδρας, b (BCE³) T ὡς τῶν μισγομένων (456). b(BCE³)

454. (κρουνῶν:) κρουνοὶ {δὲ} στεναὶ τινες καὶ βαθεῖαι ἐκ- *ex.*
ρύσεις. b(BE³E⁴)

10 χαράδρης: τῆς ἐγχαράξεως —— τῆ φορᾶ τοῦ ὕδατος. A D

455 *a.*¹ τῶν δὲ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε *ex.* (Did. ?)
ποιμήν: γράφεται τηλόσε, εἰς μακρὰν ἀφικνουμένων τῶν ψόφων.
ἄμεινον δὲ τὸ „τηλόθι“. ἰάποκεκλείσθαι† δὲ που χειμῶνος ὄντος ὁ
ποιμήν. T

15 *a.*² εἰς μακρὰν, φησίν, ἀφικνουμένων ὁ ψόφος ἀκούεται.
ἄμεινον δὲ „τηλόθι“ γράφειν καὶ πρὸς τὸν ποιμένα ἀποδιδόναι·
ἀποκέκλεισται γὰρ τηλόθι που χειμῶνος ὄντος ὁ ποιμήν. b(BCE³)

456 *a.* (ἰαχή τε φόβος τε:) ὅτι τὴν μετὰ δέους φυγὴν φό- *Ariston.*
βον εἴρηκεν. A^{int}

20 *b.* (ἰαχή τε φόβος τε:) Ἀρίσταρχος „ἰαχή τε πόνος *Did.*
τε“· οὐ γὰρ γέγονέ πω φυγή. A^{im}

tracto χειμάρρους declinatum sed ex integro χειμάρροοι contractum esse accentu in antepaenultimam translato“. De v. χειμάρρους (86) cf. EM. 810, 13 (originis incertae) b doctrina Herodiani, cf. 2, 201, 5 (Et. Gen. = EM. 645, 1, brevius An. Ox. 1, 220, 31) 453 cf. D; Eust. 492, 26; Ap. S. 113, 4, Et. Gud. 395, 18; Et. Gen. (= EM. 588, 35, sim. Et. Gud. 537, 4 Stef.) 454 cf. D ad X 147 455 vide ad K 465. 505 (Did.), cf. sch. μ 249 (Did.); Ludwich, A. H. T. 1, 250, 19 456 a ad B 767 (Ariston.), cf. D ad l 2. Vide ad K 10. Σ 247 (Ariston.); Lehrs Ar.³ 77;

92 ὄπαζεν A, om. Eust., ὄπαζόμενος Hom. 94 πίπτων A em. Vill. 95 le. add. Bk. 2 le. add. V (ἐς μισγάγκειαν· Li) τὸ ἄγκ. Bk. τὸ ἄγγος AT ὁ τόπος (ἢ καὶ ὁ τόπος pone Porph. E⁴) b εἰς ὁ AT ἐν ᾧ b 4 le. T supplevi, om. b τὸ ἐξῆς T, τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως (coni. cum scholio praecedenti) b 5 δ' ὅτε T δὲ b χειμάρροι ποταμοὶ κατ' Hom. 6 συμβάλετον T χαράδρης b 8—9 supra paraphr. v. Δ 454 in E⁴, pone sch. Δ 451 b (coni. cum v. πλήθος) in BE³; le. addidi κρουνοὶ — ἔκρ. BE³ στενῶν τινῶν καὶ βαθειῶν ἐκρύσεων E⁴ 8 δὲ BE³ delevi στεναὶ BE³ emendavi (cf. E⁴) 11 sq. le. Vill., Ldw., τηλόσε δοῦπον T 13 voluit ἀποκέκλεισται (cf. sch. a²) 15 fort. voluit ἀφικνούμενος (Wecklein, Zen. Ar. 78) 18 le. add. Vill. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 20 le. (= A^{coat}, vulg.) addidi

Did. | *ex.* (?)

c. {ὡς τῶν μισγομένων γένητ' ἰαχή τε} φόβος τε: Ἄρι-
σταρχος „πόνος“· οὐπω γὰρ γέγονε φυγή. | ἀλλ' ἐὰν „πόνος“ ἦ,
ἐνέργειαν, ἐὰν δὲ φόβος, τὸ δέος δηλοῖ ὁμοίως τῷ τοῦ ποιμένος
φόβῳ. T

25

Ariston.

457 a. πρῶτος δ' Ἀντίλοχος: ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἐσθλὸν
πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιροῦντα παράγει, ἀλλ' ὅτι τάχιστον αὐτὸν
ἴπαρασυνίστησι† διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον. A

ex.

b. πρῶτος δ' Ἀντίλοχος: τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ
ἄλλην ἀριστείαν αὐτοῦ οὐ γράφει. ἄλλως τε καὶ ζηλοῖ τὸν πατέρα
— „πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα“ (Λ 738) — καὶ θεατὴν αὐτὸν ἔχει. b
(BCE³E⁴) T καὶ „Ἀντίλοχ“, οὗτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν“
(O 569)· T θερμότητος οὖν νεωτερικῆς τὸ ἔργον. b(BCE³E⁴) T
ἢ Τρῶες καταφρονοῦντες Νέστορος κατὰ τοῦτο μᾶλλον ἐνέκρουσαν τὸ
μέρος. b(BE³E⁴) T

35

Nic.

457—8. <ἔλεν ἄνδρα κορυστήν / ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοι-
σι:> συναπτέον κορυστήν ἐσθλόν, ἴν' ἦ τὸ ἐξῆς <×××>. A^{int}

Ariston.

458 a. <Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον:> ὅτι ἄδηλον πότερον
κύριον, ὃ Θαλυσιάδης ἦ ὃ Ἐχέπωλος. A^{int}

ex. | D

b. Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον: κύριον τὸ δεύτερον· ἐπι-
θετικῶς γὰρ ὅτε φησί, „ταχυπῶλον“ (Δ 232 al.) λέγει καὶ „εὐπῶλον“
(E 551 al.) καὶ „αἰσιοπῶλους“ (Γ 185). καὶ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ
κυρίων οὐ χρῆται, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῦ „καὶ Ἀργεάδην πολύμηλον“ (Π
417). A b(BCE³) T | πῶς οὐκ Αἴας πρῶτος ——— αἰνισσόμενος
κράτος. A

45

ex.

459. <φάλον:> τὸ τετυφωμένον. T^{il}

Valk I 571 c cf. Eust. 497, 37 458 a vide ad B 592 (Hrd.) b cf. D πῶς
οὐκ sq. cf. Ge: <πρῶτος δ' Ἀντίλοχος> (le. add. Nicole) ἐν τῇ ἀρχῇ
τῆς μάχης οὐχὶ τὸν Αἴαντα, οὐ τὸν Διομήδη, οὐκ ἄλλον τινὰ τῶν ἀριστεῶν ἀριστεύ-
οντα δείκνυσιν Ὅμηρος, ἀπ' ἐλάσσονος δὲ ἀρχεται τὸ τῆς τύχης αἰνισσόμενος
κρ[άτος] (absc., suppl. Nicole), fort. sch. h e D pendens

22 (le.) ὡς — ἰαχή τε eieci 23 πόνος¹ T, fort. ἰαχή τε πόνος τε (cf. sch. b) 26
ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. ἐσθλὸν A, τυχὸν Lehrs (recte ut vid.) 28 προσυνίστησι
Cob., an συνίστησι vel potius παρίστησι? 30 ἄλλην T καὶ ἄλλην b οὐ
γράφει T συγγράφει b 31 ἐγὼν T γὰρ φησιν ἐγὼν b 32 ἀντίλοχ' Bk.
(= Hom.), ἀντίλοχε T 33 οὖν T δὲ τοῦτο b τὸ om. b 34 κατεφρόνου
b κατὰ T καὶ κατὰ b 34 sq. μᾶλλον τὸ μέρος πρῶτως ἐνέκρουσαν b 36 sq. le.
addidi (auctore Frdl.) 37 lac. stat. Lehrs verba ἐκτείνει ἐν προμάχοις sup-
plens, malim ἔλεν ἄνδρα ἐνὶ προμάχοισι 38 le. add. Bk. ὅτι A, fort. ἢ
διπλῆ, ὅτι 40 le. T, ἐσθλὸν ἐπὶ προμάχοισι: A, om. b 40 sq. ἐπιθετ. —
φησί] τότε γὰρ ἐπιθετικῶς ὅτε b 41 ταχύπῶλον AT λέγει ante ταχύπ.
b καὶ εὐπ. Vill., καὶ εὐπῶλον b, om. AT (fort. rectius) 42 καὶ ἐλαιοπῶλους
A, om. b καὶ²] οὐ χρῆται δὲ b 43 οὐ χρᾶται A, om. b ὅτι] εἰ b καὶ
om. b πολὺ. nom. propr. est Homero 46 le. add. Ma. τετυφ. susp.,
possis κεκυρτωμένον vel κεκορυφωμένον

460—1 *a.*¹ <ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε ——— ὅσσε κάλυψεν> *ex.*
 ἱκανὴ μὲν καὶ ἡ αἰφνίδιος ὀρμὴ καὶ ἡ ἀπρόοπτος πληγὴ, εἰ καὶ
 καιρία μὴ ἦν, εἰς τὸ θανατῶσαι. νῦν δὲ καὶ ἄμφω ἐπισυμβαίνει· καὶ
 50 γὰρ καὶ αὐτῆς τῆς μήνιγγος ἦψατο, ἡ διείργει τὸν ἐγκέφαλον ἄνω καὶ
 κάτω κειμένη καὶ μόνως περιφυλάττουσα· ἄχρι γὰρ τῆς τοῦ ἐγκε-
 φάλου βάσεως αὐτῆς εἰσέθορε τὸ δόρυ. σημείωσαι δὲ ὅτι τοὺς περὶ
 κεφαλὴν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ τελευτᾶν· „τὸν ῥ’ ἔβαλε
 κεφαλὴν ὑπ’ ἰ οὔατος, ὦκα δὲ θυμὸς / ὦχεν’ ἀπὸ μελέων“ (O 433 et N
 65 671—2), „αὐτὰρ ἔπειτ’ Εὐρύαλον ἴπέτρῳ βάλε / μέσην ἰ κάκ κεφαλὴν
 / ἀμφὶ δὲ ἰοῖτ’ θάνατος χύτο“ (Π 411—2. 414)· τοῦ κυρίου γὰρ τρω-
 θέντος τόπου καιρίως ἀκολουθεῖ θάνατος τῇ πληγῇ, οὐδὲ ὀλίγον χρό-
 νον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὀδύνης παρέχων. καὶ ἐπὶ ὀμφαλοῦ ἰταύτοῖ
 „ἔνθα μάλιστα / γίνετ’ Ἄρης ἀλεγεινός“ (N 458—9), „ἀντικρὺ δὲ
 60 διέσχε παρ’ ὀμφαλόν / γυνὺξ δ’ ἔριπ’ οἰμῶξας“ (Υ 416—7)· οἱ γὰρ
 περὶ γαστέρα τόποι νευρώδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν
 αἰσθησιν πλειόνως δέχονται. **b(BE³E⁴)**

*a.*² ἐν δὲ μετώπῳ πῆξεν <——— ὅσσε κάλυψεν>:
 ἱκανὴ μὲν καὶ ἡ τῆς πληγῆς ἔκπληξις ἰάπειρος ἰ οὔσα θανατῶσαι· ἡ
 65 καὶ τῆς μήνιγγος, ἡ διείργει τὸν ἐγκέφαλον, διηρημένης καὶ τοῦ
 δόρατος ἄχρι τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως εἰσθορόντος. σημείωσαι δὲ
 ὅτι τοὺς περὶ κεφαλὴν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ τελευτᾶν· „τὸν
 ῥ’ ἔβαλε ἰ κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, ὦκα δὲ θυμὸς / ὦχεν’ ἀπὸ μελέων“,
 „αὐτὰρ ἔπειτ’ Εὐρύαλον ἰάπεσσόμενον ἰ βάλε πέτρῳ / ἰμέσην ἰ
 70 κάκ κεφαλὴν· ἡ δ’ ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη / ἐν κόρυθι βριαρῆ. ὁ δ’ ἄρα
 πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ / κάππεσεν, ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο“ (Π 411—4)·
 τοῦ κυρίου γὰρ τρωθέντος τόπου ὄμα τῇ πληγῇ ὁ θάνατος, οὐδὲ
 ὀλίγον χρόνον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὀδύνης παρέχων. ἐπὶ δὲ ὀμφαλοῦ
 „ἔνθα μάλιστα / γίνετ’ Ἄρης ἀλεγεινός“, „ἀντικρὺ δὲ διέσχε
 75 παρ’ ὀμφαλόν / γυνὺξ δ’ ἔριπ’ οἰμῶξας“· οἱ γὰρ περὶ γαστέρα τόποι
 νευρώδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν αἰσθησιν δέχονται. **T**

462 *a.* ἦριπε δ’, ὡς ὅτε πύργος: ὑπτιος γὰρ ἔπεσεν ὑπὸ *ex.*
 τῆς ὀρμῆς τοῦ δόρατος. **b(BCE³) T**

b. ἦριπε: εἰς τὴν ἔραν ἔπεσεν. **b(BE⁴) T**

ex.

462 b cf. D

47 le. addidi 53 sq. τὸν ῥ’ — οὔατος = O 433 (ἔβαλεν et ὑπὲρ Hom.), ὦκα δὲ
 sq. = N 671—2 55 sq. cf. sch. *a.*² (T) 55 εὐρύαλον (pro ἐρύλαον) et Hom.
 vulg. 56 sq. τόπ. τρωθ. E⁴ 58 voluit τούναντιον et ita fort. exemplum
 codicis C 59 γίνετ’ Hom. 60 ὀμφαλόν ἔγχος αἰχμῆ / Hom. 63 le. T
 supplevi 64 ἄκαιρος Ma., malim καίπερ ἄκαιρος 68 sq. cf. sch. *a.*¹ 69
 ἔπεσσόμενον et μέσην Hom. 74 et 75 cf. sch. *a.*¹ 77—8 ὑπτιος γὰρ sq.
 pone sch. *b* in *b* 79 εἰς τὴν sq. absc. in E³ (ut vid.; signum ια’ supra v. ἦριπε
 in cont.)

- Ariston.* 463. τὸν δὲ πεσόντα <ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφή-
νωρ>: ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε· τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολε-
μοῖς δέδωκεν. A
- Nic.* 465—6. ἔλκε δ' ὑπέκ βελέων <λελιημένος ὄφρα τάχιστα
/ τεύχεα συλήσειε>: διαστολή βραχεῖα βελέων (465). τᾶλλα δὲ
συναπτεόν λελιημένος ὄφρα τάχιστα (465). A 85
- Nic. | ex.* 465. ἔλκε δ' ὑπέκ βελέων: εἰς τὸ βελέων ὀλίγη διαστολή.
T | ἢ ὑπὸ τὸν ὑποκύψαντα δηλοῖ, ἢ δὲ ἕξ τὴν ἕξω τοῦ κειμένου φο-
ράν. b(BCE^{3E4}) T
- ex.* 466. τεύχεα συλήσειε· <μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη>:
δικαίως κολάζεται ὁ αἰσχροκερδῆς, δεόντων ζώντων ἀπτεσθαι. b 90
(BCE³) T
- Nic.* 468—9. <πλευρά, τὰ οἱ ——— ἐξεφάνθη, / οὔτησε>: τὸ
ἕξις πλευρὰ οὔτησε, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. A^{im}
- ex.* 468 a. πλευρὰ <————> ἐξεφάνθη: καὶ ἡμεῖς εἶδομεν αὐτοῦ
τὰ πλευρά. καίριος δὲ ἡ πληγὴ κατὰ καρδίας ἢ πνεύμονος ἐνεχθεῖσα. 95
b(BCE^{3E4}) T 1
- ex.* b. παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη: ἀντὶ τοῦ παρενεχθέντος
τοῦ ὄπλου. διδάσκει δὲ μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν. b(BCE^{3E4}) T
- ex.* 470. ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη: ἀνανεοῦται τὴν στάσιν
καὶ ὑπεκαύματα δίδωσι τὰς τῶν ἀριστέων πτώσεις καὶ τὸν πόλεμον 6
ἐπιφανέστερον ποιεῖ. ἱκανὴν δὲ πίστιν ἐπάγει τοῖς λόγοις ὡς αὐτό-
πτης ὢν. b(BCE³) T
- ex.* 470—1. ἔργον ἐτύχθη / ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν:
ἥλλακται ἢ φράσις· πρῶτοι γὰρ ὠρμησαν Ἐλληνες δι' Ἐλεφήνορα
πεσόντα. b(BCE³) T 10

463 — πέπτωκε ad E 58 a. 68. Λ 144 (Ariston.), cf. sch. χ 296. Vide ad Δ 108 a. N
548 465 ἢ ὑπὸ sq. cf. D 466 cf. Eust. 500, 1 470 ἱκανὴν δὲ sq. ad Δ
473—9

80 sq. le. A suppl. Vill. 81 ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 83 sq. le A suppl.
Frdl. 85 fort. τάχιστα / τεύχεα συλήσειε 87 τοῦ κειμένου om. T 89—90
ad Δ 469 trps. BE³ (relatum ad verba οὔτησε ξυστώ) 89 le. T supplevi
(auctore Bk.), om. b 90 ὁ T ὡς b δέον T δέον γὰρ b 92 le. add.
Frdl. 94 le. T suppl. Ma., om. b 94 sq. καὶ ἡμεῖς — πλευρὰ T οἱ ἑταῖροί
φησι τὰ πλευρὰ ἐθεάσαντο b 2 le. T, τὸ δὲ παρ' ἀσπίδος (om. v. ἕξφ.), conii.
cum scholio praecedenti, b 3 ἀπερισκ. T ἀσκόπως b 5 ὑπεκκ. T πλείους b
9 φράσις b φύσις T 9 sq. δι' ἕλ. πεσ. T διὰ τὸν ἕξ αὐτῶν πεσόντα ἐλεφήνορα b

472. ἐδνοπαλίζεν: δονῶ δονοπίζω, πλεονασμῶ δονοπαλίζω, *ex.*
 συγκοπῆ δνοπαλίζω, ὡς πυκτεύω „πυκταλεύω“ (Sophr. fr. 111 K.).
 AT σημαίνει δὲ κατέβαλ(λ)ε(ν)· „τὰ σὰ ράκεα δνοπαλίξεις“ (ξ
 512). T
- 15 473—9. Ἀνθεμίωνος υἱὸν <—— δαμέντι>: οὐ φιλὸν τοῦ *ex.*
 τετρωμένου τὸ ὄνομα τέθεικεν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν ἐκαλείτο
 Σιμοείσιος, καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα καὶ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἐτέχθη, καὶ
 ἐπὶ τί πορευομένη ἢ μήτηρ ἔτεκεν αὐτόν, καὶ τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχων
 ἀπέθανεν, ὅτι ἠΐθεος ἦν. ταῦτα δὲ εἶπε πολλὴν πίστιν ἐπιφέρων τῷ
 20 λόγῳ ὡς αὐτόπτης ὦν. b(BE³E⁴) T
474. <ἠΐθεον>: τὸν ἰσόθεον ἡλικίαν ἔχοντα. Tⁱⁱ *ex.*
475. ἴδηθεν: ἴδη ἐστὶν —— ἀπ’ αὐτῶν πάντα καθορᾶν. A D
476. μῆλα ἰδέσθαι: μῆλα ὁ ποιητῆς τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἰ- *ex.*
 γας, Ἡρόδοτος (4, 61, 2) δὲ τὰ τετράποδα πάντα. b(BCE³E⁴) T
- 25 477—8. <οὐδὲ τοκεῦσι / θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε> δι- *ex.*
 δάσκει μὴ καταδοκεῖν τὴν ἀπὸ παιδῶν γηρωκομίαν. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ
478. θρέπτρα {φίλοις}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ῥ. *Ariston.*
 λέγεται δὲ θρεπτά τὰ τεθραμμένα, θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ῥ τὰ θρεπτή-
 ρια, ὡσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. A
- 30 480. <πρῶτον>: ἐν τοῖς προμάχοις δηλονότι. b(BCE³E⁴) Tⁱⁱ *ex.*
- 480—2. <βάλε στήθος παρὰ μαζὸν —— χαμαὶ πέσεν>: *ex.*
 κείριος ὁ τόπος· διελθὸν γὰρ τὸν πνεύμονα περὶ τὸν ὦμον ἀνέσχευ.
 b(BCE³E⁴)

472 aliter Et. Gen. (EM. 281, 18, Et. Gud. 372, 5 Stef.) σημαίνει δὲ sq. cf.
 sch. ξ 512, Ap. S. 59, 21 473—9 ταῦτα δὲ εἶπε (19) sq. ad Δ 470 474
 aliter D, sch. Call. h. 2, 49, Eust. 500, 33 476 ad K 485. Z 124. Π 353 (Ariston.),
 P 550 (T), cf. Ar. Byz. p. 197; Lehrs Ar.³ 100; Dimpfl 3; — τὰ πρόβατα cf. D
 478 λέγεται sq. cf. Et. Gen. (AB) θρέπτρα· τὰ τεθραμμένα (τεθρέμμενα A) θρε-
 πτά λέγεται (λέγεται θρεπτά B), θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ῥ τὰ θρεπτήρια, ὡσπερ λύτρα
 τὰ λυτήρια. οὕτως εὐρον ἐγώ, fort. in hyp. Iliad., cf. Eust. 501, 17; D; vide

11 πλεονασμὸς A 12 καὶ συγκοπὴ A 13 τὰ σὰ ράκ. κατέβαλε δνοπ. T, trps.
 et em. Bk. 15 le. T supplevi, om. b 16 τέθ. T θεις b 18 ἐπὶ τί T ἐπει b 19
 sq. ταῦτα — ὦν T, πολλὴν πίστιν ἐπιφέρει τῷ λόγῳ ὡς αὐτόπτης ὦν ante verba
 οὐ φιλὸν τοῦ sq. (l. 15) b 21 le. add. V 23 (le.) ἴδ. fort. delendum τὰς
 om. T 24 ἠρόδος ss. τ C ἠρόδικος T, ἡσίοδος Wil. (vide ad Z 124) δὲ om.
 BE³T 25 le. add. Ma. 26 ἀπὸ τῶν π. BE³E⁴ γηρωκομίαν Vill., edd. post
 γηρ. verba τοὺς τοκεῖς διὰ τὸ ἀδηλον in b, fort. recte 27 (le.) φίλοις del.
 Bk. ὅτι A, ἢ διπλῆ περιεστυγμένη, ὅτι Vill. χωρὶς τοῦ ῥ sc. θρέπτα, non
 θρεπτά, quod auctor sequentis sententiae (Aristarchus?) explicavit 28 θρεπτά
 Bk., θρέπτα A 30 le. add. Li δηλονότι πρῶτον b 31 le. addidi 32
 διελθὸν γὰρ sc. χάλκεον ἐγχος

- ex.* 482. πέσεν αἰγείρος ὡς: μέχρι τούτου τὰ τῆς ὁμοιώσεως. τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ περιουσίας ἐναβρυνόμενός φησι καὶ διώκων ἡδονήν. ³⁵
b(BCE³) **T** ποιητικὴ δὲ ἡ ἀναστροφή, οὐ μετρικὴ. **b**(BE³E⁴) **T**
Hrd. 483 *a.* <ἐν εἰαμενῆ> τὸ εἰαμενῆ δασυντέον ἀπὸ τῆς ἔσεως. **A**^{im}
ex. | *Hrd.* *b.* ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῆ: καὶ ἀλλαγῶ „αἰγείρων ὕδατο-
 τρεφέων“ (ρ 208). εἰαμενῆ δὲ ἡ συνεστηκυῖα τῶν ὕδατων συμβολή·
 εἰμένη εἰαμένη εἰαμενῆ, ὡς δεξαμενῆ. | δασυντέον δὲ τὸ εἰαμενῆ ⁴⁰
 παρὰ τὴν ἔσιν. **T**
D | *D* | *Or.* *c.* ἐν εἰαμενῆ: ἐν καθύδρῳ καὶ βοτανῶδει τόπῳ. | ὠνο-
 μάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως αὐτῶν καὶ ἀναδόσεως. | παρὰ τὴν ἔσιν
 (ἔσιν δὲ λέγει τὴν ἀνάδοσιν τῶν φυτῶν). ἢ ρεῖαμενῆ τις οὖσα, ὁ
 καταρρέομενος τόπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ρ. ἢ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ⁴⁵
 ἡμένη, ὁ ὁμαλὸς τόπος, ὡς δεξάμενος δεξαμενῆ, ἀκεσσάμενος ἀκεσσα-
 μενῆ, εἶτα κατὰ διάλυσιν τοῦ ἠ εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἔαμενῆ, ὡς ἦλω ἐάλω,
 ἦγη ἐάγη, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰ <ε>ἰαμενῆ. **A**
ex. 484. ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν: τὰ γὰρ
 ἄοζα ἔτοιμα πρὸς κάμψιν. παρυδατίῳ δὲ φυτῷ εἶκασε τὸν παρὰ ⁵⁰
 ποταμὸν γεγεννημένον. **b**(BCE³E⁴) **T**
ex. 486. {ὄφρ'} ἴτυν {κάμψη}: παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον
 μέρος. **T**

ad P 302 θρέπτρα cf. Schulze 673 482 ποιητικὴ sq. cf. D 483 b ad O
 631 (ex.) εἰαμενῆ sq. Or. 55, 17: εἰαμενῆ (Larcher, εἰσμερνῆ cod. Or.)· κατὰ
 ἀποβολὴν τοῦ ρ, ρεῖαμενῆ. ἔστι παρὰ τὴν ρεῦσιν τῶν ὕδατων, ἢ παρὰ τὴν ἔσιν
 τῶν ὕδατων καὶ βοτανῶν αὐτομάτως, ἢ ἐξ ἧς ἔνται ἡ ἰαίνονται εἰ ἀνεπήτος οὖσα
 (αἰ νομαί, ἢ ἡμενῆ τις οὖσα Stef.). οὕτως ἐν ὑπομνήματι εὔρον, Et. Gud. 405,
 12 Stef.: εἰαμενῆ· ὁ ἐνυλος καὶ βοτανῶδης τόπος. εἰρηται δὲ εἰαμενῆ, οἰοεὶ ρεῖαμενῆ
 τις οὖσα, ὁ καταρρέομενος τόπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ρ. ἢ γέγονεν ἀπὸ τοῦ <ἡμενος>
 (add. Stef.) ἡμενῆ, ὁ ὁμαλὸς <τόπος> (add. Stef.), ὡς δεξάμενος δεξαμενῆ, ἀκεσ-
 σάμενος ἄκεσσαμεναί· εἶτα κατὰ διάλυσιν τοῦ ἠ εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἔαμενῆ, ὡς ἦλω ἐάλω,
 ἦασσεν ἐάασσεν, „καὶ πλείστοις ἐάασσε λάοις“, Ἄλκαϊος (fr. 356 L.—P.), καὶ
 κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰ εἰαμενῆ. ἢ <παρὰ τὴν ἔσιν> (add. Stef.) τῶν βοτανῶν αὐτο-
 μάτως, ἢ ἐξ οὗ ἔνται αἰ νομαί, Et. Gen. (AB) εἰαμενῆ (pone verba e Choer. O.
 excerp̄ta): . . . | ἢ (om. A) παρὰ τὴν ἔσιν (A, ἔπην B), ὁ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν,
 γέγονεν ἔσαμενῆ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἰ καὶ ἀποβολῆ τοῦ σ εἰαμενῆ, cf. Choer. O.
 (An. Ox. 2, 203, 30, Et. Gud. 405, 19 Stef., sim. Et. Gen. [AB] εἰαμενῆ, Ge);
 Beiträge 287 *c* ἐν — τόπῳ = D ad Δ 483 al. ὠνομάσθη — ἀναδόσεως =
 D ad Δ 482 παρὰ τὴν ἔσιν sq. cf. Or. 55, 17 (supra ad sch. b), Eust. 501, 6,
 1035, 16 ὁ ὁμαλὸς τόπος (46) cf. D 484 cf. Fellner 21 486 cf. Ap. S. 93, 12,

35 ἐκ περιουσ. om. **b** ἐναβρυνόμενος **C** τὴν ἡδονὴν **b** 36 ποιητικὴ
 sq. sine le. inter sch. Δ 480—2 et 482 in **b**, fort. rectius δὲ om. **b** ἢ om.
T 37 le. add. Lehrs τὸ εἰαμενῆ] fort. τὸ εἰαμενῆ 38 sq. ὕδατ. ἦν ἄλλος
 (= Hom.) **Bk.** 40 εἰμένη ἔαμένη εἰαμενῆ **T** em. **Ma.** εἰαμενῆ **T**, fort. εἰαμενῆ
 (cf. sch. a) 44 ἔσιν δὲ — φυτῶν in fine scholii (pone v. ἰαμενῆ) **A**, huc traxi
 (del. **Bk.** Ddf.) 47 ἔαμενῆ scripsi, ἔαμένη **A** 48 ἰαμενῆ **A** em. **Bk.** 50
 ἄοζα **T** ὄζα **b** παρ' ὕδατίῳ **C** 50 sq. τ. π. τὸν ποταμὸν BCE³, τ. π.
 ποταμῶ **Ma.** (parum probabiliter) 52 (le.) ὄφρ' et κ. del. **Bk.**

487 a. ἡ μὲν τ' ἀζομένη <κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄ- *Ariston.*
 55 χθας>: ὅτι τὴν αἰτίαν ἐν ἄλλοις παραδίδωσι, δι' ἣν παρὰ ταῖς τῶν
 ποταμῶν ἀναβολαῖς τίθεται τὰ δρυστομούμενα ξύλα· „ὡς δ' ὅποτε
 πλήθων ποταμὸς πεδίον <δὲ> κάτεισι, / χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν
 ὀπάζόμενος Διὸς ὄμβρω, / πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε
 πεύκας“ (Λ 492—4). τούτου χάριν, ἵνα κατάγηται ὑπὸ τοῦ βεύ-
 60 ματος. A

b. ποταμοῖο παρ' ὄχθας: πρὸς τὸ ἀχθῆναι ὑπὸ τοῦ ποτα- *ex.*
 μοῦ, b(BCE³E⁴) T „πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύ-
 κας / ἐισφέρεται“ (Λ 494—5). τίς δὲ παραπλέων ποταμὸν οὐχ ὑπο-
 μνησθήσεται τοῦ ἔπους; b(BCE³) T

65 488. τοῖον: πεσόντα ἢ ὄντα. T *ex.*

489—90. Ἄντιφος . . . / Πριαμίδης: ἐπεὶ καὶ Ἰθακήσιος *ex.*
 Αἴγυπτίου υἱός (sc. β 19). T

490. <ἀκόντισεν ὀξεῖ δουρί:> ἐν ἄλλω „ἀκόντισε δουρὶ φα- *Did.*
 εἰνῶ“. A^{im}

70 491. a. <τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν *Ariston.*
 ἑταῖρον:> ὅτι συγχεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταρα-
 χήν. A^{int}

b. Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἑταῖρον: πῶς ἑταῖρον αὐτόν φησιν *ex.*
 Ὀδυσσεὸς μὴ στρατευομένων Ἰθακησίων πλησίων Σαλαμινίων; ἑταί-
 75 ρον οὖν οὐ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν συνεργόν φησιν· τί γὰρ ἄτοπον, εἰ
 Σαλαμίνιος ὢν ἑταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεῖ; b(BCE³E⁴) T Ἀρίσταρ-
 χος δὲ ὡς ποιητικὸν παραιτεῖται. T οἱ δέ, ὅτι συγκέχεται ἡ μάχη,
 b(BCE³E⁴) T ὡς καὶ „ἀνήρ ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν“ (Δ 472). T ἢ
 ὅτι Αἴας ἐπήγει τὰς τάξεις βοηθῶν· καὶ που γὰρ Ὀδυσσεῖ βοηθεῖ, ὡς

sim. D, Eust. 501, 33 487 ad Λ 494 (Ariston.) 491 fort. exstabat sch.
 Herodiani, cf. D: Λεῦκον· νῦν προπερισπωμένως ἀναγνωστέον, Eust. 499,
 29; Ap. Dysc. Frg. p. 47, 39 a/b cf. Goedhardt 50; Bachmann 29; Lotz 38 b
 cf. Porph. 1, 76, 29 ἑταῖρον οὖν — συνεργόν φησιν (75) cf. Porph. 1, 77,
 8 ὡς ποιητικὸν π. (77) cf. Lehrs Ar.³ 206

54 sq. le. A suppl. Vill. 55 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 56 δρυστομούμενα Bk.
 57 δὲ add. Vill. χειμάρρους Vill., χεῖ ss. μ A 58 ὀπάζων A em. Frdl. 59
 fort. πεύκας / ἐσφέρεται (= Hom.), cf. sch. b 61 sq. πρὸς τὸ — ποταμοῦ T
 παράκειται τῷ ποταμῷ διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐαγῆναι (!), ὡς τὸ (ὡς τὸ om. E⁴) b
 62 πολλὰ δὲ δρυὺς ἀζαλέαι T 63 ἐσφέρεται Hom. 68 le. add. Vill. 70
 sq. le. add. Vill., τοῦ μὲν — βεβλήκει (492) Frdl. 71 ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill.
 73 le. Ma. (Vill.), ὀδυσσεὸς ἐσθλ. ἐτ. T, om. b 73 sq. πῶς — σαλαμινίων b,
 ἀλλ' οὐκ ἐστρατεύοντο πλησίον σαλαμινίων Ἰθακήσιοι T (fort. rectius) 75 οὖν
 T οὖν νῦν BCE³ μὲν οὖν E⁴ 78 δ' ἄνδρ' Hom. 79 ὁ αἴας b ἐπήγει T,
 πάσας ἐπήγει b (fort. rectius) γὰρ T γὰρ καὶ BCE³ καὶ γὰρ E⁴

δηλοῖ ἡ πεδιάς μάχη (cf. Λ 473—86), καὶ που Μενεσθεῖ βοηθεῖ ἐν τῇ 80
τειχομαχίᾳ (cf. Μ 370 sq.) καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἄγει ἐπὶ Πάτροκλον
(cf. Ρ 120—2). b(BCE³E⁴) T

Nic. | Hrd.

492 a. βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ
βουβῶνα. | οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν τοῦ νέκυν
διὰ τὸ μέτρον· ἀπήρτηκε γὰρ εἰς μέρος λόγου. A 85

ex. b. βεβλήκει βουβῶνα: ἐμπεφύκασι μεγάλαι ἀρτηρίαὶ καὶ
φλέβες τοῖς βουβῶσιν αἰμορραγίας ποιοῦσαι, αἱ βοηθούμεναι μὲν ἐπι-
κίνδυνοι, ἀμελούμεναι δὲ εἰσι θανατώδεις. b(BCE³E⁴) T

ex. 493. ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῶ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε: ὡς ἐκεῖ „μί-
υνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη“ (Δ 466). περὶ ὃ δὲ μάλιστα ἐσπούδαζον, τού- 90
του στερῶν αὐτοὺς ὁ ποιητὴς κολάζει. b(BCE³) T

ex. 494—5. τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς <————> ἀποκταμένοιο χολώθη, /
βῆ δὲ διὰ προμάχων: „ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν“ (α 5). T

ex. 496. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών: ἐγγὺς ἰών τοῦ Λεύκου ὑπερα-
σπίζων. b(BCE³E⁴) T 95

Hrd. 497 a. ἀμφὶ ἔ {παπτήνας}: δασυντέον τὸ εἰ καὶ ὀρθοτονητέον· 1
μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον. A

D ἐαυτόν. A^{int}

ex. b. ἀμφὶ ἔ παπτήνας: οἰκεῖον τῶ προνοητικῶ Ὀδυσσεῖ,
οὐχ ὡς ὁ Ἐλεφήνωρ (cf. Δ 465—9). οὗτος δὲ περισκοπεῖ, μὴ τι γυμνὸν 5
εἶη τοῦ σώματος. b(BCE³E⁴) T

ex. c. κεκάδοντο: διὰ τὴν τοῦ δόρατος ὄρμην οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ
ἐκείθεν ἐχωρίσθησαν. b(BCE³E⁴) T

D | Or. 499 a. νόθον: τὸν οὐ γνήσιον υἱόν, ἀλλ' ἐκ ——— Πολυμήλη. |
γίνεται δὲ νόθος τῆς νόθου καὶ ἐν ὑπερθέσει ὀθνεῖος. A 10

492 a οὐκ ἀναγκαῖον sq. ad B 518 (Hrd.) 493 Eust. 499, 37: „νεκρὸς δὲ οἱ
ἔκπεσε χειρὸς“, ἡ καὶ ἄλλως κατὰ τινα τῶν ἀντιγράφων „ἔκφυγε χειρὸς“ (E 18
al.), fort. sch. Didymi, ad B 266 c 497 a ad E 64. O 241 (Hrd.), 574, cf. Ap.
Dysc. synt. 191, 7, Ep. Hom. (An. Ox. I, 66, 31); vide ad Δ 534 (Hrd.) δα-
συντέον cf. Et. Gen. (AB) εἰ, sim. Et. Gud. 388, 4 Stef.; vide Ap. S. 61, 17 εἰς
σύνθετον ad A 368 b¹ 499 a brevius Ge (ex h ut vid.); cf. Beiträge 99 γι-

80 πεδιάς b ἐπαδείας T που om. b 81 μενέλαον T ἄγει sq. T, ἐπὶ πατρόκλου
προσκαλεῖται b 85 ἀπήρτηκε susp., fort. ἀπήρτηκε 86 ἐκπεφύκασι BE⁴ 86
sq. τοῖς βουβ. pone ἐμπεφ. b 88 δὲ θαν. εἰσὶν b 89 sq. μιν. T μινυθᾶδιος b
90 δὲ²(ante μάλ.) om. T 91 αὐτοὺς ὁ π. στερῶν b κολ. T μάλλον κολάζει b
92 sq. le. T suppl. Ma. ψυχὴν T, possis ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. At totum
sch. ad v. Δ 497 transferre malim, ut versu α 5 verba ἀμφὶ ἔ παπτήνας enarrentur
94 ἰών² om. b λεύκ. T, λεύκου καὶ τούτου b (fort. rectius) 1 (le.) παπτ.
del. Bk. 4 οἰκ. τὸ προνοητικὸν τῶ (τῶ om. E⁴) ὀδυσσεῖ BE⁴ 5 οὐχ T οὐ
γὰρ b ὁ om. BE⁴ δὲ T γὰρ b περιεσκόπει b 5 sq. γυμνὸν τι εἶη b
7 κεκάδοντο: διὰ Ma., κεκάδοντο δὲ διὰ conl. cum scholio praecedenti b, om. T
8 διαχωρισθέντες b, possis διεχωρίσθησαν 10 fort. νοθεῖος (cf. test.)

- b. Δημοκόωντα: πρῶτος τῶν Πριαμιδῶν οὔτος ἀναιρεῖται. *ex.*
b(BCE³) T
- 500 a. ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε: τῆς Ἑλλησποντίδος Ἀβύδου *ex.*
μέμνηται· τὰς γὰρ πλησίον τῆς Τροίας πόλεις ἀσφαλεστέρας ἕδει εἶναι
15 ὡς τῶν ἐπιτηδείων χορηγούς· διὸ οὐ πεπóρθηται ὑπὸ Ἀχιλλέως. b
(BCE³E⁴) T
- b. <ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων:> ὅτι *Ariston.*
οὔτως λέγει ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἵπποτροφίων ὄντων τοῦ Πριάμου. A^{int}
- c. παρ' ἵππων: ἐκ τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ ὄντων τῶν ἵππο- *ex.*
20 στασίων Πριάμου. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων. b(BCE³E⁴) T
- παρ' ἵππων ὠκειάων: ἐξ ἐκείνου ——— τοῦ Πριάμου. A D
- 502 a. κόρσην: τὸν κρόταφον· ἐπὶ κόρσης γὰρ λέγουσιν Ἄττι- *ex.*
κοὶ τὴν γνάθον. A b(BCE³E⁴) T καὶ ἑτέροιο διὰ κροτάφιο·
AT ὡς οὖν ἑλλὸς ἔλαφος, οὕτω κόρση κρόταφος. A b(BCE³E⁴) T
- 25 b. <κόρσην· ἢ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφιο πέρησεν:> ἢ *Ariston.*
διπλῆ {δέ}, διότι προειπῶν τὴν κεφαλὴν διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν
κρόταφον. A
503. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν: σολοικισμὸς παρὰ ——— D
σκότος ὄσσε κάλυψεν. A
- 30 505. χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι: πῶς νικῶσιν Ἕλληνες, *ex.*
οὗς ὁ Ζεὺς θέλει ἠττᾶσθαι; ἐροῦμεν ὅτι ἕξ Ζεὺς ποινὰς τίνειν τῶν πλημ-
μελημάτων τοὺς Τρῶας· ἢ δείκνυσι ἵκαθότι δι' ἀμφοτέρων τὴν δύνα-
μιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξηται τὴν χάριν, εἴ γε ὄν ἔτρεψε
μόνος Αἴας, οὔτος ἄμα Διὶ καὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει. b(BCE³
35 E⁴) T

νεται δὲ sq. cf. Or. 117, 30 (doctrina Herodiani ut vid.), sch. γ 180; vide ad E 70 b 500 a — μέμνηται cf. Strab. 13, 1, 7 (585 C in f.) τὰς γὰρ πλησίον sq. cf. Eust. 502, 42 b ad Z 25. Θ 213 (Ariston.). Vide ad E 137 502 a — κροτάφιο cf. Eust. 492, 30. 503, 2; — γνάθον cf. sch. Theocr. 14, 34 a; — κρόταφον eadem fere D, D ad E 584 b κεφαλὴν cf. Ap. S. 103, 2 (κόρσην· κεφαλὴν)

11 τῶν om. b οὔτος πριαμ. b 15 πεπóρθηται Bk., praerogere ut vid. ὑπὸ] παρὰ (cp.) C 17 le. add. Vill. ὅτι A, ἢ διπλῆ, ὅτι Vill. 18 ἵπποτροφείων Ddf. (et ita fort. Ariston.) 19 le. scripsi, παρ' ἵππων οικειάων T, τὸ δὲ παρ' ἵππων ἀντὶ τοῦ pone sch. a (coni. cum. v. ἀχιλλέως) b 22 le. A, κόρσην ἢ δ' ἐτάριοι: T, om. b κρόταφον λέγει BCE³ ἐπίκορσα b γὰρ φασιν b 22 sq. οἱ ἄττικοι A 23 τὴν γνάθ.] τὰ ὑπεράνω τῶν γνάθων b 24 ἔλος b ἔλλος A οὕτω om. A κόρση κρότ. T κόρση κρόταφος b κόρση κρόταφος καὶ κρόταφος A 25—7 cum scholio praecedenti (v. κρόταφος) coni. A, distinxi (auctore Frdl.) 25 le add. Frdl. 26 δὲ eiecit Frdl. κεφαλὴν A, κόρσην Lehrs 31 θέλλει E⁴ ὅτι] οὖν ὅτι C 31 sq. ἕξ — τρῶας T ζεὺς ἕξ τρῶας ποινὰς τῶν πλημμελημάτων τίνειν b 32 δείκν. om. b καθότι δι' T ὅτι δι' b, δι' Bk., fort. καθόλου vel καθολικῶς? 32 sq. τὴν τῶν ἐλλήνων δύναμιν b 34 αἴας] fort. ὄδυσσεὺς καὶ om. b

- ex.* 506. ἐρύσαντο δὲ νεκρούς· τοὺς ἰδίους· b(BCE³) T φιλάλληλοι γάρ, καὶ ὑπὲρ Ἐλεφήνορος πόλεμος γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς ὑπερασπίζει Λεύκου. b(BCE³E⁴) T
- D 507 a. <Ἴθυσαν:> ἐπ' εὐθείας ὤρμησαν. T
- ex.* b. νεμέσησε δ' Ἀπόλλων· φθονεῖ μὲν τῇ τῶν Ἀχαιῶν 40 εὐπραγίᾳ, συνάχθεται δὲ Τρωσί. καλῶς δὲ πρῶτοι βοηθοῦνται, ἵνα καὶ Ἀθηνᾶ παραστῆ τούτοις. b(BCE³E⁴) T
- D 508. Περγάμου ἑκκατιδῶν· ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ——— κατακλισμοῖς. A
- ex.* 510 a. οὗ σφι λίθος χρώς (οὐδὲ σίδηρος): καὶ Ἀγησίλαος 45 παρατασσόμενος ὑπεμίμησεν ὅτι πρὸς ἀνθρώπους καὶ τρωτοὺς ἡ μάχη. ὑπερβολὴ δὲ δέους, εἴ γε τοιοῦτους ὑπειλήφασιν τοὺς πολεμίους. b(BCE³E⁴) T καὶ ἀλλαχοῦ· „καὶ γάρ τ' ἦν τούτῳ {γε} τρωτὸς χρώς ὃξέϊ χαλκῶ“ (Φ 568). T
- D b. <λίθος:> λίθινος. Tⁱⁱ 50
- ex.* 511. ταμεσίχροα· ὡς ἐμῶ ἐμέσω, οὕτω ταμῶ ταμέσω. T
- ex.* 512—3. οὐδ' Ἀχιλεὺς <————> / μάρναται· εἰδόμενος ὑπομιμνήσκει θρασύτερους ποιῶν καὶ ἡμᾶς εἰς ἐπιτόθησιν ἄγει τῆς Ἀχιλλέως ἔξοδου. ἅμα δὲ καὶ αὖξει τὸ πρόσωπον. b(BCE³E⁴) T
- Ariston.* 513 a. <χόλον:> ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μῆνιδι ἐπὶ τοῦ αὐ- 55 τοῦ προσώπου. A^{im}
- ex.* b.¹ χόλον †τε† πέσσει· ἐπὶ πολὺ κατέχει· πολὺ γὰρ τὸ διάστημα ἄχρι †πέυσεως† τῶν καρπῶν. ἐδηλώθη οὖν ἡ μῆνις Ἀχιλλέως. T
- b.² ἐπὶ πολὺ κατέχει. πολὺ δὲ τὸ μεταξύ διάστημα μετὰ τὴν 60 βλάστησιν τῶν καρπῶν ἄχρι τῆς πέψεως· ὅθεν καὶ τὴν παραβολὴν εἴληφε ταύτην. b(BCE³E⁴)

509 fort. excidit nota Herodiani de accentu vocis ἱππόδαμοι, ad Λ 270 b (Hrd.)

510 a — μάχη quis Agesilaum haec dicentem fecerit, nescitur, cf. Xen. Ag. 2, 8. 6, 1—2 511 ταμῶ ταμέσω aliter Eust. 503, 14 512—3 — ἔξοδου cf. Eust. 503, 21 513 a ad l 261. O 122. Π 30. T 67. Ω 395 (Ariston.), cf. Ap. S. 168, 19: χόλος· ἦτοι πολυχρόνιον πάθος καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μῆνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον· „νῦν δ' ἦδη (δ' ἦτοι Hom.) μὲν ἐγὼ παύω χόλον“ (T 67); Lehrs Ar.³ 132. Vide ad A 1 c b¹ πολὺ γάρ sq. cf. D ad A 81. B 237 b² ὅθεν καὶ sq. cf. D

37 sq. ὁδ. ὑπερασπ. T νῦν ὑπὲρ b 39 le. addidi 41 τρωσί T, τῇ τῶν τρώων δυσπραγίᾳ (δυσπραγίᾳ Vill.) b (fort. rectius) βοηθ.] βοηθοῦνται ὅτι πρὸς ἀνθρώπους καὶ τρωτοὺς ἡ μάχη E⁴ (non Le), vide ad Δ 510 42 παραστ. τούτ. T, τούτοις εὐκόλως παραστῆ b (fort. rectius) 45 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b 46 παρατασσ. T μαχόμενος b 48 τ' ἦν T, θην Hom. γε del. Ma. 50 le. addidi 52 le. T suppl. Ma., om. b 53 sq. ἐπιτόθ. — ἔξοδου T ὑπόμνησιν ἄγει τῆς ἀχιλλέως ἔξοδου καὶ ἐπιτόθησιν b 54 τὸ πρ. αὖξει b 55 le. add. Bk. ὅτι A, ἢ διτλή, ὅτι Vill. 57 (le.) τε T, θυμαλγέα Hom. 58 voluit πέψεως (cf. sch. b²)

515. Τριτογένεια: ἡ Ἀθηνᾶ ἢ τὸ τρεῖν ——— Λιβύης γεννη- D | *ex.*
θεῖσα. A | ὅτι γεννηθεῖσαν ἔτρεσαν αὐτήν οἱ θεοί. A b(BCE³E⁴) T

65 516. ὄθι μεθιέντας ἴδοιτο: οὐχ ὡς Ἀπόλλων τοὺς πάντας, *ex.*
ἀλλὰ τοὺς ἀμελεῖς· τοῦτο γὰρ διορθώσεως δύναται τυχεῖν ἐκούσιον ὄν
πταῖσμα, τὸ δὲ φυσικόν. b(BCE³) T

517 a. ξενθ' Ἀμαρυγκείδην (Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε): νῦν *ex.*
ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤρξατο, ἐπεὶ τότε (sc. Δ 457 et 473) ἀπὸ τῶν
70 Τρώων. μοιρίδιον δὲ τὸν θάνατόν φησιν. b(BCE³) T καὶ ἐπέδησε
καλῶς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν πόδα βληθέντος. b(BCE³E⁴) T

b. <μοῖρ' ἐπέδησε:> Ἀρίσταρχος „μοῖρα πέδησε“ Ἰακῶς. *Did.*
A^{im}

519—20 a.¹ <Θρηκῶν ἀγὸς ——— Αἰνόθεν εἰληλούθει:> *ex.*
75 πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ (cf. B 844—5) φησιν ὅτι Θρηΐκας ἦγε σὺν
Ἀκάμαντι, ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἔεργει, νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνό-
θεν εἰληλούθει; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιώκουν, τὰ δὲ βασιλεια
ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ. b(BCE³E⁴)

a.² βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς <—— Αἰνόθεν εἰληλού-
80 θει:>: ἐν γὰρ τῷ Καταλόγῳ (B 844—5) φησὶ μόνον ὅτι Θρᾶκας ἦγε
σὺν Ἀκάμαντι· „αὐτὰρ Θρηΐκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρωσ, /
<ὄσσο>ους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔεργει.“ δύναται οὖν ἐν
Αἴνῳ τὰ βασιλεια εἶναι. T

521 a. <λᾶας ἀναιδής:> ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ *Ariston.*
85 σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. A^{im}

b. λᾶας ἀναιδής: ὁ σκληρὸς μεταφορικῶς, εἶγε ἀμφοτέρα *ex.*
τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὀστᾶ διαρρήγνυσι. T

522. ὁ δ' ὕπτιος: εἰκότως· σφοδρὰ γὰρ ἡ πληγή, εἶγε τὰ ὀστᾶ *ex.*
καὶ ἄμφω τῷ τένοντε συνηλοίησεν ὁ λᾶας. b(BCE³E⁴) T

515 — γεννηθεῖσα cf. D ad Θ 39, sch. γ 378 al.; vide ad Θ 39
516 vide ad N 229 517 a κατὰ τὸν πόδα cf. Et. Gen. (= EM. 658,
22): πέδησαι γὰρ κυρίως τὸ τοὺς πόδας δεσμῆσαι b Ἰακῶς ad A 162 519—
20 cf. FG^rHist 244, 184; vide ad B 844 ἐν Αἴνῳ cf. Call. fr. 697 521 a
cf. Ap. S. 35, 23; Schulze 169, 5

63 le. AT, om. b 65 ὡς T ἀπλῶς ὡς b post πάντας verba οὐδὲ (vel οὐ γὰρ)
τοὺς μὴ δυναμένους (vel τοὺς ὀρωδοῦντας) excidisse censet Nickau 66 sq.
πταῖσμα ὄν ἐκ. b 67 δὲ T δὲ μὴ δύνασθαι b 68 le. T supplevi, om. b 69
ἐπειδὴ b 70 μοῖρ. — φησιν] μοῖραν δὲ τὸν μοιρίδιον θάνατόν φησι Bergler φησὶ
b 70 sq. καὶ τὸ ἐπέδησε δὲ καλῶς BCE³ καλῶς τὸ ἐπέδησε E⁴ 71 ἐπὶ — βληθ. T
ἐπεὶ κατὰ τὸν πόδα ἐβλήθη b 72 le. add. Vill. 74 le. addidi 77 ἢ ὅτι τάχα
μὲν οὗτοι C 79 sq. le. T supplevi 81 sq. πείρωσ et οὗς T em. Ma. 84 le. add.
Bk. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 88 ἐκ. T, εἰκότως ὕπτιος b (fort. rectius) εἶ-
γε T ὅτι b 89 συνηλοίησεν E⁴ συνηλοίωσεν BCE³ λᾶας T λίθος b

- Nic.* 523 a. <κάππεσεν:> βραχεῖα διαστολή μετὰ τὸ ῥῆμα. A^{im} 90
ex. b. χεῖρε <φίλοις ἐτάροισι> πετάσσας: συμμαχίαν αἰτῶν.
 b(BCE³E⁴) T
- ex.* 526 a.¹ χύντο χαμαὶ χολάδες: μαλθακὰ γὰρ καὶ ὀλισθηρὰ εἰσι
 τὰ ἔντερα. χολάδες δὲ τὰ παχέα ἔντερα, ὅθεν καὶ χόλιξ. T
 a.² τὰ παχέα ἔντερα, ὅθεν καὶ χόλιξ. χύντο δέ, ὅτι μαλθακὰ 95
 καὶ ὀλισθηρὰ τὰ ἔντερα. b(BCE³E⁴) 1
- D {χύντο χαμαί} χολάδες: τὰ ἔντερα ——— τὸ χεῖσθαι, οὐ
 καλῶς. A
- Did.* 527 a.¹ <ἔπεσσύμενον:> Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾠ „ἄπεσσύμε-
 νον“, ἀπιόντα τὸν Πείρωα. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ „ἔπεσσύμενος“, ἵνα ἐπὶ τοῦ 8
 Θόαντος λέγεται. ἄτοπος δὲ τέλεον ἢ φερομένη ἐπεσσύμενον. A^{im}
 a.² ἄπεσσύμενον {βάλε δουρί}: ἄπεσσύμενον διὰ τοῦ ᾠ. T
- Ariston.* b. <βάλε:> ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε. A^{int}
- Hrd.* 534. οἱ ἐ {μέγαν περ ἑόντα}: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα εἰς
 ἀπλῆν ἀντωνυμίαν ἢ μετάληψιν γένηται. A 10
- ex.* 535 a.¹ ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη: ἄμεινον οὕτως· οὐ γὰρ
 ἐπὶ αὐτῶν, μὴ καὶ γυμνωθῆ τῆς ἀσπίδος. T
 a.² καλῶς οὐκ ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ χασσάμενος, b(BCE³)
 μήποτε γυμνωθῆ τῆς ἀσπίδος. b(BCE³E⁴)
- Ariston.* b. πελεμίχθη: ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σημαίνομενον, ὅτι τὰ ἐμ- 15
 πησσύμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασον, ἵνα ἐκ-

526 τὰ ἔντερα cf. D, Amm. 517 a¹ χολάδες — χόλιξ cf. D, Melet. 108, 22 527 b
 ad Γ 368. Δ 117 a. 206. E 17. 52. Z 9 a. Θ 270 b. 299. 301. 313. 322. Λ 350. 376.
 809 c. Ο 571. Π 481 (Ariston.), cf. D ad Π 25, sch. χ 258; Lehrs Ar.³ 61. Vide ad A 14
 b. Γ 80 b. Δ 540. K 372 a. Λ 191 a. 612 528 fort. exstabat sch. de v. πνεύμονι, cf.
 Eust. 1436, 63: καὶ παρ' Ὀμήρω· „πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός“, καθά τις γράφει
 τῶν παλαιῶν, Ph. 374, 18: πλεύμων· διὰ τοῦ λ, καὶ Ὀμηρος· „πάγη δ' ἐν
 πλεύμονι χαλκός“, Moer. 207, 1: πλεύμων· Ἀττικοί, πνεύμων Ἕλληνας,
 Wackernagel, S. U. 74. Vide ad Υ 486 534 ad B 11 a (Hrd.);
 vide ad Δ 497 a 535 Eust. 505, 37: ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀντιστρόφως πῶς ἔθηκε
 τὰ τοῦ λόγου μέρη, ὡς οἱ παλαιοὶ φασιν· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὁ δὲ πελεμιχθεὶς
 χάσατο, ἦγουν μετακινήθεις υπεχώρησε. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο πρωθύστερον σχῆμα,
 ὃ καὶ ὑστερολογία λέγεται, καὶ πολλαχοῦ εὑρίσκεται, fort. partim e scholiis, ad
 N 148 (T), cf. sch. α 58; sch. Pind. P. 1, 8. I. 1, 26 a. Vide ad Γ 13 b b ad

90 le. add. Vill. 91 le. T supplevi (auctore Vill.), om. b συμμ. T, τοῦτο
 ποιεῖ συμμαχίαν b (fort. rectius) 2 (le.) χύντο χαμαὶ del. Bk. cl. D 4 le.
 add. Bk. 6 τελῶς Kayser (haud arguet) 7 (le.) β. δουρί delevi 8 le.
 add. Ddf. ὅτι A, fort. ἢ διπλῆ, ὅτι 9 (le.) μέγαν π. ἑόντα del. Bk. ἐγκλη-
 τικῶς A em. Vill. 11 le. Vill., ὡσαν ἀπὸ σφείων, ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη: T,
 solum χασσάμενος Bk. (fort. melius) 13 χασσάμενος B 15 le. Bk., ὡς ἄν
 ἀπὸ σφείων A 16 sq. ἐκπέση A, σκεδασθῆ Su.

πέση. A

536—8. <ὡς τώ γ' ἐν κονίησι ——— / ἠγεμόνες> συναπ- Nic.
τέον ἕως τοῦ ἠγεμόνες (538). A^{im}

- 20 539 a. ἐνθα κεν οὐ κέ τι ἔργον <ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών>: *Ariston.* |
ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ὅτι ῥῆμα καὶ χρόνος ἐνήλλακται. | ἰστέον δὲ *Hrd.* | x
ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 45 B.) βαρύνει τὴν οὐ ἀπόφασιν, „οὐκέτι“,
ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς ἀρχὴ „ἔτι“. φέρεται δὲ καὶ ἑτέρα ἀνάγνωσις {ἐν παραλλή-
λοις} οὐ κέ τι, ἐν παραλλήλοις δύο ὁξείαις, ἵνα τρία μέρη λόγου γένη-
25 ται, οὐ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος καὶ τὸ τί, ἵνα τὸ ἐξῆς ἦ οὐκ ἂν ὀνόσαιτο καὶ
φανέντα. | ὅτι διὰ λόγον τοιοῦτον τὸ „ἔτι“ μόριον μετὰ τοῦ οὐχὶ
ἐννοίαν ἀναδέχεται τοιαύτην, ἀπόφασιν γεγονότος πράγματος, οἶον
„οὐκέτι φιλολογεῖ“· πρότερον γάρ τις ἐφιλολόγει. „οὐκέτι περιπατεῖ“.
ἐὰν οὖν παραλάβωμεν οὐκέτι ἔργον ὀνόσαιτο, τοιοῦτό τι παραληψό-
30 μεθα, ὡς ὅτι πρότερον μὲν ὄνοτον ἦν τὸ ἔργον, νῦν δὲ οὐκέτι· ἐνθεν
οἶμαι τρία μέρη λόγου παρελάμβανον. οἱ δὲ κατὰ παρολκὴν τὸ
„ἔτι“, οἶον τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (ε 153)· „ἐνθ' οὐκ ἔτι ἦνδανε
νύμφη“. A

- b. οὐκέτι: πλεονασμὸς τὸ ἔτι· b(BCE³) T „μηκέτι *ex.* | *ex.*
35 πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε“ (Υ 376)· „ὄν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι“ (ψ
228). T | παντοδαπάς δὲ πληγὰς καὶ πτώματα διελθῶν ἐπαναπαύει
τὸν ἀκροατήν. b(BCE³) T

540. <ὄστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὁξεί χαλκῶ>: ὅτι *Ariston.*
διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν. A^{int}

- 40 541—2. δινεύοι κατὰ μέσ(σ)ον <—— ἀπερύκοι ἐρωήν>: *Nic.*
διασταλτέον μέσον (541) καὶ ἐλοῦσα (542)· ἤρηται γὰρ ὁ λόγος
ἐκ τῶν προκειμένων, ἵν' ἦ ἡ διάνοια· τότε ἂν τις πάντα τὰ τῆς μάχης

Λ 572. N 148 (*Ariston.*) τὰ ἐμπησσόμενα sq. Su. χ 145 539 h(Ag M¹ P¹¹
V³ V¹⁵): τοῦτο φησι πρὸς τὸ ἐμπροσθεν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐμέμψατο τοὺς περὶ
'Οδυσσεά καὶ Διομήδην ὡς ἀμελητὰς τοῦ πολέμου, *originis incertae*, fort. e scholi-
is a — ὁ κέν (21) ad N 127 καὶ ὅτι — ἐνήλλακται ad A 232 δύο
ὁξείαις (24) ad E 812 (A) ὅτι διὰ λόγον (26) sq. fort. verba Ap. H. (exempli codicis
A) οἶον τὸ ἐν (32) sq. at cf. sch. ε 153 b — προμάχιζε ad Υ 376 (*ex.*) 540
ad E 147. Λ 191. Ζ 424. Ο 495. Υ 378. 462. Φ 576. Χ 68, cf. D (sim. Ge, Eust.
506, 14), Amm. 99, Su. β 77; *Lehrs Ar.*³ 52. Vide ad Δ 140 a. 527 b. E 145. 188.
Λ 659. N 288 a. 546. 764. 782 (*Ariston.*)

18 le. add. Frdl. 20 le. A suppl. Vill. 21 ὅτι¹ A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 22
οὐκέτι h. e. οὐκέτι 23 sq. ἐν παρ. del. Bk. 25 sq. καὶ φανέντα A, malim τὰ
φανέντα vel τὰ πραχθέντα 28 fort. περιπατεῖ· πρότερον γάρ τις ἐπεριπάτει?
31 οἶμαι susp., fort. οἱ μὲν 32 ἐνθ' A, ἐπεὶ Hom. 34 le. Li, οὐκέτι ἔργον
ἀνὴρ: T, om. b πλεονασμὸς T πλεονάζει b 35 ὄν T, ἦν Hom. 38 le. add.
Vill. ὅτι A, ἡ διπλῆ, ὅτι Vill. 40 le. A supplevi (auctore Frdl.) 41
μέσον Hom.

ἔργα κατεπλάγη παρατυχῶν, εἴ γέ τις ἄτρωτος διὰ μέσων ἐδύνατο πορευθῆναι, ἦγε δὲ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἀπτομένη τῆς χειρὸς (καί) τὰ φερόμενα ἀπέτρεπε βέλη. **A**

ex. 541. ἄγοι δέ ἐ Παλλᾶς Ἀθήνη: θεατὴν ἑαυτῷ ἀνέπλασε τῆς μάχης, **b**(BCE³) **T** ὑπὸ θεῶν ὀδηγούμενον, **T** ἵνα ἀθορύβως σκοπῆ καὶ ἐν μέσοις τοῖς μαχομένοις, καὶ ἵνα ἀκριβῶς θεῶτο. **b**(BCE³) **T**

Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς 50 Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφῆδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ τοῦ Νικάνορος Περί Ὀμηρικῆς στιγμῆς. **A**

541 cf. Eust. 506, 7

44 καὶ add. Vill. 47 ὀδηγούμενος **T** em. **Bk.** ἵνα **T** ἵν' **b** 48 σκοποῖη **Ma.** καὶ² (ante ἵνα) om. **T** 50—2 sub textu Iliadis scripta in **A**

ADDENDA ET CORRIGENDA

I. Testimoniis addenda

- ad A 5 a: cf. Eust. 256,8. 1401,63 (uterque locus ex Athen. 1,12 e depromptus est); Pfeiffer 111 (cui non assentior)
- ad A 5 c: Διός² (41) — Θέτιδα (42) ad N 348 a (ex.)
- ad A 11 b: ὑπερβατόν (3) — ἐλάινος (4) vide ad N 640 (ex.)
- ad A 17: vide ad B 625 a. 641. N 1 c (Ariston.)
- ad A 20 a²: vide ad Z 501 (Ariston.?)
- ad A 24 a: ad N 557 (Ariston.)
- ad A 32 a: τὴν δύναμιν τῆς Ἀδραστείας (34) vide ad N 319—20 (ex.)
- ad A 41 a: ad Δ 102 (ex.)
- ad A 41 c: ad M 145 a
- ad A 50 a/b: cf. He. o 1850 (fort. e scholiis)
- ad A 65 b: ad N 110 a, vide ad N 660 (ex.)
- ad A 100 b: vide test. ad Z 208 collecta
- ad A 103: fort. erat sch. de v. φρένες ἀμφιμέλαινοι, cf. Eust. 58,8: ἕτεροι δὲ τολμηρότερον ἐξηγούμενοι φασιν ὅτι, ἐπεὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θυμουμένου „πυρὶ λαμπετόωντι“ (A 104) εἰκέναι λέγει, διὰ τοῦτο καὶ τὰς φρένας τοῦ τοιοῦτου μελαίνας φησί, λέγων „μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινοι / πύμπλαντο“ (A 103—4), ἵνα εἶεν ἀμφιμέλαινοι φρένες αἱ δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαίνόμεναι
- ad A 135—7: incertissimum est, utrum Eust. doctrinam eorum, qui censebant post ἀντάξιον (136) interpungendum esse, in scholiis veteribus invenerit an in enarratione quadam recentiore, cf. 66,35: οἱ μέντοι καθιστῶντες τὸ σχῆμα εἰς τὸ „ἔσται“ (136) καὶ οὕτω ποιῶντες αὐτὸ ἀνελλιπὲς εὐσύντακτον μὲν ποιοῦσι τὴν ἔρμηνειαν, ἀχραιοῦσι δὲ τὴν Ὀμηρικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τοῦ θυμουμένου ἀπαλείφουσιν ἐμφασιν καὶ οὐδὲ σπουδαῖόν τι λέγουσι· φασὶ γὰρ ὅτι ἄλλ’ εἰ μὲν δώσουσί μοι γέρας οἱ Ἀχαιοί, ὡς ἐστὶν ἀντάξιον, ἔσται, τουτέστιν εὐ ἔξει τὸ πρᾶγμα. καὶ οὐδὲ οἶδασιν ὅτι διὰ ἑλλειψεως πάλιν καὶ ταύτης ψυχρᾶς ἰῶνται τὴν ἑλλειψιν· πάντως γὰρ καὶ ἐν τῷ „ἔσται“ (136) λείπει τὸ ἀγαθὸν ἢ δικαίον ἢ τι τοιοῦτον, ἵνα λέγη ὅτι ἔσται δικαίον ἢ ἀγαθὸν
- vide test. ad M 469 collecta
- ad A 141: vide ad Z 90
- ad A 170: vide ad Z 90
- ad A 175 a: post „A 523 a“ adde „praeterea ad I 297 (Ariston.), N 734 c (ex.)“
- ad A 176: vide ad N 683 (ex.)
- ad A 189 a: cf. He. λ 365: λασίοισι· δασέσι· ἴσθηθεσι λασίοις· ἐκδέχονται τινες ἀπὸ τῆς ἐξωθεν ἐπιφανείας ἀνδρώδεσιν. ἄλλοι πυκνοῖς καὶ συνετοῖς
- ad A 198: nescio an sch. fuerit ad enarranda verba οἶω φαινόμενην ἀρπικτὸν, cf. Eust. 82,10: οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ μόνους τοῦ-

- τους, τὸν Ὀμηρικὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην, ἐν συντυχίαις τῷ οἰκείῳ κεχρησθαι δαίμονι· Ἀχιλλεὺς τε γὰρ ἐνταῦθα λαλεῖ καὶ ἀκούει τὰ μυθεύμενα, καὶ Σωκράτης δὲ ἔλεγεν ὡς εἶπέ μοι τὸ δαιμόνιον'. (εἶχον δὲ ἂν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς προσώποις προσθεῖναι ὡς τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα καθὰ καὶ ἑτέρους τινάς)
- ad A 239: ad A 41 b (Hrd.)
- ad A 251 a: vide praeterea ad B 462 b (Ariston.)
- ad A 262 a: τοῖς γὰρ ἀποθανοῦσιν οὐδεὶς φθονεῖ (63) cf. Thuc. 2, 45, 1
- ad A 304 a: ad Z 153 (ex.)
- ad A 325: fort. exstabat sch. ex. de v. ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι, cf. Eust. 111, 7: τὸ δὲ εἶπεῖν ὅτι „ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι“ ἀνδράσιν ἀφέλωμαι τὴν Βρισηίδα ἀγεννὲς φασὶ τινες καὶ βασιλικῆς φωνῆς οὐκ ἄξιον· δειλίαν γὰρ κατηγορεῖ τοῦ στείλαντος καί, ὡς ὠνειδίσθη, καρδίαν αὐτὸν ἔχειν ἐμφαίνει ἐλάφου ἢ ὅτι (73) — Διός (74) ad Δ 192 b
- ad A 334 a¹: cum Eust. 112, 44 conferendum esse sch. D ad Σ 10 vidit M. van der Valk (quod per litteras benigne mecum communicavit)
- ad A 337: cf. Pfeiffer 11
- ad A 381: Βριάρεων τὸν ἥλιον (38) cf. sch. Hsd. th. 148
- ad A 399—406: ὡς μουστραφῆς (75) sq. cf. M. L. West ad Hsd. th. 831
- ad A 403: ad N 364 b (Did.)
- ad A 424 b¹: ad M 393 a (Hrd.); vide ad Z 90
- ad A 465 b: ἱκμάδος (54) — ἔφασαν (55) ad Z 19 a
- ad A 479: τὸ δὲ „τοῖο“ (15) — καλοῖο (17) cf. sch. Hsd. th. 593
- ad A 493 a: κακῶς δὲ τὸ ἀναφορικόν (4) cf. Chantraine, Gr. Hom. II 262,2
- ad A 509: ad Z 235 a (Ariston.?)
- ad A 523 a: ὁ δὲ Σιδώνιος (49) sq. cf. M. L. West ad Hsd. th. 282 (p. 247)
- ad A 564 b: ad M 113. Z 69 (Ariston.)
- ad A 569 c: ad Z 256 (ex.)
- ad A 575: fort. hic exstabat sch. Herodiani de accentu vocis κολῳός, quod in libro, qui inscribatur Καθολικὴ προσῳδία, ipse laudavit, cf. fr. in fol. 3^r codicis Vindob. hist. Graec. 10 [rescripti] servatum (ed. H. Hunger, Jahrbuch der Österreichischen Byzantinischen Gesellschaft 16, 1967, 19): Τυραννίων δὲ ἠξίου προπαροξύνεσθαι (sc. v. κολῳός ut vid.), πρὸς ὃν εἶπομεν ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσῳδίᾳ vide ad M 153 e (Did. de βήφῃ)
- ad A 607 a:
- ad B 1 a: vide ad B 665 c¹
- ad B 2 b: vide ad Z 253
- ad B 35 b: alii legerunt δ' ἔλιπ' (= vulg.)
- qd B 56 c: cf. W. Luppe, Zu einigen Kratinosfragmenten, Wiss. Zt. Halle 16 G, Halis Saxonum 1967, 402
- ad B 76: („obeli... in A'') sc. desideratur obelus ante versum B 83
- ad B 96 b: ad B 347 b
- ad B 112: ceterum nullum signum ante versum in A
- ad B 133: cf. Pfeiffer 217
- ad B 173 b: ἔστι δὲ Λαέρτου (7) — Ἑρμοῦ (8) vide ad K 266—7 a¹

- ad B 186 c: vide test. ad N 22 collecta
 ad B 261 b: ad Z 256. 296 b (ex.)
 ad B 264 a: vide ad M 287—9 a²
 ad B 278 a: πρὸς τὸ σχῆμα (74) — δῆμος (76) vide ad Δ 212 a¹ (Hrd.)
 ad B 284 a: vide ad N 736 a¹/a² (ex.)
 ad B 284—5: ad B 299 a. 344
 ad B 297: vide test. ad A 213 collecta
 ad B 299 a: ad B 284—5
 ad B 388 b: — ἦσαν (11) vide Hdt. 1, 171, 4; Strab. 14, 2, 27 (p. 661)
 ad B 496 a: perspicuitatis causa glossam Et. Gen. (AB) Ὑρίην (A, ὕρίην B), quippe quae fr. Hesiodi contineat, totam hic exscripsi: ἡ (om. A) Βοιωτία οἶον „οἶ (οἶ A) θ' Ὑρίην ἐνέμωτο“. τινὲς οὐ παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' οὕτως Ἐυρίαν (οὕτ. θ. A, οὕθ' ὕρίαν B) τὴν πόλιν, οὐκ εὐ. καὶ Ἡσίοδος: „οὐρίη βοιωτὴ τραφεκούρη“ (οὐκ εὐ sq. om. B)
- ad B 497 c: ad B 500 a (ex.)
 ad B 500 a: ad B 497 c (ex.)
 ad B 500 c: διὰ τὸ μέτρον (14) ad B 518
 ad B 514: de anastrophe praepositionum monosyllabarum vide test. ad Z 472 congesta
 ad B 516: vide ad B 680 (test.)
 ad B 517 b: cf. M. L. West ad Hsd. th. 1004
 ad B 518: διὰ τὸ μέτρον (83) ad B 500 c. 562
 ad B 527—31: ad N 203
 ad B 528—30: aequum erat, sch. D (quod ad B 528 commemoravi) ad verbum exscribere: ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς οὗτοι στίχοι, ὡς μὴ γνήσιοι τοῦ ποιητοῦ. Πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἦν μικρότερος ὁ Οἰλέως Αἴας τοῦ Τελαμώνος· φησὶ γὰρ ἐν ἑτέροις τῆς ποιήσεως: „Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχύς υἱός ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν, / ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῶ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον / ἴσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον“ (N 70—4). ἔπειθ' ὅτι οὐκ οἶδεν λινοῖς θώρηξ ἠρωμένους τοὺς Ἕλληνας ὁ ποιητής. ψεύδος δὲ καὶ τὸ „ἐγγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας (B 530). Eandem athethesim Zenodotus fecisse putandus est, nisi potius credas versus 529—30 eum etiam omisisse. Certe hi sine versu 528 stare nequeant. Ergo sch. Didymi excidisse videtur, quod Nickau optimo iure monet
- ad B 562: διὰ τὸ μέτρον (38) ad B 518
 ad B 579—80 a: vide ad N 740 a
 ad B 621: τὸ ἠθισμένον (14) ad M 400 c. N 584 a (Ariston.)
 ad B 626 a: ad M 285 a (Ariston.)
 ad B 654: ἄγαν γέρας ἐχόντων cf. pap. Ox. 2293, fr. 1 (a), col. III 12
 ad B 670: cf. C. M. Bowra, Pindar (Oxon. 1964) 283
 ad B 695 b: vide ad Y 227 (ex.)
 ad B 783: adde locos a M. L. West ad Hsd. th. 304 (εἰν Ἄριμοις) conquisitos; vide eundem ad Hsd. th. 820—80 (p. 380) κατὰ τὴν ἀφοδὸν (64) ad Φ 290 (pap. XII)
 ad B 791: ad N 64 a (Ariston.)
 ad B 801: ad Θ 58. M 340 a¹ (Ariston.)
 ad B 809: ad M 303 b (Ariston.)
 ad B 820: vide ad N 791 (Hrd.)
 ad B 842: cf. D ad Π 554. Ω 125; He. λ 368: λάσιον κήρ· ἡ πυκνή, καὶ σώφρων, καὶ λίαν θεία ψυχὴ, καὶ συνετή, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· τὸ γὰρ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς

ἐν καρδίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
δασύ ἐστίν. καὶ ἰσχυρόφυλον. Vide ad Δ 152 b

- ad B 855: cf. West 49
ad B 877 b: cf. West 24
- ad Γ 25 b: καὶ ὅτι ὁ τέ (92) sq. vide ad Ξ 90
ad Γ 35 a: vide ad N 175
ad Γ 59—64 a et b: ad N 68 b (ex.)
ad Γ 152 b: cf. M. L. West ad Hsd. th. 41 (p. 171) ἀπὸ τῶν ὀρω-
μένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα (21) vide ad Ξ 172 b
vide ad Ξ 208 a¹
ad Γ 211: cf. M. L. West ad Hsd. th. 148 (p. 209)
ad Γ 227 a: ad M 359
ad Γ 297 a: ad N 657. 773 a (Ariston.)
ad Γ 305 b: ad Γ 310 b
ad Γ 306—10: ad Γ 306—10 (ex.)
- ad Δ 88 a: cf. West 27 et 68
ad Δ 95: πιστός δὲ ὁ λόγος (55) sq. cf. Serv. Verg. A. 12, 225; R. R.
Schlunk, Am. Journ. Philol. 88, 1967, 38
ad Δ 102: ἐροῦμεν (5) — τὰ κέρατα τούτων (8) ad A 41 a
ad Δ 117 d: μελαινώων δὲ (7) sq. cf. He. μ 630: μελαινώων· μελανῶν.
καὶ ὀδυνάων ὀδυνῶν μελανοποιῶν· ἐπεὶ κατηφείς ποιοῦσι
τούς πάσχοντας, originis incertae, fort. e scholiis
vide ad B 851 c
ad Δ 152 b: vide ad Ξ 421 (Ariston.)
ad Δ 153: ad N 383 a (Did.)
ad Δ 213 b: τὶς σφι] alii scripserunt τί σφι
ad Δ 245: cf. Ludwich, A.H.T. 1, 247, 8 (alii legerunt αἶ χ' ὕμμιν)
ad Δ 249 a: vide e. g. ad B 592 b et c (Hrd.), Γ 445 a (Ariston.)
ad Δ 296: παταξάτω (86) vide praeterea He. ο 1151
ad Δ 307 a: alii scripserunt εἰστήκει (= vulg.)
ad Δ 329: ad N 502 (Ariston.)
ad Δ 334—5: cf. He. μ 704: μελιτηδέες· μελιτῶδες . . . διὸ καὶ ἐφιλοῦτο·
παρήχθη γὰρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ὡς μέλι ἡδέος· διὸ καὶ
ad Δ 346: ἐδάσυνον, originis ignotae
alii scripserunt εἰστήκει (= vulg.)
ad Δ 367: ad H 306—7 b¹. Θ 542. N 41 a al.
ad Δ 433: cf. W. Buehler, Herm. 96, 1968, 234
ad Δ 499 a: vide ad Γ 13 b et N 395—6
ad Δ 535:

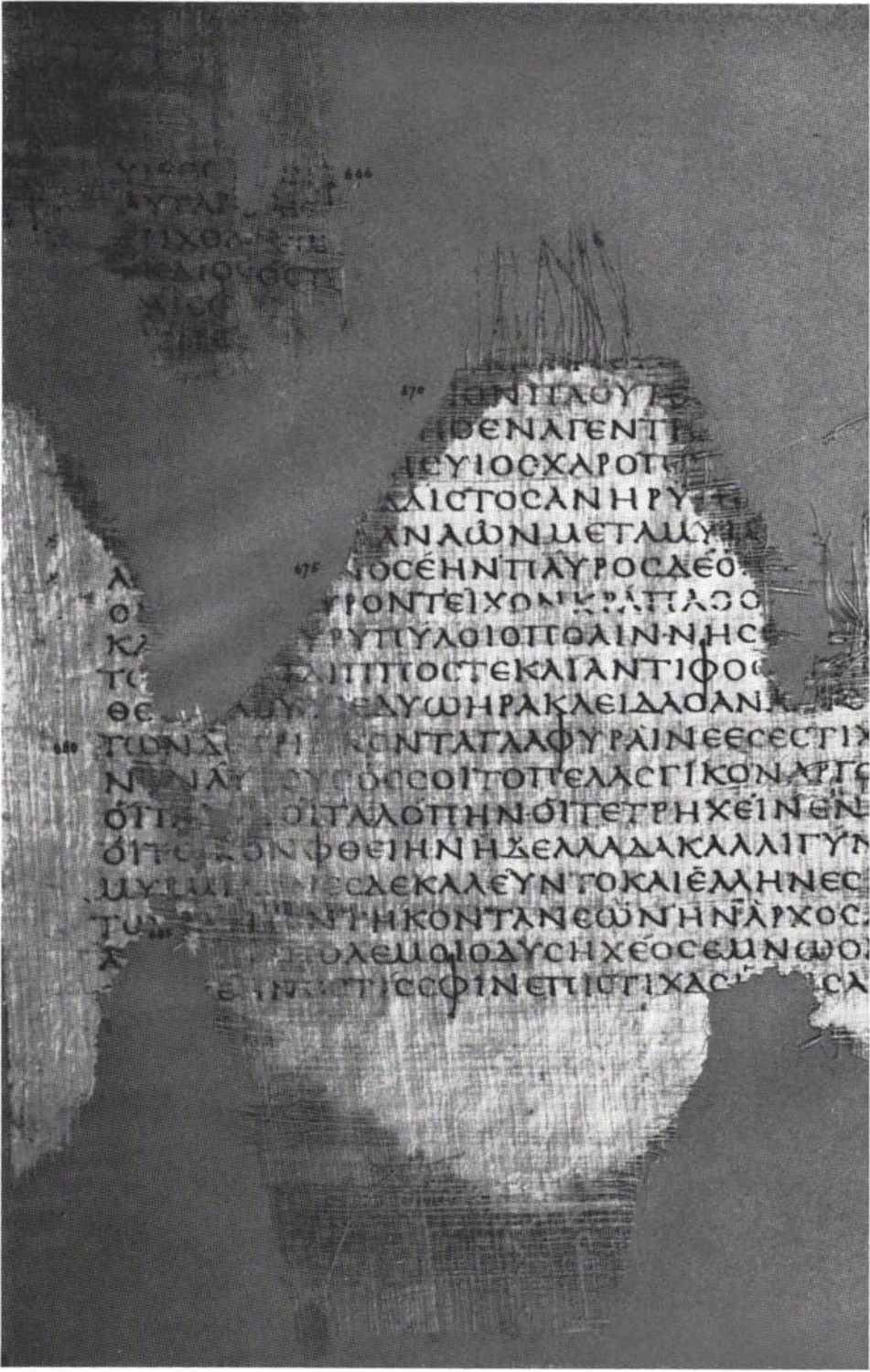
II. Supplementum Apparatus critici

- ad A 52 (1.82): ὀξεῖαι = Λ 268. τ 517 (1.83): πυκινὰ = Δ
281 al.
ad A 53—5. 81—2. 104—5. 141—4. 159—60. 189—93. 199—200. 207—9. 234—5.
247—8. 254—6. 266—8. 282—4. 308—11. 396—407. 399—406. 421—2.
490—1. 557—8. 580—3 b: omnia haec scholia hyparchetypus b semper ad
versum priore loco commemoratum revocavit
ad A 118—9. 123—4. 135—7. 161—2. 173—4. 184—5. 287—9. 339—40:
haec scholia in b semper ad versum posteriore loco com-
memoratum relata sunt

- ad A 187 (l. 62): pro „le. T suppl. Vill.“ lege „le. T supplevi (auctore Vill.), om. b“
- ad A 192 *c* (l. 91): κωλύσει T suppl. Ma.
- ad A 195—6 *b* (l. 21): le. T, om. b; malim πρό γάρ ἦκε (— κηδομένη τε):
- ad A 219 *a* (l. 56): μετ' αὐτὸν A em. Nickau
- ad A 241 (l. 26): le. τότε δ' οὔτι (= A^{cont}) hodie praetulerim; in Test. inseras „241 alii legerunt τοῖς δ' οὔτι (= vulg.), cf. Ludwich, A.H.T. 1, 187, 13“. Vide infra Addenda ad B 163 *b*
- ad A 250 *a* (l. 77—89): notes quaeso non omnes lectiones, quibus textus Porphyrii a scholio abhorret, in apparatu enumeratas esse. Idem valet de glossis Ep. Hom. (An. Par. 3, 344, 1) et Ep. Hom. (An. Ox. 1, 354, 10), quae ad A 258 *a*¹ laudatae sunt cum textu scholii paene congruentes
- ad A 258 *a*¹ (l. 40 et 41): vide Addenda ad A 250 *a*
- ad A 302 *a*¹ (l. 11): δόξει A, . . . malim δείξειν
- ad A 315—7 (le. 80): sch. ad v. 316 rettulit b
- ad A 322—3 (l. 22): αὐτήν om. b
- ad A 325 *b* (l. 37): le. τό οἱ καί ῥίγιον ἔσται Vill., recte; nam explicatio ad totam sententiam pertinet
- ad A 465 *b* (l. 42, le.): ἄρα fort. delendum
- ad A 542 *d* (l. 94—6): hoc sch. fort. rectius ad versus A 542—3 referes, le. hoc modo suppleto (δικαζέμεν·) οὐδέ τί πώ μοι </πρόφρων τέληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅτι νότης>:
- ad A 554 *a*¹ (l. 33): οὔρος cf. Φ 405 — (l. 34): οὔλος cf. ρ 343 — (l. 35): εὐνή Z 340 al., εὐχή cf. κ 526, εὔρος λ 312, Εὔρος B 145 al., εὔδω cf. B 2 al. εὐρίσκω cf. A 498 al., εὔσεν ι 389
- ad A 555 *b* (l. 53, le.): δέδοικα T emendavi (le. om. b)
- ad A 565 *a* (l. 78): λέγε λ 374
- ad A 585 (l. 25, le.): τίθει abesse malim (l. 29, le.): ἐν et τίθει deleverim
- pap. II (p. 168, l. 44 ad B 781—2): nullum signum exstat ante le., fort. diplo ante v. χωμένωι supplenda (ceterum diplo etiam in cod. A ante v. 782 deest)
- (p. 174, l. 119 ad B 827): desideratur diplo ante v. πάνδαρος (cf. test.)
- ad B 33—4. 103—7. 157—61. 243—4. 252—3. 286—7. 289—90. 339—42. 391—3. 405—9. 478—9. 480—1. 486—93. 494—877. 494—5. 641—2. 673—4. 761—5. 813—4: omnia haec scholia hyparchetypus b ad versum priore loco enumeratum semper revocavit
- ad B 33 (l. 8): le. ἔχε: scripsi, τὸ ἔχε b, om. T
- ad B 36 *a*¹ (l. 28, le.): verba δὲ ῥ' οὐ τελέσθαι hodie deleverim
- ad B 60—71 (l. 63): καὶ οὐ A, καὶ ἐνταῦθα δὲ οὐ propros. Nickau
- ad B 76 *a* (l. 16): ὀνήρους A em. Vill. (l. 17): πείθοντό τε Hom. (sic Vill., Bk.)
- ad B 101—7 (l. 67 sq.): sch. ad B 102 rettulit b
- ad B 160 *a* (l. 44): pro verbis „fort. κυκλικώτερον“ lege „κυκλικώτερον Pfeiffer 230“
- ad B 163 *b* (l. 61): le. κατὰ λαόν (= A^{cont}), quod add. Ldw., hodie receperim. In Test. addes quaeso: „alii legerunt μετὰ λαόν (= vulg.), cf. Ludwich, A. H. T. 1, 208, 20“. Vide Addenda ad A 241

- ad B 207—10 (l. 16 et 22): vereor, ne Villoisonii coniecturam (ἀντέστραπται) incautius receperim; nam v. ἀνέστραπται (sic A) defendi potest (vide e. g. ad Γ 2 a. 374, etiam ad Γ 306 a. 306—10 [App. crit.], Ζ 330—35. 400 a). Attamen forma a syllaba ἀντ- incipiens videtur correctior esse. Quam ipsum certe Nicanorem adhibuisse coniecero, cf. scholia ad Γ 306—10. 308 b al.
- ad B 220 a (l. 33): ἐπεσβόλον] ἐπεσβόλον λωβητήρα mavult Nickau (cf. B 275)
- ad B 221—2 (l. 45—7): sch. in b ad v. 221 relatum est
- ad B 252 b (l. 75—9): sch. fort. rectius ad v. B 252—6 revocabitur, lemmate hoc modo suppleto οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν (<— κερτομέων ἀγορεύεις)
(l. 20): γέλασσε A suppl. Bk.
- ad B 269 b (l. 88 sq.): sch. ad B 279 rettulit b
- ad B 278—82 (l. 86): sch. ad v. 336 revocatum in b
- ad B 336—59 (l. 62): τοῦτο A, τοιοῦτο Vill. et (l. 64): τοῦτο A, τοιοῦτο Bk. (utrumque recepit Frdl.)
- ad B 347—9 a (l. 71): sch. ad v. 475 revocavit b
- ad B 474—5 (l. 86): post verba „fort. ἡ διπλῆ, ὅτι“ adde „vel potius αἱ διπλαῖ, ὅτι“
- ad B 489—90 (l. 44): εἰσὶ sc. οἱ Βοιωτοί
- ad B 509 (l. 18): ὅτι] διὰ τί vel διότι Nickau („Myrmidones enim castris se continere B 773—9 multo fusius narrantur, hic cur id faciant exponitur“)
- ad B 586 (l. 41 sq.): fort. rectius τροιζῆν' (= Hom.)
- ad B 696 b (l. 76—8): συντόμως — δυνάμει καὶ γένει post sch. c (coni. cum v. σεσημείωται) in b
- ad B 765 a (l. 37 sq.): sch. ad v. 827 relegavit b
- ad B 826—7 (l. 57): ὡς A, possis οὐκ ἄρα, ὡς, at vide ad K 430 b
- ad Γ 36 b (l. 43—5. 46—52. 126—7. 314—5. 439—40): haec scholia hyparchetypus b ad versum priore loco commemoratum semper rettulit
- ad Γ 43—5. 46—52. 126—7. 314—5. 439—40: haec scholia hyparchetypus b ad versum priore loco commemoratum semper rettulit
- ad Γ 54 b (l. 84): (le.) οὐκ — χραισμῆ del. Bk., rectius pro v. κίθαρις¹ scribendum κίθαρις τὰ τε δῶρ' ἀφροδίτης
- ad Γ 97—9 (l. 35): le. om. b (ubi sch. ad v. 97 relatum est)
- ad Γ 103—4 (l. 74): οἶσε = χ 106. 481
- ad Γ 122—4 (l. 43 sq.): le. om. b (ubi sch. ad v. 123 relatum est)
- ad Γ 147 (l. 82): le. T suppl. Ma.
- ad Γ 173 a¹ (l. 23): δηλοῖ] δῆλον E⁴
- ad Γ 220 b (l. 68): διὰ] fort. correctius [ἀκοστον διὰ
- ad Γ 224 (l. 85): τὸ²] fort. τῶ, vide Meinel 12
- ad Γ 236 b (l. 30): εὐφρανέειν = E 668
- ad Γ 239—41 (l. 42): ἡ ἠκολούθησαν add. Lehrs
- ad Γ 278—9 (l. 86—89): sch. ad v. 279 revocatum in b
- ad Γ 334—5 a (l. 10): αἱ διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι propos. Nickau
- ad Γ 362 a² (l. 17: λόφου] malim φάλου
- ad Γ 374 a (l. 73): ἀνέστραπται] fort. ἀντέστραπται (vide Addenda ad B 207—10)
- ad Γ 390 a¹ (l. 42): (le.) ἴθ' Vill., ἴθι A
- ad Γ 411 (l. 41): νεμεσητόν BE³ (ut Hom.), correctius νεμεσητόν δέ κεν εἶη
- ad Γ 431 (l. 22): le. T suppl. Ma., om. b

- ad Δ 2 b¹ (l. 25): si ludere liceret, lacunam ab Ernesto Maass indicatam sic fere explerem („πολλά μὲν“ (χ 47). | διὰ τί δὲ νῦν ἦβη οἴνοχοεῖ καὶ οὐ γανυμήδης ὁ). Sed veritus sum tam viles coniecturas offerre. Praestat Porphyrium vel scholia D evolvere: ibi facile invenies, quid auctor scholii exegetici voluerit
- ad Δ 31—2 b (l. 15): βραχὺ ante διασταλτέον ins. Frdl.
- ad Δ 48—9. 139—40: hyparchetypus **b** utrumque sch. ad versum posteriore loco commemoratum revocavit
- ad Δ 48—9 (l. 77): αὐτοῖς] fort. olim erat τοῖς θεοῖς
- ad Δ 51—2. 64—5. 122—3. 130—1. 143—4: haec scholia in **b** ad versum priore loco enumeratum semper relata sunt
- ad Δ 64 (l. 88): le. add. Ma.
- ad Δ 77 (l. 51): ἐάν δὲ A (verbis ἐάν δὲ δηλοῖ tamquam le. scriptis) (l. 51 sq.): ἡ ἀπό, βαρύνεται scripsi, (etc.)
- ad Δ 94 a³ (l. 50): le. Ma., ἐπιπροέμεν T (et T^{cont}); quod si recipias, scribas oportet οὕτως ἀρίσταρχος „ἐπι προέμεν“, μνεκράτης δὲ ὕφ' ἐν ἐπιπροέμεν
- ad Δ 142 a¹ (l. 79): ἴππων δοτικῶς καὶ Lehrs (Hrd. 460) (l. 80): δυῖκῶς A, δοτικῶς Lehrs (ib.)
- ad Δ 169—70 (l. 32): sch. in **b** ad v. 169 revocatum est
- ad Δ 178—81 (l. 71): sch. in **b** ad v. 178 relatum est
- ad Δ 235 a¹ (l. 43): ἡρωιδιανός (ut saepe) A em. Vill.
- ad Δ 249 b (l. 13): δρᾶ, †χοῦτως†] δρῶν, εἴτα Eur. sec. Su. α 4525, sed vox δρᾶ sana esse potest
- ad Δ 257 (l. 41): (le.) περὶ scripsi, πέρι T (le. om. b)
- ad Δ 266 (l. 62): (le.) ἐταίρου T em. Ma. (le. om. b)
- ad Δ 274 b (l. 71): le. om. **b** (ubi sch. recte ad v. 274 relatum est)
- ad Δ 275—8. 295—6. 297—9. 338—9. 347—8. 351—2. 382—3. 429—31. 473—9. 477—8. 512—3: notes quaeso omnia haec scholia in hyparchetypo **b** semper ad versum priore loco enumeratum relata esse
- ad Δ 423 (l. 75): ὑποκινήσαντος A (= vulg.), ὕπο κινήσαντος edd., fort. magis perspicue
- ad Δ 439—40 (l. 21): δὲ A, δ' Vill.
- ad Δ 460—1 (l. 47): le addidi (sch. ad v. 461 revocavit **b**)
- ad Δ 470—1 (l. 8): le. T, om. **b** (ubi sch. ad v. 471 relatum est)
- ad Δ 480—82 (l. 31): sch. ad v. 482 revocatum in **b**
- ad Δ 483 c (l. 43): αὐτῶν A (= D, ubi conicias φυτῶν)
- ad Δ 487 (l. 58): ὀπάζων A em. Frdl.; vide corruptelam in sch. Δ 452 a (l. 92)
- ad Δ 505 (l. 30): le. T, om. **b**, fort. melius χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι (καὶ φαίδιμος ἔκτωρ) Vill., quamquam grammatici sola prima verba versus laudare solebant. Sed lemmate suppleto magis perspicua fiunt, quae infra de Hectore dicit (sc. l. 33: εἴ γε δὲν ἔτρεψε μόνος αἶψα κτλ.)
- ad Δ 519—20 (l. 74): sch. ad v. 520 revocavit **b**

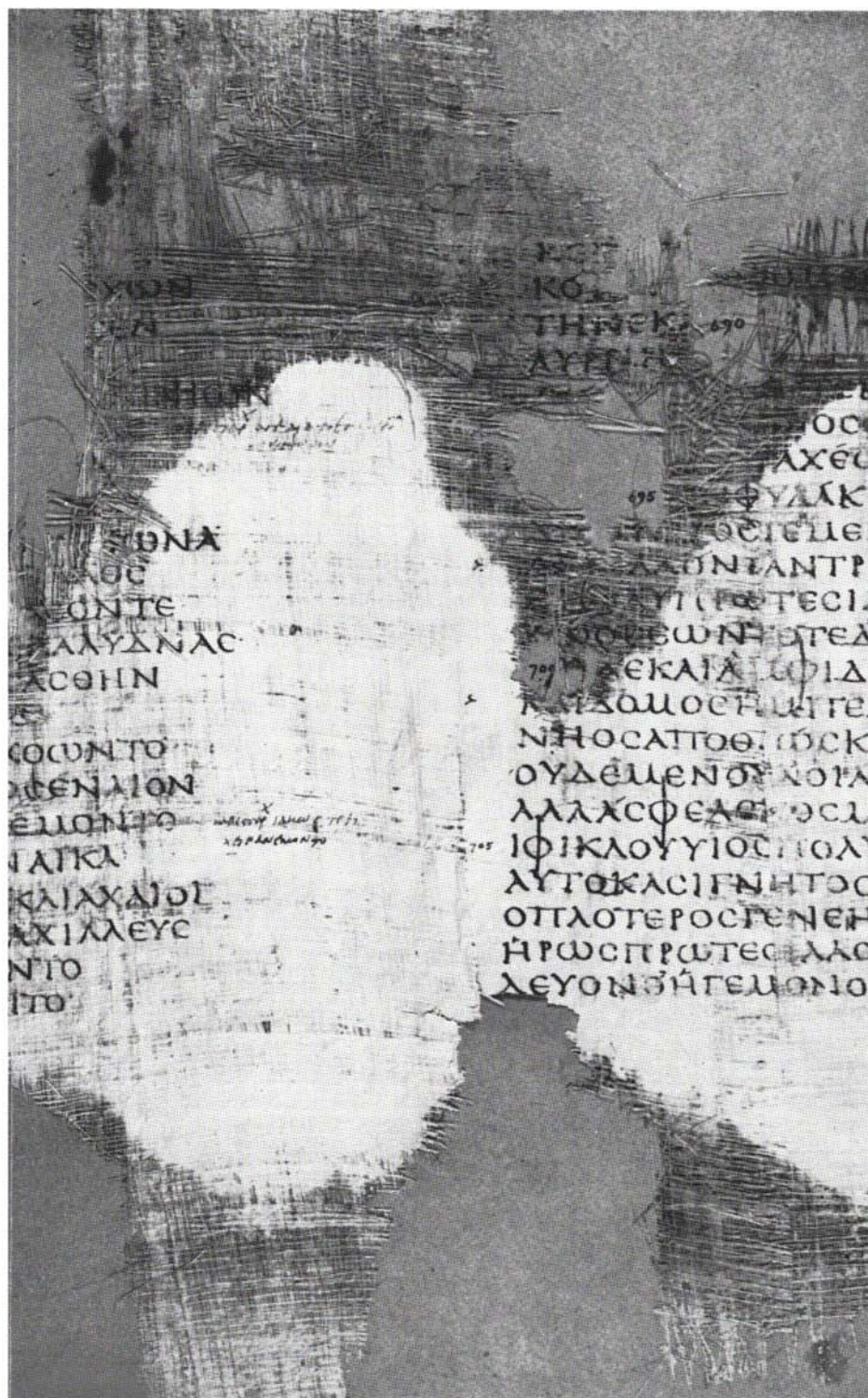

11000
11000
11000
11000
11000

470 ΚΟΝ ΠΛΟΥΤΕ
ΦΕΝΑΓΕΝΤΙ
ΕΥΙΟΣΧΑΡΟΤΕ
ΧΛΙΣΤΟΣΑΝΗΡΥΤΕ
ΑΝΛΩΝΜΕΤΑΥΤΕ
475 ΤΟΣΕΗΝ ΠΛΥΡΟΣΔΕΟ
ΥΤΟΝΤΕΙΧΟΝΚΡΑΠΛΟΣ
ΥΡΥΤΙΥΛΟΙΟΤΡΟΛΙΝΗΗΣ
ΤΑΙΠΠΟΣΤΕΚΑΙΑΝΤΙΦΟΣ
ΘΕ... ΔΥ... ΔΑΥΩΗΡΑΚΛΕΙΔΑΔΑΝΑ...
480 ΤΩΝΔ... ΤΗ... ΚΟΝΤΑΤΑΓΛΛΟΥΡΑΙΝΕΕΣΕΣΤΙΧ
Ν... ΛΥ... ΡΥ... ΟΘΕΟΙΤΟΤΤΕΛΑΣΓΙΚΟΝΑΡΤΟ
ΟΤΤΕ... ΟΙΤΑΛΟΠΗΝΟΙΤΕΤΡΗΧΕΙΝΕΝ
ΟΙΤΕ... ΟΝΦΘΕΙΗΝΗΚΕΛΛΑΔΑΚΑΛΛΙΓΥΝ
ΜΥ... ΕΣΔΕΚΑΛΕΥΝΤΟΚΑΙΕΜΗΝΕΣ
ΤΩ... ΝΗΚΟΝΤΑΝΕΩΝΗΗΝΑΡΧΟΣ
Χ... ΟΛΕΜΟΙΟΥΔΥΧΗΧΕΟΣΕΜΝΩΟ
... Ε... ΤΙ... Ο... ΕΠΙ... ΤΙΧΑ... ΚΑ

480
485
490
495
500
505
510
515

Pap.
Tabula 6, c

I = Pap. Hawara (Bodl. Ms. Gr. class. a 1 P), saec. II p. Chr.:

ontinens versus B 666—687 (col. I) cum scholiis ad B 671 et 682 (in mg. dextro) et versus B 688—709 (col. II) cum scholiis ad B 694 et 707 (in mg. dextro)

ΕΛΛΕΝΚ
ΕΛΛΗΠΙΑ
ΟΝΤΑΧΑ
ΗΝΙΧΙΠΥ
ΝΟΣΤΩΝΑ
ΩΝΑΙΔΕΠΤΕ
ΛΑΟΟΑΡΗΙΟΣ
ΙΗΔΗΧΕΙΝΙ
ΡΥΦΗΣΛΛΟΧ
ΛΗΣΤΟΝΔΕΚΤ
ΟΝΤΑΠΟΛΥΠΡΩΤΙΣΤΟΝΑΧΑΙΩΝ
ΝΑΡΧΟΙΕΣΑΝΤΠΟΘΕΟΝΤΕΜΕΝΑΡΧΟΝ
ΛΗΣΕΠΤΟΔΑΡΚΗΘΟΣΟΑΡΗΟΣ
ΥΜΗΛΟΥΦΥΛΑΚΙΔΟ
ΜΕΓΑΘΥΜΟΥΠΡΩΤΕΣΙΛΛΟΥ
ΠΟΔΑΡΑΠΡΟΤΕΡΟΣΚΑΙΛΕΙΩΝ
ΑΡΗΙΟΣΟΥΔΕΤΙΛΛΟΙ
ΣΤΟΘΕΟΝΤΕΜΕΝΕΘΛΟΝΕΟΝΤΑ

ΕΛΛΗΠΙΩΝ

ΕΛΛΕΝ

ΟΝΤΑ

ΑΙΗΛΩΝ

ΕΧΕΠΤΟΙΗΝ

ΠΟΝΕΥΕ

ΑΙΑΜΕΜΙΝΧ

ΑΥΛΑΚΗΕΛΕΛΙΠΤΟ

ΚΑΡΔΑΝΟΣΑΝΗΡ

ΤΟΝΑΧΑΙΩΝ

ΤΕΜΕΝΑΡΧΟΝ

ΟΣΟΑΡΗΟΣ

ΦΥΛΑΚΙΔΟ

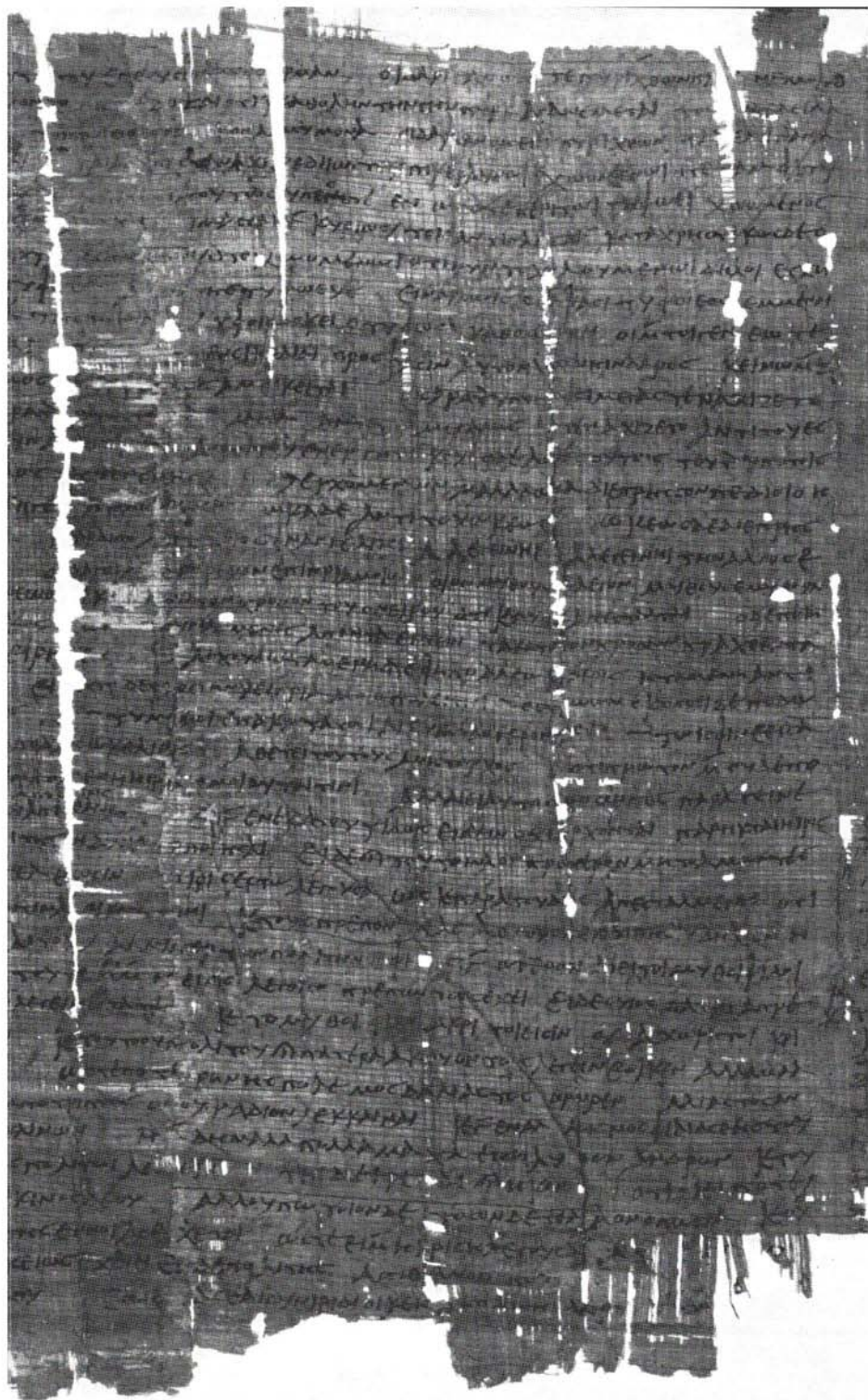
ΠΡΩΤΕΣΙΛΛΟΥ

ΚΑΙΛΕΙΩΝ

ΟΙ

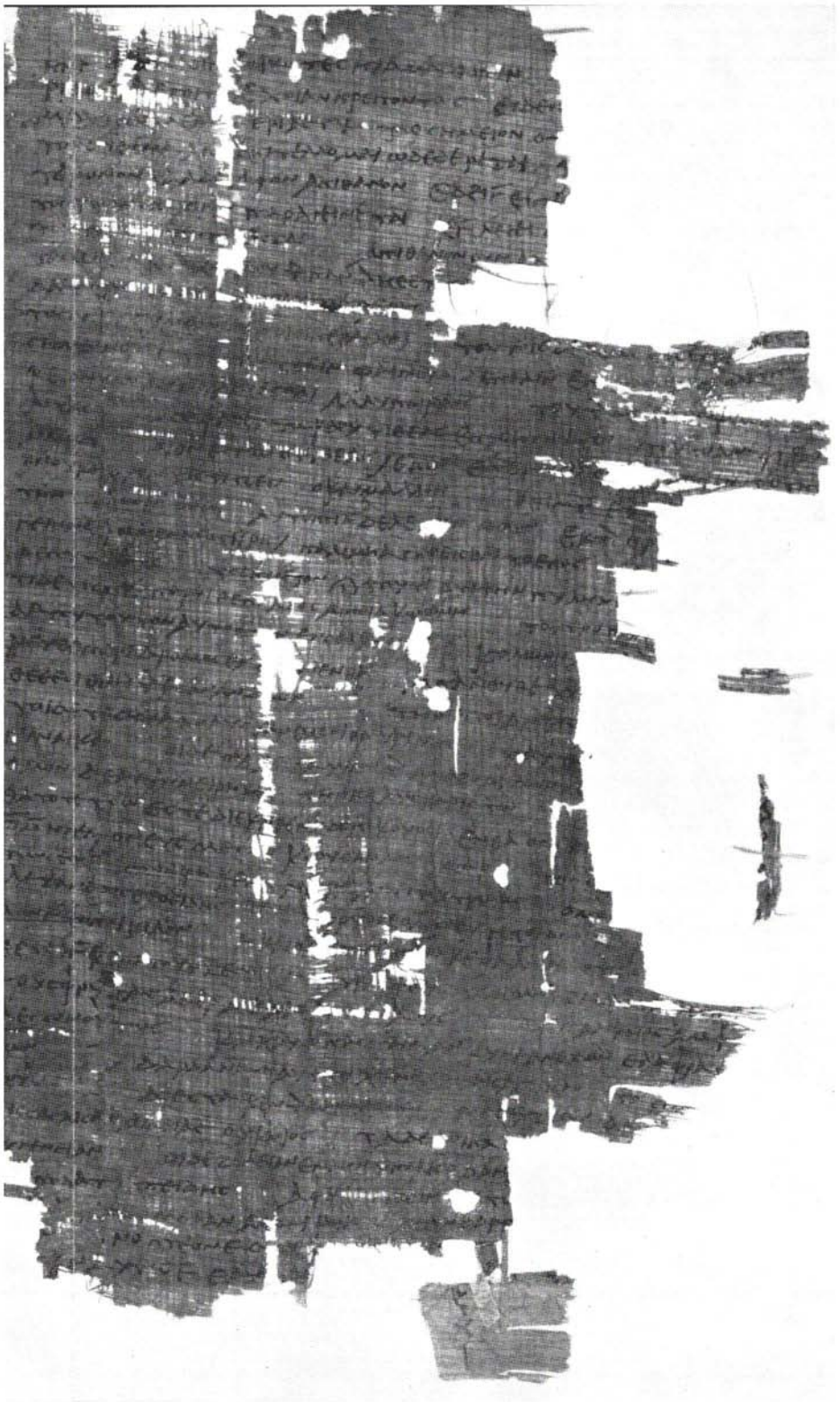
ΕΘΛΟΝΕΟΝΤΑ

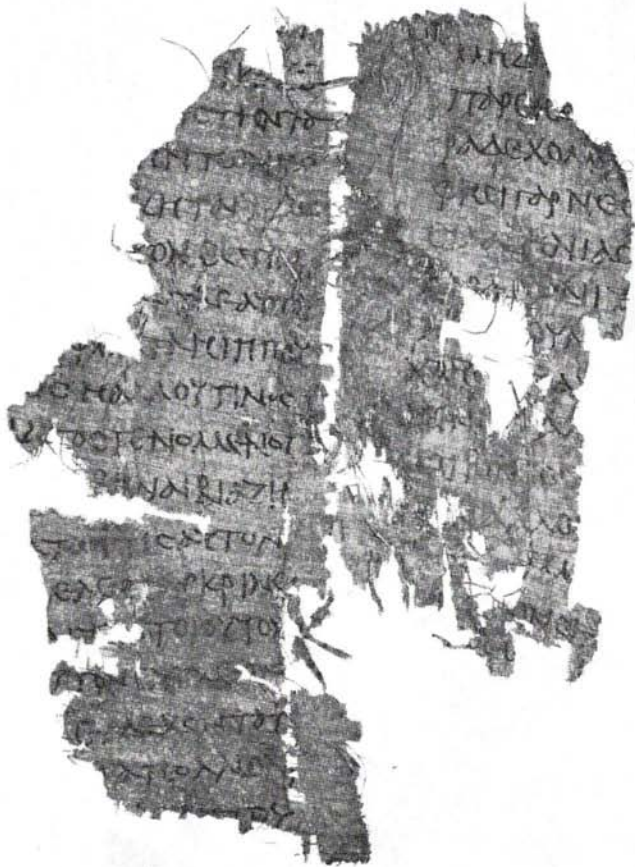
Fragment of an ancient Greek papyrus scroll, showing two columns of text in a cursive script. The text is heavily damaged and partially obscured by a dark, textured overlay. The script is characteristic of Hellenistic or Roman-era papyrus documents. The left column contains approximately 25 lines of text, while the right column contains approximately 20 lines. The text is written in dark ink on a light-colored papyrus surface.

Pap. II = Pap. Ox. 1086 (saec. I a. Chr.):

Scholia ad B 751—827

Pap. III. = Pap. Ryl. 24 (saec. I p. Chr.):
Scholia ad Δ 306—7 (col. I) et ad Δ 310—6 (col. II)

GEORG VOIGT

Die Wiederbelebung des classischen Alterthums

oder das erste Jahrhundert des Humanismus

4., unveränderte Auflage (Nachdruck der 3. Auflage von 1893)
2 Bände. Groß-Oktav. Ganzleinen. 1960.

Band I: XVI, 591 Seiten. DM 48,—. Band II: VIII, 543 Seiten. DM 46,—

EDUARD NORDEN

Kleine Schriften zum klassischen Altertum

Herausgegeben von BERNHARD KYTZLER

Groß-Oktav. XVI, 706 Seiten. Mit 1 Bildnis von Eduard Norden. 1966.
Ganzleinen DM 88,—

ERNST KAPP

Ausgewählte Schriften

Herausgegeben von HANS und INEZ DILLER

Groß-Oktav. Mit 1 Bildnis. 337 Seiten. 1968.
Ganzleinen DM 78,—

JOHANN JOACHIM WINCKELMANN

Kleine Schriften

Vorreden · Entwürfe

Herausgegeben von WALTHER REHM.

Mit einer Einleitung von HELLMUT SICHTERMANN
Groß-Oktav. Mit 1 Frontispiz und 4 Abbildungen. XXXVI, 535 Seiten. 1968.
Ganzleinen DM 88,—

ALEXANDER KLEINLOGEL

Geschichte des Thukydidestextes im Mittelalter

Mit 5 Faksimiles auf 4 Tafeln

Groß-Oktav. XVI, 186 Seiten. 1965. Ganzleinen DM 42,—

Antike und Abendland

Beiträge zum Verständnis der Griechen und Römer und ihres Nachlebens

Herausgegeben von ULRICH FLEISCHER, ALFRED HEUSS, ERNST HOMANN-WEDEKING,

BRUNO SNELL, EMIL STAIGER, JAN HENDRIK WASZINK

Jährlich 2 Hefte, etwa 190 Seiten einschl. Bildtafeln. DM 48,—

Band XII. 1966. — Band XIV. 1968

Noch lieferbar: Band I—XI (1945—1962)

(Aus dem Marion von Schroeder Verlag übernommen)

KURT VON FRITZ

Die Griechische Geschichtsschreibung

3 Text- und 3 Anmerkungsbände. Groß-Oktav

BAND I

Von den Anfängen bis Thukydides

Textband: XII, 823 Seiten. Anmerkungsband: IV, 423 Seiten. 1967.
Ganzleinen DM 148,—

AUGUST BÖCKH

Die Staatshaushaltung der Athener

3. Auflage

Herausgegeben und mit Anmerkungen begleitet von MAX FRÄNKEL
2 Bände. Oktav. 1886. Nachdruck 1967. Ganzleinen DM 260,—

KARL JULIUS BELOCH

Griechische Geschichte

2., neugestaltete Auflage

4 Bände. Oktav. Nachdruck 1967. Ganzleinen DM 640,—

HANS-FRIEDRICH BORNITZ

Herodot-Studien

Beiträge zum Verständnis der Einheit des Geschichtswerkes
Oktav. X, 241 Seiten. 1968. Pappband DM 38,—

Corpus inscriptionum Latinarum

Consilio et auctoritate Academiae litterarum regiae Borussicae editum.
Editio altera. 16 Bände in 52 Teilen. 1862—1959.

Freibleibender Gesamtpreis auf Anfrage. (Die Reihe wird noch fortgesetzt)

Corpus inscriptionum Latinarum

Auctarium

Inscriptiones Latinae liberae rei publicae. Imagines.
Consilio et auctoritate academiae scientiarum Germanicae. Collegit, Praefatus est,
Notis indicibusque instruxit ATILIUS DEGRASSI.

Mit 494 Abbildungen. XII, 337 Seiten. 1965. Ganzleinen DM 280,—

Addenda bibliographica

praecipue ad CIL e periodico L'Année Épigraphique nominato excerpta
edit. ROLANDUS GRUENDEL. Oktav. IV, 72 Seiten. 1965. DM 24,—